LEGEND OF CHU QIAO
11处特工皇妃
(11 Chu Të Gong Huang Fëi)
帝皇

The Legend of Chu Qiao

1. Cilt
Askeri Zindan

2. Cilt
Yüce Xia Hanedanlığı

3. Cilt
Kadim Başkent Zhenhuang

4. Cilt
Biantang Fırtınaları

5. Cilt
Yanbei'nin Savaş Çığlığı

6. Cilt
Qinghai'nin Engin Gökleri

7. Cilt
Ximeng Savunması

1. Cilt

Askeri Zindan

— 1 —

Askerî Mahkeme

Zaman, Yeni Takvim'in 116. yılı, 12 Mayıs, gece yarısı saat ikiye kilitlenmişti; mekân ise İmparatorluk'un X Şehri'nin eteklerindeki ıssız bir araziydi.

Yedi siyah binek araç, bu ıssız arazinin yollarında son sürat ilerliyordu. İkisi önde, ikisi arkada, diğer ikisi ise yanlarda konumlanmış, ortadaki siyah aracı çember içine alarak koruyorlardı. Askerî sınıf yüksek güçlü motorlardan pürüzsüz bir uğultu yükseliyordu. Tamamen yüksek performanslı alaşımdan üretilmiş gövdeleri, ön camlarında belli belirsiz seçilen sarmal kurşungeçirmez desenleri, plakasız ve hiçbir askerî amblem taşımayan hâlleriyle... İnsan ister istemez böyle bir konvoyun, o sıkı korunan şehir kapılarından nasıl çıkabildiğini merak ediyordu.

Bir saat sonra konvoy, şehrin eteklerinde pek de göze çarpmayan toprak rengi bir binaya yaklaştı. Kamuflaj üniformalı dört asker öne çıkarak araçtakilere durup aramadan geçmelerini işaret etti. Öndeki araçlardan birinin kapısı açıldı; siyah takım elbiseli genç bir adam inip koyu kırmızı bir kart uzattı. Asker kartı uzun uzun inceledikten sonra tok bir sesle, "Üstlerime danışmam gerek," dedi.

Adamın kaşları havaya kalktı, yüzünde belli belirsiz bir öfke belirdi. Sesini alçaltarak, "Bunun üzerinde Orgeneral Jin'in imzası var, daha kime danışacaksın?" diye sordu.

Asker ifadesizliğini koruyarak devam etti: "Binbaşı, üst mercilerden az önce bir emir geldi. Devlet Başkanı'nın bizzat gelmesi dışında, askerî yasak bölgeye girecek herkesin belgesinde Orgeneral Jin ve Kurmay Başkanı Zhang'ın ortak imzası bulunmak zorunda. Aksi takdirde geçişe kesinlikle izin verilmeyecek."

"Sen..."

"Li Yang."

Arkadaki aracın içinden aniden kalın bir ses duyuldu. Siyah araç yavaşça öne doğru kaydı, şoför camı indirdiğinde içeride yorgunluk çökmüş yaşlı bir yüz belirdi. Asker onu görünce irkildi, hızla hazırola geçip asker selamı verdi. "Komutanım!"

Orgeneral Jin hafifçe başını salladı. "Artık içeri girebilir miyiz?"

Asker biraz tereddütle, "Komutanım," dedi, "Kurmay Başkanı Zhang, askerî yasak bölge içinde araç kullanımını yasakladı. Herkes yaya olarak ilerlemek zorunda."

Orgeneral Jin'in kaşları hafifçe çatıldı. Kendi bacağına vurarak, "Benim de mi yaya gitmem gerekiyor?" diye sordu.

Askerin yüzü iyice gerildi. Bakışları camdan içeri kayıp Orgeneral Jin'in sakat bacağında bir tur attıktan sonra, yine o odun gibi kaskatı sesiyle yanıt verdi: "Özür dilerim Komutanım. Üstlerin emri kesin; hiç kimse araç kullanamaz, herkes yaya gitmek zorunda!"

Li Yang'ın yüzü değişti, öfkeden deliye dönmüştü.

Orgeneral Jin elini hafifçe sallayarak onu durdurdu. Başını Li Yang'a çevirip, "Li Yang, içeri sen gir," dedi. "Belgelerimi yanına al. 005'i mutlaka sağ salim dışarı çıkar. 003'te yaşadığımız gibi bir kaybı bir daha kaldıramayız; onlar bu İmparatorluk'un en değerli hazineleri."

Li Yang'ın yüzünde derin bir saygı belirdi. Karşısındaki bu yorgun, beyaz saçlı yaşlı adama hürmetle asker selamı verip kararlı bir sesle, "Merak etmeyin Komutanım, görevi ne pahasına olursa olsun tamamlayacağım!" dedi.

Ancak tam o anda, yeri göğü inleten devasa bir patlama sesi koptu. Göz alıcı alevlerin üzerinde kapkara bir mantar bulutu gecenin karanlığına doğru yükseldi. Li Yang'ın gözleri fal taşı gibi açılmış, alnındaki damarlar fırlamıştı. Tek kelime etmeden arkasını döndü ve askerî yasak bölgeye doğru delice koşmaya başladı.

O gece, X Şehri'nin sakinleri hâlâ huzur içinde uyuyordu; ancak şehrin dışındaki Dördüncü Askerî Hapishane'de, dünyayı

sarsacak büyüklükte bir patlama yaşanmıştı. Karanlığın içinde, tüm ülkelerin gözleri gizlice tek bir noktaya kilitlenmiş, birkaç saat sonra sökecek şafağı bekliyordu.

Dört saat önce.

Ulusal Dördüncü Askerî Hapishane'nin yargılama salonunda, askerî üniformalar içinde yedi üst düzey subay dimdik oturuyordu. Apoletlerinde parlayan yıldızlar, hepsinin orgeneral rütbesinde olduğunu gösteriyordu. Yargıç kürsüsünde ise beş askerî hâkim yer alıyordu; bu beş kişi farklı askerî bölgelerden gelmişti ve aynı komuta zincirine bağlı değillerdi. Aşağıda, ellerinde Colt mod733 tipi 5.56 milimetre taarruz tüfekleri bulunan yirmiden fazla birinci sınıf ulusal özel harekât askeri, her an çatışmaya girecekmiş gibi tetikte bekliyordu.

Tüm mahkeme salonuna ağır ve kasvetli bir hava hâkimdi; herkesin gözü sanık kürsüsündeydi. Askerî üniformalı başyargıç boğazını temizleyip tok bir sesle sordu: "Adın?"

"Chu Qiao."

Sakin, soğukkanlı ve tok bir ses yanıt verdi. Sesi biraz kısık olsa da, duyan herkes konuşanın cinsiyetini anında anlayabilirdi.

Nitekim sanık kürsüsünde; altında açık yeşil bir askerî pantolon, üzerinde kollarını kıvırarak beyaz bileklerini açıkta bıraktığı beyaz bir gömlek bulunan, duru güzelliğe sahip bir kadın oturuyordu. Yüzü son derece sakindi; en ufak bir gerginlik belirtisi bile yoktu.

Başyargıç o sıkıcı prosedüre devam etti: "Cinsiyetin?"

"Kadın."

"Doğum tarihin?"

"Yeni Takvim, 8 Ekim 90."

"Memleketin?"

"Yuntu Eyaleti, Luo Şehri."

"Askerî geçmişin?"

"Yeni Takvim 109'da Başkent Askerî Akademisi'ni kazandım. 111'de Başkent Askerî Komuta Merkezi 5. İstihbarat Dairesi'ne eğitime seçildim, aynı yılın ikinci yarısında Uçan Kartal Grubu 7.

Bölük'te eğitime girdim. 27 Ağustos 112'de 5. İstihbarat Dairesi'ne resmî olarak katıldım, İkinci Ekip'e atanarak istihbarat analizi ve koordinasyon görevlerini üstlendim. Aralık 113'te Y Şehri İstihbarat Şubesi'ne tayin edildim ve Askerî İstihbarat 9. Dairesi ile ortaklaşa HL Projesi'ni yürüttüm. Ertesi yılın haziran ayında sınır ötesi gizli göreve çıktım. Ocak 114'te yurda dönerek 11. Daire Komuta Merkezi'ne girdim ve bugüne kadar komutan yardımcısı olarak görev yaptım."

"Görev süren boyunca hangi operasyonları yönettin?"

"11. Daire toplamda irili ufaklı 97 operasyon yürüttü, bunlardan 29'u bizzat benim elimden geçti. İçlerinden on biri bir yıldızlı, dokuzu iki yıldızlı, beşi üç yıldızlı, dördü dört yıldızlıydı; beş yıldızlı operasyonum yok."

"Lütfen yönettiğin dört yıldızlı operasyonları eksiksiz bir şekilde rapor et."

"Ağustos 114'te Askerî İstihbarat 7. Dairesi'nin sağladığı istihbaratla, 9. Daire'nin saha desteğini alarak, 9. Daire'den Albay Li ile birlikte 'Deniz Tuzu Projesi'ni planladık ve üç ton uranyum cevherini başarıyla ele geçirdik. Aynı yılın kasım ayında, 11. Daire ve Sınır Ötesi 6. Daire ortaklığıyla bir tuzak stratejisi uygulayarak Mika Yarı-Fare kod adlı vatan haini generali yakaladık ve F Ülkesi'nin nükleer reaktörünü havaya uçurduk. Nisan 115'te, E Ülkesi'nin özel yetenekli ajanlarını kendi tarafımıza çekerek Merkez Bankası'nın arka kapı şifrelerini geri aldık. Aynı yılın haziran ayında, X Ülkesi'nin yardımıyla, 11. Daire'nin planlaması, özel yeteneklilerin desteği ve 9. Daire Ajanı 003'ün öncülüğünde Ximo Operasyonu'nu gerçekleştirdik; HK-47'nin üretim planlarını başarıyla ele geçirdik."

Başyargıç gözlüğünü düzeltti; bir yandan önündeki belgelere bakarken bir yandan da ağır ağır sordu: "Lütfen Askerî İstihbarat 9. Dairesi Ajanı 003 ile aranızdaki ilişkiyi detaylandırın."

Bunu duyan kadının kaşları hafifçe havaya kalktı. Uzun süredir değişmeyen ifadesine buz gibi bir soğukluk çöktü. Bakışları, jürideki yedi subayın üzerinde tek tek gezindikten sonra tok bir sesle yanıt verdi: "7. Bölük'teki eğitimimiz sırasında

Ajan 003, Ajan 007 ve 11. Daire Kurmay Subayı Binbaşı Huang Minrui ile aynı yatakhaneyi paylaştık. 115 yılında, Ximo Operasyonu'nu 003 ile birlikte yürüttük."

Başyargıç ısrar etti: "İlişkinizin boyutu neydi? Silah arkadaşı mı, meslektaş mı, yoksa sadece selamlaştığınız sıradan tanıdıklar mıydınız?"

Kadının yüzü ifadesizdi. Kaşları hafifçe kalkık bir hâlde uzun süre sessiz kaldıktan sonra, "Biz arkadaştık," dedi.

Jüri üyeleri arasında hafif bir uğultu koptu. Kadın, içlerinden ikisine doğru baktı ve dudaklarındaki gülümsemeyi henüz silememiş olduklarını keskin bakışlarıyla yakaladı.

Koyu yeşil askerî üniforma giymiş, kırklı yaşlarındaki bir kadın yargıç araya girdi: "Yani 003 ile yakın bir ilişkiniz vardı, aranızda su sızmayan, her sırrınızı paylaştığınız dostlardınız, öyle mi?"

Chu Qiao başını çevirdi, bakışları kadın yargıcın o güler yüzlü maskesinin üzerinde bir tur attıktan sonra ağır ağır konuştu: "Sayın Yargıç, ben de 003 de devletin özel eğitiminden geçmiş, yüksek nitelikli askerleriz. Neyi söyleyip neyi söylemememiz gerektiğini çok iyi biliriz. Bu yüzden, sorgunuzda kullandığınız 'her sırrınızı paylaştığınız' ifadesini, mesleki niteliklerimize yapılmış bir hakaret ve devletin çıkarları uğruna kahramanca can vermiş bir şehide yönelik en büyük saygısızlık olarak görüyorum."

Kadın yargıcın yüzü bembeyaz oldu, dudaklarını birbirine bastırdı ve bir daha konuşmadı. Salona bir anda tuhaf bir sessizlik çöktü.

Başyargıç konuyu değiştirdi: "Chu Qiao, şimdi lütfen M1N1 Operasyonu hakkında kısa bir beyanda bulun ve savunmanı yap."

İşte nihayet asıl meseleye, en can alıcı noktaya gelmişlerdi. Jürideki ellili yaşlarındaki iki komutan bunu duyar duymaz hafifçe öne eğilmiş, tüm dikkatlerini ona vermişlerdi.

Chu Qiao başını öne eğdi. Uzun bir süre sonra başını kaldırıp, kelimelerin üzerine basa basa, "Üstlerimle görüşmeyi veya Yüksek Askerî Mahkeme'de açık yargılanmayı talep ediyorum. Bu

gerçekleşmeden M1N1 Operasyonu hakkında hiçbir beyanda bulunmayacağım," dedi.

Başyargıcın kaşları çatıldı, sesine bariz bir öfke sızmıştı. "Beş askerî bölgenin ortaklaşa atadığı ve en üst düzey hukuk uzmanlarından oluşan bu askerî mahkemenin otoritesini mi sorguluyorsun?"

"Hayır," diyerek başını dik tuttu Chu Qiao. "Sadece üstlerimle görüşmeyi talep ediyorum. Orgeneral Jin'in bizzat imzaladığı gizlilik kaldırma belgesi olmadan, M1N1 Operasyonu'nun içeriğini ve dosyalarını açıklayamam."

Başyargıcın kaşlarındaki düğüm daha da sıkılaştı: "O hâlde, Genel İdare Binası'nın havaya uçurulması ve yirmi üç yabancı ülke rehinesinin ölümüyle sonuçlanan emriniz hakkında savunmanızı ve açıklamanızı yapın."

"Onlar rehine değildi," dedi Chu Qiao başını kaldırarak. "Verdiğim tüm emirler askerî yönetmeliklere harfiyen uygundur; tek bir masumun bile kanına girmedim. Üstlerimi ve Orgeneral Jin'in imzalı belgesini gördüğüm an, askerî mahkemeye en eksiksiz beyanı sunacağım. Ondan önce hiçbir yargılamayı kabul etmiyorum."

Mahkeme burada çıkmaza girdi. Chu Qiao dışarı çıkarıldıktan sonra, tüm yargıçlar ve generaller sırayla salondan ayrıldı. Kusursuz güvenlik kameraları her birinin görüntüsünü kaydetmişti. Ancak, az önce üst düzey generallerin oturduğu uzun bankın köşesinin hemen altında, kırmızı ışığı yanıp sönen küçücük bir cihaz duruyordu; ekranındaki rakamlar sessizce geriye doğru akıyordu.

Zaman daralıyordu.

Chu Qiao demir yatağında oturmuş, başı öne eğik, sessizce bekliyordu. Hücresinin dört bir yanı özel yapım temperli camla kaplıydı. Dışarıdan içerisi tamamen görülebiliyor, ancak içeriden dışarıya dair en ufak bir hareket bile seçilemiyordu; mahremiyet diye bir şey yoktu. Bu camların dayanıklılığı öyle bir seviyedeydi ki, büyük kalibreli bir makineli tüfekle bütün gün aralıksız ateş edilse bile ancak küçücük bir delik açılabilirdi. Camı kırıp

kaçmak için muhtemelen bir atom bombasına ihtiyaç vardı.

Ne görebiliyor ne de duyabiliyordu; ama devletin en gizli istihbarat dairesinin üst düzey bir komutanı olarak, dışarıdaki tüm düzeni avucunun içi gibi biliyordu. Parmakları nabzındaydı, zamanı sessizce hesaplıyordu. Yemek saatinin geldiğini biliyordu.

Tam beklediği gibi, camın alt kısmındaki küçük bir kapak keskin bir 'tık' sesiyle açıldı ve bir el, üzerinde yemek olan bir tepsiyi yavaşça içeri itti.

Chu Qiao yatağında oturuyor, başı öne eğik, hiç kıpırdamıyormuş gibi görünüyordu. Fakat aniden küçücük bir taş fırladı; sessiz ve kusursuz bir isabetle yemeği getiren askerin saatinin kordonuna çarptı. Şıngırtıyla kopan saat, hücrenin zeminine düştü.

Dışarıdaki asker irkildi, kolunu içeri sokup iki kez yokladı ama saate yetişemedi. Sesi duyan Chu Qiao, sanki tesadüfen dönmüş gibi başını çevirdi ve şaşkınlıkla kaşlarını çattı. Bu adamın dışında, onu sıkı sıkıya izleyen bir kişinin daha kapıda dikildiğini biliyordu. Kurallara göre, yemek dağıtımı sırasında mahkûmların hücre kapısına yaklaşması yasaktı. Ancak tam o anda Chu Qiao elini uzatıp kendine doğru bir işaret yaptı. Dışarıdaki asker bunu net bir şekilde gördü; iki kez daha uzanıp saate yine yetişemeyince, yumruğunu yere iki kez vurarak onay verdiğini belirtti.

Chu Qiao demir yataktan atladı, yerdeki saati alıp askerin eline tutuşturdu. Dışarısı görünmeyen temperli cama doğru hafifçe gülümsedi, ardından yemeğini alıp yatağına döndü.

Dışarısı çok geçmeden eski sessizliğine büründü.

Her şey o kadar doğal gelişmişti ki, en ufak bir anormallik yoktu.

Chu Qiao yemeğini bitirdikten sonra derme çatma tuvaletin yanına gidip kapıyı çekti.

Hükümet yine de insaflı sayılırdı; tuvalet belli bir mahremiyete sahipti. Omuz hizasından aşağısı tamamen opak plastikten yapılmıştı. Chu Qiao klozete oturdu, başını hafifçe öne eğdi. Dışarıda birinin onu izlediğini biliyordu ve tuvalette

geçireceği süre yirmi dakikayı kesinlikle aşmamalıydı.

Kimsenin göremediği o tuvaletin içinde, Chu Qiao beyaz elini yavaşça kaldırdı. Az önce askerin parmaklarına dokunduğu parmak uçlarında şeffaf bir zar vardı; üzerinde, adamın farkında olmadan bıraktığı parmak izi duruyordu. Chu Qiao zamanının azaldığını biliyordu; artık harekete geçme vakti gelmişti.

— 2 —

Fırtına Öncesi

Gece yarısı saat bir yirmiyi gösterirken Chu Qiao tuvaletin kapısını kapattı, lavaboya gidip ellerini yıkamaya başladı.

Hücrenin içi ölüm sessizliğine bürünmüştü, çıt çıkmıyordu. Günün bu saatleri, insan bedeninin en yorgun düştüğü anlardı; zorlu eğitimlerden geçmiş özel harekât askerlerinin bile dikkati ve fiziksel direnci bu saatlerde ister istemez düşerdi. Chu Qiao'nun yüzünde en ufak bir duygu kırıntısı yoktu. Ellerini yıkadıktan sonra raftaki havluyu aldı, parmaklarını özenle kuruladı. Sifonun gürül gürül akan su sesi duyulurken, parmakları nabzındaydı; zamanı saniye saniye sayıyordu.

On, dokuz, sekiz, yedi, altı, beş, dört...

Süre dolmuştu. Chu Qiao soğukkanlılıkla arkasını döndü ve yatağa doğru yürümeye başladı.

Aniden boğuk bir patlama sesi koptu; devasa bir su kütlesi şiddetle etrafa saçıldı, kanalizasyon borusundan ince alev hüzmeleri fışkırdı. Tam o hizada bulunan Chu Qiao'nun bedeni, suyun şiddetli darbesiyle havaya savruldu ve cansız bir yığın gibi yere yığıldı.

Kapıdaki gardiyanlar dehşete düşmüştü. Hücrenin içindeki su borusu aniden patlamış, mahkûm patlamanın etkisiyle yere yığılmış, ölüp ölmediği belli değildi. Paniğe kapılan iki gardiyan hızla şifreyi girip kapıyı açtı; bir ellerinde makineli tüfek, diğer ellerinde telsizle içeri daldılar. Ancak borudaki o kısa süreli patlama, sinyal iletimini bozmuştu. Beş saniye boyunca ana kumanda merkezinden sadece cızırtılı, belirsiz sesler duyulacaktı.

Fırsat dediğin bir kez ele geçerdi. İki gardiyan patlamanın nedenini anlamak için tuvalete doğru koştuğu an, baygın yatan kadının gözleri aniden faltaşı gibi açıldı. Bedeni bir yaban kedisi kıvraklığıyla fırladı ve hücrenin kapısından dışarı fırladı. İki gardiyan şok içindeydi; ancak daha tek bir çığlık bile atamadan,

hücrenin kapısı büyük bir gürültüyle üzerlerine kapandı.

Chu Qiao içeride öfkeden kuduran adamlara dönüp bakmadı bile. Hızlı adımlarla güvenlik odasına girdi. Bir saat öncesine ait kamera kayıtlarını saniyeler içinde çıkarıp küçük bir el kamerasına aktardı, kısa bir montaj ve silme işlemi yaptıktan sonra sandalyeyi sürükleyip hücrenin dışındaki kameranın altına tırmandı. Kameranın ekranını ters çevirerek güvenlik kamerasının merceğine hizaladı ve görüntüyü oynatmaya başladı. Ardından güvenlik odasına dönüp telsiz sinyallerini tamamen kesti.

Zamanlama kusursuzdu; tam beş saniye dolmuştu. Saçlarının arasına sakladığı mikro patlayıcı, patlamanın ardından kendi kendini onarma sürecine girmiş, borudaki sızıntı sıvılaştırılmış bir maddeyle hızla kapanmıştı. Tamamen yalıtılmış hücrenin içindeki iki gardiyanın öfkeli bağırışları, bir sinek vızıltısı gibi kalıyor, bu mühürlü kafesin duvarlarını aşamıyordu. Kameralar normale döndüğünde, ana kumanda merkezinin ekranlarına bir saat önceki görüntü yansımaya başladı: Kadın mahkûm yatağında sessizce oturuyor, iki gardiyan kapıda nöbet tutuyordu. Her şey son derece sakin ve normal görünüyordu.

Chu Qiao keskin bakışlarıyla etrafı kolaçan etti. Temizdi.

Güvenlik odasına dönüp gardiyanların dolabını açtı. Üzerindeki sırılsıklam kıyafetleri çıkarıp Dördüncü Hapishane'nin gardiyan üniformasını giydi. Şapkasını taktıktan sonra kendine bir AK74U seçti, susturucusunu takıp beline yerleştirdi ve arkasını dönüp dışarı çıktı.

İki gardiyanın hücre kapısını açma cesareti göstermesi, körü körüne bir aptallık değildi.

Dördüncü Hapishane başkentin hemen dibindeydi; konumu ıssız ve gizliydi. Burada tutulanlar, devletin yüksek askerî mahkemesinde yargılanmayı bekleyen ağır suçlulardı; buranın ne kadar kritik bir yer olduğunu söylemeye bile gerek yoktu. Her hücrenin güvenliği kusursuz bir seviyeye çıkarılmıştı. Hücreler birbirinden bağımsızdı, silah donanımı en üst düzeydeydi, izleme sistemleri olağanüstü güçlüydü ve personel dağılımı eksiksizdi.

Her hücrenin başında üç özel harekât askeri nöbet tutardı; iç ve dış olmak üzere iki kapı vardı. Chu Qiao'nun az önce çıktığı iç kapı şifreyle açılabiliyordu, ancak dışarıdaki ana hapishane kapısı, kapıyı en son kilitleyen kişinin parmak izi olmadan açılamazdı.

Üç kişilik nöbet ekibi dönüşümlü çalışıyordu ve şu an ikisi hücrede kilitliydi. Chu Qiao, önceden hazırladığı parmak izi zarını çıkarıp tarayıcıya okuttu. Kısa süre sonra net bir 'tık' sesi duyuldu. Üzerinde standart askerî üniformasıyla Chu Qiao, içerideki iki ulusal askerin öfkeli bakışları altında, hapishanenin kapısından elini kolunu sallayarak çıktı.

Kapıdan çıkar çıkmaz kendini uzun bir koridorda buldu. Şu an yeraltı hapishanesinin dördüncü katındaydı; hedefine ulaşmak için önünde epey uzun bir yol vardı. Kamera kaydı sadece bir saatlikti; acele etmeliydi.

Dördüncü katta, askerî mahkemenin kararını bekleyen üst düzey subaylar ve gizli ajanlar tutuluyordu. Üçüncü kat ağır suçlulara, birinci kat hapishane yetkililerinin ofislerine, ikinci kat ise dışarıdan gelen ziyaretçilerin ağırlandığı misafirhaneye ayrılmıştı. Chu Qiao'nun hedefi tam da orasıydı.

Hücre bloklarını geride bırakarak yaklaşık iki dakika yürüdü. Dış koridorun sonunda, ellerinde makineli tüfeklerle tam teçhizatlı dört elit asker bekliyordu. Dördüncü Hapishane'de ne bir havalandırma boşluğu ne de içine girilebilecek bir kanalizasyon borusu vardı. Bu koridor dışında kaçacak hiçbir yer yoktu; betonu delip tünel kazmadıkça buradan sağ salim çıkma ihtimali sıfıra yakındı.

Nöbetçi askerler, Chu Qiao'nun yabancı yüzünü görünce anında tetikte beklemeye başladılar. Liderleri kapkara namluyu ona doğrultarak bağırdı: "Dur! Kimsin? Parola!"

Chu Qiao başını bile çevirmeden, dimdik bir duruşla yürümeye devam etti. Kucağında taşıdığı kalın dosya yığınını sıkıca tutarken tok bir sesle konuştu: "Ben Askerî Hukuk Dairesi'nden Albay Liu Siwei. 12685 numaralı belge uyarınca bir silah kaçakçılığı dosyasını soruşturuyorum. Beni derhâl Yarbay

Tan Zongming'e bağlayın, kendisine iletmem gereken çok önemli belgeler var."

Asker afalladı, ardından şüpheyle kaşlarını çattı: "Komutanım, Yarbay Tan Zongming bu gece nöbetçi değil. Onun hattı kişisel ve gizli bir hattır. Lütfen kimliğinizi gösterin."

"Askerî Hukuk Dairesi'nin Dördüncü Hapishane'de kimlik gösterdiği nerede görülmüş? Ben Hapishane Müdürü Li'nin bizzat davetiyle soruşturmaya destek olmak için buradayım. Üç gün önce Albay Lü Fanghao beni bizzat sorgu hücresine yerleştirdi, bundan haberin yok mu?" Chu Qiao kaşlarını çatarak göz ucuyla askeri baştan aşağı süzdü ve sert bir sesle ekledi: "Sen hangi birliğindensin? Askerî yönetmelikleri okumadın mı? Bana sicil numaranı ve birlik kodunu söyle."

Asker bunu duyunca irkildi. Orduda rütbe hiyerarşisi çok keskindi; bu kadının konuşma tarzı sıradan değildi. Yarbay Tan ve Müdür Li ile bu kadar senli benli konuşması, askerin içinde ister istemez bir saygı uyandırmıştı. Tok bir sesle yanıt verdi: "Komutanım, sicil numaram 0475. Güney 8. Ordusu, 309. Kolordu, 571. Tugay Özel Görev Gücü'ne bağlıyım. Düzenli ordu kadrosunda değiliz, buraya daha iki gün önce tayin edildik. Bu yüzden Albay Lü Fanghao tarafından bizzat getirildiğinizi bilmiyordum."

Chu Qiao'nun kaşlarındaki gerilim hafifçe gevşedi, başını sallayarak, "Demek Güney 8. Ordusu'ndansın," dedi. "Kolordu Komutan Yardımcınız Liu nasıl? Sizi buraya o getirmiş olmalı. Başkente resmî görevle geldiğinize göre bir süre daha buralarda kalırsınız herhalde?"

Genç asker bunu duyunca anında saygıyla toparlandı; içinden *Askerî Hukuk Dairesi gerçekten de bir başka* diye geçirdi. "Komutanım, Komutan Liu gayet iyi. Bizim ekibimiz Kurmay Yan ile birlikte geldi, komutanımızla güneye dönmeyeceğiz," diye yanıtladı.

"Anlıyorum," diyerek başını salladı Chu Qiao. "Ben de 8. Ordu çıkışlıyım, bir zamanlar 8. Ordu İstihbarat ve Keşif Tugayı'nda görev yapmıştım. Anlayacağın silah arkadaşı sayılırız.

Komutanınızı görürseniz benden selam söyleyin. Neyse, benim acil işlerim var. Sen iletişim merkezine git ve bu belgeyi fakslat, iki kopya olsun. Kurmay Başkanı Zhang'a ve Komutan Hua'nın sekreterliğine haber ver; yarın sabah saat altıda Askerî Hukuk Dairesi'nden Albay Liu Siwei'nin onları ziyarete geleceğini söyle." Sözlerini bitirir bitirmez arkasını dönüp yürümeye devam etti.

Asker olduğu yerde kalakalmıştı; kucağında üzerinde 'Çok Gizli' yazan bir yığın dosyayla dururken elleri titriyordu.

Kurmay Başkanı Zhang... Komutan Hua...

Dördüncü katın hücre bloklarından çıktığında Chu Qiao'nun sırtındaki kıyafet sırılsıklam olmuştu. Sırtını duvara yaslayıp derin derin nefes aldı. Bileğindeki saate baktığında on dakikanın çoktan geçtiğini gördü. Derin bir nefes daha alıp doğruldu ve yoluna devam etti.

Kat kat güvenlik taramalarından ve kameralardan geçtikten sonra nihayet ikinci kattaki misafirhaneye ulaştı. Kapısında 'Askerî Hukuk Dairesi' yazan odayı gördüğünde, Chu Qiao'nun dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi.

Güzel; her alacağın bir muhatabı, her intikamın bir sahibi vardı. Nihayet asıl hedefini bulmuştu.

Şifreli kilidi zahmetsizce kırdı, kapı kolunu usulca çevirip odaya süzüldü. Gecenin ilerleyen saatleri olmasına rağmen koridor ışıl ışıldı ve etrafta hâlâ gidip gelen insanlar vardı. Chu Qiao yüzündeki o doğal ifadeyi hiç bozmadan, misafirhanenin koridorunda başı dik bir şekilde yürüdü; yanından geçen her Dördüncü Hapishane personeline başıyla selam verdi.

Personel onu tanımasa da, yüzündeki o sakin ifadeyi ve üzerindeki askerî üniformayı görünce onu içeriden biri sanmış, zerre kadar şüphelenmemişti.

Beş dakika sonra ana ofis koridorundan ayrıldı. Askerî Hukuk Dairesi personelinin dinlenme odası görüş alanına girdiğinde, havaya karışmış o hafif sake kokusunu alıp doğru yere geldiğini anladı.

Chu Qiao'nun ince uzun parmakları hızla belindeki AK'ye uzandı.

Siyah takım elbiseli, kısa boylu bir adam başını kapıdan dışarı uzattığı an, onu kapkara bir namlu karşıladı. Susturucunun boğuk sesiyle namludan fırlayan mermi, adamın göğsünde kocaman, kanlı bir delik açtı. Adamın göz bebekleri anında büyüdü; Chu Qiao çevik bir hareketle adamın bedenini tutup ağzını kapattı. Nabzı tamamen durana kadar bekledi, ardından cesedi sürükleyerek içeri girdi.

İç içe geçmiş bu iki odalı süitte toplam on altı kişi kalıyordu. Az önce ölen adam dışındakilerin hepsi derin bir uykuya dalmıştı. İçeriden sızdırılan bilgiler, sahte ama yasal kimlikler, son teknoloji ürünü kusursuz silahlar ve bu kadar çok suç ortağı...

Düşmanlarına karşı Chu Qiao'nun merhameti hiçbir zaman olmamıştı. Yıllardır perde arkasında planlama yapıyor olması, tetiği çekecek cesareti olmadığı anlamına gelmiyordu. Silahını kaldırdı, namluyu yatakta uyuyan orta yaşlı bir adama doğrulttu. Boğuk bir *pıt* sesi duyuldu; uykusundaki adamın bedeni aniden sarsıldı ve hiçbir şeyin farkına varmadan oracıkta can verdi.

Fazla oyalanmadan hızla ilerledi; on saniye sonra dış odada nefes alan tek bir kişi bile kalmamıştı.

İç odanın kapısını açtığında, beş adamın yataklarında derin bir uykuda olduğunu gördü. Adam öldürmek, çoğu zaman yemek yemekten ya da duş almaktan çok daha basitti. Zerre kadar tereddüt etmeden peş peşe beş el ateş etti. Boğuk silah seslerine, oluk oluk akan kanın ince şırıltısı karıştı; odanın havasını bir anda mide bulandırıcı bir kan kokusu kapladı.

Chu Qiao, en dipteki adamın çantasından küçük bir el kamerası çıkardı. Yere saçılmış cesetlerin arasında dikilirken kamerayı açtı ve görüntüleri dikkatle izlemeye başladı.

— 3 —

Vatan Uğruna

Görüntüleri doğruladıktan sonra Chu Qiao kamerayı geniş cebine attı. Ardından, ölen adamların çantasından çıkardığı yüksek tesirli C4 patlayıcıları odaya yerleştirip zamanlayıcıyı kurdu. Siyah kutunun üzerindeki kırmızı ışık hızla yanıp sönmeye başladı.

Chu Qiao odadaki cesetlere son bir kez bakıp her şeyin tamam olduğundan emin olduktan sonra kapıyı açıp dışarı çıktı.

Fakat tam o anda, boynunu sıyırıp geçen soğuk bir parıltı hissetti!

Bedeni aniden yere kapandı, hızla kendi etrafında dönerek geriye doğru yuvarlandı ve mermilerin hedefi olmaktan kıl payı kurtuldu. Soğuk parıltılar peş peşe çakıyor, ateş bir an bile kesilmiyordu. Chu Qiao ayağıyla kapıya şiddetli bir tekme savurdu; iç odanın kapısı büyük bir gürültüyle kapandı. Yarı diz çökmüş hâlde, dışarıdan gelen boğuk nefes seslerini dinlerken açığa çıktığını anlamıştı.

Kasları yay gibi gerilmişti; nefes alışverişini yavaşlattı, gözlerini karşısındaki kapıya dikti. O bir 003 değildi; 9. Daire'nin o yenilmez süper ajanlarından biri değildi. Askerî akademide öğrendiği şeyler patlayıcılar, stratejik planlama, çevresel avantajları kullanma, istihbaratı işleme ve sınırlı insan gücüyle en büyük, en kazançlı, en yıkıcı darbeyi vurmaktı. Şu an, kendisinden üç metre bile uzakta olmayan bu ölümcül tehdit karşısında, kaba kuvvete başvurmanın akıl kârı olmadığını çok iyi biliyordu.

Bakışları yavaşça, uykusunda ölen o zavallı adamın cesedine kaydı.

Büyük bir gürültüyle kapı tekmelenerek açıldı. Kadın kapının eşiğinde dikiliyor, dış odada saklanan iki adama küstah bir ifadeyle bakıyordu.

Adamlar onun kendi isteğiyle dışarı çıkmasını beklemedikleri için bir an afalladılar.

İki tok ses duyuldu; Chu Qiao elindeki hançeri ve AK'yi umursamazca yere fırlattı. Bir adım geriye çekilip ellerini öne doğru uzatarak Tai Chi'nin başlangıç duruşunu aldı. Karşısındaki iki adama soğuk bir ifadeyle hıhlayıp eliyle "gelin" işareti yaptı. Mesajı çok netti: İkiniz birden gelin!

Ellerinde yüksek güçlü makineli tüfekler olan iki adam öfkeden deliye döndü. Silahlarını yere atıp Japon dövüş sanatlarına özgü bir duruş sergilediler. Gözlerinde vahşi bir parıltıyla, yıldırım hızıyla ileri atıldılar.

Daracık odada aniden kan kokan soğuk bir rüzgâr esmiş, perdeler havalanmış, loş ışığın altında devasa bir ölüm kalım aurası yükselmişti. İki adamın kaslı bedenleri ve acımasız hamleleri, bu haddini bilmez kadının sonunun ne olacağını açıkça gösteriyordu.

Ancak tam o anda, yüzü kaskatı olan kadın aniden gülümsedi. Dudaklarının kenarında beliren o soğuk kıvrım, kibirli ama bir o kadar da dondurucu bir tebessüme dönüştü. Sanki bir sihirbazlık numarasıymış gibi, elinde aniden Japon yapımı M609 küçük kalibreli seri ateşli bir tabanca belirdi. M609; yakın mesafe suikast silahlarının şahıydı. Sadece delip geçmez, kafayı doğrudan havaya uçururdu!

İki boğuk patlama sesi duyuldu. Sıfır nokta sıfır beş saniyelik bu ani infaz, adamlara çığlık atma fırsatı bile tanımamıştı. Yakın mesafeden edilen ateş kafalarını doğrudan parçalamış, beyin parçaları etrafa saçılarak Chu Qiao'nun üzerini kan gölüne çevirmişti.

Chu Qiao iğrenerek yolunu kapatan adamın cesedini tekmeledi ve hızla banyonun kapısını açtı. Beklediğinden iki kişi fazla çıkmış olsa da, operasyon hâlâ son derece pürüzsüz ilerliyordu. Planladığından yirmi dakika öndeydi; bu süre ona hızlıca temizlenmesi için fazlasıyla yeterdi.

On beş dakika sonra, üzerinde Askerî Hukuk Dairesi'nin siyah takım elbisesiyle kadın, dinlenme odasından çıktı. İkinci katın

misafirhane koridorunda yürürken, yanından geçen Dördüncü Hapishane personeline nazikçe gülümsüyordu. Üç dakika sonra, ikinci katın ana kapısını sakince açıp dışarı adımını attı.

Gecenin serin rüzgârı yüzünü okşarken, Chu Qiao Dördüncü Hapishane'nin zemin katındaki ana salonda yürüyordu. Etrafı telaşla koşuşturan elit askerlerle doluydu. Bileğindeki saate baktı; patlamaya sadece on saniye kalmıştı.

Yüz ifadesini hiç bozmadan yürümeye devam etti, bir yandan da kenardaki gazete standından dünkü gazetelerden birini aldı.

On, dokuz, sekiz...

"11 Mayıs'ta, ülkemizin iç kesimlerinde M1N1 virüsü taşıyan yeni bir vaka daha Başkent'te doğrulandı. Bu, ülkemizde bu virüsü taşıdığı tespit edilen kırk yedinci kişi oldu. Limanlar ve bazı uçuşlar askıya alındı, turizm sektörü ağır darbe aldı, borsada sert düşüşler yaşanıyor, piyasalara karamsar bir hava hâkim..."

Yedi, altı, beş...

"Xinhua Ajansı bildiriyor: Son verilere göre, M Ülkesi'nde M1N1 virüsü taşıdığı doğrulanan kişi sayısı 689'a, şüpheli vaka sayısı 1.272'ye, ölü sayısı ise 68'e ulaştı. Ölü sayısı kontrolsüz bir şekilde artmaya devam ediyor. Y Ülkesi'nde doğrulanmış vaka sayısı 352, şüpheli vaka 561, ölü sayısı 97. A Ülkesi'nde..."

Dört, üç...

"M Ülkesi Choulian Ajansı bildiriyor: M Ülkesi uzmanlarının araştırmalarına göre, M1N1 virüsünün Z Ülkesi'nden yayıldığından şüpheleniliyor. Z Ülkesi'ndeki büyük depremin atmosferik dengeyi bozarak virüsün üremesine yol açtığı ve Z Ülkesi hükümetinin bu doğal afete karşı hızlı ve etkili bir müdahalede bulunamamasının salgının hızla yayılmasına neden olduğu belirtiliyor. M Ülkesi hükümeti, kısa vadede Z Ülkesi ile ticari ilişkileri askıya almayı, ülkedeki Z Ülkesi vatandaşlarını sınır dışı etmeyi ve Z Ülkesi vatandaşlarının ülkeye girişini yasaklamayı planlıyor. Senato şu an bu konuyu hararetle tartışıyor, yakında uygun bir çözüm bulunacağına inanılıyor."

İki, bir, sıfır!

Aniden bütün yeryüzü şiddetle sarsıldı. Kulakları sağır eden

devasa bir patlama sesi koptu, kırmızı alarmlar acı acı çalmaya başladı. Yoğun dumanlar yükseliyor, alevler fışkırıyordu. Koca Dördüncü Hapishane bu patlamanın şiddetiyle beşik gibi sallanıyordu.

Duman göz gözü görmez hâle getirirken, tüm Dördüncü Hapishane personeli aldıkları eğitimin hakkını vererek silahlarına sarılıp düzenli bir şekilde patlamanın olduğu yöne doğru koşmaya başladı. Chu Qiao üstü başı toz toprak içinde, dehşete düşmüş bir ifadeyle askerî üniformalı bir adamın koluna yapıştı ve avazı çıktığı kadar bağırdı: "Yoldaş! Neler oluyor?"

Adam, Chu Qiao'nun üzerindeki darmadağın olmuş Askerî Hukuk Dairesi takım elbisesine bakıp onun hapishane personeli olmadığını anladı. Onu sıkıca tutarak, "Askerî Hukuk Dairesi'nden misiniz? Benimle gelin, sizi dışarı çıkaracağım," dedi.

Diğer departmanlardaki meslektaşlarını koruma telaşına düşen bu askerler, ellerinden tuttukları kişinin bu patlamanın bizzat mimarı olduğunu ve dahası, ondan fazla "Askerî Hukuk Dairesi" meslektaşlarının onun ellerinde can verdiğini bilmiyorlardı.

Kaos içindeki kalabalıkla birlikte zemin kattaki salondan dışarı fırladılar. Tam koşmaya devam edeceklerdi ki, salona doğru telaşla koşan bir adamla çarpıştılar!

"Ah! Özür dilerim... Ah, Albay Li!" Adam karşısındakini tutarak aceleyle özür diledi.

"İçeride ne oldu?" Li Yang kaşlarını çatmış, bakışları yana kaydığında Chu Qiao'nun fal taşı gibi açılmış gözleriyle karşılaşmıştı. Parmağıyla onu işaret ederek ağzı açık kaldı. "Chu..."

"Beni aramaya geldin, değil mi? İçeride büyük bir patlama oldu, konuşacaklarımızı dışarıda konuşalım."

Chu Qiao aceleyle Li Yang'ın sözünü kesti. Bunu duyan asker hemen atıldı: "O zaman ben size eşlik etmeyeyim, içeride durum ne bilmiyorum, hemen gidip bakmam lazım."

Li Yang başını salladı. Asker uzaklaştıktan sonra Chu Qiao'yu

kolundan yakalayıp sert bir sesle sordu: "Neler oluyor? Askerî mahkeme seni neden yargılıyor? Buradan nasıl kaçtın?"

"M1N1 virüsü doğal bir afet değil, insan eliyle yaratılmış bir felaket. M, R, Y, F gibi ondan fazla Batılı ülkenin üst düzey yetkilileri bu işin içinde. Hatta bizim ülkemizin içinde bile gözünü para hırsı bürümüş bazı isimler bu işe bulaşmış. Geçen sefer X Birliği'ni çökerttiğimizde, onların elindeki rehineler aslında rehine falan değildi; hepsi farklı ülkelerin askerî araştırma enstitülerinde gizlenen virüs uzmanlarıydı. Bu virüsü tüm dünyaya yayarak düşman ülkelerin ekonomilerini çökertmeyi ve en son aşamada borsaya kote bir şirketin M1N1 virüsüne karşı geliştirdiği antibiyotiği piyasaya sürerek devasa kârlar elde etmeyi planlıyorlar. Benim adamlarım suç kanıtlarını ele geçirdi, işte burada." Chu Qiao konuşurken elindeki kamerayı Li Yang'a uzattı ve devam etti: "Geçen sefer Xiao Shi, X Birliği'nin üst düzey liderlerine suikast düzenlemek için Tokyo'ya gittiğinde, geri getirmesi gereken şey tam olarak buydu; kendi içimizdeki muhbirlerin canları pahasına elde ettiği kanıtlar. Ne yazık ki Xiao Shi Tokyo sokaklarında can verdi ve bu mesele de örtbas edildi. M1N1 virüsünün arkasındaki asıl güçlerden biri, görünüşte organ mafyası gibi çalışan ama aslında gizlice ölümcül virüsler üreten bu X Birliği'dir. Ülkemize sızarak, vatan haini üst düzey yetkililerin koruması altında Askerî Hukuk Dairesi personeli kılığına girdiler ve Dördüncü Hapishane'ye girip kanıtlarımı çaldılar. Ama artık hepsini ortadan kaldırdım."

Li Yang duyduklarına inanamıyordu; ağzı açık kalmıştı. "Yani Xiao Shi'yi öldürenler..."

"Evet!" diyerek başını salladı Chu Qiao kararlı bir sesle. "003'ü feda etme emrini veren kişi, devletin zirvesine sızmış bir düşman ajanıdır. Beni Dördüncü Hapishane'ye kapatıp ülkelerin suç kanıtlarını çaldıran ve o korkunç suçlarını örtbas etmeye çalışan da ta kendisidir."

Li Yang hâlâ duyduklarının şokundaydı. Kaşları çatılmış, gözleri öfkeyle kararmıştı. "M Ülkesi'nin mühimmat uzmanları bugün Başkent'e inceleme yapmaya gelecekti. Başkent Birlikleri'nden Kurmay Qian ile birlikte onları karşılamak için o

kadar hazırlık yapmıştık. Demek ki asıl niyetleri..."

"Ne dedin sen?" diye bağırdı Chu Qiao aniden.

Li Yang afalladı: "Ne?"

"M Ülkesi'nin mühimmat uzmanları Başkent'e mi gelecek dedin?"

Li Yang başını salladı. "Evet, dün gece geldiler bile."

Chu Qiao'nun yüzü bembeyaz oldu, telaşla onun üzerini aramaya başladı. "Yanında mühimmat sinyal tespit cihazı var mı?"

"Onu ne yapacaksın?"

Chu Qiao öfkeyle kükredi: "Var mı yok mu?!"

"Öyle bir şeyi neden yanımda taşıyayım ki?" Chu Qiao'nun yüzündeki dehşeti gören Li Yang hemen ekledi: "Benimle gel, nerede bulacağımızı biliyorum."

İkili bir elektrikli araca atlayıp kalabalık avluda son sürat ilerlemeye başladı.

İki dakika sonra, Chu Qiao tespit cihazının ekranında yanıp sönen o küçük kırmızı noktayı gördüğünde beyninden vurulmuşa döndü.

"Bu da ne demek oluyor? Yargılama salonunda nasıl bir patlayıcı cihaz olabilir?"

Chu Qiao ayağa fırladı, depoda işine yarayacak silah ve teçhizatları hızla toplarken bir yandan da kapıya doğru yürüyordu: "M Ülkesi, R Ülkesi'nin X Birliği'ne zerre kadar güvenmiyor. Onların başarısız olup her şeyi açığa çıkarmalarından korktukları için yargılama salonuna bir sinyal verici yerleştirmişler. Zaman dolduğunda füzeler ateşlenecek ve Dördüncü Hapishane içindeki kanıtlarla ve benimle birlikte yerle bir edilecek."

"Peki şimdi ne yapacağız? Hemen bomba imha uzmanlarına haber veriyorum, özel harekât birliklerinden destek isteyip M Ülkesi heyetini gözaltına aldıracağım."

"Çok geç," dedi Chu Qiao karanlık bir ifadeyle. "Bana derhâl bir helikopter ayarla ve kalabalığı tahliye et. Senin yapman

gereken tek şey, bu kanıtları Komutan Hua'ya ulaştırmak. Xiao Shi'nin canı, 11. Daire'nin on dört özel yetenekli ajanının canı ve dünyada M1N1 virüsü yüzünden ölecek milyonlarca insanın hayatı senin ellerinde. En ufak bir hata bile yapmamalısın."

Li Yang donakalmıştı. Uzaklarda yükselen toz bulutlarına, paniğe kapılmış kalabalığa ve karşısındaki kadının o zayıf yüzündeki sarsılmaz kararlılığa bakarken, içinde derin bir sızı ve tarifsiz bir hayranlık hissetti. Uzun bir sessizliğin ardından kararlı bir sesle, "Söz veriyorum, yapacağım," dedi. "Chu Qiao, kendine dikkat et!"

"Sen de."

Kadın arkasına bile bakmadan depodan fırladı ve az önce binbir güçlükle kaçtığı dördüncü kat hücrelerine doğru son sürat koşmaya başladı.

On dakika sonra, Dördüncü Hapishane'nin meydanından havalanan bir helikopter, hapishane semalarından hızla uzaklaşarak şehrin eteklerindeki ıssız arazilere doğru uçuşa geçti.

Komuta Merkezi'ne giden aracın içinde oturan Li Yang, elindeki sinyal tespit cihazına bakıyordu. O küçük kırmızı nokta, dördüncü kattaki yargılama salonundan yavaş yavaş hareket etmiş, meydana inmiş, binaların arasından sıyrılarak Başkent'in dışındaki gökyüzüne doğru hızla yükselmişti.

Aniden gökyüzünü yırtan şiddetli bir patlama sesi duyuldu. Tespit cihazındaki kırmızı nokta o an yok oldu ve siyah bir kurukafa desenine dönüştü.

Araçta oturan Li Yang arkasına dönüp bakmadı. Sadece, kimseye asla göstermediği bir damla yaş, karanlığın içinde usulca süzüldü.

Başkent'in gecesi derin bir sessizliğe bürünmüştü.

— BİRİNCİ CİLDİN SONU —

2. Cilt

Yüce Hanedanlığı Xia

— 4 —

Büyük Xia, Kızıl Nehir'in kuzey kıyısında boy gösteriyordu. Halkı savaşçı, askerleri ise amansızdı. Atalarından beri suyun ve otlağın peşinde, göçebe bir ruhla yaşamışlardı.

Sabahın ilk çan sesleri duyulduğunda, ses uzaklara, engin ve vakur bir tınıyla yayıldı. Şehir kapıları bu sesle birlikte ağır ağır aralandı. Güneşin ilk ışıkları toprağa düşerken, Zhenhuang Şehri'nde yeni bir gün, imparatorluğun demir yumruğu ve kanlı nizamı altında uyanıyordu.

"Deh!"

Keskin bir ses sessizliği yırttı. Siyah bir küheylan, bembeyaz toynaklarını Zhenhuang Şehri'nin dışındaki karlı zemine vurarak şaha kalktı. Kar taneleri havada uçuşuyor, atın nallarından çıkan ritmik sesler yankılanıyordu. Binici, arkasındaki ondan fazla muhafızı çoktan geride bırakmıştı.

"Prens Yan, geç kaldın!" Zhuge Huai kahkahalar atarak atını ileri sürdü ve gelen kişiye gülümseyerek seslendi.

Onun yanında dört genç daha duruyordu. En küçüğü on bir-on iki, en büyüğü ise on üç-on dört yaşlarındaydı. Her biri ipek ve işlemeli giysiler içindeydi, arkalarında kalabalık bir hizmetli ordusu bekliyordu. Görünüşleri vakur, duruşları asildi. Sesi duyunca hep birlikte başlarını çevirip gelene baktılar.

Yan Xun dizginleri çekti. Atı şaha kalkıp gür bir sesle kişnedikten sonra karla kaplı ovada dimdik durdu. Yan Xun, üzerinde altın ve gümüş ipliklerle işlenmiş sazan motifleri bulunan gök mavisi bir kaftan giymişti; omuzlarında ise kar beyazı bir kürk pelerin vardı. Neşeyle gülerek, "Zhuge dostumun haberini aldığımda Sekizinci Prenses malikânedeydi," dedi. "Ondan kurtulmak pek kolay olmadı, hepinizi beklettim." Sesi berrak, gülümsemesi gençliğin enerjisiyle doluydu. Ancak yarı kısık gözlerinde gizli bir keskinlik parlıyordu. Boynundaki gümüş vizon atkı, ona asil ve hovarda bir hava katıyordu. Yan Xun

henüz on üç-on dört yaşlarında olsa da, yaşının ötesinde bir heybete ve karizmaya sahipti.

"Demek bir güzel ile randevun vardı. Öyleyse Prens Yan'ın keyfini biz kaçırmışız," dedi çam yeşili bir kaftan giymiş küçük bir beyzade ileri çıkarak. Sesi hâlâ çocuksu bir yumuşaklıktaydı, en fazla on iki yaşlarında görünüyordu. Gözleri bir tilkininki gibi kısıktı, yüzünde ise müstehzi bir gülümseme vardı.

Yan Xun hafifçe gülümsedi ve ne yumuşak ne de sert bir tonda cevap verdi: "İkinci Prens Wei şaka yapıyorlar. Geçen günkü devlet ziyafetinde, prensesin cam kadehini kırmama sebep olan siz olmasaydınız, bugün bu 'beklenmedik lütuf' başıma gelmezdi. Doğrusu, her şey sizin sayenizde oldu."

Küçük beyzade kısık bir sesle güldü, hiç darılmamıştı. Başını çevirip yanındaki koyu yeşil kaftanlı gence baktı. "Gördün mü Mu Yun? Demiştim sana, Prens Yan bu işin peşini bırakmaz, mutlaka gelip benden hesap sorar diye."

Mu Yun kaşlarını hafifçe kaldırdı. "Bu koca payitahtta senin elinden çekmeyen mi kaldı? Prens Yan yine de sabırlıymış; benim başıma gelse, o gece senin malikâneni basardım."

"Hâlâ yarışacak mıyız, yoksa boş boş konuşmaya devam mı edeceksiniz? Sohbet etmek istiyorsanız geri dönelim!" Siyah ipek kaftanlı bir genç öne çıktı. Belinde asılı duran parlak sarı devasa yay, onun imparatorluk hanedanına ait olduğunun nişanesiydi.

Yan Xun onu ancak o an fark etmiş gibi atından atladı ve saygıyla eğildi. "Yedinci Prens de buradaymış, lütfen kusuruma bakmayın, gözümden kaçmış."

Zhao Che, Yan Xun'a yan gözle bir bakış attı, dudakları hafifçe kıvrıldı; bu onun selam verme şekliydi. Doğrudan Zhuge Huai'ye döndü: "Sekizinci kardeşimle akşam yemeğinde kütüphanede olmamız gerekiyor, fazla vaktim yok."

Zhuge Huai güldü. "Prens Yan da geldiğine göre, başlayalım o zaman."

Küçük Prens Wei ellerini çırptı. "Yine ne yeni oyuncak buldun? Çıkar da görelim."

Zhao Jue araya girdi: "Şu tarafa bir sürü hayvan kafesi

taşındığını gördüm. Bizi avlanmaya mı çağırdın? Eğer öyleyse çok sıkıcı, senin şu dördüncü kardeşinin neden gelmek istemediği belli."

Zhuge Huai gizemli bir tavırla başını salladı. "Onun o aksi kişiliğiyle bizim eğlencelerimize katıldığı ne zaman görülmüş? Ama bugünkü oyun için epey uğraştım, izleyin." Bunu dedikten sonra ellerini iki kez birbirine vurdu. Ses, bembeyaz karın üzerinde yankılanarak uzaklara ulaştı.

İlerideki çitlerle çevrili boş alanın kapıları açıldı. Zhuge Huai'nin adamları altı büyük at arabasını içeri sürdüler. Boşluğun ortasında yan yana dizilen altı devasa kafesin üzeri siyah örtülerle kapatılmıştı; içeride ne olduğu hiç görünmüyordu.

Küçük Prens Wei merakla, "İçinde ne var? Zhuge, bırak şu gizemli tavırları da anlat," dedi.

Zhuge Huai gülümsedi ve uzaktaki hizmetlilerine el işareti verdi. Bir hışırtı koptu, siyah örtüler aynı anda aşağı çekildi. Küçük Prens Wei şaşkınlıkla bir "Ah!" çekti, duraksadı, ardından keyifle gülmeye başladı.

O devasa kafeslerin içinde, yaşları ancak yedi-sekiz olan bir grup kız çocuğu vardı. Her kafeste yirmi çocuk duruyordu. Üzerlerinde sadece kaba kumaştan birer gömlek vardı ve göğüslerine, tıpkı mahkûmlar gibi, büyük harfler yazılmıştı. Her kafesteki yazı farklıydı: Mu, Wei, Yan, Zhuge... Zhao Che ve Zhao Jue ise "Che" ve "Jue" karakterleriyle ayırt edilmişti. Karanlık kafeslerde uzun süre hapis kalan çocuklar aniden ışığı görünce gözlerini kapadılar; korku içinde birbirlerine sokulmuş, ürkek tavşanlar gibi titriyorlardı.

Zhuge Huai güldü. "Geçenlerde malikâneye Batı Bölgeleri'nden bir Hu kervanı geldi, bu oyunu bana onlar öğretti. Birazdan kafesleri açtıracağım ve diğer kafeslerdeki kurtları salacağım. O hayvanlar üç gündür aç, gözleri kan bürümüş durumda. İstersek kurtları vururuz, istersek de başkalarının kafesindeki köleleri... Bir tütsü yanımı kadar süre sonunda, kimin kölesi en çok hayatta kalırsa, kazanan o olur."

Küçük Prens Wei kahkahalarla ellerini çırptı. "İşte bu

gerçekten ilginçmiş, eğlenceli olacak."

Zhuge Huai, "Öyleyse başlıyoruz," dedi. "Herkesin otuz oku var. Açın kafesleri!"

Hizmetliler emirle kafesleri kaldırıp alandan çekildiler. Çocuklar, sanki hayali parmaklıklar hâlâ onları hapsediyormuş gibi, oldukları yerde tir tir titreyerek kıpırdayamadan duruyorlardı.

Aniden vahşi bir kükreme duyuldu! İki yandaki çitlerin kapıları açıldı ve yirmiden fazla aç kurt meydana daldı. Kanlı ağızlarını açarak, hırlamalar eşliğinde çocuklara doğru atıldılar!

Aynı anda devasa bir çığlık koptu. Yedi-sekiz yaşındaki çocuklar hep bir ağızdan bağırarak panik içinde birbirlerine kenetlendiler ve insanların durduğu yöne doğru koşmaya başladılar. O sırada çitlerin dışından gelen keskin oklar, şiddetle meydanın içine yağmaya başladı. Ancak okların hedefi vahşi kurtlar değil, kendilerine doğru koşan çocuklardı.

Kesif bir kan kokusu havaya yayıldı. Acı dolu feryatlar ve iniltiler göğe yükseliyordu. Keskin oklar çocukların zayıf omuzlarını, göğüslerini ve karınlarını delip geçiyor; taze kanlar incecik bedenlerinden süzülerek karda kızıl çiçekler gibi açıyordu. Kan kokusuyla iyice kuduran kurtlar daha da saldırganlaşmıştı. Koyu gri bir kurt hızla zıplayıp bir çocuğun boğazını tek hamlede parçaladı. Çocuk daha çığlık bile atamadan, bir başka kurt bacağını kopardı, kafatası parçalandı; bembeyaz beyin dokusuyla kan birbirine karışarak bembeyaz karların üzerine fışkırdı!

Çığlıklar dinmek bilmiyordu. Omuzundaki acı dayanılmazdı, göz kapakları sanki binlerce okkalık kayalar gibi ağırlaşmıştı. Jing Yue'er'in küçük bedeni bir okla delinmiş, yere mıhlanmıştı. Nefesi giderek zayıflıyor, sanki ruhu bedenini terk ediyordu; ancak kaşları gitgide daha sert çatılıyordu. Vahşi bir kurt, gözlerinde ölümcül bir parıltıyla bu çocuğa yaklaştı. Ağzından sarkan pis kokulu salyalar uzadıkça uzadı ve şıp diye çocuğun yanağına damladı.

Sanki göklerin gözü bu yeryüzü trajedisini izliyordu. Tam kurt

dişlerini geçirmek üzereyken, çocuğun gözleri aniden açıldı! Bakışları bir bıçak kadar keskin ve parlaktı; bir çocukta olması gereken korkudan ya da zayıflıktan eser yoktu. Neredeyse içgüdüsel bir hareketle ellerini uzatıp kurdun alt ve üst çenesini kavradı, ardından başını kaldırıp kurdun dışarı sarkan dilini tüm gücüyle ısırıp kopardı!

Tiz bir uluma yükseldi. Herkes başını çevirip, kurdun dilini vahşi bir bakışla ısıran o çocuğa baktı. Şaşkınlıktan ok atmayı bile unutmuşlardı.

İlk kendine gelen Zhao Che oldu. Çocuğun üzerindeki devasa "Che" karakterini görünce kahkahayı bastı. Yayını gerip oku bıraktı; vınlayan ok tam kurdun gırtlağına saplandı.

Kurt inleyerek yere yığıldı. Meydandaki katliam devam ediyordu. Diğer kurtlar kız çocuklarını kovalamaya devam ediyor, her yer parçalanmış cesetler ve kopmuş uzuvlarla doluyordu. Kulaklarda sadece yürek parçalayan çığlıklar ve feryatlar vardı.

Jing Yue'er titreyerek ayağa kalktı. Gözleri inanmazlıkla açılmıştı, sanki taşa dönüşmüştü. Küçük bedeni kan içindeydi, giysileri yırtılmış, saçları dağılmış, yüzü bembeyaz kesilmişti. Soğuk rüzgâr uğuldayarak eserken, o karların ortasında cılız bir ot parçası gibi duruyordu.

Vın! Aniden bir ok daha fırlatıldı. Jing Yue'er kıvrak bir hareketle geri sıçrayarak ölümcül darbeden kurtuldu; ancak bedeni zayıf düştüğü için ok bacağını sıyırıp geçti. Kan oluk gibi akmaya başladı.

Küçük Prens Wei sırıttı, yeni bir oku yayına yerleştirip tekrar nişan aldı.

Zhao Che kaşlarını çattı, soğuk bir nida savurdu ve yayını gerip fırlattığı okla Prens Wei'nin okunu havada ikiye böldü.

Arkadaki kurtlar gölge gibi peşindeydi, pis kokuları burnuna kadar geliyordu. Jing Yue'er yaralı bacağına bakacak vakit bulamadan Zhao Che'nin olduğu yöne doğru var gücüyle koştu.

Bu adam, şu kısa süre içinde onu iki kez kurtarmıştı. Zihni bulanık olsa da, kendisi için en güvenli yönü hızla seçmişti.

Ancak iki adım atmıştı ki, bir ok ayaklarının dibine sertçe saplandı. Çocuk duraksadı, başını kaldırıp kaşlarını çatarak, doru atın üzerindeki siyah kaftanlı gence anlam veremeyen gözlerle baktı.

Zhao Che küçümseyen bir tavırla burun kıvırdı, ona yan gözle bir bakış attı ve bir okla o sırada kaçmaya çalışan başka bir kız çocuğunu tam kalbinden vurdu.

O çocuk henüz beş-altı yaşlarındaydı; çığlık atarak yere yığıldı. Sırtındaki büyük "Yan" karakteri kanla boyandı ve saniyeler içinde kurtlar tarafından parçalandı.

Zaman hem çok hızlı hem de çok yavaş akıyordu. Çocuk olduğu yerde kalakalmış, donup kalmıştı. Aniden dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı ve hızla arkasını döndü. Hızı inanılmazdı; yaralı bacağı esnekliğine engel olamıyordu. Arkasından saldıran bir kurdun pençelerinden kıl payı kurtulmayı başardı.

Meydanın bir köşesinde bir yığın tahta sopa ve at yemi olarak kullanılan kuru otlar duruyordu. Çocuk bir sopayı kaptığı gibi, arkasına bile bakmadan kendisine saldıran kurdun beline tüm gücüyle indirdi.

— 5 —

Vahşi kurt acıyla uluyarak kenara sıçradı, ağır yaralandığı belliydi.

“Buraya gelin! Hepiniz buraya gelin!” diye bağırdı çocuk. Yere çömelip iki taşı birbirine vurmaya başladı. Kıvılcımlar çaktı ve kuru otlar bir anda alev aldı. Çocuk elindeki sopayı tutuşturup bir meşale gibi havaya kaldırdı; çocuklara saldıran kurt sürüsünü dağıtmak için sağa sola koştururken bağırmaya devam ediyordu: “Buraya gelin! Hepiniz buraya!”

Küçük çocuklar ağlayarak Jing Yue’er’in yanına koştular. Hepsi yaralıydı; bazıları kurtlar tarafından ısırılmış, çoğu ise oklarla vurulmuştu. Kısa süre içinde hayatta kalanların sayısı yirmiye kadar düşmüştü.

Kurt sürüsü ateşten korkuyordu. Jing Yue’er’in çocukları koruma altına aldığını görünce tereddüt edip yaklaşamadılar. Çok açlardı; bir süre çocukların etrafında dolandıktan sonra vazgeçip yerdeki cesetlere yöneldiler ve vahşice karınlarını doyurmaya başladılar.

Zhuge Huai’nin çekik gözleri kısıldı, aniden fısıldadı: “İşe yaramaz hayvanlar.” Okunu yayına yerleştirip kurtlara doğru ateşledi.

Oklar peş peşe yağdı, kurt sürüsü bir anda saldırıya uğradı. Acı çığlıkların ardından tüm kurtlar yere serildi, tek bir tanesi bile sağ kalmadı.

Hayatta kalan çocuklar sevinçle doldu; acılarını unutup hep bir ağızdan tezahürat yapmaya başladılar.

Ancak daha sesleri boğazlarından çıkamadan, yeni bir ok yağmuru üzerlerine boşaldı.

İmparatorluğun soylu gençleri, keskin bakışları ve gaddar yöntemleriyle hiç acımadan çocukları hedef alıyorlardı; oklar kana susamış birer canavar gibi ölüme uçuyordu.

Müthiş bir hızla gelen bir ok, *çat* diye bir sesle bir çocuğun kafasını delip geçti; sağ gözünden girip ensesinden çıktı ve Jing Yue'er'in burnunun ucunda durdu. Sıcak kan yüzüne sıçradı; çocuk ağzı açık kalmış bir halde, elinde yanan sopayla öylece donup kaldı. Çocukların çığlıkları kulaklarında yankılanıyordu; her şey korkunç bir kâbus gibiydi.

Oklar seyrekleşince Wei klanının küçük prensi ve Mu Yun gülümseyerek yaylarını gerdiler, kız çocuğuna nişan alıp oklarını fırlattılar.

Zhao Che kaşlarını çatıp atını ileri sürdü. Okluğuna elini attığında sadece tek bir oku kaldığını gördü. Hafifçe hıhlayıp oku ikiye böldü ve her iki parçayı da yayına yerleştirdi. İnanılmaz bir ustalıkla fırlattığı oklar, Wei prensi ve Mu Yun'un oklarını havada vurup yere düşürdü.

Zhuge Huai kahkahayı bastı. "Mükemmel bir atış!"

Sözleri biter bitmez tüm çığlıklar kesildi. Kuzey rüzgârı boş arazide eserken havada ağır bir kan kokusu vardı. Kan kırmızısına boyanmış av sahasında sadece Jing Yue'er kalmıştı. Saçları darmadağındı, aralarına samanlar karışmıştı. Kıyafetleri kan içindeydi, yüzü bembeyazdı. Elindeki sopaya dayanmış, öylece duruyordu; bakışları donuklaşmış, sanki korkudan aklını yitirmiş gibiydi.

Zhao Jue konuştu: "Yedinci Ağabey gerçekten müthişsin. Benim okum bitti, görünüşe göre bugün galip sensin."

Wei prensi kaşını kaldırdı, önce kendine, sonra Mu Yun'a baktı ve en sonunda Zhuge Huai'ye döndü.

Zhuge Huai'nin yüzünde her zamanki nazik gülümseme vardı. "Benim oklarım çoktan bitti."

"Prens Yan'ın hâlâ oku var ya? Süre henüz dolmadı, galibin kim olacağı belli olmaz," dedi Mu Yun aniden.

Herkesin bakışları Yan Xun'a döndü.

Zhao Che soğuk bir tavırla Yan Xun'a baktı. "Prens Yan her zaman şaşırtmayı sever zaten."

Bir tütsü yanımı kadar olan sürenin yarısı yeni geçmişti.

Herkesin oku bitmişti ama Yan Xun'un okluğunda hâlâ beyaz tüylü tek bir ok duruyordu.

Yan Xun atının üzerinde dimdik oturuyordu. Henüz on üç yaşındaydı ama sırtı dik, bakışları keskin, burnu kemikliydi. Üzerindeki pahalı kıyafetler ona asil ve mesafeli bir hava katıyordu. Sakin bir tavırla atını ileri sürdü, yayını gerdi ve av sahasının ortasındaki çocuğa nişan aldı.

Sert rüzgâr çocuğun yırtık pırtık kıyafetlerini ve darmadağın saçlarını savuruyordu. Henüz çok küçüktü, yedi sekiz yaşlarında görünüyordu. Yetersiz beslendiği her halinden belliydi; kemikleri sayılıyordu. Yeni doğmuş, henüz tüyleri bile çıkmamış bir kurt yavrusuna benziyordu. Kollarında, boynunda ve bacaklarında yaralar vardı; omzundaki yara neredeyse kalbine kadar inmişti. Bu kanlı arenanın ortasında, kopmuş uzuvlar ve cesetler arasında duruyordu. Kan kokusu her yana yayılmıştı; bu vahşet, küçük bir çocuğun hayal gücünü aşan bir dehşet taşıyordu.

Kana susamış bir ok, yavaşça çocuğun boğazına kilitlendi. Genç prens atının üzerinde, keskin bakışlarını çocuğa dikmişti. Kaşları çatılmış, kollarındaki damarlar belirginleşmişti; yayını sonuna kadar gerdi.

Çocuğun kaçacak yeri kalmamıştı. Zihninde binlerce düşünce uçuşuyor, bu ani katliam karşısında tüm soruları cevapsız kalıyordu. Başını yavaşça kaldırdı; bakışları soğuk, nefret dolu ve tiksintiyle yüklüydü. Kendisine nişan alan gence hiç korkmadan, dimdik baktı.

O gün, Bai Cang Takvimi'ne göre 770 yılının Ocak ayının dördüncü günüydü. Zhenhuang şehri sakinleri yeni yılı henüz kutlamışlardı. Şehrin dışındaki imparatorluk av sahasında, o ve çocuk ilk kez karşılaşıyorlardı.

Zaman tarihin raylarından geçmiş, uzay-zamanın kapılarını aralamış ve birbirine asla dokunmaması gereken iki ruhu aynı sahnede buluşturmuştu.

Yan Xun kaşlarını hafifçe çattı, parmağını milimetrik bir farkla yana kaydırdı ve oku serbest bıraktı.

Ok, havayı yırtan bir ıslıkla süzüldü. Herkesin nefesi kesilmiş,

gözler çocuğa kilitlenmişti.

Şırak diye bir ses duyuldu; havada ince bir kan çizgisi belirdi. Ok, çocuğun boynunu sıyırıp geçmiş, orada derin bir çizik bırakmıştı. Çocuk hafifçe sarsıldı, birkaç adım sendeledi ama yine de yere düşmedi.

“Haha! Tebrikler Yedinci Ağabey!” diye bağırdı Zhao Jue gülerek.

Zhao Che, Yan Xun’a küçümseyen bir bakış fırlattı. “Prens Yan günlerini dans ve şiirle geçireceğine, Zhao ailesinin atalarının nasıl ok attığını hatırlasa iyi olur.”

Yan Xun yayını indirdi, başını çevirip sakince cevap verdi: “Zhao ailesinin atalarının nasıl ok attığını çocukları hatırlasın yeter, haddimi aşmak istemem.”

Zhuge Huai güldü: “Böylece bugünkü ödül Yedinci Prens’in oldu. Malikanemde sofra kuruldu, buyurun hep birlikte birer kadeh bir şey içelim.”

Herkes onayladı ve atlarını mahmuzladı; sanki az önce yaşananlar sıradan bir oyundan ibaretmiş gibi davranıyorlardı.

Sert rüzgâr soyluların kürk pelerinlerini savururken, ovaya ağır bir kan kokusu çökmüştü. Yan Xun uzaklaşırken arkasına baktığında, o kanlar içindeki çocuğun hâlâ orada, ovada dikildiğini gördü. Çocuk derin bakışlarını onlara dikmiş, uzun süre kımıldamadan bakmıştı. Hava kararıyor, kuzey rüzgârı iliklere işleyen bir soğukla uğuldayarak esiyordu. Rüzgâr karları savururken, sanki çıldırmış bir canavar gibi feryat ediyordu.

Zhuge ailesinin hizmetkârları av sahasını temizlemeye başlamışlardı. Küçük cesetleri küreklerle toplayıp arabalara fırlatıyorlardı. Az ötede küçük bir çukur kazılmıştı; pelin otları gürültüyle yanıyor, etrafa yoğun siyah bir duman yayıyordu. Bu çukur, o çocukları ve vahşi hayvanları birlikte gömmek içindi. Bu değersiz hayatlar, zengin efendilerin bir kez oynayıp sıkıldıkları birer top gibiydi; işleri bitince fırlatılıp atılıyorlardı.

Jing Yue’er, üzerine yırtık pırtık bir çuval geçirmiş, başı önde, kafesin kenarına sessizce çökmüştü. Çok ağır yaralıydı; bu kadar acıya bir yetişkin bile sessizce katlanamazdı.

Zhuge ailesinin hizmetkârları onun öleceğini sanmışlardı ama her kontrol ettiklerinde göğsünün hafifçe inip kalktığını gördüler. Nefes alıyordu; ölmek üzere olan bu çocuğu hayatta tutan gizemli bir güç vardı. Bu yüzden onu ceset çukuruna atmadılar, giderken tekrar kafese kapattılar.

Daha önce tıklım tıklım olan kafes şimdi bomboştu; tüm çocuklar ölmüş, sadece o kalmıştı. Hizmetkârlar çocuğun şansına şaşırırken, yanından geçerken merakla ona bakmadan edemiyorlardı.

Tam olarak tarif edemeseler de bu çocuğun buraya ilk geldiği halinden çok farklı olduğunu sezebiliyorlardı.

Zhuge malikanesi devasa bir alanı kaplıyordu. Arka kapıdan girdiklerinde Zhu Shun, Jing Yue'er'i iki hademeye teslim etti. Birkaç emir verdikten sonra çocuğa soğuk bir bakış fırlatıp uzaklaştı.

Çat diye bir sesle bir odanın kilidi açıldı. Jing Yue'er içeri itildi; daha ayağa kalkamadan kapı üzerine kilitlenmişti.

İçerisi zifiri karanlıktı. Köşede odun yığınları duruyordu; farelerin telaşlı tıkırtıları duyuluyordu. Çocuk panikle bağırmadı; odanın ortasına oturdu, omzundaki yırtık çuvalı çıkardı. Dişleriyle kumaşı kavrayıp güç kullanarak şeritler halinde yırttı ve yaralarını sarmaya başladı. Hareketleri şaşırtıcı derecede ustacaydı.

Geçen süre, usta bir ajanın kendine gelmesi için yeterliydi. Artık olaylara mantıklı ve soğuk kanlı bir şekilde yaklaşabiliyordu; karşısındaki durum ne kadar inanılmaz olursa olsun.

Evet, şu anki Jing Yue'er, aslında vatanı uğruna can veren 11. Birim Komutan Yardımcısı Binbaşı Chu Qiao'ydu. Kader bazen böyle akıl almaz oyunlar oynardı; bir uçurumun sonu her zaman ölüm değil, bazen yeni bir hayatın başlangıcı olabilirdi.

Chu Qiao elini kaldırdı, dışarıdan sızan ışıkta bu küçücük avuca baktı. İçinde derin bir keder uyandı. Kendine mi üzülüyordu yoksa bu zavallı çocuğa mı, o da bilmiyordu.

"Burada kimse yok, kendime üzülmek ve korkmak için izin

verebilirim ama bu süreyi çok kısa tutmalıyım.”

Çocuk yavaşça mırıldandı. Gözyaşları süzülüp kirli ve zayıf yüzünden aşağı aktı. Dizlerini kendine çekip başını kolları arasına gömdü. Hiç ses çıkarmıyordu ama sırtı sarsıla sarsıla ağlıyordu.

Bu, Chu Qiao’nun Büyük Xia İmparatorluğu’ndaki ilk gecesiydi. Zhuge malikanesinin soğuk ve rüzgârlı odunluğunda, ilk kez çaresizlik ve korkuyla gözyaşı dökmüştü. Kendine kadere lanet okumak, geçmişi anmak, gelecekten korkmak ve yeni hayatına alışmak için bir saat süre verdi. Bir saat sonra artık 11. Birim’in süper komutanı Chu Qiao olmayacaktı; o artık hiçbir şeyi olmayan, zayıf ve çaresiz bir köle kızdı. Bu acımasız ve kana susamış imparatorlukta hayatta kalmak için savaşacaktı.

— 6 —

Kader onu bir batağa sürüklemişti; kendi kendine, oradan tırmanıp çıkacağına dair söz verdi.

İçinde bulunduğu bu berbat durum, ona kendine acıması ya da acı içinde kıvranıp endişelenmesi için zerre kadar fırsat tanımıyordu; eğer toparlanmazsa, bu geceyi sağ atlatamayabilirdi.

Kapkara olmuş küçük elini uzatıp ince bir dal parçası aldı ve yere, her bir çizgisini özenle kazıyarak kelimeler yazmaya başladı.

Zhuge, Wei, Mu, Jue, Che... Buraya kadar yazdıktan sonra kaşlarını yavaşça çattı. Dışarıda hava çoktan kararmıştı; uzaklardan, malikânenin ek binalarından gelen çalgı sesleri ve araya karışan sazendelerin hafifmeşrep kahkahaları duyuluyordu. Uzun bir süre sessizce düşündükten sonra, nihayet son kelimeyi yazdı: Yan.

Kadehlerin tokuşturulduğu Zhuge Malikânesi'nin ana salonunda, Yan Xun'un sağ gözü aniden şiddetle seğirdi. Kusursuz kaşlarını çatarak başını yavaşça çevirdi ve zifiri karanlık geceye derin bir bakış fırlattı.

Gece zifiri karanlık, kargalar ise yüksekteydi; bu yozlaşmış ve çirkin hanedanlık, çoktan içten içe çürümüştü.

Eski olan her şey yok olmaya, yeni düzen ise bu küllerin arasından yeniden doğmaya mahkûmdu.

Bedenindeki yaralar çatlayacakmışçasına ağrısa da Chu Qiao kendini ayağa kalkmaya zorladı. Bu döküntü odunlukta donarak ölmemek için küçücük mekânın etrafında tur üstüne tur atarak koşuyor, ara sıra durup donmayı engellemek için elleriyle tenini ovuşturuyordu.

Üçüncü nöbet davulu henüz çalınmıştı ki, insan boyu yüksekliğindeki pencere aniden yavaşça itilerek açıldı ve

ardından küçücük bir baş belirdi. Chu Qiao irkilerek başını kaldırdığında, gelen kişinin parlak gözlerle odunluğu dikkatlice taradığını; onu gördüğü an gözlerinde neşeli bir parıltının belirdiğini gördü. Parmağını dudaklarına götürüp 'sessiz ol' işareti yaptıktan sonra, çevik hareketlerle pencereden aşıp odunluğa atladı.

Oğlan hızlı adımlarla koşup geldi, kollarını açarak Chu Qiao'yu bir çırpıda göğsüne bastırdı. Sesinde bir düğümlenme vardı ama yine de sarsılmaz bir kararlılıkla onu teselli etti: "Korkma Yue'er, Beşinci Ağabeyin geldi."

Oğlan çok zayıftı, yaşı da pek büyük sayılmazdı; en fazla sekiz dokuz yaşlarında gösteriyordu. Üzerindeki toprak rengi kıyafet ona o kadar bol geliyordu ki, bu durum onu olduğundan daha da cılız gösteriyordu. Boyu henüz tam uzamamıştı, Chu Qiao'dan sadece yarım baş uzundu ama yüz hatlarında, zorluklarla yoğrulmuş bir dayanıklılık okunuyordu. Kucağındaki çocuğu sımsıkı sarmalıyor, durmadan sırtını sıvazlıyor ve defalarca aynı sözlerle onu teselli ediyordu: "Korkma, Beşinci Ağabeyin geldi."

Chu Qiao, nedendir bilinmez, aniden gözlerinin dolduğunu hissetti. İri gözyaşı damlaları durmaksızın dökülerek oğlanın kaba dokulu kıyafetini ıslattı. Bunun, bu bedenin istemsiz bir tepkisi mi yoksa kendi gerçek duyguları mı olduğunu bilmiyordu; böylesine tuhaf, yabancı ve dondurucu bir gecede, bu cılız ama sıcacık kucaklaşma o kadar kıymetliydi ki...

Hafifçe aralanmış pencereden süzülen parlak ay ışığı, bu iki küçük çocuğun üzerine vuruyordu. Dört bir yanları buz kesmişti; geriye kalan tek sıcaklık, göğüs kafeslerinin arasında hissettikleri o ufacık kırıntıydı. Oğlanın küçücük bedeni, sarsılmaz bir dağ gibiydi. Bu soğuk gecede korkudan hafifçe titrese bile, kız kardeşini sarmalamaktan vazgeçmiyor, kollarını etrafına daha da sıkı doluyordu.

"Yue'er, acıkmışsındır?" Oğlan kollarını gevşetti, kapkara olmuş parmaklarını uzatıp Chu Qiao'nun yüzündeki gözyaşı izlerini usulca sildi ve yüzüne güzel bir gülümseme yerleştirerek gözlerinin içi güler bir ifadeyle sordu: "Bak, Beşinci Ağabeyin sana ne getirdi?"

Çocuk arkasından küçük bir bez bohça çıkardı ve yere bağdaş kurup oturdu. Bohçayı çevik hareketlerle açtığında, etrafa aniden iştah açıcı bir yemek kokusu yayıldı. Başını kaldırdığında Chu Qiao'nun hâlâ ayakta durduğunu görüp, kaşlarını kaldırarak merakla, "Otursana," dedi.

Kenarlarındaki mavi desenler silinip gitmiş, ağzında birkaç ufak çatlak olan kaba porselen, büyük bir kâseydi bu. İçi tepeleme pirinç pilavıyla doluydu; üzerinde birkaç parça yeşillik vardı ve pek yağlı görünmese de yaydığı koku öylesine güzeldi ki... Oğlan, Chu Qiao'nun eline bir çift yemek çubuğu tutuşturarak onu acele ettirdi: "Hadi, ye çabuk."

Chu Qiao başını eğip ağzına bir lokma pilav attı; tadı çok tuzluydu, gözyaşı tadı da karışmıştı işin içine, boğazı düğüm düğümdü. Mekanik bir şekilde çiğniyor, ara sıra sessizce burnunu çekiyordu.

Oğlan, gözlerini ayırmadan umutla Chu Qiao'ya bakıyordu; o ağzını açıp her lokma aldığında, oğlan da sanki ona nasıl yemek yeneceğini öğretiyormuşçasına kendi ağzını hafifçe açıyor, kızın lokmayı yuttuğunu gördüğünde ise keyifle gözlerini kısıyordu.

Yemek çubukları kâsenin içinde gezinirken aniden bir şeye takıldı; yukarı çıkardığında, bunun hâlâ dumanı tüten bir parça soya soslu kavurma olduğunu gördü.

Başparmak büyüklüğünde, biraz fazla kızarıp hafifçe kararmış, yarısı yağlı yarısı yağsız bu et parçası, böylesine zifiri karanlık ve dondurucu bir gecede inanılmaz derecede cazip görünüyordu.

Aniden yüksek sesli bir guruldama duyuldu. Chu Qiao başını kaldırıp oğlana baktığında, oğlanın mahcup bir şekilde karnını ovuşturduğunu ve bilerek hiç umursamıyormuş gibi davrandığını gördü: "Ben yemeğimi daha yeni yedim, hiç aç değilim."

Chu Qiao yemek çubuklarını ona uzatarak, "Sen ye," dedi.

Oğlan aniden başını iki yana salladı. "Bu akşam çok iyi yedik. Dördüncü Genç Efendi bize ekstra yemek verdi; soya soslu sazan, tatlı ekşi kaburga, sirkeli bonfile, haşlanmış ördek... O kadar çok yemek vardı ki, kusacak kadar doydum, şimdi istesem de tek

lokma yiyemem."

Chu Qiao, çubukları uzatmaktaki inadından vazgeçmedi: "Ben yağlı et sevmem."

Oğlan hafifçe afalladı; önce Chu Qiao'ya, sonra da o et parçasına baktı. İstemsizce yutkundu. Uzun bir süre sonra, elini uzatıp Chu Qiao'nun elindeki çubukları aldı, ağzını dikkatlice açarak etin yağlı kısmını kopardı. Ardından kalan yağsız kısmı geri uzatıp, bembeyaz dişlerini sergileyerek kıkırdadı: "Yue'er, şimdi yiyebilirsin."

Burnunun direği aniden sızlayan Chu Qiao, hızla başını öne eğdi. Gözyaşları göz pınarlarında birikip dökülmemek için direnirken, o kendini zor tutuyordu.

Uzun bir süre sonra başını yavaşça kaldırdı, oğlana gülümsedi ve ağzını açıp o eti yedi. Bir yandan çiğniyor, bir yandan da ağzı kulaklarında gülümsüyordu.

"Yue'er, güzel mi?" Çocuğun gözleri, gökyüzünün en ücra köşesindeki pırıl pırıl yıldızlar kadar parlaktı.

Chu Qiao başını şiddetle salladı; boğazı düğümlenmişti, sesi titriyordu. "Güzel... Hayatım boyunca yediğim en güzel şey bu et parçası."

"Aptal," dedi oğlan uzanıp onun başını okşarken; ifadesinde hafif, hüzünlü bir gölge vardı. "Daha yaşın kaç ki hayatın boyunca diyorsun. Geleceği bir kenara bırak, daha küçüklüğümüzde bile ne nadide lezzetler yedik biz; o zamanlar çok küçüktün, belki de hatırlamıyorsundur. Ama hiç merak etme, günün birinde Beşinci Ağabeyin senin karnını doyurup sırtını pek tutacak, bu dünyadaki bütün güzel şeyleri bulup sana yedirecek. Sadece soya soslu et değil; ginseng, denizkulağı, kuş yuvası çorbası, köpekbalığı yüzgeci, fil hortumu... Ne istersen her şey olacak. İşte o zaman, kimse bize bir daha zorbalık edemeyecek. Yue'er, Beşinci Ağabeyine inanıyor musun?"

Chu Qiao başını sallayarak onayladı ve bakışlarını indirip kâsedeki tüm pilavı var gücüyle midesine indirmeye koyuldu; tadı buruktu ama o kadar da sıcaktı ki...

"Yue'er, korkma." Oğlan üzerindeki dış giysiyi çıkarıp Chu

Qiao'nun omuzlarına örttü. Sesi çocukçaydı ama kelimelerin üzerine basa basa, kararlılıkla konuştu: "Beşinci Ağabeyin seni koruyacak, ben tam burada, yanında olacağım, hiç korkma."

Ay ışığı kederli bir örtü gibi çökmüştü; yer değiştiren ışık ve gölgeler, tahtaların çatlaklarından süzülerek odunluğa vuruyor, büyük beyaz lekeler oluşturuyordu. Kırağıyı andıran ay ışığının altında birbirine sımsıkı sokulmuş bu iki küçücük çocuk bedeni, bir o kadar aciz ama bir o kadar da iç ısıtıcıydı.

Uzaklarda ışıklar parıldıyor, çalgı sesleri kesintisiz devam ediyor, şarap ve et kokuları havaya karışıp dalga dalga yayılıyordu. Asla uyumayan Zhenhuang Şehri, nihayet o görkemli gece ziyafetinin zirvesine ulaşmıştı. Işıl ışıl fenerlerin altında, o günkü sürek avında şans eseri hayatta kalmayı başaran o küçük kızı hatırlayan kimse yoktu. Uluyan dondurucu rüzgâr, Büyük Xia'nın alev motifli sancaklarını şiddetle dalgalandırıyordu.

Ertesi gün uyandığında, oğlan çoktan gitmişti. Yerde, inci gibi güzel bir yazıyla yazılmış küçük bir not vardı: Beşinci Ağabeyin akşam yine gelecek, odunların altında mantou var.

Chu Qiao köşedeki kuru dalları araladı ve yağlı kâğıda sarılmış, hafifçe sararmış iki adet mantou buldu. Onları ellerinin arasına aldığında yüzü ifadesizdi ama bakışları yavaşça yumuşamıştı.

Kimsenin dönüp bakmadığı bu minvalde geçen üç gün boyunca, oğlan her gece ona yiyecek bir şeyler getirip yanında kalmış, ertesi sabah da sessizce ayrılmıştı. Üçüncü gün, odunluğun kapısı büyük bir gürültüyle açıldı. Zhu Shun, tepeden bir bakışla, odunlukta geçirdiği üç günün ardından hâlâ hayatta olan Chu Qiao'ya baktı. Kaşları giderek daha da çatıldı ve sonunda, hizmetkârlara onu serbest bırakmalarını emretti.

Odunluktan adımını attığı o an, Chu Qiao kapıda durdu, bu döküntü yapıya son bir kez baktı, dudaklarını birbirine bastırdı ve kararlı bir şekilde önüne dönüp yoluna devam etti.

İlerledikçe binalar daha da köhneleşiyordu. Çevredeki ağaç dallarının ve koridorların arkasına saklanmış, gizlice ona bakan

bir sürü çocuk göze çarpıyordu. Küçük bir avluya ulaştığında, işlerden sorumlu hizmetkâr oradan ayrılır ayrılmaz, büyük bir çocuk grubu aniden üzerine çullanıp onu sevgiyle kucakladı.

"Küçük Altı, sonunda döndün!"

"Altıncı Abla, bir daha dönemeyeceksin sanmıştık."

"Yue'er Abla, ühüü..."

Çocuklar hep bir ağızdan bağrışıyor, gözyaşlarını saklama gereği duymadan hıçkıra hıçkıra ağlıyorlardı. Chu Qiao bu durum karşısında irkilmişti; bir an ne yapacağını bilemeden öylece durdu ve etrafını saran bu küçük velet ordusunun gözyaşlarına ve sümüklerine katlanmak zorunda kaldı.

"Tamam, ağlamayın artık."

Aniden duyulan bu erkek sesiyle bütün çocuklar arkalarına döndü ve sevinç çığlıkları attılar: "Beşinci Ağabey!"

Oğlan elinde bir bez bohçayla dışarıdan koşturarak geldi ama daha iki adım atmıştı ki, bohça büyük bir hışırtıyla yere saçıldı; içi ağzına kadar çekirdek doluydu. Çocuklar aniden neşeyle haykırdılar ve hep birlikte Chu Qiao'yu bırakıp ona doğru koştular.

"Kapışmayın, herkese yetecek kadar var." Oğlan bir yetişkin edasıyla konuşmaya devam etti: "Yue'er az kalsın canından oluyordu, üstelik ağır yaralı. Kimse onu rahatsız etmesin, bu günlerde onun yapması gereken işleri hep birlikte bölüşeceğiz."

Bütün çocuklar art arda başlarını sallayarak onayladılar. İki küçük örüklü bir kız çocuğu, pamuk gibi beyaz yüzünü yukarı kaldırıp gülümseyerek, "Sen hiç merak etme Beşinci Ağabey, Altıncı Ablamıza yardım edeceğiz," dedi.

Oğlan, "Küçük Yedi, yaraların iyileşti mi? Neden yataktan kalktın?" diye sordu.

"Beşinci Ağabey, hepsi iyileşti," dedi çocuk başını yukarı kaldırıp gülümseyerek. Kolunu uzatıp yenini sıyırdığında, teninin baştan aşağı morarmış kırbaç izleriyle dolu olduğu görüldü; bazı yerlerde deri kalkmış, etler dışarı fırlamıştı ve henüz tam anlamıyla iyileşmemişlerdi. Küçük Yedi gülümseyerek devam

etti: "Getirdiğin ilaç çok işe yaradı, sürünce hiç acımıyor. Dün Küçük Sekiz atlara yem verirken Rüzgâr onu çifteleyip belinden yaraladı, ona yardım etmem lazım."

O sırada küçük bir kız çocuğu öne çıkıp oğlanın elini tuttu. "Linxi, içeri gel, sana söylemem gereken bir şey var."

Oğlan dönüp Chu Qiao'ya baktı. "Yue'er, dışarıda rüzgâr sert esiyor, sen de içeri gel."

Köhne ve basık odanın içinde kocaman, ısıtmalı bir taş yatak vardı ve üzerinde ondan fazla yatak takımı düzgünce dizilmişti. Linxi adındaki oğlan sordu: "Ne oldu Zhixiang Abla?"

Zhixiang da pek büyük değildi, on yaşlarında görünüyordu. Çömeldi, kapkara olmuş taş yatağın ocağını açıp içinden küçücük bir kutu çıkardı. "Beş gün sonra annemizin, babamızın ve amcalarımızın ölüm yıl dönümü. Gizlice ayarlamanı istediğin tütsüleri ve kâğıt paraları hazırladık."

Linxi başıyla onayladı. "Dikkatli olun, kâhyalara yakalanmayın."

"Hı-hı, merak etme, buralara kimsenin yolu düşmez. Asıl sen Dördüncü Genç Efendi'ye hizmet ederken dikkatli ol. Önceki gün Çamaşırhane'deki Dördüncü Şeftali'den duydum; Üçüncü Genç Efendi'nin odasındaki uşaklardan ikisi daha dövülerek öldürülmüş. Dördüncü Genç Efendi, Üçüncü Genç Efendi gibi olmasa da huysuzun teki, sağı solu hiç belli olmaz. Efendi Hazretleri evde değil, Genç Efendi Huai de malikânenin iç işlerine karışmıyor; bu yüzden iyice kontrolden çıktılar. Büyük Efendi geçen ay yirmiden fazla küçük hizmetçi kızı öldürdü. Bizimle birlikte buraya satılan Du Ailesi'nin soyu tamamen kurudu. Bir gün sıranın bize de gelmesinden çok korkuyorum."

— 7 —

Tam konuşurlarken dışarıdan keskin bir çığlık yükseldi. Ardından cırtlak bir ses bağırdı: “Vay canına, sizi gidi aşağılık köleler! Hırsızlık yapmaya cüret edersiniz ha? Canınıza mı susadınız?”

Lin Xi kaşlarını çatıp dışarı çıkmaya yeltendi ama Zhi Xiang onu kolundan yakaladı. Fısıldayarak, “Hemen arka kapıdan git! Burada görülmemelisin, Dördüncü Genç Efendi seni öldürür,” dedi.

“Ben...”

“Çabuk git!”

Bu derme çatma kulübenin bir de arka kapısı vardı. Lin Xi’yi dışarı ittikten sonra Zhi Xiang, Chu Qiao’nun kolunu tuttu. “Ne olursa olsun dışarı çıkma,” diye tembihleyip hızla dışarı koştu.

Acı feryatlar ve kırbaç sesleri yükselmeye başladı. Yağ tulumu gibi bir kadın kollarını savurarak nefretle bağırıyordu: “Bak hele, bunlar bizim meşhur Jing ailesinin soylu hanımları değil mi? Ne hallere düşmüşler! Ablalarınız genelevlerde fahişelik yapar, siz de burada hırsızlık... Hepiniz aynı aşağılık soydansınız!”

“Song Teyze, hata ettik, bir daha asla yapmayacağız.” Zhi Xiang diğer çocukların önüne geçmişti. Yüzüne yediği kırbaç darbeleriyle her yanı kan içindeydi. Diz çöküp kadının eteğine yapıştı, yalvarıyordu: “Affedin, bir daha yapmayacağız.”

“Hata mı ettiniz? Sizi dövmeden uslanmayacaksınız belli!”

Kırbaç darbeleri acımasızca çocukların üzerine iniyordu. Saçları örgülü küçük Xiao Qi zaten yaralıydı; yediği darbelerle gözleri devrildi ve bayıldı. Çocuklar hıçkıra hıçkıra ağlarken kadın vurdukça coşuyor, kahkaha atarak kırbacını bir kez daha havaya kaldırıyordu.

Şırrak diye bir ses geldi ama bu kez acı bir çığlık duyulmadı. Song Teyze aşağı baktığında, karşısında yırtık pırtık kıyafetler

içinde küçük bir kızın durduğunu gördü. Bedeni küçüktü ama bakışları çok sertti. Simsiyah elleriyle kırbacı sımsıkı yakalamıştı. Yüzünde karanlık bir ifadeyle, "Yeter artık," dedi.

Song Teyze küplere bindi. "Seni gidi velet, canına mı susadın?"

"Yue'er, Yue'er bırak şunu!" Zhi Xiang dizlerinin üzerinde emekleyerek geldi, Chu Qiao'nun eteğine yapışıp ağlayarak bağırdı: "Çabuk Song Teyze'den özür dile!"

Chu Qiao kımıldamadı bile. Sadece kadına soğuk gözlerle baktı ve boğuk bir sesle, "Onlara bir daha vurmayı dene de gör," dedi.

Song Teyze kaşlarını kaldırdı, bağırdı: "Onlara vurmayacağım, seni döveceğim!" Bunu der demez kırbacı savurdu. Chu Qiao soğukça güldü, kadının kuşağını yakaladığı gibi bir çelme taktı; kadının koca gövdesi gürültüyle yere kapaklandı!

Kadın acıyla bir domuz gibi anırmaya başladı. Chu Qiao yavaşça yanına gitti, eğilip alaycı bir gülümsemeyle konuştu: "Hadi, gitsene şikâyet etmeye?"

Song Teyze yerinden fırladı, bağırdı: "Sen görürsün gününü!" diyerek avludan dışarı fırladı.

Zhi Xiang endişeyle yanına koştu, ağlamaktan helak olmuştu. "Yue'er, büyük bir bela açtın başımıza, ne yapacağız şimdi?"

"Sen çocuklara bak," dedi Chu Qiao ve kadının peşinden dışarı çıktı.

Gelirken yolları ezberlemişti. İki koridoru geçince kadının taş köprü üzerinde nefes nefese koştuğunu gördü. O kadar şişmandı ki bu kadar yolda bile tıkanmıştı.

Chu Qiao çalılıkların arasına çömeldi. Etrafı kontrol edip kimsenin olmadığını anlayınca yerden bir taş aldı. Gözlerini kısıp nişan aldı ve taşı kadının ayak bileğine fırlattı.

Çat diye bir sesle taş Song Teyze'nin bileğine çarptı. Kadın acıyla bağırdı, ayağı kayınca dengesini kaybedip köprüden aşağı yuvarlandı.

Kışın tam ortasıydı; gölün yüzeyi kalın bir buz tabakasıyla kaplıydı. Kadın buzun üzerine düştüğünde buz kırılmadı; sırtüstü uzanmış, “Ah, of,” diye inliyordu.

Chu Qiao çalılıklardan çıktı, yavaş adımlarla köprüye yürüdü. Yukarıdan ona bakarak bağırdı: “Hey, birini çağırmamı ister misin?”

Kadın başını çevirdi, hemen yumuşak bir sesle konuştu: “Güzel yavrum, çabuk git birini çağır, ah, her yerim çok ağrıyor.”

Chu Qiao gülümsedi, çok parlak bir gülümsemeydi bu. Eğilip devasa bir taşı iki eliyle zorlukla başının üzerine kaldırdı.

Kadın bunu görünce dehşet içinde bağırdı: “Sen... Sen ne yapıyorsun?”

Chu Qiao bağırmasına izin vermedi, taşı bıraktı. Taş büyük bir gürültüyle buzun üzerine düştü ve buz tabakası paramparça oldu. Kadın çığlık atarak soğuk suların içine gömüldü; birkaç kabarcık çıktıktan sonra dibe battı.

Chu Qiao köprünün üzerinde, yüzünde en ufak bir duygu belirtisi olmadan öylece duruyordu.

Bu dünya insan yiyordu; hayatta kalmak istiyorsan, önce sen o canavarları yutmalıydın.

Arkasına bile bakmadan geri döndü. Avluya girdiğinde çocuklar hemen etrafını sardı; hepsinin vücudu yara içindeydi. Chu Qiao en öndeki, yeni uyanmış Xiao Qi’ye sarıldı. Derin bir nefes alıp fısıldadı: “Korkmayın artık, bitti.”

Zhuge malikanesinin en alt kademe köleler avlusunda, köpekten beter bir hayat süren bu küçük kızlar, daha fazla dayanamayıp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladılar. Akşam yemeği vakti, Jing ailesinin çocukları kâhya kadın tarafından işe çağrıldı; yaralı olan Xiao Qi ve Zhi Xiang bile gitmek zorundaydı. Chu Qiao ve belinden yaralı olup baygın yatan Xiao Ba odada kaldı. Gece yarısına doğru çocuklar yorgunluktan bitkin bir halde döndüler. Yemeklerini yedikten sonra sessizce yataklarına kıvrıldılar. Zhi Xiang yere çömelmiş, ocağa odun atıyordu; yüzündeki kırbaç izleri şişmiş, kırmızı yılanlar gibi görünüyordu.

Oda çok sessizdi, çocukların uykuya dalışlarıyla birlikte nefes

sesleri duyulmaya başladı. Chu Qiao, Zhi Xiang'ın verdiği yeni kıyafetleri giyip doğruldu. "Yüzündeki yaralara bakmazsan iz kalacak," dedi.

Ocağın ateşi Zhi Xiang'ın yüzüne vuruyordu; yüzü o kadar zayıflamıştı ki gözleri kocaman görünüyordu. Başını kaldırıp konuştu: "Yue'er, kölelerin ilaç kullanması yasaktır. Geçen sefer Xiao Qi, Lin Xi'nin getirdiği ilacı gizlice kullandı diye ne kadar büyük risk aldık biliyorsun. Yakalansaydık hepimizin canı giderdi. Bu yara yüzümde, riske atamam."

Tam o sırada yataktan bir ses geldi; Xiao Qi uykusunda yorganı tekmelemişti. Zhi Xiang hemen gidip yorganı örttü, alnındaki teri sildi ve ocağın başına döndü.

Chu Qiao ona baktı, bir şeyler söylemek istedi ama sustu. Bu çocuk henüz on yaşlarındaydı ama omuzlarında ne büyük bir yük vardı. Bu odadaki çocukların en büyüğü on, en küçüğü beş altı yaşındaydı. Bu zengin Zhuge ailesi, bu kadar küçük çocuğu ne yapacaktı ki?

"Zhi Xiang Abla," dedi Chu Qiao yataktan inip yanına oturarak. "Hiç Güney'e gittin mi?"

"Güney mi?" Zhi Xiang kaşlarını çattı. "Güney neresi ki?"

"Peki Huang Dağı'nı biliyor musun? Ya da Yangtze Nehri'nin nerede olduğunu?"

Zhi Xiang başını salladı. "Hongchuan'ın batısında Hong Dağı olduğunu biliyorum, o dağın altında da Cangli Nehri akar. Yue'er, bunları neden soruyorsun?"

Chu Qiao bir an dalıp gitti. Uzun süre düşündükten sonra, "Hiç, öylesine sordum," dedi. "Peki Zhi Xiang Abla, şimdiki imparatorun adı ne, biliyor musun?"

"İmparator imparatordur işte, adını söylemek yasaktır. Ama bizim malikaneye sık sık gelen o siyahlar içindeki prensin imparatorun yedinci oğlu olduğunu biliyorum. Adı Zhao Che, imparatorluğun en genç yaşta unvan alan prensiymiş."

Chu Qiao'nun zihninde o soğuk ve alaycı yüz belirdi. Gözlerini kısıp mırıldandı: "Zhao Che mi?"

“Yue’er, sana ne oldu? Döndüğünden beri bir garipsin. Song Teyze’ye ne dedin de bizi böyle kolayca bıraktı?”

Chu Qiao belli belirsiz gülümsedi. “Bir şeyim yok, merak etme. Song Teyze bizi bırakmadı, buzlu göle düşüp boğuldu. Kendi gözlerimle gördüm öldüğünü. O yüzden onun buraya geldiğini kimseye söyleme.”

“Öldü mü?” Zhi Xiang dehşet içinde bağırdı.

Chu Qiao hemen ağzını kapattı, etrafa bakıp kimsenin uyanmadığından emin oldu. “Bu mesele aramızda kalacak. Kötü kalpli bir kadındı, hak ettiğini buldu. Öldü gitti işte, üzerinde durmaya değmez.”

“Yue... Yue’er,” dedi Zhi Xiang titreyerek. “Onu... Onu sen öldürmedin, değil mi? Kendi düştü, değil mi? Onun oğlu ön bahçenin muhafız amiri, baş edemeyiz onlarla.”

Chu Qiao gülümsedi, kendi göğsünü göstererek konuştu: “Sence bu halimle onu öldürebilir miyim? Hadi, boşuna kuruntu yapma. Kötülük yapan cezasını bulur, biri öldürmese bile tanrı canını alır. Yoruldun bugün, git uyu artık.”

Zhi Xiang başını salladı. “Olmaz, ocağı yakmam lazım.”

“Ben bakarım, zaten yaralıyım, yarın kaytarabilirim. Sen git yat.”

Chu Qiao taburenin üzerine oturdu, ara sıra ocağa odun atıyordu. Odunlar çıtır çıtır yanarken yüzü alevlerin kırmızılığıyla parlıyordu. Başını kaldırıp odadaki çocuklara baktı, içi burkuldu. Ama ne yapabilirdi ki? Bilmediği bir devirde, Jing Yue’er denen bu küçücük bedene hapsolmuştu. Tüm gücü ve yetenekleri gitmişti, statüsü ise yerlerdeydi. Kendini bile zor kurtarırken başkalarını nasıl kurtarsın? Bugün yaptıkları, Lin Xi’nin üç gün boyunca getirdiği yemeğin diyetiydi. Buradan hemen gitmesi gerekiyordu.

Chu Qiao gözlerini kapattı. İnsan gücünün yettiği kadarını yapmalıydı. Şu anki haliyle bu kadar büyük bir yükün altına girecek gücü yoktu.

Horozlar ötmeye, hava aydınlanmaya başladı. Jing ailesinin çocukları vaktinde uyandılar, kıyafetlerini giyip işe koyuldular.

Chu Qiao onları gülümseyerek uğurladı ama içi sızlıyordu.

Çaldığı yiyecekleri çıkardı, yatakta hâlâ baygın yatan Xiao Ba'ya son bir kez bakıp kararlı bir şekilde arkasını döndü.

Gücü gitmiş olsa da zekâsı yerindeydi. Chu Qiao belki artık operasyon biriminin süper ajanı değildi ama profesyonel eğitim almış bir askerdi. Zhuge malikanesi ne kadar büyük ve kalabalık olursa olsun, mantıklı düşünen ve alan algısı yüksek biri için burası korumasız bir oyun parkı gibiydi.

Yarım saat geçmeden hizmetkâr avlusundan çıkıp ön bahçeye ulaştı. Burası çok daha sıkı korunuyordu; her yerde kılıçlı muhafızlar vardı. Zhuge ailesi sıradan bir soylu aile değildi; Zhuge Huai'nin prenslerle böyle samimi olması bile her şeyi açıklıyordu.

Chu Qiao sırtını dikleştirdi, bedeni küçük bir fidan gibiydi. Kıyafetlerini düzeltti, başını dikip ileri yürüdü.

"Dur orada! Canına mı susadın? Burası senin gibi birinin girebileceği yer mi?"

İri yarı, suratı asık bir muhafız önünü kesti. Chu Qiao durdu, başını kaldırıp masum ve tatlı bir ifadeyle ona baktı. Simsiyah gözleri parlıyordu. Bebeksi, ince bir sesle konuştu: "Ağabey, İhtiyar Efendi'nin dış malikanesine haber götürmem için emir aldım. Haberi getiren adam, bir saate kadar orada olmazsam kafamın uçacağını söyledi."

— 8 —

Muhafız kaşlarını çatarak küçük Chu Qiao'yu süzdü. İçinden, *Efendi ne zaman zevk değiştirdi de böyle daha serpilmemiş çocuklara merak saldı?* diye geçirdi. Şüpheyle sordu: "Seni kim gönderdi? Efendi'nin dışarıdaki malikânesi nerede biliyor musun?"

"Adres bende var." Çocuk bohçasını karıştırıp beyaz bir kâğıt çıkardı. Küçük elleriyle tarif ederek mırıldandı: "Konaktan çıkınca üçüncü kavşaktan sola, Fuxiang Meyhanesi'nin önünden..."

"Tamam, tamam," dedi muhafız sabırsızca. "Kim söyledi sana bunu? Neden kimse eşlik etmiyor?"

Çocuk dürüstçe cevap verdi: "Song Teyze söyledi. Beni o götürecekti ama taş köprüden geçerken buz kırıldı, içeri düştü. Gözlerimin önünde battı gitti, sanırım artık bana eşlik edemez."

"Ne?" Muhafız dehşetle bağırdı, Chu Qiao'nun omzuna yapıştı. "Kim düştü dedin?"

"Song Teyze, arka bahçenin kâhyası."

Tokat! Adamın ağır eli çocuğun yüzünde patladı. "Seni gidi velet! Neden daha önce söylemedin? Çabuk! Birileri gelsin, yardıma gidiyoruz!"

Chu Qiao yere kapaklandı, kulakları uğulduyordu. Adamların telaşla koşuşturmasını izlerken dudaklarının kenarında soğuk, belli belirsiz bir gülümseme belirdi.

Bu tokat... Bunu unutmayacağım.

Hızla ayağa kalktı, bohçasını kaptığı gibi ana kapıya yöneldi. Üç insan boyundaki altın işlemeli kızıl kapının iki yanında heybetli taş aslanlar duruyordu. Kapının üzerindeki "Zhuge Malikânesi" yazısı altın gibi parlıyordu.

Chu Qiao küçük adımlarla eşiği geçti. Bir ayağı içeride, diğeri dışarıdaydı. Sabah güneşi üzerine vururken hava bile daha temiz gelmişti. Artık hayatı için yeni bir başlangıçtı; çektiği acıları,

dökülen kanları asla unutmayacaktı.

Dudaklarını ısırdı, derin bir nefes aldı ve bu çürümüş hapishaneden tamamen çıkmak için son adımını atmaya hazırlandı.

Tam o sırada, ön bahçenin sağ tarafındaki avludan tanıdık, tiz bir çığlık yükseldi. Çocuk feryatları malikânenin duvarlarında yankılanıyordu. Sopaların ete vurduğu o boğuk ses her yere yayılıyordu.

Yoldan geçen hizmetçiler durup "bu onura" kimin nail olduğunu görmek için boyunlarını uzatıyorlardı.

Chu Qiao kapının eşiğindeydi; tek bir adımla bu insan yiyen yerden kurtulabilirdi. Ama o çığlıklar kulaklarını tırmalıyordu.

Kaşları çatıldı, sonunda o küçük adımını geri çekti ve hızla sağ avluya doğru koşmaya başladı.

Kader insana bazen bir seçim şansı sunardı; tek bir adım, her şeyi değiştirebilirdi.

Zhuge Yue, üzerinde yeşil nilüfer işlemeli açık yeşil ipek giysileriyle, zitan ağacından yapılma altın kakmalı koltuğuna uzanmıştı. Saçları arkadan gevşekçe toplanmıştı, teni yeşim gibi beyaz, dudakları ise alışılmadık derecede kırmızıydı. Henüz on üç-on dört yaşlarında olmasına rağmen bakışları soğuk ve kibirliydi; sanki dünya onun gözünde kışın zirvesindeki kar kadar değersizdi. Yanındaki hizmetçiler tütsüleri tazeliyor, Biantang'dan atlılarla taze getirilmiş liçileri soyup ona sunuyorlardı.

Yirmi adım ötesinde, uşak kıyafetleri içindeki bir çocuk kan revan içinde yatıyordu; sesi artık çıkmıyordu. Yanında altı-yedi yaşlarında küçük bir kız köle diz çökmüş, alnını yerlere vurarak af diliyordu. Alnı parçalanmış, kanı gözyaşlarına karışmıştı.

Güneş yükseliyordu. Zhenhuang şehri yüksek bir platodaydı ve kış olmasına rağmen güneş yakıcıydı. Zhuge Yue kaşlarını hafifçe çattı. Hizmetçiler hemen üzerine bir şemsiye tuttular. Zhuge Yue doğruldu, uşaklarına bir işaret verdi.

İri yarı iki adam, Zhuge Yue'nin tahtırevan koltuğunu kaldırıp avludan çıkarmaya başladı.

Diz çöken kız dehşetle bağırdı, öne atılıp Zhuge Yue'nin giysisinin ucuna yapıştı: "Dördüncü Şehzade, yalvarırım Lin Xi'yi bırakın! Daha fazla döverlerse ölecek!"

Zhuge Yue kaşını kaldırdı, bakışlarını aşağıya, kızın kanlı ellerine çevirdi.

Kız bir anda donup kaldı. Zhuge Yue'nin bembeyaz botlarının üzerinde beş tane kanlı parmak izi duruyordu.

Kız dehşet içinde kekeledi, hemen koluyla botu silmeye çalıştı: "Özür dilerim Şehzade'm, hemen temizliyorum."

Güm! Tahtırevanı taşıyan adamlardan biri kızı tekmeleyerek yere serdi. Hizmetçiler hemen gelip kirli botu çıkardılar. Zhuge Yue kıza duygusuzca baktı ve başını çevirdi.

Yanındaki hizmetçi soğuk bir sesle emir verdi: "O elini kesin."

Kız ağlamayı kesti, şaşkınlıkla bakakaldı. Muhafızın kılıcı bir anda kınından çıktı; havada bir kan çizgisi belirdi ve o incecik beyaz el yere düştü!

Acı dolu bir çığlık gökyüzünü yırttı, leş kargalarını dağıttı.

Genç Şehzade ise sanki hiçbir şey görmemiş, duymamış gibi koltuğunda gözlerini yummuş dinleniyordu.

Chu Qiao kapıda bir heykel gibi donup kalmıştı. Nefesi kesilmişti, ağzını elleriyle kapattı, kımıldayamıyordu.

"Şehzade'm, çocuk nefes almıyor."

Zhuge Yue, Lin Xi'nin küçük cesedine şöyle bir baktı, parmaklarıyla şakaklarını ovdu: "Arka bahçedeki göle atın, balıklara yem olsun."

"Emredersiniz."

Tahtırevan ilerlerken tüm uşaklar diz çöktü, kimse başını kaldıramıyordu.

"Durun," dedi Zhuge Yue avlu kapısından geçerken. Başını çevirip kendisine bakan Chu Qiao'ya baktı. "Sen hangi avlunun kölesisin? Neden önümde diz çökmüyorsun?"

Sabah rüzgârı tozu dumana katıyordu. Chu Qiao derin bir nefes aldı, dudaklarını ısırdı ve tüm öfkesini midesine gömerek

diz çöktü. Yere bakarak korkmuş bir çocuk taklidi yaptı: “Yue’er arka bahçede çalışır. Lütfen bağışlayın Şehzade’m, daha önce hiç böyle bir asalet görmemiştim, sizi görünce bir an tanrı sandım.”

Zhuge Yue’nin ifadesi yumuşadı. Çocuğun sevimliliği ve saf konuşması ilgisini çekmişti: “Kaç yaşındasın? Adın ne?”

“Yedi yaşındayım efendim. Soyadım Jing.”

“Jing Yue’er mı?” dedi Zhuge Yue. “Bundan sonra benim yanımda kalacaksın. Adın da... Xing’er olsun.”

Chu Qiao alnını yere koydu: “Xing’er, Şehzade’ye teşekkür eder.”

Zhuge Yue yoluna devam etti. Eğlence bitmişti, alt tarafı bir köle ölmüştü. Uşaklar cesedi bir çuvala koyup sürükleyerek götürdüler. Arkada uzun, kanlı bir iz kaldı.

Chu Qiao hâlâ diz çöküyordu. Yumruklarını sımsıkı sıkmıştı. Gözlerinden tek bir damla yaş eline düştü.

“Yue’er korkma, ağabeyin burada.”
“Bu akşam çok güzel yemekler var, Şehzade bize ziyafet verdi. Hepsinden sana getireceğim.”
“Bir gün seni bu dünyadaki en iyi şeylerle besleyeceğim Yue’er, kimse bizi ezemeyecek. Bana inanıyor musun?”

Keder ve nefret bir deniz gibi kabarıyordu ama ağlayamazdı. Yüzünü sildi, ayağa kalktı. Avluda eli kesilen Xiao Qi baygın yatıyordu, kimse dönüp bakmıyordu. Chu Qiao hemen giysisinden parçalar koparıp kızın kanamasını durdurdu ve onu sırtına alıp arka bahçeye yöneldi.

Tam o sırada soğuk bir ses duyuldu: “Dur! Onu götürmene kim izin verdi?”

Bu, onu üç gün hücreye kapatan Zhu Shun’du. Chu Qiao sakince cevap verdi: “Şehzade onun ölmesini emretmedi.”

“Serbest bırakılmasını da emretmedi!” dedi Zhu Shun soğukça. “Efendi’nin niyetini sorgulamak senin haddine mi? Yakalayın şunu!”

Uşaklar üzerine gelirken Chu Qiao geri çekildi: “Dokunmayın bana! Ben Şehzade’nin yanındayım artık, canınıza mı susadınız?”

Zhu Shun güldü: “Daha dünkü çocuksun, Şehzade seni yarına hatırlar mı belli değil, beni bununla mı korkutuyorsun?”

Chu Qiao bir leopar gibi gerildi, gözleri etrafta kaçış yolu arıyordu.

Tam o sırada bir ses duyuldu: “Kâhya Zhu, Şehzade’miz seni bekliyor, burada ne işin var?”

— 9 —

Aniden bir ses yükseldi. Chu Qiao kalabalığın arasından bakışlarını o yöne çevirdiğinde, uşak kılıklı bir çocuğun burnu havada konuştuğunu gördü. Biraz ötede, selvi boylu bir genç, üzerine tam oturan koyu yeşil, ejderha işlemeli kaftanıyla sırtı kalabalığa dönük halde ön bahçedeki paravan duvarın önünde duruyordu; yanında dört muhafızı vardı.

Zhu Shun bir an duraksadı, telaşla arkasına döndü. Bir köpek sadakatiyle belini neredeyse dizlerine kadar büküp dalkavukça bir tavırla, "Prens Yan, uşaklar haddini aştı, terbiyesizlik ettiler. Sizi böyle bir manzarayla karşı karşıya bıraktığım için kusuruma bakmayın," dedi.

"Senin uşaklarına terbiye vermen mi daha önemli, yoksa benim prensim mi? Zhu Shun, görüyorum ki aklın iyice karışmış!"

Zhu Shun dehşet içinde dizlerinin üzerine çöküp başını yere vurdu. "Haddim değil efendim, haddim değil! Kulunuz kusur etti, bağışlayın."

Küçük uşak burnundan soluyarak, "Kusur ettiğini biliyorsun da hâlâ burada mı duruyorsun?" diye çıkıştı.

Zhu Shun bunu duyar duymaz yerinden fırladı, sanki paçası tutuşmuş gibi Zhuge Huai'nin çalışma odasına doğru koşturdu. Zhuge malikanesinin uşakları hızla kenara çekildi; içlerinden biri çekinerek, "Lütfen buyurun Prens Yan, sizi ağırlama salonunda bekleyelim," dedi.

İpek kaftanlı genç başıyla onayladı ve ağır ağır arkasına döndü. Gözleri mürekkep kadar siyahtı. Bakışları kalabalığı tararken Chu Qiao'yu gördüğünde gözlerini hafifçe kıstı, sanki bir şeyi anımsamış gibi doğrudan ona doğru yürüdü.

Chu Qiao'nun bakışları durgundu, temkinli bir tavırla iki adım geri çekildi. Yan Xun onun geri adım attığını görünce durdu. Bir süre sessizce düşündükten sonra kaftanının kol

cebinden, üzerinde zarif orkide desenleri olan beyaz porselen bir şişe çıkardı. Genç, elini uzatarak şişeyi ona uzattı ve alması için hafifçe başıyla işaret etti.

Chu Qiao, Yan Xun'u tepeden tırnağa süzdü. O gün av sahasında yaşananlar bir anlığına gözlerinin önünden geçti; temkinli davranarak öne çıkmadı.

Yan Xun şaşırdı, ardından dudaklarının kenarında hafif bir gülümseme belirdi. Eğilip porselen şişeyi nazikçe yere bıraktı, sonra arkasını dönüp muhafızlarıyla birlikte salona girdi.

"Ah..." Arkasından hafif bir inilti yükseldi. Xiao Qi, bulanık gözlerle Chu Qiao'nun yüzünü seçebiliyordu. Sesi bir sinek vızıltısı kadar zayıf, tarif edilemez bir korkuyla doluydu. Ağlayarak, "Yue'er Abla... Xiao Qi... Xiao Qi ölecek mi?" diye sordu.

Chu Qiao diz çöktü, yerdeki porselen şişeyi avucunda sımsıkı kavradı. Küçük bedeni bir yay gibi gergindi. Bakışlarını karanlık bir öfkeyle Zhuge malikanesinin ana binasına dikti. Alçak ama kararlı bir sesle, "Xiao Qi," dedi, "ablan sana söz veriyor, sana hiçbir şey olmayacak."

Chu Qiao, Xiao Qi'yi sırtına alıp uşakların kaldığı arka avluya koştu. Hızla odaya girip yarasını temizledi, ilacını sürdü ve sardı. Yan Xun'un verdiği ilaç mucizeviydi; sadece kanı durdurmakla kalmıyor, hafif bir uyuşturucu etkisi de yaratıyordu. Xiao Qi birkaç kez inledikten sonra derin bir uykuya daldı.

O sırada, bir süredir hasta yatan Xiao Ba uyandı ve güç bela yataktan kalktı. Bu çocuk geçenlerde büyük bir şok yaşamıştı; uyandığından beri tek kelime etmemiş, sadece bir aptal gibi boş gözlerle Chu Qiao'nun su kaynatıp Xiao Qi ile ilgilenmesini izlemişti.

Hava kararmaya başlamıştı. Chu Qiao alnındaki teri sildi; omzundaki yara cayır cayır yanıyordu. Duvara yaslanıp Xiao Qi'nin uykusundaki hafif acı çığlıklarını dinlerken, kalbi bir el tarafından sımsıkı kavranmış, sonra da acımasızca sökülüp buz gibi bir yere fırlatılmış gibi hissetti. Gözlerini kapattığında Lin Xi'nin yüzü tekrar zihninde canlandı. O temiz yüzlü,

gülümsemesi saf çocuk... Onu koruyacağına dair sözler veren o çocuk... Tanınmayacak kadar dövülüp kan revan içinde kalan o çocuk...

Kapalı gözlerinden süzülen bir damla yaş, sivri çenesinden aşağı süzülüp kaba kumaştan pabuçlarının üzerine damladı.

Aniden dışarıdan telaşlı bir ses duyuldu. Chu Qiao irkilerek kapıyı açtı; avluda on iki-on üç yaşlarında bir kız duruyordu. Chu Qiao'yu görünce sanki bir can simidine sarılır gibi yanına koştu ve ağlayarak haykırdı: "Yue'er! Zhi Xiang ve Jing ailesinin diğer çocuklarını Kahya Zhu'nun adamları götürdü!"

Chu Qiao kaşlarını çattı, sesi buz gibiydi: "Götürmek mi? Ne zaman?"

"Sabah erkenden gittiler. Sadece Lin Xi'yi bulabildim, Dördüncü Genç Efendi'ye gidip yalvarmasını söyledim ama koca bir gün geçti, hâlâ haber yok. Ne yapacağız?"

"Nereye götürdüklerini söylediler mi?"

Kız gözyaşlarını silerek hıçkırdı: "Dediklerine göre... Dediklerine göre Büyük Efendi'nin dışarıdaki malikanesine götürmüşler."

"Ne?!" Chu Qiao'nun başından aşağı kaynar sular döküldü. Lin Xi'den duyduğu, Büyük Efendi'nin o hayvanca zevklerine dair söylentiler bir fırtına gibi zihnini sardı; yüzü bir anda kireç gibi bembeyaz kesildi.

Kapı eşiğinde duran Xiao Ba, duyduklarıyla sersemlemiş bir halde öne çıktı. Chu Qiao'nun eteğine yapıştı, sesi yaralı bir hayvanın iniltisi gibi cılızdı. Tekrar tekrar sordu: "Yue'er Abla, Zhi Xiang Ablamlar nerede? Nereye gittiler?"

Chu Qiao kendine gelince arkasına bile bakmadan kapıdan dışarı fırladı.

"Yue'er!" Kız arkasından seslendi ama Chu Qiao durmadı. Kalbini uğursuz bir his kaplamıştı. Yetişip yetişemeyeceğini, o çocukları kurtarmak için hâlâ bir şansı olup olmadığını bilmiyordu; tek yapabileceği, var gücüyle ileri atılmak ve bir an bile durmamaktı.

Qingshan Avlusu'nu, ahırları ve arka bahçeyi geçti. Ön bahçeye giden beş kıvrımlı koridora vardığında aniden hızlı ayak sesleri duyuldu. Chu Qiao temkinli bir şekilde durdu.

"Yue'er Abla?" Arkasından gelen ince bir sesle irkildi. Dönüp baktığında, üzerinde bol bir gömlekle, ayakları çıplak halde perişan bir durumda duran Xiao Ba'yı gördü. Çocuk boş gözlerle sordu: "Zhi Xiang Ablamlar nereye gitti?"

Chu Qiao, Xiao Ba'nın elinden tutup onu kenardaki çiçeklerin arasına çekti. Mevsim kıştı, çiçekler çoktan solmuştu ama gece olduğu için burası loştu; dikkatli bakılmadıkça fark edilmeleri zordu.

Ayak sesleri yaklaştı. Dört adam bir el arabasını iterek geliyordu; biri itiyor, üçü yanlardan destekliyordu. Chu Qiao'nun seçtiği bu yol oldukça ıssızdı, uşaklar dışında kimse geçmezdi. Xiao Ba ile birlikte çiçeklerin arasında sinip adamların gitmesini bekledi.

Adamlar tam önlerinde durdu. Xiao Ba korkudan titriyor, Chu Qiao'nun kıyafetine sımsıkı yapışmış halde nefes bile almıyordu.

İçlerinden biri kaba bir sesle, "Beyler, biraz soluklanalım. Bayağı yol teptik, bir tütün içmeme izin verin," dedi.

Diğerleri gülüştü. "İhtiyar Liu'nun tütünü depreşti yine," diyerek çakmaklarını çakıp tütünlerini tüttürmeye başladılar.

Chu Qiao'nun içi içini yiyordu, kaşları çatılmıştı. Soğuk rüzgar estikçe, incecik giyimli Xiao Ba daha da şiddetli titremeye başladı. Aniden kuzey rüzgarı sertleşti; bir hışırtıyla arabanın üzerindeki hasırı uçurdu. Hasır havada birkaç tur dönüp tok bir sesle yere düştü. Sarı hasırın üzerinde koyu kırmızı lekeler vardı; her yanı kurumuş kanla kaplıydı.

Chu Qiao ve Xiao Ba aynı anda arabaya baktılar. O an, sanki tepelerine bir yıldırım düşmüş gibi donup kaldılar. Chu Qiao hızla elini uzatıp Xiao Ba'nın ağzını sımsıkı kapattı!

Bulutların arasından süzülen ay ışığı, o küçük arabayı solgun bir ışıkla aydınlattı. Küçücük arabanın üzerinde, çocuk cesetleri üst üste yığılmıştı; sanki cansız birer lahana ya da turp yığınıydılar. Zhi Xiang'ın o zayıf, çelimsiz bedeni çırılçıplaktı;

her yanı morluklar içindeydi. Gözleri faltaşı gibi açılmış, göz pınarları kurumuş kan pıhtılarıyla dolmuştu. Bacaklarının arası darmadağındı; elleri ve ayakları hâlâ kaba urganlarla bağlıydı. Garip bir pozisyonda, en aşağılayıcı şekilde en üste atılmıştı.

Chu Qiao, Xiao Ba'nın ağzını kapatırken diğer koluyla onu sımsıkı sardı. Çocuk çıldırmış gibiydi, Chu Qiao'yu itip dışarı fırlamak için debeleniyordu. Sıcak gözyaşları Chu Qiao'nun koluna damlıyor, dişleri Chu Qiao'nun elini acımasızca ısırıyordu. Kan sızdı, Chu Qiao'nun beyaz bileğinden süzülüp kara toprağa damladı. Ay ışığı seyrek ağaç dallarının arasından süzülüp üzerlerine düştüğünde, gölgeler ve ışıklar birer matem lekesi gibi göründü.

Ne kadar zaman geçti bilinmez, araba yavaşça uzaklaştı ve etrafı bir ölüm sessizliği kapladı. Chu Qiao elini yavaşça çekti; avucunun derisi kalkmış, kan revan içinde kalmıştı. Xiao Ba ise şoka girmiş gibiydi, tek kelime edemiyordu. Chu Qiao elini çocuğun yüzüne vurdu; sesi bir hayalet hıçkırığı gibi kısık ve boğuktu. Alçak sesle ismini fısıldadı.

Soğuk rüzgar inliyor, kuru ağaçlar hışırdıyordu. Bu zifiri karanlık gecede, ön bahçeden gelen çalgı sesleri sanki başka bir dünyadan süzülüp geliyordu.

"Öldür onları..." Altı yaşındaki çocuk aniden donuk gözlerle mırıldandı. "Gitmeliyim... Gitmeli ve... onları öldürmeliyim!"

Çocuğun gözleri kan çanağına dönmüştü, etrafına bakınıp bir şeyler arıyordu. Aniden çiçeklerin arasından bir taş kapıp fırlamak istedi. Chu Qiao çevik bir hareketle çocuğu yakaladı ve göğsüne bastırdı.

"Öldür onları! Öldür onları!" Çocuk daha fazla dayanamayıp hıçkırıklarla haykırmaya başladı. Küçük yüzü vahşi bir nefret ve çaresizlikle doluydu; gözyaşları sel olup akıyor, aklını yitirecek gibi oluyordu.

Chu Qiao'nun kalbi bıçakla oyuluyor gibiydi. Kollarındaki çıldırmış çocuğu sımsıkı tutarken, onun da gözyaşları nihayet boşaldı.

Bu aşağılıklar, bu canavarlar, bu binlerce kez ölseler de

günahlarından arınamayacak pislikler...

Hiçbir zaman şu anki kadar nefret etmemişti; hiçbir zaman şu anki kadar öldürme arzusuyla dolmamıştı. Her yanı saran bu nefret onu yutacak gibiydi. O insanların caniliğine, bu lanet olası dünyaya, kendi zayıflığına ve çaresizliğine, her şeyi görüp de hiçbir şey yapamayışına duyduğu nefret iliklerine işliyordu.

Kollarındaki çocuğun feryatları ciğerini söküyordu. Eğer şu an elinde bir makineli tüfek olsaydı, hiç tereddüt etmeden o ana binaya dalar ve o pisliklerin hepsini gebertirdi.

Ama elinde hiçbir şey yoktu. Ne parası, ne gücü, ne arkası ne de düzgün bir silahı vardı. O sadece Jing Yue'er'in küçücük bedenine hapsolmuş bir yabancı ruhtu; bu çağın binlerce yıl ötesindeki bilgiye ve zekaya sahip olsa da, şu an sadece çiçeklerin arasında saklanmak zorundaydı. Onların son hallerini görmeye bile cesareti yoktu.

Chu Qiao başını yavaşça kaldırdı. Solgun ay ışığı yüzüne vururken kendi kendine yemin etti: Bu son olacaktı. Bir daha asla böyle çaresiz kalmayacaktı. Bir daha asla kendini koruyamayacak kadar aciz bir halde yaşamayacaktı. Asla!

Ay ışığı su gibi akıyordu. Devasa Zhuge malikanesinin bahçesinde, iki küçük köle çiçeklerin arasında birbirine sokulmuş, titreyen iki köpek yavrusu gibi duruyordu. Ama yüreklerinde kaynayan nefret, dünyayı yerinden oynatacak güçteydi.

Uşakların kaldığı arka avluya döndüklerinde gece yarısını çoktan geçmişti. Daha avlu kapısından girmeden, odanın kapısının ardına kadar açık olduğunu fark etti. Chu Qiao'nun içine bir ürperti düştü; Xiao Ba'nın elini bırakıp içeri koştu.

Oda darmadağındı. Sedirdeki yorganlar kan içindeydi, yerde yetişkinlere ait ayak izleri vardı ama Xiao Qi'den eser yoktu.

"Yue'er, döndünüz!" Az önceki kız aniden köşedeki odun yığınının altından çıktı.

Chu Qiao hemen yanına gidip onu yakaladı, sesi buz gibiydi: "Xiao Qi nerede? Nereye götürdüler onu?"

Kız ağlayarak cevap verdi: "Kahya Zhu adamlarıyla geldi.

Xiao Qi'nin eli sakatlandığı için artık işe yaramayacağını söyledi. Onu sedyeyle götürdüler... Göl kıyısındaki timsahlara yem yapacaklarını söylediler."

— 10 —

Chu Qiao'nun gözleri karardı, neredeyse bayılacaktı; kalbi bu yükü taşıyamayacak kadar ağırlaşmıştı. Kızın yakasına yapıştı, sesi kısık ve boğuk bir şekilde her kelimeyi vurgulayarak sordu: "Ne kadar oldu? Gideli ne kadar oldu?"

"Bir saati geçti Yue'er, artık kurtuluşu yok."

Chu Qiao başını çevirip kapıda duran Xiao Ba'ya baktı. Çocuğun gözleri kan çanağına dönmüştü, o da başını kaldırıp ablasına baktı. Göz göze geldikleri an gözyaşları süzüldü ama ikisi de sesini çıkarmadı.

"Yue'er, ben gitmeliyim, siz de kendinize dikkat edin. Çamaşırhanedekilerden duydum, Kahya Zhu size bilerek kafayı takmış. Onu kızdıracak bir şey mi yaptınız?"

Oda yavaş yavaş sessizliğe büründü. Avlu bembeyaz, solgun bir ışıkla kaplıydı; iki çocuk uzun süre tek kelime etmeden orada öylece durdu.

Gece yarısı nöbet gongu yeni çalmıştı. Jing ailesinden geriye kalan son iki çocuk, gizlice taşlık ormanı geçip Zhuge malikanesinin arkasındaki göle vardılar. Soğuk rüzgar inliyor, bambular hışırdıyordu; göl sessiz ve durgundu, sanki hiçbir şey olmamış gibi görünüyordu.

Chu Qiao yüksek bir yamaca diz çöktü ve yanındaki Xiao Ba'ya, "Xiao Ba, diz çök. Ağabeylerin ve ablaların için bir kez başını yere vur," dedi.

Xiao Ba henüz yedi yaşında bile değildi ama bu gece yaşadıkları, yüzündeki o çocuksu masumiyeti silip süpürmüştü. Sessizce Chu Qiao'nun yanında diz çöktü, göle doğru eğilip üç kez başını yere vurdu.

"Xiao Ba, bu yerden nefret ediyor musun?"

Çocuk tek kelime etmeden başıyla onayladı.

Chu Qiao'nun sesi sakindi. "Peki, gitmek istiyor musun?"

Çocuk kararlı bir sesle, “İstiyorum,” dedi.

Chu Qiao gözlerini kısmış, karşıya bakıyordu; sesi dümdüz ve duygusuzdu. “Sana söz veriyorum, seni yakında buradan götüreceğim. Ama ondan önce yapmamız gereken işler var. Her şey bittiğinde, buradan gideceğiz.”

Çocuk sessizce onayladı, alnını toprağa yasladı ve her kelimenin üzerine basarak fısıldadı: “Zhi Xiang Abla, sen hep tanrılardan, budalardan medet umardın ama bilmezdin ki gökyüzü çoktan kör olmuş. Siz yavaş gidin, bekleyin... Xiao Ba ve Yue’er Ablamın intikamınızı nasıl alacağını izleyin.”

Sert rüzgar uğulduyor, karanlık her yeri sarıyordu. O yüksek yamaçta, iki küçük siluet el ele tutuşmuş, birbirlerine destek oluyorlardı.

Aralık ayında, kuzeybatı sınırında göçebe kabileler büyük bir istilaya girişti. Savaş dumanları göğe yükseliyor, işaret ateşleri her yanı sarıyordu. Ordular karınca sürüsü gibi toprağa yayılmıştı.

Yirmi gün geçmeden savaş şiddetlendi; on binlerce sivil ateş hattında kaldı. Kuzeybatı Geçidi stratejik bir konumdaydı; batıdaki Batuha ailesi ile kuzeydeki Yanbei Kralı’nın toprakları arasında kalmıştı. İhtiyar Batuha ile Yanbei’nin Aslan Kralı yıllardır çekişiyordu. İhtiyar Batuha’nın arkasındaki Muhe ailesinin saraydaki konumu güçlendikçe, Batuha ailesi üstünlüğü ele geçirmişti. Yıl bitmeden askeri gücü ele geçirip tüm subay kadrosunu tasfiye ettiler. Diğer soylu aileler de kendi evlatlarını imparatorluğun bu en büyük askeri sistemine sızdırmak için bölgeye gönderiyordu. Sonuç olarak, yılların deneyimli generalleri görevden alınmış, yerlerine hayatında kan görmemiş saray züppeleri getirilmişti.

İstila tam da bu yüzden başarılı olmuştu. Göçebeler neredeyse hiç kayıp vermeden ilk kaleyi düşürmüş, süvarileri bir bıçak gibi kuzeybatının bereketli topraklarına dalmıştı.

Batuha ailesi her ne kadar direniş göstermeye çalışsa da, düşmanı hafife almaları ve ordudaki hizipleşmeler yüzünden birlikler darmadağın olmuştu. Savaş dinmek bir yana, daha da

şiddetleniyordu. Başkent Zhenhuang'daki ihtiyarlar heyetine acil yardım mektupları yağıyordu.

Ocak ayının sonlarına doğru, gökyüzünde uğursuz yıldızlar belirdi. Saray kahinleri kehaneti açıkladı: Büyük uğursuzluk kapıdaydı.

Yedi büyük hanedan gece boyu süren toplantılar sonucunda, kuzeybatıdaki isyanı bastırmak için imparatorluk muhafız birliğini göndermeye karar verdi. Ferman imparatora sunuldu ve onaylandı.

Bir anda Zhenhuang başkenti karıştı, büyük aileler teyakkuza geçti. Zifiri karanlık gecede, kalın buz tabakasının altında güçlü akıntılar hızla çağlıyordu.

O sırada Chu Qiao, kuzey bahçesindeki kurumuş otların arasında kış uykusuna yatan yılanları aramakla meşguldü. Aniden kulağında yankılanan boru sesini duydu; bir turnanın çığlığı gibi gür ve heybetliydi. Yavaşça doğruldu, gözlerini kısarak Zhenhuang'ın güneyine, sarayın olduğu yöne baktı.

Gece koyuydu ve yol oldukça engebeliydi.

Ertesi gün öğleden sonra, kar yağışı durmuş, güneş açmıştı. Qingshan Avlusu'nun çatılarındaki kiremitlerin altında, kardan yapılmış iki köpek heykeli sabah güneşinde elmas gibi parlıyordu. Kar bir karıştan fazla birikmişti. Temizlik yapan uşaklar, başlarına bir iş gelmesinden korkarmış gibi heykellere bakmadan geçip gidiyorlardı.

Jin Si, üzerinde mor samur kürklü yeleği ve pembe işlemeli eteğiyle bembeyaz karda bir çiçek gibi duruyordu. Dördüncü Genç Efendi'nin yanındaki bu kız henüz on üç yaşındaydı ama çoktan serpilmiş, güzelleşmişti. Efendisinin yanında uysal olsa da, uşakların yanında oldukça kibirliydi. Buz gibi bir sesle, üzerlerinde sadece ince birer gömlekle kardan köpeklere sarılmış çocuklara bağırdı: "Sıkı tutun şunları! Efendimiz dedi ki bu kar köpekleri canlıdır, insan sıcaklığı aldıkça daha da parlar. Siz aşağılık köleler şanslısınız ki efendiye hizmet ediyorsunuz, sakın kaytarmayın! Döndüğümde birinizin bile gevşediğini görürsem, hepinizi göldeki timsahlara yem yaparım!"

Çocuklar korkuyla başlarını salladı. Jin Si alaycı bir gülümsemeyle arkasını dönüp sıcak seraya doğru yürüdü.

Kar sonrası hava daha da soğumuştu; samur kürkler bile yetersiz kalırken, incecik gömlekle karda durmak işkenceydi. Az sonra çocukların dudakları morarmaya başladı.

Chu Qiao, Lanshan Avlusu'ndan taze şeftalilerle dolu bir tepsiyle geliyordu. Jin Si onu görünce seradan çıkıp seslendi.

Chu Qiao durdu, yanakları al al olmuştu. Saf bir ifadeyle başını yana eğip, "Jin Si Abla, bir şey mi oldu?" diye sordu.

"Dördüncü Genç Efendi uyuyor, şeftalileri bana ver."

Chu Qiao gülümseyerek tepsiyi uzattı. Jin Si seraya girdi ama daha koltuğuna oturmadan ana binadan bir öfke nidası yükseldi. Jin Si telaşla tepsiyi bırakıp koştu.

Daha kapıya varmadan, içeriden rengarenk bir gölge fırlayıp yüzüne çarptı. Yumuşak, buz gibi ve vıcık vıcık bir histi bu.

Jin Si yere baktığında, tıslayan küçük bir yılan gördü. Korkudan aklı başından gitti, bir çığlık atıp yere yığıldı.

Chu Qiao içeri daldığında, Zhuge Yue'nin kaşlarını çatmış halde sedirde oturduğunu gördü. Bileğinden siyah bir kan sızıyordu; belli ki yılan tarafından ısırılmıştı. Chu Qiao hemen yanına koşup bileğini yakaladı, masadaki meyve bıçağını kapıp yaranın üzerine bir kesik attı.

Dışarıdaki uşaklar bağırarak içeri daldı, bu "saygısız" köleyi yakalamak istediler.

Ancak Zhuge Yue bir el hareketiyle onları durdurdu. Chu Qiao yaranın üzerine küçük bir artı işareti çizmiş, zehri emip tükürmeye başlamıştı. Telaşla, "Efendim, lütfen hareket etmeyin, yoksa zehir daha hızlı yayılır. Hemen doktor çağırıyorum!" dedi.

Kısa sürede kapı uşaklarla doldu. Jin Zhu telaşla Chu Qiao'yu itip Zhuge Yue'nin ellerine sarıldı: "Efendim, iyi misiniz?"

Zhuge Yue, elinin tutulmasından nefret edercesine kaşlarını çattı ve Jin Zhu'nun göğsüne bir tekme savurdu: "Defol!"

Jin Zhu yere kapandığında acıyla bağırdı; her yer yılan kaynıyordu, en az yirmi tane vardı. Korkunç bir manzaraydı.

Chu Qiao şamdanı kaptı, mumları yakıp ateşi kullandı. Yılanlar ateşten korkup dağıldılar.

Zhuge ailesinin doktoru hızla geldi, kalabalık dağıtıldı. Qingshan Avlusu'nun uşakları kapıda diz çökmüş, korkudan bembeyaz kesilmişlerdi.

Bir süre sonra içeriden bir doktor çıktı ve uşaklara seslendi: "Hanginiz Xing'er?"

Chu Qiao kalabalığın arasından doğruldu. Küçük bedeni ve çocuksu yüzüyle elini kaldırdı: "Efendim, benim."

Doktor bu kadar küçük bir çocuk beklemiyordu, bir an duraksadı. "İçeri gir. Dördüncü Genç Efendi, zehri emdiğin için senin de muayene edilmeni istedi."

Bahçedeki yüzlerce uşak şaşkınlık içinde başını kaldırıp Chu Qiao'ya baktı.

Chu Qiao korkmuş gibi görünerek efendisinin merhameti için birkaç kez başını yere vurdu, sonra doktorun peşinden içeri girdi.

Soğuk rüzgar eserken, Zhuge ailesinin fırsatçı uşaklarının zihninde yeni hesaplar dönmeye başlamıştı bile.

Az sonra Chu Qiao dışarı çıktı; yüzünde en ufak bir kibir yoktu, son derece uysaldı.

Doktor gittikten sonra Jin Si, Jin Zhu ve birkaç kıdemli uşak içeri girdi. Zhuge Yue koltuğuna yaslanmış, gözleri yarı kapalı halde sordu: "Bugün nöbetçi kimdi?"

Jin Zhu, Jin Si'ye bir bakış attı, sesi titreyerek, "Efendim... bendim... ben sadece..."

"Gerek yok," dedi Zhuge Yue buz gibi bir sesle. "Buradaki kuralları biliyorsun. İşe yaramaz asalakları tutmam. Git otuz sopa ye, sonra da mektubumu alıp askeri kışlaya git, orada kendine bir iş bul."

Jin Zhu bunu duyunca gözyaşlarına boğuldu, yere kapanıp yalvardı: "Efendim, yalvarırım affedin! Bir daha asla olmayacak!"

Zhuge Yue kaşlarını hafifçe çattı. İki iri yarı adam hemen gelip Jin Zhu'yu yaka paça dışarı çıkardı.

"Kapıdaki nöbetçiler kimdi?"

İki uşak titreyerek diz çöktü, korkudan konuşamıyorlardı bile.

Zhuge Yue onlara tiksinerek baktı. “Siz ikiniz miydiniz?” dedi ve hafifçe güldü. “Başkalarını dövmeyi pek seversiniz. Öyleyse avluya çıkın ve birbirinizi dövmeye başlayın. Kim önce ölürse, diğeri cezadan kurtulur.”

Oda ölüm sessizliğine büründü. Zhuge Yue’nin bileği ağrıyordu, canı sıkkındı. “Hepiniz defolun, sizi gördükçe içim şişiyor.”

Herkes can havliyle dışarı çıkmak üzereyken, küçük bir ses duyuldu: “Efendim, seranın dışındaki o yakıcı sarmaşık saksılarını kaldırabilir miyim?”

Zhuge Yue kaşını kaldırdı ve sesin geldiği yöne baktı.

— 11 —

Herkes arkasına döndü. Qingshan Avlusu'na daha yeni girmiş olan o küçük köle kız, kalabalığın arkasında durmuş, çocuksu sesiyle tane tane konuşuyordu: "Şu an kış olsa da avlumuz kaplıcanın hemen yanında olduğu için havası çok daha ılıman; bu da sinek ve böcekleri çekiyor. Sarmaşık türleri zaten böcekleri cezbeder, yakıcı sarmaşıklar ise ısı yayar. Bu durum, böceklerle beslenen kuşları ve fareleri, onlar da kuş ve farelerle beslenen yılanları çeker. Bu basit bir bilgidir, daha önce akıl etmeliydim."

Zhuge Yue kaşlarını çattı. Bir süre sessiz kaldıktan sonra sert bir sesle sordu: "O saksıları buraya kim getirdi?"

Jin Si'nin yüzü kireç gibi oldu, titreyerek cevap verdi: "Efendim... o saksıları dün Kahya Zhu getirdi. Güneyden gelen özel bir tür olduğunu söyledi. Sizin hoşunuza gidebileceğini düşünerek duvarın dibine koymamı istedi."

"Zhu Shun mu?" Zhuge Yue bir süre düşündü, çekik gözlerinde soğuk bir ışık belirdi. "Bu kahya da iyice palazlandı. Yarın öbür gün Batı Diyarı'ndan bir hançer getirip yatağımın başucuna koymanı söylese, onu da yapacaksın herhalde."

Jin Si dehşet içinde başını yere vurdu: "Kulunuz haddini bilmezlik etmez!"

Zhuge Yue sessiz kaldı. Uşaklar tam çıkacakken aniden, "Sen," dedi, "bundan sonra iç odada hizmet edeceksin."

Herkes duraksadı, kimden bahsettiğini anlayamamışlardı.

Zhuge Yue sabırsızca Chu Qiao'yu işaret etti: "Sen işte."

Tüm bakışlar bir anda Chu Qiao'nun üzerinde toplandı.

Chu Qiao başını öne eğip saygıyla cevap verdi: "Emredersiniz efendim."

Binadan çıktıklarında uşaklar, her yeri kan içinde kalmış Jin Zhu'yu bir arabaya atıyorlardı. Genç bir kız otuz sopa yedikten sonra bir de askeri kışla gibi bir yere gönderilirse, sağ çıkma

şansı var mıydı?

Jin Si'nin tüyleri diken diken oldu, elleri ayakları titredi. Tam o sırada arkasından tatlı bir ses yükseldi. Dönüp baktığında Chu Qiao'nun ona gülümsediğini gördü. "Jin Si Abla, artık beraber çalışacağız. Ben küçüğüm, pek bir şey bilmem; bana sahip çıkarsın artık!"

Jin Si nedense bir anlığına ürperdi. Chu Qiao'ya bakarken kendini toparlamaya çalışarak, "Hepimiz uşağız... birbirimize destek olmalıyız tabii," dedi.

"Öyle mi?" Chu Qiao gülümsedi. "O zaman şu karda bekleyen çocuklara bir iyilik yapsan da onları salsan mı artık?"

Jin Si içten içe öfkelense de başıyla onayladı. "Zaten süreleri dolmuştu, dağılsınlar artık."

"Onlar adına teşekkür ederim." Chu Qiao gülüseyerek yürüyüp soğuktan morarmış çocukları gönderdi. Sonra aniden bir şey hatırlamış gibi geri döndü: "Eğer o gün Jin Zhu Abla da senin gibi insaflı olsaydı, uşak Lin Xi efendimiz tarafından ölesiye dövülmezdi. İnsan biraz vicdanlı olmalı. Bak, Lin Xi öleli daha üç gün oldu, Jin Zhu da peşinden gidiyor. Düşündükçe insanın tüyleri ürperiyor."

Jin Si artık rol yapamıyordu; yüzü bembeyazdı. Karşısındaki bu küçücük çocuğun her yanından uğursuz bir hava yayıldığını hissediyordu.

Chu Qiao yavaşça yaklaştı, parmak uçlarında yükselip Jin Si'nin kulağına fısıldadı: "Ne derler bilirsin; iyilik de kötülük de karşılıksız kalmaz. Karşılığını görmediysen, vakti gelmediğindendir. Haksız mıyım?"

Jin Si irkilerek geri çekildi ve kaçmak istedi.

Chu Qiao çevik bir hareketle omzundan yakaladı onu. Genç kız korkuyla sıçrayıp bağırdı: "Ne yapıyorsun?!"

Chu Qiao'nun yüzündeki gülümseme bir anda silindi, sesi buz kesti: "Ne bu telaş? Sadece şu şeftali tepsisini geri alacaktım."

"Şeftali mi?"

"Artık ikimiz de iç oda hizmetçisiyiz, aramızda rütbe farkı

kalmadı. Güney bahçesinden binbir emekle getirdiğim şeftalileri kendi ellerimle sunmam daha doğru olmaz mı?”

Jin Si nutku tutulmuş halde kalakaldı.

Chu Qiao seraya doğru yürürken alçak sesle ekledi: “Dağlar ne kadar yüksek olursa olsun, nehirler elbet denize akar. Akıllı insan rüzgarın yönünü bilir. Bazı sözler bir kez söylenir, bazı uyarılar bir kez yapılır. Bundan sonra nasıl davranacağına kendin karar ver.”

Kış güneşi karların üzerinde parlıyor, insanın gözünü alıyordu.

O gün sıradan bir gün değildi. İhtiyarlar Heyeti sefer emrini yayınlamıştı; imparatorluk ordusu yola çıkmak üzereydi ve yedi büyük hakanlığın liderleri komutanlık koltuğu için birbirini yiyordu. Zhuge ailesinin reisi Zhuge Muqing evde değildi; tüm işleri Zhuge Huai yönetiyordu. Başkentte kılıçlar çekilmiş, fırtına öncesi sessizlik hakimdi.

Aynı gün, Zhuge ailesinin dördüncü oğlu Zhuge Yue zehirli yılan tarafından ısırılmıştı. Tedavi görse de dinlenmesi gerekiyordu. Zhuge Yue genç yaşına rağmen orduda rütbe sahibi, yetenekli bir savaşçıydı; Zhuge Huai’den sonra ailenin en parlak ismiydi. Diğer hanedanlar bu haberi hemen aldılar. Zhuge Huai kardeşi için savaş dilekçesi verir vermez, rakip ailelerin itirazları saraya ulaştı.

Öğleden sonra saray doktorları malikaneye geldi; Zhuge ailesinin ordu üzerindeki hayalleri suya düşmüştü.

Zhuge malikanesi, akraba kollarının liderlerinin ziyaretiyle ana baba gününe dönmüştü.

Aynı gün, Zhuge Yue’nin yaralanması bahanesiyle malikanede her zamanki güç oyunları sergilendi. Zalimliğiyle bilinen Dördüncü Genç Efendi’nin baş hizmetçisi Jin Zhu sopalar altında can verdi. Onu döven iki uşak da birbirine girmiş; biri o an, diğeri ertesi sabah aldığı yaralardan ölmüştü. Başkahya Zhu Shun, o uğursuz saksılar yüzünden yediği yirmi sopanın acısıyla odasında inliyordu.

Arka dağdaki timsahlı göle üç ceset daha sessizce bırakıldı;

balıklara yem oldular, kimse arkalarından bakmadı.

Gece karanlıktı, yıldızlar bile sönmüştü. Chu Qiao, Xiao Ba'nın elinden son kağıt paralarını alıp ateş kabına bıraktı.

Jin Si son birkaç gündür huzursuzdu. Jing ailesinin o çocuğunu her gördüğünde, ayak tabanlarından yukarı doğru bir soğukluk yükseliyordu.

Ertesi sabah hava açmıştı. Bahçedeki karlar temizlenmiş, uşaklar işlerine koyulmuştu. Tam yemek vaktiyken, Hongshan Avlusu'ndan bir haber geldi: Lingnan'dan Mu Veliahdı, Wei ailesinden Genç Wei, Yedinci Prens Zhao Che, Sekizinci Prens Zhao Jue, On Üçüncü Prens Zhao Song ve Yanbei Veliahdı Yan Xun, Hongshan Avlusu'ndaki cam salonda toplanmışlardı. Büyük Efendi de oradaydı. Dördüncü Genç Efendi'nin durumunu soruyor, iyiyse onlara katılmasını istiyorlardı.

Zhuge Yue içine kapanık biriydi; kardeşleriyle bile pek görüşmezdi. Qingshan Avlusu'ndan çıkmaz, ya kitap okur ya da çiçeklerle uğraşırdı. Zalimliğini saymazsak kendi halindeydi. Haberi alınca kendisini iyi hissetmediğini söyleyip gitmeyi reddetti.

Chu Qiao bu sırada buhurdanlığın başında yelpaze sallıyordu; haberi duyunca kaşları hafifçe kalktı ama tek kelime etmedi. Yemekler geldiğinde, tepsileri taşıyan kızların peşine takılıp sessizce dışarı süzüldü.

Jin Si bunu fark edip bir kenara not etti ve ilk fırsatta o da dışarı çıktı.

Cam Salon denilen yer aslında sekiz köşeli bir dağın tepesindeki büyük bir çardaktı. Altında buz tutmuş masmavi bir göl, etrafında ise karda inatla açan kırmızı-beyaz erik ağaçları vardı.

Erik bahçesinin ötesinde Zhuge ailesinin at koşturduğu geniş bir mera uzanıyordu. Burası ıssızdı, uşakların girmesi yasaktı.

Chu Qiao küçük bedeniyle nöbetçileri atlatıp yamaca tırmandı. Kimse onu fark etmemişti.

Jing Yue'er'in bu küçük bedeni bazen avantaj, bazen dezavantajdı; mesela bir saksıyı taşımak için bile canı çıkıyordu.

Tam ayrılacakken dağın yamacında şüpheli bir siluet gördü. Eğilip saklandı; o kişi gidince yavaşça yaklaştı. Yamacın ortasındaki bir çam ağacına kapkara, heybetli bir at bağlanmıştı. At, Chu Qiao'yu görünce tepki vermedi. Chu Qiao şaşırdı; böyle soylu bir at yabancılara karşı tetikte olmalıydı. Yere baktığında bitmemiş bir avuç çavdar gördü. Parmak uçlarında yükselip atın başına dokundu, bir süre inceledikten sonra kaşlarını çattı ama üzerinde durmadı.

Tam gidecekken atın üzerindeki sadakta kar beyazı tüyleri olan okları gördü. Birini çıkardı; gümüş ok ucuna sert bir hatla "Yan" karakteri kazınmıştı.

Soylular çardakta yemek yiyip manzara izlerken, Chu Qiao sarp kayalıklardaki gizli yoldan ilerledi. Yanındaki torbadan çıkardığı yılanları ve yakıcı sarmaşık saksısını yolun üzerine bıraktı.

"Ha! Biliyordum bir işler çevirdiğini!"

Tiz bir ses yükseldi. Chu Qiao arkasına döndüğünde Jin Si'nin zafer kazanmış bir edayla ona baktığını gördü. "Gidip Dördüncü Genç Efendi'ye anlatayım da gör gününü. Bu sefer kesin öleceksin."

"Öyle mi?" Chu Qiao başını yana eğdi, dudaklarında kurnaz bir gülümseme belirdi. Kulakları yaklaşan ayak seslerini duyuyordu. "Pek emin olma bence," dedi ve aniden kendini geriye doğru, uçurumun boşluğuna bıraktı.

"İşte orada!" Hemen ardından çocuksu bir ses duyuldu.

Jin Si daha çığlık atamadan iri yarı adamlar tarafından yere kapaklandı.

Zhu Shun, kıza nefretle bakarak, "Jin Si, suçüstü yakalandın! Şimdi ne diyeceksin?" dedi buz gibi bir sesle.

Jin Si dehşet içinde kekeledi: "Ben değilim! Jing Xing'er yaptı! Ben onu takip ediyordum!"

"Yalan söylüyor! Kahya Zhu'nun odasından o saksıyı çaldığını kendi gözlerimle gördüm, bir de iftira atıyor!" dedi az önceki çocuksu ses.

Jin Si dönüp baktığında Zhu Shun'un yanındaki küçük kızı gördü; yüzü çok tanıdıktı. Bir anda her şeyi anladı ve haykırdı: "O çocuk Jing Xing'er ile bir! Kahya Zhu, ona inanmayın!"

Zhu Shun, dört adamın taşıdığı koltuğunda oturuyordu; yediği sopalar yüzünden hâlâ canı yanıyordu. Kaşlarını çatıp sordu: "Xing'er'i takip ettiğini söylüyorsun, hani nerede o zaman?"

— 12 —

“Uçurumdan aşağı atladı!”

“Ne?!” Zhu Shun öfkeden köpürdü. “Beni aptal mı sanıyorsun? Yani o velet seni suçlu göstermek için kendini uçurumdan atıp öldürdü öyle mi?”

“Ben...”

“Zırvalık!” diye gürledi Zhu Shun. “Beş yıldır bu malikanedesin, sana hep iyi davrandım. Jin Zhu ile çekişmen senin bileceğin işti ama neden beni bu işe bulaştırdın? Şimdi ne yapmaya çalışıyorsun? Soyluların önünde benim başımı mı yakacaksın?”

“Kahya Zhu, yalvarırım inanın bana!”

“Vurun şuna! Geberene kadar vurun!”

Acı dolu çığlıklar yankılanmaya başladı.

Chu Qiao, daha önceden hazırladığı halatla kendini boşluğa bırakıp küçük bir mağara ağzına süzüldü. Bu dağ kara kayalardan oluşurdu; baharda bu kayaların üzerinde nadir bulunan mor bir yosun biterdi. Uşaklar yıllardır bu yosunları toplamak için kayaları oyduklarından, bir insan boyunda kovuklar oluşmuştu. Chu Qiao buraları iyi bilirdi. Halatı toplayıp içeri sindi ve yukarıdakilerin gitmesini bekledi.

Tam o sırada kulağının dibinde sıcak bir nefes hissetti. Eğlenen bir erkek sesi fısıldadı: “Küçük hanım, bu ne zalim bir yürek böyle?”

Chu Qiao irkildi, hızla arkasına döndü. Elindeki halatın çengelini hiç tereddüt etmeden adamın boğazına doğru savurdu.

“İnanılır gibi değil, henüz on yaşında bile değilsin ama...” Adam çevik bir hareketle Chu Qiao’nun elini yakaladı. Sesi son derece sakindi.

Chu Qiao, zayıf bedeniyle yere bastırılmış olsa da dikbaşlılıkla başını kaldırdı. Karşısındakini görünce kaşları çatıldı: “Sen

miydin?”

Genç adam da şaşırmış görünüyordu. Çocuğu süzdü ve gülümseyerek, “Demek sendin,” dedi. “İlaç işe yaradı mı?”

Gelen kişi çatık kaşlı, dik burunlu, bakışları mürekkep gibi siyah ama bir o kadar da keskin olan Yanbei Veliahdı Yan Xun’dan başkası değildi.

Chu Qiao soğuk bir sesle, “Burada ne işin var? Ne istiyorsun?” diye sordu.

Yan Xun hafifçe güldü. “Asıl bunu benim sormam gerekmez mi?”

Chu Qiao’nun zihni hızla çalışıyordu. Bu adamı buradan aşağı itip tek hamlede öldürme ihtimalini hesaplıyordu; bir yandan da elini belindeki bıçağa attı.

Yan Xun parmağını dudaklarına götürdü. “Fark edilmek istemiyorsan uslu dur, aklından da kötü şeyler geçirme. Küçücük çocuksun, bu ne nefret?”

Chu Qiao kaşını kaldırdı. “Zalimlikten bahsedeceksek, sizin yanınızda çırak bile olamam. Burada saklandığına göre senin de pek hayırlı bir iş peşinde olmadığın belli. İkimiz de aynı yolun yolcusuyuz, bana iyilik yapıyormuş gibi davranma, sahtekarlık etme.”

Yan Xun aniden ayağa kalktı, çalıları aralayıp yukarı doğru bağırdı: “Yukarıda kim var?”

Chu Qiao dehşete kapıldı; onu durdurmaya vakti yoktu. Eğer yakalanırsa Xiao Ba’nın da sonu gelirdi. Hemen bıçağını çekip Yan Xun’un sırtına doğru savurdu.

Yan Xun zarif bir hareketle Chu Qiao’yu yakalayıp ağzını kapattı ve göğsüne bastırdı. Yukarıdan sesler gelince mağaradan başını uzatıp bağırdı: “Ben burada manzara izliyorum, ne diye bağırıp duruyorsunuz? Çabuk dağılın!”

Zhu Shun uçurumun kenarına gelince Yan Xun’u gördü; tüm heybeti bir anda söndü. Bir sürü dalkavukluktan sonra adamlarını alıp uzaklaştı.

Yan Xun gülümseyerek Chu Qiao’yu bıraktı. “Eee, şimdi sana

büyük bir iyilik yapmış oldum, değil mi?”

Chu Qiao, Yan Xun’un omzuna bile gelmiyordu. Bir süre yukarıyı dinledi; kimsenin kalmadığından emin olunca halatını yukarı fırlattı. Çengel takılınca çevik bir hareketle yukarı tırmanmaya başladı.

Yan Xun onu izliyordu. Dövüş sanatı bilmediği belliydi ama son derece cesur ve atikti. Kovuk ile yukarısı arası çok mesafe yoktu; Yan Xun da kayalara tutunup bir hamlede yukarı çıktı.

Chu Qiao halatını sakladı, etrafı kontrol etti. Gitmeden önce durdu ve buz gibi bir sesle, “Sana borçlu kalmak istemem,” dedi. “Dönerken atına dikkat etsen iyi olur.”

Yan Xun ne demek istediğini anlayana kadar çocuk çoktan uzaklaşmıştı. Kayalık yollarda bir köpek yavrusu gibi tırmanıp gözden kayboldu.

Genç veliaht gözlerini kısıp hafifçe gülümsedi. “İlginç,” diye mırıldandı.

Chu Qiao dağdan inip küçük bir yapay şelaleyi geçti ve erik bahçesine girdi.

Bugün Zhenhuang’ın tüm soylu züppeleri malikanedeydi; bahçe sıkı korunuyordu ama çok sessizdi. Chu Qiao küçük bedeniyle ağaçların arasında süzülüyor, ara sıra parmak uçlarında yükselip erik dalları topluyordu.

“Hey! Sen, buraya gel!” Küstah ve çocuksu bir ses yankılandı.

Chu Qiao başını kaldırdığında on yaşlarında, ipek kaftanlı bir çocuk gördü. Üzerindeki yeşil dış kaftanının yakasında bembeyaz bir samur kuyruğu vardı. Yüzü pürüzsüz, burnu havada, siyah gözleriyle ona dik dik bakıyordu. “Sana diyorum, duymuyor musun!”

Chu Qiao kaşlarını çattı; bela istemiyordu. Saygıyla eğilip, “Kulunuzun işi var, gitmem gerekiyor,” dedi ve arkasını döndü.

Çocuk şaşırmıştı; bir uşağın onu böyle tersleyip gitmesine alışık değildi. Kamçısını savurup bağırdı: “Köpek uşak! Ne cüret!”

Chu Qiao kamçının sesinden yerini belirledi ve aniden dönüp

kamçının ucunu havada yakaladı. Bakışları bıçak gibi keskindi.

Soyluların küçük oğlu bu kadar dişli bir uşak beklemiyordu. Kamçıyı geri çekmeye çalıştı ama başaramadı. “Ölmek mi istiyorsun? Seni öldürtürüm!”

Chu Qiao soğuk bir gülümsemeyle kamçıyı bir hamlede çocuğun elinden aldı. Sekiz yaşında bile değildi ama bakışlarında çocuksu hiçbir şey yoktu. Sakin adımlarla çocuğa yaklaştı. “Kamçı atlar içindir, insanlar için değil,” dedi ve kamçıyı tersinden çocuğun eline tutuşturup yürümeye devam etti.

Çocuk, kendinden küçük bu kızın heybeti ve çevikliği karşısında hayranlık duymuştu. Gitmesini istemiyordu ama gururuna yedirip güzel söz de söyleyemiyordu. Peşinden koşup yolunu kesti: “Sen kimin uşağısın? Adın ne? Benim kim olduğumu biliyor musun? Seni gerçekten idam ettirebilirim!”

Chu Qiao başını kaldırıp çocuğa baktı, kolunu yana itti ve küçümseyerek gülümsedi. “Gücün yetmeyince başkalarına güvenmek de neyin nesi? Kim olduğun zerre umurumda değil.”

Erik ağaçları sallanırken, yeşil kaftanlı çocuk Chu Qiao’nun uzaklaşan siluetini öylece izledi.

Qingshan Avlusu’na dönen Chu Qiao, uşaklara selam verip doğrudan ana binaya girdi. Zhuge Yue sedirine uzanmış, tembelce yatıyordu. Chu Qiao girince başını bile kaldırmadı, sadece göz ucuyla baktı.

Chu Qiao vazodaki eski çiçekleri çıkarıp yeni topladığı erik dallarını yerleştirdi. Sonra buhurdanlığın yanına gidip erik çiçeklerinden topladığı kar suyunu ve esansları karıştırdı. Odanın havası bir anda tazelendi. Zhuge Yue derin bir nefes alıp gözlerini kapattı.

Bir saat kadar sonra Zhuge Yue uykuya dalmışken dışarıdan bir gürültü geldi. Genç adam huzursuzca gözlerini açtı.

“Dördüncü Genç Efendi, dış bahçenin kahyası Zhu Shun haber gönderdi. Jin Si’yi dağın yamacında yakalamışlar. Yanında bir saksı yakıcı sarmaşık ve bir sürü zehirli yılan varmış. Suçüstü yakalanmış, şimdi sorguya çekiliyor.”

Zhuge Yue gözlerini kısıp sordu: “Jin Si kibirlidir ama

ödlektir, yanında yılan taşıyacak cesareti var mıymış? Ne diyorlarmış?"

"Dediğine göre..." Uşak sesini alçalttı, köşede sessizce oturan Chu Qiao'ya bir bakış attı. "Xing'er'i takip ettiğini söylüyor. Xing'er'in ona ve Jin Zhu'ya tuzak kurduğunu, amacının da ölen Jing ailesi çocuklarının intikamını almak olduğunu iddia ediyor."

"Xing'er," dedi Zhuge Yue sedirine yaslanıp çayından bir yudum alarak. "Kendini açıkla."

Chu Qiao diz çöktü, sesi son derece sakindi: "Efendim, Xing'er öyle bir şey yapmadı."

"Peki, az önce neredeydin?"

"Xing'er erik bahçesindeydi."

"Şahidin var mı?"

Çocuk bir an düşündü. "Bahçede bir genç efendiyle karşılaştım. Bizim malikaneden değildi; yeşil kaftanı ve yakasında beyaz samur kuyruğu vardı. Adını bilmiyorum."

"Güzel," dedi Zhuge Yue ve uşağa döndü. "Gidebilirsin."

Uşak şaşırdı. "Peki ya Jin Si?"

Zhuge Yue gözlerini kapatıp arkasına yaslandı. "Hata yapan cezasını çeker. Gereğini yapsınlar."

Uşak çıkınca odada sadece buhurun kokusu kaldı.

"Xing'er, aileni öldürdüğümüz için bize nefret duyuyor musun?"

Chu Qiao başını öne eğip uysalca cevap verdi: "Efendim, Xing'er kendini bildi bileli bu malikanenin kölesidir. Sizin sayenizde sıcak yatakta yatıyor, sıcak yemek yiyorum. Xing'er daha çok küçük, kalbi bu kadar ağır şeyleri taşıyamaz. Tek istediğim size iyi hizmet etmek ve hayatta kalmak."

"Güzel," dedi Zhuge Yue. "Böyle düşünmen yerinde. Küçük olsan da işini biliyorsun. Bundan sonra iç odanın tüm sorumluluğu sende."

— 13 —

“Emredersiniz, teşekkür ederim efendim.” Çocuk saygıyla eğildi. Bir süre sonra aniden sordu: “Efendim, Jin Si Abla’nın Jin Zhu Abla’ya tuzak kurduğuna gerçekten inanıyor musunuz?”

Zhuge Yue hafifçe güldü. “Jin Si’de o zeka ne gezer? Zhu Shun eski kurttur; hata yaptı, sopa yedi, karizması çizildi. Kendini aklamak için bir kurban lazımdı ona. Ama benim avlumdaki uşakları birbirine düşürüp kendini temize çıkarmaya çalışması büyük hata. Bunca yıl boşuna yaşamış, hiç ders almamış.”

“O zaman neden Jin Si Abla’ya yardım etmiyorsunuz? Onu öldürecekler.”

“Eğer gerçekten o yapmış olsaydı, onu kurtarırdım. Ama bu kadar kolay tuzağa düşen bir aptalın benim yanımda yeri yok. İşe yaramazları tutmam.”

Öğle güneşi pencerelerden sızıyor, odadaki erik kokusu yoğunlaşıyordu.

Zhu Shun bunca yılı boşa yaşamamıştı. Jin Si’nin onu bu işe bulaştırdığına emin olsa da, Zhuge Yue’nin ona inanmayıp "kendi suçunu uşaklara yıkıyor" diye düşünmesinden korkuyordu. Bu yüzden Jin Si’yi hemen öldürtmedi; Büyük Efendi’nin dönmesini bekleyecekti.

Gece yarısı sorgu odası sessizliğe büründü. Karanlık odunlukta Jin Si kan revan içinde, kırbaç izleriyle dolu halde yatıyordu.

Chu Qiao elinde bir kova suyla karşısına dikildi ve suyu kızın yüzüne çarptı.

Jin Si inleyerek ayıldı. Chu Qiao’yu görünce öfkeyle haykırdı: “Seni küçük fahişe! Buraya gelmeye nasıl cüret edersin?!”

Chu Qiao tepki vermeden kızın küfürlerini dinledi. Sonra sakince, “Eğer gerçekten ölmek istiyorsan, bağırmaya devam et,”

dedi.

Jin Si'nin nefesi kesildi, gözleri nefret doluydu.

Chu Qiao başını salladı. "İnsanlar kaplana zarar vermezse, kaplan da insana saldırmaz. Seni uyarmıştım ama sen hep üzerime geldin. Bugün beni takip etmeseydin bu halde olmazdın. Kendi düşen ağlamaz, öyle değil mi?"

"Seni aşağılık velet! Hayalet olup peşini bırakmayacağım!"

Chu Qiao iç geçirdi. "Gerçekten ölmek mi istiyorsun?"

Jin Si duraksadı. Chu Qiao devam etti: "Sana zarar vermek istememiştim, sadece bir ders vermek niyetindeydim. Ama Dördüncü Genç Efendi seni kurtarmayacak. Görünüşe göre yakında gölün dibinde Jin Zhu'ya komşu olacaksın."

Jin Si'nin yüzü daha da sarardı. Yaşama arzusuyla Chu Qiao'ya yalvarmaya başladı: "Xing'er, aramızda bir husumet yoktu! Lin Xi'nin ölümü hep Jin Zhu'nun fikriydi, ben sadece ona uydum! Buraya gizlice girebildiğine göre beni kurtarabilirsin. Yalvarırım yardım et, ölmek istemiyorum!"

Chu Qiao sırtındaki çıkını yere bıraktı. "Ağlamayı kes. Buraya seninle dertleşmeye gelmedim. Seni bu hale ben getirdim, öylece bırakacak değilim. Şu kıyafetleri giy, seni hemen buradan çıkaracağım."

Jin Si sevinçle sordu: "Kaçabilir miyiz? Güvenlik çok sıkı."

"Merak etme, arka kapıdaki nöbetçiyi ayarladım. Büyük Efendi dönmek üzere, kimse küçük bir uşağın peşine düşmez. Malikaneden çıkınca canını kurtarırsın."

Chu Qiao önde, Jin Si arkada pencereden süzüldüler. Hongshan Avlusu'nun yapay kayalıklarına geldiklerinde ayak sesleri duydular; devriye gezen muhafızlardı. Hemen yere çöktüler.

Chu Qiao elindeki küçük bohçayı Jin Si'ye uzattı. "Ben onları oyalayacağım, sen hemen batıdaki küçük kapıya git. Oradakilere benim adımı ver, seni bırakırlar. İçinde biraz para ve kıyafet var; Zhi Xiang Ablamın eskileri, sana biraz küçük gelebilir ama idare et. Fazla param yok, elimden bu kadarı geliyor. Hadi, yolun açık

olsun.”

Chu Qiao gürültü çıkararak başka yöne koştu, muhafızlar da peşine düştü.

Jin Si bohçayı açtı; içindeki üç beş kuruşla bir kızarmış ördek bile alınmazdı. Kıyafetler ise eski, kirli ve kötü kokuyordu. İçinden "Güzelim hayatım mahvoldu, hepsi bu velet yüzünden, şimdi de gelmiş iyilik meleği rolü yapıyor" diye geçirdi.

Paraları cebine atıp bohçayı oracıkta yere fırlattı; bu bohçanın bulunmasının Chu Qiao’yu ne duruma sokacağını zerre düşünmedi.

Soğuk rüzgar kıyafetleri savururken, ay ışığı her yeri buz gibi aydınlatıyordu.

O sırada Kahya Zhu’nun odasından iğrenç sesler yükseliyordu.

Kış gecesi soğuktu, muhafızlar sıcak bir köşede uyukluyordu. Küçük bir gölge, sessizce Zhu Shun’un kapısına kadar süzüldü.

Chu Qiao kapının dibine pusup bekledi; gözleri karanlıkta birer mücevher gibi parlıyordu. İçeriden gelen sesler kesilip giyinme sesleri başlayınca, elindeki taşı kapıya fırlattı.

Tok bir ses duyuldu. Zhu Shun içeriden, “Kim var orada?” diye seslendi.

Chu Qiao cevap vermedi, bir taş daha fırlattı.

“Geliyorum be, geliyorum!” dedi adam sinirle. “Gecenin bu yarısında kim bu?”

Kapı açıldı ama kimse yoktu. Zhu Shun şaşkınlıkla dışarı adım attı; tam o sırada ayağına takılan halatla yere kapaklandı.

“Ah!”

Daha küfür edemeden başına siyah bir çuval geçirildi. Zhu Shun panikle ellerini havaya savurdu.

Zifiri karanlıkta Chu Qiao’nun elindeki bıçak parladı. Keskin bir hamleyle adamın o şişko eline vurdu!

Kulakları tırmalayan bir çığlık geceyi böldü. Zhu Shun kopan bileğini tutup yerde yuvarlanırken, Chu Qiao çoktan batıdaki çiçekliğe doğru süzülmüştü.

Arkasından muhafızların ayak sesleri ve kadın çığlıkları yükseldi.

“Ne oldu? Kahya Zhu! Kim yaptı bunu?”

Gömleği darmadağın bir kadın dehşetle bağırdı: “Göremedim ama boyu kısaydı, bir çocuk gibiydi!”

“Nereye gitti?”

“Batıya!”

“Peşinden gidin!”

Muhafızlar yanından geçip giderken Chu Qiao çalılıkların arasında nefesini tuttu. Ortalık sakinleşince yavaşça doğruldu ve sanki hiçbir şey olmamış gibi oradan uzaklaştı.

Yoldaki kayalıklarda kendi bohçasını görünce hafifçe gülümsedi. Onu alıp Qingshan Avlusu’na döndü, pencereden odasına süzüldü ve beyaz geceliklerini giydi. Dışarıda meşaleler yanıyor, kıyamet kopuyordu.

Chu Qiao saçlarını dağıttı, gözlerini ovuşturup uykulu bir ifadeyle kapıyı açtı. Diğer hizmetçi kızlarla karşılaştı.

“Neler oluyor?”

Kızlar bir şey bilmediklerini söylediler. O sırada Zhuge Yue’nin odasının kapısı açıldı.

Zhuge Yue öfkeliydi. Kapıdaki muhafıza sordu: “Bu ne gürültü?”

“Efendim, dış bahçede suikastçı varmış. Kahya Zhu’nun elini kesmişler. Batı kapısında kaçmaya çalışan Jin Si’yi yakaladık, şimdi sorguda.”

Zhuge Yue bir an duraksadı, sonra dudaklarında bir gülümseme belirdi. “Jin Si’nin bu kadar dişli olduğunu bilmezdim.”

Muhafız çekinerek Chu Qiao’ya baktı. “Jin Si yakalandığında bağırıp durdu; her şeyi Xing’er’in planladığını söylüyor.”

Tüm gözler Chu Qiao’ya döndü. Chu Qiao dudaklarını büzdü, gözleri doldu. Ağlamaklı bir sesle Zhuge Yue’ye baktı: “Efendim... Xing’er hep odasındaydı... ben bir şey yapmadım...”

“Efendim, Xing’er hiç dışarı çıkmadı, biz şahidiz,” dedi hizmetçilerden biri aniden.

Diğerleri de hemen onayladı.

Zhuge Yue başıyla onayladı. “Söyleyin o sorgudakilere, eğer o kadın saçmalamaya devam ederse doğrudan göle atsınlar. Xing’er daha küçücük çocuk, iftiranın da bir sınırı var.”

Muhafız gidince Zhuge Yue kızlara dönüp, “Siz de yatın artık,” dedi ve içeri girdi.

Chu Qiao hâlâ mahzun bir halde dururken, diğer kızlar yanına gelip elini tuttular. “Korkma Xing’er, biz senin yanındayız. O kadının iftiraları sana sökmez.”

Chu Qiao gözyaşları içinde, “Teşekkür ederim ablalarım,” dedi.

Gece yarısı rüzgar uğulduyordu. Bugün Jing ailesi çocuklarının yedinci günüydü; onlara kıyanlar nihayet bedel ödemeye başlamıştı.

Ama bu kan, Chu Qiao için henüz yeterli değildi.

Ertesi gün malikane çalkalanıyordu. Eli kopan Kahya Zhu, öfkesini Jin Si’den çıkardı. Zaten yaralı olan kız, bir saat bile dayanamadan can verdi; bir hasıra sarılıp timsahlara atıldı.

Zhuge Yue’nin yanında artık sadece Chu Qiao kalmıştı. Henüz sekiz yaşında bile olmayan bu küçük kızın, iki kıdemli hizmetçinin ölümünden sonra tek başına kalması malikanede dedikodulara yol açtı. Herkes fısıldaşıyordu: Dördüncü Genç Efendi de tıpkı Büyük Efendi gibi küçük kızlara merak salmıştı.

— 14 —

Böylelikle, herkesin Chu Qiao'ya karşı tutumu giderek daha saygılı bir hâl almıştı.

Öğleden sonra Chu Qiao, üzerine yeni dikilmiş, beyaz begonya desenli pamuklu bir etek ve beyaz deve tüyünden küçük çizmeler giymişti. Saçlarına zümrüt yeşili iki yeşim çiçek iliştirilmişti. Arka bahçedeki gölün kenarında seke seke yürürken son derece sevimli ve masum bir hâli vardı. Dış avluya gidip yeni gelen Chenshui tütsülerini henüz teslim almıştı. Bir bambu koruluğunun yanından geçerken, aniden önüne bir karaltı fırladı ve kahkahalarla gülmeye başladı: "Haha! Seni bulamayacağımı sanmıştın, değil mi!"

Küçük Genç Efendi bugün saksı mavisi bir cübbe giymişti; cübbenin üzeri rengârenk, cıvıl cıvıl kuş motifleriyle işlenmişti. Elindeki küçük kırbacı şaklatarak kendinden emin bir edayla gülümsedi ve Chu Qiao'yu baştan aşağı süzerek, "Nereye gidiyorsun? Bugün hava çok güzel, hadi kuş avlamaya gidelim," dedi.

Chu Qiao kaşlarını çattı, Küçük Genç Efendi'nin hevesli hâline bakıp başını iki yana salladı: "Ben senin kadar boş vaktim olan biri değilim, yapmam gereken işler var. İzninle." Sözlerini bitirir bitirmez arkasını dönüp gitmeye yeltendi.

"Hey, hey, bekle, gitme!" Küçük Genç Efendi aceleyle önüne geçip kollarını iki yana açarak yolunu kesti. Telaşla, "Seni bulana kadar canım çıktı, sabahtan beri bu bahçede dolanıyorum! Şöyle yapalım; bana adını ve hangi avluda çalıştığını söyle. Gidip Zhuge Huai'den seni bana vermesini isteyeceğim. Sonra da benimle gelirsin, ne dersin?" dedi.

Chu Qiao tek kaşını kaldırdı, başını çevirip yukarı doğru bakarak, "Beni gerçekten yanına almak istiyor musun?" diye sordu.

Küçük Genç Efendi ciddiyetle başını salladı. "Hıhı. Bütün

hizmetçiler arasında gözüme en çok sen girdin. Seni kapı muhafızlarımın başgenerali yapacağım, anlaştık mı?"

Chu Qiao gülümsedi ve başını sallayarak, "Pekâlâ, sana adımı söyleyeceğim. Ancak beni Büyük Genç Efendi'nin elinden alıp alamayacağın tamamen senin becerine kalmış," dedi.

"Sen hiç merak etme!" diyerek göğsüne vurdu Küçük Genç Efendi, sesi gürdü. "Bırak senin gibi küçük bir hizmetçiyi, on tane, sekiz tane istesem bile Zhuge Huai onları bana kuzu kuzu vermek zorunda."

"Pekâlâ o zaman, iyi dinle. Adım Zixu, Wuyou Avlusu'nda kalıyorum. Dou Teyze'nin emrinde çalışan küçük bir hizmetçiyim. Her günkü işim, genç efendiler ve hanımlar oynasın diye çamurdan figürler yapmaktır. Sakın unutma ha."

Küçük Genç Efendi'nin gözleri parladı: "Çamurdan figür yapmayı da mı biliyorsun?"

"Evet," dedi Chu Qiao gülmesini zar zor tutarak. Bu çocuğun gerçekten çok sevimli olduğunu düşünerek dayanamadı, parmak uçlarında yükselip onun yanağını hafifçe sıktı. Gülümseyerek, "Benim daha ne marifetlerim var, ileride hepsini tek tek görürsün. Şimdi işim var, gitmem gerek. Büyük Genç Efendi'yi bulmayı unutma," dedi.

"Tamam, sen hiç merak etme," diyerek safça gülümsedi Küçük Genç Efendi. "Sen gidip eşyalarını toplamaya başla, birazdan seni almaya geleceğim."

Chu Qiao epey uzaklaştıktan sonra dönüp baktığında, Küçük Genç Efendi'nin hâlâ o büyük kayanın üzerinde durup kendisine hararetle el salladığını gördü. Gülümsemesini bastırarak bambu koruluğunu döndü ve kucağındaki Chenshui tütsüleriyle Qingshan Avlusu'na doğru yürümeye devam etti.

"Zixu adında, Wuyou Avlusu'nda, Dou Teyze'nin emrinde çamurdan figürler yapan küçük bir hizmetçi ha... Bunu uydurmak nereden aklına geldi?"

Yukarıdan aniden berrak bir erkek sesi duyuldu. Chu Qiao irkilerek başını kaldırdı. Yan Xun, yeşil cübbesi rüzgârda dalgalanırken, yıldızlar kadar parlak gözleriyle ulu bir çam

ağacının dalında oturmuş, hafifçe gülümseyerek ona bakıyordu.

Chu Qiao onun karşısında gerçek yüzünü ilk kez göstermiyordu. Bu yüzden artık rol yapmayı bırakıp ona soğuk bir bakış fırlattı ve sert bir ses tonuyla, "O kadar yükseğe tırmanmışsın, düşüp boynunu kırmaktan hiç korkmuyor musun?" dedi.

"Bunu dert etmene gerek yok. Senin gibi kalbi kararmış bir çocuğun asıl kendisi için endişelenmesi gerekir. Ufukta kara bulutlar toplanıyor, bakarsın kış ortasında gök gürler de vicdansızlık yapanların tepesine bir yıldırım düşüverir."

Chu Qiao, ağacın altında küçücük bedeniyle durup başını yukarı kaldırdı ve buz gibi bir sesle, "Benim yapacağım hiçbir vicdansızlık, sizin gibi gözünü kırpmadan adam öldüren mirasyedilerin yaptıklarının yanından bile geçemez. Hayvan gibisiniz, hiçbirinizde iş yok," dedi.

"Ne kadar da cüretkârsın." Sözleri sert olsa da sesinde hafif bir gülümseme vardı Yan Xun'un. Ağaçta oturmuş, aşağıdaki çocuğa bakarak, "O gün sana acıyıp okumu bilerek ıskaladım, hayatını bağışladım. Seni kurtarmak için Büyük Genç Efendinizin ortaya koyduğu sekiz Batı Diyarı dansçısı ödülünden bile vazgeçtim. Sen ise minnettar olacağın yerde bana hakaret ediyorsun. Bu nasıl bir mantık?" dedi.

"Mantık insanlarla konuşulur, senin gibi bir hayvanla neyin mantığını tartışayım? Seni uyarıyorum, bir daha peşime düşme. Beni ispiyonlamakla tehdit etmeye de kalkma. Eğer yaparsan, kesinlikle pişman olursun."

Sözlerini bitiren Chu Qiao arkasını dönüp adımlarını hızlandırdı. Ancak daha iki adım atmıştı ki ensesinde aniden bir acı hissetti. Başını eğip baktığında, üzerinde hâlâ kar birikintisi olan bir çam kozalağı gördü. Anında öfkeyle doldu, başını çevirip Yan Xun'a öfkeyle baktı: "Beni kışkırtmaya mı çalışıyorsun?"

"Yanlış," diyerek sırttı Yan Xun. "Kışkırtmıyorum, sadece sana zorbalık yapıyorum."

Chu Qiao ağacın altında başı hafif eğik bir şekilde durdu, sonra aniden tek kelime etmeden arkasını dönüp yürümeye

başladı. Yan Xun gözlerini yarı yarıya kapatıp derin düşüncelere dalmış gibi yaparak çocuğun kendisiyle tartışmasını bekledi. Ancak kızın öylece çekip gittiğini görünce ister istemez biraz bozuldu.

Tam o sırada, yumruk büyüklüğünde bir taş havayı yararak ıslık çaldı ve doğrudan Yan Xun'un yüzüne doğru uçtu. Neyse ki Yan Xun dövüş sanatları eğitimi almıştı; refleksleri hızlıydı, başını yana çevirerek tam zamanında taştan kaçındı. Kendi kendine tam bu durumu kutluyordu ki aniden ensesinde buz gibi bir soğukluk hissetti. İçinden "Eyvah!" demeye kalmadan bir hışırtı koptu. O sarsıntıyla koca ağacın üzerindeki bütün kar yığını bir anda üzerine boşaldı.

Sırmalı cübbeler içindeki Genç Veliaht Prens, ağaçtan atladığında her yeri kar içindeydi, perişan bir hâldeydi. Başını kaldırdığında, küçücük kızın bembeyaz karların üzerinde durup ellerini çırptığını gördü. Kız onun baktığını fark edince sağ elini havaya kaldırdı, orta parmağını dikerek adeta bir gövde gösterisi yaptı. Ardından zafer kazanmışçasına gülümseyip arkasını döndü ve çekip gitti.

Yan Xun hafifçe kaşlarını çattı, o da orta parmağını kaldırdı. On üç yaşındaki Yanbei Veliaht Prensi büyük bir kafa karışıklığı içindeydi. Bu... nasıl bir el işaretiydi böyle?

On bir yaşındaki küçük hizmetkâr Fengmian koruluktan koşarak çıktı, ellerini kollarını sallayarak bağırdı: "Veliaht Prens'im, gidip onu yakalayayım da Genç Efendi Huai bu haddini bilmez hizmetçiye güzel bir ceza versin!"

"Sen mi? Onu mu yakalayacaksın?" Yan Xun küçümser bir tavırla burnundan soludu, ardından orta parmağı havada başını çevirdi. "Fengmian, bu el işareti ne anlama geliyor?"

"Bu mu?" Fengmian bir an duraksadı, ardından kendinden emin bir şekilde, "Özür dilemek anlamına geliyor olmalı. O da yaptığı şeyin ne kadar büyük bir saygısızlık olduğunun farkında. Ama çocuk işte, yüzünüze karşı söylemeye utandığı için bu işareti kullanmış," dedi.

"Özür dilemek mi?" Yan Xun kaşlarını çattı. "Bana pek öyle

gelmedi."

"Kesinlikle öyle Veliaht Prens'im, hiç şüpheniz olmasın."

"Öyle mi dersin?"

…

Zhuge ailesinin Hongshan Avlusu'nun ana salonunda, Zhuge Huai, Zhao Che ve diğerleri Küçük Genç Efendi'nin anlattıklarını duyunca kahkahalara boğuldular.

Wei Jing gülerek, "Zhuge, evinizde bu kadar hazırcevap bir hizmetçi olduğunu bilmiyordum. Doğrusu onu ben de görmek isterim," dedi.

Zhuge Huai başını iki yana salladı. "Hizmetkârların cahilliği işte, kusura bakmayın."

"Ne oldu ki? Neye gülüyorsunuz?" Küçük Genç Efendi'nin yüzü kızarmıştı. O da bir pot kırdığını anlamış gibiydi ama nerede hata yaptığını bir türlü çözemiyordu, telaşla sordu.

Zhao Che gülerek yanıtladı: "Zixu adında, Wuyou Avlusu'nda, Dou Teyze'nin emrinde çamurdan figürler yapan küçük bir hizmetçi... Yani Zixu Wuyou, tamamen uydurmaca! Seninle dalga geçmiş. On Üçüncü Kardeş, kız seni resmen işletmiş."

Zhao Song'un küçük yüzü kıpkırmızı oldu, öfkeyle ayağını yere vurup arkasını döndü ve koşarak dışarı çıktı. Güm! Aniden şenlikli bir çatapat sesi koptu, karlar havaya saçıldı. Sokak aralarında sayısız çocuk neşeyle koşturuyor, kulaklarını tıkayarak sesi çok yüksek ama kıvılcımı az olan, üstelik fiyatı da epey ucuz "Tek Gürlemeli" çatapatları patlatıp eğlencenin tadını çıkarıyordu.

Büyük Xia'nın Baizong İmparatoru'nun tahta çıkışının yirmi beşinci Shangyuan Festivali, nihayet bu gürleyen çatapat sesleri eşliğinde gelip çatmıştı. Sokakların her köşesine yapay bir neşe havası hâkimdi. Devlet dairesinin Zhenhuang Şehri halkına ücretsiz dağıttığı çatapatlar, bu neşe havasına büyük bir katkı sağlamıştı. Shengjin Sarayı'nın efendisi, Başkent Valisi'nin bu uygulamasını fazlasıyla takdir etmiş, Wei Klanı mensubu olan valiyi ödüllendirmek için gece yarısı bir ferman yayımlamıştı.

Gürleyen çatapat sesleri arasında Zhuge malikânesi de bu önemli festival için hazırlıklarını hızlandırmıştı. O gün Zhenhuang Şehri yoğun bir kar fırtınasına teslim olmuş, gökyüzünden kaz tüyü büyüklüğünde lapa lapa kar yağıyordu. Şehirdeki yaşlılar bu yılki karın biraz tuhaf olduğunu söylüyordu, zira önceki yıllarda bu vakitler daha yeni don vururdu.

Chu Qiao yeni dikilmiş açık pembe bir etek ceket takımı giymiş, üzerine tilki kürkünden bir pelerin almıştı. Yeşim gibi beyaz ve narin küçük yüzü bembeyaz tilki kürkünün içine gömülmüştü; yanakları pembe pembe, iri gözleri yusyuvarlaktı. Süzülerek yağan kar taneleri Chu Qiao'nun burnunun ucuna konduğunda, küçük burnunu hafifçe kırıştırması ona ayrı bir sevimlilik katıyordu.

"Xing'er, Genç Efendi seni çağırıyor!"

Yeni gelen küçük hizmetçi Huan'er koşa koşa geldi, nefes nefese kalmış bir hâlde ellerini beline koyup soluk soluğa bağırdı.

Chu Qiao başını salladı, "Gidelim," dedi. Önden Pavyon'a doğru yürümeye başladı, adımları yavaş ve dengeliydi, hiç de acele etmiyordu.

Huan'er bir süre kaşlarını çatarak ona baktı, ardından başını iki yana sallayıp aceleyle peşine takıldı.

Chu Qiao'ya kıyasla asıl ağırkanlı olan Zhuge Yue idi. Pavyon'un kapısı açıldığında, Zhuge ailesinin Dördüncü Genç Efendisi'nin sıcak divanda oturmuş, kaşları hafifçe çatık, son derece dikkatli bir şekilde bir satranç tahtasını incelediği görüldü.

Chu Qiao birazdan yanlarına almaları gereken eşyaları tek tek saydı, ardından diğer hizmetkârlara teslim etti. Her şeyi hazırladıktan sonra bir fincan taze çay doldurup Zhuge Yue'nin çalışma masasının kenarına bıraktı ve doğrudan tütsü kabının önüne oturup çenesini ellerine dayayarak sessizce beklemeye koyuldu.

Masanın üzerinde bir kitap rulosu duruyordu. Rulo gelişigüzel açılmıştı, sayfaları sararmıştı; belli ki epey eskiydi. Chu Qiao

dikkatlice baktığında bunun bir Budist sutraları kitabı olduğunu gördü ve ister istemez meraklandı.

Zhuge Yue denilen bu adamın yöntemleri pek acımasız sayılmazdı, mizacı da öyle çok kurnaz değildi; en azından o günkü av alanında bulunan imparatorluk soylularına kıyasla bu iki konuda çok daha geride kalırdı. Ancak bu adamın kalbi soğuktu, aşırı derecede özgüvenliydi ve burnu havada biriydi. Kendisinden başka kimseyi gözü görmezdi, inanç gibi kavramlardan bahsetmeye bile gerek yoktu. Nasıl olmuştu da aniden hidayete erip Budist sutraları okumaya başlamıştı?

"Burada yazanların hepsi de saçmalık değil," dedi Zhuge Yue aniden, Chu Qiao'nun aklından geçenleri biliyormuş gibi. Siyah bir satranç taşını parmaklarının arasına aldı ve aniden fırlattı. Kitap rulosu bir anda açıldı ve birkaç sayfa çevrildi.

"Oku."

"İnsan bu dünyada, dikenler arasında yaşar gibidir. Kalp kıpırdamazsa, insan da fütursuzca hareket etmez; hareket etmezse yara almaz. Fakat kalp kıpırdarsa, insan fütursuzca hareket eder; bedeni yaralanır, kemikleri sızlar ve dünyanın her türlü acısını tadar..."

Zhuge Yue yavaşça başını kaldırdı, dipsiz bir okyanusun girdaplarını andıran kapkara gözleriyle ona derin ve nüfuz edilemez bir bakış attı. Sonunda hafifçe gülümsedi: "Fena değil, bu küçük yaşta bu kadar çok kelime okumayı kimden öğrendin?"

Chu Qiao ilk cümleyi okuduğunda zaten bir terslik olduğunu fark etmişti, bu yüzden şu an hiç de telaşlı görünmüyordu. Tatlı bir tebessümle, "Övgünüz için teşekkür ederim Genç Efendi. Küçüklüğümden beri okumayı çok severim, ağabeylerimden ve ablalarından öğrendim," dedi.

"Öyle mi? Peki az önce okuduğun bu bölümden ne anladın?"

"Birazcık anladım," diye yanıtladı Chu Qiao. "Yoksa Genç Efendi Xing'er'e açıklamak ister mi?"

Zhuge Yue dudaklarının kenarını kıvırarak belli belirsiz bir gülümseme sundu. Tek kelime etmedi, başını eğip satranç tahtasını incelemeye devam etti.

— 15 —

Zaman usulca akıp gidiyordu; kapıdaki hizmetkârlar defalarca başlarını uzatıp içeri bakmışlardı. Nihayet Zhuge Yue satranç tahtasını itip ayağa kalktı. Kenarda bekleyen hizmetçi kız hemen ileri atılıp geyik derisi çizmelerini giydirdi. Zhuge Yue'nin üzerinde soluk mavi desenli beyaz bir cübbe, dışında ise kızıl tilki kürkünden yapılmış kalın bir pelerin vardı. Henüz on üç yaşına bile girmemiş bu çocukta tarif edilemez bir olgunluk seziliyordu.

"Gidelim," dedi Zhuge Yue alçak bir sesle ve adamlarını peşine takarak kapıdan çıktı.

Zhuge malikânesinin ana kapısının önünde bir dizi cins at bekliyordu. Zhuge Yue'nin gecikmesi yüzünden ailenin diğer genç efendileri çoktan yola çıkmıştı. Hizmetkârlardan biri başı öne eğik bir şekilde yerde diz çökmüştü; Zhuge Yue sakin bir ifadeyle yaklaştı, kölenin sırtına basarak atına bindi.

Hazırlıklar tamamlandığında Zhuge Yue aniden başını çevirip kapıda kendisini uğurlayan Qingshan Avlusu hizmetçisine baktı: "Xing'er, Shangyuan Festivali'nin fener alayını hiç gördün mü?"

Chu Qiao irkildi, hemen başını iki yana salladı.

Zhuge Yue başıyla onayladı. "Bin, seni de götüreyim."

Chu Qiao bir an duraksadı, Zhuge Yue'nin "bin" derken neyi kastettiğini ancak o zaman anladı ve aceleyle, "Genç Efendi, bu kurallara aykırı," dedi.

Zhuge Yue kaşlarını çattı. Tam ağzını açacaktı ki Chu Qiao hemen bir adım öne çıkıp, "Xing'er kendi atına binebilir," dedi.

Zhuge Yue şüpheyle Chu Qiao'nun küçücük bedenini baştan aşağı süzdü; bakışlarındaki güvensizlik çok barizdi.

"Genç Efendi Xing'er'e küçük bir at verirse, Xing'er binebilir."

Bunu duyan Zhuge Yue hafifçe gülümsedi ve yaveri Zhu Cheng'e başıyla işaret verdi. Kısa süre sonra kızıl kahverengi

küçük bir at getirildi. At ufak tefekti ama yine de Chu Qiao'dan epey uzundu. Herkesin gözü Chu Qiao'nun üzerindeydi; atın bacakları kadar bile boyu olmadığını görenlerin yüzünde alaycı bir ifade belirmişti.

Çocuk küçük atın etrafında iki tur attı; kollarını havaya kaldırdığında ancak atın sırtına dokunabiliyordu. Zhuge Yue'nin gözlerinden eğlenen bir ifade geçti, tam birilerine onu ata bindirmelerini söyleyecekti ki çocuğun aniden uzanıp dizginleri kavradığını, hafifçe güç alarak bir çırpıda atın sırtına tırmandığını gördü. Hareketleri şaşırtıcı derecede çevikti.

Kalabalıktan aniden hayranlık dolu nidalar yükseldi. Zhuge Yue başını çevirip bembeyaz kıyafetleri içinde küçük bir kar topuna benzeyen, ama atın üzerinde göğsünü gererek dimdik oturan çocuğa baktı. İster istemez hafifçe kıkırdadı, ardından atını mahmuzlayıp yola koyuldu.

Elbette Chu Qiao ata binmeyi biliyordu. Her ne kadar şu anki bedeni pek elverişli olmasa da neyse ki bu küçük at çok uysaldı ve diğer atların hareket ettiğini görünce uslu uslu onları takip etmeye başlamıştı.

Zhenhuang Şehri'nde sokağa çıkma yasağı yoktu; bugün Shangyuan Festivali olduğu için sokaklar her zamankinden daha kalabalıktı. Vakit akşama yaklaşıyordu, hava kararmaya yüz tutmuştu. Sokaklarda rengârenk fenerler yanıp sönüyor, ışıklar ağaçları gümüş gibi parlatıyor, etrafa hoş kokular yayılıyordu. Başını kaldırıp bakan biri, şehri boydan boya kesen Jiuwei Bulvarı'nın baştan sona zarif fenerlerle donatıldığını görebilirdi. Yolun iki yanında ejderha gibi uzanan devasa kırmızı fenerler dizilmiş, sayısız bina birer sahneye dönüşmüştü. Şarkılar, danslar, akrobasi gösterileri, tiyatro oyunları ve cıvıl cıvıl müzikler hepsi birbirine karışmıştı. Süslü fenerler ve havai fişekler şehrin gecesini gündüze çevirmişti. Sokak köşelerinde sayısız satıcı müşteri çekmek için bağırıyor; sıcak şarap, tütün, çay, yiyecek, kıyafet, meyve sebze, ev eşyaları, tütsü, taze çiçek, kozmetik ürünleri ve çatapatlara kadar insanı mutlu edecek her türlü incik boncuk satılıyordu. Refah içindeki imparatorluğun gece manzarası, aniden açılan görkemli bir ipek dokuma gibiydi;

insanların hayal edebileceği tüm güzellikler birbirine karışmış, kıvrılarak uzanan sokaklarda, Zhenhuang Şehri'nin kuzeyden güneye, doğudan batıya uzanan damarlarına devasa bir lüks olarak serpilmişti.

Chu Qiao atın üzerinde oturmuş, sağa sola bakınıyor, bu eşine az rastlanır antik gece manzarasını seyrediyordu.

Zhuge ailesi köklü ve soylu bir aileydi; geçtikleri her yerde halk onlara yol veriyordu. Gösterişli bir terasın yanından geçerken, terasın üzerinde canlı renklere sahip, tuhaf şekilli birçok fenerin sergilendiğini gördüler. Sevimli hayvan figürlerinden ölümsüzlere ve çiçeklere kadar her şey son derece yenilikçi ve zarifti.

Tezgâh sahibi Zhuge Yue'nin durduğunu görünce, hemen elinde büyük bir altın ejderha feneriyle yaltaklanarak koşup geldi, ağzından ballar damlayarak tebrik sözleri sıraladı.

Zhuge Yue onu hiç duymamış gibi davranarak yüksek terastaki fenerlerden birini işaret etti: "Şunu getir."

Tezgâh sahibi dönüp baktığında, ünü her yere yayılmış Zhuge ailesinin Dördüncü Genç Efendisi'nin işaret ettiği şeyin bembeyaz bir tavşan feneri olduğunu görünce donakaldı.

Feneri eline alan Zhuge Yue'nin her zamanki kayıtsız yüzünde nadir görülen bir gülümseme belirdi. Feneri Chu Qiao'ya uzatarak, "Al senin olsun," dedi.

Chu Qiao şaşkınlıkla gayriihtiyari elini uzatıp feneri aldı, teşekkür etmeyi bile unutmuştu.

Zhuge Yue sakin bir ifadeyle başını çevirip atını sürmeye devam etti, sanki az önce hiçbir şey olmamış gibiydi. Etraftaki hizmetkârlar tuhaf bakışlarını gizlice Chu Qiao'nun üzerinde gezdiriyor, içten içe durumu tartıyorlardı.

Chu Qiao ne yapacağını bilemez hâldeydi; onu gerçekten küçük bir çocuk sanmışlardı.

Tavşan feneri son derece ustaca yapılmıştı; her yeri bembeyazdı, gözleri ise kıpkırmızıydı. Chu Qiao parmağını uzatıp tavşanın ağzına hafifçe dokunduğunda, pembe kâğıttan yapılmış küçük bir dil aniden dışarı fırlayarak onu irkiltti.

Tam o sırada hafif bir kıkırdama duyuldu. Chu Qiao başını çevirdiğinde, tesadüfen önünden geçen bir fener alayı görüşünü kapattı. Altın ejderhalar, renkli anka kuşları, yeşim kelebekler, beyaz tilkiler, su perileri, orkide ve tarçın çiçekleri... Gözleri kamaşmıştı. Jiuwei Bulvarı'nda gidip gelen kalabalıklar, at arabaları ve atlar iğne atsan yere düşmeyecek bir yoğunluk oluşturmuştu; fenerlerin ışığı göz alıcıydı.

Ne kadar zaman geçtiği bilinmez, fener alayı yavaşça dağıldığında, uzun sokağın diğer tarafında, donmuş Chishui Gölü'nün karla kaplı kıyısında salkım söğütlerin dalları sarkıyor, ağaçlar karla örtülmüştü. Siyah bir cins at kenarda rahatça dururken, yeşil cübbeli bir genç kollarını göğsünde kavuşturmuş, tembelce ağacın gövdesine yaslanmıştı. Gözleri pırıl pırıl parlayarak ona bakıyordu; dudaklarında hafif bir tebessüm, gözlerinde yeşim taşı gibi bir derinlik vardı.

Aniden büyük bir patlama sesi duyuldu. Herkes başını gökyüzüne kaldırdığında, havai fişeklerin gökyüzünü aydınlattığını gördü. Sanki göksel periler uzun kollu elbiseleriyle dans ediyor ya da rengârenk akşam güneşinin kızıllığı gökyüzünü boyuyordu; göz kamaştırıcı, insanı sarhoş eden bir manzaraydı.

Tam o sırada yaramaz bir çocuk aniden Chu Qiao'nun atının ayaklarının dibine bir çatapat fırlattı. Hayatında ilk kez dışarı çıkan küçük kızıl at dehşete kapılarak şaha kalktı ve yönünü bile bilmeden dörtnala koşmaya başladı.

Ağacın altındaki genç bunu görünce bir çırpıda atına atladı, kırbacını şaklatarak Chu Qiao'nun peşinden hızla atıldı.

Zhuge malikânesinin hizmetkârları dehşetle bağırdılar ancak Chu Qiao ile aralarına giren kalabalık yüzünden bir türlü o tarafa geçemediler.

Zhuge Yue kaşlarını çatarak atını o yöne sürmek istedi ama yanındaki yaveri atın dizginlerine sıkıca asıldı. Öfkeden deliye dönen Zhuge Yue, kırbacını yaverin yüzüne indirdi. Başını kaldırıp tekrar peşinden gitmek istediğinde sokak çoktan birbirine girmişti. Yanıp sönen fenerler, itişip kakışan insanlar arasında Chu Qiao'dan eser yoktu.

At hızla koşuyor, soğuk rüzgâr kulaklarının dibinden ıslık çalarak geçiyordu. Gürültülü sesler giderek uzaklaşmış, geriye sadece atın toynak sesleri kalmıştı. Küçük kızıl at ufak tefek olmasına rağmen cinsi iyiydi ve çok hızlı koşuyordu. Chu Qiao küçük elleriyle atın yelesine sıkıca tutunmuş, bedenini atın sırtına yapıştırmıştı. Çevresindeki araziyi soğukkanlılıkla inceliyor, küçük zihni hızla çalışıyordu.

Jing Yue'er'in henüz gelişimini tamamlamamış bu küçük bedeni, bu hızla koşan bir attan düşmenin acısına dayanamazdı; başka bir kurtuluş yolu bulmalıydı.

Tam o sırada arkasından hızla yaklaşan at toynaklarının sesini duydu. Bir at hızla Chu Qiao'ya yetişti ve onunla yan yana koşmaya başladı.

"Bana yalvarırsan seni kurtarırım!"

Gencin sesi soğuk rüzgârda parçalanarak gelse de kesik kesik Chu Qiao'nun kulaklarına ulaştı. Çocuk yeşim gibi beyaz yüzünü çevirip bu durumdan keyif alan gence sert bir bakış fırlattı. Gözlerinde en ufak bir panik yoktu, son derece kararlıydı.

"O zaman bana o el işaretinin ne anlama geldiğini söyle, seni kurtarayım!"

Gece rüzgârı dondurucu, soğuk ay ışığı bıçak gibiydi. Küçük at, yetişkin bir insanın dizlerine kadar gelen karda koşarken hızı yavaş yavaş kesilmişti ama durmaya hiç niyeti yoktu.

Fırsat bu fırsattı. Chu Qiao aniden ellerini bıraktı, avuçlarıyla atın sırtından güç alarak kendini yanındaki gencin üzerine doğru fırlattı.

Küt! Çocuğun bütün bedeni gencin üzerine çullandı. Genç şaşkınlıkla bağırarak aceleyle dizginleri çekti ama artık çok geçti. İkisi de siyah atın üzerinden yuvarlanan kabaklar gibi tepetaklak olup yumuşak kara düştüler ve birkaç takla attılar. Siyah at hiçbir şeyin farkında olmadan küçük kızıl atın peşinden delice koşmaya devam etti ve hızla gecenin karanlığında gözden kayboldu.

"Jifeng!" diye bağırdı genç telaşla. Kaşları çatılmıştı, üzerindeki karları bile silkelemeden sendeleyerek birkaç adım

peşinden koştu ama nafileydi.

"O atı geri götürüp kesmelisin. Başkası tarafından efsunlandığını anlamamasını geçtim, sahibinin sırtından düştüğünü bile fark etmiyor. Ne işe yarar ki?" Chu Qiao yerden kalktı, üzerindeki karları silkeledi ve kendini şöyle bir yokladı; yaralanmamıştı, çok iyi.

Yan Xun başını çevirip Chu Qiao'ya öfkeyle baktı ve bağırarak, "Jifeng, babamın Yanbei topraklarından yeni getirdiği değerli bir attır! Daha yarım aydır benimle, birbirimize alışamadık. Bunda şaşılacak ne var? Asıl sen, benim atımı kaçırmaya nasıl cüret edersin? Bunun cezası nedir biliyor musun?" dedi.

Chu Qiao küçümseyerek burnundan soludu: "Peşimden gelmeni ben istemedim. Kendi atına sahip çıkamıyorsan benim suçum ne?"

"Ne büyük cüret! Benimle böyle konuşmaya nasıl cesaret edersin?"

Chu Qiao kaşlarını çattı, yaşı küçük ama havası büyük bu Yanbei Veliaht Prensi'ne son derece küçümseyici bir bakış attı. Soğuk bir şekilde homurdanarak arkasını döndü ve Zhenhuang Şehri'ne doğru yürümeye başladı.

Yan Xun şaşkına dönmüştü; kızın öylece çekip gitmesini beklemiyordu. Aceleyle birkaç adım atıp ona yetişti: "Nereye gidiyorsun?"

Chu Qiao kaşlarını kaldırdı: "Geri dönüyorum tabii ki, geceyi burada geçirecek hâlim yok ya?"

Kar çok kalındı; sığ yerler Chu Qiao'nun dizlerini aşıyor, derin yerler ise neredeyse uyluklarına kadar geliyordu. Yan Xun, Chu Qiao'nun yanında yürüyor, onun zorlukla adım attığını gördükçe atını kaybetmenin verdiği sıkıntı bir nebze olsun hafifliyordu. Gülümseyerek onun yanında yürümeye devam etti. Ancak birkaç adım sonra hevesi kursağında kaldı; ayağının altındaki zemin aniden çöktü ve daha çığlık atamadan bütün bedeni aşağı doğru kaydı.

Kırılma sesini duyar duymaz Chu Qiao bir şeylerin ters

gittiğini anladı. Neredeyse aynı anda içgüdüsel olarak elini uzatıp Yan Xun'un kolunu yakaladı. Ne yazık ki Yan Xun'un ağırlığı, Jing Yue'er'in küçük bedeninin taşıyabileceği gibi değildi. Büyük bir gürültüyle ikisi birden devasa bir kar çukuruna düştüler.

"Hıh... Hey, iyi misin?" Yan Xun karların arasından başını çıkardı, kar yığınını var gücüyle eşeledi. Bembeyaz küçük bir el görünce, Chu Qiao'yu turp söker gibi çekip çıkardı ve başını sarsarak bağırdı: "Ölmedin ya?"

"Bırak beni." Çocuk bıkkınlıkla kaşlarını çattı, ayağını hafifçe oynattığında canı yandı ve kaşları daha da derinden çatıldı.

Yan Xun endişelenmişti: "Yaralandın mı?"

"Ölmem." Chu Qiao başını kaldırıp yukarı baktı, kar çukurunun çok derin olmadığını gördü ve Yan Xun'a dönüp, "Yukarı tırmanabilir misin?" diye sordu.

Yan Xun mesafeyi göz kararı ölçtü, ardından başını iki yana sallayarak, "Buradaki kar çok yumuşak. Düz bir zemin olsaydı zıplayıp çıkabilirdim ama burada olmaz, sadece daha derine batarız," dedi.

"Bütün gece burada kalırsak donarak ölürüz," dedi Chu Qiao alçak bir sesle ve ayağa kalktı. "Önce benim omuzlarıma basıp yukarı çık, sonra da beni kurtarmak için birilerini bul."

— 16 —

Yan Xun başını iki yana salladı: "En iyisi önce ben seni yukarı çıkarayım, sen gidip beni kurtarmak için birilerini bul."

Chu Qiao şaşırmıştı; Yan Xun'u baştan aşağı süzdü, sonra başını sallayarak, "Tamam," dedi.

Büyük bir çabayla yukarı çıkan Chu Qiao, gökyüzündeki dolunayı gördüğünde sanki ölümden dönmüş gibi hissetti. Kar çukurunun kenarına yüzüstü uzanıp, hâlâ aşağıda olan Yan Xun'a tepeden bakarak yüksek sesle bağırdı: "Sen bekle, ben gidip birilerini çağıracağım."

Yan Xun gülümseyerek el salladı: "Çabuk git, çabuk git!"

Ayak bileği çok ağrıyordu, görünüşe göre düşerken burkulmuştu. Chu Qiao acıya dayanarak birkaç adım attı ama aniden aklına bir fikir geldi. Farkında olmadan adımlarını durdurdu, gözleri hafifçe kısıldı ve sırtından aşağı buz gibi bir ürperti geçti.

Eğer arkasını dönüp giderse, bu ıssız arazide Yan Xun bu gece kesinlikle ölürdü. Peki, bu durumda intikamını almış sayılır mıydı? Buraya geldiği ilk günü, av alanında akan o kanları, sivri okları, o küçücük bedenleri hatırladıkça Chu Qiao'nun kalbi daha da hızlı çarpmaya başladı.

Gerçi o gün insanları öldüren okların çoğu Zhao ailesinin iki kardeşinden çıkmıştı; Yan Veliaht Prensi'nin okları çoğunlukla vahşi kurtlara saplanmıştı. Hatta sonrasında Zhuge ailesinin kardeşleri tarafından "kadın kalpli" olmakla alay edilmişti. Üstelik az önce ona öylesine güvenmiş, gülümseyerek çabuk gidip çabuk dönmesini söylemişti.

Chu Qiao, bembeyaz ıssız arazide dururken gözleri mürekkep gibi kapkaraydı ve içlerinde sarsıcı bir keskinlik parlıyordu.

Güm! İnsan boyunda kurumuş bir ağaç dalı aniden kar çukuruna fırlatıldı, az kalsın Yan Xun'un kafasına çarpacaktı.

Chu Qiao daha yüzünü göstermeden Yan Xun'un öfkeli kükremesini duydu: "Beni öldürmek mi istiyorsun?!"

Chu Qiao bıkkınlıkla gözlerini devirdi: "Seni öldürmek isteseydim bu kadar zahmete girmezdim, çabuk tırman."

Yan Xun'un hareketleri çevikti, pıt pıt yukarı tırmandı. Chu Qiao'yu baştan aşağı süzdü, dudaklarının kenarı kıvrıldı ve gülümseyerek, "Benim gibi kötü bir adamı bırakıp çekip gideceğini sanmıştım," dedi.

Chu Qiao ona soğuk bir bakış attı: "Sadece yeterince acımasız olamadığım için kendime kızıyorum."

Yan Xun kahkahalarla güldü, birkaç adımda yanına gelip hafifçe eğildi ve "Hadi gel. Beni bırakıp gitmeye kıyamadığın için ödül olarak seni sırtımda taşıyacağım," dedi.

Chu Qiao şüpheyle onu süzdü: "Statüne bu kadar aykırı bir şeyi yapmaya razı mısın?"

"Bu Veliaht Prens'in bugün keyfi yerinde."

Chu Qiao daha fazla konuşmadı. Yan Xun tam onun istemediğini düşünürken sırtında aniden bir ağırlık hissetti; yumuşacık, küçücük bir beden sırtına yerleşmişti.

Yer kırağı gibi bembeyazdı, karın yansıması göz alıyordu. Yan Xun hayatında ilk kez birini sırtında taşıyordu; hareketleri biraz tuhaftı, huzursuzca iki kez kıpırdandı. Chu Qiao bembeyaz küçük elini uzatıp onun boynuna hafifçe vurdu: "Uslu dur, düşeceğim."

Yan Xun irkildi ve gerçekten de uslandı, Chu Qiao'yu sırtında taşıyarak ıssız arazide yavaşça yürümeye başladı.

"Hey, az önce ne kadar uzağa geldiğimizi biliyor musun?"

Çocuk sakince cevap verdi: "Bir tütsü yanımı kadar bile sürmedi, yürüyerek dönmek yaklaşık bir saatimizi alır."

Yan Xun başını salladı: "Adın Xing'er mi?"

"Nereden biliyorsun?"

"Geçen sefer uçurumun kenarında, senin tuzağına düşen o hizmetçiden duymuştum."

Yan Veliaht Prensi'nin bu gece keyfi gerçekten yerinde

görünüyordu. Chu Qiao'nun cevap vermediğini görünce sormaya devam etti: "Gerçek adın ne? Soyadın ne?"

Chu Qiao hafifçe homurdandı: "Sana neden söyleyeyim ki?"

"Söylemezsen söyleme," diye söylendi Yan Xun. "Ben de duymak için can atmıyorum zaten. Günün birinde ağlayarak dinlemem için yalvaracaksın."

"O zaman o günü sabırla beklemeye devam et."

Yan Xun kaşlarını çattı: "Küçücük bir çocuksun, neden böyle yaşlı başlı insanlar gibi konuşuyorsun?"

Sırtındaki çocuk küçümseyerek dudak büktü: "Siz de çok büyük sayılmazsınız, neden bu kadar acımasız davranıyorsunuz?"

Yan Xun şaşırdı, ardından gülerek, "Aman Tanrım, gerçekten de kinciymişsin," dedi.

Çocuğun sesi biraz hüzünlüydü, giderek soğudu ve kayıtsız bir tonla, "Sen kin tutmuyorsun çünkü kimse sana ok doğrultmadı," dedi.

Sert bir rüzgâr esiyordu. Yan Xun aniden üşüdüğünü hissetti; itiraz etmek için ağzını açtı ama sonunda tek kelime edemedi. Yıllardır inandığı o soylu-avam ayrımı, bu çocuğun karşısında dile getirildiğinde biraz yersiz kaçıyordu sanki. Bazı şeyler vardır ki herkes doğru olduğunu söyler ve siz de doğal olarak doğru olduğuna inanırsınız; içinizden aslında öyle düşünmeseniz bile. Soğuk ay ışığı karların üzerine vururken, iki çocuğun silüeti bir hayli cılız görünüyordu.

Tam o sırada uzaklardan telaşlı at toynaklarının sesi duyuldu. Yan Xun'un keyfi yerine geldi: "Benim adamlarım geldi."

Sırtındaki çocuğun kaşları hafifçe çatıldı, başını yana eğip dikkatle dinledi. Toynak sesleri karmaşıktı; sanki büyük bir ordu yaklaşıyor, bir yandan da bir sürü insanın koşuşturma sesi geliyordu. İleride kar tozu havaya kalkmış, gümüş bir ejderha ya da beyaz bir yılan gibi bir çizgi hâlinden geniş bir alana yayılarak gümbür gümbür üzerlerine doğru geliyordu.

Çocuk gözlerini hafifçe kıstı, dudaklarını aralayarak yavaşça, "Görünüşe göre senin adamların değil," dedi. Kuzey rüzgârı

karları savuruyor, kaz tüyü gibi yağan kar solgun dolunayı örtüyor, insanın gözlerini açmasına bile izin vermiyordu.

Karla kaplı arazinin üzerinde gökyüzü kapkaraydı, ara sıra gece kuşlarının acı dolu çığlıkları duyuluyordu. O siyah kanatlar gökyüzünde süzülürken yukarıdan bakıldığında Zhenhuang Şehri, bembeyaz buzullar arasında parlayan, göz kamaştırıcı bir inci tanesini andırıyordu. Ancak tam o an, bu incinin hemen dışında, üstü başı yırtık pırtık, açlıktan bir deri bir kemik kalmış, imparatorluk başkentinin o görkemli refahıyla hiç uyuşmayan yabancı bir halktan oluşan bir kafile zorlukla ilerliyordu.

Dondurucu kuzey rüzgârı, o yabancı halkın incecik kıyafetlerini delip geçiyor, soğuktan morarmış tenlerini bıçak gibi kesiyordu. Rüzgâr aniden şiddetlendiğinde, insanlar o dondurucu soğuktan korunmak için zorlukla birbirlerine sokulup bir çember oluşturdular. Şehir surlarının ve binaların koruması olmadan, Hongchuan Yaylası'nın kışı katlanılmaz bir hâl alıyordu. Kafileden aniden bir bebeğin ağlaması yükseldi; tek bir ses olarak başlayan bu ağlama yavaş yavaş büyüdü ve tüm kafileye yayıldı.

Şırrak! Aniden bir kırbaç sesi duyuldu. Atın üzerindeki komutan, yüzü karanlık bir ifadeyle öne çıktı ve sert bir sesle bağırdı: "Kesin sesinizi!"

Ancak o laftan anlamaz bebekler onun emrine nasıl itaat edebilirdi ki? Ağlamalar devam etti.

Komutan kaşlarını çattı, atını kalabalığın içine sürdü, eğilip genç bir kadının kucağından bebeği zorla çekip aldı. Bebeği havaya kaldırdı ve büyük bir gürültüyle yere çaldı!

"Ah!" Kulakları sağır eden acı dolu bir çığlık koptu. Çocuğun annesi dehşet içinde çığlık atarak dizlerinin üzerine çöktü, artık en ufak bir ses bile çıkarmayan çocuğuna sarılıp hıçkırıklara boğuldu.

Komutanın keskin bakışları, bir şahin gibi yabancı mültecilerin yüzlerinde gezindi; baktığı her yerde derin bir sessizlik hâkim oldu.

Issız arazide geriye sadece genç kadının acı dolu feryatları

kalmıştı. Komutan uzun kılıcını çekti ve tek bir hamlede kadının omurgasını kesti. Sıçrayan kanlar bembeyaz karların üzerine saçıldı.

Chu Qiao'nun nefesi bir anlığına kesildi, dudaklarını sımsıkı ısırdı, elleri aniden kasıldı ve ileri atılmak istedi.

"Canına mı susadın?" Yan Xun onu sıkıca tutarak kulağına fısıldadı: "Onlar Wei Klanı'nın ordusu, sakın fevri davranma."

"Burada olsun," dedi siyah zırhlı ve siyah kürklü komutan adamlarına tok bir sesle. Soğuk demirden miğferler takmış askerler bu emri duyar duymaz çevik bir hareketle atlarından atladılar. Bellerindeki kılıçları çekip iplere asıldılar ve ayakları bağlı olan mülteciler hep birlikte yere yığıldı.

Komutanın gözleri karanlık, bakışları bıçak gibiydi. İnce dudakları düz bir çizgi hâlini almıştı, ağzından tek bir kelime döküldü: "Öldürün!"

Kılıç sesleri bir ağızdan yükseldi. Genç askerlerin yüzleri demir gibi sertti, gözlerini bile kırpmadılar. Onlarca baş aynı anda kesilip kalın kar tabakasının üzerine düştü. Boyunlardan fışkıran sıcak kan, iğrenç kokulu sıcak bir dere oluşturdu ancak saniyeler içinde dondurucu havada buz tuttu.

Çocuk alt dudağını sımsıkı ısırmış, kar tümseğinin arkasına saklanarak burnunun dibindeki bu katliamı izlerken kalbi mengenede sıkışmış gibiydi. Gözleri yıldızlar kadar parlaktı ama içlerinde öylesine ağır bir ışık yanıp sönüyordu ki... Yan Xun'un elleri buz gibiydi; gerçi onu hâlâ sıkıca tutuyordu ama damarlarında öyle bir duygu akıyordu ki çocuğun gözlerine bakmaya cesaret edemiyordu. Kollarının altındaki o küçücük bedenden yayılan sıcaklık adeta ellerini yakıyordu.

İmparatorluğun yöneticilerinin o masum insanların tepesinde kasap bıçaklarını defalarca kaldırıp indirdiğini izlerken, sanki kesilenin insan başları değil, kendi inançları olduğunu hissediyordu. Yıllardır kalbinde taşıdığı o sarsılmaz doğrular katman katman soyuluyor, paramparça oluyor ve saklanacak hiçbir yer bulamıyordu.

Kılıçlar iniyor, kanlar etrafa saçılıyordu. O yabancı halkın

yüzlerinde en ufak bir korku belirtisi bile yoktu. Chu Qiao bunun korkudan kaynaklanan bir hissizlik olmadığını, umudunu tamamen yitirmiş bir çaresizlik ya da o çaresizliğin getirdiği bir vazgeçiş olmadığını çok iyi görüyordu. Bu, inatçı bir direniş, kemik donduran bir nefretti. Herkes çok sessizdi; ağlama yoktu, küfür yoktu, yaşlıların kucağındaki çocuklar bile uslu uslu duruyordu. Gözleri ardına kadar açık, kendi halklarının cellatların kılıçları altında birer birer can verişini izliyorlardı. Gözleri pırıl pırıldı ama derinlerinde devasa dalgalar kopuyordu.

Bu, dokuz kat göğün tanrılarını bile dehşete düşürecek bir nefret, yeraltındaki iblisleri bile geri adım attıracak bir kindi.

Çocuğun kalbinde bastırılan öfke ve nefret yavaş yavaş filizleniyordu; yumruklarını kana susamış küçük bir kurt gibi sımsıkı sıkmıştı.

Tam o sırada uzaklardan telaşlı at toynaklarının sesi ve bir adamın öfkeli bağırışı duyuldu: "Durun! Hepiniz durun!"

Bembeyaz savaş atı hızla yaklaştı, genç efendi atından atladı. Delirmiş gibi kırbacını kılıçlı askerlerin bileklerine indirerek mültecilerin önüne geçti ve komutana öfkeyle bağırdı: "Jiang He, ne yapıyorsun sen?"

"Genç General Shuye, ordudan emir aldım, isyancıları idam ediyorum." Komutan, genci görünce hafifçe kaşlarını çattı ama yine de atından inip saygıyla selam verdi ve tok bir sesle yanıtladı.

"İsyancılar mı?" Wei Shuye'nin kılıç gibi kaşları çatılmıştı. Öfke dolu gözleriyle yerdeki yaşlı, kadın ve çocukları işaret ederek sert bir sesle, "Kim isyancı? Bunlar mı? Sana bu yetkiyi kim verdi, bunu yapmana kim izin verdi?" diye bağırdı.

Jiang He'nin yüz ifadesi değişmedi, inatçı bir kaya gibiydi: "Genç General, bu Shengjin Sarayı'nın fermanıdır. Amcanız bizzat fermanı talep etti, İhtiyarlar Konseyi ortak belgeyi imzaladı, ağabeyiniz kendi eliyle onay mührünü vurdu. Bütün Wei Klanı'nın liderleri toplanıp bu kararı aldı, bendeniz sadece emirleri yerine getiriyorum."

Wei Shuye donakalmıştı; şaşkınlıkla başını çevirip

mültecilerin yüzlerinde gözlerini gezdirdi. Ölüm karşısında bile kaşlarını çatmayan bu yabancı halk, onu gördükleri an yüz ifadeleri değişmiş, gözlerindeki öfkeyi artık gizleyemez olmuşlardı. Yaşlı bir kadın aniden ayağa kalktı, iki yanındaki askerlere aldırmadan küfrederek üzerine atıldı: "Seni yalancı! Yüzsüz hain! Tanrılar seni cezalandıracak!"

Uzun bir kılıç aniden indi ve kadının beline şiddetle saplandı. Kanlar kılıcın oluğundan şelale gibi aktı; kadının beli neredeyse ikiye bölünmüştü. Bedeni cansız bir şekilde yere yığılırken bile son gücünü toplayıp ağzındaki kanlı tükürüğü Wei Shuye'nin bembeyaz cübbesinin eteğine tükürdü. Vahşi bir gülümsemeyle lanet okudu: "Hayalet olsam da... hayalet olsam da... peşini... peşini bırakmayacağım..."

— 17 —

Wei Shuye'nin yüzü kaskatı kesilmişti. O iğrenç kanlı tükürük cübbesinin eteğinde asılı duruyordu ama o silmeye yeltenmedi; sadece dudaklarını sımsıkı bastırarak etrafa saçılmış cesetlere ve nefret dolu sayısız göze bakıyordu.

"Genç General," diyerek iç çekti Jiang He. Öne çıkıp tok bir sesle devam etti: "İmparatorluğun bu insanları besleyecek boş parası yok, İhtiyarlar Konseyi de onlara ev yapmak için bütçe ayırmayacak. Siz Wei ailesinin bir evladısınız; ailenin iradesine saygı duymalı, çıkarlarını korumalısınız."

Wei Shuye'nin göğsünde lav gibi yakıcı bir his dolanıyordu. Gözleri kan çanağına dönmüştü, ağzını bıçak açmıyordu. Jiang He kaşlarını çattı, askerlere eliyle işaret edip hafifçe başını salladı. Emri alan askerler kılıçlarını kaldırıp katliama devam etmek için harekete geçtiler.

"Kötü adam!" Aniden berrak bir ses duyuldu. Kalabalığın en arkasında, annesinin kucağından küçücük bir yüz kalkmıştı. Yüzünde hiç gözyaşı izi yoktu ama gözleri kıpkırmızıydı. Yüksek sesle bağırdı: "Yalancı! Bizi imparatorluk başkentine götürüp rüzgâr geçirmeyen evlerde yaşatacağını söylemiştin! Hepimizin karnının doyacağını, sıcak giysilerimiz olacağını söylemiştin! Sen demiştin ki..."

Acımasız bir ok anında fırladı. General Jiang He'nin okçuluğu kusursuzdu; çocuğun söyleyeceği sözleri bir anda kesti. Ok ağzından girip kanlar içinde ensesinden çıktı!

"Vurun!" diye bağırdı Jiang He kılıcını çekerek.

"Durun!"

Genç general, çocuğun kan donduran sözleri karşısında aniden yıkılmıştı. Her şeyi göze alarak ileri atıldı ve iki askeri kenara itti.

Jiang He öfkeyle, "Genç General'i tutun!" diye bağırdı. Birkaç

asker hemen koşup dövüş teknikleri kullanarak Wei Shuye'yi sıkıca zapt etti.

İnsanlıktan çıkmış katliam anında yeniden başladı. Kanlar gövdeyi götürüyor, çamura karışıyordu. Gökyüzünden şahinlerin kulak tırmalayan çığlıkları duyuluyor, bu korkunç katliama daha da fazla ölüm kokusu katıyordu. Devasa bir çukur kazıldı, can veren yüzlerce ceset içine atıldı. Çukur hızla toprakla doldurulduu, askerler atlarının üzerinde o toprağın üzerinde defalarca dörtnala koştular. Kaz tüyü gibi yağan kar, bir anda o kan kırmızısını örttü; gün yüzüne çıkmaması gereken o günahları, insanlığını yitirmiş o çirkinliği de derinlere gömdü.

Zhenhuang İmparatorluk Başkenti'nin o genç, yakışıklı, soylu ve yüksek mevkili efendisi, kendi astlarının önünde kontrolünü kaybetmiş, statüsü düşük bir grup avam için aklını yitirmişti.

"Genç General," diyerek yaklaştı Jiang He. Gözlerini karla kaplı yere dikmiş, boş boş bakan adama tok bir sesle, "Böyle yapmamalısınız. Onlar aşağılık bir ırk, damarlarında değersiz bir kan dolaşıyor. Onlar için Lord Wei'ye karşı gelmemelisiniz. Amcanızın sizden beklentisi çok yüksek. Siz olmazsanız Generaller Salonu'ndaki Wei klanı mensupları başsız kalır, hepimiz dönmenizi bekliyoruz," dedi.

Wei Shuye'den bir tepki gelmeyince Jiang He hafifçe iç çekti ve birliğini toplayıp geri çekildi; atlar dörtnala uzaklaştı.

Kısa süre sonra ıssız arazide onlardan eser kalmamıştı.

Genç adam uzun süre orada öylece durdu. Gökyüzünden lapa lapa kar yağıyordu; bu Zhengyuan Festivali ne kadar da soğuktu.

Kar tümseğinin arkasına saklanan iki çocuk, o yüksek statülü Wei Klanı genç generalinin aniden o uçsuz bucaksız toprağa diz çöküşünü, ölen o canlar için ağır ağır secde edişini ve ardından atına atlayıp hızla uzaklaşmasını şaşkınlıkla izledi.

Uzun bir süre karın duracağına dair en ufak bir belirti yoktu. Çocuk donmuş ellerini ve ayaklarını hareket ettirdi, sendeleyerek öne doğru yürüdü.

"Ne yapıyorsun?" diye irkildi Yan Xun, şaşkınlıkla ayağa kalkarak.

Çocuk başını çevirdi. Yüzü sakindi ama gözlerinde keskin, dondurucu bir parıltı vardı: "Ben aşağılık bir ırkım, damarlarımda değersiz bir kan dolaşıyor. Seninle benim aynı yerde durmamamız gerekirdi. Madem yollarımız farklı, en iyisi şimdiden yollarımızı ayırmak."

Soğuk ay ışığı hüzünlüydü; çocuğun silüeti öylesine küçüktü ki... Ama Yan Xun arkasından uzaktan bakarken aniden onun sırtının, bu çürümüş dünyayı omuzlayacak kadar dik olduğunu hissetti. Kar pamuk gibi yağıyordu, karların üzerindeki bir dizi ayak izi giderek uzaklaşıyor, Büyük Xia İmparatorluğu'nun kalbine doğru dümdüz ilerliyordu.

Kızıl kapıların ardında şarap ve et kokuları yükselirken, yollarda donarak ölmüş bedenler yatardı. Büyük Xia İmparatorluğu'nun bir yandan yabancı mültecileri besleyecek parası olmadığını iddia edip onları acımasızca katlederken, diğer yandan iç şehirdeki Shihua Şarap Çarşısı'nda şarkılar söyleniyor, danslar ediliyor, etrafa hoş kokular yayılıyor, her yer lüks ve sefa içinde yüzüyordu. Güzellerin belleri söğüt dalı gibi, tenleri yeşim gibiydi; tatlı sesleri ve cilveli gülüşleriyle, dolgun göğüsleri ve narin kollarıyla, bütün gün "yorulan" Büyük Xia'nın yaşlı devlet adamları, gündüzleri büründükleri o zarif ve saygın kisvelerini burada çıkarıp atıyor, kendilerini zevkusefaya veriyorlardı.

Kapının dışında karlar ağaçların dallarını süslüyor, ipek kurdeleler dalgalanıyor, rengârenk fenerler yanıyordu. Shangyuan Festivali'ydi; bu zevk âlemindeki kadınlar da dâhil olmak üzere tüm ülke kutlama yapıyordu. Tam o sırada telaşlı at toynakları, Wei Klanı'nın lideri Wei Guang'ın o tatlı rüyasını aniden paramparça etti. Bembeyaz uzun sakalına rağmen hâlâ dinç görünen seksenlik ihtiyar, o ince uzun gözlerini kıstı ve etrafını saran ondan fazla ağır makyajlı kadını eliyle uzaklaştırdı. Kadınlar bunu duyar duymaz üstlerini başlarını düzelttiler, yarı diz çökmüş hâlde başlarını bile kaldırmaya cesaret edemeden geri geri çıkarak odayı terk ettiler.

Wei Guang çay fincanını eline aldı, derin bir nefes çekip yavaşça yumuşak divana yaslandı.

Tütsü kabından hoş kokular yükseliyor, duman bulutları ince

bir ejderha gibi kıvrılarak usulca yukarı süzülüyordu. O dumanların ardından bakıldığında her şey biraz puslu görünüyordu.

Kapının dışından astının saygılı sesi duyuldu: "Efendim, Genç Efendi Shuye geldi."

Gelmesi gerekiyordu zaten. İhtiyarın kaşları hafifçe kalktı; beklediğinden biraz erken gelmişti, Yuniang'ın onca çabası ve cilvesi boşa gitmişti. Yaşlı adam tok ve yavaş bir sesle, "İçeri gelsin," dedi.

Kapı aralandı. Üzerinde bir soyluya ait olamayacak kadar sade, gösterişsiz soluk mavi bir cübbe olan Genç General Shuye, Shihua Şarap Çarşısı'nın Tian serisi bir numaralı locasına daldı. Yüzü karanlıktı, paldır küldür söze girdi: "Neden?"

Wei Guang elbette onun neyi kastettiğini biliyordu. Gözlerini hafifçe kıstı, ona bakma zahmetine bile girmeden ağır ağır konuştu: "Bir büyüğünü gördüğünde selam vermeyi bilmemek... Sana bunca yıldır öğrettiğim terbiye bu mu?"

Wei Shuye'nin kaşları hafifçe çatıldı. Köşedeki mumdan çıtırdayarak bir kıvılcım sıçradı. Zaman sessizce akıp giderken, genç general nihayet başını eğdi: "Amca."

"Bu dünyada her şeyin doğrusunu yanlışını ayırt edemezsin. Jing'er senden küçük ama bu konuda ondan çok şey öğrenmelisin."

Wei Shuye kaşlarını sımsıkı çattı, tok bir sesle, "O zaman beni neden gönderdiniz? Onlara söz vermiştim..." dedi.

"Sen, Büyük Xia'nın yedi büyük klanının başı olan Wei ailesinin bir sonraki varisisin. Damarlarında atalarımızın o altın kanı dolaşıyor; imparatorluğun saygın bir soylususun. Kanı bozuk, aşağılık bir avam sürüsüne söz vermene gerek yok. Onların hayatlarının varoluş amacı, uygun zamanda o hayatı kaybedip imparatorluk uğruna feda etmektir. Sen hiçbir hata yapmadın, vicdan azabı çekmene de gerek yok. Hele böyle bir zamanda buraya gelip amcandan hesap sormana hiç gerek yok." İhtiyar, Shuye'nin sözünü kesti; sesi tok ve kesindi, âdeta demiri kesen bir kılıç gibiydi.

Wei Shuye başını iki yana salladı, kaşlarını çatarak, "Amca, eskiden bana böyle öğretmezdin," dedi.

"Sırf ben de bir zamanlar senin gibi saf olduğum için baban klan içi çatışmalarda can verdi." Wei Guang gözlerini açtı; yaşlı gözlerinde şiddetle dalgalanan, keskin bir parıltı vardı. Yavaşça başını çevirdi, Wei Shuye'ye dik dik bakarak kelimelerin üzerine basa basa konuştu: "Kazanan kral olur, güçlü zayıfı ezer. Bu dünya zaten böyledir. Shuye, bunca yıl geçti, hâlâ anlamadın mı?"

"Amca," dedi Wei Shuye ciddiyetle, "İmparatorluğun batıda toprakları işleyecek insanlara ihtiyacı var. O kabilenin bütün gençleri ve güçlüleri bana inandıkları için batıya gittiler. İhtiyarlar Konseyi neden onların ailelerine bakamıyor? Benimle binlerce kilometre yol aşıp imparatorluk başkentine kadar geldiler, çünkü sen bana Hongchuan'ın eteklerinde onlara kalıcı evler yapacağına söz vermiştin. Evlerini terk ettiler, göçebe doğalarından vazgeçtiler, sırf ben onlara bizzat güvence verdiğim için!" Wei Shuye öfkeyle Wei Guang'ın masasındaki küçük tütsü topunu eline aldı ve sert bir sesle bağırdı: "İmparatorluğun onları besleyecek parası yok diyorsun ama bu ne? Bu Huaisong'un altın tütsüsü, sadece bir topu iki yüz Altın Sikke eder! İki yüz Altın Sikke, o kabilenin on yıllık geçimini sağlar!"

Wei Guang'ın yüz ifadesi hiç değişmedi; Wei Shuye'nin öfkesini kusmasını sakince dinledi. Havadaki gerilim had safhadaydı, gencin öfke ateşiyle doluydu. Uzun bir süre sonra ihtiyar hafifçe gülümsedi ve yavaşça konuştu: "Shuye, Generaller Salonu'ndan Genç General Zhilu ile birlikte kuzeydeki halk isyanını bastırmaya gittiniz ama perişan hâlde döndünüz. Genç General Zhilu'nun rütbesi söküldü, Cezalandırma Salonu'na kapatıldı; ölü mü sağ mı o bile belli değil. Sen ise burada durmuş benimle bağırıp çağırabiliyorsun. Sence bunun sebebi ne?"

Wei Shuye donakaldı; öfkeli ifadesi yüzünde donup kalmıştı, söyleyecek tek kelime bulamadı.

"Hâlâ sapasağlam burada durabilmeninin tek sebebi, soyadının Wei olmasıdır. O avamlara acıdığını, sınıf ayrımını reddettiğini biliyorum. Ama bu statüden ne kadar iğrenirsen

iğren, sen nihayetinde Wei ailesinin öz evladısın, benim, Wei Guang'ın yeğenisin. Küçüklüğünden beri sahip olduğun her şeyi sana bu klan verdi. Yediğin, içtiğin, giydiğin, barındığın yer, statün... Hepsi ailenin bir lütfudur. Bunu asla değiştiremezsin. Bütün bunların tadını çıkaran birinin, ondan iğrenip ona lanet okumaya hakkı yoktur." Wei Guang derin bir nefes aldı, divana yaslandı. Göğsü hafifçe inip kalkıyordu; sesi tok ve yılların ağırlığını taşıyordu. "Bu dünyadaki her şeyin var olmasının bir sebebi vardır. Bugün Wei ailesinin Bianta kabilesini katletmesinin, Bianta kabilesinin Wei halkını katletmemesinin sebebi, Wei ailesinin atalarından beri klanın çıkarları için durmaksızın savaşmış olmasıdır. Üç yüz yıldır Wei klanı vatanı korudu, sınırları genişletti, saraya girip memur oldu, sayısız zafere imza attı. Bianta halkı rahat rahat atlarını koşturup koyunlarını otlatırken, Wei ailesinin çocukları at binmeyi, ok atmayı, savaş sanatlarını, ticaret yapmayı, açık ve gizli suikastlardan kaçmayı öğreniyordu. Ve yıllar sonra Wei ailesi yedi büyük klandan biri olurken, Bianta halkı sınırlara sürülüp yok edilmeye mahkûm oldu. Evlat, gökler adildir, kimseye ayrıcalık tanımaz. Onların kaybetmesinin sebebi, ödedikleri bedelin çok yetersiz olmasıdır. Kimse sırf zayıf olduğu için güçlünün zorbalığına lanet okuyamaz. Öldürülmek istemiyorsan, kendin daha güçlü olmalısın. Bugün burada onlara acıyorsun ama hiç düşündün mü, eğer Wei ailesinin bütün çocukları senin gibi olsaydı, bugün Zhenhuang Şehri'nin dışında ölenler senin kardeşlerin olurdu."

Wei Shuye olduğu yerde kalakalmıştı. Kaşları sımsıkı çatılmıştı; bir şeyler söylemek istiyordu ama göğsüne devasa bir kayanın oturduğunu hissediyordu, tek kelime edemedi.

Wei Guang yavaşça ayağa kalktı, elini uzatıp Wei Shuye'nin omzuna vurdu: "Shuye, amcan artık yaşlandı, sizi daha fazla koruyamaz. İleride amcan olmadığında bu aileyi kim koruyacak? Benim çocuklarımın öldürülmemesini kim sağlayacak? Kızımın oyuncak edilmesini kim engelleyecek? Onları kim koruyacak? Sen mi?"

Kapı ardına kadar açıktı; dışarıdan gelen cıvıl cıvıl müzik

sesleri odaya süzülüyordu. Tütsünün kokusu insanı sarhoş ediyor, uyuşturuyordu. İhtiyarın ayak sesleri giderek uzaklaştı. Wei Shuye sırtını dimdik tutuyordu ama omuzlarının ateş gibi yandığını hissediyordu. Orada duran şey, görünmez bir dağdı; kaçmak için çırpındığı ama asla kurtulamayacağı bir yüktü.

Gece karanlıktı ama içindeki o yoğun sis kadar karanlık değildi. O görünmez iblisler zihninde geziniyor, mantığını yiyip bitiriyordu. Çırpınmak faydasızdı; sonunda derin bir iç çekti, söyleyecek tek bir sözü kalmamıştı.

— 18 —

Bazı şeyler doğuştan belirlenmiştir; tıpkı kan bağı gibi, tıpkı kader gibi.

Çökmüş bir hâlde yerine oturdu, şarap kadehini eline aldı; içindeki bütün o düğümleri ve isyanı kadehle birlikte bir dikişte midesine indirdi.

Chu Qiao şehir kapısına yeni varmıştı ki Zhuge ailesinin hizmetkârlarının ellerinde fenerlerle etrafa bakındığını gördü. Onu gördüklerinde büyük bir sevinçle koşarak yanına geldiler.

"Xing'er, Dördüncü Genç Efendi bizi burada seni beklememiz için gönderdi, hadi çabuk malikâneye dönelim."

Chu Qiao şaşırmıştı; Zhuge Yue gibi birinin onu aramak için adam göndereceği hiç aklına gelmezdi. Başını salladı ve gelenlerin hazırladığı at arabasına bindi.

At arabası gıcırdayarak ilerliyor, hâlâ gürültülü ve kalabalık olan sokaklardan geçiyordu. Dışarıdaki sesler giderek azaldı, etraf yavaş yavaş sessizleşti. Çocuk arabanın iç duvarına yaslanmış, gözlerinin önünde az önceki katliam, askerlerin soğukkanlı bakışları, mültecilerin kemik donduran nefreti ve Wei Shuye'nin çaresiz direnişi dönüp duruyordu.

Onun gibi yüksek statülü biri bile çaresizken, kendisi gibi küçücük birinin elinden ne gelirdi ki? Bireysel gücüyle koca bir imparatorluğa karşı koymak, bir peygamberdevesinin tekerleği durdurmaya çalışmasından farksızdı. Şu an yapabileceği tek şey, dikkatli ve temkinli davranarak hayatta kalmak, intikamını almak için bir fırsat kollamak ve ardından Xiao Ba'yı da alıp güvenle oradan ayrılmaktı. Diğer meselelere gelince, gücü çok yetersizdi; bir şeyleri değiştirmeyi umut bile edemezdi.

Arabanın tekerlekleri dönüyor, giderek uzaklaşıyordu. Chu Qiao'nun içine aniden bir ürperti düştü. Perdeyi aralayıp etrafına bir göz attı ve sordu: "Bu malikâneye giden yol değil, beni nereye götürüyorsunuz?"

Hizmetkâr şaşırdı; bu kadar küçük bir çocuğun yolu hatırlayacağını beklemiyordu. Hemen yaltaklanarak gülümsedi: "Genç Efendi malikânede değil, diğer konakta."

Çocuğun kaşları kalktı, temkinli bir şekilde, "Diğer konak mı? Hangi konak?" diye sordu.

"Gölün batısındaki konak."

Chu Qiao kaşlarını sımsıkı çattı. Yıllarca tehlikeli işlerde çalışmanın getirdiği o içgüdüsel temkinlilik, ona bu işte bir terslik olduğunu fısıldıyordu. Ağzını aramak için, "Genç Efendi'nin daha önce malikâneden almamı söylediği eşyaları almaya fırsatım olmadı. Önce malikâneye uğrayalım, sonra konağa geçeriz," dedi.

Adam gülerek, "Hiç merak etme, Genç Efendi az önce eşyaları almana gerek olmadığını söyledi. Konakta bekliyor, hadi çabuk gidelim de Genç Efendi'yi daha fazla bekletmeyelim," dedi.

Chu Qiao yavaşça başını salladı, yüzü sakindi. Elini bırakıp perdeyi kapattı. Hizmetkâr rahat bir nefes aldı, gözlerinden kurnazca bir parıltı geçti ve dudaklarının kenarı hafifçe kıvrıldı. Ancak dudaklarındaki o gülümseme tam genişlediği anda, buz gibi soğuk bir hançer aniden boynuna dayandı.

Çocuk küçük bir vahşi hayvan gibi anında üzerine atılmıştı. Karanlık bir yüzle, buz gibi bir sesle fısıldadı: "Sen Dördüncü Genç Efendi'nin adamı değilsin. Kimsin sen?"

"Hehe," diye gece kuşu gibi boğuk bir kıkırdama duyuldu aniden dışarıdan. Gösterişli bir at arabası yavaşça çalıların arkasından çıktı. Süslü kıyafetler içindeki ihtiyar, yanında el pençe divan duran adama sapıkça bir gülümsemeyle bakarak, "Gerçekten de fena değilmiş. Bu yaşta bu kadar inatçı, görünüşü de hiç fena değil. Döndüğümüzde seni güzelce ödüllendireceğim," dedi.

Zhu Shun yaltaklanarak gülümsedi: "İkinci İhtiyar Efendi'nin dertlerine derman olmak bu kölenizin boynunun borcudur. İkinci İhtiyar Efendi'm beni ödüllendirirse, bu kölenize size hizmet etme fırsatı vermemiş olursunuz."

İhtiyar sırıttı ve sağındaki solundaki korumalara dönüp, "Şu

küçük kızı malikâneye götürün," dedi.

Adamlar gür bir sesle onaylayıp anında arabanın etrafını sardılar.

O an Chu Qiao'nun aklından binlerce düşünce geçti. Karşı tarafın onu küçümsemesinden ve dikkatsizliğinden faydalanıp aniden saldırarak onları yaralayabileceğini ve kaçabileceğini biliyordu. Ancak bunu yaparsa kesinlikle şüphe çekerdi; özellikle de tek eli kopuk olan Zhu Shun varken. Kendisi şans eseri kaçsa bile, malikânede kalan Xiao Ba'nın başı yanardı. Ama kaçmazsa da bu yaşlı sapığın eline düşecekti. O zaman sekiz yaşındaki bir çocuğun gücüyle bütün Zhuge konağının korumalarına nasıl karşı koyacaktı?

Kaçmalı mıydı, kaçmamalı mıydı?

Chu Qiao'nun bedeni gerilmişti ama zihni hızla çalışıyordu. Acaba bu oyuna ayak uydurup fırsattan istifade bu sapık ihtiyarı ortadan mı kaldırsaydı?

Göz açıp kapayıncaya kadar, iri yarı bir adam dibine kadar girmiş, elindeki hançeri almak için uzanmıştı.

"Durun!" Aniden berrak ve sert bir bağırış duyuldu. Herkes başını o yöne çevirdiğinde, karların havaya savrulduğunu gördü. Yirmiden fazla siyah savaş atı hızla yaklaşıyordu. Atın üzerindeki genç, yeşil cübbesi ve beyaz kürküyle, yakışıklı yüzüyle rüzgâr gibi eserek yanlarına geldi.

Cins at uzun bir kişnemeyle şaha kalktı; sıcak nefesi soğuk havaya karışarak puslu bir sis bulutu oluşturdu. Genç adam, korumalarının arasında soğuk gözlerle kalabalığa baktı. Yaşına hiç uymayan bir bilgelik ve soğukkanlılıkla, tok bir sesle konuştu: "Efendi Zhuge, görüşmeyeli uzun zaman oldu."

İhtiyar Efendi Zhuge fare gibi gözlerini yarı yarıya açtı, genci baştan aşağı süzdü ve sararmış dişlerini göstererek sırıttı: "Meğer Yanbei'nin Veliaht Prensi Yan Xun'muş. Gece karanlık, çiğ ağır; Veliaht Prens malikânesinde keyif çatmak varken bu karda kışta dışarıda ne arıyor?"

Yan Xun ne ezik ne de kibirli bir tavırla, "Zahmet edip beni düşündüğünüz için teşekkür ederim Efendi Zhuge. Ancak sizin

gibi yaşını başını almış biri bile böylesine dinç bir şekilde gece yarısı fener izlemeye çıkabiliyorsa, bu Veliaht Prens nasıl malikânesinde yorganı başına çekip uyuyabilir? Shangyuan Festivali, tüm ülke kutluyor; bu Veliaht Prens de sadece biraz kalabalığa karışmak istedi," dedi.

"Öyle mi?" İhtiyar Efendi Zhuge'nin uzun kaşları gevşedi. "Madem öyle, Veliaht Prens Yan gezintisine devam etsin, bendeniz size eşlik etmeyeyim." Sözlerini bitirdikten sonra adamlarına dönüp, "Malikâneye dönüyoruz," dedi.

"Bekleyin!" Yan Xun hızla atını sürüp İhtiyar Efendi Zhuge'nin önüne geçti. Hafifçe gülümseyerek Chu Qiao'yu işaret etti ve "Efendi gidebilir ama bu çocuğu burada bırakacak," dedi.

İhtiyarın kaşları hafifçe kalktı: "Veliaht Prens Yan bu sözüyle ne demek istiyor?"

"Bu çocuk az önce atımı ürküttü, Jifeng'i kaçırdı. Onu yakalayıp hesabını soracağım."

Bunu duyan İhtiyar Efendi hafifçe gülümsedi: "Madem öyle, bendeniz Veliaht Prens'e iyi bir at tazmin edeyim."

"Benim Veliaht Prens'imin atı, İhtiyar Prens'in batı çöllerinden yeni getirdiği, günde bin mil koşan eşsiz bir küheylandı! Sen onu nasıl tazmin edeceksin?"

"Fengmian, kes sesini!" Yan Xun kaşlarını çatarak arkasındaki küçük hizmetkârı azarladı. Ardından tok bir sesle devam etti: "Zhuge ailesi imparatorluğun önde gelen klanlarındandır. Zhuge ailesinin reisi de İhtiyarlar Konseyi'nin yedi üyesinden biridir. Servetiniz ve gücünüz o kadar büyüktür ki bizim kraliyet ailemiz bile yanınıza yaklaşamaz. Elbette tazmin edemeyeceğiniz hiçbir şey yoktur. Ancak baba oğul arasındaki bağ derindir; Jifeng babamın bizzat ehlileştirip binlerce kilometre öteden Zhenhuang'a gönderdiği bir attır, sıradan bir savaş atı değildir. Bu yüzden bu meseleyi böyle geçiştiremeyiz. Savaş atımı bulana kadar bu çocuğu yanımda götürmek zorundayım."

"Veliaht Prens Yan..."

"Efendi Zhuge'nin daha fazla bir şey söylemesine gerek yok," diyerek ihtiyarın sözünü kesti Yan Xun. Başını dik tutarak,

"Efendi Zhuge'nin statüsündeki birinin bir köle için araya girmesine hiç lüzum yok. Ben bu durumu bizzat Zhuge ailesinin Dördüncü Genç Efendisi'ne açıklarım. Gelin, bu çocuğu alın."

Yan Veliaht Prensi'nin adamları hemen öne atıldı. İri yarı bir adam, İhtiyar Efendi Zhuge'nin korumasını itip sendeletti, tek eliyle Chu Qiao'yu kucaklayıp atına bindirmek üzereydi.

Zhu Shun, İhtiyar Efendi Zhuge'nin yüzünün morardığını görünce hemen öne atıldı. Yaltaklanarak Yan Xun'un atının dizginlerini tuttu ve gülümseyerek, "Veliaht Prens Yan, konuşarak halledelim..." dedi.

Şırrak diye bir kırbaç sesi duyuldu, ardından Yan Xun ayağını savurarak Zhu Shun'un çenesine şiddetli bir tekme indirdi ve adamın şişman bedenini yere serdi. Zhu Shun acıyla bağırarak yere kapaklandı; ağzından sararmış iki ön dişiyle birlikte oluk oluk kan boşaldı.

"Sen kim oluyorsun da benim karşımda el kol hareketi yapmaya cüret ediyorsun! Haddini bilmez herif!" Yan Xun'un gözleri keskin, sesi buz gibi ve sertti.

Zhu Shun dehşete kapıldı, hemen dizlerinin üzerine çöküp panik içinde başını yere vurdu. Büyük Xia'da kraliyet ailesinden birinin sıradan bir vatandaşı öldürmesi için hiçbir sebebe ihtiyacı olmadığını çok iyi biliyordu.

Yan Xun kırbacını Zhu Shun'a doğru kaldırarak soğuk bir sesle, "Bugünlük İhtiyar Efendi Zhuge'nin hatırına seni bağışlıyorum. Ama bir daha böyle haddini bilmezlik edersen, bizzat Zhuge ailesinin reisi gelse bile o köpek kelleni alırım," dedi.

Sözlerini bitirdikten sonra İhtiyar Efendi Zhuge'ye dönüp bakma zahmetine bile girmeden adamlarına tok bir sesle bağırdı: "Gidiyoruz!"

Atlılar bir anda kırbaçlarını şaklatarak harekete geçtiler. Havaya savrulan karların ardından uzun sokağın sonunda gözden kayboldular.

İhtiyar Efendi Zhuge'nin yüzü kıpkırmızıydı, öfkeden sol eli titriyordu. Zhu Shun dizleri üzerinde sürünerek yaklaştı, İhtiyar

Efendi'nin ayağına sarılarak, "İhtiyar Efendi'm, lütfen öfkelenmeyin, bu köleniz..." dedi.

"Defol!" diye kükredi ihtiyar, Zhu Shun'un göğsüne bir tekme savurarak. "İşe yaramaz çöp!" Ardından arabasına binip oradan ayrıldı.

Lapa lapa yağan kar etrafa savrulmaya devam ediyordu. Uzun sokaktaki derin sessizlik, ana caddenin neşesini ve kalabalığını daha da belirginleştiriyordu.

Savaş atları Chishui Gölü'nün kıyısında durdu. Az önce yüzü son derece ciddi olan genç, gülümseyerek başını çevirdi: "Küçük kız, bana yine borçlandın."

Çocuk gözlerini hafifçe devirdi. Tek kelime etmese de ne demek istediği çok açıktı: *Sana gelip beni kurtar diye yalvarmadım.*

Yan Xun bozulmuş bir şekilde homurdandı ve alçak sesle, "Biraz yumuşak konuşsan incilerin mi dökülür?" dedi.

Chu Qiao ona ters ters bakıp arkasını döndü ve gitmeye yeltendi.

Yan Xun şaşırdı, hemen önüne geçip yolunu kesti: "Nereye gidiyorsun?"

Çocuğun kaşları kalktı: "Malikâneye tabii ki."

"Hâlâ geri mi döneceksin?" diye bağırdı genç adam kaşlarını çatarak. "O köpek herif senin peşini bırakmaz. Üstelik Zhuge ailesinin o ihtiyarı Zhenhuang Şehri'nde nam salmış biridir. Oraya dönüp ölüme mi gitmek istiyorsun?"

Chu Qiao onu itti: "Seni ilgilendirmez."

Yan Xun onu bırakmadı, hâlâ sıkıca tutarak bağırdı: "Ne yapıyorsun sen? Bu Veliaht Prens iyi niyetle seni kurtardı ama sen böyle soğuk davranıyorsun. O tuhaf Zhuge Yue'nin nesi bu kadar iyi de canını hiçe sayıp oraya geri dönüyorsun?"

Chu Qiao başını kaldırdı. O sapık İhtiyar Zhuge'yi ortadan kaldırmak için kurduğu planın bozulması onu epey sinirlendirmişti. Bıkkınlıkla Yan Xun'un elini savurup attı ve soğuk bir ifadeyle, "Sana gelip beni kurtar diye ağlayarak yalvardım mı? O merhametli kalbini kendine sakla, ben bunu

kaldıramam," dedi.

Yan Xun'un öfkeden gözleri kızarmıştı. Chu Qiao'nun giderek uzaklaşan küçük silüetine bakarken aniden çocukça bir tavırla avazı çıktığı kadar bağırdı: "Ne tuhaf şeysin sen! Zorbalığa uğramayı hak ediyorsun! Sana bir daha yardım edersem soyadım Yan olmasın!"

Chu Qiao dönüp bakmadı bile. Kısa süre sonra o kalabalığın içinde gözden kayboldu. Fengmian dikkatlice yaklaştı, küçük efendisine alttan alta bir bakış attı. Veliaht Prens'in gözleri kıpkırmızıydı, sanki öfkeden ağlayacak gibi bir hâli vardı.

Fengmian biraz şaşırmıştı. İmparatorluk, sınırları korumaları için beyleri görevlendirir ama onları kontrol altında tutmak için de çocuklarını başkente rehin olarak alırdı. Bu çocuklar güç girdabının merkezinde büyüdükleri için erkenden olgunlaşır, her zaman ağırbaşlı görünürlerdi. Fengmian, efendisinin birine karşı duygularını bu kadar açıkça belli ettiğini ilk kez görüyordu; tıpkı... tıpkı sıradan bir çocuk gibiydi.

"Veliaht Prens'im, biz de malikâneye dönelim mi?"

"Hıh!" Yan Xun soğuk bir şekilde homurdandı, sesinde hâlâ öfke vardı. Atına atladı ve korumalarıyla birlikte Yan Rehinelik Malikânesi'ne doğru yola koyuldu.

"Fengmian," dedi Yan Xun daha iki adım atmadan küçük hizmetkârına dönerek. "Sen Zhuge malikânesine git. Jifeng'in bulunduğunu söyle, o küçük kıza zorluk çıkarmasınlar."

"Ha?" Fengmian donakaldı, aptal aptal gözlerini büyüterek, "Veliaht Prens'im, hani ona bir daha yardım ederseniz soyadınız Yan olmayacaktı?" dedi.

— 19 —

Yan Xun öfkeyle atının üzerinden Feng Mian'ın bacağına bir tekme savurdu: "Seni gidi maymun iştahlı, bir daha söyle bakayım ne dedin?"

Feng Mian "Ay, uy!" diye inleyerek atını hemen Zhuge malikanesine doğru sürdü; bir daha ağzını açmaya cesareti yoktu.

Yan Xun bir süre öfkeyle soludu. Etrafındaki adamların ona baktığını görünce bağırdı: "Ben ne istersem onu yaparım!"

Adamlar hemen başlarını çevirip başka yerlere bakmaya başladılar; içlerinden, *"Prens daha on üç yaşında, arada böyle çocuklaşması normal,"* diye geçiriyorlardı.

Zhuge malikanesine döndüğünde gece yarısı olmuştu. Kapıdaki uşaklar Chu Qiao'yu görünce biraz şaşırdılar ama Qingshan Avlusu'nun gözde hizmetçisi olduğunu bildikleri için zorluk çıkarmadılar, hatta yolunu aydınlatması için eline bir fener verdiler.

Gece vakti Zhuge malikanesi soğuk ve tekinsizdi. Gündüzün şamatasından eser kalmamış, her yer karanlık bir zindanı andırıyordu. Havada uçuşan birkaç karga, keskin nişancı okçular tarafından anında avlanıyordu.

Efendiler uyurken gürültüye yer yoktu; kuralı bozan bir hayvan bile olsa cezası ölümdü.

Lanshan Avlusu'nun yüksek duvarlarının yanından geçerken Chu Qiao, bastırılmış bir ağlama sesi duydu. Muhtemelen hata yapan küçük bir hizmetçi kız dayak yemiş, duvar dibinde gizlice ağlıyordu.

Chu Qiao'nun adımları yavaşladı. Gökyüzündeki bembeyaz, kocaman dolunay; küçük gölgesini kırmızı duvara yansıtıyordu. Gölgesi öyle ince ve uzundu ki, bir an için eski hayatındaki o boylu poslu halini anımsadı. Gözlerinde derin bir keder belirdi;

parmak uçlarıyla duvara dokundu ama hissettiği tek şey buz gibi bir taş yığınıydı.

Yüreğine bir hüzün çöktü. Bazen her şeyin kötü bir rüyadan ibaret olduğunu, uyanınca her şeyin geçeceğini sanıyordu. O cesetler, o kanlar, o gözyaşları...

Duvarın öte yanındaki ağlama sesi devam ediyordu. Boyu o kadar kısaydı ki duvarın üzerinden bakamıyordu bile. Kendi içi buz kesmişken başkasını nasıl ısıtabilirdi ki? Karların altındaki cesetler gibi, onun acısı da çaresizdi.

Qingshan Avlusu'nun kapısını ittiğinde şaşırdı; geceyi odunlukta geçirmeye hazırdı ama kapı hala kilitlenmemişti. Zhuge Yue sağlığına düşkün bir adamdı; talimlere gitmediği zamanlarda çiçekleriyle ilgilenir, çayını içer, erkenden uyurdu. Diğer hovarda efendiler gibi sabahlara kadar eğlenmezdi.

İçeri adımını atar atmaz bir fener yaklaştı. Huan'er telaşla elini tuttu: "Ay, nerelerdeydin sen? Bütün gece seni bekledim."

Chu Qiao mahcup bir tavırla, "Atım ürktü, ancak gelebildim. Efendi nerede? Kapı neden hala açık?" diye sordu.

"Şanslısın," dedi Huan'er gülümseyerek. "Efendi odasında kitap okuyor, gece boyu ne kapıyı kilitletti ne de uyumaya gitti. Ben de o sayede seni bekleyebildim."

Chu Qiao başıyla onayladı ve Zhuge Yue'nin odasına doğru yöneldi. Huan'er onu durdurdu: "Efendi döndüğünde pek keyifsizdi, belli ki birine kızmış. Bu saatte yanına gitme, yarın konuşursun. Zaten seni çağırmadı da. Git dinlen, ben geldiğini söylerim."

"Tamam o zaman," dedi Chu Qiao ve odasına doğru yürüdü.

Chu Qiao'nun odası ana avlunun hemen yanındaydı. Kapısını açmak üzereyken arkasındaki odanın ışığının söndüğünü fark etti.

Bir an duraksayıp Zhuge Yue'nin odasına baktı; o son ışığın da sönmesiyle tüm malikane derin bir uykuya daldı. Chu Qiao koridorda bir süre öylece durdu. Esen gece rüzgârında hala toprağın altından gelen o kan kokusunu duyuyor gibiydi.

Gözlerini kapatır kapatmaz kabuslar görmeye başladı. Zhuge Yue uyandığında gece yarısı nöbeti için üçüncü kez gong çalınıyordu. Nöbetçinin sesi sessiz gecede yankılanıp uzaklaşıyordu.

Bir an hala rüyada olduğunu sandı. Rüyasında bahar rüzgârı esiyor, şeftali çiçekleri açıyordu; annesinin yumuşak elleri saçlarını tarıyordu. Ama aniden soğuk hava bir bıçak gibi tenine değince kendine geldi.

Yatağında doğruldu, geceliği terden sırılsıklam olmuştu. Kapanmamış pencereden giren rüzgâr buz gibiydi. Sehpanın üzerindeki çay soğumuştu; porselen tabaktaki kurabiyelerin kokusu burnuna geliyordu. Uykusu kaçmıştı, üzerine bir hırka alıp eline flütünü alarak dışarı çıktı.

Hizmetçi kızlar mışıl mışıl uyuyordu. Bahçeye çıktığında bembeyaz ay ışığının ağaçların arasından süzülüp yere kar gibi düştüğünü gördü. Rüzgâr cübbesinin kollarını bir kelebek kanadı gibi savuruyordu. Erik ağaçlarının arasından yürürken havada tatlı bir koku vardı.

Bu koca malikane sadece bu saatlerde bu kadar huzurlu oluyordu. Yüksekteki bir çardağa doğru giden taşlı yoldan ağır ağır tırmandı; sanki yolu izliyor ama hiçbir şey görmüyor gibiydi.

“Dördüncü Efendi?”

Aniden gelen sesle başını kaldırdı. Çardağın yanındaki bir ağacın dalında küçük bir kız oturuyordu. Üzerinde yeşil elbiseler, boynunda bembeyaz bir kürk vardı. Koyu renkli gözleriyle ona bakıyor, küçük yeşil çizmelerini havada sallıyordu.

Kaşlarını hafifçe kaldırıp sordu: “Senin burada ne işin var?”

“Uykum kaçtı,” dedi Chu Qiao dürüstçe. “Sizin de mi uykunuz kaçtı Efendi?”

Zhuge Yue cevap vermedi, yavaşça çardağa çıktı.

Zhuge malikanesi dağın yamacına kurulduğu için buradan tüm Zhenhuang şehri ayaklar altındaydı. Ay ışığı şehri bir tül gibi örtmüş, o sert ve kanlı duvarları bile yumuşatmıştı.

Chu Qiao, rüzgâra karşı duran o siluete bakarken bir an daldı gitti. Katliamdan sonraki bu sessizlik ona ağır geliyordu. Ağacın gövdesine yaslanıp o sessiz genci izledi.

“Efendi, küçük kırmızı atımı kaybettim.”

Zhuge Yue duymamış gibi yaptı. Elindeki flütü dudaklarına götürmedi, sadece bir süre öylece durdu ve sonra aşağı inmeye başladı.

Chu Qiao da peşinden inmek istedi ama acele edince ayağı kaydı. Panikle ağaca sarıldı; elbisesi yırtıldı, eli kanadı.

Zhuge Yue durdu, bir maymun gibi ağaca asılı kalan çocuğa baktı ve kollarını açtı.

Chu Qiao şaşırmıştı. “Efendi, ne yapıyorsunuz?”

“Atla,” dedi Zhuge Yue.

“Ha?” Ne demek istediğini anlayınca hemen ekledi: “Zahmet etmeyin Efendi, ben kendim inerim.”

Zhuge Yue sabırsızca kaşlarını çattı ve inatla tekrarladı: “Atla dedim.”

Chu Qiao çaresizce kendini bıraktı ve gencin kollarına düştü. Küçücüktü, kucağında bir kedi yavrusu gibi kalmıştı.

“Gidelim.”

Onu yere bıraktı ve önden yürümeye başladı. Erik çiçeklerinin döküldüğü karlı yolda iki sıra ayak izi bırakarak ilerlediler.

Qingshan Avlusu’na döndüklerinde herkes uyanmış, telaşla onları arıyordu. Zhuge Yue hiçbir şey demeden odasına geçti. Huan’er hemen Chu Qiao’nun yanına koştu.

O sırada bir haber geldi; Efendi şifayı kapmıştı, doktor çağrılmıştı. Tüm avlu birbirine girdi; sıcak sular hazırlandı, havlular getirildi. Doktor gelip muayene edince herkes rahat bir nefes aldı.

Chu Qiao tam uyuyacakken kapısı çalındı. Gelen Huan’er ve yanındaki yaşlı doktordu. “Xing’er, Efendi elinin yaralandığını söyledi, doktor gelmişken sana da baksın dedi.”

Chu Qiao şaşırmıştı. Doktor elini pansuman ederken Huan’er

ekledi: “Bir de Efendi dedi ki, yarın sabah biraz fazla uyuyacakmış, biz de erken kalkıp iş yapmayacakmışız.”

Chu Qiao başıyla onayladı.

Ay ışığı sessiz avluya bembeyaz bir örtü gibi serilmişti.

Ertesi sabah Chu Qiao, Zhuge Yue’yi görmeye gittiğinde odada kimseyi bulamadı. Atı kaybettiği için bir açıklama yapması gerektiğini düşünüyordu. Tam dışarı çıkacakken Zhuge Yue’nin siyah savaş giysileri içinde, elinde kılıcıyla avluya girdiğini gördü. Arkasındaki uşaklarla birlikte öyle heybetli görünüyordu ki Chu Qiao onu daha önce hiç böyle görmemişti.

Hizmetçiler hemen etrafını sardı. Chu Qiao bir kenara çekilip bekledi ve o oturunca öne çıktı: “Efendi, küçük kırmızı atımı kaybettim.”

“Hımm,” dedi Zhuge Yue çayından bir yudum alarak. Sonra uşaklara döndü: “Dün gelen orkideleri getirin, şu tütsüyü de kaldırın, burnumun direğini sızlattı.”

Uşaklar hemen harekete geçti. Chu Qiao ceza almayacağını anlayınca sessizce uzaklaşmak istedi ama Zhuge Yue arkasından seslendi: “Xing’er, bekle biraz.”

— 20 —

Chu Qiao'nun yüreği ağzına geldi. *Gelmekte olan geldi işte,* diye geçirdi içinden. Ancak Zhuge Yue'nin, "Birazdan Zhu Cheng ile aşağı in. Kendine becerikli bir muhafız bul, sana ata binmeyi öğretsin," dediğini duydu.

"Ha?" Chu Qiao ve Zhu Cheng, aynı anda şaşkınlıkla birer nida koyuverdiler.

Zhuge Yue'nin kaşları havalandı, kılıç gibi keskin kaşları hafifçe çatıldı. Sabırsız ve boğuk bir sesle, "Ne o? Bir sorun mu var?" diye gürledi.

"Yok efendim, hiçbir sorun yok," dedi Zhu Cheng aceleyle. On yedi yaşındaydı ve küçüklüğünden beri Zhuge Yue'nin yanındaydı; efendisinin lafının üstüne laf söylenmeyeceğini çok iyi biliyordu. Yaltaklanan bir tavırla ekledi: "Köleniz, Xing'er Hanım'ı hemen götürüyor."

Zhuge Yue şüpheyle başını kaldırdı, kaşlarını çatarak Zhu Cheng'e baktı. "Xing'er daha sekiz yaşında, ne hanımı?"

"Doğru, doğru... Köleniz hemen Xing'er'i... Xing'er'i..." Normalde dili oldukça kıvrak olan Zhu Cheng, bir an için çocuğa nasıl hitap edeceğini bilemedi. Ağzı bir karış açık kaldı, kekeleyip durdu.

Zhuge Yue sabırsızca elini salladı. "Tamam, defolun gidin. Yürürken dik durun, dışarıdakiler Qingshan Avlusu'nun kölelerini kambur sanmasın."

"Emredersiniz, emredersiniz."

Chu Qiao olduğu yerde duruyordu; minicik boyu, açık sarı eteği ve üzerindeki tilki kürkü yeleğiyle taze ve sevimli görünüyordu. Zhuge Yue'nin önünde eğilerek selam verdi ve yumuşak bir sesle, "Xing'er, Dördüncü Genç Efendi'ye teşekkür eder," dedi.

Zhuge Yue başını bile kaldırmadan sadece elini hafifçe

sallamakla yetindi.

Chu Qiao ve Zhu Cheng odadan çıktılar. Zhu Cheng, şüpheyle çocuğu süzdü. Chu Qiao başını kaldırıp ona bakınca, yüzüne hemen yapmacık bir gülümseme yerleştirerek, "Xing'er Hanım, gidelim mi?" dedi.

Chu Qiao gülümsedi ama ona cevap vermeden Qingshan Avlusu'ndan dışarı süzüldü.

"Xing'er Hanım, sizin için seçtiğim adamlar bunlar. Hepsi usta binicidir, aralarından birini seçin."

Chu Qiao, Zhu Cheng ve diğerleri at eğitim alanının yamacında duruyorlardı. Sekiz yaşındaki çocuk, başını hafifçe kaldırıp önündeki iri yarı adamlara baktı. Normalde küçük kölelere bağırıp çağıran, küfürler yağdıran bu Zhuge ailesi muhafızları, şimdi yüzlerinde zoraki bir gülümseme ve saygılı bir tavırla bekliyorlardı. Onları tanımayan biri, ne kadar nazik insanlar olduklarını sanabilirdi.

Chu Qiao küçük adımlarla adamların önünden birer birer geçti. Birden gözleri parladı, anlamlı bir bakış fırlattı. Dudaklarının kenarında belli belirsiz bir tebessümle, huzursuzca kıpırdanan bir muhafızı işaret etti: "Onu istiyorum."

"Xing'er Hanım..." Song Lian yaltaklanan bir gülüşle konuştu ama sesindeki endişe gizlenemeyecek kadar aşikârdı.

Yamacın tepesindeki sekiz yaşındaki kız çocuğu, bembeyaz tilki kürkü yeleği ve parlayan gözleriyle oldukça narin ve sevimli duruyordu.

"Lütfen bir at seçin."

Chu Qiao önündeki on kadar ata baktı. Hepsi henüz nallanmamış, tüyleri tertemiz, evde el bebek gül bebek büyütülmüş taylardı. Çocuk, karların içinde bata çıka ilerledi, elindeki küçük at kırbacını sallayarak şımarık bir tavırla, "Bunları istemiyorum, ben koca bir ata binmek istiyorum," dedi.

Yanındaki muhafız tereddütle öne atıldı, tam bir şey söyleyecekken Song Lian hemen onu durdurdu. Eğilip bükülerek, "Xing'er Hanım koca bir ata binmek istiyorsa, bu çocuk oyuncağıdır. Sizler, gidin birkaç iyi at getirin. Unutmayın, büyük

olsunlar!” dedi.

Song Lian “büyük” kelimesinin üzerine basa basa söylemişti. İki muhafız durumu anlayıp hemen atları getirmeye gittiler. Az sonra, beş tane iri yarı at getirildi.

Chu Qiao bir bakışta bunların yaşlı atlar olduğunu anladı. Koşup koşamayacakları bile şüpheliydi ama bozuntuya vermedi. Song Lian’a dönerek, “Bu atlar oldukça heybetli ve güçlü görünüyor. Ben küçüğüm, hiç bu kadar büyük bir ata binmedim. Önce Muhafız Song bir gösteri yapsın da gözüm gönlüm açılsın,” dedi.

Song Lian’ın kaşları çatıldı, yüzü bir anda düştü.

Zhu Cheng şüpheyle sıkıştırdı: “Hadi gitsene! Yoksa ata binmeyi bilmiyor musun? Öyleyse niye demin öne atıldın?”

Song Lian’ın içi kan ağlıyordu ama derdini anlatamıyordu. *Bu belaya hizmet edeceğimi bilsem, ölsem gelmezdim,* diye düşündü. Çaresizce yaşlı atın yanına gitti, atın uykulu başını okşadı, birkaç kez vurdu. Sonra sanki altındaki at kağıttan yapılmış da her an ezilecekmiş gibi büyük bir dikkatle üzengiye bastı.

At, dört bacağı titrese de yere kapaklanmayarak sahibini utandırmadı. Song Lian rahat bir nefes alarak, “Bugün kar çok, Xing’er Hanım da daha küçük. Önce ata binmeyi öğrenelim, koşmayı yarına bırakırız,” dedi.

Zhu Cheng tam onaylayacakken, Chu Qiao aniden öne atıldı ve atın sağrısına sert bir tokat indirip güldü: “O kadar lafa ne hacet, önce bir tur koşsun da görelim!”

Bir gürültü koptu. At, darbeyi yiyince koşmak yerine bacaklarının bağı çözülüp yere kapaklanıverdi. Song Lian üzerinden uçup kar yığınının içine tepe taklak daldı.

Muhafızlar panik içinde ileri atıldılar. Zhu Cheng, yerde can çekişen ata bakıp kaşlarını çatarak, “En iyi atınız bu mu? Dördüncü Genç Efendi’nin emrini hiç mi ciddiye almıyorsunuz?” diye azarladı.

“Kulunuz asla öyle bir şeye cüret edemez,” dedi Song Lian karların içinden sürünerek çıkarken. “Asla öyle bir niyetimiz yoktu, sadece Xing’er Hanım küçük olduğu için ona azgın savaş

atları getirmeye korktuk!”

Zhu Cheng başını salladı. “Bu dediğinde biraz mantık var. Xing’er, sen daha küçüksün, şimdilik küçük atlara bin, olur mu?”

“Zhu Cheng Ağabey küçük at diyorsa, Xing’er küçük ata biner.” Chu Qiao başını kaldırdı; pembe yanakları ve kısılan gözleriyle dünyalar tatlısı görünüyordu.

Zhu Cheng bu ilgiden memnun kalmıştı. Dönüp Song Lian’a öfkeyle bağırdı: “Hâlâ ne duruyorsun, gitsene at getirmeye!”

Song Lian topallayarak bir at getirdi. Zhu Cheng’in “aman dikkat, yavaş ol” uyarıları eşliğinde Chu Qiao’yu ata bindirdi. Çocuk başını eğip gülümseyerek, “Muhafız ağabey, ben henüz binmeyi bilmiyorum. Dizginleri sen tut da yavaşça bir tur atalım,” dedi.

Song Lian canına minnet sayıp başını hızla salladı. Küçük at oldukça uysaldı, Song Lian’ın peşinden usul usul yürüyordu. Bir süre sonra diğerlerinden epey uzaklaşmışlardı. Song Lian yaltaklanan bir gülüşle, “Xing’er Hanım, at fena değil, değil mi? Daha yeni doğdu sayılır, Yedinci Hanım geçen gün benden istedi de vermeye kıyamadım. Eğer hoşunuza gittiyse size hediyem olsun,” dedi.

“Yedinci Hanım’ın sevdiği bir şeyi Xing’er nasıl alabilir? Bu usule aykırı.”

Song Lian sırıttı. “O ne demek hanımım? Yedinci Hanım, Efendi’nin öz kızı olabilir ama konumu Dördüncü Genç Efendi’ninkinin yanında esamesi okunmaz. Siz Dördüncü Genç Efendi’nin gözdesisiniz; mevkiniz onlardan çok daha yücedir.”

“Öyle mi?” Çocuk hafifçe gülümsedi. “Bu kadar yüksek bir konumum olduğunu gerçekten bilmiyordum. Ne de olsa kısa bir süre öncesine kadar, senin, Muhafız Song’un elinde oyuncaktım; istediğin gibi dövüp sövüyordun.”

Song Lian’ın yüzü bir anda kireç gibi bembeyaz kesildi.

Chu Qiao’nun gözleri buz kesti. Bir anda Song Lian’ın kolundaki gizli tatar yayını çekip çıkardı ve göz açıp kapayıncaya kadar küçük atın sağrısına sapladı. At, acıyla kişneyip Song Lian’ı bir tekmeyle kenara fırlattı ve deliler gibi ileri atıldı!

Çocuk panik içinde bağırmaya başladı: “Muhafız Song! Ne yapıyorsun?”

Zhu Cheng ve diğerleri uzaktan atın ürküp kaçtığını görünce dehşete düştüler. Bağırarak yardıma koştular ama bir hayvanın dört nalıyla nasıl yarışabilirlerdi? Chu Qiao korkmuş gibi yapıyordu ama gözleri etrafı tarıyor, güvenli bir iniş noktası arıyordu.

Tam o sırada, doru bir at aniden belirdi. Zhuge Yue, bembeyaz teni, şimşek çakan gözleri ve alışılmadık derecede kırmızı dudaklarıyla, koyu mor işlemeli geniş kollu cübbesi içinde atını dört nala sürerek geldi. Şimşek hızıyla kılıcını çekip küçük atın iki gözünün tam ortasına sapladı. At, aldığı darbeyle acı içinde kişneyip şaha kalktı, başını deliler gibi sallamaya başladı!

Aynı anda, havada süzülen yumuşak bir kırbaç Chu Qiao’nun ince beline dolandı ve onu atın üzerinden çekip aldı!

“Haha, ucuz atlattık, ucuz atlattık.” Yan Xun, göl yeşili ipek cübbesi içinde, yakışıklı yüzünde her şeyi sezen muzip bir gülümsemeyle Chu Qiao’yu kucağına almıştı.

Zhuge Yue, küçük atın sağrısına saplanmış olan oku çıkardı. Dönüp Song Lian’a buz gibi bir bakış fırlattı ve yanındaki uşaklara, “Bunu sürükleyerek götürün, İdare Avlusu’na, Zhu Qi’ye teslim edin,” dedi.

İki muhafız hemen öne atılıp Song Lian’ı derdest ettiler.

Adam feryat etti: “Dördüncü Genç Efendi, ben yapmadım...”

O anda, bir gürültü koptu. Rahat tavırlı Yan Xun bir adım öne çıkıp havada süzülen bir tekmeyle Song Lian’ın ağzındaki dişleri darmadağın etti; adamın konuşacak hali kalmadı. Zhuge Yue kaşlarını hafifçe çatarak Yan Xun’a baktı.

“Böyle bir köleyi benim Yan Malikânem’de çoktan dışarı sürükleyip kellesini uçururlardı, ona kendini savunma fırsatı mı verilir?” Yan Xun gülümseyerek devam etti: “Dördüncü Genç Efendi fazla merhametli. Haddimi aştıysam lütfen kusuruma bakmayın.”

Zhuge Yue soğukça, “Rica ederim, Yan Veliahtı’nın mahareti

takdire şayan. Eskiden sizi yanlış tanımışım," dedi.

Yan Xun elini sallayıp güldü: "Bunlar sadece gösteriş, sizin stratejik dehanızın yanında lafı bile olmaz."

Zhuge Yue cevap vermedi. Bir el işaretiyle adamları, ağzı kanlar içindeki Song Lian'ı yaka paça götürdüler.

"Yan Veliahtı, kaybolan atımızı bizzat getirdiğiniz için teşekkür ederim. Ancak bir dahaki sefere böyle işleri uşaklara bırakın, kendinizi yormayın. Sizi yemekte ağırlamak isterdim ama meşgul olduğunuzu biliyorum, vaktinizi almayayım. Zhu Cheng, Veliaht'ı uğurla."

Yan Xun umursamazca gülümsedi, birkaç nezaket cümlesinden sonra gitmek üzere arkasını döndü. Gitmeden önce Chu Qiao'nun yanından geçerken kulağına eğilip fısıldadı: "Acımasız küçük kız, birinin daha başını yaktın."

Chu Qiao donakaldı. Başını kaldırdığında Yan Xun'un hiçbir şey olmamış gibi sakin bir gülümsemeyle uzaklaştığını gördü. Dik duruşuyla artık bir yetişkinin heybetine sahipti; yüzündeki o dingin ifade, az önceki şakacı hovardadan eser bırakmamıştı.

"Xing'er," diye boğuk bir ses yükseldi arkasından. Çocuk arkasına döndüğünde Zhuge Yue'nin asık suratıyla karşılaştı. Genç efendi ağır ağır, "Peşimden gel," dedi.

Chu Qiao iç çekti. *Ne büyük talihsizlik, tam üstüne bastı. Bakalım bu küçük tilkiyle nasıl başa çıkacağız,* diye düşündü.

Sekiz yaşındaki çocuk, omuzları çökmüş bir halde Zhuge Yue'nin peşinden giderken, zihninde geçmişteki acı dolu, zulüm gördüğü günlere dair hikâyeler uydurmaya başladı. O sırada önündeki Zhuge Yue'nin gözlerindeki o karanlık ama çocuksu gururu fark etmedi; genç efendinin neden gururlandığı ise meçhuldü. Odada uzun bir sessizlik oldu. Pencerenin dışından hafif bir rüzgâr esiyor, çiçeklikteki yeni gelmiş siyah orkidelerden hafif bir koku yayılıyordu.

Çocuk, aşağıda sessizce bekledi. Zaman o kadar uzamıştı ki, yukarıdaki kişinin uyuyakaldığını sandı. Dayanamayıp gizlice yukarıya bir göz attı ama tam o anda kömür karası, derin bir çift gözle karşılaştı.

Artık görmezden gelemezdi. Chu Qiao dudaklarını yaladı ve kısık bir sesle seslendi: “Dördüncü Genç Efendi.”

“Beni kandırmak için uyduracağın yalanlar hazır mı?” Genç efendi, yanındaki çay bardağını kaldırıp ağır bir yudum aldı. Sesi sakin ama mesafeliydi.

— 21 —

Tam bir küçük tilki! diye geçirdi içinden Chu Qiao. Ama dışarıdan bakıldığında korkuyla diz çöktü ve aceleyle, “Xing’er yalan söylemeye cüret edemez,” dedi.

“Öyle mi?” Zhuge Yue başını eğip hafifçe gülümsedi. “Anlat bakalım o zaman.”

“Geçen ayın dördünde, Xing’er ve malikânedeki bir grup küçük köle kız, Büyük Genç Efendi tarafından av sahasına götürüldü. Sonunda... Sonunda sadece Xing’er sağ kurtulabildi. Xing’er döndüğünde çok korkmuştu. Yaraları iyileşirken eşyalarını toplayıp kaçmaya hazırlandı.”

“Kaçmak mı?” Zhuge Yue kaşlarını kaldırdı. “Nereye kaçacaktın?”

Çocuk kısık bir sesle cevap verdi: “Bilmiyorum, sadece burada ölümü beklemek istemedim. Efendim belki Xing’er’in nankör olduğunu düşünebilir ama insanın tek bir canı var. Xing’er’in canı başkalarının gözünde değersiz olabilir ama Xing’er’in kendi gözünde çok kıymetli. Tam kaçacakken Muhafız Song beni yakaladı ve feci şekilde dövdü. Bugün beni görünce intikam alacağımdan korktu, bu yüzden bana zarar vermek istedi.”

“Öyle mi? Demek öyle... Gerçekten de çok cüretkârmış.” Zhuge Yue çayından bir yudum daha aldı, sesi düz ve sakindi. “Peki, seni dövdüğünü hâlâ hatırlıyor musun?”

Chu Qiao duraksadı. Zhuge Yue’nin gözleri keskin bir yılan gibi üzerindeydi. Başını eğip, “Bu olay çok yeni, bu yüzden Xing’er hatırlıyor,” dedi.

“Hafızan oldukça kuvvetliymiş,” dedi Zhuge Yue başını sallayarak. “Peki, Jin Si ve Jin Zhu’nun Lin Xi’yi öldürmem için beni kışkırttığını da hatırlıyor musun? Zhu Shun’un aileni başkalarına verdiğini? Ya da birilerinin kız kardeşlerini öldürdüğünü?”

Chu Qiao'nun kalbi yerinden çıkacak gibi oldu ama soğukkanlılığını koruyup başını kaldırmadı. Alnını yere koyup hıçkırıklara boğuldu: "Efendim, Xing'er hepsini hatırlıyor. Ama Xing'er konumunu da biliyor, haddini de... Ve gücünün neye yettiğini de çok iyi biliyor."

"Yani diyorsun ki, günün birinde gücün yettiğinde intikamını alacaksın, öyle mi?"

Çocuk bir anda başını kaldırdı, dehşet içinde yukarı baktı: "Dördüncü Genç Efendi!"

"İnkâr etmene gerek yok. Seni ilk gördüğümde, zihninin sıradan bir çocuğunki gibi olmadığını anlamıştım. Gözlerinde sakladığın çok şey var, görebiliyorum."

Çocuğun gözleri yaşlarla doldu, dudaklarını büzerek konuştu: "Efendim Xing'er'in ne yapacağını sanıyor? Birini mi öldüreceğimi? Yoksa Jin Zhu ve Jin Si ablaları Xing'er'in mi öldürdüğünü düşünüyorsunuz? Xing'er daha çok küçük. Kalbimde bazen nefret olsa da neyi yapıp neyi yapamayacağımı bilirim. Jing ailesi yok edildi, on binlerce akrabam bir gecede ya öldü ya dağıldı. Xing'er bir hanımefendiyken aşağılık bir köleye dönüştü. Eğer bir nefret varsa, Xing'er Altın Saray'daki imparatordan mı nefret etmeli? Yoksa emri veren ihtiyarlar heyetinden mi? Ya da evimi yağmalayan Huangtian Ordusu'ndan mı? Efendim, Xing'er'in o kadar gücü yok. Ben sadece yaşamak istiyorum. O yükler çok ağır, Xing'er onları taşıyamaz."

Çocuk alnı yerde, ince sırtı dimdik duruyordu. Başını kararlılıkla eğmişti ama o zayıf omuzları zapt edemediği bir titremeyle sarsılıyordu. Sanki çok korkmuştu, ağlamak istiyor ama cesaret edemiyordu.

Zhuge Yue'nin bakışları çocuğun üzerinde gidip geldi. Gözlerindeki keskinlik, çocuğun bastırmaya çalıştığı hıçkırıklarıyla birlikte nihayet yumuşadı. Zhuge Yue çay bardağını bıraktı, sedirine yaslanarak ağır ağır, "Kalk hadi," dedi.

Çocuk dudaklarını sıkıca birbirine bastırmıştı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı; kıpkırmızı ve su içindeydi.

Zhuge Yue önündeki çocuğa baktı; küçücüktü, yanakları al al

olmuştu, küçük yumruklarını sıkmıştı. Ağlamak istiyor ama kendini zor tutuyordu, hali içler acısıydı. Genç efendi hafifçe iç çekti. Kendi yaşadığı onca entrikadan sonra her şeyden şüphelenir olmuştu; bu kadar küçük bir çocuktan bile şüphe duymuştu.

"Tamam, seni haksız yere suçladım say, ağlamak istiyorsan ağla."

Bu, Zhuge Yue gibi biri için neredeyse bir özür sayılabilirdi. Kimseye karşı bu kadar nazik olmamıştı. Ama çocuk hâlâ inatla olduğu yerde duruyor, dudaklarını büzüp gözlerini dikmiş, tek bir damla yaş dökmemek için direniyordu.

Zhuge Yue sebepsiz bir huzursuzluğa kapıldı, elini sallayarak, "Git hadi, gözümün önünde durma," dedi.

Chu Qiao küskün bir tavırla arkasını döndü, tek kelime etmeden çıkmak istedi.

"Dur!"

Zhuge Yue'nin sert sesiyle Chu Qiao olduğu yerde çakıldı ama arkasını dönmedi.

Zhuge Yue yandaki çekmeceden küçük bir porselen şişe çıkardı, ağır adımlarla aşağı indi. Chu Qiao'nun omzundan tutup onu kendine çevirmek istedi. Parmaklarında çocuğun inatçı direncini hissetti. Zhuge Yue'nin kaşları havalandı; çocuk vücudunu kasmış, arkasını dönmemek için direniyordu.

Zhuge Yue ondan çok daha büyüktü; ellerini çocuğun omuzlarına koyup hafifçe bastırarak onu zorla kendine çevirdi.

Gözyaşları içindeki o küçücük, mağdur yüz Zhuge Yue'nin tam karşısındaydı. Chu Qiao'nun gözleri kıpkırmızıydı, efendisini görünce yaşlar daha da şiddetle akmaya başladı.

"Tamam, ağlama artık, alt tarafı birkaç laf söyledim," dedi genç efendi kaşlarını çatarak. "Hata yapınca birinin seni azarlamasına da mı izin yok?"

"Ben ne hata yaptım ki? Ata binmeyi öğrenmemi söyleyen efendimdi. Ben uslu uslu öğreniyordum, kimseye bir şey yapmadım." Sekiz yaşındaki çocuk nihayet patlamıştı; efendisine

karşı haklı bir öfkeyle dikleniyor, bir yandan konuşup bir yandan hıçkırıyordu.

Zhuge Yue hafifçe kaşlarını çattı, koynundan mendilini çıkarıp çocuğun yüzündeki yaşları silmeye başladı. Hareketleri oldukça acemiceydi. Bir yandan siliyor, bir yandan da, “Bir de haklı mısın? Atımı kaybettin, bugün senin yüzünden safkan bir Batı Çölü Kar Ejderi tayı öldü, hâlâ hatam yok mu diyorsun?” diyordu.

“Ben... Ben kendim binmek istemedim ki... Hem Yan Veliahtı... Yan Veliahtı kaybolan atı geri getirdi, duydum ben...” Çocuk üste çıkmaya çalışıyor, gözyaşları pıtır pıtır dökülüyordu. Az sonra Zhuge Yue’nin mendili sırılsıklam olmuştu.

Zhuge Yue tam başka bir mendil çıkaracakken, çocuk onun elindeki mendili çekip burnunu sildi.

Genç efendi donakaldı. O yapış yapış, kirli mendile ağzı açık bakarken çocuk devam etti: “Hem bugünkü atı da efendimin kendisi öldürdü.”

“Hıh, zeytinyağı gibi üste çıkmayı da iyi biliyorsun.”

Çocuk başını eğip, “Ben sadece doğruları söylüyorum,” diye mırıldandı.

Güneş ışığı pencere pervazından içeri süzülüp ikisinin omuzlarına vuruyordu. Çocuk çok küçüktü; dimdik dursa bile ancak gencin omzuna geliyordu, yanakları elma gibi kıpkırmızıydı.

“Al bunu.” Zhuge Yue porselen şişeyi onun eline tutuşturdu. “Gidince sürersin.”

Tam bir çocuk saflığı; dikkati hemen dağılıvermişti. Zhuge Yue, çocuğun şişeyi havaya kaldırıp şüpheyle, “Bu ne?” demesini gizli bir gülümsemeyle izledi.

“İlaç. Sıyrıklar için.”

Tay çok hızlı koştuğu için Chu Qiao’nun avuç içleri sürtünmeden dolayı yaralanmıştı. Çocuk dudaklarını büzüp başını salladı. “Dördüncü Genç Efendi, o zaman Xing’er izninizle gidiyor.”

Genç efendi sandalyesine geri oturdu, başını bile kaldırmadı. Onu görmek istemiyormuş gibi bir tavırla elini sallayıp, “Hadi git,” dedi.

Chu Qiao tam kapıyı açacakken Zhuge Yue aniden seslendi: “Xing’er, bundan sonra Yan Veliahtı’nı gördüğünde ondan uzak durmaya çalış.”

Chu Qiao başını yana eğip anlamaz gözlerle ona baktı.

Zhuge Yue huzursuzca kaşlarını çattı ve kükredi: “Anladın mı anlamadın mı?”

“Anladım!” diye bağırdı çocuk ve arkasını dönüp gitti. Minicik gövdesiyle yüksek kapı eşiğinden geçerken neredeyse düşecekti.

Bu çocuğun cesareti de iyice arttı, diye düşündü genç efendi, yüzü asık bir halde derin nefesler alarak.

Kapıyı açar açmaz Zhu Cheng’in endişeli yüzüyle karşılaştı. Zhu Cheng hemen yanına koştu, Xing’er’in gözyaşları içindeki halini görünce telaşla sordu: “Efendi ne dedi? Çok mu kızdı?”

Chu Qiao ona bir bakış attı, başını salladı ve kendi odasına doğru yürüdü.

Zhu Cheng korku içinde odaya girdi. Zhuge Yue’nin başı önde oturduğunu görünce sesini çıkarmaya cesaret edemedi, bir kenarda usulca bekledi.

Bir süre sonra, kafasına bir şey fırlatıldı. Zhu Cheng irkildi ama kaçmaya yeltenmedi. *Gidiciyiz herhalde,* diye düşündü ama kafasına çarpan şey yumuşacıktı, canı hiç yanmamıştı. Aşağı baktığında bunun kirli bir mendil olduğunu gördü; üzerinde küçük bir "Yue" karakteri işliydi.

“Götür at şunu.”

Chu Qiao’nun gözyaşlarını hatırlayan Zhu Cheng, bir şeyler sezer gibi oldu. Bir an duraksadıktan sonra eğilip bükülerek, “Emredersiniz efendim,” dedi.

Tam kapıdan çıkacakken Zhuge Yue, “Dur bir dakika,” dedi. Zhu Cheng hemen arkasına döndü, tam bir köle gibi belini büküp talimat bekledi.

Genç efendinin bembeyaz yüzü nedense hafifçe kızarmıştı. Bir süre düşündü ama konuşmadı.

Zhu Cheng gizlice başını kaldırdı. Zhuge Yue'nin kaşları çatılmıştı, sanki çok önemli bir karar veriyormuş gibi görünüyordu; tıpkı büyük meselelerle karşılaştığındaki o ifadesi vardı. Zhu Cheng pürdikkat kesildi. Nihayet yukarıdan otoriter bir ses yükseldi: "Götür yıka şunu, sonra bana geri getir."

"Ha?" Zhu Cheng ağzı açık bir şekilde bağırdı.

Zhuge Yue öfkeyle parladı: "Ne 'ha'sı? Anlamadın mı?"

"Anladım, anladım! Hemen gidiyorum."

Chu Qiao koridorda küçük adımlarla yürüyordu. Başını eğmiş, selam verenlere cevap bile vermiyordu; tam azarlanmış ve mağdur edilmiş bir hali vardı. Oysa odasının kapısını kapatır kapatmaz, o küskün ifadeden eser kalmadı. Yüzü dingin, gözleri keskindi. Göğsünü tutup yavaşça tabureye oturdu, bir bardak çay doldurdu; bardağı elinde tuttu ama içmedi.

Ne olursa olsun, bugünkü badireyi atlatmıştı. Zhuge Yue ne kadar inanmış olursa olsun, şimdilik tehlike geçmişti.

Sırtındaki giysiler sırılsıklam olmuştu. Esen soğuk rüzgâr yakasına vurdukça ürperiyordu. Chu Qiao soğuk çaydan bir yudum aldı, hızlanan nefesini düzene soktu, gözlerini kapatıp derin bir nefes verdi.

Her ne olursa olsun, işleri hızlandırmalıydı. Artık vakti kalmamıştı.

Rüzgâr bıçak gibi kesiyordu; bu yıl kış her zamankinden daha soğuk geçiyordu.

Zifiri karanlık gökyüzünde ışıl ışıl yıldızlar uyuyan yeryüzünü aydınlatıyordu. Kışın ortasında, lapa lapa kar yağarken, Fener Festivali'ni yeni kutlamış olan Zhenhuang İmparatorluk Başkenti, bu neşenin ardından ilk büyük krizle karşı karşıyaydı.

Kırağı tüm Zhenhuang şehrini sarmıştı; İhtiyarlar Heyeti ile Altın Saray arasındaki at arabaları ve meşaleler gece boyunca hiç sönmedi, sel gibi akıp geçti. Batı seferindeki Huangtian Birliği, tarihinin en ağır darbesini almıştı. Kan kokusu Yanbei

platosundaki Lihua Nehri'nden aşağı süzülüyor, tüm Büyük Xia İmparatorluğu'na yayılıp imparatorluğun kalbine kadar ulaşıyordu.

Yabancı kabilelerin kışkırtmaları imparatorluğun soylularını öfkelendirmişti; demir yumruklu otorite sorgulanıyor ve çiğneniyordu. Derinden gelen soluklarla yeni bir savaş fısıltısı yayılıyordu. Ama ondan önce, bu başarısızlığın bedelini birileri kanıyla ödemeliydi; sırf imparatorluğun onurunu korumak için bile olsa.

Altın işlemeli ferman Altın Saray'dan çıktı, İhtiyarlar Heyeti'nin onayından geçti; ardından Ziwei Meydanı'nı, Jiuwei Ana Caddesi'ni, Chengtian Sunak Alanı'nı ve Qiankun Ana Kapısı'nı aşarak sınıra doğru yola çıktı.

Fırtına öncesi o sessiz gecede, Zhenhuang şehri insanları hâlâ huzur içinde uykularındaydı.

— 22 —

“Yue’er Abla.” Xiao Ba tam seslenecekken Chu Qiao eliyle ağzını sıkıca kapattı.

Kızın gözleri ışıl ışıldı; etrafı hızlıca kolaçan ettikten sonra koynundan bir ipek kese çıkarıp Xiao Ba’nın eline tutuşturdu. Sesini alçaltarak, “Xiao Ba, vaktimiz dar, kısa keseceğim,” dedi. “Yarın akşam yemeğinden önce seni aramaya gelmezsem, arka dağdaki yem ambarının arka kapısından tek başına kaç. Oradaki nöbetçileri yarın bir bahane bulup uzaklaştıracağım; akşam yemeğinden önce bir saatlik bir boşluk olacak. Kesedeki bu altın sikkeleri, sahte belgeleri ve yol izinlerini yanından ayırma. Beni bekleme, doğruca şehirden çık.”

“Yue’er Abla?” Çocuk telaşla Chu Qiao’nun ellerine yapıştı. “Sen ne yapacaksın? İntikam almaya mı gideceksin? Xiao Ba da sana yardım edebilir, beni tek başıma gönderme.”

“Söz dinle.” Chu Qiao elini çocuğun başına koyup şefkatle okşadı, sesi kararlıydı: “Jing ailesinden sadece ikimiz kaldık. Ben senin ablanım, dediğimi yapacaksın. Biz hayatta kaldığımız sürece Jing ailesi yok olmayacak. Eğer başıma bir iş gelirse, intikamımı sen alırsın.”

“Yue’er Abla...”

“Xiao Ba, beni dinle; şehirden çıkar çıkmaz doğuya git. Xia-Tang sınırındaki Sanyi şehrine vardığında beni üç gün bekle. Eğer gelmezsem, yoluna devam et. Korkma, bu sadece her ihtimale karşı bir önlem. Kendimi kurtarır kurtarmaz sana yetişeceğim.”

Çocuğun gözleri kan çanağına dönmüştü, dudaklarını sımsıkı büzdü ve aniden Chu Qiao’nun beline sarılıp hıçkırarak, “Yue’er Abla en yeteneklimizdir, ona hiçbir şey olmaz,” dedi.

Chu Qiao’nun yüreği burkuldu, çocuğun omuzlarını kavrayıp acı bir tebessümle fısıldadı: “Merak etme, bu işten sonra buradan gideceğiz. Bir daha kimse bize zulmedemeyecek.”

Pencerenin dışında, soğuk ay bir kanca gibi asılıydı; batıdan esen sert rüzgâr karları süpürüyor, her yeri kasvetli bir sessizliğe boğuyordu.

Ertesi gün Chu Qiao, her zamanki gibi erkenden kalkıp Zhuge Yue'nin odasına hizmete gitti; ancak Dördüncü Genç Efendi'nin sabahın ilk ışıklarıyla evden ayrıldığı söylendi.

Chu Qiao içinden, *"Gökler bana yardım ediyor,"* diye geçirdi ve doğruca ana avluya yöneldi. Ne var ki tam köşkün önündeki yeşil odaya varmıştı ki Zhuge Yue'nin sadık muhafızı Yue Qi yolunu kesti. On beş yaşından küçük olan bu genç muhafız, buz gibi bir yüzle Chu Qiao'ya bakarak kelimelerin üzerine basa basa konuştu: "Efendinin emridir; Xing'er kızın Qingshan Avlusu'nun kapısından dışarı çıkması yasaktır."

Chu Qiao bir an duraksadı; Zhuge Yue'nin yine neyin peşinde olduğunu anlamamıştı. Başını kaldırıp sevimli bir gülümsemeyle, "Ağabey, dışarı çıkmıyorum ki," dedi. "Sadece mutfağa gidip dün gelen çayların taze olup olmadığına bakacaktım." Sözünü bitirir bitirmez mutfak yönüne doğru yürümeye başladı.

Kısa bir süre sonra Huan'er mutfaktan çıktı. Yue Qi kaşlarını çatarak yanına gitti: "Xing'er nerede?"

"İçeride çay seçenlere yardım ediyor."

Yue Qi'nin huzursuzluğu geçmemişti. "Şu anki konumuyla böyle işlerle uğraşmasına gerek var mı?"

"Hıh, sen Xing'er'i de Jinzhu veya Jinsi gibi çıkarcı mı sandın?" Küçük hizmetçi kız kaşlarını kaldırıp Yue Qi'ye küçümseyen bir bakış fırlattı ve lafını esirgemedi: "Seni gidi menfaatçi!"

Gökyüzünde beyaz bulutlar süzülüyordu; bugün hava gerçekten de güzeldi.

Yue Qi'den kurtulan Chu Qiao, basit bir bahane uydurarak Qingshan Avlusu'ndan usulca ayrıldı ve ön bahçeye doğru ilerledi. Yakalanmaktan korktuğu için en kuytu yolları seçiyordu. Tam erik bahçesine varmıştı ki bir gölge aniden önüne fırladı. Çocuk irkilerek baktığında, karşısındakinin pek de yaşlı olmayan, duru yüzlü ve oldukça tanıdık bir sima olduğunu gördü.

“Korkmana gerek yok, ben Prens Yan’ın uşağı Feng Mian’ım. Bugün Prens’in bir mesajını iletmek için özel olarak geldim.”

“Mesaj mı?” Chu Qiao kaşlarını kaldırdı, bakışlarını Feng Mian’ın üzerinde gezdirerek sordu: “Burada olduğumu nereden biliyordun?”

Feng Mian gururla gülümsedi. “Prens’imiz dedi ki, eğer Qingshan Avlusu’na giremezsem dış bahçeye çıkan en gizli yolda beklemeliymişim, seni mutlaka orada bulurmuşum.”

Chu Qiao alaycı bir tavırla burnundan soludu. “Prens’iniz maşallah her şeyi önceden biliyor.”

“Hehe,” küçük uşak bembeyaz dişlerini göstererek sırıttı. “Prens’imiz gerçekten çok zekidir.”

“Mesajı neyse çabuk söyle, işim başımdan aşkın.”

Feng Mian içinden, *“Bu küçük köle de ne şahsiyetliymiş, Prens ve Zhuge’nin dördüncü beyinin ona neden bu kadar değer verdiği belli,”* diye geçirdi ve hemen ekledi: “Prens’imiz yarın sabah erkenden Yanbei’ye döneceğini söylememi istedi. Bu gece seninle vedalaşmak istiyor, dün geceki eski yerde buluşalım diyor.”

“Yanbei’ye mi dönüyor?” Chu Qiao’nun kaşları hafifçe çatıldı. “Prens’iniz burada rehin değil miydi? Neden böyle aniden gidiyor?”

“Sebebini ben de bilmiyorum ama Yaşlı Kral başkente adam gönderip Prens’i geri çağırdı, belli ki acil bir durum var. Konsey onayladı bile, yarın sabah Yanbei yolcusuyuz.”

Chu Qiao sessizce başını salladı. “Prens’ine söyle, ben bir köleyim, öyle kafama göre konaktan çıkamam. Ayrıca Yanbei’ye dönüp dönmemesi beni ilgilendirmez. Mevkim düşük, haddimi bilirim; veda edecek bir durumumuz yok.”

Küçük Feng Mian kıkırdayarak cevap verdi: “Prens’imiz dedi ki, eğer gitmek istersen kimse seni durduramazmış. Seni ilgilendirip ilgilendirmediği ise benim karışabileceğim bir iş değil. Sen işine bak, ben kaçtım.”

Küçük uşak bir tilki gibi sırıtarak erik bahçesinde gözden kayboldu. Chu Qiao, Zhuge malikanesinin güvenliğinin bu kadar

gevşek olmasına, bir çocuğun böyle elini kolunu sallayarak girip çıkmasına içinden hayret etti.

Dikkatle yoluna devam ederek yaklaşık yarım saat sonra ön bahçenin yan kanadına ulaştı. Dış bahçenin baş kâhyası Zhu Shun'un avlusu, tüm savunmasızlığıyla gözlerinin önündeydi.

O sırada kâhya Zhu Shun, kucağında bir kutuyla keder içinde oturuyordu. Kutunun içinde kokmaya başlamış, donmaktan morarmış ve oldukça mide bulandırıcı görünen kesik bir el vardı.

Tam o anda gelen bir gürültüyle, daha önce sütten ağzı yanan adam, kuyruğuna basılmış bir tavşan gibi yerinden sıçradı. Yatağın üzerindeki hançeri kapıp gözlerini faltaşı gibi açarak etrafı kolaçan etti: "Kim var orada?"

Etraf sessizdi, kimseler yoktu.

Zhu Shun arkasını döndüğünde yerde bembeyaz bir mektup gördü. Mektubun ucuna bir ip bağlanmış, ipin diğer ucuna da bir taş tutturulmuştu. Zarfın üzerinde bir şeftali çiçeği çiziliydi; kâğıt zarif bir koku yayıyordu.

Mektubu açınca adamın gözlerinde şehvetli bir parıltı belirdi; ancak bir an duraksayıp dudak büktü ve dışarı çıkmayıp koltuğuna geri oturdu.

Bir süre sonra pencereden içeri bir bohça daha fırlatıldı.

Zhu Shun bohçayı açtığında, üzerinde sarmaş dolaş bir kadın ve erkeğin resmedildiği, insanın kanını kaynatacak kadar müstehcen, parlak kırmızı bir iç çamaşırı gördü.

Adam pis pis sırıtarak bohçayı burnuna yaklaştırıp derin bir nefes çekti. Çamaşırı koynuna tıkıştırırken, "Gündüz gözüyle dayanamadı küçük yosma!" diye mırıldandı. Hemen cübbesini giyip dışarı fırladı.

Zhu Ana Malikanesi, Zhenhuang şehrinin doğusunda, arkasını Chisong Dağı'na vermiş, sağında Chishui Gölü ile oldukça geniş bir araziye kurulmuştu. Üç kademeli bir yapıya sahip olan malikane, derin iç avluları ve kat kat korumalarıyla adeta küçük bir kaleyi andırıyordu. Yüksek gözetleme kulelerinde muhafızlar yirmi dört saat nöbet tutuyor, dış çevredeki okçu kuleleri ve yangın hendekleri güvenliği pekiştiriyordu.

Zhuge ailesinin hanımlarının ve genç kızlarının odaları, en güvenli yer olan Chisong Dağı'nın eteklerindeydi. İç avluya, hanımların mahremine girmek, dışarıdan zorla sızmadıkça imkansızdı. Yan kapıda bir tıkırtı duyuldu, nöbetçi seslendi: "Kâhya Zhu, iç avluda ne işiniz var?"

"Dün A Si, Taoran Avlusu'nda çatı akıtıyor dedi. Üst kattaki karlar eriyince alt salona su sızmış, ona bakmaya geldim."

Nöbetçi dalkavukça bir gülümsemeyle, "Böyle küçük bir iş için zahmet etmeseydiniz Kâhya Zhu, bana bıraksaydınız hallederdim," dedi.

Zhu Shun başını salladı. "Zaten boş oturuyordum. Büyük Efendi konakta mı?"

"Büyük Efendi ve Dördüncü Efendi kütüphanede bir mesele görüşüyorlar, bütün sabahtır oradalar, pek çıkacak gibi görünmüyorlar."

"Anladım," dedi Zhu Shun. "Tamam o zaman, ben gidiyorum. Efendilere haber vermene gerek yok, öğle vakti hepsi istirahattedir, rahatsız etmeyelim."

"Emredersiniz efendim."

Zamanlama mükemmeldi. Çiçek açmış ağaçların arasına gizlenmiş küçük bir gölge, parlayan gözleri ve dudaklarının kenarındaki hafif bir gülümsemeyle sessizce izliyordu.

Chunhua Avlusu'nun sahibi Yedinci Hanım Duanmu Huaning, öğle uykusuna hazırlanıyordu. Üzerindeki tül kadar ince şalı çıkardığında; mermer gibi omuzları, ince beli ve biçimli vücudu ortaya çıktı. Hizmetçileri, çıplak uyumaya alışkın olan Yedinci Hanım için ipek yorganı araladı.

Tam o sırada, kimse fark etmeden çatıda bir kiremit yerinden oynadı ve aşağıya küçük bir kese sarkıtıldı. Kese, içinde canlı bir şey varmış gibi sürekli kıpırdıyordu.

Hizmetçiler odadan çekildiğinde içerisi tamamen sessizliğe büründü, sadece Yedinci Hanım'ın hafif nefes alışverişi duyuluyordu.

Hafif bir sesle kese Yedinci Hanım'ın yastığının dibine düştü.

Pembe kesenin üzerinde canlı bir şeftali çiçeği işlemesi vardı.

Yedinci Hanım derin uykusundayken, yanağında ve boynunda tüylü bir şeyin gezindiğini hissetti. Rüya gördüğünü sanıp gözlerini açmadı. Ancak birden yüzünde keskin bir acı hissedince inleyerek gözlerini ovuşturdu. Gördüğü şey karşısında bir an donup kaldı, ardından Chunhua Avlusu'nu inleten o meşhur çığlığı kopardı.

"Hanımım, hanımım!" Hizmetçiler telaşla içeri daldılar ama odaya girer girmez onlar da çığlık atmaya başladılar. Yedinci Hanım'ın yatak odası devasa farelerle doluydu; kapkara tüylü, semiz ve vahşi fareler insanlardan korkmuyor, bazıları ise Yedinci Hanım'ın yatağında ipek yorganı kemiriyordu.

"Ah! Nereden geldi bunlar? Çıkarın şunları, hepsini dışarı atın!"

O öğle vakti Chunhua Avlusu'nda büyük bir fare avı operasyonu başlatıldı.

Yedinci Hanım on bardaktan fazla sakinleştirici çay içmesine rağmen hala titriyor, buz gibi kesiliyordu.

"Hanımım, yatağınızda bunu bulduk." Bir muhafız elinde pembe bir kese ile yanına geldi.

Yedinci Hanım keseye bakar bakmaz gözleri fal taşı gibi açıldı, hışımla ayağa fırlayıp bağırdı: "Küçük yosma! Senin olduğunu biliyordum! Çabuk olun, Taoran Avlusu'na gidiyoruz! O sürtüğün derisini kendi ellerimle yüzeceğim!"

Chunhua Avlusu'nun uşakları, öfkeden deliye dönmüş Yedinci Hanım'ın peşinden Taoran Avlusu'na doğru akın ettiler. Kimsenin dikkat etmediği bir köşede, küçük bir dolap kapağı usulca aralandı ve çocuğun sakin yüzü göründü.

Kısa süre içinde iç avlu birbirine girdi, Taoran Avlusu'ndan bağırış çağırış sesleri yükseliyordu. Chu Qiao, bu kargaşadan faydalanarak geldiği yoldan kolayca geri döndü ve bu belalı yerden uzaklaştı.

— 23 —

Çalışma odasında Zhuge Huai'nin yüzü asıktı. Zhuge Yue'ye dönerek boğuk bir sesle, "Dördüncü kardeş, bu işe ne diyorsun?" diye sordu.

Oda sessizdi, çıt çıkmıyordu. Zhuge Huai kaşlarını çattı, dalgın görünen Zhuge Yue'ye seslendi: "Dördüncü kardeş?"

"Efendim?" Zhuge Yue başını kaldırdı, aklı başka yerde gibiydi. "Yan Malikânesi'nin kaçışı yok, Yan Xun tehlikede."

"Evet, ben de öyle düşünüyorum," dedi Zhuge Huai başını sallayarak. "Yan Malikânesi çok dikkat çekiyordu, zaten tüm büyük hanedanların hedefindeydi. Batı topraklarındaki Batuha ailesi uzun zamandır Yanbei topraklarına göz dikmişti. Bu çamuru büyük ihtimalle Yan Kralı'nın üzerine atacaklar. Üstelik Altın Saray'daki o efendimiz, kendi kardeşinden çok yabancılara inanmaya meyillidir."

Tam o sırada dışarıdan büyük bir gürültü, bağırış çağırış duyuldu. Zhuge Huai kaşlarını çatarak bağırdı: "Zhu Yong! Dışarıda ne oluyor? Bu ne gürültü?"

"Büyük Genç Efendi, sesler Tao Ran Avlusu'ndan geliyor. Görünüşe göre Yedinci Hanım ile şarkıcı kız Tao Xiang kavga ediyorlar. Üçüncü ve Dördüncü hanımlar da oraya gitmiş."

Zhuge Huai'nin bakışları karardı, sabırsızca, "Bir gün bile huzur yok, saçmalık resmen," dedi.

Zhuge Yue ise duymamış gibi davrandı, cevap vermedi. Çayından bir yudum alıp başını öne eğdi.

"Büyük Genç Efendi, Üçüncü Hanım sizin ve Dördüncü Genç Efendi'nin Tao Ran Avlusu'na gelmenizi istiyor. Acil bir durum varmış."

Zhuge Huai öfkelendi: "Ne varmış da dördüncü kardeşimle ben gidecekmişiz? Daha ne kadar rezil olacağız? Söyle onlara, vaktim yok."

“Büyük Genç Efendi, Üçüncü Hanım aile yasasını uygulamaya kalktı... Tao Ran Avlusu’ndaki Tao Xiang kızı döverek öldürecekler.”

Zhuge Yue çay bardağını bıraktı, ayağa kalktı. “Ağabey, bir gidelim bakalım. Belki gerçekten önemli bir şeydir.”

Zhuge Huai derin bir iç çekerek onunla birlikte çalışma odasından çıktı.

Tao Ran Avlusu’nda hakaretler havada uçuşuyordu. Hanımlar birer birer sahne alıyor, ağızlarına geleni söylüyorlardı. Ancak bu öfkenin altında gizli bir sevinç ve haset vardı: Efendiyi parmağında oynatan bu küçük yosmanın nihayet sonu gelmişti.

Yedinci Hanım, avlunun ortasında yarı çıplak haldeki Tao Xiang’a bakıp kibirle güldü: “Zhuge Malikânesi’nde böyle bir ahlaksızlığın yaşanacağı hiç aklıma gelmezdi. Efendi sana her zaman iyi davrandı ama sen ona böyle mi karşılık veriyorsun? Utanmaz!”

Üçüncü Hanım, otuzlu yaşlarında, bakımlı ve asil görünüşlü bir kadındı; üzerinde kızıl tilki kürkü vardı. Üzüntülü bir tavırla, “Tao Xiang, Efendi giderken döndüğünde seni eş olarak alacağını söylemişti. Ama sen böyle bir rezilliğe bulaştın, artık ben bile seni koruyamam,” dedi.

“Abla, ne diye hâlâ laf anlatıyorsun buna? Bence bir temiz dövüp öldürelim gitsin, Zhuge ailesinin toprağını kirletmesin.”

Tao Xiang’ın yüzü kireç gibiydi. Yerde diz çökmüş, elleriyle göğsünü kapatmaya çalışıyordu; kıyafetleri darmadağındı, gözlerinde fer kalmamıştı, her yeri zangır zangır titriyordu. Arada bir yanındaki adama bakıyordu ama adam ondan daha beter bir haldeydi; korkudan sapsarı kesilmiş, titreyip duruyordu.

Zhuge Yue, Tao Ran Avlusu’na girdiğinde bu karmaşayla karşılaştı. Yedinci Hanım’ın ballandıra ballandıra anlattığı hikâyeyi dinledikten sonra Zhuge ailesinin dördüncü oğlunun kaşları çatıldı, gözlerinde şimşekler çaktı. Zihni hızla çalışmaya başladı.

“Büyük Genç Efendi!” Zhu Shun, Zhuge Huai’yi görünce can simidine sarılır gibi ona doğru atıldı. Gözyaşları ve sümükleri

birbirine karışmış halde bağırdı: “Beni o ayarttı! Bana mektup gönderip çağıran oydu. İçeri girer girmez soyunup beni baştan çıkarmaya çalıştı. Ben Efendi’nin ve sizin iyiliklerinizi hiç unutur muyum? Tüm aklım Zhuge ailesine hizmet etmekle doluyken nasıl böyle bir nankörlük yaparım? Ölümüne direndim de bu kadının tuzağına düşmedim. Ben masumum, hiçbir şeyden haberim yoktu!”

“Sen! Hiç mi vicdanın yok? Sen kendin...”

“Hâlâ konuşuyor!” Tokat sesi avluda yankılandı. Yedinci Hanım, Tao Xiang’ın suratına bir tokat indirip güldü: “Aşağılık kadın! Bana tuzak kurmaya çalışırken kendi kazdığın kuyuya düştün, müstahaktır sana!”

“Dördüncü kardeş! Nereye gidiyorsun?” Zhuge Huai şaşırmıştı. Zhuge Yue’nin arkasını dönüp gittiğini görünce seslendi.

“Ağabey, acil bir işim var, sonra görüşürüz.”

Genç Zhuge Yue, arkasında bu cümleyi bırakarak Tao Ran Avlusu’ndan hızla çıktı ve Qingshan Avlusu’na doğru yola koyuldu.

Qingshan Avlusu’nun kapısını gürültüyle açtı. Huan’er ve diğer birkaç hizmetçi kız çiçeklikteki orkideleri suluyorlardı; Zhuge Yue’yi görünce hemen kenara çekilip saygıyla eğildiler. Zhuge Yue onlara bakmadan kölelerin kaldığı odalara doğru yürüdü ve yürürken sordu: “Xing’er nerede? Gören var mı?”

“Xing’er kendini iyi hissetmediğini söyleyip yatmak için odasına gitti,” dedi bir hizmetçi.

Yanındaki Huan’er, Xing’er’in ceza almasından korkarak hemen ekledi: “Bütün gün bizimle yeni çayları ayıkladı, daha yeni gitti.”

Zhuge Yue’nin yüzü karanlıktı, doğruca Chu Qiao’nun odasına yürüdü. Yanındaki Yue Qi kısık sesle, “Xing’er gerçekten de bütün gün mutfakta meşguldü, dışarı çıktığını görmedim,” dedi.

Kapı gürültüyle açıldı. Zhuge Yue asık bir suratla içeri daldı. Çocuk, yatakta bembeyaz bir yüzle yatıyordu; gerçekten hasta gibi görünüyordu.

Zhuge Yue bir an duraksadı. Onu gerçekten odasında bulmayı beklemiyordu ama nedense onu orada öylece yatarken görünce içini garip bir rahatlama kapladı; sanki üzerinden büyük bir yük kalkmıştı.

“Dördüncü Genç Efendi?” Çocuk, şaşkınlıkla yorganına sarılıp doğruldu. Sesi uykudan yeni uyanmış gibi mahmurdu. “Xing’er bir hata mı yaptı?”

Zhuge Yue bir an ne diyeceğini bilemedi, hafifçe utandı. Başını sallayarak, “Hayır, Huan’er hasta olduğunu söyledi, bakmaya geldim,” dedi.

“Anlıyorum,” dedi çocuk başını sallayarak. “Efendim bu kadar kişiyle beni görmeye geldiği için Xing’er teşekkür eder.”

Zhuge Yue’nin yüzü kızardı, ne yapacağını bilemedi. Olduğu yerde durup boğazını temizledi, hafifçe öksürdü.

Zhu Cheng, efendisinin zor durumda kaldığını görünce durumu kurtarmak için öne atıldı: “Xing’er, Efendi seni görmeye gelmiş, hâlâ ne diye yatıyorsun? Kalksana!”

Çocuk duraksadı, yüzünde bir telaş belirdi, dudaklarını ısırdı ama yerinden kımıldamadı.

Zhuge Yue’nin gözleri buz kesti, şüpheleri yeniden uyandı. Bugünkü olay büyük bir planın parçasıydı; nöbetçileri atlatıp gizlice gitmek büyük maharet isterdi ve giysilerinde mutlaka iz kalırdı. Haberi alır almaz buraya gelmişti; planı yapan kişiden daha yavaş olması imkânsızdı. Çocuğun bu hali... Yoksa o yorganın altında bir şeyler mi gizliydi?

“Xing’er,” dedi Zhuge Yue ağır adımlarla yaklaşarak. Gözlerini çocuğun yüzüne dikmişti. Boğuk bir sesle, “Bana bir bardak çay koy,” dedi.

Çocuğun yüzünde korku dolu bir ifade belirdi. Dudaklarını ısırarak, “Efendim lütfen önce dışarı çıksa... Xing’er birazdan... Birazdan kalkıp hizmet eder,” dedi.

“Olmaz.” Zhuge Yue yatağın kenarına kadar geldi. Uzun parmaklarıyla çocuğun üzerindeki ince yorganı kavradı. Kömür karası gözlerini çocuğun kocaman gözlerine yaklaştırarak tane tane konuştu: “Şimdi içmek istiyorum.”

Aniden bir çığlık koptu. Odadaki herkes donakalmıştı, şaşkınlık nidaları yükseldi. Minicik yatakta, zayıf bedenli çocuk dizlerini göğsüne çekmiş, yüzünü kollarına gömmüştü; omuzları sarsılıyordu. Simsiyah uzun saçları omuzlarına dökülmüştü ve çocuk... tek bir iplik bile yoktu üzerinde!

Zhuge Yue yorganı tutarken öylece kalakaldı. Uzun bir süre sonra, genç efendinin yakışıklı yüzü alev alev yandı. Hızla arkasını dönüp ağzı açık bakan uşaklara kükredi: "Ne bakıyorsunuz? Defolun dışarı!"

Uşaklar kendilerine gelip apar topar odadan çıktılar.

Zhuge Yue yorganı Chu Qiao'nun üzerine fırlattı. Sesi her zamanki gibi sakin değildi, oldukça telaşlı ve asabi bir tonla, "Çabuk giyin!" dedi.

Arkasından çıt çıkmıyordu, sadece hafif hıçkırık sesleri geliyordu. Zhuge Yue kaşlarını çatmıştı, kime kızdığını kendi de bilmiyordu. Sabırsızca ve öfkeyle, "Neyse, yat sen!" diye bağırdı.

Ardından büyük adımlarla odadan çıktı, kapıyı gürültüyle çarptı. Odadaki çocuk başını kaldırdı; yüzünde ne bir üzüntü ne de bir gözyaşı vardı. Bakışları soğuk ve sakindi. Chu Qiao altındaki şilteyi kaldırdı; çamura bulanmış kıyafetlerini acımadan yere fırlattı.

Zhuge Yue gerçekten çok dikkatli, giyinmeme bile vakit bırakmayacak kadar hızlı geldi.

Ama böylesi daha iyi olmuştu. Bu öğleden sonra hiç kimse onun odasına girmeye cesaret edemezdi; böylece bir sonraki adımı için bolca vakti kalmıştı.

Çocuk başını eğip hafifçe gülümsedi. O küçücük yüzünde karanlık bir ifade belirdi.

Hesap sorma vakti geldi.

Kıyafetlerini yeni değiştirmişti ki kapı çalındı. Huan'er heyecanla içeri daldı, gülerek, "Xing'er, müjde! Duymak ister misin?" dedi.

Chu Qiao küçücüktü; yüksek sandalyeye oturduğunda ayakları yere bile değmiyordu. Çayından asil bir tavırla bir

yudum aldı. “Anlat bakalım.”

“Xing’er!” Küçük hizmetçi dudaklarını büzdü. “Duymak istiyor musun istemiyor mu, hiç heyecanlanmadın.”

Chu Qiao gülümsedi. “Anlatmak istiyorsan anlatırsın zaten. İstemiyorum desem de anlatacaksın.”

“Hıh, seninle uğraşmayacağım ama bu seferki gerçekten büyük haber,” dedi Huan’er neşeyle. “Dış malikânenin kâhyası Zhu Shun ile iç malikânenin yeni gözde şarkıcısı gizlice buluşurken Yedinci Hanım’a yakalanmışlar. Üçüncü Hanım ve Büyük Genç Efendi bile oraya gitmiş. Şarkıcı kızı kuyuya atmışlar, Kâhya Zhu’ya da elli sopa ceza vermişler. Nasıl, iyi haber değil mi?”

Çay bardağını tutan eli bir an duraksadı. Chu Qiao sandalyede otururken gözlerini hafifçe kıstı, tüm duygularını ve keskinliğini gizleyerek başını salladı: “Gerçekten iyi habermiş.”

Huan’er öfkeyle devam etti: “Tabii ya! Zhu Shun hep gücüne güvenip milleti eziyordu. Biz kölelerden onun zulmünü görmeyen mi kaldı? Sizin Jing ailesinin çocuklarının o yaşlı efendiye gönderilmesinde bile onun parmağı vardı. Bugün yediği o dayak içimizdeki yangını biraz olsun soğuttu, Tanrı’nın adaleti işte.”

Chu Qiao’nun ifadesi değişmedi, sesi sakin ama derinden geliyordu: “İç malikânenin şarkıcısıyla zina yapmanın cezası sadece elli sopa mı? Bu biraz hafif kalmamış mı?”

“Kim demez ki?” dedi Huan’er. “Az önce Yedinci Hanım da buna kızıp Dördüncü Genç Efendi’ye şikâyete geldi ama bizim efendimiz biliyorsun bu işlere hiç karışmaz. Hanımefendi ve Efendi de burada değil, her şey Büyük Genç Efendi’nin elinde. Zhu Shun da Büyük Genç Efendi’nin adamı, ne yaparsın...”

Chu Qiao başını salladı, ağır ağır konuştu: “Tamam, anladım. Huan’er, haber verdiğin için teşekkürler.”

Huan’er onun yüzünün biraz garip olduğunu görünce sesi yumuşadı, huzursuzca, “Xing’er, iyi değil misin? Gidip doktor çağırayım mı?” dedi.

— 24 —

“Gerek yok,” dedi Chu Qiao hafifçe gülümseyerek. “Biraz dinlenirsem geçer.”

“Peki o zaman,” dedi Huan’er başını sallayarak ve odadan çıktı. Kapı kapanır kapanmaz çocuğun yüzü bir anda ciddileşti.

Bu kadarı bile onu devirmeye yetmedi mi?

O halde bizzat müdahale etmesi gerekecekti. Chu Qiao dudaklarını ısırdı; tüm planlarını yeniden gözden geçirmeliydi.

Dış avlu kâhyası Zhu Shun’un bahçesinin kapıları sımsıkı kapalıydı ama içeriden gelen domuz çığlığını andıran feryatlar çok uzaklardan bile duyulabiliyordu. Gelip geçen hizmetçiler başlarını eğip bakmaya cesaret edemeseler de yüzlerindeki o gizli sevinç, bayram harçlığı almışlar gibi belirgindi.

Zhu Shun yatakta yüzüstü uzanmış, bir yandan acıyla bağırıyor bir yandan da yaralarına ilaç süren uşaklara küfürler yağdırıyordu. Sanki onu bu hale getirenler onlarmış gibi...

“Seni gidi melun! Canımı mı yakmak istiyorsun!”

Uşaklardan biri ter içinde, “Kâhya Zhu, biraz sabredin. Deriniz pantolonunuza yapışmış, soymadan olmaz,” diyerek kendini savunmaya çalışıyordu.

Odanın doğu tarafı suya bakıyordu ve önünde birkaç çalı vardı. Keskin bir bıçak sessizce pencere aralığından içeri süzüldü ve çığlıkların arasında pencere mandalını usulca açtı. Chu Qiao, el yapımı katlanabilir arbaletini doğrultup adamın kafasına nişan aldı.

Bu arbalet Güney Afrika’daki bir kabileden gelme, oldukça zarif ve etkili bir silahtı. Parçalarına ayrılıp katlanabiliyor, kısa mesafede sessiz ve ölümcül atışlar yapabiliyordu. Chu Qiao, geçmişteki görevlerinde bu silahla en sıkı korunan yerlere sızmış ve hedeflerini etkisiz hale getirmişti. Usta bir avcı bu silahla yetişkin bir kaplanı bile devirebilirdi. Bu çağda, bir suikastçı için

biçilmiş kaftandı. Zhu Shun şanslıydı; bu çağlar ötesi silahın ilk kurbanı olacaktı.

Tam o sırada içeri bir adam telaşla daldı: “Kâhya Zhu! Kâhya Zhu!”

“Ne bağırıyorsun be!” diye gürledi Zhu Shun. “Cenazeye mi geldin? Hâlâ ölmedim!”

Uşak nefes nefese, “Kâhya Zhu, yan malikâneden geldiler. İkinci Efendi soruyor, söz verdiğiniz o küçük kız köle neden hâlâ gönderilmedi?”

Zhu Shun bir an duraksadı, hırsla yataktan fırlamaya çalıştı ama parçalanmış kalçasının acısıyla inleyerek geri yığıldı. “O kız işe yaramaz artık, Dördüncü Şehzade de onu bırakmaz zaten. Xile Avlusu’nda yeni alınmış on tane köle hazırladım, git onları al götür.”

“Emredersiniz.”

Zhu Shun arkasından bağırdı: “İkinci Efendi’ye söyle, ağır hastayım. İyileşince bizzat ziyaretine geleceğim.”

Pencerenin dışındaki arbalet yavaşça aşağı indi. Chu Qiao’nun gözlerinde bir ışık parladı; aklına başka bir fikir gelmişti.

Belki de bu adamdan kurtulmanın daha temiz, elini kana bulamayan bir yolu vardı.

Xile Avlusu’nun toprak zindanının kapısı açıldığında içeriye keskin bir koku yayıldı. Gelen kâhya burnunu kapatarak, “Bunlar ne böyle? Efendi’ye böylelerini mi sunacağız?” diye söylendi.

Zhu Shun’un adamı yaltaklanarak, “Bu aralar köle bulmak zor efendim. Zhuge malikânesine alınacağını duyanlar fiyatı artırıyor. Bunları kâhyamız bin bir güçlükle buldu. Merak etmeyin, bir güzel yıkanınca her biri dünya güzeli olur, Efendi’miz çok memnun kalacaktır.”

“Tamam, uzatma. Çıkarın şunları.”

İçerideki çocuklar uzun zamandır gün ışığı görmemişti. Korkuyla birbirlerine sokulmuş, gözlerini ışıktan korumaya çalışan yavru köpekler gibiydiler.

Kâhya çocukları sayarken kaşlarını çattı: “On tane demiştiniz,

burada on bir tane var.”

“Öyle mi?” Uşak çocukları tekrar saydı. “Kâhya Zhu yanlış hatırladı herhalde, gidip sorayım.”

“Vaktim yok, götürün şunları!”

İri yarı adamlar çocukları iteleyerek yürütmeye başladı: “Hadi, düş önümüze!”

Korkudan ağlamaya başlayanlar oldu. “Ağlayanın kellesini uçururum!” diye bağırdı bir muhafız, çocuklardan birini kolundan yakalarken.

Tam o sırada çocuk aniden dönüp adamın bileğini ısırdı. Adam acıyla bağırıp elini gevşetince, çocuk bir tavşan gibi fırlayıp kaçmaya başladı.

“Kaçıyor! Yakalayın!”

Zhuge uşağı, çocuğun koştuğu yönü görünce dehşete düştü: “Durun! Orası Dördüncü Şehzade’nin Qingshan Avlusu, oraya gidilmez!”

“Alt tarafı bir köle, neden gidilmesin?” Kâhya Zhu uşağı itip çocuğun peşinden koştu.

Qingshan Avlusu’nun kapısı sert bir tekmeyle açıldı. İkinci Efendi’nin adamları içeri daldı. Vazoları silen Huan’er ve diğer hizmetçiler korkuyla sıçradı.

Zhuge Yue, ağabeyi Zhuge Huai tarafından çağrılmıştı; muhafızlar da yanında değildi. Avlu sessizdi.

Huan’er titreyerek öne çıktı: “Siz kimsiniz? Buranın Dördüncü Şehzade’nin yeri olduğunu bilmiyor musunuz?”

“Hanımefendi, kaçan bir köleyi arıyoruz. Kusura bakmayın.”

“Kölenin bizim burada ne işi olur?” Huan’er karşıdakilerin biraz kibar olduğunu görünce cesaretlendi. “Siz hangi avlunun uşağısınız? Hiç mi adap bilmezsiniz?”

“Biz İkinci Efendi’nin adamlarıyız. Şikâyetiniz varsa Şehzade’ye söyleyin, biz de Efendi’mize haber veririz zaten.”

İkinci Efendi’nin adını duyunca Huan’er’in sesi kısıldı: “Biz... biz köle falan görmedik. Dağılın buradan.”

Uşaklardan biri, “Şu odaya girdi, kendi gözlerimle gördüm!” dedi.

Huan’er dehşetle bağırdı: “Orası Şehzade’nin baş hizmetçisinin odası, giremezsiniz!”

Kâhya Zhu şüpheyle baktı: “Girip yakalayın!”

“Hayır!” Huan’er engel olmaya çalıştı ama bir dev tarafından kenara itildi.

“Kâhya Zhu, işte burada!”

“Xing’er!” Huan’er bağırdı. “Yanlış kişiyi tutuyorsunuz! O bizim avlumuzun hizmetçisi, köle değil!”

Kâhya Zhu soğukça, “Sizin gibi birbirini kollayan küçük uşakları çok gördüm. Uzatmayın, yoksa başınız ağrır,” dedi ve Chu Qiao’yu alıp avludan çıktılar.

“Xing’er!” Huan’er ağlayarak arkalarından koştu. En arkadaki uşağı görünce tanıdı: “Sen Zhu Shun’un adamı değil misin? Onları sen mi getirdin? Çabuk Xing’er’i geri al!”

Uşak şaşkındı. Kölenin o odaya girdiğini görmüştü ama Qingshan Avlusu’nun hizmetçisiyle tanışık çıkmasına anlam veremedi. “Bırak yakamı! Bunlar Efendi’ye gidecek köleler, çok konuşursan seni de götürürüz!”

Kısa süre sonra avlu boşaldı. Huan’er öylece kalakalmıştı. Diğer hizmetçiler korkuyla geri çekilmişti.

“Şehzade’yi bulmalıyım!” Huan’er gözyaşlarını silip Hongshan Avlusu’na doğru koşmaya başladı.

Zhuge Yue, ağabeyinin çalışma odasında devlet meselelerini görüşüyordu. Dışarıdan uşağı Zhu Cheng’in sesi geldi: “Şehzade’m, Huan’er acil bir durum olduğunu söylüyor.”

Zhuge Yue kaşlarını çattı: “Dönünce söylesin, bu ne edepsizlik? Gitsin beklesin.”

Dışarıda bir sessizlik oldu. Sonra Zhu Cheng tekrar kapıyı çaldı: “Şehzade’m... Xing’er... Onu Kâhya Zhu’nun adamları götürdü.”

Kapı bir anda açıldı. Zhuge Yue buz gibi bir sesle, “Ne dedin sen?” diye sordu.

Zhu Cheng ter içinde, içerideki Zhuge Huai'ye bir bakış atıp yutkundu: "Kâhya Zhu'nun adamları kaçan bir köleyi arıyormuş. Xing'er'in o köle olduğunu iddia edip zorla Qingshan Avlusu'ndan almışlar."

"Nereye götürmüşler?"

"İkinci Efendi'nin malikânesine..."

Zhuge Yue'nin yüzü bir anda karardı.

"Yanlışlık olmuştur herhalde. Zhu Shun yaralandığından beri işleri karıştırdı," dedi Zhuge Huai, kardeşinin omzuna dokunarak. "Boş ver kardeşim, alt tarafı bir hizmetçi. Ben sana daha iyilerini gönderirim."

Zhuge Yue ağabeyini duymamış gibi uşağına döndü: "Ne kadar oldu?"

"Yarım saat kadar..."

Zhuge Yue tek kelime etmeden kapıdan çıktı. Uşakları da peşine takıldı.

Zhuge Yue, Chu Qiao'yu kurtarmaya giderken; Wei ailesinin ata tapınağında Wei Guang, yeğeni Wei Shuye'ye altın bir ok uzatıyordu. Yaşlı adamın sesi vakurdu: "Shuye, ne beni ne de atalarımızı hayal kırıklığına uğratma."

Wei Shuye altın oka bakarken gözlerinde bir hırs parladı. Bir şey söylemek istedi ama kelimeler boğazına düğümlendi.

"Ataların ve baban seni izliyor. Ne yapman gerektiğini biliyorsun."

Wei Shuye kaşlarını çattı. Uzun bir sessizlikten sonra sordu: "Kim?"

Wei Guang hafifçe gülümsedi, parmağını çayına batırıp sunağın üzerine tek bir isim yazdı.

Wei Shuye'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. Şaşkınlıkla yaşlı adama baktı.

— 25 —

"Bu, Altın Saray'ın efendisinin arzusudur. Git evladım, nedenini sorman gerekmez. Tek bilmen gereken, yaptığın her şeyin Wei ailesi için, Wei klanının üç yüz yıllık şerefi için olduğudur. Bu kadarı kâfidir."

Genç siluet yavaş yavaş gözden kayboldu. Batan güneşin ışıkları açık kapıdan içeri süzülüyor, her yeri kan kırmızısına boyuyordu.

Wei Jing arka odadan çıkıp yaşlı adamın yanına geldi. Üzerinde koyu yeşil bir ipek kaftan vardı; o eski havai ve fevri halinden eser yoktu. Bakışları soğuk, ifadesi mesafeliydi. Saygıyla eğildi: "Amca."

"Her şey hazır mı?"

"Müsterih olun amca, her şey ayarlandı."

"Güzel." Yaşlı adam hafifçe başını eğdi, atalarının ruh tabletlerine dönüp tütsü yaktı. Görkemli kaftanı yerde sürünürken hafif bir kül bulutu havaya kalktı.

Yaşlı adamın ayağa kalkacağını gören Wei Jing, hemen Wei Guang'ın koluna girdi. Sesi sıradan bir sohbet havasındaydı: "Amca, sizce kuzeydeki o adamın bu sefer kaçta kaç şansı var?"

"Heh..." Yaşlı adam kısık bir sesle güldü; bu gülüşte bariz bir alay vardı. "Zerre kadar şansı yok."

Wei Jing kaşlarını çattı, merakla sordu: "Yanbei toprakları çok geniş, halkı savaşçı. İklimi sert olsa da Batı Bölgeleri ile bağlantısı var, ticareti güçlü. 'Kuzey Seçmeleri'nden sonra kadroları yetenekli isimlerle doldu. Yan Kralı dahi bir dâhi olmayabilir ama halkı tarafından çok seviliyor, çok saygı görüyor. Bir direnme gücü olmaz mı dersiniz?"

Wei Guang'ın yüzündeki kırışıklıklar derinleşti, derin bir nefes aldı: "Sıradan bir adamın suçu yoktur, suçu elindeki hazinedir. Altın Saray'dakinin onu yok etmeye neden karar verdiğini

sanıyorsun? Bir insan çok uzun süre hata yapmazsa, bu başlı başına bir hata sayılır. İktidar sanatı dengede gizlidir; zirveye ulaşan elbet düşer, devran döner durur. Yan Shicheng, elinde bu kadar çok avantajı topladığı için o adamın hedefi oldu. Kaldı ki," Wei Guang sırıttı, "bir ağaçta iki farklı meyve yetişmez. Yanbei, Büyük Uyum ile yükseldi, yine onunla yok olacak."

Wei Guang dönüp klanın en güvendiği bu gencine baktı, nasihat edercesine konuştu: "Jing'er, millet Konsey'in Büyük Xia'yı yönettiğini, yedi büyük klanın sadece isimde tebaa, gerçekte ise hükümdar olduğunu sanır. Ama amcan sana şunu söylesin: Saraydaki o kişi, Büyük Xia hanedanının asıl ve tek efendisidir. Bunu asla unutma."

Wei Jing, Wei Guang'ın bu kadar ciddi konuştuğuna nadir şahit olurdu. Hemen başını eğip saygıyla onayladı.

Wei Guang derin bir nefes daha aldı: "Yan Kralı'nın şansı yok, çünkü o asla isyan etmeyi düşünmedi. Suç uydurmak en kolayıdır, heh."

Güneş kan gibi batarken, Zhenhuang Şehri sokaklarında birileri aniden gökyüzünü işaret ederek bağırdı. Yoldan geçenler durup bakmaya başladı. Herkes başını kaldırdığında, henüz kararmamış gökyüzünde kan ağlayan bir yıldızın uğursuzca parladığını gördü. Işığı titriyor, insanı ürpertiyordu.

Zhuge malikânesinin kapısında, bir belaya çattığını anlayan Zhu Shun sedyeyle dışarı taşınıyordu. Zhuge Yue'yi atının üzerinde, öfkeden gözü dönmüş bir halde görünce tüm acısını unuttu. Bir feryat koparıp peşinden koştu: "Dördüncü Genç Efendi, kulunuzu bir dinleyin, bu bir yanlış anlaşılma!"

Vın! Bir kan çizgisi aniden göğe fışkırdı. Adamın acı dolu çığlığıyla birlikte, yağlı ve koca bir kulak yere düştü. Kanlar her yere saçılıyordu.

"Canını şimdilik bağışlıyorum, dönmemi bekle." Genç adamın sesi sakindi ama duyanların iliğini donduran bir soğukluk taşıyordu. Zhuge Yue buz gibi bakışlarla atını mahmuzladı; muhafızlar Zhu Shun'a acıyan gözlerle bakıp efendilerinin peşinden gittiler.

Daha birkaç gün önce elini kaybeden adam, şimdi yerde yuvarlanarak feryat ediyordu. Ancak o eski yalakalarından bir kişi bile yanına yaklaşıp ona el uzatmaya cesaret edemiyordu.

Akşam yemeği vakti kar yağmaya başladı. Chishui Gölü kıyısı bembeyaz bir örtüyle kaplanmıştı. Yan Xun, kar beyazı bir vizon kürk içinde, başlığı takılı halde göl kenarında atıyla duruyordu. Uzaktan bakıldığında, görkemli giysileri, yakışıklı yüzü ve durgun bakışlarıyla bu donmuş göl manzarasında bambaşka bir asalet sergiliyordu.

Güneş dağların ardında kaybolurken, Altın Saray yönünde hiç sönmeyen balina yağı kandilleri parlamaya başladı, göz alıcı bir ışık yayıyordu. Yan Xun saray kapısına doğru döndü, bakışları o noktada donup kaldı.

"Prens!" Uşağı Feng Mian uzaktan nefes nefese koşarak geldi. "Kötü bir haber var!"

Yan Xun kaşlarını kaldırdı: "Nedir?"

"O Xing'er denilen kız... Zhuge ailesinin ikinci büyük dedesi tarafından Bama Sokağı'ndaki ek binaların olduğu alana götürülmüş."

"Ne?" Yan Xun'un kaşları çatıldı, sesi sertleşti: "Ne zaman olmuş? Nereden duydun, haber kesin mi?"

"Zhuge malikânesinde çalışan temizlikçilerden duydum. Ne kadar doğru bilemem ama Qingshan Avlusu'ndaki Xing'er dediler."

Yan Xun bir süre düşündü, sonra aniden atına atladı: "Feng Mian, Bama Sokağı'na gidiyoruz."

"Ha?" Feng Mian şaşırdı. "Prens, gerçekten mi gidiyoruz? Ya haber yanlışsa? Biraz daha beklesek?"

Yan Xun başını salladı: "Yanlışsa geri döneriz, bir şey olmaz."

"Peki ne hakla gideceğiz? Öyle paldır küldür içeri dalıp adam mı arayacağız?"

Yan Xun'un gözleri parladı: "Gitmeden önce bir veda ziyareti diyelim, sorun olmaz. Yürü!"

At nalları karları döverek ilerliyordu. Şehrin batısında, üç yüz

kişilik bir birlik sessizce bekliyordu. Bir gözcü hızla geri dönüp genç komutana rapor verdi: "Komutanım, bizzat gördüm; Prens Yan, Bama Sokağı'ndaki Zhuge malikânesine doğru yola çıktı."

"Zhuge ailesi mi?"

Wei Shuye kaşlarını çattı: "Yan Xun'un Zhuge ailesiyle ne işi olur? Yoksa Zhuge ailesi bu işe karışmak mı istiyor? Zhuge Muqing bu sefer Konsey toplantısına katılmadı, acaba bilerek mi uzak duruyor?"

"Komutanım," dedi Jiang He atını ileri sürerek. "Sanmıyorum. Zhuge Muqing eskiden beri yaşlı Batu ile dosttur. Bu sefer doğudaki sel felaketi yüzünden gelemediği söyleniyor. Bence sadece bir tesadüf."

Wei Shuye başıyla onayladı: "Eğer öyleyse, işimiz çok daha kolay olur."

Gökyüzünde soğuk bir ay parlıyordu. Başını kaldırıp fısıldadı: "Vakit geldi."

Ordu hızla harekete geçti, Zhuge ailesinin ikinci büyük dedesi Zhuge Xi'nin malikânesine doğru ilerlemeye başladı.

Zhuge Yue, Yan Xun ve Wei Shuye dört nala Zhuge Xi'nin evine doğru gelirken, her daim müzik seslerinin yükseldiği Chuniang Köşkü'nde ise ölüm sessizliği hâkimdi.

Keskin bir hançerin ucundan süzülen kanlar, Batı Bölgeleri'nden gelme beyaz deve tüyü halının üzerine damlıyor, hızla emilerek kızıl bir leke oluşturuyordu. Gecenin rüzgârı köşedeki pencereden içeri süzülüyor, odadaki ağır ve lüks parfüm kokusunu dağıtıyordu. Işıl ışıl yanan Chuniang Köşkü'nde, Zhuge Xi dehşet içinde boğazını tutuyor, daha omuzuna bile gelmeyen çocuğa inanmaz gözlerle bakıyordu. Kum saatindeki kumlar akıp gidiyordu; sonunda bir "güm" sesiyle Zhuge Xi dizlerinin üzerine çöktü.

"Beni affetmem için yalvarıyor musun?" Chu Qiao'nun sesi çok kısıktı. Başını hafifçe eğmiş, yaşlı adamın yüzüne yan gözle bakıyordu. Midesindeki o yoğun iğrenti hissi onu kusmanın eşiğine getirmişti. O karanlık gecede, Zhi Xiang ve diğerlerinin parçalanmış cesetleri zihnini bir bıçak gibi deşiyordu. Yavaşça

yaklaştı, fısıldadı: "Vaktiyle o kadar çok insan da sana yalvarmıştı, sen neden bırakmadın?"

Zhuge Xi yerdeydi, boğazından fışkıran kanlar durmak bilmiyordu. Lüks içinde yaşamış ama ölümden ölesiye korkan bu soylu adam, bir yaprak gibi titriyor, kanlı elleriyle o "iblis" çocuktan uzaklaşmak için sürünmeye çalışıyordu. Yerde bıraktığı kan izi o kadar parlak, o kadar dehşet vericiydi ki...

"Zaten çok bile yaşadın, bedelini ödeme vaktin geldi. Gökler canını almıyorsa, ben alırım." Bir hışırtı duyuldu, bıçak kemiğe dayanıp onu kesti. Boğazdan fışkıran kanlar her yeri o ağır, pis kokuyla doldurdu.

Chu Qiao, Zhuge Xi'nin açık kalan gözleriyle kendisine bakan başını elinde tutuyordu; duygusuzca yere fırlattı. Köşeye sinmiş on küçük kız köleye doğru yürüdü. Çocuklar dehşet içinde ona bakıyor, birbirlerine sokuluyorlardı. Onların gözünde, aniden iplerinden kurtulup Zhuge Efendi'yi öldüren bu çocuk bir deliydi, cehennemden gelmiş bir iblis kadar korkunçtu. Kimse, o olmasaydı şu an kaçının hayatta kalacağını idrak edemiyordu.

Chu Qiao, on yaşlarında, narin görünümlü bir kızı yanına çekti. Çocuğun yüzü bembeyazdı, dudakları titriyordu. Chu Qiao başını eğip buz gibi bir sesle sordu: "Korkuyor musun?"

Çocuk, bir sonraki kurbanın kendisi olacağından korkarak durmadan başını salladı. Gözyaşı ve sümük birbirine karışmıştı ama ses çıkarmaya bile cesaret edemiyordu.

"Madem korkuyorsun, o zaman bağır."

Zavallı halkın çocuklarıydı bunlar; küçük olsalar da hayatı biliyorlardı. Çocuk hemen başını sallayıp ağlamaya başladı: "Ses çıkarmayacağım, hiçbir şey görmedim, ne olur bırak beni."

Chu Qiao sabırsızca kaşlarını çattı: "Anlatamadım mı? Bağır dedim."

"Ne olur," diye hıçkırdı çocuk. "Bırak beni, kulun kölen olayım... Ah!"

Sekiz yaşındaki çocuk aniden hançerini kaldırıp kızın boğazına doğru savurdu. Az önce yalvaran çocuk dehşetle çığlık attı. Vın! Keskin hançer kızın boynunu sıyırıp arkasındaki yatak

direğine saplandı; kıza bir şey olmamıştı.

"Ne oluyor? Efendim, bir sorun mu... Ah! Katil var!" Kapıda bekleyen hizmetli sesleri duyunca içeri kafasını uzattı; daha lafını bitiremeden Zhuge Xi'yi kanlar içinde yerde gördü. Genç uşağın aklı başından gitti, bir çığlık atıp yere yığıldı, sonra can havliyle kalkıp sendeleyerek dışarı kaçtı.

Chu Qiao hançerini elinde tarttı, vakti hesapladı; tüm malikâne muhafızlarının duymuş olması gerekiyordu. Hançeri bir ok gibi fırlattı; bıçak uşağın ensesinden girip alnından çıktı!

Panik dolu ayak sesleri yaklaşırken, çocuk hemen diğer kölelerin arasına oturdu. Yirmi kadar iri yarı adam odaya daldı; Zhuge Xi'nin cesedini görünce yüzleri kireç gibi oldu.

"Neler oldu?" diye gürledi muhafız başı kölelere bakarak.

"Katil!" Sekiz yaşındaki çocuk herkesten önce feryat etti. Gözyaşları sicim gibi boşalıyordu. "Zhuge Efendi'yi öldürdü, sonra da... Çok korkunçtu, ühü..." Çocuk hıçkıra hıçkıra anlatıyor, yüzü korkudan bembeyaz kesilmiş, dili dolaşıyordu.

Muhafız başı öfkeyle sordu: "Nereye kaçtı?"

"Oraya!" Chu Qiao güneydeki hafif aralık pencereyi işaret etti. "Oradan kaçtı!"

— 26 —

“Birkaç kişi burada kalsın, diğerleri benimle gelsin, peşine düşün!”

Muhafızlar bir gürültüyle odadan dışarı fırladılar; Zhuge İhtiyar Efendi’nin cesedini beklemek üzere geride sadece üç kişi kalmıştı.

Diğer çocuklar dehşet içinde Chu Qiao’ya bakıyordu. Zhuge Malikanesi’nin muhafızlarını az önce ustaca bir yalanla uzaklaştıran bu çocuğun elinde bir tatar yayı vardı ve yüzünde korkudan eser kalmamıştı. Zhuge Efendi’nin cesedini inceleyen hizmetkârlara bakıp hafifçe gülümsedi ve keskin, gürültülü bir ıslık çaldı. “Hey! Boşuna uğraşmayın.”

Üç adam şaşkınlıkla başlarını çevirdi ama daha çığlık bile atamadan, üç ok peş peşe havayı yardı. Kayan yıldızlar gibi süzülen oklar, hayretle açılmış üç kafatasına tam isabetle saplandı. Kanlar oluk gibi akarken üç ceset aynı anda yere yığıldı; efendileri Zhuge’ye öteki dünyada da sadakatle eşlik etmek üzere yola koyulmuşlardı.

“Ah!” Küçük kölelerden biri dehşetle bağırdı.

Chu Qiao hemen çocuğun ağzını kapattı. “Bağırmanız gereken yerde susarsınız, şimdi ise ortalığı birbirine katıyorsunuz.”

Çocukların hepsinin beti benzi atmıştı, hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladılar.

Chu Qiao derin bir iç çekerek yavaşça konuştu: “Söyleyeceklerim çok önemli, canınızı kurtarmak istiyorsanız beni can kulağıyla dinleyin, anlaşıldı mı?”

Çocuklar bir anda ağlamayı kestiler, gözlerini kocaman açıp ona baktılar.

“Ben, Kâhya Zhu Shun’un adamıyım. Bu ihtiyar herif insanlıktan çıkmıştı, çocuklara hep zulmederdi. Kâhya Zhu Shun buna daha fazla dayanamadı ve onu öldürmem için beni

gönderdi. Bu, halkı bir beladan kurtarmaktır; hiçbiriniz Kâhya Zhu'yu ele vermeyeceksiniz. Zhuge ailesi size ne işkence yaparsa yapsın, tek kelime etmeyeceksiniz. Kâhya Zhu sizi kurtaracaktır, unutmayın sakın, tamam mı?"

Çocuklar, korkmuş tavşanlar gibi alelacele başlarını salladılar.

Chu Qiao belli belirsiz gülümsedi. Ağ çoktan atılmıştı, şimdi balıkların içine girmesini bekliyordu. Bu çocuklar gerçekten büyük bir sadakat gösterip işkenceye göğüs gerseler ve ağızlarını açmasalar bile —ya da tam tersi, her şeyi anlatsalar ve Zhuge ailesi onlara inanmasa bile— Qingshan Avlusu'ndaki tüm hizmetkârlar, Zhu Shun'un adamlarının onu alıp Zhuge Xi'nin malikanesine getirdiğini kendi gözleriyle görmüştü. Sadece bu bile Zhu Shun'un yakasını kurtarmasına yetmezdi. Ölüm onun için artık kaçınılmazdı; şimdi merak edilen tek şey, nasıl bir ölümle can vereceğiydi.

Zamanı ölçen kum saatine bir göz attı; vakit tam istediği gibiydi. Arka kapıdan kaçan Xiao Ba'yı karşılamak için gizlice geri dönmeye hâlâ vakti vardı.

Tam ana kapıdan çıkmak üzereydi ki, bir el aniden ayak bileğine sımsıkı yapıştı. Chu Qiao aşağı baktığında, bunun henüz tam ölmemiş bir muhafız olduğunu gördü.

"Zalime yardakçılık eden, ölümü hak eder!" Chu Qiao'nun bakışları buz kesti. Adamın alnındaki oku tek hamlede çekip çıkardı. Ceset birkaç kez sarsıldı ve bir daha kımıldamadı. Chu Qiao adamın elini çözmeye çalıştı ama parmaklar kenetlenmişti. Birkaç denemeden sonra ayağını kurtaramayınca gözü döndü; muhafızın belindeki uzun palayı kaptığı gibi *puf* diye bir sesle adamın elini bileğinden koparıp attı.

"Ne yapıyorsun sen?" Alçak, boğuk bir ses yankılandı. Ses çok yüksek değildi ama yoğun bir öldürme arzusu taşıyordu. Zhuge Yue, üzerinde ateş kırmızısı bir kürk, saçlarında rüzgârın savurduğu karlar ve arkasında Qingshan Avlusu'nun kalabalık maiyetiyle kapıda belirdi. Elleri kan içindeki çocuğa karanlık bakışlarla bakarken, kelimelerin üzerine basarak gürledi.

Chu Qiao başını kaldırdı, ince kaşları yavaşça çatıldı. Zhuge

Yue'nin burada ne işi vardı? Gerçi bunun artık bir önemi yoktu. Chu Qiao sakinliğini koruyarak ona baktı, dudaklarının kenarıyla soğuk, belli belirsiz bir gülümseme kondurdu. "Gördüğün gibi, bin kez ölse bile günahlarını ödeyemeyecek olan bu moruğu öldürdüm."

Zhuge Yue'nin yüzü karardı, gözlerinde fırtına bulutları çalkalanıyordu. "Önceki olanlar da mı senin işindi?"

"Evet!" Çocuk neşeyle gülümsedi. Böylesine kanlı bir ortamda bu kadar tatlı ve masum bir gülümseme sergilemesi son derece tekinsiz duruyordu. Elinde kesik bir bilekle, yüzünde güller açarak konuştu: "Maalesef çok geç öğrendin. Şimdi gidip Zhuge klanının büyüklerine ne hesap vereceğini düşün sen. Ne de olsa ben senin avlundan bir hizmetkârım ve Zhuge Xi öldükten sonra bundan en çok kârlı çıkacak olan sizin ana kolunuzdur."

"Adamlar!" dedi Zhuge Yue boğuk bir sesle. "Yakalayın şunu!"

"Anca rüyanızda görürsünüz!" Çocuk soğuk bir kahkaha attı, elini savurarak bağırdı: "Gizli silah!"

Qingshan Avlusu'nun usta hizmetkârları anında harekete geçip Zhuge Yue'yi çember içine alarak korumaya aldılar. Yue Qi genç yaşına rağmen oldukça çevikti; hızla öne fırlayıp uzun palasını çekti. Kılıcı fırtınadaki yağmur gibi hızla savururken önünde beyaz ışıklardan bir duvar ördü; öyle ki üzerine su atılsa tek damlası geçemezdi.

Güm diye bir ses duyuldu; bir nesne Yue Qi'nin palasına çarptı ve havaya kan sıçradı. Herkes aşağı baktığında, bunun paramparça olmuş, kanlı bir el olduğunu gördü.

Pencerenin dışından çocuğun soğuk ve sert sesi yükseldi: "Zhuge Yue, Lin Xi boşuna ölmedi!"

Ay ışığının altında, o minicik beden bir anda gecenin sonsuz karanlığında kaybolup gitti.

Genç adamın yüzü kaskatı kesilmişti, gözleri kan çanağı gibi olduğu yerde dikiliyordu. Zhu Cheng çekinerek ona baktı ve diğer hizmetkârlara öfkeyle bağırdı: "Ne dikiliyorsunuz? Peşine düşsenize!"

Herkes ancak o zaman kendine gelebildi ve hep birlikte peşinden koştular.

Malikanenin bahçesindeki çiçek arklarında, çocuk küçük bir vaşak gibi çevik hareketlerle dolambaçlı yollarda hızla koşuyordu. Tam o sırada karşıdan kalabalık bir grubun hızla yaklaştığını fark edince yüzünde sert bir ifadeyle durdu.

“Ah! Siz miydiniz!” Gelenlerin kim olduğunu anlayınca hemen öne atıldı. “Hırsızı yakaladınız mı?”

Gruptakilerin başındaki adam, karşısındaki ağlamaklı küçük köleyi görünce kaşlarını çattı. “Defol git! Senin soracağın işler değil bunlar, yolumdan çekil!” diyerek çocuğu omzundan itmeye kalktı.

“İçeriye yeni suikastçılar girdi, adamlarınızı öldürdüler! Qingshan Avlusu’nun Dördüncü Genç Efendisi’nin adamları olduklarını söylüyorlar, ben haber vermeye kaçtım.”

“Ne?” Adam dehşet içinde kaldı. “Saçmalama! Kapıda da hırsızlar var, üç yüz kişi kadarlar, sinsi sinsi dolanıyorlar. Bizim Zhuge ailesinden olmadıkları belli. Kardeşler daha fazla dayanamıyor, ben yardım çağırmaya geldim.”

Kapıda da mı adam vardı? Zhuge Yue’nin maiyeti miydi yoksa? Chu Qiao kaşlarını çattı, sakince konuştu: “O taraf kapandı, onların sayısı sizden fazla. Şöyle yapalım, siz burada saklanın, ben onları buraya çekeceğim.”

Adam sevindi, bu küçük kölenin gerçekten cesur olduğunu düşündü. “Güzel, bu iş bittikten sonra üstlerime senden bahsedeceğim.”

“Tamam,” dedi çocuk neşeyle. “Yeter ki kölelikten kurtulmama yardım edin.”

Kısa süre sonra Qingshan Avlusu’nun adamları oraya ulaştı. Daha tek kelime edemeden, karanlıkta pusuya yatmış olan malikane hizmetkârlarıyla birbirlerine girdiler.

Yue Qi en öndeydi, öfkeyle bağırdı: “Siz de kimsiniz? İkinci İhtiyar Efendi’nin adamları mısınız? Ben Dördüncü Genç Efendi’nin özel muhafızıyım!”

“Hadi oradan!” dedi iri yarı adam tükürerek. “Ben de İmparatorluk Sarayı’nın muhafızıyım o zaman! Saldırın kardeşler!”

Çatışma sesleri yükselirken, Chu Qiao’nun adımları savaş alanından giderek uzaklaştı.

Sonunda dışarıdaki yüksek surlara ulaştı. Chu Qiao tırmanacak bir yer ararken, ensesinde aniden bir rüzgâr hissetti. Çevik bir hareketle arkasına döndü, tatar yayını çıkarıp ateşlemek üzereydi ki karşıdaki ondan daha hızlı davrandı. Adam onu kucakladığı gibi birkaç ustaca sıçrayışla duvarın tepesine çıkardı.

“Hey, hiç de sevimli değilsin. Görür görmez silaha sarılıyorsun.”

Yan Xun, üzerinde beyaz bir kürk, yıldız gibi parlayan gözleri ve siyah saçlarıyla karşısındaydı; dudaklarında her zamanki umursamaz gülümseme vardı.

Zhuge Malikanesi’nin her yerinde meşaleler yanıyor, kalabalığın gürültüsü her yeri sarıyordu. İçeride ve dışarıda herkes birbirine girmişti, savaş çığlıkları kesilmiyordu. Yan Xun etrafa bakıp iç çekerek söylendi: “Bak hele, şu küçücük boyunla ne büyük belalar açmışsın. Zhuge ailesi seni hizmetçi olarak aldığına bin pişman olmuştur.”

Chu Qiao soğukça hıhladı, kurtulmaya çalışarak, “Bırak beni!” dedi.

Genç adam kahkahayı bastı. Fark edilmekten hiç korkmadan kıza doğru eğildi. “Küçük kız, randevuma gelmedin, üstüne bir de bana can borcun oldu. Bunu nasıl ödemeyi düşünüyorsun?”

“Senden yardım isteyen mi oldu? Kendini beğenmiş herif!”

“Hıh, hep aynı laf. İyilik yap denize at demişler, nankör kediyi kurtardık resmen.” Yan Xun söylendi ama hemen ardından tekrar sırıttı. “Neyse, canım sağ olsun. Küçük kız, şenlik bitti, daha fazla kalırsak biz de yanacağız. Sıkı tutun!” Bunu der demez duvardan aşağı süzüldü.

Chu Qiao irkildi, içinden “Aptal!” diye söylendi ama elleri ve ayaklarıyla Yan Xun’un gövdesine sımsıkı yapıştı. Umuyordu ki

şu efsanelerdeki üstün hafifleme tekniği gerçekten işe yarardı, yoksa bu düşüşten sağ çıkmaları imkânsızdı.

Güm diye bir ses geldi, bir savaş atı kişnedi. Feng Mian sırıtarak, "Efendim, saattir sizi bekliyorum," dedi.

Yan Xun atın sırtına kurulup kahkahayı bastı. "Hadi gidelim o zaman!"

Arkalarında savaş çığlıkları yükselirken ve alevler göğe vururken, Yanbei Prensi atını mahmuzlayıp uzun sokağın sonunda gözden kayboldu.

Neredeyse aynı anlarda, Wei Jing ve Zhuge Huai'ye gizli bir mektup ulaştı. Titreyen mum ışığının altında, iki ailenin genç kuşak temsilcilerinin yüzleri ciddileşti. Birkaç kısa emir verdikten sonra her biri kendi malikanesinden dışarı adımını attı.

Gökyüzünde bulutlar birikmiş, kar fırtınası şiddetlenmişti. Sadece soğuk bir ay, gökyüzünden yeryüzünü ve insanları sessizce izliyordu. Zhenhuang Şehri'ndeki Bai Liu Tapınağı'nın yanında, Yanbei Prenslik Konutu'nun gölge muhafızı Yan Shiqi, Yan Xun'un atını durdurdu. Yüzünde endişeli bir ifadeyle, "Ön şehirdeki Süvari Birliği'nden Binbaşı Song, konutu kuşattı. Zhuge ailesinin büyük oğlu da aile ordusuyla birlikte Baxing Sokağı'na doğru yola çıktı. Hepsi bu tarafa geliyorlar," dedi.

Yan Xun kaşlarını çattı, sesi sertleşti: "Süvari Birliği'nin bu işte ne işi var? Zhuge ailesi bu kadar çabuk mu İhtiyarlar Meclisi'ne haber verdi?"

"Efendim!" diye bağırdı Feng Mian. Arkadan gelen at sesleri hızla yaklaşıyordu. Küçük hizmetkârın yüzünde panik vardı. "Arkadakiler yetişti!"

Yan Xun sordu: "Kaç kişiler? Zhuge Yue'nin adamları mı?"

"Hayır." Feng Mian'ın üstü başı kar içindeydi, heyecanla konuşurken şapkasındaki karlar dökülüyordu. "Wei ailesinin adamları! Birliğin başında Wei Shuye'nin olduğunu kendi gözlerimle gördüm."

"Wei ailesi mi?" Yan Xun'un kaşları çatıldı. "Wei ailesi ne zamandan beri Zhuge'lerle bir oldu? Üstelik bu kadar kısa sürede Wei ordusunu nasıl harekete geçirebildiler?"

Önünde oturan Chu Qiao'ya baktı. "Küçük kız, Wei ailesinden birini mi kızdırdın?"

Chu Qiao'nun kaşları sımsıkı çatılmıştı, ciddi bir ifadeyle düşündü ve kesin bir tavırla başını salladı. "Hayır."

"O zaman bu işte bir gariplik var," diye mırıldandı Yan Xun, düşüncelere daldı.

Chu Qiao arkasına döndü. "Her koyun kendi bacağından asılır, bu benim meselem. Yan Xun, senin bu işe bulaşmana gerek yok."

Yan Xun bir an duraksadı. Karşısındaki küçücük bir çocuğun yüzüydü ama bakışları ve tavırları son derece olgun ve sakindi. İster istemez dalıp gitti. "Küçük kız, seni gerçekten merak ediyorum. Gerçeği bana anlatana kadar seni böyle yakalatıp götürmelerine izin veremem."

Chu Qiao kaşını kaldırdı, sakince konuştu: "Dağlar yerinde durdukça sular akmaya devam eder, elbet bir gün yine karşılaşırız. Hem beni yakalamaları o kadar kolay değil. Tek başımayım, hedefim küçük, kaçmam daha kolay olur. Ama senin konumun belli, boş yere başının yanmasını istemem."

— 27 —

Yan Xun'un gözleri bir meşale gibi parlayarak ona bakıyordu.

Chu Qiao, küçük boyuna rağmen hiç zorlanmadan atın üzerinden çevik bir hareketle atladı. Aşağı indikten sonra başını kaldırıp ona baktı. "Yan Xun, ben gidiyorum. Statülerimiz farklı olsa da bana birkaç kez yardım ettin; bu iyiliğini unutmayacağım. Bir gün fırsatım olursa mutlaka ödeyeceğim."

Yan Xun belli belirsiz bir gülümsemeyle sustu.

Chu Qiao onun bu tuhaf tavrından şüphelense de üzerinde fazla durmadı. Vakit dardı, burada duygusallığa yer yoktu. İşler biraz kontrolden çıkmıştı; sadece Zhuge Yue aniden ortaya çıkmamış, aynı zamanda Wei klanı ve Süvari Birliği de ayaklanmıştı. Durumun vahameti artmıştı ama bu devasa şehirde güvenli bir şekilde saklanabileceğine dair kendine güveni tamdı.

Çocuk çömelip üzerindeki kıyafetleri düzeltti, Yan Xun'a son bir kez bakıp geniş caddeye doğru hızla koşmaya başladı.

Aniden arkasından bir at kişnemesi duyuldu. Chu Qiao daha ne olduğunu anlayamadan, küçük bedeni bir el tarafından havaya kaldırıldı. Yan Xun'un neşeli kahkahası arkasında yankılandı: "Küçücük bir kızı koruyamayacağıma inanmıyorum! Yürü, bu gece Yanbei'ye dönüyoruz. Bakalım Wei klanı ve o generaller ne yapabilecek!" Bunu söyler demez atına sert bir kırbaç vurup şehir kapısına doğru dörtnala kalktı.

"Efendim!" diye bağırdı Feng Mian ve Yan Shiqi şaşkınlıkla.

"Shiqi, geri dön ve askerleri topla, benimle şehirden çıkın."

Kar fırtınası her yeri kaplamış, kuzey rüzgârı uğuldayarak esiyordu. Yüzden fazla atlı, geniş caddede hızla ilerleyerek Zhenhuang şehri sakinlerinin uykusunu böldü. Ancak kimse o gece neler olduğunu merak etmiyordu; sadece kapılarını ve pencerelerini sıkıca kapatıp bu belanın ucu kendilerine dokunmasın diye dua ediyorlardı.

Yan Xun atını dizginleyip elini kaldırarak arkasındaki muhafızları durdurdu. Genç prens, başını hafifçe kaldırıp karşısındaki kalabalık asker grubuna soğuk gözlerle baktı. Yan Shiqi atını ileri sürüp bağırdı: "Biz Prens Yan Xun'un adamlarıyız! Karşıdakiler kim, neden yolumuzu kesiyorsunuz?"

"Ben Süvari Birliği Kuzey Avlusu'ndan Binbaşıyım, yolu kapatma emri aldım."

Karşı taraftan gür bir ses yükseldi. Yan Xun kaşlarını çattı, sesini yükselterek, "Bende İmparatorluk Sarayı'nın fermanı var, kim yolumu kesmeye cüret edebilir?" dedi.

"Ne büyük tesadüf," dedi hafifçe feminen, ince bir ses. Ses çok yüksek değildi ama bu sessiz gecede nedense kulak tırmalıyor, insanın içine işleyen bir soğukluk taşıyordu.

Koyu yeşil işlemeli bir kaftan giymiş genç bir adam, kalabalığın arasından yavaşça öne çıktı. Hafifçe gülümseyerek konuştu: "Prens Yan, ne tesadüf ki bende de İmparatorluk fermanı var. Bu gece hiç kimse şehirden çıkmayacak. Çıkmaya yeltenenler ise..." Genç adam kasten duraksadı, bakışlarını Yan Xun'un üzerinde gezdirdi ve ardından üç kelimeyi fısıldadı: "...derhal katledilecek."

"Wei Jing?" Yan Xun'un kaşları çatıldı. Onun bir adım gerisindeki Chu Qiao da atını biraz ileri sürdü. Yan Xun, kırbacı tuttuğu elini belli etmeden uzatıp onun yolunu kesti ve kızı arkasına aldı. Yan muhafızlarının kıyafetlerini giymiş olan Chu Qiao'nun içi bir anlığına ısındı; Yan Xun'un dimdik duran sırtına baktığında, bu dondurucu gecede o sıcaklık hissi çok daha kıymetli gelmişti.

"Üstelik yanılmıyorsam, elinizdeki ferman yarın sabah çıkış yapmanız içindi."

Yan Xun hafifçe güldü. "Annemi çok özledim, bu gece çıkmak istiyorum."

"Evlatlık görevini yerine getirmek güzel bir şey ama Prens bu kadar acele etmese de olur."

"Wei İkinci Genç Efendi'yi güldüreceğim ama Yan Xun çocuksu ve inatçıdır. Bir şeyi kafasına koydu mu hemen yapmalı,

yoksa gözüne uyku girmez.”

“Öyle mi?” dedi Wei Jing, sesi hâlâ o tekinsiz incelikteydi. “O halde Prens Yan bu gece uykusuz kalacak demektir.”

“Wei İkinci Genç Efendi fazla cüretkâr davranıyor!” Küçük hizmetkâr Feng Mian öne çıkıp bağırdı. “Değil şimdi, normal zamanlarda bile prensimiz istediği an ava çıkabilir, kimse de tek kelime edemez. Siz burada yolu keserken kime güveniyorsunuz?”

“İmparatorluk Sarayı’nın kudretine güveniyorum!” Arkadan boğuk bir ses yükseldi. Yan Xun ve yanındakiler arkalarına baktıklarında, iki birliğin görkemli bir şekilde yaklaştığını gördüler. Wei Shuye mavi kürküyle, Zhuge Huai ise yanında, yüzlerindeki her zamanki sahte gülümseme silinmiş, buz gibi bir ifadeyle geliyorlardı.

“İmparatorluk fermanıdır: Yanbei Kralı Yan Shicheng, düşmanla işbirliği yaparak vatana ihanet etmiş ve isyan planlamıştır. Yanbei Kralı’nın öz oğlu Yan Xun’un Binbaşı Wei Shuye tarafından tutuklanarak Yargı Konseyi’ne teslim edilmesi emredilmiştir.”

Sözler biter bitmez kılıçlar kınlarından çekildi, gümüş parıltılar geceyi aydınlattı. Yan muhafızları dehşet içinde Yan Xun’un önüne atılıp onu korumaya aldılar.

“Hıh!” Chu Qiao belindeki tatar yayını çıkarıp Yan Xun’un sağ tarafına yanaştı. “Görünüşe göre asıl hedef sensin.”

Yan Xun’un yüzündeki öfke ve şaşkınlık yavaşça dağıldı. Gözlerini karşıya dikip boğuk bir sesle, “Özür dilerim, seni de bu işe bulaştırdım,” dedi.

“Önemli değil,” dedi Chu Qiao hafifçe gülümseyerek. “Bir iyiliğe bir iyilik. Bu savaşı atlatalım, ödeşmiş oluruz.”

Gece iyice kararmış, Jiuyou Platformu yönünden esen sert rüzgâr ana caddeyi boydan boya kat ediyordu. Rüzgâr, gençlerin kıyafetlerini savururken, onları ateşe koşan pervaneler gibi geri dönülmez bir yola sürüklüyordu. Bulutlarla kaplı gökyüzünde kara dev kuşlar kanat çırparak süzülüyor, kar taneleri arasında acı çığlıklar atıyorlardı. Savaş atlarının solukları anında donup kırağıya dönüşüyordu. Jiuwei Ana Caddesi’nde uzun kılıçlar,

meşalelerin kan kırmızısı ışığında kadim canavarların gözleri gibi parlıyordu.

Yanbei demir muhafızları birer birer ok yağmuru altında yere yığılıyordu. Yan Shiqi omzundan yaralanmıştı; savrulan bir oku kılıcıyla savuşturup arkasına bağırdı: “Efendimizi koruyun, bir gedik açın!”

Birkaç muhafız kükreyerek atıldı, kılıçlarını dolunay gibi savurarak Yan Xun’u çembere aldılar.

Büyük bir gürültüyle, küçük mancınıklar ön saflara getirildi. Dev kayalar havada uğuldayarak süzüldü. Tek bir hamlede muhafızların bedenleriyle kurdukları koruma kalkanı paramparça oldu. Yanbei savaşçıları kan kusarak, rüzgârda savrulan yapraklar gibi sağa sola fırladılar; karların üzerine yığılırken etrafa beyaz bir sis bulutu yayıldı.

“Nereye gidiyorsun?” Yan Xun, kalabalığın arasına dalmaya çalışan Chu Qiao’yu kolundan yakaladı. Elinde sadece bir tatar yayı vardı, bedeni zayıf ve küçüktü; hiç de tehlikeli görünmüyordu. Genç adam endişeyle onu yanına çekip bağırdı: “Canına mı susadın sen?”

“Bırak beni!” diye direndi Chu Qiao. Gözleri karşıdaki kalabalığın üzerinde hızla geziniyor, Yan Xun’un elinden kurtulmaya çalışıyordu.

Yan Xun bir oku kılıcıyla savuşturdu, kaşlarını çatarak öfkeyle bağırdı: “Bu yaptığın ölüme gitmek! İzin vermiyorum.”

“Şimdi atılırsak bir şansımız var,” dedi Chu Qiao başını çevirip sertçe. “Burada kalıp seninle birlikte ölümü mü bekleyeyim?”

Yan Xun bir an duraksadı. Meşale ışığında bakışları kararadı, sesi boğuklaştı, hatta çocuksu bir inatla konuştu: “Merak etme, bugün burada ölsem bile seni bu işe alet etmem.”

Chu Qiao onun yanlış anladığını biliyordu ama açıklama gereği duymadı, sadece hafifçe hıhladı.

“Shiqi,” dedi Yan Xun. “Birazdan ortalık karıştığında bu çocuğu alıp buradan çıkarın. Onu güvenli bir yere götürdüğünüzden emin olun, anlaşıldı mı?”

“Efendim!” dedi Yan Shiqi kaşlarını çatarak. “Benim görevim sizi korumak!”

“Senin görevin benim emirlerimi dinlemek!”

Chu Qiao kaşlarını çatıp onlara baktı. Yan Xun’un bir anlık dalgınlığından yararlanıp kolunu kurtardı. Atın üzerinde o kadar çevikti ki bir anda kuşatmanın dışına süzüldü.

“Sen!” Yan Xun dehşetle bağırdı. O anda dost düşman herkesin bakışları bu küçücük çocuğun üzerinde toplandı.

Chu Qiao’nun biniciliği mükemmeldi; kafesinden kurtulmuş bir kaplan gibiydi. İki Yan muhafızının yanından geçerken inanılmaz bir çeviklikle onların elindeki iki keskin savaş palasını kaptı. Atın üzerinde sağa sola yatıp tatar yayıyla her yöne ok yağdırdı.

Gecenin karanlığında oklar havada uçuşurken, tek bir tanesi bile ona isabet etmedi.

“Çabuk! Onu koruyun!” Yan Xun bir ok fırlatıp karşıdaki bir okçuyu tam alnından vurdu. Okçulukta ve dövüş sanatlarında ustaydı; kısa sürede düşman saflarına yaklaştı.

Chu Qiao’nun gücü az olsa da vuruş açıları çok keskindi. Gözü pek ve dikkatliydi; herhangi bir dövüş eğitimi almadığı belli olsa da cesaretiyle bir anda kalabalığın içine daldı. İki kişiyi palasıyla devirdi, ardından bir fırlatma bıçağı savurdu. Karşıdaki daha saldırıya geçemeden bıçak bir Wei askerinin boğazına saplandı.

Yan muhafızları, küçücük bir çocuğun bile bu kadar cesurca savaştığını görünce moralleri tavan yaptı. Yan Shiqi bir fırsat yakaladığını anlayınca kükredi: “Peşimden gelin!”

“Köşeye sıkışmış hayvanın son çırpınışları bunlar!” Wei Jing soğukça güldü. Tatar yayını kaldırıp hızla bir ok yerleştirdi. Gümüş ok ucu bir yıldız gibi parlayarak havada süzüldü.

Okun havayı yaran ıslığı duyulduğunda Chu Qiao için artık çok geçti. Başını çevirdiğinde ok tam gözlerinin önündeydi. Bir anlık sarsıntıyla yüzünden vurulmuş gibi oldu ve atından aşağı yuvarlandı!

“Küçük kız!” diye bağırdı Yan Xun. Wei Jing’e dönen bakışları

ateş saçıyordu; sanki onu bakışlarıyla yakıp kül edecekti.

Wei Jing soğuk bir gülümsemeyle seslendi: “Prens Yan fermana karşı gelmiştir. Tüm askerler dinlesin; yakalayın şunu, ölü ya da diri fark etmez!”

Wei ordusu ve Süvari Birliği askerleri kükreyerek öne atıldılar; ok yağmuru yerini göğüs göğüse çarpışmaya bıraktı. Yan Xun iri yarı bir adamı tekmeleyerek devirdi; kılıcını savurarak üzerine gelen iki düşmanı daha saf dışı bıraktı.

“Yan Xun, isyan mı ediyorsun?” Zhuge Huai savaşa girmemiş, askerleriyle birlikte kenardan izliyordu. Yan Xun’a doğru bağırdı.

“Suç uydurmak isteyene bahane mi yok? Yan Xun asla isyan etmeyi düşünmedi. Wei klanı, İhtiyarlar Meclisi’ne güvenip sadık insanlara iftira atıyor ama Yanbei’nin yiğitleri de kesilmeyi bekleyen domuzlar değildir!”

“Küstah herif!” Wei Jing soğukça güldü. Atını ileri sürüp elini kaldırdı: “Öyleyse eski okul arkadaşlığımızın hatırını sormayacağım için kusura bakma.”

Tam saldırı emri verecekti ki kulağının dibinde keskin bir ses yankılandı. Wei Jing duraksayıp yanına baktığında, Süvari Birliği binbaşısının atından cansız bir şekilde düştüğünü gördü. Adamın gözleri fal taşı gibi açılmıştı, alnının tam ortasından bir ok geçmişti. Ağzı bir şeyler söylemek ister gibi açık kalmıştı ama artık çok geçti.

Kendisi ve binbaşı, menzilin dışındaydı; normal bir okun buraya ulaşması imkânsızdı. O halde bu ok nereden gelmişti?

İçini büyük bir korku kapladı. Wei Jing tam atını geri çevirip kaçacaktı ki atı acı içinde kişnedi; ön bacaklarına aldığı darbeyle yere kapaklandı. Wei Jing kontrolsüzce yere düştü. Daha ayağa kalkamadan, boğazına buz gibi, keskin bir hançer dayandı. Chu Qiao’nun alaycı ve soğuk sesi kulağında yankılandı: “Wei Büyük Genç Efendi, heyecanlı mı?”

— 28 —

“Herkes dursun!” Rüzgâr yön değiştirmiş, kar fırtınası şiddetlenmişti. Chu Qiao zayıf yüzünü kaldırıp sertçe bağırdı: “Yoksa onu gebertirim!”

“Durun!” Wei Shuye kaşlarını çatıp bağırdı.

Keskin bir ıslık sesiyle bir ok havayı yardı ve Wei Shuye’nin atının tam kafasına saplandı. Ok bir gözünden girip diğerinden çıkmıştı; kanlar fışkırırken at acı içinde kişneyerek yere yığıldı. Wei Shuye atın üzerinden savrulup yere yuvarlandı, oldukça perişan görünüyordu.

Chu Qiao bir dizinin üzerinde çömelmişti; sol eliyle hançeri Wei Jing’in boğazına dayamış, sağ eliyle tatar yayını omzuna sabitlemişti. Başını hafifçe yana eğip sırtındaki okluktan bir ok çekerek, sadece ağzı ve kolunun yardımıyla yayı hızla kurdu. Kaşlarını kaldırıp soğuk bakışlarını Wei Shuye’ye dikti. “Bir sonraki ok sadece ata gelmez, bence daha fazla yaklaşma.”

Herkes bir anlığına donup kalmıştı; sanki dondurucu hava hepsini oldukları yere çivilemişti. Binlerce seçkin asker, soylu prensler ve imparatorluğun usta generalleri, şaşkınlık içinde bu üç karış boyundaki çocuğa bakıyordu. Üzerinde kendisine çok büyük gelen yumuşak bir deri zırh vardı; yeşil deri yakası zayıf yüzünü çevreliyordu. Yüzü bir yetişkinin avucu kadar bile değildi; gözleri simsiyah, burnu minicikti. Kolları o kadar inceydi ki sanki bir zorlamada kırılacak gibiydi; her haliyle çocuksu ve savunmasız görünüyordu.

Ancak bu rüzgârda uçup gidecekmiş gibi duran çocuk, Wei klanının seçkin muhafızlarını yarıp geçmişti. Şimdi ise orada çömelmiş, binlerce askere, İhtiyarlar Meclisi’nin kararına, İmparatorluk Sarayı’nın sahibine ve koca Büyük Xia İmparatorluğu’na kafa tutuyordu. Elindeki rehineyle herkese meydan okuyordu.

Bu, Chu Qiao’nun Büyük Xia İmparatorluğu’nun otoritesine

ilk açık başkaldırısı, imparatorluk onurunu ilk hiçe sayışıydı. Düşüncesi basitti: Yan Xun'u da yanına alıp buradan kaçacaktı.

"Silahları bırakın ve kapıyı açın, bir daha söylemeyeceğim." Çocuğun sesi boğuktu, bakışları kalabalığın üzerinde yavaşça geziniyordu. Vücuduyla birlikte omzuna dayalı tatar yayı da dönüyor, kana susamış bir göz gibi etraftakileri süzüyordu.

"Saldırın!" Wei Jing aniden bağırdı. Soylu ve ayrıcalıklı bir prens olarak, aşağılık bir köle tarafından tehdit edilmeyi onuruna yediremiyordu. Başını dikerek, boğazındaki hançerin derisini çizmesine aldırmadan haykırdı: "Yakalayın şunları!"

Keskin bir ses duyuldu; Wei Jing sözünü bitiremeden Chu Qiao onun iki parmağını kesip attı. Wei Jing acıyla feryat ederken, kesik parmaklarından akan kanlar karın üzerine saçıldı.

"Wei İkinci Genç Efendi, bence o çeneni kapalı tutsan iyi olur." Chu Qiao başını kaldırıp Wei muhafızlarına baktı ve soğukça güldü: "Siz ne dediğimi anlamadınız mı yoksa bilerek mi karşı geliyorsunuz? Ya da başka bir komutandan mı emir alıyorsunuz?" Bakışlarını Wei Shuye'ye çevirip üzerinde gezdirdi. "En büyük rakibi ölürse, birileri haklı olarak klanın başına geçebilir. Binbaşı Shuye, Wei klanının bir sonraki liderliği senden başka kime yakışır?"

"Aşağılık köle!" Wei Jing dişlerini sıkarak hırladı. "Bizim kardeşlik bağımız güçlüdür, boşuna aramızı bozmaya çalışma."

"Kardeşliğiniz ne kadar güçlüymüş, birazdan göreceğiz." Chu Qiao belli belirsiz gülümsedi, bakışlarını Wei Shuye'nin gözlerine dikti. Hançeri Wei Jing'in boğazında şakacıktan gezdirirken yüzündeki o tekinsiz gülümseme hiç de sekiz yaşındaki bir çocuğa benzemiyordu.

Wei Jing'i hızla bağladı; bedeni küçük ve gücü az olsa da bağlama tekniği ve düğümleri o kadar ustacaydı ki Wei Jing tüm gücüne rağmen kurtulamıyordu.

"Ata bin," dedi Chu Qiao. "Wei İkinci Genç Efendi bize biraz daha eşlik edecek."

Gökyüzü ağır bulutlarla kaplıydı, ne bir yıldız ne de ayın soğuk ışığı görünüyordu.

Chu Qiao, Wei Jing ile aynı ata binmedi; oldukça özgüvenli bir şekilde başka bir atın üzerine yerleşti. Wei Jing'in iki boy gerisinden, elindeki tatar yayını ona doğrultmuş bir şekilde takip ediyordu. Her an ölümcül bir darbe indirmeye hazırdı.

"Yan Xun, gidelim."

Yan Xun gözlerini kıstı, ardından dudakları yukarı kıvrıldı ve keyifle gülmeye başladı. Rahat bir tavırla atına binip yanındaki düşman askerlerine aldırmadan ilerledi. Chu Qiao en öndeydi; o kadar küçük görünüyordu ki ama bedeninden yayılan o dondurucu aura kimsenin göz ardı edemeyeceği kadar baskındı. Geçtiği her yerde, Zhenhuang'ın kara zırhlı ordusu sanki çekilen bir sel gibi ona yol açıyordu.

Şehir kapısı gıcırtıyla açıldı. Meşalelerin alevleri gökyüzünü kızıla boyuyordu. İmparatorluğun kuzeyindeki savaş dumanları hâlâ sönmemişti; savaş binlerce masum insanı vurmuş, Yanbei platosunun her karış toprağını kana bulamıştı. Şimdi ise imparatorluğun kalbinde, isyanın elebaşısı ilan edilen Yanbei Prensi Yan Xun, Zhenhuang'ın devasa surlarından elini kolunu sallayarak çıkıyordu. Büyük Xia'nın en seçkin ordusu ise sadece izlemekle yetiniyor, durumu düzeltecek hiçbir hamle yapamıyordu.

Zhuge Huai'nin dudak kenarı belli belirsiz kıvrıldı.

Zhuge ailesi için Yan Xun'un Yanbei'ye dönüp dönmemesi önemli değildi; asıl önemli olan İmparatorluk Sarayı'nın bu görevi Wei klanına vermiş olması ve onların başarısız olmasıydı.

Bundan daha sevindirici bir haber olamazdı. Zhuge Huai içinden bunları geçirirken yanındaki hizmetkâra fısıldadı: "Dördüncü Genç Efendi'ye haber ver, hemen eve dönsün. Onunla konuşmam gereken şeyler var."

Hizmetkâr eğilerek cevap verdi: "Dördüncü Genç Efendi şehirden çıktı."

"Ne?" Zhuge Huai duraksadı. "Şehirden mi çıktı?"

"Az önce kuzey kapısından çıktı. Malikaneden kaçan bir köleyi yakalamaya gittiğini söyledi."

"Kaçan bir köle mi?" Zhuge Huai kaşlarını çattı. "Hangi

köleymiş bu, bizzat peşine düşecek kadar önemli olan?”

“Tam olarak bilmiyorum efendim, hemen araştırıyorum.”

Zhuge Huai başını kaldırıp kısık gözlerle karanlık geceye baktı ve mırıldandı: “Umarım işleri berbat etmez.”

Yarım saat sonra, ıssız antik yolda Yan Xun, Wei Jing’in iplerini çözdürdü. Sert bir sesle, “Seni bırakacağıma söz vermiştim, sözümden dönmem. Git hadi,” dedi.

Wei Jing, Yan Xun’a ve arkasındaki Chu Qiao’ya nefret dolu bir bakış fırlatıp Zhenhuang şehrine doğru yola koyuldu.

“Onu bırakmamalıydın.” Chu Qiao’nun sesi arkasından soğukça yükseldi. “Bakışlarını görmedin mi? Onu sağ bırakmak, ileride başımıza büyük bela açmak demektir.”

Yan Xun başını salladı, Wei Jing’in uzaklaşan karaltısına bakarak konuştu: “Onu öldürürsem Yanbei’nin isyanı kesinleşmiş olur. Evde neler olup bittiğini henüz bilmiyorum, bu riski alamam.” Genç adam arkasına döndü: “Senin planın ne? Zhuge ailesi peşini bırakmayacaktır, benimle Yanbei’ye gel.”

Chu Qiao başını kaldırıp hafifçe gülümsedi: “İyiliğin için teşekkür ederim ama halletmem gereken işler var.”

Yan Xun kaşlarını çattı, sesi sertleşti: “Küçücük bir çocuksun, ne işin olabilir?”

Chu Qiao kaşlarını kaldırıp Yan Xun’a baktı. “Bunca zamandır bana bakıp da nerede bir çocuk görüyorsun?”

Yan Xun bir an duraksadı, kekeleyerek bir şeyler söylemek istedi ama sonra düşündü; bu kızın gerçekten hiçbir hali çocuğa benzemiyordu. Prens kaşlarını çatıp bir süre düşündükten sonra inatla Chu Qiao’nun elini tuttu. “Neresine baksam çocuk görüyorum işte! Şu ellerine bak, minicik kolların, bacakların, kafan... Resmen çocuksun. Ne kadar gaddar olursan ol, yine de bir çocuksun.”

Chu Qiao elini hızla çekti, kaşlarını çatıp mırıldandı: “Laf ebeliği yapma.”

“Hey!” Yan Xun atını sürüp Chu Qiao’nun yolunu kesti. “Gerçekten gidecek misin?”

“Gitmek zorundayım.”

“Hangi iş bu kadar önemli? Adamlarıma söylerim, onlar halleder, olmaz mı?” Yan Xun öfkeyle karışık bir çaresizlikle sordu.

Chu Qiao dönüp gencin berrak gözlerine baktı. “Yan Xun, biz aynı dünyanın insanları değiliz. Bu yolu buraya kadar birlikte yürümemiz yetti de arttı bile.”

Yan Xun atının üzerinde sessizliğe büründü.

“En azından bir hukukumuz oldu. Yolun sonu belli değil, kendine dikkat et.” Chu Qiao’nun sesi bir yetişkin gibi vakurdu. Atını çevirip mahmuzladı ve uzaklaştı.

Yıldızsız ve aysız gecede, kar fırtınasının içinde çocuk tek başına atıyla gözden kayboldu. Yan Xun bir an sonra kendine gelip peşinden birkaç adım sürse de nafileydi. Atının üzerinde, fırtınada kaybolan çocuğun arkasından bağırdı: “Hey! Bir gün başın sıkışırsa Yanbei’ye gel, beni bul!”

Sesi fırtınayı delip karanlık gecede yankılandı. Gece henüz bitmemişti; zifiri karanlık ve iliklere işleyen bir soğuk vardı.

Zhenhuang şehrinin dışındaki zifiri karanlıkta, küçük bir gölge doğu kapısının dışındaki yolda hızla ilerliyordu. Büyük deri bir palto başını ve gövdesini tamamen örtmüştü; sırtında kürkten yapılmış, içi tıka basa dolu ve oldukça ağır görünen küçük bir çıkın vardı.

Fırtına şiddetini artırmış, insanın gözünü açmasını imkânsız hale getirmişti. Gölge zorlukla ilerliyor ama sanki arkasından vahşi bir canavar kovalıyormuşçasına hiç durmuyordu.

Uğuldayan rüzgârın arasında berrak bir at kişnemesi duyuldu. Uzaktaki ovadan simsiyah bir at hızla yaklaşıyordu. Atın üzerindeki çocuk yedi sekiz yaşlarındaydı, üzerinde Yanbei muhafızı kıyafetleri vardı. Simsiyah gözleri geceyi bir kartal gibi süzüyordu. Öndeki yalnız figürü görünce sevindi, atını mahmuzlayıp hızla yetişti.

“Xiao Ba!” diye bağırdı Chu Qiao. Rüzgâr sesini anında parçalayıp savurdu. Öndeki figür duymamış gibi başı önde, hızla ilerlemeye devam etti. Chu Qiao atını sürüp önünü kesti,

kaşlarını çatıp bağırdı: “Xiao Ba?”

“Hehe.” Boğuk ve hırıltılı bir kahkaha yükseldi. Küçük boylu figür başını kaldırdığında, karşısındaki bir çocuk değil, kırk yaşlarında, yüzü kırışıklıklarla dolu bir cüceydi!

Daha ne olduğunu anlayamadan, cücenin yeninden fırlayan bir gizli ok Chu Qiao’nun yüzüne doğru uçtu. Soğuk rüzgârın içinden gelen bu ölümcül saldırı karşısında Chu Qiao bir inilti çıkardı ve atın üzerinden yere kapaklandı.

Hırıltılı ve soğuk kahkahalar karanlık gecede yankılanıyordu. Cüce sırtındaki paketi fırlatıp yavaş adımlarla çocuğa yaklaştı. Yerdeki çocuğun bacağına bir tekme attı; çocuktan hiçbir tepki gelmeyince nefesini kontrol etmek için eğildi.

“Efendimiz de iyice bunadı, beni küçücük bir çocukla uğraşmaya gönderdi,” diye homurdandı cüce. Yerde yüzüstü yatan çocuğu çevirmek için elini uzattı.

Ancak tam o anda, yerdeki çocuk bir yay gibi fırladı. Gözleri yıldızlar gibi parlıyordu; hareketleri patlayıcı bir güçle doluydu. Öldürme arzusu havayı sarsarken, daha göz açıp kapayıncaya kadar çocuk durumu tersine çevirdi. Keskin hançerini cücenin şah damarına dayadı ve ağzıyla yakaladığı gizli oku yere tükürdü.

— 29 —

"Konuş! Xiao Ba nerede?"

Chu Qiao'nun sesi buz gibi yankılandı. Hançeri ileri itti, keskin namlu deriyi kesti ve anında kızıl kanlar süzülmeye başladı.

"Ne... Ne Xiao Ba'sı?" Az önceki kibirli ve karanlık adamın yüzündeki o büyüklenme ifadesi silinmiş, yerini can havliyle titreyen bir korku almıştı. "Ben Xiao Ba falan tanımam, ben sadece emir kuluyum."

"Xiao Ba bu bohçanın sahibi, kılığına girdiğin o çocuk!"

"Ben... Bilmiyorum," dedi cüce. "Dördüncü Genç Efendi'nin adamları buldu beni. Ben Zhuge ailesinin adamıyım, seninle bir alıp veremediğim yok."

"Bilmiyor musun?" Chu Qiao kaşlarını çattı, adamı tepeden tırnağa süzdü. Cücenin durmadan başını salladığını görünce öfkesi tepesine çıktı. Bileğini aşağı bastırdı; hançeri sapladı, döndürdü ve sertçe çekti. Adamın gözleri fal taşı gibi açıldı, gözbebekleri büyüdü, el ve ayakları kaskatı kesildi. Nefesi kesilirken boğazında upuzun, kanlı bir yarık açılmıştı.

"Sen başkasına tetikçilik yapacak adam değilmişsin. Nasılsa er ya da geç ölecektin, bari ölmeden önce bir iyilik yapmış ol." Chu Qiao, cücenin cesedine soğuk bir bakış attı, ardından yere çöküp bir hamlede adamın üzerindeki o devasa pelerini parçalayıp açtı.

Bu gece Zhenhuang Şehri, huzurlu bir uykuya hasretti. Gece yarısı olmasına rağmen Doğu Şehir Kapısı'nda meşaleler yanıyor, bir hareketlilik yaşanıyordu. Zhuge ailesinin Dördüncü Genç Efendi'si bizzat oradaydı; Zhenhuang muhafızlarının yarısının, malikâneden kaçan köleleri yakalamak için harekete geçirilmesini emretmişti.

Birkaç grup atlı art arda yola çıkmış olsa da henüz bir haber gelmemişti.

Zhuge Yue atının üzerinde bekliyordu. Arkasındaki Doğu Kapısı, uçsuz bucaksız karanlığın içinde uyuyan devasa bir aslanı andırıyordu. Zhuge ailesinin hizmetlileri arkasında duruyor, bu öfkeli kaplanı kızdırmaktan korkarak nefeslerini dahi tutuyorlardı.

"Dördüncü Genç Efendi!" Zhu Cheng, gri bir kaftan içinde eğilerek hızla yaklaştı ve Zhuge Yue'nin kulağına fısıldadı: "Efendim, Büyük Genç Efendi haber gönderdi, derhal malikâneye dönmenizi istiyor."

Zhuge Yue duymamış gibi yaptı, ifadesiz gözlerle ileriye bakmaya devam etti.

Zhu Cheng telaşla devam etti: "Gelen kişi, Yan Xun'un kaçtığını söyledi. Rehine Köşkü'nün adamlarıyla zorla şehirden çıkmışlar. Wei ailesi büyük bir darbe almış; Wei Jing'in iki parmağı koparılmış ve rehin alınmış."

Zhuge Yue bunu duyunca kaşlarını kaldırdı, bir süre düşündü ve çatık kaşlarla sordu: "Yan Xun mu?"

"Evet," dedi Zhu Cheng. "Bailan Tapınağı ile Ziwei Meydanı arasındaki Jiuwei Caddesi'nde olmuş olay."

Genç Zhuge Yue gür bir sesle sordu: "Yan Xun ve adamları hangi yönden geliyordu?"

"Sanki... Sanki Chishui Gölü yönünden."

"Ne cesaret!" Zhuge Yue soğuk bir nida savurdu, çatık kaşları iyice dikleşti. Wei Shuye'nin neden daha önce Bama Sokağı'ndaki Zhuge malikânesini kuşattığını ve içeridekilerle çatıştığını şimdi anlamıştı.

"Yan Xun hangi yöne kaçtı?"

"Dördüncü Genç Efendi, Büyük Efendi bu işe asla karışmamanız için tembihledi, sakın yapmayın!"

Zhuge Yue tam cevap verecekken uzaktan gelen at nallarının gürültüsünü duydu. Üzerinde devasa bir pelerin olan zayıf bir figür atıyla geri dönüyordu. Daha yanlarına varmadan, eyerindeki küçük bir cesedi karların üzerine fırlattı. Cesedin üzerindeki yeşil deri zırh, Yan Xun'un malikânesindeki

hizmetlilerin üniformasıydı.

Yanındaki hizmetlilerden biri bağırdı: "Dördüncü Genç Efendi, Husheng döndü!"

Zhuge Yue yerdeki cesede baktı. Ceset karların üzerinde kaskatı kesilmiş, saçları dağılmış, giysileri kan ve çamura bulanmıştı; belli ki öleli çok olmuştu. İçinde dizginleyemediği bir öfke kabardı. Bakışlarını ağır ağır o üç karış boyundaki cüceye çevirdi ve her kelimenin üzerine basarak sordu: "Onu öldürdün mü?"

Husheng denilen kişi çevik bir hareketle atından atladı, başını öne eğip diz çöktü. Kuzey rüzgârında sesi boğuk ve zor seçilir bir tondaydı: "Emriniz yerine getirilmiştir!"

"Onu öldürmeni ne zaman emrettim?" Zhuge Yue öfkeyle kükredi, elindeki kamçıyı gelenin sırtına sertçe indirdi. "Ölmeyi hak ediyorsun!"

"Efendim!"

"Ah! Suikastçı var!"

Çığlıklar birbirini izledi. Tam Zhuge Yue'nin kamçısı adamın sırtına indiği anda, yerde diz çöken figür aniden başını kaldırdı. Bu yüz taptaze, bir nilüfer kadar narin bir çocuğa aitti; o kaba saba cüce katilden eser yoktu. Çocuk, yüzünde soğuk bir gülümsemeyle kamçıyı yedi ama yerinden bir leopar gibi fırladı. Hançerini savurup Zhuge Yue'nin boğazına dayadı ve ustaca bir hamleyle onu kıskıvrak yakaladı.

"Hâlâ ölmedin mi?"

"Duaların sayesinde, gayet iyiyim." Chu Qiao, Zhuge Yue'ye zehir zemberek bir bakış fırlattı ve tane tane konuştu: "Ama senin ne kadar yaşayacağından emin değilim."

"Kız kardeşimi bırak!" diye gürledi Chu Qiao. "Yoksa o ölüp giden ikinci büyük dedenle cehennemde buluşursun!"

Bozkır karla kaplı, dağlar demir gibi sertti. Kuzey rüzgârı, yapağı gibi kar tanelerini herkesin gözlerinin önüne savuruyordu. Chu Qiao, üzerinde demir grisi bir pelerinle duruyordu; devasa başlığı berrak gözlerini gölgeliyordu. O

bembeyaz küçük eliyle buz gibi hançeri tutmuş, binlerce askerin ortasında, zerre korku ya da zayıflık göstermeden dimdik ayaktaydı.

Zhuge Yue soğuk bir kahkaha attı, başını yana çevirip kısık bir sesle sordu: "Beni gerçekten öldürebilecek misin?"

İkisinin arasından kar ve rüzgâr geçti. Aniden tepelerinde bir baykuşun uğursuz çığlığı yankılandı; sanki haksız yere ölen ruhların karanlık gecedeki feryadıydı bu.

Chu Qiao'nun bakışları aniden keskinleşti. O yıkık dökük odunluk, çocuğun masum gülümsemesi, mis kokulu bir parça et... Her şey zihninde bir bomba gibi patladı. Başını yavaşça eğip gencin gözlerine baktı ve gür bir sesle dedi ki: "Denemekten çekinme."

"Öyle mi?" Zhuge Yue'nin dudakları kıvrıldı, gözlerini hafifçe kıstı ve hafifçe güldü: "Güzel." Bunu der demez, genç adamın bedeni sanki kontrolünü kaybetmiş gibi aniden öne atıldı; intihar edercesine boğazını keskin bıçağa doğru itti!

"Efendim!"

"Sahibim!"

Tüm panik dolu sesler aynı anda yükseldi. Zaman o saniyede donmuş gibiydi; devasa gürültüler birleşip coşkun bir nehir gibi kükremeye başladı. Chu Qiao dehşete düşmüştü; bu gencin bu kadar kararlı ve gururlu olacağını, tehdit edilmektense ölmeyi tercih edeceğini hiç düşünmemişti. Bir an içinde zihninden binlerce düşünce geçti, ne anlama geldiğini tartacak vakti yoktu. Neredeyse aynı anda, çevik bir hareketle hançeri geri çekti; ancak keskin namlu gencin boğazında, kulağına kadar uzanan derin ve kanlı bir iz bırakmıştı bile.

Chu Qiao bıçağı çektiği anda, Zhuge Yue'nin bedeni kıvrak bir balık gibi hareketlendi. Onun bir anlık boşluğundan faydalanarak doğruldu, geri adım attı ve kendi kılıcını çekti!

Her şey bir göz kırpma süresinde olup bitmişti. Çığlıkların yankısı henüz dinmemişken, az önce rehin alınan genç, o tehlikeli yöntemle kurtulmuştu. Şimdi çocuğun karşısında dimdik duruyor, belindeki uzun kılıcı çekmiş, kaşları çatık kıza

doğrultmuştu. Buz gibi bir sesle, "Beni öldüremezsin," dedi.

Kan boğazından aşağı süzülüyordu. Yara çok derin olmasa da bolca kan akıyor, solgun teninden aşağı süzülüp ağır kürk pelerinine işliyordu.

Zhu Cheng bunu görünce hemen ileri atıldı, dehşet içinde bağırdı: "Dördüncü Genç Efendi, yaralandınız! Çabuk! Malikâneye dönelim, hemen!"

Zhuge Yue, Chu Qiao'ya buz gibi gözlerle bakıyordu, Zhu Cheng'i duymuyormuş gibiydi. Elini koynuna atıp bembeyaz bir ipek mendil çıkardı. Boğazından akan kanlar mendile damlıyor, karın ortasında açan kış papatyaları gibi kızıl lekeler bırakıyordu.

"Çabuk! İlaç getirin! Efendim, lütfen oturun, yaranızı sarmama izin verin!"

Solgun yüzlü genç, uçsuz bucaksız karlı ovada duruyordu. Bakışlarından tarif edilemez bir keskinlik geçti. Sağ elini havaya kaldırdı, bileğindeki damarlar belirginleşmişti, mendili sıkıca tutuyordu. Ancak uzun bir süre sonra aniden elini gevşetti. Kanlı ve buruşmuş mendil, uğuldayan kuzey rüzgârıyla savrulup gitti; gece karanlığında birkaç kez takla attıktan sonra karların altında kalarak gözden kayboldu.

Kim hatırlar, o bembeyaz mendilin vaktiyle kimin gözyaşlarını sildiğini? O gencin derin kalbinde de bir zamanlar korumak istediği biri vardı belki de. Ama fırtına koptu, her şey dağılıp gitti. Oyun sona erdiğinde, kim role en çok kaptırırsa kendini, en büyük yenilgiyi o tadardı.

"Yakalayın!" Zhuge Yue arkasını döndü; sesi duygusuz ve mesafeliydi.

Zhuge ailesinin muhafızları etrafı sardı. Chu Qiao kalabalığın ortasında duruyordu. Uzun kılıcını çekti; parlayan namlu çocuğun demir gibi sert gözlerini yansıtıyordu. O gözlerde soğukkanlılık vardı, nefret vardı, temkinli bir zekâ ve her şeyi göze almış bir kararlılık vardı; ama zerre kadar zayıflık ya da pişmanlık yoktu.

O, her zaman nasıl hayatta kalacağını biliyordu; omuzlarındaki kanlı nefretin ve ödemesi gereken borcun

farkındaydı. Bu yüzden Zhuge Yue; sen Xiao Jiu'nun kolunu kopardığında, Lin Xi'yi sopalarla öldürttüğünde, bizim düşman olmamız çoktan yazılmıştı. Ben seni öldüremezsem, sen beni öldüreceksin; başka yol yok.

"Saldırın!" Kalabalıktan bir nida yükseldi. Zhuge ailesinin adamları artık bu zayıf ve çelimsiz görünen çocuğu küçümsemiyordu. Bir grup iri yarı adam aynı anda üzerine atıldı. Kılıçlar iniyor, çelik sesleri geceyi yırtıyordu. Çocuk bir kedi kadar kıvraktı; sol bacağıyla hamle yapıp sağ bacağıyla yana tekme savurdu, kendi etrafında dönerek kılıcını kana buladı. Sağ eliyle bir adamın gırtlağına yapıştı, parmaklarına güç verip eklemlerini kopardı. Bir "çat" sesi duyuldu, adamın gözleri yuvalarından fırladı ve cansız bedeni yere yığıldı.

Diğerleri dehşete düşse de geri çekilmedi. Devasa bir palanın inmesiyle Chu Qiao kolunu siper etti; ancak çocuk bedeniyle o güce karşı koyamadı. Açısı mükemmel olsa da iki adım gerilemek zorunda kaldı, omuzundaki giysiden kan sızmaya başladı. İlk çarpışmada yaralanmıştı.

Zhuge ailesinin muhafızları bunu görünce sevindi. Bu çocuk ne kadar zeki, ne kadar kurnaz ve acımasız olursa olsun, nihayetinde sekiz yaşında bile değildi; gücü bu devasa adamlarla nasıl boy ölçüşebilirdi?

Bunu fark edenler hep birlikte üzerine çullandı. Zhuge Yue çatışmanın dışında duruyor, bakışları sert, dudakları morarmış bir halde bekliyordu. Zhu Cheng endişeyle yarasını sarmaya çalışıyordu. Gökyüzünden kar yağıyor, her yer ıssızlığa bürünüyordu.

"Deh!" Tam o sırada, berrak ve gür bir ses yankılandı. Kuzeyden gelen düzensiz at nallarının gürültüsü aniden yaklaştı.

Herkes başını çevirdi. Uzak kuzeyden, yüzlerce savaş atı bir fırtına gibi sökün etti. En öndeki genç, beyaz kürkü ve simsiyah saçlarıyla, elindeki arbaletle bir yıldız gibi kayarak geliyordu; birkaç atışta Zhuge ailesinin muhafızlarını yere serdi.

"Küçük kız!" Atı şaha kalkarak kalabalığın ortasına daldı. Atın üzerindeki genç, Chu Qiao'yu belinden kavrayıp eyerin üzerine

çekti. Gözleri parlıyordu, kahkahalar atarak sordu: "Seni yine kurtardım, bana bunun borcunu nasıl ödeyeceksin?"

Chu Qiao bir kılıç darbesiyle kendisine doğrultulan mızrağı savurdu ve öfkeyle Yan Xun'a döndü: "Delirdin mi sen? Bu saatte neden geri döndün, canına mı susadın?"

— 30 —

“Ben gelmeseydim ne yapacaktın? İyiliğimi suistimal etme!” Yan Xun dudak büktü. “Sıkı tutun!” Bunu der demez atın sağrısına kırbacı indirdi; savaş atı acıyla kişneyip bir anda sanki bulutların üzerinden uçuyormuşçasına kalabalığın üzerinden atlayıp geçti!

“Yan Xun!” Zhuge Yue öfkeyle kükredi, cübbesini savurup bağırdı: “Benim işime karışmaya nasıl cüret edersin!”

Yanbei savaş atları dünyanın en iyileri sayılırdı; düz ovada onları kim durdurabilirdi? Yan Xun, Chu Qiao’yu kucağına almış, uzaktan arkasına bakarak kahkahayı bastı: “Zhuge Dördüncü Genç Efendi, saygılar! Yan Xun bugün kuzeye dönüyor, daha fazla uğurlamanıza gerek yok. Dağlar yerinde, sular akar; elbet bir gün yine görüşürüz!” Ardından Yanbei savaşçılarıyla birlikte bir rüzgâr gibi esip geçtiler.

“Efendim!” Zhu Cheng dehşetle bağırdı. Ağır yaralı Zhuge Yue öfkeyle homurdanıp boynundaki sargıyı söküp attı, kaşlarını çatarak atına atladı ve kırbacını savurup peşlerine düştü.

“Çabuk! Çabuk, Efendi’yi takip edin!”

Gece rüzgârı demir gibi sertti, ovada karları savuruyordu. Yan Xun ve Chu Qiao aynı ata binmiş, boş karlı ovada dolu dizgin gidiyorlardı.

“Küçük kız, benimle Yanbei’ye gel!”

“Gelmem!”

“Gelmesen olmaz,” dedi genç neşeyle. “Bakalım bu sefer nereye kaçabileceksin.”

At nalları ovanın sessizliğini bozuyor, devasa rüzgârlar yeryüzünü süpürüyordu; arkadan gelen nal sesleri gök gürültüsü gibi yaklaşıyordu. Chu Qiao endişeyle Yan Xun’un koluna yapıştı, bağırdı: “Deli misin sen, arkanda birileri seni kovalıyor!”

Yan Xun umursamazca güldü: “Önemli değil, Yanbei

toprakları uçsuz bucaksızdır, Wei hanedanı peşimizden gelmek istiyorsa gelsin, sorun yok.”

Chu Qiao kaşlarını çatmış, sürekli arkasına bakıyordu; kar dalgalarının bir çizgi halinden bir duvara dönüştüğünü görünce gelenlerin sayısının az olmadığını anladı. Alt dudağını ısırdı, etrafı süzüp öfkeyle bağırdı: “Sen aklını mı kaçırdın? Birilerinin senin canına kastettiğini bile bile neden geri geldin?”

Yan Xun’un kaşları havalandı, yine aynı cevabı verdi: “Ben gelmeseydim sen ne yapacaktın?”

Chu Qiao’nun gözleri bir an için buğulandı. Yan Xun’un pürüzsüz çenesine baktı; o gerçekten de daha bir çocuktu, henüz sakalları bile çıkmamıştı. Şımarık bir asilzade gibi her gün ölümle dans ediyor, dünyanın ne kadar acımasız olduğunu bilmiyordu.

Yan Xun onun daldığını görünce kahkahayı bastı: “Ne o? Yoksa etkilenip bana eş mi olmaya karar verdin? Gerek yok, daha çok küçüksün; ileride neye benzeyeceğini kim bilir. Şöyle yapalım, sen benim yanımda kal, zamanla bakarız.”

“Yanbei haini! Çabuk atından in ve teslim ol!”

Aniden ovada bir kükreme yükseldi. Yan Xun duraksadı, sonra çaresizce, “Hey, görünüşe göre yine başımız dertte,” dedi. Atını daha da hızlandırdı, durmak bir yana, rüzgâr gibi esmeye başladı.

Zifiri karanlık zırhlar gece vaktinde birer dağ gibi heybetli ve korkutucu görünüyordu. Hızlanan nal sesleri gök gürültüsü gibi yaklaşıyor, devasa kar dalgaları Cangji Dağı’ndaki çığ gibi üzerlerine geliyordu. Yer yerinden oynuyor, sanki kadim bir canavar uyanmış da yerin altından fırlayacakmış gibi toprak sarsılıyordu.

“Sıkı tutun!” Gencin yüzü bir anda çelik gibi sertleşti. Kaşlarını çatıp dizginleri kavradı ve bir nida kopardı. Atı bir anda şaha kalkıp ileri atıldı; rüzgâr kulaklarında keskin bir bıçak gibi ıslık çalıyor, hızı doruk noktasına ulaşıyordu. Bir anda arkadaki takibi geride bıraktılar.

“Haha!” Yanbei savaşçılarının gür kahkahaları yükseldi.

Dönüp Wei hanedanı askerlerinin şaşkın yüzlerine baktılar.

Küçük uşak Feng Mian bağırdı: “Veliahtım, şu asilzade çocuklarına gerçek Yanbei savaş atı neymiş göstermenin vaktidir!”

Yan Xun gür bir sesle, “Güzel, gözleri bayram etsin o zaman,” dedi.

Lafı biter bitmez Yanbei süvarileri dizginlere asıldı ve parmaklarını ağızlarına götürüp keskin bir ıslık çaldılar. Herkes ne olduğunu anlamaya çalışırken, Yan Xun ve adamlarının altındaki atlar bir anda şaha kalktı, yeleleri aslan yelesi gibi dikleşti ve gökyüzünü yırtan, eşsiz bir heybet ve asalet taşıyan bir kükreme koyuverdiler. Bu ses insanın kanını donduracak kadar güçlüydü.

Zhenhuang başkentinden gelen askerlerin altındaki atlar bu sesi duyunca acıyla inleyip yere kapaklandılar. Komutanlar ne kadar kırbaçlasa da atlar korkudan yerinden kımıldamadı.

Chu Qiao hayretler içindeydi.

Küçük uşak Feng Mian gururla açıkladı: “Bizim Yanbei atlarımız, Tianmu Dağı’ndaki ana kısraklar ile yaban kurtlarının çiftleşmesinden doğar. Sadece çok hızlı değildirler, savaş alanında kurt sürülerini yardıma bile çağırabilirler. Başkentteki o çıtkırıldım asilzadelerin atları daha savaş görmemiş; bu sesi duyunca korkudan altlarına kaçırdılar. Bizi yakalamaları imkânsız.”

Yanbei savaşçıları hep bir ağızdan güldüler. Yan Xun’un kürkü kuzey rüzgârında dalgalanıyordu. Genç, atının üzerinde vakur bir sesle, “Gidiyoruz, Yanbei’ye!” dedi.

Savaşçılar bağırdı: “Yanbei’ye!”

Nallar yeri dövüyor, karlar savruluyordu. Gece karanlığında Yanbei savaşçıları atlarını sürüp gözden kayboldular.

Ancak tam o sırada, Chu Qiao’nun içine büyük bir tehlike hissi doğdu. Yılların verdiği o hayatta kalma içgüdüsü, zihninde bir geri sayım cihazı gibi keskin bir uyarı vermeye başladı. Çocuk daha bu hissin nereden geldiğini düşünemeden, gecenin karanlığını yırtan keskin bir rüzgâr sesi duyuldu. Yıldırım hızıyla

bir ok uzaktan süzülüp geldi.

Daha tepki vermeye vakit bulamadan, Chu Qiao bir yumrukla Yan Xun'un karnına vurdu. Yan Xun acıyla inleyip öne doğru eğildi. Tam Chu Qiao'ya kızacakken, keskin bir ok sol omzundan girip sırtından çıktı! Kan fışkırdı, okun darbesi o kadar güçlüydü ki genç adam bir anda atın üzerinden savrulup buz gibi karların üzerine çakıldı!

"Yan Xun!" Chu Qiao çığlık atıp dizginlere asıldı ama at, o hızla dizginleri dinlemedi, koşmaya devam etti. Chu Qiao çaresizce atın üzerinden atladı, minicik bedeniyle karların üzerinde bir takla atıp Yan Xun'un yanına çöktü.

"Yan Xun! İyi misin?"

Gencin bakışları sert, kaşları çatıktı. "Henüz ölmedim."

Bir ok daha vızıldayarak geldi. Chu Qiao sesi duyar duymaz kılıcıyla havada bir kavis çizdi. Ok o kadar hızlıydı ki kılıcın ucuyla çarpışınca karanlıkta kıvılcımlar saçıldı.

"Silahları bırakın!" Gür bir ses yükseldi. Karların altından bir anda binlerce atlı fırladı. Hepsi bembeyaz kürkler giyip karların içine pusmuşlardı; atlar geçerken fark edilmemeleri bu yüzdendi. Keskin kılıçlar ikisine doğrultulmuştu; kaçış yoktu.

Az ötede, Yanbei savaşçıları da çoktan kuşatılmış, şiddetli bir çatışma başlamıştı.

Kalabalığın arasından siyah kürklü bir genç atıyla öne çıktı. Kürkü altındaki ipek cübbesinde altın işlemeli bir ejderha parlıyordu; meşalelerin ışığında ejderhanın pençesi göz alıyordu.

Zhao Che gözlerini kısıp soğukça homurdandı: "Wei ailesinin bir işi beceremeyeceğini biliyordum."

Boğazlarına dayanan kılıçların üzerinde Altın Saray'ın özel amblemi vardı; bunlar imparatorluk muhafızlarıydı. Yedinci Prens Zhao Che, Yan Xun'a bir bakış attı, sonra gözleri küçük Chu Qiao'nun üzerinde gezindi. Muhafızlara emretti: "Götürün bunları."

"Yedinci Prens," dedi bir muhafız öne çıkıp uzaktaki çatışmayı işaret ederek. "Peki ya diğerleri?"

Zhao Che kaşlarını hafifçe çattı ve soğukça, “Kraliyet emrine karşı gelen, vatana ihanet edenlerin yaşamasına ne gerek var?” dedi.

Muhafız durumu anlayıp bağırdı: “Hepsini öldürün!”

Bir onaylama nidası yükseldi. Bir anda havada oklar uçuşmaya başladı. Az önce kahkahalar atan Yanbei savaşçıları birer birer cansız bedenler halinde karların üzerine serildiler.

Chu Qiao öfkeyle doldu. Küçük Feng Mian’ın küfürlerini duyabiliyordu; yumruklarını sıktı ve atının üzerindeki Zhao Che’ye nefretle baktı. O sırada bir muhafız Chu Qiao’yu yakalamaya çalışınca, çocuk direnince prensin dikkati üzerine çekildi.

Zhao Che onu süzdü; bir yerlerden tanıdık geliyordu ama nereden olduğunu çıkaramıyordu.

“Gereksiz olanları sürükleyip kafasını uçurun.”

“Kimse dokunamaz!” Yan Xun bir hamlede Chu Qiao’yu kucağına aldı, yukarıdaki prense meydan okuyan gözlerle baktı.

Zhao Che şaşırdı, sinirle güldü: “Hâlâ neyin peşindesin? Bu haldeyken bile kendini Yanbei Veliahtı mı sanıyorsun?”

Yan Xun soğukça, “Zhao Che, eğer ona dokunursan seni pişman edeceğime yemin ederim,” dedi.

Zhao Che kaşlarını çattı, güldü: “Bakalım bu kafesteki canavar beni nasıl pişman edecekmiş... Devam edin!”

Askerler kılıçlarını çekip öne atıldılar. Yan Xun bir anda hançerini çekip kendi göğsüne doğrulttu; gözlerinde geri dönüşü olmayan bir kararlılık vardı.

“Durun!” Zhao Che şaşırmıştı. Çocuğa uzun uzun baktı ve sonunda boğuk bir sesle, “Yan Xun, hatırın için... İkisini de götürün!” dedi.

Silahları alındı, ikisi de hazırlanmış bir zindan arabasına tıkıldı.

Chu Qiao, gencin kucağındaydı; bembeyaz yüzünü onun göğsüne yaslamıştı. Yan Xun’un sol omzundaki yaradan akan kanlar çocuğun kıyafetlerine süzülüyordu.

“Yan Xun,” diye fısıldadı Chu Qiao. “Nasılsın?”

“Küçük kız, seni de yakalattım.”

Chu Qiao’nun burnu sızladı, başını salladı: “Öyle söyleme, mutlaka bir yolunu...”

“Merak etme!” Yan Xun sözünü kesti, kararlı bir sesle, “Seni koruyacağım,” dedi.

Chu Qiao donakaldı. Çok uzun zaman önce, o köhne odada birisi ona yine aynı şeyi söylemişti.

“Yue’er, korkma, seni koruyacağım.”

Rüzgâr uğulduyordu, soğuk insanın kanını donduracak kadar şiddetliydi. Yan Xun çok kan kaybetmişti, vücudu buz gibiydi ve titriyordu. Chu Qiao ince kollarını ona doladı, sıkıca sarıldı ama başını sola çevirdi. Orada, alçak bir tepenin üzerinde, bulutların arasından sızan ay ışığının altında bir atlı duruyordu. Elinde yayı, oku hâlâ onlara dönüktü; Yan Xun’u vuran kişi oydu.

Mesafe uzak olsa da Chu Qiao o kişinin yüzünü, kaşlarını görebiliyordu. Yan Xun’un gittikçe soğuyan bedenine daha sıkı sarıldı, alt dudağını ısırdı; gencin sırtında duran o minicik elleri yavaş yavaş yumruk oldu.

— 31 —

Gece hüzünlüydü, bulutlar dağılmış, ay ışığı su gibi soğuk akıyordu. Zhuge Yue arbaletini yavaşça indirdi; uzaklaşan Shengjin Sarayı zindan arabasına bakarken uzun süre oradan ayrılmadı.

Bu bitmek bilmeyen gece, sonunda sona eriyordu.

Güneş yükselmiş, ışıklar yüksek pencereden içeri süzülmüştü. Havada uçuşan ince toz zerreleri ışık huzmesinde dans ediyordu. Hafif bir kazıma sesi duyuluyordu; o kadar kısıktı ki dikkatli dinlemeyen biri fare tıkırtısı sanabilirdi.

Chu Qiao duvara yaslanmış, gözlerini yummuş uyuyor gibiydi. Ama arkasında, elindeki taşla kerpiç duvarı usulca kazıyordu.

Güneş doğdu ve battı. Dışarıdaki gürültü dindiğinde soğuk gece başkenti yeniden kapladı. Gardiyanlar son turlarını atıp çekildiler. Ay tepeye ulaştığında, boğuk bir sesle büyük bir kerpiç parçası otların arasına düştü.

“Yan Xun...”

Zindanın sessizliğinde bu fısıltı çok net duyulmuştu.

Chu Qiao yüzünü açtığı deliğe yaklaştırdı. Yan taraftaki hücrede, beyaz kürkler içindeki genç çocuk pis samanların üzerinde bacaklarını uzatmış, gözleri kapalı yatıyordu.

“Yan Xun,” diye seslendi Chu Qiao sesini alçaltarak.

Çocuğun kirpikleri titredi, gözlerini açıp etrafına bakındı. Deliğin ardındaki o berrak gözleri görünce bir anda neşeyle deliğe yaklaştı: “Bücür, gerçekten çok zekisin!”

“Budala!” dedi Chu Qiao hemen. “Sessiz ol, duyacaklar.”

“Tamam,” dedi Yan Xun, onun gibi etrafı kolaçan edip bembeyaz dişlerini göstererek gülümsedi. “Korkma bücür, babam bizi kurtarmaya gelecektir. Bize bir şey yapmaya cesaret edemezler.”

“Hı-hı,” dedi Chu Qiao sadece, pek inanmış görünmüyordu.

Yan Xun kaşlarını çattı: “Hey, bana inanmıyor musun?”

“Ne haddime?” dedi Chu Qiao dudak bükerek. “Ama baban seni kurtarmaya gelir, benim öyle güçlü akrabalarım yok.”

Yan Xun güldü, gözleri yıldızlar gibi parlıyordu: “Merak etme, seni burada bırakmam. Bundan sonra benimle kalırsın, seni ben korurum.”

Sekiz yaşındaki kızın içini bir sıcaklık kapladı. Hafifçe gülümsedi: “O zaman çıkınca bana güzel bir ziyafet çekersin, açlıktan öleceğim.”

“Lafı mı olur? Ne istersen söyle, bulup getiririm.”

Dışarıda kar yağmaya başlamıştı. Kar taneleri yüksek pencereden içeri süzülüyor, dondurucu bir rüzgâr hücreyi yalıyordu. Chu Qiao tam bir şey söyleyecekken titremeye başladı. Yan Xun onun solgun yüzünü ve morarmış dudaklarını görünce telaşlandı.

“Üşüyor musun?”
“İyiyim.”
“Üzerinde hiçbir şey yok, donacaksın.”

Yan Xun hemen üzerindeki kürkü çıkarıp delikten uzatmaya çalıştı ama kürk çok kalındı, geçmiyordu. Chu Qiao kürkünü geri itti: “Uğraşma, yakalanırsak kötü olur.”

“Yakalasalar ne yazar?” dedi Yan Xun hırsla. “Bir çıkayım buradan, hiçbirini sağ bırakmayacağım.”

“Önce sağ çık da sonra konuşuruz,” dedi Chu Qiao alaycı bir tavırla.

Gece ilerledikçe zindan daha da soğudu. Yan Xun deliğin yanına oturup, “Bücür, elini uzat,” dedi.

“Ne?”
“Elini uzat işte.”

Chu Qiao kaşlarını çattı: “Ne yapacaksın?”

“Soru sorma da uzat işte!” dedi Yan Xun sabırsızca.

Chu Qiao mırıldanarak o incecik, buz kesmiş elini delikten

uzattı. Yan Xun o küçük eli iki elinin arasına aldı, sürekli üzerine sıcak nefesini üflüyordu. “Isındı mı? Biraz daha iyi mi?” diye sordu safça.

Dışarıda kar şiddetini artırmıştı. Hücrenin köşesindeki küçük kızın gözleri buğulandı. Hafifçe “Hı-hı” dedi, sesi titriyordu.

“Hehe,” diye güldü Yan Xun neşeyle. “Bücür, adın ne senin? Zhuge malikânesindeki o dördüncü çocuk sana Xing’er diyordu, gerçek adın mı bu?”

“Değil,” dedi çocuk kısık bir sesle. Kolundan kalbine doğru akan o sıcaklıkla duvara yaslandı. “Adım Chu Qiao.”

“Chu mu?” Yan Xun’un hareketleri duraksadı. “Sen Jing Yidian’ın çocuğu değil miydin? Soyadın neden Chu?”

“Sorma,” dedi çocuk ciddiyetle. “Yan Xun, bu ismi henüz kimse bilmiyor. Sadece sana söyledim. Unutma ama kimseye de söyleme.”

Yan Xun bir an duraksadı, sonra bunun bir aile sırrı olduğunu düşünüp gururlandı. Ona bu sırrı vermesi, onu kendinden gördüğü anlamına geliyordu. “Tamam, söz, ölsem de söylemem.”

“Peki sana ne desem?” dedi çocuk düşünerek. “Küçük bir Qiao olduğun için sana Xiao Qiao desem olur mu?”

“Hayır,” dedi Chu Qiao, aklına gelen tarihi güzelleri reddederek. “Öyle deme.”

“Neden? O zaman... A'Chu desem?”

Chu Qiao biraz düşündü ve başını salladı: “Tamam, öyle de.”

Yan Xun neşeyle bağırdı: “A'Chu!”
“Efendim.”
“A'Chu!”
“Duydum işte.”
“A'Chu! A'Chu!”
“Uzatmasana be!”

“A'Chu, diğer elini ver.”

Chu Qiao ısınan elini çekip diğerini uzattı. Yan Xun bir süre üfledi ama kendi elleri de soğumuştu. Sonunda giysisinin önünü açıp kızın elini göğsüne bastırdı.

“Hey!” diye bağırdı Chu Qiao, elini çekmeye çalışarak.

“Haha,” diye güldü Yan Xun, elini bırakmıyordu. “Bedava sıcaklık buldun, tadını çıkar işte.”

“Edepsiz!” dedi Chu Qiao ama elini çekmedi. Çocuğun kalbinin ritmini hissedebiliyordu; güçlü ve düzenliydi. Yan Xun zayıftı ama vücudu sert ve kaslıydı.

Yan Xun duvara yaslanıp yumuşak bir sesle konuşmaya başladı: “A'Chu, bu iş bitince benimle Yanbei’ye gel. Yarım kalan ne işin varsa ben hallederim. Bu dünya çok karışık, küçücük halinle nereye gideceksin? Kötü birine denk gelirsen seni ezerler. Sert göründüğüne bakma, gerçek zalimlerle karşılaşmadın henüz. Yanında ben olmazsam seni üzerler.”

Chu Qiao cevap vermedi. Dışarıdaki karı izlerken nereye gitmek istediğini o da bilmiyordu belki de.

“Neden bilmiyorum ama sana yardım etmek istiyorum,” diye devam etti Yan Xun. “Seni o av sahasında ilk gördüğümde, o kadar küçük olup da o kadar vahşi olman hoşuma gitmişti. Okumu doğrulttum ama kıyamadım. Hayatımda ilk kez Zhao Che’ye yenildim o gün, hâlâ içime derttir.”

Uzaklardan gece yarısı çanları duyuldu. Çocuğun sesi uzak ve huzurlu geliyordu: “A'Chu, Yanbei çok güzeldir. Savaş pek olmaz orada. Yazın her yer yemyeşildir. Babam ve ağabeylerimle Huolei Ovası’nda vahşi atları kovalardık. O zamanlar küçüktüm, büyük atlara binemezdim; ağabeyim bana tayları verirdi, çok kızardım beni küçümsüyor diye. Ama aslında sadece canım yanmasın diye yaparmış, sonradan anladım. Üçüncü ağabeyimle hep kavga ederdik, beni havaya kaldırıp yere atacağını söylerdi, sonra ablam gelip onu kırbaçla kovalardı. Ne günlerdi...

“Kışın bir ay boyunca kar yağar Yanbei’de. Shuo Dağları’na gideriz. Orada kaplıcalar vardır. Annem Biantanglıdır, soğuğa pek gelemez, vücudu narindir. Yılın yarısını o kaplıca sarayında geçirir. Biz okuldan kaçıp gizlice yanına giderdik, bir bakardık babam bizden önce gitmiş, orada bekliyor.”

Ay ışığı altında çocuğun yüzü Chu Qiao’nun hiç görmediği bir sıcaklıkla aydınlanmıştı.

“A'Chu, bizim Yanbei burası gibi değildir. Burada kardeş kardeşe, karı koca birbirine düşman... Her yer entrika, her yer çürümüşlük. Bizim topraklarımızda savaş azdır, kimse aç kalmaz, köleler bile istediği gibi yaşayabilir. A'Chu, benimle gel! Orada daha iyi yaşarsın, ben seni korurum. Seni at avlamaya götürürüm, annemle tanıştırırım. Çok nazik biridir, onu çok seveceksin.”

Hücre bir anda sessizleşti. Chu Qiao başını kaldırdığında sanki Yan Xun’un anlattığı o Yanbei’yi; yeşil çayırları, karlı dağları ve özgürce koşan atları görür gibi oldu.

— 32 —

Dudaklarında belli belirsiz bir tebessüm belirdi. Hafifçe başını salladı ve fısıldadı: “Tamam, Yanbei’ye gidelim.”

Gece uzundu; imparatorluk zindanının o nemli ve soğuk havasında, iki küçük çocuk bir duvarın iki yanında sırt sırta vermiş oturuyorlardı. Elleri, parmaklıkların arasından kenetlenmişti.

Yanbei’ye gideceğiz, buradan mutlaka kaçacağız.

Uzun gece ve fırtına dindi, şafak sökmeye başladı.

Ağır ayak sesleri çocukları uykusundan uyandırdı. Elleri hızla ayrıldı, daha gözlerini açmadan o gizli deliği kapattılar. Tozlu zindan zemininde siyah pamuklu çizmeler yankılanıyor, anahtarların şıngırtısı duyuluyordu.

Kapı gürültüyle açıldı. Açık yeşil zırhlı, sarı pelerinli en az elli asker içeri daldı; küçük zindan bir anda dolup taştı. Zindan gardiyanı arkalarından eğilip bükülerek geliyordu. Chu Qiao bir köşede oturmuş, bu saray muhafızlarını soğuk gözlerle izliyordu; kalbine bir ağırlık çöktü.

Yan Xun kapıya arkası dönük oturuyordu, gözlerini bile açmamıştı. O yumuşak tavrını bir kenara bırakmış, etrafına keskin bir zırh örmüştü; dışarıdaki dünyayla bağını koparmış gibiydi.

Muhafızların başı, damarlarında soylu kanı akan Yanbei Veliahtı’na baktı. Yüzünde ne bir saygı ne de bir acıma vardı. Koynundan fermanı çıkarıp okudu: “Altın Saray’ın emridir; Yanbei Veliahtı Yan Xun, hükmü dinlemek üzere Jiuyou Meydanı’na götürülecektir.”

Başka bir muhafız öne çıktı, küçümseyen bir tavırla güldü: “Yan Veliahtı, buyurun.”

Genç yavaşça gözlerini açtı. Gözlerindeki o keskin parıltı muhafızın ürpermesine yetti. Yan Xun bir şeyleri sezmişti ama

asaletinden ödün vermeden ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü. Muhafızlar ellerindeki zincirleri takıp takmamak arasında kararsız kaldılar; sonunda takmamaya karar verip etrafını sardılar.

Bembeyaz kürkü yerdeki tozları süpürüyordu. Beyaz deri çizmelerinin üzerindeki imparatorluk amblemi, sabah güneşinde parlıyordu. Bu haliyle bile o kadar mağrur duruyordu ki, herkese bir zamanlar Yan ailesinin de bu imparatorluğun bir parçası olduğunu hatırlatıyordu.

Karanlık koridordan esen rüzgâr dışarının taze ama dondurucu havasını getiriyordu.

Birden, parmaklıkların arasından bir el uzandı. Bembeyaz, incecik, porselen gibi bir el... Sanki biri hafifçe sıksa kırılacakmış gibi duruyordu. Ama o incecik el, herkesi durdurdu; Yan Xun'un paçasına sımsıkı yapıştı, bırakmıyordu.

"Ne yapıyorsun? Canına mı susadın?" Bir muhafız öfkeyle bağırıp öne atıldı.

Yan Xun dönüp muhafıza öyle bir baktı ki, adamın lafı ağzına tıkandı. Genç adam diz çöktü, çocuğun zayıf parmaklarını tuttu. Kaşlarını çatarak fısıldadı: "A'Chu, yapma."

"Sözünü tutmuyorsun!" Chu Qiao'nun gözleri parlıyordu, inatla başını kaldırdı. "Beni bırakmayacağını söylemiştin."

Yan Xun kaşlarını çattı. İmparatorluk muhafızlarını gördüğü an, işlerin sandığı kadar kolay olmayacağını anlamıştı. Bilmediği bir şeyler dönüyordu ve bu gidişin sonu belli değildi; onu bu tehlikeye nasıl atardı? Boğuk bir sesle azarladı: "Seni bırakmıyorum, burada uslu uslu beni bekle."

"Sana inanmıyorum," dedi çocuk inatla. Eli hâlâ paçasındaydı. "Beni de götür."

Bir muhafız kükredi: "Hadsiz köle!"

"Köle senin babandır!"

Yan Xun bir anda arkasına döndü, askere nefretle baktı: "İmparatorluk yasaları ne zamandan beri senin gibi bir aşağılığın benim yanımda bağırmasına izin veriyor?"

Askerin yüzü kıpkırmızı oldu, yanındakiler onu zor tuttu. Yan Xun ona aldırmadan çocuğa döndü: “A'Chu, söz dinle, senin iyiliğin için söylüyorum.”

“İyiliğimi istiyorsan beni de götür,” dedi Chu Qiao, elini zerre gevşetmeden. “Beni de götür.”

Vakit daralıyordu. Genç adam çocuğun gözlerine baktı; o gözlerdeki kararlılığı gördü. Onun ne kadar zeki olduğunu, tehlikeyi sezdiğini biliyordu. Yan Xun bir an duraksadı, sonra ayağa kalkıp muhafızlara döndü: “Kapıyı açın.”

“Yan Veliahtı, fermanda sadece sizin adınız...”

Adam lafını bitiremeden Yan Xun kendi hücresine doğru yürümeye başladı: “Öyleyse cesedimi Altın Saray’a götürürsünüz.”

Muhafızlar çaresizce aralarında fısıldaştılar ve sonunda Chu Qiao’nun hücresini de açtılar.

Ne de olsa alt tarafı küçük bir köleydi.

Dışarısı çoktan aydınlanmıştı. Yan Xun, kimsenin ona dokunmasına izin vermeden Chu Qiao’nun elini tuttu. Kendinden bir baş kısa olan çocuğun gözlerine baktı, boğuk bir sesle sordu: “Korkuyor musun?”

Chu Qiao başını kaldırdı, birden gülümsedi: “Korkmuyorum.”

Yan Xun da gülümsedi ve el ele dışarı çıktılar.

Zindan kapısında askerler dizilmişti; kılıçlar, zırhlar karların üzerinde parlıyordu. Herkes nefesini tutmuş bekliyordu. Halk uzaktan merak ve korkuyla izliyordu.

Altın Muhafızlar tarafından korunan bu kişi kimdi?

Rüzgâr sertleşti, Zhenhuang semalarında beyaz bir kartal çığlık atarak süzüldü. O an, sanki koca imparatorluğun çöküşünün ilk sesi duyuldu. Zindanın iki yolu vardı; doğu yolu özgürlüğe, batı yolu ise Jiuyou Meydanı’na, yani infaz alanına giderdi.

Hücre arabası yoktu, sorgu sual yoktu; sadece kapıda siyah, heybetli bir at bekliyordu. Yan Xun’un kendi atıydı bu. Genç adam hafifçe gülümsedi, atın başını okşadı ve Chu Qiao’yu eyerin

üzerine bindirdi, kendisi de arkasına atladı. Büyük bir konvoy eşliğinde Zhuwu Caddesi'nden Jiuyou Meydanı'na doğru ilerlediler. Halk korkuyla kenara çekiliyor, merakla peşlerinden geliyordu.

Gökyüzü kara bulutlarla kaplıydı, rüzgâr iki çocuğun yüzüne sertçe çarpıyordu. Yan Xun kürküyle Chu Qiao'yu sardı, sadece küçük kafası dışarıda kalmıştı.

Chu Qiao arkasına dönüp gencin yüzüne baktı; Yan Xun ona hafifçe gülümsedi. Kürkü altındaki elleri birbirine sımsıkı kenetlenmişti.

Onları neyin beklediğini bilmiyorlardı. Bu dünyada rüzgâr çok sert esiyordu ve onlar sadece el ele, fırtınanın ortasına doğru yürüyorlardı.

GÜMM!

Devasa bir çan sesi şehri inletti. Herkes durup Hongchuan Ovası'ndaki o tepelere baktı. Altın Saray'ın ana tapınağından gelen o ağır ses, ovada yankılanıyordu. Tam otuz altı kez... Dile kolay, tam otuz altı vuruş.

Yan Xun'un yüzü bembeyaz kesildi. Chu Qiao, elini tutan o parmakların zangır zangır titrediğini hissetti. Şaşkınlıkla ona baktı ama Yan Xun tek kelime etmedi.

İmparator öldüğünde çanlar kırk beş kez çalardı. Otuz altı vuruş ise sadece hanedan üyeleri ve yüksek soylular öldüğünde çalınan yas müziğiydi.

Damarlarında o soylu kanı taşıyan Yan Veliahtı, acı bir gülümsemeyle önüne baktı. *Gelen gelsin artık,* diye düşündü.

Jiuyou Meydanı'na vardıklarında her yer sancaklarla doluydu. Kuzeyde heybetli Ziwei Kapısı görünüyordu. Siyah mermerden yapılmış Jiuyou Platformu, karların ortasında bir mezar gibi sessiz ve vakur duruyordu.

Yan Xun atından indi. Tam yukarı çıkacakken, saray giysileri içinde bir adam öne çıktı. "Yan Veliahtı, lütfen bu taraftan."

"General Meng Tian?" Yan Xun kaşlarını kaldırdı. "Orası benim oturmam gereken yer değil sanırım."

“Altın Saray’ın emridir, Yan Veliahtı orada oturacaktır.”

Yan Xun, infazı izleyecek olan baş koltuğa baktı. Eğer bugün ölecek olan kendisi değilse, kimdi bu kadar önemli olan?

“Öyleyse, emre uymak düşer.”

Genç adam vakur bir tavırla yukarı çıktı ve o koltuğa oturdu. Yanında İhtiyarlar Heyeti’nin yetkilileri vardı.

Yan Xun, buz gibi bir ifadeyle bekliyordu; zerre korku belirtisi yoktu.

Zaman geçti ama infaz edilecek kimse getirilmedi. Derken Ziwei Kapısı açıldı; hanedan üyeleri, generaller, soylular birer birer dışarı çıktılar. Zhuge Huai, Wei Jing gibi isimler de oradaydı.

Wei Jing’in yüzü solgundu, elini cübbesinin içine gizlemişti. Gözleri nefretle Chu Qiao’nun üzerinde gezindi. Yan Xun bunu fark edip ona öyle bir baktı ki, havada şimşekler çaktı. Sonra her ikisi de hiçbir şey olmamış gibi önlerine döndüler.

— 33 —

Bulutların üzerinde, güneş tam tepedeydi; öğle vakti yaklaşıyordu.

İnfazdan sorumlu Ceza Dairesi Müsteşarı Yaşlı Huang Qizheng, beli bükülmüş bir halde öne çıktı. Jiuyou Kürsüsü'nün merkezinde zamanı ölçen güneş saatini işaret ederek saygıyla sordu: "Prens Yan, vakit geldi. İnfaz başlatılmalı mı?"

Yan Xun sakin bir tavırla, sanki başına gelecek her şeye hazırlıklıymış gibi cübbesini savurdu. "Buyurun Müsteşar Huang."

Huang Qizheng titreyen adımlarla öne çıktı, yaşlı gırtlağı aşağı yukarı oynadı ve sesi uzaklara kadar yankılandı: "Vakit gelmiştir! Suçluları getirin, infaz başlasın!"

"İnfaz başlasın!"

Jiuyou Kürsüsü'nün altındaki Jinchi Meydanı'nda saf tutan üç bin asker, hep bir ağızdan haykırdı. Bu korkunç gürültüyle kuşlar havalandı. Ağır mor-altın kapılar gıcırdayarak açıldı; Batı Seferi Ordusu'ndan yirmi tam teçhizatlı asker, ellerinde beyaz kefenlerle örtülü tepsilerle ağır ağır, simsiyah Jiuyou Kürsüsü'nün basamaklarını tırmandılar.

Wei Jing aniden alaycı bir tavırla burnundan soludu, gözlerini infaz kürsüsüne dikmişti.

Yan Xun'un kaşları bir anda çatıldı, içine uğursuz bir his doğmuştu. Oturduğu koltuğun kollarını sımsıkı kavradı, parmak boğumları bembeyaz kesilmişti.

İmparatorluk ordusunun seçkin askerleri kürsüde hazır beklerken, Başkomutan Meng Tian öne çıktı ve öndeki askere gür sesiyle sordu: "Suçluların kimlikleri tespit edildi mi?"

Asker, ifadesiz bir yüzle karşıya bakarak sertçe cevap verdi: "Rapor ediyorum Komutanım, hayır!"

Meng Tian kaşlarını çattı. "Neden?"

“Kimse teşhis edemedi Komutanım. Saraydan gelen emir uyarınca, bu görevin bugünkü infaz gözlemcisine verilmesi kararlaştırılmıştır.”

Meng Tian başıyla onayladı ve başköşede oturan Yan Xun’a dönerek tok bir sesle konuştu: “Prens Yan, zahmet olacak ama bu iş size düşüyor.”

Yan Xun dudaklarını sımsıkı ısırmıştı, alnındaki damarlar şişmişti. İçini kaplayan o devasa korku ve huzursuzluk, her zamanki soğukkanlılığını yerle bir ediyordu; cevap vermekte bile zorlanıyordu.

Arkasında duran Chu Qiao, bir şeylerin ters gittiğini sezip minik, bembeyaz eliyle gencin kolunu sımsıkı tuttu.

“Kutuları açın! Suçluları teşhis edin!”

Yirmi muhafız aynı anda öne çıkıp tepsilerin üzerindeki beyaz örtüleri kaldırdı. Tepsilerde altından yapılmış yirmi görkemli kutu duruyordu. Anahtarlar kilitlerde döndü, mekanik sesler meydanda yankılandı. Ardından herkes bir an duraksadı ve kutuların kapaklarını aynı anda açarak içindekileri gökyüzünün altına serdiler!

Yan Xun’un gözleri dehşetle açıldı, alnındaki damarlar patlayacak gibi oldu. Boğazından yaralı bir hayvanın hırıltısını andıran bir ses çıktı; yerinden fırlayıp kürsüye atılmak istedi.

İki yandaki askerler çevik bir hamleyle öne atıldılar, kılıçların kınından çıkma sesi meydanı doldurdu. Parlak çelikler şimşek gibi çaktı. Tam o anda, çevik bir gölge herkesin önüne geçti. Bir metal sesi duyuldu; çocuk bir askerin silahını ustalıkla savuşturup Yan Xun’un önüne siper oldu, kimsenin ona yaklaşmasına izin vermedi.

Aniden sert bir rüzgâr patladı, gökyüzü sarı bir toza bulandı. Kara bulutlar birbirinin üzerine binerken kargalar acı çığlıklarla havada süzülüyordu. Dondurucu kar ve rüzgâr insanın kemiklerine işliyordu; herkes gözlerini korumak için kollarını siper etmişti.

Ancak birkaç kişi, o kanlı kürsüye gözlerini kırpmadan bakıyordu. Sanki göklerdeki savaş tanrısı, insanlığın tüm

adaletini ayaklar altına alarak kahkahalar atıyordu.

Zırhlar içindeki Meng Tian gürledi: “Situ Yundeng, isimleri oku!”

“Emredersiniz!” Omzunda mor-altın işlemeli kuş arması olan genç general öne çıktı. İlk altın kutudaki, kanlar içindeki kesik başı işaret ederek sert bir tonda bağırdı: “Yanbei topraklarının babadan oğula geçen derebeyi! İmparator Peiluo’nun yirmi dördüncü kuşak torunu! İmparatorluk Kuzeybatı Orduları Başkomutanı! Shengjin Sarayı Chengguang Tapınağı’nın beş yüz yetmiş altıncı makam sahibi! Yanbei Kralı Yan Shicheng! On altı Nisan’da, Yanbei Huolei Ovası’nda idam edildi!”

Ardından ikinci kutuya geçti: “Yanbei topraklarının prensi! İmparator Peiluo’nun yirmi beşinci kuşak torunu! İmparatorluk Kuzeybatı Garnizon Komutanı! Shengjin Sarayı Chengguang Tapınağı’nın beş yüz yetmiş yedinci makam sahibi! Yanbei Kralı Yan Shicheng’in en büyük oğlu Yan Ting! On dört Nisan’da, Yanbei Xunlie Ovası’nda idam edildi!”

“Yanbei topraklarının prensi! İmparator Peiluo’nun yirmi beşinci kuşak torunu! İmparatorluk Kuzeybatı Garnizon Komutan Yardımcısı! Shengjin Sarayı Chengguang Tapınağı’nın beş yüz yetmiş sekizinci makam sahibi! Yanbei Kralı Yan Shicheng’in üçüncü oğlu Yan Xiao! On altı Nisan’da, Yanbei Huolei Ovası’nda idam edildi!”

“Yanbei topraklarının prensesi! İmparator Peiluo’nun yirmi beşinci kuşak torunu! Shengjin Sarayı Chengguang Tapınağı’nın beş yüz yetmiş dokuzuncu makam sahibi! Yanbei Kralı Yan Shicheng’in kızı Yan Hongxiao! On altı Nisan’da, kaçacak yeri kalmayınca Weishui Hong Gölü’nde canına kıydı!”

“Yanbei topraklarının prensi! İmparator Peiluo’nun yirmi dördüncü kuşak torunu! İmparatorluk Kuzeybatı Orduları Komutan Yardımcısı! Shengjin Sarayı Chengguang Tapınağı’nın beş yüz sekseninci makam sahibi! Yanbei Kralı Yan Shicheng’in akrabası Yan Shifeng! Dokuz Nisan’da, Yanbei Shangshen Yaylası’nda idam edildi!”

“Yanbei topraklarının...”

Bitmek bilmeyen isim listesi sonunda bitti. Rüzgâr Jiuyou'yu dövmeye devam ediyordu. Meng Tian, yüksek kürsüden Yan Xun'a bakarak seslendi: "İsimler okundu! Prens Yan, lütfen suçluları teşhis edin!"

Büyük bir gürültü koptu; fırtına Jiuyou Kürsüsü'nün yanındaki devasa bir ağacı kökünden söküp meydanın ortasına fırlattı.

Tüm o tekinsiz bakışlar, kürsüdeki gencin üzerinde toplandı.

Dokuz kıtanın tüm demiri toplansa, bu nefreti dövmeye yetmezdi!

Yan Xun yavaşça gözlerini kapattı; tekrar açtığında gözleri kan çanağına dönmüştü!

Gökyüzünde gök gürültüleri uğulduyor, kuzey rüzgârı kudurmuş bir canavar gibi feryat ediyordu. Kara bulutlar neredeyse yere değecekti.

İmparatorluğun demir yumruklu generali Meng Tian, istifini bozmadan devam etti: "Prens Yan, lütfen teşhisinizi yapın."

Meydandaki siyah sancaklar rüzgârda alev gibi dalgalanıyordu. Genç adam dişlerini sımsıkı kenetlemişti, yüzü kaskatı kesilmişti. Göğsünde devasa bir yangın yayılıyordu sanki.

Birden Yan Xun, yerinden fırlayan bir leopar gibi kükredi. Bir askere yumruk atıp silahını kaptı ve bir deliler gibi kalabalığın arasından sıyrılıp kürsüye doğru atıldı.

Meydanda bir panik havası koptu. Sarı pelerinli muhafızlar kaynayan bir su gibi üzerine çullandılar. Chu Qiao, Yan Xun'un arkasından fırlayıp bir askere tekme attı ve bayrak iplerine asıldı. Bir hışırtıyla siyah ejderha sancakları aşağı inerek askerlerin üzerine kapandı.

"Yakalayın onu!" Wei Jing sancakların altından ilk çıkan oldu, kaçan Yan Xun'u işaret ederek bağırdı: "O Yanbei köpeğinin kaçmasına izin vermeyin!"

Chu Qiao, öfkeden gözü dönmüş genci kolundan çekti, elindeki kılıcı fırlatarak meşaleleri devirdi. Yere saçılan kömürler ve yağlar karların üzerinde bir anda parladı.

“Kaçalım!” diye bağırdı Chu Qiao. Ama genç adam inanılmaz bir güçle onu itti ve ağır korunan Jiuyou Kürsüsü’ne doğru koştu.

“Yan Xun!” Chu Qiao’nun başlığı düştü, saçları rüzgârda savrulurken feryat etti: “Delirdin mi sen! Geri dön!”

Kanlar havada uçuşuyor, cesetler yere seriliyordu. Yan Xun yıllardır başkentte gününü gün eden, tasasız bir prens olarak bilinirdi; kimse onun gerçek gücünü görmemişti. Ama şimdi, bir leopar gibi çevik, bir kurt gibi vahşi haliyle, en deneyimli askerlerin bile yüreğine korku salıyordu.

Bu sadece bir dövüş yeteneği değildi; bu, insanın ruhuna işleyen bir nefretin, sarsılmaz bir inancın ve önüne çıkan her şeyi yıkıp geçme kararlılığının dışa vurumuydu!

Rüzgâr uğulduyor, ağaçlar hayalet gibi inliyordu. Genç adam, omuzları kan içinde, elinde kanlı bir kılıçla adım adım Jiuyou Kürsüsü’ne tırmandı.

Askerler korkuyla geri çekiliyordu. Binlerce seçkin asker, bu gözü dönmüş gence karşı tek bir adım atamıyordu. Havada öyle yoğun bir öldürme arzusu vardı ki, gökyüzündeki akbabalar bile aşağıda bir ziyafet olduğunu sanıp alçalmaya başlamıştı.

Yan Xun son basamağa ulaştı. Tam kürsüye ayak basacakken Meng Tian’ın buz gibi sesi duyuldu: “Prens Yan, teşhis için mi geldiniz?”

Yan Xun başını kaldırdı, çenesinden bir damla kan süzüldü. Sesi cehennemden gelen bir iblis gibiydi: “Çekil yolumdan!”

Güneşli kış gününde gök gürledi. Genç adam kılıcını Meng Tian’a doğrultup tek bir kelime tükürdü: “Defol!”

Aniden Meng Tian havaya sıçrayıp gencin göğsüne sert bir tekme attı. Yan Xun, ipi kopmuş bir uçurtma gibi havada süzülüp kan kusarak basamaklardan aşağı yuvarlandı.

“Yan Xun!” Chu Qiao kılıcıyla ileri atıldı ama askerler etrafını sardı. Küçük ve zayıf bedeniyle bu kadar askere karşı koyamadı; kılıçlar boğazına dayandı.

“Yan Xun!” diye inledi Chu Qiao.

Zaman sanki durmuştu. Meydandaki herkes; soylular,

generaller, halk... hepsi nefesini tutmuş, kanlar içindeki o gence bakıyordu. Genç adam yerde kıpırdandı, parmaklarıyla karları pençeleyerek ağır ağır, bir yaralı kurt gibi ayağa kalktı. Titreyen bacaklarıyla kılıcına dayanarak, tekrar o kanlı kürsüye doğru yürümeye başladı.

— 34 —

"Jiuyou, Zhenhuang'ın en mahrem yeridir. Prens Yan, niyetini açık etmediğin sürece, infaz müfettişi olsan dahi bir adım öteye geçemezsin. Başkomutan olarak sana son kez soruyorum: Prens Yan, buraya suçluları teşhis etmeye mi geldi?"

Tepede sancaklar dalgalanıyor, aşağıda ise mezar sessizliği hüküm sürüyordu. Gencin gözleri buz gibiydi; elinin tersiyle dudağındaki kanı sertçe sildi ve gür bir sesle dedi ki: "Çekil yolumdan!"

Güm! Bir gök gürültüsü daha koptu. Yan Xun'un bedeni bu sesle birlikte bir kez daha basamaklardan aşağı yuvarlandı!

"Yan Xun!" Chu Qiao sonunda kendini tutamayarak feryat etti: "Seni aptal! Ölmeye mi geldin? Geri dön!"

Dünyadaki tüm sesler sanki ondan uzaklaşmıştı; kulakları uğulduyor, hiçbir şeyi duyamıyordu. Gözleri kan çanağına dönmüştü, yüzü toz ve taşların açtığı yaralarla doluydu. Kan gölünden çıkmış gibi duran elleri titriyor, göğsü sanki devasa bir kayanın altında eziliyordu. Birileri ona sesleniyor gibiydi ama duymuyordu. Zihni tamamen Yanbei'nin sesleriyle doluydu. Babasının gür kahkahalarını, ağabeyinin bitmek bilmeyen nasihatlerini, üçüncü ağabeyi ile ikinci ablasının kamçılarla birbirlerini kovalamalarını duyar gibiydi. Küçük amcasının yanık Yanbei türkülerini, onu çocukken omuzlarında taşıyan babasının adamlarının at nallarını işitiyordu.

Ama hepsi yavaş yavaş uzaklaşıyordu, silikleşiyordu. Dünya kapkaranlıktı, zihninde binlerce sert ses yankılanıyordu. Alçak sesle, defalarca kez fısıldıyorlardı: "Yan Xun, ayağa kalk. Bir Yanbei erkeği gibi ayağa kalk."

Herkes nefesini tutmuş, o kanlar içindeki gence bakıyordu. Eskinin o asilzadesinin, bir kez daha kan gölünün içinden doğrulup bir, iki, üç adım atışını izliyorlardı. Siyah taş basamaklardaki kan izleri, karların ışığını yansıtarak gözleri

kamaştırıyordu.

Demir yumruklu askerlerin bile kaşları çatılmıştı. Sendeleyerek gelen gence baktılar; başkomutan bir şeyler söylemek istedi ama kelimeleri bulamadı. Yine de son bir hamleyle onu basamaklardan aşağı tekmeledi.

Kalabalığın arasından cılız bir hıçkırık yükseldi, ses giderek büyüdü ve yoksul halkın bastırılmış feryatlarına dönüştü. Bu hor görülen, soyları "aşağı" sayılan insanlar, imparatorluğun o görkemli meydanına bakarken içlerindeki acıyı daha fazla tutamadılar. Nihayetinde o daha bir çocuktu.

Soylular dudaklarını sıkıca birbirine bastırmıştı; o soğuk gözlerde bile hafif bir kıpırtı vardı.

Soğuk rüzgâr estiğinde, gencin bedeni bir çamur yığını gibiydi; artık ayağa kalkamıyordu. İmparatorluğun birinci mareşali Meng Tian, savaş sanatlarında usta, dağlar kadar güçlü bir adamdı. Batı Çölü'nde tek başına iki yüz kişilik bir haydut çetesini yok etmişti; onun bir yumruğu sıradan birini anında öldürürdü. Ancak kimse, o kanlı parmaklarıyla Jiuyou platformuna santim santim tırmanmasını sağlayan gücün ne olduğunu bilmiyordu.

Yan Xun'u son kez aşağı ittikten sonra mareşal kaşlarını çattı ve yanındaki muhafızlara gür bir sesle emir verdi: "Teşhise gerek yok. Onu yakalayın, infaza başlayın!"

"Mareşal Meng Tian!" Wei Jing kaşlarını çatarak ayağa kalktı. "Yaptığınız usule aykırı. Altın Saray'ın emri cesetleri onun teşhis etmesi yönündeydi, nasıl böyle geçiştirebilirsiniz?"

Meng Tian dönüp Wei ailesinin bu parlak gencine baktı. Eliyle Yan Xun'u işaret ederek ağır ağır konuştu: "Sence bu haldeyken imparatorluk emrini yerine getirebilir mi?"

Kimsenin derdi imparatorluk emri değildi; Altın Saray'ın tek amacı onu öldürmek için geçerli bir sebep yaratmaktı. Kuzeybatı cephesindeki yenilginin faturası, imparatorluk ve Konsey tarafından Yanbei Kralı'na kesilmişti. Yanbei Kralı'nın ailesi katledilmiş, geriye sadece bu tek dal kalmıştı.

Yan Xun yıllardır payitahtta olduğu için bu işle bir ilgisi

kurulamıyordu. Yanbei toprakları nesilden nesle geçerdi; Yan Shicheng öldüğüne göre taht Yan Xun'un hakkıydı. Ancak imparatorluk, bu kurt yavrusunu batıya salma riskini nasıl göze alabilirdi? Bu yüzden bu tuzağı kurmuşlardı: Yan Xun emre karşı gelirse "itaatsizlikten" ve "hıyanetten" ölecekti; emre uyup babasının ve kardeşlerinin cesetlerini teşhis ederse "korkaklık" ve "evlatlık görevini yapmamakla" suçlanıp haysiyetini kaybedecekti. Her halükârda bu, ucu ölüme çıkan bir labirentti.

İmparatorluk, halkın ve diğer derebeylerin ağzını kapatmak için bir kılıf uyduruyordu sadece. Saraydaki herkes bunu biliyordu.

Ancak bu gerçekler gün ışığında dile getirilemezdi. Wei Jing öfkeden dişlerini sıktı, Yan Xun'a nefretle baktı ve mareşale seslendi: "Mareşal Meng böyle davranarak imparatorun ve Konsey'in gazabından korkmuyor mu?"

"Gazap gelsin ya da gelmesin, sorumluluk benimdir. Seni ilgilendirmez."

Meng Tian arkasını döndü, askerlerin altında ezilen çocuğa baktı, sessizce iç geçirdi ve infazı başlatmak üzere hamle yaptı.

Fakat o sırada yaşlı bir ses duyuldu. İnfaz müdür yardımcısı Huang Qizheng, gözlerini kısarak ağır ağır öne çıktı. "Mareşal Meng, buraya gelmeden önce Muhe Efendi tembihlemişti; eğer işler değişirse size bunu göstermemi istedi."

Meng Tian belgeyi aldı, şöyle bir baktı ve yüzü aniden bembeyaz kesildi.

Mareşal platformda uzun süre durdu. Sonunda ağır bir adımlarla Yan Xun'a yaklaştı ve kederli bir sesle konuştu: "Prens Yan, lütfen daha fazla inat etme. Sadece başını salla. Onlar senin baban, kardeşlerin, akrabaların... Onları teşhis etmeye en layık olan sensin."

Yan Xun'un bedeni yere bastırılmıştı; o eski yakışıklı ve vakur prensten eser yoktu. Cehennemden çıkmış bir hortlak gibi, gözlerinde kanlı bir nefret ve öldürme arzusu vardı.

Meng Tian gencin inatçı gözlerine baktı, çaresizce iç geçirdi ve gür bir sesle emretti: "Madem Prens Yan emre karşı geliyor,

ben de kanunları uygulamak zorundayım. Getirin onu buraya!"

"Durun!"

Rüzgâr tersine döndü, kara bulutlar gökyüzünü kapladı. Berrak bir ses yankılandı. Herkes başını çevirdi; Zijin Kapısı yönünden gelen nalların sesi duyuldu. Beyazlar içinde, vizon kürklü, simsiyah saçlı bir kadın atının üzerinde belirdi. Her kelimenin üzerine basarak konuştu: "Ben teşhis edeceğim!"

"Anne?"

Kan gölünün içindeki genç aniden başını çevirip atın üzerindeki kadına baktı. Kadın kar beyazı elbiseler içindeydi, kolları bulutlar gibi süzülüyordu. Sırtına dökülen simsiyah saçları Huaisong ipeği gibi parlıyordu. Yüzü bir beyaz nilüfer kadar duru, gözleri kar kaplı dağların zirvesindeki pınarlar kadar şefkatliydi. Göz kenarlarındaki ince çizgiler bile ona huzurlu bir hava katıyordu.

Kadın atından indi, doğrudan Yan Xun'un yanına yürüdü. Muhafızlar sanki büyülenmiş gibiydi; kimse onu durdurmaya yeltenmedi.

Kadın, Yan Xun'un başını kucağına aldı, bembeyaz kollarıyla gencin kanlı yüzünü hafifçe sildi. Bulutlar kadar hafif, sıcak bir gülümsemeyle fısıldadı: "Xun'er."

Yan Xun'un gözyaşları o an boşaldı. Binlerce askerin önünde kaşını bile çatmayan o genç, hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Kadının koluna sıkıca yapıştı: "Anne, neden? Neler oluyor?"

"Xun'er," dedi kadın şefkatle, gözündeki kan pıhtılarını silerken. "Babana inanıyor musun?"

Yan Xun hıçkırıklar arasında başını salladı: "İnanıyorum."

"Öyleyse neden diye sorma," dedi kadın çocuğu kucaklarken. Gözleri platformdaki soyluların üzerinde huzurla gezindi. "Bu dünyada her şeyin bir sebebi olmak zorunda değildir. Kaplanın kurdu, kurdun tavşanı, tavşanın otu yemesi gibi... Bunun mantığı yoktur."

"Anne!" Yan Xun aniden başını çevirip o şatafatlı giysiler içindeki soylulara nefretle baktı: "Onlar mı? Yanbei'ye onlar mı

kıydı?"

Gencin bakışları buz kadar keskin, fırtınayı delen bir ok gibiydi. O an imparatorluğun tüm ileri gelenleri aynı anda ürperdi. O zarif ve asil kadına baktılar; kadın hafifçe gülümsedi, çocuğun gözyaşlarını sildi: "Xun'er, ağlama. Yan ailesinin çocukları kan döker ama gözyaşı dökmez."

"Mareşal Meng, teşhisi ben yapacağım. Yukarıdakiler benim kocam, oğullarım, kızlarım... Benim ailem. İnanıyorum ki bu dünyada bu işi yapmaya benden daha layık kimse yoktur."

Meng Tian'ın kaşları çatıldı, gözlerinde karanlık bir akıntı dalgalanıyordu. Kadının o çiçek gibi yüzüne bakarken, imparatorluğun bu en sert askeri bir an konuşamadı. Geçmişin fırtınalı anıları bir sel gibi zihninden geçti.

O bahar sabahını hatırladı; Shicheng ve bugün adını bile anamadığı o adamla birlikte, Biantang'ın Qingshui Gölü kıyısında bu eşsiz kadınla karşılaşmışlardı. O zamanlar ne kadar da gençtiler... Genç kız tekneyi sürüyor, göl yeşili bir elbise giymiş, pantolon paçalarını sıvamış, bembeyaz bacaklarını sergileyerek kendilerine bakakalan üç gence gülerek bağırıyordu: "Hey! Siz üç koca adam, tekneye binecek misiniz?"

Bir göz kırpmasıyla otuz yıl geçmişti. Onca fırtına, onca savaş, onca entrika... Üçü el ele verip o koyu karanlıktan omuz omuza bir yol açmışlardı. O zamanlar, otuz yıl sonra bugün bu durumda olacaklarını biliyorlar mıydı? Bilselerdi yine o kadar sadık, o kadar kardeş, o kadar can ciğer olurlar mıydı? Yoksa tüm o yapılanlar, bir gün birbirlerine kılıç çekip diğerinin kafasını uçurmak için miydi?

Meng Tian ağır bir iç çekti, boğuk bir sesle konuştu: "Gelmemeliydin."

"Payitahtta özgürlüğüme dokunmayacağına dair söz vermişti; Zhenhuang'dan çıkmadığım sürece kimse beni durduramaz. Mareşal Meng, bu imparatorluk emridir, karşı gelemezsin. Tıpkı Yanbei'ye ordularınla girerken yaptığın gibi; istesen de istemesen de o emri uyguladın."

Kadın eteğini topladı, platforma doğru adım adım yürümeye

başladı. Hareketleri o kadar hafifti ki, ama yere basan adımları bir o kadar ağır geliyordu.

"Anne!" Yan Xun panikle yerinden doğrulup ileri atılmak istedi ama daha bir adım atmadan yere kapaklandı, acıyla inledi.

Chu Qiao bunu görünce artık kendisini tutmayan askerlerin arasından sıyrıldı. Yan Xun'un yanına koşup ona destek oldu: "Nasılsın?"

Kar durmadan yağıyor, kuzey rüzgârı uğulduyor, kartallar acı acı çığlık atıyordu. Her yer kan gölüydü, sancaklar devrilmiş, meşaleler sönmüştü. Binlerce çift göz, o Jiuyou ölüm meydanına adım adım yürüyen kadının sırtına kilitlenmişti. Rüzgâr kadının eteklerini savuruyor, onu fırtınada çırpınan beyaz bir kuş gibi gösteriyordu.

— 35 —

Kadının parmakları ilk altın kutuya dokundu. Adamın çatık kaşları kanla lekelenmiş, koyu bir kızıla bürünmüştü; yine de bu haliyle bile korkutucu ya da çirkin görünmüyordu. Gözleri sanki derin bir uykudaymışçasına sımsıkı kapalıydı. Yüksek burun kemiği, birbirine kenetlenmiş dudakları... Sanki söylemek isteyip de bir türlü dile getiremediği bir şeyler son nefesinde orada asılı kalmıştı.

Kadın kocasına bakarken, parmakları kutunun altında boşlukta geziniyor, sanki orada hâlâ o heybetli gövde varmış gibi havayı okşuyordu. Ağlamıyordu. Aksine, başını hafifçe yana eğmiş, yüzünde şefkatli bir gülümsemeyle, fısıldar gibi konuşuyordu: “Bu benim kocam. Yanbei topraklarının babadan oğula geçen hükümdarı, Büyük İmparator Peilo’nun yirmi dördüncü kuşak torunu, İmparatorluğun Kuzeybatı Başkomutanı, Shengjin Sarayı Chengguang Ata Tapınağı’ndaki beş yüz yetmiş altıncı makamın sahibi; Yanbei Kralı, Yan Shicheng.”

Kar taneleri kadının kirpiklerine ve şakaklarına düşüyor ama erimiyordu. Yüzü solgundu fakat sesi hâlâ o yumuşak tınısını koruyordu. Gözlerini Yanbei Kralı’nın kesik başına dikmiş, sanki her an gözlerini açıp kendisine gülümseyecekmiş gibi bakıyordu. Eli yüzünde gezindi; kulağının hemen yanında, yıllar öncesinden kalma, dikkatli bakılmadığında neredeyse seçilemeyen küçük bir yara izi vardı.

“Buradaki yara,” dedi kadın, “yıllar önce Canglan Kralı isyan ettiğinde, Shengjin Sarayı’nın Youwei Kapısı’nda bir kılıç darbesiyle açılmıştı. O vakitler İmparator bir suikasta kurban gitmiş, Ruhsöndüren Otu ile zehirlenip dermansız bırakılmıştı. Shicheng ve General Meng, hükümdarı kurtarmak için doğu ve batı kapılarından içeri daldılar. Shicheng, o zamanlar henüz veliaht olan İmparator’u bulan ilk kişiydi. Bilinci kapalı hükümdarı sırtına alıp üç yüz askerle kuşatılmış Shengjin Sarayı’ndan tek başına yarıp çıktı. Gövdesinde ve ellerinde

yirmiden fazla kılıç yarası vardı; olaydan sonra ancak altı ayda yataktan kalkabildi. O yıl, henüz on yedi yaşındaydı.”

“Burası ise Baimaguan Savaşı’ndan kalma,” diye devam etti kadın, parmağını çenesindeki belirgin kırmızı izin üzerinde gezdirerek. “Baicang Takvimi’nin yedi yüz elli altıncı yılında, İmparatorluk Yaoshui’de ata tapınağına kurban sunuyordu. Tüm soylular, yaşlılar ve hanedan üyeleri oradaydı. Kral Jinjiang tam o sırada ihanet edip Kuzeybatı geçitlerini açarak Quanrong ordusunu içeri saldı. Otuz bin kişilik Quanrong ordusu Yaoshui’yi kuşattı. Haberi alan Shicheng, ordusuyla Yanbei’den yola çıktı; yedi gün yedi gece ne zırhını çıkardı ne eyerinden indi. Gece gündüz demeden at sürüp en önde savaşarak Yaoshui kuşatmasını yardı. İmparatorunuz, o gün Yaoshui’deki Baima Dağı’nın zirvesinde diz çöküp İmparatorluk ile Yanbei’nin nesiller boyu etle tırnak gibi kalacağına, birbirlerini asla terk etmeyeceklerine yemin etti. O gün orada bulunanlarınız, bu yemine şahittiniz.”

Kürsünün altındaki İmparatorluk bakanları arasında bir dalgalanma oldu. Tozlu raflara kaldırılmış o eski anılar bir anda gün yüzüne çıkmış, gün ışığının altına serilmişti. Yaşlı, bulanık gözleri sanki yıllar öncesindeki o öğleden sonrayı yeniden görüyordu: Kan gibi kızıl ve solgun bir gün batımı, rüzgârda kükreyen Yanbei’nin Aslan Sancakları ve Quanrong barbarlarını darmadağın eden o genç adam... O zamanlar hepsi gençti; heyecanla o gencin omuzlarına vurmuş, kahkahalarla sert şaraplar içmişlerdi.

“Peki ya burası? Burası, nisanın on altısında, öğle vaktinde Huolei Ovası’nda bizzat sizin tarafınızdan açıldı, General Meng. Generalim, siz gücünüzün doruğundasınız; savaş meydanlarında strateji kurarken ne kadar kararlı olduğunuzu herkes bilir. Kendi kılıcınızı tanımıyor olamazsınız. Bu yarayı sizin açıp açmadığınızı, bu adamın Yan Shicheng olup olmadığını bilmemenize imkân var mı?”

Meng Tian bir anda nutku tutulmuş gibi kaldı. Yüzü demir karasına büründü, tek bir kelime bile edemedi.

“Eminim. Bu adam benim kocam, Yanbei Kralı Yan

Shicheng'dir. Hiçbir şüphe yoktur." Kadın bunu dedikten sonra sert bir sesle altın kutunun kapağını kapattı ve bir sonraki kutuya doğru yürüdü.

"Bu benim oğlum. Yanbei'nin varis prensi, Büyük İmparator Peilo'nun yirmi beşinci kuşak torunu, İmparatorluğun Kuzeybatı Muhafız Valisi, Chengguang Ata Tapınağı'ndaki beş yüz yetmiş yedinci makamın sahibi; Yanbei Kralı Yan Shicheng'in büyük oğlu Yan Ting. Bu yıl yirmi bir yaşındaydı. On üçünde orduya girdi, en alt rütbeden başladı. Sekiz yılda yirmi dört kez terfi aldı, Quanrong istilalarını altmış yedi kez püskürttü. Sayısız zafer kazandı; Saray ve İhtiyar Heyeti tarafından yedi kez onurlandırıldı. On sekizinde Vali rütbesine yükselip kuzey sınırını koruma görevini üstlendi ve tek bir hata bile yapmadı. Nisanın on dördünde, Xunlie Ovası'nda binlerce atın altında çiğnendi; yüzü ve bedeni tanınmaz hale geldi, geriye sadece kanlı bir tortu kaldı."

"Bu da diğer oğlum. Yanbei'nin varis prensi, Büyük İmparator Peilo'nun yirmi beşinci kuşak torunu, İmparatorluğun Kuzeybatı Muhafız Vali Yardımcısı, Chengguang Ata Tapınağı'ndaki beş yüz yetmiş sekizinci makamın sahibi; Yanbei Kralı Yan Shicheng'in üçüncü oğlu Yan Xiao. On altı yaşındaydı. On üçünde orduya katılıp babasının yanında diyar diyar savaştı. Kuzey barbarlarına karşı düzenlenen üç seferde en ön saftaydı, bir adım bile geri çekilmedi. Bedeninde Yanbei halkı için aldığı kırktan fazla kılıç yarası vardı. Nisanın on altısında, Batı Seferi ordusunun fırlattığı bir mancınık taşıyla vuruldu; omurgası parçalandı, bacakları koptu ve kanı tükenene dek orada can verdi."

"Bu... Bu da kızım." Kadının sesi aniden titredi, hıçkırıklara boğulmamak için kendini zor tutuyordu. Altın kutudaki baş morarmış ve şişmişti, sanki uzun süre suyun altında kalmış gibiydi. Göz pınarlarında ve burun deliklerinde morarmış kan pıhtıları vardı. "Yanbei Prensesi, Büyük İmparator Peilo'nun yirmi beşinci kuşak torunu, Chengguang Ata Tapınağı'ndaki beş yüz yetmiş dokuzuncu makamın sahibi; Yanbei Kralı Yan Shicheng'in büyük kızı Yan Hongxiao. Nisanın on altısında, kaçırılan annesini kurtarmak için at sürerken Weishui

Nehri'ndeki Hong Gölü civarında Batı Seferi Ordusu'nun dördüncü birliği tarafından kıstırıldı. Toplu tecavüze uğrayarak katledildi ve cesedi Hong Gölü'ne atıldı."

Gökyüzündeki kar fırtınası aniden şiddetlendi. Kadının sesi gitgide daha acı dolu ve tiz bir hal alıyor, yüzü ise kireç gibi beyazlıyordu. Her bir kelimesi ağzından kan damlar gibi dökülüyordu. Vahşi rüzgâr uğulduyor, kar taneleri havada dönüyor, sayısız leş kargası kanat çırparak dalgalanan Siyah Ejderha sancaklarıyla birlikte kapkara, basık gökyüzüne karşı pençelerini savuruyordu.

"Bunların hepsi Yanbei'nin savaşçılarıydı. Onlar vatan haini ve isyancı ilan edildiler... General Meng, infazı gerçekleştirin!"

Devasa tunç kazan Jiuyou Kürsüsü'ne taşındı, içindeki ateş hiddetle yanıyordu. Meng Tian kaşlarını çatarak en sonunda boğuk bir sesle emir verdi: "İnfaz başlasın!"

Yirmi altın kutu bir anda tunç kazanın içine fırlatıldı. Yan Xun'un gözleri bir anda alev aldı, boğazından vahşi bir hayvanın çığlığını andıran bir feryat yükseldi. Yerinden fırlayıp öne atılmaya çalıştı.

Muhafızlar bir duvar gibi önüne dizilip yolunu kestiler. Chu Qiao, Yan Xun'un gövdesine sımsıkı sarıldı; artık o da dayanamıyordu, gözyaşları sicim gibi boşalıyordu. Genç çocuk kollarının arasında çırpınıyor, dizlerinin üzerine çökmüş, damarları fırlamış yumruklarıyla Altın Kanat Meydanı'nın taşlarını yumrukluyordu. Elleri kan revan içindeydi ama hissetmiyordu; sadece haykırıyor, göğü yırtan korkunç bir sesle feryat ediyordu.

Kadın başını çevirip hiddetle yanan tunç kazana baktı. O ana dek zorla tuttuğu gözyaşları süzülüp gitti. Elini uzatıp kazanın kor gibi sıcak gövdesine hafifçe dokundu. Yüzünde kederli bir ifadeyle kürsünün altındaki oğluna son bir kez şefkatle baktı. Ardından Meng Tian'a dönerek ağır ağır konuştu: "Ağabey Meng, o benim son çocuğum. O adama söyle, verdiği sözü unutmasın."

Meng Tian sarsıldı. Bu "Ağabey Meng" hitabı onu bir anda otuz yıl öncesine götürmüştü. En acı sözler bile onu sarsmaya

yetmezdi ama bu basit hitap, adamın ellerinin kontrolsüzce titremesine neden oldu. Bir adım öne atılmak istedi, bir kâbusun içindeymiş gibi mırıldandı: “Bai Sheng...”

Ancak tam o anda, beyazlar içindeki kadın bir yıldızın kayması kadar ani ve sert bir hareketle dönüp başını tunç kazana vurdu!

“Bai Sheng!”
“Anne!”

Meydanda binlerce ses aynı anda yükseldi. Altın Kanat Meydanı’ndaki on binlerce insan dehşetle haykırdı. Kadının alnından kan fışkırırken, elleriyle kazana tutunarak yavaşça yere yığıldı.

“Çabuk! Hekimleri çağırın!” Meng Tian kadının bedenini kollarına aldı; o sert, sarsılmaz ifadesi yerini paniğe bırakmıştı. Aşağıdaki muhafızlara avazı çıktığı kadar bağırıyordu.

“Anne!” Yan Xun sendeleyerek Jiuyou Kürsüsü’ne tırmandı, generalı sertçe itip annesinin üzerine kapandı.

Gök gürlüyor, yer ağlıyordu. Ufukta gök gürültüleri yankılanıyor, kuzey rüzgârı bir ağıt gibi uğulduyordu. Lapa lapa kar yağarken kadın gözlerini yavaşça açtı, çocuğunun yüzüne bakıp huzurlu bir gülümseme sundu; ancak bu gülümseme sadece daha fazla kanın fışkırmasına sebep oldu.

“Anne!” Yan Xun’un gözlerinden yaşlar boşanıyor, dokunduğu her yer kana bulanıyordu. Çaresizce haykırdı: “Neden? Neden böyle yaptın? Babam gitti, ağabeylerim gitti, bütün ailemiz yok oldu... Sen de mi Yan Xun’u bırakıp gidiyorsun? Anne! Neden?”

Kadının gözyaşları yavaşça süzüldü. Elini güçlükle kaldırıp çocuğunun elini tuttu. “Xun’er... Söz ver bana... Yaşayacaksın. Ölmekten beter olsa bile yaşayacaksın. Unutma, yapman gereken daha çok iş var.”

“Anne!”

Kadının gözleri bir anda buğulandı. Siyah mermerlerin üzerinde, beyaz giysilerinin içindeki kan lekeleri, karda açmış kış manolyaları gibi duruyordu. Yüzü bir kır çiçeği kadar narin, neredeyse şeffaf bir beyazlıktaydı. Hafifçe gülümsedi, sesi artık

bir fısıltıdan farksızdı: “Hep en çok Biantang’daki Qingshui Uçurumu’nu sevdiğimi sanırdım... Orada kış yoktur, kar yoktur; mevsimler hep bahardır. Ama şimdi yanıldığımı anlıyorum. Sevdiğim her şey Yanbei’deymiş... Şimdi onların yanına dönüyorum.”

Bir anlığına, kara bulutların ötesindeki berrak gökyüzünü görür gibi oldu. Uzaklardaki Yanbei bozkırlarını gördü; o gözleri parlayan adam atının üzerinde ona doğru koşturuyordu. Sesi güneş ışığını delip geçiyor, yeşil çayırların arasında yankılanıyordu. Uzaktaki dağlar hep bir ağızdan ona eşlik ediyor, adamın sesiyle birlikte haykırıyorlardı: “A-Sheng...”

“A-Sheng, sana dünyadaki en güzel şeyleri vereceğim. Söyle bana, en çok neyi seversin?” Adam atının üzerinde gür kahkahalar atıyordu.

Budala... Dünyadaki en güzel şeylere zaten sahibim; yuvamız, çocuklarımız ve Yanbei’miz.

Kadının bileği dermansızca düştü. Kuzey rüzgârı bir bıçak gibi Zhenhuang semalarından geçti. Leş kargaları rüzgâra karşı uçarken, kanatlarındaki siyah tüyler fırtınayla savrulup kar taneleriyle birlikte aşağı döküldü.

“Anne!” Genç çocuk annesinin cansız bedenine sarıldı, gözleri kan çanağına dönmüştü. O an, sonu gelmez, uçsuz bucaksız bir karanlığın içine düştü.

Chu Qiao onun yanında duruyor, yumruklarını sımsıkı sıkıyordu. Küçük yüzü kireç gibi bembeyazdı. Sert rüzgâr saçlarını savururken aniden başını kaldırıp kuzeydeki Shengjin Sarayı’na baktı. Orası; vakur, heybetli ve ezici bir otoriteyle yükseliyordu.

O gün, yüreğine bir diken saplandı. Yumruklarını sıktı, dudaklarını birbirine kenetledi ve uzun süre tek bir kelime bile etmedi. Ancak zihninde bir tohum yeşerdi; yılların törpüsüyle şekillenecek, fırtınalarla sulanacak ve günün birinde göğe uzanan devasa bir ağaca dönüşecekti.

— 36 —

Fırtınanın ortasında cenaze çanları aralıksız çalıyordu. Shengjin Sarayı Chengguang Ata Tapınağı'nın heybetli gölgesinde, siyahlar içinde bir figür yavaşça arkasını döndü. Uzun dehliz boyunca ilerleyerek Büyük Xia İmparatorluğu'nun kalbine doğru yürüdü. Titrek ışıklar arkasından vuruyor, gölgesini upuzun bir karanlık gibi yere seriyordu.

Baicang Takvimi'nin yedi yüz yetmişinci yılının on dokuz nisanı, asla unutulmayacak bir gündü. O gün, yıllardır başkentte rehin tutulan Şehzade Yan Xun hariç, Yanbei Kralı'nın tüm ailesi katledilmişti. Yan ailesinin ruhları öldükten sonra bile huzur bulamamış; Shengjin Sarayı'nın önündeki Jiuyou Kürsüsü'nde yakılmış, bedenleri parçalanmış ve külleri rüzgâra savrulmuştu.

Böylece, bir zamanlar kuzey sınırlarını titreten Yanbei'nin Aslan Sancağı uzun bir sessizliğe gömüldü. İmparatorluk soyluları Yanbei topraklarını paylaşmak için kadeh kaldırırken, Kuzeybatı bozkırlarında büyük bir şölen düzenleniyordu. Quanrong'un on bir kabilesi bir araya gelmiş, Büyük Han Nayan Minglie'nin önderliğinde Yanbei aslanlarının çöküşünü, Yan Shicheng'in feci ölümünü kutluyorlardı. Büyük Xia İmparatoru'nun kendi elleriyle onlara bu bereketli toprakları açmış olmasına şükrediyorlardı. Artık bozkırın yiğitlerine karşı duracak kimsenin kalmadığına inanıyorlardı.

O sırada, Ganmen hapishanesinin yıkık dökük, kuytu bir odasında dondurucu bir rüzgâr uğulduyordu. Çatıdan içeri kar sızıyor, odada ne bir ateş ne de bir sıcaklık vardı. Sadece pis kokulu, kapkara ve yırtık pırtık bir yorgan duruyordu.

Dışarıda askerlerin şen şakrak sesleri, içki masalarındaki naraları duyuluyordu. Pişen etin kokusu odaya kadar sızıyordu. Genç çocuğun yüzü kireç gibiydi, alnı ateşler içinde yanıyor, dudakları susuzluktan çatlamıştı. Şakaklarından süzülen soğuk terler saçlarını sırılsıklam etmişti.

Odanın içinde yankılanan sert vuruş sesleri kesilmiyordu. Sekiz yaşındaki küçük kız, var gücüyle bir sandalyeyi kaldırıp yere çarpıyor, parçalayana kadar durmuyordu. Sonunda sandalyeyi odun parçalarına ayırdığında derin bir nefes alıp terini sildi. Odanın ortasında küçük bir ateş yaktı; çıtırdayan odunlar odayı bir nebze olsun ısıtmıştı.

Dikkatlice bir kâse su ısıttıktan sonra soğuk sedire tırmandı. Çocuğun başını kaldırıp yumuşak bir sesle seslendi: “Yan Xun, uyan. Biraz su iç.”

Yan Xun artık hiçbir şey duymuyordu, tepki vermedi.

Kız kaşlarını çattı, masadaki yemek kâsesinden kaba bir yemek çubuğu alıp çocuğun kilitlenmiş dişlerini araladı ve sıcak suyu içeri akıttı.

Yan Xun şiddetle öksürmeye başladı. Göğsü sarsılıyor, içtiği suyu geri çıkarıyordu.

Chu Qiao suya baktığında içinde ince kan sızıntıları gördü. Göğsüne bir ağırlık çöktü, dudaklarını ısırdı ve tekrar su ısıtmak için yere indi.

“Yan Xun?” Gece çöktüğünde oda dayanılmaz derecede soğumuştu. Chu Qiao üzerindeki kürkü ve battaniyeyi çocuğun üzerine örttü; kendisi ise incecik bir giysiyle yanına büzüldü. Elindeki porselen kâseyle fısıldadı: “Yemeğe su katıp lapa yaptım, kalk da biraz iç.”

Genç çocuk konuşmuyordu, sanki uyuyordu ama ay ışığında kapalı göz kapaklarının altındaki hareketler uyanık olduğunu ele veriyordu. Sadece gözlerini açmak istemiyordu.

Chu Qiao içini çekip kâseyi bıraktı. Dizlerini kendine çekip duvara yaslandı.

Dışarıda kar yağıyordu. Yıkık pencereden dışarıdaki bembeyaz ağaçlar görünüyordu. Sesi alçak ama kararlıydı: “Yan Xun, ben her şeyini kaybetmiş biriyim. Tanımadığım bir yere geldim; ne gücüm var ne akrabam. Ailemi gözlerimin önünde öldürdüler. Kiminin kafası kesildi, kimi sürgün edildi, kimi dövülerek öldürüldü... Küçük yaşta tecavüze uğrayıp cesedi çöp gibi bir arabaya atılanlar oldu. Bu dünya adil olmalıydı; köle bile

olsan yaşama hakkın olmalıydı. İnsanların neden doğuştan sınıflandırıldığını, kurdun neden tavşanı yediğini ve tavşanın neden direnemediğini anlamıyordum. Ama şimdi anlıyorum; çünkü tavşan yeterince güçlü değil, pençeleri ve dişleri yok. Aşağılanmak istemiyorsan, önce ayağa kalkmayı öğreneceksin. Yan Xun, ben küçüğüm ama sabrım çok. Vaktim var. O borcu olanların hiçbiri kaçamayacak. Yaşayacağım ve yaptıklarının bedelini ödediklerini göreceğim. Yoksa ölürsem bile gözlerim açık gider."

Çocuğun kirpikleri titredi. Dışarıdaki rüzgâr pencereden içeri sızıp uğulduyordu.

Chu Qiao devam etti: "Yan Xun, annenin ölmeden önce sana ne dediğini hatırlıyor musun? Yaşamanı söyledi. Ölmekten beter olsa bile yaşamanı... Çünkü yapacak çok işin var. Ne olduğunu biliyor musun? Sabretmek, güç toplamak, zamanını beklemek ve aileni katleden herkesi kılıçtan geçirmek! Üzerinde çok kişinin umudu, çok kişinin kanı var. Onları hayal kırıklığına uğratmaya, babanın mirasının yok olmasına razı mısın? Bu yırtık pırtık yatakta ölmeye gönlün elveriyor mu? Katillerin sefa içinde yaşamasını izleyebilecek misin?"

Chu Qiao'nun sesi aniden buzun üzerindeki bir bıçak gibi keskinleşti: "Yan Xun, yaşamak zorundasın. Bir köpek gibi sürünmen gerekse bile yaşayacaksın. Sadece hayatta kalırsan umut vardır; ancak o zaman intikamını alabilirsin. Bu dünyada kimseden bir şey bekleyemezsin, sadece kendine güvenebilirsin."

Yan Xun'un nefesi ağırlaştı. Chu Qiao ayağa kalkıp kâseyi ona uzattı. Gözleri bir ateş gibi parlıyordu.

"Yan Xun, yaşa ve hepsini öldür!"

Çocuğun gözlerinde bir anda kanlı bir nefret ve dünyayı yakacak bir hırs parladı. Başını sertçe salladı ve bir kâbusun içindeymiş gibi mırıldandı: "Yaşayacağım ve hepsini öldüreceğim!"

Dışarıda rüzgâr uğuldarken, iki küçük çocuk o soğuk odada birbirlerinin ellerini sımsıkı tuttular.

Yıllar sonra Yan Xun o geceyi hatırladığında hâlâ içi

ürperirdi. Eğer o gün o inatçı küçük köleyi kurtarmasaydı, eğer o gece ona veda etmeye gitmeseydi, bugünkü her şey bir hayal gibi yok olup gider miydi? O soylu çocuk, felaketlerin altında ezilip yok olur muydu?

Ama bu dünyada "eğer"lere yer yoktu. O gece iki çocuk, buz ve karın ortasında yemin ettiler.

Yaşa, bir köpek gibi olsa bile yaşa!

Uzun gece bitmek üzereyken Shengjin Sarayı'ndan bir elçi geldi. Diğer derebeylerin baskısıyla, Yanbei Şehzadesi Yan Xun'un babasının makamına geçmesine karar verilmişti.

Ancak bu, yirmi yaşındaki erginlik töreninden sonra olacaktı. O vakte kadar Yanbei, Saray ve diğer beyler tarafından yönetilecek; Yan Xun ise İmparatorluk himayesinde başkent Zhenhuang'da kalmaya devam edecekti.

Önlerinde daha sekiz yıl vardı. Sadece sekiz yıl...

Yirmi bir nisan günü Yan Xun, rehineler sarayından çıkarılıp İmparatorluğun en sıkı korunan yeri olan Shengjin Sarayı'na taşındı.

O sabah fırtına dinmemişti. Yan Xun, siyah samur kürküyle Altın Meydan'da durmuş, Jiuyou Kürsüsü'ne ve ötesindeki kuzeybatı topraklarına bakıyordu. Orası onun eviydi, sevdiklerinin toprağıydı. Şimdi hepsi gitmişti ama o, onların gökyüzünden kendisini izlediklerine inanıyordu. Yanbei'ye, Shangshen'e, Hetong Dağları'na döneceği günü bekliyorlardı.

O gün, Batı Seferi'nin dördüncü ayıydı. İsyan bastırılmış, suçlular cezalandırılmış ve İmparatorluk demir yumruğuyla otoritesini kanıtlamıştı.

Ancak yıllar sonra tarihçiler, Büyük Xia İmparatorluğu'nun çöküşünün o gün başladığını yazacaklardı. Ölüm bataklığından doğan o hırs ve nefret ateşi, her şeyi yakıp kavuracaktı. Hayatta kalan o çocuğun yüreğine kazınan o yara, koca bir hanedanı mezara gömecekti.

Genç çocuk arkasını döndü, sekiz yaşındaki kızın elini tuttu ve o ağır saray kapısından içeri girdi. Kapı gürültüyle kapandı, ışık kayboldu. Sadece yükseklerde uçan kartalların keskin

gözleri, o iki küçük figürün ne kadar dik ve mağrur durduğunu görebiliyordu.

Günün birinde, o kapıdan omuz omuza vererek, kanlı bir yol açıp çıkacaklardı!

Yüce gökler buna şahitti!

— İKİNCİ CİLDİN SONU —

3. Cilt

Kadim Başkent Zhenhuang

— 37 —

“Beyler, plan şu.”

Derme çatma karargâh çadırının içinde, su yeşili elbiseler içindeki kadın, sivri çenesini hafifçe yukarı kaldırmış, ince parmaklarıyla yazı masasının üzerindeki ayrıntılı topografya haritasını işaret ederek çevresindeki askerlere tok bir sesle komut veriyordu:

“Harekât saati gece yarısından üç fersah sonradır. Xia Zhi, birinci timle Chao Gölü ve Kızıl Su arasındaki Kızıl Yuva Köprüsü’nde pusuya yatacak. Xi Rui ve Bian Cang, yanlarına beşer kişi alıp köprünün altına sızacak; nehri geçen ot teknelerini imha edip kancalı halatları kesecekler. Ardından Xia Zhi saldırıyı başlatıp köprüdeki Süvari Birliği savunma mevzilerini temizleyecek. Çatışmanın büyümesinden çekinmeyin; tek hedefiniz bir tütsü yanımı kadar sürede işi bitirmek. Anlaşıldı mı?”

“Anlaşıldı!” Xia Zhi, Xi Rui ve Bian Cang aynı anda başlarını sallayarak gür bir sesle onay verdiler.

Kadının parmağı haritanın batı hattı boyunca ilerledi, başını çevirip devam etti: “A Du, sen ikinci timle Su Kilidi Köyü’nün patikasında pusuda bekleyeceksin. Xia Zhi’nin hamlesine destek verecek, Süvari Birliği’nin Kızıl Yuva Köprüsü’ne takviye göndermesini engelleyeceksin. Göreviniz, kuzeydeki harekât başladığında Süvari Birliği ile Kuzey Zindanı arasındaki ikmal hattını kesmek ve ana orduyu en az bir saat oyalamaktır.”

Esmer tenli A Du, ağır bir hareketle başını salladı. “Hanımım, müsterih olun.”

Kadın onaylarcasına başını salladı, parmağıyla haritanın üst kısmına bir daire çizip sertçe bastırdı: “Sizin asıl göreviniz Kuzey Zindanı’nın yer altı karargâhına sızmak; kuzeybatı köşesindeki su zindanında tutulan Bay Mu ve Üstat Zhu’yu, bir de güneydeki Gök Kadim Kulesi’nde esir tutulan yirmi sekiz kardeşimizi

kurtarmaktır. Bazıları yürüyemeyecek durumda olabilir. Onları şafak sökmeden sağ salim çıkarıp on beş li ötedeki Pengding Köyü'ne ulaştırmalısınız; orada bekleyen atlı arabalarımız onları devralacak. Bu yüzden, karanlık çökmeden harekete geçme riskini göze almalıyız."

Çadırın içine derin bir sessizlik çöktü, herkes pürdikkat kadını dinliyordu.

Kadın, soğukkanlı bir ifadeyle devam etti: "Kuzey Zindanı'nın önündeki üç yüz zhanglık alan sık ormanlıktır ancak son yüz zhanglık mesafe tamamen tıraşlanmış, saklanacak tek bir çalı bile bırakılmamıştır. Karargâhın dört köşesinde sekiz gözetleme kulesi var ve gün boyu nöbet tutuluyor. Orayı sürünerek geçmek zorundasınız."

Kadın arkasını dönüp hışımla başka bir harita çıkardı: "Bakın, bu Kuzey Zindanı'nın detaylı planı. Şurası mühimmat deposu, burası zahire ambarı, şurası silah deposu, burası da asker koğuşları. Hedefimiz ise tam burası: Gök Kadim Kulesi ve kuzeybatıdaki su zindanı. Bu planı iki saat içinde zihninize kazımanızı istiyorum, tek bir hataya dahi yer yok. İki taraf eşgüdümlü hareket edecek. Xia Zhi saldırıya geçtiği an, Cheng Yang üçüncü ve dördüncü timle taarruza başlayacak. A Li ve A Cheng, yanlarındaki okçu grubuyla hendek hattı boyunca ilerleyip Kuzey Zindanı karargâhını arkadan dolanacak; kulelerdeki gözcüleri tatar yaylarıyla indirecekler. Tek atışta işlerini bitirmelisiniz, sağ adam kalmayacak. Kuleler düştüğünde Cheng Yang ana timle kapıları açacak; bir grup mühimmat ve zahire depolarına yönelip devriye gezen askerleri üzerine çekerek kargaşa yaratacak. Diğer grup ise koğuşları ateş oklarıyla vuracak. Amaç öldürmek değil, gürültü koparıp içeridekilerin dışarı çıkmasını geciktirmektir. Unutmayın, eğer koğuştaki askerlerin tamamı dışarı fırlarsa operasyon başarısız sayılır; bu yüzden zamanlamanız kusursuz olmalı. Xiao Jiong dışarıda size destek verecek, ormanda atları koşturarak düşmanın kafasını karıştıracak."

Kenarda duran Xiao Jiong henüz on altı on yedi yaşlarında bir çocuktu ama esmer tenindeki kaslar ve kollarındaki yara izleri,

onun çoktan pişmiş bir savaşçı olduğunu kanıtlıyordu. Xiao Jiong gülümseyerek başını salladı ve Cheng Yang'a takıldı: "Cheng Yang Ağabey, geçen seferki gibi dışarı çıktığında beni unutup düşman sanarak ok atmaya kalkma sakın."

Bu sözler üzerine çadırdaki gergin hava bir anlığına dağıldı, herkes hafifçe güldü. Cheng Yang çocuğun omzuna bir şaplak indirip güldü: "Amma da kinciymişsin be!"

Kadın hafifçe öksürünce herkes ciddiyetle ona döndü, gülüşmeler bıçak gibi kesildi.

"A Li'nin okçuları kuleleri susturduğu an harekât resmen başlar. Cheng Yang, ana timle hızla içeri girecek; her beş zhangda bir okçu bırakarak birliğin ilerleyişini koruyacaksın. Tek işiniz kurtarma operasyonu, başka hiçbir şeyle ilgilenmeyin. A Li'nin adamları hedefleri temizledikten sonra size siper olacak. Önce su zindanına gidip Üstat Zhu ve Bay Mu'yu alacak, sonra Gök Kadim Kulesi'ne geçeceksiniz. Oradaki nöbetçilerin arasında bizim adamlarımız var; siz vardığınızda diğer muhafızlar çoktan bertaraf edilmiş olacak. Hedefleri aldıktan sonra güneybatıdaki hendeklerden hızla çekilin. A Li sağ kanattan, A Cheng ise arkadan saldırarak çekilmenizi perdeleyecek. Cheng Yang, herkesin kurtulduğundan emin olduğunda yeşil işaret fişeğini çakacak. Çatışma şafak sökmeden bitmiş olmalı. Şafaktan bir süre sonra belirlenen noktada buluşacağız, Xiao Jiu güvenli tahliyenizi sağlayacak."

Kadının gözleri kar gibi berraktı. Başını kaldırıp bakışlarını tek tek herkesin üzerinde gezdirdi ve tok bir sesle sordu: "Anlaşılmayan bir şey var mı?"

Kimseden ses çıkmayınca kadın onaylarcasına başını salladı: "Güzel. Şimdi gidin, silahlarınızı hazırlayın ve haritayı ezberleyin. Yarım saat sonra planı tek tek soracağım. Bir sorun çıkmazsa bir saat içinde yola çıkıyoruz."

"Emredersiniz!" Adamlar hep bir ağızdan gürleyerek ayağa kalktılar; küçük çadır bir anda dar gelmeye başladı.

Su yeşili elbiseli kadın da ayağa kalktı. Bedeni biraz narin, çehresi ise hastalıklı bir solgunluktaydı ancak çekik gözlerinden

keskin bir zekâ fışkırıyordu. Sağ elini yumruk yapıp yüreğinin üzerine koydu ve her kelimenin üzerine basarak fısıldadı:

“Daitong yıkılmayacak.”

“Yıkılmayacak!”

Sesler bir ağızdan yankılandı. Kadın hafifçe başını salladı ve adamlar birer birer çadırdan çıktı.

Çadır aniden sessizliğe gömüldü. Dışarıda rüzgâr uğulduyordu; bugün yine bereketli bir kar yağmıştı. Derler ya, bereketli kar bol hasat getirir; belki gelecek yıl halkın yüzü biraz olsun gülerdi.

Kadın tam çayından bir yudum almıştı ki, boz renkli avcı kıyafetleri içinde bir genç çadıra girdi: “Hanımım, Bay Wu geldi.”

Kadının kaşları havalandı, çay fincanını tutan eli hafifçe titredi ama sesini hemen toparladı: “Gelsin.”

Dışarının taze esintisi çadıra doldu. Hasır şapkasını çıkaran adam, mavi keten entarisi ve asil duruşuyla içeri girdi. Yirmi yedi yirmi sekiz yaşlarında, yüzü aydınlık ve yakışıklıydı; göz kenarlarındaki ince çizgiler bile onun karizmasına gölge düşüremiyordu. Elindekileri bir kenara bırakıp hafifçe gülümsedi: “A Yu.”

Yu Hanım, Wu Daoya’nın dış pelerinini doğal bir hareketle devralırken hafifçe gülümsedi: “Ne zaman geldin? Yanbei’ye dönmemiş miydin?”

“Beklenmedik bir iş çıktı, acilen başkente dönmem gerekti.” Wu Daoya küçük bir tabureye oturup çizmelerini çıkardı; içinden buz parçaları döküldü.

Yu Hanım kaşlarını çatarak, “Buz Ovası’ndan mı geldin?” diye sordu.

“Başka çare mi vardı?” Wu Daoya başını kaldırdı. “Shengjin Sarayı’ndaki zat büyük bir doğum günü şöleni hazırlıyor, üç krallığı da davet etti. Denetimler çok sıkı, her yerde kuş uçurtmuyorlar. Dikkatli olmakta fayda var.”

“Doğru söylersin, tedbiri elden bırakmamak gerek.”

“Sahi,” dedi Wu Daoya kaşlarını çatarak, “Xi Hua’dan mektup geldi; başkentteki iki noktamızın daha deşifre edildiğini yazmış. Doğru mu bu?”

“Sadece göz boyama,” dedi Yu Hanım sakince, bir fincan çay doldurup Wu Daoya’nın önüne uzatarak. “Son zamanlarda imparatorluk şehrinde denetimler çok arttı, yeni yılla birlikte hava iyice gerildi. Muhe Xifeng yeni görevinin heyecanıyla yerinde duramıyor, her deliğe burnunu sokuyor. Ben de bilerek iki metruk noktayı ona sızdırdım ki biraz başarı kazansın da durulsun. İçeride önemli bir şey yoktu zaten, istihbaratlar da doğru yanlış karışık; bizim taraftan bir kayıp yok.”

“Tahmin etmiştim,” dedi Wu Daoya gülümseyerek. “Wei Klanı bu sefer elindeki işleri kaybetti, Wei Jing güneyde hüsrana uğradı; hatta Wei Shuye bile başkent valiliği gibi yağlı bir kapıyı Muhe Klanı’na kaptırdı. Görünen o ki İhtiyarlar Heyeti’nde yine kan gövdeyi götürecek.”

“Wei Guang tilki gibi adamdır; bence bu işi bilerek tezgahladı.”

Wu Daoya’nın kaşları kalktı: “Nasıl yani?”

Yu Hanım iç çekti: “Daoya, yedi yıl oldu. Altı ay bile kalmadı Küçük Efendi’nin taç giyme törenine. Düşünsene; saraydaki o zat, İhtiyarlar Heyeti’ndeki o eski kurtlar, bir de kuzeybatıdaki Batuha ailesi… Küçük Efendi’nin sağ salim Yanbei’ye dönüp tahtına oturmasına izin verirler mi hiç? Yıllardır ne dolaplar çevirdiler, ne tuzaklar kurdular da onu öldüremediler. Diğer derebeylerinin tepkisinden çekinmeselerdi çoktan canına kıyarlarmış. Bu sefer son kozlarını oynayacaklar, merhamet etmeyecekler. Bir de üzerine Yaz Kralı’nın doğum günü, üç krallığın buluşması, küçük kabilelerin bağlılık törenleri eklenince… Bu Zhenhuang başkenti yine birbirine girecek. Sonuç ne olursa olsun, başkent kan gölüne dönecek. Başkent valisi de doğrudan sorumlu tutulacak. Wei Guang bu durumu görmeyecek kadar saf mı? Wei Klanı belli ki bu sefer kenara çekilip fırtınanın dinmesini beklemeye karar verdi.”

Wu Daoya hak verircesine başını salladı: “Haklısın, daha geniş

düşünüyorsun. Anlaşılan Muhe Yunting ölünce, Muhe Klanı'nda koca haneyi ayakta tutacak adam kalmadı. Gelirken duydum; Zhuge Muqing, oğlu Zhuge Huai'yi Huaisong ile görüşmeler için güneydoğuya göndermiş. O da fırtınadan kaçıyor demek ki."

"Sen uzun zamandır başkentten uzaktasın, buradaki dengeler değişti. Gözü dönmüş Muhe Klanı ve Yanbei'ye diş bileyen Batuha ailesi dışında, diğer beş büyük hane de kabuğuna çekilme kararı aldı. Mu Klanı bile Küçük Dük'ü apar topar Lingnan'a geri çağırdı. Bu savaş sandığınızdan daha çetin geçecek."

Wu Daoya ağır bir hareketle başını sallayıp iç geçirdi: "Bugün için Yanbei'nin yirmi bin zırhlı askeri yedi yıldır tetikte bekliyor. Ne pahasına olursa olsun Küçük Efendi'yi buradan sağ çıkarmalıyız. Yanbei Kralı ve tüm ailesi vaktiyle Daitong uğruna can verdi; onların tek mirasını kaderine terk edemeyiz."

Yu Hanım elini Wu Daoya'nın omzuna koydu: "Gelen dalgayı karşılarız, canını sıkma. Hem ne olursa olsun Küçük Efendi'nin hayatta olması en büyük tesellimiz."

Bunu duyan Wu Daoya'nın yüzü aydınlandı, gülümseyerek onayladı: "Öyle ya, sen de o çocuğu sevdin, değil mi?"

"Evet," dedi Yu Hanım başını sallayarak. "O yaşta bu kadar temkinli ve derin düşünceli olması nadir rastlanır bir şey. Başta bana güvenmesini sağlamak için az uğraşmadım. Yıllardır onun desteği olmasaydı, Yanbei soyu çoktan kurumuştu. O çocukta büyük bir cevher var, gözüm üzerinde olacak."

"Senin himayende olması içimi rahatlatıyor. Başkentte fazla kalamayacağım, yeni yıl vergilerinin toplanma zamanı geldi. Yanbei'ye dönüp işlerin başında durmam lazım; sarayın ve yaşlı Batu'nun cebimizi boşaltmasına izin veremem. Henüz resmen devralmamış olsak da Yanbei bizim yurdumuzdur. Onu eski ihtişamına kavuşturamasak bile, Küçük Efendi tahta geçtiğinde ona bir enkaz bırakmamalıyız."

Yu Hanım hafifçe gülümseyerek, "Merak etme," dedi. "Burada her şeyle bizzat ilgileneceğim, elimden geleni ardıma koymam."

"Hanımım, vakit geldi!"

Dışarıdan gelen sesle Wu Daoya ayağa kalktı: "Sana bir

uğrayayım dedim, hemen Yanbei Malikanesi'ne geçmem lazım. Kış vergileri şehre ulaşmış, Küçük Efendi'nin ne kadar teslim ettiğine bir bakmalıyım."

Yu Hanım onu geçirmek için hamle yaptı ama Wu Daoya elini kaldırarak onu durdurdu: "Dışarısı çok rüzgârlı, sağlığın pek yerinde değil, çıkma hiç. Ben gidiyorum." Şapkasını takıp arkasını dönerek çıktı.

Yu Hanım olduğu yerde kalıp dalgalanan çadır perdesine bakakaldı. Bir süre sonra masasına dönüp harekât planını tekrar incelemeye koyuldu.

"A Yu," diye tok bir ses yankılandı birden. Perde aralandı, Wu Daoya kafasını içeri uzatmıştı.

Yu Hanım şaşkınlıkla ona baktı.

Wu Daoya bir an duraksadı, sonra alçak bir sesle konuştu: "Hava iyice soğuyor, kendine dikkat et. Her işe kendin koşma, temkinli ol, sağlığına mukayyet ol." Bunu deyip tekrar çıktı. Dışarıdaki fırtınanın uğultusuna rağmen uzaklaşan ayak sesleri duyulabiliyordu.

Uzun bir süre sonra bir at kişnemesi duyuldu. Yu Hanım çadırın perdesine bakarak fısıldadı:

"Sen de."

Zaman su gibi akıp geçmiş, yedi yıl geride kalmıştı.

Büyük Xia hanedanı, göçebe bir halkın soyundan geliyordu. Üç yüz yıl önce onlar da tıpkı Quanronglar gibi Hongchuan ovalarında at koşturur, su ve otlak peşinde ömür sürerlerdi. Ta ki Peiluo Zhenhuang ortaya çıkana dek. Onun liderliğinde bu savaşçı millet, adım adım doğunun yerleşik soylularının arasına karıştı; eğitimi, ticareti ve tarımı geliştirdi. Yüz yıllık birikimin ardından, o eski "yabancı" kimliği gitmiş, yerine ağırbaşlı ve görkemli bir devlet gelmişti. Bir zamanların uçsuz bucaksız çorak toprakları, Xia halkının elinde kendine has bir ruh ve derinlik kazanmıştı. Üstelik korkak Biantang ve gösteriş meraklısı Huaisong ile kıyaslandığında, Büyük Xia, gerçek bir imparatorluğun vakarına sahipti.

Bununla birlikte, Xia hanedanının damarlarındaki bozkır ruhu

hiç sönmemişti. Toprağa olan bağlılıkları zayıf olsa da güce olan tutkuları sonsuzdu. Geniş bir yürekle her şeyi kucaklayan ama dev bir balina gibi her şeyi yutan bu devlet, kültürel anlamda da tam bir sentez oluşturmuştu. Yüzyıllardır süregelen halkların kaynaşması, topraklarını kıtanın en renkli ve özgün coğrafyası haline getirmişti.

Shengjin Sarayı devasa bir alanı kaplıyordu ve batı topraklarındaki tüm halkların mimari özelliklerini barındırıyordu. Bir yanda Jiangnan'ın puslu suları ve zarif köprüleri, diğer yanda kuzeybatının haşmetli ve sarsılmaz kuleleri… Dış şehir, kırmızı duvarları, altın kiremitleri ve derin hendekleriyle tam bir kale gibiydi; her köşe başında silahlı muhafızlar bekliyor, hava her an patlamaya hazır bir gerginlik taşıyordu. Orta şehir, devlet işlerinin yürütüldüğü, heybetli salonların ve altın kapılı binaların olduğu bölümdü. Arka şehir ise cariyelerin, prenslerin ve prenseslerin yaşadığı yerdi. Dağlardan gelen termal suların yer altından taşındığı bu bölge, kışın bile yemyeşil kalıyor, çiçekler ve bambularla bezenmiş göletleriyle adeta "Küçük Güney Tang" olarak anılıyordu.

— 38 —

Büyük Xia hanedanı bozkırdan neşet ettiği için, göçebe gelenekleri gereği kadınların toplumdaki yeri nispeten saygındı. Biantang veya Huaisong'un aksine, burada kadın generallere veya kadın bilginlere rastlamak mümkündü; hatta sarayda yönetimde söz sahibi olan kadınlar bile vardı. Kadın-erkek arasındaki mesafe de daha esnekti. Bu yüzden arka şehirde sadece cariyeler ve prensesler değil, muhafızlar ve henüz kendi sarayına çıkmamış prensler de kalabiliyordu.

Tam o sırada, arka şehrin bülbül sesleriyle çınlayan Yingge Malikanesi'nde, huzurlu bir bambu ormanının ortasında, siyah pelerinli genç bir asilzade oturuyordu.

Henüz yirmi yaşlarında olan bu genç, yıldız gibi parlayan gözleri, kemerli burnu ve kılıç gibi keskin kaşlarıyla fevkalade yakışıklıydı. Kuzguni saçlarını arkadan siyah bir şeritle gelişigüzel bağlamıştı. Üzerindeki asil siyah pelerin, mor-altın işlemeli bir kılıç motifiyle süslenmişti. Sakin bir tavırla taş masanın başında oturuyor; yanındaki tütsüden ince bir duman yükselirken, bir kenarda duran kitaplar ve antik çalgısı ona eşlik ediyordu. Masanın üzerindeki yeşim şarap testisinin yanında duran çift ejderha işlemeli cam kadeh, onun zevkini ele veriyordu.

Mevsim kış olsa da kaplıca sularının ısıttığı bu bahçede bahar havası hakimdi. Bambuların arasından süzülen hafif rüzgâr, ortama ferahlık katıyordu.

Gencin elleri beyaz yeşim gibi pürüzsüz, parmakları uzundu. Kadehi yavaşça dudaklarına götürdü ama içmedi. Yıldızları andıran gözlerini hafifçe kısarak, arkasına bakmadan sakince konuştu: "Çık dışarı."

"Aman ne sıkıcısın!" Bambu ormanının içinden cilveli bir kız sesi yükseldi ve ardından güzelliğiyle göz kamaştıran bir genç kız belirdi. "Her seferinde beni fark ediyorsun, hiç eğlenceli

değilsin!”

Genç kız on sekiz on dokuz yaşlarındaydı; üzerindeki ipekli giysiler ve değerli takılar onun yüksek statüsünü belli ediyordu. Yürürken pelerinini çıkarıp bir kenara bıraktı ve şakıyan bir sesle devam etti: “Babam sana karşı hep daha iltimaslı davranıyor. Az önce Lanshan Bahçesi’nden geldim, orası buz gibiydi. Oysa buraya kar bile düşmeden eriyip gidiyor.”

Genç adam başını çevirdi, yüzünde sakin bir gülümseme belirdi: “İmparator Hazretleri’nin lütfudur.”

“Hıh,” diye burun kıvırdı kız. “Bana neden o kadar lütuf göstermiyor ki? Ben onun öz kızıyım!”

“Prensesim.”

“Yine mi prenses dedin!” Kız, pelerinini uşağına fırlatıp gencin yanına koştu ve sitemle bağırdı.

Genç adam çaresizce gülümsedi: “Chun’er.”

“Böyle geçiştirebileceğini sanma sakın,” dedi Prenses Chun’er, taş tabureye oturup yanaklarını şişirerek. “Söyle bakalım, neden şölen bitmeden çekip gittin? Bütün misafirleri bırakıp peşinden buraya gelmek zorunda kaldım.”

Genç adamın gülümsemesi hiç bozulmadı: “Kusura bakmayın, acil bir işim çıktı.”

“Senin ne işin olabilir ki?” diye bağırdı kız ama hemen ardından sözlerinin kaba kaçtığını fark edip gencin yüzüne kaçamak bir bakış attı. Tepki görmeyince hemen ekledi: “Yoksa Wei Jing geldi diye mi kalktın? Güneyden yeni döndü, geleceğini bilmiyordum, sakın bana kızma.”

Genç adam başını yavaşça iki yana salladı: “Prensesim, lütfen müsterih olun. Yan Xun haddini bilir.”

“Yine prenses dedin!” Chun’er kaşlarını çattı, aniden ayağa kalkıp Yan Xun’un giysisinin ucundan tuttu: “Xun Ağabey, sen beni gerçekten kendinden biri olarak görmüyor musun?”

Yan Xun bakışlarını kızın bembeyaz ellerine çevirdi, kaşları hafifçe çatıldı. Belli etmeden giysisini kızın elinden kurtardı: “Prensesim çok hassas davranıyor; makam ve saygı sınırlarını

korumak gerekir.”

“Batsın o makam sınırları! Çocukken ne güzeldi, hatırlasana dokuz yaşındayken beni geneleve kavgaya götürmüştün. Şimdi ismimi söylemekten bile çekiniyorsun.”

“O zamanlar çocuktuk, cahillik ettik.”

“Nefret ediyorum senden!” Chun’er masadaki şarap testisini yere fırlattı: “Senden nefret ediyorum!” Arkasını dönüp gitmeye yeltendi.

“Prensesim, lütfen bekleyin,” dedi Yan Xun ayağa kalkarak. Mor ipeğe sarılı küçük bir kutu uzattı.

Chun’er’in gözleri parladı: “Bu nedir?”

“Doğum gününüz için küçük bir hediye. Lütfen kabul edin.”

Kızın yüzünde hemen güller açtı. Kutuyu heyecanla açtı, içinden bembeyaz, yumuşacık bir tavşan kuyruğu çıktı. Gözleri fal taşı gibi açıldı: “Bu… Bu Yan Yan’ın kuyruğu mu?”

Yan Xun başıyla onayladı: “Geçen gün Yan Yan’ın elinizi ısırdığını, bu yüzden İmparatoriçe’nin emriyle öldürülüp atıldığını duydum. Çok ağlamışsınız. Ben de hatıra kalsın diye kuyruğunu kestirdim. Değerli bir şey değil ama lütfen kusura bakmayın.”

Zhao Chun’er’in gözleri doldu. Başını iki yana sallayıp fısıldadı: “Bana çok mücevher verdiler ama en değerlisi bu oldu. Xun Ağabey, çok teşekkür ederim, beni çok mutlu ettin.”

Sözlerini bitirir bitirmez kızın yanakları al al oldu. Tavşan kuyruğunu sıkıca tutup pelerinini bile almadan bambu ormanından dışarı koştu.

Yan Xun olduğu yerde duruyordu ancak kız gözden kaybolur kaybolmaz yüzündeki o nazik gülümseme silinip gitti.

“Efendimiz, Prenses Chun gitti.”

Yan Xun, kızın az önce dokunduğu pelerinini tek kelime etmeden çıkarıp masanın üzerine fırlattı. Arkasını dönüp giderken buz gibi bir sesle emir verdi:

“Götürüp yakın.”

“Emredersiniz.”

Uşak pelerini alırken Yan Xun çoktan gözden kaybolmuştu.

Öğleden sonra güneş iç ısıtıyordu. Yan Xun çalışma odasında oturmuş, kış vergileriyle ilgili evrakları titizlikle inceliyordu. Uşağı Feng Zhi üç kez yemek getirmek istemiş ama kapıdaki A'Jing tarafından geri çevrilmişti.

Hafif bir rüzgâr esti, masadaki tütsünün dumanı dalgalandı. Birden odaya taze bir koku doldu; bu ne sarayın ağır parfümlerine, ne bahçedeki çiçeklere, ne de bambu ormanına benziyordu. Bu koku; bozkırın kumunu, toprağını ve hatta keskin bir kılıç ağzının soğukluğunu taşıyordu.

Yan Xun’un kaşları çatıldı, başını kaldırdığında geleni gördü ve bakışları anında yumuşadı. Bir şeyler söylemek istedi ama durumu komik bulmuş olacak ki başını çevirip gülümsemesini saklamaya çalıştı.

“Gülmen bitti mi?” Gelen kişi on beş on altı yaşlarında bir gençti. Beyaz tenli, su gibi berrak gözlüydü. Üzerindeki deri zırh ona savaşçı bir hava katıyordu. Kapı eşiğine yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Gözlerinde muzip bir pırıltı olsa da inatla konuştu: “Dışarısı çok soğuk.”

“Ne zaman döndün?” Yan Xun’un sesi su gibi berrak ve yumuşaktı; üzerindeki o sert hava bir anda dağılıvermişti. Kapıdaki gencin sıcak bakışlarına karşılık hafifçe gülümsedi.

Genç de gülümsedi, başını yana eğip cevap verdi: “Şimdi.”

“Neden içeri girmiyorsun?”

Genç, dudaklarını büzüp umursamazca omuz silkti: “Birileri emir vermiş; kıyamet bile kopsa içeri kimse alınmayacakmış.”

Yan Xun başını salladı: “Öyle mi? Madem öyle bir emir verdim, seni içeri bırakanların vay haline, hepsini kılıçtan geçirmeli.”

“Hâlâ kapıda duruyorum ya,” dedi genç, kaşlarını kaldırarak. “Yan Malikanesi’nin ulu asilzadesinin kurallarını bozmaya kim cüret eder?”

Yan Xun tam cevap verecekti ki, elinde yemek tepsisiyle

bekleyen küçük uşak Feng Zhi daha fazla dayanamadı: “Aman Chu Hanım, kurban olayım Efendimizle şakalaşmayı bırakın da şu yemeği yiyin. Mutfağa on kez ısıttırdım, bir lokma bir şey girsin midenize.”

“Pekâlâ,” dedi Chu Qiao, tepsiyi kapıp içeri girerken. Gözleri parlayarak ekledi: “Sırf senin hatırın için Feng Zhi.”

Küçük uşak terini silip odadan çıktı.

Yan Xun masasından kalkıp Chu Qiao’nun yanına geldi, pelerinini çözüp bir sandalyeye bıraktı. Chu Qiao yemekleri masaya dizerken Yan Xun gözlerini kapatıp kokuyu içine çekti: “Ne kadar güzel kokuyor, demin neden fark etmedim?”

“Burnun körelmiş senin, ben olmasam açlıktan öleceksin burada.”

Yan Xun’un önüne bir kase pilav koyan Chu Qiao, yanına oturup iştahla bir lokma aldı: “Yu Abla’nın yemeklerinin üstüne yok.”

Yan Xun’un yüz ifadesi değişti, gözlerinde derin bir şefkat belirdi. Genç kıza bakıp alçak sesle sordu: “Yolculuk çok mu yorucuydu?”

“İdare eder,” dedi Chu Qiao başını sallayarak. “Sadece soğuk canıma okudu.”

“Ayakların yine mi dondu?”

“Hayır, verdiğin çizmeler çok sıcaktı, çok rahat ettim.”

Yan Xun onaylayarak konuştu: “Bundan sonra böyle işleri A'Jing ve diğerlerine bırak, sürekli dışarılarda koşturmanı istemiyorum.”

“Ben de odamda pineklemek isterdim ama içim rahat etmiyor ki,” dedi Chu Qiao iç çekerek. “Neyse ki az kaldı, altı ay sonra bu kadar yorulmamıza gerek kalmayacak.”

Yan Xun’un gözleri parladı. Yarı açık pencereden giren rüzgâr, uzaktaki bambu ormanının kokusunu getiriyordu.

“Bay Wu’yu gördün mü?”

“Hayır,” dedi Chu Qiao başını sallayarak. “Xi Hua’yı gördüm; Bay Wu’nun kış vergilerini düzenlemek için şehre geldiğini,

endişelenmemeni söyledi.”

Yan Xun derin bir nefes aldı: “Bu iyi oldu. Günlerdir gözüme uyku girmiyordu bu iş yüzünden; Bay Wu geldiyse yüküm hafifler.”

“Sarayda sular duruldu mu?”

Yan Xun dudak bükerek soğuk bir kahkaha attı: “Aynı tas aynı hamam. Duymuşsundur belki, Wei Jing döndü; bugün yüz yüze geldik.”

“Duydum,” dedi Chu Qiao onaylayarak. “Güneydeki imparatorluk mezarlığındaki çökme yüzünden görevden alınmış ama bu kadar çabuk döneceğini tahmin etmemiştim.”

Yan Xun elindeki çubukları bırakıp çayından bir yudum aldı: “O hamlen harikaydı. Wei Shuye, Wei Jing yüzünden valilikten oldu. Şimdi sarayda Wei Guang’ın bilerek bu işten sıyrıldığı konuşuluyor. İmparator sesini çıkarmasa da İhtiyarlar Heyeti Wei ailesine diş biliyor. Muhe Xifeng beceriksizin teki olsa da Muhe Rongcheng’i hafife almamak lazım; o Xiling’den dönünce ortalık iyice şenlenecek.”

Chu Qiao ağzı dolu olmasına rağmen ciddiyetle konuştu: “Bu işin peşini bırakmamalıyız, rehavete kapılmak yok. Merak etme, ben her şeyi halledeceğim.”

Yan Xun gülümsedi: “Sana güvenim tam.” Bunu der demez, ince parmağını uzatıp nazikçe Chu Qiao’nun yanağına dokundu.

— 39 —

Chu Qiao’nun teni beyaz yeşim gibi pürüzsüz ve duruydu, üzerinde hâlâ dışarının soğuğu vardı. Yan Xun’un parmak uçlarındaki sıcaklık kızı bir anlığına duraksattı; yanaklarına hafif bir pembelik çöktü. Rahatsızca elini itip kaşlarını çattı: “Ne yapıyorsun?”

“Bak,” dedi Yan Xun gülerek. Parmağının ucunda parlak bir pirinç tanesi vardı. “A'Chu, belli ki dışarıda çok acıkmışsın. Seni iyice doyurmam gerekecek.”

Chu Qiao tam cevap verecekti ki Yan Xun’un eline gözü takıldı. O el beyaz ve zarifti ama serçe parmağının bir boğumu eksikti.

Kızın bakışları bir anda buz kesti. Yavaşça yemeğinden bir lokma aldı, sonra başını kaldırıp tok bir sesle konuştu: “Eğer bu plan tutarsa, Wei Jing bir daha asla ayağa kalkamaz.”

Odadaki hava bir anda ağırlaştı. Yan Xun, Chu Qiao’nun yüzüne bakıp elini hafifçe omzuna koydu: “A'Chu, bu kadar çok düşünme.”

“Yan Xun, fevri davranmayacağım, haddimi biliyorum,” dedi Chu Qiao, sesi biraz boğuklaşarak. “Yıllardır bekliyoruz, sabrımı şimdi taşıracak değilim.”

Öğleden sonra güneşi pencereden süzülüp ikisinin üzerine düşüyordu; havada sanki baharın kokusu vardı. Zaman akıp gitmiş, o küçük çocuklar artık birer yetişkin olmuştu. Dünya değişmiş, yıllar geçmişti ama bazı şeyler eski bir şarap gibi bekledikçe güzelleşiyordu.

“A'Chu, bu sefer döndüğünde bir yere gitme, iyice dinlen.”

Chu Qiao başını kaldırdı. Henüz çok genç olmasına rağmen güzelliği şekillenmeye başlamıştı; gözleri hilal gibiydi ama sıradan bir asilzade kızının aksine, bakışlarında savaşçı bir ruh ve zekâ parıltısı vardı. Başını Yan Xun’un göğsüne yaslayıp

hafifçe fısıldadı: “Tamam.”

Yan Xun kollarını kızın omuzlarına doladı, sırtını hafifçe okşadı: “Yanbei’ye vardığımızda bahar gelmiş olacak. Seni Huolei Ovası’na yaban atı avlamaya götüreceğim.”

“Hı-hı,” dedi Chu Qiao’nun sesi boğuklaşarak. “Gideceğiz, mutlaka gideceğiz.”

Zaman yavaşça aktı. Yan Xun’un omuzları uyuşmaya başlamıştı ama Chu Qiao’dan ses çıkmıyordu. Genç adam başını eğip baktığında, kızın uzun kirpiklerinin yanaklarına gölge düşürdüğünü gördü. Güneşin altında her zamankinden daha güzel görünüyordu.

“A'Chu?”

Yan Xun fısıldadı ama cevap alamayınca hafifçe güldü; kızcağız olduğu yerde uyuyakalmıştı. Onu usulca kucağına aldı. Chu Qiao, o her zamanki tetikte haliyle bile hiç direnmedi; belli ki güvenli bir yerde olduğunu ruhuyla hissediyordu.

Çalışma odasından çıktığında A'Jing karşıladı onu. Yan Xun’un keskin bakışlarını görünce uşaklar hemen geri çekildi, nefes bile almaya korkar oldular. Yan Xun’un kucağında erkek kıyafetleri içindeki Chu Qiao ile yatak odasına gidişini izlediler.

Bir süre sonra Yanbei Prensi odadan çıktı, A'Jing hemen yanına sokuldu.

“Durum nedir?”

“Yolda pusuya düşmüşler. Hanımefendi, Lüye’den bu yana yolu uzatarak gelmiş. Sizi merakta bırakmamak için üç gündür at üstünden inmemiş, yorgunluktan bitap düşmüş.”

Yan Xun’un kaşları çatıldı, sesi buz gibiydi: “O adamlar nerede?”

“Şu an Zhenhuang’ın seksen li batısındaki Liangshan Kasabası’ndalar. Adamlarımız izliyor. Efendimiz, işlerini bitirelim mi?”

“Evet,” dedi Yan Xun sakince çalışma odasına doğru yürürken.

“Peki ya,” dedi A'Jing duraksayarak, “Hanımefendi’nin

imparatorluk mezarlığı için bağladığı o taş tüccarları?”

Yan Xun bir an duraksadı, sonra konuştu: “Artık işimize yaramazlar, onları da temizleyin.”

“Emredersiniz.”

Yalang Dağı’ndan soğuk bir rüzgâr esti. Yan Xun başını kaldırdığında, tüyleri henüz tam çıkmamış beyaz küçük bir kuşun rüzgârda çırpındığını gördü. Kuş, sanki üzerindeki kokudan etkilenmiş gibi korkusuzca başının üzerinde dönüyor, merakla ötüyordu.

A'Jing şaşırarak bağırdı: “Bu bir Cangwu kuşu! Efendimiz, yolunu şaşırmış bir yavru olmalı. Bunlar çok cana yakındır, insandan kaçmazlar, çok değerlidirler; soylular bunları evcilleştirip oynar. Bu kadar küçüğünü ilk kez görüyorum.”

“Öyle mi?” dedi Yan Xun ruhsuzca. Elini uzatıp havada süzülen kuşa baktı.

Kuş merakla ötüp Yan Xun’un parmağına kondu. Minik sarı gagasıyla avucunu gagalamaya başladı, kırmızı gözleriyle etrafı süzüyordu; sanki ona çok yakınmış gibi davranıyordu.

A'Jing hayranlıkla bir şeyler söyleyecekti ki birden kemik kırılma sesi duyuldu. Yan Xun avucunu sıkıvermişti; o nadide kuş bir çığlık bile atamadan cansız bir et yığını gibi yere düştü.

“İnsanlara bu kadar çabuk güvenirsen, ben öldürmesem bile başkası seni elbet öldürür.”

Siyah pelerini rüzgârda dalgalanan adam, görkemli binaların arasında gözden kayboldu. Sert bir rüzgâr esti, kar taneleri uçuştu ve az sonra kuşun cansız bedeni bembeyaz örtünün altında yok olup gitti.

Chu Qiao uyandığında gece yarısı olmuştu. Masanın üzerindeki küçük ocakta her zamanki gibi bir testi süt ısınıyordu. Bir kase doldurup içti; sıcaklık damarlarında yayıldıkça kendine geldi. Dışarıda ay kocaman ve parlaktı, Yingge Malikanesi’ni bembeyaz bir ışığa boğmuştu. Pencereyi açıp içeri dolan ay ışığına baktı, dirseklerini pencere kenarına dayayıp derin bir nefes aldı.

Bu bahçeyi kaçıncı kez böyle seyrettiğini hatırlamıyordu bile. Bazen gördüklerinin bir rüya mı yoksa eski hayatının mı bir hayal olduğunu ayırt edemiyordu. Bu dünyaya geleli neredeyse sekiz yıl olmuştu. Sekiz yıl; bir insanın düşüncelerini, inançlarını ve ideallerini değiştirmeye yetecek kadar uzun bir süreydi.

Bahçede yedi yıldır duran iki tahta kazık vardı. Ay ışığında üzerlerindeki derin bıçak izleri netçe seçiliyordu. Bunca yıldır Yan Xun ile burada talim yapmışlardı. İlk yıllarda gündüzleri çalışmaya cesaret edemezler, her gece gizlice çıkarlarmış; biri nöbet tutarken diğeri Chu Qiao'nun öğrettiği o eşsiz teknikleri çalışırmış. Bir saray görevlisi geçecek olsa yürekleri ağızlarına gelir, tehlike geçince derin bir nefes alırlarmış.

Yan odada her zaman iki takım yatak hazır beklerdi. O zamanlar güvenebilecekleri tek bir uşak bile yoktu. İki çocuk, ellerinde kılıçlarla aynı odada uyurlardı; biri uyurken diğeri mutlaka uyanık kalırdı. Kapı sürgüsüne bağlı ince ipler ellerine dolanır, en ufak bir kıpırtıda ikisi de yatağından fırlar, kılıçlarına sarılırlarmış.

Kitaplıktaki antik vazoların içi her zaman acil durumlar için ilaçla dolu olurdu. Pek kullanmasalar da bu bir alışkanlık haline gelmişti. Yemek yedikleri çatal kaşıklar bile gümüştendi; besledikleri tavşanlara önce yemekleri tattırır, bir gün bekler, sonra yerlerdi. İlk yıllarda sofraya gelen sıcak bir yemeği hiç taze taze yiyememişlerdi.

Yazın sıcağında da kışın ayazında da kıyafetlerinin altına mutlaka zırh giyerlerdi. Yemek yerken de uyurken de en güvendikleri silah hep yanlarındaydı. Zaman böyle akıp gitmiş, ne kadar zor olursa olsun el ele verip büyümüşlerdi. Umut artık uzak görünmüyor, gelecek karanlık gelmiyordu; içlerinde sıcak bir bekleyiş filizleniyordu.

Chu Qiao hafifçe gülümsedi; belki de "ait olma" hissi buydu. Onca yıldan, onca kıyımdan ve pusudan sonra artık kendini buralardan kaçmak isteyen bir yabancı gibi görmüyordu.

Aslında bu imparatorluk şehrine adım attığı an, kaderleri birbirine mühürlenmişti.

Bunu düşünürken bakışlarını kuzeybatı ufkuna çevirdi. Orada, Yan Xun'un ona defalarca anlattığı Huihui Dağları, Huolei Ovası ve hep hayalini kurdukları Yanbei bozkırları vardı. Her soğuk gecede, her aşağılanmada, her nefret dolu anda onları ayakta tutan bu hayal olmuştu.

Derin bir nefes alıp pencereyi kapattı, masasına oturup bir haritayı incelemeye başladı. Kapı usulca gıcırdadı; içeri giren adam pamuklu beyaz bir entari giymişti, yakasındaki deve tüyü ona asil bir hava katıyordu.

Chu Qiao yerinden kalkmadan gülümsedi: "Bu saatte neden uyumadın?"

"Sen de uyumamışsın ya."

Yan Xun elinde bir yemek sepetiyle girdi: "Gece yarısına kadar uyudun, akşam yemeği de yemedin, acıkmadın mı?"

Tam o sırada Chu Qiao'nun karnından gelen gurultu sessizliği bozdu. Kız karnını tutup mahcupça güldü: "Sen söyleyene kadar iyiydim ama şimdi isyan bayrağını çekti."

"Hadi ye bakalım, beğenecek misin?"

"Ooo!" Chu Qiao sepeti açınca sevinçle bağırdı: "Armut Çiçeği Mantısı!"

"Sevdiğini bildiğim için önceden hazırlattım, günlerdir dışarıda donmuş bekliyordu, sen gelince hemen pişirttim."

"Harika!" dedi kız, gözleri kısılarak. "Yan Xun, bunu her yediğimde kendimi evimde gibi hissediyorum."

İştahla mantıları yerken Yan Xun ona bir kase geyik sütü doldurdu, sessizce onu izledi. Ay ışığı üzerlerine vuruyor, köşedeki mumun çıtırtısı sessizliğe huzur katıyordu.

"A'Chu," dedi Yan Xun, kız yemeğini bitirince. Beyaz bir mendille nazikçe kızın dudağının kenarındaki yağı sildi: "O satın aldığın taş tüccarları…"

"Yan Xun, ne gerekiyorsa yap, bana anlatmana gerek yok," dedi Chu Qiao, o daha sözünü bitirmeden. "Bu konuda yeterince temkinli davranamadım, kıyamadım onlara ama böyle insanlar her zaman tehlikedir. Henüz İhtiyarlar Heyeti'ne kafa tutacak

gücümüz yokken arkamızda açık bırakmak akıllıca değil. Onları buraya getirmemin sebebi, bu kararı senin vermeni istememdi. O yüzden açıklama yapmana lüzum yok.”

Yan Xun’un bakışları yumuşadı: “Anlıyorum ama senden bir şey saklamak istemiyorum.”

“Biliyorum,” dedi Chu Qiao gülümseyerek. “Söz verdik birbirimize; asla gizlimiz saklımız olmayacak. Yanlış anlamaların ve kopuklukların sebebi hep gizliliktir. Niyet ne kadar iyi olursa olsun bu hataya düşmemeliyiz.”

“Pekâlâ o zaman,” dedi Yan Xun hafifçe gülerek. “Şimdi şu Nanji Dağı yolculuğunu en başından, en küçük ayrıntısına kadar anlat bakalım.”

— 40 —

“Tamam,” dedi Chu Qiao gülümseyerek. Yan Xun’u masaya oturttu ve harita üzerinden her şeyi tek tek anlatmaya başladı.

Hava puslu, her yer sessizdi. Çayından bir yudum alan Chu Qiao, haritaya son bir çizgi çekip konuştu: “Meng ailesinin başında General Meng Tian olduğu sürece onlardan korkmamıza gerek yok. Benim asıl çekincem saray ya da Wei ailesi değil, Zhuge ailesi.”

Yan Xun kaşlarını çatarak sordu: “Zhuge Huai şehirden yeni ayrılmadı mı? Zhuge Muqing son yıllarda elini eteğini çekti, her şeyi oğluna bıraktı. Bu işe karışır mı dersin?”

“Zhuge Muqing denen o yaşlı tilkiyi küçümsüyorsun,” dedi Chu Qiao başını sallayarak. “İmparatorluğun üç yüz yıllık tarihinde İhtiyarlar Heyeti’ndeki aileler defalarca değişti; sadece Zhuge sülalesi Peiluo İmparatoru ile bozkırdan gelen o ilk kadrodan beri yerini koruyor. Bu onların dengeleri ne kadar iyi bildiğinin kanıtıdır. Asla kendilerini ön plana atıp hedef tahtası yapmazlar. Muhe ailesi gibi gösteriş meraklısı değillerdir. Bu yüzden imparatorlar güçlerini geri almak istediklerinde hep en çok göze batanları harcarlar, Zhuge ailesi ise hep ayakta kalır. Zhuge Muqing silik görünür ama hep bir yolunu bulur. Bak buraya,” dedi Chu Qiao haritayı işaret ederek. “Son aylarda topladığım bilgiler bunlar. Görünürde bir şey yok ama kuzeybatıdaki zahire, tuz ve demir madenlerinde sürekli küçük çaplı sevkiyatlar yapılıyor. Zhuge Xi, Songshui’den Xi Han Şehri’ne vergi toplamaya gönderildi ve iki aydır dönmedi. Herkes onun beceriksiz olduğunu sanıyor ama Xi Han Şehri küçük olsa da Yanbei’ye giden yolun tam üzerindedir; stratejik konumu çok kritiktir, hafife alınamaz.

Dahası, geçen ay İhtiyarlar Heyeti, Zhuge Ran’ın orduya katılmasına onay verdi. Zhuge Muqing oğlunu kendi kaleleri olan güneydoğuya değil, güneybatı karargâhına gönderdi. Orası

Batuha ailesinin topraklarıdır. Zhuge ailesi ile Batuha ailesi arasında gizli bir anlaşma olmasa, yaşlı Batu bir yabancının kendi kalbine kamp kurmasına izin verir mi? Ve en önemlisi, Zhuge Yue'nin yakında döneceğinin farkında mısın?"

Yan Xun başını salladı: "Farkındayım. Söylediklerinin çoğunu Yu Hanım da mektubunda belirtmişti."

"Öyle mi?" Chu Qiao'nun gözleri parladı: "Yu Hanım ne diyor?"

"Vaktin henüz erken olduğunu, imparatorun doğum gününde çok fazla değişken olacağını söylüyor. Şimdilik sadece hamlelere göre pozisyon almalıyız diyor."

Chu Qiao'nun kaşları çatıldı, Yan Xun'un gözlerinin içine bakarak sordu: "Yan Xun, bu yeterli mi? Bir aksilik çıkmasından korkuyorum, her ihtimale karşı önceden hazırlanmalı mıyız?"

"A'Chu, bu dünyada kusursuz bir plan yoktur. Hazırlık diyorsan, yıllardır hazırlanmıyor muyuz zaten?" Yan Xun ciddiyetle kızın gözlerine baktı ve elini tuttu: "A'Chu, bana güveniyor musun?"

Chu Qiao başını salladı: "Güveniyorum."

"O zaman biraz dinlen," dedi Yan Xun nazikçe. "İşleri bana bırak; bu son yolculuk seni çok yıprattı, daha fazla yorma kendini."

"Yan Xun…"

"Yanbei'ye tek başıma dönmek istemiyorum," dedi Yan Xun alçak bir sesle. "Hiç akrabam kalmadı benim. A'Chu, benim için en değerli kişi sensin."

Lambanın loş ışığında Yan Xun'un bakışları çok şefkatliydi. Elini kaldırıp tersiyle Chu Qiao'nun yanağını okşadı: "A'Chu, Shengjin Sarayı'na ilk geldiğimiz yılı hatırlar mısın? Ateşler içinde yanıyordum, ilacımız yoktu. O zaman bana ne demiştin?"

Chu Qiao duraksadı. Yan Xun devam etti: "Bana demiştin ki; 'Rahatça uyu, ben sen uyanana kadar uyanık kalacağım.' Ben dört gün uyumuşum, sen ise gözünü bile kırpmadan başımda beklemişsin. A'Chu, şimdi sana bakacak gücüm var. Sen rahatça

uyu; ikimizin de güvenle gözlerini kapatabileceği o güne kadar ben uyanık kalacağım.”

Chu Qiao başını eğdi, dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Bu soğuk kış gecesinde kalbinde yanan o küçük ateş ona huzur veriyordu: “Pekâlâ, bir yere gitmiyorum. Yanındayım, beni buradan götürmeni bekleyeceğim.”

Yan Xun’un gülümsemesi baharda buzları eriyen bir göl kadar berraktı. Aylardır içini kemiren sıkıntı bir anda uçup gitmişti.

A'Chu, buraya beraber girdik, beraber çıkacağız. Bana inanmalısın, çünkü bu dünyada birbirimizden başka güvenecek kimsemiz yok.

O zamanlar kışın ortasıydı, geceler sessiz, başkent Zhenhuang ise huzurlu görünüyordu. Ancak kimse yer altındaki o şiddetli akıntıların farkında değildi. O karanlık sular her an patlak verip her şeyi yutabilirdi. Kıyıda yürüyenler ise paçalarını ıslatmamak için dikkatle ilerliyordu. Bir insanın gücü o dev dalgaları durdurmaya yetmiyorsa, yapabileceği tek şey onlardan uzak durmaktı.

Chu Qiao’nun kapısını kapatıp ışığının söndüğünü gören Yan Xun’un bakışları anında sertleşti. Ana saray tarafına bakarken gözlerinde şimşekler çakıyordu. Elindeki kurumuş dalı tek hamlede kırdı; başını kaldırıp gözlerini yumduğunda yıllar öncesini hatırladı.

Dokuz yaşındaki A'Chu, hasta olan kendisine ilaç bulmak için dışarı çıkmış ve peşlerindeki Wei Jing’e yakalanmıştı. Yirmi tane koca adam çocuğu çevreleyip kırbaçlamış, tekmelemişlerdi. A'Chu, Yan Xun’un başı belaya girmesin diye ne kaçmış ne de karşılık vermişti; her yeri kan revan içinde kalmıştı. Yan Xun ona ulaştığında çocuk can çekişiyordu ama o çalıntı ilaç paketini hâlâ sıkı sıkı tutuyordu.

O günden sonra kendine bir söz vermişti: Bir daha asla değer verdiği birinin yanından ayrılmasına izin vermeyecek ve onun için Chu Qiao’dan daha değerli kimse olmayacaktı.

Gelecek olan neyse gelsin artık, beklemekten yoruldum.

Yan Xun gözlerini açtı, bakışları cam gibiydi. Yarın Zhuge Yue

dönüyordu. Yedi yıl olmuştu; eski dostu acaba nasıl değişmişti?

Omuzundaki yara çoktan iyileşmişti ama bazı nefretler kalbe kök salardı. Yan Xun soğuk bir gülümsemeyle karanlığın içinde gözden kayboldu.

Yılın başında Zhenhuang başkenti tarihinin en büyük kar fırtınasına teslim oldu; kar tam on iki gün boyunca şehri esir aldı. Dondurucu rüzgârın ortasında, siyah zırhlı bir süvari birliği karla kaplı ovada hızla başkente doğru ilerliyordu.

Sıradan mavi pelerinleri ve kürk şapkalarıyla bu grup pek dikkat çekici durmuyordu. Silahlarını bezlere sarmışlardı, atları da sıradan Hongchuan atlarıydı. İlk bakışta devriye gezen askerlere benziyorlardı ama yakından bakıldığında üzerlerinden yayılan o keskin disiplin hissediliyordu.

Süvariler ana caddeleri pas geçip arka yollardan ilerleyerek sadece muhafızların girebildiği Beyaz Gül Kapısı'nda durdular. En öndeki adam siyah zırhlıydı; pelerinini silkelediğinde üzerinden kar ve kum döküldü. Birliğini bırakıp doğruca sıkı korunan Shengjin Sarayı'na girdi.

"Yedinci Prens!"

Kar fırtınasının ortasında genç Zhao Che başını kaldırdı; yüzü rüzgâr ve karla sertleşmişti. Kılıç gibi kaşları, buz gibi gözleri vardı. Dört yıllık sınır görevi onu bilenmiş bir kılıç gibi keskinleştirmişti. Kaşlarını çatarak sordu: "Sekizinci nerede?"

"Zongfu Dairesi'nde gözetim altında, efendim."

Zhao Che'nin kaşları havalandı, sesi derinden geliyordu: "Siz ne işe yararsınız?"

Adamlar korkuyla diz çöktüler: "Efendimiz, canımız size feda, kusurumuz büyük."

Zhao Che atının üzerinde gözlerini hafifçe kıstı: "Madem kusurlusunuz, neden hâlâ karşımdasınız?" Bunu deyip yoluna devam etti; arkasında karlar içinde titreyen muhafızları bıraktı.

Fırtına şiddetini artırmıştı. Zhao Che ve yanındakiler saray duvarları arasında hızla ilerliyorlardı.

"Kim var orada?" diye gürledi bir muhafız.

Öndeki gölge aniden durdu. Yoğun karda sadece zayıf bir karaltı seçilebiliyordu. Boyu kısa, narin yapılı ama çevik biriydi; sesi duyar duymaz hemen diz çöktü ve başını saygıyla eğdi.

“Efendimiz, sanırım arka saraydan bir hizmetçi.”

Zhao Che tepkisizce süzdü gölgeyi. Belindeki kılıcı bir hamlede çıkarıp adamın başındaki şapkayı uçurdu. Kısa saçları bir erkek topuzuyla toplanmıştı ama boynu bembeyaz ve inceydi. Zhao Che çizmesiyle yerdeki şapkaya bastı, diz çökmüş kişiye bakarak konuştu: “Kaldır başını.”

Karşısında duru bir yüz belirdi; gözleri sakin, bakışları derindi. Erkek kıyafetleri içinde bile eşsiz bir güzelliği vardı. Zhao Che’nin kaşları önce çatıldı, sonra yavaşça gevşedi. Bir şeyi hatırlar gibi oldu ve imalı bir soğuklukla güldü: “Efendisi yükselince uşağı da mı kanatlandı? Artık buralarda böyle rahat mı geziyorsun?”

Chu Qiao başını eğmiş, tepkisizce bekliyordu; cevap vermedi.

Zhao Che’nin bakışları kızın üzerinde bir an oyalandı, sonra şapkayı ayağıyla ona doğru fırlattı ve tek kelime etmeden çekip gitti.

Fırtına uğuldamaya devam ediyordu. Genç kız başını kaldırdığında sadece uzaklaşan bir gölge gördü. Ama nedense, üzerinde ağır bir baskı hissetmişti. Bu fırtınalı günde başkente dönen sadece o prens değildi.

Zhenhuang’daki dengeler, Yan Xun’un dönüşüne daha altı ay varken, sessizce ve derinden sarsılmaya başlamıştı bile.

O gece sarayda büyük bir şölen verildi. Hem zaferle dönen Yedinci Prens Zhao Che, hem de yedi yıldır Wolong Dağı’nda tedavi gören Zhuge ailesinin dördüncü oğlu Zhuge Yue onuruna… Zhuge Yue artık Askeri Konsey’de önemli bir makama getirilmişti.

İmparator Zhao Zhengde her zamanki gibi katılmadı; İmparatoriçe Muhe Nayun ise sadece nezaketen göründü, sonuçta dönen kendi oğluydu. Şölen neşe içinde geçti, kadehler havada uçuştu. Sanki üç gün önce Sekizinci Prens Zhao Jue kutsal tapınaktan kovulup unvanı alınmamış gibi herkes gülümsüyordu.

“Bazı şeyler göldeki taşlar gibidir; herkes büyüklüğünü göremez. Sadece cesur olanlar elini suya daldırıp onları yoklamaya cüret eder. Ama suyun ne kadar derin olduğunu, oradan sağ çıkıp çıkamayacağını kimse bilemez.”

— 41 —

Chu Qiao, gündüz şahit olduklarını Büyük Xia şölenlerine katılma hakkı hâlâ elinden alınmış olan Yan Xun'a anlattığında, genç adam bir saksı bitkisini budamakla meşguldü. Başını kaldırmadan, son derece sakin bir ses tonuyla konuştu.

Chu Qiao başını hafifçe yana eğip durumu tarttıktan sonra ona bir makas uzattı ve alçak sesle sordu: "Yani sence Zhao Che'nin bu dönüşü Zhao Jue'ye yardım etmek için değil mi?"

Yan Xun belli belirsiz gülümsedi. "Muhe Nayun'un sadece iki oğlu var. Muhe Klanı, Veliaht Prenslik makamı için Wei Klanı ile yarışmak istiyorsa tüm gücüyle tek bir ismi desteklemek zorunda. Zhao Che dört yıldır sınır boylarındaydı, imparatorluk başkentinden uzaktı; aklından neler geçtiğini kim bilebilir? Söz konusu imparatorluk ailesi olduğunda, Zhao hanedanının kardeşlik bağları... Peh!"

Keskin bir makas sesiyle birlikte nadide bir orkidenin sapı kopuverdi. Bu, Güney Sınırı'ndaki Dalu'dan atlılarla hızla getirilmiş, çiçekliğe daha yeni girmiş en üst kalite bir orkideydi. Chu Qiao, çiçeğin kopuşunu görünce içi sızlayarak hafifçe inledi ancak Yan Xun hiç tereddüt etmeden o değerli çiçeği kenara fırlatıp bir diğer saksıyı budamaya koyuldu.

"Şu an Muhe Klanı için durum tıpkı benimki gibi; diğer saksıyı budamaya devam etmekten başka çareleri yok." Yan Xun hafifçe gülümsedi. "Ne yaparsın, bahçıvan bugün saraya sadece iki saksı orkide göndermiş."

Dışarıda fırtına uğulduyor, kar her yeri kaplıyordu; ne bir yıldız ne de ay ışığı vardı. Chu Qiao o an, dört yıl önce Yan Xun ile birlikte Zhao Che'ye kurdukları tuzağın tamamen başarısız olduğunu anladı. Vaktiyle Wei Klanı'nı ve hatta tüm İhtiyarlar Heyeti'ni karşısına aldığı için Muhe Klanı tarafından terk edilen o prens, şimdi çamurların arasından doğrulmuş, kalbi nefret ve intikamla dolu bir halde başkente dönmüştü. Gerçek düşmanının

kim olduğunu tam olarak bilmese de, bundan sonraki günleri buz üstünde yürür gibi bir dikkat ve ihtiyat gerektirecekti.

“Endişelenme,” dedi Yan Xun, elini hafifçe Chu Qiao’nun omzuna koyarak. “Zhao Che’nin küllerinden doğması illa kötü bir şey değil. Sinsi Wei Jing veya baş belası Zhuge Yue ile kıyaslandığında, bu prensin zayıf noktası fazlasıyla aşikâr.”

Tam da o gece, Büyük Xia İmparatoru’nun en gözde oğlu Sekizinci Prens Zhao Jue, başkentteki Kraliyet Muhafız Konağı’nda gizlice idam edildi. Her şey sessiz sedasız halloldu; cesedi Xi’an Kapısı’ndan çıkarıldı ve gecenin uçsuz bucaksız karanlığında kaybolup gitti. Kimse onun ne suç işlediğini biliyordu ne de meselenin aslına vakıf olmaya niyetliydi. Herkesin bildiği tek bir gerçek vardı: Yan ailesinin Jiuyou Meydanı’ndaki infazından sonra, İmparator Zhao Zhengde’nin bizzat emriyle öldürülen ilk kişi oydu. Demek ki ölmesi için mutlak bir sebebi vardı. Tıpkı Yan Shicheng gibi; ölmesi kaçınılmazdı.

Bu olayın arkasında kimin yelkenleri şişirdiği, kimin dümende olduğu veya taşları kimin oynattığı artık önemini yitirmişti.

Yedi gün sonra, Bian Tang Veliaht Prensi Li Ce bir elçi olarak Büyük Xia’yı ziyaret edecekti. Aynı zamanda, İmparator’un pek çok prensesi arasından kendine bir eş seçecekti. Bu hak, Bian Tang Veliaht Prensi’nin kendini asma, binadan atlama ve zehir içme gibi intihar girişimlerinden sonra kendine kopardığı bir ayrıcalıktı. Tang Kralı’nın tek varisi olan Li Ce, kraliyet ailesinin en nev-i şahsına münhasır simasıydı; makam ve şöhret umurunda değildi, tek derdi şiirler ve güzellerdi. Belki de bu tür bir dünya telaşından uzak keyif düşkünlüğü, sadece hayatı boyunca hiçbir şey için savaşmak zorunda kalmamış birine mahsustu.

Büyük Xia prensleri gizli kapaklı bir ölüm kalım savaşına girişmişken, kendini Bian Tang’ın bir numaralı dehası ilan eden Veliaht Prens Li Ce, Zhenhuang başkentine yaklaşmaktaydı.

Chu Qiao son hamlesini yapıp taşını koydu, şakalaşarak Yan Xun’un önündeki son kurabiyeyi de kazandı ve yavaşça konuştu: “Yarınki av sahasında kimin en çok avı vuracağını bilmem ama

bu gece senin aç kalacağını biliyorum.”

Yan Xun hafifçe güldü, bakışları pencereden dışarıya, fırtınanın ortasında dimdik duran bir armut ağacına kaydı; ağacın vakur duruşunda farklı bir zarafet vardı.

“A'Chu, o ağacın altına gömdüğümüz o şişe Yulan Baharı şarabını hatırlıyor musun?”

“Elbette hatırlıyorum,” dedi Chu Qiao hafifçe gülümseyerek. “Yanbei’ye dönmeden önceki gün onu içeceğimize dair sözleşmiştik.”

Yan Xun gözlerini hafifçe kapayıp havayı kokladı: “Sanki o şarabın kokusunu alabiliyorum. Sence biraz fazla mı aceleciyim?”

Chu Qiao başını iki yana salladı: “Sen asla aceleci olmadın. Sadece çok uzun süre bekledin.”

Güneş batarken karlı zemin kızıl bir renge büründü. Zhenhuang’ın kuzey rüzgârları esmeye başlamıştı; yine bir bahar soğuğu, keskin ve dondurucu bir ayaz yeryüzünü kaplıyordu.

“Xi’er.” Karlı ovada bir atlı birliği güçlükle ilerliyordu. İpekler içindeki bir adam, görkemli arabasında oturmuş, mermer gibi ince uzun ellerini uzatmış, dolgun vücutlu ve çekici bir kadına gülümseyerek bakıyordu. “Ellerim üşüdü.”

Xi’er kıkırdayarak yakasını hafifçe araladı, bembeyaz ve dolgun göğüslerini ortaya çıkardı. İnce tülün altından belli belirsiz görünen o davetkâr tene bakarak cilveli bir sesle, “O zaman Xi’er, Veliaht Prens’in ellerini ısıtsın,” dedi.

Adamın eli yakadan içeri süzüldü, hafifçe kavradı ve “Aman tanrım!” diye haykırdı. “Xi’er, bu da ne?”

Kadın inleyerek adamın kollarına yığıldı, gözlerinde kedi gibi bir parıltıyla fısıldadı: “Veliaht Prens, o bir el ısıtıcısı.”

“Öyle mi?” Adam kaşlarını çattı, parmaklarını gezdirdi. “Ne kadar da zarif bir ısıtıcıymış.” Sesi aniden boğuklaştı. “Küçük cadı, beni biraz daha ısıt.”

Gece yolculuğu zordu ancak imparatorluk soyluları, uyku öncesi vakitlerini değerlendirmenin bir yolunu mutlaka

buluyorlardı.

Zhenhuang başkenti her geçen an daha da hareketleniyordu.

Sekiz yıl geçmişti; nihayet buraya geri dönmüştü.

Uçsuz bucaksız kar ovasında at süren Chu Qiao, hatıraların bir barajın kapakları açılmışçasına üzerine hücum ettiğini hissetti. Sekiz yıl önce, bu Batı Meng kıtasına ilk gözlerini açtığı yer tam da bu kar ovasıydı. O gün her yeri geniz yakan bir kan kokusu ve mide bulandırıcı bir katliam kaplamıştı; üzerinde yırtık pırtık giysilerle, çıplak ayakla bu boş arazide kaçacak yer arıyordu. Bugün ise zaman bir göz kırpımı gibi geçmişti; şimdi atının üzerindeydi, karşısındaki kafeslerde titreyen bir grup çocuğa bakıyordu ve elindeki yayı neredeyse parçalayacak kadar sıkıyordu.

“A'Chu.” Yan Xun atını yanına sürdü, başını çevirip baktığında kaşları hafifçe çatıldı. “Neyin var?”

“Bir şeyim yok.” Chu Qiao başını salladı. “İyiyim.”

Güm diye bir davul sesi duyuldu. Hava dondurucu olsa da uzaktaki yüksek platformda duran bir adam, üstü çıplak bir halde tüm gücüyle savaş davuluna vuruyordu. Davulun ritmi sanki toprağın altından yükselip insanın omuriliğine işliyordu. Adam kan ter içindeydi, başına kırmızı bir kuşak bağlamış, bir yandan davul çalıyor bir yandan bağırıyordu. Muhe ailesinin hizmetkârları hep bir ağızdan haykırıyordu; her biri deniz kumu yeşili renginde yüksek kalite deri zırhlar giymiş, bellerine altın işlemeli kemerler bağlamışlardı. Bir arada durduklarında güneşin altında göz kamaştırıyorlardı; bu zenginlik gösterisinin içinde sonradan görme bir görgüsüzlüğün izleri vardı.

“Muhe Klanı, İhtiyarlar Heyeti’nin birinci ailesi olmayı hak ediyor doğrusu; hizmetkârlarına bile deniz kumu yeşili zırh giydirebildiklerine göre mevkileri de servetleri de yerinde.”

Chu Qiao bakışlarını yana çevirdiğinde, sancakların gölgesindeki koyu mor kürk çadırın altında yakışıklı, çekik gözlü bir gencin oturduğunu gördü. On sekiz on dokuz yaşlarındaydı; yüzü yeşim gibi pürüzsüz, saçları mürekkep gibi siyahtı. Güney çöllerinin nadide tüylerinden yapılmış bir pelerin giymiş, kar

kartalı kürküyle süslenmiş yakasıyla son derece asil görünüyordu.

Bu kişi de Chu Qiao'nun eski bir tanıdığıydı; yıllar önce yine böyle bir mevsimde, bu topraklarda okunu ona doğrultan kişiydi.

Wei Klanı'nın ikinci oğlu çayından bir yudum alıp gülümseyerek yanındaki Ling Kralı'nın küçük oğluna yaklaştı: "Zhongyan, Ling Kralı hazretleri de bölgesinin en zenginlerinden sayılır, acaba onun da deniz kumu yeşiliyle donatılmış bir muhafız birliği var mıdır?"

Yirmili yaşlarındaki Zhao Zhongyan, düzgün simalı biriydi. Bu sözleri duyunca güldü: "Bizim Lingxi gibi sınır bölgelerindeki küçük vasallıklarda böyle büyük harcamalara imkân mı var? Wei Jing, benimle eğleniyorsun herhalde."

"Deniz kumu yeşilinin nesi varmış? Yarın öbür gün gök mavisi ipeğiyle bir birlik donatırım, asıl görkem o zaman görülür."

Wei'nin ikinci oğlu ve Ling Kralı'nın oğlu bu söze kahkahalarla güldüler. General Yue Xing'in büyük oğlu Yue Yi, konuşan gencin omzuna elini koyup güldü: "On Üçüncü Prens hazretleri, eğer gerçekten gök mavisi ipeğiyle bir birlik donatırsanız, Bian Tang Veliaht Prensi bile sizin önünüzde diz çöker."

Zhao Song tam bir şey söyleyecekken, muhafız sancaklarının arkasında narin ve zayıf bir silüet gördü. Aniden oturduğu yerden fırlayıp dışarı doğru koşmaya başladı, bir yandan da bağırıyordu: "Dönünce sizinle hesaplaşacağız!"

"Ha, sen de mi geldin!"

Kalabalığı yararak kızın elini tutan genç, heyecan dolu gözlerle haykırdı.

Yan Xun, Chu Qiao'nun arkasında duruyordu, gözlerini hafifçe kıstı ve bir an sonra sakince başıyla selam verdi: "On Üçüncü Prens hazretleri."

"Yan Veliahtı, seni epeydir görmemiştim, nerelerdeydin?"

Yan Xun gülümseyerek başını salladı: "Bendeniz boş gezenin biriyim, gün boyu Yingge Köşkü'nde vakit öldürüyorum, pek

ciddi bir işim yok.”

“Hehe, mütevazı olma şimdi.” Zhao Song neşeyle güldü, bembeyaz dişleri göründü. “Geçen gün Fu Efendi senin şiirlerini bize örnek diye okuttu. Ama o kadar ağır kelimeler kullanmışsın ki yarısını anlamadım diye iki yüz kere kopyalama cezası aldım. Küçük Dezi hâlâ sarayda benim yerime yazıyor.”

“Öyle mi? On Üçüncü Prens hazretleri hâlâ imparatorluk akademisinden mezun olmadı mı?”

“Üç ay kaldı,” dedi Zhao Song, bir yandan da gözlerini Chu Qiao’ya dikerek gülümsedi. “Üç ay sonra on sekizime basıyorum, artık kendi konağımı kurup bir prensesle evlenebileceğim.”

“Demek öyle,” dedi Yan Xun. “O halde şimdiden tebrik ederim.”

“Gerek yok, gerek yok; o vakit geldiğinde büyük bir hediye hazırlasan yeter.” Zhao Song gülerek Chu Qiao’nun kolundan tuttu. “Yan Veliahtı, senin adamını biraz ödünç alabilir miyim?”

Yan Xun bakışlarını Chu Qiao’ya çevirdi, kızın itiraz etmediğini görünce hafifçe gülümseyerek başını salladı.

“Harika! Yan Veliahtı, çok teşekkürler! A'Chu, gel benimle!”

İkisinin silüeti kalabalığın arasında kaybolurken, siyah kürkler içindeki Yan Xun’un bakışları yavaş yavaş soğudu. Gözleri deniz gibi derindi; uzaklara, çok uzaklara baktı.

“A'Chu, bak bakalım bu ne?”

Chu Qiao, Zhao Song’un özenle koruduğu altın kutuyu aldı. Açtığında içinde kırmızı uçlu, uzun tahta parçaları olduğunu gördü; bunlar ona bir yerden çok tanıdık gelmişti.

“Kibrit mi?” Genç kız kaşlarını hafifçe çattı. “Ateş yakmak için mi?”

“Ah! A'Chu, gerçekten inanılmazsın!” Zhao Song parmağını kaldırarak hayranlıkla baktı. “Sen nasıl her şeyi biliyorsun? Bunu Formozalılar batı denizlerinden babama hediye olarak getirmişler, ben de ilk kez görüyorum. Bak, şöyle sürttüğünde ateş yanıyor, çok sihirli değil mi?”

Chu Qiao hafifçe gülümseyerek başını salladı, Zhao Song’un

alnına hafifçe vurdu ve güldü: “Evet, çok sihirli. Bu kadar sihirli bir şeyi iyice sakla bari.”

“A'Chu!” Zhao Song kafasını tutarak dertli dertli bağırdı. “Sana kafama vurma dememiş miydim!”

Chu Qiao omuz silkti: “Vurmam bir daha.”

“A'Chu,” dedi Zhao Song, kızın önüne geçip ciddileşerek. “Sana asıl bir şey söyleyecektim. Bugün neden Yan Xun ile sürek avına geldin? Zhuge Yue’nin döndüğünü bilmiyor musun? Eğer seni görürse başın büyük belaya girmez mi?”

— 42 —

Chu Qiao'nun içi ısındı, Zhao Song'un omzuna hafifçe vurdu: "Merak etme, bir çaresine bakarım."

"Ah," diye iç geçirdi Zhao Song. "Zaten senin her zaman bir çaren vardır, ben yine boşuna endişelendim."

"Öyle deme," dedi Chu Qiao gülümseyerek. "Benim için endişelenmen, beni hâlâ bir dost olarak gördüğünü gösterir. Bu inceliğini unutmayacağım."

"Unutmayacak mısın?" Zhao Song'un gözleri parladı, başını kıza yaklaştırdı. "O zaman Yan Xun ile Yanbei'ye dönme, burada kalıp bana eşlik et, olmaz mı?"

"Olmaz," dedi Chu Qiao kestirip atarak. "Başka ne istersen olur ama bu olmaz."

Zhao Song derin bir nefes alıp omuzlarını düşürdü; yüzünde "zaten böyle olacağını biliyordum" der gibi bir ifade vardı.

Hesaplayınca tanışıklıkları altı yedi yılı bulmuştu. Yan Xun ile saraya ilk girdiğinde, herkes onu Yan Xun'un hizmetçisi ya da koruması sanmıştı. Kimse kimliğini sorgulamamış, bu küçük çocuğun nereden geldiğini araştırmamıştı. Yan Xun'un yanındaki bilenler çoktan ölmüştü; Zhuge ailesinin hizmetkârlarının ise saraya girip onu görme şansı yoktu. Her şeyi bilen tek kişi olan Zhuge Yue ise nedense ağzını sıkı tutmuş, olaydan bir ay sonra Zhenhuang'dan ayrılarak Wolong Dağı'na dinlenmeye gitmiş ve bir daha geri dönmemişti.

Bu imparatorluk soylularının her biri onu o ilk av sahasında görmüştü aslında. Ancak o burnu havada tipler, üstü başı perişan küçük bir köleye neden dönüp baksınlardı ki? Hatta ondan nefret eden Wei Jing bile onu sadece Yan Xun'un yanındaki bir uşak sanıyor, intikam almak istediğinde hep Yan Xun'u hedef alıyor, araya başkasını karıştırmıyordu.

Fakat bu huzurlu günler Zhao Song ile karşılaştıktan sonra

değişmişti. Sadece iki kez karşılaştığı bu küçük prens, Zhuge malikanesindeki kendisini defalarca işleten o küçük kızı bir bakışta tanımış ama mertlik edip kimseye söylememişti. Hatta tüm soylular Yan Xun ve Chu Qiao'nun kuyusunu kazarken, o gizli gizli onlara yardım etmiş, pek çok badireyi atlatmalarını sağlamıştı.

Doğruyu söylemek gerekirse, başkentteki tek dostları oydu.

Ne yazık ki babası Zhao Zhengde idi ve kendisi de bir Büyük Xia prensiydi; Yan Xun'un bunu asla sineye çekemeyeceği bir gerçekti.

"A'Chu," dedi Zhao Song altın kutuyu uzatarak. "Bu senin olsun."

Chu Qiao şaşırdı: "Olur mu hiç? Bu çok değerli bir şey."

"Aman, al işte." Zhao Song kutuyu zorla Chu Qiao'nun eline tutuşturdu. "Bende durmasının bir faydası yok. Beni bilirsin, bir şeye hevesim geçince hemen başkasına veririm; o yüzden başkasına gideceğine sende kalsın. Bünyen zayıf, Yan Xun da soğuk nevale herifin teki, bu soğukta seni oradan oraya koşturuyor. Kuzeyden yeni döndüğünü duydum, doğru mu?"

"Evet," diye başını salladı Chu Qiao. "Kuzeye mal almaya gitmiştim, Veliaht Prens'in Yanbei'deki bazı küçük işleri için."

"Sarayda Sise'lilerin yeni gönderdiği kar kürkü mantolar var, çok sıcak tutuyor. Dönünce birini sana gönderteceğim, mutlaka giy, tamam mı?"

"Tamam," dedi Chu Qiao gülümseyerek. "Çok teşekkür ederim."

"Pekala, ben artık döneyim."

Chu Qiao şaşırdı: "Birazdan başlayacak olan sürek avına katılmayacak mısın?"

Zhao Song başını iki yana salladı: "Sürek avı günlerce sürer, bugün 'insan avı' var; bir grup adam toplanıp birkaç küçük köleyi vurmaya çalışacak, hiç bana göre değil. Ben sadece seni görmeye gelmiştim, gördüm ya, artık gidebilirim."

Chu Qiao tam bir şey söyleyecekken aniden tiz bir ses

yükseldi: “Eyvahlar olsun! Küçük efendim, kulunuzun öyle bir niyeti yoktu vallahi!”

İkisi de başlarını çevirdiklerinde, Zhao Song’un çadırının önünde on altı on yedi yaşlarında iki gencin durduğunu gördüler. Yüz hatları birbirine çok benziyordu. Birinin gözleri keskin, kaşları kalındı; üzerinde parlak mavi bir kaftan ve ağır bir kürk pelerin vardı, tıpkı güçlü bir leopar yavrusu gibi duruyordu. Diğerinin gri-beyaz kürkü ise biraz eski ve boyu kısa gelmiş gibiydi; bakışları buz gibi soğuk ve mesafeliydi. Arkalarında sadece birkaç ufak tefek hizmetkâr vardı, ne bir araba ne de atları görünüyordu.

Mavi kaftanlı genç, ikinci derece bir iç hizmetli kıyafeti giymiş küçük bir hademeye öfkeyle bakarak bağırdı: “Niyetin o değilse ne peki?”

Hademeye bir tekme savurmuştu, adamın omzu neredeyse çıkacaktı. Acıyla inleyerek bağırdı: “Kulunuzun demek istediği, bu kamp alanı On Üçüncü Prens hazretlerine ayrıldı, On Altıncı Prens hazretleri burayı kullanamazsınız.”

Gencin sesi boğuklaştı, bakışları aniden dondu. Hademenin yakasına yapışıp öfkeyle sordu: “Peki ben nereye gönderildim?”

“Siz... Siz batıdaki ormanlığın yanına ayrıldınız.”

“Öyle mi?” Genç acı bir kahkaha attı. “Harika bir yermiş. Yanlış hatırlamıyorsam orası hayvanların ahırlarının tam yanıydı değil mi?”

“Şey... Şey... Kulunuz dikkat eder, o hayvanların gece yarısı On Altıncı Efendi’nin uykusunu bölmesine izin vermez.”

“Yu Delu!” Genç kükredi. “Ne cüretle böyle konuşursun!”

“On Altı!” diye boğuk bir ses duyuldu. Gri-beyaz kürk giyen genç elini kardeşinin önüne uzatıp ağırbaşlı bir tavırla, “Sorun çıkarma,” dedi.

“Ne sorun çıkarması?” dedi genç öfkeyle. “On Dördüncü Ağabey, anlamıyorum; hepimiz aynı babanın oğluyuz ama neden bazıları el üstünde tutuluyor da bazıları hayvanlarla yan yana köşeye atılıyor? Hepsi bu köpek hizmetkârların yüzünden, aşağılık herifler!”

“Yeter,” dedi On Dördüncü Prens, sonra Yu Delu’ya dönüp, “Lulu Efendi, zahmet olmazsa yolu göster de çadırımızı kuralım,” dedi.

“Durun!” diye bağırdı Zhao Song ve birkaç adım öne çıktı.

On Altıncı Prens onu görünce ileri atılacak gibi oldu ama On Dördüncü Prens onu kolundan tuttu.

“On Üçüncü Ağabey.”

Zhao Song başıyla selam verip Yu Delu’ya döndü: “Lulu Efendi, bugünkü sürek avına katılmıyorum, burayı On Dördüncü ve On Altıncı kardeşlerime bırakıyorum.”

Yu Delu şaşkınlıkla Zhao Song’a baktı ve sordu: “Peki ya yarın? Ya ertesi gün? On Üçüncü Prens hazretleri hiç mi gelmeyecek?”

Zhao Song kahkaha attı: “Yarını yarın düşünürüz. Hayvanlarla komşu olsak ne yazar, unuttun mu, ben küçükken ahırlarda bile uyumuşluğum vardır, sorun yok.”

“Ama...”

Yu Delu tam bir şey diyecekken On Dördüncü Prens lafa girdi: “On Üçüncü Ağabey’in inceliği için teşekkür ederiz ama On Altıncı kardeşim daha küçük, cahillik etti; burası yine sizin kalsın. On Altı, gidiyoruz.” dedi ve kardeşini çekip götürdü.

Yu Delu bir an duraksadı, sonra hemen arkalarından koştu.

“Bu On Dördüncü Prens Zhao Yang, en huysuzudur. Onu tanımıyor olabilirsin; o ve On Altıncı’nın anneleri Hanjalıların babama hediye ettiği cariyelerdendi, soyları düşüktür. Hep Batı Beş Sarayı tarafında kalırlar, sizin tarafa pek uğramazlar.”

Chu Qiao sessizce başını salladı.

“Pekala, ben gidiyorum. Sen Yan Xun’u bul, Zhuge Yue’ye dikkat et; dün gece şölende gördüm onu. Eskisi gibi değil, tetikte ol.”

Chu Qiao, “Biliyorum,” dedi.

Zhao Song muhafızlarıyla birlikte atına binerken arkasına bakıp tembihlemeyi ihmal etmedi: “Öyle ortalıkta fazla dolanma, Jing Han ve diğerleri seni eskiden görmüştü, açık verme sakın.

Wei Jing de geldi, sen ve Yan Xun öfkenize hakim olun, bir şey olursa hemen bana haber gönderin.”

Genç kız çaresizce iç geçirdi: “Tamam biliyorum, hadi git artık.”

“Bir şey olursa hemen haber ver, kendi başına halletmeye çalışma.”

Chu Qiao gülerek, “Sen gitmezsen hava kararacak,” dedi.

“Hıh,” dedi Zhao Song atını çevirirken. “Anca kov beni zaten, vefasız; kimin daha kadirşinas olduğunu er geç anlayacaksın.”

Atını mahmuzladı ve adamlarıyla birlikte tozu dumana katarak uzaklaştı.

Chu Qiao, Zhao Song’un gidişini izlerken batıdaki akşam kızıllığının ne kadar sıcak olduğunu hissetti; dondurucu kuzey rüzgârını neredeyse duymaz olmuştu.

Dönerken batıdaki ormanlığın yanından geçti; uzaktan On Dördüncü Prens Zhao Yang ve On Altıncı Prens Zhao Xiang’ın birkaç hizmetkârla çadır kurmaya çalıştığını gördü. Bunu aklının bir köşesine yazdı ve Yan Xun’un kampına doğru yürüdü.

Çadırın perdesini araladığında orkide kokusu yüzüne vurdu. Yan Xun başını kaldırmadan bir şeyler yazıyordu, sesi sakindi: “Zhao Song gitti mi?”

Chu Qiao, Yan Xun’a bakıp doğrudan ateşin yanına oturdu: “Pek bir zekisin doğrusu.”

Yan Xun derin bir nefes alıp yazdığı kağıdı masaya bıraktı: “Çocukluğundan beri böyle etkinlikleri sevmezdi, gitmesine şaşmamalı.”

Yan Xun’un bu vahşete “etkinlik” demesi Chu Qiao’nun içini ürpertti. Başını kaldırıp sordu: “O sevmezdi, peki ya sen?”

Yan Xun kaşlarını çattı: “Eskiden mi yoksa şimdi mi?”

“İkisi de.”

“A'Chu,” dedi Yan Xun, kızın yanına gelip çömelerek. “Babamın neden kaybettiğini biliyor musun?”

Chu Qiao ona baktı ama cevap vermedi.

Yan Xun acı bir gülümsemeyle devam etti; gülüşünde kan kokusu vardı: “Kaybetti çünkü çok merhametliydi, dostluğa çok önem verirdi. Vaktiyle İmparator Xia’yı tahttan indirip kendi geçme, Yan ailesini Zhao soyuna geri döndürme şansı vardı ama yapmadı. Sonra üzerine gelen General Meng Tian’ı öldürme fırsatı buldu ama yine yapmadı. Sonuçta Zhao Zhengde ailesini yok etti, Meng Tian da kafasını kesti. Shengjin Sarayı’na girdiğim ilk gün yemin ettim; asla onun gibi olmayacağım.”

Genç Veliaht Prens ayağa kalktı; boylu boslu, yakışıklıydı. Gözleri denizin derinlikleri kadar karanlıktı. Dışarı doğru bir adım attı.

Perdeyi aralarken durdu ve boğuk bir sesle ekledi: “Eğer dayanamayacaksan bu gece çadırda kal, dışarı çıkıp bakma.”

Gökyüzünde ay parlıyor, yıldızlar seyrek görünüyordu. Av sahasından dans ve müzik sesleri yükseliyordu.

Büyük Xia savaşçı bir milletti. Atalarının göçebe ruhunu anmak ve köklerini unutmamak için her yıl bahar ve güz aylarında sürek avı düzenlerlerdi.

Henüz baharın başıydı; Hongchuan bölgesinde mayıs hazirandan önce kar durmazdı. Yaz kısa, kış ise çok uzundu. Ormandan gelen insan seslerinden, askerlerin yarınki avın güvenliğini sağlamak için kış uykusundaki ayı ve kaplanları aradıkları anlaşılıyordu.

Chu Qiao, kar beyazı bir kürk ceket ve üzerine gök mavisi bir pelerin giymişti. Küçük çizmeleri de beyazdı; bu haliyle simsiyah gözleri ve mürekkep karası saçları daha da belirginleşiyordu. Doğrusu Jing Yue’er’in bu küçük yüzü, tam bir güzellik abidesi olmaya adaydı; henüz büyümemiş olsa da üzerinde gizlenemez bir zarafet ve çekicilik vardı.

Çadırın içi sıcacıktı ama nedense içi daralmıştı. Kampın kuzeybatı köşesine yürüdü; uzaktan gelen müzik seslerini dinlerken kalbindeki huzursuzluk ve tepki dalga dalga büyüyordu.

— 43 —

Başını kaldırıp derin bir nefes aldı, sonra her şeyi içine atıp zihnini susturmaya çalıştı.

Zifiri karanlık gökyüzünden aniden beyaz bir güvercin süzülüp karların üzerine kondu. Uzaktan Chu Qiao'ya bakıp başını yana eğerek yavaş yavaş yaklaştı.

Bu yabanıl bir güvercindi, evcil değildi; insandan çekiniyordu. Muhtemelen bu kadar süredir kıpırdamadan oturan kişiyi merak etmiş, ne olduğunu anlamak için yaklaşmıştı. Chu Qiao kuşu fark edince gülümsedi, cebinden bir avuç at yemi çıkarıp yere serpti.

Her yer karla kaplıyken yiyecek bulmak zordu; güvercin buğdayları görünce sevinçle öttü, kanatlarını çırparak Chu Qiao'ya doğru uçtu.

Ancak tam o anda, uzaktan iki ok aynı anda vınlayarak geldi ve güvercinin göğsüne saplandı. Bir hışırtıyla kanlar etrafa sıçradı, karların üzerinde kızıl çiçekler açtı.

Gürültülü at nalları duyuldu; biri kırmızı biri siyah iki at diğerlerinden önde geliyordu. Kırmızı atın üzerindeki yirmi beş yirmi altı yaşlarındaki adam, son derece küstahtı. Karların üzerinde oturan çocuğu görünce sorma gereği bile duymadan yayını gerdi ve oku doğrudan Chu Qiao'nun kalbine nişan alıp fırlattı!

Bir vınlama sesiyle birlikte Chu Qiao, sanki yerinden fırlayan bir leopar gibi tek eliyle yerden destek alıp havada döndü; hareketi kusursuz ve akıcıydı. Sağ eliyle havada oku yakalayıp sıkıca kavradı.

Sert bir rüzgâr esti, genç kızın pelerini havada beyaz bir kartalın kanatları gibi dalgalandı. Bakışları buz gibi keskindi, gelenlere dik dik baktı.

"Kimin hizmetkârısın sen? Gecenin bu vaktinde av sahasında ne dolanıyorsun?" Kırmızı atlı adamın sesi soğuk ve

iğneleyiciydi. Sebepsiz yere birini yaralamaya çalışmış olmasına rağmen zerre pişmanlık duymuyordu. Üzerindeki kuzey samuru kürkü asil duruyordu ama etrafına karanlık ve tekinsiz bir hava yayıyordu.

Siyah atlı adam atından atladı; o da aynı yaşlardaydı, gözleri koca birer çan gibiydi, teni esmerdi. Güvercinin yanına gidip onu havaya kaldırdı: “Muhe Xifeng, bu iş ne olacak?”

Muhe Xifeng, Chu Qiao’ya soğuk bir bakış attıktan sonra yanındakine döndü: “Zalu, benim okum boğazına saplanmış, doğal olarak ben kazandım.”

Adam kaşlarını çattı: “Okun boğazına saplandığını nereden biliyorsun? İsimli ok kullanmadık ki.”

“Kendi elimle attığım okun nereye gittiğini bilirim herhalde.”

“Hıh, olmaz,” dedi Zalu. “Yeniden yarışacağız.”

Muhe Xifeng kaşını kaldırdı: “Nasıl yarışmak istersin?”

“İşte, o.” Zalu parmağıyla Chu Qiao’yu işaret etti. “Hazır bir köle var işte, onu vuralım.”

Chu Qiao’nun kaşları yavaşça çatıldı, yan gözle Zalu’ya baktı. Zalu ise bunu fark etmeden tekrar atına bindi ve kıza seslendi: “Hadi koş, uzağa koş!”

Chu Qiao ikisini de süzdükten sonra Muhe Xifeng’e dönüp tok bir sesle, “Ben köle değilim,” dedi.

Muhe Xifeng bunu duyunca ilgilenmiş gibi göründü: “Eee, ne fark eder?”

Evet, ne fark ederdi ki? Köle olmasa bile, bu soylular canları istediğinde hiçbir sebep göstermeden birini öldürebilirlerdi.

Chu Qiao daha fazla konuşmadı, Yan Xun’un kampına doğru yürümeye başladı. Vınlayan bir sesle birlikte keskin bir ok tam topuğunun dibine saplandı. Zalu öfkeyle bağırdı: “Sana koş dedik, duymuyor musun?”

Sert rüzgârın içinde genç kız aniden arkasına döndü; gözleri simsiyah, bakışları Zalu’nun yüzünü kesip geçer gibiydi. Kuzeybatı uçbeyi Zalu’nun yüreğine bir korku düştü, ağzındaki küfür boğazında düğümlendi.

“Eğer ata binersem, iki efendi beni vurabilir mi?”

Muhe Xifeng’in dudağı hafifçe kıvrıldı, tam bir şey diyecekken Zalu bağırdı: “Verin şuna bir at!”

Simsiyah bir savaş atı genç kızın önüne getirildi. Chu Qiao atın başını hafifçe okşadı, sonra ikisine de bir bakış attı. Gece rüzgârı çok sertti, yerdeki karları küçük kum taneleri gibi insanın yüzüne çarpıyor, can yakıyordu.

Aniden genç kızın çevik bir hareketle ata bindiği, belindeki küçük bıçağı çıkarıp hiç tereddüt etmeden atın sağrısına sapladığı görüldü. Savaş atı acıyla kişnedi, yıldırım hızıyla ileri atıldı ve daha kimse ne olduğunu anlamadan gözden kayboldu.

Zalu ağzı açık kalakaldı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Uzun bir süre sonra Muhe Xifeng’e döndü: “Öylece gitti mi yani?”

Muhe Xifeng atını kalabalığın olduğu yöne çevirdi, hiçbir şey olmamış gibi soğukça mırıldandı: “Ya ne sanıyordun?”

Zalu öfkeyle kükredi, arkadan bağırışları geliyordu. Muhe Xifeng’in bakışları ise buz gibiydi, gözlerinde keskin bir parıltı çaktı.

Kampa yaklaşırken karşıdan bir atlı birliğinin hızla geldiğini gördü. Chu Qiao atını dizginledi, dikkatle baktığında gelenlerin Yan Xun, Ah Jing ve diğer muhafızlar olduğunu anladı.

“A'Chu!” Yan Xun, Chu Qiao’yu görünce atını durdurup yanına geldi, endişeyle sordu: “İyi misin?”

“İyiyim.” Chu Qiao başını salladı. “Gece avı bitti mi? Neden bu kadar erken döndün?”

Yan Xun genç kızı süzdü, nefesi hafifçe hızlanmıştı. Başını iki yana salladı: “Önce çadıra geçelim.”

Yan Xun bu gece çok yorgun görünüyordu. Çadıra döndükten sonra ikisi de odalarına çekildi. Chu Qiao dışarı çıkarken tesadüfen Ah Jing ve birkaç muhafızın kampa birkaç çocuk getirdiğini gördü. Şaşırarak yanlarına gitti.

Ah Jing saygıyla, “Hanımım, bunları Veliaht Prens gece avı sahasından satın aldı,” dedi.

Chu Qiao şaşırdı: “Av sahasından satın almak mı? Ne demek

bu?”

“Bu gece insan avı vardı. Veliaht Prens çok içtiğini söyleyip katılmak istemedi ama Wei’nin ikinci oğlu ve Ling Kralı’nın oğlu rahat bırakmadılar. Veliaht Prens de çaresiz kalıp kendi kafesindeki çocukların her biri için yüz altın ödeyerek onları satın aldı.”

“Anladım.” Chu Qiao başını salladı. “Siz işinize bakın, ben gidiyorum.”

Genç kız ifadesiz bir yüzle arkasını döndü. Gece rüzgârı serindi, üzerine kırbaç gibi çarpıyordu. Çadırın perdesini araladı; içerisi sıcacıktı ama artık içi daralmıyordu.

Pelerinini çıkarıp sedire uzandı. Uzun bir süre sonra dudaklarında akşam kızıllığı kadar parlak bir gülümseme belirdi.

Ertesi gün, Büyük Xia kraliyet ailesinin düzenlediği büyük sürek avı günüydü.

Büyük Xia sürek avına katılma hakkı olanlar sadece kraliyet soyluları, devlet erkanı ve onların aileleri değil, aynı zamanda çevre bölgelerden gelen elçilerdi. Bu yüzden manzara son derece görkemliydi. Bahar avı güz avına benzemezdi; av sahası bembeyaz karla kaplıydı, çam ormanları uçsuz bucaksızdı. Her hanedanın gençleri en şık giysileri, kürk pelerinleri ve sırtlarında oklarıyla son derece heybetli görünüyorlardı.

Büyük Xia’da kadınlar da özgürdü; Song veya Tang hanedanları gibi değildi. Etrafa bakıldığında pek çok genç kadının at üzerinde hızla koşturduğu görülüyordu; bu yüzden Chu Qiao’nun Yan Xun’un yanında olması pek dikkat çekmiyordu.

“A'Chu,” dedi Yan Xun, Chu Qiao’nun soğuktan kızarmış yüzüne bakarak. “Üşüyor musun?”

“Hayır.” Chu Qiao başını kaldırdı. “Epeydir bu kadar erken kalkmamıştım, hava harika.”

Yan Xun tam gülecekken bir atlı birliğinin hızla yaklaştığını gördü. Muhe Xifeng, mor samur kürkü içinde son derece yakışıklı ve dikkat çekici görünüyordu.

“Yan Veliahtı, görüşmeyeli uzun zaman oldu, umarım iyisinizdir.”

Yan Xun başını çevirdi, gözlerini hafifçe kıstı. Muhe Xifeng’i süzdükten sonra belli belirsiz gülümsedi: “Muhe Beyi sürekli sınır boylarında ordu yönettiği için, gerçekten de uzun zaman oldu.”

“Evet,” dedi Muhe Xifeng dudak bükerek. “Duyduğuma göre Yanbei’de yine küçük çaplı isyanlar çıkmış. Yan Veliahtı gerçekten şanslı; başkentte huzur içinde dinlenebiliyor. Ben ise öyle değilim, kaderim hep koşturmak.”

Yan Xun’un gülümsemesi değişmedi, başıyla onayladı: “Yetenekli olan daha çok yorulur; her şey Büyük Xia’nın bekası için. Muhe Beyi’nin yaptıkları tüm halkın malumudur.”

Muhe Xifeng kahkaha attı: “Güzel sözlerin için teşekkürler.” dedi ve atını sürdü. Chu Qiao’nun yanından geçerken durup ona bir kez daha baktı, tuhaf bir gülümsemeyle, “Bu hanımefendi pek bir tanıdık geliyor,” dedi.

Chu Qiao saygıyla selam verdi: “Muhe Beyi herhalde birine benzetti; bendeniz Chu Qiao, daha önce sizin mübarek yüzünüzü görme şerefine nail olamadım.”

“İnsanlar arasında bir inci, Chu Qiao; güzel isimmiş.”

Muhe Xifeng güldü ve atını mahmuzlayıp uzaklaştı.

Tam o sırada davullar çalmaya başladı; yedi uzun yedi kısa, bir hızlı bir yavaş. Uzaktan İmparator Xia ve Muhe Nayun’un muhafızlar eşliğinde yüksek platforma çıktığı görüldü. On binlerce muhafız iki yanda dizilmiş, İmparatoru halktan ayırıyordu. Ağır altın perdelerin arkasından İmparator’un yüzü seçilmiyordu; sadece o perdelerin arkasından yayılan dondurucu ve heybetli hava hissediliyordu.

Herkes sessizliğe büründü, hep bir ağızdan “Padişahım çok yaşa!” diye bağırarak yere kapandılar.

Otuz li boyunca uzanan av kafilesi aynı anda haykırıyordu; ses muazzamdı. Herkesin merakla beklediği Büyük Xia sürek avı nihayet başlamıştı.

Uzaklara bakıldığında Chishui nehri kıyısındaki sancakların

bir deniz gibi dalgalandığı görülüyordu. Chu Qiao, Yan Xun'un yanında durmuş, aşağıda askeri nizamla kurulmuş onlarca li uzunluğundaki kamplara bakarken gözlerini hafifçe kıstı.

Büyük Xia'nın askeri gücü gerçekten de devasaydı. Bugün sadece bir kraliyet avı olmasına rağmen bu kadar büyük bir tertibat kurulmuştu; gerçek bir savaşta ne kadar heybetli olacaklarını tahmin etmek güç değildi.

Kraliyet çadırı merkez alınarak, düz ova savaşlarında en etkili saldırı düzeni olan halka kampı kurulmuştu. Muhafız birliği, Yeşil Ordu, Süvari Birliği ve Başkent Süvarileri dört bir yana dizilmiş, birbirine kenetlenmişti. İki yanda, yüksek tepelerde savunma kuleleri kurulmuş, merkez çadırı korumaya alınmıştı.

Şehir muhafızları yılan nizamında en dış halkayı oluşturuyordu. Her otuz adımda bir haberci, her yüz adımda bir yüz kişilik savunma birliği vardı. Kampın dört köşesinde binlerce saha askeri nöbet tutuyordu; savunma o kadar sıkıydı ki aradan bir kuş bile uçamazdı.

Sert bir rüzgâr esti, atlar kişnedi, sancaklar dalgalandı. Yan Xun ufka bakarken sesi alçaldı ve yavaşça konuştu: "A'Chu, gidip biraz dinlen."

Chu Qiao, Yan Xun'un yüzüne baktığında ne demek istediğini anladı. Başını salladı ve tok bir sesle, "Dikkatli ol," dedi.

Yan Xun başını çevirdi, belli belirsiz gülümsedi: "Fırsat ayağımıza geldi, bin yılda bir gelir böylesi. A'Chu, benden iyi haberler bekle."

Bütün öğleden sonra Yan Xun'un kampında hava barut fıçısı gibiydi. Chu Qiao, üzerinde simsiyah bir kaftanla ana çadırda oturuyordu; dışarıdan bakan biri onu Yan Xun sanabilirdi.

Haritadaki son işareti de koyduktan sonra başını kaldırıp tok bir sesle, "Unutmayın, her şey son derece gizli ve dikkatli yapılacak; açık vermek yok." dedi.

Herkes bir ağızdan cevap verdi: "Chu Hanım müsterih olsun!"

O öğleden sonra, Muhe ailesinin genç neslinin en parlak ismi Muhe Xifeng, kuzeybatıdaki sık ormanlıkta kayboldu. Tüm Muhe Klanı büyük bir birlikle aramaya çıksa da tek bir iz bile

bulamadı. Muhe Xifeng, Muhe Nayun'un yeğeniydi; İmparatoriçe kendi başına Süvari Birliği'ni harekete geçirmek istese de şu an birliğin başında olan Zhao Che tarafından kesin bir dille reddedildi. Anne oğulun arası açıldı; ancak o an Zhao Che, bugünkü bu hareketinin ileride başına ne büyük dertler açacağını henüz bilmiyordu.

— 44 —

Muhe Klanı dışındaki diğer tüm büyük aileler ve kraliyet mensupları, sürek avının neşesine dalmışlardı. Gizli bir sevinç ve hasetle, kimse bu olaya zerre acımıyordu. Muhe Xifeng yıllardır sınır boylarındaydı; küstah, kibirli ve acımasız biri olarak tanınırdı, zaten pek sevilmezdi. Üstelik herkes onun sadece ormanda yolunu kaybettiğini düşünüyordu; ne de olsa bu kadar sıkı korunan bir bölgede imparatorluk soylularından birine zarar vermeye kimse cesaret edemezdi.

Tabii bu sadece onların düşüncesiydi.

O anlarda, kuzeybatı ormanlığındaki gizli bir mağarada Yan Xun, her yeri yara bere içinde, kanlar içindeki Muhe Xifeng'e bakıyordu. Dudaklarında soğuk bir kıvrımla, alçak sesle sordu: "Muhe Beyi, iyi misiniz bari?"

Muhe Xifeng aniden başını kaldırdı; gözleri yırtıcı bir kurt gibi bakıyordu. Yan Xun'a dik dik bakarak dişlerinin arasından tısladı: "Yan Xun, bugünkülerin hesabını sana misliyle ödeteceğim. Bir gün seni bu dünyada doğduğuna pişman edeceğim."

Yan Xun hafifçe gülümsedi; gülüşünde alaycı bir küçümseme vardı.

Muhe Xifeng dişlerini sıktı, sesi bir karga gibi boğuk ve çatlaktı; gözlerinde çılgınca bir parıltıyla devam etti: "Sen bekle, seni asla affetmeyeceğim. Ablanı zaten yatağıma aldım, ileride senin kadınını da altıma alacağım. Yanbei artık yok; ailenin her bir ferdinin kafası köpek gibi kesildi, geriye bir tek senin gibi korkak, aciz bir piç kaldı. Hayatta kalmak için sürünüyorsun resmen. Beni öldürmeye cesaretin var mı? Yok! Eğer ölürsem tüm sürek avı töreni durur, herkes araştırmaya başlar; Muhe Klanı seni asla rahat bırakmaz, son birkaç ayını bile yaşayamazsın. O küçük köle kızı çok seviyordun değil mi? O zaman onunla birlikte cehennemin dibinde ailenle buluşursun,

ancak…”

Zehirli sözleri daha bitmeden Muhe Xifeng’in göz bebekleri aniden büyüdü; boğazından fışkıran kan bembeyaz boynundan aşağı süzüldü.

Yan Xun, Muhe Xifeng’in dehşet dolu yüzüne tiksinerek baktı ve küçümsemeyle mırıldandı: “Zaten avucumun içindesin, hâlâ büyük konuşuyorsun; seni işe yaramaz herif!”

Muhe Xifeng’in cesedi gürültüyle yere yığıldı. Yan Xun bıçağındaki kanı adamın kıyafetine sildi ve yanındaki hizmetkâra döndü: “Ah Jing, cesedi kaplanlara ver; iz bırak ki Muhe ailesi burayı bulsun.”

“Hanımım hazırlık yaptı; suçu Zhao Che ve Wei Jing’in üzerine yıkacağız, olur mu dersiniz?”

Yan Xun başını salladı, mağaradan çıkıp atına bindi: “Dediği gibi yapın.” dedi ve kampa doğru atını sürdü.

“Hanımım,” dedi Jiahe çadıra girerek, sesi kararlıydı. “Veliaht Prens döndü.”

Chu Qiao başını salladı: “Kalan işler halledildi mi?”

“Her şey buyurduğunuz gibi; en ufak bir hata çıkmayacak.”

“Güzel,” dedi Chu Qiao. “Hepiniz gidin dinlenin artık.”

“Emredersiniz.”

Çadırın perdesi aralandı, Yan Xun üzeri karla kaplı bir halde içeri girdi. Chu Qiao yanına gidip başlığındaki karları temizledi: “Her şey yolunda gitti mi?”

“Sayılır.” Yan Xun pelerinini çıkarıp ateşin başına oturdu. “Yarın sabah ortalık fena karışacak.”

“Ne fark eder?” Chu Qiao başını salladı. “Bu dünyada öyle insanlar vardır ki, öldüklerinde kimin yaptığını kimse kestiremez. Çünkü o kadar çok kötülük yapmış, o kadar çok düşman kazanmıştır ki… Bizim görünürde ne kadar güçsüz olduğumuzu geçtim, yedi yıldır başkentte yapmadığımız bir şeyi neden şimdi, bu kadar sıkı koruma altında yapalım? Zhao Che ve Wei Jing ise şehre yeni döndüler; Zhao Che ile olan husumeti, Wei Klanı ile Muhe Klanı arasındaki nefret varken, suçun bize kalması çok

zorlama olur.”

Yan Xun başını çevirdi, hafifçe gülümsedi: “Dün gece seni rahatsız mı etti?”

Chu Qiao şaşırdı, gülerek başını salladı: “Hayır, beni ne zaman birileri ezebilmiş ki?”

Yan Xun onayladı: “Güzel.”

Dışarıda kar lapa lapa yağıyordu. Yan Xun sararmış bir kağıdı eline aldı ve Muhe Xifeng’in isminin üzerini sertçe çizdi. Yanbei’nin intikam listesinden bir isim daha eksilmişti.

Bahar avının ikinci günü, Muhe ailesinin en yetenekli genci Muhe Xifeng, Batı Beyaz Ormanı’nda ölü bulundu. Cesedi kaplanlar tarafından parçalanmış, karnı deşilmiş, göğsü ve kafası ezilmişti; bulunduğunda tanınmayacak haldeydi. Eğer annesi orada olmasaydı, yerdeki o kanlı et yığınının bir zamanlar mağrur ve küstah Muhe Beyi olduğunu kimse anlayamazdı.

Sürek avının neşesi bir anda bıçak gibi kesildi. Muhe Xifeng yıllardır ordu yöneten, elli kişiyi tek başına devirebilecek kadar usta bir savaşçıydı; bir kaplanın onu bu hale getirmesi imkansızdı. Üstelik etrafta boğuşma izi yoktu, Muhe Xifeng’in kılıcı bile kınından çıkmamıştı. Şüpheler ayyuka çıkınca Muhe ailesinin büyükleri derhal İmparator Xia’ya dilekçe vererek davanın Adalet Divanı’na devredilmesini ve bunun bir cinayet olduğunu savundular.

O andan itibaren durum kontrolden çıktı. Muhe Klanı şu an saraydaki gücün büyük kısmını elinde tutuyordu. İhtiyarlar Heyeti içinde Lingnan Mu Klanı başkentteki çekişmelere girmeyi sevmezdi; Zhuge sülalesi ise hep sessiz kalmayı tercih ederdi. Helian ailesi bir önceki nesilden beri çökmüştü; Shang Klanı ise dini bir kökene sahipti, siyasete pek karışmazdı. Kuzeydeki Batuha ailesi ise Muhe Klanı’na göbekten bağlıydı. Şimdi Muhe Klanı’nın karşısında durabilecek tek güç olan Wei Klanı da büyük bir hata yapmış, Wei Jing başkent valiliği görevinden alınmıştı. Bir imparatoriçe ve üç prenses çıkaran Muhe Klanı, doğal olarak imparatorluğun en güçlü ailesi haline gelmişti.

Dokuz Şehir Muhafızlığı av sahasına girip inceleme başlattı,

herkesi sorguladılar. Batı Beyaz Ormanı kapatıldı, giriş çıkışlar yasaklandı. Hatta mektuplar bile kontrol ediliyordu. Kraliyet ailesi Muhe Klanı'nın acısını paylaştığını belirterek katilin bulunması için her türlü desteği verdi ve böylece sürek avı yarıda kaldı.

Av sahasının güneybatısındaki Yan Xun'un kampında ise gece sessizliği hakimdi. Ağır ayı postu perde aralandı, içeri soğuk bir rüzgâr girdi. Masadaki mum ışığı titredi, beyazlar içindeki adam başını kaldırdı; gözleri simsiyah ve derindi.

"Veliaht Prens, hanımım burada değil mi?"

Ah Jing çadırın içinde göz gezdirdi, tam çıkacakken Yan Xun kaşını kaldırıp sordu: "Ne oldu?"

"On Üçüncü Prens hazretleri az önce bunu gönderdi, hanımıma verilmesini istedi."

Yan Xun'un kaşları çatıldı, elindeki kitabı bırakıp, "Anladım, buraya bırak," dedi.

"Emredersiniz."

Ah Jing çıktı. Dışarıdaki rüzgâr çadırın tepesini dövüyor, uğulduyordu. Yan Xun perdeye bakarak uzun süre kıpırdamadı; kaşları çatıktı, bakışları masadaki pakete takılıp kalmıştı.

Paket oldukça şişkindi; mor-altın işlemeli, kuzey ipeğinden yapılmış, üzerinde beyaz nilüfer desenleri olan değerli bir kumaşa sarılmıştı.

Yan Xun bir süre baktıktan sonra hiçbir şey olmamış gibi kitabına döndü. İçerisi çok sessizdi, dışarıdan geçen askerlerin ayak sesleri bile duyuluyordu. Ancak nedense bu sessizlikte adamın içi daralmaya başlamıştı.

Ayağa kalkıp çay masasına gitti, kendine bir bardak doldurdu. Çay mis gibi kokuyordu; Lingnan'dan yeni gelmiş bir saray çayıydı. İmparator Zhao Zhengde çay sevmediği için saraydakilere dağıttırmıştı. Lingnan ipek ve çay diyarıydı; bu çayın adı "Kızıl Bakire" idi. Söylentiye göre şafak vakti soylu genç kızların dilleriyle topladıkları tomurcuklardan yapılırdı, çok değerliydi; tadı normal çaydan çok farklı olmasa da içilirken verdiği his başkaydı.

Yan Xun'un konumu gereği böyle saray mallarını tüketmesi yasaktı; ancak kimsenin bilmediği bir şey vardı: Lingnan'daki en büyük çay işletmelerinin gizli sahibi, sarayda hapis hayatı yaşayan bu Yanbei Veliahtı'ydı. Bunu Lingnan'ın yerel beyi Mu ailesi bile bilmiyordu.

Yan Xun çayını alıp masasına döndü; kokusu onu biraz sakinleştirmişti. Gözlerini hafifçe kıstı, yüzü ifadesizdi ama tam otururken eli titredi ve bardaktaki çay paketin üzerine döküldü.

Çay pakete tamamen sızdı. Adam sakin bir yüzle çayın kumaşa yayılışını izledi; zerre panik yapmadı. Uzun bir süre sonra kendi kendine mırıldandı: "Islattım ya, açıp bir bakmak lazım herhalde."

Gece yarısı Chu Qiao döndü. Ah Jing'den haberi alınca Yan Xun'un çadırına geldi: "Yan Xun, beni mi çağırdın?"

"Evet." Yan Xun kitabını bırakıp ayağa kalktı; beyaz kaftanı mum ışığında yumuşak bir parıltı yayıyordu. "Geldin mi, dışarısı soğuktur."

"İdare eder." Chu Qiao ateşin başına gidip ellerini ısıttı. "Ne oldu?"

"Pek bir şey değil; az önce Yu Hetian geldi, ağzımı arayıp dün nerede olduğumu sordu."

Chu Qiao soğuk bir kahkaha attı: "Şu an ateş üzerindeki karıncalar gibiler. Yu Hetian yıllarca kuzeyde görev yaptı, küçük bir subaylıktan yükseldi; Zhao Che sınırdayken onunla arası iyiydi. Zhao Che yükselince o da peşinden geldi tabii. Şimdi Zhao Che zor durumda olunca yardım etmek istiyor. Ama bence onu Zhao Che göndermemiştir; Zhao Che gururlu adamdır, böyle işlere tenezzül etmez."

Yan Xun başını salladı: "Kuzeydeyken babam ve ağabeyimle de tanışıklığı vardı."

"Yu Hetian aşağılık herifin tekidir; vaktiyle haritaları saraya verip Yanbei'yi satan oydu. Şimdi de gelip ağız arıyor; eğer muhatap olmak istemiyorsan bana bırak, ben hallederim."

"Evet, onu bir daha görmek istemiyorum."

Mum ışığı titredi, Chu Qiao ateşin yanına iyice sokuldu: “O zaman kolay; uygun bir yolla Zhao Che’nin kulağına Yu Hetian’ın bu gece bizim kampa geldiğini fısıldarız. Zhao Che gibi şüpheci ve gururlu biri, Yu Hetian’ın neden geldiğini sormaz bile, doğrudan ona cephe alır. Bu işe biz elimizi sürmeyelim.”

“Tamam,” dedi Yan Xun. “Sen ayarla.”

“Sahi Yan Xun, beni sadece bunun için mi çağırdın?”

“Hayır,” dedi Yan Xun, arka taraftaki masaya gidip beyaz yeşimden bir kutu çıkardı. “Dün Wen Ting bir kıyafet göndermiş, aceleden yanlış paketlemiş herhalde, kadın kıyafeti çıkmış; senin olsun.”

Chu Qiao kutuyu alıp kaşlarını çattı: “Ji Wenting sana sürekli hediye gönderir, bu sefer nasıl bu kadar dikkatsiz davranmış?” Kutuyu açtığında gözleri parladı; kutunun içinde kar beyazı, muazzam bir tilki kürkü duruyordu. Parçalardan birleştirilme değil, tamamen samur kuyruklarından işlenmişti; rengi pürüzsüz, ipek gibi yumuşaktı. Kollarında ve yakasında nadide kuş tüyleri, yakasında ise simsiyah deniz incileri parlıyordu; tam bir şaheserdi.

— 45 —

Chu Qiao şaşkınlıkla, “Ji Wenting bu sefer gerçekten kesenin ağzını açmış,” dedi.

Yan Xun cevap vermedi, masasına geri döndü.

“O zaman ben gidiyorum.”

“Dur bir dakika.” Sanki yeni hatırlamış gibi bir paket uzattı: “Neredeyse unutuyordum; bunu Zhao Song az önce sana gönderdi.”

Chu Qiao paketi aldı, ağırlığından içinde ne olduğunu hemen anladı. Tam çıkacakken Yan Xun sordu: “Açıp bakmayacak mısın?”

“Sise’lilerin kar kürkü mantosu işte; geçen gün göndereceğini söylemişti, buraya kadar gelmiş.”

“Anladım,” dedi Yan Xun başını sallayarak. “Sise’liler vaktiyle babamla çok yakındı. Geçenlerde birkaç bölgelerinde isyan çıktı; sadece bir kıyafet olsa da bizim konumumuz hassas, biraz mesafe koymakta fayda var.”

“Biliyorum,” dedi Chu Qiao. “Zaten tahmin etmiştim ama On Üçüncü Prens’in kalbini kırmak istemedim; ne kadar yardımsever biri olduğunu biliyorsun.”

“Sen işini bilirsin, sana güvenim tam. Çok geç oldu, git dinlen.”

“Tamam, sen de erken yat.”

Chu Qiao çıktı. Az sonra Ah Jing telaşla içeri daldı: “Veliaht Prens, o kıyafeti neden hanımım götürdü? Onu Wu Efendi kuzey buzullarından bin bir zahmetle getirtmişti; hani On Doğu’daki Shang Hanım’ın doğum günü için gönderecektiniz?”

Yan Xun başını kaldırmadan, sesi gayet sakin bir tonda, “Gittiyse gitti, yenisini buluruz; bulamazsak da göndermeyiz olur biter,” dedi.

Ah Jing ağzı açık kalakaldı. O daha ne olduğunu

anlayamadan Yan Xun masadan kalkıp uyumaya gitti.

Dışarıda kar yağıyordu. O gece Yan Xun'un kampı dışında sürek avındaki kimsenin gözüne uyku girmedi.

Muhe Klanı'nın en büyük direği yıkılmış olsa da Büyük Xia kraliyetinin sürek avı bir şekilde devam ediyordu.

Zhenhuang, Hongchuan ovasında kuruluydu; Chishui nehri boyu uçsuz bucaksız bir düzlüktü, at koşturmak ve avlanmak için biçilmiş kaftandı. Yıldızların ve ayın altında, kilometrelerce uzanan kamplardaki kamp ateşleri her yeri kızıla boyuyordu. Şanslarına bu gece rüzgâr ve kar yoktu, hava biraz ısınmıştı. On binlerce soylu ovaya yayılmış; et kızartıyor, at koşturuyor, ok atıp kılıç sallıyor, içki içip dans ediyordu. Her yerden Xia halk türkülerinin ve çimen kanunu sesleri yükseliyor, havada pişen av etlerinin kokusu dolanıyordu.

Chu Qiao, kar beyazı kürkü ve küçük beyaz çizmeleriyle atının üzerindeydi. Saçlarını sade bir şekilde arkadan bağlamış, samur bir başlık takmıştı; bu haliyle minyon yüzü, simsiyah gözleri gece ışığında parlayan yıldızlar gibi ışıl ışıl ve büyüleyici görünüyordu.

Yan Xun başını çevirip Chu Qiao'ya baktı, gülümsedi: "A'Chu da büyüdü artık."

Genç kız kaşlarını çattı: "Benden ne kadar büyüksün ki? Karşımda yaşlı adam gibi davranma."

Yan Xun kahkaha attı. Tam bir şey diyecekken at nalları duyuldu; Zhao Song yeşil peleriniyle rüzgâr gibi geliyordu, bir yandan da bağırıyordu: "A'Chu! A'Chu!"

Yan Xun'un kaşları çatıldı, sesinde hafif bir öfke vardı: "Sana neden böyle sesleniyor bu?"

Chu Qiao mırıldandı: "Senden öğrendi herhalde."

Zhao Song yirmi kadar hizmetkârıyla yanlarına geldi, neşeyle gülümsedi: "Siz de mi buradaydınız?"

"Kamp ateşi şöleni var, herkes burada."

Yan Xun'un sesi yine nazikti ama içinde aşılmaz bir mesafe vardı.

Chu Qiao şaşırarak ona baktı, kaşları hafifçe çatıldı. Neyse ki Zhao Song bir şey fark etmemişti; sürekli Chu Qiao'yu süzüyordu: "A'Chu, neden sana verdiğim kar kürkü mantoyu giymedin? Sıcak tutmuyor mu?"

Chu Qiao gülümseyerek başını salladı: "Çok sıcak tutuyor ama bu gece hava o kadar soğuk değil diye giymedim."

"Anladım," dedi Zhao Song başını sallayarak. "Ama bu kürk de sana çok yakışmış."

"Ah Jing'den duydum; aşağıda at yarışı ve okçuluk müsabakaları varmış, On Üçüncü Prens neden orada değil?"

Yan Xun lafa girince Zhao Song duraksadı, yüzü hafifçe kızardı. Chu Qiao'yu görünce her şeyi bırakıp geldiğini nasıl söyleseydi? Kekeledi: "Şey... Onlar pek sarmadı beni, sıkıldım; buranın manzarası daha güzel, biraz dinleneyim dedim."

"Öyle mi?" dedi Yan Xun gülerek. "Ne şanssızlık; biz de tam aşağıya inip kalabalığa karışalım diyorduk. On Üçüncü Prens'i de çağıracaktık ama madem dinlenmek istiyorsunuz, rahatsız etmeyelim."

"Ha?" Zhao Song şaşırdı, gözleri fal taşı gibi açıldı: "Siz de mi aşağı ineceksiniz?"

Chu Qiao mahcup bir halde Yan Xun'un kolunu çekiştirdi. Ancak adam kızın elini sıkıca kavradı, diğer eliyle atını mahmuzladı ve gülerek, "O halde On Üçüncü Prens'in huzurunu bozmayalım," dedi ve atını sürdü.

"Hey! Hey!" diye bağırdı Zhao Song arkalarından ama ikisi çoktan uzaklaşmıştı.

"Ne yapıyorsun sen?"

Yan Xun cevap vermedi, dudaklarını büküp ona baktı; yüzünde çocuksu bir zafer sevinci vardı. Chu Qiao ona bakarken, Zhao Song'a duyduğu mahcubiyet yavaş yavaş uçup gitti.

Neyse, o da uzun zamandır böyle çocuk gibi sevinmemişti.

İç geçirip peşinden gitti.

O sırada yine at sesleri duyuldu. İkisi de şaşırıp arkalarına baktılar; Zhao Song bir ordu dolusu adamıyla arkalarından

geliyordu. Bilmiş bir tavırla, “Aaa, siz de mi buradaydınız?” dedi. “Yukarısı çok rüzgârlıydı, ben de aşağı inip biraz ısınayım dedim; madem karşılaştık, beraber gidelim bari.”

Yan Xun gibi sabırlı birinin bile yüzü asıldı. Chu Qiao ise kendini tutamayıp kahkahayı bastı.

Zhao Song da bahanesinin ne kadar saçma olduğunu biliyordu; biraz güldükten sonra öne geçip onlara rehberlik etmeye başladı.

Devasa kamp alanı neşe içindeydi; her yerde ateşler yanıyor, etler pişiyordu. Üçü kalabalığın arasında ilerlerken arkalarındaki birkaç muhafızla pek dikkat çekmiyorlardı.

İmparatorluk çadırı çok geniş bir alanı kaplıyordu; kuzeybatı geyiği derisinden yapılmış, üzerine altın tozu sürülmüş, incilerle süslenmişti. Üzerinde ejderha desenleri vardı. Kapısında devasa yağ fıçıları yanıyor, meşaleler her yeri aydınlatıyordu. Sancaklar dalgalanıyor, muhafızlar çelik zırhları içinde dimdik duruyorlardı. Uzaktan bakıldığında bu altın sarısı çadır, karanlıkta pusuda bekleyen bir ejderha gibi görünüyor, etrafına muazzam bir heybet ve otorite yayıyordu.

Aniden uzaktan bir gürültü koptu. Yaklaştıklarında yirmi kadar iri yarı adamın üstlerini çıkarıp karda güreştiğini gördüler. Kırmızı binici kıyafeti ve kırmızı kürk peleriniyle bir genç kız atın üzerindeydi; yüzü çok çekici, endamı yerindeydi. Üç oku art arda fırlattı ve hepsi tam merkezden vurdu.

Kalabalıktan büyük bir alkış koptu. Kız yayını bıraktı, mağrur bir tavırla etrafa baktı. Aniden atın üzerinden bir yay gibi fırlayıp bir adamın omzuna bastı, elindeki kırbacı şaklatıp diğerlerinin sırtına vurdu ve kahkahayla bağırdı: “Ben bununla ortağım, hepiniz gelin!”

“Zama mı?” Chu Qiao’nun kaşları çatıldı, Yan Xun’a baktı.

Yılların getirdiği o bağla Yan Xun kızın neyden endişelendiğini hemen anladı, başını salladı ve ikisi de sessizce oradan ayrılmaya yeltendiler.

“Durun!” diye tiz bir ses yükseldi. Kırmızı bir kırbaç yılan gibi süzülüp önlerine indi.

Chu Qiao çevik bir hareketle kırbacı yakaladı, koluna doladı ve iki ucundan çekerek kırbacı dümdüz hale getirdi!

“Daha yeni geldiniz, hemen kaçıyor musunuz? Yan Veliahtı, senin soyun kaplumbağalara mı dayanıyor?” Kız yere atladı, kalabalık onlara yol açtı. Diğer soylular eğlence çıkacak diye keyifle gülüşüyorlardı.

Kuzeybatı Batuha ailesi ile Yanbei Yan ailesi ezeli düşmandı. Bu kız, İhtiyar Batu’nun en sevdiği kızıydı; kuzeybatıdaki konumu ağabeyi Zalu’dan bile daha üstündü. Son derece şımarık ve küstah biriydi; şimdi ailesi yok edilmiş Yanbei Veliahtı ile karşılaşması kim bilir ne sonuçlar doğuracaktı.

“Zama Prenses,” dedi Yan Xun sakince. “Görüşmeyeli uzun zaman oldu.”

“Evet,” dedi Zama küstahça bir gülüşle. “Yanbei sülalesi kökten kazındığından beri seni görmemiştim. Duyduğuma göre Shengjin Sarayı’nda kabuğuna çekilmişsin, seni bir daha göremem sanıyordum. Bugün kader yüzüme güldü de, bir zamanlar kuzeyin hakimi olan Yan ailesinin son ferdini tekrar görme şansım oldu.”

“Zama! Konuşmalarına dikkat et!” Zhao Song öne çıkıp sertçe konuştu. “Herkesin içinde bu kadar ağır konuşmak... Baban seni böyle mi eğitti?”

“Babamın beni nasıl eğittiği seni ilgilendirmez! Wei Klanı arkanda diye bana sesini yükseltme sakın!”

“Kardeşim, seni biri mi üzüyor?” Arkadan kaba bir ses geldi. Zalu devasa bir cüsseyle yanlarına geldi; Zama ile aynı anneden olduklarına inanmak güçtü.

“Hayır,” dedi Zama yüksek sesle. “Bunlar kim ki beni üzebilsinler?”

“Sen...”

“On Üçüncü Prens hazretleri, şölen saati yaklaşıyor, gidelim.” Yan Xun, öfkeden deliye dönen Zhao Song’un omzuna elini koydu; bakışları sakin, yüzü ifadesizdi. Arkasını dönüp gitmek istedi.

“Gitmek mi?” Zama aniden soğuk bir kahkaha attı. “Benim okum izin veriyor mu bakalım!” Zama belindeki yayı gerdi, ok bir yıldız gibi vınlayarak Yan Xun’un sırtına doğru fırladı.

Daha ne olduğunu anlamadan, Yan Xun’un yanındaki genç kız bir hortum gibi döndü; beyaz pelerini havada savruldu. Eli bir hayalet gibi uzandı, oku tam kuyruğundan yakaladı ve aynı hızla geri fırlattı! Hareket o kadar hızlı ve kusursuzdu ki kimse gözlerini ayıramadı. Bir çatırtı duyuldu; ok, Zama’nın elindeki yayın tam ortasına saplanmıştı. Sert tahtadan yapılma yay ikiye bölünüp yere düştü.

Herkes dehşet içinde kaldı, alanda çıt çıkmıyordu.

Chu Qiao, beyaz kürkler içinde, mermer gibi bembeyaz yüzü ve buz gibi bakışlarıyla Zama’ya baktı. Hafifçe başını eğerek selam verdi: “Ok ve kılıç şakaya gelmez, prenses hazretleri, dikkatli olun.” dedi ve Yan Xun’un yanına yürüdü.

— 46 —

Zhama, kızın o muazzam okçuluk becerisi karşısında donakalmıştı. Kendine gelmesi epey vakit aldı; yüzü öfkeden kıpkırmızı kesilmiş halde bağırdı: “Sen! Dur orada!”

“Kız kardeşim,” diyerek araya girdi Zhalu, kardeşini kolundan tutup durdurdu. Sesi derinden ve otoriter geliyordu. “Ziyafet başlıyor, bu hesabı birazdan sorarız.”

Uzaklarda ışıklar parıldıyordu; Büyük Xia’nın Bahar Avı’nın ilk görkemli şöleni nihayet başlıyordu.

Büyük çadıra girmek üzereyken Ajing sessizce yaklaştı ve Yan Xun’un kulağına fısıldadı: “Birileri gizlice kampa yaklaşıyor, müdahale edelim mi?”

Yan Xun’un kaşları hafifçe havalandı, sesi pesleşti: “Kim bunlar?”

Ajing cevap verdi: “Bilinmiyor ama Muhe Klanı’ndan olmadıkları kesin.”

“Ben bir bakayım,” dedi Chu Qiao öne çıkarak, sesi kısıktı.

Yan Xun başıyla onayladı, sesi alçak ve temkinliydi: “Dikkatli ol. Mecbur kalmadıkça silaha sarılma. Akşam yemeği başlamak üzere, seni bekliyor olacağım.”

“Merak etme, muhtemelen Zhalu’nun adamları ortalığı karıştırmaya gelmiştir, hemen dönerim.” Chu Qiao bunu dedikten sonra Ajing’i de yanına alarak kampın sınırlarına doğru süzüldü.

“A'Chu!” Chu Qiao’nun uzaklaştığını gören Zhao Song şaşkınlıkla bağırdı, peşinden gitmek için hamle yaptı.

“On Üçüncü Prens,” diyerek Zhao Song’un kolunu tuttu Yan Xun, yüzünde hafif bir gülümseme vardı. “A'Chu’nun halletmesi gereken bir işi var, birazdan döner. Biz gidelim.”

Zhao Song, Yan Xun tarafından gönülsüzce sürüklenirken bir yandan da sürekli arkasına bakıp duruyordu.

Dondurucu rüzgâr, kar tanelerini savurarak yüzlerine çarpıyordu. At kişnemeleri ve nalların sesi geceyi deliyordu; iki yandaki meşaleler ve kandiller seyrekleşmiş, yerini zifiri bir karanlığa bırakmıştı. Gökyüzünde soğuk ay, keskin bir bıçak misali asılıydı; yıldızlar ise bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar azdı. Gök kubbe uçsuz bucaksız, karanlık ve derin görünüyordu; arada bir tepelerinden süzülen kartalların tiz çığlıkları duyuluyordu.

Göz açıp kapayıncaya kadar, bu bilinmez hanedanlıkta sekiz yıl geçmişti. Hayat ona ne hüzünlenme lüksünü ne de dünyayı bir oyun bahçesi gibi görme hakkını tanımıştı. Berbat koşullar, bitmek bilmeyen katliamlar ve kan kokusu, onu sürekli savaşmaya ve kaçmaya zorlamıştı. Önünde çok fazla bilinmez değişken, nerede gizlendiği belli olmayan sayısız tuzak ve komplo vardı. Birbirini izleyen çıkmaz sokaklar onu ileriye doğru kamçılıyor, adımlarını durdurmasına izin vermiyordu. O, doğuştan bir katil ya da haydut değildi; sadece hayatta kalma mücadelesi verirken kalbindeki o basit iyilik ve kötülük ayrımını korumaya çalışıyordu.

Gök ve yer zalimdir, her şeyi birer kurbanlık gibi görür. Dünyayı yıkacak bir kılıç tepesinde asılı duruyordu ama o kılıcı eline alırsa, belki de dünyayı kurtaracak o kutlu silaha dönüşebilirdi.

“Deh!” Chu Qiao sertçe bağırdı ve atını uçsuz bucaksız karlı ovada dörtnala sürdü.

Uzaklardan nal sesleri yaklaşıyordu. Siyahlar içindeki bir adam, sonsuz karlı ovada tek başına at koşturuyordu. Chu Qiao ve yanındakiler dizginleri asılarak atlarını durdurdu. Ajing kaşlarını çatarak alçak sesle konuştu: “Küçük Hanım, bu işte bir terslik var. Adam bizim ana kampın yönünden geliyor.”

Yan Wei muhafızlarından biri öne çıkıp gelene bağırdı: “Hey! Kimsin sen?”

Sözleri biter bitmez, daha nefes bile alamadan, parlayan bir fırlatma bıçağı gecenin sessizliğini yırttı. Şimşek hızıyla, inanılmaz bir güç ve öldürme arzusuyla bağıran muhafıza doğru

ıslık çalarak geldi.

Kıng!

Karanlıkta kılıçların çarpışmasıyla bir dizi kıvılcım çaktı. Ajing, çevik bir hareketle fırlatma bıçağını savuşturdu, yayını gerip öne atıldı ve gürledi: “Kimsin sen? Bu ne biçim bir alçaklık!”

Adam, karşıdakilerin kalabalık olduğunu fark edince kurnazca bir manevrayla atını batıya doğru sürdü. Chu Qiao’nun kaşları çatıldı, kısık bir sesle emretti: “Peşine düşün!” Herkes bir ağızdan onaylayıp atlarını mahmuzladı.

Uzak dağlar zifiri karanlık, ormanlar mürekkep karasıydı; devasa kar ovası, üzerine basan sayısız nalla hırçın bir beyaz canavarı andırıyordu. Kar taneleri havada uçuşuyor, rüzgâr kulaklarında uğulduyordu.

Aniden, ileride karaltılar belirdi; kalabalık bir grup üzerlerine geliyordu. Atlar sessizdi, ortalıkta çıt çıkmıyordu ancak o düzenli adımlar, tarif edilemez bir soğukluk ve öldürme arzusu yayıyordu. Chu Qiao irkilerek elini kaldırdı ve atını durdurdu. Ancak daha tek kelime etmeye fırsat bulamadan, Yan Wei muhafızları tarafından köşeye sıkıştırılan siyahlı adam tetiği çekti; elindeki arbaletten çıkan oklar karşıdaki gruba doğru vınlayarak gitti!

“Kim var orada?” Sert bir ses gecede yankılandı. Karanlık çok yoğundu, mesafe de uzaktı; karşıdakinin kim olduğunu anlamak imkansızdı. Pusuya düşürüldüğünü sanan karşı taraf, bir anda Yan Wei muhafızlarını o siyahlı adamın suç ortağı sandı. Kılıçların kınından çıkma sesi duyuldu; metalik bir soğukluk havayı kapladı. Oklar yağmur gibi yağmaya başladı; karşı tarafın tepki hızı ve karşı saldırı yeteneği inanılmazdı!

“Durun!” diye bağırdı Ajing. “Biz onlardan değiliz…”

Daha cümlesini bitiremeden, bir ok hızla üzerine geldi. Chu Qiao, çevik bir hareketle atın sırtına tutunup havaya sıçradı ve Ajing’in karnına bir tekme savurdu. Adam acıyla iki büklüm olurken, bir etin delinme sesi duyuldu; ok kalbini ıskalamış olsa da omzuna feci şekilde saplanmıştı.

Chu Qiao'nun kaşları iyice çatıldı. Karşı tarafın kim olduğunu araştırmadan, sorgusuz sualsiz öldürmeye çalışması gerçekten sinir bozucuydu. Genç kız, beyaz kürkü içinde atını öne sürdü, eyerden aşağı atladı ve tek dizinin üzerine çöktü. Elinde devasa bir arbaletle, bir leopar gibi keskin gözlerini karanlık kar ovasına dikti. Kulakları her sesi süzüyor, rüzgâr alnındaki saçlarını uçuşturuyordu. Gözlerinde şimşek çakıyordu.

Kirişten kurtulan ok, Chu Qiao'nun sonuna kadar gerdiği yayından şimşek hızıyla fırladı. Havada sürtünmeden kaynaklı bir kıvılcım çıkaracak kadar hızlıydı; karanlığın kalbine doğru aktı.

Neredeyse aynı anda, karşıdaki karanlıktan da bir yay kirişinin sesi duyuldu. Bir ok, Chu Qiao'nun okuna doğru meydan okurcasına fırlatıldı.

Aynı hat üzerinde uğuldayarak ilerleyen iki şimşek misali… Hızları baş döndürücüydü. Havada keskin bir çatlama sesi duyuldu; iki ok tam ortada çarpışıp parçalandı ve karlı ovanın derinliklerine dağıldı.

Chu Qiao, saniyeler içinde inanılmaz bir çeviklikle konumunu değiştiriyor, okların yörüngesini ve gücünü ayarlayarak peş peşe yedi ok daha gönderiyordu. Karşıdaki kişi de aynı gizemli ve ustaca yöntemlerle her birine karşılık veriyordu.

Karanlıkta sadece kiriş sesleri ve okların çarpışma gürültüsü yankılanıyordu. Kora kor bir mücadele, tam bir denklik!

Gürültü bir anda kesildi. Chu Qiao'nun gözleri kısıldı, parmakları sadaktaki son üç oka gitti. En doğru anı bekliyordu.

Aniden sert bir rüzgâr esti, yerdeki karlar havaya savruldu. Herkes gayriihtiyari gözlerini kapattı. Ancak o karanlığın ortasında, iki kişi aynı anda hamle yaptı. Üçer ok peş peşe, birer kuyruklu yıldız gibi gecenin bağrında parlayarak fırlatıldı.

Çat çat!

Dört ok havada çarpışıp toz haline geldi. Rüzgâr sertleşti; ancak sonuncu ok, sanki gözleri varmışçasına, yağan karların tanıklığında karşı taraftan gelen okla sürtünerek geçti. Çıkan kıvılcımlar göz alıcıydı. Ok, karşıdakinin saklandığı yere doğru

büyük bir hızla ilerledi!

Chu Qiao o an vahşi bir hayvana dönüştü; tüm bedeni patlayıcı bir güçle doluydu. Arbaleti fırlatıp sağ eliyle yerden destek alarak doğruldu. Ancak o sırada bir fısıltı duyuldu; ateşli bir güçle gelen ok, boynunun hemen yanından sıyırıp geçti ve geride koyu kırmızı bir kan izi bıraktı.

“Küçük Hanım!” Yan Wei muhafızları dehşet içinde öne atıldı. Chu Qiao ayağa kalktı, sızlamaya başlayan ve kan sızan boynunu eliyle kapattı. Sessizdi; gözlerini karşıdaki karanlığa dikmişti. Biliyordu; karşıdaki kişi de onun öldürücü okundan kurtulmuştu ama o da kendisi gibi hafif yaralanmıştı.

Etraf derin bir sessizliğe gömüldü. Kar yağmaya devam ediyordu. Ancak o yoğun karanlığın ötesinden, kendisine yöneltilen o soğuk, keskin ve öldürücü bakışları hâlâ hissedebiliyordu.

Aniden gökyüzünde bir kartalın tiz çığlığı duyuldu. İki taraf arasındaki boşlukta, yere kapaklanmış olan o çevik gölge aniden ayağa kalktı. Olayları başlatan siyahlı adam, bu tehlikeli yerden kaçmak için bir mermi gibi ileri atıldı.

Neredeyse aynı anda, Chu Qiao ve karşıdaki okçu bellerindeki kılıçları çekip bir yıldırım hızıyla fırlattılar. Koşan adamın bedeni sarsıldı, gözleri fal taşı gibi açıldı; göğsünden dışarı fırlayan iki kılıç ucuna bakarken yere yığıldı.

Zaman yavaşça akıp geçti. İki taraftan da ses çıkmıyordu. Bir Yan Wei muhafızı temkinli adımlarla öne çıktı, karşıdan tepki gelmeyince bağırdı: “Karşıdaki dostlar! Biz bir hırsızın peşindeydik, az önceki bir yanlıştı!”

Karşı taraf sessizliğini korudu.

Yan Wei’den Zuo Tang atıyla öne çıktı; kısa süre sonra karşı taraftan da bir atlı yaklaştı.

“Küçük Hanım,” dedi Zuo Tang birazdan dönüp atından inerek. Chu Qiao’nun kılıcını uzattı. “Kılıcınız.”

Genç kızın kaşları havalandı. “Kimmiş bunlar?”

“Belli değil,” diye dürüstçe rapor verdi Zuo Tang. “Kişisel

muhafızları sıradan siyah kürkler giymişti, yüzleri de yabancıydı, daha önce hiç görmedim."

Chu Qiao sessizce başını salladı, kılıcı aldı ama o an kaşları çatıldı.

Bu, nadide bir kılıçtı; kadim bir tasarımı vardı, gövdesi ince ve hafifti. Üzerinde belli belirsiz hurma kırmızısı kan izleri vardı; ağzı ise ay ışığında cıva gibi parlıyordu. Kabzası altın ipekle sarılmıştı ve üzerinde iki kadim karakter kazılıydı: *Aykıran.*

Chu Qiao kabzayı parmaklarıyla yokladı, sesi pesleşti: "Bu benim kılıcım değil." Zuo Tang irkildi, hemen atıldı: "Hemen gidip değiştireyim!"

Ancak o sırada karşı taraftan nal sesleri yükseldi; kar dumanı içinde hızla gözden kayboldular.

"Yetişemezsin," dedi genç kız sakince. Kılıcı kendi kınına soktu; kılıç, kendi kınıymışçasına tam oturmuştu.

"Adamın cesedini götürün. Ajing kampa dönüp yarasını sardırsın, geri kalanlar benimle İmparatorluk Çadırı Meydanı'na gelsin." Sesi çelik gibi sertti. Atını mahmuzlayıp grubun başında ilerledi.

İmparatorluk çadırının önündeki meydana geldiklerinde sanki başka bir dünyaya adım atmışlardı; her yerde et kokusu ve kahkahalar vardı. Chu Qiao silahlarını muhafızlara teslim etti ve bir saray muhafızının eşliğinde içeri girdi. İmparatorluk çadırı devasaydı; sağ ve sol tarafa dizilmiş otuz altı büyük sofra vardı.

Chu Qiao içeri girdiğinde çoğu kişi gelmişti. İmparator henüz gelmediği için içerisi oldukça gürültülüydü; insanlar gruplar halinde toplanmış sohbet ediyordu.

O sadece bir refakatçi olduğu için rastgele dolaşamazdı. Gözleriyle etrafı taradı ve kalabalığın az olduğu sakin bir köşeye yöneldi. Yan Xun, ay beyazı cübbesi içinde, yakışıklı ve sakin bir ifadeyle orada oturmuş çayını içiyordu. Zhao Song ise yanında sabırsızca kıvranıp duruyordu.

"Veliaht Prens."

Chu Qiao doğrudan yanlarına gitti ama daha konuşamadan

Zhao Song telaşla bağırdı: “Ah! A'Chu, sana ne oldu? Yaralandın mı?”

— 47 —

Boynundaki sadece bir sıyrık olsa da kan sızmaya başlamıştı. Chu Qiao başını sallayarak umursamazca, “Önemli değil, kazara bir yere sürttüm,” dedi.

“Nasıl bu kadar dikkatsiz olursun?” Zhao Song kaşlarını çatarak endişeyle ekledi, “Hemen bir hekim bulup getireyim, düzgünce pansuman yapılması lazım.”

“Gerek yok,” diyerek onu durdurdu Chu Qiao. “Küçük bir yara, ortalığı ayağa kaldırmaya değmez.”

“Olur mu öyle şey!” Zhao Song huysuzca kaşlarını çattı ama sözlerinin pek ağırlığı olmadığını bildiğinden Yan Xun’a döndü: “Yan Veliahtı, sen ne diyorsun?”

Yan Xun’un kaşları hafifçe çatıldı. Chu Qiao’nun hafifçe solgunlaşmış yüzüne baktı; yılların verdiği o derin anlayışla bir şeyler olduğunu sezmişti ama üstelemedi. Sadece alçak sesle sordu: “Gerçekten iyi misin?”

Chu Qiao kararlı bir şekilde başını salladı: “İyiyim.”

Zhao Song, ikisinin arasındaki o görünmez bağı görünce kendini dışlanmış hissetti. Konuşacak konu bulmak için, “Ben gidip biraz merhem getireyim,” dedi ve hemen uzaklaştı.

Chu Qiao, Yan Xun’un arkasındaki koltuğa oturdu, öne eğilip fısıldadı: “Zhalu’nun adamlarıydı. Kampındaki gizli kutuyu çalmışlar, adamı öldürdüm.”

Yan Xun sakince cevap verdi: “O kutu sadece bir yemdi, içi boştu. Neden onun için hayatını tehlikeye attın?”

“Zhalu’nun adamlarının o kadar yeteneği yok!” Chu Qiao boynundaki yaraya dokunarak hafifçe homurdandı. “Bir aksilik çıktı. Son zamanlarda başkentte yeni bir usta falan mı belirdi?”

“Başkentteki ustalar mı?” Yan Xun’un kaşları kalktı, ifadesi bir anlığına karmaşıklaştı. “Onlardan epey var artık.”

“Xun Ağabey!” Aniden neşeli ve cilveli bir ses duyuldu. Mor

samur kürkler içindeki genç bir kız, etrafındaki diğer kızlarla gülüşerek yanlarına geldi. Ancak yaklaştığı anda yüzündeki gülümseme bıçak gibi kesildi. Yan Xun'un arkasında oturan kıza soğuk bir bakış atarak sordu: "Onun burada ne işi var?"

Chu Qiao ayağa kalkıp saygıyla selam verdi: "Sekizinci Prenses."

Zhao Chun, Chu Qiao'ya bakma gereği bile duymadan Yan Xun'un yanına oturdu ve öfkeyle konuştu: "Kaç gündür beni görmeye gelmemenin sebebi o mu?"

Yan Xun ayağa kalktı, Chu Qiao'nun yanında durarak mesafeli bir tavırla, "Yan Xun haddini bilir, prenses hazretlerini rahatsız etmek istemedim," dedi.

"Bak sen! O geri dönünce bana 'prenses' mi demeye başladın?" Zhao Chun aniden parmağıyla Chu Qiao'yu işaret ederek bağırdı: "Bu aşağılık kölenin buraya girmesine kim izin verdi?"

Bu sözler üzerine Yan Xun'un yüzü buz kesti, o güzel kaşları yavaşça çatıldı: "Prenses hazretleri gibi asil birine böyle kaba sözler yakışmıyor. A'Chu'yu ben getirdim. Yoksa beni de mi kovmak istiyorsunuz?"

Zhao Chun'un dudakları büzüldü, gözleri anında doldu. Sertçe yere vurdu ayağını ama Yan Xun'a cevap vermedi. Sadece Chu Qiao'ya dönüp, "Sen bekle!" diye bağırdı ve ağlayarak uzaklaştı. Yanındaki soylu kızlar da Chu Qiao'ya nefret dolu bir bakış atıp prensesin peşinden koştular.

Chu Qiao içini çekerek, "Onunla neden ters düşüyorsun? Ben dışarı çıksam da olurdu," dedi.

Yan Xun'un sesi, dağların arasından süzülen berrak bir pınar gibiydi; her kelimesi tane taneydi: "Küçükken sabretmek zorundaydım çünkü başka çarem yoktu. Eğer şimdi de böyle şeylere boyun eğeceksem, bunca yıl verdiğim çabanın hiçbir anlamı kalmazdı."

Yan Xun yerine oturdu, ağır ağır şarabından bir yudum aldı. Yüzü sakin, hatları zarifti; beyaz giysileri ve siyah saçlarıyla bir tablodan fırlamış gibiydi.

Tam o sırada, içeriye sert ve soğuk bir rüzgâr daldı. Herkes

gayriihtiyari kapıya döndü.

Çadırın perdesi aralandı; mor cübbeli, beyaz kürklü genç bir adam içeri girdi. Heybetli duruşu, kılıç gibi kaşları ve yıldızlar kadar parlak gözleriyle bir kınından yeni çıkmış kılıcı andırıyordu; etrafa keskin bir ışık saçıyordu. Ancak, o dik duruşlu boynunda, kıyafetiyle hiç uyuşmayan, hâlâ kan sızan bir çizik vardı.

Chu Qiao'nun gözbebekleri titredi, kaşları sıkıca çatıldı!

"Dördüncü Efendi!" Wei Klanı'nın ikinci oğlu ve diğer soylu gençler hemen onu karşılamaya gitti. "Yedi yıl oldu, Dördüncü Efendi eskisinden de heybetli görünüyor!"

Zhuge Yue hafifçe gülümsedi, her birine nezaketle karşılık verdi. Kalabalığın içinde rahatça sohbet ediyordu; artık o eski, takıntılı ve şüpheci çocuktan eser yoktu. Yedi yılın tecrübesi onu, her ortamda kendi ışığını yayan keskin bir kılıca dönüştürmüştü.

Işıklar altında parıldayan çadırda, Zhuge Yue'nin bakışları kalabalığı taradı ve sonunda en köşedeki son sofrada durdu.

Yan Xun başını bile kaldırmadan şarabını içiyordu; geniş sırtıyla arkasındaki genç kızı tamamen gizlemiş, o soğuk ve keskin bakışların ona ulaşmasını engellemişti.

"Yan Veliahtı, görüşmeyeli nasılsın?" Alçak bir ses tam üzerlerinde yankılandı.

Yan Xun başını kaldırdı, hafifçe gülümsedi ve ayağa kalktı: "Zhuge Dördüncü Efendi, uzun zaman oldu."

Zhuge Yue'nin dudak kenarı kıvrıldı, soğuk ve alaycı bir gülümsemeyle Yan Xun'un arkasına baktı: "Xing'er, beni tanımadın mı?"

Chu Qiao başını kaldırdı. Yüzü sakindi; dudaklarında belli belirsiz bir gülümsemeyle eski efendisine baktı: "Dördüncü Efendi'nin namı dünyayı sarmış, onu kim tanımaz ki?"

Sözleri biter bitmez, dışarıda devasa bir çan sesi yankılandı. Dokuz uzun, beş kısa vuruş; sesi on millik ordugah boyunca gürledi.

Gürültülü çadır bir anda derin bir sessizliğe gömüldü. Herkes

yere kapaklanıp bağırdı: “Hakanımız çok yaşasın!”

Çadırın perdeleri sonuna kadar açıldı; kuzey rüzgârı içeri dalıp kandilleri titretti. Sessizliğin içinde, dışarıda düzenli ayak sesleri duyuldu. Büyük bir ordu imparatorluk çadırını kuşatmıştı; zırhların metalik soğukluğu, içerideki yoğun et kokusunu bir anda bastırdı.

Chu Qiao temkinli bir şekilde başını kaldırdı; geyik derisinden yapılmış bir dizi çizmenin ayı postu halının üzerinde ilerlediğini gördü. En öndeki çizmeler sıradan bir boyuttaydı; beyaz kenarlarına parlak sarı bulutlar ve ejderhalar işlenmişti. Adımları ağır, vakur ve sakindi.

“Herkes ayağa kalksın.” Alçak ama otoriter bir ses yukarıdan yankılandı. Ses ne çok yüksek ne de çok sertti; hatta biraz boğuktu ama denizin dalgaları gibi ağır bir gücü vardı.

Herkes ayağa kalktı ama kimse başını kaldırıp yukarı bakmaya cesaret edemedi.

Xia İmparatoru’nun sesi duyuldu: “Oturun. Qi’er, başla.”

Üçüncü Prens Zhao Qi saygıyla cevap verdi: “Emredersiniz baba.” Öne çıkıp bağırdı: “Devlet ziyafeti başlıyor, herkes yerine otursun!”

Müzik sesleri yükseldi; iki yandaki geçitlerden su gibi akan, ince kıyafetli ve zarif dansçılar sahneye çıktı. Her biri bahar şeftalisi gibi güzel, tenleri kar kadar beyazdı; uzun kollarını savurarak büyüleyici bir dansa başladılar. Çeşitli nadide yemekler sofralara dizildi. İnsanların üzerindeki gerginlik yavaş yavaş dağıldı, kahkahalar yükselmeye başladı.

Zhuge Yue hâlâ Yan Xun’un sofrasının önünde duruyordu; bakışları derin, yüzü soğuktu. Yan Xun’un yanındaki genç kıza, o sakin ama tanıdık inatçılığı barındıran yüze baktı. Sessizce başını salladı ve tek kelime etmeden arkasını dönüp gitti. Kürkü rüzgârda savrulurken, masadaki şarap kadehlerini titretti; suyun yüzeyinde küçük halkalar oluştu.

Chu Qiao’nun parmakları aniden buz kesti; göğsünde bir duygu yükseldi, kaşlarını sıkıca çatmasına sebep oldu. Genç kız yavaşça gözlerini kapattı, derin bir nefes aldı ve yerine oturdu.

Aniden bir el omzuna dokundu. Chu Qiao başını kaldırdığında Yan Xun'un kapkara gözleriyle karşılaştı.

Yan Xun konuşmadı ama Chu Qiao onun ne demek istediğini çok iyi anladı. Yıllardır, her umutsuzluğa düştüklerinde, nefretin kalplerini kavurduğu her gecede birbirlerine böyle destek olmuşlardı: *Bekle, sabret, o gün mutlaka gelecek.*

Chu Qiao sessizce başını salladı. Etrafta müzik ve insan sesleri uğulduyordu. Başını kaldırıp çadırın en kuzey ucuna baktı; orası ışıl ışıldı, ışık o kadar güçlüydü ki insanın gözünü alıyordu. Genç kız gözlerini ayırmadan o ışıklar içindeki adama baktı; çok fazla parıltı onu gölgeliyordu. Altın sarısı ışıkların altında yüzü bulanıktı; sadece üzerindeki altın ejderha işlemeli kaftanının keskin pençeleri görünüyordu; sanki çadırdaki her art niyetli bakışa doğrultulmuş çelik bıçaklar gibiydiler.

Birden büyük bir gürültüyle çadırın ön perdeleri tamamen açıldı; dondurucu rüzgâr içeri daldı. Devasa meydanda yüzlerce meşale yanıyordu. Dışarıda üç yüzden fazla sofra kurulmuştu; ana çadıra girmeye yetkisi olmayanlar dışarıda halka şeklinde oturmuşlardı. Dışarıdaki coşku içeriden bile fazlaydı.

Tam o sırada, berrak ve hızlı nal sesleri duyuldu. Herkes başını kaldırdı; yüzlerce atlı uzaklardan fırtına gibi yaklaşıyordu.

Herkes şaşkınlık içindeyken, yüz beyaz zırhlı asker atlarından havaya sıçradı ve hâlâ dörtnala koşan atların sırtına geri kondular. Hareketleri o kadar düzenli ve kusursuzdu ki sanki tek bir beden gibiydiler.

Soylulardan büyük bir alkış koptu. Hafif süvari birliği meydanın ortasına geldi; sol ellerinde kılıç, sağ ellerinde kalkanla sadece bacaklarıyla atlarını kontrol ederek çeşitli savaş manevraları yaptılar. Birliğin başındaki genç generalin yüzü miğferinden dolayı görünmüyordu ama duruşu vakur, hareketleri asildi.

Aniden tüm askerler kılıçlarını kınlarına sokup kalkanlarını arkalarına aldılar; bellerindeki arbaletleri çıkarıp oklarını yerleştirdiler. Ayaklarıyla üzengilere tutunup atın karnının altına sarktılar ve aynı anda tetiği çektiler. Yüz ok, havayı yırtarak tek

bir hedefe doğru uçtu.

Güm!

Kalın hedef tahtası o devasa güçle ortadan ikiye ayrıldı ama yere düşmedi; fırlayıp dev bir çam ağacına saplandı. Tam merkezinde yüz ok vardı; birçoğu diğer okların arkasına saplanmış, üst üste binmişti!

Bir anlık sessizliğin ardından askerler eyerlerine geri döndüler. Öndeki general atından inip miğferini çıkardı, tek dizinin üzerine çökerek gür bir sesle bağırdı: “Oğlunuz Zhao Che, hakan babasına sonsuz saadet ve uzun ömürler diler!”

Meydan alkıştan yıkıldı. Herkes bu mucizevi okçuluk becerisini çılgınca alkışlıyordu.

“Sınırdaki birkaç yıl sana yaramış Che’er, gelişmişsin.” Xia İmparatoru’nun sesinde hafif bir gurur vardı.

— 48 —

“Teşekkür ederim baba!” dedi Zhao Che ve başını yere koyarak saygıyla selam verdi.

Saray erkanı ve vezirler hemen rüzgârın yönüne göre hareket edip Zhao Che’nin cesaretini ve ustalığını övmeye başladılar.

Yan Xun köşesinde sessizce çayını içiyordu; gözlerini hafifçe kısmıştı.

“Yedinci kardeşim gerçekten yiğit. Yıllardır Büyük Xia’nın sınırlarını koruyor, o nadir bulunan bir komutan. Kuzey sınırında o varken topraklarımız güvendedir.” Üçüncü Prens Zhao Qi sakince başını salladı; yüzünde en ufak bir kıskançlık belirtisi yoktu. İster samimi olsun ister olmasın, “Bilge Prens” unvanının hakkını veriyordu.

Zhao Che selamını verip adamlarıyla çekildi; ortam iyice ısınmıştı. Çeşitli klanlar kendi hünerlerini sergilemeye başladı; at yarışları, okçuluk müsabakaları, kılıç dansları birbirini izledi. Masalara sürekli taze av etleri ve nadide lezzetler geliyordu.

Kuzeybatı’nın Batuha ailesi bu av partisi için binlerce mil öteden gelmişti. Aileden sadece Zhalu ve Zhama kardeşler asil kanı temsil ediyordu. Zhalu, klanının savaşçılarıyla birlikte Kuzeybatı tarzı bir güreş gösterisi yapmış ve büyük beğeni toplamıştı. Şimdi ise Zhama, bir grup atletik Kuzeybatı kızıyla meydana dalmış, maharetli bir binicilik gösterisi sunuyordu.

Teknikleri çok üstün olmasa da genç ve güzel soylu kızların bu gösterisi büyük alkış aldı.

Xia İmparatoru memnun kalmıştı; onlara Huaisong’dan gelen yirmi top ipek kumaş hediye etti. Bu, gecenin zirve noktalarından biri oldu.

Zhama gülümseyerek imparatorluk lütfu için teşekkür etti ama ayağa kalkarken aniden konuştu: “Hakanım, sadece gösteri yapmak bir süre sonra sıkıcı oluyor. Bizim Kuzeybatı’da

ziyafetlerde düelloya izin verilir. Bugün Zhenhuang'a ilk gelişim, birine meydan okumama izin verir misiniz?"

Henüz on altı-on yedi yaşlarında bir kızdı; konuşurken yüzünde çocuksu bir ifade vardı. Herkes bu isteğe gülümsedi. Xia İmparatoru'nun yüzü tam seçilemiyordu ama sesindeki keyif belliydi: "Peki, kime meydan okumak istiyorsun?"

"Yan Kuzey Veliahtı'nın hizmetkarının dövüş sanatlarında çok mahir olduğunu duymuştum, henüz tanışma fırsatımız olmadı. Bugün herkesin keyfi yerindeyken, aşağı inip biraz eğlenmeye ne dersiniz?"

Sözler biter bitmez tüm gözler en sondaki Yan Xun'un masasına çevrildi. Az önceki okçuluk tartışmasını bilenler durumu anlamıştı; bilmeyenler ise Zhama'nın bilerek hır çıkardığını düşündü. Ne de olsa Batuha ailesi ile Yan Kuzey soyu ezelden beri düşmandı.

Xia İmparatoru daha konuşmadan Yan Xun ayağa kalktı ve nazikçe reddetti: "Benim hizmetkarım henüz çok genç, dövüş sanatlarında sadece yüzeysel bilgiye sahip. Hakanın huzurunda böyle bir gösteriye cüret edemez. Zhama Müdire'nin biniciliği ve ustalığı takdire şayan, lütfen onu zor durumda bırakmayın." Ay beyazı cübbesi, üzerindeki siyah nilüfer işlemeleri ve asil duruşuyla tam bir beyefendi gibi görünüyordu.

"Yan Veliahtı, gerçekleri saklamak imparatoru kandırmak demektir. Üstelik Zhama Müdire de henüz on altı yaşında. Bir müdirenin bir köleyle dövüşmeyi teklif etmesi o köle için büyük bir onurdur. Böyle bahaneler üretmek biraz hadsizlik olmuyor mu?"

Wei Jing'in yanındaki bir genç söze girdi. Bu, Wei Klanı'nın yeni yükselen kollarından Wei Qingchi idi; ağzı iyi laf yapıyordu. Yan Xun onu birkaç ziyafette görmüştü ama bugün böyle açıkça üzerine gelmesine şaşırmıştı.

"Qingchi haklı," diyerek güldü Wei Jing. "Yan Veliahtı, asilzade dediğin başkasının hevesini kırmaz. Kuzeybatı bozkırlarının bu nadide incisi böyle bir şeye niyetlenmişken onu kırmayın. Yoksa yaşlı General Batuha, Zhenhuang soylularının

sevgili kızını dışladığını düşünebilir.”

O konuşunca başkaları da ona katıldı. Xia İmparatoru, Zhama’ya hafifçe gülümseyerek, “İsteğin kabul edildi,” dedi.

Yan Xun tam tekrar itiraz edecekken, Chu Qiao arkadan kalkıp onun giysisinin ucunu tuttu ve sessizce başını salladı.

Yan Xun’un yüzü karardı ama ok yaydan çıkmıştı bir kere. Daha fazla direnirse hedef tahtası haline gelecekti. Geniş kolunun altında Chu Qiao’nun elini sıkıca tuttu ve fısıldadı: “Dikkatli ol.”

Genç kız gülümseyerek başını salladı: “Merak etme.”

Chu Qiao kürkünü çıkarıp meydanın ortasına yürüdü. Önce kuzeye, imparatora doğru selam verdi, sonra Zhama’ya döndü: “Öyleyse, haddimi aşarsam kusura bakmayın.”

Bir anda tüm bakışlar bu genç kızın üzerinde toplandı.

Yedi yıl önce, sekiz yaşındaki Chu Qiao ve Yan Xun birlikte ölümden dönmüşlerdi. Jiuwei Sokağı’nda Wei Jing’in üç parmağını kesip onu rehin alarak Zhenhuang’dan kaçmış, sonra Jiuyou Platformu’nda muhafızlarla çarpışmıştı. O anlar hâlâ herkesin hafızasındaydı.

Sekiz yaşında bir çocuk o cesarete ve güce sahipse, yedi yıl sonra ne hale gelmişti? Her ne kadar düşük statülü bir köle olsa da arkasında Yan Kuzey soyunu temsil ediyordu.

Büyük Xia İmparatorluğu’nda herkes bilirdi ki; yedi yıl önce Yan Shicheng ölmüş olsa da Yan Kuzey’deki köklü sistem hâlâ yerindeydi. Köpek-Rong halkının sürekli sınırları taciz etmesi, imparatorun Yan Kuzey’i tamamen temizlemesine engel olmuştu. Xia İmparatoru’nun Yan Xun’u öldürmeye bir türlü cesaret edememesinin asıl sebebi buydu. Üstelik gizliden gizliye Yan Kuzey’i destekleyen gizemli bir güç vardı. Onları tamamen yok edecek kesin bir koz ele geçirmeden Yan Xun, Yan Kuzey’in kağıt üzerindeki efendisi olarak kalacaktı.

Dışarıdan esen rüzgâr genç kızın açık yeşil giysilerini savuruyordu. Chu Qiao’nun gözleri kapkaraydı, saçları mürekkep gibiydi. Yüzü biraz zayıf ve solgundu; dünyalar güzeli bir afet sayılmazdı belki ama etrafına yaydığı o soğukkanlı ve kararlı hava, her erkeğin dikkatini çekecek cinstendi.

Bu, Chu Qiao'nun bir köle olarak, imparatorluk ailesinin önünde Kuzeybatı'nın en asil kızı Zhama'nın meydan okumasını ilk kabul edişiydi.

Zhama, az önce kendisini rezil eden kıza bakıp kibirle gülümsedi: "Az önce binicilik gösterisi yaptım, henüz tam dinlenmedim. Böyle dövüşmek haksızlık olur. Şöyle yapalım; önce benim kölemle dövüş, onu yenersen benimle karşılaşırsın."

Bu sözler üzerine herkes şaşırdı. Zhao Song dayanamayıp Zhao Qi'nin uyarıcı bakışlarına rağmen ayağa kalktı: "Baba, bu haksızlık!"

"Zhama Müdire gibi asil birinin bir köleyle dövüşmesi zaten uygun değil, üstelik yorgun. On Üçüncü Prens, alt tarafı bir köle, haksızlık falan yok ortada." Prens Zhao Zhongyan umursamazca güldü.

Wei Jing'in gözlerinde karanlık bir parıltı belirdi: "Küçük Prens haklı, alt tarafı bir köle, maksat eğlence olsun."

"Siz…"

"On Üçüncü Kardeş!" dedi Zhao Qi sertçe. "Otur yerine."

İmparatorun itiraz etmediğini gören Zhama, arkasındaki devasa adama döndü: "Tuda, git şu küçük kızla biraz oyna."

Dev adam ayağa kalktığında herkes bir çığlık attı. Adam yedi chi'den uzundu; gözleri bakır çanlar gibiydi, kollarındaki kaslar düğüm düğümdü. Chu Qiao'nun yanında bir filin yanındaki kedicik gibi duruyordu; aralarında hiçbir orantı yoktu.

Herkes Zhama'nın niyetini anlamıştı; bu bir düello değil, bir cinayetti. Ama kimse ses çıkarmadı; Wei Jing'in dediği gibi: *Alt tarafı bir köle, maksat eğlence olsun.*

Chu Qiao başını kaldırıp sakin bir şekilde Tuda'ya baktı. Bu dövüşün Yan Kuzey'in itibarı için ne kadar önemli olduğunu biliyordu. Yan Xun yıllar sonra ilk kez imparatorluk erkanının önüne çıkıyordu; eğer o kaybederse Yan Kuzey'in morali çökerdi. Yan Xun'un şu anki en büyük gücü, askerlerinin ona olan sarsılmaz sadakatiydi.

Derin bir nefes aldı, meydanın ortasındaki silah rafına gidip

uzun bir mızrak seçti. Şöyle bir tarttıktan sonra geri döndü: “Hangi silahı kullanacaksın?”

Tuda yumruklarını birbirine vurdu; çıkan ses kulak tırmalayıcıydı. “Yumruklarım benim silahımdır!”

“Kılıç ve mızrağın gözü yoktur, dikkatli ol.”

Aniden bir rüzgâr koptu; Tuda, Chu Qiao’nun üzerine atıldı. Dev adamın kükremesi gökyüzünde patlayan bir yıldırım gibiydi!

Genç kız anında yana çekildi. O eski yerinden ayrılır ayrılmaz dev bir yumruk yere indi; karlar havaya savruldu, toz duman içinde yerde kocaman bir çukur açıldı.

Kalabalıktan bir dehşet nidası yükseldi. Dev adamın vuruş gücü, kızı öldürmeye yeminli olduğunu gösteriyordu. Meydandaki genç kızlar ve soylu hanımlar korkudan yüzlerini kapattılar.

Chu Qiao mızrağını kaldırdı ama hamle yapacak fırsat bulamıyordu. Tuda inanılmaz güçlüydü ama bir o kadar da çevikti; vahşi bir kaplan gibi adım adım üzerine geliyordu.

Zhao Song çok gergindi; Chu Qiao’nun yetenekli olduğunu biliyordu ama böyle bir devle nasıl başa çıkacaktı? Genç prens, işler kötüye giderse hemen müdahale etmeye karar verdi.

Saniyeler içinde birkaç hamle geçildi ama o zayıf kız hiç karşılık vermiyor, sürekli kaçıyor, Tuda ile göğüs göğüse gelmekten kaçınıyordu. Herkes onun kaybedeceğine kesin gözüyle bakarken, Tuda sert bir nida savurup Chu Qiao’nun üzerine çullandı. Yüzü vahşiydi, hamlesi öldürücüydü. Meşaleler çatırdıyor, herkes genç kızın sonunun geldiğini düşünüyordu.

Ancak o sırada Yan Xun’un gergin yüzü gevşedi. Elindeki kadehi dudaklarına götürüp sakin bir yudum aldı. Elini çektiğinde kadeh parçalara ayrılmış, masaya dağılmıştı.

Binlerce gözün önünde herkes donakaldı. O ana kadar sadece kaçan kız aniden geri döndü; adımları tuhaftı, vücudu bir yılan gibi esnekti. Belinin gücüyle havada ters döndü, mızrağını geri çekip bir yıldırım hızıyla ileri fırlattı!

Puff!

Kan fışkırdı, acı dolu bir çığlık yükseldi.

Rüzgâr genç kızın alnındaki saçları uçuştururken, Chu Qiao mızrağını tek eliyle tutmuş, ucunu Tuda'nın göğsüne dayamıştı. Mızrak içeri sadece yarım santim girmişti; belli ki bilerek derinleştirmemiş, canını bağışlamıştı.

Chu Qiao mızrağını geri çekti, sakince başını salladı: "Haddimi aştım." Arkasını dönüp imparatora doğru selam vermek için diz çöktü.

Meydandan gök gürültüsü gibi bir alkış koptu! Büyük Xia güce tapardı; bu kadar genç bir kızın böyle usta bir mızrak tekniğiyle o devi saniyeler içinde devirmesi herkesi coşturmuştu.

Ancak tam o sırada Tuda aniden kükredi ve yumruğunu sıkarak arkası dönük olan Chu Qiao'nun sırtına doğru indirdi!

— 49 —

“Dikkat et!” diye bağırdı Zhao Song ve yerinden fırladı.

Aynı anda, arka sıralardan beyaz, parlak bir nesne fırladı. Tuda’nın yumruğu Chu Qiao’ya değmek üzereyken, o nesne dev adamın alnına saplandı ve kafasının arkasından devasa bir delik açarak çıktı!

O sırada Chu Qiao’nun alnı daha yeni yere değmişti.

Tuda’nın gözleri fal taşı gibi açıldı, ağzından burnundan kanlar boşaldı; bakışları donuklaştı ve sonunda büyük bir gürültüyle yere yığıldı. Kan, kafasının arkasından oluk oluk akıyordu.

“Hadsiz!” diye bağırdı Zhama öfkeyle yerinden fırlayarak. “Hakanın huzurunda silah taşımaya nasıl cüret edersin! Yan Xun! İsyan mı çıkarıyorsun?”

Yan Xun istifini bozmadan oturdu. Yüzü soğuktu; işaret ve orta parmağı arasında küçük bir porselen parçası tutuyordu. Sakince sordu: “Bir kadeh parçası da mı silah sayılıyor?”

Herkes şaşkınlık içindeydi. Yan Xun’un Tuda’yı öldürmek için kullandığı şeyin parçalanmış bir kadeh olduğunu fark ettiler!

Zhao Song soğuk bir sesle, “Baba, Zhama Müdire’nin adamı kurallara uymadı, arkadan saldırdı. Ölümü hak etti,” dedi.

Xia İmparatoru umursamazca başını salladı. Muhafızlar hemen Tuda’nın cesedini meydandan sürükleyerek çıkardılar.

“Müdire hanım, dinlenebildiniz mi?” Yüzü sakinleşen Chu Qiao arkasına döndü. Gözlerinde en ufak bir duygu kırıntısı yoktu. Tedirgin görünen Zhama’ya bakarak sordu: “Eğer hâlâ yorgunsanız, başka bir kölenizi daha çağırabilirsiniz.”

Saray erkanı bir anda ölen adamı unutup merakla Zhama’ya döndü; ne diyeceğini bekliyorlardı.

Herkes biliyordu ki Zhama aslında Chu Qiao ile bizzat dövüşmek istemiyordu; Tuda’nın onu öldüreceğinden emindi.

Ama şimdi Tuda ölmüştü ve eğer yine bir bahane bulursa herkes onun korktuğunu düşünecekti. Kuzeybatı geleneklerine göre bir düellodan kaçmak, savaş alanından kaçmaktan daha utanç vericiydi; herkesin nefretini kazanırdı.

Zhama dişlerini sıktı, kamçısını yere vurdu ve bağırdı: "Dövüşeceğiz! Senin gibi aşağılık bir köleden mi korkacağım?"

"Bekleyin," dedi Zhao Qi aniden ayağa kalkarak. "Böyle mahir dövüşen kadınları uzun zamandır görmemiştik. Az önceki dövüş sanatları üzerineydi, bu turda okçuluk yarıştıralım, ne dersiniz?"

Herkes durumu hemen anladı. Batuha ailesi Kuzeybatı'da çok güçlüydü; yaşlı General Batuha'nın damarı tutarsa başkenttekilere dünyayı dar ederdi. Üstelik Zhama'nın okçuluktaki mahareti herkesçe bilinirdi. Zhao Qi, aslında Kuzeybatı'nın itibarını kurtarmaya çalışıyordu.

Küçük bir köle kızın mızrağı iyi olabilirdi ama okçuluğu o kadar iyi olmayabilirdi. Kalabalık hayal kırıklığına uğradı ama elden bir şey gelmezdi.

Ancak Zhuge Yue, Chu Qiao'nun okçuluğunu bizzat tecrübe etmiş biri olarak gözlerini hafifçe kıstı ve şarabından bir yudum aldı.

Zhama'nın yüzü bir anda aydınlandı. Gururla devasa bir yay aldı, meydanın ortasına yürüdü ve Chu Qiao'ya, "Önce sen mi başlayacaksın?" dedi.

"Haddim değil, önce müdire hanım buyursun."

Zhama soğuk bir kahkaha attı, üç ok çıkardı ve aynı anda kirişe yerleştirdi. *Vınn!* Üç ok, yüz adım ötedeki hedefin tam merkezine peş peşe saplandı. Bu ustaca atış büyük bir alkış topladı.

Ancak alkışlar daha bitmeden, Chu Qiao tek dizinin üzerine çöktü. Boyundan bile uzun olan devasa yayı gerdi. Üç ok, Zhama'nın oklarını takip eder gibi fırladı. Üç keskin çatlama sesi duyuldu; Chu Qiao'nun okları Zhama'nın oklarını arkadan parçalayarak tam merkeze saplandı!

Saniyeler içinde üstünlük belli olmuştu!

Kimse gözlerine inanamıyordu; alkışlar dakikalarca dinmedi.

“Zhama Müdire, haddimi aştım.” Chu Qiao başıyla selam verip çadıra doğru yürüdü.

Xia İmparatoru bile etkilenmişti: “Böyle bir okçuluk becerisi yıllardır görülmedi. Bir kadın olarak bunu başarman gerçekten takdire şayan.”

Chu Qiao’nun kaşları hafifçe oynadı ama diz çöküp başını yere koydu: “Hakanımın övgüsü için minnettarım.”

Zhao Song heyecanla atıldı: “Baba, madem öyle, bir ödül vermeyecek misin?”

İmparator küçük oğluna bir bakış attı: “İkisine de birer top ipek verilsin.”

Zhao Song bu ödülden pek memnun kalmamıştı ama Zhao Qi’nin bakışıyla sustu.

Görevli iki top ipeği getirdi. Chu Qiao ve Zhama ödüllerini alıp yerlerine döndüler. Çadırda hava yine ısınmıştı; dansçılar tekrar sahneye çıktı. Yan Xun ve Chu Qiao göz göze gelip birbirlerine gülümsediler.

Görkemli av ziyafeti nihayet sona erdi. Chu Qiao ve Yan Xun çadırlarına döndüler. Ajing ağır yaralıydı, dışarıda nöbeti Zuo Tang devralmıştı.

Yan Xun bir demlik çay koydu, Chu Qiao ise ateşin yanına oturdu: “İmparator, Zhao Che’ye Longquan Kılıcı’nı verdi, ne düşünüyorsun?”

“Çok açık; Muhe Klanı’na bir uyarı veriyor. Muhe Xifeng’in ölümünü Zhao Che’nin üzerine yıkmaya çalışmamalarını söylüyor.”

Chu Qiao kaşlarını çattı: “Bu durumda kabak Wei Klanı’nın başına patlamayacak mı? Yoksa bu olay üzerinden Wei ve Muhe klanlarını birbirine mi kırdırmak istiyor?”

“Evet,” dedi Yan Xun başıyla onaylayarak. “Muhe Klanı çok küstahlaştı. Onları ne kadar yükseğe çıkarırsa, düşüşleri o kadar sert olur. Tıpkı otuz yıl önceki Ou ailesi gibi.”

Chu Qiao içini çekti. Bugün çok yorulmuştu; bir günde çok

fazla olay ve insan hayatına girmiş, zaten karışık olan dengeleri daha da bozmuştu. Şakaklarını ovuşturarak, “Ben odama geçiyorum, sen de dinlen,” dedi.

Tam kalkacakken Yan Xun arkasından seslendi: “A'Chu, az önce Tuda arkadan saldırdığında neden kaçmadın? Senin gibi biri bunu fark etmemiş olamaz.”

Chu Qiao arkasına döndü ve çok doğal bir şekilde cevap verdi: “Çünkü arkamda sen vardın.”

Dışarıda rüzgâr sert esiyordu, çadırın kumaşını dövüyordu. Yan Xun bir an donakaldı ama sonra dudaklarında içten bir gülümseme belirdi: “Evet, ne kadar aptalım.”

“Gidiyorum ben.”

Genç kız çadırdan çıktı. Yan Xun’un yüzündeki o sıcak ifade silinmedi; buz tutmuş kalbinde küçük bir delik açılmış, içeriye ılık bir rüzgâr sızmıştı.

Arkasında o olduğu için, en savunmasız yeri olan sırtını hiç korkmadan ona bırakmıştı.

Onlar her zaman birbirlerinin en güvendiği limanı olmuşlardı. Küçükken de böyleydi; Yan Xun sadece onun yanında gözlerini kapatabilir, Chu Qiao da sadece onun yanında huzurla uyuyabilirdi.

“A'Chu, minnettarım sana… Hâlâ güvenebileceğim biri olduğu için.”

Chu Qiao odasında ılık bir banyo yaptı, çok yorgundu. Yatağına uzanıp gözlerini kapatacakken, başucundaki o kılıcı gördü.

Doğrulup kılıcı kınından çıkardı. Mavi-yeşil çelik ışık altında su gibi parlıyordu; üzerindeki koyu kırmızı desenler sanki canlı bir kan gibi titriyordu.

Yedi yıl olmuştu. Tekrar karşılaşacaklarını biliyordu ama böyle olacağını tahmin etmemişti.

Biliyordu; Zhuge Yue de onun boynundaki yarayı görmüştü. Onlar her zaman böyleydi; karşı karşıya, kılıçların ucunda… Nerede ve ne zaman olursa olsun, onlar birbirinin kaderindeki

düşmanlardı.

Çocukların çığlıkları yine kulaklarında yankılandı. O kopan kollar, kanlı çuvallar, soğuk göl kenarı… Her şey bir film şeridi gibi gözünün önünden geçti. En çaresiz anında, o karanlık gecede kokusuyla ona umut olan o bir parça et, kalbine saplanmış bir ok gibiydi.

“Yue’er, Beşinci Ağabeyine güvenmiyor musun? Seni koruyacağım!”

Göğsünde yine o acı sızı yükseldi. Gözleri keskinleşti; rüyalarına giren o sesleri tekrar duydu. Xiao Ba’nın Jiuwei Sokağı’ndaki o son çığlığı yedi yıldır kâbusu olmuştu.

“Yue’er Abla! Kurtar beni, kurtar beni!”

Her yer kan gölüydü. Parçalanmış cesetler tanınmaz haldeydi. O kâbus gibi gecede, Shengjin Sarayı’ndan gizlice kaçıp idam meydanına gitmiş, vahşi köpeklerle o ceset parçaları için kavga etmişti. Hangisi çocuğun başı, hangisi kolu bulamamıştı. Onları gömecek gücü bile yoktu; o et parçalarını Chishui Gölü’nün dibine bırakmıştı. Soyluların şatafatlı hayatının kokusuyla kirlenmiş o göl suyu, çocukların kanıyla kızarmıştı.

“Xiao Ba, burada yat ve izle. Senin öcünü almamı bekle.”

O gün gözyaşları kurumuş, yerini sönmez bir nefrete bırakmıştı.

Yedi yıl geçmişti.

Zhuge Yue, sonunda döndün demek.

Karanlıkta genç kızın derin nefesleri duyuldu.

Seni ne kadar uzun zamandır beklediğimi biliyor musun?

Gökyüzünde yıldızlar seyrekti. Yan Kuzey’in rüzgârı, üzerinde kan kokusuyla bozkırın sınırlarından esip geliyordu. Beyaz Cang Takvimi’nin 773. yılıydı. İlkbaharın başıydı ama Hongchuan Platosu’nda kış hâlâ hüküm sürüyordu. Büyük bir kar fırtınası her yeri beyaza bürümüştü. Xia ve Tang sınırındaki yollar kapanmış, ticaret durmuştu. Başkentte fiyatlar fırlamış, tüccarlar malları stoklamıştı. Halk panik içinde yiyecek peşindeydi; imparatorluk başkentinde düzen bozulmuştu.

Martın altıncı günü, Shengjin Sarayı'ndan gelen bir emirle Muhe Klanı'nın varisi Muhe Xiyun ağır bir dille azarlandı ve görevinden alındı. Yerine Üçüncü Prens Zhao Qi getirildi. Bu, imparatorluk tarihinde bir ilkti; ilk kez bir hanedan üyesi başkentin asayişinden sorumlu oluyordu. Artık Zhenhuang'ın savunması tamamen imparatorluk ailesinin elindeydi.

Zhao Qi göreve gelir gelmez orduda büyük bir temizlik ve yeniden yapılanma başlattı. Zhao Qi'nin annesi Cariye Shu, Wei Klanı'nın lideri Wei Guang'ın öz kız kardeşiydi. Bu yüzden Wei Klanı'nın generalleri Zhao Qi'yi canı gönülden destekliyordu. Üç gün içinde şehrin savunması baştan aşağı yenilendi. Martın onunda, Zhao Qi bizzat askerlerin başına geçip kapanan yolları açmaya gitti; bu hareketi halk arasında büyük takdir topladı.

Şehrin dışındaki karlı düzlükte, bir atlı fırtınaya karşı dörtnala geliyordu. Her yer bembeyazdı, yön tayin etmek imkansızdı.

Bir tepenin ardında, Wu Daoya gözlerini kısmış bekliyordu. Başında mavi bir başlık vardı, kaşları kırçıllanmıştı. Yüzü soğuktan bembeyaz kesilmişti ama gözleri pırıl pırıldı. Sakince ileriye bakıyordu.

— 50 —

“Efendim,” dedi arkadaki arabadan inen küçük uşak. Elinde kalın bir kürk tutuyordu. “Efendim, daha fazla beklemeyin, gelmeyecekler. Fırtına çok şiddetli. Sakallı Liu birazdan büyük bir fırtına kopacağını söyledi. Karanlık basmadan Queyu Dağı’na varmalıyız.”

Wu Daoya oralı bile olmadı. Sanki duymuyormuş gibi gözlerini yoldan ayırmıyordu.

“Efendim?” dedi çocuk şaşkınlıkla.

“Ming’er, dinle.” Wu Daoya’nın sesi rüzgârda boğuk ve derinden geliyordu. “Duyuyor musun?”

“Neyi efendim?”

“Nal seslerini,” dedi Wu Daoya. “Geldiler.”

Ming’er kulak kabarttı ama rüzgârın uğultusundan başka bir şey duyamadı. Bu havada yanındakini duymak bile zorken uzaktaki nal sesini nasıl duyacaktı? “Efendim, bir şey yok ki. Yanlış duydunuz herhalde, bence biz…”

Daha sözünü bitiremeden, net bir nal sesi duyuldu. Çocuk irkildi. Ufukta, karların arasından bir at belirdi. Üzerindeki karaltı seçilmiyordu ama rüzgârda savrulacak kadar zayıf görünüyordu.

“Efendim,” dedi Ming’er hayranlıkla. “Siz bir dahisiniz!”

“Deh!” Berrak bir ses duyuldu. Atlı çevik bir hareketle indi ve yanlarına koştu. Üzerinde kalın bir pelerin vardı, yüzü tamamen kapalıydı.

“Neyse ki yetiştim.” Kadın başlığını çıkardı. Yüzü zayıf, dudakları morarmıştı. Koynundan bir tomar kağıt çıkarıp Wu Daoya’ya uzattı.

Nefes nefese kalmıştı: “Bunları sakla, hepsi burada.”

Wu Daoya kaşlarını çattı, kadına biraz kızgın görünüyordu: “Neden başkasını göndermedin? Bu havada dışarı mı çıkılır?

Hastalığın geçti mi senin?”

Kadın başını salladı: “Kimse gelemezdi. Muhe Xifeng öldü, o aptal Muhe Xiyun görevden alındı ama bu Üçüncü Prens çok dişli biri. Teşkilattan birkaç kardeşimizi kaybettik. Ben kadın olduğum için aramalar o kadar sıkı değildi.”

“Zhao Qi yıllardır pusudaydı, gelir gelmez böyle hamleler yapacağını beklemiyordum. Zhao Zhengde gerçekten iyi oğullar yetiştirmiş.”

“Bunları bırak şimdi, hemen gitmelisin. Vaktimiz dar, bir ay bile yok. Veliaht Prens’in namı yürüyor ama bu iki ucu keskin bıçak. Eğer şimdi durumu kontrol altına almazsak her şey mahvolur.”

Wu Daoya başıyla onayladı: “Biliyorum, sen de dikkatli ol.”

“Sen de,” dedi kadın, yüzü karlar kadar beyazdı.

Wu Daoya’nın bakışları hüzünlendi. Ming’er’in elindeki kürkü alıp kadının omuzlarına örttü. Uzun parmaklarıyla bağcıkları nazikçe bağlarken fısıldadı: “Hava daha da soğuyacak, kendine dikkat et. Başkentte rüzgârlar sert esecek, sakın fevri davranma. O eski kardeşlerden sadece ikimiz kaldık, Ayu… Sana bir şey olmasını istemiyorum.”

Ayu başını öne eğdi, sessiz kaldı. Kalbinde bir şeyler filizleniyordu ama söyleyecek söz bulamıyordu.

“Teşkilat işlerinde de dengeli ol. Geçen seferki kurtarma operasyonunda kayıp vermedik ama iki gizli noktamız deşifre oldu. Yukarıdakiler biraz kızgın, sabretmeye çalış. Saraydaki iç çekişmelere karışma. Bizim tek görevimiz Veliaht Prens’i sağ salim kurtarmak, gerisi bizi ilgilendirmez.”

“Bir de,” dedi Wu Daoya başını kaldırarak. Gözleri kışın donmuş bir göl gibi sakindi. “Sağlığın iyi değil, kendini çok yorma. Bu işler bitince seni Bian Tang’a götüreceğim. Oranın havası yumuşaktır, sana iyi gelir.” Bağcıkları bitirince geri çekildi, kadına son bir kez baktı ve arkasına dönüp yürüdü. “Hadi git artık, yolun açık olsun.”

“Daoya!” dedi Ayu aniden, sesi ciddiydi.

“Efendim?” dedi Wu Daoya durup.

Ayu bir süre düşündü ama sonra vazgeçti: “Yok bir şey… Dönünce konuşuruz. Kendine iyi bak.”

Wu Daoya kadına baktı. Ayu çok güzel bir kadın sayılmazdı; yüzü çökmüş, bedeni zayıftı. Henüz yirmi yedi-yirmi sekiz yaşlarındaydı ama yılların yükü göz kenarlarında ince çizgiler bırakmıştı. Ama bu yüz, onun dünyadaki en büyük bağıydı.

Tıpkı bugün olduğu gibi; bu belgeler o kadar acil değildi ama onun bizzat geleceğini biliyordu. Onu son bir kez görmek için…

İlk tanıştıkları günü hatırladı. Zhenhuang’da küçük bir köprüde, sahibinden kaçtığı için kırbaçlanan o küçük kızı… O zamanlar dokuz yaşındaydı, bir deri bir kemikti. Ama o gözleri… O kadar büyük ve parlaktı ki, içindeki nefret ve inat hiç sönmeyecek gibiydi.

O an anlamıştı; bu çocuk ne kadar başarısız olursa olsun, nefes aldığı sürece kaçmaya devam edecekti.

Gerçekten de yarım ay sonra onu bir meyhanenin önünde, açlıktan ölmek üzereyken bulmuşlardı ama yine de kimseden bir şey istemiyordu. Ustası onu yanına almıştı. O günden sonra Tianji Dağı’nda küçük bir kız kardeşi, Wu Daoya’nın ise ömürlük bir sızısı olmuştu.

Yedi gün önce Xihua, Yan Kuzey’de ölmüştü. Tianji Dağı’ndan inen on üç kardeşten sadece ikisi kalmıştı.

Wu Daoya, Ayu’nun omzuna elini koydu, sıkıca bastırdı. Söylemek istediği çok şey vardı ama sadece, “Dönünce… Dönünce konuşuruz. Gidiyorum ben,” diyebildi.

“Tamam,” dedi Ayu.

Wu Daoya arabaya bindi. Sakallı Liu kırbacını şaklattı. Atlar kişnedi ve araba kar dumanı içinde gözden kayboldu.

Dönünce konuşuruz.

Ayu içini çekti. Yüzüne çarpan karlar ona Yan Kuzey’in bozkırlarını hatırlatıyordu.

Her şey bitecekti. Birkaç ay sonra Veliaht Prens’i kurtarınca görevini tamamlamış olacaktı. O zaman Bian Tang’a gidebilirdi.

Orası sıcaktı, burası gibi her mevsim kar yağmazdı. Kitaplardaki o sahneleri yaşayabilirdi; gölde sandal sefası yapmak, gece yarısı nilüfer kokusunu duymak…

Ayu derin bir nefes aldı. Ama önce Yan Xun'u kurtarmalıydı.

Dik durdu, atını mahmuzlayıp uzaklaştı.

Yıllardır bugünü beklemişlerdi, biraz daha bekleyebilirlerdi. Bazı sözler şimdi söylenemezdi ama o gün gelecekti. Dünyanın huzura erdiği, köleliğin bittiği, kılıçların kınına girdiği o gün…

Soğuk rüzgâr karları savuruyordu. Kaderin çarkı gibi kar taneleri yükseliyor, düşüyor ve tekrar yükseliyordu.

O sırada Shengjin Sarayı'nda, genç bir kız masadaki belgeleri bıraktı ve pencereden batan güneşe baktı.

Hizmetçi Lüliu kapıyı çaldı ve ürkekçe içeri girdi: "Küçük Hanım, dışarıda biri sizi görmek istiyor."

Burada Yan Xun dışındaki herkes ondan korkardı. Çünkü Bülbül Köşkü'ne giren her hizmetli onun sıkı denetiminden geçerdi. Önceki hayatındaki tecrübeleri ve bu hayatta ölümle burun buruna gelişi, onu her şeye karşı tetikte olmaya itmişti.

"Kimmiş?" diye sordu Chu Qiao.

"Muhafız söylemedi," dedi Lüliu kısıksık. "Ama ön kapıdaki Yüzbaşı Song bizzat haber getirdi."

"Song Que mi?" Chu Qiao şaşırdı. Gelen kişi önemli biri olmalıydı; hem saraya rahatça girebiliyor hem de Song Que gibi birini haberci olarak kullanabiliyordu. Kimdi bu?

"Yüzbaşıya söyle, hemen geliyorum."

Tilki kürklü pelerinini giydi, hançerini yanına aldı ve Bülbül Köşkü'nün kapısını açtı. Song Que'nin o buz gibi yüzüyle karşılaştı. Genç kız içinden güldü; bu adam bu kadar kaba olduğu sürece ömür boyu o kapıda nöbet tutmaya mahkûmdu.

Sarayın labirent gibi yollarından geçip arka bahçedeki Erikli Köşk'e geldiler. Burası Zhao Song'un en sevdiği yerdi. Küçükken Zhao Song'un yardımlarını hep burada kabul ederdi.

Bahçe aynıydı ama ağaçlar büyümüştü. Erik çiçekleri açmış, etrafa harika bir koku yayıyordu. Yüzbaşı Song tek kelime

etmeden geri çekildi. Chu Qiao içeri yürüdü ve biraz ileride bir gölge gördü.

“Xing’er Hanım.”

Birkaç yıl içinde Zhu Cheng iyice göbeklenmişti ama o yapmacık gülümsemesi hiç değişmemişti. Chu Qiao’nun Zhuge ailesine ihanet etmesini hiç umursamıyor gibiydi.

Chu Qiao’nun ifadesi değişmedi, sesi buz gibiydi: “Kâhya Zhu, benim soyadım Chu.”

Zhu Cheng hemen toparladı: “Chu Hanım, Efendi’nin emriyle sizi görmeye geldim.”

“Efendi mi?” Genç kız hafifçe homurdandı, sesi mesafeliydi: “Hangi efendi?”

Zhu Cheng bir an duraksadı ama sonra cevap verdi: “Zhuge Yue. Dördüncü Efendi.”

— 51 —

“Beni neden aramış?”

“Bu efendimizin size gönderdiği hediyedir küçük hanım.” Uzun, mavi bir kumaşa sarılmış ince yapılı kılıcı görür görmez Chu Qiao, bunun o av gecesi Zhalu’nun adamlarını öldürmek için kullandığı kılıç olduğunu kabzasından tanıdı.

“Efendimiz buyurdular ki; kılıcınız size iade edilsin, karşılığında da kendi kılıcının geri verilmesini rica ediyor.”

“Yanımda değil,” dedi Chu Qiao, kaşlarını hafifçe çatarak. Sesi mesafeliydi. “Bana ne için geldiğini önceden haber vermeliydin, böylece kılıcı getirebilirdim.”

“Ha?” Zhu Cheng şaşırmıştı. “Ben Garnizon Komutanı Song’a haber vermiştim ama...”

Chu Qiao’nun zihni bir anlığına karardı. Ona haber vermekle duvara konuşmak arasında ne fark vardı ki? Elini uzatıp kılıcı aldı. “Bunu şimdilik alıyorum, en kısa sürede birini gönderip efendinizin kılıcını teslim ettireceğim.”

“Chu Hanım,” dedi Zhu Cheng, yüzünde müteredditbir ifadeyle. “Efendimiz buyurdular ki; her iki taraf da birbiriyle bir bağ kurmak niyetinde değil, bu yüzden meseleler uzatılmadan, vakitlice çözülmeli. Şöyle yapalım; ben burada bekleyeyim, siz zahmet edip bir gidiverin, kılıcı bir başkasıyla bana ulaştırsanız da olur.”

Birbirimizle bir bağ kurmak niyetinde değiliz, öyle mi? Chu Qiao’nun kaşları hafifçe havalandı. Kılıcı sıkıca kavrayıp tok bir sesle, “Pekâlâ,” dedi.

Ardından arkasını dönüp uzaklaştı.

Shengjin Sarayı’nda silah taşımak yasaktı. Her ne kadar kimse üst araması yapmasa da Chu Qiao, kılıcı kürkünün içine gizledi ve başını öne eğip hızlı adımlarla Yingge Avlusu’na doğru ilerledi.

İki gün sonra Şevketli Süvari Birliği'ndeki görevine başlayacaktı. Bu oldukça tuhaf bir atamaydı; zamanlaması o kadar ani ve yersizdi ki Chu Qiao'yu hazırlıksız yakalamıştı. Her ne kadar unvanı "incir çekirdeğini doldurmayacak" kadar küçük bir memuriyetten ibaret olsa da, saray koridorlarında ince bir dalgalanmaya sebep olmuştu. Ne de olsa o bir kadındı ve daha da önemlisi, Yan Xun'un yanındaki kişiydi.

İmparator'un Yanbei halkından birini göreve getirmesi ne anlama geliyordu? Geçmişe sünger çekip Yan Xun'un Yanbei'ye dönmesine ve babasının makamına geçmesine izin vererek derebeylerinin gönlünü mü alacaktı?

Açıkçası, bu imkânsızdı. Yıllardır Shengjin Sarayı'nda Yan Xun'a yapılan baskılara, dışlanmalara ve iç çekişmelere İmparator hep gözlerini yummuştu. Bizzat elini kana bulamamış olsa da, bir hükümdar olarak bu kayıtsız tavrı, art niyetli kişileri Yan Xun'un kökünü kazımaları için cesaretlendirmekten başka bir şey değildi. Eğer Yan Xun ve Chu Qiao bunca zaman kılı kırk yaran bir dikkatle hareket etmeselerdi, çoktan bir suikastın ya da sinsi bir pusunun kurbanı olmuşlardı.

İmparator, Yan Xun'un gözleri önünde ailesini katletmiş, bu soylu genci bir gecede gökyüzünden alıp cehennemin dibine fırlatmıştı. Öyleyse, kalbi nefretle dolu bir kurdu kendi inine, Yanbei'ye sağ salim göndermesi söz konusu bile olamazdı. Hamle yapmıyor değildi; sadece hamle yapanlar henüz başarılı olamamıştı.

Şimdi, Yan Xun'un dönüş vakti yaklaşırken, nasıl olur da her şeyi eline yüzüne bulaştırıp Yanbei'yi bu hırslı kurda altın tepside sunardı?

Peki, İmparator'un bu atamasındaki asıl gaye neydi? Tüm Zhenhuang şehri biliyordu ki, köle kız Chu Qiao, Yan Xun'un en büyük dayanağıydı. Henüz on beşine bile basmamış bu genç kız, son yedi yıl boyunca Yan Veliahdı'nı sayısız ölümcül badireden kurtarmış, çevikliği ve eşsiz savaş sanatıyla nam salmıştı. İmparator gerçekten bu yetenekli kızı beğenip kendi safına mı çekmek istiyordu? Yoksa Yan Xun'un kanatlarını kırıp ileride yapacağı hamlelerin önündeki engelleri mi temizliyordu?

Kimse gerçeği bilmiyordu, tüm tahminler yüzeysel kalıyordu. Chu Qiao, meselenin bu kadar basit olmadığını biliyordu; sadece henüz düğüm noktasını çözememişti.

Changxuan Caddesi'ni geçince Xuanmen Yolu'na çıkılıyordu. İki yanda yükselen görkemli kızıl duvarlar ve altın sarısı kiremitlerin üzeri bembeyaz karla kaplıydı.

Birden bir ayak sesi yankılandı. Chu Qiao kaşlarını çattı. Yanlış mı hatırlıyordu, bugün saray meclisi mi toplanmıştı?

Düşünecek vakti yoktu. Shengjin Sarayı'nın iç bölmelerine ancak üçüncü dereceden yüksek bürokratlar girebilirdi ve onun statüsündeki biri için karşılaştığı her soylunun önünde diz çöküp yol açmak bir zorunluluktu.

Genç kız duvarın bir köşesine çekildi, sırtını soğuk taşa yaslayıp diz çöktü. Başını öne eğip sessizliğe büründü. Geniş tilki kürkü yüzünü ve gözlerini gizliyor, sadece bembeyaz, pürüzsüz boynu dışarıda kalıyordu.

Ayak sesleri yaklaştı. Ancak yanından geçip gitmek yerine tam önünde durdu. Tepesinden pes bir ses yükseldi: "Kaldır başını."

Chu Qiao'nun kaşları iyice çatıldı. Yavaşça doğruldu.

Dünya gerçekten küçüktü ve bugün şanssızlık peşini bırakmıyordu.

Genç kızın yüzü, bembeyaz karın yansımasıyla Hetian yeşimi gibi yumuşak bir parıltı saçıyordu. Gözleri mürekkep kadar siyahtı; çehresi zayıf olsa da, duruşunda sarsılmaz bir bağımsızlık ve vakar vardı. Henüz serpilip büyümemişti ama ruhundan dışarı taşan o kış ayazındaki bir erik çiçeği gibi sert ve mağrur eda, her halinden okunuyordu.

Adamın gözleri yavaşça kısıldı, sağ eli gayriihtiyari sıkıldı. Kan kırmızısı gün batımının altında kar taneleri kızıla boyanmış gibiydi. Adamın orta, yüzük ve serçe parmaklarının birer boğumu kopuktu; yerlerine takılan altın parmaklıklar ona tekinsiz bir hava katıyordu.

"Dövün şunu."

Boğuk ses, uğuldayan rüzgârda yankılandı. Yanındaki ellerini ovuşturan uşaklar anında etrafını sardı. İri yarı bir adam, yelpaze gibi geniş avucunu kaldırıp genç kızın yanağına sert bir tokat savurdu.

Pat!

Beklenen ses gelmedi; tokat kızın yüzüne inmek yerine havada asılı kaldı. Chu Qiao, adamın bileğini kavramıştı. Başını kaldırıp ifadesiz bir yüzle sordu: "Wei Beyefendi, uşaklarınıza rastgele insan yaralamayı emretmek için bir sebebiniz olmalı, değil mi?"

"Sebep mi?" Wei Jing'in dudaklarında sinsi ve soğuk bir gülümseme belirdi. "Sebep, senin gibi düşük bir kölenin benim sözlerime itiraz etme cüretini göstermendir."

"Wei Beyefendi, eğer hafızanız sizi yanıltmıyorsa, İmparator Hazretleri'nin kölelik bağımı çözdüğünü ve beni Şevketli Süvari Birliği'ne okçuluk eğitmeni olarak atadığını hatırlıyor olmalısınız. Artık ikimiz de aynı saray çatısı altında, Büyük Xia için hizmet veren memurlarız. Size saygı duyduğum ve köklü bir ailenin evladı olduğunuz için selam verdim; aksi takdirde, şu anki statünüzle benim önünüzde diz çökmenizi beklemem gerekirdi. Ne de olsa, az önce rütbesi elinden alınmış sıradan bir vatandaş olarak, Shengjin Sarayı'nda bu denli küstahça davranmaya hakkınız yok, öyle değil mi?"

Genç kızın bakışları buz gibi keskindi. İri yarı adamı bir kenara itti, dizlerindeki karları silkeleyip ayağa kalktı. "İşim var, bana müsaade."

"Cürete bak!" Wei Jing soğukça güldü. "Görelim bakalım, bugün seni, o Şevketli Süvari Birliği eğitmenini şuracıkta öldürsem, kim senin için adalet arayacak!"

"Saldırın!"

Sözü biter bitmez, Wei Jing'in arkasındaki dört muhafız öne atıldı. Kılıçlar parladı, Chu Qiao'nun tepesine doğru ölümcül bir kavisle indiler!

Chu Qiao, Wei Jing'in bugün bu kadar ileri gideceğini tahmin etmemişti. Saraya silah sokmak bir yana, kutsal topraklarda ulu

orta kan dökmeye cüret ediyordu. Ancak düşünmeye vakit yoktu; durum saniyeler içinde ölüm kalım savaşına dönmüştü.

Göz alıcı hareketlere gerek yoktu. Bir kemik kırılma sesi duyuldu; göz açıp kapayıncaya kadar ilk muhafızın bileği ters dönmüştü. Adam acı içinde feryat ederken Chu Qiao, çevik bir hareketle onun kılıcını kaptı. Sanki ensesinde de gözleri varmış gibi, arkasından sinsice yaklaşan diğerine havada kusursuz bir tekme savurdu. Tekme tam göğsüne oturdu; adam ağzından kanlar saçarak geriye savruldu.

Hemen ardından bir şimşek hızıyla diğer muhafızın bileğini yakaladı. Elindeki kılıcı bir ninja ustalığıyla yanlamasına savurdu. Keskin bir darbe, peş peşe gelen kemik sesleri... Acı daha beyinlerine ulaşmadan iki muhafız daha yere serilmişti!

Tüm bu olanlar bir saniye içinde gerçekleşmişti. Dört seçkin muhafız, tek bir hamleyle saf dışı kalmış, dövüşemez hale gelmişti.

Sert bir rüzgâr esti. Chu Qiao, yerde inleyen adamların ortasında, dimdik ve sarsılmaz bir vakarla duruyordu. Beyaz kürkü içinde, bu dünyadan değilmişçesine asil ve kar gibi soğuk görünüyordu. Sanki yerinden hiç kıpırdamamış gibi, öfkeden yüzü kireç kesilen Wei Jing'e baktı ve sakince dedi ki: "Yolumdan çekil."

Wei Jing'in yüzü morarmıştı. Yıllardır kopan parmaklarının acısı ve nefreti ruhunu kemiriyordu; o zehirli yılan zihnini sarmış, her zamanki soğukkanlılığını elinden almıştı.

"Öldürün şunu!" Sesi cehennemden gelen bir feryat gibiydi.

Rüzgâr Xuanmen Yolu'nda uğuldayarak esti, yüksek duvarlar arasında kar tanelerini savurdu.

On kadar mavi giyimli muhafız öne çıktı. Wei Jing'in önünde tek dizlerinin üzerine çöktüler. Ellerini kürklerinin arkasına uzatıp sanki bir sihirbazlık yaparmışçasına sıra sıra tatar yaylarını çıkardılar!

Chu Qiao'nun kaşları çatıldı, ihtiyatla bir adım geri çekildi. Wei Jing'in saraya tatar yaylarıyla girmesi ne demekti? Zhao Qi'nin güçlenmesiyle Wei Klanı'nın nüfuzu mu artmıştı, yoksa

özel bir fermanla mı silahlanmışlardı?

Düşünmeye vakit kalmadan yaylar gürledi. Yakın mesafeden atılan oklar, soğuk rüzgârı yırtarak Chu Qiao'nun üzerine yağdı!

Chu Qiao yere kapaklanıp yuvarlandı. Az önce bileğini kırdığı adamın yanına ulaştı ve onu yakasından tutup kendine siper etti. Kulaklarının dibinden geçen okların eti delme sesi yankılandı. Adam çığlık bile atamadan bir süzgece dönmüş, vücudu delik deşik olmuştu.

Chu Qiao, adamın cansız bedenini bir güçle ileri fırlattı. Ceset havada süzülüp okçuların önünde yere çakılarak düzenlerini bozdu. Chu Qiao bu fırsatı kaçırmadı; bir fırtına gibi aralarına daldı! Bir adamın kafasını kavrayıp havaya sıçradı, bir tutam saçıyla birlikte adamı yere çaldı!

Herkes donup kalmıştı. Bu amansız göğüs göğüse çarpışmada tatar yaylarının hiçbir hükmü kalmamıştı. Genç kızın merhametsiz yöntemleri ve buz gibi ifadesi, bir kâbus gibi üzerlerine çökmüştü. Geçtiği yerde sadece yıkım bırakıyordu.

Her hamlesi sakat bırakıyor, her darbesi can yakıyordu.

İşte o an, oradakiler "bir kişinin bin kişiye bedel olması" sözünün ne anlama geldiğini iliklerine kadar hissettiler. Karşılarındaki sadece zayıf yapılı, gencecik bir kız olsa da...

Muhafızların direnci kırılmaya, yüreklerine korku düşmeye başlamıştı. Karşılarındaki kızın profesyonel dövüş teknikleri ve acımasız saldırıları, kendilerini usta dövüşçü sanan bu adamların ödünü patlatmıştı.

Göz açıp kapayıncaya kadar Chu Qiao, Wei Jing'in tam önüne ulaştı. Wei Jing'in gözlerinde ilk kez gizleyemediği bir panik belirdi. Aceleyle belindeki kılıca davrandı ama Chu Qiao, önündeki son iki muhafızı da birer tekmeyle savurup elini ona doğru uzattı.

Chu Qiao'nun elleri şu an bir giyotinden daha korkutucu görünüyordu. Efendilerini koruma içgüdüsüyle son iki muhafız kılıçlarını savurarak araya girdi.

İnanılmaz bir hız! Genç kız havada bir kavis çizerek geri döndü, sıçradı ve sert bir tekmeyle muhafızlardan birinin

boynuna vurdu.

Bu kısa sürede Wei Jing, diğer adamlarının korumasında hızla geri çekildi. Chu Qiao yere indiğinde araya mesafe girmişti; ne kadar hızlı olursa olsun, kolu o kadar uzağa yetişemezdi.

Uzaktan gelen hızlı ayak sesleri yankılandı. Belli ki bu arbede saray muhafızlarını harekete geçirmişti. Az önce Chu Qiao'nun kökünü kazımaya ant içen Wei Jing, şimdi bu sesleri duyunca içten içe bir sevinç duydu.

Fakat tam o anda, havada mavi bir gölge belirdi. Mavi bir kumaş parçası rüzgârda süzüldü. Wei Jing'in boğazında buz gibi bir soğukluk hissetti; bembeyaz, keskin bir çelik ucu tam gırtlağında duruyordu!

— 52 —

Beyaz tilki kürkü içindeki genç kızın siyah saçları rüzgârda savruluyordu. Mürekkep karası gözlerini kısmış, başını hafifçe yana eğmiş, donup kalan Wei Klanı'nın halefine bakıyordu. Bakışlarında zerre gizleme gereği duymadığı derin bir aşağılama vardı.

"Durun!" Ön kapı muhafız birliği komutanı Song Que, adamlarıyla birlikte sert adımlarla öne çıktı. "Saray sınırları içinde bu ne cüret! Herkes silahını bıraksın!"

Chu Qiao, yüzü kireç kesilen Wei Jing'e alaycı bir bakış fırlattı. Hafifçe burnundan soluyarak kılıcını tek hamlede geri çekti ve mağrur bir tavırla yerinde durdu.

"Komutan Song," dedi Wei Jing, kesik kesik nefeslerini düzene sokmaya çalışarak. "Bu kadının statüsü nedir ki sarayda silah taşıyabiliyor?"

Song Que, Wei Jing'in neden kavga çıkardığını anlatmak yerine silah meselesine takılmasına kaşlarını çatarak baktı. İnatçı biri olsa da aptal değildi; başkentte tutunmak istiyorsa nüfuzlu aileleri karşısına alamazdı. İçindeki hoşnutsuzluğu bastırıp Chu Qiao'ya döndü: "Chu Hanım, sarayda neden silah taşıdığınıza dair bir açıklamanız vardır herhalde?"

Chu Qiao kaşını hafifçe kaldırdı, bakışlarıyla Wei Jing'in elindeki kılıcı ve yerlere saçılmış tatar yaylarını işaret etti. Mesajı netti: *Başkaları da taşıyor.*

Song Que'nin yüzü kızardı. Tam ağzını açmıştı ki Wei Jing gürledi: "Sen kimsin de kendini benimle bir tutuyorsun? Sadece silah taşımakla kalmadın, bir de bana saldırdın. Bakalım bugün seni kim kurtaracak. Komutan Song, gereği neyse yapılsın!"

Song Que, parmağı koptuktan sonra huyu suyu değişen bu Wei Beyefendisi'ni gücendirmekten çekiniyordu. Tam söze başlayacaktı ki arkadan buz gibi, berrak bir ses yükseldi. Herkes irkilerek o yöne döndü.

“O kılıcı ona ben verdirdim.”

Heybetli, simsiyah bir atın üzerinde, uzun boylu ve vakur bir figür yavaşça yaklaştı.

Zhuge Yue, mor samur kürkü içinde atını ağır adımlarla sürüyordu. Kalabalığın önüne geldiğinde attan inmedi. Tepeden bir bakışla genç kıza baktı ve elini uzatıp tok bir sesle, “Beni daha ne kadar bekleteceksin? Ver şunu,” dedi.

Chu Qiao tek kelime etmedi. Zhuge Yue’nin duygusuz gözlerine dikti bakışlarını. Soğuk rüzgâr, ikisinin kesişen bakışları arasından uğuldayarak geçti. Sanki zamanın ötesinden gelen bir rüzgâr, o bitmek bilmez şüphelerin, sınamaların ve nefretin üzerinden esiyordu. O an, bir ömür gibi gelse de aslında sadece bir saniyeydi. Chu Qiao yavaşça elini uzattı ve tıpkı yıllar önceki Fener Festivali’nde olduğu gibi, avucundaki kılıcı ona teslim etti.

“Komutan Song, az önce onu çağırmanı istememin sebebi buydu. Yan Veliahdı’nın avlusunda bir kılıcım kalmıştı, bu hizmetçiden onu getirmesini istemiştim.”

Song Que saygıyla eğildi. “Anlaşıldı efendim, haddimi aştım.”

Zhuge Yue’nin bakışları yerde yatan yaralı adamlarda şöyle bir gezindi. İstifini bozmadan, “Seni kılıcı getirmeye gönderdim, sen ise burada Wei Beyefendisi’nin adamlarıyla hünerlerini sergiliyorsun. Gerçekten de sınır tanımaz birisin. Yan Veliahdı hizmetçilerini böyle mi eğitiyor?” dedi.

“Hüner sergilemek mi?” Wei Jing öfkeden patlayacak gibi oldu. Tam itiraz edecekti ki Zhuge Yue ona dönüp sakince, “Wei Beyefendi, bu kişiyi ben götürüyorum,” dedi.

Ardından atını çevirdi.

“Bu meselenin sizinle bir alakası yok, Dördüncü Beyefendi. Neden bu kadar hevesle araya giriyorsunuz?” dedi Wei Jing, yüzünde karanlık bir ifadeyle.

Zhuge Yue başını hafifçe çevirdi, kaşları çatıldı. “Beni art niyetli olmakla mı itham ediyorsunuz, yoksa işinize karıştığımı mı düşünüyorsunuz?”

Sesi daha da soğudu: “Daha yeni kılıçlı muhafız komutanlığına atanır atanmaz, uşaklarınıza tatar yayları dağıtıp sarayda gezdirmeye başlamışsınız. Wei Beyefendi, biraz fazla hızlı hareket etmiyor musunuz?”

Wei Jing küplere bindi ama Zhuge Yue devam etti: “Bugün olanların dışarı sızması sizin hayrınıza olmaz. Soylu bir aileden geliyorsunuz, kâr-zarar hesabını iyi bilmeniz, neyin öncelikli olduğunu anlamanız gerekir. Bu denli düşüncesizce ve fevri davranmanız, eminim ki saygıdeğer Wei Guang’ı da pek memnun etmezdi.”

Wei Jing’in gözleri kan çanağına dönmüştü ama sustu. Durumun vehametini o da biliyordu; sadece yedi yıldır yüreğinde büyüttüğü o nefret ateşi, Chu Qiao’yu her gördüğünde aklını başından alıyordu.

“Gidiyoruz,” dedi Zhuge Yue ve atını sürdü.

Song Que saygıyla arkasından bakarken, Chu Qiao da Wei Jing’in öfkeden köpüren gözlerine son bir kez bakıp Zhuge Yue’nin peşine takıldı.

Gökyüzünde kar taneleri uçuşuyor, güneş batarken gece perdesi iniyordu. Uzun Xuanmen Yolu boyunca kar savrulurken, Chu Qiao ve Zhuge Yue’nin silüetleri beyaz karanlığın içinde yavaşça kayboldu.

Wei Jing dişlerini sıktı, hırsını alamayıp yerdeki adamlarından birine sert bir tekme savurdu ve öfkeyle oradan uzaklaştı.

***

Issız bir gölün kıyısı... Göl tamamen karla kaplanmış, etraf bir tabloyu andırıyordu. Kar yüklü ağaçlar ve ince işçilikli mermer korkuluklar gümüşi bir parıltı saçıyordu. Gölün ortasındaki sekiz köşeli küçük bir çardağa uzanan zarif bir taş köprü vardı.

Çardakta iki kişi duruyordu. Biri mor samur kürkü içinde, yakışıklı, keskin bakışlı ve hafif tekinsiz bir havası olan genç bir adam; diğeri ise on beş-on altı yaşlarında, beyaz tilki kürküyle duru bir güzelliğe sahip genç bir kız.

Bunlar, az önce oradan ayrılan Zhuge Yue ve Chu Qiao idi.

“Seni kurtarmak gibi bir niyetim yoktu. Sadece Wei Jing’e tahammül edemiyorum, bana minnet duymana gerek yok.”

Genç kız başını kaldırdı, bakışları buz gibiydi. “Size minnet duymak gibi bir niyetim zaten yok.”

Zhuge Yue hafifçe gülümsedi. “Hâlâ aynı inatçılık. Yedi yıl geçmiş ama görünen o ki Yan Xun sana nabza göre şerbet vermeyi öğretememiş.”

“Siz de pek değişmiş sayılmazsınız. Wolong Dağı’ndaki bilgeler size kibrin ne kadar tehlikeli olduğunu anlatamamış anlaşılan; hâlâ o küstah tavrınız üzerinizde.”

Sözü biter bitmez Zhuge Yue’nin kaşları havalandı, aniden geri sıçradı. Tam o anda, sakin duran genç kız bir şimşek hızıyla öne atılmıştı. Adımları tekinsiz, hareketleri çevikti; bir kilit hamlesiyle üzerine atıldı. Zhuge Yue koluyla hamleyi savuşturdu, kızın bileğini yakalamaya çalıştı. Chu Qiao kıvrak bir hareketle geri çekildi, havada bir tekme savurup çardağın dışına, donmuş gölün üzerine indi. Ayaklarının altındaki karlar havaya savruldu.

Mavi kumaşa sarılı o keskin kılıcı kınından çıkardı. Çelik parladı, kılıç bir ejderha gibi kavisler çizerek imkansız açılardan saldırdı. Hem zarif hem de öldürücü hamlelerle kar fırtınasını yardı.

Zhuge Yue’nin yanında silahı yoktu. Çardağın yanındaki bir erik ağacından açmış bir dal kopardı. Üzerindeki beyaz çiçeklerle birlikte bu dalı kılıca karşı bir siper gibi kullandı.

Uzaktan bakıldığında, kar fırtınasının ortasında, bembeyaz bir düzlükte iki gölge amansızca çarpışıyordu. Hamleler sert ve acımasızdı ama aralarındaki o tuhaf uyum, bu dövüşe estetik bir güzellik katıyordu. Rüzgâr uğulduyor, ağaçlardan dökülen kırmızı ve beyaz erik çiçekleri kar taneleriyle karışarak havada dans ediyordu.

Chu Qiao’nun beyaz kürkü rüzgârda dalgalanıyor, elindeki çelik Zhuge Yue ile başa baş bir mücadele veriyordu.

Tam o sırada, ne olduysa oldu, Chu Qiao’nun ayağı kaydı. Dengesi bozulunca kılıcı Zhuge Yue’nin darbesiyle elinden fırlayıp gitti. Chu Qiao dehşetle yere bir elini dayayıp

doğrulmaya çalıştı ama tam o anda buz tabakasından gelen o kulak tırmalayıcı *çıt* sesi yankılandı. Buz çatlıyordu.

Genç kız donup kaldı, hafif bir çığlık attı ama kaçmaya vakit bulamadı; buz kırıldı ve bedeni soğuk sulara doğru gömülmeye başladı.

Tam o kritik saniyede Zhuge Yue'nin yüzü ciddileşti. Bir şahin gibi atılıp Chu Qiao'nun kolundan yakaladı. Tüm gücüyle asılıp onu geri çekti.

"Hâlâ çok aptalsın!"

Fakat o kısa saniyede, buz gibi bir hançer ucu Zhuge Yue'nin gırtlağına dayandı. Genç kızın bakışları merhametsiz, dudaklarında ise acı bir gülümseme vardı. "Eskiden de seni parmağımda oynatırdım. Yedi yıl geçmiş, hâlâ bir arpa boyu yol alamamış mısın?"

Zhuge Yue soğukça güldü, küçümseyen bir tavırla dudak büktü. "Senin bu özgüvenin hiç bitmeyecek mi?"

Onun elinde de keskin bir hançer vardı ve ucu Chu Qiao'nun tam sırtına, hayati bir noktaya dayanmıştı. En ufak bir hamlede canını alabilirdi.

Tam bir kördüğüm! İkisi de birbirini köşeye sıkıştırmıştı; ne bir kazanan vardı ne de bir kaybeden.

Sert bir rüzgâr esti, kar taneleri yüzlerine çarptı. Birbirlerine o kadar yakındılar ki nefesleri birbirine karışıyor, tenleri değiyordu. Uzaktan bakan biri, onları karlar altında birbirine sarılmış sevgililer sanabilirdi. Sadece o rüzgâr ve erik çiçekleri, aradaki havanın ne kadar zehirli ve ölümcül olduğunu biliyordu.

"Zhuge Yue, aramızda kan davası var ve bu asla son bulmayacak. Bugün seni öldürmüyorsam, sadece Yan Xun'un başını belaya sokmak istemediğimdendir. O kafan şimdilik omuzlarının üzerinde kalsın; ben hayatta olduğum sürece o kafa aslında bana aittir."

Zhuge Yue alay etti: "Senin gibi biri mi alacak?"

"Benim gibi biri!" dedi Chu Qiao, her kelimesine nefretini akıtarak. "Jing ailesinin çocukları boşuna ölmedi."

“Güzel!” Zhuge Yue onu bıraktı, geri çekilip yerdeki kılıcı aldı. Erik ağacının altında durup buz gibi bir sesle, “Seni bekliyor olacağım. O güce ulaştığında gel ve bu kılıcı benden al,” dedi.

Kuzey rüzgârı uğuldayarak esti. Chu Qiao, Zhuge Yue’nin uzaklaşan silüetine bakarken yumruklarını sıktı.

Az önceki her şey bir oyundu.

Dönüş vakti yaklaşırken Zhuge ailesiyle uğraşacak vakti yoktu. Zhuge Yue vaktiyle onun kimliğini deşifre etmemiş, Xiao Ba’nın onun yerine ölmesine göz yummuştu. Şimdi onun geri dönmesi, büyük bir tehlikenin başlangıcıydı.

Bırakalım beklesin; intikam alacağı günü beklesin. O sessiz kaldığı, kimliğini ifşa etmediği sürece Yan Xun için değerli bir zaman kazanmış olacaktı.

İnanıp inanmaması önemli değildi, bu risk alınmaya değerdi.

Chu Qiao bir süre orada durduktan sonra bahçeyi terk etti. Gölün diğer tarafında, ağaçların gölgesinden A'Jing ve Yan Xun sessizce süzüldü.

“A'Jing, Zhuge Yue’yi Xuanmen Yolu’na çekerken seni fark etmediğinden emin misin?”

“Eminim efendim,” dedi A'Jing kararlı bir sesle. “Çok dikkatliydim.”

Yan Xun başıyla onayladı, sesi derinden geliyordu: “Güzel.”

“Veliahdım,” dedi A'Jing merakla. “Zhuge Yue’nin küçük hanımı kurtaracağından nasıl bu kadar emin olabildiniz?”

“Heh,” Yan Xun hafifçe gülümsedi. “Eminim o da şu an kendine aynı soruyu soruyordur: Neden Chu’yu kurtardı? Bu dünyada onu anlayan, neden böyle davrandığını bilen tek kişi belki de benim. A'Jing, bundan sonra gözünü dört aç. Zhuge ailesi de işin içine girdi, durum iyice karışıyor. Gece nöbetçilerini iki katına çıkarın; birini görürseniz acımayın, öldürün.”

A'Jing duraksadı. “Öldürelim mi? Efendim, bu sorun yaratmaz mı?”

— 53 —

“Merak etme, hiçbir şey olmaz. Çünkü adamları ölse bile kimse bunu dışarı sızdırmaya cüret edemez. Bu su ne kadar bulanırsa, bizim için o kadar iyi.”

Yan Xun başını kaldırıp gri gökyüzüne baktı ve mırıldandı: “Harekete geçme vakti geldi.”

Yingge Avlusu’na döndüğünde hava kararmıştı. Kapıda bekleyen uşak Lizi, Chu Qiao’yu görünce sevinçle öne atıldı. “Hanımım, sonunda döndünüz!”

Chu Qiao kaşlarını çattı. “Bir sorun mu var?”

“Yok efendim, sadece Veliahdımız döndüğünde sizi sordu. Dışarıda olduğunuzu duyunca A'Jing ile birlikte sizi aramaya çıktı.”

“Anladım,” dedi Chu Qiao. “Ne kadar oldu gideli?”

“Bir saati geçti.” Lizi bir yandan cevap veriyor, bir yandan da önünde fenerle yol gösteriyordu. Chu Qiao’nun Lantiangül Köşkü’ne doğru yöneldiğini görünce hemen önüne geçip, “Hanımım, o tarafta kar temizliği yapılıyor, biz şu yoldan gidelim,” dedi.

Chu Qiao duraksadı. Bakışlarını ağır ağır Lizi’ye çevirdi ve sessizce ona baktı.

Lizi kem küm ederek, “O yol biraz bozuk da...” diye geveledi.

Genç kızın yüzü asıldı. Lizi’nin kolunu bir kenara itip kararlı adımlarla ilerledi. Kemerli kapıya vardığında, içeriden gelen kadın kahkahaları ve eşya taşıyan uşakların gürültüsü kulağına çalındı.

Chu Qiao kapının önünde durdu. Yüzünde hiçbir ifade yoktu. Bir süre öylece bekledikten sonra tok bir sesle sordu: “Bunları kim gönderdi?”

“Kuzeybatı Nehir Yolları Müfettişi Ji Wenting Efendi.”

Chu Qiao’nun kaşları çatıldı. “Yine mi o?”

Chu Qiao'nun sesindeki öfkeyi sezen Lizi, korkudan büzüldü. Kızın içeri dalmasından ödü kopuyordu.

Hışş!

Chu Qiao aniden arkasını dönüp kendi odasına yöneldi. Giderken de sertçe ekledi: "Söyle onlara seslerini kessinler, dinlenmek istiyorum."

Lizi, Chu Qiao'nun arkasından bakakaldı. İki avlu arasında dünya kadar mesafe vardı; orada kıyamet kopsa Chu Qiao'nun odasından duyulması imkânsızdı.

Akşam yemeği vakti geldiğinde, iki kez haber gönderilmesine rağmen Chu Qiao gelmedi. Yan Xun görünürde iç geçirse de içten içe bir memnuniyet duyuyordu. Tam yanına gitmeye hazırlanırken, Chu Qiao beyazlar içinde içeri girdi. Hâlâ erkek kıyafetleri içindeydi; belli ki döndüğünden beri üstünü değiştirmemişti.

Yan Xun şaşkınlıkla sordu: "A'Chu, az önce ne yapıyordun?"

Chu Qiao başını kaldırdı, ifadesi çok sakindi. "Bianyang'daki kanal projesinin bahar taşkını raporlarını inceliyordum. Birkaç noktada takıldım, seninle istişare etmek istedim."

Yan Xun'un içindeki o küçük heyecan sönüverdi. "Önce yemek yiyelim."

"Pekâlâ," dedi Chu Qiao. "Gerçekten acıkmışım."

Masaya oturdu ve iştahla yemeye başladı. Yan Xun'un kaşları hafifçe çatılmıştı. Chu Qiao'nun ne bir sitemi vardı ne de yüzünde bir kızgınlık emaresi. Bu sakinlik Yan Xun'un canını sıkmaya başlamıştı.

Dışarıda soğuk ay ışığı parlıyor, gün boyu yağan kar nihayet durmuştu.

"Bianyang'daki sevkiyatları hızlandırmamız lazım. Nehir yollarının başına yeni biri geçti, işler aksayabilir. Vaktimiz dar, hazırlıklı olmalıyız." Chu Qiao elindeki kâğıdı inceleyerek devam etti: "Licheng'in tuz müfettişi geçen ay göreve başladı. Wei Klanı'ndan Wei Yan... Bu adam tuz ticaretini sıkı denetime almış, tüccarlar tedirgin. Yu Hanım, insanların fikirlerinin

değişebileceği konusunda bizi uyarıyor. Licheng; Shangdang ve Pengze geçitleri için kilit noktada, oradaki zenginlerin desteği bizim için hayati. Bir de Xihua'daki boş koltuk için Yu Hanım'ın müridi He Qi'yi düşünüyorum, sen ne dersin?"

Yan Xun başıyla onayladı. "Sen nasıl uygun görürsen."

Yan Xun'un isteksizliğini gören Chu Qiao kaşını kaldırdı: "Yorgun musun?"

Genç adamın konuşmaya pek meyli yoktu. "Biraz."

"O zaman dinlen sen." Chu Qiao ayağa kalktı. "Bian Tang Veliahdı başkente gelmek üzere, İmparator'un doğum günü yaklaşıyor, Huai Song elçileri de yolda. Zhenhuang yakında çok karışacak. Diğer her şeyi bir kenara bırakmalıyız."

Yan Xun cevap vermedi. Chu Qiao'nun arkasından küçük hizmetçi Lü Liu, sırtına bir hırka atarak peşinden gitti. İkisinin gölgesi uzun koridorda kayboldu.

Yan Xun derin bir iç çekip koltuğuna yaslandı, şakaklarını ovdu.

Bütün gün gizli cemiyetten gelen mesajlarla uğraşmak, avdan sonra birden dost kesilen saray bürokratlarıyla cebelleşmek, soylu çocuklarının sinsi oyunlarına göğüs germek bile şu son birkaç dakika kadar yormamıştı onu.

"A'Jing," dedi Yan Xun sakince. "Ji Wenting'in gönderdiği o kadınları geri gönder."

"Efendimiz?" A'Jing şaşırmıştı. "Hani soyluları oyalamak için onları tutacaktık? Ji Wenting bunu duyarsa gücenebilir."

Yan Xun başını salladı. "Bu kadar basit oyunlara kanacak adamlardan zaten korkmaya gerek yok. Asıl dişli rakipler bu numaraları yemez. Onları geri gönderip bir iyilik yapmış oluruz, hem..." Cümlenin devamını o kadar kısık sesle söyledi ki A'Jing duyamadı. Yan Xun gözlerini kapattı. *A'Chu'nun güveninin yanında Ji Wenting'in ne önemi var?*

Gerçi Chu Qiao'nun bunu umursayıp umursamadığından bile emin değildi.

Kendi kendine mırıldandı: *A'Chu hâlâ bir çocuk sayılır...*

Gerçi hiçbir hareketi bir çocuğa benzemiyordu.

“Veliahdım!” Lü Liu neşeyle içeri girdi, elinde bir tomar kâğıt vardı. “Hanımım bunları az önce onayladı.”

Yan Xun isteksizce kâğıtlara göz gezdirdi. Tam bir kenara bırakacaktı ki gözleri parladı. “Bu mektupların mühürleri neden açılmamış?”

Küçük hizmetçi başını kaşıdı. “Hanımım dedi ki; bunlar yine aynı dalkavukça sözlerdir. Mektubu getirenlere söylemiş; efendileri bir dahaki sefere daha yaratıcı kelimeler bulsunlarmış.”

Yan Xun önce donakaldı, sonra yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. Gözlerinin içi gülüyordu. Mektupları A'Jing’e uzattı: “A'Chu ne dediyse onu yapın.”

Ardından hafif adımlarla çalışma odasına yöneldi. Keyfi yerine gelmişti.

A'Jing şaşkınlıkla mektuplara baktı. Zarfın üzerinde şık bir yazıyla büyük bir "Ji" karakteri yazılıydı ve kâğıttan mis gibi bir koku yayılıyordu.

Ertesi gün, Şevketli Süvari Birliği’nden Yarbay Cheng, Chu Qiao için bir binicilik kıyafeti, çizmeler ve bir tatar yayı gönderdi.

Küçük hizmetçiler heyecanla cıvıldıyordu; bunca yıldır o birliğe bir kadının eğitmen olarak girdiği görülmemişti! Soylu çocuklarının, on beş yaşında bir kızdan ders alırken ne hale geleceğini merak ediyorlardı.

Onlar şakalaşırken Chu Qiao’nun zihninde başka tilkiler dolanıyordu. İmparator’un niyetini bir kenara bıraksak bile, o burnu havada saray muhafızları bir kadının emrine girmeyi hazmedebilir miydi? Xia İmparatorluğu’nda kadınların statüsü yüksek olsa da bu pek gerçekçi görünmüyordu. Modern dünyada bile orduda kadınlara karşı bir önyargı varken, burada işi çok zordu.

Beş gün sonra başlayacağı bu görev, onu şimdiden düşündürüyordu.

“Hanımım,” dedi A'Jing kapıda belirerek. “Veliahdımız bu gece geç dönecekmiş, yemeğinizi bekletmeden yemenizi rica etti.”

Chu Qiao şaşırdı. Yan Xun yıllardır çok düşük profil çiziyordu; başkentin hovarda soyluları gibi geceleri dışarıda sürtmezdi.

“Önemli bir işi mi var?”

“Yok,” dedi A'Jing gülümseyerek. “Endişe etmeyin.”

Cevap vermeyeceğini anlayınca Chu Qiao üstelemedi.

Akşam yemeğini geçiştirip odasında ateşin başında oturdu. Son iki yıldır Yan Xun için dışarıda güç toplarken böyle sakin anları özlemişti.

Shengjin Sarayı’nın sahibi Yan Xun’un şehirden çıkmasına izin vermiyordu ama adamlarının hareketlerini pek kısıtlamıyordu. Chu Qiao bu durumu hâlâ çözememişti; İmparator gerçekten Yan Xun’un el altından güçlenmesinden korkmuyor muydu? Yoksa elinde başka bir koz mu vardı?

Büyük Xia İmparatorluğu artık eski gücünde değildi; derebeyleri ve klanlar her yeri sarmıştı. İmparator’un her şeye tek başına hükmetmesi imkânsızdı.

Yedi büyük aileden Lingnan Mu klanı, Huaiyin Helian klanı ve Dongyue Shang klanı hep tarafsız kalmıştı. Özellikle son yıllarda Muhe ve Wei klanlarının yükselişi karşısında iyice sessizliğe bürünmüşlerdi. Ancak bu köklü ailelerin sessizliği, hırsları olmadığı anlamına gelmezdi; sadece pusuda bekliyorlardı.

On yıldır gücün zirvesinde olan Muhe klanı ise, eski reisleri Muhe Yunting’in ölümüyle sarsılmıştı. İmparatoriçe Muhe Nayun onlardan olsa da, klanın erkekleri pek yetenekli sayılmazdı. Eskiden Sekizinci Prens Zhao Jue’yi destekliyorlardı ama o ölünce mecburen Yedinci Prens Zhao Che’ye dönmüşlerdi. Ancak Zhao Che’nin kendi annesiyle ve klanıyla arası pek de iyi görünmüyordu.

Muhe klanının zayıflaması, Wei klanı için bayram demekti. Wei Guang yıllarca sabretmiş ve sonunda gücü ele geçirmişti. Shu Hanım, İmparator’un en gözde eşi olmasa da asaletinden

ödün vermiyordu. Oğulları Üçüncü Prens Zhao Qi ve On Üçüncü Prens Zhao Song, İmparator'un gözdeleriydi. Özellikle Zhao Song, çok küçük yaşta krallık unvanı almıştı.

Kuzeybatıdaki Batuha ailesi ise bozkır kökenliydi. Barbar olarak görüldükleri için pek sevilmezlerdi ama Muhe klanının en büyük destekçisiydiler. Zhalu ve Zhama kardeşlerin tavırlarına bakılırsa, sadece kaba kuvvetten anlayan, stratejiden yoksun bir klandılar. Muhe klanı çökerse onlar da biterdi.

— 54 —

Buna mukabil, Zhuge ailesi insanın içini görmesine asla müsaade etmeyen bir kapalı kutuydu; pek çok kişi Zhuge soyunu, Lingnan'daki Mu veya Huaiyin'deki Helian hanedanlarıyla bir tutardı. Ancak Chu Qiao, Zhuge ailesinin asla bu kadar basit olmadığını biliyordu. Zhuge Muqing'in o sıradan ve yumuşak çehresinin altında, derinliği kestirilemez bir kurnazlık ve ölçüye gelmez hesaplar gizliydi. Üç yüz yıl boyunca gerilemeden ihtişamını koruyan bir hanedan, özünde asla yüzeyde göründüğü kadar uysal olamazdı. Sadece Zhuge Yue ve Zhuge Huai kardeşlere bakmak bile bu gerçeği anlamaya yeterdi.

Meng Tian ve General Le Xing gibi ordunun ağır topları ise çoğunlukla ya nüfuzlu hanedanlara eklemlenmeyi ya da imparatorluk otoritesine sığınmayı seçmişlerdi; kendi başlarına müstakil bir sistem kuracak güçleri yoktu.

Bunların ardından, dört bir yana dağılmış olan vasal krallar geliyordu.

Yirmi yıl önce, Jiangnan topraklarındaki krallar topluca isyan ederek imparatorluk klanlarına savaş açmış, ancak soylu ailelerin el birliğiyle ezilmişlerdi. Lingxi Kralı, Jing Bölge Kralı ve Yan Kuzeyi Kralı Yan Shicheng, o kanlı seferden sağ kurtulabilen ender isimlerdi. Bir zamanların o kudretli kralları artık tarihin tozlu sayfalarına karışmış, soyları kırıma uğramıştı; bugün onlardan geriye ancak onda iki ya da üçü kalmıştı.

O yıllarda imparatorluk kanı taşıyan akrabalar insafsızca katledilirken, Yan Kuzeyi Kralı Yan Shicheng, kralların affedilmesi için canını dişine takarak dilekçeler vermişti. Sırf bu yüzden, isyana fiilen karışmamış olmasına rağmen unvanları elinden alınmış, Zhao hanedan kütüğünden adı silinmiş, soyadı Yan olarak değiştirilmiş ve Yan Kuzeyi'nin o amansız soğuğuna sürülerek başkente girişi yasaklanmıştı.

Bugünlerde, Yan Kuzeyi Kralı'nın da aslında Büyük Xia

imparatorluk soyundan geldiğini, Zhao Zhengde ile aynı annenin sütüyle büyüdüğünü hatırlayan kaç kişi kalmıştı?

Chu Qiao belli belirsiz gülümsedi. İmparator Zhao Zhengde'nin işi gerçekten zordu. Büyük Xia kurulduğundan beri imparatorluk otoritesi hep başkalarının elinde oyuncak olmuştu; Çin tarihinin binlerce yıllık askeri ve siyasi gücü tek elde toplayan hükümdarlarıyla kıyaslandığında, Zhao Zhengde'nin durumu gerçekten içler acısıydı.

Tam o sırada ön bahçeden kapının açılma sesi geldi. Genç kızın bakışları pencereye kaydı, kulaklarını dikip sessizce dışarıyı dinledi.

"Hanımım, uyudunuz mu?"

Lüliu'nun sesi kapının dışından yankılandı. Chu Qiao cevap verince küçük hizmetçi ihtiyatlı adımlarla içeri girdi.

"Hanımım, gece serin olur, mangalınızı tazelemeye geldim."

Chu Qiao başıyla onayladı ve alçak sesle sordu: "Veliaht mı döndü?"

"Evet," dedi küçük hizmetçi neşeyle. "Kapıyı açan Xiao Lizi'den duydum; Veliaht, Jinxiao Kulesi'nde Xiaoqi Birliği'nin generalleriyle yemekteymiş. Hatta dün Üstat Ji'nin gönderdiği o dansçı kızların hepsini onlara hediye etmiş."

Chu Qiao bunu duyunca bir an duraksadı, kor gibi parlayan mangala bakarken sessizliğe gömüldü.

"Hanımım?" diye seslendi küçük hizmetçi kaşlarını çatarak. "Hanımım?"

"Efendim?" Chu Qiao başını kaldırdı. "Bir şey mi oldu?"

"Bir emriniz yoksa ben çıkayım mı?"

Chu Qiao başını salladı. "Gidebilirsin."

"O halde size iyi istirahatler." Küçük hizmetçi kapıyı kapattığında dışarıdaki rüzgâr aniden şiddetlendi, pencere pervazlarından ıslık çalarak geçti. Ön bahçedeki sesler yavaş yavaş dindi ve yerini derin bir sessizliğe bıraktı.

Beş gün sonra Xiaoqi Birliği'ndeki görevine başlayacaktı. Yan Xun'un bu gece generallere ziyafet çekmesinin sebebi gün gibi

ortadaydı.

Birbirlerine hep dürüst olacaklarına, asla gizli saklı iş çevirmeyeceklerine, ömür boyu güvenip aralarına nifak sokmayacaklarına dair söz verirlerdi. Ancak yıllar geçtikçe, bazı şeyler aralarındaki o mutlak dürüstlüğü gölgeler olmuştu. Tıpkı Chu Qiao'nun Zhuge Yue ile olan husumeti, soyluların tavırlarına duyduğu o köklü nefret ve Yan Xun'un dışarıdaki o bambaşka yüzü; insanları yanıltmak için takındığı o sefih ve hovarda maskesi gibi.

Yine de bazı şeyler asla değişmezdi. Ruhlarına işleyen o sessiz mutabakat ve el ele verdikleri onca yılın getirdiği yoldaşlık, birbirleri için en doğru adımları sessizce atmalarını sağlıyordu. Dile getirmeseler de dışarıdaki o tuhaf ve acımasız dünyaya karşı onlar, her zaman birbirine kenetlenmiş birer savaş arkadaşı, ölümün bile ayıramayacağı birer aileydiler.

Tıpkı yıllar önceki o karlı gecede olduğu gibi... İlaç ararken dayak yediği, her yanı yara bere içinde, karların arasında sendeleyerek yürüdüğü o gece... Kucağında Yan Xun'un hayatını kurtaracak bitkileri sıkıca tutmuş, son gücüyle geri dönmeye çalışırken, o ıssız ve soğuk Huang Bahçesi'nde, hastalığın pençesinde can çekişmesine rağmen titreyerek ayağa kalkmış, kısık sesle onun adını sayıklayarak onu arayan Yan Xun'u bulduğu o anki gibi.

O gün, o çelimsiz çocuk acılar içinde kıvranmasına rağmen, yaralı kızı sırtına almaktan çekinmemişti. Dudakları morarmış, yüzü kireç gibi solmuş halde, zifiri karanlıkta yapayalnız yürüyorlardı. Adımları sendeleyip dursa da bakışlarındaki kararlılık sarsılmazdı.

O gün, kızın yatağının başında diz çökmüş, elini tutmuş ve bayılmak üzere olan kızın gözlerinin içine bakarak tane tane yemin etmişti: Bu hayatta bir daha asla kimsenin ona el sürmesine izin vermeyecekti.

O zamanlar geceleri yüksek sesle konuşmaya bile cesaret edemezlerdi. Fakat o cılız ama yürekten gelen yemin, kızın ruhunu derinden sarsmış; tesadüfen tutunduğu bu hayatı, oğlanın

o büyük ülküsünün keskin kılıcına bağlamasına sebep olmuştu.

Ertesi gün, Wei Jing adamlarıyla gelip tekrar baskı yaptığında, hiçbir gücü olmayan o genç Yan Xun'un serçe parmağının bir boğumu kesilmişti. Eğer Zhao Song vaktinde yetişmeseydi, Wei hanedanının kılıcı altında belki de tüm eli kopacaktı.

O gece, Chu Qiao'nun Shengjin Sarayı'na girdiğinden beri ilk ve son kez ağladığı geceydi.

Aç kaldığında, aşağılandığında, kırbaçlanıp her yanı yara bere içinde kaldığında bile tek damla gözyaşı dökmemiş; sadece gözlerini sonuna kadar açıp düşmanlarının yüzünü hafızasına kazımış, zayıflığından tek bir iz bile göstermemişti. Fakat o gün, Yan Xun'un parmağı koparılmışken ve o inatla yarasını göstermeyi reddederken, Chu Qiao daha fazla dayanamayıp hıçkırıklara boğulmuştu.

Açlığa, acıya, hor görülmeye ve her türlü çileye katlanabilirdi; çünkü biliyordu ki bir gün büyüyecek, bu dar boğazdan kurtulacak ve intikamını kendi elleriyle, kılıç kılıca alacaktı. Sabrı da vardı, vakti de.

Ancak yanındaki insanın zarar görmesine tahammül edemiyordu. Yan Xun'un parmağı kopmuştu, onu kim iyileştirebilirdi?

O gece çok uzun süre ağlamıştı. Yan Xun ne yapacağını bilemez halde, beceriksizce ona sarılmış, hıçkırıklarla sarsılan sırtını sıvazlamış ve sağ elini kaldırıp şöyle demişti: "Bak, sadece küçücük bir parça koptu. Kılıç tutmama engel değil, bıçak kullanmama engel değil, yemek yememe, yazı yazmama engel değil. Sorun yok, gerçekten."

Bu, Chu Qiao'nun bu devirde attığı ilk gerçek feryattı; Zhuge ailesinin odunluğunda döktüğü gözyaşlarından çok daha fazlasını akıtmıştı. Çok sonraları anlayacaktı ki, eskiden hep yapayalnız olduğu için, Lin Xi ve diğer çocuklar yanında olsa bile hiçbir yere ait hissedemiyordu. Fakat Yan Xun'un parmağının koptuğu o gün, bu dünyada artık bir ailesi olduğunu fark etmişti.

İşte bu yüzden, duygularının o kısa süreli zayıflığına izin

verebilmişti.

İkisi de yalnızlığın içinde yoğrulmuştu; bu dünyada birbirlerinden başka kimseleri yoktu.

Ateşin ışığı kadının yüzüne vuruyor, gece giderek puslanıyordu. Dışarıda gece nöbetçisinin gong sesleri yankılanıyor, nemli bir serinlik çöküyordu. Chu Qiao başını kaldırıp dışarıdaki ağaç gölgelerinin dansını izledi, yavaşça sedire büzüldü. Akşam yemeği yememişti; şimdi sessizce kapısının çalınmasını bekliyordu.

“A'Chu,” dedi tok ve yumuşak bir ses nihayet dışarıdan yankılandığında. “Uyudun mu?”

Genç kızın dudakları hafifçe kıvrıldı, nadiren görülen kısık bir gülüş döküldü ağzından. Dışarıdan başka ses gelmedi. Bir süre sonra sedirden atladı, çıplak ayaklarla kapıya koştu.

Kapı gıcırdayarak açıldı; dışarıda kimse yoktu. Sadece işlemeli bir nanmu yemek kutusu yerde öylece duruyordu. Üzerine bir not iliştirilmişti; o tanıdık, zarif ve özgüvenli el yazısını hemen tanıdı.

“Geç uyuduğunu biliyorum. Acıkırsan biraz ye; Xiguifang’ın meşhur ördeği bu, yağını süzdürdüm, kilo alırım diye korkma.”

Chu Qiao başını kaldırdığında, lapa lapa yağan karın altında, başında bambu bir şemsiye, üzerinde beyaz tilki kürklü peleriniyle o zarif ve vakur silüeti gördü. Genç adamın yeşil kaftanı karanlık dehlizlerde yavaş yavaş kayboluyordu. Kar taneleri uçuşurken, bir an için karşısında karanlıklara gizlenen, siyah cübbeli ve kasvetli bakışlı o adamı değil; yıllar önce Chishui Gölü kıyısında “Bana bir kez daha yardım et, yoksa soyadım Yan olmasın!” diye bağıran o çocuğu görür gibi oldu.

Belki de Yan Xun, sadece onun yanındayken arada bir o eski halini gösteriyordu.

Değişmemiş değildi; sadece Chu Qiao’nun varlığı sayesinde kalbinin en derininde yumuşak bir köşe bırakmıştı. Başkalarının giremediği, yüksek duvarlarla çevrili, kapıları sıkıca kapalı ama sadece onun için açılan bir köşe.

Chu Qiao elinde yemek kutusuyla öylece kalakaldı. Rüzgâr ve

kar, uçsuz bucaksız bir beyazlığın içinde savrulup duruyordu.

İki gün sonra, Sekizinci Prenses Zhao Chun'er'in reşit olma töreni vardı. Zhao Chun'er ve Zhao Che aynı anneden doğmaydı ve prenses, hanedanın en imtiyazlı ismiydi; haliyle törenin görkemli olması kaçınılmazdı.

Sürek avındaki o malum tartışmadan sonra Yan Xun'un bu şımarık kıza sabrı iyice tükenmişti; törene sadece Ah Jing'i gönderip geçiştirmişti.

Chu Qiao hediye listesini incelerken Yan Xun salonda çayını yudumluyordu. Listede birkaç nazik kutlama cümlesinin altında hediyeler sıralanmıştı: İki çift yeşim ruyi, dört adet altın ve yeşim işlemeli aslan heykeli, sekiz top Huaisong ipeği.

Ne çok şatafatlı ne de çok sönük; tam kararında bir nezaket gösterisi.

Chu Qiao başını salladı. Zhao Chun'er'in bu hediyeleri alınca ne hissedeceğini merak ediyordu. Yıllardır Prenses Chun'er'in Yan Kuzeyi Veliahdı'na olan aşkı başkentin soylu çevrelerinde dilden dile dolaşıyordu. İmparatoriçe Muhe Nayun bu duruma müdahale etmeye çalışsa da Zhao Chun'er o kadar dikbaşlıydı ki Yan Xun'dan başkasını gözü görmüyordu. İmparator'un da her şeye göz yuman tavrı eklenince, küçük prenses iyice dizginlenemez olmuştu.

"Guizhi Bahçeleri, Yueding Bambu Dağları... A'Chu, bir fırsatını bulup gerçekten Biantang'a gitmeli ve o meşhur Bambu Dağı şarabından tatmalıyız."

Chu Qiao başını kaldırdı. Bugün güneş pırıl pırıldı, nadiren kar yağmıyordu. Sabahın köründe Yan Xun onu çiçek serasına çağırmıştı. Bütün sabah karşılıklı oturup tek kelime etmemişlerdi; kız kitap okuyor, adam çay içiyordu. Bu huzurlu sessizliği Yan Xun'un bu sözleri bozdu. Chu Qiao gülümseyerek onayladı: "Peki, bir gün birlikte gideriz."

Onun mutlu olduğunu gören Yan Xun'un da yüzü aydınlandı. "A'Chu büyümüş de serpilmiş, tam bir afet olmuş."

Chu Qiao alayla güldü. "Bugün ne yedin de ağzın bu kadar tatlı? Yoksa dışarıdaki o hovarda tavırlarına çok mu alıştın da

eve gelince o çapkın maskeni çıkaramıyorsun?”

Yan Xun sakince başını salladı. “Hâlâ anlamıyorsun. Dışarıdaki o pırıltılı dünya ne kadar göz alıcı görünürse görünsün, hepsi mecburiyetten oynanan birer oyun. Benim A'Chu’m, bu dünyadaki en güzel kadındır, kimse eline su dökemez.”

Bu sözleri o kadar doğal söylemişti ki, sanki bugünkü yemeğin lezzetinden bahsediyor gibiydi. Chu Qiao bir an afalladı, yanakları hafifçe kızardı; nadiren görülen o genç kız mahcubiyeti yüzüne yansıdı.

Aralarındaki yakınlığa rağmen, yıllardır kalplerini birbirlerine tam olarak açmamışlardı. İlişkileri birer silah arkadaşı ya da aile bağı gibiydi, işin içine hiç kadın-erkek duyguları girmemişti. Yan Xun’un bu sözleri karşısında, iki hayatın tecrübesine sahip olan genç kız bile bir an ne yapacağını bilemedi.

“A'Chu,” dedi Yan Xun aniden ciddileşerek. Gözlerinin içine derin bir sadakatle bakıyordu. “Sekiz yıldır beraberiz. Acıyı da tatlıyı da paylaştık, her felaketi göğüsledik. Artık her şey geride kalmak üzere. Buradaki işler biter bitmez Yan Kuzeyi’ne döneceğiz ve orada biz...”

Sözü henüz bitmemişti ki, kapının dışından Ah Jing’in telaşlı sesi yükseldi: “Veliaht Hazretleri, İmparator sizi huzuruna çağırıyor.”

O an bütün o romantik hava bir anda dağılıp gitti. Chu Qiao hızla ayağa kalktı, elindeki kitap şak diye yere düştü.

— 55 —

Yan Xun da şaşkına dönmüştü. Yedi yıldır İmparator onu bir kez bile huzuruna çağırmamıştı. Bu ani davet hayra mı alametti yoksa şerre mi?

“Ne yapacağız?” dedi Chu Qiao, yüzünde ağır bir endişeyle.

Yan Xun bir süre düşündükten sonra, “Telaşa gerek yok, bir şey olacağını sanmam. Gidip bakayım,” dedi.

“Yan Xun!”

Yan Xun tam arkasını dönüp gidecekken Chu Qiao elini yakaladı. Genç kızın elleri terlemişti, buz gibiydi. Onu sıkıca tutuyordu; bakışlarında hem derin bir kaygı hem de gerekirse dünyayı yakacak bir kararlılık vardı. “Dikkatli ol, çabuk dön.”

“Merak etme.” Yan Xun’un içi ısındı, kızın elini sıkıp omzuna hafifçe vurdu. “Gidip hemen döneceğim.”

Lüliu yaklaşıp Yan Xun’un pelerinini omuzlarına bıraktı. Yan Xun birkaç hizmetliyle birlikte Yingge Köşkü’nden ayrıldı.

Bütün öğleden sonra Chu Qiao’nun içi içini yedi; sanki kötü bir şey olacakmış gibi bir hisse kapılmıştı. Akşamüzeri Ah Jing aniden dönünce Chu Qiao sevinçle ona doğru koştu. “Veliaht nerede? Durumu nasıl? Neden hâlâ dönmedi?”

Ah Jing’in yüzünde tuhaf, mahcup bir ifade vardı ama yine de konuştu: “Veliaht iyi, şu an ön saraydaki ziyafette.”

Chu Qiao derin bir nefes aldı. “İyi olmasına sevindim. Peki, İmparator onu neden çağırmış?”

Ah Jing etrafına bakındı. Chu Qiao’nun yanındaki küçük hizmetçilerin meraklı bakışlarını görünce bir an duraksadı.

Chu Qiao’nun kaşları yavaşça çatıldı. İşlerin yolunda gitmediğini sezmişti. “Neler oluyor, anlat artık!”

“İmparator...” Ah Jing yutkundu, sonunda baklayı ağzından çıkardı: “İmparator, Veliaht Hazretleri’ni evlendirmeye karar vermiş. Onu, reşit olma töreni yeni biten Prenses Chun’er ile

nişanlamış.”

Genç kız donup kaldı. Bir şeyler söylemek istedi ama dudakları kımıldamadı. Etrafına bakındı, kaşları derin bir kederle çatıldı. Kısık bir sesle sordu: “Evlendirmek mi?”

“Hanımım...” dedi Ah Jing endişeyle.

Chu Qiao başını sallayarak mırıldandı: “Evlendirmek demek.”

“Hanımım, Veliaht sizin endişelenmenizden korktuğu için beni gönderdi. Dedi ki...”

“Ben iyiyim,” diyerek sözünü kesti Chu Qiao. “Saray ziyafetleri tehlikelidir, hemen yanına dön ve onu koru. Sakın bir aksilik çıkmasın. Ben sadece İmparator’un ona zarar vermesinden korkmuştum... Anladım, evlilik kararı demek.”

Ah Jing’in bakışlarında bir acıma belirdi. “Hanımım...”

“Ben odama geçiyorum, sen hemen git.” Chu Qiao arkasını döndü; sırtı dikti, yüzünde en ufak bir keder izi yoktu. Sadece kendi kendine mırıldanıyordu: “Yapacak çok işim var. Lüliu, çiçek serasındaki tüm mektupları odama getir, cevaplamam gerekenler var.”

Uçsuz bucaksız bir kar örtüsü... Genç kız bugün sarı bir kaftan giymiş, üzerine de aynı renkte bir pelerin almıştı. Nadiren bu kadar kadınsı ve zarif görünüyordu. Uzaktan esen rüzgâr yerdeki karları savurup sırtına vuruyor, pelerini uçuşurken bu görüntüye hüzünlü bir hava katıyordu.

Ufukta güneş yavaş yavaş batıyordu; gökyüzü kızıla boyanmıştı ama bu ihtişam bile karanlığa gömülmeye mahkûmdu. Kandillerden dökülen balmumu, kırmızı gözyaşları gibi damlıyordu.

Üçüncü nöbet gongu çalmıştı ama Yan Xun hâlâ dönmemişti. Küçük hizmetçi elinde mangalla kapıyı hafifçe araladı. Odada tek bir kandil yanıyordu; genç kızın ince ve narin silüeti masanın başında öylece duruyordu. Gelen sese rağmen başını kaldırmadı, kaşları bir şeye odaklanmış gibi çatıktı.

“Hanımım,” dedi küçük hizmetçi. Henüz on iki on üç yaşlarında olsa da bir şeylerin ters gittiğini seziyordu. Bu sert ve

az konuşan efendisine karşı çekingen bir sesle devam etti: “Vakit epey geç oldu, artık uyusanız?”

Chu Qiao cevap vermedi, sadece elini hafifçe kaldırarak dışarı çıkmasını işaret etti.

Lüliu eski mangalı alıp kapıya yöneldiğinde aniden durup arkasına baktı: “Veliaht dönerse size haber veririm.”

Narin genç kız başını yavaşça kaldırdı. Bakışları keskin, sesi boğuk ve ağırdı: “Senin yapacak işin yok mu?”

Küçük hizmetçi afalladı, hemen dizlerinin üzerine çöküp kekeledi: “Haddimi aştım, lütfen bağışlayın.”

“Çık dışarı.” O sert ve otoriter ses odayı titretti. Genç kız bir daha konuşmadı, elindeki mektuplara geri döndü. Lüliu korkuyla dışarı süzüldü, kapı kapandığında oda tekrar o ağır sessizliğe gömüldü.

Kandil hafifçe cızırdayarak yanıyor, arada bir kıvılcım atıyordu. Işık, kızın gölgesini duvarda uzun ve belirsiz bir silüet olarak yansıtıyordu.

Sıradışı bir tepki vermemişti; her zamanki gibi meşguldü, her zamanki gibi düşünceliydi. Cevaplarındaki tonda bile en ufak bir sapma yoktu. Sadece önündeki bembeyaz kâğıtlara bıraktığı mürekkep izleri o kadar derindi ki, fırçası kâğıdı delip geçecek gibiydi.

Kış gecesi uzundu. Beşinci nöbet vakti geldiğinde ön bahçeden kapı sesi duyuldu. Yazı yazan fırça bir an duraksadı. Chu Qiao bir süre kulak kabarttıktan sonra ayağa kalktı ve odadaki tüm kandilleri tek tek yaktı.

Oda bir anda aydınlığa boğuldu; bu ışık çok uzaklardan bile seçilebilirdi. Chu Qiao pencerenin yanına gitti, kanadı hafifçe araladı. Gece rüzgârı içeri süzülüp siyah saçlarını uçuşturdu. Bakışları durgun, ruhu sessizdi.

Bir sonuç bekliyordu. Tek bir bakış yetecekti; adam onun henüz uyumadığını, onu beklediğini anlayacaktı. Eğer bu tarafa yürürse, işlerin hâlâ bir geri dönüşü var demekti. Gelmezse, kararını vermiş ve bu karardan dönmeyecek demekti.

Zaman ağır aksak ilerledi. Ön bahçedeki ışıklar yerinden kımıldamadı. Gümüş tilki kürkü pelerini ve rüzgârın savurduğu başlığıyla o adam, yeşil kaftanı içinde vakur bir heykel gibi duruyordu. Ah Jing arkasında, elinde yeşil bambu bir şemsiyeyle kar tanelerini ondan uzak tutmaya çalışıyordu. Rüzgâr karları savurup botlarına ve pelerininin eteklerine bulaştırıyordu.

“Veliaht,” dedi Xiao Lizi eğilerek. Yan Xun’un baktığı yöne, koridorun sonuna, erik ağaçlarının ve kayalıkların arkasındaki o parlak ışığa baktı.

“Hanımım hâlâ uyumamış olmalı.”

Yan Xun duymamış gibiydi, sadece öylece duruyordu. Biliyordu ki o odaların derinliğinde, o bambu pencerelerin ardında bir silüet de onu bekliyordu. Aralarında üç koridor, iki kırmızı kapı, bir gölet ve erik ağaçlarıyla dolu bir bahçe vardı; yürümek sadece birkaç saniye sürerdi.

Ancak kalbinde ağır bir çaresizlik filizlendi. Neden bu kadar kısa görünen bir mesafe, bu kadar aşılmaz geliyordu?

Bakışları huzurlu, su gibi durgundu. Konuşmuyor, sadece bakıyordu. Bakışları yedi yılın her bir anını, geçen ömrün acısını ve sevincini delip geçiyordu. Her şey bir rüzgâr gibi geçmişti; beraber göğüsledikleri onca felaket, paylaştıkları onca keder...

Sert bir rüzgâr esti, Ah Jing’in elindeki şemsiye savrulup gitti. Genç muhafız şemsiyenin peşinden koşarken, lapa lapa yağan kar Yan Xun’un omuzlarına çöktü. Kalın pelerinine rağmen üşüdüğünü hissetti.

“Gidelim.”

Kısa ve net bir kelime döküldü ağzından. Xiao Lizi sevindi, hemen öne düşüp yol göstermeye başladı: “Hanımım kesin uyumamıştır, Veliaht...” derken Yan Xun’un Ah Jing ile birlikte tam tersi yöne gittiğini gördü. Xiao Lizi elinde fenerle öylece kalakaldı, ne yapacağını bilemez halde ağzı bir karış açık arkalarından bakakaldı.

Chu Qiao pencereyi yavaşça kapattı. Pelerinini çıkardı, sadece ince bir hırkayla kaldı. Köşelerdeki fenerlere gidip onları tek tek söndürdü; hareketleri yavaş, yüzü sakindi.

Sonunda masadaki kandili de üfleyip söndürdü; oda bir anda zifiri karanlığa gömüldü.

El yordamıyla yatağına gitti, yorganı üzerine çekip uzandı. Rüzgârın sesi dindi, ortalık ölüm sessizliğine büründü. Karanlıkta genç kızın gözleri fal taşı gibi açıktı; o soğuk bakışlarda yaş yoktu ama bir şeyler, tıpkı denizin dibine çöken ince kumlar gibi, katman katman dibe çöküyordu.

Ertesi sabah Chu Qiao her zamanki gibi ön bahçeye kahvaltıya geldi. Bugün Yingge Köşkü her zamankinden daha sessizdi; herkes sanki ses çıkarmamaya yemin etmiş gibi parmak uçlarında yürüyordu. Chu Qiao ve Yan Xun karşılıklı oturdular; her günkü gibi yemeklerini yediler, arada bir havadan sudan konuştular.

Efendilerde hiçbir anormallik yoktu; sanki hiçbir şey olmamış gibi sakinlerdi. Ah Jing ve Lüliu gibi hizmetliler şaşkınlıkla birbirlerine bakıp sonunda iç çektiler: Belki de biz yanıldık, dediler.

Kahvaltıdan sonra her şey normale döndü, herkes işinin başına geçti. Hatta yüzlerde hafif bir sevinç bile vardı.

Zira artık bu koca sarayda Yingge Köşkü kimsenin ağız kokusunu çekmek zorunda kalmayacaktı.

Öğle vakti Yan Xun çiçek serasının kapısını açtığında, Chu Qiao'yu çiçek raflarına yaslanmış, sanki onu bekliyormuş gibi buldu.

"Benim Kan Tilan'ım!" diye feryat etti Yan Xun, hemen öne atılarak.

Chu Qiao şaşırdı, arkasına baktığında Yan Xun'un kırılmış bir orkide dalını tuttuğunu ve üzüntüyle hayıflandığını gördü.

"Ben yapmadım," dedi genç kız hemen ellerini kaldırarak. "Oraya yaslanmıyordum bile."

"Bu rafların arasındaki ipleri görmedin mi?"

Chu Qiao dikkatli bakınca ipleri fark etti, omuz silkti. "Peki, ben yapmış olayım; sana yenisini alırım."

Yan Xun başını salladı, saksıyı kenara koyup bir sandalyeye

oturdu. Ciddileşerek sordu: “Bu mesele hakkında ne düşünüyorsun?”

Chu Qiao bir süre düşündükten sonra cevap verdi: “İmparator sana karşı gerçek bir öldürme niyeti besliyor artık.”

Yan Xun hafifçe gülümsedi. “Bana karşı öldürme niyeti beslemediği bir gün mü oldu?”

“Bu seferki farklı,” dedi Chu Qiao başını sallayarak. “Seninle buzları eritmek gibi bir derdi yok; sadece halkın gözünü boyamak ve kendine bir çıkış yolu bulmak istiyor. Hem senden kurtulmak istiyor hem de ellerini kirletmeden.” Genç kız meseleyi tane tane analiz etmeye devam etti: “Şu an soylu aileler çok güçlü, toprakları çok geniş. İmparator’un başkentteki ordu dışında neredeyse hiç askeri gücü yok. Siyasi, askeri ve mali güç ya İhtiyar Heyeti’nin ya da büyük ailelerin elinde. Zhao Zhengde otoriteyi geri kazanmak istiyorsa, Meng Tian ve Le Xing gibi az sayıdaki sadık general dışında, tek umudu sınır boylarındaki krallardır. Bu yüzden seni açıkça öldüremez. Birincisi, Yan Kuzeyi’ni galeyana getirmekten ve Daitong Cemiyeti’nin suikastçılarından korkuyor. İkincisi, diğer kralları ürkütmekten çekiniyor; yeni bir toprak müsaderesi söylentisinin çıkmasını istemez. Soylular zaten kralların isyan etmesini bekliyor ki topraklarına çöküp kendi güçlerini artırsınlar. Eğer kralların gücü soylular tarafından yutulursa, imparatorluk otoritesini geri almak imkânsız hale gelir.”

Yan Xun onaylayarak dinliyordu. Genç kız devam etti: “Bu yüzden seni öldürmek için başkasının elini kullanmak zorunda. Öyle bir yapmalı ki suç başkasının üzerine kalsın, kendi tertemiz çıksın. Ama şu an ölürsen herkes onu suçlar. İşte bu yüzden kızını seninle evlendiriyor; dünyaya ‘bakın, aramızdaki buzlar eridi, onu affettim’ mesajı veriyor. Herkes onun seni gerçekten Yan Kuzeyi’ne göndereceğine ve geçmişi unuttuğuna inanacak. Sonra seni bizzat öldürecek. Sen ölünce en sevdiği kızı dul kalmış olacak; o zaman kimse ondan şüphelenmeyecek.”

— 56 —

Yan Xun hafifçe gülümsedi, çayından bir yudum alıp, “Söylediğin her şey doğru,” dedi.

Limonluk oldukça sıcaktı; Yan Xun orkidelere düşkündü. Oda, orkidelerin baygın kokusuyla doluydu; esen ılık rüzgâr insanı sarhoş edecek kadar yumuşaktı.

Yan Xun’un kaşları hafifçe yukarı kalktı, alçak sesle sordu: “Peki, A'Chu sence ne yapmalıyım?”

“Zihninde çoktan bir karara varmışsın, neden bana soruyorsun ki?” Chu Qiao kaşlarını çatarak sert bir sesle devam etti. “Zhao Chun’er ile evlenmek, ileride mutlak bir ölüm fermanı demek; evlenmemek ise imparatorluk fermanına karşı gelmek, hakanın emrine itaatsizlik etmek olur ki bu da isyan niyetini açıkça ortaya koyar ve felaketi anında başımıza yıkar. Senin gibi zeki biri, bu terazideki kârı ve zararı nasıl tartamaz?” Konuşmasını bitiren Chu Qiao, belli belirsiz bir gülümsemeyle ekledi: “Bu yedi yıl boyunca ne aşağılamalara, ne darboğazlara göğüs gerdik; şimdi sıradan bir kadın mı bizi durduracak? Hah, imparator kendi geri çekilme yolunu maskelemeye çalışıyor, biz de zaman kazanmak için aynı oyunu oynuyoruz. Tek acınası olan, Zhao Chun’er’in o saf ve karşılıksız aşkı.”

Yan Xun’un yüzündeki ifade yavaşça değişti; o soğuk tavrına bir parça hüzün ve yorgunluk eklendi. Ağır ağır konuştu: “Gerçek düşüncen bu mu? Demek benim yerime her şeyi çoktan planladın.”

“Yıllardır kederi de sevinci de paylaştık; hayatımız, onurumuz ve utancımız çoktan birbirine bağlandı. Elbette senin için plan yapacağım,” dedi Chu Qiao kararlı bir sesle. “Kaldı ki ben söylemesem bile sen aynı kararı verecektin. Dün gece bana bunu zaten söylemiştin.”

Yan Xun bu sözler üzerine bir an duraksadı, ardından belli belirsiz gülümsedi. “A'Chu, gerçekten de bu dünyada beni en iyi

tanıyan sensin.”

Chu Qiao ayağa kalktı, rahatlamış bir ifadeyle Yan Xun’un omzuna hafifçe vurdu. “Tabii ki öyle. Beraber büyüdük, ölümüne bir yoldaşlığımız var; bu asla değişmeyecek.”

Yan Xun, Chu Qiao’nun rahatlamış yüzüne bakarken o da gülümsedi ve başını salladı. “Evet, asla değişmeyecek.”

“Ben artık gideyim, yakında Süvari Birliği’ndeki görevime başlayacağım. Gitmeden önce Zhao Song’a bir uğrayıp selam vereyim.”

Yan Xun başıyla onayladı, ayağa kalktı. “Benden de ona selam ilet.”

Chu Qiao arkasını dönüp dışarı doğru yürümeye başladı. Tam kapıya varmıştı ki adımları duraksadı. Yumruklarını yavaşça sıktı, sonra serbest bıraktı; bunu üç kez tekrarladı ama yine de dışarı çıkmadı. Yan Xun onun söyleyecek bir şeyi olduğunu hissetmiş gibi üstelemedi, sadece sessizce bekledi.

“Yan Xun, gönül işleri yiğidin azmini kırar. Henüz gerçekleştirmediğin pek çok dileğin var; büyük hedefleri her şeyin önünde tut.”

Yan Xun’un yüreğine buz gibi bir his çöktü. Cevap vermedi; sadece genç kızın sırtının, limonluğun kat kat yeşillikleri arasında kayboluşunu uzun süre kıpırdamadan izledi.

A'Chu, ben sana bir damla iyilik ettim, sen bana deryalarla karşılık veriyorsun. Peki, senin bu uçsuz bucaksız minnetin karşısında, ben borcumu nasıl ödeyeceğim?

Öğle güneşi pırıl pırıldı ama Yan Xun birdenbire her şeyin gözlerini acıtacak kadar parlak olduğunu hissetti.

Martın on dördü; gökyüzü yüksek, rüzgâr serindi. Kış yaseminleri tüm ihtişamıyla açmıştı. Öğle vakti kar serpiştirmeye başladı; her şey sıradan görünüyordu. Başkentin soyluları hâlâ Yanbei Veliahtı’nın, hanedanın en asil kanına sahip olan Prenses Chun ile evleneceği konusunu konuşuyor, türlü tahminler ve gizli hesaplar yapıyordu. Sarayın içinde ve dışında karanlık akıntılar çalkalanıyordu.

Ancak bu kargaşanın ortasında, kimse Yeşil Ordu'nun şehir savunma birliklerinin nöbet değişimini bir saat erkene aldığını fark etmedi. Batı kapısının bir köşesi de sabahın erken saatlerinde, normalden bir saat önce açılmıştı.

Haber ulaştığında Yan Xun, limonlukta rahat kıyafetleri içinde keyifle çayını içiyordu. Dış koridordaki müzisyenler, melankolik ve dolambaçlı bir ezgi olan "Batı Gemisinde Çiçekli Gece"yi çalıyorlardı.

Yan Xun'un dudak kenarı hafifçe kıvrıldı. Yanında duran A'Jing, sessizce emirlerini bekliyordu. Yan Xun sadece elini hafifçe sallayarak gitmesini işaret etti ve yanındaki müzik kutusundan bir nota çubuğu çekip rastgele fırlattı.

Müzik aniden kesildi. Yaşlı saray müzisyeni yerdeki çubuğu aldı, üzerine kısa bir göz attı ve yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. Hemen ardından, savaşın hiddetini ve sarsıcılığını taşıyan bir kanun sesi yükseldi; ses o kadar keskindi ki sanki metali yarıyordu.

Yan Xun kahkahalar atarak müziğin ritmine ayak uydurdu ve gür bir sesle mısraları okudu:

"Sarhoş elimde katil kılıcı, sekiz yüz kelle serdim yere,

Üstüm başım şarap kokusu, karlar içinde gömdüm al gülleri!"

Chu Qiao kapının dışında dururken parmak uçlarında soğuk bir sızı hissetti. Başını kaldırdı; uçsuz bucaksız gökyüzünde kar taneleri uçuşuyor, tepesinde siyah bir kartal çığlıklar atarak dönüyordu.

Kargaşa ne kadar da çabuk gelmişti? Tıpkı hasat sonu bozkırlarına düşen bir kıvılcım gibi; bir kez düştü mü hızla yayılıyor, her yeri yakıp kavuruyor ve bir anda göğe yükselen bir yangına dönüşüyordu.

Öğleden sonra kar durdu, gökyüzü açıldı. Hazine Bakanlığı'ndan sıradan bir ambar memurunun yazdığı rapor, İhtiyarlar Heyeti'nin masasına ulaştı. Raporda; hazinede tahıl ve para kalmadığı, imparatorun doğum günü şenliklerinin karşılanamayacağı, Zhongzhou'daki afetzedeler için ayrılan tahılın birileri tarafından zimmete geçirildiği, aç kalan halkın

isyan ederek zengin konaklarını yağmaladığı ve sayısız insanın yaralandığı yazıyordu. Birileri gizlice Doğu Karargâhı'ndaki askerlerin erzağını bozuk pirinçle değiştirmiş, bu yüzden zehirlenerek ölenler olmuştu. Kırk birinci ordunun yarısı ayaklanmış, on binden fazla ölü ve yaralı vardı. Köklü aileler kurtlar gibi devlet malına çökmüş, ceplerini doldurmuşlardı. Raporun devamında ise insanın kanını donduracak bir dizi rakam sıralanmıştı.

Küçük bir taş bin dalga yarattı; başkenti sarsacak olan bu fırtına, Hazine Bakanlığı'ndaki o küçük memurun raporuyla fitillenmişti.

Bunu, inanılmaz bir hızla gelen soruşturmalar ve görevden almalar izledi. İhtiyarlar Heyeti'nde düzen bir anda bozuldu. Ordu Komutanlığı'ndan gelen sert bildiriler, her kelimesi kanlı gözyaşı, her cümlesi çelik gibi kararlı ifadelerle yankılandı. Büyük klanlar korku içinde sağa sola koşturmaya başladı. Bir saat sonra şoke edici bir sonuç masaya kondu: Zhongzhou'daki afet yardımı işleri başkent valiliği tarafından yürütülüyordu ve Zhao Qi göreve gelmeden önce bu işlerin başında Muhe Xifeng vardı. Ordu ve tahıl dairesindeki sevkiyatlar ise tahıl dairesi başkanı Song Duan'ın elindeydi. Başkentte Song Duan'ın, Muhe ailesinin eski reisi Muhe Yunting'in en sevdiği torunu olduğunu ve ailedeki konumunun öz evlatlardan farksız olduğunu bilmeyen yoktu. Başkent valiliğinin açığı sekiz yüz bin altın değerine ulaşmış, tahıl dairesinde ise yirmi milyon altınlık hayali hesap saptanmıştı.

İhtiyarlar Heyeti derhal karar alıp Saray'a sundu. Muhe ailesinin reisi Muhe Yunye, saray kapısında diz çökerek imparatordan af diledi; aynı zamanda karşı saldırıya geçerek o küçük ambar memurunun Wei hizbinden olduğunu ve sunduğu verilerin sahte olduğunu iddia etti.

Saray beklenmedik bir şekilde kapılarını kapattı, kimseyi kabul etmedi. Ancak Muhe Yunye kapıda diz çökmüş beklerken, Mor Altın Kapısı'ndan gizli bir emir sızdı: "Muhe ailesinin karıştığı yolsuzluk muazzam boyuttadır, görevlerini ağır şekilde ihmal etmişlerdir. Üçüncü Prens Zhao Qi'ye, iki bin kişilik Yeşil

Ordu birliğiyle Muhe malikânesine baskın yapması, mallara el koyması ve suçluları tutuklaması emredilmiştir. Direnen olursa yerinde infaz edilecektir!”

Zhao Qi, Yeşil Ordu birlikleriyle gizlice Muhe malikânesine doğru ilerlerken, Saray Terzihanesi nişan töreninde giyilecek asil kıyafetleri getirmişti. Yan Xun orta salonda durmuş, terzihane görevlilerini hürmetle uğurluyordu; her birine cömertçe bahşiş verilmişti.

Batıdan gelen kıymetli kumaşlar, dünyaca ünlü Sujin nakışları... Kumaşın üzerindeki ejderhalar pençelerini vahşice açmış, altın ipliklerle işlenmiş gözleri sanki her an canlanacakmış gibi parlıyordu. Chu Qiao diz çöktü, Yan Xun’un altın işlemeli yeşim kuşağını bağladı. Keskin tütsü kokusu genzini yakıyor, nefes almasını zorlaştırıyordu.

Oda çok sessizdi, hizmetkârlar çekilmişti. Chu Qiao’nun ışık altındaki silüeti biraz zayıf görünüyordu; boynu bembeyaz ve zarifti, kulakları kar gibi narin, göğüsleri hafifçe belirgindi. Artık o, erkek kılığına girdiğinde kimsenin şüphe etmediği o "erkek fatma" değildi.

Yan Xun yavaşça nefes verdi, alçak sesle sordu: “A'Chu, senin doğum günün ne zamandı?”

Chu Qiao onun arkasına geçmiş, omuz askılarını düzeltiyordu. Soruyu duyunca, “Hatırlamıyorum,” diye cevap verdi.

Yan Xun bir an duraksadı, kızın söylemek istemediğini sandı. “Sen de yakında on altı olacaksın, genç kızlığa geçiş töreninin yapılması gerekirdi.”

Chu Qiao başını salladı. “Benim öyle merasimlerle ne işim olur?”

Yan Xun sustu. Ağzını açtı bir şeyler söyleyecek gibi oldu ama kelimeleri bulamadı.

Chu Qiao onun önüne geçti, kaşlarını çatarak göğüs kısmındaki bulut desenine baktı. Üst köşede bir iplik kaçmıştı; Terzihane’nin bir ihmali miydi yoksa kasıtlı mı yapılmıştı, bilinmezdi.

“Çıkar şunu, o ipliği geri düzelteyim.”

Yan Xun şaşırdı. “Sen bu işlerden anlar mıydın?”

Chu Qiao kaşını kaldırıp ona baktı. “Çocukken kıyafetlerini kim yamıyordu sanıyorsun?”

Işığın altında oturan bir kadın, dumanlı bir sis gibi çatılmış kaşlar...

Yan Xun’un zihni bir anda uzaklara gitti. Nasıl unutabilirdi? O buz gibi kar gecelerinde, rüzgârın ıslık çaldığı o derme çatma odada; bu kız ateşin başında oturur, zayıf bir mum ışığında saraylı hanımların mendillerini, elbiselerini işlerdi. Sırf o tembel saray hizmetkârlarını memnun edip karşılığında bir gıdım yemek ve bir parça kömür alabilmek için...

Hâlâ o duruşunu hatırlıyordu; beli bükülmüş, küçücük bedeniyle bazen uykusuzluktan gözleri kapanır, dizlerine kapanıp birazcık kestirirdi. Yüzü çok huzurlu olurdu, asla şikayet etmezdi.

Bu yıllar boyunca Yan Xun, geçmişi hatırlamamak için kendini zorlamıştı; nefretin mantığını kör etmesinden korkuyordu. Bu yüzden, o yalnız ve çetin yollarda yürürken, karşısındaki bu kızın onu nasıl ayakta tuttuğunu unutmuştu. Onun için yemek pişirmiş, kıyafetlerini dikmiş, gözcülük yapmış, ilaç aramıştı. Ona o gösterişli ama boş dövüş tekniklerini bıraktırıp yakın dövüşü, mızrak ve kılıç kullanmanın en etkili yollarını öğretmişti. Onun için savaş stratejileri yazmış, bu devasa hapishanede onunla birlikte kalıp aşağılanmalara, dayaklara sessizce katlanmıştı.

Bu kız; narin, güçsüz ve kimsesizdi ama dünyanın en çelikten yüreğine sahipti. Yan Xun’un dünyası başına yıkıldığında, o zayıf omuzlarıyla onun paramparça gökyüzünü sırtlamış, canı pahasına ona yaşayacak bir alan açmıştı.

“Tamamdır,” dedi genç kız ayağa kalkıp önüne gelerek. “Bir dene bakalım. İki saat sonra nişan töreni başlayacak, bir hata olmamalı.”

Adamın dudaklarından derin, boğuk bir iç çekiş döküldü. Kollarını açıp genç kızı bir anda göğsüne bastırdı. Çenesini kızın başına yaslayıp yorgun bir sesle fısıldadı: “A'Chu.”

Chu Qiao donup kaldı, bedeni bir an için kaskatı kesildi. Yan Xun'un kollarını hafifçe itmeye çalıştı. "Ne oldu? Bir terslik mi var?"

"Kımıldama," dedi Yan Xun fısıltıyla. "Bırak sadece biraz böyle kalayım."

Chu Qiao'nun bedeni yavaşça gevşedi. O da ellerini uzatıp Yan Xun'un beline doladı, alnını adamın göğsüne yasladı ve sustu.

"A'Chu, beni suçlama," dedi Yan Xun alçak, boğuk bir sesle. Sesi sonbahar rüzgârının yaprakları hışırdatması gibiydi. "Bu yıllar boyunca hoşuna gitmeyen çok şey yaptım. Dışarıdan soğuk görünüyorsun, kılıç sallarken elin hiç titremiyor ama biliyorum, sen iyiyi ve kötüyü gerçekten ayırt edebilen birisin. Lingnan'daki çay tüccarları, Huai Nehri'ndeki gemi sahipleri, başkentteki zahireciler ve emrime uymayan Yanbei yetkilileri... Ellerimdeki kan çok ağır. Sadece eskisi gibi olmak istemiyorum; yanımdakilerin aşağılanmasını, öldürülmesini izleyip hiçbir şey yapamayan o aciz adam olmak istemiyorum. Ama şimdi, bu kadar çabalamama, bu kadar şey yapmama rağmen hâlâ başkaları tarafından yönetiliyorum. Kalbimin sesini dinleyemiyorum, seni koruyamıyorum."

Chu Qiao'nun gözlerinde belli belirsiz bir ışık parladı, dudaklarını hafifçe birbirine bastırdı. Yüreğine doğru ılık bir akıntı yayıldı; o isimlendiremediği, karmaşık duygular zihnini bir karınca sürüsü gibi kemiriyordu. Anlamıyor değildi ama yine de başını sallayarak konuştu: "Hepsini anlıyorum. Benim için endişelenme, o Süvari Birliği'ndeki kaba askerler bana kolay kolay diş geçiremez."

— 57 —

Genç kızın yüzünü göremiyor, sadece sesini duyuyordu. Yan Xun bir an duraksadı ve kollarını yavaşça gevşetti.

Hâlâ anlamıyordu ya da belki de bu meseleyi hiç ciddiye almıyordu.

Yan Xun sessizce başını salladı. “Güzel, o zaman kendine dikkat et.”

Chu Qiao da onayladı: “İçin rahat olsun. Birazdan başlayacak olan büyük şölene seninle gelmeyeceğim. Tek başınasın, her şeye karşı tetikte ol.”

Arkasını dönüp çıkmak üzereyken, Yan Xun’un sesi arkasından belli belirsiz ama derinden yankılandı: “A'Chu.”

Genç kız duraksadı.

“Herkes bana ihanet edebilir ama sen edemezsin. Herkes beni terk edebilir ama sen edemezsin.”

Chu Qiao cevap vermedi, öylece durdu; ardından kapıyı açıp dışarı çıktı.

Yan Xun gözlerini yavaşça kapattı, koltuğuna yaslanıp kendi kendine mırıldandı: “Eğer gidersen, her şeyimi kaybederim.”

Bahçede ince bir kar tabakası vardı. Genç kız, üzerinde Yan Xun’un kendi elleriyle hediye ettiği beyaz tilki kürkü, açık yeşil entarisiyle duruyordu. Rüzgâr saçlarını savururken, penceredeki gölgeye uzun uzun baktı, bir süre oradan ayrılamadı.

Buradaki sessizliğin aksine, Yingge Avlusu’nun dışında hanedan üyeleri toplanmış, her yer bayram yerine dönmüştü. Rengârenk cam süsler ve kıymetli yeşimler, Sekizinci Prenses Zhao Chun’er’in kaldığı köşke kadar dizilmişti. Karların üzerine kırmızı halılar serilmiş, yol boyunca dizilen cariyeler en şık kıyafetlerini giymiş, fenerler yakılmıştı.

İlk nöbet vaktinde kalabalık köşkte toplandı. İmparator bizzat teşrif etmişti, herkes neşe içindeydi. Müzik sesleri köşkün olduğu

taraftan dalga dalga yayılıyordu. Issız Changhua Yolu'nda ise bir atlı sessizce bekliyordu. Genç kız, üzerinde Süvari Birliği'nin üniforması, omuzlarında yeşil peleriniyle uzaktaki o parıltılı ışıklara bakıyordu. Yüzü ifadesiz, tavrı soğukkanlıydı.

Gece ıssız, rüzgâr buz gibiydi. Yerle gök arasında yapayalnız kalmış gibiydi; rüzgâr alnındaki saçları uçururken, o küçük yüzü daha da zayıf ve hüzünlü görünüyordu.

Bu yolu kendim seçtim; en başından beri geri dönüş yoktu, sadece ileri gidebilirim.

Hayat bana hiçbir zaman pişman olma hakkı tanımadı; nafile duyguların senin yoluna engel olmasına asla izin vermeyeceğim. Büyük intikam alınmamışken, yarınımız meçhulken, gönül işlerine ne hacet?

Yan Xun, seni terk etmeyeceğim. Bana ihtiyaç duyduğun sürece yanında olacağım; o büyük zaferi kazandığın, kılıcınla dünyaya hükmettiğin anı bekleyeceğim. Sadece zayıflar hüzne kapılır, sadece acizler şikayet eder. Ben etmeyeceğim. Üzülmüyorum, asla.

Devasa bir çan sesi yankılandı. Tören görevlisinin "Merasim tamamlanmıştır!" nidasıyla birlikte havai fişekler gökyüzünü kapladı. Müzik sesleri çan seslerine karıştı; köşkün olduğu taraftan yükselen neşeli sesler, bu görkemli anı tüm dünyaya ilan ediyordu.

"Deh!" Soğuk rüzgârın ortasında genç kız aniden kırbacını şaklattı. Dudaklarını sıkarak atını mahmuzladı ve karanlığın içine doğru dörtnala atıldı.

Soğuk gece kasvetliydi. Kalabalık salonda Yan Xun, dimdik ayakta durmuş, dışarıdaki zifiri karanlığa bakıyordu; uzun süre tek kelime etmedi.

Sessiz Yingge Avlusu'ndaki küçük odada ise beyaz tilki kürkü masanın üzerinde, tertemiz ve yepyeni bir halde duruyordu.

"Seninle tanışalı sekiz yıl oldu. Bu süre zarfında her kederi ve her sevinci paylaştık, her zorluğa göğüs gerdik. Artık her şey geride kalmak üzere. Buradaki işler bittiğinde, Yanbei'ye döndüğümüzde, biz..."

Biz...

Biz evlenecektik, biz beraber olacaktık, biz bir daha hiç ayrılmayacaktık...

O söylenmemiş sözler, dile gelmemiş sırlar, nihayetinde zamanın tozları altında kaldı; toprağa karışıp eski izlerini yitirdi. Kader büyük bir yangındır; çoğu zaman fırsat kapıyı sadece bir kez çalar, kaçırdın mı bir daha asla geri gelmez. Sarayda içki ve dansla sefa sürülürken, şehrin kuzeybatısından yürek parçalayıcı bir çığlık yükseldi!

Zhao Che irkilerek fırladı, çizmelerini bile giymeden çadırından dışarı fırladı. Kuzeybatı ufkunda alevler göğe yükseliyor, savaş naraları yeri göğü inletiyordu. Kargaşa bir salgın gibi yayılmıştı; şehirden yol yapımı için ayrılan Yeşil Ordu birlikleri çoktan Süvari Birliği'nin karargâhını kuşatmıştı. Kılıçlar parlıyor, zırhlar soğuk bir ışık yansıtıyordu.

Büyük bir şeyler oluyordu!

Zhao Che kaşlarını çattı, yanındaki muhafızlara gürledi: "Silahımı getirin!"

"Bekle." Soğuk bir ses duyuldu. Zhuge Yue, çadırın gölgesinden çıkarak sakince, "Gidemezsin," dedi.

Zhao Che, bu davetsiz misafire ters bir bakış attı. "Senin burada ne işin var?"

"Şu tarafa bak, orası kimin malikânesi?"

Zhao Che bakışlarını çevirdiğinde, aklına en son gelmesini istediği o isim düştü.

Muhe ailesi!

Zhuge Yue'nin kolunda beyaz bir kuş duruyordu; gagası keskin, gözleri ateş kırmızısıydı. Bu, Yan Xun'un o gün boğarak öldürdüğü Cangwu kuşunun aynısıydı. Kuş uysalca duruyor, ara sıra gagasıyla adamın parmaklarını didikliyordu. Zhuge Yue kuşla oynarken konuşmaya devam etti: "Muhe ailesi yolsuzluk davasına karıştı. Muhe Yunye bütün öğleden sonra saray kapısında diz çöktü ama hakan onu kabul etmedi. Neden? Bu olay çok ani gelişti; ihbardan soruşturmaya, suçun kesinleşmesine kadar sadece yarım gün sürdü. Önceden planlanmasa buna kim inanır? Sekizinci Prenses Zhao Chun'er bu

gece nişanlanıyor; böyle büyük bir şölene sen neden çağrılmadın? Kraliçe ile aran iyi olmasa bile Chun'er senin öz kız kardeşin, bu neden? Muhe ana malikânesi kuşatıldı; Muhe senin anne tarafın, elinde de büyük bir ordu var, normalde ilk senin kontrol altına alınman gerekirdi. Ama dışarıdaki kuşatma birliği senin adamlarınla kıyaslanamaz bile, sana karşı koymaları imkânsız. Neyi bekliyorlar? Hâlâ anlamadın mı?"

Zhao Che'nin gözlerinde şimşekler çaktı. "Yani diyorsun ki, babam..."

"O kadar emin olma," dedi Zhuge Yue hafifçe gülümseyerek. "İmparator seni Süvari Birliği'nde tutarak belki de sadece test ediyor; Zhao mu yoksa Muhe mi olduğunu görmek istiyor. Dışarıdakilere gelince; onlar imparatorun adamları olmayabilir, senin ölmeni en çok isteyenlerin adamlarıdır."

Zhao Che zeki bir adamdı; sadece bir anlık öfke ve şaşkınlık mantığını gölgelemişti. Şimdi her şeyi enine boyuna düşününce parçalar birleşti, sırtından aşağı soğuk terler boşaldı.

"O kişi senin gardını düşürmeni istiyor. Süvari Birliği'ni az sayıda askerle kuşatarak seni kışkırtıyorlar; eğer bir adım dışarı atarsan anında hain ilan edileceksin. O zaman seni öldürmeye gelenler sadece dışarıdaki o bir avuç asker olmayacak."

Zhao Che kaşlarını çattı, uzun bir sessizliğin ardından sordu: "Neden bana yardım ediyorsun?"

"Çünkü sen Muhe Nayun'un oğlusun. Muhe ailesi düştükten sonra Üçüncü Prens Zhao Qi'nin önü açılacak; onun annesi ise Wei ailesinden. Ne tesadüf ki, ben Wei ailesinden değilim."

Zhuge Yue ona gülümseyerek baktı. "Bak, ne kadar çabuk ortak bir düşmanımız oldu."

Zhao Che soğukça homurdandı. "Muhe ailesi düşse bile, Zhuge ailesiyle iş birliği yapacağımdan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Zhuge Yue gökyüzüne baktı, kolunu açtı ve beyaz kuş kanat çırparak havalandı. Arkasına bakmadan yürürken mırıldandı: "Eğer bu kadar basit bir çıkar ilişkisini bile göremiyorsan, bu gece burada olmama gerek yoktu demektir."

Zhao Che başını öne eğip bir süre düşündü, sonra birkaç adım atıp ona yetişti. “Sen normalde böyle işlere karışmazsın, neden bu sefer elini taşın altına koydun?”

Zhuge Yue çoktan uzaklaşmıştı, sesi yankılanarak geldi: “Sadece şu Zhao Qi denilen heriften pek haz etmiyorum, o kadar.”

Bütün gece boyunca kargaşa dinmedi. Başkent halkı evlerine kapandı, kimse dışarı çıkmaya cesaret edemedi. Savaş naraları şafak sökene dek kesilmedi; alevler göz alıcı, dumanlar boğucu, her yer feryat figandı.

Muhe ailesinin isyanı zaten beklenen bir şeydi. Onlar durumun bu kadar ciddi olduğunu, bunun bir aile katliamına dönüşeceğini, imparatorun köklerini kazıyacağını fark etmemiş olsalar bile; Wei Klanı ve Zhao hanedanı onları bu çıkmaza çoktan itmişti.

Yüz yıllık köklü bir aile olan ve devlet yönetiminde sayısız devlet adamı yetiştiren Muhe ailesi, hazırlıksız yakalandıkları için darmadağın oldu. Her biri kendi başına savaşınca imparatorluk ordusu onları birer birer yuttu; karşı koyacak güçleri kalmamıştı.

Gün ağarırken savaş sona ermek üzereydi. Muhe Xiweng, Muhe Xili ve Muhe Yunxiao olay yerinde öldürüldü. Ailenin iki binden fazla askeri can verdi. Muhe Yunye tutuklanıp zindana atıldı. Muhe ailesinden kadın, erkek, genç, yaşlı demeden herkes yakalandı; Yunye’nin doksan yaşındaki annesinden kundaktaki bebeğe kadar başkent zindanları hıncahınç doldu.

Aynı zamanda şehir kapıları kapatıldı, kimsenin dışarı çıkmasına izin verilmedi. On Üçüncü Prens Zhao Song, Muhe ailesinin mühürlerini ve taklit mektupları yanına alarak doğu ve güneydoğu ordularına doğru yola çıktı. Muhe Yunye’nin ölüm döşeğinde olduğu haberini yayarak, ailenin diğer önemli isimlerini acilen başkente, yeni aile reisini seçmeye çağırdı.

Ancak dört bir yanın ordu komutanları şehre adım atar atmaz tutuklandılar. Muhe ailesinin son umudu da böylece suya düştü, tam bir hezimete uğradılar.

Fakat o gece, Muhe Yunye'nin torunu Song Duan, sıkı korunan zindandan kaçmayı başardı ve engelleri aşarak şehirden çıkıp doğuya doğru at sürdü.

Zindandaki Muhe mensupları sevinç çığlıkları atarken, Muhe Yunye donup kaldı. Uzun bir süre sonra yaşlı gözlerini kapattı, atalarına karşı mahcup olduğunu haykırarak hıçkıra hıçkıra ağladı.

Üç gün sonra, General Meng Tian'ın torunu Meng Zhan ve evlatlık kızı Meng Feng, Meng ordusuyla birlikte doğuya, Muhe ailesiyle iş birliği yapan Huaidong'daki Song ailesini cezalandırmaya gittiler.

Song ailesi korkudan ne yapacağını şaşırdı. Aile reisi derhal karar alıp Muhe Yunye'nin kızı Muhe Minglan'ı ve Song Duan'ı elleri kolları bağlı bir şekilde Meng ordusunun önüne attı.

Ancak Meng Zhan onları kabul etmedi. Bir ok yağmurunun ardından ordu ilerleyişine devam etti ve beş gün geçmeden Huaidong'un en saygın ailesi olan Songların kapılarını yerle bir etti.

Bir anda, birbirine bağlı iki koca sülale kırıma uğradı. Martın yirmi sekizinde, Dokuz Cehennem Platformu'nun giyotinleri altında Muhe ve Song ailelerinden dört binden fazla kafa düştü. Muhe ailesinden, Kraliçe Muhe Nayun hariç, beş kuşaktan kimse sağ kalmadı. Hatta İmparatorluk Cariyesi Muhe Nari ve Muhe Lanxiang'a bile bizzat imparator tarafından zehirli şarap gönderilerek ölüme yollandılar.

İnfaz günü başkent halkı akın akın izlemeye geldi. Şehirde kimse kalmamıştı; atmosfer bir bayram havasından farksızdı.

Bir zamanların görkemli hanedanı, kapısında arabaların eksik olmadığı o asil aile, böylece toprağa gömüldü. İmparatorluğun güç savaşında bir kurban daha verilmişti. Bir zamanlar altınlar ve mücevherler içinde parıldayan o mağrur başlar, imparatorluğun demir giyotini karşısında öne eğildi ve kanları toprağa karıştı.

O "ebedi" sanılan şan ve şöhret, nihayetinde toz olup uçtu.

— 58 —

Tam on dört gün boyunca Zhao Che karargâhtan bir adım bile dışarı çıkmadı ama haberler dalga dalga gelmeye devam ediyordu. Bu haberler Zhao Che'nin casuslarından gelmiyordu; o artık acı bir şekilde farkındaydı ki, bu bilgiler sadece onu kışkırtmak ve dışarı çıkmaya zorlamak için atılan yemlerdi. Gözlerini açmasa bile, çadırın dışındaki o soğuk kılıç parıltılarını görebiliyordu.

Nisanın ikisinde, Saray'dan bir ödül fermanı geldi: Zhao Che'nin sadakati ve vatanseverliği övülüyor, kendisine iki bin altın bahşediliyor ve Doğu Ordusu Generalliği'ne terfi ettiriliyordu. Bu rütbe şu an için fiili bir güç sağlamasa da, imparator bizzat sefere çıktığında onun en yakınındaki komutan olacağı anlamına geliyordu; bu da imparatorun ondan ne kadar memnun olduğunun ve ona güvendiğinin bir kanıtıydı.

Fermanı aldığı gece Zhao Che, Süvari Birliği'nin talim meydanında uzun süre sessizce dikildi. Muhe ailesinden nefret edebilirdi; onların küstahlığından, had bilmezliğinden, devlet işlerine karışmalarından tiksinebilirdi.

Ancak şunu kabul etmek zorundaydı: Yıllardır diğer prensler arasında dimdik ayakta kalabilmesini, arkasındaki bu güçlü anne tarafına borçluydu. Şimdi Muhe ailesi bir dağ gibi devrilmişken, aç kurtlar gibi bekleyen diğer kardeşlerine karşı nasıl ayakta kalacaktı?

Beş gün boyunca Süvari Birliği'ne kasvetli bir hava hâkim oldu. Arkası sağlam olanlar askeriye içindeki tanıdıklarını kullanarak Yeşil Ordu'ya geçiş yaptılar; geri kalanlar ise hastalık bahanesiyle ordudan ayrılıp evlerine döndüler. Zhao Che kimseye engel olmadı. Sonuçta bu soylu çocukları biliyordu ki, imparatorlukta tutunabilmek için sadece hakanın teveccühü yetmezdi; arkanda güçlü bir destek olmalıydı.

Bu beş günde Süvari Birliği'nin mevcudu üçte iki oranında

azaldı. Geriye kalanlar ya Zhao Che'ye yıllardır sadık olan adamları ya da sınırlardan yükselip gelen halk çocuklarıydı.

En koyu kan bile bir gün yıkanıp temizlenirdi; başkent nihayet sakinleşmişti. O gün Ordu Komutanlığı'ndan resmi bir yazı geldi. Ulak doğrudan ana çadıra gitti, Zhao Che'yi göremeyince mektubu bırakıp hemen çıktı. Uzaktan Zhao Che'nin geldiğini görünce görmezden gelip atına atladığı gibi toz duman içinde uzaklaştı.

Yardımcı Komutan Cheng mektubu getirdi, kaşlarını çatarak konuştu: "Efendim, Ordu Komutanlığı'ndan emir var. Süvari Birliği'ni şehirden çıkarıp yüz otuz li ötedeki Yucheng'e, Bian Tang Veliahtı'nın arabası geçebilsin diye yol yapımına gönderiyorlar."

Zhao Che mektubu almadı, sadece yumruklarını yavaşça sıktı.

Yarım ay önce Üçüncü Prens Zhao Qi, yol yapımı için bizzat görev istemişti; ancak Muhe olayları gösteriyordu ki Zhao Qi aslında saraydan hiç ayrılmamış, Yeşil Ordu da şehir dışında pusuya yatıp fırsat beklemişti.

Şimdi Muhe ailesi yok edilmiş, Wei Klanı tek güç haline gelmişti. Zhao Qi bütün övgüleri ve halkın sevgisini toplamıştı; şimdi ise Zhao Che'den, Süvari Birliği'ni alıp yol yapmaya gitmesini istiyorlardı. Bu, güçlünün zayıfa duyduğu bir aşağılama mıydı yoksa galibin mağlubu ezmesi mi?

Zhao Che uzun süre sessizce durdu. Her ne kadar bu devranın böyle döndüğüne alışık olsa da, içindeki öfkeyi dindiremiyordu. Soğuk bir gülümsemeyle arkasına döndü; bakışları keskin bir bıçak gibi o görkemli saraya saplandı.

Ertesi gün Süvari Birliği, Bian Tang Veliahtı Li Ce'yi karşılamak üzere yol yapımı için Yucheng'e doğru yola çıktı.

Bian Tang, imparatorluktan çok uzak sayılmazdı; hızlı bir atlıyla bir ayda, ağır bir arabayla iki ayda varılabilirdi. Ancak bu veliaht prens, nedense dört ay önceden yola çıkmış ve hâlâ ortalarda görünmüyordu.

İmparatorluğun prenslerinin çoğu sınır boylarında görev yapmış, ordularla bozkırlarda, dağlarda, nehirlerde yatıp

kalkmıştı. Ama bu Bian Tanglı misafir pek bir nazlıydı; nehir geçilecekse dört atın yan yana yürüyebileceği taş köprüler kurulmalıydı, bozkırlarda önce otlar temizlenmeliydi. Neymiş efendim, Bian Tang'ın o altın nallı atlarının toynakları kirlenmemeliymiş! Suya girmez, gemiye binmez, dağ yolundan gitmez, çöle uğramazdı. Elli li içinde bir kasaba yoksa yürümezdi. Çadırda kalmaz, pınar suyundan başkasını içmez, taze çay ve kaliteli şaraptan başkasını ağzına sürmezdi; yiyeceklerini bile Bian Tang'dan yanında getirirdi. Sadece kıyafetlerini ve eşyalarını taşıyan iki yüzden fazla arabası vardı. Bir şeyin üzerine erkek eli değmişse ona asla dokunmazdı. Bian Tang İmparatoru bu tek evladını yaşatmak için her yolu denemişti; duyulana göre Li Ce'nin yediği pirinç ve sebzeler bile sarayda özel bir toprakta yetiştirilir, köylüler arasından seçilen en yetenekli çiftçiler ve saraylı genç kızlar tarafından bizzat bakılırdı; prens ancak o zaman yemeği boğazından geçirebilirdi.

Bunları duyan Chu Qiao'nun dili tutulmuştu. Böyle bir karakteri karşılamak için Zhao Che'yi ve Süvari Birliği'ni göndermek, resmen adama zorluk çıkarmak değil de neydi?

Sonuçta Süvari Birliği'nin askerleri on gün boyunca karda kışta yol açıp her şeyi hazırladılar; dört gözle bu Bian Tanglı prensin teşrif etmesini bekliyorlardı. Derken önden bir haber geldi: Prens gece yorganı üzerinden atmış, şifayı kapmış ve geri dönmüş!

Zhao Che bunu duyunca sinirden burnundan soludu, atına atladığı gibi birliğiyle oradan uzaklaştı.

Chu Qiao haberi alınca hafifçe iç geçirdi. İçinde nedenini bilmediği bir huzursuzluk vardı; bu Bian Tanglı prens, eğer gerçekten bu kadar budala değilse, kesinlikle kendini gizlemeyi bilen çok tehlikeli bir usta olmalıydı.

Ne olursa olsun, Chu Qiao artık Süvari Birliği'ne atanmıştı. Muhe ailesinin kargaşasını bildiği için göreve başlama tarihini kasten geciktirmişti. Şimdi Zhao Che'nin eski gücü olmasa da hâlâ birliğin başındaydı; Chu Qiao da "Okçuluk Eğitmeni" unvanıyla orduda bir boy göstermek zorundaydı.

Ancak akşam saatlerinde Zhao Che bir haber gönderdi: O yüksekten uçan prens nihayet bir yerde durup dinlenmeye ikna olmuştu ama askeri kampa girmeyi reddediyordu. Yardımcı Komutan Cheng'e birliğin başında beklemesini emretmişti. Ayrıca, öncü birlik eğitmeni Chu Qiao'nun muhafızlarla birlikte ana karargâha gelip kendisiyle buluşmasını istiyordu.

Chu Qiao kaşlarını çatarak nedenini sordu.

Genç asker bir süre tereddüt ettikten sonra alçak sesle konuştu: "Prens, Zhao Che'yi görmek istemiyormuş. Onun üzerindeki 'öldürme aurasının' çok ağır olduğunu, bunun hastalığını tetikleyeceğini söylemiş. Bunları prensin yanındaki küçük hizmetçi kızlar iletti."

Herkesin başı döndü; bu cins prens, erkeklerle konuşmak istemeyen bir adam mıydı yani?

Asker, Chu Qiao'nun mutlaka kadın kıyafetleri giymesi ve hafifçe süslenmesi gerektiğini tembihledi. Vakit kaybetmeden yola çıktılar.

Hava onlara yardım etmişti; birkaç gündür kar yağmıyordu, yoksa onca emek boşa gidecekti. Chu Qiao ve dört muhafız atlarını dörtnala sürdüler. Üzerinde erkek kesimi olsa da oldukça şık duran kıpkırmızı bir kürk vardı; bu renk onun duru güzelliğini ve kar gibi beyaz tenini daha da ortaya çıkarıyordu.

İki yer arası çok uzak değildi, en fazla iki saatlik yoldu. Ancak daha bir saat gitmemişlerdi ki, karşıdan ağır ağır gelen bir araba göründü; altın işlemeli, ipeklerle süslü, bembeyaz soylu atlar tarafından çekilen dört atlı bir araba... Yolun ortasını tamamen kapatmıştı.

Chu Qiao kaşlarını çatarak atını dizginledi. Arabayı sürenlerin iki genç kız olduğunu gördü. Biri beyaz vizon kürklü bir yelek ve pembe pamuklu bir etek giymişti. Diğeri ise yeşil kıyafetler içindeydi, sanki bir avcı ailesinden gelmiş gibi görünüyordu. Başlıklarını takmışlardı, yüzleri soğuktan kızarmıştı ama sürekli arkalarına dönüp arabadaki kişiyle şakalaşıyorlardı; neşeli sesleri uzaktan duyuluyordu.

"Aaa! Fu abla, önümüzde birileri var!" Araba, Chu Qiao ve

adamlarının tam önünde durdu. Yeşil kıyafetli kız gözleri parlayarak arkasına döndü.

“Kimlermiş?” diye cilveli bir ses yükseldi içeriden. “Erkek mi kadın mı?”

Genç kız kıkırdayarak, etrafındakileri hiç umursamadan cevap verdi: “Dört erkek, bir kadın.”

“Öyle mi?” İçerideki ses bir an duraksadı ve devam etti: “Efendimiz soruyor; o kadının hali vakti yerinde mi? Kaç yaşlarında?”

Kız, Chu Qiao’yu yukarıdan aşağıya süzdü, dudak bükerek konuştu: “Fena değil, on altı on yedi yaşlarında. Ama benden çok da güzel sayılmaz; Fu abla, E abla ya da Qing ablanın yanından bile geçemez.”

İçeriden bir kahkaha tufanı koptu. Az önceki ses gülerek konuştu: “Efendimiz diyor ki; bizim Lü’er’e bile böyle dedirten biri kesinlikle bir afettir. Erkekleri salın gitsin, kadını bırakın; efendimiz ona bir çift laf edecek.”

Genç kız memnuniyetsizce homurdandı ve Chu Qiao’lara dönüp bağırdı: “Fu ablamın dediklerini duydunuz mu? Erkekler gitsin, kadın kalsın!”

Adamlar donup kaldı; dört muhafız öfkeden deliye dönmüştü. Kıyafetlerinden sıradan kişiler olmadıkları belliydi, bu kızlar kim olursa olsun bu kadar küstah davranmamalıydılar.

Chu Qiao ise tetikteydi. Başkentte çok soylu aile vardı; çoğu mantıksız ve ölçüsüz davranırdı, özellikle ailenin gençleri kural tanımazdı. Bunların hangi soylu aileden olduğunu bilmediği için dikkatli olmalıydı.

Onlar daha cevap vermeden, kız sinirlendi ve bağırdı: “Söylediklerimi duymuyor musunuz? Amma da aptalsınız!” deyip yerden iki altın çıkarıp fırlattı. Mağrur bir tavırla, “Kuşağında yeşim mühür yok, demek ki soylu değilsin. Sıradan bir halk kızı için bu fiyat gayet iyi, hadi yolunuza gidin!” dedi.

Muhafızlardan biri öfkeyle haykırdı: “Seni gidi sarı çıyan! Bir daha sakın...”

Sözünü bitiremeden havada bir kamçı şakladı. Küçük hizmetçi kız narin görünse de oldukça çevikti. Muhafız öfkesine yenik düşüp hazırlıksız yakalanmıştı; kamçı suratında şakladı ve kanlı bir iz bıraktı. Kamçının ucu gözüne gelmişti; muhafız acıyla atından yuvarlandı, gözünü tutarak feryat etmeye başladı.

“Hıh! Haddini bilmez köpek!” Kız küçümseyerek bir kez daha kamçısını savurdu.

Chu Qiao bu küstahlığı görünce öfkesine hâkim olamadı. Atını ileri sürdü, kamçının ucunu havada yakaladı ve ustaca bir hamleyle çekip kızın elinden aldı.

“Haddini aşma,” dedi Chu Qiao soğuk bir sesle.

Diğer muhafızlardan biri acıyla bağırdı.

Chu Qiao aşağı baktığında, az önce kamçılanan askerin avucunun kan içinde olduğunu gördü; kan gözünden geliyordu. Belli ki o göz artık kurtarılamazdı.

“Hıh!” Lü’er denilen hizmetçi kız umursamazca omuz silkti. “Ne olmuş yani, alt tarafı bir avam takımı... En fazla tazminatını öderim... Ah!”

Sözü bitmeden havada bir kamçı şakladı ve kızın o pürüzsüz yanağında patladı. Chu Qiao az önceki hamleden çok daha sert vurmuştu; kızın yanağından kanlar süzülmeye başladı. Genç kız acıyla çığlık atıp yanağını tuttu, nefretle Chu Qiao’ya baktı.

“Ne olmuş yani, alt tarafı kalbi kara bir mahluksun... Ben de senin bir gözünü kör edeyim, en fazla gümüşünü öderim,” dedi Chu Qiao, az önce kızın kullandığı tonda.

Kız dişlerini sıktı, ağlamadı ama bakışları zehir gibiydi.

“Seni gidi sürtük, bunu yanına bırakmayacağım!”

“Bırakmanı isteyen kim?” Chu Qiao gözlerini kısarak sordu. “Az önce beni satın almaktan bahsediyordun, hadi bakalım gücün yetiyor mu?” deyip bir fırlatma bıçağı çıkardı ve şimşek hızıyla atılıp arabayı çeken atlardan birinin sağrısına sapladı. At can havliyle şaha kalktı ve arabayı da peşinden sürükleyerek çılgınca koşmaya başladı.

— 59 —

“Onu ata bindirin, gidiyoruz!” diye emretti Chu Qiao adamlarına; hemen ardından atını mahmuzladı.

Az önce, etrafta sadece bu birkaç kişinin olmadığını fark etmişti. Rüzgârın ve karın örttüğü ormanlık alanda sayısız gizli adım sesi duyuluyordu. Durumun vahim olduğunu anlamıştı. Görünürde sahipsiz bir araba gibi dursa da, aslında etrafta yüze yakın usta koruma vardı. Bir çatışma çıkarsa sağ çıkmaları imkânsızdı; tek çare bilmezden gelip baskın yapmaktı.

Gerçekten de çok geçmeden arkalarından gürültülü nal sesleri yükseldi. Chu Qiao kamçısını şaklatıp, “Çabuk!” diye bağırdı.

Beş atlı hızla uzaklaşmaya çalıştı.

Tam o sırada havadan bir ok yağmuru indi. Oklar insanlara değil atlara nişan alınmıştı; dört muhafızın atı vurulunca adamlar yere kapaklandılar.

“Hâlâ durmayacak mısın?” Kulağının dibinde alaycı, büyüleyici bir ses yankılandı. Yanında kar beyazı bir at belirdi. Atın üzerindeki kırmızı giysili adamın saçları rüzgârda uçuşuyor, gözleri bir kadınınki gibi süzülüyordu. Yüzünde şeytani bir güzellik vardı; bir eliyle dizginleri tutarken diğer elindeki yelpazeyi sallıyor, Chu Qiao ile yan yana sürerken kahkahalar atıyordu.

Güm! Chu Qiao, adamın atının karnına sert bir tekme savurdu. Beyaz at acıyla kişnedi ama gerilemedi.

Adam bir an şaşırdı, sonra güldü: “Ne kadar da hırçın bir kadın! Güzel, madem ondan hoşlanmadın, bırakalım da bizi yalnız bıraksın.” Deyip eyerden havaya sıçradı ve ustaca Chu Qiao’nun atının arkasına kondu. Arkadan kollarını genç kızın beline doladı; sıcak nefesi kızın kulağının arkasında hissediliyordu. “Tenin orkide gibi kokuyor, cildin kardan beyaz... Hongchuan’da bu kadar güzel kadınlar olduğunu bilmiyordum, meğer ne kadar cahilmişim.”

Chu Qiao soğukça homurdanıp dirseğiyle adamın göğsüne vurdu.

Adam kahkahalar atarak onu daha sıkı kucakladı, dilini kızın kulağının arkasında hafifçe gezdirdi: “Pürüzsüz bir inci, kokun ise kar nilüferi gibi... Gerçekten de bozkırın en nadide çiçeğisin.”

Chu Qiao’nun tüyleri diken diken oldu, öfkesi doruğa çıktı. Etrafının sarıldığını, kaçacak yeri kalmadığını gördü. Gözü döndü; yumruğunu sıktı, dirseğini vurdu, avuç içiyle adamın omzuna abandı. Ardından çevik bir hareketle eyerin yanından aşağı kaydı; sadece bacaklarıyla atın karnına tutunup adamın bacağını yakaladı ve tüm gücüyle asıldı.

Adam, kızın bu kadar çevik olacağını tahmin etmemişti; hazırlıksız yakalanınca gürültüyle karların üzerine yuvarlandı.

Genç kız hemen üzerinden atladı ve dizini adamın sırtına sertçe geçirdi; adamın gözlerinden ateş çıktı.

Chu Qiao, bir kaplan gibi adamın kafasına çöktü ve zihnindeki o gizli Wing Chun tekniklerini konuşturmaya başladı; yumruklar sağanak gibi adamın yüzüne ve kafasına iniyordu!

Etraftakilerin hayret dolu nefes sesleri duyuluyordu. Genç kız, fırtına gibi yumruklarını savururken hızıyla herkesin başını döndürüyordu.

Herkes donup kalmış, bir genç kızın bir adamın üzerine çıkıp onu nasıl böyle profesyonelce, acımasızca patakladığını izliyordu.

“Ah! Aptallar sürüsü! Veliahtı kurtarsanız ya!”

Bir kadının tiz çığlığı yankılanınca Chu Qiao’nun yüreği ağzına geldi: *Veliaht mı?*

Gürültülü nal sesleri yükseldi, kar tozları havaya uçuştu; Zhao Che’nin önderliğindeki Süvari Birliği ordusu bir fırtına gibi olay yerine daldı. Ancak gördükleri manzara karşısında hepsinin yüzü kireç gibi oldu.

Zhao Che, atının üzerinde dimdik duruyordu; kaşları çatıktı. Gürledi: “Chu Qiao! Ne yapıyorsun sen?”

Chu Qiao ellerini çekti. Altındaki adam sersemlemiş bir halde

başını kaldırdı; yüzü gözü morarmış, şişmişti. Gözleri o kadar şişmişti ki önünü görüp görmediği belli değildi.

Zhao Che atından atladı, büyük adımlarla gelip yerdeki adama selam verdi: "Veliaht Prens hazretleri, adamlarımı iyi eğitememişim, kusura bakmayın." Deyip Chu Qiao'yu kolundan yakaladı ve hâlâ Bian Tang Veliahtı'nın üzerinde oturan kızı sertçe çekip arkasına aldı.

Chu Qiao'nun dili tutulmuştu. Bian Tang elçilerinin feryat figan adama doğru koşuşunu izlerken başının döndüğünü hissetti.

Bu, Bian Tang hanedanının tek varlığı, her istediği yapılan, mantıksız, kadın düşkünü Veliaht Prens Li Ce miydi?

Gerçekten delirmiş olmalıydı.

Chu Qiao büyük bir belaya bulaştığını biliyordu.

Endişelenmesi gereken çok şey vardı: Bian Tang Veliahtı'na suikast girişimi? İki ülke arasındaki ilişkileri bozma komplosu? Askeri emirlere itaatsizlik?

Bu suçların herhangi biri bile onun kellesini almaya yeterdi. Hayatında hiç bu kadar düşüncesizce hareket etmemişti; ne olmuştu da bir anlık öfkeyle her şeyi unutmuştu?

Zhao Che'nin yüzüne bakmaya cesaret edemiyordu; karşı taraftaki kadınların cırtlak sesleri ana çadırın tepesini delecek gibiydi. Zhao Che'nin arkasında dururken olanları düşünmeye çalıştı ama kendini savunacak tek bir detay bile bulamadı. Şimdi tek umudu, bu olayın Yan Xun'a sıçramaması ve onun üzerine bir komplo etiketi yapıştırılmamasıydı.

"Siz daha ne kadar konuşacaksınız?" Soğuk, tehditkâr bir ses duyuldu. Zhao Che'nin sesi buz gibiydi, etrafa dehşet saçıyordu. Şık giyimli genç kızlar bir an duraksadı.

Zhao Che zırhları içinde, yüzü mermer gibi sert, gözleri bıçak gibi keskin bir halde onlara bakıyordu. Kelimelerin üzerine basarak konuştu: "Konuşmanız bittiyse, defolun!"

"Sen!" Sarı elbiseli kız parmağıyla Zhao Che'yi işaret etti ama yaşça daha büyük olan bir diğeri onu durdurdu: "Xiao E, Yedinci

Prens’e karşı haddini bil.”

“Fu abla...”

“Madem prensin önemli işleri var, biz daha fazla rahatsız etmeyelim. Ancak bu iş burada bitmeyecek; elçilerimizi çoktan başkente gönderdik. Ülkemiz bu konunun takipçisi olacaktır. Bu kıza gelince...” Kadının bakışları Chu Qiao’nun üzerinde yavaşça gezindi. “Prens onu teslim etmiyorsa yapacak bir şeyimiz yok; şimdilik sizin gözetiminizde kalsın, hesabı sonra sorulur. Gidiyoruz.”

Deyip arkasını dönüp çıktı, diğer kızlar da homurdanarak peşinden gittiler.

Zhao Che çadırda öylece duruyordu; rüzgârda savrulan çadır perdesine bakarken uzun süre sessiz kaldı.

Chu Qiao arkasında duruyordu, yüzünü göremiyordu ama ne kadar öfkeli olduğunu tahmin edebiliyordu. Zhao Che için en mantıklı çözüm, bu "hadsiz" kadını hemen orada infaz etmek ya da Adalet Divanı’na teslim etmekti. Ama o, kızı alıkoymuş ve Bian Tanglılara teslim etmemişti. Neden?

Chu Qiao kendi kendine söz verdi: Eğer Zhao Che şimdi ona bir yumruk atarsa asla karşılık vermeyecekti.

Birden Zhao Che’nin omuzları hafifçe sarsıldı, sanki bir şey söyleyecekmiş gibi oldu ama kendini tuttu. Chu Qiao’nun alnından terler süzülüyordu, avuçları nemliydi.

Ne yapacaktı? Bu durumu siyasi bir koz olarak mı kullanacaktı? İmparator zaten Yan Xun’u yok etmek için bahane arıyordu; acaba kendisi bu bahane mi olacaktı? Süvari Birliği’ne girer girmez nasıl böyle bir belaya bulaşmıştı?

Yumruğunu sıktı, farkında olmadan elini bacağındaki hançere götürdü.

Zhao Che arkasına döndü. Yüzünde garip bir ifade vardı, gözleri parlıyordu. Ama birdenbire dudakları yukarı kıvrıldı ve...

“Hahahahaha!” Devasa bir kahkaha patlattı. Yardımcı Komutan Cheng ve diğer subaylar da içeri girip kahkahalara boğuldular.

Zhao Che elini kızın omzuna koydu, başparmağını kaldırarak takdirle konuştu: “Harikasın! Çok iyi iş çıkardın!”

Bu da neyin nesiydi? Chu Qiao şaşkınlıktan donup kalmıştı.

“Şu Li Ce denilen veledi biri fena benzetmeliydi zaten.”

“Ne veliahtı be, karı gibi herif! Her gün allı pullu giyiniyor, bakarken midem bulanıyordu.”

“Çok nazlıydı, birinin onun havasını söndürmesi gerekiyordu.”

“Küçük kız, aferin sana! Kim sana dokunmaya kalkarsa karşısında bizi bulur!”

Chu Qiao ağzı açık kalmış bir halde onlara bakıyordu. Uzun bir süre sonra yutkunarak sordu: “Efendim, bu mesele bu kadar hafife alınamaz sanırım. Her ne kadar bilmeden yapmış olsam da, sonuçta Bian Tang Veliahtı’nı dövdüm. Adam imparatorun doğum günü için gelmiş misafir; en azından gidip bir özür dilemek gerekmez mi?”

“Sen onu dövdün mü?” Zhao Che kaşlarını kaldırıp adamlarına baktı. “Kim gördü? Siz gördünüz mü?”

Herkes bir ağızdan bağırdı: “Biz bir şey görmedik!”

Chu Qiao iyice şaşırmıştı.

Zhao Che iç çekip başını salladı: “Ama dürüst olmak gerekirse çok aptalsın; döveceksen kimsenin olmadığı bir yerde dövmeliydin.”

“Aynen!” diye atıldı sakallı Dong. “Prensle plan yapmıştık; yola çıktığında kimsenin olmadığı bir yerde kafasına çuval geçirip bir güzel benzetecektik. Başkente yüzü gözü mor gitsin istiyorduk ama sen bizden hızlı çıktın. Aslında biz çoktan gelmiştik, uzaktan senin onu pataklamanı izledik, bilerek ortaya çıkmadık.”

Chu Qiao, gözleri parlayan bu adamlara bakarken ağlasa mı gülse mi bilemedi.

“İçin rahat olsun,” dedi Zhao Che dostça omzuna vurarak. “Eskiden senden pek haz etmezdim ama madem artık benim emrimdesin, seni kimseye yedirmem.”

Gece çöktü, ordugah sessizliğe büründü. Sadece doğu köşesinden ince ince müzik sesleri geliyordu; bu askeri atmosferle hiç uyuşmuyordu. Cheng'in dediğine göre bu Bian Tang Veliahtı'nın huyuymuş; müzik olmadan uyuyamazmış. Şimdi yediği dayaktan sonra müzik daha da hüzünlü, sanki sarayda unutulmuş bir kadının feryadı gibi geliyordu.

Chu Qiao bir kar tepesinin üzerinde oturmuş, elindeki kılıçla oynuyordu. Uçsuz bucaksız karlı ovada sayısız fener parlıyordu. Ay ışığı gümüş bir nehir gibi akıyordu. Ordugah huzurluydu; arada bir devriye gezen askerler geçiyordu ama burası savaş alanı olmadığı için gevşek bir hava vardı.

Chu Qiao iç geçirdi: "Bin çadırlı ordugah dedikleri bu olsa gerek."

Birden bir ses duyuldu; elindeki kınından çıkmamış kılıçtan metalik bir tını yükseldi. Kaşlarını çattı ve kılıcı kınından sıyırdı.

Kılıç çok özel bir işçiliğe sahipti; dört karış uzunluğundaydı, namlusu mavimsi beyazdı ve üzerinde kurumuş kan lekelerini andıran koyu kırmızı dalgalar vardı.

"Güzel kılıç!" Arkasından bir övgü yükseldi.

Chu Qiao döndüğünde Zhao Che'yi gördü. Siyah bir pelerin içinde, yavaş adımlarla tepeye çıktı ve yanına oturdu. "Adı ne?"

Chu Qiao duraksadı, başını salladı: "Bilmiyorum."

"Kendi kılıcının adını nasıl bilmezsin?"

"Bu kılıç benim değil."

Zhao Che başıyla onayladı, üstelemedi. Elindeki içki matarasından bir yudum alıp Chu Qiao'ya uzattı.

— 60 —

Chu Qiao hafifçe gülümseyerek başını salladı. “İçki içmem; içki sadece işleri karıştırır ya da kederi katlar.”

Zhao Che bu cevap karşısında şaşırdı. Uzun bir sessizlikten sonra alçak sesle konuştu: “Eskiden ben de senin gibi düşünürdüm ama zamanla fikrim değişti.”

“Efendim, bugün yaptığınız şey pek akıl kârı değildi.”

“Öyle mi?” Zhao Che gülümsedi, içkisinden bir yudum daha aldı ama cevap vermedi.

Chu Qiao devam etti: “Herkesin gözü önünde Bian Tang Veliahtı’nı aşağıladınız. Benim onu dövüşümü izleyip ortaya çıkmadınız, sonra da beni korumak için elinizden geleni yaptınız. Bunun duyulması halinde neler olacağını biliyor musunuz? Adamlarınıza bu kadar çok mu güveniyorsunuz?”

Zhao Che kayıtsızca güldü. “Peki ne yapmalıydım? Seni Adalet Divanı’na mı teslim etmeliydim? Kendi yapmak istediğim şeyi başkası yaptı diye neden ona nankörlük edeyim?”

“Siz böyle biri olmamalıydınız,” dedi Chu Qiao başını sallayarak. “Hayalimdeki Zhao Che’den çok farklısınız.”

“Peki nasıl olmalıydım? Saraydakiler gibi mi? Her gün birbirinin kuyusunu kazan, babanın oğula, oğlun babaya, kulun efendiye güvenmediği o yerdeki gibi mi?”

Genç kızın yüzü değişti. “Efendim, ne dediğinizin farkında mısınız?”

“Tabii ki farkındayım,” dedi Zhao Che’nin sesi birden sertleşti. Bakışlarını uzaklara dikti, sesi karanlık bir tondaydı: “Bazen her şeyi ateşe verip yakmak istiyorum. On yılı aşkın süredir insanlarla çıkar hesabı yapıyorum; konuşmayı öğrendiğimden beri entrika içindeyim. Sınır boylarına sürülünce ancak biraz nefes alabildim. Bazen bu halk çocuklarıyla vakit geçirmek, sarayda olmaktan çok daha huzurlu geliyor. Oradakiler benim

ailem ama bana karşı vahşi hayvanlardan daha yırtıcılar.”

Duraksadı ve Chu Qiao’nun gözlerinin içine baktı: “Chu Qiao, bu gece buraya sadece bir şey sormaya geldim. Süvari Birliği’ne Yan Xun’un gelecekteki yollarını hazırlamak için mi geldin, yoksa gerçekten bana sadık olmak için mi?”

Chu Qiao sakin bir ifadeyle adamın gözlerine baktı ve kararlı bir sesle cevap verdi: “Ben sadece hayatta kalmak istiyorum; başından beri tek amacım buydu.”

Zhao Che’nin gözlerinde bir ışık parlayıp söndü. Yavaşça başını salladı ve sert bir sesle konuştu: “Bundan sonra sadece benim peşimden geleceksin; kimse sana zarar veremeyecek.”

Genç kız karların üzerine diz çöktü: “Teşekkür ederim efendim!”

Işıklar sönmüş, yıldızlar kaybolmuştu. Çadırına döndüğünde Chu Qiao’nun kıyafetleri sırılsıklamdı. Sıcak su dolu küvete girdiğinde düşünceleri de suyla birlikte dalgalanmaya başladı.

Başkentteki herkes usta birer oyuncuydu; o da öyleydi.

İmparator, Üçüncü Prens, On Üçüncü Prens ve Wei Klanı’nın yardımıyla Muhe ailesini yok etmiş ama Zhao Che’yi bu işin dışında tutup onu sürekli gözetim altında tutmuştu. Hangi evlat buna içerlemezdi ki?

Zeki bir imparator, mutsuzluğunu belli eden bir evlada katlanabilirdi; ancak öfkesini içine gömen, intikam için fırsat kollayan sinsi birine asla katlanamazdı.

Taht peşindeki bir prens, öfkesini dışa vuran aciz bir kardeşe katlanabilirdi; ancak her şeyi kusursuzca gizleyen, sabırla bekleyen bir rakibe asla tahammül edemezdi.

Kimse sıradan bir okçuluk eğitmeninin, arkasında biri olmadan komşu ülkenin veliahtını dövmeye cesaret edebileceğine inanmazdı. Azmettiricinin kim olduğu gün gibi ortadaydı.

Bu gece orada onu beklemişti. Zhao Che’nin kendisini araştırmadığını düşünmüyordu; istese geçmişine dair her şeyi öğrenebilirdi. Bu yüzden elinde Zhuge Yue’nin kılıcıyla bekledi.

Poyraz Kılıcı eşsiz bir silahtı; usta Feng Yazi tarafından dövülmüştü. Zhao Che gibi biri bu kılıcı nasıl tanımazdı?

Zhuge ailesiyle olan husumetini bilirse, Yan Xun'un yanına sığınmasının bir mecburiyet olduğunu düşünecekti. Zhuge ailesinin yaşlı efendisini öldürdüğü için gidecek yeri kalmadığını ve o düşkün veliahta sığındığını sanacaktı.

Bunu bildiği sürece, Yan Xun ile olan ilişkisinin sadece çıkar amaçlı olduğuna inanacaktı. Ve ancak buna inanırsa, onu kendi tarafına çekmeye çalışacaktı.

Entrika üstüne entrika, yalan üstüne yalan... Sen beni kandırdığını sanıp gizlice sevinirken, benim senin oyununa bilerek alet olduğumu nereden bileceksin? Kimin kime galip geleceğini zaman gösterecek.

"İnsan kalbi mi?" dedi genç kız soğuk bir sesle gözlerini kapatıp küvetin kenarına yaslanırken. "Sadece bir avuç tozdan ibaret."

Saray kapısında bir kartal kanat çırptı. Yan Xun mektubu açtı: *"Bian Tang'ın damarına basıldı, genel durum dengede; tek yapılması gereken Wei Klanı'na karşı tetikte olmak."*

Saray lambaları titredi, alevler kâğıdı yuttu. İmparatorun yeni damadı, Yanbei Veliahtı emrini verdi: "Üç gün boyunca Wei Klanı'ndan saraya gönderilen tüm raporlar ele geçirilecek."

A'Jing şaşırdı; bu çok büyük bir riskti. Yıllardır kurdukları ağı bir anda tehlikeye atabilirdi. "Efendim, bu bedel çok ağır değil mi?"

"A'Chu'yu kaybetmenin bedeli çok daha ağır."

"Efendim?"

"A'Jing," dedi genç adam, üzerindeki zarif kıyafetleriyle yeşim gibi parlıyordu. "Sadece şunu unutma; A'Chu'nun hayatı her şeyden daha önemlidir."

A'Jing'in sesi yükseldi: "Yanbei'den bile mi?"

Yan Xun belli belirsiz gülümsedi. "O olmazsa, Yanbei neyime?"

A'Jing dehşet içinde diz çöktü. "Siz Yanbei'nin veliahtısınız,

Datong Cemiyeti'nin genç efendisisiniz, halkın umudusunuz! Nasıl olur da şahsi duygularınızı davanın önüne koyarsınız? Nasıl olur da gönül işlerine kapılırsınız?"

Yan Xun soğukça güldü. "Ben cehenneme atıldığımda Yanbei neredeydi? Datong neredeydi? Halktan kim bana elini uzattı? Yıllardır çektiğim çile, sabrım; bir intikamım içindir, iki ise değer verdiğim kişiyi korumak içindir. Dünya halkı benim için tozdan ibarettir."

A'Jing kaşlarını çatıp öfkeyle konuştu: "Öyleyse neden onu başkasının eline bıraktınız? Neden kanatlarınızın altına almadınız?"

Genç adam başını kaldırdı, bakışları kararlıydı: "Çünkü ona güveniyorum."

Onun göklerde süzülen bir kartal olduğuna, bükülmez bir çelik olduğuna, beni anlayan tek kişi olduğuna güveniyorum. Fırtınalara karşı yan yana duracağımıza, birlikte savaşacağımıza güveniyorum.

"A'Jing, Datong Cemiyeti'nin bana olduğu gibi ona da sadık kalmasını, beni korudukları gibi onu da korumalarını istiyorum. Çünkü o yanımda olduğu sürece ben sizin lideriniz, halkın umudu olurum. O olmazsa, ben bir iblise dönüşürüm!"

A'Jing sarsıldı, Yan Xun'a inanamayarak baktı. Yıllardır sadakatle hizmet ettikleri bu adamın aslında düşündüklerinden çok farklı olduğunu fark etti.

Büyük bir kumar oynuyorlardı; bahisler çok yüksekti ve her an her şey altüst olabilirdi!

"Korkmana gerek yok," dedi Yan Xun sakince. "Sana bunları söylüyorsam, Datong'un bana sırt çevirmesinden korkmadığım içindir. Yan Xun, babası Yan Shicheng gibi değildir; o bir piyon ya da kukla olmayacak, sadece kendi kalbi için savaşacak."

A'Jing başını öne eğdi, sesi artık soğuktu: "Efendimizin bu tavrı bizi hayal kırıklığına uğrattı."

"Önemli değil," dedi Yan Xun. Pencere aniden açıldı, sert rüzgâr saçlarını dağıttı. Gözlerini uzaklara dikti, sesi fısıltı gibiydi ama her kelimesi A'Jing'in kulaklarında yankılandı: "Sizin efendiniz olmadan önce, bir erkek olmam gerekiyor."

Soğuk rüzgâr demir gibiydi; sanki havada savaşın kokusu vardı.

Tüm bu konuşmalar bir saat sonra Yu Hanım'ın masasına ulaştı. Xia Zhi yanında duruyordu, kaşlarını çatarak konuştu: "Hanımım, bu kız Yanbei Veliahtı'nın zayıf noktası; er ya da geç büyük bir felakete yol açacak."

"Doğru," dedi Bian Cang sert bir sesle. "Büyük işler peşinde koşan biri nasıl olur da genel durumu hiçe sayıp gönül işlerine dalar?"

"Hanımım, üstlere haber mi versek? Ya da kızı şimdiden kontrol altına mı alsak?"

Yu Hanım ifadesiz bir yüzle Xi Rui'ye döndü: "Sen ne diyorsun? Onu elimizde mi tutalım yoksa kökten kurtulmak için öldürelim mi?"

Xi Rui duraksadı, hemen başını eğdi: "Öyle bir niyetim yoktu."

Yu Hanım soğukça homurdandı: "Siz güçlü olmak ne demek sanıyorsunuz? Kılıç gücü yüz kişiyi yener, zeka bin kişiyi yener, makam gücü on bin kişiyi yener. Gerçek güç; içsel olarak sarsılmaz, bükülmez ve pes etmez olmaktır. Sadece böyle çelikten bir iradeye sahip olanlar zirveye tırmanabilir ve kimsenin ulaşamadığı hedeflere varabilir. Peki gerçek içsel güç nedir? Duygusuz ve bağsız olmak mı? Yoksa sarsılmaz bir inanç mı? Hiçbiri değil. Her insanın şahsi arzuları vardır; o 'saf ve lekesiz' kahramanlıklar sadece masallarda olur. Gerçekten güçlü olan insanın, canı pahasına korumak istediği bir şeyi olmalıdır." Mektubu bıraktı ve iç geçirdi: "Artık genç efendi için endişelenmeme gerek kalmadı; o artık büyüdü. Bundan sonra onun emirlerine uyun, bana sormanıza gerek yok."

"Hanımım?" Bian Cang şaşkınlıkla bağırdı.

"Şükredin," dedi kadın gözlerini kapatarak. "Yıllarca süren o esaret hayatı, onun içindeki insanlık inancını tamamen yok etmemiş. Eğer o bugün sadece nefretle dolu, kimseye güvenmeyen, karanlık bir canavar olsaydı; hiçbirimiz Yanbei'ye sağ dönemezdik."

“Bir intikam için, iki sevdiği kadını korumak için mi?” Eski bir savaşçı olan Xia Zhi gülümseyerek sordu: “Peki ya intikamı ile sevdiği kadın arasında kalırsa? O zaman ne yapacak?”

Yu Hanım’ın bakışları aniden buz kesti.

Xia Zhi elini sallayarak güldü: “Kızmayın hanımım, sadece bir varsayım. Ama bu efendi eski krala pek benzemiyor; huyu suyu nasıldır göreceğiz. Sadece Datong’un kaderini böyle birine teslim etmek biraz riskli geliyor.”

Yu Hanım bir süre sessiz kaldı, sonra çaresizce gülümsedi ve fısıldadı: “Öyle mi? Ama Datong’un artık başka bir çıkış yolu kalmadı.”

Herkes Bian Tang Veliahtı’nın bu işin peşini bırakmayacağını sanıyordu; Zhao Che ve adamları uzun bir diplomatik savaşa hazırlanmışlardı. Ama ertesi sabah Li Ce, bir an önce başkente gitmek istediğini, bir saniye bile orduda kalmayacağını haykırarak herkesi şaşırttı.

Korkmasalar da, Chu Qiao rahat bir nefes aldı. Bu Li Ce denilen prens başkentte onu nasıl şikayet ederse etsin; en azından yola koyulmuştu, bu da suçunun bir nebze hafiflemesi demekti.

Üç gün sonra, Bian Tang Veliahtı’nın arabası Süvari Birliği’nin eşliğinde başkent kapılarından içeri girdi!

Bu, yıllar sonra iki ülke arasındaki ilk üst düzey diplomatik ziyaretti. İmparatorluk buna çok önem veriyordu; Üçüncü Prens Zhao Qi önderliğindeki yüzlerce yetkili, misafiri şehrin on li dışında bizzat karşıladı.

— 61 —

Yol boyunca askeri sancaklar dalgalanıyor, davul ve boru sesleri göğü inletiyordu. Halk, şehirden akın akın çıkıp bu görkemli manzarayı seyretmeye koyulmuş, zırhlı birlikler ise yolun iki yanına dizilerek muhafızlık görevini üstlenmişti. Bu debdebe ve ihtişam, neredeyse imparatorun bizzat sefere çıkışıyla boy ölçüşecek düzeydeydi.

Ancak Bian Tang kafilesi varış noktasına ulaştığında, arabanın perdesi aralandı ve parlak sarı ipek kaftanının üzerine yine aynı renkte ağır bir kürk bürünmüş olan Bian Tang Veliaht Prensi arabadan aşağı ilk adımını attı. Adımları ağırbaşlı, başı dik ve gururluydu; eğer o şişmiş, morluklar içindeki yüzü olmasaydı, her şeyin kusursuz olacağına şüphe yoktu.

Zhao Che, Chu Qiao ve yanındakilerin yüzü bir anda kireç gibi kesildi, ifadeleri tarif edilemez bir hal aldı. Bian Tang elçileri bile sanki bir cenaze törenindeymişçesine kederli ve mahcup bir tavır takınmışlardı.

Veliaht Prens Hazretleri'nin bu kılıkla, bu suratla halkın karşısına çıkmaya cüret edebileceği akıllarının ucundan bile geçmemişti!

Zavallı Zhao Qi ve Büyük Xia'nın sivil-asker tüm bürokrasisi, böylesi bir manzaraya hazırlıksız yakalanmışlardı; herkes dehşet ve şaşkınlık içinde birbirine bakıyordu. Fakat siyasetin kurdu olmuş bu adamlar, kısa sürede kendilerini toparlamayı bildiler. Wei Klanı'nın lideri Kıdemli Wei Guang, öne çıkıp saygıyla eğilerek iç geçirdi: "Veliaht Prens Li Ce'nin asaletini, yakışıklılığını ve eşsiz karizmasını çok duymuştuk. Bugün o mübarek cemalini görmek nasip oldu; gerçekten de güneşin ve ayın parlaklığıyla yarışır bir nur saçıyorsunuz."

Bu sözler ağzından çıkar çıkmaz, diğer yetkililer de birbirini ezerek öne atıldılar. Sivil memurlar birbiri ardına şiirler patlatıyor, Li Ce'yi övmek için dillerinde tüy bitiriyorlardı; onu

gökte aranırken yerde bulunmuş, gelmiş geçmiş en büyük yakışıklı ilan ettiler. Askeri generallerin kelime hazinesi bu kadar süslü değildi ama onlar da geri kalmayıp başparmaklarını kaldırarak bildikleri tüm övgüleri sıraladılar: “Şahane!”, “Göz kamaştırıcı!”, “Eşi benzeri yok!”

Li Ce kahkahayı bastı ama gülmesiyle birlikte yüzündeki yaralar sızlayınca acıyla yüzünü buruşturdu. Bir yandan acıdan inlerken diğer yandan halkı selamlıyor, “Eksik olmayın, teveccühünüz,” diyerek bu abartılı övgüleri sanki en doğal hakkıymış gibi büyük bir gönül rahatlığıyla kabul ediyordu.

Eğer Bian Tang İmparatoru ve İmparatoriçesi burada olsaydı, bu manzara karşısında ne hissederlerdi, orası meçhuldü.

Binbir dille Tang Kralı’nın göz bebeğini tekrar arabasına bindirmeyi başardılar. Borazanlar çalındı ve kafile büyük bir gürültüyle Zhenhuang Şehri’ne doğru ilerlemeye başladı. Ancak birkaç adım gitmişlerdi ki Veliaht Prens Li Ce bir itirazda bulundu: “Neden bu borazanlar sanki savaşa gidiyormuşuz gibi çalıyor?”

Zhao Qi duraksadı; içten içe onu bizzat karşılamaya gitmediği için bir kez daha şükretti. Bu borazan ezgileri saray protokolüne göre belirlenirdi; sefere çıkışın, zafer dönüşünün, imparatorun seyahatinin ve seçkin konukların karşılanmasının kendine has besteleri vardı. Şu an çalınan ezgide usule aykırı hiçbir durum yoktu; Bian Tang Prensi daha ne istiyordu?

Yarım saati aşkın süren müzakerelerin ardından Büyük Xia tarafı geri adım atmak zorunda kaldı. Bir anda havadaki sert hava dağıldı, yerini yumuşak ve baygın ezgilere bıraktı. Şık giyimli genç kızların çaldığı ipek telli çalgıların ve bambu flütlerin süzülen nağmeleri eşliğinde ordu yeniden ağır ağır harekete geçti.

Li Ce, yüzündeki yaraları zerre umursamıyor, sürekli arabanın perdesini kaldırıp dışarıdaki halka el sallıyor, sevecen ve halktan biriymiş gibi gülümsüyordu.

Chu Qiao, atının üzerinde Şahbaz Süvari Birliği ile birlikte Li Ce’yi Shengjin Sarayı’na kadar uğurlarken içinden derin bir ah

çekti.

Zhao Che ve Yardımcı Komutan Cheng saraya girdi. Chu Qiao ise askerlerle birlikte doğrudan Şahbaz Süvari Karargâhı'na döndü. Tam kapıya varmışlardı ki gökyüzünde süzülen bir kara kartal gördüler. Bir okçu hemen belindeki tatar yayını çıkarıp nişan aldı. Ancak tam oku fırlatacağı sırada, arkadan gelen bir ok onun atışını saptırdı.

Büyük kartal, bu başarısız saldırıdan cesaret almışçasına daha da küstahlaştı; çığlıklar atarak grubun üzerinde birkaç tur döndükten sonra kanat çırparak uzaklaştı.

"Eğitmen Chu! Neden okumu saptırdınız?"

Chu Qiao, askere buz gibi bir bakış fırlattı, hafifçe homurdanarak atını karargâha sürdü.

Günlerin yorgunluğundan sonra nihayet dinlenmek için vakit bulmuşlardı. Nöbetçiler dışında herkes derin bir uykuya daldı.

Chu Qiao, üzerine sıradan, sivil bir kıyafet geçirip yan kapıdan sessizce dışarı çıktı.

Hava gitgide ısınıyordu, Chishui Gölü'nün buzları çözülmeye başlamıştı. Uzaktan bakıldığında, göl kıyısında beyazlar içinde bir adamın dimdik durduğu görülüyordu. Hafif rüzgârla dalgalanan giysileriyle son derece zarif ve asil bir duruşu vardı.

Chu Qiao gülümseyerek yanına yaklaştı: "Burada kime poz veriyorsun?"

Yan Xun arkasını dönüp yumuşak bir tebessümle Chu Qiao'yu süzdü: "Korktun mu?"

"Hayır," dedi genç kız muzip bir gülüşle.

"Hâlâ dikleniyorsun," dedi Yan Xun gülerek. "Tüm başkent olanları duydu, bir anda günün konusu oldun."

Chu Qiao şaşırdı: "Tüm şehir mi? Kimse şikâyetçi olmadı mı?"

"Zhao Che senin birine vurduğunu görmediğini söyledi, tüm Şahbaz Süvari Birliği de ağız birliği etti. Hatta o Bian Tang Prensi bile senin vurduğunu kabul etmiyor, kendisinin düştüğünü iddia ediyor. Mağdur taraf bile şikâyetçi değilken, imparator ne yapabilir ki?"

Chu Qiao elini ağzına götürüp kıkırdadı: “Öyle olacağını bilseydim, daha sert vururdum.”

“A'Chu, ordu hayatına alışabildin mi?”

“Fena değil,” dedi Chu Qiao başını sallayarak. “Zhao Che bana tam güvenmiyor, sürekli sınıyor ama durum kötü değil, her şey kontrolüm altında.”

Yan Xun sessizce onayladı: “Dikkatli ol. Eğer işler sarpa sararsa kendini zorlama.”

“Biliyorum, merak etme.”

“Seni daha fazla tutmayayım. Bu mühür, Büyük Birlik Cemiyeti’nin adamlarını senin emrine sokar. Dışarıdayken işine yarayabilir.”

Chu Qiao tahta mührü aldı. Üzerinde kadim bir üslupla işlenmiş devasa bir akdoğan figürü vardı, arkasında ise “Birlik” kelimesi kazınmıştı.

“Ben gidiyorum.”

“Yan Xun!”

Adam merakla ona döndü. Chu Qiao, bir anlık duygusal boşluğuna şaşırarak mahcup bir şekilde gülümsedi: “Yolda dikkatli ol.”

Yan Xun’un gülümsemesi bahar rüzgârı gibi sıcaktı. Atına atlayıp uzaklaştı.

Chu Qiao, onun gölgesi kaybolana dek orada durdu, sonra yavaş adımlarla karargâha doğru yürüdü.

Yan Xun atını durdurup aşağı atladı. Onu karşılayan adamlara sert bir sesle sordu: “Durum ne?”

A'Jing hemen cevap verdi: “Wei Jing, gece yarısı senin o kızın Bian Tang Prensi’ni dövdüğüne dair kanıt toplamak için adamlarını seferber etti. Hatta Şahbaz Süvari Birliği’nden iki askeri de şahitlik etmeleri için satın almış. Şu an Shengjin Sarayı’na gitmek üzere yola çıkıyor.”

“Wei Jing ha?” Yan Xun duraksadı, sesi buz kesti.

“Efendim, ne yapmalıyız? Prens rezil olmamak için konuyu

kapatsa da, olay bir kez resmileşirse Chu Hanım'ın kurtuluşu olmaz."

Yan Xun'un gözlerinde soğuk bir ışık çaktı: "Gece Birliği'ne haber verin, icabına baksınlar."

A'Jing şaşkınlıkla mırıldandı: "Yani efendim, niyetiniz…?"

"Wei Jing'i öldürün." Adamın gözleri bir anda az önceki yumuşaklığından eser kalmayacak şekilde vahşileşti. Sesi karanlık ve derinden geliyordu: "Zaten yeterince uzun yaşadı."

Gece iyice çökmüştü ama Shengjin Sarayı'nın üzerinde hâlâ müzik sesleri yankılanıyordu. Gökyüzündeki solgun ay, etrafa kederli ve puslu bir ışık yayıyordu. Zhenhuang Şehri'nde sokağa çıkma yasağı olmasa da, Ziwei Meydanı'ndan sonrası imparatorluk bölgesiydi; burası sıkı korunur ve derin bir sessizliğe bürünürdü. Bu saatte burada dolaşanlar sıradan kimseler olamazdı.

Yüzü aşkın süvariden oluşan birlik, sessiz sokaklarda ilerliyordu. Demir zırhların soğuk parıltısı altında, sadece at nallarının tıkırtısı duyuluyordu. Sarayın ana yoluna girmek yerine, sur dibindeki devriye yoluna saptılar.

Ortadaki grubun etrafı kalkanlı muhafızlarla çevrilmişti. Önde ve arkada fenerler yanıyor ama merkeze ışık sızmıyordu. Belli ki çok önemli biri korunuyordu.

Wei Jing, Muhe Xifeng'in gizemli ölümünden sonra canının kıymetini daha iyi anlamış, her adımını büyük bir ihtiyatla atar olmuştu.

"Efendim," dedi bir uşak atını yaklaştırarak. "Birazdan Yuanan Kapısı'nın kuzeyinde olacağız. Kimseye fark edilmeden içeri sızabiliriz. Tai Kahya bizi bekliyor olacak. Dilekçeyi sunduğumuz an, ne o Yanbei Prensi ne de o küçük kız paçayı kurtarabilir."

Wei Jing soğuk bir tavırla başını salladı. Gözleri aç bir kurt gibi gaddar ve kan dökme arzusuyla parlıyordu.

Gökyüzünde bulutlar toplanmış, yıldızların ışığı sönmüştü.

Karanlığın içindeki adam, siyahlar içinde, yüksek saray

surlarının üzerinde duruyordu. Keskin bakışları ve dik duruşuyla bir avcıyı andırıyordu. Yanındaki otuz siyah giyimli adam, gölgelerin arasına sinmiş, emir bekliyordu.

Saraydan gelen müzik sesi aniden yükseldi. Adam, vaktin geldiğini anladı. Borazanlar ve davullar onların eylemini perdeleyecekti. Sadece bir tütsü yanımı kadar vakitleri vardı.

Keskin bir ıslık gecenin sessizliğini yırtıp atların ritmini bozdu.

Wei klanının askerleri dehşet içinde başlarını kaldırıp karanlık surlara baktılar.

Tam o anda, surların üzerinden otuz tatar yayı aynı anda ateşlendi. Oklar insanları değil, atları hedef alıyordu.

Atların kişnemeleri ve yere düşen askerlerin çığlıkları birbirine karıştı. Wei Jing, adamlarının ortasında öfkeyle bağırdı: “Kimsiniz siz?”

Karanlıktaki adam hafifçe güldü, elindeki altın yayı ateşledi. Ok hedefe varmadan, kendisi bir leopar çevikliğiyle surlardan aşağı süzüldü. Havada bir kanca fırlatıp ustalıkla yere indi.

Kılıcı bir askerin zırhını delip geçerken, bir diğer ok tam boğazına saplandı.

Ziwei Meydanı çığlıklarla inliyordu. Surlardan atlayan siyah giyimli suikastçılar, birer ölüm meleği gibi saldırıya geçti.

Wei Jing’in korumaları darmadağın olmuştu. Atlar can havliyle sağa sola kaçışıyor, yaralılar at nalları altında eziliyordu.

“Wei klanının hainleri! Masumlara iftira atan, devletin altını oyan alçaklar! Ben Muhe Xike, bugün göklerin adaleti adına canınızı almaya geldim! Geberin!”

Uzaktan gelen nal sesleri, saray muhafızlarının yaklaştığını haber veriyordu. Wei Jing umutla bağırdı: “Muhe köpeği! Boşuna çırpınma, elinden geleni ardına koyma!”

— 62 —

Tam o sırada gökten inen devasa bir ağ Wei Jing'i sarıp sarmaladı. Dört siyah giyimli savaşçı ağın uçlarını hızla çekip düğümlediler, ardından kancalarını surlara fırlatıp Wei Jing'i bir paket gibi yukarı çekerek gözden kayboldular.

Keskin bir ıslık sesi daha duyuldu. Siyah giyimli suikastçılar, üstünlüğü ele geçirmiş olmalarına rağmen hiç duraksamadan geri çekilmeye başladılar. Yere birkaç kırık kılıç bırakıldı, ardından iki adam ellerindeki fıçılardan bir sıvı boşaltıp ateşe verdiler. Birkaç sıçrayışta binaların arasında kayboldular.

Tüm operasyon bir tütsü yanımı bile sürmemişti. Shengjin Sarayı tarafında müzik hâlâ devam ediyor, sanki hiçbir şey olmamış gibi eğlence sürüyordu.

Saray muhafızları olay yerine ulaştığında karşılaştıkları tek şey bir ateş denizi ve kanlar içinde inleyen askerlerdi.

"İkinci Efendi Wei kaçırıldı! Çabuk, İhtiyarlar Heyeti'ne haber verin! Diğerleri benimle gelsin, katillerin peşine düşüyoruz!"

Muhafızlar dış şehre doğru koştururken, bir grup siyah giyimli adam çoktan sarayın derinliklerine sızmıştı. Yol kenarındaki çamlıkta, bir düzine yeşil giyimli muhafız bir arabayı bekliyordu. Siyah giyimliler, ağın içindeki Wei Jing'i sertçe yere fırlattılar.

"Siz…"

Wei Jing daha lafını bitiremeden suratına yediği tekmeyle dişleri döküldü. Acıdan inleyerek sustu. Adamı sıkıca bağlayıp ağzını tıkadılar, ardından arabanın altındaki gizli kömür bölmesine tıktılar.

Liderleri olan adam arabaya bindi, siyah kıyafetlerini çıkarıp altındaki beyaz ipek kaftanıyla kaldı. Maskesini indirdiğinde ortaya çıkan yüz, Yan Xun'un o asil ve keskin simasıydı.

"Efendim," dedi yanındaki adam, o da üzerine yeşil bir muhafız üniforması geçirmişti. "Elinizi ısıtın, dışarısı buz gibi."

Yan Xun başıyla onaylayıp mangalı aldı. Perdeyi kapattı ve araba ana yola çıkarak saraya doğru ilerlemeye başladı.

Arkadaki nal sesleri yaklaştığında bir muhafız öne çıkıp bağırdı: “Kim var orada? Gece vakti sarayda at koşturmak ne demek?”

Gelen asker, karşısındakini tanıyınca duraksadı: “Yanbei Prensiymiş… Efendim, Efendi Wei saldırıya uğradı, imparatora haber vermeye gidiyoruz.”

“Saldırı mı?” Yan Xun perdeyi aralayıp kaşlarını çattı. “Katiller yakalandı mı? Efendi Wei nerede, yaralı mı?”

“Katiller dış şehre kaçtı, General Lu peşlerinde. Efendi Wei ise kaçırıldı, akıbeti meçhul.”

Yan Xun başını salladı: “Vakit kaybetme o halde, hemen haber ver.”

Asker uzaklaşırken Yan Xun arabanın içine döndü: “Devam edin, Lühua Sarayı’na gidiyoruz.”

Arabadan indiğinde Wei Guang ve yanındaki yetkililerin telaşla saraydan çıkıp atlarına atladıklarını gördü. Yan Xun, beyaz kürküne bürünmüş halde onların uzaklaşmasını izledi, sonra ağır adımlarla salona girdi.

İmparator çoktan çekilmişti; meydan, Wei Jing’in kaçırılmasıyla sarsılan Zhao Qi’ye kalmıştı. Rengârenk giyimli cariyeler yemek servisi yapıyor, orkestra ise yumuşak ezgiler çalıyordu. Belli ki müziği konuğun zevkine göre seçmişlerdi.

Veliaht Prens Li Ce, mor ipek kaftanıyla etrafındakilerle şakalaşıyor, kadehleri birbiri ardına deviriyordu. Yüzündeki o morluklar olmasa, gerçekten de hayranlık uyandıracak bir asalet sergiliyordu.

Yan Xun sessizce yerine oturdu. Li Ce’nin şişmiş yüzüne bakıp hafifçe gülümsedi ve kadehini kaldırdı.

“Neden bu kadar geç kaldın?” Zhao Chun’er, üzerinde kelebek desenli pembe bir kaftan, altında altın sarısı bir etekle ışıl ışıl parlayarak yanına geldi.

Yan Xun başını kaldırıp genç kıza baktı: “Biraz kestirmişim.”

“Yine gelmeyeceksin sandım!” Chun’er göz ucuyla Li Ce’ye bakıp dudak büktü: “Şu adam az önce ismimi sordu, ne kadar nezaketsiz!”

Yan Xun sadece gülümsedi ve içkisini içti. Chun’er ona hayranlıkla bakıyor, ilgisizliğini hiç umursamıyordu. Sonra heyecanla üzerindeki ipeği gösterdi: “Bak, yeni gelen ipeklerden… Güzel mi?”

Yan Xun bir an duraksadı, aklına Chishui Gölü kıyısındaki o an geldi. Chu Qiao’nun “Yolda dikkatli ol,” deyişi kulaklarında çınladı. İfadesi bir anda yumuşadı: “Çok güzel.”

Chun’er bu iltifatı kendine sanıp neşeyle Yan Xun’un tabağını doldurmaya başladı.

Gece yarısı şölen sona erdiğinde Li Ce masanın üzerinde sızıp kalmıştı. Zhao Qi ise derhal atına atlayıp şehirden ayrıldı.

Yan Xun, karanlık meydanda Zhao Qi’nin gidişini izlerken dudaklarında belli belirsiz bir tebessüm belirdi.

“Yan ağabey,” dedi Chun’er çekinerek. “Hava çok soğuk, beni odama bırakır mısın?”

Yan Xun saygıyla geri çekilip eğildi: “İçkiyi fazla kaçırmışım, prensesimi rahatsız etmek istemem. Lütfen kendiniz dönünüz.”

Araba uzaklaşırken Chun’er öylece kalakaldı. Gözlerinden bir damla yaş süzülüp karın üzerine düştü.

*

Yingge Avlusu’nun gizli odasında, A'Jing adamın gözündeki bağı çözdü.

Wei Jing, parlak ışığa alışmaya çalışırken karşısında Yan Xun’un o soğuk gülümsemesini gördü.

“Yan Xun?” diye bağırdı inanamayarak.

Yan Xun sakince çayını yudumluyordu: “Efendi Wei, görüşmeyeli nasılsınız? İşleriniz pek yoğunmuş.”

“Buna nasıl cüret edersin!”

“Cüretim konusunda şüpheniz olmamalıydı,” dedi Yan Xun ayağa kalkarak. “Wei klanı beni asla affetmeyecek, biliyorum.

Ama senin bu dünyadan silineceğin daha kesin.”

Yan Xun ona doğru eğildi, sesi fısıltı gibi ama ürperticiydi: “Sana söylemiştim… O gün beni öldürmezsen, bir gün benim kılıcımla öleceksin. Benim bir parmağımı kestin, ben senin kelleni alacağım.”

Bir çığlık odayı doldurdu. Keskin bir kılıç darbesiyle bir el yere düştü.

Yan Xun, bileğine sıçrayan birkaç damla kanı tiksinerek beyaz bir mendille sildi. “Götürün şunu, işini bitirin.”

Wei Jing son bir gayretle bağırdı: “Seni Yanbei köpeği! Amcam seni yaşatmayacak!”

“Wei Guang mu?” Yan Xun güldü. “O artık yaşlandı. O çürümüş kafasında şimdi kim bilir kimden şüpheleniyordur. Wei Jing, sen bir aptalsın. Aslında biraz daha yaşayabilirdin ama en değerli varlığımı tehdit etmemeliydin. Beni devirebileceğini mi sandın? Sen hep bir hiçtin, şimdi de öylesin.”

Kanlı mendili yere fırlatıp arkasını döndü: “Götürün!”

Wei Jing’in bedduaları ve feryatları arasında Yan Xun odadan çıktı. İntikam yoluna girmişti artık; ona diz çöktürenler, canını yakanlar bedelini ödeyecekti. Bir daha kimsenin elinden sevdiklerini almasına izin vermeyecekti.

Ertesi gün Zhenhuang Şehri sarsıldı. Wei klanının varisi Wei Jing kaçırılmış, yüz askeri katledilmişti. Katillerin “Muhe klanı” adını kullanması, şehirde yeni bir cadı avı başlattı.

O sırada Wei malikânesinde Wei Guang, en sadık adamına bir mektup veriyordu: “Bunu derhal Ye’er’e ulaştır. Klanımız ölüm kalım savaşında. İmparator bize diş biliyor, eğer dönmezse sonumuz Muhe klanı gibi olacak!”

Beş süvari kuzeye doğru toz duman içinde yola çıktı.

Yan Xun, balkonunda çayını yudumlarken haberi aldı ve hafifçe gülümsedi: “Ortalık ne kadar karışırsa o kadar iyi.”

Şahbaz Süvari Birliği’nin eğitim alanında ise alkış sesleri yükseliyordu. Chu Qiao, elinde yayıyla hedefi tam on ikiden vurmaya devam ediyordu.

— 63 —

“Chu Eğitmeni!”

Uzaktan bir atlı hızla yaklaştı. Kahverengi kısa bir savaşçı üniforması giymiş genç asker, atından çevik bir hareketle atlayıp nefes nefese konuştu: “Biri sizi arıyor.”

“Beni mi?” Chu Qiao bir an duraksadı, elindeki tatar yayını bırakıp okçu kulesinden aşağı atladı. “Kimmiş?”

“Chu Eğitmeni!” Gür sesli, neşeli bir dev elindeki yayı sallayarak bağırdı: “Hâlâ yarışıyor muyuz, yarışmıyor mu?”

“Üstündeki kaftanı bile bana kaybettin de hâlâ akıllanmadın mı? Er ya da geç seni don gömlek bırakacağım!” Genç kız arkasını dönüp çınlayan bir sesle karşılık verdi. Çevredeki Şevketli Süvari Birliği askerleri kahkahalara boğulurken, okçuluk yarışı için tutturan dev adamla dalga geçmeye başladılar.

Haberci asker de diğerlerine katılıp bembeyaz dişlerini göstererek sırıttı: “Tam olarak kim olduklarını bilmiyorum ama Teşrifat Dairesi’nden geliyorlar gibi; kalabalık bir grup.”

Chu Qiao’nun kaşları yavaşça çatıldı. Onu kim arıyor olabilirdi? Yan Xun, Tang Veliahdı’nı dövme meselesinin kapandığını söylememiş miydi? Basit bir okçuluk eğitmenini arayacak kim kalmıştı?

“Yürü bakalım, görelim.” Chu Qiao başka bir ata atladı ve habercinin peşinden ana karargâha doğru dörtnala sürdü.

Uzaktan bakıldığında, Şevketli Süvari Birliği bugün her zamankinden daha hareketliydi. Altın ejderha flamaları dalgalanıyor, ipekli giysiler içindeki teşrifat memurları etrafta koşturuyordu. Alımlı genç kadınlar devasa altın tepsiler taşıyor, Teşrifat Dairesi’nin yüksek rütbeli yöneticileri ise sadece büyük törenlerde giyilen görkemli kaftanlarıyla saygıyla en arkadan geliyordu. Çadırın önüne dizilmiş parıl parıl parlayan sandıkların içinde hangi nadide hazinelerin olduğu belirsizdi.

Zhao Qi kaşlarını çatmış, yardımcısı General Cheng'e alçak sesle sordu: "Yedinci Prens nerede? Neden hâlâ dönmedi?"

General Cheng'in alnından soğuk terler boşanıyordu; hâlâ ne olup bittiğini kavrayabilmiş değildi. Alçak sesle yanıtladı: "Eli kulağındadır, haber salması için adam gönderdim bile."

"Hımm, fena değilmiş. Bu askeri karargâhın da kendine has bir havası varmış."

Yandan gelen tembel bir ses duyuldu. Zhao Qi bu sesi duyar duymaz başına ağrılar girdiğini hissetti. Acı bir gülümsemeyle başını çevirdi: "Veliaht Prens Hazretleri, yedinci kardeşimin karargâhına bu kadar yolu ne amaçla geldiğinizi lütfedip söyler misiniz?"

"Birazdan anlarsın." Li Ce, ateş kırmızısı ipek bir kaftan kuşanmıştı. Kaftanın eteklerine altın ipliklerle işlenmiş ejderhalarla oynaşan anka kuşları göz alıcı bir parlaklıkla parlıyordu. Giysilerinden etrafa pahalı parfümlerin kokusu yayılıyordu. Üzerine aldığı kızıl tilki kürkü ve şeftali çiçeklerini andıran o fettan gözleriyle, bu dondurucu soğukta sanki inat edermiş gibi elindeki yelpazeyi sallıyordu. O mağrur ve kendinden emin hali insanın dişlerini gıcırdatmasına yetiyordu.

Zhao Qi, sabrının son demlerinde olduğuna yemin edebilirdi.

Tam iki gündür bu adamın peşinde oradan oraya sürüklenmişti. Önce Shengjin Sarayı'ndaki yatak odasının havasız olduğundan şikayet etmiş, gece yarısına kadar odayı havalandırmak için uğraşmışlardı. Sonra oda soğuk diye tutturmuştu. Sabah kalktığında ise saraydaki hizmetçi kızların çirkin olduğunu bahane ederek yemek yemeyi reddetmişti. Binbir güçlükle en güzel kızları bulup getirdiklerinde ise bu sefer de "şiir okumayı bilmiyorlar" diye burun kıvırmıştı. Yemek konusunda da bitmek bilmeyen titizlikleri vardı; ya çay son üç günün taze hasadı değildi ya da dışarıdaki muhafızların çizmelerinin altına yumuşak pamuk dikilmemişti ve yürürken onu uykusundan uyandırıyorlardı. Kısacası, her an yeni bir oyun, bitmek bilmeyen bir huysuzluk sergiliyordu.

Zhao Qi'nin canının yarısı çıkmıştı; kardeşleriyle taht

kavgasına girmek bile bu adama eşlik etmek kadar yorucu gelmemişti. Şimdi de kim bilir hangi tuhaf fikirle bu kadar insanı peşine takıp karargâha gelmişti.

Eğer daha önce bu adamın "domuz taklidi yapıp kaplanı avlayan" gizli bir usta olduğundan şüpheleniyorsa, şimdi yüzde yüz emindi: Bu adam tam bir kaçıktı, mantığın zerresi yoktu.

“Ay ay ay! Geliyor, geliyor, geliyor!”

Li Ce’nin gözleri aniden parladı. Zhao Qi daha ne olduğunu anlayamadan Li Ce onu kolundan tutup kenara çekti ve telaşla sordu: “Bugünkü kıyafetim nasıl? Kokum yeterince güzel mi? Rüküş durmuyorum, değil mi? Bak, bu çizmeler Kuzeybatı’nın Mohan Kralı’nın hediyesi olan en kaliteli samur kürkünden; yeterince klas mı?”

Zhao Qi çaresizce içini çekti, başını sallayıp durdu: “Evet, muazzam görünüyor.”

Chu Qiao karargâha adım atar atmaz Zhao Qi’nin yeşil sancaklı ordusunu gördü. Kaşlarını hafifçe çattı, içten içe tetikteydi.

Neler oluyordu? Zhao Qi neden bizzat gelmişti? Yoksa Yan Xun bir açık mı vermişti?

Kalabalığa yaklaştığında Teşrifat Dairesi memurlarının da şaşkınlıkla ona baktığını fark etti; sanki onlar da neler olup bittiğini anlamıyor gibiydi. Biraz rahatladı; eğer Yan Xun’un planı açığa çıksaydı Zhao Qi sadece ordusuyla gelirdi, yanında Teşrifat Dairesi’ni getirmesine gerek olmazdı. Durum sandığı kadar kötü olmamalıydı.

“Ben, Chu Qiao. Üçüncü Prens Hazretlerini...”

“Haha! Bakalım bu sefer nereye kaçacaksın!”

Aniden arkasından ateş kırmızısı bir gölge fırladı ve onu kollarının arasına alıp sıkıca kucakladı. Herkes bir anda donakaldı. Ancak daha kendilerine gelemeden, genç kız saldırıya uğramış küçük bir vahşi hayvan gibi tepki verdi. Yıldırım hızıyla yerinden sıçradı, bir bilek kilidiyle adamın kıskacından kurtuldu ve peşinden gelen küçük bir yakalama hamlesiyle —kemiklerin çatırtısı eşliğinde— az önce ona saldıran adamı yere yapıştırdı!

“Kimsin sen?” diye gürledi Chu Qiao, sesi buz gibiydi.

Ardından, Bian Tang İmparatoru’nun biricik gözbebeği, yerden başını zorlukla kaldırdı. Hâlâ o çapkın ve sırıtan ifadesini koruyordu: “Ne kadar da kaba... Benim işte, tanımadın mı?”

Büyük Xia İmparatorluğu’nun memurları şaşkınlıktan ne yapacaklarını şaşırdılar. Önce yerde yatan Bian Tang Veliahdı’na, sonra yüzü öfkeden kararmış Üçüncü Prens Zhao Qi’ye, en sonunda da neye uğradığını şaşırmış genç kız Chu Qiao’ya baktılar. Kimse ne diyeceğini bilemiyordu.

Buna karşılık Bian Tang elçilerinin yüzünde kederli bir ifade vardı; sanki olayların normal seyrinde gitmeyeceğini çoktan biliyor gibiydiler.

İlk kendine gelen Zhao Qi oldu. Öne atılıp Chu Qiao’ya sertçe bağırdı: “Hadsiz! Tang Veliahdı’na nasıl el kaldırırsın, bunun cezası nedir bilir misin?”

Chu Qiao bir an duraksadı, hemen elini çekti ve özür dilemeye yeltendi. Tam o sırada Li Ce çevik bir hareketle yerden kalktı ve Zhao Qi’ye otoriter bir sesle çıkıştı: “Asıl sen hadsizsin! Benim evlenmek istediğim kişi işte bu kız! Başlık paralarını da getirdim, hey siz, getirin şunları!”

Yüzlerce devasa sandık öne taşındı. Sandıklar açılır açılmaz etrafa saçılan altınların ve mücevherlerin ışıltısı herkesin gözünü aldı; kalabalıktan bir hayret nidası yükseldi.

Chu Qiao olduğu yerde kalakaldı. Şaşkınlıktan ağzı açık kalmış Xia memurlarına, donakalmış Prens Zhao Qi’ye ve zafer kazanmışçasına sırıtan Bian Tang Veliahdı’na baktı. En sonunda, ağlanacak haline gülmek istercesine kaşlarını çattı.

Biri ona neler olduğunu anlatabilir miydi?

Kışın ayazı geçmiş, yeryüzüne bahar gelmişti.

Bu sabah pencereyi açtığında, dışarıdaki karların çoğunun eridiğini, buzların çözüldüğünü ve göl sularının dalgalandığını gördü. Güneyin kırlangıçları kuzeye dönmüş, bülbüllerin şakımaları havayı doldurmuştu.

Yan Xun bugün oldukça keyifliydi; birkaç gün önce intikamını

almış, yüreği ferahlamıştı.

Üzerinde göl yeşili ipek bir kaftan, belinde aynı renkten gevşekçe bağlanmış bir kuşak vardı. Yüzü ak mermer gibi pürüzsüz, gözleri soğuk yıldızlar gibi parlaktı; asil ve vakur duruşuyla adeta rüzgârın ruhunu taşıyordu. Şu an gölün ortasındaki çardakta oturmuş çayını yudumluyordu. Tütsülükten yükselen hafif koku havaya karışıyor, duman rüzgârsız havada dimdik yükseliyordu. Uzaktaki Donghua Bahçesi'nden gelen kanun sesleri, yeşil kayalıklar ve berrak suyla birleşince ortaya dünyevi dertlerden arınmış, masalsı bir manzara çıkıyordu.

Hayatın karmaşasından çaldığı bu kısa huzur anının tadını çıkarıyordu; uzun zamandır bu kadar rahatlamamıştı.

Öğleden sonra, Shengjin Sarayı'na giren bir atlının nalları bu nadir huzuru tuzla buz etti.

"Efendimiz!" Ah Jing, beraberindeki birkaç adamıyla birlikte ter içinde çardağa doğru koştu. Çardaktan çıkmak üzere olan Yan Xun'a seslendi: "Kötü bir haber var!"

Hafif bir rüzgâr Yan Xun'un kaftanının uçlarını savurdu. Adam başını çevirip Ah Jing'e soğuk bir bakış attı; bu patavatsızlık onu pek memnun etmemişti. "Bu ne telaş?"

Yan Xun'un sesi sakindi; sanki dünya yıkılsa istifini bozmayacak bir vakara sahipti. Ah Jing ise onun bu dinginliğine sahip değildi, nefes nefese konuştu: "Bian Tang Veliahdı az önce Şevketli Süvari Birliği'ne gitti. Oradaki kadın okçuluk eğitmeniyle evlenmek istediğini ilan etti!"

"Bian Tang Veliahdı'nın kimi alacağı bizi ne ilgilendirir?" Yan Xun kaşlarını hafifçe kaldırıp kayıtsızca konuştu ve yoluna devam etmek için arkasını döndü.

Ah Jing donakaldı. Arkadaşlarıyla bakışıp içlerinde büyük bir saygı ve sevinç hissettiler.

Yoksa Efendileri sonunda büyük resmi görmeyi öğrenmiş, gönül işlerini bir kenara mı bırakmıştı? Chu Hanım ile çocukluktan beri süregelen bağları bambaşkaydı; Efendilerinin bu kadar soğukkanlı kalabilmesi ne muazzam bir iradeydi! Büyük dava uğruna, kimsenin bilmediği nelerden vazgeçmişti kim bilir?

Ancak bu sevinç dolu gülümseme daha yüzlerine yayılmadan, bir fırtına gibi yanlarına dönen Yan Xun, az önceki sükunetinden eser kalmamış, yüzü öfkeden morarmış bir halde Ah Jing'in omuzlarına yapıştı: "Ne dedin sen? Hangi eğitmen? Kiminle evlenmek istiyormuş?"

Ah Jing'in yüzü kederle düştü, içinden binbir ah ederek cevap verdi: "Şevketli Süvari Birliği'nde sadece bir tane kadın eğitmen var..."

"Lanet olsun!"

"Lanet olsun!"

Rüzgâr Zhenhuang şehrinin semalarında uğuldarken, aynı anda bir başka öfkeli ses daha yükseldi. Zhao Song evinden fırlayıp atına atladığı gibi, şehrin doğusundaki askeri karargâha doğru fırtına gibi sürdü!

"Bian Tang Veliahdı Li Ce mi?"

Zhuge Malikanesi'nin erik bahçesinde, mor kaftanlı, siyah saçlı adam kaşlarını hafifçe çattı. Sesi derinden geliyordu: "Yine neyin peşinde bu adam?"

Zhu Cheng gülümseyerek eğildi: "Efendim, sadece ortalığı karıştırmakla kalmıyor; Tang Veliahdı, Xing'er Hanım'ı yanına alıp şehirden çıkmış bile. İmparator'un izin vermeyeceğinden korktuğu için gece yarısı Bian Tang'a kaçacağını söylüyormuş. Üçüncü Prens engelleyememiş, durdurmaya da cesaret edememiş; durumu saraya bildirmek için adam göndermiş."

Zhuge Yue'nin kaşları iyice çatıldı. Aniden ayağa kalkıp dış kaftanını omuzlarına attığı gibi kapıya yöneldi.

"Efendim, nereye gidiyorsunuz?"

"Bakmaya."

Uzaktan sadece bu soğuk ses duyuldu. Zhu Cheng gerisini duyamadı ama Zhuge Yue çoktan gözden kaybolmuştu. Bir an sonra, bir atın kişnemesi erik bahçesinin sessizliğini parçaladı.

Yan Xun ve diğerleri karargâha doğru at sürerken, Bian Tang Veliahdı'nın arabası çoktan karargâhtan ayrılmış, doğruca şehir kapısına yönelmişti.

Li Ce'nin gözleri bir tilki gibi kurnazlıkla parlıyordu. Az önce yediği dayaktan dolayı gözü hâlâ mordu; bu durum o kusursuz yakışıklılığına biraz gölge düşürüyordu. Chu Qiao, arabanın bir köşesinde elleri ve ayakları bağlı bir halde oturuyordu. Li Ce'nin ona bakışları tüylerini diken diken ediyordu. İçten içe öfke patlaması yaşasa da sakin kalmaya çalışarak konuştu: "Veliaht Prens Hazretleri, o gün sizin kim olduğunuzu bilmiyordum, bir saygısızlık ettiysem lütfen büyüklük sizde kalsın, kusuruma bakmayın."

Li Ce göz ucuyla ona bakıp tembelce gülümsedi: "Demek adın Chu Qiao... Sana Qiao'cuğum desem olur mu? Ya da sadece Qiao'er?"

Chu Qiao'nun vücudundan aşağı soğuk sular döküldü, her yeri diken diken oldu. Kaşlarını çatarak yanıtladı: "Chu Qiao düşük bir statüye sahiptir; bu değersiz isim majestelerinin hafızasında yer etmeye layık değildir."

— 64 —

“O zaman sana Qiaoqiao diyeyim, kulağa daha samimi geliyor.”

Chu Qiao’nun yüzü buz kesti, sabrı ise zaman geçtikçe tükeniyordu. Kaşlarını çatarak konuştu: “Eğer o günkü saygısızlığım yüzünden bugün bunları yapıyorsanız, Chu Qiao her türlü cezaya razıdır. Lütfen niyetinizi açıkça söyleyin.”

Li Ce onu duymamış gibi yapıp gülümsemeye devam etti: “Ailende kimse var mı? Anne baban sağ mı?”

“Majesteleri, ne yapmak istiyorsanız doğrudan söyleyin. Chu Qiao basit bir halktan biridir, bu kadar ilgiyi hak etmez.”

“Hangi ay doğdun? Kaç yaşındasın? Ben yedinci ayda doğdum, yirmi bir yaşındayım.”

“Majesteleri, derdiniz ne? Normal bir şekilde konuşamaz mıyız?”

“Aslen nerelisin? Bu kadar zarif ve duru bir güzelliğin var, kuzeyli gibi değil de daha çok bizim güneyli kadınlarımıza benziyorsun. Baban bundan hiç bahsetmiş miydi?”

“Veliaht Prens!”

“Öfkelenince bile çok güzelsin, gerçekten de zevkli adammışım!”

…

Yarım saat sonra Chu Qiao, Li Ce ile yeniden iletişim kurmaya çalıştı. Öfkesini büyük bir titizlikle bastırıp samimi bir tonla sordu: “Veliaht Prens, bende ne buldunuz?”

Li Ce nazikçe gülümsedi: “Senin her şeyini seviyorum.”

Chu Qiao yanlış soru sorduğunu anlayıp başını salladı: “Başka bir deyişle, beni ne için kullanmak istiyorsunuz? Xia prensesleriyle evlenmemek için pek çok yolunuz vardır; beni kalkan olarak kullanmanıza gerek yok. Ben sadece sıradan biriyim, hiçbir kullanım değerim yok.”

“Qiaoqiao,” dedi Li Ce kaşlarını çatarak, yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. “Sana ilk görüşte aşık oldum ama sen beni böyle yanlış anlıyorsun. Bu beni çok üzer.”

Üzülürsün ya, kesin üzülürsün! Chu Qiao aniden fark etti ki, normal bir insanla konuşmak —o kişi düşmanın bile olsa— şu anki durumdan çok daha keyifliydi. Karşısındaki adamın dost mu düşman mu olduğu belli değildi, tavırlarını kestirmek imkansızdı. Derin bir nefes verip Li Ce’den mantıklı bir cevap alma umudundan vazgeçti. Arabanın kenarına yaslanıp gözlerini kapattı.

“Qiaoqiao,” dedi Li Ce, hafifçe ona doğru eğilerek. Sesi fettan, tonu hafifti; içinde tarif edilemez bir boğukluk ve cazibe barındırıyordu. “Ellerim üşüyor.”

Kısa bir sessizlik oldu. Ardından bir gümleme duyuldu; Veliaht Prens Li Ce bir top gibi arabadan dışarı fırladı. Bian Tang elçilerinin ve Xia muhafızlarının başlarının üzerinden uçup kafa üstü yere çakıldı.

“Neler oluyor?”

“Ah! Veliaht Prens!”

“Suikastçı var! Majestelerini koruyun!”

Ortalık bir anda karıştı. Zhao Qi kaşlarını kaldırıp kılıcını çekti; Wei Jing’in kayboluşundan beri gergin olan sinirleri iyice boşalmıştı. Muhafızlara o devasa arabayı kuşatmalarını emretti.

“Yanlış anlama, sadece bir yanlış anlama!”

Li Ce acı içinde inleyerek ayağa kalktı ve sendeleyerek arabaya doğru koştu. Kılıçlarını çekmiş askerlerin önüne geçip telaşla konuştu: “Kendi sakarlığım, düzgün oturamamışım. Bir şey yok, bir şey yok.”

Herkes şaşkınlıkla birbirine baktı. Arabadan çıt çıkmıyordu.

Düzgün oturamamak mı? Araba bir insanın yürüme hızından bile yavaş gidiyordu; kim böyle bir hızda arabadan dışarı fırlar ki?

“Önemli değil, telaşlanmayın.” Li Ce kaftanının eteklerini toplayıp gülümseyerek arabaya geri tırmandı, dışarıdakilere el

salladı.

Zhao Qi artık çıldırmanın eşiğindeydi. Bu dengesiz prens yüzünden ruhu çekilmişti. Saraya giden haberciden hâlâ ses yoktu ve şehir kapısına varmak üzereydiler. Gerçekten Bian Tang'ın gelecekteki imparatorunun bir Yanbei kölesiyle evlenmesine izin mi vereceklerdi?

Perde kapanır kapanmaz Li Ce yüzünü buruşturup kolunu ovuşturmaya başladı. Köşede buz gibi oturan Chu Qiao'ya sitemle baktı: "Qiaoqiao, çok acımasızsın. Müstakbel kocana böyle davranırsan çarpılırsın."

Chu Qiao gözlerini hafifçe aralayıp ona soğuk bir bakış attı: "Kadın ve erkek arasında bir mesafe olmalı. Lütfen kendinize gelin."

"Qiaoqiao, ilacı sürmeme yardım et." Li Ce elinde beyaz bir porselen şişeyle acınası bir halde yaklaştı, sıyrıklardan kan sızan kolunu uzattı.

Chu Qiao istifini bozmadı.

"Senin iyiliğin için söylüyorum," dedi Li Ce. "Eğer yeniden yaralandığımı görürlerse, başın belaya girer."

Chu Qiao içini çekip porselen şişeyi adamın elinden kaptı. Kolunu kabaca kendine çekip ilacı sürmeye başladı.

Li Ce'nin feryadı arabanın dışına kadar taştı. Dışarıdaki Zhao Qi ve adamları, içeriden gelen bu acı dolu bağırışları duydukça kaşlarını daha da çatıyor, yüzleri öfkeden kaskatı kesiliyordu.

Gökyüzü berrak, hava tazeydi; öğleden sonra güneşi etrafı ısıtıyor, kuşlar gökyüzünde süzülüyordu. Yol kenarında saklanmaya vakit bulamayan halk diz çökmüş, başlarını öne eğmişlerdi ama yukarıdan gelen sesleri duyunca gizlice göz ucuyla bakmadan edemiyorlardı. Uçsuz bucaksız çayırlar yemyeşil ve huzurlu görünüyordu. Li Ce, üzerine abartılı, devasa şakayık çiçekleriyle işlenmiş kırmızı bir kaftan giymişti; aslında rüküş durması gereken bu kıyafet onun üzerinde garip bir asalet kazanmıştı.

Altında oldukça gösterişli beyaz bir at vardı. Atın boynuna mor bir gül takılmıştı; sanki gelin almaya giden bir damat

gibiydi. Bir elinde dizginleri, diğer elinde kılıcıyla, ağlamak üzere olan Zhao Qi'ye döndü: "Hadi dönün artık. İmparator Hazretlerine misafirperverliği için teşekkürlerimi iletin. Ben gidiyorum, kaderde varsa yine görüşürüz."

Zhao Qi'nin söyleyecek sözü kalmamıştı ama bir adım öne çıkmaya da cesaret edemiyordu. Az önce sadece "bir gece daha kalın" dediği için bu akıl sağlığı yerinde olmayan prens kılıcını çekip Zhao Qi'nin kafasına savurmuştu. Eğer yanındaki muhafız çevik davranıp koluyla darbeyi karşılamasaydı, Zhao Qi'nin kafası şu an yarılmış olabilirdi. Zhao Qi'nin çektiği acı kelimelerle tarif edilemezdi; Li Ce'nin uzaklaşan sırtına bakarken kaderin ona ne kadar adaletsiz davrandığını düşünüyordu.

Zhao Qi gibi Chu Qiao da büyük bir ikilem içindeydi. Bu öngörülemez prens için en doğru çözümün, boynunu kırıp o hiç susmayan ağzını sonsuza dek kapatmak olduğunu düşünüyordu.

Ancak şu an bu imkansızdı. Olaylar o kadar tuhaf ve mantıksız gelişiyordu ki kontrolünden çıkmıştı. Şimdilik sadece bekleyebilirdi; ne olursa olsun Xia İmparatoru'nun bu işin peşini bırakacağına ve Li Ce'nin bir Yanbei kölesini Veliaht Prenses olarak götürmesine izin vereceğine inanmıyordu.

"Qiaoqiao, mutlu musun? Şehirden çıktık."

Li Ce ona bakıp sırıttı, gözlerinde hafif bir fettanlık vardı. "Benimle gel; hayatın boyunca bitmeyecek bir zenginlik, sayısız ipekli giysi içinde yaşarsın. Yan Xun'un sana verebileceği her şeyi ben de veririm, hatta onun veremediklerini de... Artık kimsenin önünde eğilmek, bir başkasının çatısı altında sığıntı gibi yaşamak zorunda kalmazsın. Bak, ne güzel olur."

"Buradan gidemeyeceğini biliyor olmalısın."

Li Ce parıldayan bir gülümsemeyle karşılık verdi: "Gidemeyeceğimi de nereden çıkardın?"

Chu Qiao soğuk bir gülüşle cevapladı: "Eğer bu kadar kolay gidebilecek olsaydın, buralara kadar gelmene gerek kalmazdı." Gözleri aniden keskinleşti, Li Ce'nin yakışıklı yüzüne dikti bakışlarını: "Asıl amacın ne?"

Li Ce ona doğru yaklaştı, burunları neredeyse birbirine

değiyordu: “Asıl amacım seni götürüp Yan Xun’u, Zhao Qi’yi ve Zhao Song’u kahrımdan öldürmek.”

Chu Qiao aniden tüm enerjisinin çekildiğini hissetti. Li Ce’nin o şeftali çiçeklerini andıran yüzüne bakınca, konuşmanın tamamen boşuna olduğunu anladı. Başını sallayıp alçak sesle konuştu: “Li Ce, eğer gerçekten rol yapıyorsan ve gizliden gizliye ortalığı karıştırıyorsan, gerçekten korkunç birisin.”

Li Ce gururla gülümsedi: “Benim Zhenhuang’a gelme amacım zaten ortalığı karıştırmak. Ama tavırlarım tamamen gerçektir; ben her koşulda böyle çapkın, başına buyruk ve yakışıklıyımdır.”

Chu Qiao çaresizce içini çekti. Tam o sırada, yüreğinde güçlü bir huzursuzluk dalgası kabardı!

Bir an içinde genç kız arabadan fırladı ve Li Ce’nin üzerine atılarak onu aşağı yuvarladı!

“Qiaoqiao! Kucağıma atılmanın bile bu kadar kaba olması şart mı? Sen...”

“Kes sesini! Şu ipleri çöz!”

“Olmaz, o zaman kaçarsın.”

Genç kız öfkeyle bağırdı; tam o saniyede, gökyüzünden çekirge sürüsü gibi yoğun bir ok yağmuru yağmaya başladı. Uzaktaki tepelerin arkasından sayısız düşman belirdi. Herkesin elinde tatar yayları vardı, yay kirişlerinin sesi durmak bilmiyordu. En öndeki on kadar muhafız süzgeç gibi delik deşik olup atlarından düştüler; sahipsiz atlar acı içinde kişniyordu. Chu Qiao, Li Ce’yi çekip yana yuvarlandı, beyaz atın devasa gövdesinin arkasına sığındılar. Sayısız ok beyaz atın leşine saplanmıştı; ok uçlarındaki mavi parıltı, hepsinin zehirli olduğunu gösteriyordu.

“Bu senin oyunun mu?”

Chu Qiao gürledi. Li Ce’nin de kafası karışmış gibiydi, şaşkınlıkla bağırdı: “Kendi kendime mi pusu kuracağım?”

“Lanet olsun!”

Aynı anda her yerden savaş çığlıkları yükseldi! Bozkırın ortasında bir anda beliren sayısız düşman, ellerinde ağır savaş

bıçaklarıyla, üzerlerinde halk kıyafetleriyle saldırıya geçti.

“Majestelerini koruyun!” Li Ce’nin muhafız komutanı Tie You bağırarak birkaç sadık askeriyle öne atıldı. Chu Qiao ellerini kıvrak bir hareketle çevirerek iplerden kurtuldu. Savrulan birkaç oku kılıcıyla savuşturdu. Li Ce’nin arkasında şaşkın ve çaresiz bir halde dikildiğini görünce iyice öfkelendi: “Dövüşmeyi bilmiyor musun?”

Li Ce telaşla başını salladı: “Qiaoqiao, beni korumalısın.”

“Aptal!” Genç kızın tepesi atmıştı, Li Ce’nin dizine bir tekme savurdu. Adam acıyla inleyerek yere kapaklandı; tam o anda üzerinden geçen bir ok boşa gitti.

“Panik yapmayın! Ön taraf düşmanı karşılasın, orta kısım oklarla koruma sağlasın, arkadakiler atları toplasın; her an yarma harekatına hazır olun!” Chu Qiao bir tatar yayını kaptı, bir yandan koşarken bir yandan amansızca karşılık veriyordu. Okları sanki hedefi kendi buluyordu; her atışında bir çığlık yükseliyordu.

Her yönden savaş çığlıkları ve ok sesleri geliyordu. Düşman bir sel gibi geliyordu, en az bin kişiydiler. Li Ce’nin yanındaki muhafızlar ise yüz kişiden az kalmıştı ve hepsi yaralıydı; hazırlıksız yakalandıkları için direnmeleri zordu. Chu Qiao, Li Ce’yi çekiştirerek koştururken yakındaki sık ormanı fark etti. Yüreği umutla doldu: “Ormana doğru çekilin!”

Keskin bir bıçak darbesi üzerine doğru gelirken Li Ce korkuyla bağırdı. Chu Qiao hızla öne atılıp düşmanın kasıklarına sert bir tekme attı; acı dolu bir feryat yükseldi. Ancak adamın sesi daha kesilmeden, Chu Qiao kılıcını savurup adamın kafasının yarısını uçurdu!

Kanlar bir anda Li Ce’nin üzerine fışkırdı. Li Ce şok içinde, sanki çok doğal bir şeymiş gibi koynundan bir mendil çıkarıp kıyafetindeki kanları silmeye başladı.

“Geri zekalı! Sırası mı şimdi?” Chu Qiao, Li Ce’nin elinden tutup ormana daldı. Ok yağmuru sık ağaçlar tarafından kesilmişti; içeri giren az sayıda okun ise gücü tükenmişti.

— 65 —

Düşmanlar onların ormana sığındığını görünce hemen yaylarını bırakıp kılıçlarını çekerek peşlerinden daldılar.

Her yer çekirge sürüsü gibi düşman kaynıyordu. Chu Qiao'nun kılıcı önüne geleni biçiyordu; Li Ce'yi sürükleyerek en önde gidiyordu. Tie You ve diğerleri arkalarından geliyordu ama sayıları ellinin altına düşmüştü. Hepsi kan revan içindeydi, ağır yaralıydılar ve savaşacak güçleri kalmamıştı.

Chu Qiao'nun zihni hızla çalışıyor, düşman kuşatmasındaki zayıf noktaları arıyordu. Acımasızca hareket ediyor, ardı ardına altı yedi kişiyi öldürüyordu. İki hayatın getirdiği dövüş tecrübesi ve yılların eğitimi bu orman savaşında büyük avantaj sağlıyordu. Kısa boylu olması, araziyi daha iyi kullanmasına, ağaçların arasında çevikçe hareket edip düşmanı biçmesine olanak tanıyordu.

"Qiaoqiao! Qiaoqiao!"

Li Ce aniden bağırdı. Chu Qiao arkasına baktığında, dev bir adamın kılıcıyla ona yaklaştığını gördü. Tie You kanlar içinde sendeleyerek ayakta durmaya çalışıyordu; belli ki daha fazla dayanamayacaktı.

Chu Qiao havaya sıçrayıp adamın omzuna bir tekme savurdu ve havada kılıcını indirdi. "Aybozan" kılıcı bir ejderha kükremesiyle adamın yüzünden omzuna kadar indi. Adam kafatası parçalanmış bir halde, kanlar içinde yere yığıldı.

Sol omzunda aniden yakıcı bir acı hissetti. Genç kız kaşlarını çattı, sol eliyle belindeki hançeri çıkarıp arkadan saldıranın göz çukuruna sapladı. Sağ bileğini çevirip sağdan gelen mızrağı savuşturdu. Düşman sendelerken kılıcıyla hamleler yaptı, havaya sıçrayıp adamın yüzüne ardı ardına tekmeler savurdu ve kılıcını kalbine sapladı.

"Qiaoqiao!" Li Ce dehşet içinde öne atılıp Chu Qiao'ya sarıldı. "Yaralandın!"

“Beni bırak! Tie You, efendini alıp batıya kaç!”

“Hayır! Seni burada bırakamam!”

Li Ce inatla olduğu yerde durdu, yerden bir kılıç kapıp acemice sallamaya başladı. “Sizi aşağılık herifler! Gelin bakalım!”

Kılıcı daha düşmana değmeden kendi kolunu çizdi, dengesini kaybedip kılıcı elinden düşürdü.

“Aptal!” diye bağırdı Chu Qiao. Elinden tutup Tie You ve diğerlerine seslendi: “Beni takip edin!”

Aybozan kılıcı o kadar keskindi ki çeliği bile tereyağı gibi kesiyordu. Bir hamlede karşısındaki düşmanın kılıcını ikiye böldü; adam şaşkınlık içindeyken arkadan gelen Tie You onu biçip yere serdi.

Chu Qiao, cesetlerin üzerinden atlayarak hızla ilerledi. Bir yamaca tırmandılar; aşağıda suları buz parçalarıyla dolu, coşkun bir nehir akıyordu. Buzlar yeni çözülmeye başlamıştı.

“Atlayın!” diye emretti Chu Qiao, bir suikastçının karnına tekme atarken.

“Ha?” Li Ce yamacın kenarında durmuş aşağıya bakıyordu. Kaşlarını çatarak, “Qiaoqiao, donarak ölürüz!” dedi.

“Ölmek istiyorsan burada kal!”

Li Ce tereddütle beklerken, yamaçtan tırmanan bir adamın Chu Qiao’ya arkadan saldırdığını gördü. Bian Tang’ın el bebek gül bebek büyütülmüş veliahdı, o an nereden geldiği belirsiz bir cesaretle kucağına dev bir kaya alıp adamın kafasına indirdi. Adam kafası parçalanmış bir halde aşağı yuvarlandı.

“Haha!” Li Ce başarısıyla gururlanıp kaya atmaya devam etti.

Diğerleri de prenslerini örnek alıp aynı şeyi yapınca, düşmanın saldırısı bir anlığına kırıldı.

“Gidiyoruz!” Chu Qiao arkasını dönüp savaşın heyecanına kapılmış Li Ce’yi yakaladığı gibi yamaçtan aşağı yuvarlandı. Suya düşenlerin çıkardığı sesler yankılanırken, buz gibi su bir anda vücutlarını sardı. Chu Qiao ve Li Ce suyun dibine gömüldüler.

Chu Qiao bilincini koruyup hızla yukarı yüzmeye çalıştı ama

ne kadar çabalarsa çabalasın yüzeye çıkamıyordu. Aşağı baktığında öfkeyle doldu; Li Ce sanki altın külçesiymiş gibi dev bir kayaya sarılmış, suyun dibinde duruyordu.

Adamın sırtına bir yumruk atıp kayayı elinden aldı. Ancak tam yukarı çıkacaklarken, suyun yüzeyine ok yağmuru başladı. Tie You ve diğerlerinin suyun altında vurulduğunu belli eden acı dolu çığlıkları duydu. Chu Qiao, Li Ce'nin bu "aptal şansına" içten içe şükrederek onu suyun altından sürükleyip uzaklaştı.

Akıntı çok güçlüydü. Bir süre sonra başlarını suyun dışına çıkardılar; düşmanlar hâlâ kıyıdan kovalıyordu ama artık mesafe açılmıştı.

Chu Qiao'nun dudakları morarmış, omzu kanlar içindeydi; gücü tükeniyordu.

"Qiaoqiao, Qiaoqiao?" Li Ce'nin sesi bulanıklaşıyordu. Chu Qiao güçlükle başını çevirdi; Li Ce zorlukla yüzmeye çalışıyordu. Onu görünce alçak sesle konuştu: "Dayanmalısın, kurtulmak üzereyiz."

Bu, Li Ce'nin onunla ilk kez bu kadar ciddi konuşmasıydı. Yüzü solmuş, dudakları bembeyazdı; gözlerinde o her zamanki alaycı, uçarı ifadeden eser yoktu. Bakışları derin ve vakurdu; sanki bambaşka birine dönüşmüştü.

Chu Qiao bir şeyler söylemek istedi ama ağzını her açtığında sadece titriyordu; aşırı kan kaybı ve soğuk onu bitap düşürmüştü.

Nehrin suları kızıla boyanmıştı. Düşmanların çığlıkları arkadan gelmeye devam ediyordu. Uzaktaki tepelerde işaret ateşleri yanmaya başlamıştı; belli ki bugün hangi kapıdan çıkarlarsa çıksınlar bir pusuya düşeceklerdi. Suikastın boyutu hayal edilemeyecek kadar büyüktü.

Yanlarında artık hiçbir muhafız kalmamıştı. Akıntı hızlanıyor, suyun sesi uğultuya dönüşüyordu. Hava kararmaya başlamıştı. Nehir suları buz gibiydi ve hızla çağlıyordu. Chu Qiao ve Li Ce küçük bir şelaleden aşağı savrulurken, Li Ce son bir hamleyle genç kıza sıkıca sarıldı ve birlikte boşluğa düştüler.

Yan Xun haritayı katlayıp etrafındaki adamlara baktı. Sesi kararlıydı: "İki kuralımız var: Birincisi, A'Chu'yu sağ salim

kurtaracaksınız. İkincisi, kimliğinizi asla belli etmeyeceksiniz. Eğer yakalanırsanız ne yapmanız gerektiğini biliyorsunuz.”

Ah Jing ve diğerleri başlarını salladılar: “Anlaşıldı efendim.”

“Hadi gidin o zaman.”

Adamlar onaylayıp sessizce dağıldılar.

Ah Jing, Yan Xun’un yanında kalarak alçak sesle sordu: “Efendimiz, Tang Veliahdı’na pusu kuranların kim olduğu belli mi?”

Yan Xun başını salladı: “Hayır, istihbarat yetersiz ama şüpheli çok. Yine de bunun bir önemi yok. Li Ce ölürse Xia ve Bian Tang savaşa girer; bu bizim için her bakımdan kazançlı olur. Hedefimiz aynı olduğuna göre, pusu kuranlara yardım etmekte sakınca yok. Ayrıca, eğer Li Ce şu an A'Chu’nun yanındaysa, muhtemelen çoktan can vermiştir.”

Sözlerini bitirirken dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. Başını gökyüzüne kaldırıp fısıldadı: “Gökler bile benden yana.”

Dağlık arazide ilerlemeye alışkın olsalar da, her yüksek noktaya çıktıklarında peşlerindeki meşalelerin oluşturduğu kalabalığı görebiliyorlardı. Takipçiler sanki ruhlarını almaya yemin etmiş hayaletler gibi enselerindeydi. Dinlenmeye ya da yol seçmeye vakitleri yoktu; sadece en sık ormanlara ve aşılması en zor sarp kayalıklara doğru kaçabiliyorlardı.

Takipçileri geçici olarak atlattıklarında hava tamamen kararmıştı. Yollarını kaybetmişlerdi, Zhenhuang’ın ne yönde olduğunu kestiremiyorlardı.

Gece soğuk ve sisliydi; gece yarısına doğru başlayan hafif yağmur sıcaklığı iyice düşürmüştü. Fark edilmemek için ateş bile yakmaya cesaret edemiyorlardı. Chu Qiao ve Li Ce sık çalıların arasında oturuyorlardı. Genç kız bir ağaç gövdesine yaslanmıştı; tüm kemikleri kırılmış gibi hissediyordu, yaralarından sızan kan dindirilmiş olsa da acısı dayanılmazdı. Özellikle omzundaki ok yarası her hareketinde etini yırtıyor gibiydi. Kan kaybı onu derin bir uykuya ve halsizliğe sürüklüyordu.

Ancak yılların eğitimi ona şunu öğretmişti: Kaçışın en kritik

anı buydu. Eğer şimdi gözlerini kaparsa, bir daha asla açamayabilirdi.

“Qiaoqiao?” Li Ce’nin sesi kulağına ulaştı, omuzlarına bir kaftan bırakıldı. Chu Qiao kaşlarını çatıp başını kaldırdı. Adam yanına çömelmiş, hâlâ o sarsılmaz gülümsemesiyle bakıyordu: “Kıyafetim kurudu.”

Li Ce’nin kaftanı artık o güzel kokusundan arınmıştı. Nehir suyunda ıslanmış, ormanda kaçarken parçalanmış, buruş buruş bir bez parçasına dönmüştü. Ateş kırmızısı kumaşın üzerinde, hangi talihsiz suikastçıya ait olduğu bilinmeyen koyu kan lekeleri vardı.

Chu Qiao hafifçe kıpırdayınca omzundaki yara yeniden sızlamaya başladı. Li Ce’nin yüzündeki gülümseme bir anda silindi; telaşla elini yaranın üzerine bastırdı: “Yine kanıyor, ne yapacağız?”

“Önemli değil,” dedi Chu Qiao kaşlarını çatarak. Kaftanından bir parça koparıp yarayı kabaca sardı. “Otur şuraya.”

“Ha?” Li Ce şaşkınlıkla baktı.

“Otur dedim!” Genç kızın sesi güçsüz olsa da otoritesi yerindeydi. “Vaktimiz az, dinlenmemiz lazım.”

“Peki,” dedi Li Ce usulca oturarak. Bir süre sonra sordu: “Qiaoqiao, o adamlar kimdi biliyor musun?”

“Eğer bu kadar enerjin varsa birazdan daha hızlı koşarsın. Bir daha dinlenmek için sızlanırsan, ayak bağı olmaman için seni ben öldürürüm.”

Bian Tang Veliahdı sus pus olup bir köşeye büzüldü ama gözleri hâlâ etrafta fır dönüyordu.

Chu Qiao da bunu kimin yaptığını bilmek istiyordu! Ama şüpheli o kadar çoktu ki bir sonuca varamıyordu.

Li Ce, Zhenhuang dışında öldürülürse Bian Tang hemen savaş ilan ederdi. Dünyanın en büyük iki gücü savaşa girerse, bundan en çok faydalanacak olanlar doğu kıyısındaki Huaisong, güney sınırındaki Dahuang ve kuzeybatıdaki Quanrong olurdu. Özellikle Huaisong, ticaret gücü ve zengin gıda stoklarıyla her iki

tarafın da gözdesi haline gelir, askeri açıdan zayıf bir devletten stratejik bir dev haline gelirdi.

İç siyaset açısından bakıldığında; Li Ce ölürse Bian Tang hanedanı varisiz kalırdı. Bu da yan soylardan gelen akrabalara taht yolunu açardı. Tang İmparatoru'nun kardeşleri bu geniş topraklardan pay almak için birbirine girerdi.

Xia İmparatorluğu açısından ise bu işi yapabilecek güçte olanlar ya bizzat imparatorluk ailesi ya da büyük soylu klanlardı. Muhe klanı yeni devrilmişti, Yan Xun ise Wei Jing'i ortadan kaldırmıştı; diğer klanların "sıra bize mi geliyor" korkusuyla hareket etmesi doğaldı. Xia'nın istikrarı, imparatorluk ve soylu aileler arasındaki güç dengesine bağlıydı; bir taraf ağır basarsa kanlı darbeler kaçınılmazdı.

Wei Guang ve Zhuge Muqing gibi yaşlı kurtlar, ailelerinin parıltılı dış görünüşünün altındaki tehlikeyi görebiliyorlardı. Savaşı tetikleyerek imparatoru soylu ailelere muhtaç bırakmak ve bu sayede askeri gücü geri kazanmak tam onlara göre bir hamleydi.

Ancak Chu Qiao'yu en çok korkutan ihtimal, bu işin arkasında Yan Xun'un olması ve Büyük Birlik Cemiyeti aracılığıyla bu pusunun kurulmuş olmasıydı. Eğer öyleyse, şu anki durumu gerçekten çok vahim demekti.

— 66 —

Belki de koca Zhenhuang şehrinde Yan Xun'un asıl gücünü gerçekten bilen tek kişi Chu Qiao'ydu. Yan Xun'un penceresinden bakıldığında, Li Ce'den kurtulmak harika bir stratejik hamleydi. Li Ce ölürse Zhenhuang şehri bir anda kaosa sürüklenir, soylu aileler ile imparatorluk arasındaki o pamuk ipliğine bağlı güven tamamen kopar, Biantang ile Xia arasında savaş başlar, Huaisong ve Dahuang bu karışıklıktan faydalanıp ayaklanır, kuzeyde de Quanrong kabileleri harekete geçerdi. Tüm Batı Meng toprakları bir anda savaş ateşine teslim olurdu. O zaman İmparator'un Yan Xun ile uğraşacak mecali kalmaz, hatta kuzeydeki kabilelere karşı Yan Kuzeyi'nin askeri gücüne muhtaç hale gelirdi. Yan Xun bir anda yenilmez bir konuma geçer, dizginleri tamamen eline alırdı.

Eğer bu işin arkasında gerçekten Yan Xun varsa, Chu Qiao şu an hemen yerini belli edip Li Ce'yi öldürmeli, sonra da suçu ustalıkla büyük ailelerin üzerine mi yıkmalıydı?

Yok, eğer Yan Xun yapmamışsa bile, bu durumun Yan Kuzeyi için ne kadar büyük bir fırsat olduğunu görmüştü. Büyük resmi düşünerek bu oyuna dahil mi olmalıydı?

Bir casusun temel kuralı şuydu: Her zaman bütüne odaklan, en büyük çıkar uğruna her türlü bedeli ödemekten çekinme.

Chu Qiao'nun avuçları sıkıldı, kaburgasındaki hançer soğuk bir ışık saçarak neredeyse derisine batıyordu. Bayıldıktan sonra kıyıya nasıl çıkarıldığını, Li Ce'nin onu sırtında taşıyarak ormanda nasıl sendeleyerek yürüdüğünü, adını defalarca endişeyle nasıl haykırdığını düşünmek istemiyordu.

Ben olmasaydım, o çoktan önceki suikast girişimlerinde can vermişti.

Bir cana bir can; kader adildir.

Chu Qiao gözlerini yavaşça kıstı, parmakları hançerine kaydı. Soğukkanlı zihni, o duygusal ve mantık dışı düşünceleri anında

silip attı. Ne yapması gerektiğini çok iyi biliyordu; bu tıpkı bir görev gibiydi. Sekiz yıldır tek bir hayali vardı: Yan Kuzeyi'ne dönmek. Bunun dışındaki hiçbir şeyin önemi yoktu.

Gizli motifli, soğuk çelikten dövülmüş, ince ve hafif bir hançer... Pamuklu bir beze sarılmıştı ve mevcut demircilik teknolojisine bakılırsa çağının çok ötesinde bir silahtı. Chu Qiao silahına dokunduğu an zihni berraklaştı, tüm gereksiz duygular uçup gitti ve yerini profesyonel bir ajanın buz gibi kararlılığına bıraktı.

Orta ve işaret parmağıyla kabzayı kavradı. Çek, çevir, tut ve hamle yap!

Her şey bir saniyede oldu. Tam o anda Li Ce'nin gövdesi havada süzülerek üzerine atıldı, dehşet içinde bağırdı: "Qiao Qiao, dikkat et!"

Chu Qiao'nun arkasından devasa bir av köpeği fırladı; o kısacık anda köpek, Chu Qiao'ya siper olan Li Ce'nin bileğini yakaladı. Li Ce'nin savrulduğu boşluktan daha da büyük bir köpek fırladı; Chu Qiao'nun hançeri yönünü hiç bozmadan köpeğin şah damarına girdi. Çevir ve yana çek!

Kan fışkırdı! Acı dolu bir uluma yükseldi!

Chu Qiao dönüp diğer köpeğin böğrüne sert bir tekme attı; hayvan inleyerek kenara yığıldı!

Ormandan yüzleri maskeli altı kara kıyafetli adam fırladı. Bakışları vahşi, adımları sağlamdı; belli ki usta savaşçılardı. Chu Qiao bir adım öne çıktı, acıdan sesi çıkmayan Li Ce'yi arkasına çekti. Belindeki Poyue kılıcını yavaşça kınından çıkardı, karşısındaki altı adama nefretle baktı.

Usta dövüşçülerin kapışmasında hız her şeydir. Poyue kılıcı havayı yararak iki adamın kılıcını parçaladı ve yıldırım hızıyla birinin omzuna indi. Hemen ardından sağ ayağıyla adamın kasıklarına sert bir darbe indirdi, sol eliyle de adamın gırtlağını bir pençe gibi kavradı.

Çat! Kemiklerin kırılma sesi ormanda yankılandı. Adam çığlık bile atamadan bir ceset gibi yere yığıldı.

Saniyeler içinde biri ölmüş, biri ağır yaralanmıştı.

Tam o sırada diğer dördü saldırıya geçti. İkisi Chu Qiao'ya yönelirken, diğer ikisi Li Ce'yi kıstırmaya çalıştı.

Chu Qiao hızla döndü; bir suikastçının kılıcını Li Ce'ye doğru savurduğunu gördü. Kaşlarını çattı ve Poyue kılıcını bir mızrak gibi fırlattı. Kılıç ıslık çalarak havayı yardı.

Göz açıp kapayıncaya kadar bir kemik kırılma sesi daha duyuldu. İki suikastçı ne olduğunu anlayamadan dünyaları karardı; kan ve beyin dokuları etrafa saçıldı.

Aynı anda Li Ce'nin önünden bir çığlık yükseldi. Tam ona vurmak üzere olan adamın göğsüne bir kılıç saplanmıştı; kılıcın ucu kalbinin olduğu yerden kanlı bir şekilde dışarı çıkmış, Li Ce'nin burnunun dibinde durmuştu.

Li Ce'nin beti benzi attı, ödü koptu. Daha bağırmaya fırsat bulamadan son suikastçı üzerine atıldı.

Genç kız anında araya girdi, Poyue kılıcını çekip çıkardı.

Bileği kes, çevir, dirseği kır, silahı kap ve dönerek karnını deş!

Hareketleri o kadar seri ve akıcıydı ki, bir saniye sonra o azılı katil gözleri fal taşı gibi açılmış halde, karnındaki devasa yaradan kanlar boşanarak yere serildi.

O an genç kız, havaya sıçradığı o son hamleden yere yeni inmişti. Soğuk rüzgâr saçlarını uçuşturuyor, saçlarından kan damlıyordu.

Pusu anından şu ana kadar geçen süre sadece birkaç saniyeydi; bu süre cesaretin, hızın ve yeteneğin mutlak sınavıydı. Ve yirmi birinci yüzyılın süper ajanı Chu Qiao, bu sınavı açık ara kazanmıştı.

"Qiao Qiao!" Li Ce heyecanla ona koşup sarıldı. "Harikaydın!"

Chu Qiao tepki vermedi, onu yavaşça itti. Bakışlarını ormanın derinliklerine dikti ve buz gibi bir sesle bağırdı: "Hepiniz dışarı çıkın!"

Li Ce şaşırdı, yüzü asıldı. Ormandan aynı kıyafetlere sahip dört kara kıyafetli adam daha çıktı. Kılıçları henüz kınındaydı; belli ki yeni yetişmişlerdi.

Dört adam, karşılarındaki ufak tefek kıza bakarken dehşete

düştüler. Öndeki altı arkadaşlarıyla aralarında sadece birkaç on adım vardı ama o kısacık mesafeyi kat edene kadar beş arkadaşları ölmüş, biri yaralanmıştı. Bu rüzgârda uçacakmış gibi duran kızın gücü ne boyuttaydı böyle?

Chu Qiao kibirli bir ifadeyle onlara baktı, yüzünde aşağılayıcı bir gülümseme belirdi. Aniden soğuk bir sesle sordu: “Teker teker mi geleceksiniz, yoksa hepiniz birden mi?”

Adamlar temkinli davranıp cevap vermediler. Kılıçlarını çekip savunma pozisyonu aldılar ama saldırmaya cesaret edemediler.

Chu Qiao küçümseyerek güldü, elindeki kılıcı yere fırlattı. “Sizin gibi çapulculara karşı silahsız dövüşmek bile size haksızlık sayılır.”

Dört adam önce şaşırdı, sonra gözlerinde büyük bir sevinç parladı. Bu kızın kibirden aklını kaçırdığını, silahsız kalarak kendi sonunu hazırladığını düşündüler. Aptal çok görmüşlerdi ama bu kadarı fazlaydı. Suikastçı oldukları için delikanlılık taslayacak halleri yoktu; hep bir ağızdan bağırarak, fırsatı kaçırmamak için aynı anda üzerine atıldılar!

Kılıçlar keskin, saldırı amansızdı. Soğuk çelik Chu Qiao’nun tenine değecek kadar yaklaşmıştı ama kız hâlâ öylece duruyordu. Yüzündeki o soğuk gülümseme hiç değişmemişti; sanki onları hiç ciddiye almıyordu.

Adamlar en büyük ödülü alacaklarını sanarak keyifle hamlelerini yaptılar. Ancak tam o anda Chu Qiao harekete geçti. Bileğini hafifçe salladı ve elinde sihirbazlık yapar gibi dört keskin fırlatma bıçağı belirdi. Bıçaklar o kadar zarifti ki birer sanat eserini andırıyordu.

Fakat o dört suikastçının sanat eseri inceleyecek vakti yoktu. Yüzleri korkuyla çarpıldı, gözleri dehşetle açıldı. Kılıçtan daha hızlı, daha sinsi bu ölümcül silahlara karşı yapabilecekleri hiçbir şey yoktu. Geri çekilmek için çok geçti. Kız bileğini bir kez daha savurdu; o dört bıçak birer ölüm fermanı gibi hedeflerine uçtu. Bu kadar yakın mesafeden kaçış imkânsızdı. Bıçaklar sanki kendi gözleri varmış gibi dördünün de gırtlağına saplandı. Kanlar boşanırken, adamlar “Tuzak!” diye bağırmaya bile fırsat

bulamadan yere yığıldılar.

Saniyeler içinde hepsi can verince Li Ce'nin dili tutuldu. Bir süre öylece baktıktan sonra tek bir cümle kurabildi: "Qiao Qiao, sen gerçekten çok sinsisin!"

Bu bir övgü müydü yoksa yergi mi belli değildi. Chu Qiao ona ters bir bakış attı, bir anda tüm gücünün tükendiğini hissetti ve yere yığılıverdi.

"Eyvah! Yaran yine kanıyor!"

Chu Qiao ona cevap verecek mecalde değildi. İleride yaralı halde yatan suikastçıyı görünce, o hiçbir işe yaramayan adama emretti: "Git, öldür şunu."

"Tamamdır!" dedi Li Ce neşeyle. Yerden bir süre bir şeyler aradı, sonunda büyükçe bir taş bulup o baygın suikastçıya doğru yürüdü.

"Hıh, bana pusu kurmak neymiş gör bakalım. Şimdi seni öbür dünyaya postalıyorum." Li Ce taşı havaya kaldırıp adamın kafasına indirdi.

"Ah!" diye bir çığlık koptu. Chu Qiao kaşlarını çattı. Li Ce'nin de yüzü asıldı. O "öldürücü" darbesi adamı öldürmemiş, aksine ayıltmıştı. Suikastçı acıyla öyle bir bağırdı ki, sesi kilometrelerce öteden duyulurdu. Diğer düşmanların bu sese toplanacağı kesindi.

Chu Qiao'nun bakışları artık öfkeyi aşmıştı. Li Ce panikle adamın ağzını kapatmaya çalışırken diğer eliyle taşı rastgele vurmaya başladı. Kısa süre sonra adamın kafası tanınmaz hale gelmişti.

Chu Qiao adama acımadan edemedi; onca yeteneğine rağmen böyle bir salağın elinde, bu kadar feci bir şekilde can vermişti.

"Qiao Qiao," dedi Li Ce ellerini birbirine sürterek, mahcup bir tavırla döndü. "Yürüyebilir misin?"

Chu Qiao ona soğuk bir bakış atıp kılıcına dayanarak ayağa kalktı.

Uzaktan şelalenin gürültüsü geliyordu, gökyüzü yangın yeri gibiydi ve her yer düşman doluydu. İmparator'un kurtarma

ekiplerinin nerede olduğu belli değildi; dikkati elden bırakmamak gerekiyordu.

“Qiao Qiao, o az önceki numaran harikaydı, bana da öğretir misin?”

“Qiao Qiao, sence o adamlar bıçakla mı öldü yoksa sinirden mi? İkisinin gözü açık kalmış, belli ki huzura erememişler.”

“Qiao Qiao...”

“Kapa çeneni!”

Genç kız öfkeyle bağırdı ve önündeki yolu dikkatle incelemeye başladı. Az önceki o "Li Ce’yi öldürme" fikrini geçici olarak rafa kaldırmıştı. O av köpeğini düşündü; Li Ce’nin bileğinde hâlâ derin bir yara vardı.

Neyse, şimdilik bu yarası hatırına yaşasın.

Arkadaki Li Ce ise o köpeğin aslında hayatını kurtardığından habersiz, bileğindeki yaraya bakıp söyleniyordu: “Sarayda bir sürü köpeğim var, birini salsam o köpeği çiğ çiğ yerdi.”

— 67 —

Gece sisi ürperticiydi, yol engebeli ve belirsizdi. Li Ce, genç kızın arkasından ihtiyatla yürüyordu. Hayatında hiç çile çekmemiş olan Biantang Veliahdı, surat asarak söylendi: “İmparator bizi kurtarmaya birilerini gönderir mi dersin?”

Genç kız cevap vermedi. Li Ce zaten bir sohbet beklemiyordu; bir süre sonra Hongchuan Platosu’nun havasının ne kadar berbat olduğundan dem vurmaya devam etti.

“Gönderir.”

O tok ve emin ses Li Ce’yi şaşırttı. “Ne dedin?”

Bu adamlar onu tanımıyordu, Daitong Cemiyeti’nden de değillerdi. O halde Yan Xun şu an mutlaka onu kurtarmak için yoldaydı.

“Kesinlikle gelecekler,” dedi Chu Qiao kararlı bir sesle. Gözlerinde sönmeyen bir ışık parlıyordu.

“Li Ce!” Genç kızın sesi su birikintisinin başında yankılandı.

“Qiao Qiao, buradayım.”

Genç adam sevinçle el sallayarak ayağa kalktı. Chu Qiao yanına vardığında arkasına bir göz attı ve sordu: “Hepsini hallettin mi?”

Chu Qiao cevap vermeden suyun kenarına çöktü, bir avuç su alıp içti.

“Qiao Qiao, harikasın!” Li Ce kızın yanına çömeldi. “Şimdi ne yapıyoruz? Onları aramaya devam mı edeceğiz?”

Chu Qiao kaşlarını çatınca Li Ce mahcup bir tavırla açıkladı: “Yani, hepsini temizlersek kaçmamız daha kolay olur diye düşündüm.”

Genç kız parmağını yavaşça salladı. “Birincisi, ‘biz’ değil, ‘ben’. İkincisi, düşman bin kişi; sence kaçını öldürebilirim? Eğer az önceki gibi bir fareden bile korkup bağıracaksan, beni de yakarsın. Seni uyarmış olayım; köşeye sıkışırsam kendi canımı

kurtarmak için seni düşmana teslim etmekten bir an bile tereddüt etmem.”

Li Ce üzülmüş gibi yaptı, kızın pelerininin ucundan tuttu. “Qiao Qiao, bu kadar insafsız olma.”

Genç kız aniden acıyla inleyince Li Ce elini hemen geri çekti. Tuttuğu yerden yine kan sızmaya başlamıştı; belli ki yeni bir yarası vardı.

Chu Qiao yarasını kontrol etti; sol kaburgasının altında bir ok yarası vardı. Yara büyük değildi ama hızla kan sızıyordu ve canı feci yanıyordu. Az önceki arbedede bunu fark etmemişti bile.

“Qiao Qiao, yine yaralanmışsın,” dedi Li Ce endişeyle. “Dayanmalısın, çok mu kötü?”

Chu Qiao yarasının üzerine bastırıp gözlerini kapattı, ağaca yaslandı. “Sar şunu.”

“Efendim?”

“Yaramı sar diyorum!”

Genç kızın sesi keskinleşti. Li Ce hemen onayladı, kıyafetinden bir parça kumaş yırttı. Kızın hırkasını hafifçe kaldırınca kanlar içindeki narin teni göründü.

Bir ok ucu sol kaburgasının altına derince saplanmıştı, etrafı şişmiş ve kızarmıştı. Li Ce kırık ok milini tuttu, kaşlarını çatarak konuştu: “Qiao Qiao, canın yanarsa bağır, istersen beni ısır.”

Chu Qiao gözlerini yumup derin bir nefes aldı, sessiz kaldı.

Li Ce’nin yüzünde nadir görülen bir ciddiyet belirdi. Ok milini kavradı ve aniden çekip çıkardı!

Kan fışkırdı. Li Ce hemen bezle yaraya bastırdı. Chu Qiao acıyla inledi, öne doğru devrildi. Li Ce diğer koluyla onu hemen göğsüne bastırdı.

“Qiao Qiao?” Li Ce’nin sesi titriyordu. “İyi misin?”

“Ölmem henüz,” dedi boğuk bir sesle. Çenesi Li Ce’nin omzuna dayanmıştı.

Li Ce nefesini dışarı verdi, yarayı hızlıca sarıp kanı durdurdu. Gece karanlıktı, genç kızın vücudu buz gibiydi. Li Ce bir şeyi fark

etti: Kızın bir dövüşü daha kaldıracak mecali kalmamıştı.

Ancak tam o sırada, uzaktan hızlı ayak sesleri duyuldu. İkisi de birer tavşan gibi tetikte beklemeye başladılar; bakışları keskin, ruhları gergindi.

“Ne yapacağız?” Chu Qiao’nun kaşları düğümlendi. Dövüşecek hali yoktu, buradaki kan kokusu da çok ağırdı; beklerlerse öleceklerdi. Tek çaresi Li Ce’yi rehin alıp bu kıyafetle bir karışıklık çıkarmak ve oradan kaçmaktı.

Gözleri yanındaki adama kaydı; adamın yüzünde yine o alışılmadık ciddiyet vardı.

O bir hayırsever değildi; birini kurtaracaksa bu kendi hayatını tehlikeye atmamalıydı. Kendi canı söz konusu olduğunda, akıllı bir insan ne yapacağını bilirdi.

Dahası, Li Ce’nin ölümü Yan Xun için büyük bir kazançtı. Bunu biliyordu, yapması gereken buydu ve mantıklı olan da buydu. Omuzlarında büyük bir yük vardı, onu bekleyenler vardı; hayatı çok kıymetliydi, öylece feda edemezdi.

Eline, baldırına bağlı olan hançere götürdü, hamle yapmaya hazırlandı.

“Qiao Qiao!” dedi Li Ce aniden ona dönerek. Sesi tok ve ciddiydi. “Ben onları başka yöne çekeceğim, sen o sırada kaç. Çok dikkatli ol!”

Chu Qiao donup kaldı, gözleri fal taşı gibi açıldı.

Li Ce dış pelerinini çıkarıp kızın omuzlarına örttü. Belinden metal bir silindir çıkarıp eline tutuşturdu: “Dövüşmeyi bilmem ama bu babamın benim için yaptırdığı bir savunma silahı. Mandalı çektiğin an elli tane zehirli iğne fırlatır; değdiği an öldürür. Üç kez kullanabilirsin. Bunu iyi sakla, en zor anında hayatını kurtarır.”

Chu Qiao elindeki metal silindire ve Li Ce’ye öylece bakakaldı. Bu adamın içini görmeye çalışıyordu.

“Hehe, ne o? Yoksa bana âşık mı oldun?”

Li Ce aniden o her zamanki neşeli haline büründü, bembeyaz dişlerini göstererek güldü ve kızın omzuna hafifçe vurdu. “Sorun

değil, Zhenhuang'a dönünce bir şansın daha olur."

"Li Ce!" Chu Qiao gitmek üzere olan adamı yakaladı. "Bunu geri al, benim ihtiyacım yok."

"Benim de yok, zaten pek kullanmayı beceremem. Bana o kadar korkunç anlattılar ki, yanlışlıkla kendimi vururum diye ödüm kopuyor. Sen bir dene bakalım, işe yararsa döner dönmez bir sürü yaptırırım."

Chu Qiao alt dudağını ısırdı, sonunda elini bıraktı. "Dikkatli ol."

Li Ce gülümsedi. "Sen de. Dönünce senden dövüş dersleri alacağım."

Chu Qiao başıyla onayladı.

Adam ayağa kalktı, çalılıkların arasından o seslerin geldiği yöne doğru sendeleyerek ilerledi.

"Hey! Kılıcı al yanına!"

Li Ce arkasına bakmadan elini salladı. Ay ışığının altında, elinde sadece kanlı ve sivri bir taş parçası tuttuğu görülüyordu. Üstü başı perişan, adımları düzensizdi; Biantang Veliahdı'ndan çok, zavallı bir dilenciye benziyordu.

Chu Qiao onun arkasından bakarken elindeki hançeri yavaşça bıraktı. Şafaktan hemen önce, karanlık dünyayı sarmışken, gölün yüzeyi soluk bir ışık yansıtıyordu. Li Ce gideli üç saati geçmişti; iki yakadaki ayak sesleri birer ecel habercisi gibi yaklaşmıştı. Chu Qiao'nun omzu kan içindeydi, dudakları morarmıştı. Art arda gelen dövüşler ve kaçış, tüm enerjisini tüketmişti. Ancak düşmanın kokusunu aldığı an, muazzam bir iradeyle ayağa kalktı; gözleri bir leopar gibi kısıldı.

Karanlıkta bir hayalet gibi ormanda süzüldü, bir saat boyunca durmadan koştu. Uzaktaki tepeler meşale ışıklarıyla kızıla boyanmıştı; düşman bir orak gibi yaklaşıyordu. Chu Qiao mesafeyi hesapladı, yarasına baktı ve başının dönmesini engellemek için alnını ovuşturdu. Sonunda bir ağacın dibine çöküp dinlenmeye karar verdi.

Kuş sesleriyle uyandı. Hemen yerinden fırladı.

Sabah güneşi yaprakların arasından süzülüp gözlerini kamaştırıyordu; hava ılıktı ama burnunun ucundaki çiy damlası buz gibiydi. Birkaç kuş ağaç dallarında merakla ona bakıyordu.

Chu Qiao bu kadar uzun süre uyuduğuna inanamadı. Elini alnına götürdü; ateşler içinde yanıyordu. Boğazı acıyor, nefes almakta zorlanıyordu. Hiç şüphesiz, bu en kritik anda hasta düşmüştü.

Neyse ki kimse onu bulamamıştı.

Tam rahat bir nefes alacakken, bir ayak sesi duyuldu. Başını kaldırdığında bir sesin sakince konuştuğunu duydu: “Uyandın mı?”

Zhuge Yue, kış sabahının o ilk ışıklarıyla ormanın derinliklerinden çıkageldi. Üzerinde Zhenhuang’ın zengin züppelerinin en sevdiği tarzda, geniş kollu, altın işlemeli, mor bir ipek kaftan vardı. Mor kumaşın üzerine karmaşık desenler işlenmiş, iç kısmına ise güneş ışığında parlayan renkli güller dokunmuştu. Siyah saçlarını arkadan bağlamıştı; kaşları yay gibi, gözleri birer soğuk göl gibi derin ve durgundu. Boynu bir kadın kadar beyaz, dudakları ise kıpkırmızıydı. Işığa karşı öylece durmuş, ona sanki cansız bir taş parçasına bakıyormuş gibi hissizce bakıyordu.

Aynı şatafatlı kıyafetler onda, Li Ce’de durduğundan çok farklı duruyordu. Bu adamda tekinsiz, neredeyse efsunlu bir güzellik vardı ama gözlerindeki o buz gibi öldürme arzusu, insanda ona yaklaşma isteği bırakmıyordu.

Chu Qiao başını kaldırıp bu davetsiz misafire baktı: “Senin burada ne işin var?”

“Prens Li nerede? Kaçtı mı, öldü mü, yoksa...” Kaşını hafifçe kaldırdı, sesi alaycı bir tona büründü: “Yoksa onu sen mi öldürdün?”

Chu Qiao soruyu duymazdan geldi: “Ne zamandır buradasın?”

“Sen bir ölü gibi uyumaya başladığından beri buradayım. Su ister misin?” Zhuge Yue belindeki su kırbasını salladı, kızın ona nefretle baktığını görünce vazgeçip kırbayı bıraktı.

“Neden bana yardım ediyorsun?”

Zhuge Yue soğuk bir kahkaha attı. “Sana yardım ettiğimi de nereden çıkardın?”

Kollarını göğsünde kavuşturup ağaca yaslandı. “Xing’er, beni kim sandın? Zhao Song mu, yoksa Yan Xun mu? O küçücük odada on yıl kapalı kalınca dünyada senden başka kadın yok mu sandın? Yoksa…” Kıza doğru hafifçe eğildi, gözlerini onunkilere dikti: “Yoksa beni defalarca kandırabileceğin o aptallardan biri mi sandım?”

Alayla güldü, gökyüzüne baktı. “Sadece Li Ce’nin neyin peşinde olduğunu, senin ve Yan Xun’un nasıl rezil olacağınızı görmeye gelmiştim. Ama kader size yardım etti; araya birileri girdi de o güzelim sahne mahvoldu.”

— 68 —

Chu Qiao ayağa kalktı. Yaralarının acısına dayanabilirdi ama yüksek ateşten kaynaklanan baş dönmesi dalga dalga üzerine geliyordu. Bir gün bir gecedir bir şey yememişti; yüzü yerdeki karlar kadar solgundu. Ağaç gövdesine tutunarak biraz soluklandı, derin nefesler aldı ve arkasını dönüp ormanın derinliklerine doğru yürümeye başladı.

“Öylece gidiyor musun?” Zhuge Yue kaşlarını kaldırdı ve peşinden gelmeye yeltendi. Tam o anda Chu Qiao aniden döndü; havada keskin bir ıslık sesi yankılandı. Beyaz bir ışık hüzmesi Zhuge Yue’nin yüzünü sıyırıp geçti. Zhuge Yue bir kuş çevikliğiyle havaya sıçradı; o beyaz ışık hemen arkasındaki kayaya büyük bir gürültüyle saplandı. Birkaç tutam saç havada süzülerek yere düştü. Zhuge Yue’nin sol yanağında ince, beyaz bir çizgi belirdi; rüzgâr estikçe o çizgiden sızan kan, bahar dallarındaki tomurcuklar gibi kırmızı bir iz bıraktı.

Chu Qiao’nun sesi buz gibiydi: “Seni öldürmeye cesaret edemem sanma.”

Zhuge Yue yüzündeki kanı umursamazca sildi, alayla güldü: “Buna gücün yeter mi sanıyorsun?”

Soğuk rüzgâr ormanda uğuldadı. Chu Qiao sessizce bu yıllanmış düşmanına baktı. Sonunda elini kılıcının kabzasına attı, kılıcı santim santim kınından çıkardı: “Öyleyse, aramızdaki bu hesabı bugün burada kapatalım.”

Zhuge Yue pelerini savurup kılıcını kınında tutarak karşısına dikti: “Madem öyle istiyorsun, biraz oynayalım.”

Chu Qiao bileğini sallayıp tüm gücüyle ileri atıldı ama tam o anda başı şiddetle döndü. Acı bir feryat bile koparamadan dizlerinin bağı çözüldü ve Zhuge Yue’ye doğru yığılıverdi.

“Yakalayın şunu!”

Ormandan on kadar kara kıyafetli adam fırladı. Başlarındaki

adam ağzındaki bambu boruyu üfledi; Zhuge Yue'ye doğru onlarca ince iğne yağdı. Zhuge Yue geniş kolunu savurarak zehirli iğneleri yakaladı. Kollarını uzatıp bayılmak üzere olan Chu Qiao'yu yakaladı; kızın yüzü kireç gibiydi, sol omzuna yedi sekiz tane zehirli iğne saplanmıştı ve yaradan siyah kan sızıyordu.

Zhuge Yue durumun kötüye gittiğini anladı. Chu Qiao'nun belindeki metal silindiri fark etti, hiç tereddüt etmeden mandalı çekti. Havada bir iğne yağmuru başladı, çığlıklar yükseldi. O karmaşadan faydalanıp kızı kucağına aldığı gibi ormanın derinliklerine daldı.

Chu Qiao'nun baygınlığı kısa sürdü. Gözlerini açtığında Zhuge Yue'nin onu sırtında taşıdığını ve arkalarındaki ayak seslerinden kaçtığını fark etti. Sol kolu tamamen uyuşmuştu, acı bile hissetmiyordu. Dişlerini sıkarak fısıldadı: "Bırak beni!"

Zhuge Yue duymamış gibi yoluna devam etti.

"Zhuge Yue, bırak diyorum!"

"Kapa çeneni!"

Zhuge Yue durup kızı bir ağaca yasladı, buz gibi bir sesle konuştu: "Ölmek mi istiyorsun? Olur. Ama önce Li Ce nerede onu söyle."

"Bilmiyorum!"

Zhuge Yue alayla güldü: "Bilmiyor musun? Yazık. Borçlu kalmaktan nefret edersin, biliyorum; o yüzden sana öyle büyük bir can borcu takacağım ki ömrün boyunca ödeyemeyeceksin."

Sert rüzgâr ormanı bir canavar gibi dövüyordu. Bir şimşek çaktı, ardından gök gürledi ve sağanak yağmur başladı. Çamur ve su her yere sıçrıyordu. Chu Qiao bir kurt gibi gözlerini ona dikmişti.

"Zhuge Yue, peşimden bu kadar ayrılmadığına göre, yoksa bana âşık mı oldun?"

Zhuge Yue'nin dudakları kızın kulağına yaklaştı, boğuk bir sesle fısıldadı: "Borçlu kalmaktan bu kadar korktuğuna göre, yoksa bana âşık olup da kardeşlerinin intikamını alırken elin

titrer diye mi korkuyorsun?”

Chu Qiao, “Böyle düşünmek seni rahatlatacaksa, ölmeden önce bu hayalini bozmayayım,” dedi.

Zhuge Yue güldü: “Aynı şekilde; yarına çıkacak canın kalırsa, ne kadar yanıldığını ben sana anlatırım.”

“Zhuge Yue! Beni şimdi öldürmezsen bir gün çok pişman olacaksın!”

“Canını zor kurtaran birinin beni nasıl pişman edeceğini merakla bekliyorum.”

Chu Qiao’nun bakışları karardı: “Seni kendi ellerimle öldüreceğim gün gelecek.”

Zhuge Yue küçümseyerek, “Gelecek mi? Bu lafı çok duydum Yıldız, daha yaratıcı bir şeyin yok mu?” dedi.

Yüz kişiyi aşkın bir grup ihtiyatla yaklaşıyordu. Hepsi maskeliydi, kılıçları çekilmişti. Dört dev av köpeği en önde, ikisinin izini sürüyordu.

Chu Qiao hafifçe güldü: “Çabuk geldiler. Zhuge Yue, bir vasiyetin varsa şimdi söyle; keyfim yerinde olursa iletirim.”

“Bu lafı benim sana söylemem lazım, zira onlar beni kovalamıyor.”

Chu Qiao soğukça, “Sence şu an o ayrımı yapacak halleri var mı?” dedi.

“Bunu bile ayırt edemiyorlarsa, yaşamaları hata.”

Köpekler havlamaya başlayınca grup durdu ve aniden ikisinin üzerine doğru koşmaya başladılar!

Zhuge Yue kılıcını çekti, havada parlayan bir kavisle gelen okları savurdu ve üzerine atlayan köpeği ikiye böldü. Kanlar pelerinine sıçradı.

“Saldırın!” Kısa bir emirle suikastçılar ileri atıldı. Yağmurun altında kılıçlar parlıyor, oklar havayı yarıyordu.

Zhuge Yue’nin kılıcıyla iki kafa aynı anda havaya uçtu. Bir şahin gibi çevikti; kılıç darbeleri yağmurun altında birer havai fişek gibi parlıyordu. Kafasız gövdeler birkaç adım daha attıktan

sonra çamura serildi.

Zhuge Yue geri çekilip savunma pozisyonu aldı. Chu Qiao arkasındaydı; zehir vücuduna yayılmıştı, kılıç tutacak mecali kalmamıştı.

Zhuge Yue arkasına bir göz atıp söylendi: “Bu haldesin, hâlâ neyin inadı bu?”

Chu Qiao halsizce, “Seni ilgilendirmez!” dedi.

“Burada olmasam çoktan ölmüştün, hâlâ intikamdan bahsediyorsun. Komiksin.”

Tam o sırada sinsice bir ok fırlatıldı; ok yerden süzülerek Zhuge Yue’nin sırtına nişan almıştı. Chu Qiao bunu fark etti ve Zhuge Yue’ye sarılarak yana yuvarlandı. Zhuge Yue kılıcını yere saplayıp destek alarak kızı kucakladı ve o ölümcül oktan kurtuldular.

Chu Qiao öfkeyle, “Ciddileşmezsen bugün ikimiz de burada öleceğiz!” diye bağırdı.

Zhuge Yue sordu: “Sen de mi ölümden korkuyorsun?”

Chu Qiao dişlerini sıktı ve kılıcını savurdu. Hareketlerinde gösteriş yoktu, her hamlesi doğrudan öldürmeye yönelikti.

Gök gürültüsü ve sağanak yağmurun altında, yüzlerce suikastçı etraflarını sardı. Hiçbir ses duyulmuyordu, her şey yağmurun gürültüsüne karışmıştı ama o karanlıkta bedenler birbirine giriyor, kanlar ağaç gövdelerine fışkırıyordu.

Suikastçılar bu iki insanın gücü karşısında dehşete düşmüşlerdi. Geri çekilip etraflarında bir çember kurdular. Liderlerinin işaretiyle ellerini bellerine attılar.

Orada, yarım metre boyunda parlayan mızraklar vardı.

Zhuge Yue’nin kaşları çatıldı: “Dikkat et.”

“Öldürün!” Liderin emriyle mızraklar havada uçuşmaya başladı.

Zhuge Yue kılıcıyla mızrakları savuştururken Chu Qiao’yu kenara itti. Kolundan yaralanmıştı.

Chu Qiao kılıcıyla ileri atılacakken bir gümüş ok vınlayarak

geldi, ardından gökten inen siyah bir halat kızın beline dolandı. Bir güç onu yukarı çekti; mızraklar altından geçerken kız havaya yükseldi!

Suikastçılar şaşkınlıkla yukarı baktılar. Havada süzülen bir gölge, kılıcıyla okları savuşturuyordu. Kancalı halatlarıyla ağaçların arasında bir hayalet gibi ilerliyordu!

Chu Qiao havada süzülürken aşağıya baktı. Zhuge Yue kanlar içinde hâlâ dövüşüyordu; o renkli kaftanı kandan tanınmaz hale gelmişti ama gözleri hâlâ o soğuk göl gibi parlıyordu.

Şimşekler çakarken gökten başka maskeli adamlar indi.

“Efendimiz, hemen gidin!” Ah Jing birinin gırtlağını keserken bağırdı.

Adam kızı belinden kavradığı gibi bir ata atladı ve hızla uzaklaştılar.

“Durdurun onları!”

Adam soğuk bir kahkaha attı, kılıcıyla birinin boğazını yardı. Kanlar diğer suikastçının gözüne sıçradı.

At şaha kalktı, ön ayaklarıyla iki suikastçıyı yere serdi. Adam dizginleri asıldı ve karanlığın içinde kaybolup gittiler.

— 69 —

“Sıkı tutun!” dedi adam, sesi derinden ve kararlı geliyordu. Dizginleri bir hamlede savurdu, atını mahmuzlayıp fırtına gibi ileri atıldı!

Arkasında sayısız atın nal sesleri yankılanıyordu. Chu Qiao, adamın güçlü kollarının arasında sıkıca sarmalanmıştı. Sert rüzgâr yanlarından uğultuyla geçiyor, gökyüzünden boşalan yağmur çılgınca yağıyordu; ancak adamın gövdesi ona siper olduğu için üzerine pek damla düşmüyordu. Başını adamın omzundan geriye doğru çevirdi; gökyüzü kapkara bulutlarla mühürlenmiş, gündüz vakti geceye dönmüştü. Sık ormanların ve yamaçların arasından gelen nal sesleri dört bir yanda yankılanıyor, etraflarını saran düşmanların sayısını kestirmek imkânsızlaşıyordu. Hangisi imparatorluk ordusu, hangisi siyahlar içindeki suikastçıydı, ayırt edilemiyordu. Az önce canını zor kurtarıp kaçtığı yönde ise kuşlar panik içinde çığlık atarak havalanıyor, kılıçların çelik sesi ormanı inletiyordu. Ağaçlar, sanki köklerinden sökülecekmişçesine şiddetle sarsılıyordu.

“Genç Efendi!”

Önden kısa ve keskin bir ses yükseldi. Yüzleri siyah maskelerle örtülü adamlar yanlarından hızla geçerken, göz göze geldikleri o kısa anda saygıyla başlarını eğdiler. Hiç duraksamadan silahlarını çektiler; hançerlerin soğuk parıltısı ve kılıçların gökkuşağını andıran kavisleri, arkalarından gelen kana susamış çakallara doğru amansızca savruldu.

“Genç Efendi, tam karşıda!”
“Genç Efendi, batıda seksen adım ötede düşman var!”
“Genç Efendi, güney kanadında destek birliği bekliyor!”
“Genç Efendi, kuzeybatıda destek var!”
“Genç Efendi, tam doğuda destek var!”

Yol boyunca çarpışarak ilerlediler, birbiri ardına gelen koruma birlikleri kendilerini feda edercesine öne atılıyordu.

Adamın yüzündeki ifade bir an bile değişmedi. Tek eliyle dizginleri ustalıkla yönetiyor, diğer eliyle kucağındaki genç kızı sıkıca tutuyordu. Giderek arkalarındaki o gürültülü hengameyi geride bıraktılar.

Sık orman aniden bitti ve gözlerinin önüne deniz gibi dalgalanan uçsuz buçuksuz bir bozkır serildi. Chu Qiao'nun avuçları kan içindeydi. Başını kaldırıp endişeyle sordu: "Yaralandın mı?"

Yan Xun hâlâ maskeliydi; siyah, dar kesim bir zırh kuşanmış, kömür karası bir küheylanın üzerindeydi. Başını eğip gözlerini hafifçe kısarak baktı ve sordu: "Li Ce nerede?"

Chu Qiao dürüstçe cevap verdi: "Kaçtı."

Karanlığın içinde Yan Xun'un kaşları şiddetle çatıldı. Gözlerinde karanlık bir ifadeyle alevler içindeki ormana son bir kez baktı, sonra başını çevirip elini kararlı bir hareketle savurdu. Sesi buz gibiydi: "Şehre dönüyoruz."

"Bekle!" dedi Chu Qiao aceleyle. "Zhuge Yue geldi, hâlâ içeride."

Yan Xun'un kaşları hafifçe havalandı. "Geri dönüp bu fırsattan istifade onun canını almamı mı istiyorsun?"

Chu Qiao bir an duraksadı; zihnindeki o düşünce, bu sözle darmadağın oldu. Yan Xun devam etti: "Kimliğimizi ifşa edemeyiz, vaktimiz daraldı. Bu seferlik canını bağışlayalım."

Nallar havada uçuşuyor, Chu Qiao ise Yan Xun'un göğsüne yaslanmış, onun geniş omuzlarının üzerinden dalgalanan çam ormanlarına bakıyordu. Gökyüzü o kadar ağır ve kasvetliydi ki sanki birazdan yere mürekkep damlayacaktı. Hongchuan Platosu'na bahar hep geç gelirdi. Bu mevsimde Bian Tang ve Huai Song diyarları çoktan kuş cıvıltıları ve çiçek kokularıyla dolmuş olurdu ancak Büyük Xia topraklarında hâlâ iliklere işleyen bir ayaz hüküm sürüyordu. Ara sıra kuzeybatıdan keskin, geniz yakan bir koku taşıyan soğuk bir rüzgâr esiyordu. Yan Xun, bunun Huayun çiçeğinin kokusu olduğunu söylerdi.

Bian Tang Veliaht Prensi ile ilgili her mesele, sanki doğası gereği karmaşık ve tuhaf bir hal alıyordu. Chu Qiao tarafından

hırpalanması ya da suikasta uğraması fark etmezdi; böylesine büyük olaylar bile resmi makamların kasıtlı gizlemesiyle sessiz sedasız örtbas ediliyordu. Eğer aldığı ağır yaralar yüzünden Chu Qiao yarım ay boyunca yatağa mahkûm kalmasaydı, yaşadığı her şeyin kötü bir rüyadan ibaret olduğunu düşünebilirdi.

Chu Qiao gibi bir görgü tanığı olmasına rağmen, suikast girişimi hâlâ bir sır perdesinin ardındaydı. Günlerce kafa yormasına rağmen bir sonuca varamayan Yan Xun, başkentteki tüm istihbarat ağını seferber etmek zorunda kaldı. On günün sonunda ancak muğlak bir cevaba ulaşabildiler. Fakat bu cevabı okuduğunda Chu Qiao'nun tüyleri diken diken oldu; ne mantığı ne de kalbi bunun gerçek olduğuna inanmak istiyordu.

"Madem sebebini bulamıyoruz, o halde sonuçlara bakmalıyız. Sonuç şu: Süvari Birliği ve Yeşil Ordu aynı anda harekete geçip Li Ce'yi batı yolunda adım adım takip eden ve defalarca canına kasteden o üç bin kişilik haydut sürüsünü temizlemiş olsa da, Büyük Xia koruma görevindeki yetersizliği yüzünden zor duruma düştü. Şimdi Tanghu Geçidi'ndeki gümrük vergisi görüşmelerinde Bian Tang'a taviz vermek zorundalar. Bian Tang cephesinde ise Veliaht Prens'in suikasta uğraması üzerine geniş çaplı bir soruşturma başlatıldı; ordunun başındaki on küsur yabancı soylu prens zan altında kaldı, hatta güneybatıdaki üç derebeyinin bu olay bahanesiyle askeri yetkilerinin elinden alınması an meselesi. En tuhafı ise şu: Li Ce'nin adamlarının hemen hemen hepsi yaralanmış olsa da bir kişi bile ölmedi. Bu inanılmaz bir şey. Kendilerinden on kat kalabalık bir düşman tarafından pusuya düşürülüp böyle bir sonuçla çıkmak... Eğer Prens Li gerçekten şanslıysa, şansının boyutu hayal bile edilemez. Mantık budur; tüm yanlış cevapları elediğinde, geriye kalan ne kadar imkânsız görünürse görünsün, gerçektir."

Yan Xun, arabanın içindeki yumuşak minderlere yaslanmış, yan yatmış bir halde elini alnına dayamış, hafifçe gülümseyerek konuşuyordu: "A'Chu, bu sefer gerçekten şanslıydın. Eğer o gün Li Ce'ye gerçekten saldırsaydın, belki de şu an burada olamazdın."

Chu Qiao kaşlarını çatıp o günün her detayını zihninde tekrar

canlandırdı ama tek bir açık bile bulamadı. Eğer her şey Yan Xun'un dediği gibiyse ve tüm bunlar Li Ce'nin kendi kurgusuysa, o adam gerçekten korkunç biriydi.

Bu meseleyle ilgilenen tek kişi Yan Xun değildi. Saray hekimi ayrılır ayrılmaz, saraydan Chu Qiao'yu çağıran resmi bir emir geldi. Yan Xun onu Changping Kapısı'na kadar geçirdi, oradan öteye gidemezdi. Chu Qiao arabadan indi, kendisine rehberlik eden saray görevlisinin peşine takılarak ön koridorlardan geçti ve dokuz kıvrımlı yollardan ana saraya doğru ilerledi.

Belki de vakit henüz erken olduğu için Shengjin Sarayı derin bir sessizliğe gömülmüştü. Gökyüzünde beyaz kuşlar süzülüyor, masmavi göğün altından esen serin rüzgâr elbiselerinin geniş kollarını bir kelebeğin kanatları gibi dalgalandırıyordu.

"Hadım Bai!" Genç bir hadım aniden Kokulu Camfor Sarayı yönünden koşarak geldi ve rehberlik eden yaşlı adama nefes nefese seslendi: "Hadım Bai, Shuyi Dairesi'nden Qin Shuyi vefat etti!"

"Ne?" Hadım Bai bir an kalakaldı, yüzü kireç gibi oldu. Elindeki toz püskülünü yere düşürdü, kekeleyerek sordu: "Nasıl olur? Ne oldu?"

"Shuyi Dairesi'ndekiler, Batı Mutfağı'ndan gelen hurmalı keki yedikten sonra aniden fenalaştığını söylüyorlar. İç İşleri Divanı yetkilileri saraya girdi bile."

"Nasıl böyle bir şey olabilir?" Yaşlı adamın kaşları endişeyle çatıldı.

Tam bir şey söylemek için arkasına dönecekti ki Chu Qiao söze girdi: "Mühim bir işiniz varsa gidebilirsiniz, ana sarayın yolunu biliyorum."

"Çok teşekkür ederim." Yaşlı adam saygıyla eğildi ve genç hadıma, "Çabuk yürü!" dedi.

Chu Qiao yıllardır sarayda yaşadığı için bu hanımları ve hadımları yakından tanıyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse, Büyük Xia İmparatoru kadına düşkün biri değildi; saraydaki kadınlar arasında ne çok el üstünde tutulan ne de çok dışlanan biri olurdu. Shuyi Dairesi'ndeki Qin Shuyi'yi hayal meyal

hatırlıyordu; adı Ming Shan'dı. Göze batmayan, kendi halindeydi. Seksen dansçı ve müzisyen hanım arasında en sessiz ve uysal olanıydı; sık sık kütüphaneye kitap almaya gelirdi. Her şeyden elini eteğini çekmiş birinin bile böyle bir felaketten kaçamaması düşündürücüydü.

Daha fazla kafa yormadı. Kokulu Camfor Sarayı'nı geçince Sekiz Kanallı Berrak Göl göründü. Kıyıdaki söğütler taze sürgünler vermiş, etraf yemyeşil bir örtüye bürünmüştü. Hafif rüzgâr gölün yüzeyinde küçük dalgalar oluşturuyordu. Chu Qiao, Sekiz Kanal Köprüsü'nün üzerinde durdu; rüzgâr elbiselerini savururken kendini bir anlığına özgür ve hafiflemiş hissetti.

Hızla Ronghua Köşkü'nü geçti, ilerisi ana sarayın Fu Kapısı'ydı. Tenha olan yan yolu seçmişti. Kırmızı sütunlu ve altın kiremitli koridor boyunca ilerlerken uzaktaki yapay kayalıklar, berrak sular ve çiçek açmış ağaçlar arasında beyaz elbiseleri ve simsiyah saçlarıyla oldukça zarif görünüyordu.

Ancak tam o sırada kulakları tırmalayan acı bir çığlık yükseldi ve genç kızın adımlarını aniden durdurdu.

Chu Qiao durup başını kaldırdı. Gökyüzünden bembeyaz bir kartal hızla yere çakıldı. Göğsünden bir okla vurulmuştu, her yer kan içindeydi.

Düzensiz ayak sesleri hızla yaklaşıyordu. Genç kız kaşlarını çatıp hemen yanındaki koridorda bulunan bir kapıyı itti ve içeri süzüldü.

Ancak kapı kapanır kapanmaz büyük bir güç üzerine atıldı; avuç içinden gelen rüzgâr bir bıçak kadar keskindi.

Rakibi oldukça güçlüydü, Chu Qiao bir anlık hazırlıksız yakalanışıyla neredeyse kıskıvrak yakalanacaktı. Tepkisi çok hızlıydı; kim olduğuna bakmaya vakit bulamadan çevik bir hareketle bileğini yakaladı ve "yılan eli" tekniğiyle rakibinin boğazına yapıştı. Fakat tam o anda, uzun ama buz gibi bir el, onun bembeyaz boynunu sıkıca kavradı.

İkisi de şimşek gibi hareket etmişti ve şu an birbirlerini kilitlemiş durumdaydılar.

Kapı ve pencereler kapalıydı, içeriye tek bir ışık sızmıyordu.

Oda zifiri karanlıktı, birbirlerinin yüzlerini seçemiyorlardı. Karanlığın içinde sadece keskin gözleri, dar bir yolda karşılaşan iki vahşi hayvan gibi parlıyordu.

Birbirlerini etkisiz hale getirmiş olsalar da ölümcül darbeyi vurmadılar. Neredeyse aynı anda, sessiz bir anlaşmayla parmaklarını gevşettiler. Karşı tarafın da aynı şeyi yaptığını görünce ellerini tamamen çektiler. Karşı karşıya duruyorlardı ama havadaki gerilim hâlâ elle tutulur cinsteydi.

“Yun Abla, neden böyle yapıyorsun?” Bahçeden yumuşak bir ses yükseldi. Mavi ipek üzerine renkli anka kuşu işlemeli resmi elbiseler içinde, başında altın işlemeli bir taç taşıyan bir kadın belirdi. Su gibi dökülen kolları, ince beli ve bahar çiçeklerini andıran yüzüyle, bir grup saray görevlisinin eşliğinde yavaşça öne çıktı.

“Biz seninle kardeş sayılırız, senin bu büyük hatayı yapmana nasıl razı olurum?” Hizmetçiler bir nanmu ağacından yapılma uzanma koltuğu getirdiler. Asil Sultan Shu, elbisesinin kollarını düzelterek yavaşça oturdu. Beyaz kartalın ayağından çözülen mektubu hafif bir gülümsemeyle aldı, dikkatle okudu ve dedi ki: “Harem kadınlarının dışarıyla gizlice haberleşmesi büyük suçtur. Abla, yıllarca haremi sen yönettin, bunu bilmez misin? Nasıl böyle bir hata yaparsın?”

Bir zamanlar imparatorluğun en asil kadını olan İmparatoriçe, bahçenin ortasında duruyordu. Koyu mor, altın işlemeli görkemli elbiseleri içindeydi; boynu dik, duruşu vakur ve asildi. Ancak yüzü zayıflamış, teni solmuştu. Muhe Nayun, Asil Sultan Shu’ya bakmaya tenezzül bile etmedi. Arkasındaki iki hizmetçiye sert bir sesle, “Gidiyoruz,” dedi.

“Dur.”

Muhe Nayun duymamış gibi yoluna devam etti.

Birkaç hadım hemen öne atılıp yolunu kesti. “Lütfen durun İmparatoriçe Hazretleri, Asil Sultan’ın söyleyecekleri var,” dediler.

Tokat sesi bahçede yankılandı. Muhe Nayun, hadımın suratına sert bir tokat indirmişti. Büyük Xia İmparatoriçesi gözlerini

öfkeyle kısarak gürledi: “Sen kimsin ki benim yoluma çıkmaya cüret ediyorsun?”

Hadım donakaldı ve dizlerinin üzerine çöktü. Muhe Nayun’un on yıllık imparatoriçelik otoritesi, bu hizmetkârları korkudan dillerini yutacak hale getirmeye yetmişti.

Asil Sultan Shu’nun bakışları soğudu. “Abla, otoriten ve ihtişamın yerinde, ne mutlu sana,” dedi sakince.

Muhe Nayun’un yüzü buz kesti. “Seninle hiçbir zaman yakın olmadık, aramızda bir dostluk da yok. Eskiden senden hiç korkmazdım, şimdi de seni kaale alacak değilim. Sarayda kadınların yükselmesi ve düşmesi olağan şeylerdir. Madem düşmanız, ağzını yorup bana abla kardeş deme.”

Asil Sultan Shu gülümsedi. “Yun Abla, hâlâ ateş gibisin, ne kadar da açık sözlüsün. Seni her geçen gün daha çok seviyorum.”

“Lüzum yok. Benim işlerim var, seninle burada çiçek böcek muhabbeti yapacak vaktim yok.” Muhe Nayun arkasını dönüp gitmeye yeltendi.

“Dur!” Asil Sultan Shu’nun yüzü aniden ciddileşti. Yavaşça ayağa kalktı, elindeki mektubu havaya kaldırarak sert bir sesle sordu: “Bunu açıklamayacak mısın?”

— 70 —

“Suçlamak isteyene bahane mi yok?” Muhe Nayun soğukça güldü. “Eğer çok istiyorsan götürüp İmparator’a ver. İmparator Hazretleri feraset sahibidir, en doğru kararı o verecektir.”

“Ama ben senin açıklamanı duymak istiyorum.”

Muhe Nayun yavaşça arkasına döndü. Gözleri kar gibi soğuktu, bakışlarını Asil Sultan Shu’nun üzerine dikti. Hanedan mensuplarına has o vakur ve ezici hava etrafını sardı. Mağrur bir tavırla gülümsedi. “Senin yerinde olsam, bugün asla böyle bir şey yapmazdım.”

Asil Sultan Shu bu sözü beklemiyordu, bir an şaşırdı.

Muhe Nayun devam etti: “Saraydaki kadınların gücü üç şeye dayanır: İlki soylu ailesi, ikincisi imparatorun teveccühü, üçüncüsü ise doğurduğu evlatlar. Asil Sultan Shu, seninle aynı yıl saraya girdik, ikimiz de en alt kademeden başladık. Hiçbir konuda benden geri kalmadın. Peki, neden on yıldır İmparatoriçe benim de sen hâlâ bir sultansın? Bunun sebebini hiç düşündün mü?”

Asil Sultan Shu’nun yüzündeki gülümseme tamamen silindi. Muhe Nayun sert bir sesle ekledi: “Çünkü çok aptalsın. Sadece küçük hesaplar ve basit oyunlar peşindesin. Ufkun dar, tavırların ise sonradan görme birinin kibiriyle dolu. Senden asla büyük bir lider olmaz. Senin tek şansın iyi bir aileye doğmuş olman ve başarılı bir ağabeye sahip olmandır.”

“Hadsiz!” diye bağırdı Asil Sultan Shu’nun yanındaki hizmetçi.

Muhe Nayun’un arkasındaki başnedime kükredi: “Asıl sen hadsizsin! İmparatoriçe senin efendinle konuşurken, senin gibi aşağılık bir köleye söz düşer mi?”

“Muhe ailesi çöktü. Senin yerinde olsam artık burada dikilmezdim. Benden ziyade, şu an Lanxuan Sarayı’ndaki kadının

senin için daha büyük bir tehdit olduğunu düşünmüyor musun?”

Muhe Nayun’un dudakları alaycı bir kıvrımla büküldü. “İmparator’un Wei Klanı’nın yeni bir Muhe Klanı olmasına izin vereceğini mi sanıyorsun? Muhe Klanı düşmüş olabilir ama ben hâlâ dengeleri korumak için en uygun kişiyim. Sen ömrün boyunca asla İmparatoriçe olamayacaksın. Dışarıda Wei Klanı ne kadar görkemli olursa olsun, sen bu sarayda sadece bir cariye olarak kalacaksın. Sana tavsiyem; edep nedir öğren, nerede duracağını, kime nasıl selam vereceğini bil. Büyük Xia’nın İmparatoriçesi sadece ben, Muhe Nayun olabilirim. Eskiden de öyleydi, şimdi de öyle, gelecekte de öyle kalacak. Sen mi? Bu rüyadan uyan artık.”

Sert bir rüzgâr esti, Muhe Nayun’un koyu mor elbiselerinin eteklerini uçuşturdu. Kırklı yaşlarındaki bu kadın, dimdik duruşu ve mağrur tavrıyla sanki otuzlarında gibi görünüyordu.

Asil Sultan Shu olduğu yerde kalakaldı. Muhe Nayun’un uzaklaşan sırtına bakarken gözleri nefretle doldu. Aniden arkasına döndü, yerde diz çökmüş halde bekleyen hadımın önünde durdu. Yanındakilere buz gibi bir sesle emir verdi: “Bunu götürün ve öldürün.”

“Sultanım!” Hadım dehşet içinde haykırdı, yere kapandı. “Sultanım, merhamet edin!”

Asil Sultan Shu arkasına bile bakmadan hızla bahçeden uzaklaştı. Koridorlarda serçeler cıvıldıyor, gölün suları güneşin yumuşak ışıklarını yansıtıyordu.

Odanın kapısı açıldı, dışarıdaki ışık içeri doldu. Chu Qiao gözlerini hafifçe kısarak yan tarafa baktı.

Uzun boylu, vakur duruşlu bir adam orada duruyordu. Üzerinde siyah kartal işlemeli koyu kırmızı, görkemli bir elbise vardı. Gözleri yıldızlar kadar parlak, dudakları ise kan kırmızıydı. Yavaşça bakışlarını Chu Qiao’ya çevirdi.

Aralarından geçen soğuk rüzgâr, beraberinde gizemli bir ayaz taşıyordu. Adamın bakışları her zamanki gibi donuk ve duygusuzdu.

Bu adam hep böyleydi; bir heykel kadar soğuk.

Chu Qiao yavaşça iki adım geri çekildi. Sakin bir ifadeyle adama baktı, sanki onu hiç tanımıyormuş gibiydi.

Baharın ilk rüzgârları, yıllar öncesinin tozlarını kaldırıp soğuk havada savurdu. Sonra ikisi de aynı anda bakışlarını kaçırıp önlerine baktılar. Birbirlerinin yanından geçip gittiler.

Onlar hiçbir zaman aynı yolun yolcusu olmamışlardı. Kader bazen onlara böyle tesadüfi oyunlar oynasa da bunlar sadece kısa süreli karşılaşmalardı. Tıpkı uçsuz bucuksuz yıldız denizinde kendi yörüngelerinde kayıp giden iki kuyruklu yıldız gibi, yolları bir anlığına kesişiyor, sonra sonsuza dek ayrılıyordu.

“Efendim,” dedi hadım kılığındaki bir adam öne çıkarak. Sesi derinden geliyordu. “Her şey hazır.”

Sık bambu ormanının içinde, rüzgârla dalgalanan koyu kırmızı elbiseleriyle Zhuge Yue, kaşlarını hafifçe çatmış bir halde uzun süre sessiz kaldı. Hava sıcak olmamasına rağmen, yanındaki hizmetkârın alnından terler boşanıyordu.

Yaklaşık bir tütsü yanımı kadar süre geçtikten sonra Zhuge Yue nihayet başını salladı. “Harekete geçin,” dedi.

Sert bir rüzgâr esti, Shengjin Sarayı’nı ağır bir kan kokusu sardı.

Chu Qiao ana saraya vardığında her yerde bir koşuşturma vardı. Meydan mor zambaklarla donatılmıştı. Yan Xun, uzakta onu bekliyordu.

Chu Qiao adımlarını hızlandırdı. Yan Xun onu görünce gülümsedi ve ona doğru yürüdü.

“Qiao Qiao!” Li Ce de oradaydı. Üzerinde parlak kırmızı bir elbise vardı, Chu Qiao’ya el sallıyordu.

Chu Qiao’nun yüzünde bir tiksinti ifadesi belirmeye kalmadan, tüm sarayı inleten keskin bir çan sesi yankılandı. Herkes dehşet içinde başını kaldırıp Xiefang Sarayı yönüne baktı.

“Suikastçı var! İmparatoriçe vefat etti!”

Hadımın tiz ve ağlamaklı sesi, bir cenaze çanı gibi meydanda yankılandı. Herkesin rengi bir anda uçtu. Siyah üniformalı muhafızlar sarayların arasından sel gibi akarak olayın yaşandığı

Xiefang Sarayı'na doğru koştular. Meydandakiler bir anlık şaşkınlığın ardından hıçkırıklara boğuldu. Ağlama sesleri Shengjin Sarayı'nın semalarında yankılanmaya başladı.

Muhe Klanı'ndan gelen İmparatoriçe Muhe Nayun; on üç yaşında saraya girmiş, otuz yaşında imparatoriçelik makamına yükselmişti. On yıl boyunca haremi mutlak bir otoriteyle yönetmiş, kimse ona karşı gelmeye cüret edememişti.

Chu Qiao'nun yüzü kireç gibi oldu. Başını kaldırıp Yan Xun'a baktığında, onun gözlerinde de aynı dehşeti gördü.

O an, o kargaşa içindeki sarayın az önce geçtiği yer olduğunu fark etti. Eğer suikast birkaç dakika önce gerçekleşmiş olsaydı, şu an burada canlı duruyor olmayacaktı!

Cenaze çanları durmaksızın çalıyordu; dokuz ağır vuruş... Hareket eden, ayakta duran tüm askerler, hizmetçiler, hadımlar, soylular ve devlet adamları arkalarına dönüp haremin olduğu yöne doğru yere kapandılar.

Koca saray derin bir sessizliğe büründü. Çanlar bir an durdu, sonra daha gür bir sesle tekrar çalmaya başladı.

Önce bir kişi, sonra iki, on, yüz, bin... Herkes Xiefang Sarayı'na doğru secdeye kapandı.

Chu Qiao bir şeyler söylemek istedi ama kelimeler boğazında düğümlendi. Zihninde, Muhe Klanı'nı temsil eden ve on yıl boyunca imparatorluğun yarısına hükmeden o mağrur kadının sesi yankılandı: *"Büyük Xia'nın İmparatoriçesi sadece ben, Muhe Nayun olabilirim. Eskiden de öyleydi, şimdi de öyle, gelecekte de öyle kalacak."*

Sözleri hâlâ kulaklarındaydı ama kendisi artık yoktu. Bu görkemli saray, içinde ne kadar korkunç bıçaklar saklıyordu?

Büyük bir feryat gökyüzünü delip geçti, Zijin Kapısı'nın dışından yankılanarak geldi.

Baicang Takvimi'ne göre 773. yılın Mayıs ayının dokuzuncu günü, İmparatoriçe vefat etti. Yüzlerce yetkili Zijin Kapısı önünde yas tuttu, halk feryat etti, tüm ülke yasa boğuldu. Mayıs'ın on altısında cenaze Taiqing Caddesi'nden kaldırıldı; at arabaları millerce uzanıyordu. Batı Huai Prensi, tabutun arkasından Jiuen

Dağı'ndaki imparatorluk mezarlığına kadar yas tutarak eşlik etti.

Tarih kitaplarında İmparatoriçe Muhe Nayun hakkında sadece birkaç satır yer alacaktı. Bu görkemli hayatın ardında, ölümünden sonra ona verilen hiçbir onursal unvan yoktu. Ölüm sebebi hakkında da tek kelime edilmemişti; sadece "vefat etti" denilerek geçilmişti. Bir zamanların kudretli Muhe Klanı, tarih sahnesinden tamamen silinmişti. Yedi büyük klandan geriye altı tane kalmıştı. Muhe Klanı'nın boşalttığı koltuklar ise diğer soylu ailelerin iştahını kabartıyordu. İmparatoriçe'nin ölümüyle bu hırs artık gizlenemez hale gelmişti.

Cenaze töreninin yapıldığı gün Chu Qiao, sarayın güneybatısındaki çan kulesinde durmuş, gökyüzünü kaplayan beyaz yas şeritlerine bakıyordu. Her şey görkemli bir rüyadan ibaret gibiydi. Yan Xun yanında duruyordu; bakışları donuktu, ne hissettiği belli olmuyordu. Ancak o arkasını dönüp giderken Chu Qiao, tuttuğu tırabzanda beş parmak izinin derinlemesine çıktığını fark etti.

Yanbei Platosu'na ilk giren ordunun Muhe Klanı'na ait olduğunu nasıl unutabilirdi? Ya da Lengshui Nehri kıyısında, Yan Hongxiao'nun nefret ve hırsla açık kalan gözlerini...

Muhe Klanı'nın son temsilcisinin ölümüyle, Yanbei ve Muhe arasındaki kan davası nihayet kanla son bulmuştu.

Yingge Avlusu'na dönerken Chu Qiao, beklenmedik bir şekilde Yedinci Prens Zhao Che ile karşılaştı. Genç prens sade, açık yeşil bir kaftan giymişti; sadece kuşağı ve kollarının ucu beyazdı. Sarayın her yerini saran o matem beyazıyla tam bir tezat oluşturuyordu.

Zhao Che, yüksek bir tepedeki çardakta sakin bir ifadeyle duruyordu. İncecik bir yağmur yağıyor, etrafı saran sis bulutu yüz hatlarını belirsizleştiriyordu. Chu Qiao elinde yeşil bir şemsiyeyle durdu, başını hafifçe kaldırdı. Yağmur ayakkabılarını ve eteğinin ucunu ıslatmıştı.

Zhao Che başını kaldırmış, batı ufkuna bakıyordu. Chu Qiao orada silsileler halinde uzanan platoların olduğunu biliyordu. Efsaneye göre Büyük Xia'nın ataları o dağlardan gelmişti; at

koşturup kan ve inançla bu toprakları fethetmiş, Hongchuan Platosu'nu tek bir bayrak altında toplamışlardı. Öldüklerinde ise ruhları o kızıl topraklara geri dönerdi.

İmparatorluk mezarlığı da kuzeybatıdaki Jiuen Dağı'nın eteklerindeydi. Halk arasında o dağda devasa tapınakların olduğu, balina yağıyla yanan kandillerin gece gündüz hiç sönmediği söylenirdi.

Yağmur çiseliyor, kağıt şemsiyeye vuruyordu. Genç kızın çiçek açmış ağaçlar arasındaki silueti, beyaz eteğinin havada hafifçe dalgalanışıyla oldukça duru bir manzara oluşturuyordu.

Muhe Klanı'nı dizginlemek için Yedinci Prens Zhao Che, doğar doğmaz Üniversite Başkanı'nın kızı olan Sultan Yuan'a verilmişti. İmparatorun ömrü boyunca gerçekten sevdiği tek kadın olan Sultan Yuan, haremde özel bir yere sahipti. Bian Tang'dan gelmişti, güneyin su şehirlerinde doğmuştu. Soylu bir ailesi olmasa da on yedi yıl boyunca imparatorun teveccühünü kazanmıştı. Ancak Zhao Che'nin on yedinci yaş gününde, Sultan Yuan herkesin gözü önünde göle atlayarak canına kıymıştı.

Kimse nedenini bilmiyordu. Sarayda İmparatoriçe Muhe'nin onu zehirlediği ya da intihara zorladığı konuşulsa da imparator bu konuda hiçbir açıklama yapmamıştı. Sultan Yuan'ın ölümünden sonra işlerine her zamanki gibi devam etmiş, bilge bir hükümdar gibi davranmıştı. Ancak o günden sonra saraya bir daha hiçbir cariye almamıştı.

Zhao Che de manevi annesinin ölümüyle öz annesinden uzaklaşmış, sonunda siyasi görüş ayrılıkları nedeniyle kendi ailesiyle bağlarını koparmıştı. Öyle ki sürgüne gönderildiğinde ailesinden tek bir kişi bile ona yardım eli uzatmamıştı.

Bu yüzden Muhe Klanı düştüğünde kardeşi Batı Huai Prensi ve kız kardeşi Prenses Chun'un itibarı yerle bir olurken, onun üzerinde hiçbir etkisi olmamıştı. Hâlâ güçlüydü ve ordunun başındaydı.

Bazen görünenler gerçek olmayabilirdi. Chu Qiao arkasını döndü ve o mağrur ama yalnız prensin uzaklara bakan siluetini arkasında bırakıp uzaklaştı.

— 71 —

Bu derin sarayda herkesin kendine has bir kederi, kendine has bir gaddarlığı vardı. Genç kadının gözleri hayatın yorgunluğuyla öyle dolmuştu ki artık o şatafatın altındaki çürümüşlüğü göremez olmuştu.

Bülbül Köşkü'ne döndüğünde Yan Xun'u erik ağaçlarının arasındaki çardakta içki içerken buldu. Bunca yıldır sükûnetini korumuş, mecbur kalmadıkça içkiye elini sürmemişti. Chu Qiao, koridorun altında durup o yeşil kaftanlı, dik duruşlu genç adama bakarken aniden göğsüne keskin bir sızı oturdu. Yıllar önceki bir öğleden sonrayı hatırladı; kâbusundan sıçrayarak uyanan bir delikanlı, ellerine yapışmış, savunmasızca sormuştu: "A'Chu, ne zaman gönül rahatlığıyla sarhoş olabileceğim?"

O zamanlar çok zayıf, çok çelimsizlerdi; bir yudum içkiyi korkusuzca içecek cesaretleri bile yoktu. Şimdi ise o cesarete sahiptiler ama omuzlarındaki sorumluluklar öyle ağırlaşmıştı ki altın kadehleri bir kez daha huzurla kaldırmalarına izin vermiyordu.

Nitekim Yan Xun, sadece iki kadeh içtikten sonra durdu. Sert kış geride kalmış, erik çiçekleri yavaş yavaş dökülmeye başlamıştı. Hafif bir rüzgâr esti, çiçeklerle dolu ağaçlar sallandı; bembeyaz yapraklar gökyüzünden süzülürken yeşil kaftanlı adamın simsiyah saçları uçuştu. Gözlerini yummuş, başını arkaya yaslamıştı. Çatık kaşlarının arasına düşen beyaz çiçek yapraklarına aldırmıyordu. Rüzgâr estikçe geniş kolları bir kuşun kanatları gibi havalanıyordu.

Chu Qiao yanına gitmedi; sadece uzakta, sessizce durup bunca yıldır omuz omuza verdiği adamı izledi.

Bazı duygular vardı ki başkaları anlayamazdı; bazı nefretler vardı ki başkaları taşıyamazdı. Aralarındaki bağ ne kadar kopmaz olursa olsun, o kemiklere işleyen intikam hırsını onun yerine sırtlanamazdı.

Yapabileceği tek şey, belki de sadece uzaktan izlemek ve yağmur yağdığında elindeki şemsiyeyi ona uzatmak için beklemekti.

İmparatorluğun en nüfuzlu kadını bu dünyadan göçüp gitmişti ama geride bıraktığı boşluk, durgun görünen bir göle fırlatılan devasa bir kaya gibi ortalığı birbirine katmıştı.

Herkesin beklentisinin aksine, haremde yıldızı en çok parlayan Soylu Eş Shu, Muhe Nayun'un yerini devralamamıştı. Kısa süren bir sevinç dalgasının ardından, şüphe dolu oklar aniden Wei Klanı'na çevrilmiş ve Soylu Eş Shu en büyük şüpheli ilan edilmişti. Kayıt Bürosu, İçişleri Dairesi ve Adalet Divanı'nın yetkilileri, Shu Yun Sarayı'nın kapısını aşındırır olmuştu. Yedi gün süren soruşturmadan bir sonuç çıkmasa da bu durum Soylu Eş Shu'nun üzerindeki şüpheleri temizlemeye yetmemişti. Bazı odakların kasti göz yummasıyla, saraydaki konumu bir anda yerle bir olmuştu. Wei Klanı da bu durumdan nasibini almış, saray müfettişlerinin ağır eleştirilerine maruz kalarak zor duruma düşmüştü.

Aynı esnada, Lanxuan Sarayı'nın sahibi Eş Lan ise beklenmedik bir şekilde güç kazanmıştı. Üç gece üst üste imparatorun yatağına kabul edilmiş, dördüncü günde ise "Soylu Eş" unvanıyla onurlandırılmıştı. Artık haremde Soylu Eş Shu ile aynı rütbedeydi, üstelik İmparatoriçe'nin mührü ona emanet edilmişti. Muhe İmparatoriçe'nin cenaze törenini yönetme yetkisiyle donatılan bu kadın, bir anda haremin fiili lideri konumuna yükselmişti.

Soylu Eş Xuan, ne eski Yuan Eş'e ne de ailesi çökmüş olan Muhe Nayun'a benziyordu. "Lanxuan" lakaplı bu kadının arkasında asırlık, köklü bir aile mirası vardı. Onun tam adı Zhuge Lanxuan'dı.

Rüzgâr yön değiştirmiş, Zhuge Klanı bir anda yükselerek Wei Klanı ile aşık atacak seviyeye gelmişti.

Büyük Xia İmparatoru'nun doğum günü, belli ki sakin geçmeyecekti. İmparatoriçe'nin cenazesinden sonra kutlamalara sadece üç gün kalmıştı. Ve aynı gün, İmparator en sevdiği kızını

Yanbei Veliahtı ile evlendirerek tüm ülkenin gözü önünde bu evliliği mühürleyecekti.

Tüm yaylar gerilmiş, oklar kirişe sürülmüştü. Havada her an patlamaya hazır, gergin bir sessizlik vardı.

On yedi Mayıs günü, bir grup süvarinin nalları başkentin sessizliğini paramparça etti. Kuzeybatılı Batuha ailesinin elçileri gecikmeli de olsa gelmişti. Yaşlı Batu'nun en küçük kardeşi Balei, şehre girer girmez feryat figan ağlamaya başlamış, Ziwei Meydanı'ndaki İmparatoriçe heykelinin ayaklarına kapanıp gözyaşı dökmüştü. Bu sadakat gösterisi anında karşılık buldu ve İmparator, bu "vatansever" adamı bizzat huzuruna davet etti.

Aynı gece, Zhuge Yue ve şehre yeni dönen Wei Klanı'nın genç efendisi Wei Shuye'ye, üzerinde kuzeybatı kartalı mührü olan mektuplar ulaştı.

Zhuge Muqing mektubu uzun süre inceledikten sonra bir kenara bıraktı ve yavaşça başını salladı: "Genç efendinin hasta olduğunu, dışarı çıkamayacağını iletin."

Zhuge Yue kaşlarını çatarak öne atıldı: "Baba, neden?"

Zhuge Muqing'in sesi tok ve kararlıydı: "Amacımıza ulaştık, yeni bir karmaşaya gerek yok. Ailemizin gücü henüz tam oturmadı, Lanxuan'ın sarayda zamana ihtiyacı var."

"Eğer bu işi başarırsak, İmparator bize daha çok güvenecektir."

Zhuge Muqing yavaşça kaşlarını çattı: "Yue'er, hâlâ anlamıyor musun? İmparator'un bize değer vermesi, devlete ne kadar hizmet ettiğimize değil, Zhuge soyunun ne kadar güçlü olduğuna bağlıdır. General Meng nesillerdir sadakatle hizmet ediyor ama hâlâ sadece bir komutan; ne toprağı var ne de serveti. Soylu aileler ile imparatorluk otoritesi arasındaki güç savaşı uzlaştırılamaz bir dengedir, bunu sana defalarca anlattım."

"Ama..."

"Bu konu kapanmıştır. Bugünden itibaren kapıları kapatın ve kimseyi kabul etmeyin. Üç gün sonraki sonucu bekleyeceğiz."

Zhuge Yue'nin sözü babası tarafından sertçe kesilmişti.

Aslında söylemek istediği şuydu: Eğer o aptal Balei bu işi beceremezse ve Yan Xun gerçekten başkentten kaçıp Yanbei'ye dönerek tahta otururs a, o zaman bu başkentin hali ne olurdu? Büyük Xia'nın hali ne olurdu? Tüm dünya ne hale gelirdi? Kendi çıkarları uğruna bu kaplanın kaçmasına izin vermeleri nasıl bir felakete yol açacaktı?

Babasının yaşlandığını düşünüyordu; gözleri sadece bir hanenin kar ve zararını görüyor, dünyanın gidişatını okuyamıyordu. Devlet çökerse, Zhuge soyu nasıl ayakta kalabilirdi?

Peki, o gerçekten giderse... Kız ne olacaktı? O da mı başkenti terk edip Yanbei'nin yolunu tutacaktı?

Neyse ki Balei aptal olsa da Wei Shuye oradaydı. Wei Klanı güç kaybetmişti ve yeniden tutunmak için bu fırsata sarılmak zorundaydı.

Zhuge Yue başını yavaşça kaldırdı ve mırıldandı: "Umarım beni hayal kırıklığına uğratmazsın."

Ertesi gün Wei Shuye, on sekiz muhafızıyla birlikte Yaşlı Batu'nun başkentteki malikânesine girdi. Kuzeybatılı savaşçılar bütün gün beklediler ama Zhuge Yue'den eser yoktu.

İlk kez karşılaşan Balei ve Wei Shuye birbirlerine pek de yabancı sayılmazlardı; Güneybatı karargâhında birlikte çalışma fırsatı bulmuşlardı. Oturur oturmaz Balei niyetini açıkça belli etti. İmparatorluğun genç ve yükselen yıldızı Wei Shuye, dudak bükerek alaycı bir gülüşle konuştu: "Zhuge ailesi devlete hizmet etme fırsatını elinin tersiyle ittiğine göre, bu yükselme ve ganimet şansı belli ki biz kardeşlere kalacak."

Wei Shuye'nin yüzü karanlıktı, Balei ile laf kalabalığı yapmaya niyeti yoktu. Doğrudan konuya girdi: "Ben pek zeki sayılmam ama sizin bu özgüveninize bakılırsa, detaylı bir planınız var demektir?"

Balei mağrur bir gülüşle cevap verdi: "Elbette."

On sekiz Mayıs, gece yarısı.

Genç kız bir haritanın önünde durmuş, iki gün sonraki operasyonun detaylarını tekrar tekrar gözden geçiriyordu.

Sonunda tok bir sesle konuştu: "Her aşama ayarlandı ama Güney Şehri'ndeki Ata Tapınağı'na gidiş kısmından hâlâ emin değilim."

Yan Xun kaşlarını kaldırarak devam etmesini işaret etti.

"Törene göre önce Ata Tapınağı'na gidip kurban sunman, sonra teşrifat memurlarıyla birlikte saraya dönüp prensesi karşılaman gerekiyor. Bu güzergâhta seni koruyacak olanlar Teşrifat Dairesi'nden seçilen askerler ama onlara güvenilmez. Eğer birileri bu yolda sana saldırırsa, büyük bir felaket kopar."

Yan Xun haritaya bakarak mırıldandı: "Burası açık bir arazi, Güneybatı Muhafız Birliği'ne de çok yakın. Ortalık çok karışık; bir saldırı için büyük bir ordu sevkiyatı gerekir. Üstelik o birliğin bizimle eski bir bağı var, buna cesaret edebileceklerini sanmam."

Chu Qiao başını salladı: "Her şeyi en ince ayrıntısına kadar düşünmeliyiz. En imkânsız görünen yer, hataya en açık yerdir. Her türlü değişkene hazırlıklı olmalıyız. Ayrıca biliyorsun ki Güneybatı Muhafız Birliği ne Yanbei'ye ne de sana sadakat yemini etti. Tedbiri elden bırakamayız."

Yan Xun onaylayarak haritayı önüne çekti ve olası çatışma noktaları ile karşı hamleleri planlamaya başladı.

Chu Qiao da kâğıdı kalemi alıp masanın başına çöktü.

Bir tütsü yanımı kadar süre geçtikten sonra ikisi de aynı anda doğrulup yazdıklarını birbirlerine uzattılar. Kâğıtlara birer göz attıktan sonra ikisinin de yüzünde aynı gülümseme belirdi.

Ya hep ya hiç! Geri dönüşü olmayan bir savaş!

Eğer Xia İmparatoru böyle bir alçaklığa kalkışırsa, o zaman tüm Zhenhuang başkenti onlara uğurlama töreni yapmak zorunda kalacaktı!

İki gün sessizce geçti. Yirmi Mayıs sabahı, tüm Zhenhuang şehri büyük bir bayram havasına büründü. Kırmızı ipek kumaşlar Zijin Kapısı'ndan başlayarak Jiuwei Caddesi boyunca Doğu Kapısı'na kadar serilmişti. Büyük Xia İmparatoru halkın önünde boy gösterdi; memurlar, tüccarlar, halk ve köylüler sokakları hıncahınç doldurmuştu. Muhafızların eşliğinde imparatora secde edip "Çok yaşa!" nidaları atıyorlardı. Tam bir ihtişam ve refah tablosu çiziliyordu.

İmparatorun doğum günü şerefine, cinayet suçluları hariç tüm mahkûmlar affedilmişti. Ziwei Meydanı, af kararıyla serbest kalan ve imparatora şükranlarını sunan mahkûmlarla dolup taşıyordu.

Sivil ve askeri yetkililer ile elçiler Zijin Kapısı önünde diz çökmüş, ardından konvoyu takip ederek halkın selamını kabul etmişlerdi.

Geçit töreni öğleden sonraya kadar sürdü. Ardından Shengjin Sarayı'nda görkemli bir ziyafet başladı. Akşam olduğunda gökyüzü havai fişeklerle aydınlandı, fenerler yakıldı. Meydanda sayısız dansçı hünerlerini sergiliyor, müziğin sesi tüm saray şehrine yayılıyordu. Halkın sevinç çığlıkları yeri göğü inletiyordu.

Ancak Ziwei Meydanı'ndan yükselen o coşkulu sesler devam ederken, Güney Şehri'ndeki Ata Tapınağı'na giden yolda, protokol gereği ağır ağır ilerleyen gösterişli bir kafile vardı.

Şehrin merkezindeki şenliklerin aksine, Ata Tapınağı'nın bulunduğu bu yasak bölge derin bir sessizliğe gömülmüştü. Uzaktan gelen kutlama sesleri, buradaki mezar sessizliğini daha da belirginleştiriyordu.

Ay ışığı solgundu, yol kenarlarındaki kırmızı fenerler titrek ışıklar saçıyordu. Yan Xun, üzerinde kırmızı bir düğün kaftanıyla atlı arabada oturmuş, gözlerini hafifçe yummuş, doğru anı bekliyordu.

Araba bir süre ilerledikten sonra aniden durdu. Yan Xun gözlerini açtı, kaşları hafifçe çatıldı; içindeki son tereddüt kırıntısı da o an yok olup gitti.

Arabanın içi sessizdi, dışarısı ise ürkütücü bir sükûnet içindeydi. Sanki herkes bir anda bu arabanın nereden geldiğini, amacını ve nereye gittiğini unutmuştu. Elbette, arabanın içindeki kişinin çoktan sessizce oradan uzaklaştığından da haberleri yoktu.

Geniş bir malikânenin arkasında, atlarının nalları pamuklu bezlerle sarılmış savaşçılar, hızla yaklaşan adamı karşılamak için bekliyordu. A'Jing atından atlayıp Yan Xun'a dizginleri uzattı ve

alçak sesle konuştu: "Efendim, her şey hazır."

Yan Xun sessizce onaylayıp atına bindi ve sokağın diğer ucundaki Güneybatı Muhafız Birliği'ne doğru dörtnala kalktı. Orada, imparatorluğun Yanbei'den getirdiği ve uzun süredir başkentte konuşlandırdığı, sayısı on bini aşan bir sahra ordusu vardı.

Kendi adamları olmasalar da sırf Yanbei kökenli olmaları bile Yan Xun'un onları bu tehlikeli oyuna dahil etmesine yetmişti.

Şimdi, onlardan yardım istemeye gidiyordu.

Aniden, kılıçların parıltısı karanlığı yardı!

Bağırışlar arasında Ata Tapınağı'nın muhafızları kılıçlarını çekti. Hareketleri öyle çevik ve kararlıydı ki bunların sıradan bekçiler değil, savaş meydanlarında pişmiş askerler olduğu aşikârdı.

"Yan Xun isyan etti! Haini öldürün!" Suikastçılar kükreyerek ve kılıçlarını savurarak üzerlerine çullandılar. Teşrifat memurlarının alelacele kurduğu savunma hattı, kâğıttan bir fener gibi anında paramparça oldu. Grubun başındaki memur ancak o zaman kendine gelip bağırdı: "Suikastçılar var!"

— 72 —

Rüzgârın ıslığıyla birlikte keskin bir bıçak darbesi havayı yardı. Adam çelik kılıcıyla hamleyi karşıladı; metalin metale çarpmasıyla kıvılcımlar saçıldı. Boğazından fışkıran kanla birlikte boğuk bir ses çıkaran adam, cansız bir gövde halinde kan gölüne yığıldı.

Atlı arabadaki memurlar daha dışarı çıkmaya fırsat bulamadan, bir dizi ok vınlaması duyuldu. Araba ve içindekiler, saniyeler içinde bir kirpiye döndü.

Başkentin güneybatı semalarında yankılanan çığlıklar ve yalvarışlar insanın kanını donduracak cinstendi.

Ok yağmuru arabanın tahtalarını delip geçiyor, masum memurları paramparça ediyordu.

Arabanın muhafızları kılıçlarını çekip can havliyle karşılık vermeye çalıştılar ama düşman çok hızlıydı. Daha hamle yapamadan üzerlerine çullandılar. Bağırışlar ve feryatlar kanlı bir çamura karıştı. Sekiz atın yan yana yürüyebileceği genişlikteki protokol yolunda, iki taraf birbirine girmiş, ölümüne bir kavgaya tutuşmuştu.

Dar yolda karşılaşanlardan cesur olan kazanırdı! Artık karşıdakinin adını veya niyetini sormaya vakit yoktu; tek çare kılıcı kaldırıp hasmın tepesine indirmekti!

Fakat düşman çok kalabalıktı. Muhafızların zayıf direnişi kısa sürede karanlıkta boğulup gitti.

Sokaklarda gök gürültüsünü andıran boğuk haykırışlar yankılanıyordu. Bu dehşetin fonunda ise başkentin merkezinden yükselen coşkulu kutlama sesleri vardı. Gökyüzünü aydınlatan havai fişekler, günün ne kadar "mutlu" olduğunu müjdeliyordu. Ancak tam da bu şatafatlı gürültü, kanlı katliamın seslerini örtbas ediyordu. Kimse bilmiyordu, kimse duymuyordu; bu görkemli şölenin altında böylesine pervasız bir kıyımın yaşanabileceği kimsenin aklına gelmezdi.

Teşrifat Dairesi'nin korumaları öfkeyle karşı koymaya çalışsa da düşman her yönden bir sel gibi geliyordu. O vahşi yüzler ve kan bürümüş gözler, sanki insan ruhunun son umut kırıntısını bile yutmaya yeminli canavarlar gibiydi.

"Karşı koyun! Ordu birazdan burada olur!"

Ancak bilmedikleri bir şey vardı: Bugün onlara saldıranlar, bizzat medet umdukları imparatorluğun ta kendisiydi. Destek gelmeyecekti, yardım gelmeyecekti; onlar imparatorluğun bekası uğruna kurban edilmek üzere oraya atılmış bir avuç zavallıydı!

Yan Xun'un bulunduğu araba oka doyurulmuştu; kimse içindekinin sağ çıkabileceğine ihtimal vermiyordu. Korumalardan da geriye kimse kalmamıştı; teslim olan da direnen de acımasızca katledilmişti.

Tam o sırada, başkentin göbeğinde devasa bir havai fişek patladı; renk cümbüşü ve yükselen çığlıklar buradaki sessizliği daha da ürkütücü kılıyordu.

Balei, arabaya doğru büyük adımlarla ilerledi ve arabanın önünde donup kalmış adamını kenara itti. İçeride, şık kıyafetler içindeki genç bir adam, vücuduna saplanan tatar yayı oklarıyla cansızca yana devrilmişti. Ağzından kan sızarken Balei'ye bakıp kanlı bir tükürük savurdu; bir şeyler söylemek istedi ama sadece kesik kesik öksürebildi.

Balei'nin yüzü kaskatı kesildi, sesi buz gibiydi: "Yan Xun nerede?"

Genç adam alaycı bir gülümsemeyle karşılık verdi. Balei öfkeyle kılıcını çekti; rüzgârı yaran bir hamleyle gencin boynunu oracıkta vurdu.

Yanındaki adamın yüzü kireç gibi olmuştu, titreyen bir sesle mırıldandı: "Generalim..."

Balei adamına dönüp nefretle baktı: "Sekiz yüz kişilik kuşatma, dışarıda üç yüz kişilik emniyet hattı... En iyi silahlar, tam hazırlık... Baskın yapmışken adamı elinizden mi kaçırdınız? Sizin gibi beceriksizleri ne yapayım ben?"

"Generalim, belki Wei Shuye'nin hattına takılmıştır, bir kontrol edelim."

"Doğru," dedi Balei, zayıf bir umutla atına binmeye yeltendi. Ama tam o anda, yer sarsan bir nal sesi duyuldu. Toprak şiddetle titremeye başladı. Balei dehşetle başını kaldırdığında, zifiri karanlık sokağın ucunda yüzlerce meşalenin yaklaştığını gördü. Işıklar birleşip parlayan bir nehre dönüşmüştü. Atların kişnemeleri ve yükselen öldürme hırsı havayı ağırlaştırıyordu. Karşılarından gelen, tam teşekküllü, vahşi bir süvari birliğiydi!

"Güneybatı Muhafız Birliği'nin Yanbei askerleri!"

Balei'nin sesi titredi: "Geri çekilin!"

Ancak kaçmak için artık çok geçti; iki bacak, atın dört nallı hızına yetişemezdi. Bu artık bir savaş değil, tam manasıyla bir katliamdı.

"Ben kuzeybatılı Batuha ailesinden General Balei! İmparatorluk emriyle buradayım!"

Panik içindeki sesi sokaklarda yankılanıyordu. Balei, korumalarının arkasında geri çekilirken kimliğini kanıtlamak için yırtınıyordu.

Fakat kimsenin ona inanmaya niyeti yoktu. Yanbei Veliahtı tarafından oraya getirilen Güneybatı Muhafız Birliği askerlerinin gözü dönmüştü. Yan Shicheng'in düşüşünden beri başkentte hor görülmüş, aşağılanmışlardı. Diğer birliklerin askerleri onlara her fırsatta hakaret etmiş, hatta şehir bekçileri bile onlara tepeden bakmıştı. Şimdi ellerine böyle bir fırsat geçmişken, ölmek üzere olan suikastçıların "saçmalıklarına" kim inanırdı?

Zhenhuang gibi bir şehirde böyle bir suikast tertip etmek, resmen ölüme davetiye çıkarmaktı.

Askerler bir nida koparıp kılıçlarını savurdular!

Atların nalları yeri göğü inletirken, süvari birliği bir sel gibi geçti. Kalabalığın ortasında, üzerinde kırmızı düğün kaftanıyla Yan Xun belirdi. Gözleri bir kartal gibi keskin, dudakları kararlı bir çizgi halindeydi.

"Veliahtım!" Güneybatı Muhafız Birliği'nin komutan yardımcısı He Xiao atını Yan Xun'un yanına sürdü. "Efendim, görev tamamlandı. Hainler öldürüldü, tek bir kişi bile kaçamadı."

Yan Xun başıyla onayladı ve hafifçe gülümsedi: "Komutan He, bu başarınız takdire şayan. Bu hayat borcunu asla unutmayacağım."

He Xiao başını salladı: "Efendim, abartıyorsunuz. Başkentin güvenliğini sağlamak benim görevim. Kaldı ki siz ve bu birlik aynı topraklardan, Yanbei'den geliyoruz. Seyirci kalamazdık."

Yan Xun güldü: "Bu kahramanlığınızı İmparator Hazretlerine bizzat ileteceğim. İnanıyorum ki yakında unvanınızın başındaki o 'yardımcı' kelimesi kalkacaktır."

He Xiao sevindi: "Teşekkür ederim efendim!"

O sırada genç bir subay yaklaşıp He Xiao'nun kulağına bir şeyler fısıldadı: "Komutanım, bir terslik var."

He Xiao duraksadı: "Ne tersliği?"

Subayın yüzü kireç gibiydi, gözlerinde korku vardı: "Lütfen gelip kendiniz görün."

He Xiao, Yan Xun'dan müsaade isteyip subayı takip etti. Cesetleri tek tek inceledikçe kanı donuyordu. Balei'nin cesedini gördüğünde gözleri karardı, neredeyse atından düşecekti.

Balei, şehre girerken sergilediği küstah tavırlarıyla tüm halkın tanıdığı bir adamdı. He Xiao da onu tanımamazlık edemezdi. Bu adamın göğsüne saplanmış onlarca okla orada öylece yattığını görünce, He Xiao kahrından kan kusacak gibi oldu.

Hâlâ bir umutla, bunun sadece Batuha ailesinin Yanbei Veliahtı'ndan kurtulmak için düzenlediği kişisel bir suikast olduğunu düşünmek istiyordu. Zira Yaşlı Batu ile Yan Shicheng arasındaki husumeti bilmeyen yoktu.

Ancak ölenler arasında saray muhafızlarını da görünce, önündeki yolun bir uçuruma çıktığını anladı.

Bu askerler kuzeybatı kıyafetleri giymiş olsalar da başkentte görev yapan askerler onları hemen tanırdı. He Xiao aptal değildi; bu sözde suikastın aslında imparatorluk tarafından onaylanmış bir infaz olduğunu anlamıştı.

Peki şimdi ne olacaktı? İmparatorluk ordusunu kılıçtan geçirmiş, Yanbei Veliahtı'nı kurtarmıştı. Bunun cezası ne

olabilirdi?

O an aklından tek bir düşünce geçti: Yan Xun'u yakalayıp suçunu affettirmek!

"Beni öldürmek isteyen kişi, Büyük Xia İmparatoru'dur."

Bu söz üzerine herkes donakaldı!

Yan Xun, atının üzerinde vakur bir edayla duruyor, askerlere şöyle bir bakıp gözlerini He Xiao'ya dikiyordu. Sesi sakin ama sarsıcıydı: "Komutan He, sizi bu işe bulaştırdığım için üzgünüm. Eğer bu birlik Yanbei kökenli olmasaydı, belki beni yakalayarak canınızı kurtarabilirdiniz."

He Xiao'nun gözleri fal taşı gibi açıldı. Yan Xun'un o gizemli ve kendinden emin yüzüne bakarken her şeyi anladı!

Güneybatı Muhafız Birliği için artık geri dönüş yoktu.

Başka bir birlik olsa, "bilmiyorduk" diyerek işin içinden sıyrılabilirdi. Ama zaten sürekli şüphe altında olan, Yanbei isyancılarını saklamakla suçlanan bu birlik için af söz konusu bile olamazdı. İmparatorluk da Meclis de saray da onları asla bağışlamazdı. Geriye dönmek ölümdü. He Xiao'nun gözleri kan çanağına döndü; beyninde bir ses haykırıyordu: *Her şeyi biliyordu! Bizi bile isteye bu çıkmaza sürükledi!*

Ancak tek kelime bile edemedi. Bir süre sonra gözlerindeki öfke yerini, her şeyini kaybetmiş bir adamın çılgınlığına bıraktı.

Sokaktaki binlerce asker de durumu kavramıştı. Sanki yer ayaklarının altından kayıyordu. Korku dolu gözlerle bir He Xiao'ya, bir Yan Xun'a, bir de gökyüzüne bakıyorlardı; bir çıkış yolu arıyorlardı.

He Xiao aniden atından atladı, askerlerine dönüp ellerini havaya kaldırarak kükredi: "Kardeşlerim! Sekiz yıldır içimde tuttuğum sözleri bugün söyleyeceğim! Söyleyin bana, Canglan Kralı isyan ettiğinde saraya dalıp imparatoru kim kurtardı? Beyaz At Geçidi'nde o fırtınada yardıma koşup devlet büyüklerini kim kurtardı? Yanbei yaylalarında vahşi kabilelere karşı göğüs gerip onların sınırımıza girmesini kim engelledi? Bizim ailelerimizi kim korudu? Yanbei'nin kralı, yaşlı Yan Shicheng'di! Peki o sadık adamın sonu ne oldu? Tüm ailesi katledildi, başı meydanlarda

sergilendi! Sekiz yıldır biz Yanbei askerleri bu başkentte her türlü hakarete uğradık, o saray züppeleri tarafından aşağılandık. Hepsine sabrettik! Ama şimdi, imparatorluk hiçbir suçu olmayan o yaşlı kralın son evladını, veliahtımızı kahpece öldürmeye kalkıyor! Bir Yanbei askeri olarak buna razı mısınız?"

"Hayır!"

Gök gürültüsünü andıran bir nida yükseldi. Askerler silahlarını havaya kaldırdı. Yan Shicheng'in o yenilmez efsaneleri bir kez daha damarlarında kaynamaya başladı. Yılların birikmiş öfkesi bir volkan gibi patladı.

"Kardeşlerim! Biz Yanbei'nin askerleriyiz! Bu gece imparatorluğun o sinsi planlarını boşa çıkardık. Artık veliahtımızla aynı kaderi paylaşıyoruz. O giderse biz de biteriz! Söyleyin, öylece ölümü mü bekleyeceğiz?"

"Asla!"

"Ölmeyeceğiz!"

"Nankör imparator bize liderlik edemez!"

— 73 —

Kimden geldiği belli olmayan o son haykırışla birlikte tüm meydan bir anda derin bir sessizliğe gömüldü.

"Yanbei'nin savaşçıları!" Yan Xun, atının üzerinde, aşağıda havaya kalkan binlerce eli soğuk bir bakışla süzdü. Gözlerini hafifçe kıstı, sesi kararlı ve toktu: "Babamın haksız yere suçlanmasının üzerinden sekiz yıl geçti. Yanbei sahipsiz kaldı, zalimlerin ayakları altında ezildi. Yanbei askerinin onuru, bu çürümüş başkentte yerle bir edildi! Bizler bu devlete sadakatle hizmet ettik; sınırları bekledik, vahşilerle çarpıştık, halkın huzurunu koruduk. Ama zaman geçtikçe, bu şatafat ve sefahat imparatorluğun büyüklerinin ve imparatorun gözlerini kör etti! Sınır boylarında can verenleri, vatanı korumak için kemiklerini o topraklara gömenleri unuttular! Kimin o fırtınalarda düşmanı geçit dışında tuttuğunu unuttular! Devletin en zor anlarında kimin yardıma koştuğunu unuttular!"

"Bizdik!" diye gürledi askerler hep bir ağızdan. "Biz Yanbei askerleriydik!"

"Evet, bizdik!" Rüzgâr sertleşti, Yan Xun'un pelerinini şiddetle dalgalandırdı. Genç adam üzerindeki kırmızı düğün kaftanını bir hamlede yırtıp attı; altından simsiyah bir zırh çıktı. Zırhın üzerinde, altın renginde görkemli bir kartal işlemesi vardı. Bu, Yanbei'nin sancağıydı; Altın Kartal Sancağı!

Yan Xun gür sesiyle devam etti: "Hükümdar basiretsizdir, dostu düşmanı ayıramaz! Biz meydanlarda kan dökebiliriz, halkımız için can verebiliriz ama nankörlerin köpeği olmayız!"

"Köpek olmayacağız!"

Tüm askerler bir ağızdan haykırdı: "Köpek olmayacağız!"

Yan Xun belindeki kılıcı bir hışımla çekti. Rüzgâr siyah pelerinini savururken üzerindeki altın kartal sanki her an havalanacakmış gibi canlı duruyordu.

Sekiz yıldır kafese kapatılmış olan genç veliaht, bir aslan gibi kükredi: "Askerlerim! Takip edin beni! Bu başkentten çıkacağız, Yanbei'ye döneceğiz! Başka çaremiz yok, bugün isyan ateşi yakılmıştır; Yanbei bugün bağımsızlığını ilan ediyor!"

"Başkentten çıkacağız! Yanbei'ye döneceğiz!"

Bu sarsıcı haykırış gökyüzünü delip geçerken, aynı anda başkentin tepesinde devasa havai fişekler patlamaya başladı. Gökyüzü bir ateş denizine döndü, her yer ışık ve dumanla doldu.

O sırada Bülbül Köşkü'nde Chu Qiao, zifiri karanlığın ortasında, üzerinde siyah bir pelerinle duruyordu. Arkasında aynı renkte giyinmiş bir grup adam vardı. Kar beyazı bir şahin geceyi yararak gelip omzuna kondu. Gelen mesajı okurken kaşları önce çatıldı, sonra yavaşça gevşedi. Derin bir nefes alıp tok bir sesle konuştu: "Gidin artık. Yeni doğan iktidarımızı, o kokuşmuş zalimlerin yürekleriyle kutsayın!"

Bir rüzgâr uğultusu duyuldu ve saniyeler içinde avluda Chu Qiao'dan başka kimse kalmadı.

"Prensesim!" Saraylı bir kadın görevli, üzerinde ağır işlemeli tören kıyafetleri, saçları yüksekçe taranmış bir halde telaşla iç saray kapısına koştu. Genç kızın koluna yapışarak panik içinde konuştu: "Tören başlamak üzere, siz hâlâ neden buradasınız? Teşrifat Dairesi'nden efendiler, bakanlar hep konakta sizi bekliyor. Soylu hanımlar saatlerdir salonda diz çökmüş durumda!"

"Miao Hala," dedi kırmızı gelinlikler içindeki genç kız, kadının eline çaresizce yapışarak. "Ne yapacağım? Vakit geçti ama o hâlâ dönmedi. Bir şey mi oldu acaba?"

Kadın yirmili yaşlarının başında olmasına rağmen oldukça olgun görünüyordu. Teselli edercesine Zhao Chun'er'in omzuna dokundu, yumuşak bir sesle: "Sarayın dışı bugün çok kalabalık, halk yollara döküldü. Bir miktar gecikme olması normaldir, endişelenmeyin," dedi.

Zhao Chun'er alt dudağını ısırıyordu ama içindeki o amansız korkuyu bir türlü atamıyordu. Kendini kadının sözlerine inanmaya zorladı ve onun peşinden iç saraya doğru yürümeye

başladı.

Karanlığın içinde kadının kaşları yavaşça çatıldı. Saray protokolünde her şeyin saati bellidir; sıradan halkın imparatorluk konvoyunu engellemeye cüreti yetmezdi. Burada onların bilmediği, ters giden bir şeyler olduğu kesindi.

Tam o sırada saray kapısından bir atlının hızla yaklaştığı duyuldu. Zhao Chun'er hemen arkasına döndü. Bir askerin perişan bir halde kapıya yaklaştığını gördü. Atın nalları taşlarda kıvılcım çıkarıyordu ama kapı muhafızları onu durdurmuştu.

"İmparator Hazretlerine acil bir raporum var, yolu açın!"

Muhafızlar yerinden kımıldamadı, askerin önünü kesip boğuk bir sesle: "İmparatorun el yazısı fermanını veya mührünü gösterin," dediler.

Asker kan ter içindeydi, öfkeyle bağırdı: "Mesele hayati! Gecikmenin bedelini on başınız olsa ödeyemezsiniz!"

"Neler oluyor?" Zhao Chun'er kaşlarını çatıp öne atıldı.

"Prensesim?" Zhao Chun'er'in kıyafetlerini görür görmez kim olduğunu anlayan asker irkildi. Hemen yanına gelip kulağına telaşla fısıldadı: "Prensesim, felaket! Yanbei Veliahtı Yan Xun, Güney Şehri'nde isyan bayrağını çekti, Güneybatı Muhafız Birliği ile buraya doğru saldırıya geçti!"

Pat! Chun Prensesi'nin elindeki el ısıtıcısı yere düştü. İmparatorluğun bu nazlı çiçeğinin yüzü kireç gibi oldu, dudakları morardı, şoktan tek kelime edemedi.

"Yolları kestiler, Meclis'e ve Valiliğe giden tüm geçitler onların kontrolünde. Devlet büyükleri ve generaller hâlâ sarayda... Prensesim, bu hemen bildirilip karar alınmalı! Prensesim? Prenses?"

"Ha, evet... Haklısın." Chun Prensesi kendine gelip boynu kaskatı bir halde başını salladı. Korkusu yavaşça yerini sahte bir sükûnete bıraktı: "Benimle gel."

Asker sevindi ve prensesin peşine takıldı.

Kapı muhafızı kaşlarını çatıp öne çıktı: "Prensesim, bu usule aykırı."

"Ne usulü?" diye çıkıştı kadın görevli öfkeyle. "Prenses birini yanına alırken sizden izin mi alacak? Siz kimin adamısınız da bu cüreti gösteriyorsunuz!"

"Miao Hala, yeter." Zhao Chun'er'in yüzü bembeyazdı. Hemen iç saraydaki Fanggui Salonu'na doğru yürümeye başladı; düğün töreni orada yapılacaktı ve tüm yetkililer zaten oradaydı.

Asker ve kadın görevli onu takip ederek kapıdan geçtiler. Nöbetçi muhafız kaşlarını çattı, diğer muhafızlarla sessizce bakıştı. Sert bir rüzgâr kapı eşiğinde uğuldadı.

Bahar Çiçeği Köşkü'nü, Ziwei Koridoru'nu ve Bilgeler Kapısı'nı geçtikten sonra Has Bahçe'ye ulaştılar. Ortalık zifiri karanlıktı, sadece fenerler titrek ışıklar saçıyordu. Zhao Chun'er aniden durdu, yüzü korkunç derecede solgundu. Arkasındaki askere dönüp işaret etti: "Buraya gel, sana bir şey soracağım."

Asker hemen öne çıktı, boynunu büküp saygıyla bekledi.

Zhao Chun'er askere iyice yaklaştı, neredeyse burun buruna geldiler. Arkadaki kadın görevli kaşlarını çatıp tam bir şey söyleyecekken, aniden bir acı çığlık koptu. Asker bir anda prensesin karnına sert bir tekme savurdu. Genç kız yere yuvarlandı, gösterişli gelinliği koridorun köşesine takılıp yırtıldı.

Kadın görevli dehşetle bağırdı: "Suikast..."

Sesi daha çıkmadan kesildi. Asker olduğu yerde kanlar içinde çırpınıyordu. Zhao Chun'er, yaralı bir hayvan gibi yerden doğruldu, elindeki altın hançeri askerin göğsüne defalarca saplamaya başladı!

Kanlar her yere sıçradı. Havadaki o taze kan kokusu geniz yakıyordu. Genç kızın yüzü gözü kan içindeydi ama durmadan vuruyordu. Hançerin ete saplanma sesi sessizlikte yankılanıyor, insanın iliklerini donduruyordu!

"Prenses! Prenses!" Kadın görevli şok içindeydi, ağlayarak Zhao Chun'er'e sarıldı, ellerini zorla tuttu: "Öldü o, öldü artık!"

Çat! Hançer yere düştü. Genç kızın gözleri fal taşı gibi açılmıştı, olduğu yere yığıldı, elleri ayakları zangır zangır titriyordu.

"Birini öldürdüm... Birini öldürdüm..."

"Prenses, neler oluyor? Bu adam size mi saldırdı?"

"Miao Hala!" Zhao Chun'er kadının ellerine yapıştı, gözleri kan çanağına dönmüştü. "Hemen şehirden çık, Güney Şehri'ne git ve Yan Veliahtı'nı bul. Ona söyle, sakın delilik yapmasın, kendini ateşe atmasın. İstemediğini biliyorum, her şeyi anladım... Artık onu zorlamayacağım, şimdi gidip babama her şeyi anlatacağım."

"Prenses, siz ne diyorsunuz?"

"Çabuk git!" diye bağırdı Zhao Chun'er ayağa kalkarak. "Hemen onu bul ve sözlerimi ilet. De ki; şimdi babama gidiyorum, bu evliliği iptal ettireceğim, onu artık zorlamayacağım!"

"Prenses..."

"Miao Hala, sana yalvarıyorum."

Zhao Chun'er'in gözlerinden yaşlar boşaldı. Yüzü kâğıt gibiydi, dudakları mordu ama gözlerinde daha önce görülmemiş bir kararlılık vardı. Küçük prenses hıçkırıklarını tutmaya çalışarak alt dudağını ısırdı. Boynundaki kan lekeleriyle, kadının kollarını tırnaklarını etine geçirecekmişçesine sıkıyordu.

Kadın görevli de korkudan ağlamaya başladı, başını sallayarak: "Tamam prensesim, merak etmeyin, Yan Veliahtı'nı mutlaka bulacağım," dedi.

"Güzel," dedi Zhao Chun'er gözyaşlarını silerek. "Hadi git çabuk. Dışarısı çok karışık, dikkatli ol."

İkisi hızla vedalaşıp zıt yönlere doğru koşmaya başladılar.

Soğuk rüzgâr yerdeki tozları ve yaprakları savuruyordu. Kadın görevli kestirme yollardan koşarken, bir kayanın arkasından aniden beyaz bir bıçak parıltısı geçti. Kadının gözleri dehşetle açıldı, saldırganı göremeden kanlar içinde yere yığıldı.

Karanlığın içinden birkaç adam çıktı; başlarındaki kişi az önceki kapı muhafızıydı.

"Yu Abi, ya Chun Prensesi..."

"Önemli değil, o bir şey söyleyemez," dedi adam sert bir sesle. "Kuzey kapısını tutun, Batı kapısında kızı karşılamaya gidin."

Batı şehrindeki sıradan bir evde, kar beyazı giysiler içindeki bir kadın avluda durmuş, gökyüzündeki mavi alevleri izliyordu. Yüzü ifadesizdi. Uzun bir süre sonra adamlarına dönüp tok bir sesle konuştu: "Planlandığı gibi; bir saat içinde Yeşil Ordu, Süvari Birliği ve Güney-Kuzey askeri merkezlerini tamamen felç edin."

Xia Zhi ve Xi Rui gibi isimler onaylayarak geri çekildiler. Bian Cang öne çıkıp: "Hanımım, sarayda her şey yolunda. Doğu ve kuzey kapıları kontrolümüz altında. Chu Hanım'ın planı işliyor," dedi.

"Güzel," dedi Yu Hanım başıyla onaylayarak. "Havai Fişek Planı başlasın."

Ay ışığı suları aydınlatıyor, gümüşi bir huzme yeryüzüne iniyordu. O gece Zhenhuang şehri çılgınca bir eğlenceye gömülmüştü; ancak kimse, karanlıkta yaklaşan o canavarın pençelerini imparatorluğun en zayıf noktasına sessizce geçirdiğini fark etmemişti.

Bir saat sonra, siyahlar içindeki bir grup atlı sarayın batı kapısından içeri girdi. Nöbetçiler sanki onları görmüyormuş gibi tek bir ses bile çıkarmadılar.

"Zuo Qiu, efendiye haber ver; her şey yolunda, plana sadık kalsınlar."

"Emredersiniz hanımım."

Sadık yardımcısı saraydan ayrılırken Chu Qiao üzerindeki kanlı siyah kıyafetleri çıkarıp altındaki zarif ipek elbiseyle kaldı. Çiçeklerin arasına gizlenmiş bir tahtırevana doğru hızlı adımlarla yürüdü. Tahtırevanı taşıyanlar tek kelime etmeden onu omuzlayıp ileriye doğru atıldılar.

— 74 —

Kısa bir süre sonra tahtırevan Fanggui Salonu'nun kapısında durdu. Dışarıdaki karanlıkta katliam devam ederken, bu saray şehri hâlâ sefahat denizinde yüzüyordu. Çok uzaklardan bile müziğin ve kahkahaların sesi geliyordu.

"Hanımım, geldik," dedi uşak başını eğerek.

Chu Qiao tahtırevandan indi. Üzerindeki açık mavi elbise vücuduna tam oturmuştu. Gözleri bir su birikintisi kadar berrak ve sakindi. Sırtı dik, bakışları korkusuzdu; büyük salona doğru yürümeye başladı.

"Hanımım," diye boğuk bir ses yükseldi arkasından. Dört taşıyıcı da aynı anda yere diz çöktü. Genç kız duraksadı. Arkasındaki adamın titreyen, boğuk sesini duydu: "Yolunuz çetin, önünüz karanlık... Lütfen Büyük Ülkü Datong için, veliahtımız için kendinize mukayyet olun."

Chu Qiao'nun bedeni hafifçe sarsıldı. Göğsünde tarif edilemez bir duygu dalgalandı. Yılların bekleyişi ve özlemi, bir ateş gibi ruhunu yakıp geçti. Yaşadığı onca badire ve zorluk gözlerini daha keskin, sırtını daha dik, omuzlarını daha dayanıklı kılmıştı. Bu yolda sonuna kadar yürüyebileceğine inancı tamdı.

Artık mesele sadece idealler ya da Büyük Ülkü değildi; her şey o ilk söze dayanıyordu.

"Yanbei'ye birlikte mi döneceğiz?"

"Birlikte döneceğiz!"

Sert bir rüzgâr esti, eteğinin uçlarını savurdu. Genç kız başını gururla kaldırdı ve Fanggui Salonu'na doğru kararlı adımlarla yürüdü!

İçerideki ağır parfüm kokusu genzini yaktı. Dansçıların ince belleri ve uçuşan kolları havada süzülüyordu. Memurlar gruplar halinde neşeyle sohbet ediyordu. Ziyafet henüz resmen başlamamıştı, asıl konuklar henüz gelmemişti. İmparator bütün

gün süren törenlerden yorulmuş, arka tarafta dinleniyordu; bu yüzden salonda rahat bir hava vardı.

Chu Qiao statüsü gereği ana salona giremezdi; yan taraftaki ikinci bölmede kendine bir yer buldu. Sütunların arasından ana salondaki o kalabalığı ve şatafatı izleyebiliyordu. Büyük Xia hanedanı dışarıdan bakıldığında hâlâ çok görkemli, çok kudretli görünüyordu.

"Hanımefendi," dedi aniden yanından gelen ince bir ses. Chu Qiao döndüğünde, yanındaki masada oturan narin bir genç kız gördü. Üzerinde pembe, kelebek desenli bir elbise vardı; sakin ve nazik görünüyordu. "Acaba hangi ailenin kızısınız? Ben Heluo ailesindenim, babam Heluo Changqing. Sizin adınız nedir?"

Kızın yüzü yumuşak ve cana yakındı. Chu Qiao nezaketle başını salladı: "Ben Yan Veliahtı'nın yanından Chu Qiao."

"Ah, demek Chu Hanım..." Heluo ailesinin kızı bunu duyunca gülümsemesi dondu. Her ne kadar nezaketini bozmasa da tavrı bir anda buz kesti. Hemen yanındaki diğer soylu hanımlarla sohbete daldı, hatta başkaları onu Chu Qiao ile arkadaş sanmasın diye vücudunu öbür tarafa doğru eğdi.

Bir süre sonra etraftakiler de Chu Qiao'nun kim olduğunu öğrenmişti. Bakışlar bir anda değişti; küçümseyen, iğrenen ve soğuk ifadeler her yandan gelmeye başladı.

Chu Qiao ise istifini bozmadan oturdu. Dünyanın ne kadar vefasız, insanların ne kadar ikiyüzlü olduğunu zaten yeterince görmüştü.

Kendine bir kadeh çay doldurup içti. Yanındaki soylu kadınlar onun elindekini içki sanıp toplum içinde içki içtiğini düşünerek daha da tiksintiyle baktılar. Kulağına fısıltılar geliyordu; alt tabakadan gelme, terbiyesiz biri olduğuna dair laflar... Seslerini öyle ayarlıyorlardı ki hem duyuluyor hem de tam kimin söylediği belli olmuyordu.

Chu Qiao aldırmadı. Bir süre sonra fısıltılar kesildi, çay kadehinin üzerine bir gölge düştü. Chu Qiao başını kaldırdığında Zhuge Yue'yi gördü. Üzerinde koyu mor bir kaftan vardı, kemerinde ise yarım ay motifi işlenmişti. Simsiyah saçlarını aynı

renkte bir şeritle gevşekçe arkadan bağlamıştı.

İkinci bölme ile ana salon arasında küçük bir süs havuzu vardı. Havuzun üzerinden esen rüzgâr, orkidelerin kokusunu adamın kıyafetlerine taşıyordu.

Bölmedeki tüm genç kızlar donup kalmıştı. Onlar gibi küçük soylu aileler için yedi büyük klandan biriyle karşılaşmak, efsanelerdeki bir kahramanı görmek gibiydi; pek çoğu hayatı boyunca bu fırsatı yakalayamazdı. Hele ki bu kişi son zamanlarda Zhuge ailesinin en güçlü ismi olan dördüncü genç efendiyse, etkilenmemeleri imkânsızdı.

Zhuge Yue'nin bakışları masaların üzerinde gezindi, Chu Qiao'nun üzerinden geçti ve doğrudan o yöne doğru yürüdü. Chu Qiao kaşlarını çattı; bu adamın tam da şimdi bir olay çıkarıp çıkarmayacağını düşünürken, Zhuge Yue bir hamle yapıp yandaki masaya oturuverdi.

Heluo ailesinin kızı heyecandan kıpkırmızı oldu. Hemen ayağa kalktı ama telaştan masadaki çayı devirip elbisesini mahvetti. Genç kız bir yandan Zhuge Yue'ye yer açmaya çalışıyor bir yandan da eteğindeki lekeyi saklamaya uğraşıyordu. Yüzü pancar gibi olmuştu, ellerini nereye koyacağını bilemiyordu.

Zhuge Yue kıza bakmadı bile, doğrudan oturdu.

"Zhuge Efendi, buyurun... lütfen çay için." Heluo ailesinin kızı titreyen ellerle, diğer kızların kıskanç bakışları altında Zhuge Yue'ye bir kadeh çay uzattı.

Adam tek kelime etmedi, kadehi alıp bir dikişte bitirdi.

Etrafta bir fısıltı dalgası yayıldı. Zhuge ailesinin dördüncü efendisi bu kızın ikramını kabul etmişti; bu ne büyük bir onurdu!

Heluo kızı mutluluktan uçuyordu ama hareketlerinde hâlâ o küçük dağlı havası vardı. Eteğini çekiştirerek yavaşça Zhuge Yue'nin yanına ilişti. Utangaç ama gururlu bir tavırla yaklaşıp fısıldadı: "Zhuge Efendi, başkente döneli çok olmadı değil mi?" Zhuge Yue cevap vermeyince devam etti: "Geçen yılki av partisinde sizi uzaktan görmüştüm, beni hatırlayacağınızı hiç ummazdım."

Zhuge Yue konuşmuyor, elindeki beyaz yeşim kadehi tutmuş,

kaşlarını hafifçe çatmış, bir şeyler düşünüyordu.

İkinci bölmede masalar birbirine çok yakındı. Diğer masalardaki kızlar kendi aralarında konuşuyor gibi görünseler de aslında hepsi kulak kesilmiş burayı dinliyordu.

Heluo kızı, Zhuge Yue'nin sessizliği karşısında biraz bozuldu ama tavrını bozmadı: "Zhuge Efendi, ben Heluo Fei. Babam Teşrifat Dairesi'nden Heluo Changqing."

"Başkasıyla aynı masayı paylaşmaktan rahatsız olur musun?"

Zhuge Yue aniden dönüp bunu sorunca Heluo Fei şaşırdı, kendini çok özel hissetti. Zhuge Yue sorusunu tekrarladı: "Diyorum ki, bir başkasıyla aynı masada oturmak seni rahatsız eder mi?"

Heluo Fei kendine gelip ellerini salladı: "Hayır, hayır... Tabii ki etmez. Fei'er asla rahatsız olmaz."

"Güzel o zaman," dedi Zhuge Yue başıyla onaylayarak. Sonra kafasını yana çevirip kendisini izleyen bir başka kıza işaret etti: "Sen, buraya gel." Kırmızı elbiseli kız gülümseyerek yaklaştı: "Beni mi çağırdınız efendim?"

"Evet," dedi Zhuge Yue. "Başkasıyla aynı masayı paylaşmaktan rahatsız olur musun?"

Heluo Fei neler olduğunu anlamaya çalışırken, kırmızı elbiseli kız durumu hemen kavradı ve Heluo Fei'ye manalı bir bakış atarak: "Zhuge Efendi böyle bir ricada bulunursa, buna kim hayır diyebilir ki?" dedi.

Zhuge Yue: "O halde zahmet olmazsa, bu hanımefendiyi kendi masana götür," dedi.

Heluo Fei donup kaldı, şaşkınlıkla bağırdı: "Zhuge Efendi, siz..."

"Hadi bakalım!" dedi kırmızı elbiseli kız alaycı bir gülümsemeyle Heluo Fei'nin koluna yapışarak. "Gökten altın yağacağını mı sandın? Yürü bakalım."

Heluo Fei'nin yüzü kıpkırmızı oldu, dişlerini sıktı. Diğer kızın çekiştirmesiyle oradan uzaklaştırılırken gözyaşları yanaklarından süzülmek üzereydi. Az önce onunla samimi bir şekilde sohbet

eden diğer kızlar şimdi elleriyle ağızlarını kapatmış, onun bu düştüğü durumla dalga geçiyorlardı.

Fanggui Salonu, sarayın en büyük salonuydu. Onlarca su kemeri, yüzlerce işlemeli koridor ve karmaşık geçitlerle çevriliydi. Altın sarısı kiremitleri ve görkemli yapısıyla büyüleyiciydi. Ana salonun ortasında şarap tanrısı Fanggui'ye adanmış bir alan vardı; etrafı dört yan salonla çevriliydi ve aralarında orkidelerin kokusunu taşıyan su kanalları akıyordu.

Şu an ana salonda hareketlilik artmıştı; devlet erkânının çoğu yerini almıştı. İkinci bölmedeki herkesin gözü ise Zhuge Yue'nin üzerindeydi. O ise sanki tüm bu ilginin farkında değilmiş gibi sakince çayını içiyordu.

Tam o sırada ana salondan bir boru sesi yükseldi: "Bian Tang Veliahtı, Yedinci Prens ve On Üçüncü Prens Hazretleri teşrif ettiler!"

Bir uğultu koptu. Salondaki herkes başını o yöne çevirdi. Bian Tang Veliahtı Li Ce, başkente geldiğinden beri bir gün bile uslu durmamış, yapmadığı delilik kalmamıştı. Tam bir mirasyedi portresi çiziyordu. Ama bugün, belki de törenin ciddiyetinden dolayı, üzerinde siyah işlemeli kırmızı bir kaftan vardı; her zamanki gibi gösterişliydi ama biraz daha ağırbaşlı görünüyordu. Altın tacı ve neşeli yüzüyle sanki evlenen oymuş gibi bir hava estiriyordu; yanındaki Zhao Che ve Zhao Song'u gölgede bırakmıştı.

Zhao Che'nin annesi yeni vefat ettiği için kıyafetleri sönüktü; üzerinde kahverengi, sade ama şık bir kaftan vardı. Kaşları çatıktı, Li Ce'nin yanında olmaktan pek de memnun görünmüyordu.

Li Ce kahkahayı bastı: "Geciktik, kusura bakmayın!"

Müzik ve danslar eşliğinde elçiler ve prensler yerlerine doğru ilerlediler. Li Ce'nin yeri Zhao Che'nin hemen yanındaydı. Oturur oturmaz Zhao Che'ye eğilip fısıldadı: "Qiao Qiao nerede? Gördün mü onu?"

Zhao Che kaşlarını çattı: "Qiao Qiao da kim?"

"Hani senin birliğinde bir asker vardı ya," dedi Li Ce elleriyle

tarif ederek. "Beni fena pataklayan o kız."

Zhao Che, bu Bian Tanglı kaçığın mazoşist olup olmadığını düşünmeden edemedi; her gün dayak yemezse huzur bulamıyor gibiydi. Başını salladı: "Görmedim. Bu bir devlet ziyafeti, onun rütbesi buraya girmeye yetmez."

"Efendisi evlenirken o gelmeyecek mi yani?" Li Ce iç çekerek başını salladı: "Zavallı Qiao Qiao... Yan Xun evleniyor, o kim bilir hangi köşede gizli gizli ağlıyordur."

"On Üç, sen Qiao Qiao'yu gördün mü? Yan Xun'un yanındaki o güzel kız, hani beni döven."

Zhao Song, imparator tarafından Li Ce'ye eşlik etmekle görevlendirildiği için zaten sinirliydi. Chu Qiao'nun adını duyunca iyice tersleşti: "Bilmiyorum."

— 75 —

Li Ce birkaç kişiye daha sordu ama kimseden cevap alamayınca aniden ayağa kalkıp etrafına bakınmaya başladı. Koca salonda dansçılar ve hizmetçiler dışında ayakta duran tek kişi oydu. Herkes şaşkınlıkla ona bakıyor, bu adamın yine ne saçmalık yapacağını merak ediyordu.

Zhao Che ve Zhao Song da endişeyle birbirlerine baktılar; Li Ce'nin yine rezalet çıkarmasından korkuyorlardı.

Salon o kadar büyüktü ki yüzlerce masa vardı; yan bölmeler ise insan kaynıyordu. Li Ce bir tur döndü ama aradığı kişiyi göremedi. Genç veliaht kaşlarını çatmış, sanki hayati bir meseleyi düşünüyormuş gibi durdu. Sonra birden derin bir nefes alıp tüm gücüyle bağırdı: "Qiao Qiao!"

Sesi öyle gür çıktı ki müziğin sesini bastırdı. Müzisyenler şaşkınlıktan çalmayı bıraktılar. Bir anda tüm salona derin bir sessizlik çöktü; yere iğne düşse duyulurdu. Herkes korku ve şaşkınlıkla Li Ce'ye bakıyordu; sanki tahtta bir insan değil de bir domuz oturuyormuş gibi garip bir manzaraydı bu.

Aniden bir kıkırdama duyuldu. Chu Qiao başını çevirdiğinde Zhuge Yue'nin ona alaycı bir bakış attığını gördü; sanki onun bu duruma düşmesinden büyük keyif alıyordu.

"Qiao Qiao, neredesin?" diye haykırmaya devam etti Bian Tang Veliahtı. Sanki koca salonda tek başınaymış gibi davranıyor, kimsenin bakışına aldırmıyordu.

"Qiao..."

"Tamam, bağırma artık, buradayım!" Genç kız, yılların zorlu hayatında çelik gibi sinirlere sahip olmuştu ama o an hayatında nadir görülen bir mahcubiyetle ayağa kalktı. İkinci bölmeden gelen sesi berrak ve sitem doluydu.

"Hah! Burada olduğunu biliyordum!" Li Ce ellerini birbirine vurdu ve etrafındakilere döndü: "Devam edin, bana bakmayın.

Müzisyenler, neden durdunuz? Çalın hadi!"

Li Ce masaların üzerinden atlayarak, kıyafetlerinin içki kadehlerine takılmasına aldırmadan salonu boydan boya geçti.

O an ikinci bölmedeki tüm soylu hanımlar gözlerini Chu Qiao'ya dikmişti; şaşkınlık ve merak içindeydiler.

"Qiao Qiao, içki mi içiyorsun? Kederini içerek mi dağıtıyorsun yoksa?"

Chu Qiao oturduğu yerde kaşlarını çattı. Bu kadar dikkat çekmek bu geceki plan için hiç iyi değildi. Kritik bir andaydılar ve bu adamla uğraşacak vakti yoktu. Soğuk bir sesle: "Veliaht Li Ce, statünüz gereği böyle edepsizce davranmamalısınız. Lütfen yerinize dönün," dedi.

"Qiao Qiao, beni çok duygulandırdın, her zaman beni düşünüyorsun," dedi Li Ce sırıtarak. Gözleri bir tilki gibi kısıldı. Chu Qiao'nun yanına oturmaya yeltendi ama kız ona yer açmayınca burnunu kaşıyıp yandaki masaya gitti. Oradaki genç bir kıza en etkileyici gülümsemesiyle sordu: "Güzel hanımefendi, bana yerinizi verir misiniz?"

Kız henüz on üç on dört yaşlarındaydı, hayatında böyle bir yakışıklılık ve özgüven görmemişti; büyülenmiş gibi ayağa kalktı.

Li Ce teşekkür edip masaya kuruldu. Saray görevlileri ise panik içinde Li Ce'nin altın kadehlerini ve yemek takımını oraya taşımaya çalışıyorlardı.

Chu Qiao çaresizce iç çekti. Şimdi bu ikinci bölme ana salondan daha çok ilgi çekiyordu. Üstelik herkes Zhuge Yue'nin de orada oturduğunu fark edince fısıltılar tavan yaptı.

"Zhuge Efendi, ikimiz de zevkli insanlarız. Gel, bir kadeh kaldıralım; Yan Veliahtı'nın düğününü kutlayalım," dedi Li Ce, Chu Qiao'nun üzerinden uzanarak Zhuge Yue'ye seslendi.

Zhuge Yue hafifçe gülümsedi ve kadehini kaldırdı; tek kelime etmeden Li Ce'nin şerefine içti.

Tam o sırada salonun ön tarafında borular çalmaya başladı. Herkes başını kaldırdı. Büyük Xia İmparatoru, altın işlemeli kaftanıyla ağır adımlarla tahtına doğru ilerledi. Chu Qiao da

diğerleriyle birlikte diz çöktü. Başını kaldırdığında imparatorun zayıf yüzünü ve şakaklarındaki beyazları gördü. İmparator başını hafifçe eğmişti, yüzü tam seçilmiyordu.

Li Ce ise ayaktaydı; o bir yabancı veliaht olduğu için diz çökme zorunluluğu yoktu. Herkes "Çok yaşa!" diye bağırırken Li Ce fısıldadı: "Ondan korkma. Bizim evdeki ihtiyar gibi o da rol yapıyor."

Chu Qiao, eğer imkânı olsa bu adamı oracıkta bir kez daha pataklamak isterdi ama sadece dişlerini sıktı. Tören bittikten sonra herkes yerine geçti. İmparator kısa bir açılış konuşması yaptıktan sonra gözlerini ikinci bölmeye çevirdi ve gülümsedi: "Veliaht Li Ce neden oraya oturdu? Hazırlattığımız yeri beğenmedi mi?"

"Haşa, haşa..." dedi Li Ce bir kahkaha atarak. "Burası daha serin, kendimi daha rahat hissediyorum."

İmparator başıyla onayladı: "Zhuge Yue, o zaman Li Ce'ye iyi eşlik et."

Bu tek cümleyle Zhuge ailesinin onuru kurtarılmış oldu. Zhuge Yue, babasının bakışlarına aldırmadan cevap verdi: "Emredersiniz efendim."

"Yan Veliahtı'nın konvoyu şehre girdi mi?"

Bir memur öne çıktı: "Efendim, henüz kapı muhafızlarından bir rapor gelmedi."

İmparatorun kaşları hafifçe çatıldı.

Chu Qiao'nun kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. İmparator devam etti: "Bugün hem benim doğum günüm hem de kızımın düğün günü. Yan Xun benim ellerimde büyüdü, kızımı ona emanet ettiğim için içim rahat. Yanbei halkı bir zamanlar isyan etmiş olsa da bu çocuğu her zaman sevdim. Bugünden sonra Yanbei'nin yeni kralı o olacak. Hepinizin birlik içinde Büyük Xia'nın gücüne güç katmasını bekliyorum."

"Elbette efendim, Yan Veliahtı büyük bir kral olacaktır."

"İmparatorumuzun merhameti sonsuzdur, Yan Veliahtı size minnettar kalacaktır."

"Chun Prensesi çok erdemlidir, bu evlilik kutsanmıştır."

Dalkavukluk ve övgü dolu sözler havada uçuşuyordu. Chu Qiao salona şöyle bir göz gezdirdi; Batuha ailesinden kimse yoktu ama garip bir şekilde Song Prensesi de ortalarda görünmüyordu. Bu durum onu biraz endişelendirdi.

O sırada mavi giyimli bir muhafız sessizce Chu Qiao'nun yanına gelip kulağına bir şeyler fısıldadı. Chu Qiao başıyla onayladı ve adam uzaklaştı.

Li Ce bunu görünce hemen kafasını uzattı: "Qiao Qiao, o kimdi? Ne dedi sana?"

Chu Qiao ona ters bir bakış attı ama konuşmadı. Li Ce pes etmedi, bu sefer Zhuge Yue'ye seslendi: "Zhuge Kardeş, sen biliyor musun?"

Zhuge Yue sakin bir sesle: "Veliaht Hazretleri bilmiyorsa ben nereden bileyim?" dedi.

Li Ce onayladı: "Doğru dedin."

Tam o sırada dışarıdan bir gürültü koptu. Bir kadının feryatları duyuluyordu. Herkes merakla kapıya döndü. İmparator kaşlarını çattı: "Dışarıdaki de kim?"

Bir muhafız kan ter içinde içeri dalıp diz çöktü: "Efendim... Chun Prensesi geldi!"

Herkes donup kaldı. Chu Qiao ise gelen haberlerden durumu az çok tahmin edebiliyordu. İmparator sinirle: "Chun'er mi? Onun burada ne işi var?" dedi.

"Prenses... Prenses sizinle çok acil bir şey konuşması gerektiğini söylüyor."

"Bugün onun düğün günü! Ne usul biliyor ne adap! Götürün onu, Yan Veliahtı'nın gelmek üzere olduğunu söyleyin!" diye çıkıştı İmparator'un yanındaki Soylu Eş Shu.

"Chun'er herhalde sabırsızlandı," dedi Soylu Eş Xuan, Zhuge Lanxuan hafifçe gülerek. İmparatora manalı bir bakış attı: "Henüz on altı yaşında, korkmuş olması çok doğal."

"Bir imparatorluk prensesinin bu kadar ölçüsüz davranması kabul edilemez! Derhal götürün onu, ona göz kulak olanları da

cezalandırın!" dedi Soylu Eş Shu.

Soylu Eş Xuan gözleri dolarak cevap verdi: "Muhe İmparatoriçe daha yeni vefat etti, onun kızına böyle mi davranıyorsunuz Shu Abla? Hiç mi vicdanınız yok?"

"Baba! Chun'er'in söyleyecekleri var!"

Dışarıdan gelen bu haykırışla tüm salon buz kesti. İmparator bir süre düşündükten sonra: "Gelsin," dedi.

Kapıdan sert bir rüzgâr girdi. Zhao Chun'er, üzerinde o görkemli kırmızı gelinliğiyle içeri daldı. Koşmaktan saçları dağılmış, yüzü kireç gibi olmuştu. Herkesin bakışları altında salonun ortasına kadar geldi. Gece rüzgârı gelinliğini savururken, sanki kanatları kırılmış, yaralı bir kelebek gibi görünüyordu.

"Baba!" diye haykırdı genç kız ve aniden yere kapandı. Başını sertçe yere vurduktan sonra bağırdı: "Lütfen kararınızdan vazgeçin! Chun'er artık evlenmek istemiyor!"

Bu sözler salonda bir bomba etkisi yarattı!

Bir anlık ölüm sessizliğinin ardından, devasa bir uğultu koptu. Zhao Chun'er'in o cılız bedeni, insanların şaşkınlık ve tepki dolu sesleri arasında kaybolup gitmişti.

"Saçmalık!" diye gürledi Soylu Eş Shu.

İmparatoriçe öldüğünden beri bu düğünle o ilgilenmişti; prensesin bu çıkışı onu çileden çıkarmıştı.

Zhao Chun'er yerden başını kaldırdı. Gözleri kan çanağına dönmüştü, yüzü bembeyazdı. Bir kez daha secde etti: "Baba, yalvarırım emrinizi geri çekin, evlenmek istemiyorum."

Soylu Eş Shu soğuk bir sesle: "Yan Veliahtı'nın konvoyu kapıya dayandı, bu düğün bir ay önce dünyaya ilan edildi. Şimdi tüm elçilerin önünde 'evlenmem' mi diyorsun? Muhe sana böyle mi öğretti?" dedi.

"Ölenlerin ruhunu rahat bırakın Shu Abla," dedi Zhuge Lanxuan nazikçe. Sonra prensese döndü: "Chun'er, babandan ayrılmak istemiyorsun anlıyorum ama evlensen bile istediğin zaman saraya gelebilirsin."

"Sultanım, mesele o değil... Sadece artık istemiyorum. Baba,

ne olur vazgeçin!"

Genç prenses dizlerinin üzerinde dururken gözleri yaşlarla doluydu ama bakışlarında daha önce hiç görülmemiş bir inat vardı.

"Götürün prensesi," dedi imparator sakin bir sesle. Sanki kızını hiç duymamış gibiydi. Yüzü ışık oyunları altında ifadesiz duruyordu. "Götürün, üstünü başını düzeltsinler. Yanbei'nin konvoyunu beklesin." Hizmetçiler hemen prensesin koluna yapıştılar.

— 76 —

“Bırakın beni!”

Küçük Prenses sertçe kükreyerek saray nedimelerini bir kenara itti. Dizlerinin üzerine çöküp ağlayarak ileriye doğru emeklemeye başladı; gözyaşları sicim gibi boşalıyordu. Elinin tersiyle yaşları sildi ve çocukluğundan beri huşuyla karışık bir korku duyduğu babasına, İmparator’a cesaretle baktı. Sesi titriyordu ama göğsünü dikleştirerek ağır ağır konuştu: “Baba, lütfen emrinizi geri çekin.”

“Chun’er!” Zhao Cher kaşlarını çatarak gürledi. “Ne yapıyorsun sen? Kes şunu!”

Koca Fanggui Büyük Salonu’nda, tüm sivil ve askeri erkânın yüzünde farklı ifadeler donup kalmıştı. Dev binanın içinde sadece dışarıdan gelen rüzgârın uğultusu yankılanıyordu.

“Yedinci Ağabey,” dedi Küçük Prenses, gözleri kan çanağına dönmüş halde Zhao Cher’e bakarak. “Chun’er’e yardım et. Chun’er evlenmek istemiyor. Benim adıma babama yalvar, ne olur.”

“Yedinci, kardeşini dışarı çıkar.”

Zhao Cher’in kaşları iyice çatıldı, bir an tereddüt etse de sonunda başını salladı. Zhao Chun’er’i kolundan tutup ayağa kaldırırken boğuk bir sesle, “Emredersiniz hünkârım,” dedi.

“Baba!” Zhao Chun’er aniden feryat etti. Başını yukarı kaldırdığında gözlerinden inci tanesi gibi yaşlar süzülüyordu. Hıçkırıklar içinde, “Lütfen bana acıyın,” dedi. “Batı Çölü’ne gelin gitmeye razıyım, Güney Sınırı’na gitmeye razıyım, hatta sınır boylarına barış gelini olarak gönderilmeye bile razıyım! Yalvarırım, hemen emredin!”

“Chun’er, saçmalamayı kes de ağabeyinle gel!”

“Baba!” Zhao Chun’er, Zhao Cher’i sertçe itti ve inatla yere kapanıp başını zemine vurmaya başladı. Alnının mermere vuruşu

salonun içinde yankılanıyordu. “Baba, yalvarırım size, hemen emredin. Yalvarırım, emredin gitsin!”

İmparator, Zhao Chun’er’e bakmadı bile. Yüzü karanlık bir ifadeyle Zhao Cher’e döndü: “Yedinci!”

Zhao Cher dişlerini sıktı, sonunda eğilip Zhao Chun’er’i yakaladığı gibi salonun dışına sürüklemeye başladı. O ana kadar hıçkırıklarını bastırmaya çalışan Zhao Chun’er, aniden feryat figan ağlamaya başladı: “Baba! Yalvarırım emredin! Baba, Chun’er evlenmek istemiyor, baba yalvarırım...”

Zhao Chun’er’in alnından süzülen kan damlaları, salonun beyaz yak halısı üzerine birer birer düşüyor, insanın içine işleyen bir manzara oluşturuyordu. Fanggui Büyük Salonu tam bir sessizliğe gömülmüştü; kimse başını kaldırıp yukarıda oturan İmparator’a bakmaya cesaret edemiyor, herkes sadece göz ucuyla olan biteni izliyordu.

“Chun’er her zaman en hayırlı evlattı, hünkârım öfkelenmeyin. Kız çocuğudur işte, evinden ayrılmak istemiyor sadece.”

Sultan Xuan bu sözleri söyler söylemez, salondaki tüm konuklar bir ağızdan onayladı ve ortam bir anda yeniden canlandı. Şura Meclisi’nden Başmüderris Cui, başını sallayarak, “Prenses’in vefası ve saygısı gerçekten takdire şayan. Eskilerin ‘ağlayarak gelin gitme’ geleneği vardır; Prenses’in bu davranışı büyük bir erdemin göstergesidir,” dedi.

“Hünkârımız merhametlidir, prens ve prenseslerine karşı her zaman sevgi doludur. Çocuklar evden ayrılacakları, artık hünkârımızın öğütlerini her an duyamayacakları için elbette üzüleceklerdir.”

“Öyle, tam olarak öyle.”

Ortamdaki kalabalıktan ve gürültüden faydalanan Chu Qiao, kimseye fark ettirmeden ayağa kalkıp oradan ayrılmak istedi. Ancak tam doğrulmuştu ki, bir el koluna yapıştı. Zhuge Yue başını eğmiş içkisini içiyordu; Chu Qiao’nun ona baktığını görünce ağır ağır başını kaldırdı. Dudaklarının kenarında kalan kırmızı şarap lekesi, yüzüne daha da tekinsiz ve çekici bir hava

katıyordu. Adam dudaklarını hafifçe araladı, sesi rüzgârda hışırdayan yapraklar gibi boğuk ve derindi: “Nereye gidiyorsun?”

Chu Qiao hafifçe çömeldi, yüzünü Zhuge Yue’nin gözlerine yaklaştırdı ve alaycı bir gülümsemeyle, “Dördüncü Küçük Efendi, sizinle o kadar samimi miyiz? Haddinizi aşmıyor musunuz?” dedi.

Zhuge Yue gövdesini ileri uzattı, burnu neredeyse Chu Qiao’nunkine değecekti. Sıcak nefesi kadının yanaklarına çarpıyordu. “Ziyafet bitmeden masadan kalkmak büyük nezaketsizliktir.”

“Öyleyse ne olmuş?” Chu Qiao’nun gözlerinde alaycı, soğuk bir parıltı belirdi. “Burası Büyük Xia Sarayı, senin Qingshan Köşkü’n değil. Dördüncü Küçük Efendi’nin eli her yere bu kadar uzanmak zorunda mı?”

Sözü biter bitmez, genç kız masanın altından Zhuge Yue’nin bileğini kavradı ve ustaca bir hamleyle elini yere bastırıp giysisinden kurtardı.

Zhuge Yue’nin çekik, kömür karası gözlerinde sakin bir gülümseme belirdi. “Yol bozuksa birinin düzeltmesi gerekir. Ne tesadüf ki, ben de başkalarının işine karışmayı pek severim.”

Beş parmağını bir pençe gibi büküp bileğini döndürdü; Zhuge Yue’nin eli bir mürekkep balığı gibi Chu Qiao’nun avucundan sıyrıldı ve tekrar giysisinin ucuna yapıştı.

“Öyle mi? Birkaç yıl görüşmeyince Efendi’nin huyu suyu epey değişmiş. Ben sizi hep dış dünyaya kapalı, duygusuz ve soğukkanlı biri sanırdım.”

Chu Qiao iki parmağını Zhuge Yue’nin dirseğine sertçe sapladı, ardından hızla akupunktur noktalarına baskı uygulayarak kolunu geriye doğru büküp sabitledi.

“İltifat ediyorsunuz. Söz konusu soğukkanlılık ve duygusuzluk olunca, sizin yanınızda diz çöker tövbe ederim.”

İkili, masanın altında, uzun masa örtüsünün gizlediği yerde amansız ve hızlı bir mücadeleye girişmişti. Salondaki şenlik havası içinde kimsenin gözü yan taraftaki bu küçük çekişmeye kaymıyordu.

“Haha! Siz ikiniz ne konuşuyorsunuz böyle hararetli hararetli? Anlatın da ben de duyayım.” Li Ce aniden arkalarında belirdi, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle başını uzattı.

Chu Qiao, Li Ce’ye buz gibi bir bakış fırlattı, sonra Zhuge Yue’ye dönüp gülümsedi: “Bendeniz şu an helaya gitmek niyetindeyim, Dördüncü Küçük Efendi de peşimden gelmek ister mi?”

Zhuge Yue donup kaldı. Bir genç kızın bir erkeğin yüzüne karşı böyle bir bahaneyle sıvışmaya çalışacağını hiç düşünmemişti. Her zaman mesafeli olan Dördüncü Küçük Efendi’nin kaşları çatıldı, bembeyaz yanakları hafifçe kızardı; bu hali ona daha da tekinsiz bir güzellik katmıştı.

Chu Qiao ayağa kalktı, keyfi yerine gelmişti. Elini uzatıp Zhuge Yue’nin yanağına hafifçe vurdu ve kısık sesle güldü: “Peşimden gelme sakın, makamına yakışmaz. Sen yedi büyük klanın asilzadesisin, sıradan bir halktan birinin peşine takılmak hangi edebe sığar?”

Yanağında çınlayan hafif tokat sesiyle Zhuge Yue’nin yüzü daha da kızardı, öfkeden köpürmek üzereyken Chu Qiao’nun salondan çıkıp karanlığın içinde kaybolduğunu gördü. O sırada dört bir yandan tuhaf bakışlar üzerine dikilmişti. Çeşitli klanların genç hanımları, Zhuge ailesinin o ulaşılamaz dâhisine dehşet ve şaşkınlık içinde bakıyor, elleriyle ağızlarını kapatıyorlardı. Belli ki az önceki sahne, gözlerini bir an olsun ondan ayırmayan bu hanımların dikkatinden kaçmamıştı.

Zhuge ailesinin yüce efendisi, az önce aşağılık bir halktan biri tarafından... resmen alaya mı alınmıştı?

“Büyük fırsat kaçırdın!” Yan tarafta oturan ve istediğini elde edemeyen Bian Tang Veliaht Prensi, ona imrenen ve ateşli gözlerle bakıyordu.

Zhuge Yue, bu adamın gerçekten ne kadar sinir bozucu olduğunu bir kez daha anladı. Tiksintiyle başını çevirdi ve salondaki dans gösterisini izlemeye koyuldu.

Chu Qiao kapıdan çıkar çıkmaz dışarının rüzgârı yüzüne çarptı. Kaşlarını çatıp arkasına baktığında, Li Ce’nin ipek

cübbesinin eteklerini toplamış, gizlice peşinden gelmeye çalıştığını gördü. Yakalandığını anlayınca mahcup bir tavırla ellerini ovuşturdu: “Dışarısı karanlık, sana eşlik edeyim dedim.”

Chu Qiao’nun kaşları kalktı, yüzü sertleşti. Li Ce hemen iki adım geri çekilip dayak yiyecekmiş gibi savunma pozisyonu aldı: “Dışarıda beklerim o zaman.”

“Nerede beklemek istersin?” Genç kızın dudaklarında tatlı ama öldürücü bir gülümseme belirdi, ağır adımlarla ona doğru yürüdü.

Li Ce’nin tüyleri diken diken oldu, ellerini sallayarak geri bastı: “Tamam, tamam! Burada, olduğum yerde bekliyorum.”

Chu Qiao’nun yüzü bir anda yumuşadı. Parmak uçlarında yükselip Li Ce’nin başını okşadı, yüzünde güller açıyordu: “Aferin, söz dinle.”

Li Ce ise onun bu gülümsemesinin, normaldeki soğuk halinden çok daha korkutucu olduğunu düşündü.

Chu Qiao, Yan Xun’un en güvendiği adamıydı; Yan Xun’un büyük düğününde orada bulunmalıydı ki insanların şüpheleri dağılsın, art niyetli olanlar gardını düşürsün. Hızla ara yollardan önceden planlanan noktaya doğru ilerlerken içinden şöyle geçirdi: *Zhao Chun’er’e teşekkür etmeliyim, o olmasaydı dikkat çekmeden buradan ayrılmak gerçekten zor olurdu.*

Zamanlama mükemmeldi. Genç kız parmaklarını ağzına götürüp tiz bir ıslık çaldı; bu ses gecenin karanlığında uğursuz bir baykuşun çığlığı gibi yankılandı.

İmparatorluk şehrinin her köşesine gizlenmiş gölgeler, anında hareket sinyalini aldı. Sayısız karaltı yerinden fırladı, zifiri karanlık onlara en iyi korumayı sağlıyordu. Genç kızın yüzünde soğuk bir ifade, dudaklarında ise buz gibi bir gülümseme belirdi: “Zhenhuang, cehenneme hoş geldin.”

Chu Qiao, karanlık dehlizlerde ve dar yollarda çevik bir leopar gibi süzülüyordu. Kulağının dibinden uğuldayarak geçen sert rüzgâr, karanlıkta gizlenen bir canavarın nefesini andırıyordu. Hedefine yaklaştı; burası imparatorluk şehrinin kuzeybatısındaki Xi’an Kapısı’nda bulunan, dikkat çekmeyen

küçük bir nöbet kulübesiydi.

Hedefteki adam ıslık çalıyor, yatağına uzanmış, ayak ayak üstüne atmış keyif yapıyordu.

Chu Qiao tereddüt etmedi, kapıdan içeri süzüldü. Artık gizlenmeye gerek duymadan, pervasızca içeri daldı. Nöbetçi subay durumu fark ettiği anda Chu Qiao şimşek gibi atıldı. Sol eliyle adamın çığlık atmak üzere olan ağzını sıkıca kapattı, sağ elindeki soğuk çelik parıltısı adamın boğazında yavaşça, adeta süzülerek ilerledi.

Derin bir saplayış ve sert bir çekiş! Hiçbir süslü tekniğe gerek yoktu.

Öldürmek, çoğu zaman bu kadar basit bir işti.

O anda subayın boğazında beliren kırmızı çizgi yarıldı, kan damlaları sızmaya başladı. Chu Qiao elini bıraktı. Hedefin boğazından hırıltılar yükseldi; aniden o kırmızı yarık patladı ve oluk oluk kan boşanmaya başladı. Adamın göz bebekleri büyüdü, vücudu yatağa yığıldı. Sıcak kan yatağın her yanına yayıldı.

Chu Qiao yorganı çekip adamın üzerine örttü, sonra arkasına bakmadan bir sonraki hedefine doğru yola koyuldu.

Bu, onun ve Datong Cemiyeti'nin göreviydi: Sarayın içinde ve dışında eş zamanlı saldırarak, Yan Xun isyan bayrağını açtığı ilk saat içinde imparatorluğun tüm ordusunu ve haberleşme ağını felç etmek; bu muazzam Zhenhuang başkentini uyuyan bir ölü şehre çevirmek!

Bir saat içinde Datong Cemiyeti'nin suikastçıları büyük başarı elde etmişti. Şehir surlarının dışındaki gökyüzüne yükselen mavi işaret fişeklerini ve saray içinde yankılanan "baykuş" çığlıklarını duyan Chu Qiao, derin bir nefes aldı. İmparatorluk Bahçesi'nin o sessiz köşesinde çömelmiş, parmağıyla yere son çizgiyi çiziyordu. Yerde yan yana dizilmiş, beşerli gruplar halinde atılmış onlarca çetele çizgisi vardı.

O gece, pek çok insan sebepsiz yere can vermişti. Mevkileri farklıydı, birbirlerini hiç görmemişlerdi ama kaderleri o gece aynı noktada birleşmişti.

Datong Cemiyeti'nin gayesi kıtadaki adaleti korumak, köleliği

kaldırmak ve herkesin eşit olduğu bir dünya kurmaktı. Bu yüzden ellerinde dünyayı sarsacak bir güç olsa da asla gereksiz yere kan dökmezlerdi.

Chu Qiao ayağa kalktı. Tam arkasını dönecekti ki, gecenin sonsuz karanlığı içinde duran uzun boylu bir siluet gördü. Ayın soğuk ışığı adamın üzerine düşüyor, gümüşi bir parıltı yaratıyordu.

“Güzel hamle,” dedi karanlıktaki adam, sesi alçak ve soğuktu.

Chu Qiao’nun ilk andaki şaşkınlığı çoktan geçmişti. Soğukkanlılıkla ileriye baktı, bir yandan da etrafta başka birinin olup olmadığını kontrol etti.

“Bakmana gerek yok, kimse yok.” Adam iki adım öne çıktı. Ay ışığının altında mor cübbesi gümüş bir sisle kaplı gibiydi. Yüzü bir kadını andıracak kadar zarifti ama gözleri buz gibi bakıyordu. Adam ağır adımlarla yaklaştı, sesi gürledi: “Daha nereye gideceksin? Daha kimi öldüreceksin?”

— 77 —

Genç kızın yüzü karardı, dudaklarından buz gibi iki kelime döküldü: “Çekil!”

“Safsata!” Zhuge Yue küçümseyerek burun kıvırdı.

Aniden havayı yırtan bir ses duyuldu. Chu Qiao bir rüzgâr gibi hareketlendi; yumruğu ileri atılırken beli bir yaprak gibi büküldü ve hızla öne atıldı.

Zhuge Yue onun bu kadar çabuk saldıracağını tahmin etmemişti. Hemen karşılık verdi; ikisi de o kadar çevik ve teknikti ki, bir an için yenişemediler. Birden soğuk bir rüzgâr esti, iki sert darbe sesi duyuldu. Yumrukları birbirlerinin göğsüne aynı anda inmişti. Darbenin şiddetiyle ikisi de inleyerek ikişer adım geri çekildi ve yeniden birbirlerine kilitlendiler.

“Yan Xun’un isyanı başarıya ulaşamaz. Ba Lei ve Wei Shuye her yere ağlarını ördüler. İmparatorluğa kafa tutan hainlerin sonu ölümdür.”

Chu Qiao soğuk bir sesle güldü, elinin tersiyle çenesindeki teri sildi: “Köle!”

Zhuge Yue öfkeden köpürdü: “Ne dedin sen?”

“Zhuge Yue, eskiden senin sadece burnu havada, vicdansız ve kendini beğenmiş bir asilzade olduğunu sanırdım. Bugün anladım ki, sen sadece Zhao ailesinin kapısında yatan bir köpekmişsin.”

Zhuge Yue’nin yüzü kaskatı kesildi. “Ben Zhao ailesine değil, Büyük Xia’ya sadığım.”

“Ne farkı var?” Chu Qiao alayla güldü. “Bana o hain masallarını anlatma. Tarihi kazananlar yazar. Yarın bir gün tarih kitaplarının seni zalimin maşası, sadık bir köpek olarak anmayacağını nereden biliyorsun?”

“Ona güvenin tam bakıyorum,” dedi Zhuge Yue buz gibi bir gülümsemeyle. “Gözlerimi dört açıp izleyeceğim; bakalım bu

Zhenhuang kapılarından nasıl canlı çıkacak.”

Chu Qiao’nun gözleri kısıldı, içindeki öldürme arzusu aniden parladı: “Korkarım o fırsatı bulamayacaksın.”

Öldürücü bir hava etrafı sardı, hamleler birbirini izledi. Genç kız hançerini çekip Zhuge Yue ile çarpışmaya başladı. Ay ışığının altında iki gölge gibiydiler; çiçeklerin ve çalıların arasında bir o yana bir bu yana savruluyorlardı.

“Onun peşinden gidersen sonun ölüm olacak!” Zhuge Yue, hançer tutan bileğini yukarı savurdu ve baskısını artırdı.

“İlgin için teşekkürler ama sen önce kendi başının çaresine bak!”

Chu Qiao havada bir takla atıp Zhuge Yue’nin omzuna sert bir tekme indirdi, ardından hiç acımadan hançerini savurdu.

“Zulmeden sonunda kendi kazdığı kuyuya düşer, beni sertleşmeye zorlama!”

“Biz zaten can düşmanıyız, neden elini sakınasın ki?”

“Kim var orada?”

Aniden gelen ayak sesleri ikisini de duraksattı. Aynı anda sol taraftaki sık çalılıkların arkasına koştular ancak iki adım sonra ikisinin de aynı yöne yöneldiğini fark edince, peşlerindeki askerleri unutup tekrar birbirlerine girdiler.

“Doğu tarafındalar, takip edin!”

Saray muhafızları hızla yaklaşıyordu. Zhuge Yue kaşlarını çatarak Chu Qiao’nun bileğini yakaladı ve öfkeyle fısıldadı: “Ölmek mi istiyorsun? Hâlâ mı kavga?”

Chu Qiao öfkeyle kaşlarını kaldırdı: “Neden peşimden geliyorsun?”

Zhuge Yue de aynı öfkeyle karşılık verdi: “Kim senin peşinden geliyor be!”

“Hemen ilerideler, çabuk!”

Chu Qiao, Zhuge Yue’nin kaval kemiğine sert bir tekme attı. Zhuge Yue’nin gözlerinde vahşi bir parıltı belirdi: “Laf anlamaz çatlak kadın!”

Genç kız yere diz çökerken soğukça karşılık verdi: “Yapışkan, aşağılık herif!”

“Çabuk!” Sesler iyice yaklaşmıştı, aralarında on adım bile kalmamıştı. İkisi de irkilerek kavgayı bıraktı ve yana yuvarlanarak sık çiçekliğin içine gizlendi.

“Neredeler?”

“Komutanım, yanlış duymuş olmayasınız?”

Muhafızların başındaki adam şüpheyle başını salladı: “İmkânsız, birkaç karaltı gördüğüme eminim.”

“Komutanım, kedidir o. Bu bahçede kedi çok olur.”

“Sanmam, kendi gözlerimle gördüm,” dedi komutan tok bir sesle. “Her yeri iyice arayın. Bu gece hünkârımızın doğum günü, sakın bir aksilik çıkmasın.”

“Emredersiniz!”

Grup yavaş yavaş uzaklaşırken, iki çift tetikte göz dışarıyı izliyor, askerlerin tamamen gittiğinden emin olmaya çalışıyordu.

Birden boğuk bir ses duyuldu. Zhuge Yue karnına yediği darbeyle sarsıldı; daha karşılık veremeden Chu Qiao’nun vücudu üzerine çullandı. Zhuge Yue onun o anda saldıracağını beklemiyordu, bir anlık boşluğuna gelmişti. Chu Qiao gibi usta bir savaşçı için o bir anlık dalgınlık yeterliydi; diziyle sertçe bastırdı. Zhuge Yue acıyla bağırmamak için kendini zor tuttu; saniyeler içinde sıkıca bağlanmıştı.

“Beni ele vermediğin için bugün seni öldürmüyorum.” Chu Qiao ayağa kalktı, kendisine öfkeyle bakan Zhuge Yue’ye tepeden bakarken sesi buz gibiydi: “Zhuge Yue, sekiz yıl önce beni ihbar etmeyip bana yaşama şansı verdin, buna minnettarım. Ama bu, aramızdaki kan davasını bitirmez. Bir asilzade olarak birkaç köle öldürmen senin dünyanda normal olabilir ama o insanlar benim için değerliydi. Sonra Yan Xun’u vurup kaçmamıza engel oldun, sekiz yıl esir kalmamıza sebep oldun. Biz en başından beri birbirimize zıt kutuplardayız ve bu asla değişmeyecek. Bugün seni öldürmüyorum diye yarın da öldürmeyeceğim sanma; bir dahaki sefere karşıma çıktığında dikkatli olsan iyi edersin.”

Zhuge Yue öfkeden mosmor kesilmişti. Genç kız tam arkasını dönüp gidecekken boğuk bir sesle konuştu: “Şu an bu saraydan dışarı adımını attığın an öleceksin, beni daha sonra nasıl öldürmeyi planlıyorsun?”

Chu Qiao durdu, arkasına dönüp ışıl ışıl gülümsedi: “Ona bu kadar mı güvenmiyorsun? Ben öyle düşünmüyorum. İstersen iddiaya girelim?”

Zhuge Yue soğuk bakışlarla ona karşılık verdi, dudakları alaycı bir tavırla büküldü ama konuşmadı.

“Sen bizim kaçamayacağımızı, hepimizin leşinin serileceğini düşünüyorsun. Bense eminim; sadece buradan çıkmakla kalmayacağız, tüm Batı Kıtası’nın, tüm Yanbei halkının duyacağı kadar görkemli bir şekilde çıkacağız! Krallarının geri döndüğünü herkes bilecek!”

O anda genç kızın yüzü, sabah güneşinin altındaymışçasına, bu kapkaranlık gecede göz kamaştırıcı bir ışık yayıyordu.

Bu, sarsılmaz bir güven ve sadakatin yansımasıydı; içinde en ufak bir şüphe ya da endişe barındırmıyordu. Zhuge Yue, o gülümsemenin canını yaktığını hissetti. İçten içe, neden o güvenilen kişinin kendisi olmadığını sorgulamanın acısını duydu.

Genç kız ona bakarak kendinden emin bir şekilde ekledi: “Zhuge Yue, izle ve gör!”

O gece, Zhuge Yue’nin ömrü boyunca unutamayacağı bir geceydi. Yıllar sonra bile genç kızın giderkenki o ifadesini ve o kendinden emin sözlerini hatırlayacaktı: *Zhuge Yue, izle ve gör.*

Ve gerçekten de izledi. Onun bir rüzgâr, bir bulut gibi hafifçe görüş alanından çıkışını izledi; tıpkı sekiz yıl önceki o gece, yüzünde sert bir ifadeyle “Zhuge Yue, Lin Xi boşuna ölmedi!” diye haykırdığı zamanki gibi.

O, her zaman sözünün eri biri olmuştu. Dünya değişip savaşın kanlı suları hayatlarını altüst ettiğinde, hayalleri yıkıldığında, Zhuge Yue hep o geceyi pişmanlıkla hatırlayacaktı. Eğer sonrasında olacakları bilseydi, yine de onun gidişini böyle sessizce izler miydi? Ama bu dünyada “keşke”lere yer yoktu. Soğuk otların arasında öylece yattı ve genç kızın gururlu bir anka

kuşu gibi karanlığın içinde kaybolup başka bir dünyaya, uçsuz bucaksız bir geleceğe gidişini seyretti.

Ufukta havai fişekler patlıyor, gökyüzü eşsiz bir şölene ev sahipliği yapıyordu!

“Hünkârım!” Saray salonunun dışında panik dolu bir ses yükseldi. Bir hadım koşa koşa içeri daldı ve hıçkırıklar içinde dizlerinin üzerine çöktü: “Hünkârım, Prenses Chun... Prenses Chun...”

“Sekizinci Kardeş’e ne oldu?” Zhao Song ayağa kalkıp öfkeyle bağırdı.

Yaşlı hadımın yüzü düştü, feryat etti: “Prenses Chun... kaçtı!”

“Ne?” Sultan Shu’nun kaşları çatıldı, sertçe çıkıştı: “Nasıl kaçar? Nereye kaçar? O kadar insan bir Prenses’e mukayyet olamadınız mı? Sizin ne hayrınız var!”

“Kulunuz ölmeyi hak ediyor, ölmeyi hak ediyor!” Yaşlı adam ağlıyordu. “Hünkârım, canımı bağışlayın!”

Düğün kapıdaydı ama gelin kaçmıştı. Herkes şaşkınlık içinde birbirine bakıyordu.

Zhao Cher ayağa kalktı, sesi toktu: “Kes sesini! Önce Prenses’in ne zaman ve nereye kaçtığını anlat!”

Hadım tam ağzını açmıştı ki, dışarıdan gelen gürültülü gong sesleri ve tiz borazan çığlıkları duyuldu. Seslerdeki aciliyet, duyanların kanını donduracak cinstendi.

“Dışarıda neler oluyor?” İmparator kaşlarını çatarak sordu.

“Haber var!” Uzun bir nida duyuldu. Mavi giyimli bir muhafız, izin almayı bile beklemeden içeri daldı ve gür bir sesle konuştu: “Hünkârım, Sultanım, Şehzadelerim ve devletli büyüklerim; lütfen derhal güvenli bir bölgeye geçin! Sarayda yangın çıktı, alevler kontrolden çıkmış durumda!”

“Yangın mı?” Üçüncü Prens Zhao Qi şaşkınlıkla sordu. “Nerede yangın var? İtfaiye nerede? Neden kimse söndürmüyor?”

“İtfaiye birimine haber gönderildi ama hâlâ bir cevap gelmedi. Yangının tam olarak nerede başladığını biz de

bilmiyoruz, her yerden alevler yükseliyor. Hünkârım, çabuk gidelim, ateş Fanggui Salonu'na ulaşmak üzere!"

"Hadsiz!" Zhao Qi kükredi. "İtfaiye Reisi Sun Yunpu herhalde kellesinden olmak istiyor!"

"Şu an sorumluluk tartışmanın sırası değil," dedi Zhao Cher. "Baba, durum kritik, bir an önce buradan ayrılmalıyız."

İmparator kaşlarını çatarak başıyla onayladı ve ayağa kalktı. Yanındaki hadimler hemen hizmete koştu ancak İmparator'un giysisindeki kırışıklıkları bile düzeltemeden dışarıdan bir feryat daha yükseldi. Bir asker yere kapandı ve bağırdı: "Hünkârım! Lütfen salonu terk etmeyin, dışarısı güvenli değil! Saraya çok sayıda suikastçı sızdı, şimdiden altmıştan fazla kişiyi katlettiler ve ölü sayısı hızla artıyor!"

Bu sözler, zaten panik içindeki yetkilileri iyice dehşete düşürdü. Salonda uğultulu bir fısıldaşma başladı.

Zhao Cher kaşlarını çatarak sordu: "Kimler katledildi?"

Asker cevap verdi: "İmparatorluk Muhafızları Komutanı He, Batı Kapısı Muhafız Reisi Lu, Güney Kapısı Muhafız Reisi Yu, tüm haberleşme istasyonlarındaki nöbetçiler, İtfaiye Reisi Sun Yunpu, Güneybatı Kapısı'ndaki nöbetçiler..."

Askerin saydığı isimleri duyan Zhao Cher ve oradaki en kıdemli asker olan General Meng Tian birbirlerine baktılar; ikisinin de gözünde tarif edilemez bir korku vardı. Bu isimler ilk bakışta rastgele gibi görünse de, aslında son derece hassas bir planın parçasıydı. Bu birkaç düzine insanın ölümü, imparatorluk ordusunun orta kademe komuta zincirini bir anda yok etmiş, devasa saray ordusunu felç etmişti. Üstelik haberleşme ağını da çökertmişlerdi; artık emirleri dışarı ulaştıracak kimse kalmamıştı.

O gece, onların bilmediği daha neler dönüyordu?

— 78 —

“Haber var!” Bir rapor daha geldiğinde herkes irkildi. Artık bu haberci askerlerden korkar olmuşlardı; daha kötü bir şey duymaktan ödleri kopuyordu. Asker daha ağzını açmadan Zhao Qi atıldı: “Yine mi birileri öldürüldü?”

Asker şaşkınlıkla başını salladı: “Hayır.”

Herkes derin bir nefes aldı. Tam o sırada asker devam etti: “Hünkârım, dışarıda kıyamet kopuyor! Ziwei Meydanı, Güneybatı Atalar Tapınağı, Da’an Tapınağı, Jiuwei Caddesi, Chishui’nin güneyi, Xizhi Kapısı Çiçek Pazarı, doğudaki ordugah, Güney Akademisi... Her yerde devasa yangınlar çıktı! Ayrıca yağmacılar dükkanlara dalıp önüne geleni yakıp yıkıyor, insanları katlediyor. Jiuwei Caddesi kan gölüne dönmüş durumda. İlk tahminlere göre bu kargaşaya otuz binden fazla kişi katılmış!”

Sözler biter bitmez, birkaç yaşlı devlet adamı heyecandan bayılacak gibi oldu.

Zhao Song öfkeyle bağırdı: “Nasıl olur? İsyan mı var? Süvari Birliği nerede? Yeşil Sancak Ordusu nerede? Güneybatı Valiliği nerede? Hepsi yerin dibine mi girdi?”

“On Üçüncü Prens hazretleri, Binbaşı Song emrindeki birkaç yüz askerle asayişi sağlamaya çalıştı ama yağma yapanların sıradan halk olduğu anlaşıldı. Aralarında yerel kabadayılar da var, akademi öğrencileri de, dışarıdan gelen kervan korumaları da... Hatta eşyaları çalınan halk bile başkalarını yağmalamaya başlamış. Bir de... emniyet devriyeleri var.”

“Emniyet askerleri de mi yağma yapıyor? Canlarına mı susadılar?”

Haberci kan ter içindeydi: “Üçüncü Prens hazretleri, emniyet birimleri asayişi sağlamak için ilk çıkanlardı ama halk tarafından saldırıya uğrayıp yağmalandılar. Bazıları öfkeden, bazıları açgözlülükten, bazıları da korkudan üniformalarını çıkarıp

yağmaya katıldı. Kargaşa o kadar büyük ki, birkaç yüz asker okyanusta bir damla gibi kalıyor! Şehzadem, Süvari Birliği ve Yeşil Sancak Ordusu'ndan hiç haber yok. Güneybatı Valiliği'nin askerleri de ortada görünmüyor. Binbaşı Song, bu kargaşanın tesadüf olmadığını, birilerinin kasten halkı kışkırttığını söylüyor. Hünkârım, asayiş tamamen elden gitmeden önce bir karar vermeniz gerek!"

Tüm gözler İmparator'a çevrildi. İmparator yüksek tahtında, yüzü karanlık bir ifadeyle uzun süre sessiz kaldı.

"Hünkârım! Hünkârım!" Bir feryat daha yükseldi. Kan gölünden çıkmış gibi görünen, her yanı kıpkırmızı bir asker içeri daldı.

Herkesin içine buz gibi bir korku oturdu. İçeri giren yeni haberciye kimse soru sormaya cesaret edemiyordu.

Zhao Cher hâlâ soğukkanlılığını korumaya çalışarak sordu: "Ne oldu?"

"Yan Xun isyan etti! Güneybatı Valiliği'nin ordusuyla üzerimize geliyor! Yeşil Sancak Ordusu, Süvari Birliği, Yedinci ve Dokuzuncu Ordu, On Altıncı Tabur, Başkent Valiliği... Hiçbirinden haber alınamıyor. Tüm yollar kesilmiş, şehirdeki tüm haberleşme istasyonları basılmış, tek bir sağ kalan yok! Güney, Kuzey ve Doğu kapıları düşman eline geçti. On İkinci, On Dokuzuncu ve Otuz Altıncı Tümen komutanları yardıma gelmeye çalışıyor ama halk tarafından yolları kesilmiş durumda, Jiuwei Caddesi'ni bile geçemiyorlar. Yan Xun şu an Zijin Kapısı'nın önünde! Binbaşı Song tek başına direniyor ama sadece üç bin muhafızımız kaldı, dayanmaları imkânsız!"

Bu sözler salondakilerin tepesinde bir yıldırım gibi patladı. Birkaç yaşlı nazır koltuklarına yığıldı; herkesin yüzü kireç gibi bembeyazdı.

Dünya gerçekten tersine mi dönüyordu?

İmparator yavaşça gözlerini yumdu. O an, Ba Lei ve Wei Shuye'nin suikast planının tamamen çöktüğünü kabul etmek zorunda kaldı. Silahsız, kafesteki bir kuş sandığı genci öldürmek için bin asker göndermişti ama o genç, muazzam bir karşı

hamleyle Güneybatı Valiliği'ni bile yanına çekmişti. Sekiz yıl... Sekiz yıl boyunca yanında nasıl bir canavar beslemişti?

Yaşlı İmparator içinden derin bir ah çekti: *Shicheng, nasıl unuttum? O senin oğlun...*

Tüm Büyük Xia İmparatorluğu'nda, hatta koca Batı Kıtası'nda hiç kimse, İmparator Zhao Zhengde'nin sekiz yıldır esir tuttuğu Yanbei Veliahtı'nı sağ salim evine göndereceğine inanmıyordu. Tıpkı kimsenin Yanbei Veliahtı'nın kuzu kuzu boyun eğeceğine inanmadığı gibi. Herkes, o vaktiyle idam sehpasında bile imparatorluk ordusuna kafa tutan Yan Xun'un bir kaçış planı yapacağını düşünüyordu. Belki birilerine zehir verir, belki kılık değiştirip sıradan bir halk gibi şehirden sızar, sonra da imparatorluk askerleri tarafından binlerce li boyunca kovalanırdı. Şansı varsa bir yerlerde gizlenip ömrünü tamamlardı, şansı yoksa kemikleri bile bulunmazdı.

Onların gözünde Yanbei Veliahtı en fazla bu kadarını yapabilirdi. Ne de olsa imparatorun burnunun dibinde yedi sekiz yıl geçmişti, ne kadar gücü olabilirdi ki?

Ancak kimse Yan Xun'un son hamlesinin bu kadar görkemli olacağını tahmin etmemişti. Görünüşte mütevazı, uysal, her gün sıradan işlerle uğraşan o genç; bir kez harekete geçtiğinde gökyüzünü kana bulamış, yer yerinden oynamıştı. İhanet, suikast, askeri darbe, başkenti ateşe verme, halkı kışkırtma, sarayı kuşatma... Hiçbir çekincesi yoktu. Ölümün kıyısından dönüp aslanın ininden yavrusunu kapmıştı.

Yan Xun, gerçekten de Yanbei'nin Aslan Kralı Yan Shicheng'in oğluydu! Zekâsı, sabrı ve cesaretiyle bu çağın gördüğü en büyük çılgındı!

"Haber var!" Sert bir kapı çarpmasıyla Başmüderris Cui'nin yaşlı kalbi daha fazla dayanamadı ve gözleri devrilerek bayıldı.

"Yeter artık bu feryatlar! Yine ne oldu? Yan Xun içeri mi girdi?"

Asker şaşkınlıkla cevap verdi: "Hayır, Yedinci Prens hazretleri."

"O zaman ne bu telaş?"

“Hünkârım, kulunuz haber vermeye geldi; lütfen hemen tahliye olun, alevler buraya ulaştı!”

...

O gece tüm Zhenhuang şehri küle döndü, gökyüzüne yükselen çığlıklar insanın ciğerini dağlıyordu.

Zhenhuang, gerçekten de yeryüzündeki cehenneme dönüşmüştü.

“Efendim! Kulunuz sizi sonunda buldu!”

Zhuge Yue’nin iplerini telaşla çözen Zhu Cheng, “Efendimiz sizi bulmam için beni gönderdi, meraktan öldük. Çabuk gidelim, sarayın her yeri yanıyor,” dedi.

Zhuge Yue kaşlarını çatarak sordu: “Zhu Cheng, dışarıda neler oluyor?”

“Yanbei Veliahtı isyan etti! Güneybatı Valiliği’nin askerleriyle saray kapılarını zorluyor. Halk çıldırmış durumda, Süvari Birliği ve Yeşil Sancak Ordusu felç oldu, hiçbirinden haber yok. Diğer tümenler yardıma gelemiyor, her yer birbirine girdi!”

Zhuge Yue’nin yüzü karardı, anında kararını verdi: “Olmaz, eve gidip Zhuge ailesinin özel ordusunu toplamalı ve bu isyanı bastırmalıyım.”

“Efendim, büyük efendimiz sakın yerinizden kıpırdamamanızı emretti. Diğer aileler de henüz bir hamle yapmadı, biz...”

“Harekete geçmezsek çok geç olacak!” Zhuge Yue kükredi, gözleri kan çanağına dönmüştü. “Babam ne düşünüyor? Hâlâ mı çıkar hesapları, hâlâ mı iç çekişmeler? O aptal Ba Lei’nin Yan Xun’u öldüremeyeceğini söylemiştim!”

Zhu Cheng panik içindeydi: “Büyük efendimiz, ihtiyarlar heyetinin bu işle ilgileneceğini, sizin yetki alanınızda olmadığını söyledi.”

“İhtiyarlar heyeti mi?” Zhuge Yue acı acı güldü. “Onlar ne anlar? Onlar sadece birbirlerinin ayağını kaydırmayı, servet biriktirmeyi ve çıkar gözetmeyi bilirler! Devletin bekası, koca imparatorluğun yıkılışı umurlarında mı sanıyorsun? Zhu Cheng, çekil önümden!”

“Efendim,” dedi Zhu Cheng bembeyaz bir yüzle. “Neden kendinizi ateşe atıyorsunuz? Diğer klanlar asker çıkarmazken sadece Zhuge ailesi çıkarsa başkaları ne düşünür?”

“Başkalarının ne düşündüğü umurumda değil!” Zhuge Yue kaşlarını çatarak gürledi. “Devlet olmazsa aile mi kalır? Büyük Xia yıkılırsa Zhuge ailesi nereye gider? Ben Zhao hanedanı için değil, bu şehrin masum halkı için, imparatorluğun milyonlarca insanı için bunu yapıyorum!”

“Durum... durum o kadar ciddi mi? Büyük efendimiz saray surlarının çok sağlam olduğunu, on binlerce askere üç gün dayanabileceğini, dışarıdaki çapulcuların ise bir saate dağılacağını söylüyor. Tümenler geldiği an Yan Xun’un işi biter, alt tarafı küçük bir isyan işte.”

“Küçük bir isyan mı?” Zhuge Yue öfkeden gülmeye başladı. “Siz Yan Xun’u aptal mı sanıyorsunuz? Destek kuvvetler gelene kadar burada bekleyecek mi? İzleyin de görün, kaçıp gidecek. Başkent bu haldeyken kim peşine düşebilir? Bu kadar zeki ve intikam dolu bir adamın Yanbei’ye dönmesine izin vermenin bedelini biliyor musunuz? O, babası Yan Shicheng’den bin kat daha tehlikeli!”

“Efendim!”

“Bırak beni!”

Zhuge Yue’nin başına inen sert bir darbe sesi duyuldu. Zhuge Yue ne olduğunu anlayamadan bilincini yitirip yere yığıldı.

“Efendim, özür dilerim, büyük efendimizin emri böyleydi.” Zhu Cheng yavaşça başını salladı. “Söylediklerniz doğru olabilir ama biz bir klanız ve klanların kendi kuralları vardır. Üstelik siz... gerçekten sadece Yanbei Veliahtı’nı durdurmak için mi bunu yapıyorsunuz?”

Sekiz yıldır bu başkentte yaşayan Chu Qiao, Zhenhuang’ı hiç böyle görmemişti.

Her yerde yağma, her yerde feryat vardı; çılgınca kahkahalar küfürlere karışıyordu. Yangın, kan ve vahşet... Eskinin dürüst halkı, ahlak ve erdem maskelerini çıkarıp vahşi birer canavara dönüşmüştü.

Zorbalar dükkanların kapılarını kırıp içeri dalıyor, yalvaran dükkan sahiplerini katlediyorlardı. Öldürülen adamın oğlu eline bıçağı alıp zorbaları öldürüyor, sonra cesetlerin başında delice gülüp sokağa fırlıyor ve yağma kervanına katılıyordu. Bazıları sadece yakıp yıkmak, deşarj olmak için dükkanlara dalıyor, taşıyamadıkları her şeyi parçalıyorlardı.

Her yerde ölüm, her yerde ceset kokusu ve yükselen alevler vardı.

Umutsuzluk ve cinnet havası Zhenhuang'ın üzerinde asılı kalmış, ölümün o ağır kokusu tüm şehri sarmıştı.

Yan Xun'un bahsettiği, On İkinci ve On Dokuzuncu Tümen'i durduracak olan "halk desteği" bu muydu?

Chu Qiao aniden iliklerine kadar üşüdüğünü hissetti. Başkentte yangın çıkarmak, kargaşa yaratmak en başından beri stratejilerinin bir parçasıydı ama bu kadar ağır bir sonuç doğuracağını tahmin etmemişti. Çok fazla insan çıldırmış, çok fazla masum can vermişti. Kışkırtıcıların ve zorbaların elinde Zhenhuang, alevler içinde yanan bir cehenneme dönmüştü.

Yıllardır baskı altında yaşayan Zhenhuang halkı, 20 Mayıs gecesi tamamen infilak etmişti.

— 79 —

“Küçük Hanım!”

Hızla gelen bir atlı, sokaktaki halkı korkuyla dağıttı. Ah Jing kan revan içindeydi, giysisinin rengi bile seçilmiyordu. “Veliaht Prens Zijin Kapısı’ndan çekiliyor, Batı Kapısı’na doğru gidiyor. Çabuk, beni takip edin!”

Chu Qiao sessizce başını salladı, içindeki karmaşık düşünceleri bir kenara itip Ah Jing’in peşine takıldı.

Arkasından yükselen feryatlar, yol boyunca onlara eşlik ediyordu.

Ziwei Meydanı’nı döndüklerinde, alevlerin kızıllığında dalgalanan Yanbei’nin Kara Kartal sancağını gördüler. Meydanın önündeki uzun caddede siyah zırhlı askerler saf tutmuştu; kılıçları keskin, havaları fırtına öncesi sessizlik gibiydi. Siyah cübbeli adam atının üzerinde dimdik oturuyordu. Yüzü mermer gibi bembeyaz, gözleri yıldızlar gibi parlaktı. Kınından çıkmış bir kılıç kadar keskin ve vakurdu.

Chu Qiao bir an duraksadı, sanki karşısındakini tanıyamamış gibi öylece bakakaldı. Arkasındaki Ah Jing şaşırdı: “Küçük Hanım, neden durdunuz?”

“Hiç, önemli değil.”

Sesi o kadar kısıktı ki Ah Jing bile zor duymuştu. Ancak yüz adım ötedeki adam aniden kaşlarını çattı ve başını hızla o yöne çevirdi; bakışları bir kılıç gibi genç kıza saplandı.

Yüzündeki o soğuk ifade bir anda dağıldı, Yan Xun gülümseyerek atını dört nala sürdü: “A'Chu!”

Sekiz yıldır Chu Qiao onun bu kadar içten güldüğünü görmemişti. Genç kız derin bir nefes aldı ve zihnindeki tüm o karanlık düşünceleri sildi. *Neyse ne,* diye düşündü, *milyonlarca ceset de olsa, kan denizleri de olsa, onunla bu yolu sonuna kadar yürüyeceğim. O yanımda olduğu sürece, birbirimize gülümsediğimiz*

sürece her şey yeterli.

Genç kız atını ileri sürdü, yüzünde aydınlık bir gülümseme vardı.

Tam o sırada, Zijin Kapısı yönünden gelen nal sesleri ikisini de irkiltti. Bu saatte saraydan çıkan kim olabilirdi?

“Xun Ağabey!” Kırmızı gelinliği içindeki genç kız atından atlayıp Yan Xun’un önüne geçti. Gözleri şişmiş, yüzü bembeyazdı; ne dediğini bilmez bir halde kekeledi: “Yapma, ne olur yapma! Chun’er evlenmeyecek, artık seni zorlamayacağım, ne olur git buradan! Babam seni öldürecek! Hayır, gidemezsin, git babamdan özür dile... Xun Ağabey, hepsi benim suçum, benim suçum!”

Yan Xun kaşlarını çatarak Chu Qiao’ya baktı. Chu Qiao’nun içi sızladı; Zhao Chun’er’in o perişan halini görünce ona duyduğu tüm nefret bir anda uçup gitti. Bu zavallı prenses hâlâ hiçbir şeyin farkında değil miydi?

“Xun Ağabey, delilik etme!” Genç kız hıçkırıklara boğularak yere çöktü, elleriyle yüzünü kapattı. O gece çok yorulmuştu; gözyaşları parmaklarının arasından süzülüp kırmızı gelinliğini ıslatıyordu.

“Yan Xun! Sen delisin, nasıl isyan edersin? Bunca yıl seni arkadaşım sanmıştım, bak ne hale getirdin her yeri!”

Bir atlı daha belirdi. Zhao Song, yeşil cübbesiyle hızla yanlarına geldi. Zhao Chun’er’i görünce öfkeyle bağırdı: “Chun’er! Hemen buraya gel! Bu adam bir hain, hâlâ peşinde mi dolanıyorsun?”

Zhao Chun’er korkuyla ayağa kalktı ama herkesi şaşırtan bir şey yaptı. Zayıf kollarını iki yana açarak Yan Xun’u ve arkasındaki orduyu korumaya çalıştı: “On Üçüncü Ağabey, öyle değil! O sadece benimle evlenmek istemiyor, babama tepki gösteriyor...”

“Aptal!” Zhao Song gürledi. “O Yanbei’nin ordusu için bunu yapıyor! Seni budala!”

Zhao Chun’er’in yüzü kireç gibi oldu: “Ordu... mu?”

“İnanmıyorsan dön de ona sor!”

Zhao Chun’er bir kukla gibi yavaşça arkasına döndü. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı: “Xun Ağabey, yalan söylüyor değil mi? İsyan etmiyorsun değil mi? Sadece babamla konuşmak istiyorsun, değil mi?”

Soğuk rüzgâr uğulduyordu. Zhao Chun’er o cılız haliyle, hayatındaki son umuda tutunur gibi Yan Xun’un gözlerinin içine bakıyordu.

Yan Xun’un kaşları hafifçe kalktı, sabrı tükenmiş gibiydi. Sonunda buz gibi bir sesle konuştu: “İsyan etmeyi bir iki gündür düşünmüyorum, seninle hiçbir ilgisi yok. Ayrıca seninle evlenmeyi de hiçbir zaman düşünmedim.”

“Vefasız köpek! Bir daha söyle!” Zhao Song belindeki kılıcı çekti. O her zamanki neşeli, nazik adam gitmiş, yerine Büyük Xia hanedanının o mağrur ve öfkeli şehzadesi gelmişti!

Yan Xun, o her zamanki uysal maskesini çoktan atmıştı. Bakışları Zhao Song’un üzerinde soğukça gezindi. Arkasındaki zifiri karanlık gece ve nallarının altındaki titreyen imparatorluk şehriyle bir bütün gibiydi. Dudakları buz gibi bir tavırla büküldü: “Vefasız mı? Yanbei ve Büyük Xia arasında hangi vefadan bahsediyorsun?”

Zhao Song dişlerini sıktı: “Babam seni on yıl boyunca kendi evladı gibi büyüttü, seni Yanbei Kralı ilan etti, Chun’er’i sana verdi! Bu ne büyük bir lütuftur? Sen ise ihanet ettin, halkı katlettin! Yan Xun, senin bu hainliğinin bedeli ölümdür!”

Siyah cübbeli adam aniden kahkaha attı, sesi buz gibiydi: “On yıl kendi evladı gibi mi büyüttü? Shangshen Platosu’ndaki kemikler hâlâ duruyor, Jiuyou Kürsüsü’ndeki kanlar hâlâ kurumadı! Zhao Song, sizin o yüce lütfunuz bu mu?”

Zhao Song bir an duraksadı ama hemen kendini topladı: “Yanbei Kralı isyan etti, imparatorluk ordusu da adaleti sağlamak için gereğini yaptı...”

“Yeter!” Yan Xun sertçe sözünü kesti. “Daha fazla konuşma. Tarihi kazananlar yazar; bin yıllık günahı sevabı gelecek nesiller tartışsın. Zhao Song, bunca yıllık hukukumuzun hatırına bugün

gitmene izin veriyorum. Git o babana söyle; Yan Xun isyan etti!"

Tam o sırada, şehrin güneyindeki bir havai fişek dükkanı alev aldı. Büyük bir patlamayla gökyüzü renk cümbüşüne döndü. Yan Xun'un gözleri o ışıkların altında birer yıldız gibi parlıyordu; kararlı ve sert.

Sekiz yıllık plan, tek bir hamle... Koca imparatorluk bu öfkenin altında ezilmeye hazır mıydı?

"Sen!"

"Zhao Song!" Chu Qiao'nun berrak sesi duyuldu. Atını ileri sürdü: "Geri dön."

"A'Chu?" Zhao Song'un gözleri doldu. "Sen de mi bana düşman olacaksın?"

Chu Qiao, Zhao Song'un yüzüne baktı. Etrafı kanlı canlı askerlerle, arkası ise alevler içindeki bir şehirle çevriliydi. Her şey bir rüya gibiydi. Yıllar önce karlı bir bahçede, yeşil cübbeli küçük bir şehzadenin kendisine "Hey, sana diyorum!" diye bağırdığı anı hatırladı.

Yıllar geçmiş, her yer kan ve barut kokusuyla dolmuştu. Genç kız bakışlarını Zhao Song'a dikti ve tane tane konuştu: "Sana hiçbir zaman düşman olmayı istemedim. Sekiz yıllık korumanı asla unutmayacağım."

Zhao Song'un yüzü biraz yumuşadı: "Güzel, o zaman benimle gel A'Chu. Onun peşinden gitme, babama yalvarırım..."

"Ancak," dedi Chu Qiao sesi titretmeden, "tüm Büyük Xia İmparatorluğu'na düşman olacağım."

Zhao Song donup kaldı. Chu Qiao atını Yan Xun'un yanına sürdü: "Benim nerede durduğumu biliyorsun, hiçbir zaman değişmedim."

"Güzel," dedi Zhao Song acı bir gülümsemeyle. "Demek bunca yıl boşa kürek çekmişim."

Kılıcını sertçe yere vurdu, taşın üzerinde beyaz bir iz bıraktı. "Bundan sonra seninle ve onunla aramızdaki bağ kopmuştur! Savaş meydanında karşılaşırsak dost değil, can düşmanıyız! Chun'er, gel benimle!"

Zhao Chun’er bir oyuncak bebek gibi tepkisizce duruyordu. Zhao Song’un sesini duyunca başını kaldırdı, ellerini Yan Xun’un çizmesine doğru uzattı. Yan Xun kaşlarını çatarak atını geri çekti; Zhao Chun’er’in eli boşlukta kaldı. O bembeyaz elinde, az önce öldürdüğü habercinin kurumuş kanı vardı.

Chun’er aniden yere kapandı ve kusmaya başladı. Midesindeki her şey o süslü gelinliğin üzerine döküldü, üzerindeki mutluluk sembolü olan nakışlar kirlendi.

“Neden böyle oldu?” diye fısıldadı genç kız, bembeyaz yüzüyle. Sesi titremiyordu ama içindeki o derin keder insanın kanını donduruyordu. “Hepsi benim suçum. Xun Ağabey, babam Yan ailesini katlederken neden yanında değildim? Bunca yıl hep pişman oldum; eğer orada olsaydım, Yan Kralı’nı kurtaramasam bile seni korurdum, kimsenin seni ezmesine izin vermezdim. Ama o zaman çok küçüktüm, annem beni odaya kilitledi, ne kadar ağlasam da bırakmadı. Xiao Tao ile dolapları üst üste koyup çatıya tırmanmaya çalıştık ama düştük, annem duydu.”

Zhao Chun’er hıçkırıklara boğuldu: “Sonra... sonra Xiao Tao’yu annemin sarayında döverek öldürdüler. Kendi gözlerimle gördüm; beli kırılmıştı, ağzından kanlar geliyordu... O kanlar ayaklarıma kadar ulaştı, sımsıcaktı, ateş gibi yakıyordu. Xun Ağabey, ben çok korkağım, bir daha kaçmaya cesaret edemedim. İlk iki yıl senin yanına bile gelemedim. Hep kabuslar gördüm; Xiao Tao’nun kanı her yeri kaplıyordu, boğazıma kadar geliyordu.”

Zhao Chun’er kendi omuzlarına sarıldı, titriyordu. “Ama Xun Ağabey, ne olur isyan etme. Babam seni öldürür. Ben hiçbir şey istemiyorum, seni zorlamayacağım, evlenmeyelim de... Sadece hayatta kal, seni görmesem de olur, yeter ki bir yerlerde yaşadığını bileyim.”

— 80 —

Yan Xun kaşlarını çattı, Zhao Chun'er'e bakmamak için başını çevirdi; yüz hatları karanlıkta daha da sertleşmişti.

"Chun'er! Hemen buraya gel!" Zhao Song öfkeyle bağırdı.

Zhao Chun'er dizlerinin üzerinde emekleyerek Yan Xun'un cübbesine yapıştı ve feryat etti: "Xun Ağabey, yalvarırım yapma!"

Zhao Song'un gözlerinden ateş fışkırıyordu. Atını ileri sürdü ama Datong Cemiyeti'nin savaşçıları hemen Yan Xun'un önüne set çekip silahlarını doğrulttular.

"Xun Ağabey, babam seni öldürtecek!"

Yan Xun tepkisizdi, gökyüzüne bakıyordu. Rüzgâr siyah saçlarını ve cübbesini savururken, o karanlıktaki bir heykel gibi vakurdu.

Tam o sırada uzaklardan şiddetli çarpışma sesleri geldi, şehrin güneyinde altın rengi bir işaret fişeği patladı. Yan Xun ve Chu Qiao aynı anda başlarını kaldırdılar; yüzleri ciddileşmişti.

"On Dokuzuncu Tümen içeri girdi! Yan Xun, başkalarının da seninle beraber ölmesini istemiyorsan hemen teslim ol!" dedi Zhao Song.

"Yan Xun, daha fazla bekleyemeyiz."

Yan Xun yavaşça başını salladı, atını mahmuzlayıp arkasına bile bakmadan güneye doğru sürdü. Zhao Chun'er dengesini kaybedip yere kapaklandı. Chu Qiao ve siyah zırhlı süvariler Yan Xun'un peşinden atlarını sürdüler. Chu Qiao arkasına baktığında, yerde ağlayan Zhao Chun'er'i ve onun yanında dimdik duran, elinde kılıcıyla yalnız ve kederli görünen Zhao Song'u gördü.

Sekiz yıllık dostluk, bir hayal gibi uçup gitmişti.

Sarayın kapısından içeri girdiği o gün, bu son zaten belliydi. *On Üçüncü Prens, iyiliğine ihanetle karşılık vermek zorunda kaldım, beni affet.*

“Deh!” Genç kız atını kırbaçladı, sekiz yıllık esaret günlerini arkasında bıraktı. Gözleri sadece ilerideki o kara kartal sancağındaydı! Güneydeki Nan’an Caddesi’nde asiler çoktan püskürtülmüştü. On Dokuzuncu Tümen Komutanı Fang Baiyu, elinde ağır kılıcıyla kan revan içinde çarpışıyordu.

Haberci süvariler birbiri ardına kötü haberler getiriyordu. Yan Xun atının üzerinde sessizce oturuyor, ne düşündüğü belli olmuyordu.

Chu Qiao uzağa bakarak, “Hâlâ vakti gelmedi mi?” diye sordu.

Yan Xun sakince başını salladı: “Henüz değil.”

“Kayıplar çok büyük!”

“Biliyorum.”

Chu Qiao derin bir nefes aldı: “Yan Xun, Güneybatı Valiliği’nin askerleri dayanamıyor, daha fazla beklersek tamamen yok olacaklar.”

“On İkinci ve Otuz Altıncı Tümen hâlâ dışarıda bekliyor. Şimdi çekilirsek üzerimize çökerler; o zaman Yanbei yolu bize mezar olur, yol boyunca avlanan köpekler gibi kovalanırız.”

“Ama böyle devam ederse kendi adamlarımızı da kaybedeceğiz! Yaralıları taşımak bile düzenimizi bozar.”

Yan Xun’un kaşları hafifçe çatıldı: “Merak etme, bir planım var.”

“Yan Xun…”

“A'Chu, sen şehirden çık.”

Chu Qiao şaşırdı: “Olmaz.”

“A'Chu,” dedi adam, o kan ve barut kokusu içinde yumuşacık bir sesle. “Sen çık ve Chishui Nehri kıyısında Ah Jing ile beraber nehri geçiş hazırlıklarını yönet. O biraz dikkatsizdir, içim rahat etmez.”

“Hayır,” dedi Chu Qiao inatla. “Seninle kalacağım.”

Yan Xun yüzünü ciddileştirdi: “A'Chu, durum kritik, çocukluk etme.”

“Her yer kılıç sesiyken, diğer tümenler arkamızda pusuya yatmışken seni burada yalnız bırakamam!”

Yan Xun gülümsedi: “Deli kız, yalnız değilim ki; on bin Güneybatı askeri var yanımda.”

“Onlar daha yeni taraf değiştirdi, her an tekrar dönebilirler, onlara nasıl güvenirim?”

“Eğer onlara güvenemeyeceksek, sen kalsan da sonuç değişmez. A'Chu, ‘inanmadığın adamı kullanma, kullandığın adama inan’ diyen sendin.”

Chu Qiao şüpheyle baktı: “Yan Xun, onlara gerçekten bu kadar güveniyor musun?”

“Onlara değil, kendime güveniyorum.”

Büyük bir gürültüyle yeni bir saldırı başladı. Yan Xun’un siyah cübbesi rüzgârda dalgalanırken gözleri yıldızlar gibi parlıyordu: “Bana sığınmaktan başka çareleri yok. Savaşmak tek kurtuluşları; ihanet ederlerse hem Yanbei hem imparatorluk tarafından hain ilan edilecekler.”

“Ama,” dedi Chu Qiao, “bu savaş çok kanlı, şanına gölge düşmesinden korkuyorum.”

“Şan mı?” Yan Xun acı acı güldü. “Babam çok merhametli ve şanlı olduğu için o platoda can verdi. Ben onun gibi olmayacağım.”

Yan Xun’un yüzü bir an için karanlık bir bulutla kaplanmış gibiydi. Chu Qiao irkilerek ona baktı: “Yan Xun?”

Yan Xun eğilip Chu Qiao’ya gülümsedi, atının üzerinden kollarını uzatıp genç kızın omuzlarına sarıldı: “A'Chu, bana güven. Chishui kıyısında beni bekle, beraber gideceğiz.”

Sert bir rüzgâr esti, Chu Qiao üşüdüğünü hissetti ve adamın beline sımsıkı sarıldı. Sesi titriyordu: “Yan Xun, sana bir şey olursa intikamını mutlaka alırım.”

Uzaklardaki savaş sesleri bir an için silindi; genç Yanbei Kralı’nın yüzü ay ışığı gibi berraktı. Genç kızın çenesini tutup gözlerinin içine baktı; o bakışlarda sekiz yılın sarsılmaz bağı vardı. “A'Chu, sana bunları daha önce hiç söylemedim ve sadece

bir kez söyleyeceğim, iyi dinle. Teşekkür ederim; bunca yıl o cehennemde yanımda olduğun için, en karanlık günlerimde beni terk etmediğin için... Sen olmasaydın Yan Xun sekiz yıl önceki o karlı gecede çoktan ölmüş olurdu. A'Chu, sen benimsin, sadece benim. Seni koruyacağım ve buradan çıkaracağım. Sekiz yıl önce elini tuttuğumda, bir daha bırakmaya hiç niyetim yoktu."

Chu Qiao gözlerini yumdu; kalbi bir yaprak gibi titriyordu. Yanbei, Huolei Ovası, Huihui Dağları...

"Yan Xun, benim hiç vatanım olmadı. Sen varsın diye senin vatanını kendi vatanım bildim."

Adam derin bir nefes alıp kollarını daha da sıktı. "A'Chu, bana inan."

Chu Qiao içinden cevap verdi: *İnanıyorum, senden başka kime inanabilirim ki? Bu dünyada sadece ikimiz kaldık.*

"A'Chu, uzun zamandır yapmak istediğim bir şey var."

Genç kızın yanakları alevlerin ışığında hafifçe kızardı, usulca gülümsedi: "O zaman neyi bekliyorsun?"

Yan Xun neşeyle güldü ve eğilip genç kızın dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu.

O an Chu Qiao dünyadan koptu; sekiz yılın tüm acısı o saniyede eriyip gitti. Uzakta savaş naraları, yakında kılıç şakırtıları yükselirken koca imparatorluk ayaklarının altında can çekişiyordu. Görkemli saray alevler içindeydi; o kibirli asilzadeler şaşkınlık içindeydi.

Sekiz yıl önce kimse o iki çaresiz çocuğun böyle bir güce ulaşacağına inanmazdı.

Ama bugün, artık kimsenin şüphesi kalmamıştı. O küçük kaplan büyümüş, pençeleriyle imparatorluğun surlarını parçalamıştı.

"A'Chu, beni bekle!"

"Bekleyeceğim Yan Xun! Yanbei ovalarında, karlı dağlarda seni bekleyeceğim!"

Genç kız atını kuzeybatı kapısına doğru sürdü. Yan Xun arkasından bakarken fısıldadı: "Tarih detayları değil, sonuçları

hatırlar. Ve o sonuçları kazananlar yazar.”

“Veliahtım! On İkinci Tümen harekete geçti!”

Yan Xun başını salladı: “Vakit geldi.”

Gökyüzünde mavi bir işaret fişeği daha patladı. Uzaklarda, nehre doğru ilerleyen Chu Qiao o ışığı görünce mırıldandı: “Yan Xun, kendine dikkat et.”

Surların üzerinde Yan Xun kadehini kaldırdı: “Askerlerim! Yanbei’nin onuru sizin ellerinizde! Yanbei halkının kaderi bu savaşa bağlı. Ben burada zaferinizi bekliyorum!”

On bin asker hep bir ağızdan haykırdı: “Yanbei ölmeyecek!”

Bu ses tüm imparatorluğu titretti. Yan Xun kılıcını çekti ve gürledi: “Yanbei’nin kartalları zincir kabul etmez! Gösterin şu korkaklara Yanbei’nin ruhunu!”

— 81 —

“Yanbei’nin ruhu adına!”

Askerlerin kanı tamamen tutuşmuştu; atlarının sırtına atlayıp kendilerinden katbekat kalabalık olan düşmanın üzerine atıldılar. Dar sokaklarda, kuytu köşelerde kanlı bir sokak savaşı patlak verdi. Öteden beri korkaklıklarıyla nam salmış olan Güneybatı Muhafız Alayı’nın askerleri, dizginleri tamamen serbest bırakmıştı. Başkent sokaklarında kükreyen vahşi aslanlar gibi, keskin savaş bıçaklarını düşmanlarının kalbine saplıyorlardı.

“Genç Efendi,” Datong Cemiyeti’nden Xi Rui ve Bian Cang, zırhlarını kuşanmış halde surlara çıkıp boğuk bir sesle konuştular. “Güneybatı Muhafızları kendilerine kanlı bir yol açtı. On İkinci, On Dokuzuncu ve Otuz Altıncı tümenler ağır kayıplar verdi. Artık şehirden çıkabilir miyiz?”

“Hayır,” dedi Yan Xun başını sallayarak. “Henüz yetmez.”

Xi Rui ve Bian Cang birbirlerine baktılar; her ikisinin de gözlerinde bir endişe parıltısı vardı. Plana göre çoktan geri çekilmeleri gerekiyordu. Genç Efendi’nin bu ısrarı, yoksa intikam hırsıyla gözünün kör olmasından mı kaynaklanıyordu?

“İmparatorluğun seçkin birlikleri hâlâ burada, ayrılamayız.”

“Seçkinler mi?” Bian Cang şaşkınlıkla sordu. “Anlamıyorum efendim; Süvari Birliği ve Yeşil Sancak ordusunun subayları artık yok. Güneybatı Muhafızları bizim tarafımıza geçti. Diğer tümenler ise ağır zayiat verdi. Zaten büyük bir zafer kazandık.”

“Subayların olmaması neyi değiştirir? Büyük Xia, her an yeni bir subay taburu yetiştirip gönderebilir.”

“Ekselanslarının kastı nedir?”

Yan Xun kaşlarını çattı, bakışları buz kesti. Onlarca meşalenin aydınlığında, yüksek surların üzerinde dimdik duruyordu. Koyu renkli cübbesinin üzerine giydiği beyaz pelerini, şafak vaktinin rüzgârıyla dalgalanıyordu; pelerinin üzerinde kanatlarını açmış

bir savaş kartalı işliydi.

“Kökünü kazımazsan, bahar rüzgârıyla yeniden yeşerir. Datong Cemiyeti’nin tüm savaşçılarına emir verin, benimle birlikte İmparatorluk Şangvu Savaş Akademisi’ne gelsinler. Büyük Xia Hanedanı’nın üç yıl boyunca kullanabileceği tek bir generali, on yıl boyunca ordu yönetecek tek bir komutanı kalmamasını istiyorum!”

Xi Rui ve Bian Cang donakaldılar. Pelerini rüzgârda savrulan bu adama baktılar; her zaman nazik ve sakin görünen bu adamdan sonsuz bir katliam arzusu yükseliyordu. Keskin kan kokusu ve öldürme hırsı, coşkun bir sel gibi tüm başkenti, imparatorluk şehrini yutmaya hazırlanıyordu.

Gökleri sarsacak o büyük katliam, asıl şimdi başlıyordu. Zhenhuang Başkenti’nin kıyamet saati, bu adamın ellerinde işlemeye başlamıştı. Dünyayı yok edecek o bıçak ağzı, karanlık geceyi yırtarak kadim şehrin semalarında delice bir kükreyiş bıraktı. Yıllar sonra dünya Zhao Zhengde’yi, Xia’yı, Tang’ı ya da Huaisong’u hatırlamayabilirdi ama tarih, bu adamın adını kalın harflerle yazacaktı: Beşinci ayın yirmisi; Yan Xun isyan etti, Şangvu Akademisi’ndeki üç bin öğrencinin katledilmesi emrini verdi, imparatorluğun seçkin evlatlarının çoğu bu savaşta can verdi!

Kıpkırmızı ateşlerin ışığında, durumun belirsizliği ve liderlerin yokluğu sebebiyle tüm Şangvu Akademisi derin bir sessizliğe gömülmüştü. İmparatorluğun bu seçkinleri, akıllıca bir kararla geri planda kalmayı seçmişlerdi; muhafız birliği askerleri gibi düzeni sağlamak için dışarı fırlamamışlardı. Bu yüzden şu an hâlâ tam kadro halindeydiler.

Ancak gece yarısı sularında dışarıda aniden büyük bir yangın çıktı, feryatlar yükseldi. Bazı öğrenciler kapıları açıp dışarı fırlamaya çalıştı ancak karşılarında saf tutmuş Yanbei Datong savaşçılarını buldular. Dalga dalga yağan ok yağmuru altında, Şangvu Akademisi’nden tek bir kişi bile kaçamadı. İnsanlar, o kapkara kalabalığın arasından, başkentin önemsiz bir köşesinde sessizce yaşayan Yanbei Veliahtı’nı dehşetle gördüler. O an, onun dimdik duran sırtı sanki Azrail’in gülümsemesi gibiydi. Subaylar

dehşet içinde bağırdılar: “Yan Xun! Yan Xun geldi!”

“Yan Xun geldi! Yanbei haini burada!”

Herkes panik içinde haykırıyordu. Üç bin seçkin asker, daha tek bir hamle bile yapamadan darmadağın olmuştu. Xi Rui üç kez saldırı izni istedi. Sonunda Yan Xun, ruhsuz bir ses tonuyla ağır ağır konuştu: “Düşmanın savaşma azmi kalmadı, göğüs göğüse çarpışmaya gerek yok. Bir ateş yakın, hepsini yakın gitsin. Siz burada bekleyin, içerideki domuzların dışarı kaçmasına izin vermeyin.”

“Yan Xun iti! Cesaretin varsa gel benimle mertçe dövüş!”

Wei Klanı’nın yeni nesil genç generali Wei Shuhan öfkeyle haykırdı. Ancak elinde kılıcıyla daha bir adım bile atamadan, bir ok boğazını delip geçti. Gözleri faltaşı gibi açılmış halde alevlerin içine yığıldı.

Yan Xun ona dönüp bakmadı bile. Atına atladı, ordusunun büyük bir kısmını düzene soktu ve tok bir sesle dedi ki: “Benimle Süvari Birliği’ne gelin.”

O gece, Güneybatı Muhafızları saf değiştirmiş, asayiş birliği askerleri isyancı kalabalığın arasında can vermişti. On İkinci, On Dokuzuncu ve Otuz Altıncı tümenler ile Güneybatı Muhafızları birbirine girmiş, çoğu kırılmıştı. Ardından Yan Xun, aynı yöntemi kullanarak; üstleri suikasta uğradığı için yerinden kıpırdamayan Şangvu Akademisi, Süvari Birliği’nin Güney Kampı, Yedinci Ordu ve Dokuzuncu Ordu’nun tüm askerlerini ortadan kaldırdı. Sonrasında sayıca çok fazla oldukları için Yan Xun, Güney Şehir At Meydanı’nın kapılarını açtırdı. Kalan iki bin askeri oklar ve ateşle Xiwei Meydanı’na sürdü, ardından atlıları üzerlerine saldı. Binlerce atın nalları altında bin sekiz yüz kişi canlı canlı ezildi; sağ kalanlar ise ceset yığınlarının arasında inleyerek can çekişiyordu.

Bian Cang, köklerini kazımak için son darbeyi vurmayı teklif etti ancak Yan Xun soğuk bir tavırla başını salladı. “Bu sakatları Zhao Zhengde’ye bırakın, onlarla o uğraşsın,” dedi sakince.

Dördüncü nöbet vaktinde gökyüzü daha da kararmıştı. Tüm başkent harabeye dönmüş, kışlalarda canlı kalmamıştı. Son birlik

Valilik makamından döndü; yetkililerin çoktan kaçtığını, içerideki yüz kadar askeri öldürüp geri çekildiklerini rapor ettiler.

Böylece, koca Zhenhuang Başkenti'nde, İmparatorluk Şehri içindeki Song Que komutasındaki üç bin muhafız ve hâlâ Güneybatı Muhafızları ile çarpışan üç tümen dışında hiçbir silahlı güç kalmamıştı.

"Genç Efendi, Güneybatı Muhafızları'na geri çekilme emri verin, artık şehirden çıkmalıyız."

"Evet," dedi Yan Xun, küle dönmüş kadim Zhenhuang şehrine bakarak. "Gitme vakti geldi."

"O halde ben hemen Güneybatı Muhafızları'nın çarpıştığı bölgeye haber göndereyim."

"Dur." Yan Xun, Xi Rui'ye soğuk bir bakış attı. "Güneybatı Muhafızları'nı da yanımızda götüreceğimi ne zaman söyledim?"

Xi Rui donakaldı, şaşkınlıkla kekeledi: "Genç Efendi?"

Yan Xun arkasını döndü, sesi buz gibiydi: "Güneybatı Muhafızları, azgın düşmanı durdurmak için kendilerini feda ettiler. Yanbei'nin gücünü korumak adına İmparatorluğun üç tümenine karşı gönüllü olarak arkada kaldılar. Bu sadakat ve cesaretleri, günümüz askerlerine örnek olmalıdır."

Xi Rui kaşlarını çattı, öne atılıp aceleyle, "Ama Genç Efendi..." diyecek oldu.

Lafını bitiremeden Bian Cang onu kolundan yakaladı ve ağzını sıkıca kapattı.

"General Xi Rui, lütfen Güneybatı Muhafızları'nın sadakatinden şüphe etmeyin. Başkentte yıllarca gizlendiler, bekledikleri tek şey bu ölüm kalım savaşıydı. Savaşçıların vatan uğruna can verme onurunu ellerinden almaya hakkımız yok."

Yan Xun'un bakışları durgun, sesi huzurluydu; ancak sözlerindeki o gizli soğukluk, bir ok gibi herkesin kalbine saplanıyordu.

Bian Cang hemen araya girdi: "Genç Efendi haklı. Güneybatı Muhafızları'nın bu vatanperverliği hepimize örnek olmalı."

Dostunun bir kelime daha etmesinden korkarak Xi Rui'nin giysisini sıkıca çekiştiriyordu. Yan Xun'un az önceki katliam yöntemlerini gördükten sonra, bu sakin görünümlü adamın bir el hareketiyle hem kendisini hem de Xi Rui'yi oracıkta idam ettireceğinden zerre şüphesi yoktu.

"Öyleyse, tüm ordu Kuzey Kapısı'ndan geri çekilsin. Ordu şehirden çıktıktan sonra kapıları mühürleyin."

Atlar dörtnala fırladı. Ağır şehir kapıları kapandığı an, yer gök sarsıldı. On İkinci, On Dokuzuncu ve Otuz Altıncı tümenlerle boğuşan Güneybatı Muhafızları, bir anlığına dehşet içinde kalakaldılar.

Uzun bir sessizliğin ardından, binlerce umutsuz ses hep bir ağızdan haykırdı: "Ekselansları! Biz de varız! Biz de buradayız!"

"Terk edildik! Satıldık!"

Yenilginin korkusu bir sel gibi orduya yayıldı. Savaşçılar mevzilerinden fırlayıp sağa sola koşturmaya başladılar: "Ne yapacağız? Ne yapacağız? Bizi bıraktılar!"

"Kardeşlerim! Benimle gelin, saldırın!"

Tümen Komutanı Fang Baiyu, yüzündeki kanı silerek kükredi ve öne atıldı.

"İmparatorluk Şehri'nden ordu geliyor! Destek geldi!"

On Dokuzuncu Tümen askerleri sevinçle bağırdı. En öndeki adam, kavisli kaşları ve keskin bakışlarıyla, kar beyazı zırhının içinde elinde yeşil kabzalı kılıcıyla bir savaş tanrısı gibi görünüyordu. Önüne geleni biçerek ilerliyordu.

"Yedinci Prens! Yedinci Prens'in desteği geldi!"

Zhao Che'nin muhafızlarının arkasında, Zhao Xiang, Zhao Yang'ın atının dizginlerini tutarak bağırdı: "On Dördüncü Ağabey, dışarısı ana baba günü, babamız sana savaş emri de vermedi, neden bu işe karışıyorsun?"

Zhao Yang kaşlarını çattı, kılıcını kavradı. Kardeşine bakarak tok bir sesle dedi ki: "On Yedinci Kardeşim, sonsuza dek diz çöküp başkalarına bakmak mı istiyorsun, yoksa kendi gücünle ayağa kalkmak mı? Eğer insan gibi yaşamak istiyorsan şimdi

benimle gel.”

Zhao Xiang’ın yüzü kızardı, atına atlayıp kılıcını çekti: “On Dördüncü Ağabey, nereye gidersen git, ölmek var dönmek yok!”

Zhao Yang başıyla onayladı. Heybetli şehir kapılarına baktı; dışarıdaki savaş çığlıkları buraya kadar geliyordu. Genç prens kılıcını havaya kaldırdı, gözlerinde sarsılmaz bir kararlılık vardı.

Saray muhafızlarıyla birlikte dışarı fırladı. Yüz kişiden az olan bu birlik, bir mızrak ucu gibi Güneybatı Muhafızları’nın kalbine saplandı. Kan göğe yükselirken, imparatorluğun yeni bir yıldızı bu savaşın ortasında parlamaya başlıyordu!

Chu Qiao, Chishui Nehri kıyısına vardığında Ah Jing onu bekliyordu. Nehrin karşı yakasında binlerce at hazırlanmıştı. Chu Qiao’nun tek başına geldiğini görünce şaşırmadı, onu karşıya geçirmeye hazırlandı. Chu Qiao atından indi, Ah Jing ve yanındakileri selamladı. Ancak etrafa göz gezdirdiğinde kaşları aniden çatıldı. “Ah Jing,” dedi sert bir sesle, “Sadece bu derme çatma köprü mü var? Güneybatı Muhafızları on bin kişi, şafak sökmeden karşıya geçebilirler mi?”

Ah Jing gülümseyerek başını salladı. “Veliaht Prens böyle emir verdi, bir bildiği vardır elbet. Önce sizi karşıya geçirelim efendim.”

Chu Qiao olduğu yerde çakılıp kaldı. Korkunç bir düşünce zihnine düştü; yüzü bir anda kireç gibi oldu, bakışları bulandı. Ah Jing endişeyle sordu: “Efendim, bir sorun mu var?”

Chu Qiao hemen kendini toparladı, zoraki bir gülümsemeyle, “Bir şey yok,” dedi. “Sen önce bunları geçir, ben Yan Xun’u bekleyeceğim.”

Ah Jing kaşlarını çattı. “Ama Ekselansları emir vermişti...”

“Lafı uzatma, çabuk geçin karşıya.”

Ah Jing, Chu Qiao ile Yan Xun arasındaki bağın ne kadar derin olduğunu biliyordu; daha fazla ısrar etmedi.

Yarım saat sonra, güneydoğu yönünden şiddetli savaş sesleri gelmeye başladı. Chu Qiao’nun yüreği ağzına geldi. Hemen atına atlayıp seslerin geldiği yöne doğru sürdü.

“Efendim!” Ah Jing dehşetle bağırdı. “Nereye gidiyorsunuz?”

“Yan Xun’u karşılamaya!”

Yolun yarısında, yaklaşık beş bin kişilik bir birliğin hızla yaklaştığını gördü. Hepsi siyah zırhlar içindeydi, siyah sancakları rüzgârda dalgalanıyordu. Chu Qiao rahatlayarak öne çıktı. Yan Xun’un atını onlara doğru sürdüğünü gördü; pelerini bir kartal gibi süzülüyor, bakışları kılıç gibi parlıyordu.

“A'Chu!”

“Yan Xun,” Chu Qiao onu karşıladı, gülümseyerek sordu. “İyisin ya?”

— 82 —

“Her şey yolunda, gidelim.”

Chu Qiao başıyla onayladı, sanki öylesine soruyormuş gibi arkaya bir göz attı. “Güneybatı Muhafızları nerede? Neden arkadan gelmiyorlar?”

Yan Xun, Güneybatı Muhafızları’nın düşmanı durdurmak için gönüllü olarak arkada kaldığı yalanıyla onu kandıramayacağını biliyordu. Gülümseyerek, “Endişelenme, birazdan yetişirler. Biz önden gidelim,” dedi.

“Peki.” Chu Qiao hiç tereddüt etmeden Yan Xun’un peşinden Chishui Nehri’ne doğru ilerledi.

Birlikler hızla nehri geçmeye başladı. Sadece tek bir derme çatma köprü olmasına rağmen, yarım saat içinde çoğu karşıya geçmişti. Chu Qiao, Yan Xun’un yanında durup köprüden geçenleri izledi. Uzaktaki alevler içindeki Zhenhuang şehrine bakıp iç çekerek konuştu: “Sekiz yıl oldu... Nihayet çıktık oradan.”

Yan Xun derin bir ah çekti, elini Chu Qiao’nun omzuna koydu. “A'Chu, çok çektin.”

Chu Qiao başını salladı, gözleri yıldızlar gibi parlıyordu. “Hayır, bana yaşama amacı veren, ayakta tutan sendin. Yan Xun, o sekiz yıl boyunca birbirimizin dayanağı olduk. Birbirimize destek olduk, birbirimizi koruduk. Planlarımızı birlikte olgunlaştırdık, hatalarımızı birlikte telafi ettik. O imparatorluk şehrinde her geçen gün hayatta kalabildiysek bu sayededir. Birbirimize borcumuz yok.”

“Evet, borcumuz yok.” Yan Xun şefkatle gülümsedi. “Biz artık bir bütünüz; kederde ve kıvançta, ölümde ve yaşamda hep beraberiz.”

“Doğru,” dedi Chu Qiao ağır ağır. “Kederde ve kıvançta, ölümde ve yaşamda beraberiz.”

“Ekselansları, herkes karşıya geçti, gidebiliriz,” dedi Ah Jing yanlarına koşarak.

“Güzel,” dedi Yan Xun. “Bütün orduya emir verin, hareket ediyoruz.”

“Yan Xun!” diye seslendi Chu Qiao aniden. “Güneybatı Muhafızları’nı beklemeyecek miyiz?”

Yan Xun gülümsedi. “Endişelenme, bize yetişecekler.”

“Köprü kalkarsa nasıl geçecekler?”

Yan Xun cevabını çoktan hazırlamıştı. “Başkentin takibi artık bir tehdit değil. Ana yolu takip edip Ximaliang’da bizimle buluşabilirler.”

Chu Qiao onayladı. “Anladım, gidelim o halde.”

Birkaç adım atmışlardı ki genç kız aniden durdu, elini beline attı. Dehşet içinde, “Sana verdiğim Datong nişanı nerede? Kaybolmuş!” dedi.

Yan Xun kaşlarını çattı; o nişan çok önemliydi. “Nasıl kaybolur? Yanında değil miydi? Telaşlanma, iyice bir düşün.”

Chu Qiao olduğu yerde bir iki tur döndü, her yerini aradı ama yoktu. Aniden elini alnına vurdu. “Ne kadar aptalım, nişan atın heybesinde kalmış. Hemen gidip alayım.”

Yan Xun, Chu Qiao’nun kolundan tuttu. İçini aniden, nereden geldiği belli olmayan bir korku kaplamıştı. “Başkası gitsin, sen burada bekle,” dedi aceleyle.

“O kadar atın arasında hangisinin benimki olduğunu nereden bilecekler? Merak etme, hemen gelirim.”

Yan Xun daha engel olamadan genç kız köprüye doğru koşmaya başladı. Narin bedeniyle köprüden geçerken tahtalar esnemiyordu bile.

Bir tütsü yanımı kadar süre sonra nehrin karşı kıyısına varmıştı. Yan Xun meşaleleri yaktırıp karşıya baktı. Chu Qiao atını bulmuş, dizginlerinden tutup köprü başına gelmişti. Öylece durmuş, sanki bir şey düşünüyordu.

Yan Xun şaşırdı, seslendi: “A'Chu, buldun mu? Çabuk gel bu tarafa!”

Genç kız aniden başını kaldırdı. Yüzü kağıt gibi bembeyazdı ama bakışları kılıç gibi keskindi. Gözlerini karşı kıyıdaki Yan Xun'a dikmişti.

O an Yan Xun'un kalbine sanki bir yıldırım düştü. Önündeki Ah Jing'i itip delice köprüye doğru koşmaya başladı.

Tam o sırada Chu Qiao belindeki kılıcı çekti. Gümüş bir parıltı havayı yardı; kılıç darbesiyle köprü bir anda koptu ve coşkun sulara kapılıp gitti!

"A'Chu!" diye kükredi Yan Xun. Gözleri alev alev yanıyordu. "Ne yapıyorsun sen?"

Genç kız, coşkun Chishui Nehri'nin kıyısında, saçları rüzgârda savrularak haykırdı: "Yan Xun! Az önce dedin ya, biz artık bir bütünüz, kederde ve kıvançta beraberiz diye! İşte bu yüzden, senin bu koca günahı işlemene göz yumamam!"

Yan Xun nehre atlamaya yeltendi, Ah Jing ve diğerleri onu arkadan yakaladı. Adam öfkeyle bağırdı: "A'Chu, saçmalama! Hemen bu tarafa geç!"

"Yan Xun! Senin bunca hürmet görmenin, Yanbei halkının senin dönüşünü dört gözle beklemesinin tek bir sebebi var: Baban Yan Prens'in vaktiyle Yanbei'de kurduğu adaletli yönetim! Başkentin yedi büyük klanı bile Yanbei'yi ele geçiremediyse, bu Yan ailesinin nesiller boyu süren itibarı sayesindedir! Yan Xun, kendi temelini kendi ellerinle yıkmana, kendi kaleni devirmene izin veremem!"

Yan Xun o ana kadarki tüm sükunetini yitirmişti. "A'Chu, hemen geri dön! Halat atacağız, tutun ve gel! Sana emrediyorum!"

Chu Qiao başını salladı, sessizce arkasına döndü ve atına bindi. Son bir kez geri baktı: "Sen bir hata yaptın, ben bunu düzeltmek zorundayım! Yan Xun, Ximaliang'da buluşacağız. Eğer iki gün içinde gelmezsem, adamlarını alıp Yanbei'ye git. Ben Güneybatı Muhafızları'nı alıp Yanbei yaylalarında seninle buluşacağım."

Bunu dedikten sonra genç kız atını mahmuzladı ve karanlık ovanın derinliklerine doğru dörtnala fırladı. Sahipsiz kalan beş

bin at da onun peşinden, o heybetli şehir surlarına doğru gürültüyle koşturmaya başladı.

“A'Chu...”

Coşkun nehrin dalgaları kıyıya vuruyor, karanlık boşlukta sadece bir adamın yürek parçalayan feryadı yankılanıyordu. O ses geceyi delip göklere yükseliyordu!

Bu dünya bir oyun parkı değil, asla geri dönüşü yok. Yapabileceğimiz tek şey, felaket tamamen gerçekleşmeden önce gidişatı değiştirmektir! Yan Xun, bugün yaptığımı belki yıllar sonra anlayacaksın. Bu yaptığım bir kadın yufka yürekliliği değil; sadece senin nefretle kör olmanı istemiyorum. Beni bekle, şanlı bir orduyla, binlerce li öteden dönüp seninle yeniden buluşacağım.

“Deh!”

“Komutanım, terk edildik!”

Umutsuzluk bir zehir gibi kalabalığa yayıldı. Her yanları düşmanla çevriliydi; ne gidecek yolları vardı ne de sığınacak yerleri. Memleketlerinden binlerce li uzaktaki bu askerler, sonunda yurtsuz kalmışlardı.

“Neden! Neden bizi bıraktılar?”

“Saldırın! Ha ha, saldırın! Kıyamet geldi, hep beraber cehenneme gidelim!”

...

Alevler tüm şehri kuşatmıştı. Kaçacak bir kapı, sığınacak bir delik yoktu. Askerler panik içinde dağılmış, ne bir düzen ne de bir strateji kalmıştı; herkes kendi başının çaresine bakıyordu. Başkent muhafızları ise bunca zamandır yedikleri baskının acısını şimdi çıkarıyor, merhamet nedir bilmiyorlardı.

Her yer ceset doluydu. Başkent askerleri, Güneybatı Muhafızları’ndan bir askerin etrafını otuz kırk kişi sarıyor, hainlere duydukları öfkeyle kılıçlarını savuruyorlardı!

Zhao Che atının üzerinde, her zaman küçümsediği kardeşine bakıyordu. Genç Zhao Yang’ın her yeri kan içindeydi, yakışıklı yüzü tanınmaz haldeydi ama hâlâ kılıcını sımsıkı tutuyor,

soğukkanlı, neredeyse zalimce bakışlarla bu mahşer yerini izliyordu.

“Yedinci Ağabey, düşman artık dayanamıyor.”

“Evet,” dedi Zhao Che başıyla onaylayarak. “Vakit geldi.”

Ancak tam saldırı emri vereceği sırada, devasa bir gürültü koptu. Kuzeybatı kapısı yönünden binlerce gök gürültüsü aynı anda patlamış gibi bir sarsıntı duyuldu; tüm Zhenhuang toprakları titriyordu. Herkes elindeki silahı bırakıp şaşkınlıkla kuzeybatı ufkuna baktı.

Güm!

Güm! Güm!

Güm! Güm! Güm!

Şiddetli sarsıntı insanların kemiklerine, iliklerine kadar işliyordu; sanki kainat öfkesini kusuyordu. Bir Yanbei savaşçısının kılıcı tam bir muhafızın omzuna inmişken öylece kaldı; muhafızın kılıcı rakibinin boğazındaydı ama o da hareket edemiyordu!

Büyük bir gürültüyle batı kapısı kırıldı. Beş bin atın nalları yeri göğü inletirken, coşkun bir sel gibi kalabalığın arasına daldılar ve safları darmadağın ettiler!

Başkent muhafızları, Yan Xun’un on altı taburu nasıl katlettiğini hatırlayıp dehşete düştüler; dizlerinin bağı çözülmüştü. Tam o sırada, surların üzerine siyah bir kartal sancağı dikildi. Sancağın altında ufak tefek ama dimdik duran genç bir kız belirdi. Tüm Zhenhuang Başkenti’ne hitaben, bir şahin gibi haykırdı: “Yanbei’nin savaşçıları! Terk edilmediniz! Emirlerime uyun! Beni takip edin! Sizi evinize götürmeye geldim!”

Birkaç saniyelik derin bir sessizliğin ardından, yeri göğü inleten bir tezahürat yükseldi!

“Yanbei’ye dönüyoruz! Yanbei’ye! Yanbei’ye!”

Umutsuzluk içindeki insanlar, hayata tutunacakları o son dala sarılmışlardı. Durdurulamaz bir sel gibi, kuzeybatı ufkuna doğru haykırarak fırladılar!

“Yedinci Ağabey, On Dördüncü Ağabey, kim bu?”

Zhao Yang, Chu Qiao’ya bakakaldı, uzun süre konuşamadı. Zhao Che atının üzerinde gözlerini kıstı, sancağın altındaki o keskin bakışlı kadına bakarak ağır ağır konuştu: “Bu kadını iyi belleyin. Gelecekte Büyük Xia’nın en büyük tehdidi o olacak. Kaybedilen toprakları geri almak, ülkeyi birleştirmek istiyorsak, aşmamız gereken en yüksek dağ bu kadın olacak!”

Alevler göğe yükselirken, o gün Zhenhuang surlarında Büyük Xia Hanedanı bu ismi hafızasına kazıdı. Sekiz yıl önce bir köle olarak girmişti saraya; sekiz yıl sonra ise Yanbei’nin son silahlı gücünü de yanına alıp Zhenhuang topraklarından çıktı ve dışarıdaki o uçsuz bucaksız, hür topraklara sürdü atını.

Chu Qiao o an bilmiyordu ama bugün yaptığı bu hamle, Yanbei’yi mutlak bir yıkımdan kurtarmış, yeni kurulan Yanbei yönetimini ipten almıştı. Aynı zamanda kendisi için de bu kargaşa çağında ilk askeri gücünü oluşturmuştu.

O gece, Güneybatı Muhafızları’nın her bir askeri, kalplerinde bu narin genç kıza sadakat yemini ettiler. Bundan sonra efendilerini her cephede takip edecek, Ximeng topraklarını atlarının nalları altında çiğneyecek ve her türlü zorlukta Chu Qiao’ya olan sadakatlerinden asla ödün vermeyeceklerdi.

Ve bu narin genç kız, yıllar sonra tüm kıtanın “Xiuli Kraliçesi” olarak tanıyacağı o yolun ilk adımını atmıştı... İmparatorluk takvimiyle 755 yılının beşinci ayının yirmisi, asla unutulmayacak bir gündü. Büyük Xia İmparatorluğu’nun başkenti Zhenhuang, devasa bir yangında yarı yarıya kül olmuş, imparatorluğun sembolü Shengjin Sarayı tamamen yanmıştı. Şehrin askeri gücü onda sekiz oranında yok olmuş, en seçkin on yedi bin asker can vermişti. Bunların üç bini Güneybatı Muhafızları ile çarpışırken, yetmiş bini ise Yan Xun’un katliamında ölmüştü; geri kalanlar ise isyanlarda ve kargaşada birbirini kırarak can vermişti.

— 83 —

Ancak bunların hiçbiri asıl felaket değildi. Bu savaşın ardından Zhenhuang'ın ekonomisi tamamen felç oldu. Haziran sıcağında, sokaklardaki ceset yığınları önüne geçilemez salgın hastalıklara davetiye çıkardı. Sayısız dükkân ve ev yangınlarda kül olmuş, on binlerce mülteci açıkta kalmıştı. Yaralı askerler sokaklarda inliyordu. Ardı arkası kesilmeyen yağmurlar felaketi daha da büyüttü; şehir dışına taşınamayan cesetler lağım sularının içinde şişip kokuyor, sinek ve böcek yuvasına dönüyordu.

Yan Xun şehirden çıkmadan önce imparatorluk tahıl ambarlarını ateşe verdiği ve dükkânlar da o gece yağmalandığı için, şehirde halka dağıtacak tek lokma yiyecek kalmamıştı. On beş gün geçmeden binlerce mülteci açlıktan can verdi. Ölüm kalım sınırına gelen o uysal başkent halkı, vahşi yüzünü gösterdi; yağmalar sıradanlaştı. Çaresiz kalan halk, artık küçük askeri birliklere bile saldırmaya cüret ediyordu.

Sadece iki gün içinde, düzeni sağlamak için gönderilen otuzdan fazla küçük askeri müfreze iz bırakmadan ortadan kayboldu. Bir gün sonra yol kenarındaki hendeklerde onlara ait eşyalar bulunuyordu: üniformalar, hançerler, botlar, rütbeler... Ve bazen daha korkunç şeyler; iç çamaşırları, muskalar, kopmuş uzuvlar, oyulmuş gözler ve bembeyaz kemikler...

Başkentte asayişten eser kalmamıştı.

Yarım ay sonra, çıldırmış mülteci sürüleri Zhenhuang'dan çıkıp her yöne dağılmaya başladı. Ancak Zhao ailesi bu duruma müdahale edecek güçte değildi.

Zhao Zhengde, harabeye dönen Shengjin Sarayı'nın surlarında durup acı bir gülümsemeyle baktı şehre. Ardından, Song Que komutasındaki son askeri birliklerin korumasında, arabalarla bu yaralı şehri terk etti.

Büyük Xia'nın kuruluşundan bu yana geçen üç yüz yılda, bu

kadim şehir sayısız saldırıya göğüs germişti.

633 yılındaki savunmada, İmparator Baiwei sekiz bin atlısıyla yirmi bin göçebe kurduna karşı şehri bir ay boyunca savunmuş, son nefesine kadar geri adım atmamıştı.

684 yılında, imparatorluğun doğusundaki büyük klanlardan Wolong ihanet edip kapıları Tang ve Song ordularına açmıştı. Düşman başkente otuz li mesafeye kadar yaklaşmıştı. O sırada imparator seferdeydi; şehirde sadece sekiz yaşındaki veliaht Zhao Chongming ve İmparatoriçe Muhe Jiuge vardı. Devlet adamları kaçmaları için yalvarsa da yirmi yedi yaşındaki Muhe Jiuge, sekiz yaşındaki oğlunun elinden tutup üç gün boyunca surlardan inmedi, ta ki imparatorluk sancakları düşmanı püskürtene dek.

741 yılındaki Kızıl Akın isyanında, şehir kapıları kırılsa bile Zhao hanedanı bir adım geri atmamıştı!

735... 761... 769...

Bunca yıl dimdik duran Zhenhuang Başkenti ve üç yüz yıldır dünyanın zirvesinde sarsılmadan oturan Zhao hanedanı, nihayet haziran ayının dokuzunda, bu kadim kalbi terk ederek kuzeydoğudaki kutsal şehir Yundu'ya çekilmek zorunda kaldı.

Sonraki nesillerin tarihçileri bu savaşı çok eleştirse de, bu imkansızı başaranın Yanbei'nin yeni hükümdarı, başkentte sekiz yıl rehin kalan Yan Xun olduğu gerçeğini kimse değiştiremezdi. Tek bir adamın zekası ve Datong Cemiyeti'nin beş bin savaşçısıyla; ne göçebelerin otuz binlik ordusunun, ne Tang-Song ittifakının elli sekiz binlik gücünün, ne de klan isyanlarının yapamadığını başarmıştı!

Yan Xun'un adı artık tüm kıtada yankılanıyordu; bütün Ximeng toprakları onun adıyla titriyordu. Yanbei'nin aslanı nihayet uyanmıştı ve Yanbei'nin çağı, savaş ateşlerinin ortasında şanla başlıyordu.

Gri bir sabah vakti, Zhenhuang surlarında bir boru sesi duyuldu. Güneş sislerin arasından ağır ağır yükseliyordu, sanki yine yağmur yağacaktı. Yeşil zırhlı on kadar asker surlarda durmuş, uzaktaki boş yollara bakıyordu; ufukta tek bir karaltı bile yoktu. Yaşlı bir asker iç çekerek boruyu bıraktı ve arkasına

döndü.

“Hâlâ gelen giden yok mu?”

Derin ve vakur bir ses duyuldu. Yaşlı asker irkilerek başını kaldırdı. Karşısında yirmili yaşlarında, yakışıklı ve genç bir adam duruyordu. Siyah pelerini altındaki üniformasını gizlese de, yaşlı asker onun sıradan bir asker olmadığını, soylu bir komutan olduğunu hemen anlamıştı.

“Haberiniz olsun generalim, hâlâ kimse yok.”

Genç adam başıyla onayladı, sanki bunu zaten biliyordu. Yaşlı askerin kamburlaşmış gövdesine baktı; ellisine merdiven dayamış bu adam artık o üniformayı taşıyamıyordu, omuzlarındaki rütbeler eskimişti. Genç adam kaşlarını çatarak sordu: “On Dokuzuncu Tümen’in hepsi imparatorla birlikte Yundu’ya gitmedi mi? Sen neden gitmedin?”

“Generalim, ben çok yaşlandım, o kadar yolu gidemem. Yaşama şansını gençler kullansın,” dedi yaşlı asker boğuk bir sesle. “On dört yaşında asker oldum, seyislikten başladım, otuz küsur yıldır bu kapıyı bekliyorum. Burası saldırıya uğradı, halk kaçtı diye ben de gidemem ya. Kapı yıkılmadığı sürece burada kalmalıyım.”

Genç adamın kaşları çatıldı, gözleri derin bir deniz gibi çalkalandı.

Yaşlı asker fark etmeden anlatmaya devam etti: “Zaten ailem bu savaşta can verdi, tek başıma Yundu’ya gitsem ne olacak? Burada kalıp tanıdık birilerini ararım, sahipsiz kalan komşuların cenazelerini kaldırırım. İnsan dediğin huzurla toprağa girmeli, değil mi?”

Genç adamın yüzünde hüzünlü bir ifade belirdi. Arkasında devasa bir kül yığını ve harabe vardı. Bir zamanlar orada kıtanın en görkemli yapıları, en kalabalık meydanları, en şatafatlı sarayları yükseliyordu; şimdi hepsi tarihe karışmıştı.

“Generalim,” dedi yaşlı asker çekinerek, genç adamın yumuşak tavrından cesaret alarak sordu. “Neden bunca soylu, bunca bey başkente yardıma gelmedi? Zhuge Beyler, Wei Efendiler hep kendi topraklarına çekildiler. İmparatorluk

bölünüyor mu? Yine mi savaş çıkacak? Yan Veliahtı ne zaman Yanbei ordusuyla buraya saldıracak?"

"O gün asla gelmeyecek!" Genç adamın ağzından çıkan bu kelimeler sarsılmaz bir güven taşıyordu. Yüzü kararlıydı, tane tane konuştu: "İmparatorluk bölünmeyecek, Yanbei ordusu buraya saldıramayacak, başkent yok olmayacak! Bir gün giden herkes geri dönecek, Zhenhuang şehri eski ihtişamına, eski görkemine yeniden kavuşacak!"

Yaşlı asker donakaldı. Bu genç generalin sözlerine tüm kalbiyle inanmıştı. Gözlerinde bir umut ışığı parladı: "Gerçekten mi? Dönecekler mi? O zaman ben yine kapıyı bekleyebilecek miyim?"

"Bekleyeceksin," dedi genç adam hafifçe gülümseyerek. "Sana yüz yaşına kadar burada kalma izni veriyorum; gerekirse seni her gün sedyeyle kapıya taşıtırım. Eğer soyundan gelenler varsa, onlar da Büyük Xia için bu kapıyı bekleyecekler. Ben hayatta olduğum sürece bu sözümden dönmeyeceğim!"

Bunu dedikten sonra genç general ceplerini yokladı ve ateşte kararmış gümüş bir nişan çıkardı. Üzerinde Büyük Xia'nın simgesi olan mor salkım çiçeği işliydi; o an hem kutsal hem de hüzünlü görünüyordu.

"Bunu bir teminat olarak al."

Yaşlı asker sevindi ama sonra şüpheye düştü. Genç adama bakıp nezaketle sordu: "Affedersiniz generalim, hangi birliktensiniz? Adınızı bağışlar mısınız?"

Genç adam başını kaldırdı. Güneş ufuktan yükselmiş, sis dağılmış ve her yer altın rengi ışıklarla dolmuştu.

"Ben Süvari Birliği Komutanı Zhao Che."

Yaşlı asker dehşet içinde kaldı, gözleri faltaşı gibi açıldı. Uzun bir sessizliğin ardından küt diye yere diz çöktü, başını yere vurarak bağırdı: "Kusuruma bakmayın Ekselansları! Haddimi aştım, lütfen beni bağışlayın!"

Cevap gelmedi. Yaşlı asker başını kaldırdığında surların merdivenlerinde uzaklaşan dimdik bir sırt gördü. Genç prens, kılıcı elinde, vakur adımlarla gözden kayboluyordu; sırtı sanki

göğü taşıyan bir ağaç gibi sarsılmazdı.

Işıklar yaşlı adamın gözlerini kamaştırdı. Yerde duran gümüş nişana baktı; mor salkım çiçeği eylül güneşi gibi parlıyordu!

Yüz yıl sonra, Biantang'ın Tengyuan Arşivleri'nde o günler şöyle anlatılacaktı: Datong Cemiyeti'nin intikam saldırısından sonra Zhao hanedanı seferberlik ilan etti ancak hiçbir klan ya da bey yardıma gelmedi. İmparator çaresizce başkenti taşıdı. Prens Zhao Che başkent kapılarını bekledi, Prens Zhao Yang ise Yanbei ordusunu takip etmek için gönüllü oldu. Büyük Xia hanedanı artık yorulmuştu; o devasa toprakları ve beyleri idare edecek gücü kalmamıştı. Bizim şanlı veliaht prensimizin dehasıyla Biantang dünyanın en büyük gücü haline geldi, ticaretin merkezi kuzeyden buraya kaydı. Xia tüccarları kitleler halinde sınırlarımıza sığındı. Veliaht Prens Li Ce'nin eşsiz zekası, cesareti ve adaleti tüm dünya için bir umut ışığı oldu...

Her ne kadar sonraki tarihçiler Li Ce hakkındaki bu övgü dolu kısımların doğruluğundan şüphe etseler de —hatta birçoğu bu kısımları Li Ce'nin bizzat kendi el yazısıyla eklediğini iddia etse de— bir gerçek vardı ki, o olaydan sonra koca imparatorluk gerçekten çöküşe geçmişti.

Zhenhuang Başkenti bu felaketlerle boğuşurken, Yanbei'nin iç bölgelerdeki son birliği hâlâ Qiuping Dağı civarında dolanıyordu. Uçsuz bucaksız ovada, üstü başı perişan ama bakışları çelik gibi sert bir birlik sessizce pusuya yatmış, aç kurtlar gibi doğru anı bekliyordu.

Klanlar başkente yardım etmemişti ama hepsi gözünü Yanbei isyancılarına dikmişti. Chu Qiao, Yan Xun'un Güneybatı Muhafızları'nı neden feda ettiğini ancak şimdi biraz anlayabiliyordu. Yan ailesi katledildiği için Yan Xun'un intikam alması doğaldı, Datong Cemiyeti ise zaten bilinen isyancılardı; ancak "ihanet" damgasını yiyen tek taraf Güneybatı Muhafızları olmuştu.

— 84 —

Zhenhuang'da Yan Xun tarafından terk edilen bu birlik, bir anda tüm imparatorluğun ortak düşmanı haline gelmişti. Herkes bir haini temizleme kahramanı olmak istiyordu. Yol boyunca Chu Qiao ve adamlarının uğradığı baskınların haddi hesabı yoktu.

"Efendim," dedi He Xiao sessizce Chu Qiao'nun yanına sokularak. "Düşman öncüleri iyice yaklaştı, emir verin!"

Chu Qiao başını kaldırmadan sakince, "Biraz daha bekle," dedi.

"Efendim, aramızda iki yüz adım bile kalmadı."

"Biraz daha bekle."

"Daha fazla beklersek pusu kurmamızın bir anlamı kalmayacak."

"Vakit henüz gelmedi."

He Xiao tam bir şey daha diyecekken, uzaktaki mevzilerden kırmızı-beyaz bir sancak yükseldi. Chu Qiao'nun gözleri parladı: "Saldırın!"

Bir anda yeri göğü inleten savaş çığlıkları yükseldi. Binlerce kılıç mevzilerden fırladı; neye uğradığını şaşıran düşman öncüleri korkunç bir kuşatmanın ortasında kaldı.

Yine kusursuz bir imha savaşıydı. Chu Qiao'nun keskin hesaplamaları, doğru zamanlaması ve mükemmel stratejisiyle düşman darmadağın edildi. Yarım saat geçmeden savaş bitmişti bile. Kaçan düşmanların peşine düşmek yerine Chu Qiao sancağını salladı ve kalan dört bin askeriyle en büyük düşman birliğine doğru at sürdü!

Dört gündür kapana kısılmış birer av gibi kaçan Güneybatı Muhafızları, nihayet dizginleri koparmış, Qiuping Ovası'nda kükrüyorlardı!

Gökyüzünden ince bir yağmur çiseliyordu. Chu Qiao yüzündeki yağmur suyunu sildi; zayıf yüzü bembeyazdı. Atının

üzerinde kılıcını kınına soktu ve kararlı bir sesle, “Askerler, geri çekiliyoruz,” dedi.

Kalabalıkta bir huzursuzluk baş gösterdi. Bir gecelik büyük zafer, askerlerin dört günlük ezilmişliğini unutturmuş, intikam hırsını körüklemişti. Herkes için bu noktada geri çekilmek mantıksız görünüyordu. Ancak bu kıza duydukları minnet ve saygıdan dolayı ses çıkarmıyorlardı; yine de bakışları itiraz doluydu.

“Ne düşündüğünüzü biliyorum,” dedi genç kız sesini yükselterek. “İmparatorluk sarsılıyor, her yer karışık, tam da yiğitlerin meydan okuma vakti. Gücümüz yerinde, kılıcımız keskin; bu fırsatı tepmemeliyiz diye düşünüyorsunuz. Ama gerçek gerçekten böyle mi? Hayır! İmparatorluğun hâlâ güçlü klanları, sadık orduları ve beyleri var. Şu an başkenti savunmuyor olabilirler ama biz Zhao ailesinin güçlerini tamamen yok edersek, o zaman tüm imparatorluğun ortak düşmanı oluruz. Elimizde ne yedek at var, ne yiyecek, ne ilaç. Yağmayla ne kadar dayanabiliriz? Yorulduğumuz an düşman üzerimize çullanır. En güçlü aslan bile yorgun düştüğünde çakallara yem olur. Bu kadar yetti, yorulduk, artık eve dönme vakti.”

Kalabalıktan bir hıçkırık sesi yükseldi. Biri korkuyla fısıldadı: “Ekselansları bizi zaten terk etti.”

“Evet efendim, artık evimiz yok.”

“Biz imparatorluğun haini, Yanbei’nin yetimleriyiz. Nereye gideceğiz?”

“Bu saçma sapan dedikodulara inanmayın!” diye gürledi Chu Qiao. “Bunlar bizi bölmek için uydurulan yalanlar. Ekselansları sizi terk etmedi, Yanbei’nin hükümdarı asla kendi halkını bırakmaz!”

“Ama bizi yanına almadı, kuşatmanın ortasında bıraktı. Hepimiz gördük.”

“Hayır! Sizi bırakmadı, sizi kurtarmam için beni gönderdi!”

“Ekselansları bizi kurtarmak için sadece bir kişiyi mi gönderdi?”

Chu Qiao kaşlarını çattı, kendinden emin bir şekilde konuştu:

“Ama başardım! Sizi kurtardım! Ekselansları bunu yapabileceğime inandığı için beni görevlendirdi, şüpheniz olmasın!”

Herkes sessizliğe gömüldü. Olay ne kadar inanılmaz görünse de gerçekti. Bu küçücük kız, tek başına gelip dört bin askeri o cehennemden çıkarmış, kuşatmaları yarmış ve onları özgürlüğe kavuşturmuştu.

“Savaşçılar, tereddüt etmeyin. Şimdi şehitlerimizi defnedelim ve onların hayalleriyle birlikte buradan ayrılalım. Döktüğünüz kan, koruduğunuz vatan... Tarih sizin sadakatinizi unutmayacak. Şimdi, benimle gelin!”

Chu Qiao sözlerini bitirince atının üzerinde dört bin askere doğru derin bir saygıyla eğildi. Saçları omuzlarından aşağı bir şelale gibi döküldü.

Herkes sessizce bekledi. Birkaç saniye sonra, binlerce asker aynı anda diz çöktü ve haykırdı: “Sizinle her yere geliriz efendim!”

O gün Qiuping Ovası’ndaki kan kokusu uzaklara yayıldı. Askerlerin yemini bozkırda esen sert bir rüzgâr gibiydi. O an bilmiyorlardı ama az önce yok ettikleri birlik, onları kovalayan ordu değil; Zhao Yang’ın kuzeybatı klanlarıyla kurduğu, Yanbei’yi arkadan vuracak olan intikam ordusuydu. Her şeyi hazırlamışlardı; yiyecek, kılavuzlar, casuslar... Yan Xun daha Yanbei’ye yerleşmeden onu bitireceklerdi.

Ancak Chu Qiao’nun ortaya çıkışıyla her şey altüst olmuştu. Zhao Yang bu haberi aldığında uzun süre sessiz kaldı. O yangın gecesini, surlarda duran o ince ama dimdik figürü hatırladı.

“Ekselansları, Yanbei’ye girme şansımız kalmadı. Bu küçük birliği yok edelim mi?”

Zhao Yang bir süre düşündü, sonra sakince, “Büyük balık kaçtıktan sonra küçük karidesle ne işim olur?” dedi ve ayağa kalktı. “Yundu’ya dönüyoruz!”

O sırada Ximaliang’daki Bieya Yamacı’nda sessiz bir ordugah kurulmuştu. Ana çadırın önünde siyah bir kartal sancağı dalgalanıyordu.

Leydi Yu çadırın perdesini aralayıp içeri girdi. Daha konuşamadan içeriden bir adamın sinirli sesi duyuldu: “Sana bir daha içeri girme dememiş miydim?”

Leydi Yu duraksadı, yumuşak bir sesle, “Genç Efendi, benim,” dedi.

Yan Xun hemen arkasına döndü. Leydi Yu’yu görünce biraz yumuşadı. “Kusura bakmayın hanımefendi, kabalık ettim.”

“Önemli değil,” dedi Leydi Yu hafifçe gülümseyerek. “Ah Jing az önce uğradı mı?”

Yan Xun başıyla onayladı, oldukça sıkıntılı görünüyordu.

“Efendim, on gün oldu. Artık gitmeliyiz.”

Leydi Yu devam etti: “Yanbei şu an karışık. Sizin döneceğinizi duyan klanlar birbirine girdi, çok vakit kaybettik.”

Yan Xun iç çekti. “Biliyorum.”

“Biliyorsunuz ama yine de bekliyorsunuz. Birkaç gün daha gecikirsek neler olacağını da biliyorsunuz. Ama yapamıyorsunuz... Genç Efendi, tanıdığım o adamdan çok farklı davranıyorsunuz. Eminim Chu Qiao burada olsaydı, sizin böyle risk almanızı istemezdi. Siz burada beklemeseniz bile o kendi başının çaresine bakıp Yanbei’ye ulaşırdı.”

Yan Xun başını kaldırdı, sesi boğuktu: “Hepsini biliyorum... Sadece, geldiğinde beni burada bulamazsa hayal kırıklığına uğrar diye korkuyorum.”

“Ne?” Leydi Yu donakaldı. Koskoca orduyu burada riske atmasının sebebi onun güvenliği değil, sadece hayal kırıklığına uğramaması mıydı?

“Komik geliyor değil mi?” Yan Xun acı bir gülümsemeyle başını salladı. “İnsan bazen aptallık edebiliyor, ben de müstesna değilim. Onu bir kez kandırdım, askerlerini geride bıraktım. Dile getirmese de bana kırgın olduğunu biliyorum. Sadece ona her şeyi bizzat açıklamak istiyorum.”

Leydi Yu kaşlarını çattı. “Ama...”

“Anlıyorum,” dedi Yan Xun sözünü keserek. “Bu gece de geçsin, gelmezse gideriz.”

Leydi Yu iç çekerek onayladı. “Peki o halde, ben çıkayım.”

Yan Xun, “Sizi geçireyim,” diyerek öne çıktı.

Tam çadırdan çıkacakları sırada, yan taraftan şimşek hızıyla bir kılıç darbesi geldi! Bir haykırış kulakları tırmaladı. Yan Xun bir leopar gibi çevikti; tehlikeyi sezdiği an belindeki kısa kılıcı çekip darbeyi karşıladı ve ustalıkla yana kaçtı.

“Ekselanslarını koruyun!” Leydi Yu’nun emriyle muhafızlar hemen saldırganın üzerine çullandı ve onu etkisiz hale getirdiler.

Yan Xun kalabalığın ortasında durup karşısındaki adama baktı. Kaşlarını çatarak, “Sana bir üçüncü kez olmayacak demiştim!” dedi sertçe.

Saldırgan yirmili yaşlarında, yakışıklı bir gençti ama eski neşesinden eser kalmamış, yerini soğuk bir nefrete bırakmıştı. Yan Xun’a bakarak, “Vatan hainlerinin ölümü haktır!” diye bağırdı.

“İflah olmaz bir inat!” dedi Yan Xun soğukça. “Zhao Song, eski dostluğumuz hatırına seni son kez bırakıyorum. Bir dahaki sefere karşıma çıkarsan merhamet bekleme!”

Zhao Song acı acı güldü. “Yan Xun, kalbinin gerçekten taştan olduğunu sanırdım. Başkentte onca insanı kestin de neden bir tek bana kıyamıyorsun? Ama bugün beni öldürmezsen pişman olacaksın!”

Yan Xun arkasını döndü, “Bırakın gitsin,” dedi.

“Chun’er nerede? Onu nereye sakladın?”

“Sana Zhao Chun’er’in yanımda olmadığını söyledim.”

Zhao Song öfkeyle, “Yalan söylüyorsun!” diye bağırdı.

Yan Xun’un bakışları buz kesti. “Gözden düşmüş bir Xia prensesini yanımda taşımak için hiçbir sebebim yok.”

Zhao Song duraksadı, kız kardeşinin orada olmadığını anlamış gibiydi. Yan Xun’a bakıp tok bir sesle konuştu: “Yan Xun, bugünden sonra sekiz yıllık dostluğumuzun zerresi kalmadı. Karşılaştığımızda yine canını almaya çalışacağım. Sen de bana acıma. Beni üç kez bıraktın; eğer bir gün seni öldürebilirsem, o can borcunu ödemek için kendimi de öldürürüm. Ama başkentin

kanlı hesabı, sokaklarda yatan on binlerce masumun hesabı sorulacak!”

Yan Xun cevap vermedi. Pelerini rüzgârda büyük bir kuş gibi dalgalanıyordu. Yüzü sakin, ifadesizdi ama gözleri dipsiz bir kuyu gibi kapkaraydı.

— 85 —

“Bir de A'Chu...” Zhao Song’un sesi aniden kısıldı. Birkaç adım öne çıktı. “Ona birkaç sözüm var, iletir misin?”

Askerler onun öne atıldığını görünce ellerini kılıçlarına attılar. Ancak Yan Xun bunu duyunca hafifçe yana döndü, hatta bir adım öne attı.

“Ona de ki, ben...”

Tam o sırada boğuk bir ses duyuldu. Yan Xun’un göğsüne müthiş bir acı saplandı. Zhao Song bir anda atılmış, elindeki hançeri Yan Xun’un göğsüne saplamıştı!

“Ekselansları!”

“Genç Efendi!”

“Katili öldürün!”

Zhao Song’un yüzünde buz gibi bir ifade vardı; hançeri çekip tekrar, bu sefer tam kalbine saplamak için hamle yaptı!

Diğer muhafızlar henüz uzaktaydı. Yan Xun kısa kılıcıyla geri çekilmeye çalıştı ama yarası derindi, ayakları birbirine dolandı. Zhao Song aradaki mesafeyi kapatmıştı.

O can pazarında, hançer tam kalbine inecekken Yan Xun elindeki kısa kılıcı savurdu. Tek bir hamleyle Zhao Song’un boğazını kesebilirdi. O kısacık anda geçmişin tüm anıları gözünün önünden geçti; o zor yıllar, sürgün hayatı, sarayın şımarık ama iyi yürekli prensi... Son saniyede Yan Xun bileğini büktü; kılıcı boğaza değil, hançeri tutan kola, tam omuz hizasına indi!

Keskin bir ses duyuldu; hançer yere düştü. Beraberinde fışkıran kanlar ve kopan canlı bir kolla birlikte!

“Ahhh!” Kulakları tırmalayan bir çığlık yükseldi. Zhao Song yere yığıldı, kopan kolunun acısıyla kıvranmaya başladı.

Yan Xun da yere yığılmıştı, göğsünden oluk oluk kan akıyordu. Muhafızlar panik içinde etrafını sardı. Leydi Yu’nun

gözleri öfkeyle parlıyordu, tam emir verecekken erzak arabalarının arasından hıçkırıklar yükseldi. Üzerinde bol gelen bir asker üniformasıyla bir genç kız ağlayarak fırladı; bu, Yanbei ordusunu gizlice takip eden Prenses Zhao Chun'er'den başkası değildi!

Leydi Yu'nun yüzü asıldı. "Hemen hekim çağırın! Bunları da hemen idam edin!"

"Durun!" dedi Yan Xun güçlükle. Yüzü kireç gibiydi, zorlukla nefes alıyordu. "Bırakın... gitsinler!"

Herkes donakaldı. Ah Jing, "Efendim!" diye bağırdı.

"Dedim ki... bırakın gitsinler!"

Ah Jing itiraz edecek oldu ama Leydi Yu onu durdurdu. Yan Xun'a bakıp, "Genç Efendi, onları Zhenhuang'a göndermeleri için adam görevlendireceğim," dedi.

Yan Xun hafifçe başını salladı ve bilincini kaybetti.

"Efendim!" Ah Jing kılıcını çekip Zhao Song'un üzerine yürüdü.

Leydi Yu onu kolundan tuttu. "Efendinin sözünü çiğnememi mi istiyorsun?"

Ah Jing çaresizce, "Hanımefendi?" dedi.

"Hemen bir araba hazırlayın, on kişi seçin, bunları geri götürsünler. Yarasına bakın, yolda ölmesin."

Askerler istemeye istemeye hazırlıklara başladılar. Zhao Chun'er, kanlar içindeki baygın ağabeyine sarılmış, dehşet içinde bakıyordu. Genç kız korkudan aklını yitirmiş gibiydi.

Leydi Yu onlara daha fazla bakmadan çadıra girdi. Yan Xun yatakta bembeyaz bir yüzle yatıyordu, durumu çok kritikti.

Askeri hekim hemen getirildi. Yaşlı adam bir süre yarayı inceledi, sonra başını kaldırıp Leydi Yu'ya baktı. "Akciğeri delinmiş, yara çok derin. Bir şey diyemem," dedi boğuk bir sesle.

Leydi Yu yaşlı hekimin gözlerinin içine baktı. "Genç Efendi'ye bir şey olmayacak. Olmamalı. Ne gerekiyorsa yapın."

Hekim bir süre düşündü, sonra iç çekti. "Elimden geleni

yapacağım.”

Ximaliang’dan Liuhe bölgesine giden yolda bir birlik sessizce bekliyordu. Ay ışığı altındaki bu on bin kişilik ordu çıt çıkarmıyordu; herkes doğu yönündeki yola bakıyor, birini bekliyordu.

Leydi Yu ana çadıra girdiğinde içerideki adamlar hemen ayağa kalktı. Kadının yüzü asıktı ama sesi her zamanki gibi sakindi. “Bir haber var mı?”

İçlerinden birisi, entelektüel görünümlü, hafif zayıf bir adam öne çıktı. “Endişelenmeyin hanımefendi, Wu Daoya bizi burada beklememizi söylediyse bir bildiği vardır.”

“Pusu kurulmasından korkmuyorum,” dedi Leydi Yu yorgunlukla şakaklarını ovarak. “Etrafta casuslarımız var. Ben Genç Efendi’nin yarasından endişeliyim. Bereket Dao Ya vaktinde yetişti, yoksa o beceriksiz hekimlerin elinde ne olurdu!”

Diğerleri de sessizce onayladı. Yan Xun ağır yaralı olmasına rağmen Ximaliang’dan ayrılmayı reddetmişti. Yolun yarısında kendine gelip zorla geri dönmüştü. Bu demir yumruklu liderin böyle inatçı ve fevri davrandığını ilk kez görüyorlardı. Herkesin içi huzursuzdu.

Leydi Yu, Kong Ru adındaki adama dönüp sordu: “Dao Ya kaç kişi getirdi? Yerleştiler mi?”

“Üç bin kişi getirdi. Aslında şu an Yanbei topraklarındasınız. İlerideki Liuhe valisi, bizim Datong Cemiyeti’nden Bay Meng’dir.”

Leydi Yu şaşırdı. “Bay Meng bir özel ders öğretmeni değil miydi? Ne zaman vali oldu?”

Kong Ru güldü. “Liuhe küçük bir yerdir, bilmemeniz normal. Başkentten gönderilen eski vali rütbe satan açgözlü bir adamdı. Meng Bey büyük paralar döküp o yolu üzerindeki tüm mevkileri satın aldı. Hepsi bugün içindi.”

“Hanımefendi!” Dışarıdan bir ayak sesi duyuldu. Leydi Yu hemen çadırın perdesini açtı. Bian Cang atından atlayıp nefes nefese konuştu: “Efendi ve Wu Daoya gelene kadar burada beklememizi söylediler.”

Leydi Yu başıyla onayladı. “Sen iki yüz kişi alıp geri dön, bir şey olursa hemen haber ver.”

“Emredersiniz!”

Bian Cang tam gidecekken Leydi Yu bir şeyi hatırladı. “Bian Cang, Ah Jing o Xia prensini geri götürmek için kimi görevlendirdi?”

Bunu duyunca içeridekilerin yüzü asıldı, kapıdaki muhafızlar bile öfkelendi. Datong Cemiyeti üyelerinin çoğu yoksul halktan, kölelerden geliyordu. Xia hanedanının zulmü altında ezilen bu insanlar, efendilerini yaralayan bir prensin serbest bırakılmasına içerliyorlardı.

Bian Cang bu konunun şu an açılmasının iyi olmadığını biliyordu. “Pek bilmiyorum, Ah Jing gelince sorarsınız,” diye geçiştirmeye çalıştı.

Ancak Leydi Yu sertleşti. “Lafı dolandırma! Onu bekleyebilsem sana mı sorardım?”

Bian Cang mahcup bir şekilde, “Ah Jing On İkinci Tabur’dan on kişi seçmiş galiba,” dedi.

“Kendi mi seçmiş?”

“Şey... Evet, galiba.”

“Kendi mi seçti seçmedi mi?”

“Evet,” dedi Bian Cang hemen. “Kendi seçti.”

Leydi Yu rahat bir nefes aldı. “Güzel, öyleyse sorun yok.”

“Ben gideyim mi artık?”

“Git hadi.”

At sesleri uzaklaştı. Bian Cang hızla oradan ayrılıp Bieya Yamacı’na doğru sürdü atını.

Ay ışığı soğuktu, hava giderek buz kesiyordu. Tarihi değiştiren çoğu zaman o küçük yalanlardır; söyleyenin umursamadığı, dinleyenin üzerinde durmadığı o küçük şeyler... Dev olayların yanında bir nehre atılan kum tanesi gibi kalırlar. Ama o küçük kum tanesi, bazen barajın kapağını tutan dişliye sıkışır ve o koca kapak parçalanır. Sel gelir, her şeyi yutar;

insanlar kadere küfreder ama o felaketin tohumunu kendi elleriyle ektiklerini bilmezler.

Bian Cang bilmiyordu ki; o gece Ah Jing, Zhao Song'u götürecek adamları bizzat seçmemişti. Yan Xun'un yarasıyla o kadar meşguldü ki, bu önemsiz görevi bir astına devretmişti. O astı ise kaba saba bir savaşçıydı; bu görevi kendine hakaret sayıp, "Kim gitmek istiyorsa gitsin!" diye bağırmıştı.

Sonuçta; hayatı boyunca ezilmiş, ailesi imparatorluk tarafından katledilmiş, Xia hanedanına nefret kusan on asker bu göreve gönüllü olmuştu.

İşte her şey orada yön değiştirdi.

Başarı, aşk ve kader... "Genç Efendi," dedi Wu Daoya yavaşça yamaca çıkarak. Sesi yorgun ama vakurdu. "Burası çok rüzgarlı, çadıra geçelim."

"Gerek yok," dedi Yan Xun boğuk bir sesle. Üzerinde beyaz bir kürk vardı, yüzü kağıt gibi bembeyazdı. Sedyeden bozma bir koltukta yatıyor, bacaklarını kalın bir battaniye örtüyordu. "Bırak da biraz Yanbei rüzgarını koklayayım. Çok uzun zaman oldu."

Wu Daoya onun neyi kastettiğini biliyordu. "Evet," dedi. "Çok uzun zaman oldu."

Yan Xun hafifçe gülümsedi. "Başkentteyken A'Chu'ya hep Yanbei rüzgarının tatlı olduğunu, karlı dağlardaki lotusların kokusunu taşıdığını söylerdim. Ama şimdi o kokuyu alamıyorum. Geldiğinde ona yalan söylediğim için bana kızacak."

— 86 —

Büyük Birlik'in bilge askeri danışmanı, sesindeki boğuk bir iç çekişle, "Genç Efendi'nin hafızasındaki rüzgâr tatlıydı," dedi. "Fakat şimdiki Yanbei, artık Genç Efendi'nin hatırladığı o Yanbei değil."

"Öyle ya," dedi Yan Xun, bakışları ilerideki zifiri karanlığa dikilmişti. "Eski dostların hiçbiri hayatta değil artık." Uzaklardaki posta yolundan esen sert rüzgâr, Yan Xun'un alnına dökülen siyah saçlarını dağıtıyordu.

"Hatırlıyorum da, Yanbei'den ayrıldığımda henüz dokuz yaşındaydım. O zamanlar başkentten emir gelmişti; her bölgenin uçbeyi, oğullarından birini rehin olarak saraya gönderecekti. Hiçbir bey bu emre uymadı, hatta Kral Jing bizzat imparatorun fermanına karşı çıktı. Bir gün imparator babama bir mektup gönderdi. Babam mektubu okuduktan sonra uzun süre sessiz kaldı. Sonra biz kardeşleri yanına çağırıp şöyle dedi: 'Aranızdan kim başkente gitmek ister? Sadece bir yıllığına... Döndüğünde Yanbei'nin veliahdı o olacak.' Hiçbirimiz gitmek istemiyorduk, veliahtlıkta da gözümüz yoktu. Büyük ağabeyim o zamanlar aklı başında bir yaştaydı, babama sordu: 'Baba, sen ve imparator kardeş değil misiniz? Neden hâlâ senden sakınıyor?' Babam uzun bir sessizliğin ardından gür bir sesle cevap verdi: 'Madem kardeşiz, ben ona destek olmazsam kim olacak?' İşte o gün başkente gitmeye karar verdim. O benim babamdı; ben ona destek olmazsam kim olacaktı?"

Yan Xun aniden hafifçe gülümsedi; acı dolu bir gülümsemeydi bu. Bakışları su gibi yumuşaktı ama derinlerinde kemiklerine işlemiş bir keder gizliydi. Yirmili yaşlarında bir gençten ziyade, on yılların çarkında öğütülmüş bir ihtiyarı andırıyordu.

"Başkent yolculuğu, sonu belirsiz bir serüvendi. Büyük ağabeyim ve üçüncü ağabeyim gitmek için can atıyorlardı ama her ikisinin de resmi görevleri olduğu için babam sonunda beni

seçti. Ayrıldığım gün, arabamın peşinden hiç ayrılmadılar; Düşen At Geçidi'ne, Liuhe Vilayeti'ne, Ximaliang'a kadar eşlik ettiler. En son işte bu Beiye Yamacı'nda durdular. Babam, büyük ağabeyim, ikinci ablam ve üçüncü ağabeyim yan yana duruyordu. Arkalarında Yanbei savaşçılarından oluşan devasa bir ordu, gökyüzünde ise babamın Altın Aslanlı sancağı dalgalanıyordu. Uzaktan geriye baktığımda, ikinci ablamın gizlice gözyaşlarını sildiğini görebiliyor, üçüncü ağabeyimin o kalın sesiyle bana dikkatli olmam için bağırdığını duyabiliyordum. Büyük ağabeyim, başkentin Yanbei'den bile soğuk olduğunu söyleyip bana kendi elleriyle bir el ısıtıcısı yapmıştı. Onu tam beş yıl boyunca kullandım. Ta ki babamların kara haberi geldiği gün, Zhenhuang şehrinin memurları onu parçalayana dek." Yan Xun soğuk bir kahkaha attı, sesi buz gibiydi. "Beiye Yamacı... Vedalar Yamacı... İsminin hakkını verdi doğrusu. O günkü veda, bizi birbirimizden dünyalar kadar uzaklaştırdı. Üstat," dedi Yan Xun başını çevirip belli belirsiz bir tebessümle, "Büyük Birlik sizi buraya, Güneybatı Garnizonu'nun askerlerini infaz edeceğimden korktukları için gönderdi, değil mi?"

Wu Daoya bir an duraksadı. Yan Xun'un konuyu bu kadar ani değiştirmesini beklemiyordu. Hafifçe gülümseyerek başını salladı: "Hayır, Genç Efendi evham yapıyor."

"Hah, hiç de dürüst değilsiniz," dedi Yan Xun gülerek. "Buraya kesinlikle beni durdurmak için gönderildiniz. Ama gelince Güneybatı Garnizonu'nun başındaki kişinin A'Chu olduğunu duydunuz ve endişeniz uçup gitti. Beni gücendirmemek için de konuyu hiç açmamaya karar verdiniz, öyle değil mi?"

Wu Daoya'nın cevap vermesini beklemeden devam etti: "Güneybatı Garnizonu... Onları öldürmeyi gerçekten de aklımdan geçirmiştim. Onları başkentte bırakırken tek amacım başkentin güçleriyle çarpışmaları değildi; bir yandan da birileri tarafından yok edilip gözümün önünden çekilmelerini umuyordum. Ama A'Chu onları kurtardı ve onca yolu aşıp buraya getirdi. Hıh, şanslılarmış."

Wu Daoya'nın yüzünde bir memnuniyet ifadesi belirdi: "Genç Efendi'nin gönlü yüce, merhameti sonsuzdur. Sizin gibi bir lidere

sahip olmak Yanbei'nin talihidir."

"Bana bu boş lafları bırakın. Güneybatı Garnizonu'ndan ne kadar nefret ettiğimi, onlara karşı diş bilediğimi bal gibi biliyorsunuz. Sadece mecbur kaldım, o kadar. Eğer A'Chu'nun binbir zahmetle getirdiği bu birliği ortadan kaldırırsam, o kız elinde bıçakla canıma kasteder."

O zayıf, narin ama bir o kadar da inatçı genç kızı hatırlayan Wu Daoya, engel olamadığı bir gülümsemeyle hafifçe öksürdü: "Şey... A'Chu'nun karakterini düşünürsek, bu oldukça muhtemel."

"Fakat böyle olunca da, toprağın altındaki Yanbei şehitlerine verecek bir hesabım kalmıyor."

Sesi bir rüzgâr fısıltısı kadar hafifti ama Wu Daoya'nın yüzündeki gülümseme anında donup kaldı. Bu sıradan cümlenin içinde, iliklerine kadar işleyen bir nefretin yankısını ve yoğun bir kan kokusunu duyar gibi oldu. Wu Daoya aceleyle araya girdi: "Genç Efendi, her ne kadar yıllar önce Güneybatı Garnizonu'nun düşmanla iş birliği yaptığına dair şüpheler olsa da, o zamanki askerlerin çoğu artık hayatta değil. Ayrıca..."

"Böyle bir orduya katılmak, başlı başına Yanbei'ye ihanettir!" Genç hükümdarın yüzü sertleşti, sesi çelik gibi çınladı: "Yıllar önce Güneybatı Garnizonu savaş meydanında saf değiştirip Büyük Xia'ya sığındı ve babamın ordusunun bir kumdan kale gibi yıkılmasına sebep oldu. Gerçi o hainlerin çoğu daha sonra Büyük Birlik'in suikastlarıyla can verdi ama böyle kara lekeli bir sancağın altında hâlâ askere yazılmaya gönüllü olanlar varsa, bu Yanbei kanına hakarettir, Yan soyuna ihanettir."

Keskin bir rüzgâr aniden esmeye başladı, tepelerindeki kartal sancağı karanlıkta hışırdayarak dalgalandı. Genç Yan Xun'un yüzü buz kesti, sesi boğuklaşarak yavaşça devam etti: "İhanet, suçların en büyüğüdür ve asla affedilemez! Belki Büyük Xia'nın zulmü bir kaplan kadar yırtıcıydı, belki de başka seçenekleri yoktu... Ama Yanbei halkına şunu göstermek zorundayım: Sebep ne olursa olsun, ihanetin tek bir yolu vardır, o da ölümdür. Hangi safta, hangi bahaneyle olursa olsun, gökler onları asla

bağışlamayacaktır! Eğer bugün Güneybatı Garnizonu'nu affedersem, yarın ikinci, üçüncü, dördüncü, hatta bininci Güneybatı Garnizonu türeyecektir. O zaman Yanbei, geçmişin felaketini tekrar yaşayacak ve bir kez daha kan denizinde boğulacaktır. Madem o ölüm zindanından kaçmayı başardılar, yaptıklarının bedelini ödemeliler. Döndüklerinde hepsini kuzeybatı sınırına gönderin; tamamını öncü birliğine dahil edin."

Wu Daoya'nın kaşları çatıldı. Kuzeybatı sınırındaki öncü birliği mi? Orası Yanbei'de idam mahkûmları için uygulanan bir başka infaz yöntemiydi. Yanbei'nin nüfusu az olduğu ve sürekli Quanrong kabilelerinin akınlarına uğradığı için, büyük suç işleyenler bu intihar mangalarına katılır ve Quanronglara karşı savaştırılırdı. İkmal yoktu, destek yoktu, hatta düzgün silahları bile olmazdı. Ölüm, böyle bir durumda tek çıkış yolu gibi görünürdü.

"A'Chu buna asla razı olmaz."

"Ruhu bile duymayacak," dedi adam kestirip atarak. "A'Chu dışarıdan güçlü görünse de aslında yüreği çok yufkadır; düşmanına bile kıyamaz. Onu bu işlere bulaştırmamak en iyisi. Sanırım durumu bilenler, onu rahatsız etmeyecektir."

Bu sözler doğrudan Wu Daoya'ya yönelikti. Üstat sessizce iç geçirdi ama artık bir şeyi geri döndürmeye çalışmadı. Uzaklardan aniden ayak sesleri duyuldu. Ah-Jing öne çıkıp hafifçe eğilerek fısıldadı: "Ekselansları, ilaç vaktiniz geldi."

Yan Xun ilaç kâsesini alıp bir dikişte bitirdi. Siyah ilaç sızıntısı dudak kenarından süzüldü; adam beyaz bir mendille silerken boğuk bir sesle konuştu: "Üstat Wu, sürekli halkın desteğini ve düşüncelerini dert etmeyin. Eğer mesele halkın sevgisiyse, on tane Büyük Xia İmparatorluğu bir tane Büyük Birlik Cemiyeti etmez. Ama Büyük Birlik yüzlerce yıldır Ximeng kıtasında başıboş geziyor, hâlâ sadece bir cemiyet, bir siyasi güç değil. En nihayetinde Büyük Xia'nın Hongchuan topraklarına hükmetmesini sağlayan şey halkın iradesi ya da oylar değil, ellerindeki kılıçlardır."

"Anlaşıldı efendim."

Yan Xun'un dudakları yukarı kıvrıldı, hafifçe güldü: "Gerçekten anladınız mı?"

Wu Daoya konuyu daha fazla uzatmak istemedi, başka bir şey sordu: "Genç Efendi, şafak sökmek üzere. Eğer o kız hâlâ gelmezse, gitmemiz gerekecek..."

"Yaralarımın tedavisi için sizinle Liuhe Vilayeti'ne gideceğim, bunu yüz kere söylediniz zaten." Yan Xun sabırsızlıkla kaşlarını çattı, sonra yüzünü tekrar zifiri karanlık posta yoluna çevirdi: "Gelecek! Mutlaka gelecek!"

Yan Xun'un dediği gibi, o sırada Güneybatı Garnizonu, Ximaliang'a yüz li'den daha az bir mesafedeydi. Savaşçılar at sırtında, gece boyu durmaksızın yol alıyorlardı.

Gece yarısından sonra karanlık iyice çöktüğünde, ordu Baishi Dağı'nın eteklerinde mola verdi. Chu Qiao tedbirli davranarak otuz gözcüyü haber toplamak ve Yanbei ordusuyla temas kurmak üzere Ximaliang'a gönderdi. Dört binden fazla asker yere çöküp ateşler yaktı, yanlarındaki azıkları yiyerek sessizce beklemeye koyuldu.

Son birkaç gündür yağmur yağıyordu, çimenler sırılsıklamdı. He Xiao elinde bir deri minderle Chu Qiao'nun yanına geldi; biraz mahcup bir tavırla minderi uzatarak kekeledi: "Hanımım, bunun üzerine oturun, yer soğuktur."

"Teşekkür ederim." Chu Qiao minderi alıp genç subaya gülümsedi. "General He, yemeğinizi yediniz mi?"

He Xiao yere oturdu, sıkıntılı bir sesle, "Boğazımdan geçmiyor ki," dedi.

Genç kızın kaşları havalandı: "Hayırdır? Bir derdiniz mi var General?"

He Xiao uzun süre düşündükten sonra nihayet cesaretini toplayıp boğuk bir sesle konuştu: "Hanımım, Ekselansları bizi gerçekten affedecek mi? Yanbei'de Güneybatı Garnizonu'na gerçekten yer var mı?"

"General He, bana güvenmiyor musunuz?"

He Xiao aceleyle başını salladı: "Sizin ordumuza emeğiniz çok

büyük. Siz olmasaydınız hiçbirimiz hayatta olmazdık, size nasıl güvenmem."

"O zaman bana inanın. Güneybatı Garnizonu'nun askerlerini koruyacağımı söyledim ve sözümden dönmeyeceğim. İnanıyorum ki Yanbei Veliahdı da geçmişi deşmeyecek ve işlediğiniz hataları bağışlayacaktır." Genç kızın yüzü ciddileşti, bakışları kararlıydı. "Yanbei büyük bir felaketin eşiğinde; dışarıdaki fırtınaya göğüs germek için tek yürek olmalıyız."

"Hanımım..."

"General He, her insanın çözemediği bir düğümü, bazen de yaptığı çılgınca işler vardır. Yıllar önce Güneybatı Garnizonu Yanbei'ye ihanet etti, sonra sizler mecburiyetten o orduya katıldınız. O hainlerle aynı sancağın altında görev yaptınız; bu sizin utancınızdır. Yanlış anlaşılmak, hor görülmek... Bunların hepsi yeterince güçlü olmadığınız ve saygı duyulacak bir neden sunamadığınız içindi. Ama artık durum farklı. Zhenhuang başkentinden savaşarak çıktınız, kuzeybatı kıtasını dize getirdiniz; artık siz çelikten bir ordusunuz. Yanbei'nin bağımsızlığı için canınızı ve kanınızı ortaya koydunuz. General He, insan önce kendine değer vermeli ki başkalarından saygı görsün. Yanbei'nin memurları, Büyük Birlik'in liderleri ya da Veliaht Ekselansları ne düşünürse düşünsün, siz önce kendi geleceğinize dair bir umut beslemelisiniz. Siz onların liderisiniz; ancak siz ayağa kalkarsanız askerleriniz de ayağa kalkabilir!"

He Xiao'nun yüzü kıpkırmızı oldu. Aniden ayağa fırlayıp dizlerinin üzerine çöktü ve gür bir sesle bağırdı: "Hanımım! Biz aramızda kararlaştırdık. Ancak siz başımızda olursanız huzur içinde Yanbei'ye dönebiliriz."

Chu Qiao şaşırmıştı, hemen ayağa kalktı: "Ne yapıyorsunuz? Çabuk kalkın!"

"Hanımım! Lütfen kabul edin!"

Sözü biter bitmez arkadan sayısız ses yükseldi. Chu Qiao başını kaldırdığında, biraz ötedeki askerlerin hepsinin ayağa kalktığını gördü. Onca ölüm kalım savaşından korkmadan geçen bu adamlar, evlerine dönecekleri şu anlarda tereddüt

içindeydiler. Yüzleri kararmış, giysileri kana bulanmıştı; ellerinde savaş kılıçları, gözlerinde derin bir umut ve beklentiyle bu narin kadına bakıyorlardı.

— 87 —

“Hanımım; dehanız, yiğitliğiniz ve canınızı hiçe sayarak bizleri kurtarmanız karşısında size boyun eğmek bizim için bir şereftir. Üstelik ancak sizin sancağınız altında canımızı emniyette hissedebiliriz. Lütfen artık bizi geri çevirmeyin!”

“Hanımım! Lütfen reddetmeyin!”

Dehasal bir uğultu yükseldi, tüm askerler bir ağızdan diz çöktü. Adamların çelik gibi dizlerinin kayalara çarpma sesi, savaş davullarının gürültüsünü andırıyordu.

Chu Qiao dev bir kayanın üzerinde duruyordu. Dağın tepesinden esen rüzgâr, keskin bir bıçak gibi ormanı yararak genç kızın zayıf omuzlarına çarpıyordu. Bu tutku ve umut dolu gözlere bakan Chu Qiao, sonunda yavaşça başını salladı ve tok bir sesle konuştu: “Üzgünüm, bunu kabul edemem.”

“Hanımım!”

“Neden?”

Ortalık bir anda karıştı, itiraz sesleri yükseldi. Chu Qiao elini kaldırıp herkesi susturdu ve devam etti: “Ancak şuna canım üzerine yemin ederim ki; Güneybatı Garnizonu’nun askerleri, gösterdikleri yararlılığa uygun bir muamele göreceklerdir. Bir askerin ilk görevi mutlak itaattir. Eğer bir gün Yanbei benim boynuma cellat satırını dayarsa, sizler de tereddüt etmeden kılıçlarınızı savurmalısınız; ancak o zaman gerçek birer asker olursunuz.”

Gök ve yer arasında hüzünlü bir sessizlik vardı. Gökyüzünden soğuk bir ay ışığı süzülüyor, genç kızın giysileri gece rüzgârında çırpınan kanatlar gibi dalgalanıyordu. Kelimelerin üzerine basarak konuştu: “Teklifinizi reddediyorum çünkü bir gerçeği bilmenizi istiyorum: Yanbei’nin tek bir lideri vardır ve sizler de sadece tek bir kişiye sadık kalabilirsiniz. O kişi de Yanbei Veliahdı’dır.”

Gümüş gibi parlayan ayın altında, kadının silüeti bir peri kadar zarif görünüyordu. Askerler büyülenmiş gibi ona bakıyorlardı. O an, bu küçük beden sanki mucizevi bir güce bürünmüştü.

“Hanımım, ya siz?”

“Ben mi? Sizinle omuz omuza savaşacağım. Benim de kendi dileklerim ve ideallerim var.”

“Peki, nedir sizin idealiniz?”

Chu Qiao’nun dudak kenarı hafifçe kıvrıldı, huzur ve umut dolu bir gülümsemeyle cevap verdi: “Ömrüm yettiğince, onun dünyaya hükmettiğini görmek.”

Gece sular kadar serindi. Zifiri karanlık Baishi Dağı’ndan esen rüzgâr, ormanları aşıp kuzeye doğru uğulduyordu. O sarsılmaz inançlar, o kararlı sözler rüzgârda parçalanıp sonsuz gecenin içine dağıldı.

Yanbei bozkırları, sonunda sana geliyorum.

“Hanımım!”

Aniden bir çığlık duyuldu. Omzu kanlar içinde bir gözcü, atını hızla sürerek yaklaştı ve bağırdı: “İlerideki kardeşlerimiz saldırıya uğradı!”

“Saldırı mı?” He Xiao yerinden fırladı: “Kim? Kaç kişiler?”

“Sadece yedi kişi, kim oldukları belli değil. Kardeşlerimiz daha ağzını açmadan silahlarıyla üzerimize çullandılar.”

Chu Qiao ayağa kalktı, sesi sertti: “Gidip bakalım!”

Güneybatı Garnizonu’nun askerleri atlarına atlayıp genç kızı takip ederek hızla ileri atıldılar.

Otuz kişiye karşı yedi kişi; çatışmanın sonucu daha başından belliydi. Chu Qiao ve yanındakiler olay yerine vardığında, gözcüler o yedi kişiyi çoktan etkisiz hale getirmişti. Kim olduklarını bilmedikleri için öldürmemişlerdi ama herkesin üstü başı kan içindeydi, perişan bir haldelerdi.

Chu Qiao bir bakışta adamları gözü ısırdı. Daha o ağzını açmadan, adamlardan biri sevinçle bağırdı: “Chu Hanım!”

Genç kız kaşlarını çattı: “Beni tanıyor musun?”

“Ben Muhafız Birliği Komutanı Ah-Jing’in adamı Song Gan’ım!”

“Ah-Jing’in adamı mısın?” Chu Qiao durumu kavrayıp diğerlerine döndü: “Bizden birileri, bir yanlış anlaşılma olmuş.”

He Xiao ve adamları şaşırmıştı. Yanbei’ye yeni gelmişlerdi ve zaten tedirgindiler; daha ilk adımda yerel birliklerle çatışmaya girmekten korkmuşlardı. Hemen Song Gan ve arkadaşlarının bağlarını çözüp dostça yanlarına yaklaştılar.

“Ne yapıyorsunuz burada? Neden sivil giyiniyorsunuz, görevde misiniz?”

Bu soru üzerine adamların yüzü bir anda asıldı. Song Gan bir süre düşündükten sonra mahcupça gülümsedi: “Hanımım, görevdeyiz. Siz hemen Ximaliang’a gidin, Veliaht Ekselansları hâlâ orada sizi bekliyor, henüz ayrılmadı.”

Bunu duyunca herkesin içine bir sevinç doğdu. Yanbei Veliahdı büyük bir riski göze alıp onları beklemişti. Demek ki gerçekten de Güneybatı Garnizonu’nu terk etmeyi düşünmemişti; Chu Hanım’ı onları karşılamaya gönderdiği haberi doğruydu.

Ancak Chu Qiao’nun yüzünde en ufak bir sevinç belirtisi yoktu. Kaşlarını çatarak Song Gan ve yanındakilere baktı: “Ne görevi bu?”

“Hanımım, gizli görev,” diye geçiştirdi Song Gan. “Askeri üniforma giymeye cesaret edemedik. Burada çok kulak var, anlatması güç.”

“Nesi güçmüş?” Genç kızın kaşları iyice çatıldı, sesi sertleşti: “Ekselansları benden hiçbir şeyi saklamaz. Şimdi iç bölgelerle savaş halindeyken, böyle gizli saklı o tarafa gitmenizin sebebi nedir?”

Aniden öfkelenmesi adamları korkutmuştu. Song Gan’ın dudakları titredi, bir süre düşündü ama mantıklı bir bahane uyduramadı.

“Konuş! Yoksa başkentin casusu musunuz?”

“Değiliz efendim, vallahi değiliz!”

Chu Qiao şakırtıyla belindeki kılıcı çekti, gözleri buz gibiydi: “Konuşun! Öyle mi, değil mi?”

Song Gan korkudan dizlerinin üzerine çöktü: “Hanımım, değiliz! Biz Muhafız Birliği Komutanı’nın emriyle On Üçüncü Prens’i başkente geri götürmekle görevlendirildik.”

“On Üçüncü Prens mi?” Chu Qiao’nun beti benzi attı: “Ne dedin sen? Nerede o?”

“Şey... Şurada...”

“Nerede?” Soğuk kılıç Song Gan’ın boynuna dayandı. Genç kızın yüzü mermer gibi sertleşmişti, gözlerinde fırtına öncesi bir soğukluk vardı.

“Orada... Mağarada.”

Chu Qiao buz gibi bir ifadeyle öne atıldı, He Xiao ve adamları hemen arkasından koruma çemberine aldılar. İki asker öndeki çalıları kenara ittiğinde, karanlık bir mağara ağzı belirdi. Meşaleler içeriği aydınlattığı an, herkesin yüzü kireç gibi bembeyaz oldu.

Chu Qiao mağaranın ağzında, elinde kılıcıyla donup kalmıştı. Kaşları çatılmış, göğsü hızla inip kalkıyordu. Gözlerinden, her şeyi yakıp yıkacak devasa bir dalga gibi çılgınca bir öldürme arzusu taşıyordu.

İçeride, üstü başı çıplak üç Yanbei askeri korku içinde Chu Qiao ve yanındakilere bakıyordu; her biri bir elek gibi titriyordu. Arkalarında, bir kadının giysileri paramparça edilmişti; elleri ve ayakları bağlanmış, yüzü şişmiş, dudak kenarları kan içindeydi. Saçları darmadağınık bir çalı yığınına dönmüştü, vücudunun her yerinde darp ve ısırık izleri vardı, alt tarafı ise kan ve pislik içindeydi. Orada öylece, cansız bir ceset gibi yatıyordu. O bedenden dışarı taşan tek şey, umutsuz bir aşağılanmaydı. Gözyaşları kurumuş, yanaklarında beyaz lekeler bırakmıştı.

Mağaranın en dibinde ise kanlar içinde, tek kollu bir adam yatıyordu. El ve ayaklarındaki ipler kanla kaplanmıştı; adamın daha önce ne kadar büyük bir mücadele verdiği belliydi. Baygın olmasına rağmen yüzünde hâlâ dünyayı yakacak bir öfke, umutsuzluk ve hınç okunuyordu.

“Siz üçünüz, dışarı çıkın.”

Chu Qiao’nun sesi çok kısıktı, kopmak üzere olan bir keman teli gibi titriyordu. Etraftaki askerler şaşkınlıkla ona baktılar.

Genç kız çok sakindi. Parmağıyla içerideki üç kişiyi işaret etti: “Evet, siz üçünüz.”

Üç adam korkmuş tavşanlar gibi, perişan bir halde kıyafetlerini toplayıp dışarı fırladılar. Güneybatı Garnizonu’nun askerleri, sanki üzerlerinde bulaşıcı bir hastalık varmış gibi onlara yol açtı, yüzlerine bile bakmak istemiyorlardı.

Chu Qiao aniden bir çığlık atıp tüm gücüyle kılıcını savurdu ve askerlerden birinin kafasını tek hamlede uçurdu. Devasa bir kan fışkırması oldu, boyundan fışkıran kan kudurmuş bir nehir gibi akıyordu. Diğer iki asker korkuyla kılıçlarına sarılıp karşılık vermeye yeltendi ama He Xiao ve yanındakiler hemen kılıçlarını çekip etraflarını sardı.

“He Xiao,” dedi Chu Qiao adamın cesedinin üzerinden geçip mağaranın derinliklerine doğru yürürken; sesi buz gibiydi. “Bu ikisini kılıçtan geçirin, parça parça edin.”

“Emredersiniz!”

Arkasından şiddetli bir boğuşma ve çığlık sesleri yükseldi. Chu Qiao’nun artık bakacak dermanı kalmamıştı. O iğrenç kokuların sindiği mağaraya girdi, Zhao Chun’er’in yanına çöktü ve onu hafifçe doğrulttu. Paramparça olmuş kumaş parçalarıyla genç kızın üzerini örtmeye çalışıyordu.

“Hanımım! Bağışlayın bizi! Ahhh!”

Bir çığlık daha duyuldu, ardından diğer ikisinin acı dolu yalvarışları yükseldi. Ölümün eşiğinde, korkudan akıllarını yitirmiş halde bağırdılar: “Ekselansları’nın emriydi! Biz sadece emri uyguladık!”

“Hanımım, affedin!”

“Hanımım...”

Zhao Chun’er’in gözünden tek bir damla yaş süzüldü; bembeyaz teninden aşağı inip vücudundaki o iğrenç izlerin üzerinden geçti. Genç kız parçalanmış bir oyuncak bebek gibiydi;

gözyaşları sicim gibi akmaya başladı. Zihni bomboştu. O masum günler, kış rüzgârı gibi hayatından uğuldayarak çekip gitmişti. Gençliğine dair o güzel anılar, şimdi onun aptallığı ve acizliğiyle alay eden devasa bir ironiye dönüşmüştü. Dudaklarını sımsıkı ısırdı, hıçkırmamak için kendini zorlayarak sessizce ağladı.

Dışarıdaki sesler arasında Chu Qiao'nun elleri yavaş yavaş kaskatı kesildi. Başını öne eğmişti ama o yırtık kumaş parçalarını bir türlü Chun'er'in üzerine uyduramıyordu. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı, gözpınarları kıpkırmızı, yüzü ise kağıt gibi bembeyazdı. Kendi pelerinini çıkarıp ona giydirdi, sonra arkasına geçip saçlarını düzeltmeye başladı.

"Ayağa kalkabilir misin?"

Chu Qiao, Zhao Chun'er'in önünde durup fısıltıyla sordu.

Zhao Chun'er nihayet bir tepki verdi. Başını kaldırıp bu askeri üniformalı kadına baktı. Chu Qiao elini uzattı: "Seni buradan çıkaracağım. Seni... evine götüreceğim."

Aniden Zhao Chun'er'in gözlerinden yoğun bir nefret şimşeği geçti. Chu Qiao'nun elini kavradı ve vahşi bir hayvan gibi ağzını açıp kadının elini var gücüyle ısırdı!

Chu Qiao'nun bileğinden süzülen kanlar, damla damla Zhao Chun'er'in giysilerine dökülüyordu. Çılgına dönmüş genç kız tüm gücüyle ısırıyor, bırakmıyordu. Chu Qiao dudaklarını sıktı, yavaşça diz çöktü ve diğer eliyle Chun'er'in omuzlarına sarıldı. Gözyaşları sessizce akıyordu. Boğuk ve kısık bir sesle fısıldadı: "Özür dilerim, özür dilerim."

"Uuu... Ahhh!" Kısa bir hıçkırığın ardından Zhao Chun'er nihayet feryat figan ağlamaya başladı. Eskinin o mağrur prensesi, şimdi sıradan insanlar tarafından çiğnenmiş bir ot gibi yaralı ve perişandı. Sekiz yıldır nefret ettiği bu kadının sırtına sarılmış, hıçkıra hıçkıra ağlıyordu: "Neden? Neden bana bunu yaptınız? Hepinizi öldüreceğim! Öldüreceğim! Öldüreceğim!"

Chu Qiao, Chun'er'in darbeleri altında hareketsiz kaldı. Kan gölü içinde yatan adama baktı; o korkunç ifadesine, çatılmış kaşlarına... Hafızasındaki o fıstık yeşili kaftanlı gençle bu adamı bir türlü bağdaştıramıyordu. Zihninden sayısız parça parça

görüntü geçti; devasa bir fırtına gibi... Yakışıklı bir genç adam karşısında durmuş, neşeyle gülerek diyordu ki: “A'Chu, artık yaşım geldi, kendi sarayımı kurup kendime bir prenses alabilirim!”

— 88 —

Chu Qiao'nun gözyaşları nihayet bendini aştı. Elini ağzına kapattı, hıçkırıklarını zapt edemiyordu.

Onüçüncü, Onüçüncü, Onüçüncü...

O gece yağmur dördüncü nöbette başlamıştı. Zhao Chun'er ve Zhao Song arabaya bindikten sonra Chu Qiao boş bozkıra çıkmıştı. Arkasında Güneybatı Garnizonu'nun vahşi bakışlı askerleri duruyordu. Song Gan ve adamlarının yüzünde korku vardı, sinsi çakallar gibi görünüyorlardı.

"Zhao Song'un kolunu kim kesti?"

"Efendimiz kesti."

Chu Qiao kaşlarını çatıp gürledi: "Yalan söylüyorsun!"

"Hanımım, yemin ederim yalan söylemiyorum!" Song Gan gözyaşları içinde feryat etti. "Gerçekten Efendimiz kesti. O, Efendimize suikast düzenlemeye gelmişti, Efendimiz de onun bir kolunu kesti. Yu Hanım onları öldürmek istedi ama Efendimiz izin vermedi. Onları başkente kadar korumamızı emretti."

Chu Qiao derin bir nefes aldı. "Neden onları öldürmedi?"

"Muhafız Birliği Komutanı Jing, Hanımefendi kızar diye korktuğunu söyledi." Song Gan, kötü muamele suçlamasından kurtulmak için aceleyle ekledi: "Ama yolda bir şeyler yaparsak Hanımefendi'nin haberi olmaz, o zaman kızmaz dediler."

Chu Qiao'nun sesi alçaldı, yağmur saçlarından süzülüyordu. "Bunu da mı Komutan Jing söyledi?"

"Şey... Evet, evet!"

He Xiao, Chu Qiao'nun yüzündeki ifadeyi görünce kükredi: "Bir yalan daha söylersen kelleni uçururum!"

"Daha fazla konuşmaya gerek yok," dedi Chu Qiao başını kaldırarak. "Hepsini götürün ve infaz edin!"

"Yalan söylemiyorum!" diye ağladı Song Gan. "Hanımım, bize

bir bakın! Hangimiz Xia askerlerinden en büyük zulmü görmedik? Hangimizin ailesi, eşi, çocuğu Xia memurlarının elinde can vermedi? Eğer intikam almamızı istemeseydi, neden bizi özellikle seçip gönderdi?"

"Doğru!" diye bağırdı başka bir asker. "Onu dövdüysek ne olmuş? Xia prensesinin koynuna girdiysek ne olmuş? Benim ablamı Xia soyluları kirletti, babam şikayete gittiğinde meydanda dövülerek öldürüldü! Benim suçum ne?"

"Evet! Hanımım, bizim suçumuz ne? Neden bizi cezalandırıyorsunuz?"

"Suçunuzun ne olduğunu ben size söyleyeyim!" Aniden bir şimşek çaktı, ortalık bembeyaz oldu. Genç kız arkasına dönüp parmağıyla arabayı işaret etti ve tane tane konuştu: "Çünkü sizin ailenizi öldürenler, ablanızı kirletenler, size zulmedenler... Onlar değildi!"

Acı çığlıklar yükseldi. Chu Qiao arkasına bakmadı, sadece arabaya odaklandı. Adımları sanki binlerce kilo ağırlığındaydı, bir adım bile atamıyordu.

"Hanımım!" He Xiao yanına geldi, yüzündeki suyu sildi. Sesi kaba ve hırıltılıydı. "O pisliklerin işini bitirdik."

"He Xiao, siz Ximaliang'a gidin," dedi Chu Qiao bitkin bir sesle. "Ben size eşlik edemeyeceğim."

"Hanımım!" He Xiao dehşet içinde bağırdı. "Neden?"

Gök gürledi, yağmur sağanak halinde boşaldı. Yüzüne vuran su, kimseye göstermek istemediği gözyaşlarını saklıyordu.

"Çünkü yapmam gereken daha önemli bir iş var."

Güneş doğduğunda yağmur dinmişti. Dünya pırıl pırıldı, sanki tüm kir ve günah yağmurla yıkanıp gitmişti.

Yüksek bir yamaçta, beyaz kürklü peleriniyle bir adam duruyordu. Yüzü solgun, gözleri kömür karasıydı; sessizce uzaklardaki dağlara ve nehirlere bakıyordu.

"Efendimiz, gitme vaktimiz geldi."

Wu Daoya, Yan Xun'un arkasında durmuş, alçak sesle konuşuyordu.

Yan Xun cevap vermedi, sadece uzağa bakmaya devam etti. Soğuk rüzgâr estiğinde zayıf bedeni şiddetle öksürmeye başladı. Öksürüğü o kadar derindi ki havada kan kokusu duyuluyordu.

“Efendimiz?”

“Hm.” Yan Xun elini salladı, Wu Daoya’nın yardım teklifini reddetti. Öksürerek yavaş adımlarla yamaçtan aşağı indi.

Dağlar uzanıp gidiyordu. Görünmeyen bir vadinin ardında, mavi bezli bir araba yavaşça ilerliyordu. Gökyüzünde bembeyaz bir kartal çığlık atarak süzülüyor, arabayı takip ederek yavaş yavaş Yanbei semalarından uzaklaşıyordu. Issız bozkırda millerce kimse yoktu. Yıllarca süren savaş ve yıkım burayı bir kül yığınına çevirmişti. Her ordu geçişinde halk kaçıp sığınacak başka yerler arıyordu. Fakat bu kaos dolu dünyada, gerçek bir huzur köşesi neresiydi?

Üç gün boyunca yağmur durmadı. Kuzey rüzgârı uğulduyor, gökyüzü delinmiş gibi yağıyordu. Araba harabeye dönmüş bir köye vardığında, Chu Qiao görece sağlam bir ev buldu. Hâlâ baygın olan Zhao Song’u sırtında içeri taşıdı. Evi hızla temizledi, kuru otlar ve odun bulup ateş yaktı. Yarım saat geçmeden oda ısınmıştı.

Burası Chuanzhong bölgesiydi. Chu Qiao daha önce askerleriyle buradan geçmiş, yakınlarda Zhao Yang’ın ordusuyla çarpışmıştı. Belli ki köylüler o savaştan korkup kaçmışlardı. Erzak ve kıyafet dışında her şeyi bırakmışlardı; mutfak gereçleri, su kapları ve kışlık odunlar duruyordu.

Chu Qiao bir kase sıcak suyla odanın köşesinde sessizce oturan Zhao Chun'er’in yanına gitti. Diz çöküp kuru yiyecekleri ve suyu ona uzattı.

Bir zamanların el üstünde tutulan prensesi başını kaldırmadı, bu basit yemeği de hor görmedi. Sessizce kabul etti, bir yudum su içti ve tek kelime etmedi.

Yol boyunca Zhao Chun'er hep böyleydi. Beklenmedik bir şekilde Chu Qiao’ya ne düşmanlık beslemiş ne de ona direnmişti. İtaatkârdı, az konuşuyordu; ne verilirse yiyor, ne denirse yapıyordu. Yol zorlaştığında yağmurun altında arabayı itmeye

yardım ediyor, odun olmadığında soğuk suyla kuru ekmek yiyordu. Nehirleri yürüyerek geçiyor, yağmacılarla karşılaştıklarında Chu Qiao gibi eline bıçak alıp gözlerinde vahşi bir parıltıyla bekliyordu. Ama konuşmuyordu; Zhao Song dışında hiçbir şeyle ilgilenmiyordu.

Chu Qiao, onun kendisine minnettar olmadığını biliyordu. Korkudan aklını da yitirmemişti. O aşağılık felaketin içinde bu genç kız inanılmaz bir hızla büyümüştü; ruhunun derinliklerinde bir şeyler kökten değişmişti. Chu Qiao endişeyle düşünüyordu: Şu an yaptıkları aslında kendi sonunu hazırlamak mıydı?

Kuru ekmeği ufalayıp sıcak suya karıştırdı. Zhao Song'un yanına gitti, parmaklarıyla ağzını aralayıp yemeği zorla yedirdi.

Adamın kaşları çatıktı, çenesinde yeni sakallar çıkmıştı. Yan Xun ve Zhuge Yue'den farklı olarak Zhao Song'un her zaman temiz ve berrak gözleri vardı. Kaşları kalındı, öfkelendiğinde küçük bir aslanı andırırdı. Ancak birkaç gün içinde o hayat dolu genç adam gitmiş, yerine bir deri bir kemik kalmış, yüzü kağıt gibi solmuş bir gölge gelmişti.

Boş duran sağ koluna ve kanlı giysilerine bakınca Chu Qiao dayanamayıp başını çevirdi.

"Ih..."

Alçak bir inleme duyuldu. Sessiz duran Zhao Chun'er aniden bir yavru hayvan gibi yerinden fırladı, tökezleyerek ağabeyinin yanına atıldı.

Zhao Song'un yüzünde acı dolu bir ifade vardı. Chu Qiao heyecanla yanına çöktü, elini tuttu: "Onüçüncü? Onüçüncü?"

"Aptal... Gitme sakın!" Adamın ağzından boğuk, kesik kesik kelimeler döküldü. Gözleri kapalıydı, alnındaki damarlar şişmişti. Kapana kısılmış bir vahşi hayvan gibi acı çekiyordu.

"Onüçüncü Ağabey!" Zhao Chun'er ağabeyine sarıldı. "Ağabey, Chun'er burada, hiçbir yere gitmiyorum!"

Chu Qiao kenara itilmişti. Alçak sesle, "Prenses, yarasına dikkat edin," dedi.

"Çekil!" Genç kız aniden arkasına döndü. Yüzünde sert ve

nefret dolu bir ifadeyle ona baktı.

“Onunla gitme... Öleceksin...”

“Ağabey,” dedi Zhao Chun'er kederle. “Biliyorum, merak etme.”

Zhao Song’un yüzünde hastalık belirtisi olan bir kızarıklık vardı, ateşi çıkıyordu. Chu Qiao orada durmuş, bu iki kardeşe nasıl yaklaşacağını bilemiyordu. Su ısıtmak için arkasını döndüğünde, duyduğu boğuk ses adımlarını olduğu yere mıhladı.

“Ben de... Seni koruyabilirim... A'Chu...”

Zhao Chun'er donakaldı, yüzü kireç gibi oldu. Sanki bir hayalet görmüş gibi önce Chu Qiao’ya, sonra sayıklayan ağabeyine baktı. Dudaklarında acı bir gülümseme belirdi. Köşesine geri döndü, dizlerini karnına çekip başını kolları arasına gömdü.

Bütün gece Zhao Song sayıkladı. Bazen Yan Xun’a ihaneti yüzünden küfrediyor, bazen Chun'er’e kaçması için bağırıyor, çoğu zaman da Chu Qiao’ya gitmemesi, yanında kalması için yalvarıyordu.

Sokak ortasında aralarına bir çizgi çekip onunla bağlarını koparan o sert adam, o gece bütün zayıflığını ve kırılganlığını ortaya dökmüştü. Her kelimesi, Chu Qiao’nun kalbine saplanan birer bıçak gibiydi.

Şafak sökerken aniden kendine geldi. Chu Qiao bütün gece başında beklemiş, ateşini düşürmeye çalışmıştı. Uyandığını görünce sevinçle bağırdı: “Uyandın mı?”

Sesi, köşede uyuklayan Zhao Chun'er’i uyandırdı. Genç kız gözlerini açıp baktı ama yerinden kalkmadı.

Zhao Song’un bakışları boştu, nerede olduğunu bir an anlayamadı. Chu Qiao’ya baktığında gözlerindeki ifade önce sevinçten şaşkınlığa, sonra keder, nefret ve öfkeye dönüştü. Sonunda her şeyin üzerini devasa bir soğukluk kapladı. O bakış o kadar soğuktu ki sanki buzullardan geliyordu. Chu Qiao, o bakışlarda yılların dostluğunu, tanışmalarını, can dostu oluşlarını ve sonunda o devasa saray duvarları altında her şeyin nasıl yerle bir olduğunu tekrar yaşadı.

O an Chu Qiao, zaten bildiği ama bir umutla reddettiği gerçeği iliklerine kadar hissetti: O ve Zhao Song artık asla dost olamazlardı. Bazı yaralar açılmıştı bir kere; tıpkı kopan kolu gibi, ne yaparsa yapsın hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

“Chun'er?” Zhao Song köşedeki kardeşine seslendi. Sesi paslı bir testere gibi pürüzlüydü. Tek kalan elini o zayıf kıza doğru uzattı.

Zhao Chun'er dudaklarını ısırdı, emekleyerek yanına geldi. Gözleri kan çanağı gibiydi, dudakları titriyordu ama ağlamaktan daha acı bir gülümsemeyle ağabeyinin eline yapıştı.

Dışarıda yağmur yağıyor, içeride ateş çıtırdıyordu. Bu iki kardeş, birer heykel gibi sessizce birbirlerine bakıyorlardı. Söylenmemiş binlerce söz, o daracık odada hüzünlü bakışlarda buluşuyordu.

— 89 —

“Chun'er,” dedi genç prens. Artık o eski neşeli ve hayat dolu halinden eser kalmamıştı. Yaşlı bir adam gibi kardeşinin elini sıkıca tuttu, sesi derinden geliyordu: “Ağabeyin seni koruyamadı, özür dilerim.”

Zhao Chun'er cevap vermedi, sadece başını iki yana salladı. Yol boyunca tuttuğu gözyaşları nihayet boşaldı.

Chu Qiao yavaşça ayağa kalktı. Kimse ona bakmıyor, kimse onu fark etmiyordu. Bu ortamda varlığı o kadar fazlalıktı ki... Bugün olan her şeyde onun da yadsınamaz bir sorumluluğu vardı. Dolaylı yoldan o da bir cellattı, bunu inkar edemezdi.

Genç kız arkasını döndü, kılıcını aldı, başına eski bir hasır parçası siper ederek kapıyı açıp dışarı çıktı.

Kapı gıcırdayarak kapandı. Dışarıda yağmur sağanak halinde yağıyor, soğuk rüzgâr vahşi bir hayvan gibi her yere saldırıyordu.

Koşarak atların yanına gitti. Siyah at onu görünce sevinçle kişnedi, başını sallayarak ona selam verdi.

Chu Qiao üzerindeki suları silkeledi, gülümseyerek atın yanına gitti ve boynunu okşadı. “Hâlâ beni seven bir sen varsın, değil mi?” dedi alçak sesle.

At sanki onu anlamış gibi başını sallamaya devam etti.

“Bu gece sana sığınmak zorundayım.”

Chu Qiao güldü, atın yanına çöktü. At, başını onun omzuna yaslayarak sevgi gösterdi.

Atın heybesinden bir şey yere düştü. Chu Qiao baktığında bunun küçük bir matara sert içki olduğunu gördü.

Yıllardır içki içmemişti ama o gün He Xiao’dan ayrılırken sanki içine doğmuş gibi bu matarayı almıştı.

Dışarıda fırtına şiddetini artırıyordu. Oda hâlâ sıcaktı, ateşin ışığı pencereye iki gölge düşürüyordu.

Genç kız atın yanında oturmuş, bir bacağını kendine çekmiş, bir eliyle kılıcına dayanmış, diğer eliyle matarayı kafasına dikmişti.

Sert içki boğazını yaktı. Şiddetle öksürmeye başladı, sanki ciğerleri sökülecekti. At ürkerek ona baktı. Chu Qiao öksürürken bir yandan da atı sakinleştirmeye çalışıyordu: “Bir şey yok... Öksürük... İyiyim ben...”

Gülüyordu ama gözyaşları yanaklarından süzülüp çenesine akıyordu.

Yağmur dünyayı griye boyamıştı, güneşten eser yoktu. Harabelerin ortasında o zayıf kızın silueti o kadar yalnız ve hüzünlüydü ki...

Sabah yağmur dindi ama sis her yeri kaplamıştı. Atları besledikten sonra kapıyı çaldı. Sesi kısıktı: “Uyandınız mı? Yola çıkma vakti.”

İçeriden sesler geldi. Chu Qiao kenara çekilip bekledi. Kapı açıldı, Zhao Chun'er kapıda duruyordu. Yüzü soğuktu ama sesi sakindi: “Ağabeyim seni çağırıyor.”

Chu Qiao başıyla onaylayıp içeri girdi.

Zhao Song samanların üzerinde oturuyordu. Saçları taranmış, sakalı tıraş edilmişti; daha derli toplu görünüyordu. Eğer o boş kolu olmasaydı, Chu Qiao her şeyin kötü bir rüya olduğunu düşünebilirdi.

“Git artık.” Zhao Song’un bakışları buz gibiydi. “Seni daha fazla görmek istemiyorum.”

Bunu bekliyordu zaten. Sakince cevap verdi: “Sizi geri götürmem lazım. Zhenhuang’a giden yol uzun ve tehlikeli, yalnız gitmenize izin veremem.”

Zhao Song’un kaşları havalandı. “Bizim ölüp ölmememiz seni ne ilgilendirir?”

Sanki kalbinden bir parça koparılmış gibi hissetti Chu Qiao. Derin bir nefes alıp devam etti: “Buralar savaş alanı, her yer yağmacı ve firari asker dolu. Derebeyleri ve klanlar pusuda bekliyor. İmparatorluk otoritesi buralarda geçmez. Kimliğinizi

gizlemek zorundasınız. Chuanxi Geçidi'ndeki haydutlar..."

"Yeter," dedi Zhao Song sabırsızca. "Söyledim ya, bizden sana ne?"

Chu Qiao'nun göğsüne bir taş oturmuştu sanki. "Zhao Song, benden nefret ettiğini biliyorum. Yaptıklarımın günahlarımı silmeyeceğini de biliyorum. Ama sizi ölüme terk edemem."

Zhao Song acı bir gülümsemeyle ona baktı. "A'Chu, biliyor musun eskiden senin en çok neyini severdim?"

Chu Qiao başını kaldırdı. Zhao Song tane tane konuştu: "Senin şu halini severdim; her zaman kendine güvenen, hangi durumda olursan ol asla umudunu yitirmeyen o dik duruşunu... Ama," gözleri karardı, "şimdi bu halinden nefret ediyorum. Kibirli ve kendini beğenmişsin. Hep bir kurtarıcı edasıyla dolaşıyorsun. Sen kim olduğunu sanıyorsun? Sadaka mı veriyorsun, günah mı çıkarıyorsun? Yoksa vicdanını rahatlatıp o celladın yanına mı dönmek istiyorsun?"

Chu Qiao dudaklarını ısırdı. "Zhao Song, ben..."

"Defol! Seni bir daha görmeyeyim!" diye bağırdı Zhao Song. "Sana söyledim, aramızdaki her şey bitti. Bir daha karşılaşırsak ya sen ölürsün ya ben! İmparatorluğa ihanet ettin, halkı katlettin, bunun bedelini asla ödeyemezsin!"

"Zhao Song..."

"Defol!"

Chu Qiao olduğu yerde kaldı, elleri titriyordu. Sırtını dikleştirdi ve devam etti: "Zhao Song, sizi Zhenhuang'a girene kadar takip edeceğim. Sen istemesen de prenses için bunu yapmalıyım. Bu yolda başınıza bir şey gelmesini istemezsin."

Zhao Chun'er'in vücudu kaskatı kesildi. Zhao Song kardeşine baktı, sonra yine inatla konuştu: "Ben kardeşimi korurum, sana ihtiyacımız yok."

"Onüçüncü Ağabey..."

"Düşmanının korumasına muhtaç kalacak kadar mı düştün?" diye kükredi Zhao Song. Zhao Chun'er sustu.

Yarım saat sonra Chu Qiao, uzaklaşan arabaya bakarken

büyük bir yorgunluk hissetti. Gece boyu yağmurun altında kalmak onu halsiz bırakmıştı ama güneş doğarken atına binip peşlerinden gitti.

O günden sonra hep arabanın yakınlarında dolandı. Gece önlerine geçip yolu temizliyor, haydutları dağıtıyor, gündüzleri ise uzaktan izliyordu. Atı hızlı olduğu için fark edilmiyordu.

Ancak dört gün sonra, yorgunluk ve açlık yüzünden fenalaştı.

Uyandığında küçük bir kulübedeydi. Zhao Chun'er başında duruyordu, elinde bir kase ve iki parça kuru ekmek vardı.

“Ye şunu. Sen ölürsen bizi kim koruyacak?”

Prenses ona tepeden bakıyordu. Kaseyi yere bırakıp gitti.

Chu Qiao’nun yüzü çamur içindeydi. Zhao Chun'er’in gidişine bakarken gözleri doldu.

Yedi gün sonra Zhenhuang’ın kuleleri sislerin arasında göründü. Üç yüz yıllık bu kadim şehir, bozkırın ortasında uyuyan bir aslan gibiydi. Sekiz yılını burada geçirmişti.

Atını çevirip gidecekken bir nal sesi duydu. Arkasına baktığında Zhao Song’u gördü.

“Gidiyor musun?”

“Evet.”

“Ona mı döneceksin?”

“Evet.”

“Geri gelecek misin?”

“Bilmiyorum. Belki evet, belki hayır.”

“Hahaha!” Zhao Song acı acı güldü. Boş kolu rüzgârda sallanıyordu. “Bak, ben ne kadar zavallı bir adamım!”

“Onüçüncü,” dedi Chu Qiao. “Beni son bir kez görmeye geldiğin için teşekkür ederim.”

Zhao Song gülümsedi. “Sen bizi buralara kadar getirdin, benim kalbim bir veda edecek kadar geniş değil mi sanıyorsun?”

Rüzgâr kumları savuruyordu. Zhao Song sıradan kıyafetler içindeydi ama asaleti her halinden belliydi. Sesi soğuktu: “Ama bu sondu. Bir dahaki sefere karşılaştığımızda ne sen bana acı ne

de ben sana.”

Chu Qiao başını salladı. “Seni öldürmeyeceğim.”

“O senin bileceğin iş,” dedi Zhao Song. “İmparatorluğa ihanet edenin sonu ölümdür.”

Chu Qiao kaşlarını çattı. “Zhao Song, imparatorluk nedir?”

— 90 —

Zhao Song'un kaşları çatıldı. Chu Qiao alçak bir sesle konuşmaya devam etti: "Hak ve hukuk dediğin nedir? Sadece sizin Zhao klanınızın iki dudağı arasından çıkan, dağları deviren o mutlak irade mi? Payitahttaki o savaş bir suç değil, bir kaderdi; doğrusu yanlışı yoktu, sadece kazananı ve kaybedeni vardı! Yıllar önce baban dostunu kandırıp Yanbei'yi kılıçtan geçirdiğinde, Yan Xun'un tüm ailesini katlettiğinde bu hak ve hukuk neredeydi? O kinin, o nefretin hesabını kim sordu? Sekiz yıl boyunca gözlerinin önünde kaç suikast, kaç komplo kuruldu? Hâlâ hangi yüzle Zhao Zhengde'nin Yan Xun'a babalık ettiğini, ona minnet borçlu olduğumuzu söyleyebiliyorsun? O düğün, o evlilik teklifi... Hepsi göz boyamak için kurulmuş bir tuzaktı. O gece isyan etmeseydik, şimdi ya Ba Lei'nin ya da Wei Shuye'nin kılıcıyla can vermiş, iki karış toprağın altında çürüyor olacaktık. Zhao Song, sen kendini kandırıyorsun; gözlerini kapatınca Xia'nın zulmünü görmeyeceğini, kulaklarını tıkayınca halkın feryadını duymayacağını sanıyorsun. Ama düşünmüyorsun; madem her şey bu kadar yolundaydı, küçücük bir isyan koca imparatorluğu nasıl bu hale getirdi? Senin güvenini boşa çıkardığımı inkar etmiyorum, bunca yıllık emeğinin karşılığı bu olmamalıydı ama imparatorluğa başkaldırdığım ve bu savaşı başlattığım için zerre pişmanlık duymuyorum. Biz en başından beri karşı karşıyaydık, orta yolumuz hiç yoktu. Her şey en başa dönse, yine aynı seçimi yapardım."

Bu sarsılmaz sözler soğuk rüzgârda dağıldı. Zhao Song acı bir gülüşle başını salladı: "A'Chu, seni gerçekten hiç tanıyamamışım."

"Tanıdın, sadece tamamımı görmek istemedin," dedi Chu Qiao. "Zhao Song, bu çağda yaşamak ikimiz için de bir trajedi. Vefa borcu mukaddestir; sekiz yıl önce Yan Xun çaresizliğimde bana elini uzattı. Ben onunla birlikte Shengjin Sarayı'na girmeye karar verdiğim gün, seninle yollarımız ayrılmıştı. Sen Xia'nın

prensisin, bense bu imparatorluğu yıkmaya yeminliyim. Bir gün savaş meydanında karşı karşıya geleceğimiz belliydi. Tüm imparatorluk, babanın Yan Xun'u asla sağ bırakmayacağını biliyordu ama sen her şey yolundaymış gibi yaşamaya devam ettin. Sekiz yıl boyunca seni kendimden uzaklaştırmak için kaç kez işaret verdim ama sen gerçekleri görmemekte direndin; babanın Yanbei'den sağ kalan o tek kurdu bağışlayacağına safça inandın. Zhao Song, seni asla isteyerek kandırmadım, ihanet söz konusu bile olamaz. Ama evet, seni incittim. Bunca yıllık iyiliğini asla unutmayacağım, bir gün imkanım olursa bu borcu ödeyeceğim."

"Görünen o ki her şeyi kendi ellerimle mahvetmişim, fazla safmışım." Zhao Song kederli bir gülüşle arkasını döndü. "Bana borcunu ödemene fırsat vermeyeceğim. Git artık A'Chu, dilerim ömrüm boyunca seni bir daha görmem."

"Zhao Song!" diye bağırdı Chu Qiao aniden. Zhao Song atını durdurdu ama arkasına bakmadı.

Chu Qiao bir süre bekledi, derin bir nefes alıp sordu: "Yan Xun ne durumda?"

Zhao Song'un sırtı kaskatı kesildi, bakışları buz gibi oldu.

"Köşeye sıkışmadıkça sana asla zarar vermezdi! Eğer sizi korumak için başkalarını gönderdiyse, bu onun devleti yönetecek durumda olmadığını gösterir. Onu yaraladın... Ölümcül bir darbeydi, değil mi?"

Soru sormuştu ama sesinde bir şüphe yoktu; bu bir tahminden ziyade kesin bir kanıydı.

"Evet!" dedi Zhao Song arkası dönük bir halde, sesi karanlıktı. "Fazla ömrü kalmadı ama acele edersen son nefesinde yanında olabilirsin."

Arkasından gelen sesler kesildi, sadece baskılanmış, hızlı ve kesik kesik nefes alışlar duyuldu. Uzun bir süre sonra boğuk bir ses yankılandı: "Söylediğin için teşekkür ederim."

Ardından sert bir nal sesi duyuldu. Veda etmeye bile vakit bulamadan, belki de veda etmeye gerek kalmadığı için, atın üzerindeki kadın dizginleri hızla çevirip kuzeybatıya doğru

dörtnala sürmeye başladı!

Chu Qiao gitmişti ama Zhao Song hâlâ olduğu yerde çakılı kalmış gibiydi. Atı huzursuzca yeri eşeliyordu. Soğuk rüzgâr adamın boş yenini savururken, ortaya çıkan manzara derin bir keder ve yalnızlık barındırıyordu.

A'Chu, her kelimen hakikat, her sözün gerçekti. Bunları anlamayacak kadar aptal olduğumu mu sanıyorsun? Sekiz yıldır bu korku yüreğimi kemirip duruyordu ama seni bırakmaya bir türlü elim varmadı. Bilmediğimden değil, kabullenmek istemediğimden... Biraz daha çabalarsam seni yanımda tutabileceğime inandırdım kendimi. Yıllarca bu yalanı o kadar ustaca söyledim ki kendim bile inandım. İmparatorluk çöküyor, dünya yıkılıyor; ben ise her cümlemde Yan Xun'un ihanetinden bahsediyorum ama asıl canımı yakan, senin benden vazgeçmiş olman!

Oysa her şeyi çoktan tahmin etmiştim.

Daracık bir yolda karşılaştık, adam öldürdün, beni kurtardın, binlerce fersah yol boyunca beni korudun. Tek bir kelime bile sormadın çünkü her şeyi biliyordun, her şeyi sezmiştin. O sarsılmaz inancın ve kopmaz güvenin sayesinde! A'Chu, bir zamanlar kalbinde onunla benim yerimin aynı olduğunu sanırdım; bir fark olsa bile çok azdır derdim. Ama şimdi ne kadar yanıldığımı anlıyorum.

Zhao Song gökyüzüne bakıp acı acı gülümsedi, gözlerini kapattı. Yarım ömürlük bir çaba, sonunda bir seraptan ibaret kalmıştı.

Şiddetli nal sesleri duyuldu. Zhao Song başını kaldırdığında Zhao Chun'er ve Zhao Che'nin üç yüz kadar askerle yaklaştığını gördü.

"Chu Qiao nerede?" Zhao Chun'er en öndeydi; bakışları sert, duruşu amansızdı. O eski neşeli, saf kızdan eser kalmamıştı; adeta keskin bir hançer gibiydi. Atını sertçe durdurup bağırdı: "On üçüncü ağabey, nerede o?"

"Gitti."

"Gitti mi? Nasıl gitmesine izin verirsin?" Xia prensesi kaşlarını çatıp sertçe sordu: "Hangi yöne gitti?"

Zhao Song sessiz kalınca Chun'er öfkeyle haykırdı: "Ağabey!

Onların bizi ne hale getirdiğini unuttun mu yoksa?”

“Kardeşim, hangi yoldan gitti?”

Zhao Che, siyah savaş zırhı içinde Zhao Song’un kopuk koluna bir anlığına baktı ama soru sormadı; belli ki Chun’er’den her şeyi öğrenmişti.

O an, sekiz yılın hatıraları bir kasırga gibi Zhao Song’un zihninden geçti. O günü hâlâ hatırlıyordu; beyaz pamuklu elbisesi, beyaz kürklü çizmeleri ve saçındaki yeşim tokalarıyla o kız ona gülümseyerek şöyle demişti: “Benim adım Zixu, Wuyou Bahçesi’nde yaşıyorum. Dou Teyze’nin yanındaki küçük hizmetçiyim. İşim küçük beyler ve hanımlar için çamurdan bebekler yapmak; sakın unutma ha!”

Zhao Chun’er kaşlarını kaldırıp sertçe çıkıştı: “Zhao Song! Sen hâlâ bir Zhao erkeği değil misin?”

“Şu taraf.” Zhao Song, Chu Qiao’nun gittiği yönü işaret etti. Sözü biter bitmez üç yüz atlı toz duman içinde o yöne doğru fırladı.

A'Chu, seninle benim aramdaki her şey zaten koca bir hiçlikten ibaretti. Saflarımız farklıydı, en başından beri yan yana yürüme şansımız yoktu. Sen beni eve götürmek için canını dişine taktın, bense senin gitmene izin veremem. Zixu ve Wuyou... O günkü şakan, bugün bir kehanet gibi gerçek oldu.

Sert bir rüzgâr esti, dünya ıssızlığa büründü. Zhao Song atını ağır ağır kadim Zhenhuang şehrine doğru sürdü; sırtı bükük, gölgesi uzundu.

“Prens Hazretleri, ileride kimse yok!”

Öncü birlik hızla geri döndü. Zhao Che’nin yüzü asıldı ama o daha konuşamadan Chun’er atıldı: “Atı hızlıdır. Hemen on ayrı kol çıkarın, peşine düşün! Ne kadar yetenekli olursa olsun, tek başına bir kadın elbet yorulacak, acıkacak, susayacaktır; er ya da geç onu kıstıracağız. Ayrıca hemen çevre illere haber salın; ordularını kılıçtan geçiren Yanbeili Chu Qiao’nun tek başına buralarda olduğunu duyurun. Eminim bu dünyada ondan nefret eden tek kişi ben değilimdir; pek çok kişi bizim yerimize bu işi bitirmek isteyecektir. Kurduğumuz bu ağdan tek başına nasıl

kurtulup Yanbei'ye dönecek, göreceğiz!"

Zhao Che kaşlarını kaldırıp küçük kız kardeşine baktı: "Chun'er, yolda başına bir şey mi geldi?"

Chun'er bir an duraksadı, gergin bir tavırla sordu: "Neden öyle sordun ağabey?"

"Çok değişmişsin."

Chun'er'in gözleri karardı, o kirli sahneler zihninde yeniden canlandı. Soğuk bir gülüşle cevap verdi: "Değişmedim ağabey, sadece büyüdüm."

"Deh!" diye bağırdı Chun'er ve atını ileri sürdü. Zhao Che ve askerler de hemen peşine takıldılar.

Uzun bir süre sonra, yol kenarındaki sık çalıların arasından küçük bir silüet yavaşça ayağa kalktı. Zhao Chun'er'in gözden kaybolduğu yöne bakarken yüreğinde büyük bir acı hissetti.

Tahmin ettiği gibi olmuştu; Zhao Song ona ihanet etmişti. Yanbei'ye dönmek için kasıtlı olarak dolambaçlı bir yol seçmişti; eğer Zhao Song konuşmasaydı, Zhao Che ve adamları kesinlikle diğer yoldan gideceklerdi.

Peki ya Zhao Chun'er? Yol boyunca sessiz kalmış, düşmanlığını gizlemiş, hatta onu Zhenhuang'a kadar çekmişti. Tek amacı, Chu Qiao'nun onu sağ salim payitahta ulaştırmasını beklemek ve sonra onu öldürtmekti.

Bu Xia prensesi, onu öldürmeye çoktan yemin etmişti!

Chu Qiao uçsuz bucaksız bozkırda tek başına dikiliyordu. Gökyüzünde bembeyaz kanatlı bir kartal çığlık atarak süzülüyordu; tıpkı Tianshan Dağları'nın beyaz kartalları gibi.

Parmaklarını ağzına götürüp keskin bir ıslık çaldı. Çok geçmeden simsiyah bir at hızla yanına geldi ve neşeyle etrafında dönmeye başladı.

Chu Qiao atın üzerine atladı, kararlı bir gülümsemeyle fısıldadı: "Dostum, yolumuz biraz uzayacak; önümüzdeki tüm yollar kesilmiş."

Zhenhuang'dan Yanbei'ye kadar olan arazi dümdüz bir ovaydı. Daha önce Batı-Güney Muhafız Birliği'nin kaçışını

engellemek için tüm otlar biçilmiş, ağaçlar kesilmişti; saklanacak tek bir çalı bile bırakılmamıştı. Her nehir, her geçit, her yol kontrol altındaydı. Chu Qiao'nun gizlice kaçacağını sanıyorlardı ama o, Batı-Güney Muhafız Birliği ile ortalığı birbirine katmış, ardı ardına kazandığı zaferlerle tüm planlarını altüst etmişti.

Ancak şimdi, o eski önlemler büyük bir engel haline gelmişti. Onun elinden ağır darbeler yemiş memurlar, şimdi tek başına binlerce fersahlık yolu aşmaya çalıştığını duyunca, onu yakalamak için dört gözle bekleyeceklerdi. Onu ele geçirmek, Yanbei'nin yeni kralına karşı büyük bir koz elde etmek ve yeni kurulan Yanbei rejimine ağır bir darbe indirmek demekti. Sonuçta Chu Qiao'nun dört bin kişiyle kazandığı o destansı zaferler, soylu ailelerin yüreğine korku salmaya yetmişti.

Eğer eski yoldan gitmeye kalkarsa, bu doğrudan ölüme yürümek olurdu.

Şu anki tek çıkış yolu; güneydoğuya sapıp Bian Tang topraklarına girmek, oradan Qingtong Dağı'ndaki gizli patikaları aşarak güney sınırındaki Wuxun Nehri'ne ulaşmak ve akıntıya karşı kürek çekerek Yanbei'ye dönmekti!

Atı başıyla bacağını dürterek ona sokuldu. Chu Qiao dizginleri kavradı, hafifçe mahmuzladı ve doğuya doğru dörtnala sürdü.

— ÜÇÜNCÜ CİLDİN SONU —

4. Cilt

Biantang Fırtınaları

— 91 —

Chu Qiao sadece Zhao Chun'er'in kendisine duyduğu nefreti değil, Zhao Che'nin zekâsını ve "Chu Qiao" isminin Büyük Xia hanedanları nezdindeki ağırlığını da hafife almıştı. Zhenhuang'daki imparatorluk başkentinden yayımlanan genelgeyle birlikte, aslında dağılmanın eşiğinde olan Büyük Xia İmparatorluğu bir anda eşi benzeri görülmemiş bir birlik sergilemeye başladı. Dört bir yandaki derebeyleri imparatorluğun çağrısına kulak verip hararetle savaş hazırlıklarına girişti. Meydanlarda ateşli nutuklar atılıyor, halkın moralini yükselten seferberlik toplantıları düzenleniyor, sokaklarda görkemli geçit törenleri yapılıyordu. Sanki karşılarındaki tek başına bir genç kız değil de, milyonluk bir orduydu. Daha önce Yanbei ordusu karşısında yerlerde sürünen moral bir anda şahlanmış; askerler marşlar eşliğinde, davul sesleri altında, derebeylerinin yaşlı gözlerle uğurlamalarıyla şehir kapılarından gururla çıkıp uçsuz bucaksız yabanın kucağına, bu tehlikeli "on bin li'lik sürek avına" atılmışlardı.

Olan bitenden habersiz halk ise Yanbei ordusunun şehre dayandığını sanıp panik içinde değerli eşyalarını toplamış, her an kaçmaya hazır bekliyordu.

Chu Qiao, bu koca orduların kendisinden korktukları için bu kadar tantana kopardıklarını sanacak kadar saf değildi. Asıl sebep, başkentten gelen "imparatoru koruma" emrine daha önce hiçbirinin uymamış olmasıydı. Şimdi Yanbei ordusunun doğuya yürüme niyetinin olmadığını, Zhao hanedanının Yundou'da yerini sağlamlaştırdığını ve orduların Zhenhuang'da Zhao Che'nin sancağı altında toplandığını görünce, Yan Xun'un isyanıyla sarsılan imparatorluğun fırtınayı atlattığını anlamışlardı. Bu soylu aileler elbette kendilerine bir çıkış yolu arıyorlardı. Daha birkaç gün önce Lingnan'ın Mu ailesi, Huaxi'nin Zhuge ailesi ve Yinchuan'ın Wei ailesi gibi dev hanedanlar, Yundou ve Zhenhuang'a elçiler göndererek

bağlılıklarını ve erzak dolu kervanlarını sunmuşlardı. Bu devirde sadakatini kanıtlamayan ya aptaldı ya da ahmak.

Doğrudan Yanbei'ye saldıracak cesareti olmayan derebeyleri ve generaller, hınçlarını Yedinci Prens ve Sekizinci Prenses'in elinden kaçmayı başaran bu kıza yöneltmişlerdi. Sanki onu öldürürlerse Yanbei ordusu da kendiliğinden dağılıvercekti. Hatta henüz resmi emir almamış olan güneydoğu sınırındaki derebeyleri bile sadakat yarışına girmiş, askerlerini her yeri didik didik aramaya göndermişlerdi.

Ancak güneydoğu beylerinin başkente yaranmak için başlattığı bu "gösteri", Chu Qiao için büyük bir bela demekti; zira o tam da o sırada Xia ve Tang sınırındaki güneydoğu bölgesindeydi.

Atı yorgunluktan ağzından köpükler saçmaya başlayınca Chu Qiao çaresizce durup hayvanın dinlenmesine izin verdi. Hiç iştahı yoktu ama ayakta kalabilmek için bir parça kuru ekmeği buz gibi suyla midesine indirdi; su o kadar soğuktu ki midesine kramplar girdi.

Bugün altıncı günüydü; iki günlük yolu daha kalmıştı, sonra Bian Tang topraklarına girecekti. Fakat oraya varmadan önce iki eyalet merkezinden geçmesi ve önündeki geniş, sahipsiz yaban arazisini aşması gerekiyordu. Ardından ise Bian Tang'ın kuzeydeki ilk ve en büyük kapısı olan Baizhi Geçidi geliyordu.

Binlerce yıldır doğu medeniyetinin kuzeydeki göçebe kabilelere karşı en büyük kalkanı olan Baizhi Geçidi, sayısız kanlı savaşa tanıklık etmişti. Savunması Yanbei Geçidi kadar sıkıydı ve Chu Qiao henüz oradan geçmek için kesin bir plan yapabilmiş değildi.

Kara kara düşünürken aniden uzaktan at nalları duyuldu. Chu Qiao irkilip başını kaldırdı ve ufka baktığında yüzü kireç gibi oldu.

Toz bulutunun içinde yüzü aşkın atlı hızla üzerine geliyordu. Neyse ki güneydoğu bölgesi kuzeybatı gibi çıplak düzlüklerden ibaret değildi; her yer sık ormanlar ve engebeli arazilerle doluydu. Yoksa bu mesafeden çoktan fark edilirdi. Chu Qiao

dişlerini sıkarak, o sırada tetikte bekleyen atının üzerine atladı ve hayvanı mahmuzlayıp ormanın derinliklerine sürdü.

İzini kaybettirmek için bir dere yatağında üç li kadar yol aldı ama tam nefes alacakken peşindeki nalların sesi yeniden duyuldu. Kaçışının imkânsızlaştığını anlayan Chu Qiao, kararlı bir hamleyle iki büyük taşı iple bağlayıp atın sırtına astı ve hayvanın sağrısına sertçe vurup onu uzaklaşmaya zorladı.

Bu at yıllardır yanındaydı, kaç kez ölümden dönmüşlerdi, aralarında derin bir bağ vardı. At birkaç adım koşup durdu, başını çevirip kuyruğunu sallayarak ona baktı.

Chu Qiao heybesini sırtına alıp tam ormanın içine girecekken, atın sadakatle peşinden gelmeye çalıştığını gördü. Genç kızın kaşları çatıldı, arkasına bile bakmadan bıçağını fırlattı. Bıçak ıslık çalarak atın boynunun hemen yanından geçip bir ağaca saplandı. Korkuya kapılan hayvan acı bir kişnemeyle arkasını dönüp dörtnala uzaklaştı.

Nal seslerinin uzaklaştığını duyan Chu Qiao derin bir nefes alıp sık ağaçların arasında kayboldu.

"Altı denizin hükümdarı, erdemiyle ülkeyi ıslah eder; bilge kralın yolu merhamet ve adalettir; hanedanların yükselişi ve çöküşü..."

Yaz başının o taze sabahında, kuş sesleri ve çiçek kokuları arasında, yeşil patikadan yankılanan bir okuma sesi duyuluyordu. Uzaktan, bir eşeğin sırtında sallanarak oturan, elinde hafifçe sararmış bir kitap tutan, başını bir sağa bir sola sallayarak şiir okuyan genç bir bilgin göründü.

Hava gerçekten de çok güzeldi; gökyüzü berrak, doğa canlıydı. Yeni yağmış yağmurun ardından toprak mis gibi kokuyordu. Liang Shaoqing kitabını kapattı, siyah-beyazı keskin gözlerini hafifçe kısıp genç ve yakışıklı yüzüne yayılan saf bir gülümsemeyle başını kaldırdı. Elini açtı, avucunda birkaç pirinç tanesi vardı. Küçük, sarı bir tarla kuşu kanat çırparak eline kondu ve pirinçleri gagalamaya başladı. Kuş bir yandan yerken bir yandan da boncuk gözleriyle Liang Shaoqing'in o kötülükten arınmış yüzüne bakıyordu.

"Göklerin yaşatma erdemi vardır küçük dostum, hadi git. Bir daha kuşbazların tuzağına düşme."

Kuş etrafında birkaç tur attı ama gitmeye pek niyeti yoktu. Sabah güneşi ağaç yapraklarının arasından süzülüp gencin yumuşak yüz hatlarını aydınlatıyordu.

Tam o sırada uzaktan bir kavga gürültüsü duyuldu. Bilgin duraksadı, kulak kabarttı. Bağırışlar ve kılıç şakırtıları ormanın sessizliğini bozuyordu. Liang Shaoqing kaşlarını çatıp kendi kendine mırıldandı: "Yoldayken başkasının işine karışma, önce güvenlik."

Kendi fikrini onaylarcasına başını salladı ve eşeğinin başını çevirip geldiği yöne doğru sürmeye yeltenerek bu beladan kaçmak istedi. Ancak iki adım gitmeden durdu. Ya güçlüler zayıfı eziyorsa? Bir erkek olarak buna göz yumarsa yiğitlik yolundan sapmış olmaz mıydı? Eşeğinin üstünde derin düşüncelere daldı, yüzünde son derece ciddi bir ifade vardı.

Dövüş sesleri kesilmiyordu. Liang Shaoqing'in zihninde büyük bir savaş yaşanıyordu; hem bela almaktan korkuyor hem de vicdan azabı çekiyordu. Uzun bir tereddütten sonra dişlerini sıktı. Belki de sadece kavga eden iki köylü grubuydu; gidip onlara nasihat ederse belki barışırlardı. Durum çok tehlikeli olursa da kaçıp yetkililere haber verirdi. Bu düşünceyle eşeğini hafifçe dürttü: "Xiao Qing, hadi sessizce gidip bakalım."

Fakat talih iyilerin yanında değildi. O sırada hâlâ pirinç bekleyen sabırsız kuş, neye uğradığını şaşırıp aniden dalış yaptı ve eşeğin göz kapağını gagaladı. Xiao Qing lakaplı eşek can havliyle bir feryat koparıp önündeki patikadan çılgınlar gibi ileri atıldı!

"Ah! Xiao Qing! Ne yapıyorsun? Yanlış yön! Yavaşla biraz!"

Rüzgâr kulaklarında uğulduyor, Liang Shaoqing düşmemek için eşeğin boynuna sımsıkı sarılıyordu. Ciğerleri ağzına gelecek gibiydi. Ağaçlar gözünün önünden bir film şeridi gibi geçiyordu. Eşeğinin bu kadar hızlı koşabildiğini hiç bilmezdi. Ancak o şaşkınlık içindeyken eşek aniden acı bir ses çıkarıp zınk diye durdu.

Sessizlik... Ölümcül bir sessizlik.

Havada keskin bir demir kokusu, sanki yeni kesilmiş bir hayvanın çiğ kan kokusu vardı. Liang Shaoqing ellerini yavaşça gevşetti, bir hırsız gibi başını kaldırıp gözlerini araladı. Etrafına korku, merak ve tedirginlikle baktı.

Herkes durmuştu. Üstü başı kan içindeki askerler bu davetsiz misafire bakıyordu. Çemberin ortasındaki genç kız da onlara tuhaf gözlerle bakmaktaydı.

İki gündür süren takip ve ardı arkası kesilmeyen onca çatışma herkesi bitap düşürmüştü. En ufak bir ses bile sinirlerini bozmaya yetiyordu. Büyük bir ödül tam karşılarındaydı; mesele kimin sonuna kadar dayanabileceğiydi. Bu yüzden, karşı tarafın yardımına gelmiş olabilecek bu kişinin ortaya çıkışı herkes için kritik bir önem taşıyordu.

"Ben... Sadece geçiyordum."

Liang Shaoqing, adamların ellerindeki kanlı kılıçlara bakarak bembeyaz dişlerini gösterip gülümsedi. Sesi titreyerek açıklamaya çalıştı: "Ben... Buraları geziyordum, bineğim ürktü de... Rahatsızlık verdim, kusura bakmayın. Ben hemen gidiyorum, siz devam edin, lütfen."

Titreyerek eşeğini çevirmeye çalıştı. Tam o sırada gözü çemberin ortasındaki kıza takıldı. Kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu, vücudundan bir elektrik akımı geçti sanki. Kızın yüzünü veya kıyafetlerini inceleyecek vakti yoktu; sadece gözlerini gördü. Sonbahar suyu gibi berrak, insanın ruhuna işleyen gözler... Kız ona bakıyordu; arkasını dönüp gidişini izliyordu. Bakışları, başından aşağı dökülen buz gibi bir pınar suyu gibiydi, iliklerine kadar üşüdüğünü hissetti.

"Küçük sürtük, teslim ol artık. Bu gidişle bizim elimizden ölmesen bile kan kaybından öleceksin."

Askerlerin lideri soğuk bir sesle konuştu. Chu Qiao ağır adımlarla yerini değiştirdi. Karşısındakiler gerçekten usta iz sürücülerdi; bir anlık dikkatsizliği ona pahalıya patlamış, etrafını sarmışlardı. İki günde otuzdan fazla düşman öldürmüştü ama iki gündür ağzına tek lokma koymamıştı. Gücü tükenmişti, onu

ayakta tutan tek şey sarsılmaz iradesiydi.

Eli yavaşça belindeki fırlatma bıçaklarına gitti. Derin bir nefes aldı; uygun anı bekleyen bir leopar gibiydi.

"Görünen o ki güzellikle laftan anlamayacaksın!" Adam kükredi: "Adamlarım! Saldırın! Terfi ve zenginlik bugün bizim olacak! Ölü ya da diri, vurun!"

Kılıçlar havada parladı, ağır bir darbe kızın tepesine inmek üzereydi! Tam o sırada gür bir ses ormanı inletti: "Durun!"

Herkes şaşkınlık içinde sesin geldiği yöne döndü.

Genç bilgin geri dönmüştü. Yüzü bembeyazdı ama sesi adalet doluydu: "Bu kadar adam birleşip bir genç kızı sıkıştırmak... Yakışık alıyor mu hiç!"

— 92 —

Askerlerin lideri kaşlarını çatıp sert bir sesle sordu: "Sen de kimsin? Devletin işine ne hakla karışırsın?"

"Siz devlet görevlisi misiniz?" Liang Shaoqing askerlerin üniformalarını sanki yeni fark etmiş gibi mahcup bir tavırla kaşlarını çattı. "Bendeniz Liang Shaoqing. Buradan geçiyordum, kavga ettiğinizi görünce bir sorayım dedim. Meğer siz devletin memurlarıymışsınız, kusura bakmayın, büyük saygısızlık ettim."

"Liang Shaoqing mi?"

Lider bu ismi zihninde evirip çevirdi ama devlet işlerine karışmaya cesaret edebilecek "Liang" soyadlı hatırlı bir aile gelmedi aklına. Suratını asıp gürledi: "Boş herif, çekil git yoluna! Yoksa kılıcımızdan nasibini alırsın!"

"Tabii, tabii," dedi Liang Shaoqing hemen. Tam arkasını dönecekken dayanamayıp geri baktı ve alçak sesle ekledi: "Ama kılıç kalkan kuşanmak edebe aykırıdır. Belki bir yanlış anlaşılma vardır, bana anlatın da aranızda bir hakemlik yapayım, barışın."

"Sen kaşınıyorsun!" Lider hiddetle bağırdı ve kılıcını savurdu!

"Ah!" Liang Shaoqing dehşet içinde başını kollarının arasına aldı, kaçmayı bile akıl edemedi.

"Aptal!" Chu Qiao soğuk bir sesle bağırdı ve bıçağını fırlattı. Beyaz bir ışık hüzmesi hızla süzüldü ve "şrak" sesiyle liderin boğazına saplandı. Adamın gözleri fal taşı gibi açıldı, birkaç adım sendeledi ve yüzüstü yere kapaklandı!

"Komutanım!"

Askerler panikle ileri atıldı. Chu Qiao bu kargaşadan faydalanıp birkaç adımda bilginin eşeğine sıçradı. Arkadan gencin beline sarılıp dizginleri kavradı ve keskin bir sesle bağırdı: "Hadi, sür!"

"Ah! Hanımefendi, neden bineğime bindiniz? Namahremiz biz, lütfen..."

"Güm!" Chu Qiao, adamın göğsüne sert bir yumruk indirdi ve bacaklarıyla eşeği mahmuzladı: "Deh!"

Eşek de hakkını verdi; öyle bir fırladı ki hızı soylu savaş atlarından geri kalmıyordu.

Çok geçmeden arkadan atlıların takip sesleri duyuldu. Chu Qiao anında bir karar verip eşeğin sırtındaki heybeyi çekip yere fırlattı.

"Ah! Hanımefendi! Kitaplarım, eşyalarım, yol param, şiirlerim... Ah! Hanımefendi, o benim geçiş belgemdi!"

Eşek bu zorlu dağ yolunda inanılmaz bir çeviklikle ilerliyordu. Bir süre sonra düşman nallarının sesi iyice uzaklarda kaldı.

Güneye indikçe hava ısınıyordu. Eşek bir saatten fazla dörtnala koşmuştu. Öğle güneşi tepedeyken, dokuz boğumlu virajlı bir dağ yolunu daha aştıktan sonra, o az önceki çevik hayvan aniden yığılıp kaldı; artık kımıldamaya niyeti yoktu.

Chu Qiao ve Liang Shaoqing yere yuvarlandılar. Chu Qiao çevik bir hareketle takla atıp dengesini sağladı ama Liang Shaoqing fena düştü; birkaç tur yuvarlandıktan sonra durabildi. Daha ayağa kalkamadan midesindekileri boşaltmaya başladı; her yer berbat bir kokuyla dolmuştu.

"İyi misin?" Chu Qiao yanına gidip sakin bir sesle sordu.

Genç bilgin güç bela ayağa kalktı, bir eliyle belini tutup nefes nefese konuştu: "Seni... seni edepsiz kadın! Ben... ben sana iyilik ettim, sen ise... benim bütün eşyalarımı attın. Bu... bu ne biçim bir adalettir!"

"Al," dedi Chu Qiao beyaz bir mendil uzatarak. "Ağzını sil."

"Talihsizlik işte..."

Liang Shaoqing nefes nefese eşeğin yanına gitti, hayvanı kaldırmaya çalıştı ama eşek o kadar yorgundu ki ne kadar çekerse çeksin yerinden kıpırdamıyordu. Genç bilginin gözleri sinirden kızardı: "Güzel, şimdi sen de mi bana karşı geliyorsun?"

"Çok hızlı koştu, dinlenmesi lazım," dedi Chu Qiao. "Nereye gidiyorsun?"

Liang Shaoqing öfkeyle bağırdı: "Nereye mi gidiyorum? Eşyalarımı almaya gidiyorum!"

"Şu an geri dönersen ölürsün."

"Dönmezsem asıl o zaman ölürüm! Geçiş belgem olmadan Tang başkentine nasıl girerim?" diye homurdandı. "Hem o adamlarla hiçbir alıp veremediğim yok. Ben yasalarına bağlı biriyim, bana neden zarar versinler?"

Chu Qiao kılıcını alıp ona bakmadan eşeğin yanına çömeldi: "Canın kıymetli değilse git o zaman. Bakalım belgeni alınca Tang'a gidecek canın kalacak mı?"

Sonra eşeğin başını okşadı: "Hey! Az önce beni kurtardın, beni buralara kadar taşıdın, teşekkür ederim!" Genç kızın yüzünde güller açtı, gözleri hilal gibi kısıldı, yanaklarında küçük gamzeler belirdi. O an her zamanki sert halinden eser yoktu, duru bir güzelliği vardı.

Bilgin, Chu Qiao'nun bu ani değişiminden ürkmüştü. Geri dönmeye cesaret edemeyip lafa girdi: "Hanımefendi, teşekkür edecekseniz bana etmeniz gerekmez mi? Sizi kurtaran benim, neden bir hayvana teşekkür ediyorsunuz?"

"Sen mi beni kurtardın?" Chu Qiao kaşlarını çatıp bu saf bilgine baktı ve hafifçe gülümseyerek sordu: "Ne zaman? Benim niye haberim yok?"

"Ah? Siz ne kadar mantıksız bir kızsınız? Kurtarıcınıza karşı bu ne tavır? Bir teşekkür yerine alay mı ediyorsunuz?"

"O askerleri sen mi öldürdün? Yoksa kuşatmayı sen mi yardın? Hiçbir şey yapmadın, ne hakla kurtarıcım olduğunu söylüyorsun?"

"Ben... ben..." Liang Shaoqing kekeledi: "Ben oraya girip onlara doğruyu anlattım, nasihat verdim ve sonra..."

"Ve sonra onlar da kılıçlarını bırakıp birer azize dönüştüler ve bizi serbest mi bıraktılar?"

Liang Shaoqing kalakaldı. Chu Qiao başını iki yana sallayıp ayağa kalktı, yanına gitti. Boyu ancak omuzlarına geliyordu ama elini omzuna koyup hafifçe vurdu: "Adalet duygunun olması

güzel ama biraz da akıl lazım. Gücün yetmiyorsa bir daha başkasının işine karışma. Eğer bu akıllı hayvan olmasaydı bugün ikimiz de öteki dünyayı boylamıştık."

Genç kız hafifçe gülümsedi, koynundan Xia İmparatorluğu'nda geçerli iki büyük banknot çıkarıp eline tutuşturdu. "Eşyalarını geri alamayacağın kesin. Bunları zararını karşılaması için al. İşlerini aksattığım için gerçekten üzgünüm. Burası hâlâ güvenli değil, seni aşağıdaki kasabaya kadar bırakabilirim, ne dersin?"

"Hıh!" Liang Shaoqing paraları elinin tersiyle itti. "Ben yedi chi boyunda, onuruyla yaşayan bir erkeğim! Kimseden korkum yok. Asıl senin yanın tekinsiz. Bu yaşta devlet tarafından arandığına göre ya azılı bir haydutsun ya da profesyonel bir hırsız."

Bilgin eşeğinin yanına gitti, tüm gücüyle hayvanı ayağa kaldırdı ve sendeleyerek yokuş aşağı çekmeye başladı.

Chu Qiao yerinde durup gülümseyerek gidişini izledi. Yerdeki paraları alıp arkasından bağırdı: "Kitap kurdu! Bu parayı gerçekten istemiyor musun?"

Liang Shaoqing arkasına bile bakmadan elini salladı: "Ölsem de istemem!"

Sözleri hâlâ havada asılıydı ama iki saat sonra Dongguo kasabasının at ve köle pazarında o adamı tekrar gördüğünde Chu Qiao kahkahasına engel olamadı.

"Hanımefendi, köle mi bakmıştınız? Şuna bakın, güçlü kuvvetlidir, bir tanesi üç-dört adamın işini görür. Ya şu? Eskiden dövüş ustasıydı, bir suça karışınca köleliğe düştü; hem dövüş bilir hem okuma yazma. Ah! Gözünüz de pek keskinmiş, şu yakışıklı olanı mı beğendiniz? Narin yapılıdır ama tam hanımefendilere layık bir uşak olur."

Köle tüccarı hevesle Chu Qiao'ya mallarını tanıtıyordu. Genç kızın gözleri kölelerin arasında gezindi ve köşede yüzü kıpkırmızı kesilmiş Liang Shaoqing'i işaret etti: "Efendi, şu kaça?"

"O mu?" Tüccar kurnazca gülümsedi, Chu Qiao'yu kenara çekti: "Onu muhafızlar yeni yakaladı. Geçiş belgesi yokmuş, bir

de askerlere el kaldırmış. Henüz kaydı kuydu yok, el altından satıyoruz. Bir fiyat verin, anlaşırsak sizindir."

Pazarlıktan sonra Chu Qiao, Liang Shaoqing'i peşine takmış kalabalık caddede yürüyordu. Kız alımlı ve sevimli, adam ise perişan halde olsa da asil duruşluydu; yoldan geçen herkes onlara bakıyordu. Özellikle Liang Shaoqing'in sırtındaki köle işareti ve bağlı elleri dedikodulara sebep oluyordu.

"Hey! Çabuk çöz şunları!"

Chu Qiao omuz silkerek geri baktı ve gülümsedi: "İnsan efendisiyle böyle mi konuşur?"

"Ne efendisi? Ben bir okumuş adamım, senin gibi birinin beni parayla pulla satın alması edebe aykırıdır! Hepsi senin yüzünden..."

"Yanlış!" Chu Qiao sözünü kesti. "Birincisi, başkasının işine karışmanı ben istemedim. İkincisi, beni sen kurtarmadın; aksine ben seni o askerlerin elinden aldım. Üçüncüsü, sana para verdim ama 'ölsem de almam' dedin. Eğer paran olsaydı muhafızlara giriş vergisini öder, köle diye yakalanmazdın. Yani her şey kendi suçun, benimle alakası yok."

"Sen... sen nankör kadın, ben..."

"Şrak!" İpler yere düştü. Chu Qiao gülerek paraları uzattı: "Burada ayrılıyoruz. Bir daha yakalanma."

"Yiğit adamın bir duruşu olur; ölsem de senin paranı almam!"

Liang Shaoqing'in kalabalıkta kaybolan sırtına bakan Chu Qiao başını sallayıp gülümsedi. Vakti kısıtlı olmasa ve başı belada olmasa gidip eşyalarını gerçekten geri alırdı. Hayat zordu, artık kendi başının çaresine bakacaktı.

Şehre at almak için girmek bile büyük bir risk teşkil ediyordu; daha fazla dikkat çekmemeliydi.

Tangma Tepesi'nde izi belli olunca tüm güneydoğu imparatorluğun pençeleriyle dolmuştu. Normalde iki günde alacağı yolu, saklanarak ancak beş günde geçebilmiş ve sonunda Baizhi Geçidi'ne elli li mesafedeki Xianyang şehrine varmıştı.

Baizhi Geçidi'ni geçip Bian Tang'a girmenin sadece iki yolu

vardı. Birincisi kara yoluydu; geçidin hemen ardındaki Baizhi şehrine girmek için resmi belgelere ve muhafızları ikna edecek yüklü miktarda rüşvete ihtiyaç vardı. Burası Bian Tang'ın en sıkı korunan kapısıydı. Chu Qiao'nun ne belgesi vardı ne de zorla geçme niyetindeydi; bu yüzden bu yolu eledi.

— 93 —

İkinci yol ise Chishui Nehri üzerinden su yolunu kullanmaktı. Savaş olmadığı için su üzerindeki denetimler kara kapısı kadar sıkı değildi. Chu Qiao, yüksek ücret karşılığında belgesiz yolcu taşıyan "karanlık gemilerin" olduğunu biliyordu. Bu yüzden tekrar şehre sızıp bu tür işleri yapan tüccarları soruşturmak zorunda kaldı.

Kara borsada iki gün dolandıktan sonra nihayet bir anlaşmaya vardı. Ertesi gece yarısı, otuz li ötedeki Ganshuigou mevkiinden tekneye binecekti.

Hava kararmıştı, Chu Qiao hızlı adımlarla caddede yürüyordu. Kimliğini gizlemek için erkek kıyafetleri giymişti; on altı-on yedi yaşlarında, duru tenli, yakışıklı bir delikanlıya benziyordu. Xianyang, Büyük Xia'nın sınır kapısı olduğu için çok geniş bir alana yayılmıştı. Her yerden gelen tüccarlar ve yolcular burayı Zhenhuang kadar canlı ve kalabalık kılıyordu. Gece yarısı olmasına rağmen sokaklar hâlâ insan doluydu, dükkânların çığırtkanları bağırıp duruyordu.

Su yoluna geçeceği için yeni aldığı atı pazarda ucuza sattı, yanına biraz erzak aldı. Tam ayrılacakken büyük bir köle taciri grubunun etrafındaki kalabalık dikkatini çekti. Chu Qiao kaşlarını çatarak baktı; meydanın ortasında devasa bir demir kafes duruyordu. İçeride seksen-doksan kadar genç köle vardı. Aralarında bilgin cübbesiyle duran bir adam hemen göze çarpıyordu. Birkaç orta yaşlı zengin kadın, sırıta sırıta adamı inceliyor, tüccara fiyat soruyorlardı.

"Hey!"

Chu Qiao kafese yaslandı, elindeki çekirdekleri çitlerken adama seslendi. Sonra bir çekirdek kabuğunu yere tükürüp, tam bir mirasyedi zengin çocuğu edasıyla gülümsedi.

Adam başını kaldırıp ona baktı, kaşlarını çattı. Tiksintiyle karışık bir ifadeyle cevap vermeden başını önüne eğdi.

"Ne çabuk unuttun beni? Şanslı adamsın, birkaç günde yeni bir sahip bulmuşsun kendine!"

Liang Shaoqing sesi duyunca irkildi, başını hızla kaldırdı. Onu süzüp tanıyınca sevinçle bağırdı: "Ah! Sen misin? Bu kıyafetler ne böyle?"

"Biliyorsun ya," dedi genç kız kısık bir sesle. "Ben azılı bir haydutum."

"Ha, doğru." Sonra hemen kendini düzeltti: "Hayır, hayır, sen haydut olamazsın. Kesin yetkililer yanlış karar verdi, suçsuz birine iftira attılar."

"Heh," Chu Qiao güldü. "Hangi rüzgâr esti de bizim 'yedi chi boyundaki onurlu yiğidimiz' böyle ağız değiştirir oldu? Hayırdır, bir rican mı var?"

"Hanımefendi, ne olur kurtar beni buradan," dedi Liang Shaoqing yüzünü asarak. "Benim köle gibi aşağılanmama göz yumamazsın. Ne dediysem inanmadılar, buraların yabancısıyım, beni senden başka kurtaracak kimse yok."

"Seni kurtarmak mı?" Genç kız elindeki çekirdekleri yere fırlatıp gözlerini fal taşı gibi açtı: "Nasıl olacakmış o?"

"Satın alacaksın tabii!"

"Olmaz öyle şey."

"Neden olmasın?"

Chu Qiao başını salladı: "Siz bir okumuş adamsınız; sıradan insanların sizi parayla pulla alıp satması edebe aykırıdır, makamınıza leke sürer. Siz benim hayatımı kurtardınız, size böyle bir hakaret edebilir miyim hiç?"

Liang Shaoqing'in yüzü kıpkırmızı oldu, bir süre kekeledikten sonra konuştu: "Vakit dar, durum acil... Bu 'edebi vakar' meselesini... şimdilik bir kenara bırakabiliriz."

Chu Qiao tam kahkahayı basacaktı ki, elli yaşlarında, ipekler içinde, yüzü boya küpüne dönmüş şişman bir kadının kalabalığı yararak geldiğini gördü. Kadın kafesin parmaklıkları arasından Liang Shaoqing'in yakasına yapıştı: "Bunu istiyorum."

Tüccar şaşırdı, sırıttı: "Hanımefendi, az önce konuştuğumuz

fiyat geçerli mi?"

"Ne dediysen o!"

"Tamamdır! Hemen hazırlıyorum!"

Liang Shaoqing'in rengi attı, yalvaran gözlerle Chu Qiao'ya baktı.

Kadının arkasında el pençe divan duran on kadar uşak ve yeni satın aldığı yirmi kadar köle vardı; hepsi de yakışıklı, boylu poslu gençlerdi.

Chu Qiao içinden "Vay be" dedi ve gülümseyerek öne çıktı: "Hanımefendi, maşallah bu yaşta bu kadar dinç adamı ne yapacaksınız? Bünyeniz kaldırır mı?"

Kadın sinirlendi, Chu Qiao'yu ters ters süzdü: "Nereden çıktı bu velet? Yıkıl karşımdan."

"İyiliğiniz için söylüyorum, bir tanesini bana bıraksanız?"

"Rüyanda görürsün!" Kadın bağırdı: "Bir daha ağzını açarsan bacaklarını kırdırırım!"

"Aman ne korkunç!" Chu Qiao kenara çekilip tüccara bağırdı: "Efendi! Bu kadın ne kadar veriyor? Ben iki katını veriyorum!"

Tüccar donup kaldı, gözlerinde altın parıltılarıyla Chu Qiao'ya baktı.

"İki katı mı?" Kadının sesi çığlık gibi çıktı: "Dört katını veriyorum! Benimle yarışacakmış!"

Chu Qiao kafese yaslanıp umursamazca konuştu: "On katı."

"Yirmi katı!"

Chu Qiao başını salladı: "Kırk katı."

"Yüz katı!"

"İki yüz katı!"

"Bin katı!"

"Vay be! Bin katı ha!" Chu Qiao neşeyle ellerini çırptı. "O zaman sizin olsun hanımefendi, ben bu kadar zengin değilim."

Tüccarın ağzı kulaklarına vardı: "Bayan Qian, normalde iki altın yapraktı, bin katı dediğinize göre iki bin altın yaprak eder.

Anlaştık!"

Kadın sadece o anlık hırsla bağırmıştı; bu züppe kölenin iki bin altın etmeyeceğini o da biliyordu. Gözlerini devirip bağırdı: "Bak sen! Tüccar Mu, bu çocukla birleşip beni dolandırmaya mı çalışıyorsunuz?"

"Aman efendim, ne haddimize! Sizi dolandırmaya kim cesaret eder!"

"Hıh! Almaktan vazgeçtim, görüşeceğiz sizinle!" Kadın uşaklarını toplayıp öfkeyle uzaklaştı.

Tüccar Mu şaşkın şaşkın bakındı, sonra Chu Qiao'ya doğru koşturdu: "Küçük bey, hanımefendi gitti. Madem bu köleyi beğendiniz, size satayım. Az önce dediğiniz gibi, iki yüz katı, yani dört yüz altın yaprak."

"Efendi, beni çocuk mu sanıyorsun?" Chu Qiao gülümsedi. "O kadınla inatlaştığım için o fiyatı verdim. Şimdi o gittiğine göre neden o kadar para vereyim? Prens mi satıyorsun köle mi?"

Tüccar kekeledi: "E... ne kadar veriyorsun peki?"

"En başta anlaştığınız fiyat: İki altın yaprak."

"Ne?" Tüccar Mu kaşlarını çattı. "Eski müşterimi küstürdüğüme değmez o zaman. Biraz artırman lazım."

Chu Qiao arkasını dönüp yürümeye başladı: "İster sat ister satma. Git eski müşterini bul o zaman."

"Hey! Dur, bekle!" Tüccar iç geçirdi. "Tamam be, lanet olsun, al senin olsun."

Liang Shaoqing derin bir nefes aldı ama Chu Qiao'nun bir sonraki cümlesiyle dünyası başına yıkıldı: "Yalnız efendi, bugün yanımda hiç nakit yok. Bir senet yazsam, sonra ödesem olur mu?"

Herkes donup kaldı. Tüccar Mu sinirden köpürdü: "Küçük bey, benimle dalga mı geçiyorsun? Altmış yaşındayım, bu şehirde yirmi yıldır ticaret yaparım, senin gibi müşteri görmedim!"

"Hey! Hey!" Liang Shaoqing fısıldadı: "Ne yapıyorsun? Versene parayı!"

"Gerçekten param bitti," dedi Chu Qiao yüzünü asarak.

"İnanmıyorsan ara üzerimi. Daha önce vereyim dedim, istemedin."

Liang Shaoqing'in yüzü kireç gibi oldu: "E ne yapacağız şimdi?"

"Yapacak bir şey yok, tek yol kaldı."

Liang Shaoqing ne olduğunu soramadan, genç kız bir anda keskin bir hançer çıkardı, bir kasırga gibi dönüp hançeri Tüccar Mu'nun gerdanına dayadı. Gülümseyerek konuştu: "Senet almazsan ben de zorla alırım."

Tüccar Mu'nun dişleri birbirine vurdu: "Bu... bu ne cüret!"

"Cüretim ne kadar büyük bilmem ama sizin cesaretiniz takdire şayan; boğazınızda bıçak varken hâlâ bu kadar düzgün konuşabiliyorsunuz."

"Bırak patronumuzu!"

Etraftaki kalabalık artıyordu. Chu Qiao etrafına bakıp Tüccar Mu'nun kulağına fısıldadı: "Bu kadar servetin varken iki altın yaprak için ölmek değer mi?"

Hançer adamın boynunda ince bir çizik açtı, bir damla kan süzüldü. Yaşlı tüccar can havliyle çığlık attı.

"Kes sesini!" Chu Qiao adamın kaval kemiğine bir tekme attı, kaşlarını çatıp buz gibi bir sesle gürledi: "Bırakın adamı!"

"Çabuk! Bırakın!" Tüccar Mu ağlayacak gibiydi.

Chu Qiao kafesin yanındaki atları fark etti. Bir anda havaya sıçrayıp Tüccar Mu'nun göğsüne sert bir tekme indirdi, Liang Shaoqing'i yakaladığı gibi atın sırtına attı ve "Deh!" diyerek toz duman içinde gözden kayboldu!

"Yakalayın onları!"

Tüccar Mu bağırıyordu ama onlardan eser kalmamıştı. Gecenin karanlığında, ay ışığı altında sadece boş sokaklar kalmıştı.

Şehir dışındaki eski bir tapınakta Liang Shaoqing samanların üzerine oturmuştu. Chu Qiao heybesinden erzak çıkarıp ona uzattı: "Ye biraz."

Bilgin inat edip almadı. Chu Qiao zorlamadı, birkaç banknot uzattı: "Yarın ayrılıyorum. Yollarımız farklı, bir daha başın belaya girerse seni kurtaramam. Al bunları."

Liang Shaoqing kaşlarını çattı: "Hani paran bitmişti?"

"Kim dedi param bitti diye?"

"Pazarda öyle dedin ya."

Chu Qiao gülümsedi: "Param var ama az kaldı. O adama verseydim sen ne yapacaktın?"

— 94 —

Liang Shaoqing bu sözlerle duygulandı, uzun bir sessizlikten sonra sordu: "Sadece bu kadar paran varsa ve hepsini bana verirsen, sen ne yapacaksın?"

"Bana bir şey olmaz," dedi Chu Qiao hafifçe gülümseyerek. "Benim yüzümden bu hale düştün. Kendi saflığın da payı var ama sorumluluk bende. Al bunları, bundan sonra daha dikkatli ol, her şeye burnunu sokma."

Liang Shaoqing bu sefer itiraz etmedi, paraları elinde tutup sessizce uzaklara daldı.

Chu Qiao derin bir nefes alıp sütuna yaslandı, pencereden görünen ayı izlemeye başladı. Bakışları durgun ve huzurluydu; o her zamanki keskinliği gitmiş, yerine bir kadının zarafeti gelmişti.

Liang Shaoqing başını kaldırıp ona baktı: "Nereye gidiyorsun?"

"Ben mi? Eve gidiyorum."

"Evin Tang'da mı?"

"Hayır," dedi genç kız başını sallayarak. "Evim çok uzaklarda, yolum çok uzun."

"Yollar tekinsiz, bir kız başına çok dikkat etmelisin."

Chu Qiao gülümseyip cevap vermedi. Kirpikleri ay ışığında yanaklarına uzun gölgeler düşürüyordu. Liang Shaoqing sessizliği bozup heyecanla ekledi: "Ben Bian Tang'a gidiyorum."

Chu Qiao alçak sesle "Anladım," dedi.

Liang Shaoqing'in sesinde büyük bir gurur ve özlem vardı: "Tang başkentine gidip Büyük Üstat Cao Zhongmou'yu ziyaret edeceğim."

"Bian Tang Ayinler Akademisi'nden Cao Zhongmou mu?"

"Evet! Onu tanıyor musun?"

Chu Qiao başını salladı: "Üstat Cao'nun şiirleri ve yazıları eşsizdir, dünyada onu tanımayan mı var?"

"Doğru söylüyorsun," dedi Liang Shaoqing. "Onca yolu onun için geldim, onu mutlaka görmeliyim."

"Birine hayranlık duymak güzeldir ama bazen uzaktan sevmek daha iyidir. Hayal kırıklığıyla dönersen yazık olur."

"Asla!" dedi Liang Shaoqing alınmış bir tavırla. "Üstat Cao bir dâhidir, neden hayal kırıklığına uğrayayım?"

"Öyle mi?" Chu Qiao gülümsedi. "Öyleyse umarım muradına erersin."

Dışarıdan gelen rüzgâr meşaleyi çatırdattı. Liang Shaoqing biraz durup çekinerek sordu: "Sahi, devlet seni neden arıyor?"

Chu Qiao başını kaldırmadan sordu: "Biliyorsun ya?"

"Neyi biliyorum?"

Genç kız umursamazca cevap verdi: "Sen demiştin ya; profesyonel bir hırsızım. Doğru söyledin, bir şey çaldım, yakalanınca peşime düştüler."

Liang Shaoqing donup kaldı. Chu Qiao gülümseyerek ona döndü: "Evet, yediğin yemek, elindeki para, hepsi çalıntı. Hatta seni satın aldığım para da başkasınındı. Şimdi durumunu biliyorsun; hâlâ o 'yiğit adam' gururunla paraları iade edip aç kalmakta ısrarcı mısın?"

"Ben... ben..."

Liang Shaoqing kekelerken Chu Qiao öyle bir kahkaha attı ki, bembeyaz dişleri ve parlayan gözleriyle bir an bilginin aklını başından aldı.

Ancak tam o sırada Chu Qiao'nun kaşları aniden çatıldı, gülüşü yüzünde dondu. Tetikteki bir leopar gibi doğruldu. Gece rüzgârı uğuldarken, sessizliğin içinden tapınağa yaklaşan sayısız ve hafif ayak sesi duyulmaya başladı.

Bu sefer Liang Shaoqing bile bir terslik olduğunu anlamıştı. Korkuyla kıza yaklaştı: "Tüccar Mu'nun adamları mı?"

Chu Qiao cevap vermedi ama içinden bu ihtimali eledi. Tüccar Mu'nun bu kadar disiplinli ve usta bir grubu toplaması

imkânsızdı. Ayak seslerinden gelenlerin eğitimli savaşçılar olduğu belliydi. Yavaşça ayağa kalktı, elini kılıcına attı: "Hemen arkama geç. Yaşayıp yaşamayacağın buna bağlı."

Sözü biter bitmez dışarıda beyaz bir ışık parladı. Tehlike! Chu Qiao'nun refleksleri inanılmazdı; vücudunu yana savurup ileri atıldı. Sağ kolunu savurmasıyla karanlığa bir hançer fırlatması bir oldu. Dışarıdan boğuk bir çığlık duyulurken, az önce durduğu yere gümüş bir ok saplandı.

Gelenler sağ bırakmamaya kararlıydı; bu gece ölüm kalım gecesiydi!

"Takip et beni!" Chu Qiao bağırdı, pencerenin yanına yuvarlanıp kılıcını çekti. Üzerine yağan ok yağmurunu kılıcıyla savuşturdu. Kapıda gürültüler koptu, bir grup siyahlı adam tapınağa daldı ve hiç konuşmadan kılıçlarını savurdular!

Kılıç parıltıları arasında iki siyahlı üzerine atıldı. Chu Qiao daha onlar hamle yapmadan birinin bileğini kavradı. Bir kemik kırılma sesi duyuldu; bileği çevirip adamı yere serdi. Adam acı içinde kıvranırken Chu Qiao havalanıp diğerinin göğsüne sert bir tekme indirdi. Adam kan kusarak geriye fırladı. Genç kız kılıcını çekip tam bir ölüm makinesine dönüştü; hamleleri sert, kaçışları kusursuzdu. Kan kokusu ve kızın vahşi enerjisi, siyahlıları bir an duraksattı.

"Saldırın! Ne bekliyorsunuz!"

Liderleri arkadan bağırıyordu. Chu Qiao ona soğuk bir bakış fırlatıp son bıçağını fırlattı. Bıçak sanki hedefi biliyormuş gibi adamın kalbine gömüldü. Adamın gözleri fal taşı gibi açıldı ve olduğu yere yığıldı.

Tapınak dar olduğu için içeri az kişi girebiliyordu. Chu Qiao'nun geçtiği yerde kılıcı parlıyor, her darbesi birini saf dışı bırakıyordu. Vücudunun her yerini silah gibi kullanıyor; eliyle, ayağıyla, dirseğiyle ölüm saçıyordu.

Ancak arkasından Liang Shaoqing'in çığlığı duyuldu. Chu Qiao düşünmeden yana savruldu; o sırada sol kaburgasında keskin bir acı hissetti. Yarasına bakacak vakti yoktu, kılıcını savurup rakibinin başını gövdesinden ayırdı. Fışkıran kanlar

Liang Shaoqing'in yüzüne sıçradı. Ömründe tavuk bile kesmemiş bilgin, sanki kendi kafası kesilmiş gibi feryat etti!

Yaralanan Chu Qiao daha da hızlanmıştı. Dar alanda bir sağa bir sola atılıyor, yerleri cesetlerle dolduruyordu.

"Bana sarıl!" diye bağırdı genç kız. Liang Shaoqing ne olduğunu anlayamadan kapıdan yeni bir grup içeri daldı. Chu Qiao belindeki kancalı halatı fırlatıp tavan kirişine taktı.

Bir maymun çevikliğiyle halata tırmandı. Liang Shaoqing ona sarılmaya fırsat bulamadan yeni bir ok yağmuru başladı. Chu Qiao kirişe tüneyip kancayı bilginin kemerine taktı ve halatın diğer ucundan asılarak aşağı atladı. Kendi ağırlığıyla Liang Shaoqing'i bir anda çatıya fırlatıvermişti!

"Okçular! Çatıya nişan alın!"

"Halatı tut!" Chu Qiao bağırdı ve hızla yukarı tırmandı. O sırada omzuna bir ok isabet etti, kanlar süzülmeye başladı.

"Ah! Yaralandın!"

"Kes sesini!" Chu Qiao çatıdaki kiremitleri tekmeleyip bir delik açtı ve Liang Shaoqing'i dışarı çekti.

Oklar kirişlere saplanırken aşağıdan sesler geliyordu: "Çatıdalar! Yakalayın!"

Fakat çatıya çıktıklarında Chu Qiao'dan eser kalmamıştı.

Siyahlılar birbirine baktı. Biri siyah dış giysisini çıkarıp öfkeyle yere attı; altından askeri üniforma çıktı. "Bu kadar hazırlığa rağmen kaçırdık! Yazıklar olsun bize!"

Diğeri başını salladı: "Tangma Tepesi'nde de çok kayıp verdik. Sıradan bir kız olsa imparatorluk bu kadar ödül koymazdı."

"Bence bu işi bırakalım."

"Bırakmak istesen de," dedi diğeri acıyla. "Onu bir daha yakalamak artık imkânsız."

Zifiri karanlıkta Liang Shaoqing, Chu Qiao'yu sırtına almış dar sokaklarda koşturuyordu. Kızın omzundaki yara kötüydü ama kaburgasındaki yara çok daha derindi, durmadan kan kaybediyordu.

Chu Qiao inleyerek fısıldadı: "İndir beni."

"Ne?"

"İndir dedim!"

Kızın sesi sertti: "Peşimizde değiller."

"Kim demiş peşinizde değiliz diye!"

Karanlığın içinden gelen bu sesle ikisi de donup kaldı. Tüccar Mu, yirmi kadar adamıyla karşılarına çıktı.

Liang Shaoqing bağırdı: "Yine mi sen!"

Tüccar Mu ona bakmadı bile; küçük gözlerini Chu Qiao'ya dikmiş, sırıtyordu: "Küçük bey, düşmanın çokmuş, herkes seni arıyor. Kısmete bak, ayağımıza kadar geldin."

Liang Shaoqing aniden doğrulup kollarını Chu Qiao'nun önünde siper etti, tüm cesaretini toplayıp bağırdı: "Beni alın! Ona dokunmayın!"

"Ona dokunmayalım mı?" Tüccar Mu hırladı: "İkinizi de bırakmayacağım!"

"Yakalayın şu veleti! Yakışıklı çocuk, iyi para eder!"

Adamlar üzerlerine çullandı. Zaten ağır yaralı olan Chu Qiao ve elinden iş gelmeyen Liang Shaoqing direnemediler.

Tüccar Mu elini savurdu: "Yürüyün! Pazara dönüyoruz!"

— 95 —

Dar ve zifiri karanlık odada genç kızın inlemesi, karanlığı yırtan bir şimşek gibi çakarak yanındaki Liang Shaoqing'i uyandırdı. Genç adam aceleyle emekleyerek Chu Qiao'nun yanına sokuldu ve telaşlı, kısık bir sesle seslendi: "Uyandın mı? Nasılsın?"

Chu Qiao kaşlarını çatmış, muazzam bir iradeyle gözlerini aralamıştı. Yeni uyanmanın verdiği mahmurluk bir saniyeden bile kısa sürdü; hemen ardından ağzını açıp boğuk bir sesle, "Seni gidi kitap kurdu, omzuma bastırıyorsun," dedi.

"Ah!" Liang Shaoqing irkilerek abartılı bir hareketle geriye sıçradı. Gerçekten de Chu Qiao'nun omzuna yüklenmişti ve yara yerinden ince ince kan sızmaya başlamıştı bile.

"Özür dilerim! Nasılsın, ölecek misin yoksa?"

Chu Qiao ona sabırsız bir bakış fırlattı. Sol kaburgasının altından dalga dalga yayılan acıya dişlerini sıkarak dayanmaya çalışıyordu. Ne fırtınalar atlatmış, ne dev dalgalarla boğuşmuştu da şimdi gelip bu sığ derede gemisi karaya oturmuştu; içindeki kasveti tarif etmek imkansızdı. Bereket versin ki sol kaburgasındaki ve omzundaki yaralar çok derin değildi, ölümcül sayılmazlardı. Ancak bu kirli ve karmaşık köle ininde kalmaya devam ederse, tedavi ve temizlik imkanı bulamazsa, er ya da geç işler sarpa saracaktı. Ayağa kalksa başının tavana çarpacağı bu daracık hücreye göz gezdirdi. Sadece tepeden sızan zayıf bir ışık vardı. Chu Qiao tek bir bakışla anlamıştı: Kendisi ve yanındaki şu kitap kurdu, tehlikeli şahıs olarak görülüp yer altı zindanına kapatılmışlardı.

Tam o sırada tepeden bir kilit sesi geldi. Dar merdivenlerden kahverengi giysili iki adam indi; her birinin elinde başparmak kalınlığında birer kamçı vardı. Kaba sesleriyle bağırdılar: "Sizi gidi it soyları! Kalkın çabuk!"

Liang Shaoqing'in korkudan beti benzi atmış, elleri ayakları

titremeye başlamıştı. Yıllardır kitaplar arasında el bebek gül bebek büyümüş olan bu okumuş adam, içindeki tutku ve özlemle memleketini terk edip Tangjing'e doğru yola çıkmış, ancak yolda başına gelmedik kalmamıştı. Dünyanın bu karanlık yüzü, rüyasında görse inanmayacağı türdendi. Yine de bu korkak kitap kurdu, titreyen bedeniyle Chu Qiao'nun önüne siper oldu ve büyük bir metanetle konuştu: "Siz... siz ne yapmaya çalışıyorsunuz? Buradan çıktığımda sizi yerel yetkililere şikayet edeceğim; insanları zorla köleleştirmekten, imparatorluk soylusuna saygısızca saldırmaktan, makam mevki gözetmemekten, nezaketsizlikten ve..."

"Şrak!" Kamçının gölgesi bir anda havada süzüldü ve Liang Shaoqing'in koluna indi. Bilgin adam yine de vakur çıktı; acıyla inlese de başını dik tutup gözlerini dikerek geri adım atmadı.

"Seni gidi aşağılık mahluk! Buraya düşmüşsün hâlâ o kibirli tavırlarını takınıyorsun. Bir daha ağzını açarsan o ağzına pislik doldururum da görürsün gününü! Lanet olasıca!"

İri yarı adam sövüp saymaya devam ediyordu; hırsını alamamış olacak ki kamçıyı bir kez daha savurdu. Ancak bu kez kamçı Liang Shaoqing'e değmedi. Arkasında oturan Chu Qiao, çevik bir hareketle kamçının ucunu yakalayıvermişti. Adam öfkeyle kamçıyı geri çekmeye çalıştı ama nafile; kamçı yerinden oynamıyordu. İyice hırslanan adam, uyduruk bir at binme duruşu alıp tüm gücüyle asıldı. Tam o anda Chu Qiao elini gevşetiverdi. Adam dengesini kaybedip "güm" diye geriye doğru savruldu ve kafasını sertçe toprak duvara çarptı.

"Herkesin dar boğazdan geçtiği zamanlar olur. İnsanlarla uğraşırken kendine bir çıkış yolu bırakman hayrına olur."

Chu Qiao'nun yüzü bembeyazdı, sesi ise buz gibiydi. Yere kapaklanan adam perişan bir halde ayağa kalktı; bağırıp çağırarak Chu Qiao'nun üzerine atılmaya yeltendi ama iki adım atmadan gayriihtiyari duraksadı. Karşısındaki küçük genç, yaşına rağmen sıra dışı bir heybete sahipti. Ağır yaralı ve kanlar içinde olmasına rağmen yüzü sakindi, en ufak bir panik belirtisi göstermiyordu. Bu nadir rastlanan soğukkanlılık, sürekli yetkililere şikayet etmekten bahseden o bilginden çok farklıydı.

"Kitap kurdu, yardım et de kalkayım."

Liang Shaoqing bir an duraksadı. "Kalkmak mı? Nereye gidiyoruz?"

Chu Qiao ona sabırsızlıkla baktı. Yaralı olduğu için canı burnundaydı ve açıklama yapacak hali yoktu. Duvara tutunarak ayağa kalktı. Liang Shaoqing hemen koluna girip ona destek oldu.

"Bu küçük kardeş işi biliyor," dedi adamlardan biri. "Lao Wu, şunlara kıyafetlerini verin, pazar açılmak üzere."

Kölelerin giydiği kaba kumaştan elbiseleri giydiler. Elbise dedikleri aslında ortasında kafa geçecek kadar delik açılmış, beline de bir ot parçası dolanmış bir çuldan ibaretti. Göğsünde ve sırtında kocaman bir "Köle" damgası vardı.

Sabahın ilk ışıklarıyla Xianyang şehri şenlenmişti. Dört bir yanından gelen tüccarlar ve yolcular sokakları doldurmuş, kuzeyin ve güneyin farklı lehçeleri birbirine karışmıştı. Seyyar satıcılar sokak başlarında bağırarak mallarını satmaya çalışıyordu; atlar, tahıllar, mücevherler, içkiler, tütünler, çaylar ve meyveler... Kıta üzerinde adı sanı duyulmuş ne kadar mal varsa hepsi buradaydı. Nereye baksan insan seli, omuz omuza bir kalabalık ve canlı bir refah havası hakimdi.

"Gir içeri!"

İri yarı adamın sert bir itişiyle ikisi de kafese yuvarlandı. Dev demir kafesin içinde yetmiş seksen kadar köle vardı; kadınlı erkekli, yaşlılı gençli... Kimi elli yaşlarında saçı sakalı ağarmış bir ihtiyar, kimi ise köşede büzülmüş, ürkek bir tavşan gibi etrafı izleyen yedi sekiz yaşlarında bir çocuktu.

"Şrak!"

Aniden savrulan bir kamçı kafesin içine daldı. Chu Qiao'nun sırtında bir yanma hissi oluştu, kamçı darbesiyle taze bir yara açılmıştı. Bunu gören Liang Shaoqing hemen Chu Qiao'nun üzerine kapandı, onu bedeniyle korumaya çalıştı. Kamçı sesleri kulaklarında yankılanıyor, köleler korkuyla çığlıklar atarak kafesin ortasında bir yumak gibi toplanmış, tir tir titriyorlardı.

"Uslu durun! Birazdan büyük müşteriler gelip adam seçecek.

Olay çıkaran olursa canına okurum, ona göre!"

Adam yumruğunu havada sallayıp hıhlayarak kasıla kasıla oradan uzaklaştı.

Kalabalık yavaşça dağıldı; kamçı yiyenler bitkin bir halde inliyordu.

"Hey," dedi Chu Qiao. Vücudu ateşler içindeydi; bu kadar hareket, zaten ağır yaralı ve kan kaybetmiş olan bünyesini iyice sarsmıştı. Başının döndüğünü hissederek bilginin omzunu hafifçe itti, sesi kısılmıştı: "İyi misin?"

Liang Shaoqing başını kaldırdı; hâlâ Chu Qiao'nun üzerindeydi. Kendine gelince telaşla üzerinden yuvarlanıp yere indi. Kafasını bir sarkaç gibi sallayarak, "İyiyim, iyiyim," dedi.

"Beni kenara yasla."

Liang Shaoqing denileni yapıp onu kafesin bir köşesine yasladı. Chu Qiao kaşlarını çatmış, yarasının acısına direnerek alçak sesle konuştu: "Birazdan köle almaya gelecekler. Satılmamız lazım, buradan bir an önce kurtulmalıyız."

Liang Shaoqing şaşırdı. "Birinin kölesi mi olacağız yani?"

"Şu halimizle kaçmamız imkansız." Chu Qiao'nun yüzü kıpkırmızıydı, hafiften ateşi çıkıyordu ve konuşacak mecali kalmamıştı. Gözlerini yavaşça kapattı, başını yorgunlukla bilginin omzuna yasladı. "Yaralarımı iyileştirecek bir yer bulmam lazım," diye fısıldadı.

Liang Shaoqing'in bedeni bir anda kaskatı kesildi. Genç kızın nefesi, boynuna ılık bir esinti gibi çarpıyordu. Adamın yüzü, hasta olan Chu Qiao'nunkinden bile daha fazla kızardı. Telaşla başını salladı: "Evet, evet... Haklısın, mantıklı."

Bir süre sonra Chu Qiao'dan ses çıkmayınca başını eğip baktı; kız uyuyakalmıştı. Nefesi cayır cayır yanıyordu, belli ki ateşi yükseliyordu. Liang Shaoqing'in yüreği ağzına geldi; elini kızın alnına koydu, ateşler içindeydi. Onu yavaşça yere yatırıp başını kendi dizine koydu ama bu çaresizlikten nasıl kurtulacaklarına dair aklına hiçbir fikir gelmiyordu.

Xianyang sokaklarında insan seli ve araba gürültüsü eksik

olmuyordu. Tam o sırada ana caddeden bir süvari birliği geçti. En önde bembeyaz bir atın üzerinde, fevkalade yakışıklı bir adam vardı. Yüzünde hafiften şeytani bir eda, hafifçe yukarı çekik göz kenarları, şakaklarına kadar uzanan kılıç gibi kaşları, düzgün bir burun yapısı ve derin bakışları vardı. Arkasında kalabalık ve heybetli bir muhafız birliğiyle caddede ağır ağır ilerliyordu.

"Efendim," dedi Zhu Cheng atıyla yanına yaklaşarak kısık sesle. "Önümüzdeki Su Taşıma Makamı. Zhu Ting önceden gidip her şeyi ayarladı. Biantang'dan gelen elçiler orada bizi bekliyor. Oraya vardığımızda su yoluyla sınırdan geçebiliriz."

Zhuge Yue hafifçe başıyla onayladı. Yakışıklı siması ve görkemli kafilesi sıradan halkı ürkütüyor, geçtiği yerlerde insanlar bir dalga gibi kenara çekiliyordu. Arada bir cesur genç kızlar, cilveli bakışlarla ona bakıyor, onu baştan çıkarmaya çalışıyorlardı.

Sabah güneşi yükselip sisi dağıtırken, Zhuge Yue lacivert, nakışlı bir kaftan ve gümüş kemeriyle ilerliyordu. Seyyar satıcıların bulunduğu bölgeden geçerken genç soylu aniden kaşlarını çatıp atının dizginlerini asıldı. Tüm kafile durdu. Herkes şaşkınlıkla Zhuge Yue'nin baktığı yöne döndü; orada allı pullu fenerlerin, takıların ve süs eşyalarının satıldığı tezgahlar vardı. Tezgahların önünde bir grup genç kız ve kadın, kendilerine uygun bir şeyler seçmeye çalışıyordu. Atlı soyluyu gören kadınlar, bakışlarının kendilerine dönmesi ümidiyle heyecanla o tarafa baktılar.

Zhuge Yue bir süre derin ve gizemli bakışlarla orayı süzdü. Sonra aniden atını çevirdi, arkasında hayal kırıklığıyla iç çeken kızlara dönüp bakmadan dört nala uzaklaştı.

Herkes şaşkınlık içinde efendilerini takip etti.

O sırada bir seyyar satıcı, gitmeye hazırlanan bir kızın kolundan tuttu: "Hanımefendi! Bu tavşan fenerini istemiyor muydunuz?"

"İstemez, kalsın!" dedi kız sabırsızca ve arkadaşlarıyla oradan ayrıldı.

Gong sesleri gümbür gümbür yankılandı; köle pazarı

açıldığında ortalık iyice şenlendi. Mu Patron'un işleri bugün tıkırındaydı. Hem önceden ayarlanmış büyük bir sevkiyatı vardı hem de perakende satışlar durmak bilmiyordu. Cüzdanına bakıp sırıtırken boncuk gibi gözleri iyice kısıldı, sapsarı dişleri meydana çıktı.

"Hanımefendi! Hanımefendi!" Liang Shaoqing, binbir güçlükle bulduğu bir kase suyu dikkatle Chu Qiao'nun dudaklarına yaklaştırdı. "Uyan, biraz su iç," diye fısıldadı.

Kalabalık mahşer yeri gibiydi. Halk, Mu Patron'un tezgahının önünde toplanmış, sergilenen güçlü kuvvetli ya da güzel köleleri izliyordu. Alıcılar kafeslerin etrafında dönüp duruyor, sanki hayvan seçer gibi kölelerin dişlerine, vücut yapılarına ve yüzlerine bakıyorlardı. Hatta bazıları kadın köleleri "denemek" istiyordu; Mu Patron her türlü hizmeti düşünmüştü, sağ taraftaki küçük kulübeler bu beyefendilerin keyfi için hazırlanmıştı.

Zhuge Yue oradan geçerken, altmış yaşlarında bir ihtiyar on kadar küçük kız köleyi satın almıştı. Halk bu durumu tartışırken Mu Patron daha bir şevkle bağırmaya başladı. Ön taraf o kadar kalabalıktı ki Zhuge ailesinin kafilesi geçemez olmuştu.

"Efendim, ben gidip bir bakayım," dedi Yue Qi. Artık büyümüş, güçlü bir yapıya ve dingin bakışlara sahip, kılıç ustalığına ermiş bir savaşçı olmuştu.

— 96 —

Zhuge Yue başıyla onay verdi; Yue Qi yanına birkaç adam alıp yolu açmak için öne atıldı. Zhuge Yue'nin bakışları ilgisizce pazarda geziniyordu ki aniden köle kürsüsünden gelen küçük kızların hıçkırıklarını duydu. Dönüp baktığında, çocukların on bir on iki yaşlarında, hatta bazılarının sekiz dokuz yaşlarında olduğunu gördü. Her birinin üzerindeki giysiler paramparçaydı, birer dilenciye benziyorlardı. Onları alan altmışlık ihtiyar, üzerinde görgüsüzce altın sikkeler nakşedilmiş kıpkırmızı bir kaftanla, sarı dişlerini sergileyerek iğrenç bir kahkaha atıyor, çocukların taze yüzlerini okşuyordu.

Zhuge Yue'nin kaşları yavaşça çatıldı, gözlerinde gizleyemediği bir tiksinti belirdi. Hafifçe elini kaldırdı; Zhu Cheng hemen yanına sokuldu. Zhuge Yue soğuk bir sesle, "Git, o çocukları satın al," dedi.

"Efendim?" Zhu Cheng şaşırmıştı. "Köleleri ne yapacağız? Yolculukta bize ayak bağı olurlar."

"Sana al dediysem al, ne çok konuşuyorsun?"

Zhu Cheng azarı yiyince boynunu büküp öne doğru ilerledi.

Tam o sırada büyük bir küfür savruldu. Zhuge Yue başını çevirdiğinde, köle kafesinin içinde temiz yüzlü, soylu tavırlı bir erkek kölenin bir tekmeyle kenara fırlatıldığını gördü. Adam ayağa kalkıp heyecanla bir şeyler anlatmaya çalışıyordu ama mesafe uzak olduğu için dedikleri duyulmuyordu.

Zhuge Yue başta pek önemsemedi ancak gayriihtiyari kafesin köşesine gözü takıldı. Zayıf, ufak tefek bir genç yerde boylu boyunca yatıyordu. Omzu diğer kölelerin gölgesinde kalmıştı; sadece vücudunun alt kısmı ve bembeyaz, narin elleri görünüyordu.

O an, beyninde bir şimşek çaktı! Zhuge Yue'nin kaşları çatıldı, bakışları keskinleşti. Sadece bir el görmüştü ama bu el ona tarif edilemez bir aşinalık hissi vermişti. Kalbi sanki kaynar sularla

yıkanmış gibi fokurdamaya başladı. Düşünmeye vakit bulamadan, tarif edilemez bir dürtüyle atından atladı. Kalabalığı yararak öne doğru atıldı.

Kalabalık mahşer yeri gibiydi; Zhuge Yue'nin sertçe yol açması çevredekilerin küfürlerine neden oluyordu. Ama o bunları duyacak durumda değildi. Tüm gücüyle en öne ulaştı, kafesin demir parmaklıklarına yapıştı ve az önce o eli gördüğü yöne bakmaya başladı.

Kafesin içi leş gibi kokuyordu; her yer korku dolu gözler ve büzülmüş bedenlerle doluydu. Birçok köle ona ürkekçe bakıyor, onun keskin ve sert bakışlarını görünce hemen gözlerini kaçırıyorlardı.

Yoktu... Yoktu... Yine yoktu!

İçindeki öfke dalga dalga yükseliyordu. Zhuge Yue inanmak istemezcesine tekrar tekrar baktı ama en ufak bir iz bulamadı. Yanlış mı görmüştü? Adam, kafesin önünde hınçla dururken kaşlarının arasındaki çizgi derinleşti.

"Efendim!" Yue Qi kalabalığı yararak yanına geldi. Zhuge Yue'ye tuhaf bir bakış fırlattıktan sonra alçak sesle, "Yol açıldı, gidebiliriz," dedi.

"Efendim! Efendim!" Zhu Cheng, arkasında on kadar küçük kızla koşarak geldi. Bu küçük köleler, o yaşlı sapığın elinden kurtulup böyle soylu ve yakışıklı bir efendiye satıldıkları için içten içe seviniyorlardı. Yüzlerindeki korku yerini hafif bir rahatlamaya bırakmıştı.

Kafesteki diğer köleler, bu zengin beyefendinin kendilerini de kurtarması ümidiyle onlara imrenerek bakıyorlardı.

"Efendim?" dedi Zhu Cheng çekinerek. Efendisi kafese öylece dalıp gitmişti; acaba başka bir köleyi mi gözüne kestirmişti?

"Gidelim." Zhuge Yue arkasını döndü ve adamlarıyla birlikte o karmaşayı terk etti. Tam arkasını döndüğü anda kafesin içinden acı dolu bir çığlık yükseldi; ancak o sırada yeni bir grup kadın köle kürsüye çıkarıldığı için halkın tezahüratları bu çığlığı bastırdı. Zhuge Yue hiçbir şey fark etmeden Mu Patron'un tezgahından uzaklaştı, Su Taşıma Makamı'na doğru atını sürdü.

Uykusundaki genç kız acıyla inleyip Liang Shaoqing'in kollarına yığıldı. Yaşlı bir hekim, elindeki ok ucunu Mu Patron'a göstererek, "Bakın, şu okun boyuna bakın! Bir gün daha omuzda kalsaydı, Büyük Ölümsüzler bile onu kurtaramazdı!" dedi.

Kafesin arkasındaki derme çatma çadırda Mu Patron sabırsızca konuştu: "Canı sağ kalsın yeter. Birazdan büyük bir alıcı gelecek, onu kalabalığın arasına karıştırıp satarız. Elimizden çıktıktan sonra ölmüş mü kalmış mı umurumda değil."

Bunu deyip arkasını döndü ve gitti.

Liang Shaoqing derin bir nefes alıp hekime döndü: "Efendi, size minnettarım."

Hekim iyiliksever bir adamdı. İç çekerek, "Bu küçük kardeş ilaç ve pansumanla biraz dinlenirse toparlar. Ama asıl sen... Onu tedavi ettirmek için o kadar dayak yedin. Okumuş bir adama benziyorsun, bu eziyete nasıl katlandın? Yazık, çok yazık!"

"Merak etmeyin efendim, ben iyiyim."

"Gel bakalım, sana da bir bakayım."

Dışarıda hayat tüm hızıyla devam ediyordu. Haziran ayı gelmişti, güneydoğunun sıcağı bastırıyordu. Kuşlar cıvıldıyor, Xianyang şehri her zamanki ihtişamıyla ışıldıyordu.

Zhuge Yue atının üzerinde derin düşüncelere dalmış, sessizce ilerliyordu.

"Efendim? Efendim?"

Zhu Cheng birkaç kez seslenince ancak duyabildi. Genç adam irkilerek, "Ne oldu?" diye sordu.

Zhu Cheng iç çekerek tekrarladı: "Birkaç at ve bir araba almamız lazım. Bu çocuklar bizimle Tangjing'e kadar yayan koşamazlar ya."

Zhuge Yue arkasına baktı. Küçük kızların binecek atları yoktu; efendinin atının arkasından nefes nefese koşuyorlardı. Üstleri başları perişan, yüzleri kıpkırmızıydı. Ter içinde kalmışlardı ama gözleri umutla efendilerine bakıyordu.

"Pekala," dedi Zhuge Yue başıyla onaylayarak. "Üstlerine de düzgün bir şeyler alın."

"Emredersiniz efendim, hemen hallediyorum."

Zhu Cheng ayrılınca kafile yola devam etti. Arkadaki muhafızlar fısıldaşıyordu: "Efendimiz kölelere karşı ne kadar merhametli."

"Bilmiyor musun? Efendimiz kölelere karşı her zaman naziktir."

"Kesin sesinizi!" Yue Qi arkasına dönüp fısıldaşanları azarladı.

Kafile yarım saat kadar ilerleyip pazardan uzaklaştı. Sokaklar sakinleşmişti; ileride Su Taşıma Makamı görünüyordu.

"Efendim!"

Arkadaki atlıların nal sesleri yaklaştı. Zhu Cheng, yeni aldığı sekiz at ve iki arabayla hızla yetişti.

"Efendim, her şey hazır."

Zhuge Yue başıyla onayladı. Gözleri atların üzerinde gezinirken aniden kaşları çatıldı, bakışları bir avını gözleyen leopar gibi keskinleşti.

Zhuge Yue atını ileri sürüp simsiyah bir atın yanına geldi. Bu at diğerlerinden farklıydı; o yaklaşınca huysuzca geri çekildi. Bağlı olmasına rağmen huzursuzca toprağı eşeliyor, vücudundaki yara bere izlerinden ağır bir şiddete maruz kaldığı belli oluyordu.

"Liuxing?"

Zhuge Yue'nin alçak sesi duyulunca atın kulakları dikildi; heyecanla ona baktı. Zhuge Yue'nin yüzü bir anda değişti, sesi titreyerek tekrar seslendi: "Liuxing, gerçekten sen misin?"

At neşeyle kişneyip efendisine sokuldu, burnunu Zhuge Yue'nin avucuna sürterek tanıdık birini görmenin sevinciyle sesler çıkardı.

"Bu atı nereden aldın?"

"Şey... Az ilerideki at pazarından."

"Beni oraya götür."

Zhu Cheng, "Efendim, vakit daralıyor, acaba..." diyecek oldu.

"Götür beni!"

Zhuge Yue'nin sesi buz gibiydi. Zhu Cheng korkuyla diz

çöküp, "Emredersiniz efendim," dedi.

Hızla at pazarına vardılar. At satıcısı bir sorun olduğunu sanıp telaşla yanlarına geldi.

"Bu atı nereden buldun?"

Satıcının yüzü değişti, zoraki bir gülümsemeyle, "Efendim şaka yapıyorsunuz, bu benim kendi atım, taylığından beri ben bakarım," dedi.

Zhuge Yue'nin yüzü asıldı, sesi gürledi: "Sana son kez soruyorum, nereden buldun?"

"Efendim, yalan söylemiyorum!"

"Konuşacak mısın yoksa!" Şrak diye bir ses duyuldu; Yue Qi kılıcını çekip adamın boğazına dayadı.

"Efendim merhamet edin! Anlatacağım!" Adam dizlerinin üzerine çöktü. "Geçen gün Tangma Tepesi'nden geçerken yolda buldum. Sahipsiz gibi başıboş geziyordu, ben de alıp getirdim. Sizin atınız olduğunu bilsem yemin ederim dokunmazdım!"

"Deh!"

Zhuge Yue atını geldiği yöne çevirdi. Zhu Cheng şaşkınlıkla, "Efendim, nereye?" diye sordu.

Zhuge Yue'nin bakışlarında tarif edilemez bir ateş yanıyordu. Alçak ama kararlı bir sesle, "Köle pazarına," dedi.

Sokaklar yine hareketlendi. Zhuge Yue'nin birliği fırtına gibi geçerken ortalık birbirine girdi. Lacivert kaftanı rüzgarda bir kartalın kanatları gibi dalgalanıyor, atının nalları tozu dumana katıyordu.

Zhuge Yue ve adamları uzaklaşırken, başka bir kafile ağır ağır yaklaştı. Yaşlı, vakur bir kahya arabadan indi. Mu Patron, yerlere kadar eğilerek onu karşıladı: "Hoş geldiniz efendim, her şey hazır, buyurun seçin."

Altmış yaşlarındaki kahya, tertemiz mavi bir kaftan giymiş, beline beyaz bir kuşak bağlamıştı. Saçları özenle taranmıştı. Hiç konuşmadan kölelerin önüne geçti, her birini dikkatle süzdü. Sonra parmağıyla tek tek işaret etmeye başladı.

"Bu, bu, şu ve şu..."

Mu Patron hemen not alıyordu. Yaşlı adam kısa sürede yirmi beş köle seçti ve arkasını döndü: "Tamam, bu kadar yeter."

"Ha?" Mu Patron şaşırdı. "Bu kadar mı? Efendim, arkadaki kulübelerde daha güçlü kuvvetli olanlar var, isterseniz bir de oraya bakın."

"Bu kadar dedim, laf kalabalığı yapma."

Yaşlı adamın otoriter sesi Mu Patron'u susturdu. "Emredersiniz efendim, haddimi aştım."

Tam gitmek üzereyken berrak bir ses yükseldi: "Efendi, lütfen durun!"

Yaşlı adam duraksayıp arkasına döndü. Temiz yüzlü, entelektüel tavırlı bir gencin kölelerin arasından öne atıldığını gördü. Gencin yüzü heyecandan kızarmış, dudakları kurumuştu. Dudaklarını yalayıp konuşmaya başladı: "Efendi; sekiz tarihi ezbere bilirim, altı sanatta ustayım. Küçüklüğümden beri klasik metinler, strateji kitapları, ahlak felsefesi ve kadim yazıtlar üzerine çalıştım. Arp çalabilir, satranç oynayabilir, kaligrafi ve resim yapabilirim. Çay ve tütsü sanatından anlarım. Lütfen beni de satın alır mısınız?"

Yaşlı adam kaşlarını çattı, sesi tok ve mesafeliydi: "Ben ağır işlerde çalışacak köle arıyorum, hoca değil."

"Ağır iş de yaparım!" dedi Liang Shaoqing hemen. Aklından ağır işlerin neler olabileceğini geçirmeye çalışarak devam etti: "Mürekkep dövebilir, kağıt kesebilir, kitapları havalandırabilirim. Hatta... Hatta ateş yakabilir, su taşıyabilir, odun kırabilirim!"

"Gerçekten 'Lanzhi Yazıtları'na hakim misin?"

Alçak, vakur ve huzur veren bir ses duyuldu. Mavi perdeli arabanın perdesi, solgun bir el tarafından aralandı. İçerideki adamın bakışları bir bahar gölü kadar durgundu. Hava soğuk olmamasına rağmen gümüş işlemeli bir pelerin giymiş, kapüşonunu yarıya kadar çekmişti.

"Biraz bilirim efendim. Lanzhi Yazıtları çok derindir; 'hakimim' demek sizin gibi bir soylunun huzurunda hadsizlik olur."

Genç soylu başıyla onayladı. Henüz yirmi beş yirmi altı yaşlarındaydı ama tavırlarında nadir rastlanan bir olgunluk ve dinginlik vardı. "Qing Amca, onu da al," dedi.

"Efendim!" diye bağırdı Liang Shaoqing aniden. "Bir de kardeşim var, çok hasta. Biz birbirimizden ayrılamayız. Onu da satın alabilir misiniz?"

Genç soylu, Liang Shaoqing'in işaret ettiği yöne baktı; orada bitkin bir halde yatan Chu Qiao'yu gördü. "Pekala," dedi.

Liang Shaoqing sevinçle ellerini çırpıp Chu Qiao'nun yanına koştu. Onu kucağına alırken, "Kurtulduk! Kurtulduk!" diye mırıldandı.

Chu Qiao nefes almakta zorlanıyordu. Ok ucunun çıkarılması tüm gücünü tüketmişti. Sesi bir sinek vızıltısı kadar zayıftı: "Teşekkür ederim."

Liang Shaoqing sadece başını sallıyordu. Sonra bir şey hatırlamış gibi eğilip fısıldadı: "Sahi, adın ne? Sana nasıl hitap edeyim?"

Chu Qiao, "Madem kardeşim dedin, senin soyadını alayım. Bana Xiao Qiao de yeter," dedi.

"Tamam. Benim adım Liang Shaoqing, lakabım Zhangyu."

Chu Qiao başıyla onayladı: "Liang Kitap Kurdu."

Liang Shaoqing şaşırdı, kaşlarını çatıp sahte bir kızgınlıkla, "Hey! Ağabey demen lazım!" dedi.

Ama Chu Qiao onu duyamıyordu bile; başı yana düştü ve bilincini kaybetti. O sırada Qing Amca denilen yaşlı adam yanlarına geldi. Chu Qiao'ya bir bakış atıp, "Hemen arabaya binin, yanımızda hekim var," dedi.

Araba, halkın gıptayla bakan gözleri ve havada uçuşan tozlar arasında sabah sisinin içinde kaybolup gitti.

Mu Patron, hırsla ellerini ovuşturuyordu. Adamlar gözden kaybolmuştu ama o hâlâ söyleniyordu. Yanındaki uşaklardan biri, efendisinin suratını görmeden sırıttı: "Efendi, köşeyi döndük!"

"Ne köşesi be!"

Mu Patron gürledi: "Koskoca soylu aile dedik, bir fare kadar cimri çıktılar. Üç beş kuruş için saatlerce pazarlık yaptılar, lanet olsun!"

Uşak şaşırdı: "Hiç öyle görünmüyorlardı. Kimmiş bunlar efendi?"

"Zıkkımın kökü!" Mu Patron elindeki defteri yere fırlattı. "Lao

San'ın tavsiyesiyle geldiler, muhtemelen o da bilmiyordur. Bu devirde soylu ailelerin durumu kesat ama hâlâ fiyakalarından ödün vermiyorlar. Allah'ın cezaları!"

"Kapatın tezgahı!" diye bağırdı Mu Patron hırsla. "Bugün uğursuzluk var üstümde. Sabah kazandığımızı şimdi kaybettik. Ne lanet bir gün!"

Sokaklar gürültülüydü; Xianyang sokaklarında yemek kokuları tütüyordu. Yabancı tüccarlar merakla etrafa bakıyor, ufak tefek hediyelikler alıyorlardı. Köle pazarının yanındaki satıcıların işleri bugün harikaydı.

Birden satıcının gözleri parladı; az önceki o ihtişamlı soylu genç yine atını dört nala sürerek geri gelmişti. Yüzü çok ciddiydi, belli ki önemli bir şey olmuştu. Sıradan halkın en büyük eğlencesi böyle olayları izlemekti. Satıcı, başına bir iş gelmeyeceğini bilmenin rahatlığıyla boynunu uzatıp izlemeye başladı.

Zhuge Yue ve adamları Mu Patron'un tezgahına vardığında, onlar toparlanmış gitmek üzereydi. Yue Qi öne çıkıp soğuk bir sesle, "Durun bakalım," dedi.

Mu Patron hayatı boyunca çok insan görmüştü; kimin parası var kimin yok bir bakışta anlardı. Hele ki bu adam az önce başkasının aldığı köleleri hiç pazarlık etmeden geri almıştı; böyle bir fırsatı kaçıramazdı. Hemen yaltaklanarak yanlarına koştu: "Efendi hazretleri, size nasıl hizmet edebilirim?"

Zhuge Yue cevap vermedi. Buz gibi bir ifadeyle arkadaki bağlı kölelere doğru yürüdü.

Mu Patron şaşırıp önüne geçmeye çalıştı: "Efendim, şey..."

"Şrak!" Yue Qi'nin kılıç kını Mu Patron'un boğazına dayandı. "Dur orada. Sana yaklaş diyen oldu mu?"

Mu Patron ellerini ovuşturup geri çekildi. Tecrübeleri ona, bu adamların şakası olmadığını söylüyordu.

Bir süre sonra Zhuge Yue arkasına döndü ve Mu Patron'un karşısına dikildi: "Bütün kölelerin bunlar mı?"

"Evet efendim, hepsi burada. Tezgahı kapatıyordum, arkadaki

kulübelerdekileri de çıkardım. Beğendiğiniz biri mi var?"

Zhuge Yue'nin kaşları çatıldı, dudakları kaskatı kesildi. Uzun bir sessizlikten sonra kelimelerin üzerine basarak sordu: "Emin misin? Hepsi burada mı?"

Bu kısa soru Mu Patron'un alnından terler boşanmasına yetti. Telaşla arkasına dönüp köleleri saydı: "Yemin ederim efendim, hepsi burada. Sizi kandırmaya cesaret edebilir miyim hiç?"

Zhu Cheng, efendisinin niyetini anlamıştı. Çekinerek yanına yaklaştı: "Efendim, acaba yanlış mı gördünüz? Xing'er Hanım'ın yetenekleriyle, onu yakalamaya kimin gücü yeter?"

Zhuge Yue cevap vermedi; öylece durup düşüncelere daldı. Sabah güneşi sisi dağıtmış, Xianyang'ın her yanına altın sarısı bir sıcaklık yayılmıştı. Şehrin içinden geçen nehirde yolcular sandallarıyla süzülüyor, manzara bir mürekkep tablosunu andırıyordu.

Zhuge Yue tam gitmek üzereyken, arkadaki derme çatma kulübeden siyah yüzlü bir adam fırladı. Dışarıdaki soyluları fark etmeden heyecanla bağırdı: "Efendi! O veledin üzerinden harika bir kılıç çıktı, çok para eder bu!"

Herkesin bakışları o yöne kilitlendi. Zhuge Yue bir anda atılıp adamın elindeki kılıcı kaptı ve "şrak" diye kınından çıkardı!

O an, kılıçtan yayılan muazzam ışık herkesin gözlerini kamaştırdı. Kılıcın kabzası kadim bir işçiliğe sahipti; üzerinde kan kırmızısı hareler ve kadim mühür yazısıyla iki kelime kazınmıştı: **Poyue!**

Zhuge Yue'nin yüzü bir anda kaskatı kesildi. Kılıcı adamın boğazına doğrultup gürledi: "Bu kılıcı nereden buldun?"

"Şey... Ben... Yolda buldum efendim."

Kılıç havada bir ejderha gibi uğuldadı; Zhuge Yue'nin lacivert kolları rüzgarda savruldu. Kılıcın ucunu Mu Patron'un gırtlağına dayayıp fısıldadı: "Konuşacak mısın?"

"Merhamet edin! Efendim merhamet edin! O kılıç bir kölenindi!"

"Nerede o köle?"

Mu Patron korkudan ne yapacağını şaşırmıştı: "Az önce satıldı!"

"Satıldı mı?" Zhuge Yue soğukça hıhladı. "Anlaşılan canın sıkılmış senin!"

"Efendim, yemin ederim doğru söylüyorum! İsterseniz çevredeki dükkanlara sorun, az önce bir grup köle satın alındı, o da onların arasındaydı!"

Mu Patron dizlerinin üzerine çöküp kafasını yere vurmaya başladı. Zhuge Yue çevredekilere bir bakış attı ve sordu: "Kim aldı? Ne kadar zaman oldu?"

"Daha yeni gittiler, bir tütsü yanımı bile olmadı! Ama kim olduklarını bilmiyorum, yemin ederim bilmiyorum!"

Caddenin sonundan hafif bir rüzgar esti, yerdeki tozları havalandırdı. Zhuge Yue'nin kaftanı rüzgarda dalgalanıyor, siyah saçları gece gibi parlıyordu. Kalabalığın ortasında öylece kalakalmıştı; bakışlarında nadir görülen bir şaşkınlık ve çaresizlik vardı. İnsan seline bakarken gözlerinde binbir duygu çarpışıyordu: geç kalmış bir öfke, pişmanlık ve derin bir hayal kırıklığı.

"Yaralı mıydı? Durumu nasıldı?"

Mu Patron o kadar kurnazdı ki, bu "küçük beyefendinin" sıradan biri olmadığını çoktan anlamıştı. "Çok ağırdı efendim. Sol kaburgasında kılıç, omzunda ok yarası vardı. Dün gece şehir dışındaki tapınakta buldum onu. En iyi hekimleri getirtip canını zor kurtardım. Efendim, ben cahillik ettim, onun sizin dostunuz olduğunu bilemedim. Onu köle diye sattım, affedin beni!"

"Küçük beyefendi mi?" Zhuge Yue kaşlarını çattı, sonra durumu anladı. Mu Patron'a bakıp her kelimenin üzerine basarak konuştu: "Sen gerçekten ölmeyi hak ediyorsun!"

— 98 —

Zhuge Yue'nin sesi alçaktı ama içinde muazzam bir ölüm ve kan kokusu barındırıyordu. Mu Patron korkudan dili tutulmuş halde kalakaldı. Genç adam devam etti: "Bu dünyada onun tek bir efendisi vardır, o da benim. Sen kim oluyorsun da onu bir mal gibi satmaya cüret ediyorsun? Ölmeyi gerçekten hak ediyorsun."

"Efendim, ben... ben..."

"Yue Qi, burayı sana bırakıyorum. Dönüş yolunda bu adamı bir daha burada görmek istemiyorum."

Yue Qi öne çıkıp selam verdi: "Emredersiniz."

Zhuge Yue, Mu Patron'un yalvarmalarına aldırmadan atını sürdü ve kalabalığın içinde kayboldu.

At nallarının gürültüsü arasında, pazardan bir domuzun gırtlaklanmasına benzer acı dolu çığlıklar yükseldi. Bu devirde sıradan halkın canı bir ot parçası kadar değersizdi; hele ki Mu Patron gibi eli kanlı bir köle taciri için kimse tek damla gözyaşı dökmezdi.

"Zhu Cheng, Su Taşıma Makamı'na haber sal. Su yolundan vazgeçtik, karadan gidiyoruz."

Zhu Cheng şaşırdı. Hazırlıklı olsa da kendini tutamayıp engel olmaya çalıştı: "Efendim, babanız Tangjing'e vaktinde varmamızı emretmişti. Kara yolu çok vakit alır. Üstelik sınırdan geçen tüm büyük hanedanlar su yolunu kullanıyor; bizim böyle ayrık davranmamız dedikodulara yol açar."

Zhuge Yue cevap vermedi; sadece başını çevirip ona buz gibi bir bakış attı. Bakışları her şeyi anlatmaya yetiyordu.

Zhu Cheng'in sırtından aşağı soğuk terler boşaldı. Zhuge Yue'nin ne düşündüğünü çok iyi biliyordu. Tangjing'deki bu büyük şölen nedeniyle su yolu kapatılmıştı; davetli hanedanlar dışında kimse oradan geçemezdi. Sıradan halk ve küçük klanlar

mecburen kara yolunu kullanacaktı. O köle tacirinden alışveriş yapan bir ailenin de büyük bir hanedan olması imkansızdı. Efendisi bu yüzden kara yolunda ısrar ediyordu. Ancak onu bulsa bile, şu anki konumlarıyla bunun ne anlamı vardı? Efendisi dokuz yıl önceki o on üç yaşındaki çocuk değildi; kız da artık o hiçbir şeyi olmayan küçük köle değildi.

Efendim, onu bulsanız bile ne yapacaksınız? O bir kaplan; yaralı ve kapana kısılmış olsa bile evcilleştirilemez.

Zhu Cheng iç çekerek başını salladı ve Su Taşıma Makamı'na doğru yöneldi. Sabah güneşi Zhuge Yue'nin lacivert kollarına vuruyor, ona göz alıcı ve vakur bir hava katıyordu.

İleride, otuz kırk yıllık olduğu anlaşılan devasa bir karaağaç vardı. Dalları kırmızı bezler ve kağıt süslerle doluydu; köylülerin batıl inançlarına göre bu ağaçta bir ilah yaşıyordu. Ağaç ne kadar yaşlı ve heybetliyse tanrıya o kadar yakındı. İnsanlar buraya gelip dilek diler, sevdiklerinin selameti için dua ederlerdi.

Sert bir rüzgar esti; Zhuge Yue'nin giysileri hışırdadı. Elini beline atıp değerli yeşim taşını çözdü ve ağaca doğru fırlattı. "Çın" diye bir sesle yeşim taşı yüksek bir dala takıldı; güneşin altında ışıl ışıl parlayarak sallanmaya başladı.

"Deh!"

Zhuge Yue atını çevirdi ve adamlarıyla birlikte oradan uzaklaştı.

Ağustos böcekleri ötüyor, sıcak rüzgar esiyor, ağaçtaki yeşim taşı gölgelerin arasında parlıyordu.

Genç kız uyandığında akşam olmuştu; nehrin üzeri gün batımının altın ışıklarıyla kaplıydı.

Liang Shaoqing onun uyandığını görünce yüzünde güller açtı. Hemen yanındaki ilaç kasesini alıp dikkatle ona içirmeye başladı.

İlaç çok acıydı ve kaşık kaşık içmek tam bir işkenceydi. Chu Qiao kaşlarını çatıp kaseyi elinden aldı ve tek dikişte bitirdi. Hemen ardından ağzındaki acılığı bastırmak için bir yudum koyu çay içti.

Temiz kıyafetler giydirilmiş, yaraları pansuman edilip

sarılmıştı; kendini çok daha iyi hissediyordu. Yatakta doğrulup odaya göz gezdirdi. "Burası neresi? Nereye gidiyoruz?"

"Satın alındık," dedi Liang Shaoqing, sanki dünyadaki en büyük sırrı veriyormuş gibi bir ifadeyle. "Şu an bir gemideyiz."

Chu Qiao normalde sabırlı biriydi ama bu adamın suratına bir tane çakma isteğini zor bastırdı. Sakin bir sesle, "Kitap kurdu, bana bilmediğim bir şey söyleyebilir misin?" dedi.

"Ha, tamam," dedi Liang Shaoqing ve bildiği kısıtlı bilgileri anlatmaya başladı.

Onları satın alan aile Zhan ailesiydi. Xia ve Tang sınırındaki Shuixiu eyaletinden geliyorlardı ve Biantang'ın başkentine gidiyorlardı. Ailenin reisi, pazarda gördükleri yirmi yedi yaşlarındaki Zhan Ziyu idi. Ayrıca Zhan Ziyu'nun beş kız kardeşi vardı; üçü evliydi ve kocaları da gemideydi. Toplamda üç büyük gemi, yüzlerce hizmetçi ve bir o kadar da muhafız vardı. İşleri yürüten ise o Qing Amca dedikleri kahyaydı.

Böyle kalabalık bir kafileyle yola çıktıklarına göre Zhan ailesi de hatırı sayılır bir zenginliğe sahip olmalıydı. Ancak Chu Qiao zihnini ne kadar zorlasa da Büyük Xia topraklarında Zhan adında soylu bir hanedan hatırlayamıyordu.

Madem Tangjing'e gidiyorlardı, kaçmak için acele etmesine gerek yoktu. Hem yaralarını iyileştirebilir hem de Büyük Xia'nın takibinden kurtulabilirdi.

"Tangjing'e ne amaçla gidiyorlar, biliyor musun?" diye sordu Chu Qiao.

"Biantang Prensi evleniyor. Tüm Biantang soyluları, Büyük Xia ve Huaisong'dan temsilciler bu düğün için Tangjing'e akın ediyor."

"Evlilik mi?" Chu Qiao bir an duraksadı ve doğrulup sordu: "Kiminle evleniyor?"

Liang Shaoqing cevap vereceği sırada gemi şiddetle sarsıldı. Kıyıdaki gemicilerin bağırışları arasında dev gemi yavaşça hareket etmeye başladı.

"Nihayet hareket ettik," dedi Liang Shaoqing. "Duyduğuma

göre Büyük Xia'dan bir soylu gemiye binmekte gecikmiş. Zhan Efendi nezaketen beklemiş ama adamın işi uzayınca bizim gemi öne geçmiş."

"Sorumu cevapla; Biantang Prensi kiminle evleniyor? Xia prensesiyle mi?"

"Büyük Xia'nın Dokuzuncu Prensesi ile."

Chu Qiao başını öne eğdi, uzun süre sessiz kaldı. Liang Shaoqing şaşırdı: "Xiao Qiao? Xiao Qiao? Ne oldu? İyi değil misin?"

"Bir şeyim yok," dedi Chu Qiao başını sallayarak. Yatağa geri yaslandı. "Yorgunum, biraz dinleneceğim."

"Peki, sen dinlen, ben dışarı bakayım."

Kabin kapısı kapandı, Liang Shaoqing dışarı çıktı. Chu Qiao yastığa başını koymuş, kaşlarını çatmıştı. Kendi kendine mırıldandı: "Demek Büyük Xia sonunda Biantang ile ittifak kurdu... Yan Xun, şimdi ne yapacağız?"

Gökyüzü masmaviydi. Liang Shaoqing güverteye çıktı; gemi devasaydı. Dört direği vardı ve dört katlıydı. Chu Qiao ve kendisi en alt tabakadan köleler oldukları için normalde en alt katta kalmaları gerekiyordu ama Qing Amca, Chu Qiao'nun ağır yaralı olduğunu görünce onlara ikinci katta küçük bir oda vermişti.

O sırada geminin önünden gür bir ses yükseldi, yelkenler rüzgarla doldu ve gemi hızla süzülmeye başladı. İki yanda yeşil dağlar, nehirde sıçrayan balıklar... Liang Shaoqing gökyüzüne bakıp gülümsedi. Sonunda Tangjing'e gidiyordu!

O sırada uzak kıyıda bir süvari birliği uzaklaşan gemileri izliyordu.

Zhu Cheng çekinerek yaklaştı: "Efendim, her şey ayarlandı. Biantang'dan gelen karşılama gemileri geri çekildi. Belgelerimiz hazır, Baizhi Geçidi'nden Biantang'a girebiliriz."

"Güzel," dedi Zhuge Yue. Gözlerini nehrin beyaz sularına dikmişti. "Acelemiz yok, iki gün daha Xianyang'da kalacağız."

Zhu Cheng içten içe bir ah çekti. Efendisi hâlâ huzursuzdu; o kızın yerel biri tarafından satın alınmış olmasından korkuyordu.

"Emredersiniz efendim," dedi.

Nehirde ılık bir rüzgar esiyor, dağlar geride kalıyordu. Zhuge Yue kıyıda durmuş, uzaklaşan gemilere bakıyordu. Sonra atını çevirdi ve Xianyang şehrine doğru sürdü.

Kader bazen böyle oyunlar oynardı. Zhuge Yue, deli gibi aradığı kişinin aslında kendisi için hazırlanan o dev gemide yattığını bilmiyordu. Tıpkı Li Ce'nin düğününe katılacak kadar zengin bir ailenin, öyle sefil bir yerden köle almayacağını düşündüğü gibi... Ama olmuştu işte; hayat bazen mucizelerle, bazen de saçma rastlantılarla doluydu. Adam atını ters yöne sürdüğü an, genç kız pencerenin perdesini aralayıp dışarı bakmış ama sadece toz bulutları arasında kaybolan atlıları görebilmişti.

O gün 9 Hazirandı. Biantang Prensi Li Ce'nin düğün haberi yedi gün önce tüm kıtaya yayılmıştı. Tüm güçler bu evliliğin getireceği siyasi dengeleri hesaplıyordu.

Büyük Xia ile bağlarını koparan Yanbei dışında tüm kıta Tangjing'e akın ediyordu. Kadim ve gizemli Biantang toprakları her zamankinden daha kalabalıktı.

Ancak aynı gün Yanbei, Büyük Xia'nın her yerde Chu Qiao'yu aradığı haberini aldı. Yanbei'nin yeni hükümdarı Yan Xun küplere bindi. Tüm gücüyle Xia topraklarına saldırı emri verdi. Generallerine talimat vererek Batuha ailesinin topraklarına girdi. Sadece üç gün içinde bölgenin üçte birini ele geçirdi. Yardım çığlıkları başkente ulaşıyordu ama nafileydi.

Büyük Xia çalkalanıyordu. Herkes Yanbei süvarilerinin ilk kurbanı olmaktan korkuyordu. Yanbei'nin aslanı şu haberi salmıştı: "Chu Qiao'nun kılına bile zarar gelirse, o bölgenin sorumlusunun tüm ailesini katlederim! Dua edin de o kızın burnu bile kanamasın; yoksa yarın Yanbei ordusunu kapınızda bulursunuz!"

— 99 —

Bu sözler boş bir tehdit değildi; Büyük Xia'nın dört bir yanına gizlenmiş olan Da Tong Cemiyeti'nin suikast timleri bir bir harekete geçmiş, vaktiyle Yanbei topraklarındaki büyük kıyıma ortaklık etmiş eyalet valilerinin, garnizon komutanlarının ve müfettişlerin kellelerini almaya başlamıştı. Aradan iki gün bile geçmeden, imparatorluğa rapor edilen birinci derece yüksek rütbeli subay ve bürokrat ölüm listesi otuz kişiyi aşmıştı.

Bir anda, dört bir yana salınan keşif kolları ve takip müfrezeleri alelacele geri çekildi. Yanbei'nin bu amansız gücü, herkesin yüreğine korku salmıştı. Yan Xun belki henüz tüm Büyük Xia ile topyekûn savaşacak güce sahip değildi ama tek bir eyaleti, bir garnizonu ya da bir sancağı haritadan silecek kudreti olduğu aşikârdı. Dahası, herkesin burnunun dibine kadar girip ruhları bile duymadan canlarını alma yeteneğine sahipti. Kim bilir, felaket kapıya dayandığında imparatorluk da vaktiyle kendilerinin yaptığı gibi olan biteni sadece uzaktan izlemekle mi yetinecekti? Kapıdaki kör falcının, köşe başındaki gözlemeci kadının, eve yeni alınan uşağın ya da yatağa yeni giren o taze cariyenin, Da Tong Cemiyeti tarafından kelle almak için gönderilmiş birer suikastçı olmadığını kim garanti edebilirdi?

"Beladan uzak durmak, her şeyden iyidir," diye düşünüyorlardı. Şan ve şöhret peşinde koşmak güzeldi elbet ama insanın kendi canı her şeyden tatlıydı.

Chu Qiao, geminin demir aldığı o andan itibaren gerideki durumun bu denli keskin bir hal aldığından habersizdi. Kamarasında sessizce uzanmış, yaralarının iyileşmesini beklerken bir yandan da Tang ve Xia hanedanları arasındaki bu evlilik ittifakının Yanbei için ne gibi siyasi riskler doğuracağını kara kara düşünüyordu. Gemi kafilesi Tang başkentine vardığında, bir an evvel güneye inip su yoluyla Yanbei'ye dönmeyi ve bu meseleyi Yan Xun ile enine boyuna tartışmayı umuyordu.

Önünde nasıl bir fırtınanın beklediğini henüz bilmiyordu. O bin yıllık ihtişamlı başkent, sanki devasa bir ağ gibi ağzını yavaşça açmış, dünyadaki tüm güçleri yutmaya hazırlanıyordu. Büyük bir fırtına sinsice yaklaşıyordu; Bian Tang'ın çiçek tozları ve allık kokularıyla harmanlanmış o ılık rüzgârı güneyden esmeye başlamış, insanı farkında olmadan gevşeten, içine çeken o rehaveti beraberinde getirmişti.

İki gün sonra Zhuge Yue, adamlarını toplayıp Xianyang şehrinden ayrıldı. Baizhi Geçidi'ni aşarak Bian Tang topraklarına ayak bastı.

Aynı sıralarda, bir atlı birliği sessizce Yanbei'den ayrılmış, Batı Meng kıtasının güneydoğusuna doğru hızla yol alıyordu. At toynaklarının gürültüsü yeri göğü inletiyor, arkalarında devasa toz bulutları bırakıyorlardı.

Yanbei'nin bağımsızlık ilanıyla yarım kalan o büyük oyun, şimdi Bian Tang'ın başkentinde yeniden perde açmaya, kaldığı yerden devam etmeye hazırlanıyordu.

Gece çöktüğünde gemide fenerler yakıldı, uzaktan bakıldığında tüm tekne ışıl ışıl görünüyordu. Nehrin iki yanındaki sarp kayalıklar bıçakla kesilmiş gibi dimdik yükseliyordu. Arada bir, devasa kanatlarını açmış bir kartal gece karanlığında süzülüyor, keskin bir çığlık atarak uzaklarda kayboluyordu.

Zifiri karanlık ve daracık kamarada, genç kızın hafif nefes alış verişleri hemen yanı başındaydı; aralarında sadece dar bir geçit vardı. Liang Shaoqing yatağında bir o yana bir bu yana dönüyor, bir türlü uyuyamıyordu. Birden dirseğini sertçe kamara duvarına çarptı, tok bir ses yankılandı.

"Heyecandan uyuyamıyor musun?"

Genç kızın sesi karanlıkta yankılandı. Liang Shaoqing bir yandan dirseğini ovuştururken bir yandan da kendini savundu: "Sıcak... Sıcak olduğu için uyuyamıyorum."

Chu Qiao hafifçe güldü, üstüne gitmedi. Yatak başlığına yaslanarak, "Benim de uykum yok," dedi. "Kitap kurdu, şu perdeyi arala da biraz hava girsin, burası çok basık."

Liang Shaoqing doğrulup pencerenin önündeki perdeyi kaldırdı. Dışarıdaki ay ışığı gümüş bir tepsi gibi içeri süzüldü, genç kızın zayıf çehresini bembeyaz aydınlattı. Chu Qiao başını pencereden dışarı uzatıp baktığında, kömür karası gözleri ve bir kelebeğin kanatlarını andıran uzun kirpikleri ay ışığında parlıyordu. Liang Shaoqing ona bakarken bir anlığına dalıp gitti.

"Kitap kurdu, ne bakıyorsun öyle?"

Chu Qiao kaşlarını çatıp hafifçe çıkıştı. Liang Shaoqing'in yüzü bir anda kıpkırmızı kesildi. Bir süre kekeledikten sonra, "Düşünüyordum da..." dedi. "Nereli olduğunu merak ediyordum."

Chu Qiao tek kaşını kaldırıp ona ters bir bakış attı. "Daha yeni tanıştık, hemen geçmişimi mi deşmeye başladın? O kadar samimi miyiz?"

Liang Shaoqing bir an duraksadı, sonra atıldı: "Ne de olsa ölümden döndük birlikte, can yoldaşı sayılırız. Evinin nerede olduğunu sormanın ne sakıncası var?"

"Pekala," dedi Chu Qiao, yatağına geri uzanıp gözlerini kapattı. Dudaklarında hafif bir tebessümle, "Önce sen kendi şecereni dök bakalım," dedi.

"Ben Büyük Xia'nın Chaoyang Sancağı'na bağlı Shangyu kasabasındayım."

"Chaoyang, Shangyu mu?" Chu Qiao kaşlarını hafifçe çatarak mırıldandı: "Soyadın Liang... Peki, Liang Zhongtang senin neyin olur?"

Liang Shaoqing büyük bir sevinçle, "O babam olur!" dedi. "Neden, onu tanıyor musun?"

Chu Qiao gözlerini açıp başını çevirdi, Liang Shaoqing'i tepeden tırnağa süzdü. "O gerçekten senin baban mı?"

"Evet ya," dedi Liang Shaoqing, gurbette tanıdık bir isme rastlamanın neşesiyle. "Neden, benzemiyor muyuz?"

Chu Qiao başını iki yana salladı: "Hiç benzemiyorsunuz."

Liang Shaoqing mahcup bir tavırla başını kaşıdı. "Hehe, annem de öyle der."

"Baban açıkgöz, işini bilen, nabza göre şerbet veren bir

adamdır. Shangyu'daki görevinde büyük işler başardı; küçücük bir kasabayı güneyin en önemli tahıl ve ticaret merkezi haline getirdi. Shangyu'nun Liang ailesi bölgenin en zenginlerindendir. Onun gibi kurnaz ve zeki bir adamdan senin gibi bir oğul nasıl çıkmış hayret."

"Her yiğidin harcı farklıdır," dedi Liang Shaoqing kaşlarını hafifçe çatarak. "Babamla ilgi alanlarımızın farklı olması neden tuhaf olsun ki?" Sonra şüpheyle sordu: "Sen babamı nereden bu kadar iyi tanıyorsun? Xiao Qiao, sen kimsin? Nereden geliyorsun? O askerler neden senin peşindeydi?"

Chu Qiao gayet doğal bir tavırla, "Sağdan soldan duyduğum şeyler işte, aklımda kalmış," dedi. "Seninle çok eski bir dostluğumuz olmayabilir ama karakterimi az çok anladın. Hükümetle başım dertte, ismimi gizlemek zorundayım. Gemide kaldığımız süre boyunca beni ele vermezsen sevinirim."

Chu Qiao bu kadar nazik konuşunca Liang Shaoqing ne yapacağını şaşırdı, eliyle göğsüne vurarak söz verdi: "Sen hiç merak etme, ağzımdan tek kelime çıkmaz."

Gece rüzgârı usulca esti, pencerenin perdesi hafifçe havalandı. Ay ışığı su gibi serin, nehir dingin akıyordu. Dev gemi suyun üzerinde hafifçe salınarak ilerliyordu. Chu Qiao yatağına yaslanmış, gözleri yarı kapalı dışarıyı izliyordu. Günlerdir gergin olan sinirleri yavaş yavaş gevşiyordu. Ne kadar zamandır böyle huzurlu ve sessiz bir an yaşamamıştı, hatırlamıyordu bile. Zhenhuang şehrinden, o devasa hapishaneden kurtulmuştu ya; kaçış yolunda olsa bile hayatın giderek aydınlandığını hissediyordu. Etrafında esen rüzgâr bile ılık geliyordu tenine.

"Xiao Qiao?" diye seslendi Liang Shaoqing usulca. "Xiao Qiao?"

"Efendim? Ne oldu?"

"Ne mırıldanıyorsun?"

Chu Qiao bir an duraksadı: "Ben mi? Bir şey mi mırıldanıyordum?"

"Evet, kendi kendine bir şeyler söylüyordun. Sesi çok hoştu, daha önce hiç duymamıştım."

Genç kızın yanakları bir anda alev aldı. Savaş meydanında gözünü kırpmadan can alan bu kız, farkında olmadan şarkı söylerken yakalanınca amansız bir mahcubiyete kapılmıştı. "Memleketimden bir ezgi," dedi fısıltıyla.

Liang Shaoqing heyecanla yatağında doğrulup ona doğru eğildi, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle, "Bir tane daha söylesene, olur mu?" dedi.

Chu Qiao başını iki yana salladı: "Sesim güzel değildir."

"Güzel, çok güzel," diye ısrar etti Liang Shaoqing. "Hadi, sadece bir tane, ne olur?"

"Eski püskü halk ezgileri bunlar, sevmezsin."

"Sevmediğimi nereden biliyorsun?" Liang Shaoqing kaşlarını çatıp kurnazca bir bahane uydurdu: "Bunu benden özür dilemek için yapıyorsun say. Senin yüzünden eşyalarımı, kıyafetlerimi kaybettim, üstüne bir de köle diye yakalandım. Bana bir şarkı borçlu değil misin?"

Chu Qiao kaşlarını çattı: "Koca adamsın, bulduğun bahaneye bak."

"Xiao Qiao, hadi bir tane... Zaten uykumuz da yok."

Chu Qiao derin bir nefes aldı, biraz gerilmişti. "Peki... Söylüyorum o zaman?"

"Söyle, hadi söyle!" dedi Liang Shaoqing onu cesaretlendirerek.

Chu Qiao birkaç kez ağzını açtı ama sesi çıkmadı. Canı sıkkın bir halde kaşlarını çattı: "On küsur yıldır şarkı söylemedim."

Liang Shaoqing dudak büktü: "On küsur yıl mı? Sen daha kaç yaşındasın ki?"

Chu Qiao ağzından kaçırdığını fark edince öfkeyle karışık bir utançla çıkıştı: "Dinleyecek misin, dinlemeyecek mi bir?"

"Dinliyorum ya, seni bekliyorum işte."

"Söylüyorum o zaman." Genç kız boğazını temizledi. Ardından, sonbahar yapraklarının hışırtısını andıran, hafif boğuk ama duru sesi gecenin sessizliğinde yankılanmaya başladı.

"Biliyorum, her zaman biliyordum, oradasın.
Işıkların söndüğü, seslerin dindiği yerde,
Dalgaların dövdüğü o sarp kayalıklarda.
Söz vermiştik, karanlıkta el ele yürüyecektik.
Dünyanın hor gören bakışlarına inat, kendi güneşimize siper olacaktık.
Orada beyaz güvercinler, uçsuz bucaksız kırlar var,
Orada nehirler, denizler ve masmavi bir gökyüzü...
Güneşin göz yakmadığı,
Gecenin yıldızlarla dolup taştığı o yer...
Biliyorum, her zaman biliyordum, oradasın.
Yüce dağların zirvesinde, yeşil ovaların ortasında,
Dönmemi bekliyorsun yanına.
Gözlerini cesurca aç demiştin bana,
Bak, önümüzde parlayan o kızıl şafağa.
Biliyorum, yolumuz engebeli, dağlar gibi sarp,
Biliyorum, gelecek ateşten bir çember, bitmeyecek bu harp.
Fırtına ne kadar koparsa kopsun, korkmam kapatmam gözlerimi,
Çünkü biliyorum, oradasın, bekliyorsun beni."

Gece iyice çökmüş, kamaradan hafif bir rüzgâr gelip geçmişti. Chu Qiao'nun sesi ılık bir pınar gibi bu soğuk odayı yıkamıştı sanki. Liang Shaoqing uzun süre konuşmadı. Genç adam karanlıkta gözlerini dikmiş, derin düşüncelere dalmış bir halde öylece duruyordu.

Pencerenin dışından, güvertede yuvarlanan bir tekerlek sesi geldi. Gıcırdayan bu sesin ardından Chu Qiao dışarı baktığında, kamaranın köşesinden beyaz bir gölgenin hızla geçtiğini gördü.

Gece her yeri örtmüş, nehir sessizliğe bürünmüştü.

Zhan ailesinin hekimi gerçekten de mahir bir adamdı. Üç gün geçmeden Chu Qiao'nun yaraları iyileşmeye başlamıştı. Yaşlı hekim, ona ilaç sürerken ve nabzını ölçerken kız olduğunu anlamıştı elbet ama nezaketinden tek kelime etmemişti. Hatta gizlice ona yara izlerini yok eden bir merhem vermiş, nasıl kullanacağını da uzun uzun tembihlemişti.

O gün gemi Meicheng İskelesi'ne vardığında hava henüz kararmamıştı. Gemiciler dinlenmek için karaya çıkarken, nehir

kıyısında kalabalık bir grup yerel yetkili toplanmıştı; belli ki Zhan ailesinin kafilesini karşılamaya gelmişlerdi. Ortalık ana baba günüydü. Chu Qiao pencereden dışarı bakarken kaşları yavaşça çatıldı. Liang Shaoqing yatağın üzerinde diz çöküp yanına sokuldu: "Xiao Qiao, ne oldu?"

Chu Qiao elini uzatıp kalabalığı işaret etti: "Baksana, gelenlerin hepsi ya sekizinci derecenin altında küçük memurlar ya da ailelerin danışmanları. Meicheng stratejik bir liman şehri sayılır, nasıl olur da düzgün bir karşılama heyeti çıkarmazlar? Görünüşe bakılırsa yeni efendimizin nüfuzu pek de parlak değil. En azından, yanında yüzlerce uşakla gezen birinin göreceği itibarı görmüyor."

— 100 —

“Öyle mi?” Liang Shaoqing öne atıldı, gözlerini fal taşı gibi açıp dışarıyı süzdü: “Ben neden göremiyorum?”

“Sen görebilseydin, üç yaşındaki çocuk bile görebilirdi herhalde.” Chu Qiao sabırsızca gözlerini devirdi. Bir an düşündükten sonra kaşlarını çatarak ekledi: “Yine de tuhaf. Eğer Zhan ailesi o kadar nüfuzlu değilse, bu eyalet valilerinin bizzat gelmesine gerek yoktu; peki neden hepsi kendi kâtiplerini, danışmanlarını gönderdi?”

“Belki de işleri başlarından aşkındır, bir aksilik çıkmıştır.”

Chu Qiao, Liang Shaoqing’in sözlerini duymazdan gelerek mırıldandı: “Hem gelmemeye cesaret edemiyorlar hem de fazla resmi veya samimi görünmekten kaçınıyorlar. Bu da demek oluyor ki, Zhan ailesinin hatırı sayılır bir gücü var ama öyle bir sebep var ki, kimse onlara çok yakın durmaya cüret edemiyor. Yani bu...”

“Tamam, anladım!” Chu Qiao aniden doğrularak Liang Shaoqing’e döndü: “Zhan ailesinin Tang başkentinde mutlaka çok dişli bir düşmanı olmalı. Bu memurlar iki tarafı da küstürmeye cesaret edemedikleri için böyle muğlak davranıyorlar. Zhan ailesi muhtemelen vaktiyle Bian Tang’ın köklü sülalelerinden biriydi, sonra bir sebeple dışlanıp Büyük Xia’ya gittiler. Ama kâğıt üzerinde hâlâ Bian Tang asilzadesi sayılıyorlar; Büyük Xia’da esameleri okunmazken burada neden böyle hürmet gördüklerinin açıklaması bu olmalı. Bu seferki yolculukları da sıradan bir tebrik ziyareti değil, besbelli ailece geri dönüyorlar. Bu kadar çok hizmetliyi, kız kardeşlerinin eşlerini ve ailelerini yanlarında taşımalarının sebebi bu. Üstelik Zhan ailesi dışarıdan görkemli görünse de aslında içi boş bir kabuk gibi; köle pazarından ucuza köle toplamalarının başka açıklaması olamaz.”

“Xiao Qiao, madem bu kadar enerjin var, dışarı çıkıp biraz güneşlenmeye ne dersin?” Liang Shaoqing, üzerindeki hizmetli

kıyafetinin kırışıklıklarını titizlikle düzeltiyordu. Sıradan bir uşak entarisini sanki paha biçilemez bir ipekmiş gibi taşıyordu. “Burada oturmuş el alemin malını mülkünü araştırıyorsun; bilmeyen de bir niyetin var sanacak.”

“Benim ne niyetim olacak? Sadece o kafanı yarıp içine bakmak istiyorum; saman mı dolu yoksa su mu!”

Chu Qiao kaşlarını çatarak ayağa kalktı. Hareket ederken yaraları hâlâ sızlıyordu ama önceki günlerle kıyaslandığında bu acı neredeyse yok sayılabilirdi.

“Nasılsın? Çok ağrıyor mu?”

Chu Qiao ters bir tavırla, “İstersen sana bir bıçak darbesi indireyim de kendin dene?” dedi.

“Yok, kalsın,” Liang Shaoqing sırıttı. “Kesin acır, dayanamam ben.”

Kamaranın dışındaki serin rüzgâr insana ferahlık veriyordu. Chu Qiao dışarı adımını atar atmaz zihninin berraklaştığını hissetti. Tam o sırada yemekhanenin çanı çaldı. Günlerdir kamarada yemek yiyordu; madem artık yürüyebiliyordu, Liang Shaoqing’e katılıp kölelerin o meşhur karavanasından tatmaya karar verdi.

Yemekhane dedikleri yer, arka güvertedeki açık alandan ibaretti. Hizmetliler sıraya girmiş, düzen içinde yemeklerini alıyorlardı. Chu Qiao geminin bordasına yaslanıp oturdu. Zengin aile çocuğu Liang Shaoqing’in bir grup kölenin arkasında sıraya girişini, önündekilerin dönüp ona gülümseyerek selam verişini izledi. Bu hayat dolu manzara karşısında genç kızın dudaklarında belli belirsiz, huzurlu bir tebessüm belirdi.

Uzun yıllardır böyle dingin bir an yaşamamıştı. Arkasına yaslanıp başını kaldırdı; gökyüzünde süzülen birkaç beyaz su kuşunun cıvıltıları kulağa ne kadar da hoş geliyordu.

Tam o sırada, başından aşağı buz gibi bir sıvı boşaldı. Chu Qiao irkilerek yerinden fırladı. Karşısında kaba kumaşlardan dikilmiş giysiler içinde birkaç iri yarı adam duruyordu. İçlerinden biri elindeki boş kâseyle ona meydan okurcasına bakıyordu; belli ki suyu başından aşağı o dökmüştü.

“Ne yapıyorsun sen?”

“Hiç,” dedi adam, tam bir haydut edasıyla. “Burada oturup yemeğimi yiyeceğim, senden biraz yer istedim sadece.”

“Xiao Qiao! Ne oldu?” Chu Qiao tam ağzını açacaktı ki, Liang Shaoqing bir anaç tavuk gibi koşturarak yanlarına geldi: “Neler oluyor burada?”

Ancak daha yanlarına varamadan, adamlardan biri aniden bacağını uzattı. İki elinde üç kâse yemek taşıyan Liang Shaoqing dengesini kaybetti ve acı bir feryatla yere kapaklandı!

“Siz ne yaptığınızı sanıyorsunuz?” Chu Qiao öne atılıp sersemlemiş durumdaki bilgini yerden kaldırdı ve sert bir sesle azarladı.

“Vay, küçük kardeşin öfkesi de boyundan büyükmüş! Ne o, ağabeyin yürümeyi beceremiyorsa kabahat başkasının mı?”

“Aynen öyle. Şunların tipine baksana, süt çocuğu gibi ikisi de. Tam birer züppe.”

Adamlar kahkahalarla gülmeye başladılar. Biri gür sesiyle ekledi: “Şu hallerine bak, sıksan canları çıkacak korkak herifler. Bir de kalkmış şiirden, edebiyattan anladıklarını söylüyorlar. Lanet olsun, kendilerini gerçekten sınav birincisi falan sanıyorlar herhalde.”

Chu Qiao’nun gözleri bir kedininki gibi yavaşça kısıldı, gözbebeklerinde tekinsiz bir ışık parladı. Liang Shaoqing kirlenen kıyafetlerini temizlemeye çalışırken, Chu Qiao’nun bu ifadesini görüp irkildi ve hemen atıldı: “Xiao Qiao, iyiyim ben, sakın kızma.”

“Seni küçük velet! Ağabeyinden biraz feyz al; girdiğin yerin kurallarına göre oyna. Üst kamarada kalıyorsun diye kendini üstün insan sanma sakın!”

Adamlar küfürler savurarak arkalarını dönüp uzaklaştılar.

Chu Qiao, Liang Shaoqing’e yardım ederek onu ayağa kaldırdı. Adamın üstü başı berbat olmuştu, üstelik kırılan porselen kâseler elini kesmişti; kan damla damla yere süzülüyordu. Liang Shaoqing acıyla yüzünü buruşturuyor ama

Chu Qiao'yu daha fazla kızdırmaktan korktuğu için dişlerini sıkıp sesini çıkarmıyordu.

"O Chen Shuang'dır, büyük hanımın arabacısı. Hanımın adamı olduğu için koca kâhya Qing Amca'ya bile kafa tutar. Onu düşman etmeyin başınıza, dikkatli olun."

"Bu ailenin bir de hanımı mı var?"

Hizmetli başıyla onayladı: "Evet, çok güzel olduğu söylenir ama buz gibidir. Bir de ikiz kız kardeşi varmış ama o ölmüş."

Chu Qiao'nun bembeyaz dişlerini göstererek parıldayan gülümsemesi karşısında hizmetli bir an donup kaldı. Chu Qiao, Liang Shaoqing'in koluna girip sert bir sesle, "Yürü, geri dönüyoruz," dedi.

Liang Shaoqing yüzünü asarak, "Xiao Qiao, daha yemeğimi yemedim ki," diye mırıldandı.

Chu Qiao ona sert bir bakış fırlatıp kamaraya sürükledi. Birkaç gün önce doktorun bıraktığı merhemleri çıkardı ve yatağa oturup adamın yarasını titizlikle temizlemeye başladı.

Liang Shaoqing sessizliği bozmak için sordu: "Xiao Qiao, acıkmadın mı?"

Chu Qiao kaşlarını çatarak boğuk bir sesle konuştu: "Sen koskoca Liang Zhongtang'ın oğlusun, Shangyu'daki Liang ailesinin genç efendisisin; nasıl bu kadar geniş gönüllü olabiliyorsun? O pisliği nasıl mideye indireceksin?"

"Yemesem ne yapacağım?" dedi Liang Shaoqing kederle. "Tadının berbat olduğunu ben de biliyorum ama yemezsem açlıktan ölürüm."

Pat diye bir ses duyuldu. Chu Qiao elindeki sargı bezini fırlatıp aniden ayağa kalktı ve kapıya yöneldi.

Liang Shaoqing, onun o adamlarla hesaplaşmaya gittiğini sanarak dehşetle önüne geçti: "Xiao Qiao, güçlü ejderha bile yerel yılanı ezemez. Böyle küçük bir mesele için onlarla dalaşmaya değmez. Zaten burada fazla kalmayacağız, Tang başkentine varır varmaz babamın dostlarını bulacağım, o zaman her şey..."

“Sana yemek getirmeye gidiyorum,” dedi Chu Qiao çaresizce. “Acıkmadın mı?”

“Ha?” Liang Shaoqing şaşkınlıktan gözlerini kırpıştırdı. Bir süre sonra idrak edebildi: “Ah, öyle mi? Tamam o zaman, git bakalım.”

O sırada hava tamamen kararmıştı. Chu Qiao güverteye çıktığında her şeyin toplanmış olduğunu gördü; ortalıkta ne bir yemek ne de bir kap kacak kalmıştı. Tam ne yapacağını düşünürken, az önce konuştukları hizmetli yanına yaklaştı. Elinde iki dolu kâse tutuyordu. Saf bir gülümsemeyle, “Yemediğinizi biliyordum, sizin için ayırdım,” dedi.

Kâselerde tepeleme beyaz pirinç, biraz sebze ve küçük tuzlu balıklar vardı. Chu Qiao’nun içi ısındı, içtenlikle, “Çok sağ ol ağabey,” dedi.

“Lafı bile olmaz, artık hepimiz aynı gemideyiz, birbirimizi kollamalıyız. Sizin halinizden tavrınızdan köle olmadığınız belli; ne o, aile ocağınız mı söndü?”

Chu Qiao başıyla onayladı: “Senin gözünden de bir şey kaçmıyor ağabey.”

“Merak etme sen,” dedi adam göğsüne vurarak. “Başka bir şeye gücüm yetmez ama acıkırsan gel beni bul, mutfak nöbeti bende.”

“Eksik olma ağabey.”

Adamdan ayrılan Chu Qiao aceleyle geri dönerken, güvertenin köşesinde bir tekerlek sesi duydu. Tanıdık gelen bu ses üzerine duraksadı ve kamara duvarına yaslanarak yavaşça öne uzandı.

“Az önce mırıldandığın neydi?”

Derin ve zarif bir ses aniden yankılandı. Chu Qiao baktığında, ahşap bir tekerlekli sandalyede oturan, ona sessizce bakan bir adam gördü.

Chu Qiao şaşırarak sordu: “Siz kimsiniz?”

Adam bu soruya hafifçe gülümseyerek karşılık verdi: “Peki ya sen kimsin?”

Eliyle bir hamle yaptı, sandalyenin ahşap tekerlekleri güvertede gıcırdayarak ona doğru ilerledi.

“Yeni gelen bir hizmetliyim, adım Xiao Qiao.”

“Xiao Qiao mu?” Adam ismi kendi kendine fısıldadı. Bir süre sonra yüzünde huzurlu bir gülümseme belirdi: “Akılda kalıcı bir isim.”

Gülümsemesi mart ayında bahar gölü üzerinde esen ılık bir rüzgâr kadar yumuşaktı.

“Ben Zhan Ziyu.”

Chu Qiao donup kaldı; bu evin efendisinin engelli olacağı aklına gelmemişti. Hemen bir adım geri çekilip eğilerek selam verdi: “Demek Büyük Genç Efendi sizdiniz, kusuruma bakmayın.”

Zhan Ziyu hafifçe başını salladı ve bakışlarını nehrin karanlık sularına çevirdi.

Chu Qiao olduğu yerde kalakaldı. Gitse mi kalsa mı bilemediği o tuhaf sessizlikte Zhan Ziyu aniden konuştu: “O melodi çok güzeldi, adı ne?”

Chu Qiao az önce farkında olmadan bir şeyler mırıldandığını o an hatırladı. Yanakları hafifçe kızararak, “Öylesine mırıldanıyordum, memleketimin bir şarkısı,” dedi.

“Memleketin mi?” diye sordu Zhan Ziyu yumuşak bir sesle. “Neresi senin memleketin?”

“Çok uzaklarda... Muhtemelen bu ömürde bir daha dönemeyeceğim kadar uzaklarda.”

“Anlıyorum.”

Zhan Ziyu hafifçe gülümsedi ama üstelemedi.

“Efendim, nehrin rüzgârı serttir, sizi içeri götürmemi ister misiniz?”

Zhan Ziyu başını kaldırıp kendine acıyan bir gülüşle baktı: “Dışarı çıkabilmek için o kadar uğraştım, daha iki dakika oturmadan beni geri mi tıkacaksın?”

Geminin kıç tarafındaki fenerin yumuşak ışığı Zhan Ziyu’nun başına vuruyordu. Chu Qiao, adamın simsiyah saçlarının

arasındaki o belli belirsiz kırları ancak o zaman fark etti. Ne diyeceğini bilemedi, sessizce yanında durmaya devam etti.

“Ata binebilir misin?”

Bir süre sonra Zhan Ziyu aniden dönüp sordu. Chu Qiao bu alakasız soruya şaşırsa da başıyla onayladı: “Evet, oldukça iyi binerim.”

Zhan Ziyu gülümsedi: “Benim de bir zamanlar çok iyi bir atım vardı. Karımın bana hediyesiydi.”

Chu Qiao nezaketen, “Mutlaka asil bir hayvandır,” diye karşılık verdi.

— 101 —

Zhan Ziyu, “Öyleydi herhalde,” dedi. “Ama çok dikbaşlıydı, hırçın bir huyu vardı.”

“Öyledir,” dedi Chu Qiao başıyla onaylayarak. “İyi atlar hep böyle olur, terbiye edilmek isterler. Şimdi nasıl, söz dinliyor mu?”

“Öldü o.”

Chu Qiao donup kaldı. Zhan Ziyu devam etti: “Bağlanmaya, hapsedilmeye gelemedi. En sonunda kendini bir sütuna vurarak can verdi.”

Chu Qiao ona bakakaldı, ne diyeceğini bilemedi.

Zhan Ziyu gülümsedi: “Hadi git artık. Yarın Wupeng Şehri’nde demirleyeceğiz, o zaman bir yolunu bulup buradan ayrıl.”

Chu Qiao’nun kaşları yavaşça çatıldı, fısıldar gibi sordu: “Sen aslında kimsin?”

Zhan Ziyu sessizce başını kaldırdı. Soğuk ay ışığı yüzüne vuruyor, cildinde gümüş rengi bir kum tabakası gibi parlıyordu.

“Xiushui Eyaleti Valiliği’nde senin resmini gördüm. Son zamanlardaki askeri hareketlilik ve emirlerle birleştirince, kim olduğunu tahmin etmek zor değil.”

“Neden gitmeme izin veriyorsun?”

“Xiushui’de yaşıyor olabilirim ama Xia tebaası değilim.” Zhan Ziyu tekerlekli sandalyesini çevirip kamarasına doğru yöneldi. “Üstelik başıma bela almak da istemem.”

Chu Qiao iki hızlı adımla sandalyenin arkalığını kavradı, boğuk bir sesle sordu: “Öyleyse neden kurtardın beni?”

Zhan Ziyu durup ona baktı. Uzun bir sessizlikten sonra konuştu: “Büyük Xia’nın On Üçüncü Prensi bana bir mektup gönderip seni bulmamı rica etmişti. Ona bir can borcum vardı.”

Chu Qiao’nun elleri gevşedi, sandalyeyi bıraktı.

“Ben sadece gözden düşmüş bir hanedanın evladıyım. Yarından itibaren gemiye daha fazla Xia askeri binecek, seni daha fazla yanımda tutamam. Üzerime düşeni yaptım, bundan sonrası senin elinde.”

Tekerleklerin güvertedeki gıcırtısı uzaklaştı. Chu Qiao gece rüzgârında, şafak sökene kadar öylece ayakta bekledi.

Nehir suları inleyerek doğuya doğru akıyordu. Gökyüzünden incecik, iplik gibi bir yağmur süzülmeye başladı. Chu Qiao avuçlarını açıp göğe baktı.

Uzaklarda küçük bir sandal süzülerek geçti; karşı kıyıdaki toprak yolda birkaç atlı hızla dört nala koşturuyordu.

Hareketsizce dururken, yağmur damlalarıyla birlikte soğuk bir ürperti sırtından aşağı süzüldü. Gözlerini kapattığında hâlâ o adamın bembeyaz yüzünü, kanlı dudaklarını ve rüzgârda boş bir kol gibi dalgalanan yenini görür gibi oluyordu.

O sırada karşı kıyıdaki atlılar aniden durdu. İçlerinden biri atını çevirip onun durduğu yöne doğru baktı. Bütün gece uykusuz kalan Chu Qiao’nun artık düşünecek mecali kalmamıştı, arkasını dönüp kamarasına girdi.

Karşı kıyıda atını durduran adam Zhuge Yue’den başkası değildi.

“Efendim, ilerisi Huashu Eyaleti, küçük bir kasaba. Orada biraz dinlenip yola devam edebiliriz. Az ötesi de Wupeng Şehri zaten.”

Yağmur damlaları Zhuge Yue’nin yanaklarından süzülüyordu. Nehirdeki büyük gemilere bakarak sordu: “Zhu Cheng, o gemiler Xianyang Şehri’nden beri bizimle aynı yöne gitmiyor mu?”

Zhu Cheng dikkatle baktıktan sonra onayladı: “Gözünüzden de bir şey kaçmıyor efendim. Onlar aslında Xianyang Liman Başkanlığı’nın bizim için hazırladığı gemilerdi; biz kara yolunu seçince başkalarına tahsis ettiler. Şu an içindekiler Bian Tanglı Zhan ailesi olmalı.”

“Xizhiling’deki Zhan ailesi mi?”

“Ta kendisi.”

Zhuge Yue'nin gözleri derin bir kuyu gibi karanlıktı. "Şu eski püskü soylu aileler bile ortaya döküldüğüne göre, Tang başkenti bu sefer gerçekten şenlenecek demektir."

Zhu Cheng ekledi: "Zhan ailesinin bu sefer tüm fertleriyle dönmesi pek hayra alamet değil."

Zhuge Yue, "Elbet bir hesapları vardır," dedi. "Ama o hesabı tutturabilirler mi, orası meçhul."

"Duyduğuma göre şimdiki aile reisi oldukça mahir biriymiş. Çevresi geniş, yer altı dünyasında bile sözü geçiyormuş. Ayrıca On Üçüncü Prens ile de arası pek iyiymiş; hafife alınacak biri değil."

Zhuge Yue kaşlarını çattı, bir an düşündükten sonra sordu: "Kendi kız kardeşiyle evlenen o Zhan Ziyu'dan mı bahsediyorsun?"

"Evet efendim, o," dedi Zhu Cheng. "Zhan Ziyu küçük yaşta Cang Dağı'na eğitime gönderilmiş, Üstat Canglian'ın öğrencisi olmuş; orada Cang Xue adını kullanmış. On yedi yaşında dünyayı gezmeye çıktığında, görücü usulü evlilikten kaçıp kimliğini gizleyen Zhan ailesinin ikinci kızı Zhan Zijin ile karşılaşmış. Birbirlerine aşık olup çocuk sahibi olmuşlar; Zhan ailesi onları bulana kadar kim olduklarından haberleri yokmuş. İhtiyar Efendi Zhan öfkeden Zhan Ziyu'nun bacaklarını kırdırmış, Zhan Zijin ise diri diri yakılmış. Zhan ailesi bu olay yüzünden Bian Tang soyluları arasında itibarını kaybedince Büyük Xia'ya göç etmek zorunda kalmış. Söylentiye göre bu işe On Üçüncü Prens aracılık etmiş."

"Diri diri yakılmış mı?" Zhuge Yue kaşlarını kaldırdı, soğuk bir tavırla mırıldandı: "Bu Zhan Ziyu da pek sünepeymiş. Bir işe kalkışmadan önce araştırmaz, yaptıktan sonra da arkasında duramaz. Bacaklarını kırmaları az bile gelmiş."

Zhu Cheng sırıttı: "Haklısınız efendim, sizin ferasetiniz bir başka."

Zhuge Yue gülümsedi: "Bırak şimdi dalkavukluğu. Hadi, yarından sonraki sabah Wupeng'e varmış olmalıyız."

Herkes aynı anda atlarını mahmuzladı. Tam o sırada Zhuge

Yue'nin yanındaki siyah savaş atı nehre doğru acı acı kişnemeye başladı. Dizginlerini çekiştirmelerine rağmen sakinleşmiyor, adeta çıldırmış gibi debeleniyordu.

"Liuxing!" diye bağırdı Zhuge Yue. "Ne oldu sana?"

At, ön ayaklarını şaha kaldırıp nehirdeki gemilere doğru gürültüyle kişnedi. Zhuge Yue kaşlarını çatarak kamçısını atın boynuna vurdu: "Neyin var senin?"

"Efendim, Liuxing bir şeyden ürkmüş olmalı."

"Ürkmek mi?"

Zhuge Yue kaşlarını çatarak nehirdeki gemilere bir kez daha baktı. O sırada kamarada Chu Qiao aniden yatağından fırladı.

"Xiao Qiao, ne oldu?" Liang Shaoqing korkuyla yerinden sıçradı.

Chu Qiao donakalmış bir halde mırıldandı: "Sanki Liuxing'in sesini duydum."

"Kim?" dedi Liang Shaoqing. "Kim seslendi?"

Chu Qiao, "Liuxing, atım," dedi.

Liang Shaoqing, "Nasıl olur?" dedi. "Suyun ortasındayız, atın yüzerek gelecek hali yok ya?"

Chu Qiao kaşlarını çatarak pencereyi açtı. İçeriye rüzgârla birlikte yağmur doldu. Başını dışarı uzatıp dikkatle baktı ama yağmur şiddetini artırmış, nehrin üzerine yoğun bir sis çökmüştü; hiçbir şey seçilmiyordu. Bir süre dinledikten sonra aniden yataktan atladı, üstüne bir şeyler alıp dışarı fırlamaya yeltendi.

Liang Shaoqing dehşetle onu durdurdu: "Nereye gidiyorsun?"

"Dışarı bakmam lazım, Liuxing'in sesini gerçekten duydum!"

Liang Shaoqing başını salladı: "Dışarıda kıyamet kopuyor, bu halde çıkarsan hasta olursun."

Chu Qiao onu dinlemedi, bir hırka kapıp dışarı fırladı.

Yağmur artık iyice hızlanmıştı, her yer bembeyaz bir perdeyle kaplıydı. Büyük gemi nehrin ortasında sarsılıyor, gemiciler gemiyi sabit tutmak ve içeri dolan suları boşaltmak için sağa sola koşturuyordu.

Chu Qiao karmaşanın ortasında kalmış, çaresizce etrafına bakınıyordu. Liuxing'den eser yoktu. Ellerini ağzına siper edip tüm gücüyle bağırdı: "Liuxing!"

Sesi, gök gürültüsünün uğultusunda anında kaybolup gitti.

Gemi reisi kamaralara doğru koşarken yardımcısına bağırıyordu: "Genç efendiye söyle, hemen kıyıya yanaşmalıyız, bu yağmur dinecek gibi değil!"

"Hangi tarafa yanaşalım?"

"Sol kıyı yakın ama sığdır, gemi oturur. Sağ kıyıya çekin!"

O sırada sol kıyıda, yağmurun şiddetlenmesiyle atlılar eski bir çardağa sığınmıştı. Liuxing hâlâ olduğu yerde huzursuzca tepiniyor, neredeyse bağlı olduğu ipi koparacaktı.

Zhuge Yue çardağın altında durmuş, Liuxing'i izlerken kulakları seğirdi, kaşları yavaşça çatıldı.

"Zhu Cheng, duydun mu?"

Zhu Cheng şaşırarak sordu: "Neyi efendim?"

Zhuge Yue cevap vermedi, dikkatle dinlemeye devam etti. Ancak yağmur o kadar şiddetliydi ki, gök gürültüleri arasında o hayal meyal gelen ses tamamen yitip gitti.

Zhuge Yue bir daha konuşmadı. Elleri arkasında, yağmur perdesinin ardında kaybolan gemilere doğru uzun uzun baktı.

Chu Qiao ellerini yanına indirdi. Gemi sağ kıyıya emniyetle yanaşmıştı. Sırılsıklam olmuştu, bağırmaktan sesi kısılmıştı. Liang Shaoqing nereden bulduysa bir şemsiyeyle yanına geldi: "Hadi içeri girelim artık, bu gidişle yatağa düşeceksin."

Chu Qiao cevap vermedi, gözlerini karşı kıyıdan ayıramıyordu. Yanılmadığına emindi. Ertesi gün gemi demir attığında gizlice atın sesini duyduğu yere geri döndü. Yanılmamıştı; Liuxing'in boynuna kendi elleriyle taktığı o küçük zili yerde, çamurların arasında buldu.

Liuxing neden buradaydı? Neden Zhenhuang Şehri'ne dönmemişti?

O gün Zhao Chun'er'in takibinden kurtulmak için mecburen Bian Tang yoluna sapmış, oradan su yoluyla Yanbei'ye dönmeyi

planlamıştı. Ama bunun için Yanbei'den birilerinin onu karşılaması gerekiyordu ve Yan Xun'a haber ulaştıramıyordu. Çaresiz kalınca bir mektup yazıp Liuxing'in nallarının arasındaki gizli bölmeye saklamıştı. Liuxing, Tüy Hanım'ın hediyesiydi ve yıllarca Zhenhuang'daki Büyük Birlik Cemiyeti'nin harasında kalmıştı. Çok zeki bir hayvandı; yıllarca onunla Tüy Hanım arasında ulaklık yapmıştı. Tüy Hanım artık orada olmasa bile, at bir şekilde cemiyetten birilerini bulup haberi ulaştırabilirdi.

Şimdi Liuxing buradaysa, mektup ele mi geçirilmişti? Cheng eyaletine gitmeli miydi? Giderse orada Xia suikastçıları mı bekliyor olacaktı? Gitmezse, Yanbei'ye dönmek için koca bir ülkeyi boydan boya geçmesi gerekecekti ki bu çok daha tehlikeliydi.

En sonunda Yanbei'ye hemen dönmemeye karar verdi. Atlıların bıraktığı izleri takip ederek Wupeng Şehri'ne kadar geldi. Valilik konağının önünde durup o görkemli yapıya baktı; bu gece ne pahasına olursa olsun içeri girmesi gerekiyordu.

Dolunay bulutların arkasına gizlenmişti, her yer zifiri karanlıktı. Chu Qiao birkaç çevik hamleyle, kimselere görünmeden Vali Tian'ın malikânesine sızdı. Bir ağacın gövdesinden bir yılan gibi süzülüp indi, bir kaya parçasının arkasına gizlendi. Kulak kabarttığında, kendisine doğru yaklaşan ayak seslerini duydu.

Gözlerini kısan Chu Qiao, tüm gücüyle sağ taraftaki revaklı koridora doğru atıldı. Tam sütuna çarpacakken ayağını sertçe vurup yukarı doğru sıçradı; üç adımda sütunu tırmanıp gücünün tükendiği anda çatının saçaklarına tutundu. Bacaklarıyla sütuna sarılıp hızla yukarı tırmandı. Köşeden fenerin ışığı göründüğü anda, bir duvar kertenkelesi gibi çatının kiremitlerine yapıştı!

"Bu taraftan."

İnce, yaltaklanan bir ses duyuldu; tam bir uşak ağzıydı bu. Ardından yirmi kadar adamın düzensiz ayak sesleri yankılandı. Chu Qiao nefesini tutup kımıldamadan bekledi.

"Genç efendinin şanını hep duyardık; zekâsı ve cesaretiyle tam bir ejderhadır derlerdi. Bugün bizzat görmek nasip oldu;

meğer söylenenler sizin asaletinizin yanında sönük kalırmış.”

Adam kendi dalkavukluğuna kahkahalarla güldü ama övdüğü genç efendiden tek bir kelime çıkmadı. Bahçede sadece adamın o abartılı kahkahası yankılanıyor, ortamı iyice geriyordu.

— 102 —

Bir süre kimse cevap vermeyince adamın kahkahası kurudu, yerini eğreti bir gülüşe bıraktı. Sonra aniden bir şey hatırlamış gibi pis bir sırıtışla ekledi: “Bu taraftan, az kaldı. Xianyang Şehri’nden yeni getirttiğim bir köle var; eşi benzeri yok, tam bir afet. Hazırlanıp süslendi, efendimizin keyfini bekliyor.”

Ayak sesleri tam Chu Qiao’nun altında durdu. Genç kızın tüm kasları gerildi, elindeki hançeri sımsıkı kavradı.

Boğuk, sanki hafif nezleymiş gibi burundan gelen derin bir ses duyuldu:

“Xianyang Şehri mi?”

“Evet,” dedi adam sırıtarak. “Bilirsiniz efendim, sizin Büyük Xia’da köle kanunları biraz daha esnektir, fiyatlar da Bian Tang’a göre çok daha uygundur. Geçenlerde Kâtip Cui iş için oradaydı, sağ olsun bana da bir tane kapıvermiş. Ne dersiniz efendim, bir göz atmak ister misiniz?”

Genç efendi bir süre sessiz kaldıktan sonra, “Gidelim bakalım,” dedi.

Vali sevinçle grubu peşine takıp uzaklaştı.

Chu Qiao derin bir nefes aldı; belli ki bu gece malikânede Büyük Xia’dan çok önemli bir konuk vardı. Kim olduğunu merak etse de asıl amacından sapmamalıydı.

Tam ters yöne doğru harekete geçti. Karanlığın içinde bir kedi kadar sessiz ve çevikti. Ancak koridorun sonuna yaklaştığı sırada ayağı kaydı; kaşlarını çatarak dengesini topladı. Eliyle dokunduğunda kiremitlerin üzerindeki yosunu fark etti.

Duyulmamış olmasını umuyordu ama o an soğuk bir ses yankılandı: “Kim var orada?”

Ses aşağıdan geliyordu ve sahibi o az konuşan genç efendiydi!

Chu Qiao hançerini sıkıp nefesini tuttu, kımıldamadı.

Genç efendi cevap alamayınca soğuk bir kahkaha attı. Bir

hamlede sütuna tırmanıp tek koluyla çatıya sıçrayıverdi!

Bulutlar ayı kapatmıştı, ortalık zifiri karanlıktı. Karanlığın içinde adamın uzun boylu, dik duruşlu gölgesi seçiliyordu; rüzgârda dalgalanan pelerini etrafa keskin bir tehdit yayıyordu.

Chu Qiao beklemenin sadece düşman askerlerini başına toplayacağını biliyordu. Hiç duraksamadan havaya sıçrayıp hançerini savurdu. Adam da boş durmadı; Chu Qiao'nun kolunu sertçe kavrayıp kendine doğru çekti, diğer eliyle kızın boğazına hamle yaptı. İnanılmaz derecede hızlıydı!

Chu Qiao geriye doğru esneyerek saldırıdan kurtuldu ve çevik bir taklayla uzaklaştı. Takla atarken eli bir yılan gibi adamın göğsüne kaydı ama aynı anda omzuna sert bir darbe yedi. Bir yırtılma sesiyle birlikte omzunda yakıcı bir acı hissetti. Hırsla asılıp adamın bacağına bir tekme savurdu; tam istediği yere gelmese de kemik kemiğe çarptı. İkisi de acıyla geriledi, gözleri karanlıkta birbirine kilitlendi.

Aşağıdaki ayak sesleri yaklaşıyordu; muhafızlar geri dönüyordu. Chu Qiao içinden küfretti; bu malikânede böyle bir ustaya denk geleceği aklına gelmezdi. Eğer etrafını sararlarsa buradan sağ çıkamazdı.

Gözlerinde şimşekler çakarak tekrar saldırıya geçti. Hamleleri öldürücü, hızlı ve acımasızdı!

Ancak karşısındaki de yabana atılacak biri değildi. Soğuk bir gülüşle elindeki bir şeyi havaya fırlattı.

Chu Qiao'nun dikkati bir an dağıldı; "alçak" diye bağırmaya fırsat bulamadan adam üzerine atıldı. Bileklerini kavrayıp vücudunu ona yasladı.

Chu Qiao'nun bakışları buz kesti. Vücudunu tuhaf bir biçimde bükerek sol bacağını başının üzerinden aşırıp adamın omzuna sert bir tekme indirdi. Adam boğuk bir ses çıkardı; o an yüzüne buram buram alkol kokusu çarptı.

Yine de adam geri adım atmadı. Chu Qiao'nun belini sımsıkı kavradı. Çatıdaki yosunlar yüzünden ikisi birden dengesini kaybetti ve yuvarlanmaya başladılar!

Aşağısı en az üç metre yükseklikteydi; böyle düşmek ya sakat

bırakır ya öldürürdü.

Aynı anda birer ellerini serbest bırakıp çatıya tutunmaya çalıştılar. O sırada adamın bacağı Chu Qiao'nun bacaklarının üzerine bindi. Chu Qiao tam karşılık verecekken adam üzerine abandı ve dirseğiyle göğsüne doğru bir darbe indirdi!

Chu Qiao dehşetle diğer bacağını büktü; eğer bu adam darbeyi indirirse onu hayatı boyunca erkeklikten mahrum bırakmaya kararlıydı!

Adam tehlikeyi fark edip havada yön değiştirdi!

İkisinden de aynı anda acı dolu bir inilti yükseldi.

Adamın dirseği Chu Qiao'nun omzuna inerken, Chu Qiao'nun tekmesi de adamın uyluğuna isabet etmişti.

Düştüler! Bir balyoz darbesi yemiş gibi sarsıldılar. Hançer çatıdan kayıp çınlayarak yere düştü.

Chu Qiao alelacele ayağa kalktı ama daha dengesini bulamadan bir rüzgâr gibi üzerine gelindiğini hissetti. Bir döner tekme savurdu; rakibinin kaçacağını sanıyordu ama adam darbeyi sırtıyla göğüsleyip gıkını bile çıkarmadı. Sonra bir hamlede Chu Qiao'ya yaklaşıp seri bir hareketle göğsünü kavradı!

O an ikisi de donakaldı!

Yumuşaktı... Çok iri olmasa da şaşırtıcı derecede esnek ve diriydi; dokunuşu tarif edilemezdi!

Adam o an karşısındaki suikastçının cinsiyetini anladı. Öyle bir şoka girdi ki, ne bir sonraki hamlesini yapabildi ne de elini çekebildi.

Chu Qiao öfkeyle homurdandı. Adamın kemerini kavradığı gibi müthiş bir döner tekmeyle böğrüne vurdu.

Adam sendeleyerek geriledi. Chu Qiao saldırıyı sürdürecekti ki aşağıdaki muhafızların iyice yaklaştığını duydu. Adama nefret dolu bir bakış fırlatıp karanlığın içinde kayboldu.

Muhafızlar merdivenlerle çatıya tırmanırken Vali Tian kan ter içinde yanlarına geldi: "Efendim? Kimmiş o?"

Meşalelerin ışığında adamın yakışıklı yüzü ve simsiyah gözleri

belirdi. Mor ipek kaftanının göğüs kısmından bir parça kumaş eksikti; belli ki o kargaşada Chu Qiao tarafından koparılmıştı.

“Suikastçı,” dedi boğuk bir sesle.

Vali Tian dehşetle bağırdı: “Suikastçı var! Herkese haber verin, derhal yakalayın!”

Malikânede çanlar çalmaya başladı, her yer meşalelerle aydınlandı; gece bir anda gündüze döndü.

“Vali Tian,” dedi adam dönerek. “Adamlarınıza söyleyin; sakın ok veya kılıç kullanmasınlar. Onu canlı istiyorum.”

Vali şaşırsa da hemen onayladı: “Emredersiniz efendim.”

Rüzgâr adamın görkemli pelerinini savururken, o Chu Qiao’nun kaybolduğu yöne bakıp kaşlarını çattı. O dövüş tekniklerini bir yerden hatırlıyor gibiydi.

Chu Qiao’nun başı dertteydi; dışarısı asker kaynıyordu. Ne kadar usta olursa olsun buradan çıkması imkânsızdı.

O lanet olası "genç efendi" aklına geldikçe dişlerini gıcırdatıyordu.

“Bir daha karşıma çıkma sakın!” diye mırıldandı. Elinde o adamın kemerinden kopardığı yeşim bir madalyon vardı. Yüzünü tam görememiş olsa da bu madalyon sayesinde kim olduğunu elbet bulurdu.

Hele o göğsüne attığı pençe... Chu Qiao’nun öfkeden yüzü kireç gibi olmuştu.

Bu hesap burada kapanmazdı.

O sırada saklandığı görkemli odanın paravanı arkasından bir ses duydu; belli ki odanın hanımı uyanmıştı. Kadın oldukça cüretkâr bir kıyafet içindeydi, göğüsleri yarı çıplaktı. Esneyerek paravanın arkasına geçti.

Chu Qiao kaçacak yer bulamayınca kadınla göz göze geldi. Kadın tam çığlık atacakken Chu Qiao ensesine sert bir darbe indirdi. Kadın bir çuval gibi yere yığıldı.

Görünen o ki, geceyi burada geçirmekten başka çaresi yoktu.

Kadını bağlamayı yeni bitirmişti ki dışarıdan ayak sesleri

geldi. Vali Tian'ın o iğrenç sesi duyuldu: "Efendim, işte yeni aldığım kölenin odası. Daha kimse dokunmadı, tertemizdir. Buyurun, keyfinize bakın."

Hay aksi! Chu Qiao donakaldı.

Kapı açıldığında içeriye taze çam kokulu bir rüzgâr doldu. Genç efendi üzerini değiştirmişti; üzerinde altın işlemeli siyah bir kaftan vardı. Çizmelerindeki ejderha motifleri bile ne kadar asil olduğunu ele veriyordu.

Oda loştu, sadece pembe fenerlerin müphem ışığı etrafı aydınlatıyordu. Pembe ipekler içindeki kadın, Chu Qiao, yerde diz çökmüş, başını öne eğmiş bekliyordu. Vali Tian, "Efendim, siz dinlenmenize bakın," deyip kadına tembihledi: "Efendimize iyi hizmet et, anladın mı?"

Chu Qiao sesini incelterek, "Emredersiniz," dedi. Sesi uykulu ve boğuk geliyordu ama kimse şüphelenmedi. Vali kapıyı kapatıp çıktı.

Dışarıda en az yirmi muhafızın beklediği ayak seslerinden belliydi. Oda devasa bir yatakla kaplıydı; kırmızı ipekler, tüller ve mücevherli perdelerle tam bir zevk köşesiydi.

— 103 —

Siyah altın işlemeli kaftanına bürünmüş genç efendi, tül perdeyi kayıtsızca aralayıp geniş yatağa oturdu. Gövdesini gelişigüzel arkaya yaslayarak hâlâ kapı eşiğinde diz çökmekte olan kadına baktı. Sesi düz ve duygusuzdu: "Hâlâ gelmiyor musun?"

Kadın, bu sözleri duyunca belli belirsiz, adeta bir sivrisinek vızıltısı gibi "Hı-hı," diye mırıldandı. Başını öne eğip dizleri üzerinde sürünerek yanına kadar geldi. Bembeyaz, narin ellerini uzatıp genç adamın bacağını kavradı, ayak taburesinin üzerine yerleştirdi ve büyük bir zarafetle çizmelerini çıkarmaya başladı.

Aniden sert bir ses duyuldu; genç efendi, kadının omzuna bir tekme savurmuştu. Darbe çok sert değildi ama kadının ellerini geri itmeye yetmişti. Kadın bir an duraksadı, bedeni zangır zangır titremeye başladı. Derhal yere kapandı, başını kaldırmaya cesaret edemiyordu.

Yatakta oturan genç efendi, kaşlarını çatmış kadına bakıyordu. Yüzünde karanlık bir ifade vardı; öfke ve hayal kırıklığı birbirine karışmış gibiydi ama bu karmaşanın derinliklerinde, sebebi belirsiz bir rahatlama sinsi bir sızı gibi gizlenmişti.

Daha fazla bakmasına gerek yoktu. Adam başını yavaşça kaldırıp bakışlarını tavan kirişlerine dikti.

Zaten fazla hayalperestçe bir düşünceydi bu. Eğer o olsaydı, bu kadar kolay yakalanmasına imkân var mıydı? Yaralıyken yakalansa bile bir yolunu bulup kaçardı; asla böyle uysal ve boyun eğmiş bir tavırla başkasına hizmet etmezdi.

Öte yandan, az önceki o kadın suikastçı... O son ses, o çevik ve ustalık dolu dövüş hamleleri...

Şu an, o kişinin kimliğinden yüzde seksen emindi!

Bunu düşününce kendine kızmadan edemedi; sağanak

yağmurda sırılsıklam olmak aklını mı bulandırmıştı? Yine de, emrindeki iz sürme ustalarını veya valilik muhafızlarını o suikastçıyı yakalamaları için göndermemişti. Bu, tanımlayamadığı kadar karmaşık bir histi; kendi niyetini bile kavrayamıyordu. Daha fazla sorun çıkmasını mı istemiyordu? Yoksa o yüzde yirmilik şüphe payı yüzünden miydi? Ya da... Onun başkasının eline düşmesini mi istemiyordu?

Daha fazla düşünmek istemedi. Bir hışımla ayağa kalkıp paravanın arkasındaki banyoya doğru yürüdü. Yürürken dış kaftanını çözüp yere fırlattı. Üzerinde sadece pamuklu beyaz içliği kalmıştı; kömür karası saçları omuzlarından aşağı pervasızca dökülüyordu. Bembeyaz teni, kıpkırmızı dudakları ve tekinsiz bir çekicilik taşıyan bakışlarıyla, tüm bedeni asil ama karanlık bir enerji yayıyordu.

Alt tarafı bir kadın işte!

Diye geçirdi içinden. *Ben sadece bana ait olanı geri almak istiyorum.*

Titrek lamba ışıklarının altında genç efendi içliğini de çıkarıp kaslı omuzlarını açıkta bıraktı. Paravanın ardındaki odaya geçip kapıyı açtı; içeriden anında sıcak bir buhar dalgası yayıldı, insanın içini ısıtan bir sıcaklık her yeri kapladı.

Chu Qiao, başını bir an bile kaldırmadan duruyordu; adama bakmaya cesareti yoktu. Evet, şeftali çiçeği rengindeki ince tül elbiseye bürünmüş bu kadın Chu Qiao'dan başkası değildi. Az önce dışarıda valilik askerlerinin toplandığını görmüştü; elinde bir AK607 makineli tüfek olsa bile oradan sağ çıkamayacağını çok iyi biliyordu.

Sıkıştığı o anda tek çaresi buydu: Baygın kadını saklamış, onun kıyafetlerini giyip araya kaynamıştı. Kumarı tutmuştu; Vali Tian'ı kandırmayı başarmıştı ve önündeki bu dövüş ustası adamın, belli ki ona pek bir ilgisi yoktu.

Chu Qiao'nun dudak kenarı hafifçe kıvrıldı, içini bir gurur kapladı. Bu görkemli ama ikiyüzlü adamın kadınlara düşkün olmaması en iyisiydi; belki bir iki azar işitir, sonra dışarı kovulurdu. Böylece elini kolunu sallayarak çıkıp gidebilirdi.

“Sen, buraya gel.”

Chu Qiao tam seviniyordu ki, banyonun kapısından boğuk bir ses yükseldi: “Sırtımı kesele.”

Chu Qiao’nun yüzündeki ifade bir anda binbir şekle girdi. Kaşlarını çatıp içeri sızmayı ve adam hazırlıksızken işini bitirmeyi düşündü. Ancak hemen ardından adamın söylediği cümle, gerilen sinirlerini bir nebze olsun gevşetti:

“Sonra gidebilirsin.”

Bir sorun daha çıkarmaktansa sabretmek en iyisiydi. Chu Qiao neşeyle ayağa kalktı; bir kölenin takınması gereken o mütevazı ve uysal tavırla, küçük adımlarla hızla içeri süzüldü.

Banyonun kapısını açar açmaz yüzüne çarpan sıcak buhar, görüşünü neredeyse tamamen kapattı; nefes almak bile güçleşmişti. Chu Qiao tam içeri adım atacakken, içerideki adamın sert sesi duyuldu: “Ayakkabılarını çıkar.”

Chu Qiao ancak o zaman fark etti; ayaklarının altından ılık bir his yayılıyordu, ayakkabıları çoktan sırılsıklam olmuştu. Hemen ayağını geri çekip ıslak ayakkabılarını fırlattı ve çıplak ayakla içeri girdi.

Burası devasa bir banyoydu, dışarıdaki yatak odasından bile daha büyüktü. Dışarıdan bakınca kimse bir paravanın ardında böyle bir alanın gizlendiğini hayal edemezdi. Banyonun tam ortasında, yüzme havuzuna rakip olacak büyüklükte bir havuz vardı. Havuzun üç duvarında, beyaz mermerden oyulmuş dörder adet güzel kadın heykeli bulunuyordu. Bu heykeller yarı çıplak ve davetkâr pozlardaydı; buğusu üzerinde tüten sıcak su, bu on iki heykelin arkasından fışkırıp havuza doluyor, ardından havuzun kenarlarından taşarak yerdeki kanallar vasıtasıyla dışarı tahliye ediliyordu.

Chu Qiao, bu kadar suyun insan gücüyle ısıtılmasının imkânsız olduğunu tahmin etti. Üstelik suyun sıcaklığı o kadar yüksekti ki, mevcut teknolojiyle su içeri girene kadar soğurdu. Belli ki bu valilik konağı bir yeraltı kaplıcası üzerine inşa edilmişti.

Banyonun dört bir yanında yanan saray fenerleri loş ve

davetkâr bir ışık yayıyordu. Duvarlardaki kabartmalarda çıplak kadın figürleri vardı; mahrem yerlerini utangaççça örten bu figürler, baştan çıkarıcılığın sınırlarını zorluyordu.

Odanın sıcaklığından mı yoksa başka bir sebepten mi bilinmez, Chu Qiao'nun yanakları kızardı. Bakışlarını hemen yere indirdi, daha fazla bakmaya cesaret edemedi.

Havuzun üst kısmında yüksek bir platform vardı. Platformun altındaki ocakta gür bir ateş yanıyor, üzerindeki sediri ısıtıyordu. Isınan sedirin üzerinde bembeyaz bir ayı postu seriliydi; yan taraflarda meyveler, şaraplar ve etler duruyordu. Chu Qiao, buranın ne amaçla kullanıldığını bir bakışta anlamıştı. Bu ateşli sedir sayesinde postlar asla nemlenmezdi; böylece beyler, banyodan sonra bu alımlı cariyelerle "beden ve ruh sağlığına yararlı" sert egzersizler yapabilirdi.

"Öldün mü orada?" Boğuk ses tekrar duyuldu.

Chu Qiao içinden gözlerini devirdi. *Keselemek ha? Bak ben senin derini nasıl yüzüyorum!*

Ardından içeriye doğru bir adım attı.

Havuza yaklaştıkça buhar yoğunlaşıyor, görüş mesafesi sıfıra iniyordu. Havuzun kenarında göz gözü görmez olmuştu.

Chu Qiao el yordamıyla ilerliyor, ayaklarıyla zemini yokluyordu. Her yer su buharı içindeydi, havuzun kenarına gelip gelmediğini kestiremiyordu. Birden ayağı kaydı, dengesini kaybetti ve "puf" diye bir sesle doğrudan havuza doğru devrildi. Normalde çevik bir hamleyle dengesini kurabilirdi ama havuzdakinin usta bir dövüşçü olduğunu hatırlayınca, kimliğini belli etmemek için kendini suyun kucağına bıraktı.

Tam o anda, uzun ve güçlü bir el uzanıp Chu Qiao'yu belinden kavradı. Büyük bir kuvvetle yapılan iki seri hamle, Chu Qiao'yu havuzun kenarına yarı diz çökmüş vaziyette sabitledi.

"Seni sadece sırtımı kesele diye çağırdım, iş çıkarma başıma."

Buharlı banyoda yankılanan ses, soğuk ve aşağılayıcı bir tını taşıyordu. Belli ki adam, Chu Qiao'nun bu sakarlığını bir tür "cilve" olarak yorumlamıştı.

Chu Qiao derin bir nefes alıp içindeki öfkeyi bastırdı. Havuz kenarında diz çökmüş halde el yordamıyla etrafı aradı ama kese havlusunun nerede olduğunu bir türlü bulamadı. Alnında ince ter damlaları birikmeye, kaşları çatılmaya başlamıştı.

Suda bir çalkantı duyuldu. Chu Qiao göremese de, o küstah adamın ona doğru döndüğünü hissedebiliyordu. Buharın arasından adamın keskin ve sabırsız bakışlarını adeta teninde duyuyordu.

Dövüş sırasında konuştuğu için sesinden tanınma ihtimaline karşı, sesini kasten değiştirdi. İnce, yumuşak ve ürkek bir tonda konuştu: “Köleniz, önce efendimize biraz masaj yapsa nasıl olur?”

Karşısındaki adam cevap vermedi, sadece başını çevirdi; bu bir tür onaydı.

Chu Qiao kollarını sıvadı, bembeyaz narin ellerini uzatıp masaja başladı.

İyi bir ajan, her türlü ortamda farklı kimliklere bürünebilmeliydi; özellikle de kadın ajanlar, görev uğruna bazen dişiliklerini kullanmak zorunda kalırlardı. Chu Qiao, modern dünyada profesyonel masaj eğitimi almıştı; yıllardır yapmasa da paslanmamıştı. Uzman dokunuşları kısa sürede meyvesini verdi; adamın gevşeyen kaslarından, Chu Qiao onun sakinleştiğini anladı.

Yüzünü göremese de, adamın vücudunun mükemmel olduğu inkâr edilemezdi. Kasları sertti ama kaba bir dövüşçü gibi biçimsiz değildi; hatları kusursuzdu. Hem bir entelektüelin zarafetini hem de bir erkeğin ham gücünü barındırıyordu.

Chu Qiao kenardaki tastan sıcak su alıp adamın omuzlarından aşağı döktü. Su, adamın sırt kaslarından süzülerek buharlı havuza karıştı. Chu Qiao’nun bembeyaz parmakları adamın üzerinde ustalıkla geziniyor, akupunktur noktalarını tam isabetle buluyordu. Adam derin bir nefes alıp başını hafifçe arkaya yasladı; sanki Chu Qiao’nun kucağına yaslanıp uyuyacakmış gibi bir hali vardı.

Chu Qiao’nun kaşları çatıktı ama elinden bir şey gelmiyordu.

Bu adamın ne kadar tehlikeli olduğunu biliyordu; tüm gücüyle saldırsa bile sağ çıkma garantisi yoktu. Onu hazırlıksız yakalayıp öldürse bile kapıdaki muhafızlardan kaçamazdı. Öfkesini yutup adamın omuzlarını ovmaya devam etti. Kısa süre sonra kan ter içinde kalmıştı; bu iş, yedi tur dövüşmekten daha yorucuydu.

"Şıp" diye bir ses duyuldu; Chu Qiao'nun alnından süzülen bir ter damlası adamın burun kemiğine düştü. Genç efendi gözlerini bile açmadan, kayıtsızca konuştu: "Kıyafetlerini çıkar."

"Ha?" Chu Qiao bir an afalladı ama hemen toparlanıp rolüne geri döndü: "Efendimiz... Ne yapmak istiyorsunuz?"

"Şu an bir şey yapmam için can attığına eminim," dedi genç efendi alaycı bir tonla. "Ama ne yazık ki hiç havamda değilim. Sadece banyoda kıyafetle duran birini hiç görmemiştim; iyiliğin için söylüyorum, sıcaktan bayılıp gitme."

"İyiliğiniz için teşekkürler efendim ama köleniz sıcaklamadı."

Yalan söylediği her halinden belli olsa da, Vali Tian'ın dediklerini hatırlayan adam üstelemedi. Ne de olsa henüz "açılmamış bir çiçekti"; ufak tefek numaraları olsa da utangaçlığı normaldi.

Chu Qiao'nun yüzü kaskatı kesildi. Buhar yüzünden göz gözü görmediği için artık rol yapmasına gerek yoktu. Bu adam gerçekten haddini aşıyordu. Az önce koridorun tavanında taciz edilişini hatırlayınca dudaklarında soğuk bir gülümseme belirdi. Parmaklarını adamın omuzlarından aşağı, bir kelebeğin kanat çırpışı gibi usulca kaydırdı. Dokunuşları baştan çıkarıcı bir havaya bürünmüş; adamın omuzlarında, boynunda ve sert göğüs kaslarında daireler çizmeye başlamıştı.

— 104 —

Adamın dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi ama ses çıkarmadı; bu açık davete sessizce izin veriyordu.

Chu Qiao sesini alçaltıp işveli bir tonda konuştu: “Efendimiz, burası *Qianyun* noktasıdır; yorgunluğu en iyi alan yerdir.” Bunu söyler söylemez elini yumruk yapıp parmak eklemleriyle adamın göğsünün tam ortasına sert bir darbe indirdi.

Beklediği gibi, adam acıyla inleyip iki büklüm oldu; o az önceki gevşek halinden eser kalmamıştı.

Chu Qiao hemen paniklemiş gibi yapıp diz çöktü: “Kölenizin eli çok mu ağırdı yoksa?”

Adam bir süre acıyla inleyip kesik kesik nefes aldı. Uzun bir sessizlikten sonra boğuk ve sert bir sesle konuştu: “Seninle ilgisi yok.”

Ardından soluk soluğa havuz kenarına yaslandı ve mırıldandı: “Zilliye bak, amma sert vurdu.”

“Bana mı dediniz efendim?”

“Sana değil.”

Chu Qiao onun kimden bahsettiğini gayet iyi biliyordu; vurduğu yer, az önceki dövüşte adamın darbe aldığı tam o noktaydı. Ancak adamın konuşma tarzı tuhaftı; sanki onu tanıyormuş gibi bir havası vardı. Chu Qiao’nun kaşları çatıldı, gözlerini hafifçe kıstı.

“Seni Vali Tian birkaç gün önce Xianyang Şehri’nden mi satın aldı?” Adamın aniden sohbet edesi gelmişti.

Anlaşılan dolaptaki kadın Xianyang’dan gelmişti; bu bir tesadüftü. Chu Qiao yine o tatlı, yapmacık sesiyle cevap verdi: “Evet efendimiz, köleniz oradan geldi.”

“Hımm,” diye devam etti adam. “Kimin dükkânından?”

Chu Qiao, Xianyang’daki tek köle tüccarını hatırlayıp hemen yapıştırdı: “Batı Pazarı’ndaki Oduncu lakaplı Mu Efendi’den.”

“Batı Pazarı mı?” Bunu duyunca adamın ilgisi iyice arttı, ona doğru dönüp sertçe sordu: “Peki orada senin boylarında, dövüş sanatlarında çok usta bir kadın gördün mü?”

Chu Qiao kaşlarını çatıp sordu: “Dövüşte usta mı? O kadar ustaysa neden köle olarak yakalansın ki?”

“Yaralıydı, hem de ağır yaralı.”

Chu Qiao duydukça şaşırıyordu. Nabız yoklar gibi sordu: “Öyle çok insan var ki... Efendimiz o kişinin adını biliyor mu?”

“Adı...” Adam duraksadı, bir süre düşündükten sonra vazgeçti: “Boş ver, muhtemelen sahte isim kullanıyordur.”

“O zaman köleniz bilemez,” dedi Chu Qiao sahte bir rahatlıkla. Hafifçe kıkırdayıp ekledi: “Efendimiz birini mi arıyor? Sizin gibi asil birinin köle bir arkadaşı olamaz herhalde. Yoksa aile hizmetçiniz mi?”

Adamın hevesi kaçmış gibiydi, başını tekrar yana çevirdi. Mermer heykellerin arkasından akan suyun fokurtusu dışında ses yoktu. Uzun bir sessizliğin ardından adam fısıldadı: “Onu yakalamaya çalışıyorum.”

Chu Qiao’nun yüreği ağzına geldi. *Büyük Xia’nın takipçileri buraya kadar gelmiş olmalı,* diye düşündü. *Oduncu Mu’nun tezgâhına kadar ulaştıklarına göre gerçekten dişliler.* Eğer o gemiye binmeseydi muhtemelen çoktan yakalanmıştı.

O sırada önündeki adam aniden ayağa kalktı. Hazırlıksız yakalanan Chu Qiao dengesini kaybetti ve büyük bir gürültüyle kafa üstü havuza çakıldı. Suyun dibine kadar batıp başını zemine çarptı; suyun kaldırma kuvveti olmasa kafası çoktan yarılmıştı.

Gözleri kararan Chu Qiao, bir anda birinin onu pırasa söker gibi yukarı çektiğini hissetti.

“Öhö... Öhö... Öhö...”

O sırada su fışkırtan heykellerin debisi arttı, her yeri yoğun bir beyaz buhar kapladı. Chu Qiao adamın koluna yaslanmış, perişan halde öksürüyordu. Su yutan bir ajan da normal bir insan gibi kıpkırmızı kesiliyor, boğazı yanıyordu.

Adam, kollarındaki kadının akciğerlerini sökermişçesine

titrediğini hissediyordu. Boyu uzundu ama çok zayıftı; kollarında neredeyse hiç et yoktu ama teni pürüzsüz ve elastikti.

Buharın arasından baktığında, kadının sırılsıklam kıyafetlerinin vücuduna yapıştığını, o kıvrımlı ve narin hatlarını iyice ortaya çıkardığını gördü. Uzun, diri bacakları adama temas ediyordu; bu, saraylarda yetişmiş narin hanımefendilerin sahip olabileceği bir fizik değildi.

Nedense adamın içindeki o sertlik bir anlığına yumuşadı. Elini uzatıp Chu Qiao'nun sırtına hafifçe vurdu, öksürüğünü dindirmeye çalıştı. Ancak eli değer değmez o ince tül elbise omuzlarından kaydı; avucu kadının pürüzsüz sırtına temas etti. Teni en kaliteli mermer gibi kaygan ve kusursuzdu.

Chu Qiao'nun bedeni kaskatı kesildi, öksürmeyi bile unuttu.

Adamın bakışları karardı. Chu Qiao'nun kollarını kavrayıp aniden eğildi ve dudaklarına amansız bir öpücük kondurdu.

Chu Qiao donup kalmıştı; dehşet ve öfke damarlarında çarpışıyordu. Adamın güçlü kolları onu sarmalamış, dişlerini sıkmasına fırsat vermeden diliyle ağzını zorlamıştı. Vahşi ve hükmedici bir nefes her yanını sardı. Adam bir eliyle onu hapsederken diğer eliyle ensesini kavramış, kaçmasına izin vermiyordu.

Kısa süreli bir şokun ardından Chu Qiao kendine geldi ve adama sert bir tekme savurdu. Ama suyun içinde olduğunu unutmuştu; direnç yüzünden tekmesi boşa gittiği gibi dengesi de bozuldu.

Adam karanlık bir gülümsemeyle onu kucakladığı gibi havuza devrildi. Büyük bir su kütlesi havaya fırladı!

Ilık su kulaklarına dolarken, her ikisinin de uzun siyah saçları suyun içinde dans etmeye başladı. Adam, Chu Qiao'nun üzerine çökmüş, bir metrelik suyun dibine doğru batıyorlardı. Tam zemine değeceklerken adam tekrar onu kavrayıp daha da hırslı bir şekilde öpmeye başladı.

Öpüşü tecrübeli ama çılgıncaydı; sanki bir şeyi dışarı vurmaya, bir hınç çıkarmaya çalışıyordu. Chu Qiao daha fazla gizlenemeyeceğini anlayıp yumruklarını savurdu. Ancak suyun

altında tüm hamleleri yavaşlıyordu. Adam onun ellerini arkasında kenetledi, bacaklarıyla Chu Qiao'nun bacaklarını hapsetti ve eliyle vücudunda pervasızca gezinmeye başladı.

Chu Qiao acıyla inleyip direnmeye başladı; adamın dudaklarını kanatana kadar ısırdı. Ağzına dolan metalik kan tadına rağmen adam geri çekilmedi. Aksine, bu direniş onun arzusunu körükledi; kadının elbisesinin önünü bir hamlede yırttı.

Chu Qiao'nun gözleri öfkeyle açıldı. Adamın eli tenine değer değmez, Chu Qiao zekice bir manevrayla bir "küçük yakalama" hamlesi yaptı, adamın elinden kurtulup dirseğiyle göğsüne sert bir darbe indirdi ve suyun yüzeyine fırladı.

"Hah!" Uzun süre nefessiz kalan Chu Qiao'nun yanakları al al olmuştu. Soluk soluğa beklerken adam da suyun yüzüne çıktı.

"Buraya gel!" dedi boğuk ve hırıltılı bir sesle. "Bana öyle naz yapma numaraları sökmez!"

"Pekâlâ, geliyorum." Chu Qiao öfkeden gülüyordu. Dudakları soğukça kıvrıldı, gözleri bir avcı gibi kısıldı.

Ne yazık ki buhar çok yoğundu ve adam onun yüzündeki o öldürücü ifadeyi göremiyordu. Kadının ona doğru yürümesini, teslim olduğu şeklinde yorumladı.

Ancak tam o anda Chu Qiao bir leopar gibi havaya fırladı. Suyun içinde olmasına rağmen yarım metre kadar yükselmişti. Kolunu savurdu ve sağ bacağıyla havada bir fırtına gibi tekme attı!

Güm! Sudan devasa bir dalga yükseldi. Adam ne olduğunu anlayamadan göğsüne yediği tekmeyle geriye doğru uçtu!

Hemen ardından öfkeli bir dişi aslan gibi üzerine atılan Chu Qiao, adamın o yakışıklı yüzüne acımasız yumruklar indirmeye başladı!

Her şey saniyeler içinde olmuştu. Adamın dövüş yeteneği ondan aşağı kalmasa da, bu kadar ani ve şiddetli bir saldırı karşısında tepki verememişti. Suyun direnci olmasa o yumruklar adamın burnunu çoktan kırmıştı.

Serseme dönen adam karşılık verecek boşluk bulamayınca,

asaletine yakışmayan bir hamleyle Chu Qiao'yu itip havuzun kenarına doğru emeklemeye başladı.

"Kaçıyor musun?" Chu Qiao ağzındaki suyu tükürüp tekrar üzerine atıldı!

Hız, teknik ve saf öfkenin birleştiği o anda adamın hiç şansı yoktu. Bir kez daha altına alınıp güzelce benzetildikten sonra adam nihayet havuzdan çıkıp dışarı doğru koşmaya başladı.

Chu Qiao ona bu fırsatı veremezdi. Kimliği açık edilmişti; ya o ölecekti ya adam.

Peşinden atılıp adamın beline sarıldı ve ikisi birden yere kapaklandılar.

Karada hareket etmek daha kolaydı; adam artık sadece dayak yiyen taraf değildi. Buharın içinde iki gölge hızla birbirine girmeye başladı; dirsekler çarpışıyor, dizler vuruluyor, yumruklar havada uçuşuyordu.

Chu Qiao canını dişine takmıştı; adam kaçarsa öleceğini biliyordu.

Adam da artık karşısındakinin sıradan bir köle olmadığını anlamıştı. Tüm gücüyle, hiçbir kozunu saklamadan dövüşüyordu!

Silah yoktu, suikast yoktu; sadece saf dövüş sanatı vardı. Bu, gerçek bir ölüm kalım savaşıydı!

İkisi de aynı anda aynı hamleyi yaptı: Parmaklarını birbirlerinin boğazına kenetlediler. En ufak bir harekette birbirlerinin gırtlağını koparacaklardı.

O anda garip bir sessizlik oldu. Aynı anda diğer ellerini kaldırıp "ateşkes" işareti yaptılar. Birlikte ölmek aptallıktı!

Yavaşça ellerini çektiler ve geri adımladılar.

Tam o sırada havuzdaki suyun tahliye sesi duyuldu; taze su büyük bir gürültüyle içeri dolmaya başladı.

Bu sesle birlikte ikisi de aynı anda tekrar ileri atılıp birbirlerinin boğazına yapıştılar.

— 105 —

“Alçak!” İkisi de aynı anda, aynı öfkeyle bağırdı.

Birbirlerine nefretle bakıp aynı anda gözlerini devirdiler ve yine aynı anda boğazlarındaki ellerini çekmek zorunda kaldılar.

Tam o sırada adam havuzun kenarındaki ahşap kovaya bir tekme savurup hızla geriye doğru kaydı. Chu Qiao’yu arkasında bırakıp kapıya doğru koşmaya başladı.

Bu kadın yakın dövüşte tam bir ustaydı; onunla boğuşmanın lüzumu yoktu. Hamamdan dışarı bir adım atsa, dışarıdakiler kavgayı duyacak ve zafer onun olacaktı!

Ancak Chu Qiao’nun tepkisi de hesaplamaları da kusursuzdu. Bir hayalet gibi fırlayıp peşine düştü!

Bakışları aynı! Adımları aynı! Hareketleri aynı! Hatta kaçış rotaları bile aynıydı!

Güm! Hamamın kapısı büyük bir gürültüyle açıldı. Adam, Chu Qiao’dan yediği yan tekmeye rağmen var gücüyle kapıyı tekmelemişti!

Chu Qiao’nun tüyleri diken diken oldu. Bu sesin korumaları uyandıracağını biliyordu; en fazla üç saniye içinde içeri dalacaklardı. Oklar havada uçuşmaya başladığında kaçacak yeri kalmayacaktı!

Tek şansı, üç saniye içinde bu adamı etkisiz hale getirip o devasa yatağa sürüklemek ve müstehcen bir pozisyona bürünerek durumu kurtarmaktı!

Planın açıklarını düşünecek vakti yoktu. Koşarken üzerindeki tül elbiseyi parçalayıp attı; geriye sadece incecik bir içlik ve şortu kaldı.

Duvara basıp havaya sıçradı, kazandığı ivmeyle adamın üzerine çullandı. Yatağa yuvarlandıklarında adamın sırtına sert bir yumruk indirdi!

Dışarıdaki ayak sesleri kapıya dayanmıştı. Ya onu alt edip

durumu gizleyecek ya da rehin alacaktı. Her yol aynı kapıya çıkıyordu: Onu zapt etmek!

Bir an için delirdiğini düşündü.

Bilekleri ustalıkla döndü, saniyeler içinde yirmiye yakın hamle paylaştılar. Ve kapı kolu döndüğü anda Chu Qiao başarmıştı.

Adamı rehin almayı başarmış, boğazına yapışmıştı. Ama bedeli ağırdı; adamın eli de onun boğazını sıkıca kavramıştı!

Durum yine aynıydı: Beraber ölmek mi? Beraber ölmek!

Kapı sertçe vuruluyor, muhafızlar endişeyle bağırıyordu.

İçerideki loş ışıkta, yarım gecedir birbirini paralayan bu iki kişi, nihayet başlarını kaldırıp karşılarındakinin kim olduğuna baktılar.

Baktıkları anda ikisinin de ağzı bir karış açık kaldı; iki aptal gibi gözlerini dikip kalakaldılar.

Bam! Kapı kırıldı, askerler odaya doluştu. Genç bir savaşçı bağırdı: “Dördüncü Efendi! Dördüncü Efendi! Ne oldu?”

Ardından herkes yatağa baktı ve aynı şaşkın ifadeyle donup kaldı.

Oda bir hırsız girmiş gibi darmadağındı; her yer su içindeydi, halılar kaymış, yorganlar yerlerde sürünüyordu. O görkemli yatakta bir erkek ve bir kadın, son derece uygunsuz bir halde birbirine dolanmış, önce birbirlerine, sonra da kapıdakilere bakıyorlardı.

“Size kim içeri girin dedi?”

Bir anda on şiddetinde bir fırtına kopmuş gibi oldu. Yue Qi ve yanındakiler savrulduklarını hissettiler. Evet, bu adam Zhuge Yue’den başkası değildi. Herkesin beti benzi attı, birkaçı korkudan yere kapaklandı.

Üç saniye geçmeden kapı usulca kapatıldı.

İçeride kalan ikili, uzun bir sessizliğin ardından birbirlerine dönüp aynı anda bağırdılar: “Senin burada ne işin var?”

Oda şimdi ölüm sessizliğine bürünmüştü. Köşedeki saray

feneri hafifçe çıtırdıyordu. Dışarıdaki ay ışığı pencere aralığından sızıyor, Wupeng Şehri'nin serin rüzgarı içeri doluyordu.

Dövüş sanatlarıyla uğraşanların kulağı keskin olurdu. Sessizlikte dışarıdaki korumaların fısıltıları duyulmaya başladı; efendilerinin dedikodusunu yapıyorlardı.

"Efendi normalde çok ciddi görünür ama böyle zevkleri olduğunu bilmezdim."

"Sorma, amma gürültü koptu, kıyafetler her yere saçılmış, belli ki çok hararetli geçmiş!"

"Kadının talihi döndü, bizim efendiye kapak attı ya."

"Ama kadının endamı da yerindeydi ha, o bacaklar ne öyle, süt gibi..."

"Aklını mı kaçırdın! Efendinin kadını o, gözlerini oyar valla!"

"Ah, Zhang Abi haklısın, unutalım gitsin, hiçbir şey görmedik sayalım."

"Yıllardır bu konaktayım, efendi şimdi sakinleşti ama eskiden ne kadar gaddardı bilirsiniz. Herkes benden duymuş olsun, sessiz kalın! Ama o köle kız da fena değilmiş ha, o boy pos... Bir yerden de tanıdık geliyor ama..."

"Sana bütün güzeller tanıdık gelir zaten."

Kısık gülüşmeler eşliğinde uzaklaştılar.

Odadakiler hâlâ aynı pozisyondaydı; eller boğazlarda, bacaklar birbirine dolanmış. Gözlerinde binbir türlü karmaşık duygu dalgalanıyordu.

Pencereden giren rüzgar yatağın kırmızı tüllerini uçuşturdu. Şeffaf kumaşların arasından birbirlerinin yüzü buğulu görünüyordu.

Zaman aktı, gece nöbetçisinin gong sesi konağın duvarlarında yankılandı.

Bakışları yavaş yavaş soğudu. Şaşkınlık, mahcubiyet ve öfke yerini sakin bir nefret ve temkine bıraktı. Ellerini boğazlardan çektiler, yavaşça geri çekildiler.

Chu Qiao ipek yorganı göğsüne çekip çıplak tenini örttü.

Gözlerini adamdan ayırmıyordu. Tüm duygularını bastırmış, geriye sadece derin bir tetiktelik kalmıştı.

Öfkeli adam da sakinleşmişti. Kaşlarını hafifçe kaldırmış, soğuk ama doğrudan düşmanlık gütmeyen o alışıldık, tembel ve tekinsiz tavrına bürünmüştü.

Bir süre sonra adam hiç çekinmeden yataktan kalktı. Odanın ortasına gidip yere attığı altın işlemeli siyah kaftanını aldı, üzerine geçirdi. Kuşağını gelişigüzel bağlayınca bronz tenli göğsü açıkta kaldı.

Beklenmedik bir lütufta bulunup Chu Qiao'nun sırılsıklam olan dış kaftanını yerden aldı. Bir elinde ıslak kıyafet, diğer elini Chu Qiao'ya uzatarak soğukça, "Ver şunu," dedi.

"Ver mi?" Chu Qiao kaşını kaldırdı. "Neyi verecekmişim?"

Zhuge Yue göz ucuyla ona baktı; bakışları "numara yapmayı kes" diyordu.

"Yan Xun, o dilenci kılıklı tüccarlarla inine kaçtıktan sonra bu kadar mı sefil düştü? Seni hırsızlığa mı zorluyor artık?"

"Ne dedin sen?" Chu Qiao'nun gözleri çakmak çakmak oldu. "Ağzından çıkanı kulağın duysun!"

Zhuge Yue küçümseyerek baktı. "Zaten kapana kısılmışsın, hâlâ bu neyin cüreti?"

Chu Qiao yatakta otururken cevap vermedi. Bir hata tüm oyunu bozmuştu; bu geceki görev tam bir fiyaskoydu. Şansına lanet okuyordu.

İtiraf etmek istemese de Zhuge Yue'nin yüzünü gördüğü o ilk an, içinde tarif edilemez bir rahatlama hissetmişti. Belki de onun eline düşmek başkasının eline düşmekten daha iyiydi. En azından kellesi hemen gitmezdi. Başkentte sadece kellesi için ödül konduğunu biliyordu.

"Ver şunu," dedi Zhuge Yue inatla.

"Neyi?"

"Aptalı oynama!" diye hırladı adam. "Koridorda çarptığım kişi de sendin. Benden ne çaldığını söyletme bana."

Chu Qiao durumu anladı ama yine de diklendi: "Senin

eşyalarına meraklı değilim. Öylesine çekip almıştım, çoktan attım. Çok istiyorsan git şu köpeğin gölünden çıkarttır.”

Zhuge Yue’nin kaşları çatıldı, bakışları karardı. Chu Qiao ise inatla ve dimdik ona bakmaya devam etti.

Puff! Zhuge Yue ıslak kıyafeti kızın yüzüne fırlatıp kapıya yürüdü. Kapıyı açar açmaz bir muhafız yanına koştu. Zhuge Yue alçak sesle birkaç talimat verdi; göle düşen bir yeşim kolyenin bulunmasını istiyordu. Korumaların yüzü kireç gibi oldu; göl büyük değildi ama on metreden derindi. O küçücük şeyi orada nasıl bulacaklardı?

Bir muhafız çekinerek, “Efendim, bu biraz...” diyecek oldu.

Bam! Zhuge Yue adamın kafasına bir şamar indirdi. Adamın gözleri karardı, başı öne düştü.

“Sana başını kaldır diyen oldu mu?”

Muhafız bir daha başını kaldırmaya cesaret edemedi.

Yatakta oturan Chu Qiao şaşırmıştı; kapı doğrudan yatağa bakıyordu ve o hâlâ giyinmemişti.

Muhafızlar hızla dağıldı, kısa süre sonra dışarısı meşalelerle aydınlandı. Herkes uykusundan uyandırılıp arka bahçedeki göle gönderilmişti.

Zhuge Yue döndüğünde Chu Qiao ıslak kıyafeti üzerine geçirmişti ama ince tül tenine yapıştığı için giyinmişten çok soyunmuş gibi duruyor, davetkar bir hava yayıyordu.

Zhuge Yue ona bakarken kaşlarını çattı. Chu Qiao da bu bakıştan rahatsız olup hafifçe mahcup oldu.

Zhuge Yue gardıroba gidip birini açtı. Aniden Chu Qiao’nun yüzü değişti ama daha bağıramadan, *güm* diye bir ses geldi; elleri ayakları bağlanmış bir kadın Zhuge Yue’nin ayaklarının dibine yuvarlandı.

Zhuge Yue’nin refleksi hızlıydı; o an kadını dolaba saklanmış bir suikastçı sanıp acımasızca bir tekme savurdu. Zavallı köle kız daha yere değmeden bir top gibi uçup gitti.

— 106 —

Neyse ki Zhuge Yue çok sert davranmamıştı; yerde yarı çıplak yatan işveli kadını görünce bir an duraksadı, kaşlarını çatarak derin bir düşünceye daldı.

Kadın zaten korkudan ödü patlamış bir haldeydi; durup dururken yediği bir yumrukla bayıltılmış, uyandığında kendini bir dolaba kilitlenmiş bulmuş, binbir güçlükle dışarı çıktığında ise daha "Suikastçı var!" diye bağıramadan yediği tekmeyle sarsılmıştı. Şimdi karşısında duran, üzerinden uğursuz bir hava yayılan bu adamı görünce gözleri devrildi ve oracıkta yeniden bayılıverdi.

“Hey! Ona zarar verme.”

Zhuge Yue başını çevirdiğinde Chu Qiao’nun yüzündeki bariz mahcubiyeti gördü ve durumu anında kavradı. Odadaki köle kız kılığına giren Chu Qiao olduğuna göre, yerdeki bu kadın muhtemelen Şehir Muhafızı Tian’ın kendisi için hazırladığı asıl "ikram" olmalıydı.

Düğüm çözülünce Zhuge Yue yerdeki kadına dönüp bakmadı bile. Dolaba gidip bir giysi çıkardı, Chu Qiao’nun yanına dönüp kıyafeti ona doğru fırlattı. Dudaklarının kenarı hafifçe kıvrılırken soğuk bir sesle, “Xing’er, hâlâ çok acımasızsın,” dedi.

“Bana Xing’er deme!” Chu Qiao, üzerindeki sırılsıklam kıyafetleri çıkarmaya yeltenmeden, fırlatılan temiz dış kaftanı doğrudan üzerine geçirdi; sesi buz gibiydi.

Ancak sözü biter bitmez aniden öfkeli bir hırıltı duyuldu. Zhuge Yue bir kaplan gibi ileri atılıp Chu Qiao’yu altına aldı. Güçlü gövdesiyle kızı yatağa hapsederken, bacaklarını demir bir kıskaç gibi Chu Qiao’nun uzun bacaklarına doladı. Bir eliyle kızın çenesini sertçe kavradı; yüzü kararmış, sesi nefret doluydu: “O zaman ne diyeyim? Jing Yue’er mı? Yoksa... Chu Qiao mu?”

Zhuge Yue’nin bakışları gölgeliydi, gözlerinde devasa bir kasırga kopuyor gibiydi. Elindeki baskıyı artırarak, kelimelerin

üzerine basa basa boğuk bir sesle devam etti: “Ne o? Yan Xun’un yanına sığınınca atanı dedeni unutup soyadını bile mi değiştirdin? Madem öyle, neden doğrudan Yan soyuna geçmedin?”

Chu Qiao, Zhuge Yue’nin gözlerinin içine aynı soğuklukla baktı. “Bırak beni!” dedi sertçe.

“Bırakmak mı?” Zhuge Yue alayla güldü. “Nereye gideceksin? Bian Tang’a evlenmek üzere olan o eski sevgilin için mi geldin, yoksa Yanbei’ye geçmek için burayı kestirme mi kullanıyorsun? Bizim küçük Xing’er’in bir gülüşüyle şehirleri deviren o afetlerden biri olduğunu nasıl da anlayamamışım?”

“Zhuge Yue, seni uyarıyorum, bırak beni!”

“Uyarı mı?” Zhuge Yue’nin dudaklarında habis bir gülümseme belirdi, gözlerini bir kartal gibi kıstı. “Xing’er, beni ilk kez mi tanıyorsun? Zhuge Yue ne zamandan beri birilerinin uyarısından korkar oldu?”

Chu Qiao hiç düşünmeden parmaklarını bir pençe gibi büküp Zhuge Yue’nin boğazına hamle yaptı!

Zhuge Yue de yavaş değildi; gövdesini geriye doğru esnetince Chu Qiao’nun eli boğazından kayıp yakasına yapıştı. Zaten gevşekçe bağlanmış olan kaftan, bu hamleyle boydan boya açıldı. Zhuge Yue’nin kızın çenesini tutan parmakları aşağı kayıp beyaz boynunda ve narin köprücük kemiğinde gezindi. Şeytani bir gülüşle, “Ne o, bu kadar sabırsız mısın?” dedi.

Chu Qiao’nun ifadesi değişmedi ama gözleri öfkeyle kısıldı. Aniden bir bacağını kurtarıp Zhuge Yue’nin kasıklarına sert bir tekme savurdu!

Zhuge Yue gibi bir adam, böyle göğüs göğüse bir çarpışmada altta kalır mıydı? Ellerinden destek alıp havada ters bir takla attı. Yere indiğinde elleriyle gövdesini destekleyerek tekrar kızın üzerine abandı; az öncekiyle tıpatıp aynı pozisyonda, burun buruna duruyorlardı.

“Hıh!” Chu Qiao öfkeyle inledi, gözlerinden şimşekler çaktı. Ellerini hızla savurup Zhuge Yue’nin omzuna sert bir yumruk indirdi.

Zhuge Yue omzunu düşürüp darbenin gücünü boşa çıkardı ve yana doğru yuvarlandı; Chu Qiao'nun bedeni de ister istemez onunla birlikte döndü. Zhuge Yue kızın belini kavrayıp onu içeri doğru çekti. Yatağın üzerindeki ipek yorganlar ikisinin etrafına dolandı; bir anda dev bir zongzi gibi birbirlerine sarılmış halde yorganın içinde kaldılar. Zhuge Yue bu fırsatı kaçırmayıp Chu Qiao'nun ellerini bastırdı, bacaklarını da "makas" hamlesiyle yeniden kilitledi.

Chu Qiao var gücüyle çırpındı ama yorganın içinde kaldıkça, hareket ettikçe sargı daha da sıkılaşıyordu. Zhuge Yue'nin gücü de ondan üstün gelince, bir süre sonra takati kesilip yatağa yığıldı; nefes nefese kalmıştı. Kurtulamayacağını anlayınca başını kaldırıp onu ısırmaya çalıştı.

Boğuşma sırasında Chu Qiao'nun üzerindeki giysiler açılmış, bembeyaz teninin büyük bir kısmı ortaya çıkmıştı. Yüzü kıpkırmızı, gözleri öfke dolu bir halde Zhuge Yue'ye bakıyordu; göğsü hırsla inip kalkıyordu.

"Hâlâ pes etmedin mi?"

Chu Qiao soğukça, "Alçak!" dedi.

Zhuge Yue, Chu Qiao'nun üzerinde uzanırken onun sert soluklarını, hızla çarpan kalbini ve teninden yayılan o hafif kokuyu hissetti. İfadesi aniden yumuşadı; muzaffer bir edayla gülümseyerek, "Hâlâ dövüşecek miyiz?" diye sordu.

Chu Qiao dudaklarını sıktı. Yıllardır girdiği hiçbir kavgada böyle yenilmemişti; içinde tarif edemediği bir panik yükseliyordu. Nedenini bilmese de şu an tek istediği buradan hemen gitmek ve bu adamı bir daha asla görmemekti.

"Bırak beni!"

"Xing'er, hep aynı şeyi söylemekten bıkmadın mı?"

Chu Qiao'nun kaftanının etekleri açılmış, bembeyaz bacakları ortaya çıkmıştı. Zhuge Yue'nin bacakları ona sıkıca dolanmışken, tenlerin temasıyla odadaki hava bir anda tuhaflaştı.

Chu Qiao, Zhuge Yue'ye nefretle bakarak dişlerinin arasından, "Seni bıçaklamayı ne çok isterdim!" dedi.

Zhuge Yue kahkahayı bastı; bakışları davetkar, dudakları kıpkırmızıydı. “Onun yerine iki yumruk atsan daha iyi olmaz mı?”

“Hıh!” Chu Qiao öfkeyle başını çevirdi, ona bir daha bakmadı. Ne dövüşebiliyor ne de kaçabiliyordu. Bilek gücü olarak birbirlerine denk olsalar da uzun süreli bir mücadelede dayanıklılığı bir erkeğe asla yetişemezdi; üstelik dışarısı onun korumalarıyla doluydu. Bunları düşününce Chu Qiao’nun gözleri doldu, öfkeyle bağırdı: “Öldür beni o zaman!”

Zhuge Yue gülümseyerek ona baktı. “Xing’er, beni yenemeyince ağlayacak mısın? Bu pek senin tarzın değil.”

Gergin hava dağılmış olsa da pozisyonları son derece müstehcendi. Tam o sırada yatağın altındaki baygın kadın kısa bir ses çıkardı; belli ki uyanmak üzereydi.

Chu Qiao irkildi ama Zhuge Yue’nin yüzü anında ciddileşti. Kızın ellerini bırakıp yandaki yorganı kaptığı gibi havaya fırlattı ve aşağıda yatan kadının yüzünü örttü!

Ancak elini gevşettiği o salisede Chu Qiao sert bir nida savurdu. Bir ayak hamlesiyle yorganın içinden bir mürekkep balığı gibi sıyrıldı; yatağın üzerinde diz çöküp aşağı atılmaya yeltendi!

Zhuge Yue soğukça gülümsedi ama bu gülüş daha gözlerine ulaşmadan ince bir yorganı kamçı gibi savurdu. Yorgan bir yılan gibi Chu Qiao’nun bileğine dolandı. Chu Qiao "Eyvah!" diye geçirdi içinden. Zhuge Yue var gücüyle asılınca dengesini kaybedip onun üzerine yuvarlandı.

Her şey bir anda oldu; büyük bir gürültüyle koca yatak çöktü! Perdeler, boncuk dizileri, kırmızı tüller ve parlak inciler sağanak gibi tepelerine boşaldı; Chu Qiao ve Zhuge Yue’yi derinlere gömdü!

Gürültü o kadar büyüktü ki dışarıdakiler her şeyi duymuştu.

Nöbetçi korumaların yarısı göle düşen yeşim kolye ucu peşinde gitmiş, sadece bir kısmı kalmıştı.

Genç bir koruma, Zhang soyadlı kıdemli korumaya fısıldadı: “Zhang Abi, içerideki o ses de neydi?”

Zhang kulağını kapıya vermiş dinliyordu; gizemli bir tavırla başını salladı. “Bana kalırsa, yatak çöktü.”

“Yatak mı çöktü?” Genç korumanın ağzı açık kaldı. “Vay canına, amma hararetliymiş!”

Zhuge Yue ipek yığınlarının arasından binbir güçlükle kafasını çıkardı. Tam o sırada yüzü kireç gibi oldu.

Chu Qiao karşısında diz çökmüş, gözlerinden ateş fışkırıyordu. Elinde yatağın kırılan kerestelerinden biri vardı; ucu sivri ve ince olan bu parçayı Zhuge Yue’nin boğazına dayamıştı.

“Kıpırdama!” dedi Chu Qiao buz gibi bir sesle.

Zhuge Yue hafifçe gülümsedi, kızın açılan göğsüne bir göz atıp sakince konuştu: “Bir dahaki sefere birini böyle tehdit ederken önce üstünü başını düzelt, yoksa pek inandırıcı olmuyor.”

“Boş konuşmayı kes! Hemen gitmeme izin ver!”

Zhuge Yue güldü: “Xing’er, bir şeyi yanlış anladın galiba. Şu an beni rehin alan sensin, benden nasıl izin istiyorsun?”

“Zhuge Yue, sana yalvarmaktan başka çarem yok sanma. Seni öldürürsem yine de kaçabilirim. Sadece işin o noktaya varmasını istemiyorum. Aramızda kan davası olsa da seni bu şekilde öldürmek istemiyorum.”

“O zaman yazık oldu,” dedi Zhuge Yue omzunu silkerek. “Ben hayatta olduğum sürece gitmene izin vermeyeceğim.”

Chu Qiao gözlerini kıstı. “Beni zorlama!”

“Zorlayacağım.”

Tam o sırada dışarıdan ayak sesleri duyuldu. İkisi de duraksadı; gelenlerin adımları düzensizdi, Zhuge Yue’nin korumalarına benzemiyordu.

Chu Qiao’nun dikkatinin dağıldığı o an, Zhuge Yue yana doğru hamle yapıp boğazındaki silahtan kurtulmaya çalıştı.

Ancak Chu Qiao hamleyi fark edince refleksle elindeki tahta parçasını ileri sürdü. *Puff!* Kan fışkırdı. Chu Qiao’nun içi ürperdi, gözbebekleri büyüdü. Tam o sırada kapının önünden Şehir Muhafızı Tian’ın saygılı sesi duyuldu: “Efendimiz, hâlâ uyanık

mısınız?”

Zhuge Yue ve Chu Qiao çöken yatağın iki köşesine ilişmişlerdi. Zhuge Yue’nin omzuna başparmak kalınlığında bir kereste saplanmıştı; tahta parçası omzunu delip geçmiş, kan yatağın yarısını kaplamıştı.

Her şey bir anda olmuştu. Tahta bedenine saplandığında Zhuge Yue’nin ağzı acıyla açılmıştı, normalde böyle bir acıyla feryat etmesi gerekirdi. Ama tam o anda Tian Ruicheng kapının önündeydi!

Tian Ruicheng asker kökenliydi; gençliğinde babasıyla birlikte Büyük Xia topraklarına kadar savaşmıştı. Eğer Yanbei’nin Aslanı Yan Shicheng ile karşılaşmasalar, belki de bugün Bian Tang bölgenin hakimi olacaktı. Tian Ruicheng’in babası o savaşta ölmüştü; Yanbei’den ne kadar nefret ettiği ortadaydı.

Zhuge Yue en ufak bir inilti çıkarsa, adam kapıyı kırıp içeri girecekti. Chu Qiao onun eline düşerse başına gelecekleri düşünmek bile istemiyordu!

Chu Qiao’nun ilk aklıma gelen bacağına uzanmak oldu; normalde orada hep bir hançer taşırdı. Bu mesafeden yaralı bir adamı öldürmek onun için çocuk oyuncağıydı.

Fakat hançerini koridorda düşürdüğünü unutmuştu.

Bu kritik anda Zhuge Yue’nin sesi duyuldu; sesi göl kadar durgun ve sakindi: “Siz misiniz Muhafız Tian? Gecenin bu vaktinde hayırdır?”

Chu Qiao donup kaldı, başını kaldırdı.

“Şöyle ki efendim, çok değerli bir eşyanızın göle düştüğünü duydum. Muhafızlar yarım gecedir uğraşıyor ama bulamadılar. Acaba diyorum, gölün suyunu tahliye etmek için bir kanal mı açtırsam? Öyle daha kolay bulunur.”

Zhuge Yue derin bir nefes aldı, oluk oluk kanayan omzunu sıkıca bastırarak tok bir sesle cevap verdi: “İnceliğiniz için teşekkürler Muhafız Tian.”

Şehir Muhafızı güldü: “Sizin yükünüzü hafifletmek benim için onurdur.”

“Başka bir şey yoksa, istirahat buyurun.”
“O halde izninizle, iyi uykular efendim.”
Ayak sesleri uzaklaştı, dışarısı yeniden sessizliğe büründü.

— 107 —

Zhuge Yue derin bir nefes alıp bitkince yatağa yaslandı. Dışarıda kalan tahta parçasını kavradı, dişlerini sıkarak bir hamlede çekip çıkardı!

Kaşları çatılmış, yüzü acıyla çarpılmıştı; boğazından boğuk bir inilti yükseldi ama sesini bastırmayı başardı.

Bir anda kan fışkırdı!

Chu Qiao donup kaldı, sonra hemen ileri atılıp o korkunç yarayı elleriyle bastırdı!

Zhuge Yue'nin gözleri karardı, bayılacak gibi oldu. Chu Qiao omzundan tutup endişeyle sordu: "Nasılsın?"

Zhuge Yue bembeyaz bir yüzle dişlerinin arasından, "Çok iyiyim," dedi.

"Kıpırdama, pansuman yapacağım."

Chu Qiao fırlayıp hamama gitti, birazdan bir kovayla dönüp yatağa sıçradı; büyük bir ustalıkla yarayı temizlemeye başladı.

"İçeride... kıymıklar kalmış, çıkarılması lazım."

Zhuge Yue'nin solgun yüzüne bakıp yavaşça sordu: "Dayanabilir misin?"

Zhuge Yue soğukça, "Laf kalabalığı yapma!" dedi.

Chu Qiao odada bir hançer buldu, masadaki içkiyle dezenfekte ettikten sonra bir havluyu Zhuge Yue'ye uzattı. "Isır bunu, dilini ısırma."

Zhuge Yue havluyu aldı ama ağzına koymadı, sağlam eliyle sıktı.

Chu Qiao konuşmayı kesip yaraya odaklandı.

Tahtanın açtığı yara hançer yarasından beterdi; hem daha genişti hem de dokuları parçalamıştı. İçerideki kıymıklar temizlenmezse iltihap kaçınılmazdı.

Bunu gören Chu Qiao'nun elleri titremeye başladı.

“Belki de... bir doktor çağırmalıyız?” Başını kaldırıp alt dudağını ısırdı. Doktor gelirse yakalanacağını ve öleceğini biliyordu. Ama belki o kargaşada kaçabilirdi; ihtimal düşük olsa da.

Zhuge Yue hançeri elinden kaptı. “Yapamayacaksan ben yaparım,” dedi ve kendi etini oymaya yeltendi.

“Ben yaparım!” Chu Qiao hançeri geri alıp ona derin bir bakış attı.

Zhuge Yue gözlerini yarı kapamış, sanki yaralanan o değilmiş gibi duruyordu. Sadece kağıt gibi beyaz olan yüzü durumu ele veriyordu.

Chu Qiao derin bir nefes alıp işe koyuldu.

Üç tütsü yanımı kadar süre geçtiğinde şafak sökmeye başlamıştı. Chu Qiao’nun üstü başı soğuk terden sırılsıklamdı. Kendi kıyafetlerinin arasından altın yara tozunu çıkardı, yaraya döküp temiz bir bezle sardı. Sonunda bitmişti.

Tüm bu süreçte Zhuge Yue tek kelime etmemiş, Chu Qiao da başını kaldırıp ona bakmaya cesaret edememişti. Şimdi baktığında adamın sızıp kaldığını gördü. Alnı ter içindeydi, kaşları hâlâ çatıktı. Elindeki havlu sırılsıklam olmuştu.

Chu Qiao onu yatağa yatırdı, kanları ve teri sildi, saçlarını kuruladı.

Uzaktan horoz sesleri duyulmaya başladı. Dışarısı aydınlanmıştı. Kapı vuruldu; hizmetkarlar gelmişti. Chu Qiao sesini değiştirip Zhuge Yue’nin henüz uyanmadığını söyledi. Dışarıdaki genç korumalar kıs kıs güldüler.

Bütün gece o kadar "hararetli" bir boğuşmadan sonra akşama kadar uyuması normaldi.

Zaten şehirde iki gün kalacaklardı, korumalar hizmetçilere efendiyi rahatsız etmemelerini tembihledi.

Yatağın kenarına dönen Chu Qiao yorgundu. Bu adama bakıyordu; sert kaşlarına, şeytani gözlerine, o zehir zemberek sözler döken dudaklarına...

“Biz düşmanız,” diye fısıldadı Chu Qiao; kendine mi yoksa

ona mı söylüyordu belli değildi. “Resmiyetle bakarsak, ben vatan haini bir köleyim, sen ise imparatorluğun asilisin. Şahsi meseleye gelirsek; Lin Xi’yi, Zhi Xiang’ı, Xiao Qi ve Xiao Ba’yı, Jing ailesinin çocuklarını sen öldürdün. Yan Xun ile başkentte sekiz yıl köpek gibi yaşamamıza sen sebep oldun. Ben de senin dedeni, uşaklarını öldürdüm, konaktan kaçtım. Aramızdaki uçurum kapanmaz. Senin beni, benim seni öldürmem hak ve adalettir. Aramızda duyguya yer yok. Ya sen ya ben...”

Kendi dediği gibi, her şey mantıklıydı. Hiçbir boşluk yoktu. Ama neden sesi gittikçe kısılıyordu?

Adamın uykusunda çatılan kaşlarına baktı, elini yavaşça yaralı omzuna uzattı.

“Ne olursa olsun, sana bir can borçluyum,” dedi usulca. “Zhuge Yue, özür dilerim.”

Oda sessizdi, sabah güneşi odaya huzur dolu gölgeler düşürüyordu.

Chu Qiao yere çöküp başını yatağa yasladı ve derin bir uykuya daldı. Gece yarısına kadar Zhuge Yue uyudu, Chu Qiao ise pansumanını tazeledi. Yara iltihap kapmamıştı; Chu Qiao’nun elleri bir cerrah kadar mahirdi.

Dışarısı zifiri karanlıktı. Zhuge Yue nihayet gözlerini açtı; karnı aç, bedeni sızlıyordu. Uyurken Chu Qiao ona temiz, siyah ipek bir kaftan giydirmişti.

Chu Qiao ona baktı. Zhuge Yue sersemlemiş bir halde kaşlarını çatıp huysuzca mırıldandı: “Çay.”

Chu Qiao bir bardak su uzattı.

Zhuge Yue bakmadan suyu içti, kuruyan dudaklarını yaladı ve aniden bardağı fırlatıp bağırdı: “Ginseng çayı!” Ama sözü biter bitmez duraksadı. Chu Qiao’yu görünce nerede olduğunu, neler yaşandığını hatırladı.

“Uykun açılmadı herhalde,” dedi Chu Qiao istifini bozmadan. Kırılan parçaları toplarken masadaki yemek kutusunu işaret etti: “Orada yemek var, kendin al.”

Zhuge Yue nadiren böyle açık verirdi; kendini toparlayıp

sızlayan omzunu tuttu. “Neden kaçmadın?”

“Çok isterdim,” dedi Chu Qiao dudak bükerek. “Ama adamların kapıda kuş uçurtmuyor, nasıl kaçayım?”

Zhuge Yue soğukça, “Dürüstlüğün gözlerimi yaşarttı,” dedi.

Chu Qiao omzunu silkti. “Seninle lafı dolandırmaya gerek yok.”

Masayı hazırlamaya çalışan Zhuge Yue yaralı omzu yüzünden zorlanınca Chu Qiao’ya döndü: “Gel, bana hizmet et.”

Chu Qiao kaşlarını çattı, yerinden kıpırdamadı.

Adam arsızca masaya oturdu. “Açken kafam çalışmaz, konuşmak istiyorsan önce beni doyur.”

Chu Qiao hırsla kalkıp yemek kutusunu açtı. Çorba kasesini masaya öyle bir vurdu ki kase çatladı, sıcak çorba Zhuge Yue’nin üzerine boşaldı. Zhuge Yue fırlayıp kalktı; göğsü haşlanmış gümüş kulak mantarlarıyla dolmuştu.

Zhuge Yue’nin gözlerinden ateş fışkırıyordu. Hamama doğru yürürken gürledi: “Gel buraya, beni temizle!”

Hamam mı? Yine mi hamam!

Zhuge Yue üstü çıplak, siyah pantolonuyla odanın ortasında durmuş, kapıdaki Chu Qiao’ya bakıyordu. “Ne dikiliyorsun? Gelsene!”

Chu Qiao’nun göğsü öfkeyle inip kalkıyordu. Yumruklarını sıktı, bıraktı. Sonunda içeri girdi. Bir kova sıcak suyu kaptığı gibi adamın üzerine yürüdü.

Bakışları o kadar uğursuzdu ki Zhuge Yue bile geri adım atıp savunma pozisyonu aldı. “Ne yapıyorsun?”

Chu Qiao kovayı kaldırıp, “Beni temizle demedin mi? Islatmadan nasıl temizleyeyim?” dedi.

“Yaralıyım ben!” diye bağırdı genç adam.

“Evet,” dedi Chu Qiao başını sallayarak. “Görüyorum, ben bıçakladım ya.”

“O zaman neden su döküyorsun?”

“Islatmadan nasıl temizleyeyim?”

Diyalog başa sarmıştı. “Ama yaralıyım!”

“Görüyorum, ben bıçakladım ya.”

Zhuge Yue’nin suratı asıldı. “Tamam, çık dışarı.”

Chu Qiao kovayı salladı: “Emin misin?”

Adam patladı: “Çık dışarı dedim!”

Chu Qiao ıslık çalarak dışarı çıktı, keyfi yerindeydi.

Zhuge Yue kan, ter ve tatlı çorba içinde kalmıştı. Huysuzca pantolonunu çıkarmaya başladı. Suya girerken yarayı korumalıydı; iltihap kaparsa iz kalırdı, iz kalırsa çirkin görünürdü.

“Hey, temiz kıyafet getirdim.”

Kapı tekmeyle açılınca Zhuge Yue *löp* diye suya atladı: “Defol git buradan!”

Zhuge Yue hamamdaki buharı unutmuştu; Chu Qiao sadece suya atlayan bir gölge görüyordu.

Chu Qiao kıs kıs gülerek, “Dikkat et de boğulma,” deyip çıktı.

Yarası sırılsıklam olan Zhuge Yue öfkeyle sargıyı söküp suya bir tokat indirdi!

— 108 —

Tam bir gün bir gecedir boğazından tek lokma geçmemişti. Chu Qiao'nun midesi zil çalarken masayı alelacele toparladı ve yemek kutusundaki kapları birer birer çıkardı. Tian Rucheng, Zhuge Yue'ye hizmette kusur etmemişti; yemekler hem göze hitap edecek kadar zarif hazırlanmış hem de iştah kabartan bir kokuya sahipti. Yemek kutusu üç katlıydı: Bir katında közlenmiş kömür, bir katında sıcak su, en üst katında ise yemekler vardı. Bu sayede gece yarısını çoktan geçmiş olmasına rağmen her şey hâlâ dumanı üstünde, sıcacıktı.

Chu Qiao derin bir nefes alıp gevşedi, masaya kurulup iştahla atıştırmaya başladı.

Zhuge Yue banyodan çıktığında karşılaştığı manzara tam da buydu. Göz kapakları öfkeyle seğirdi; hiddetini güçlükle dizginleyerek doğruca Chu Qiao'nun yanına yürüdü. Yüzü kaskatı kesilmiş, buz gibi bir sesle homurdandı: "Keyfin pek yerinde bakıyorum."

Chu Qiao başını çevirdi, yüzünde tatlı bir gülümseme belirdi: "Sizin keyfiniz kadar değil efendim."

Zhuge Yue ona şöyle bir yan gözle baktı: "Azrail kapıda bekliyor, sen hâlâ küstahlık peşindesin."

Chu Qiao'nun gülümsemesi solmadı: "Bilmiyor musunuz? Mahkûmlar ölüme gitmeden evvel karınlarını bir güzel doyururlar."

Zhuge Yue öne doğru eğildi, bakışları karanlık ve tekinsizdi. Kelimelerin üzerine basa basa, ağır ağır konuştu: "Sana bir şey yapmayacağımdan bu kadar emin misin?"

"Emin değilim," dedi Chu Qiao gülerek. "Ama madem siz aptalı oynamayı seçtiniz, ben neden acele edeyim?"

Zhuge Yue arkasına yaslanıp soğuk bir kahkaha attı: "Anlaşılan bu birkaç yılda Yan Xun'un yanında çok şey

öğrenmişsin.”

“Sayenizde; başka bir şeyim olmasa da sabrım gani.”

Lambanın alevi titriyor, gecenin puslu karanlığı odaya süzülüyordu. Karşı karşıya oturan bu iki figür, birbirlerine meydan okuyan bakışlarla kilitlenmişti; ikisi de geri adım atmaya niyetli değildi.

Chu Qiao’nun yüzündeki gülümseme yavaş yavaş silindi, o rahat tavrı yerini keskin bir ciddiyete bıraktı. Karşısındaki adamın o tekinsiz ve çekici çehresine dikti gözlerini: “Zhuge Yue, niyetin neyse açıkça söyle, yolumuzu bilelim!”

Zhuge Ailesi’nin genç dördüncü efendisi hafifçe gülümsedi, gözlerinde muzip ama tehlikeli bir parıltıyla göz kırptı: “Tahmin et bakalım?”

“Zhuge Yue, bırak gideyim. Yoksa...” Chu Qiao gözlerini kısarak sesini alçalttı, “...yoksa öldür beni.”

Zhuge Yue’nin dudak kenarı alaycı bir tavırla yukarı kıvrıldı: “Xing’er, bu dünya sadece siyah ve beyazdan ibaret değil; bazı yerler gridir. Ve seçenekler de asla sadece iki taneyle sınırlı kalmaz.”

“Bizim aramızda sadece iki yol var.”

Chu Qiao, Zhuge Yue’nin gözlerinin içine bakarak ağır bir sesle devam etti: “Beni defalarca bağışladığın ve yardım elini uzattığın için sana minnettarım. Lakin bu, oturup dostça geçinebileceğimiz anlamına gelmiyor. Zhuge Yue, sen de soylu bir sülalenin ferdi, nüfuzlu bir devlet adamı ve kudretli bir lidersin. Nasıl olur da bu kadar safça düşünebilir, birine bu denli kolay güvenebilirsin? Seni sırtından bıçaklamayacağımdan hiç mi korkmuyorsun?”

Zhuge Yue kahkahalarla gülmeye başladı: “Xing’er, gerçekten merhametime yenik düştüğüm için mi elimi kana bulamadığımı sanıyorsun?” Adamın yüzü birden sertleşti, bakışları keskin bir hal aldı: “Ben senin ciğerini biliyorum. Yan Xun zamanında sana ufacık bir iyilik yaptı diye, canını dişine takıp o zor şartlarda sekiz yıl boyunca onun yanında kaldın. Şimdi, seni defalarca ölümden kurtarmış birine nasıl kıyabilirsin? Xing’er, ben

tedbirsiz ya da gafil değilim; sadece seni çok iyi tanıyorum!”

Odanın içinde tekinsiz bir rüzgâr esiyor gibiydi; bakışları havada çarpışıyor, adeta kıvılcımlar saçıyordu.

“Ya yanılıyorsan?”

“Sana güveniyorum ama kendime daha çok güveniyorum.”

Chu Qiao kurumuş dudaklarını diliyle hafifçe ıslattı: “Peki şimdi ne yapacaksın?”

Zhuge Yue gayet doğal bir tavırla cevap verdi: “Seni yakaladım, benimle geleceksin.”

“Beni kontrol edemezsin.”

“Zor işleri severim,” dedi Zhuge Yue hafifçe gülümseyerek. “Seni kontrol edemezsem, dizginlerim. Dizginleyemezsem, hapsederim. Eğer sonunda hapsetmek de kâr etmezse, o zaman son bir yolum daha kalır. Ama henüz o noktaya gelmedik.”

Chu Qiao başını kaldırıp Zhuge Yue’nin gözlerinin içine daldı: “Zhuge Yue, yaptığın hatayı hâlâ anlamıyor musun?”

Zhuge Yue kaşlarını çattı, soğuk bir tavırla güldü: “Hata mı? Alt tarafı birkaç köleydi; ben, Zhuge Yue, canım istedi ve öldürdüm. Bunun neresi hata!”

“Bahsettiğim bu değil,” dedi Chu Qiao kaşlarını hafifçe çatarak. Sonunda derin, kederli bir iç çekti: “Pekâlâ, itiraf ediyorum; seni öldürmek istemiyorum, şimdilik seninle düşman olmaya da niyetim yok. Aramızda bir husumet olduğu gerçek ama bana iyiliğin de dokundu. Zhuge Ailesi’nin yaşlı efendisi öldükten sonra tüm şehirde aranırken yerimi bildiğin halde beni ele vermedin; bunu unutamam. Lakin şunu iyi biliyorsun: Sen artık Büyük Xia’nın Zhuge Klanı’na mensup bir soylusun, bense isyanın başını çeken bir Yanbei artığıyım. Büyük Xia ile Yanbei arasındaki savaş kaçınılmaz; saflarımız farklı, kimliklerimiz karşı karşıya. Er ya da geç savaş meydanında vuruşacağız. Bu yüzden aramızdaki bağları koparmak en iyisi. Madem eline düştüm, ister öldür ister as, diyecek sözüm yok. Ama şunu da bil ki, bu kapı açılmadığı sürece, adamların içeri dalmadan evvel seni de yanımda götürme fırsatım var! Asla kuzu kuzu teslim olup boynumu cellada uzatmam. Ben her şeyi açık konuşmayı

severim, lafı dolandırmam. Yanbei'nin Büyük Xia'ya kafa tutması senin klanın için de büsbütün kötü sayılmaz; klanının çıkarlarını ve menfaatlerini iyi düşün. Beni bırakacak mısın yoksa öldürecek misin, son sözünü söyle!"

Zhuge Yue kaşlarını hafifçe kaldırdı, yüzünde soğuk ve mesafeli bir gülümseme belirdi: "Xing'er, beni her geçen gün daha çok şaşırtıyorsun."

Bu sözlerin hemen ardından Chu Qiao'nun çehresi buz kesti: "Zhuge Yue, daha önce sana kıymamış olmam, köşeye sıkıştığımda da aynı kalacağım anlamına gelmez! Eskiden hayatıma bir tehdit oluşturmuyordun; ama şimdi bana zorla engel olmaya kalkarsan, benim için hiçbir anlam ifade etmeyen bir adamı öldürmekten çekinmem!"

Zhuge Yue soğukça gülümsedi: "Öyleyse dene de görelim!"

Büyük bir gürültüyle ikisi de aynı anda ayağa fırladı. Bakışları nefretle çarpışıyordu; artık söz bitmişti. İkisi de biliyordu ki bazı meseleler uzlaşmayla çözülmezdi, o zaman geriye tek bir son kalıyordu!

Tam o sırada kapının dışından ayak sesleri duyuldu. Chu Qiao irkildi, kaşları çatıldı; her an saldırıya geçmeye hazır, köşeye sıkışmış bir kaplan gibi tetikte beklemeye başladı.

"Efendim!" Yue Qi'nin boğuk sesi dışarıdan yankılandı. "Tian Efendi sizi salonda bekliyor, bir görüşme talep ediyor."

Zhuge Yue kaşlarını hafifçe çattı: "Şimdi mi?"

"Evet."

"Gitme sakın!" Chu Qiao'nun hançeri hâlâ Zhuge Yue'nin boğazındaydı, tetikte bir sesle fısıldadı.

Şaka bir yana, bu odada kaldığı sürece elinde bir koz vardı; ama adamın dışarı çıkmasına izin verirse anında kuşatılacağını biliyordu. Bu kadar gafil avlanamazdı.

"Gitmezsem şüphelenirler, Tian Rucheng bizzat gelip kontrol eder."

Chu Qiao geri adım atmadı: "Bir bahane bul, reddet!"

Zhuge Yue alaycı bir tavırla gülümsedi, kadın kölenin

saklandığı dolaba bir göz attı: “Zaten bütün günü bir kadınla gönül eğlendiriyorum bahanesiyle geçiştirdin, şimdi ne diyeceğim?”

“Beni ilgilendirmez!” dedi Chu Qiao buz gibi bir sesle. “Gitmezsen ne olur bilmem ama bu odadan çıktığın an tüm avantajımı kaybedeceğimi biliyorum. Zhuge Yue, ben aptal değilim!”

Zhuge Yue sabırsızlıkla kaşlarını kaldırdı: “O zaman benimle geliyorsun.”

Chu Qiao şaşkınlıkla bakarken Zhuge Yue devam etti: “Boyun o kadınla hemen hemen aynı. Bian Tang kadınları dışarı çıkarken peçe takarlar, kimse yüzünü göremez. Üstelik...” Zhuge Yue’nin bakışları Chu Qiao’nun narin göğüslerinde şöyle bir gezindi, “...buranın kadın kıyafetleri bol ve geniş kolludur, kimse senin endamının onunkinden kaç gömlek altta olduğunu anlamaz.”

Chu Qiao’nun yüzü öfkeden kıpkırmızı kesildi.

Zhuge Yue ona aldırış etmeden elini itti, gerinerek umursamaz bir tavırla konuştu: “Senin gibi yetenekli biri yanımdayken neden korkuyorsun? Hadi, çabuk hazırlan, şu üstündekileri değiştir.”

Bu, Chu Qiao’nun bunca yıl sonra ilk kez bu kadar özenle hazırlandığı andı.

Bir kadın olarak beceriksiz sayılmazdı ama şu kadim makyaj malzemelerinden ve saç aksesuarlarından zerre anlamıyordu. Saçını toplamaya çalışırken her yer birbirine girmişti.

Çayını yudumlayan Zhuge Yue, onun bu çaresiz halini görünce kendini tutamayıp kahkahayı bastı. Elindeki tarağı alıp yavaşça yanına yaklaştı, dudak bükerek sordu: “Sen gerçekten kadın mısın?”

Doğrusu, bir kadın ne kadar soğukkanlı ve zeki olursa olsun, dış görünüşüne tamamen kayıtsız kalamazdı; tıpkı bir kadının güzel ya da çirkin olması fark etmeksizin, vücut hatlarının nasıl göründüğünü az çok umursaması gibi.

Chu Qiao başını kaldırıp öfkeyle bağırdı: “Kapa çeneni!”

Zhuge Yue burnundan soluyarak tarağı sertçe saçına daldırdı.

Chu Qiao acıyla inleyip saçlarını tuttu: “Yavaş olsana!”

“Kes sesini! Bir daha bağırırsan saçlarını kökünden sökerim!”

“Sıkıysa dene!”

“Hıh!”

“Ah! Seni alçak, yavaş ol dedim!”

İpek gibi simsiyah saçlar Zhuge Yue’nin parmaklarının arasından bir su gibi akıp kollarına dökülüyordu. Saçları ustalıkla topladı, arkadan bir kurdeleyle sıkıca bağladı. Gözü makyaj kutusuna ilişti; içinden zarif, inci kakmalı bir mavi orkide tokası seçip saçına iliştirdi. Saçın iki yanından ince püsküller sarkıyor, alnına dökülen kâkülleriyle yüzü bambaşka bir havaya bürünüyordu. Saçlarını tepede topladı, alnına küçük bir kırmızı işaret kondurdu; kaşlarını ince bir kalemle belirginleştirdi, dudaklarına hafif bir allık sürdü. Yüzü kar gibi ak, gözleri yıldızlar gibi parlaktı artık. İnce bir tül yanaklarına hafifçe değdiğinde, Chu Qiao aynadaki aksine inanamadı.

Zhuge Yue gardırobu açıp tembelce konuştu: “Birini seç bakalım.”

Chu Qiao bakmadan beyaz bir elbiseye uzandı. Ancak Zhuge Yue elbiseyi elinden çekip aldı: “Sürekli ya siyah ya beyaz; cenazeye mi gidiyoruz?”

Parmaklarını renkli ipeklerin üzerinde gezdirdi ve sonunda su yeşili, üzerinde beş katlı karmaşık anka kuşu desenleri işlenmiş bir elbiseyi seçti. Etekleri kabarık, kuşakları kat kat dökülen elbise, adeta bulutların arasından süzülen bir dumanı andırıyordu. Yüksek belli kuşağı onun narin ama dik duruşunu ortaya çıkarıyor, üzerine giydiği geniş kollu anka kuşu desenli dış kaftanla birleşince ortaya rüya gibi bir zarafet çıkıyordu.

Chu Qiao aynadaki yansımasına bakakaldı. Karşısındaki kadın öylesine büyüleyici, öylesine göz alıcıydı ki; bakışlarındaki o keskin parıltı bile bu güzelliği gölgeleyemiyordu.

Zhuge Yue de bir anlığına donup kaldı ama hemen ardından dudak bükerek umursamaz bir tavırla konuştu: “Şöyle bir

çekidüzen verince bir şeye benzemişsin.”

Chu Qiao buz gibi bir sesle karşılık verdi: “Anlaşılan bu işlerde pek bir mahirsiniz.”

Zhuge Yue bir an duraksadı, cevap vermek yerine sadece homurdandı. Sonra elindeki ince tül peçeyi bir kenara fırlatıp kutuları karıştırdı ve sonunda neredeyse çorap kadar kalın, kare bir örtü çıkardı. Örtüyü Chu Qiao’nun başındaki tacın üzerinden sarkıtarak yüzünü tamamen kapattı.

— 109 —

Chu Qiao bir anda kör olmuş gibi kaldı, sadece hayal meyal gölgeleri seçebiliyordu. Öfkeyle çıkıştı: “Ne yapıyorsun sen? Bu tozdan korunmak için kullanılan kalın bir peçe, bunu takarsam önümü göremem.”

Zhuge Yue, peçeyi çekmeye çalışan elini sertçe kenara itti: “Göremiyorsan beni takip et.”

Chu Qiao içten içe köpürüyordu; madem bu kadar kalın bir peçe takacaktı, neden o kadar makyaj yapılmıştı ki?

Dikkatle bir adım attı ama az kalsın masaya çarpıyordu.

“Aptal!” Zhuge Yue yanına gelip elini sıkıca kavradı, sertçe komut verdi: “Yürü!”

Chu Qiao elini kurtarmaya çalıştı: “Bırak beni!”

Zhuge Yue aniden arkasına dönüp genç kızın çenesini kavradı. Chu Qiao bir an ona saldıracağını sanıp elini hızla hareket ettirdi; kolunun altındaki hançeri Zhuge Yue’nin boğazına dayaması bir saniyeden kısa sürmüştü.

Zhuge Yue ise hançer hiç yokmuş gibi davrandı. Gözlerinin içine karanlık, tehditkâr bir bakışla bakarak fısıldadı: “Eğer bir kelime daha edersen, gerçekten seninle birlikte ölmeyi göze alırım.” Sözünü bitirince elini sertçe çekti, kızın elinden tutup dışarı doğru sürükledi.

“Kapıda nöbet tutun, kimsenin içeri girmesine izin vermeyin!”

“Emredersiniz!”

“Hadi, neyi bekliyorsun?” Zhuge Yue sabırsızca azarlayıp onu odadan çıkardı.

Yue Qi ve adamları hemen arkalarına takıldı. Odada kalan birkaç asker gidenlerin arkasından bakarken içlerinden biri iç geçirdi: “Efendimiz bu kadını gerçekten çok seviyor, nereye gitse yanından ayırmıyor.”

“Belki de Bian Tang dönüşü konakta bir düğün olur. Asıl

hanım olmasa bile bir cariye olarak alabilir; efendimizin yaşı çoktan geldi de geçiyor.”

Gece rüzgârı serin ve huzurluydu. Çiçeklerin kokusu havaya yayılıyor, geniş caddelerde tüccarlar ve dükkânlar arasında canlı bir hareketlilik hüküm sürüyordu.

Xianyang şehri... Yine Xianyang.

Günlerce süren yorucu yolculuğun ardından, bir atlı birliği toz toprak içinde Xianyang’ın kapılarından içeri girdi. Giriş vergisini ödeyen yirmi kadar süvari, yirmi yedi savaş atının koruduğu sade, mavi örtülü bir arabaya eşlik ederek şehrin kalbine doğru ilerledi.

Xianyang her ne kadar bir sınır şehri olsa da ticaretin kalbi burada atıyordu; bu yüzden binalar görkemli ve heybetliydi.

Şehir, iç ve dış şehir olmak üzere ikiye ayrılmıştı. İç şehir, Chishui Nehri’nin güneyindeki Mengren Sarayı ile doğusundaki Luoli Sarayı’ndan oluşuyordu. Bu iki yapı kompleksi, nehrin kollarını kucaklıyor ve dört yüz metrelik, yirmi arabanın yan yana geçebileceği genişlikte taş bir köprüyle birbirine bağlanıyordu. İsimleri saray olsa da buralar gerçek anlamda hükümdar konutu değil, zenginlerin yan yana dizilmiş muazzam malikânelerinden ibaretti.

Herkes bilirdi ki Xianyang’ın zenginliği dünyada tektir; Huaisong Limanı’nın büyük şehirlerinden bile aşağı kalmazdı. Zhenhuang’ın beşte biri kadar bile olmayan bu şehir, Büyük Xia, Bian Tang ve Huaisong arasındaki serbest ticaretin başlamasıyla stratejik konumu sayesinde son otuz yılda devasa bir hızla büyümüştü. Şehrin yıllık vergi geliri, imparatorluk ordusunun üçte birinin bir yıllık masrafını karşılamaya yetiyordu. Söylentiye göre tüm Batı Meng kıtasının zenginleri burada toplanmıştı; parayı har vurup harman savuran bu servet sahipleri, Xianyang’ın iç şehrinden arsalar alıp malikâneler dikmişlerdi. Ufka bakıldığında bu görkemli yapılar silsilesi, adeta bir ihtişam denizi gibi uzanıyordu.

Dış şehir ise iç şehirden on kat daha geniş bir alana yayılmıştı; burası halkın ve seyyar tüccarların mekânıydı.

Ticaretin her türlüsü burada dönerdi: Meyhaneler, döviz büroları, rehin dükkânları, kervansaraylar, ticarethaneler ve hanlar... Chishui kenarındaki süslü binalardan yayılan kokular ve kadın kahkahaları gündüz vaktinde bile etrafa saçılıyordu.

At arabası şehre girdikten sonra artık gizlenmeye gerek duymadı; burası zaten zenginlerin kaynadığı bir yerdi, yirmi koruma göze batacak bir şey değildi.

Bu birlik Yanbei'nin adamlarıydı; arabadaki adam ise Yanbei'nin bağımsızlığını yeni ilan etmiş olan Yanbei Prensi Yan Xun'dan başkası değildi. Yan Xun'un yüzü biraz solgun olsa da bakışları keskinliğini yitirmemişti. Kaşları çatılmış, zihnini meşgul eden bir meseleyi tartıyor gibiydi.

"Efendim, geldik."

Yan Xun, üzerinde sade, yeşil bir cübbe ile arabadan indi. Yüzünde dingin ama otoriter bir ifade vardı. Altın varaklı, görkemli bir malikâneye doğru yürüdü.

Luoli Sarayı bölgesinde bulunan bu malikâne on sekiz ayrı avludan oluşuyordu. Zhenhuang'daki devasa saraylarla kıyaslanamazdı belki ama Xianyang gibi toprağın altın değerinde olduğu bir yerde bu büyüklükte bir mülke sahip olmak, sahibinin nüfuzunu kanıtlamaya yeterdi.

Yan Xun malikânenin içinde ilerlerken etrafta kimseler görünmüyordu. A'Jing ve diğer korumalar hızla dağılarak mülkün güvenliğini sağladılar. Bir süre sonra Yan Xun, ana salona vardığında su yeşili giysiler içinde bir adamın, yüzlerce hizmetkârıyla birlikte diz çökmüş beklediğini gördü. Adam başını kaldırmadan gür bir sesle bağırdı: "Kulunuz, Prensimizi saygıyla selamlar. Ömrünüz uzun, devletiniz daim olsun!"

Yol boyunca asık suratlı olan Yan Xun birden gülümsedi. İki adımda adamın yanına varıp omzuna bir şaplak attı: "Seni kerata, kalk ayağa!"

Genç adam henüz yirmi yaşlarındaydı; duru bir teni, narin hatları ve hafifçe kadınsı bir havası olan ince kaşları vardı. Ancak o cin gibi bakan gözleri, içindeki kurnaz tilkiyi ele veriyordu.

"Hehe," diye güldü genç adam. "Efendim, yol

yorgunusunuzdur. Sizin için en güzel şarapları ve yemekleri hazırlattım, buyurun dinlenin.”

Yan Xun başıyla onaylayıp içeri doğru yürürken gencin kıyafetini çekiştirdi: “İşlemeli ipekler ha? Bakıyorum da durumun epey iyi, ufaklık.”

“Efendim,” dedi genç adam yüzünü buruşturarak, “bu benim en eski kıyafetim. Lükse kaçtığımı söyleyip beni azarlarsınız diye sandıkları altüst edip bunu buldum. Giydiğimden beri her yerim kaşınıyor vallahi.”

“Hahaha!” Yan Xun kahkahayı bastı, yanındaki A'Jing’e dönüp dedi ki: “Görüyor musun? ‘Yüz verdik astarını istedi’ sözü tam da bunun için söylenmiş.”

A'Jing de gülerek gencin omzuna bir yumruk attı: “Bu kadar küstahlık etme, efendimiz malına mülküne el koyarsa görürsün gününü.”

Şakalaşarak içeri girdiler. Ana salonda donatılmış muazzam bir sofra onları bekliyordu. Bir süre ciddi meselelerden uzak durup yol hikâyeleri eşliğinde yemeklerini yediler. Yan Xun’un keyfi yerindeydi; A'Jing’in yolda kurtardığı He Lian Ailesi’nin kızıyla ilgili şakalarına bile kızmadı.

Yemekten sonra A'Jing ve diğerleri çekildi. Yan Xun ve genç adam çalışma odasına geçip kapıyı kapattıklarında yüzlerindeki o şen şakrak ifadeden eser kalmadı. Genç adam bir anda dizlerinin üzerine çöktü, sesi titreyerek konuştu: “Efendim, sonunda geldiniz.”

Yan Xun eğilip onu yerden kaldırdı. Bakışlarında nadir görülen bir şefkat belirdi: “Feng Mian, görüşmeyeli ne kadar zaman oldu?”

Evet, bu genç adam Yan Xun’un yanındaki o küçük uşak, Chu Qiao’ya gizli mektuplar taşıyan Feng Mian’dan başkası değildi. Zhenhuang dışındaki o kanlı gecede Yan Xun’un adamlarının çoğu katledilmişti; Feng Mian gençliği sayesinde ağır yaralı da olsa canını kurtarabilmişti.

Sonrasında Yanbei soyu imparatorluk tarafından kurutulmaya çalışılırken Yan Xun gözden düşmüş, Feng Mian iki yıl boyunca

sefalet içinde yaşamıştı. Üçüncü yılın sonunda Yan Xun, gardiyanları rüşvetle kafalayıp bu çocuğu o karanlık zindandan çekip almıştı.

Feng Mian'ın başkentte kalması imkânsızdı, bu yüzden güneye, Xianyang'a gönderildi. Büyük Birlik Cemiyeti ve Yanbei'nin sadık isimlerinin desteğiyle altı yıl içinde Xianyang'ın yeraltı dünyasının bir numaralı ismi haline gelmişti. Kervan yollarından limanlara, tuz ticaretinden genel evlere kadar her şey ondan soruluyordu. İmparatorluğun güneydoğusundaki Chishui bölgesinin tüm iskelelerini o kontrol ediyor, kurduğu su üstü hâkimiyetiyle "Dördüncü Efendi Feng" olarak anılıyordu.

"Efendim, tam altı yıl oldu. Kulunuz bugünleri görebilmek için yanıp tutuştu." Feng Mian'ın gözleri dolmuştu, Yan Xun'un ellerini sıkıca tuttu.

"Evet, koca adam olmuşsun," dedi Yan Xun gülümseyerek. "Koca Dördüncü Efendi Feng'in kendine 'kulunuz' demesi pek yakışık almıyor sanki. Duyduğuma göre Prens Jing ve Prens Ling bile senin konağının müdavimiymiş. Geçen yıl Prens Ling'in oğlu borcunu ödemeyince koca bir ticaret filosunu yakmışsın, adamcağız neredeyse kışı çıkaramayacakmış."

Feng Mian utangaç bir tavırla gülümsedi; o yeraltı dünyasının korkulan ismi gitmiş, yerine mahcup bir genç gelmişti. "Dördüncü Efendi lafı el âlemin uydurması. Prens Ling'in oğlu soyluluğuna güvenip bana baskı kurmaya çalıştı, ben de dersini verdim. Hem başkentteyken o saraydan az çekmemiştik, içimde kalmıştı." Birden ciddileşti: "Feng Mian sizin yanınızda her zaman o küçük uşaktır efendim. Siz olmasaydınız ben bugünleri göremezdim. Canım size feda; sizin yanınızda büyüklük taslarsam insanlığımdan utanırım."

"Tamam, kalk bakalım," dedi Yan Xun gülerek. "Sadece şaka yapıyordum." Onu koltuğa oturttu. Feng Mian hemen çay demlemeye koyuldu, odayı ferah bir çay kokusu sardı.

"Efendim," dedi Feng Mian gözleri parlayarak, "Hanımefendi nasıl? İyi mi? Neden gelmedi? Geçenlerde Zhenhuang'da büyük bir cenk ettiğinizi, hanımefendinin binlerce atlıyla Xia ordusunu

darmadağın ettiğini duyunca sevincimden sabahlara kadar uyuyamadım. Yanbei'ye dönmek için can atıyordum. Bu Bian Tang yolculuğunda yanınızda değil mi?"

Yan Xun'un yüzü bir an bulutlandı, sesi donuklaştı: "Onunla ayrı düştük. Zhao Che tüm ülkede onun için yakalama emri çıkardı, haberin yok mu?"

"Ne?" Feng Mian şaşkınlıkla durakladı. "Ama Yanbei'den gelen haberler hanımefendinin oraya ulaştığını söylüyordu!"

"O haberi ben yaydırdım; sahteydi. Peşindeki takibi bir nebze olsun hafifletmek istedim. Onun Yanbei'ye döndüğünü sansınlar ki peşini bıraksınlar." Yan Xun çayından bir yudum aldı. "Tüm derebeylerine haber salsam da gizliden gizliye ona zarar vermelerinden korktum, bu yüzden böyle bir önlem aldım."

Feng Mian başıyla onayladı, kaşları çatıldı: "Demek hanımefendi hâlâ dışarıda bir yerlerde... Merak etmeyin efendim, hemen adamlarımı seferber ederim. Büyük Xia topraklarında olduğu sürece, karada ya da suda, benim adamlarımın elinden kaçamaz, mutlaka buluruz."

Yan Xun yavaşça başını salladı: "Tahminimce Xia sınırlarından çıktı, Bian Tang'a girdi bile."

"Bian Tang mı?"

"Evet, eğer yanılmıyorsam Bian Tang üzerinden Tang Jing'e geçecek, oradan da Güney Sınırı'na ulaşıp nehir yoluyla Yanbei'ye süzülecek."

"O yüzden mi Bian Tang'a geldiniz?"

Yan Xun başını salladı: "Sebeplerden biri bu."

"Anladım. Hemen talimat veriyorum, Bian Tang'daki tüm bağlantılarımız hanımefendiyi aramaya başlasın. Su üstünde olduğu sürece mutlaka bir iz buluruz."

— 110 —

Yan Xun hafifçe gülümsedi: “Onu bulmak o kadar kolay olmayacaktır. A'Chu saklanmaya karar verdiyse, o Xia budalalarının onu bulması imkânsız. Yine de aramanızda fayda var; tek başına dışarıda olması beni huzursuz ediyor.”

“Emredersiniz.”

“Bir mesele daha var,” dedi Yan Xun bir süre duraksadıktan sonra sesi ciddileşti. “Geçen ay sana gönderdiğim mektupta istediğim şey ne durumda? Hallettin mi?”

Feng Mian’ın ifadesi değişti. Ayağa kalkıp çalışma masasına yürüdü ve bir deste kâğıt çıkarıp getirdi: “Hepsi burada efendim. Her şey açığa çıktı.”

Yan Xun kâğıtları alıp şöyle bir göz gezdirdi, dudaklarında soğuk bir gülümseme belirdi: “Demek sonunda dayanamayıp harekete geçmişler.”

“Efendim, Büyük Birlik Cemiyeti bizim müttefikimiz. Yıllardır Yanbei’ye büyük destek verdiler. Onlara böyle bir hamle yapmamız dedikodulara sebep olmaz mı?”

Yan Xun kâğıtları elinde hafifçe salladı, kâğıtların hışırtısı sessiz odada yankılandı: “Feng Mian, Büyük Birlik Cemiyeti’nin hâlâ yüz yıl önceki o idealist oluşum olduğunu mu sanıyorsun? Belki sadece Wu Efendi gibi adamlar hâlâ o güzel hayaller için yaşıyor olabilir. Ama Cemiyet çoktan yozlaştı; bunca yıldır Xianyang’dasın, bunu hâlâ anlamadın mı?”

Feng Mian bir süre sessiz kaldı, sonra yavaşça konuştu: “Haklısınız efendim. Cemiyet’in içinde ciddi sorunlar var. Yu Hanım ve Wu Efendi’nin başını çektiği genç kuşak hâlâ o ‘Evrensel Uyum’ idealine bağlı. Ama o yaşlı heyet üyeleri... Ah, içki, kumar, sefahat içinde yüzüyorlar. Sadece dışarıya karşı o eski saygınlıklarını koruyorlar. İşlettikleri genel evler ve kumarhaneler benim kontrolümde, neler döndüğünü çok iyi biliyorum.”

Yan Xun, Feng Mian'ın omzuna dokundu, acı bir gülümsemeyle konuştu: "Saf çocuk... Xianyang gibi bu kadar debdebeli bir yerde bu kadar zaman geçirdin, hâlâ gerçekleri göremiyor musun? Büyük Birlik belki yüz yıl önce halk için adalet arıyordu ama bugün artık bir avuç adamın siyasi kozu haline geldi. İsimleri ne kadar parlak, sloganları ne kadar ulvi olursa olsun; bu sadece kitleleri manipüle etmek için kullanılan bir yöntemden ibaret. Cemiyet'in o yaşlı kurtları devasa bir servet biriktirdiler; şimdi tek dertleri kendilerine bir siyasi temsilci bulup onu başa geçirmek ve onun arkasından daha büyük çıkarlar elde etmek." Yan Xun'un gözleri aniden buz kesti: "Evrensel Uyum... Hıh, ne güzel bir masal. Ne yazık ki insanın olduğu yerde çekişme, çıkarın olduğu yerde savaş vardır. O 'Uyum' masalına ancak cahil halk inanır. Fakat yiğidi öldür hakkını yeme; sloganları çok etkileyici. Özellikle de şu çalkantılı Büyük Xia İmparatorluğu'nda halk umudunu onlara bağlamış durumda. Onlarla iş birliği yapmak bizim için en iyisi; biz orduyu veriyoruz, onlar parayı. Alan memnun, satan memnun."

Feng Mian kaşlarını çattı: "Öyleyse neden benden bu araştırmayı yapmamı istediniz?"

"Her örgütün tek bir lideri olmalı," dedi Yan Xun pencereden dışarıdaki söğüt ağaçlarına bakarak. Parmaklarıyla masaya ritmik darbeler indiriyordu. "Büyük Birlik Cemiyeti elini çok uzattı. Liderleri Yanbei'de kilit noktalara kendi adamlarını yerleştirdi; hem orduda hem de bürokraside onların adamları var. Böyle giderse Yanbei'de ipler tamamen onların eline geçecek."

"Yanbei'nin temelleri henüz sarsıntılıyken büyük bir temizlik yapmak doğru olmaz. Ama bu fırsatı kullanıp 'dağa ateş salıp kaplanı ürkütmek' gerek. Cemiyet'in başındaki adam akıllıdır, mesajı alacaktır. Zaten buradaki bu yaşlı heyet üyeleri katı ve inatçı adamlar; eminim liderleri de bu ihtiyarlardan bıkmıştır."

Feng Mian birden heyecanlandı, o nazik görünümlü Dördüncü Efendi Feng sırıttı: "Doğru! O ihtiyarlardan ben de bıktım. Sizin hatırınız olmasa çoktan derslerini vermiştim."

Yan Xun ayağa kalktı: "Hazırlan bakalım. Bir banyo yap,

dinlen. Akşam seninle birlikte şu Büyük Birlik'in ulu çınarlarıyla bir tanışalım."

Feng Mian da gülerek kalktı, tam çıkacakken duraksadı: "Bu arada efendim, akşam ne giyeceksiniz? Sivil kıyafet mi yoksa Cemiyet'in resmi giysisini mi?"

Yan Xun kaşlarını hafifçe çattı: "Cemiyet giysisi olsun."

"Ama efendim, o giysilerin rütbeleri var. Genç kuşak sizi lider olarak görse de şu anki resmi statünüz sadece düşük rütbeli bir üye seviyesinde. Sizi hor görmelerinden korkarım."

"Hor görmek mi?" Yan Xun'un dudak kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı, buz gibi bir sesle konuştu: "Beni hor görecek adam daha anasından doğmadı."

Gece çöktüğünde Xianyang şehri bambaşka bir kimliğe büründü. Şehrin ortasından geçen Chishui Nehri'nden mis gibi kokular yükseliyor, iki yakadaki dükkânlar ve eğlence mekânları ışıl ışıl parlıyordu.

Yan Xun karşısındaki devasa binaya baktı. Binanın önünde sallanan sancaklar ve asılı duran iki büyük kırmızı fener göze çarpıyordu. Dışarıdan bakıldığında sade ama vakur bir havası vardı; diğer eğlence mekânlarının o gürültülü patırtısından eser yoktu. Kapının üzerindeki kaliteli abanoz tabelada fırça darbeleriyle yazılmış iki kelime okunuyordu: *Şafak ve Gurup*.

Burası aslında bir genel evdi ama ismi oldukça zarifti. Yan Xun şaşkınlıkla bakarken Feng Mian yanına sokulup fısıldadı: "Efendim, burası benim mekânım. İsmini iki yıl önce hanımefendi buradayken bizzat o koymuştu."

Yan Xun başıyla onayladı. Feng Mian her ne kadar yetenekli biri olsa da ticaret işlerinden pek anlamazdı; buradaki tüm stratejileri ve gelişimi Chu Qiao ona bizzat öğretmişti. Bu mekânda A'Chu'nun emeği büyüktü.

Bunu düşününce Yan Xun'un kaşları istemsizce çatıldı ve içeri doğru ilk adımını attı.

Mekânın sahibi Feng Mian'ı uzaktan fark etmiş, hemen kapıda bitivermişti. Yanında birbirinden güzel kadınlarla birlikte saygıyla eğildiler.

Otuz yaşlarında, endamı yerinde, beli incecik, bakışlarından işve akan gösterişli bir kadın öne çıktı. Kalçalarını hafifçe sallayarak kıkırdadı: “Dördüncü Efendi, bugün ne rüzgâr attı sizi böyle? Bizi öyle mutlu ettiniz ki heyecandan hangi ayağımı önce atacağımı şaşırdım.”

Yan Xun yanındayken Feng Mian biraz gergindi, hemen konuya girdi: “Yu Hanım, Kıdemli Liu ve diğerleri nerede? Çabuk bizi yanlarına götür.”

Yu Hanım bu işlerin kurduydu; onların buraya eğlenmeye gelmediğini hemen anlamıştı. Önde yürüyerek onlara yol gösterdi. Feng Mian’ın Yan Xun’un arkasından bu kadar saygılı bir şekilde yürümesi dikkatini çekmişti ama ağzını açıp tek kelime etmedi, sessizce ilerledi.

Kısa süre sonra bir koridoru geçip zarif bir avluya vardılar. Ana binadaki gürültü burada tamamen kesilmişti. Avlu saksı çiçekleri ve bitkilerle donatılmıştı; gece rüzgârı estikçe etrafa huzur veren bir koku yayılıyordu.

Müstakil küçük bir binanın önüne geldiklerinde Yu Hanım gülümsedi: “İşte burası. Ben daha ileri gelmeyeyim, siz buyurun Efendi Feng.” Sözünü bitirince Yan Xun’un koluna hafifçe dokunup cilveli bir sesle ekledi: “Bu beyefendiyi ilk kez görüyorum ama sıradan biri olmadığı her halinden belli. Boş zamanlarınızda Dördüncü Efendi’nin dükkânına daha sık uğrayın, bizi yalnız bırakmayın.”

Feng Mian bir an panikledi ama Yan Xun istifini bozmadan hafifçe gülümsedi ve kadının elini nezaketle itti: “Bakalım, kısmet.”

Yu Hanım kalçalarını sallayarak uzaklaştı.

Feng Mian hemen açıklamaya yeltendi: “Efendim...”

“Feng Mian, bu kadar gerilme,” dedi Yan Xun gülerek. “Ayrıca içeride bana ‘efendim’ falan deme. Hadi,” dedi cübbesinin eteğini düzelterek, “bakalım içeride neler dönüyor.”

Geniş salon ışıl ışıldı, ortada donatılmış büyük bir yuvarlak masa duruyordu. Yan Xun içeri girdiğinde masada sekiz dokuz kişinin oturduğunu, her birinin arkasında birer koruma

beklediğini gördü. Yan Xun ve Feng Mian içeri girince konuşmalar bıçak gibi kesildi; herkes onlara düşmanca ve küçümseyen bakışlarla döndü.

Feng Mian ve Yan Xun pelerinlerini A'Jing'e verdiler. Feng Mian herkesi tek tek selamladıktan sonra Yan Xun ile birlikte masaya oturdu.

Ancak daha yerlerine yerleşmeden, altmışlı yaşlarında, buz gibi bir ses tonuna sahip bir ihtiyar söze girdi: "Dördüncü Efendi Feng'in havasından geçilmiyor bakıyorum. Hem geç kalıyor hem de yanında iki koruma getiriyor. Anlaşılan son zamanlarda işler tıkırında; biz eskileri artık gözün görmez olmuş."

Sözleri buram buram kavga kokuyordu.

Feng Mian'ın gözlerinde bir şimşek çaktı, tam ağzını açacaktı ki Yan Xun araya girdi: "Siz, Kıdemli Yu olmalısınız; Cemiyet'in güneydoğu tuz ticareti sorumlusu?"

Kıdemli Yu kibirle gözlerini süzdü, cevap bile vermeye tenezzül etmeden sadece burnundan bir "hıh" sesi çıkardı.

Yan Xun hiç istifini bozmadı, ellerini kavuşturup selam verdi: "Bendeniz..."

"Kim olduğun kimsenin umurunda değil!" dedi Kıdemli Yu, Yan Xun'un üzerindeki düşük rütbeli üye giysisine tiksinerek bakarak. "Haddini bilsen iyi olur; burada senin söz hakkın yok. Madem Dördüncü Efendi'nin kuyruğuna takılıp geldin, bir köşede oturup kulaklarını aç, ağzını da kapalı tut!"

Feng Mian'ın yüzü öfkeden kaskatı kesildi, hışımla ayağa fırladı. Ama Yan Xun eliyle onu durdurdu. Kıdemli Yu'ya yan bir bakış atıp sakin bir sesle konuştu: "Kıdemli Yu, bence ismimi öğrenmenizde fayda var. Çünkü muhtemelen bana pek yabancı değilsiniz ve eminim bundan sonra ismim hafızanıza çok daha derin kazınacak."

Sözünü bitirir bitirmez Yan Xun'un parmakları masaya hafifçe vurdu.

O an ne olduysa oldu; Yan Xun'un arkasında duran A'Jing bir anda ileri atıldı! Havayı yaran bir yumruk, tam Kıdemli Yu'nun suratının ortasına indi!

O sessiz odada Kıdemli Yu'nun burun kemiğinin kırılma sesi herkesin kulaklarında yankılandı. İhtiyar bir çığlık atıp sandalyesiyle birlikte geriye doğru uçtu. A'Jing son derece çevikti; hemen herifin yakasına yapıştı ve peş peşe indirdiği yumruklarla herifin yüzünü kan revan içinde bıraktı.

Kıdemli Yu'nun arkasındaki koruma hemen kılıcına davrandı ama Feng Mian ondan daha hızlıydı. Hiç tereddüt etmeden adamın üzerine atıldı, bileğini kavrayıp sert bir hamleyle büktü. Kemik kırılma sesini adamın acı feryadı takip etti. Yıllardır refah içinde yaşayan o Dördüncü Efendi Feng, bir anda eski günlerine dönmüştü; adamın elinden kaptığı kılıcı tek bir hamleyle savurdu ve adamın elini bileğinden koparıp attı!

Herkes donup kalmıştı. Feng Mian genç olmasına rağmen her zaman ağırbaşlı ve saygılı biri olarak bilinirdi; bu Xianyang'daki Cemiyet ihtiyarlarına karşı hep hürmet gösterirdi. Bugün ne olmuştu da bu kadar zıvanadan çıkmıştı? Gerçekten efendisi Yanbei'de güç kazandı diye mi böyle yapıyordu? Peki ya yanındaki bu genç adam kimdi?

Herkesin yüzünde korku, şaşkınlık ve merak birbirine karışmıştı.

Yan Xun yavaşça ayağa kalktı. Üzerindeki o beyaz, düşük rütbeli üye cübbesi şimdi bir kefen gibi korkutucu görünüyordu. Kıdemli Yu'nun önünde çömeldi ve tane tane konuştu: "Başkası konuşurken lafını kesmenin çok ayıp olduğunu bilmiyor musun?"

Sonra ayağa kalktı ve herkesin dehşet dolu bakışları altında, Kıdemli Yu'nun suratına sert bir tekme indirdi!

Kanlar etrafa saçıldı.

Kıdemli Yu bir feryat bile edemeden bayılıp kaldı; ölü mü diri mi belli değildi.

"Şunları dışarı atın," dedi Yan Xun. O şiddetli tekmeden sonra sanki hiçbir şey olmamış gibi sakinleşmişti. Masaya oturdu, eline beyaz bir mendil alıp eline sıçrayan birkaç damla kanı silerken emrini verdi.

— 111 —

A'Jing iki herifi de yakalarından tutup sürükleyerek kapıyı açtı ve güm diye dışarı fırlattı!

Herkes donakalmış, uzun süre ağzını açamamıştı. Burası ikinci kattı ve binanın hemen altında derin, berrak bir gölet vardı.

Nitekim çok geçmeden aşağıdan iki büyük su sıçraması sesi duyuldu; önce biri, sonra diğeri.

A'Jing geri dönüp Yan Xun'un arkasındaki yerini aldı. Artık Feng Mian bile ayakta bekliyor, tam bir emir eri gibi duruyordu.

Yan Xun'un yüzündeki o vahşi ifadeden eser kalmamıştı. Hafifçe gülümseyerek başını kaldırdı; sanki az önceki vahşeti o yapmamış gibi sakin bir sesle konuştu: "Kusura bakmayın efendiler, yol yorgunuyum, bir an duygularıma yenik düştüm."

Salona mezar sessizliği çöktü. Normalde burunlarından kıl aldırmayan, dünyayı ben yarattım edasıyla gezen o ihtiyarların dilleri tutulmuştu; Yan Xun'a sanki başka bir dünyadan gelmiş bir yaratıkmış gibi bakıyorlardı.

"Şimdi merak ediyorum, korumalarınızdan yüzme bilen var mı?" Yan Xun'un gülümsemesi çok huzurlu, çok dingindi; yılların biriktirdiği o vakur duruş üzerindeydi. Normal şartlarda bu ifade insana güven verirdi ama şu an bu ihtiyarlar için o gülümseme, cehennemden esen bir rüzgâr gibiydi.

"Çünkü eğer birileri gidip onları çıkarmazsa, gerçekten boğulacaklar." Yan Xun arkasına yaslanıp üzgün bir tavırla başını salladı: "Tüh, gelirken aşağıda bir gölet olduğunu fark etmemişiz."

Bu sözler üzerine ihtiyarlar kendilerine geldi. Panik içinde yerlerinden fırlayıp adamlarını gölete yardıma gönderdiler; salon bir anda ana baba gününe döndü.

Uzun uğraşlar sonunda, karnı su dolmuş ve yüzü gözü dağılmış Kıdemli Yu'yu sudan çıkardılar. Herkes alnındaki soğuk

terleri silerek masaya döndüğünde Yan Xun yemeğini bitirmişti bile.

“Efendi Feng, bu arkadaşınız kimdir necidir? Madem Cemiyet’ten bir kardeşimizdir, neden hiçbir kural kaide tanımaz?” Kırmızı giysili bir ihtiyar sertçe sordu. Bu adamın soyadı Liu idi; Xianyang’daki Cemiyet’in en yetkili ismiydi. Kırk yıldır bu şehirde kök salmıştı, devasa bir serveti vardı; Wu Efendi ve Yu Hanım bile ona danışmadan iş yapmazdı. Savaş demek para demekti ve bu Kıdemli Liu, Cemiyet’in adeta kasa sorumlusuydu.

Yan Xun istifini bozmadan cevap verdi: “Efendiler, az önce kendimi tanıtacaktım ama Kıdemli Yu çok aceleci davrandı. Sanırım artık kendimi tanıtmanın vakti geldi.”

Lambalar titriyor, inceden bir müzik sesi geliyordu. Yan Xun gözlerini hafifçe kısarak konuştu: “Ben Yan Xun. Yanbei’den yeni geldim; yardımlarınızı bekliyorum.”

“Yanbei Kralı mı?”

Kıdemli Liu öyle bir hızla ayağa fırladı ki önündeki çaydanlığı devirdi. Çaylar cübbesine döküldü ama o bunu fark etmedi bile; gözlerini faltaşı gibi açmış, inanmayan bakışlarla Yan Xun’a bakıyordu.

“Doğrusu Yanbei bağımsızlığını ilan etti ama ben henüz resmen kral unvanını almadım. Yine de Kıdemli Liu şimdiden böyle hitap etmek istiyorsa itirazım olmaz.”

“Nasıl olur?” dedi bir başka ihtiyar şaşkınlıkla. “Yanbei’nin lideri nasıl olur da Xianyang’a gelir?”

Yan Xun gülümsedi: “Kıdemli Xi, sizin gelmemi istemediğiniz aşikâr. Çünkü sizler çoktan malınızı mülkünüzü toplayıp Bian Tang’a kaçma planları yapıyordunuz. Ben gelirsem hayalleriniz suya düşer, değil mi?”

Bu sözler masaya bomba gibi düştü!

Herkes dehşet içinde Yan Xun’a bakıyordu; yüzleri kireç gibi olmuştu, nefes almaya bile korkuyorlardı.

Yan Xun’un yüzündeki gülümseme yavaş yavaş silindi:

“Büyük Xia yeniden toparlanıyor, başkenti Zhenhuang’a taşıyorlar. Zhao Yang her yere asker gönderiyor, Zhao Che ise Zhenhuang’da orduları yönetiyor. Yanbei ile Xia arasındaki savaş kaçınılmaz. Büyük Birlik Cemiyeti ise bu noktada artık Yanbei’den umudunu kesmiş durumda. Bu yüzden sizler, paçayı kurtarmak için Bian Tang’a kaçacaksınız, öyle mi?”

“Yan... Yan Prensim,” dedi Kıdemli Liu güçlükle. “Bu sadece üst yönetimin aldığı bir karar, bir tedbir. Cemiyet liderimizin planı bu. Biz yıllardır Yanbei için canımızı dişimize taktık, Yanbei yönetimiyle etle tırnak gibi olduk. Sizi kurtarmak için nice üyemizi kurban verdik. Bu sadece bir strateji, güçlerimizi korumak için...”

Yan Xun gözlerini onlara dikti, sesi buz gibiydi: “Sekiz yıl boyunca Cemiyet benim ismimi kullanarak Yanbei’yi yönetti, benim adıma planlar yaptı, halkı düzene soktu. Bunun için minnettarım, asla unutmam! Ama,” Yan Xun’un bakışları bir anda keskinleşti, “benim ismimle Yanbei’nin tüm vergi gelirlerini topladınız, Baiyu Geçidi’ni açıp batıyla ticaret yaparak devasa servetler biriktirdiniz. Dahası, daha geçen yıl, ben Yanbei’ye dönmeden hemen önce, başkentteki yetkililerin boşluğundan faydalanıp halktan on yıllık vergiyi peşin topladınız; Yanbei halkını soydunuz soğana çevirdiniz. Şimdi Yanbei savaşa girmek üzereyken, harabeye dönmüş bir ülkeyi öylece bırakıp gitmek mi niyetiniz? Yanbei’yi kime emanet edeceksiniz?” Yan Xun birden hafifçe gülümsedi: “Cemiyet’in genç savaşçıları cephede kan dökerken, siz burada kuş sütü eksik sofralarda zevk sürüyorsunuz; vicdanınız hiç mi sızlamıyor? Duyduğuma göre Feng Mian’ın elinde bazı belgeler varmış; eğer bunlar ortaya çıkarsa Yu Hanım’ın sizi sağ bırakacağını mı sanıyorsunuz?”

Bunu duyan ihtiyarların beti benzi attı. Cemiyet’in gençleri arasında Wu Daoya’nın itibarı yüksek olsa da iş icraata gelince Yu Hanım’ın eline kimse su dökemezdi. O kadının ne kadar acımasız olduğunu, yolsuzluğa ve haksızlığa ne kadar düşman olduğunu herkes bilirdi. Eğer o bunları öğrenirse, başlarına gelecekleri hayal bile edemiyorlardı.

“Şey... Yan Prensim, bence bu meseleyi Wu Daoya ve Ah

Yu'nun kulağına gitmeden halletmeliyiz."

"Elbette," dedi Yan Xun gülerek. "Kıdemli Liu, biz aynı saftayız. Yolumuz uzun, daha çok savaşacağız, Xia'nın duvarlarını birer birer yıkacağız. Güçlü bir orduya ve arkamızda sağlam bir yönetime ihtiyacımız var. Bazı şeyleri gizli tutalım ki insanlar Cemiyet'e olan inancını yitirmesin."

"Tabii, tabii, haklısınız."

"Öyleyse ne yapmanız gerektiğini biliyorsunuzdur."

Kıdemli Liu çekinerek sordu: "Yani Xianyang'da kalıp Yanbei'den gelecek zafer haberlerini mi bekleyelim?"

"Gerek yok," dedi Yan Xun başını sallayarak. "Mallarınızı Bian Tang'a göndermeye devam edebilirsiniz."

Herkes şaşkınlıkla ona baktı.

Yan Xun hafifçe gülümsedi: "Zira ben de Bian Tang'a gidiyorum. Oradan Güney Sınırı üzerinden Yanbei'ye geçeceğim. O malları da yanımda götürüveririm, size zahmet olmaz."

Kıdemli Liu ve diğerlerinin yüzü bir anda kaskatı kesildi. Yan Xun ayağa kalktı ve soğuk bir sesle devam etti: "Pekâlâ, yemeğimizi yedik, lafımızı söyledik. Bana müsaade. Kıdemli Liu, Bian Tang'a senin yeğenin Liu Xi'nin kimliğiyle gideceğim. Yarın sabah her şeyin hazır olmasını bekliyorum. Malum, Bian Tang Veliaht Prensi evleniyor; Xianyang'ın bir numaralı tüccarı olarak senin de bir tebrik sunman gerekir, değil mi?" Yan Xun, umutları sönmüş ve yüzleri kireç gibi olmuş ihtiyarlara hafifçe selam verip ekledi: "Eyvallah!"

Vakit epey geç olmuştu ama Xianyang sokakları hâlâ canlıydı. At arabası sessizce ilerliyordu.

Feng Mian merakla sordu: "Efendim, bu ihtiyarların serveti muazzam. Bunca malla Bian Tang'a gitmek çok tehlikeli değil mi? Neden doğrudan Yanbei'ye dönmüyoruz?"

"Bunca malla Yanbei'ye dönmenin daha mı güvenli olduğunu sanıyorsun?" diye karşılık verdi Yan Xun. "Xia'da otorite sarsılmış durumda; Yanbei'ye giden yol üzerinde pek çok eyalet var, başımıza ne geleceği belli olmaz." Yan Xun arkasına yaslanıp

derin bir iç çekti, gözlerini hafifçe kapatarak devam etti: “Bu servetin ne devletin eline geçmesini istiyorum ne de bu ihtiyarların cebinde kalmasını. Tek yol Bian Tang. Orada asayiş daha düzgün. Üstelik Xianyanglı zengin bir tüccar olarak sığındığımı söylersem, Bian Tang yönetimi ekonomiyi canlandırmak için bana koruma ordusu bile verir. Böylece Tang Jing’e kadar güvenle giderim. Oraya vardığımda ise Güney Sınırı üzerinden sessiz sedasız Yanbei’ye süzülürüm; her şey tıkır tıkır işler.”

“Ama,” dedi Feng Mian endişeyle, “Tang Jing şu an soylularla doludur. Sizi tanıyan pek çok kişi olacaktır; Liu’nun yeğeni kılığında onları kandırabilecek misiniz?”

“Onu merak etme, bir çaresine bakarım,” dedi Yan Xun. “Haber sızmaması için ben gittikten sonra bu ihtiyarlara göz kulak ol. Onları bir daha asla konuşamayacakları bir yöntemle sustur ki arkamızda iz kalmasın.”

Feng Mian bir an duraksadı, cevap vermedi.

Yan Xun o sakin tavrını bozmadan devam etti: “Sen buradayken gözüm arkada kalmaz. Cemiyet’in güneydoğu kasa sorumlusu koltuğuna artık yeni biri oturmalı. Feng Mian, gençsin ama artık pişme vaktin geldi.”

Feng Mian hemen başını eğdi: “Emredersiniz efendim!”

Yan Xun uykuya dalmak üzereymiş gibi sesi iyice kısıldı: “İnsanoğlunun hırsı dipsiz bir kuyudur. Bu ihtiyarlar da gençken ateşli birer Cemiyet üyesiydiler; ama güç kazandıkça hırslarına yenik düştüler, hadlerini aşıp kendilerine ait olmayana göz diktiler. İnsanın hayalleri olmalı ama açgözlü olmamalı. Hayaller seni zirveye taşır, açgözlülük ise felakete sürükler. Feng Mian, artık sen de o koltuktasın; bu sözlerimi iyi tart.”

Feng Mian’ın yüzü bembeyaz oldu. Saygıyla başını eğmiş, tek kelime etmiyordu.

Gece rüzgârı arabanın perdelerini savuruyor, lambaların titrek ışığında Yan Xun’un yüzü bir görünüp bir kayboluyordu.

Feng Mian’ın sırtından aşağı soğuk bir ter boşaldı. Birden iki yıl önce Chu Qiao ayrılırken söylediği o sözleri hatırladı:

“Sadıksın, tedbirlisin, zekisin ve cesursun Feng Mian. Her şeyin mükemmel; tek bir kusurun var, o da fazla yetenekli olman.”

O zamanlar bu sözlerin ne anlama geldiğini pek düşünmemiş, hatta inanmamıştı.

Ama şimdi, karşısındaki bu adama bakarken ne demek istediğini anlıyordu. Yanındaki pelerini dikkatle alıp Yan Xun’un üzerine örttü. Onun uyumadığını biliyordu ama en ufak bir ses çıkarmaya dahi cesaret edemiyordu.

Araba ağır ağır ilerliyor, sokaktaki kalabalığın arasından süzülüyordu. Feng Mian’ın aklı bir anlığına başka yerlere gitti; efendisinin bu yolculuğunun kazasız belasız geçmesini ve o genç kızın bir an evvel efendisinin yanına dönmesini diledi.

Bu dünyada efendisinin çekinmeyeceği, sakınmayacağı tek kişi oydu herhalde.

Yaz gecesinin ılık rüzgârı eserken, o gece Yanbei askerleri tepeden tırnağa Xianyanglı tüccar kılığına büründüler. Ertesi gün, Xianyang’ın büyük zahire tüccarı Liu Mingjun’un koruması altında, koca bir kervan şehirden ayrıldı. Su yoluyla güneye, Tang Jing’e doğru yola koyuldular.

— 112 —

Chu Qiao, kendini bir şekilde Zhuge Yue'nin yanında buluvermişti. Eğer bir yıl önce birisi ona, günün birinde Zhuge Yue ile aynı arabada gayet huzurlu bir şekilde oturacağını söylese, herhalde ölse inanmazdı. Fakat şimdi başını çevirip yumuşak sedire uzanmış, keyifle kitabını okuyan adama baktığında, içinde ona el kaldıracak en ufak bir niyet kırıntısı bile bulamıyordu.

O gece Wupeng Şehri'ndeki garnizon komutanının evinde verilen ziyafette, bazı eski dostları görme şerefine nail olmuştu: İmparatorun on dördüncü oğlu Zhao Yang, Lingnan'ın genç dükü Mu Yun, Wei Klanı'ndan Wei Qingchi, Kral Ling'in halefi Zhao Zhongyan ve Zhenhuang Şehri'nin tanınmış diğer birkaç soylu genci... Gerçekten de nev-i şahsına münhasır bir davetti bu; sanki Zhenhuang Şehri'ndeki Savaş Sanatları Akademisi yıl sonu binicilik ve okçuluk turnuvası düzenliyordu. Büyük Xia'nın bir numaralı aranan suçlusu olan Chu Qiao, bu prens ve asilzade sürüsünün ortasında durmuş, sadece onlara sürekli gülümseyip başıyla selam vermekle kalmıyor, bir de üstüne uşaklık yapıp çay servis ediyordu. Gerçekten de diken üstündeydi.

Şimdi ise bu heriflerin arabaları, onun önünü, arkasını, sağını ve solunu sarmıştı. Güya hepsi Zhuge'lerin dördüncü genç efendisiyle birlikte, Bian Tang veliaht prensinin düğününü kutlamak üzere Tang başkentine gidiyorlardı.

Böylesine sıkı bir gözetim altında Chu Qiao'nun kaçma umutları tamamen suya düşmüştü. Çaresizce Zhuge Yue'nin yanında kalacak, onu bir nevi "yarı rehin" alarak bu tuhaf yolculuğa devam edecekti.

Ancak bu "rehin" alınan şahsın, rehin olduğuna dair pek bir bilinci var gibi görünmüyordu.

"Su," dedi Zhuge Yue, gözlerini kitabından bile ayırmadan.

Chu Qiao, bir odun parçası gibi kıpırdamadan durarak ona

öfkeyle baktı.

Bir süre sonra Zhuge Dördüncü Efendi bir şeylerin ters gittiğini fark etmiş olmalı ki başını kaldırdı ve hayretle gözlerini ona dikti. Bakışları sanki şunu diyordu: *Ne dediğimi duymadın mı?*

Chu Qiao daha fazla dayanamayarak öfkeyle tısladı: "Ben senin uşağın değilim."

Zhuge Yue, anladığını belirtircesine başını salladı. Chu Qiao bu adamın bu kadar kolay ikna olmasına şaşırırken, aniden onun dışarıya seslendiğini duydu: "Yue Qi!"

Şırak! Arabanın kapısı hızla açıldı. Chu Qiao inanılmaz bir çeviklikle aynı anda peçesini takıp Zhuge Yue'nin yanına süzüldü. Yenindeki kısa bıçağı adamın sırtına sertçe dayamıştı; en ufak şüpheli hareketinde bıçağı saplamaya hazırdı.

"Çay doldur."

Yue Qi bir an duraksayıp hayretle Chu Qiao'ya baktı. Zhuge Yue ise gayet sakin bir sesle ekledi: "O benim uşağım değilmiş."

Yue Qi, içinden bu kadarın da fazla olduğunu, efendisinin bu kızı ne kadar çok şımarttığını düşünürken sordu: "O vakit efendime ve hanımefendiye hizmet etmesi için içeri bir hizmetçi çağırmamı ister misiniz?"

Zhuge Yue onaylarcasına başını salladı, sonra dönüp büyük bir ciddiyetle Chu Qiao'ya baktı: "Bir itirazın var mı?"

Olmaz mı! Hem de nasıl var!

Chu Qiao'nun gözlerinden adeta ateş fışkırıyordu, elindeki bıçağı tehditkar bir şekilde sırtına daha da bastırdı.

Bu herif neyin peşinde? Canına mı susadı?

"Görünüşe göre istemiyor," dedi Zhuge Yue, Yue Qi'ye dönerek. "Sen önce bana bir bardak çay ver, bir ihtiyacım olursa seni yine çağırırım."

Yue Qi başıyla onaylayıp içeri girmeye yeltendi. Chu Qiao çaresizce sesini alçaltıp boğuk bir tonda, "Tamam, ben yaparım," dedi.

Yue Qi anlayışla gülümseyip geri çekildi ve arabanın kapısını sıkıca kapattı.

“Sen ne halt karıştırıyorsun?” Yue Qi çıkar çıkmaz Chu Qiao adeta patladı.

Zhuge Yue ise küçük ocakta ısınan çaya bakarak gayet pişkin bir tavırla, “Susadım,” dedi.

“Elin kolun yok mu? Kendin doldursana!”

Zhuge Yue lafı uzatmadan tekrar Yue Qi’yi çağırmak için ağzını açtı. Chu Qiao el çabukluğuyla adamın ağzını kapattı, etrafı kolaçan ederken kaşları çatılmaktan birbirine girmişti.

Sana pes doğrusu! diye içinden inledi Chu Qiao. Suyun sıcaklığına bakmadan en sıcak demliği kapıp bir bardak çay doldurdu. Bardağı adamın yanındaki küçük sehpaya *tak* diye bırakırken, “Al iç! Zıkkım iç!” diye homurdandı.

Zhuge Yue’nin istifini bozmaya niyeti yoktu. Göğsünden işlemeli bir mendil çıkarıp bardağın kenarına sardı, havaya kaldırıp hafifçe üfledi ve ağır ağır çayını yudumlamaya başladı.

Onun bu dağ gibi sarsılmaz halini gören Chu Qiao’nun başına yine ağrılar girmeye başlamıştı.

Neyse ne, diye düşündü. *Bu gece ne pahasına olursa olsun buradan kaçmalıyım. Kimliğim deşifre olsa bile burada daha fazla kalamam.* Anbai Eyaleti, Bian Tang’ın doğusundaki önemli ticaret merkezlerinden biriydi. Arkasını Pinggui Platosu’na vermiş, Cuiwei Dağları’na komşuydu. Dağın hemen eteğinden geçen Nanyue Nehri, Güney Sınırı Su Yolu olarak da bilinen ve Chengzhou’dan Yanbei’ye kadar uzanan devasa bir yapay kanaldı. Bu kanal sayesinde nehir boyundaki tüm eyaletler ticaretle zenginleşmiş, ülkedeki canlı hayvan ticaretinin yarısı buraya akmıştı. Cuiwei Dağları’nın ötesi ise Qinghai’nin vahşi topraklarıydı; ıssız olsa da kıymetli kürk ve şifalı bitki taşıyan güçlü kervanlar buralardan eksik olmazdı. Bu yüzden Anbai küçük olsa da oldukça müreffeh bir yerdi.

Büyük Xia’nın bu hayırsız evlatlarının toplu ziyareti, küçük şehri bir anda birbirine katmıştı. Daha şehre girmeden, onları karşılamaya gelen memurların kuyruğu yarım fersahı buluyordu. Chu Qiao arabanın penceresini hafifçe aralayıp dışarı baktığında, her yerin mavi ve kırmızı resmi şapkalarla, kaynaşan insan

kalabalığıyla dolu olduğunu gördü. Hayretle sordu: “Bian Tang sizinle ne zamandan beri bu kadar dost oldu? Daha geçen yıl sınırda savaşmıyor muydunuz?”

Zhuge Yue bunu duyunca başını hafifçe kaldırdı, çekik gözlerini kısarak ona baktı ve soğuk bir sesle, “Siyasette mutlak düşmanlık yoktur,” dedi.

Chu Qiao ona sert bir bakış fırlatıp küçümseyerek homurdandı: “Tencere yuvarlanmış kapağını bulmuş, al birini vur ötekine.”

“Buna ‘haklı olanın dostu çok olur’ denir,” dedi Zhuge Yue, çayından küçük bir yudum alarak. “İhanet ve komplo kuranların sonu her zaman hüsran olur.”

Chu Qiao öfkelendi, tam laf yetiştirecekti ki dışarıdan ayak sesleri yaklaştı. Hemen peçesini düzeltip Zhuge Yue’nin yanına usulünce oturdu ve hançerini "rehinesine" doğrulttu.

Kapı açıldı, Mu Yun dışarıda duruyordu. Chu Qiao onu yıllardır görmemişti; Genç Dük mavi bulut desenli ipek bir kaftan, bembeyaz çizmeler, kan kırmızısı yeşimden bir kemer ve alnında beyaz bir bantla karşısındaydı. Yüzü o kadar pürüzsüz, dudakları o kadar kırmızıydı ki bir erkekten ziyade bir güzellik abidesini andırıyordu. Gülümseyerek Zhuge Yue’ye baktı: “Anbai’nin tüm mülki amirleri burada. Aramızda konuştuk, eğer icabet etmezsek nezaketsizlik olur dedik. Sen ne dersin, Dördüncü Efendi?”

Zhuge Yue’nin dudak kenarı hafifçe kıvrıldı, belli belirsiz bir gülümsemeyle, “Bana uyar, siz nasıl isterseniz,” dedi.

Mu Yun başıyla onayladı: “O halde seni dinlenmenden alıkoymayalım. Şehre girmek üzereyiz, bu akşam ziyafet var, birkaç kadeh fazla içersin artık.”

Kapı kapanır kapanmaz Chu Qiao tısladı: “Zhuge Yue, sakın yanlış bir hamle yapmaya kalkma!”

Zhuge Yue alaycı bir tavırla güldü, sırtındaki bıçağı zerre umursamıyordu: “O lafı asıl benim sana söylemem lazım.”

“Bilmiyorum mu sanıyorsun?” dedi Chu Qiao soğuk bir sesle. “Senin gibi biri neden bu heriflerle aynı yola düşer? Şimdi bir de

şehre girip o memurlarla düşüp kalkacaksın. Ne planlıyorsun? Şunu bil ki, sana o fırsatı vermeyeceğim!”

Zhuge Yue başını kaldırıp ona baktı, parmağıyla kendi göğsünü işaret ederek, “Korkuyorsan buraya bir bıçak sapla, yoksa boş konuşmayı kes,” dedi.

Chu Qiao’nun kaşları havalandı: “Yapamayacağımı mı sanıyorsun?”

Zhuge Yue ise gayet rahat bir tavırla ona bakıp alayla sordu: “Yürek yemiş olabilirsin ama buna cesaretin var mı?”

Birden dışarıda davul sesleri gümlemeye, peşinden havai fişekler patlamaya başladı. Çengler, flütler ve davullar hep bir ağızdan çalmaya başlamıştı. Enstrüman çoktu ama gürültü gibi gelmiyordu kulağa; yine de böyle ıssız bir arazide saray müziği duymak oldukça tekinsizdi. Chu Qiao ve Zhuge Yue aynı anda duraksadılar. O sırada Yue Qi’nin sesi pencerenin dışından duyuldu: “Efendim, duyduğumuza göre Bian Tang veliaht prensi kısa süre önce buradan geçmiş.”

Pencere kapalı olsa da Yue Qi’nin yüzündeki ifadeyi tahmin etmek zor değildi. Chu Qiao ve Zhuge Yue, içinde bulundukları tuhaf duruma rağmen birbirlerine bakmadan edemediler; o veliaht prensin bu kadar gösterişli ve zevksiz merakı ikisinin de içini kıymıştı.

“Miras yedi züppe!” diye mırıldandı Chu Qiao. Zhuge Yue ise duymamış gibi yaptı, sedire yaslanıp gözlerini kapattı; sanki dışarıdaki o gürültü patırtı hiç yokmuş gibi davranıyordu.

Bu şatafatlı davul sesleri eşliğinde devasa kervan ağır ağır şehre girdi. Yaz rüzgarı ılık esiyor, davullar yeri göğü inletiyordu. Anbai Eyaleti’nin irili ufaklı tüm memurlarının eşliğinde, her yerde aranan o "bir numaralı terörist" ve "savaş suçlusu" Chu Qiao, elini kolunu sallayarak Anbai kapılarından içeri girmişti.

Atların yerleştirilmesi, karşılama törenleri derken yine büyük bir hengame koptu. Chu Qiao, Zhuge Yue’nin yanından bir an bile ayrılmıyor, Bian Tanglı memurların sırayla gelip dostluk mesajları vermesini bir film şeridi gibi izliyordu.

Hava kararmış, fenerler yanmıştı. Devasa garnizon binasının önü süslü arabalar ve atlarla dolup taşıyordu. Her ailenin muhafızları etrafta kuş uçurtmuyor, kapıdaki uşaklar gelenlere ardı arkası kesilmeyen hayır duaları ediyordu. İçeri girdiklerinde ışıklar daha da parlaklaştı; çan sesleri, dansçıların kıvrak belleri ve havada süzülen ağır tütsü kokuları birbirine karıştı. Şarabın davetkar kokusu her yere yayılmıştı.

Chu Qiao, Zhuge Yue'nin hemen arkasındaydı. Üzerinde çam yeşili, ağır bir ipek elbise vardı, yüzünü kalın bir peçe örtüyordu. Saçındaki mücevherler ve belindeki süsler her adımında şıngırdıyor, dışarıdan bakıldığında adeta süzülen bir asalet timsali gibi görünüyordu.

Müzik başladığında Mu Yun, Zhao Yang ve diğerleri çoktan yerlerini almışlardı. Kısa bir selamlaşmanın ardından herkes masalara geçti.

Anbai'nin mülki amiri otuzlu yaşlarında, narin yapılı ama ağzı çok iyi laf yapan, her devrin adamı bir diplomattı. Yaptığı kadeh kaldırma konuşması o kadar ustacaydı ki Chu Qiao bile adama karşı hafif bir sempati duymaktan kendini alamadı. Bir anda salonda neşeli bir hava esti.

Zhao Yang, Zhuge Yue ve Chu Qiao'nun hemen başucunda oturuyordu. Üzerindeki simsiyah, piton işlemeli kaftanıyla vakur bir duruşu vardı, sürekli içkisini tazeliyordu. Chu Qiao bu adamı iyi tanıyordu; Zhenhuang Şehri'ndeyken pek karşılaşmamış olsalar da son iki aydır sürekli onunla köşe kapmaca oynuyordu. Şimdi tüm Güneybatı onun yönetimi altındaydı. Chu Qiao'nun infaz emrini Zhao Che vermiş olsa da bu emri asıl uygulayan kişi karşısında oturan bu genç on dördüncü prensti.

"On dördüncü prensimiz tam bir kahraman. Sizi bugün burada görmek benim için büyük bir şeref," dedi garnizon komutanının kız kardeşi, süzülerek Zhao Yang'ın yanına gelip ona içki ikram ederken. Zhao Yang gülümseyip nezaketle ayağa kalkarak karşılık verdi; kadın bu ilgi karşısında öyle bir eğildi ki Chu Qiao'nun oturduğu yerden kadının kıpkırmızı iç çamaşırı bile seçilebiliyordu.

Yan taraftan biri lafa girdi: “Huaiyang Muharebesi tam bir şaheserdi. Efendimiz bu genç yaşında böyle bir strateji dehası gösterdiğine göre, geleceği parlak demektir.”

Zhao Yang dudak büktü: “Ne kadar şaheser olursa olsun, sonunda Chu Qiao’yu elimizden kaçırdık. Övgüleriniz için teşekkürler ama abartıyorsunuz.”

Herkes bir an duraksadı. Komutan hemen araya girip güldü: “İnsan beşer, kuldur şaşar efendim. Eğer o kadınla bir daha karşılaşırsanız, eminim bu sefer o kadar şanslı olmayacaktır.”

Zhao Yang sadece gülümsedi, bir şey demedi. Bakışlarını masaların üzerinde şöyle bir gezdirdikten sonra yerine oturdu. Komutan durumu toparlamak için kız kardeşine bir dans etmesini işaret etti. Kadın nazlanmadan dış kaftanını çıkarıp altındaki ince kırmızı ipeklerle dans etmeye başladı. Dansı bitince de doğruca Zhao Yang’ın yanına çöküp ona hizmet etmeye koyuldu.

— 113 —

Genç Dük Mu Yun, Zhuge Yue'nin hemen yanında oturuyordu. Bu akşam üzerine gül kurusu renginde, ağır bir ipek kaftan giymişti. Pek az erkek bu rengi onun kadar iyi taşıyabilirdi; bu renk onun narin yüz hatlarıyla birleşince, ona iyice kadınsı bir hava katmıştı. Gülümseyerek, "Seni böyle yerlere pek kadınlarla gelirken görmezdik Dördüncü Efendi. Anlaşılan bu hanımefendi senin için epey kıymetli," dedi.

Yandakilerden biri hemen atıldı: "Zhuge Dördüncü Efendi'nin bu kadar ilgisine mazhar olduğuna göre, kesinlikle eşsiz bir güzelliği olmalı."

Zhao Yang, dudaklarında belli belirsiz bir gülümsemeyle lafa girdi: "Madem eşsiz bir güzelliği var, böyle kalın bir peçenin ardına saklamak günah değil mi? Zhuge, neden peçesini açmıyorsun da biz de bu güzellikten nasiplenmiyoruz?"

Zhao Yang, Güneybatı'da Chu Qiao'ya karşı ordu yönettikten sonra nüfuzu iyice artmış, artık o eski, güçsüz prens olmaktan çıkmıştı. O konuşunca diğerleri de gaza gelip Chu Qiao'nun peçesini açması için ısrar etmeye başladılar.

Zhuge Yue istifini bozmadan, "Çok çirkindir, peçesini açarsa ödünüz patlar," dedi.

Mu Yun ve diğerleri buna inanmayıp kahkahalarla karşılık verdiler. Zhuge Yue sadece hafifçe gülümsedi ama başka kelam etmedi. Onun bu tavrı, peçeyi açtırmaya niyeti olmadığını açıkça gösteriyordu, bu yüzden kimse daha fazla üzerine gitmedi.

Gece ilerlemiş, Zhao Zhongyan ve diğerleri iyice sarhoş olmuştu. Komutan, onları odalarına götürmeleri için görevlileri çağırdı. Chu Qiao tam ayağa kalkmıştı ki komutanın kız kardeşi bir çığlık atıp ona doğru sendeleyerek devrildi. Chu Qiao'nun refleksleri müthişti; elleriyle kadını ustaca yakalayıp dengesini bulmasını sağladı. Kadının yüzü alkolden kıpkırmızıydı, göğsünü tutarak, "Çok teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Chu Qiao başını sallayıp bakışlarını aşağı indirdiğinde, kadının etek ucunun Zhao Yang'ın ayağının altında kaldığını fark etti. Chu Qiao'nun kendisine baktığını gören prens, hiç renk vermeden ayağını çekti, nezaketle başını selam verip salondan ilk çıkan o oldu.

Chu Qiao'nun kaşı hafifçe seğirdi. O sırada Zhuge Yue arkasına bakıp seslendi: "Hadi, gelmiyor musun?"

Chu Qiao başını öne eğip hemen peşine takıldı. Gece rüzgarı serinlemişti, atların nalları yolda tıkırtılar çıkarıyordu. Zhuge ailesinin Anbai'de kendi mülkleri vardı, bu yüzden komutanın ayarladığı misafirhanede kalmalarına gerek yoktu. Chu Qiao arabanın penceresini hafifçe aralayıp zifiri karanlık sokağı izlemeye koyuldu. O sırada gözleri kapalı dinlenen Zhuge Yue birden konuştu: "Gidiyor musun?"

Chu Qiao'nun sesi buz gibiydi: "Eğer beni durdurmaya kalkarsan, seninle birlikte ölmeye hazırım."

Zhuge Yue gözlerini bile açmadan, "Gideceksen çabuk git, pencereyi de sıkı kapat, uykumu bölme," dedi.

Chu Qiao bir an afalladı. Arabanın kapısını açıp dışarı atladı. Yue Qi ve adamları sanki onu hiç görmüyormuş gibi davranıyor, elini kolunu sallayarak gitmesine izin veriyorlardı. İki sokak öteye geçene kadar o belalı adamın yanından bu kadar kolay kurtulduğuna inanamadı. Gerçekten gitmesine izin mi vermişti?

Bir bit yeniği var bu işte! diye düşündü Chu Qiao, kaşlarını çatarak. Daha önce onca tehdide, onca kavgaya rağmen kaçmasına izin vermeyen adam, neden şimdi bu kadar rahattı? Ama düşünecek vakti yoktu; hemen yönünü tayin edip şehir kapısına doğru koşmaya başladı. Ancak daha yarım tütsü yanımı kadar süre geçmemişti ki arkasından bir gürültü koptu; savaş çığlıkları dalga dalga geliyordu.

Chu Qiao olduğu yerde çakılıp kaldı.

Düşman öyle ani çıkmıştı ki sokağı bir anda abluka altına almışlardı. Yue Qi ve adamları kılıçlarını çekmiş, Zhuge Yue'nin arabasının önünde etten duvar örmüşlerdi. "Siz kimsiniz? Kimin arabasına saldırdığınızın farkında mısınız?" diye kükredi Yue Qi.

Saldırganlar cevap vermedi. İçlerinden biri boğuk bir sesle, “Kızı teslim edin,” dedi.

Zhuge Yue arabanın kapısını itip dışarı çıktı, sesi her zamanki gibi sakindi: “Gereğini yapın.”

Birden havada ıslık çalan bir ses duyuldu; saldırganlar yanlarında küçük arbaletler getirmişlerdi. Oklar yağmur gibi yağmaya başladı. Yue Qi ve adamları düşmana ulaştığında hepsi yaralanmıştı bile. Sokağın sessizliği çığlıklarla yırtıldı. Bir saldırgan arabanın kapısını hışımla açtı ama içeri bakmaya fırsat bulamadan, bembeyaz bir kılıç parıltısı ejderha gibi süzüldü ve adamın kafasının yarısını uçuruverdi. Diğer suikastçılar dehşetle ileri atıldı. O sırada bir gürültü koptu, arabanın tavanı parçalandı ve Zhuge Yue havaya sıçradı. Kılıcı bir şemsiye gibi dönüyor, üzerine gelen hiçbir şeyi yaklaştırmıyordu. Yere indiğinde kaftanı rüzgarda savruluyordu; yüzü bembeyaz, dudakları kıpkırmızıydı. Kaşının ortasındaki iki damla kan, ona ürkütücü bir güzellik katıyordu.

“Dördüncü Efendi, niyetimiz size saygısızlık etmek değil. O kişiyi bize verin, hemen çekilelim.”

Zhuge Yue sanki onları duymuyordu; kılıcıyla birinin elini delip geçti. Adamın acı dolu feryadı sokağı inletti.

Liderleri gözlerini karartıp, “Öyleyse kusura bakmayın,” dedi.

Sokakta aniden meşaleler yandı. Yolun iki yanındaki dükkanların ve hanların çatılarında onlarca siyahlar içinde suikastçı belirdi. Hepsinin elinde kurulmuş arbaletler vardı ve hepsi Zhuge Yue’yi nişan almıştı. Okların uçları soğuk bir pırıltıyla parlıyordu; tek bir işaretle hepsi üzerine boşalacaktı. Yue Qi ve adamları dehşete düştü; bunların sıradan oklar olmadığını, bu yükseklik avantajıyla işlerinin çok zor olduğunu biliyorlardı.

Tam o sırada havada birkaç ıslık sesi daha duyuldu. Meşale tutan suikastçılar birer birer yere serildi, sokak yeniden karanlığa gömüldü. Zhuge Yue o anı kaçırmadı, bir hamlede suikastçıların liderinin işini bitirdi. Ama yüzünde en ufak bir sevinç yoktu, öfkeyle bağırdı: “Sana kim geri dön dedi?”

Chu Qiao'nun tüm vücudu sanki karıncalar geziyormuş gibi uyuşmuştu. Çatıya çıktığında bir suikastçıyla çatışmış, aşağıdakileri ürkütmemek için sessiz kalmaya çalışırken bir bıçak darbesi almıştı. Bıçağın zehirli olduğu hiç aklına gelmemişti; zehir öyle hızlı yayıldı ki bir nefes süresinde kaskatı kesildi. Hayatında ilk kez gözlerinde gerçek bir korku belirdi; üzerine gelen düşman bıçağının her hareketini görebiliyor ama parmağını bile oynatamıyordu. Keskin çelik tenini yırtmak üzereyken gözlerini sonuna kadar açıp kaçınılmaz sonu bekledi.

Şırak! Bir kılıç hızla havada süzülüp suikastçının göğsüne saplandı. Zhuge Yue, devrilmek üzere olan Chu Qiao'yu yakaladı, sesi endişeliydi: "Zehirlendin mi?"

Chu Qiao'nun boğazından bir hırıltı yükseldi ve ağzından simsiyah bir kan boşaldı.

Zhuge Yue kaşlarını çatıp hemen kararını verdi: "Yue Qi! Arkamızı kolla!"

Yue Qi kılıcıyla bir ejderha gibi suikastçıların arasına daldı: "Emredersiniz efendim! Siz gidin!"

Zhuge Yue, Chu Qiao'yu kucağına alıp bir atın sırtına atladı. Atın böğrüne vurduğu gibi karanlığın içinde kayboldular.

"Kaçmasına izin vermeyin, peşine düşün!" Siyahlı adamlar dalga dalga geliyordu.

Zhuge Yue bacaklarıyla atı yönlendiriyor, bir koluyla Chu Qiao'yu tutarken diğeriyle kılıç sallıyordu. Birden gök gürledi ve sağanak yağmur boşaldı; göz gözü görmez olmuştu. Karanlıkta ok atmak imkansızlaşınca çatıdakiler de aşağı atladı. Önündeki kalabalığın arttığını gören Zhuge Yue, Chu Qiao'yu atın üzerine yatırıp kendi aşağı atladı. Kılıcıyla önden koşarak adeta bir kan gölü açtı. Chu Qiao'yu taşıyan at o yoldan hızla geçip gözden kayboldu.

"Peşinden gidin! Kaçıyor... Ah!" Adam sözünü bitiremeden Zhuge Yue'nin kılıcıyla can verdi. Yağmurun altında can pazarı devam ediyordu. Zhuge Yue bir tapınağın kapısını tekmeyle açtı. Köşede büzülmüş birkaç dilenciyi görünce birinin yakasına yapıştı: "Yeşil elbiseli bir kadının buraya girdiğini gördünüz

mü?”

Üstü başı kan içinde, korkutucu bir haldeydi. Adam korkudan konuşamadı, sadece başını salladı. Diğerleri ise çoktan kaçıp gitmişti. Dışarıda şimşekler çakıyor, soğuk rüzgar köşedeki kuru otları mezarlık kağıtları gibi savuruyordu.

Zhuge Yue’nin şakakları zonkluyordu. Buraya kadar savaşarak gelmişti ve artık gücü tükenmek üzereydi. Baş dönmesiyle sarsıldı, kulakları uğulduyordu. Köşedeki samanları kılıcıyla devirip Chu Qiao’yu aradı ama nafile.

O sırada Yue Qi’nin çemberinden kurtulan bir grup suikastçı daha yetişti. Zhuge Yue dişlerini sıkıp tekrar kılıcına sarıldı. Hareketleri hala bir fırtına kadar hızlıydı; beyaz kılıç darbeleri yağmur perdesini yırtıyor, havada kan çiçekleri açtırıyordu. Bir suikastçının omzuna basıp çatıya fırladı ve doğuya doğru gözden kayboldu.

Yağmur şiddetini artırmış, yollar çamur deryasına dönmüştü. Zhuge Yue koşuyordu; o asil kıyafetleri artık tanınmaz haldeydi. Yüzü kireç gibiydi ama kaşının ortasındaki o iki damla kan, bembeyaz karda iki damla mercan gibi parlıyordu.

Neredeyse bir saattir koşuyordu ama Chu Qiao’dan iz yoktu. İçini kötü bir his kapladı. Öfkeyle yol kenarındaki bir çay ocağının direğini devirdi. İçeri daldı ama orası çoktan terk edilmiş, örümcek ağlarıyla dolmuştu.

“Burada mısın?” diye bağırdı. Sadece gök gürültüsü cevap verdi. Arka odaya baktı, kimse yoktu. Tam tekrar yola çıkacaktı ki bir at kişnemesi duydu. Arkadaki çeltik tarlasında, boynu kanlar içinde doru bir at duruyordu.

Gözleri parladı. Tarla suyla dolmuş, dize kadar çamura batmıştı. Zorlukla atın olduğu yere doğru ilerledi. Her adımda tüm gücünü harcıyordu. Yağmur yüzünü kamçılıyor, o ise sürekli gözlerini silerek Chu Qiao’yu arıyordu.

Yoktu... Hiçbir yerde yoktu.

Tam ata yaklaşmıştı ki ayağı yumuşak bir şeye takıldı ve çamura kapaklanıyordu. Bir an duraksadı, sonra elleriyle suyun altını yoklamaya başladı. Az sonra birini çekip çıkardı; bu Chu

Qiao'ydu. Gözleri kapalı, yüzü morarmış, ağzı burnu çamurla dolmuştu. Buz gibiydi, sanki ruhu bedenini terk etmişti.

Zhuge Yue onu kucağına alıp sendeleyerek yola çıkardı. Çamurlu yola yatırıp hemen ağzındaki çamurları temizledi, göğsüne ve karnına bastırmaya başladı.

"Uyan!" dedi dişlerinin arasından. "Ölmene izin vermiyorum, uyan diyorum sana!"

Chu Qiao'nun vücudu her darbede cansızca sarsılıyordu.

Zhuge Yue kaşlarını çatıp eğildi; ona nefes vermeye başladı. Kalbi deli gibi çarpıyordu. İçinde anlamlandıramadığı bir öfke yükseliyordu. Kendisine defalarca karşı gelen bu kadına bakıp bağırdı: "Ölemezsin! Duydun mu beni? Sana uyanmanı emrediyorum!"

— 114 —

Onu kucağına alıp göğsüne yasladı, sırtına sertçe vurmaya başladı. Şimşekler gökyüzünü bir ejderha gibi yırtıyor, gök gürültüsü tepelerinde patlıyordu. Her yer zifiri karanlıktı, sadece çakan şimşekler dünyayı anlık olarak bembeyaz bir kefene bürüyordu.

“Uyan, uyan, uyan artık!”

“Öhö... öhö...”

Hafif bir öksürük sesi duyulduğunda Zhuge Yue’nin tüm bedeni sarsıldı. Chu Qiao’yu omuzlarından tutup kendine çevirdi, gözlerinin içine bakarak sordu: “Uyandın mı? Buradasın değil mi?”

Chu Qiao’nun öksürüğü giderek şiddetlendi, ağzından burnundan simsiyah çamurlu sular geldi. Yüzü kızarmış, Zhuge Yue’nin kollarına yığılmıştı; konuşamıyor, sadece sarsılarak öksürüyordu.

O öksürük sesi, o an Zhuge Yue için dünyanın en güzel müziğiydi. Soğuk rüzgar tenini bir bıçak gibi keserken, yağmurun altında tüm gücünün çekildiğini hissetti. Ölümün kıyısında dolaştıkları bu gecede, artık duygularını gizlemekten vazgeçmişti. Kollarını doladı ve bu ıssız arazide, kucağındaki kadını sanki kemiklerini kıracakmışçasına sıkıca kucakladı.

“Ailen... seni... cezalandıracak,” dedi Chu Qiao, sesi bir fısıltıdan farksızdı. Rüzgar kelimelerini parçalayıp götürüyordu. “Büyük Xia... Zhao Yang... Zhao Che... Hiçbiri seni sağ bırakmaz.”

Yağmur hala yağıyor, üzerlerindeki kanı ve çamuru süpürüyordu. Çakan bir şimşek, birbirlerinin bembeyaz olmuş yüzlerini bir anlığına aydınlattı.

“Öleceksin! Farkında değil misin?” Chu Qiao’nun sesi boğuklaşmış, hıçkırıklara karışmıştı. Yol boyunca onun kendisini

nasıl koruduğunu görmemiş değildi ama şimdi Zhao Yang'ın adamlarıyla bizzat çatışmıştı; bunun bedelinin ne olacağını bilmiyor muydu? "Sen kim olduğunu sanıyorsun?" dedi dişlerinin arasından. "Ailemi öldürdün, beni ve Yan Xun'u mahvettin. Senden nefret ediyorum, seni bir kaşık suda boğmak istiyorum. Aramızdaki kan davası arş-ı alaya ulaştı, neden beni kurtarıyorsun?"

Zhuge Yue cevap vermedi, sadece sessizce ona baktı. Chu Qiao'nun içindeki o koca duvar, bu sessiz bakış karşısında yerle bir oldu. Günlerdir süren kaçış, ölümle burun buruna gelinen anlar ve bu yağmurlu gece... Tüm çelişkili duygular birleşip savunmasını yıkmıştı.

"Zhuge Yue, sana o kadar çok borçlandım ki... Ben şimdi ne yapacağım?" Gözlerini yumdu, gözyaşları yağmura karışıp süzüldü.

Eski yol dümdüz uzanıyordu; geldiği yer kadar gideceği yer de belirsizdi. Yağmur bardaktan boşalırcasına yağıyor, gece şimşeklerle gündüze dönüyordu.

Anbai'nin en işlek caddesinde bir saat boyunca çarpışmışlardı ama tek bir asker bile yardıma gelmemişti. Bu durum, suikastın arkasındaki elin ne kadar güçlü olduğunu kanıtlıyordu. Zhao Yang, sarayda itilip kakılarak büyüdüğü için acımasız bir karakter geliştirmişti; Zhuge Yue'yi bile gözünü kırpmadan öldürebilirdi. Bu yüzden Zhuge Yue, ağır yaralı Chu Qiao ile gizlice yola devam etmeye karar vermiş, Yue Qi ile bile irtibat kurmamıştı.

Birkaç gün sonra, Tang başkentine giden bir ticaret kervanına katıldılar. Biraz gümüş verip kendilerini hasta birer köylü gibi tanıtarak aralarına sızdılar.

Odanın kapısını kapattıktan sonra Zhuge Yue sordu: "Kervanın sahibinin adının Liu Xi olduğunu öğrendim. Tanıyor musun?"

Chu Qiao kaşlarını çattı: "Sanırım bir kez görmüşlüğüm var."

"Hemen gidiyoruz o zaman," dedi Zhuge Yue kararlı bir sesle.

"Bekle!" dedi Chu Qiao hemen. "Onunla sadece uzaktan

karşılaştım, yüzünü bile tam hatırlamıyorum. Tek kelime konuşmuşluğumuz yok, hem o çok yıllar önceydi.”

Zhuge Yue’nin endişesi yüzünden okunuyordu. Chu Qiao ekledi: “Dışarıdakiler bizi hasta birer halktan biri sanıyor, kimseyle görüşmek zorunda değiliz zaten. Dikkatli olursam sorun çıkmaz.”

“Liu Mingjun’un yeğeni mi bu?”

“Evet.”

Zhuge Yue bir süre düşündü: “Liu ailesi Xianyang’da hatırı sayılır bir ailedir. Ben Xianyang’a girdiğimde beni karşılayanlar arasında olup olmadığını bilmiyorum.”

Chu Qiao’nun da suratı asıldı. Zhuge Yue, “Yine de temkinli olalım,” dedi. “Yarın sabah çarşıdan bir at alırım, kendi arabamızla devam ederiz.”

Chu Qiao başıyla onayladı. Durumu gerçekten zordu. Liu Xi, Datong Cemiyeti’nin bir üyesiydi; yani aslında Chu Qiao’nun adamıydı. Eğer ona kimliğini açıklarsa, Liu Xi onu korur ve Yanbei’ye dönmesini sağlardı. Ama Zhuge Yue’nin yanında hiç muhafızı yoktu. Eğer Liu Xi ona karşı bir kötülük düşünürse...

“Sen dinlen,” dedi Zhuge Yue, onu yatağa yatırırken. “Ben aşağı inip bir şeyler hazırlatayım. Ne yemek istersin?”

Chu Qiao başını salladı: “Fark etmez.”

Zhuge Yue kapıya doğru yürürken mırıldandı: “Zaten fark etse de yapacak bir şey yok, bu kuş uçmaz kervan geçmez yerde ne bulursak o.”

Adamın kapıdan çıkışını izleyen Chu Qiao’nun aklı karışıktı. Dudaklarında zayıf, buruk bir gülümseme belirdi.

Zhuge ailesinin nüfuzu tüm kıtaya yayılmıştı. İmparatorluğun can damarlarını tutan böyle bir sülalenin gücü, sadece görünen siyasi makamlarla sınırlı olamazdı.

Bu dünyadaki gizli ağların ne kadarı Zhuge’lerin, ne kadarı Wei’lerin elindeydi? Ne kadarı Xia hanedanının, ne kadarı Bian Tang’ın ya da Huaisong’un elindeydi? Bunu kimse tam olarak bilemezdi.

Yüzyıllık ailelerin kökleri çok derindi. İmparator Zhao Zhengde, Muhe Klanı'nı bir gecede yerle bir etmişti ama onların yüzyıllık birikiminin tamamen yok olduğunu kim iddia edebilirdi?

Zhuge ailesinin gücü, Yanbei'deki Yan Xun'dan aşağı kalmazdı. Üstelik onlar imparatorluğun meşru bir parçası oldukları için Yanbei'nin asla sahip olamayacağı bir siyasi statüye sahiptiler.

O binlerce özel birliğin arkasında, devletin her kademesine sızmış aile üyeleri, altınla döşenmiş yollar, güçle satın alınmış kalpler ve şantajla bağlanmış ittifaklar vardı.

Yanbei açıkça isyan etmişti, bu yüzden herkes onlara karşıydı. Ama bir gün Zhuge ailesi isyan etmeye karar verse ve bunun için Yanbei gibi hazırlık yapsa, imparatorluk nasıl bir felaketle karşılaşacağını hayal bile edemezdi.

İşte bu yüzden, Zhuge Yue gibi bir veliaht, her nerede olursa olsun elini kaldırsa anında binlerce sadık adamı etrafında toplanırdı. Ama o bunu yapmıyordu. Kimliğini gizliyor, bizzat yemeğini hazırlıyor, bir uşak gibi onunla ilgileniyordu. Ne ailesine haber veriyordu ne de adamlarını bekliyordu.

Belki de gelecek adamların kendi has adamları olmamasından, Chu Qiao'nun kimliğinin deşifre olup rakiplerinin eline koz vermesinden korkuyordu.

Chu Qiao acı bir gülümsemeyle kendini kandırmayı bıraktı. Olan bitenin asıl sebebini çok iyi biliyordu ama bunu kendine itiraf etmek istemiyordu. Gözlerini yumup zamanın akışına bıraktı kendini.

Belki de Zhuge Yue, sadece huzurlu bir ortamda onunla yan yana yürümek istiyordu. Zhuge ailesinin varisi olmadan, Chu Qiao'yu Yan Xun'un gölgesinden çıkararak... Sadece iki sıradan insan gibi; düşmanlık olmadan, nefret olmadan, o aşılmaz sorumluluklar ve gerçekler araya girmeden.

Böyle bir fırsat, hayatlarında belki de sadece bir kez geçecekti ellerine.

Chu Qiao uykuya dalmaya çalıştı. Bazı şeyleri düşünmek çok

tehlikeliydi; her şeyi anlıyor ama karşılık veremiyordu.

İkisinin de yürümesi gereken yollar farklıydı. Sekiz yıl önce farklı noktalardan yola çıkmışlar ve her geçen gün birbirlerinden daha da uzaklaşmışlardı. Mantıklı olmak zorundaydı.

Vücudu bitkin olduğu için kısa sürede uykuya daldı. Tam bilinci kapanırken kendi kendine güldü: *Daha neyi düşünüyorsun ki? Şu an istesen de onunla arana o sınırı koyamazsın zaten.*

Zhuge Yue döndüğünde Chu Qiao derin bir uykudaydı. Odada onun hafif nefes alış verişi ve o kendine has, taze kokusu vardı. Zhuge Yue'nin elindeki tepside birkaç kap yemek ve bir sürahi içki duruyordu.

Yemekleri masaya dizip kendine bir kadeh doldurdu.

Dükkan küçüktü ama yemeklerin kokusu iştah açıcıydı. İçki ise sert ve aromatikti; ilk yudumda tüm vücudunu ısıtıverdi.

Batan güneşin kızıllığı odaya doluyor, adamın uzun gölgesini yere düşürüyordu.

Öylece oturdu, ağır ağır içkisini içti. Güneş battı, sokaklarda fenerler yandı, insanlar dağıldı ve şehir derin bir sessizliğe büründü. Karanlık odada, lambayı bile yakmadan, bir heykel gibi öylece oturdu. Sadece kadehine uzanan eli hareket ediyordu.

Chu Qiao gece yarısı uyandığında başı sanki binlerce çekiçle dövülüyormuş gibi ağrıyordu. Susamıştı ama karanlıktaki o gölgeyi fark edince bir an duraksadı.

İlk tepkisi hemen bıçağına uzanmak oldu; o kadar halsiz olmasına rağmen bir leopar çevikliğiyle yerinden fırlamıştı.

Ancak hemen durumu kavradı, bıçağı yavaşça bıraktı ve karanlıktaki adama şaşkınlıkla sordu: "Zhuge Yue?"

"Hıh," diye bir ses geldi karanlıktan. Adam çok içmiş olmalıydı, oda ağır bir alkol kokusuyla doluydu. "Su ister misin?"

Chu Qiao başıyla onayladı ama adamın bunu göremeyeceğini fark edip tam konuşacakken, bir bardak su dudaklarına uzandı.

Bardağı tuttuğunda suyun ılık olduğunu fark etti. Küçük yudumlarla içti, kuruyan dudaklarını ıslattı. Sesi uykulu ve boğuktu: "Neden ışığı yakmadın?"

Odada sadece adamın içkiyi yutkunurken çıkardığı ses duyuluyordu. Uzun bir sessizlikten sonra o soğuk ses cevap verdi: “Karanlık iyidir.”

Chu Qiao ciddi bir tonda sordu: “Zhuge Yue, bana ne zaman Chu Qiao diyeceksin?”

Adam alaycı bir sesle, “Rüyanda görürsün,” dedi.

“Sen çok inatçı birisin,” dedi Chu Qiao, sonra kendi kendine güldü. “Aslında ben de senin gibiyim, ben de çok inatçıyım. Bir şeye inandım mı kolay kolay dönmem.”

Zhuge Yue cevap vermedi. Chu Qiao’nun konuşası vardı bu gece: “Aslında kötü biri sayılmazsın. Biraz yalnızlığı seviyorsun, yöntemlerin biraz acımasız, merhametin pek yok, bir de o suratını astığında çok çekilmez oluyorsun, o kadar. Ama bu dünyada kim acımasız değil ki? Kimin eli kana bulanmadı? Dünya böyle; sen birini yemezsen başkası seni yer. Artık ellerimde kaç kişinin kanı var hatırlamıyorum bile. Zhuge Yue, sen hatırlıyor musun?” Kendi sorusuna yine kendi cevap verdi: “Senin bir sayın vardır elbet. Sen üst tabakadansın, bizzat öldürdüklerin sadece sana saygısızlık eden uşaklardır. Ama ben sayısını unuttum. Son altı ayda öldürdüğüm insan sayısı, ömrüm boyunca konuştuğum insan sayısından fazladır. Her kılıç darbesinde bir kafa düşüyor, fışkıran kanlar yüzüme değdiğinde kor ateş gibi yakıyor insanı.”

— 115 —

“Kuzeybatı taraflarında bana bir lakap taktılar; ‘Kanlı Rakşasa’ diyorlarmış. Yao Eyaleti’nin Genel Valisi, adı her neyse... Qi ile başlayan bir şeydi galiba, benim bir taş heykelimi yaptırıp şehrin kapısına diktirmiş. Şehre giren her kim olursa olsun, heykelime tükürmesini emretmiş; tükürmeyeni içeri almıyorlarmış. Kaçtığım şu günlerde sadece resmi muhafızlardan değil, o halktan da köşe bucak saklanmak zorunda kaldım. Zhenhuang’dan kaçtıktan sonra bir kez yaralandım; seksenlerinde, nur yüzlü, çok merhametli yaşlı bir çift beni kurtardı. Yaralarımı iyileştirdiler, evlerindeki tek anaç tavuğu benim için kesip çorba yaptılar. Kim olduğumu, nereden geldiğimi hiç sormadılar. Muhtemelen haydutlar tarafından soyulduğumu sandılar, sürekli gidip şikâyetçi olmam için dil döktüler.”

Chu Qiao’nun yüzü kaskatı kesildi, dudaklarında buz gibi bir gülüş belirdi. “Ertesi gün, o yaşlı amca ilaç almak için kasabaya gitti. Döndüğünde benzi kül gibiydi; o an ne olduğunu anlamamıştım. O gece, ikisi birden ellerinde oraklarla odama daldılar. Delirmiş gibi yatağa saldırıp her yeri doğradılar. Sonradan öğrendim; oğulları yıllar önce İmparator tarafından askere alınmış, General Meng’in Yanbei seferine katılmış ve Yanbei yaylalarında ölüp gitmiş.” Soğuk bir tavırla devam etti: “Sonra onları öldürdüm. Çok öfkeliydiler, onları durdurmamın imkânı yoktu, ben de öldürdüm.”

“Sahte nezaket,” dedi aniden buz gibi bir ses. Zhuge Yue hâlâ oturduğu yerden alaycı bir tavırla konuşuyordu. “Senin gibi biri için o yaşlıları etkisiz hale getirmek çocuk oyuncağı olurdu. Sırf seni ihbar etmelerinden korktuğun için yaptın bunu ama kendine böyle iğrenç bir kılıf uyduruyorsun.”

“Bahane aramıyorum,” dedi Chu Qiao, öfkelenmeden sakin bir tonda. “O sırada ağır yaralıydım, bir ok uyluğumu delip geçmişti, hareket bile edemiyordum. Önümde sadece iki seçenek

vardı: Ya onları öldürecektim ya da onların beni öldürmesine izin verecekti.”

Zhuge Yue küçümseyen bir tavırla hafifçe güldü. “Xing’er, senin bu yaptığının benden ne farkı var?”

“Evet, en başta ben de öyle düşündüm,” dedi Chu Qiao boğuk bir sesle. “Ama sonra fikrim değişti. General Meng Yanbei’ye savaşmaya gittiğinde yaptığı şey bir işgaldi, bir katliamdı, hiçbir haklı yanı olmayan bir zorbalıktı. Onların oğlu başkalarının vatanını istila etmeye gitmişti; peki, o insanların direnip karşılık vermesine izin verilmeyecek miydi? O savaşta Yanbei sayısız kayıp verdi; siviller, askerler, herkes kılıçtan geçirildi. Yanbei’nin kaybı, Büyük Xia’nınkinden kat kat fazlaydı. Ben ise o yaşlılara hiçbir kötülük yapmadım. Evlerinde iyileşirken karşılığını fazlasıyla ödedim. Ama onlar, bana ait olmayan bir nefret yüzünden canıma kastettiler. Ne yani, öylece oturup boynumu vurmalarını mı bekleyecektim? İnsan öldürürüm ama sebepsiz yere kan dökmem. Sivillere acırım ama azize de değilim.”

Chu Qiao’nun sesi giderek güçlendi, her kelimenin üzerine basarak devam etti: “Yanbei ve Büyük Xia arasındaki savaş kaçınılmaz ve bu savaş çok uzun sürecek. Ancak bu uğurda düşen hiç kimse boşuna ölmüş olmayacak. Onlar adalet ve özgürlük için savaşıyorlar. Er ya da geç, Hongchuan topraklarında yeni bir devlet yükselecek; özgürlüğün, eşitliğin, hukukun ve huzurun hüküm sürdüğü bir devlet... Artık o eski vahşetten eser kalmayacak. O günün gelmesi için yaptığım her şeye değer.”

Zhuge Yue aniden kahkahayı bastı. “Xing’er, seni hep gözümde büyütmüşüm, bu kadar saçmalayacağını hiç düşünmezdim. Özgürlük ve eşitlik mi? Hukuk ve huzur mu? Ne o, sen de mi Büyük Birlik Cemiyeti’nin müritlerinden oldun? Sen de mi o içi boş ‘Büyük Birlik’ rüyalarına dalmaya başladın?”

“Hayır, dalmadım. Gayet ayığım. Çıkarların olduğu bu dünyada gerçek bir eşitliğin asla olmayacağını biliyorum ama her şeyi daha iyiye götürebiliriz, ileriye doğru küçük bir adım atabiliriz.” Chu Qiao, Zhuge Yue’nin gözlerinin içine bakarak devam etti: “En azından artık Zhuge Malikanesi’ndeki o sahneler

yaşanmaz; o işkenceler, o katliamlar... İnsanlara köpek muamelesi yapılması son bulur!"

"Yan Xun'un gerçekten bunları yapabileceğine inanıyor musun?" Zhuge Yue kaşlarını alayla kaldırdı. "Yoksa o Büyük Birlik Cemiyeti'ndeki ihtiyarların, attıkları sloganlar gibi fedakâr olduklarını mı sanıyorsun? Gücün tadına bir kez bakanlar, ellerindekini asla kolay kolay bırakmazlar. Bir gün Yan Xun, Büyük Xia'yı devirip tahta çıksa bile, bu sadece bir hanedan değişikliği olur, bir devrin sonu değil. Xing'er, eğer Yan Xun'un hırslı bir fatih olduğu gerçeğini kabullenemiyorsan, en azından intikam peşinde olduğunu söyle, kulağa daha dürüst gelir. Onun başına böyle şatafatlı bir kutsallık tacı takmaya çalışma, midemi bulandırıyorsun."

Chu Qiao'nun yüzü hafifçe değişti ama uzun bir sessizliğin ardından kararlılıkla konuştu: "Ona inanıyorum."

Zhuge Yue kaşlarını çatarak ona bakakaldı.

"Beni hayal kırıklığına uğratmayacağına inanıyorum," dedi Chu Qiao hafifçe gülümseyerek. "Yanında olacağım, ona yardım edeceğim ve bu büyük ülküyü kendi elleriyle gerçekleştirmesini izleyeceğim. Zhuge Yue, sen de izle ve gör."

O an, zifiri karanlıkta aniden bir fener yanmış da gözlerini kamaştırmış gibi oldu. Zhuge Yue, karşısındaki bu kadının aslında ne kadar kırılgan ve ne kadar saf olduğunu düşündü ama artık onun bu inadıyla alay etmek gelmiyordu içinden.

Sadece şunu sormak istedi: *"Ya bir gün seni gerçekten hayal kırıklığına uğratırsa, o zaman ne yapacaksın?"*

Ama sormadı. Bunun çok zalimce olacağını hissetti. Evet, çok zalimce.

Bu kız henüz on yedi yaşında bile değildi. Kendi ailesindeki kız kardeşleri şu an ne yapıyordu? Zhenhuang'daki o soylu hanımefendiler neyle meşguldü? Süslenip püsleniyor, çiçek bahçelerinde geziyor, hangi seçkin ailenin oğluyla evleneceklerini tartışıyor ya da gizli kapılar ardında birileriyle gönül eğlendiriyorlardı...

Oysa bu kız, bunca yıldır kan ve ateşin içinde, sadece bir

inanç uğruna ayakta kalmıştı. Gücü yoktu, kimsesi yoktu; belki de bu inanç, onun hayata tutunmasını sağlayan tek umuduydu.

Peki Xing'er, diye düşündü Zhuge Yue. *İzleyeceğim. O adamın senin hayallerini gerçekleştirip gerçekleştiremeyeceğini izleyeceğim. Eğer gerçekten o gün gelirse, ben Zhuge Yue, tüm servetimi feda edip senin dileğinin gerçekleşmesini kutlamak için gökyüzünü milyonlarca havai fişekle donatacağım!*

"Yanbei," dedi Zhuge Yue, bir kadeh sert içkiyi tek dikişte bitirirken. Keskin içki boğazından bir bıçak gibi sızlayarak geçti. "Gözüm üzerinde olacak."

Ertesi sabah, Zhuge Yue erkenden dışarı çıkıp avuç dolusu altın saçmasına rağmen, tüm şehri altüst edip ne bir at bulabildi ne de kiralık bir araba. At pazarı, hatta at tüccarlarının kendi binekleri bile o gece birileri tarafından toplanıp götürülmüştü. Öfkeyle başka ulaşım araçları aradı; eşek, katır, hatta bir ara öküz bile sordu ama sonuç değişmedi.

Aynı anlarda Chu Qiao, hanın ikinci katındaki odasında oturmuş, kervan şirketinin adamlarının telaşla gelip gidişini izliyordu. Kaşlarını hafifçe çattı; havada uğursuz bir koku vardı.

Zhuge Yue döndüğünde göz göze geldiler ama ikisi de tek kelime etmedi.

Kervan şehirden çıkarken sayıları dört beş yüz değil, iki bini aşmıştı. Öndekiler çoktan kapıdan çıkmış, arkadakiler ise henüz atlarına bile binememişti. Büyük miktarda mühimmat, erzak, altın, gümüş ve mücevherle dolu üç yüzden fazla araba vardı. Arkada ise ucu bucağı görünmeyen, pahalı kıyafetler içindeki kadın ve çocuk kafilesi geliyordu. Arabalar peş peşe dizilmiş, muazzam bir manzara oluşturmuştu.

Chu Qiao ve Zhuge Yue, kafilenin en sonunda, oldukça eski bir arabaya yerleştirilmişlerdi. Araba belli ki yeni alınmıştı ve içerisi ağır, nahoş bir kokuyla kaplıydı.

Endişelenmelerine gerek kalmamıştı; zira şu anki kimlikleriyle Liu ailesinin genç efendisine yaklaşma şansları bile yoktu.

Sabahleyin Chu Qiao, eşya taşıyan uşakların arkasından giderken, uzaktan göl mavisi ipek bir cübbe giymiş bir adamın,

muhafızlar eşliğinde bir arabaya bindiğini gördü. Anbai'de hava oldukça sıcaktı ama adam üzerine geniş bir pelerin almıştı. Zayıf yapılıydı ve pelerinin başlığı yüzünü yarı yarıya örtüyordu. Ancak sabah sisinin içinde bir görünüp bir kaybolan o silüet, Chu Qiao'nun yüreğini ağzına getirdi.

İstemsizce duraksadı, o sırtın uzaklaşıp görkemli bir arabaya binişini izledi.

Chu Qiao uzun süre kıpırdamadı.

"Ne oldu?" diye sordu önünde yürüyen Zhuge Yue, başını çevirerek.

"Ha, hiçbir şey." Chu Qiao kendi kendine acı bir tebessümle güldü, imkânsız düşünceleri kafasından atmak istercesine başını salladı. "Hadi gidelim."

Araba yavaşça Anbai şehrinden çıkarken Chu Qiao pencereye yanaştı, perdenin ucunu hafifçe kaldırıp ince peçesinin ardından dışarıyı süzdü.

"Sahi, unutmadan," dedi Chu Qiao aniden bir şeyi hatırlayarak. Küçük bir paketi Zhuge Yue'ye uzattı. "Sabah hancıya aldırmıştım."

Zhuge Yue paketi açtığında içinden toza ve rüzgâra karşı koruyan, ince işçilikli bir başlık çıktı. Bu havada takmak biraz tuhaf kaçsa da kumaşı oldukça inceydi, terletmezdi.

"Tedbirli olmakta fayda var," dedi Chu Qiao alçak sesle. Ardından belli belirsiz bir gülümsemeyle ekledi: "Gerçi kullanma fırsatımız olur mu bilmem."

İki bin kişi ve yüzlerce araba ana yolda bitmek bilmeyen bir kuyruk oluşturmuştu; bulundukları yerden kafilenin başını görmek imkânsızdı.

Zhuge Yue başlığı yanına koydu ama elini üzerinden çekmedi. "Xianyang tüccarları kaçıyor," dedi.

Chu Qiao hafifçe gülümsedi. "Fark ettin demek."

"Yanbei ve Büyük Xia arasındaki savaş kapıda. Bu yaşlı tilkiler topluca Biantang'a sığınıyorlar. Xianyang'dan bu kadar büyük bir kafileyle çıkmaya cesaret edemediler, bu yüzden parça

parça gelip Anbai'de toplandılar. O arabalarda muhtemelen tüm ömürlerinin birikimi var."

Chu Qiao başıyla onayladı. "Evet, kendilerini bu işin dışında tutmak istiyorlar."

Zhuge Yue'nin aksine, Chu Qiao'nun içine aniden bir huzursuzluk çöktü. Xianyang'ın o büyük tüccarlarının kim olduğunu, bunca yıl nasıl zenginleştiklerini çok iyi biliyordu ve şimdi hepsi kaçıyordu.

Az önce gördüğü o silüeti hatırlayınca içini bir ateş bastı; arabadan atlayıp o tarafa koşmak, kim olduğuna bakmak istedi. Ama bir an sonra çaresizce başını sallayıp sarsılan arabaya geri yaslandı.

Chu Qiao, çok mu yoruldun? diye düşündü. *Zhenhuang isyanından beri yollardasın, artık gücün mü tükeniyor da böyle hayaller kuruyorsun?*

Yan Xun, kaçıyorlar... Tam gözümün önünde kaçıyorlar. Ne yapmalıyım? Onları nasıl durdurabilirim? Ne yapmalı?

— 116 —

Yaz mevsiminin tam ortasıydı, günler uzundu. Güneş batıya meyledene kadar yola devam ettiler, sonra bir vadide konaklamak için mola verdiler.

Chu Qiao ve Zhuge Yue'ye küçük, basık bir çadır düşmüştü; öyle ki içinde otursan başın tavana değerdi.

Dış kampta onlarla birlikte kalanlar genelde uşaklardı. Biraz soruşturunca bu kafilenin sadece Xianyanglı Liu'lardan oluşmadığını; Wang, Jia ve Ouyang ailelerinin de burada olduğunu öğrendiler.

Bütün gün süren yolculuk Chu Qiao'yu iyice bitkin düşürmüştü. Çadırın havasızlığına dayanamayınca Zhuge Yue onu dışarı çıkardı, eski bir kütüğe yaslayıp dinlenmesini sağladı. Kendisi ise muhafızlardan birinden para karşılığı aldığı bir tavşanı ateşte çevirmeye başladı. Kısa süre sonra etin iştah açıcı kokusu havaya yayıldı.

Bir parça et koparıp Chu Qiao'nun dudaklarına uzattı. Chu Qiao tam ısıracakken Zhuge Yue parmağıyla alnına hafifçe vurdu, yüzünü asarak, "Sıcak!" dedi.

"Hıhı," diye gülümsedi Chu Qiao, yanaklarını şişirip ete üfledi, sonra parmak uçlarıyla eti aldı. Tadı harikaydı. "Sende ne cevherler varmış böyle," dedi hayranlıkla.

"Dağda kaldığım yıllarda öğrendim," dedi Zhuge Yue umursamaz bir tavırla. Bıçağıyla eti küçük parçalara bölüp tek tek ona uzatmaya devam etti.

Gece çökmüş, güneşin son parıltıları karanlığa teslim olmuştu. Gökyüzü yıldızlarla doluydu, cırcır böceklerinin sesi vadinin sessizliğine karışıyordu. Uzaktaki muhafızların telaşlı koşturmacası, bu huzurlu ortama tuhaf bir canlılık katıyordu.

Chu Qiao çimenlerin üzerinde derin bir nefes alıp masum bir çocuk gibi gülümsedi: "Ne kadar da özlemişim!"

Zhuge Yue lafın gelişi sordu: “Neyi özlemişsin?”

“Bu hissi,” dedi Chu Qiao huzurla kütüğe yaslanarak. “Böyle uzun otları, yeşil ağaçları, açık havada kamp kurmayı... Bir grup insanın ateş başında toplanıp yemek yapmasını, yemekten sonra ateş başında sohbet edip içki içmeyi, avlanan tavşanı yemeyi... Yarın ne olacak diye düşünmeden, hayatta kalma savaşı vermeden geçirilen o günleri özlemişim.”

Zhuge Yue ona bakıp, “Sen hiç böyle bir hayat yaşadın mı?” diye sordu.

“Elbette,” dedi Chu Qiao, başını kaldırıp tatlı bir gülümsemeyle. “Çok eskiden... Üç yakın arkadaşımla birlikte tam da böyle bir vadide, böyle bir tavşan yemiştik. Ama bizim elimiz daha yatkındı, baharatımız da boldu.”

“Hıh!” diye küçümseyerek başını çevirdi Zhuge Yue.

“Xiao Shi, Fransız bir aşçıdan ders almıştı, yemekleri efsaneydi. Özellikle ızgarada üstüne yoktu.”

Zhuge Yue’nin kaşları çatıldı: “Fransız mı? Bir meyhane adı falan mı?”

“Ha?” Chu Qiao gülerek onayladı. “Evet, öyle bir yer.”

Zhuge Yue dudak büktü: “Hiç duymadım, pek meşhur bir yer olmasa gerek.”

Uzaktan yanan büyük kamp ateşinin çıtırtıları geliyordu.

“Anlatmaya devam et.”

“Ne?” Chu Qiao şaşırdı.

“Anlat işte, vaktimiz bol nasılsa,” dedi Zhuge Yue eti parçalamaya devam ederken. “Arkadaşlarından bahset.”

“Peki,” dedi Chu Qiao. Bu gece içinde tuhaf bir hüzün vardı; belki de Datong Cemiyeti’ndeki yaşlıların yaptıkları kalbini kırmıştı, aklını başka şeylerle dağıtmaya ihtiyacı vardı.

Sakin bir sesle, “Onların hepsi benden daha usta dövüşçülerdi,” dedi.

Zhuge Yue kaşlarını kaldırdı: “Hepsi kadın mıydı?”

“Evet,” dedi Chu Qiao, ona yandan bir bakış atarak.

“Kadınları küçümsüyorsun değil mi?”

Zhuge Yue cevap vermedi. Chu Qiao devam etti: “Ama o zamanlar öyleydi, şimdi kapışsak herhalde başa baş gideriz. Xiao Huang atıcılıkta uzmandı, yani okçulukta diyelim. Xiao Shi yakın dövüşte en iyimizdi, tek başına on yedi iri yarı adamı yere sermişliği vardır. Mao’er onların kadar hızlı değildi belki ama öldürme teknikleri söz konusu olduğunda ondan iyisi yoktu.”

Zhuge Yue sordu: “Ya sen?”

“Ben mi?” Chu Qiao kıkırdadı. “Ben her şeyden anlardım.”

Adam sabırsızca ona bakıp, “Atma istersen,” dedi.

Chu Qiao bozulmadı, dönüp sordu: “Zhuge Yue, senin hiç hayalin var mı?”

Zhuge Yue kaşlarını çattı, sonra soğuk bir sesle, “Hemen yanından defolup gitmen, bir daha seni görmemek, Yanbei’nin o ücra köşelerine gömülüp ömrünün sonuna kadar oradan çıkmaman,” dedi.

“İmkansız,” dedi Chu Qiao, sanki havadan sudan konuşuyorlarmış gibi bir gülümsemeyle. “Siz Yanbei’ye saldırmasanız bile, biz elbet aşağı ineceğiz.”

“O zaman Yan Xun’un rezil rüsva olmasını, Yanbei’nin Batuha klanı tarafından yutulmasını ve senin kapı kapı dilenip sonunda benim kapıma gelmeni dilerim.”

Chu Qiao ona sert bir bakış fırlattı: “Ne kadar da fesat bir adamsın. Ama bu da imkansız.” Hafifçe gülümsedi: “Eğer o gün gelirse, muhtemelen savaşta ölmüş olurum. Asla dilenmeye çıkmam.”

Zhuge Yue bir an sustu, söyleyecek söz bulamadı.

“Biz dört arkadaştık, birbirimize hep bu soruyu sorardık,” dedi Chu Qiao, gözleri uzaklara dalarak. “Xiao Shi dışarıdan buz gibi görünürdü ama aslında en narinimiz oydu. Oyuncak bebek biriktirmeye bayılırdı, çok pahalı bebekler... Bütün maaşını onlara harcardı. En büyük hayali teşkilattan ayrılınca alacağı parayla sıradan, iyi bir adamla evlenip iyi bir eş olmaktı. Çocukluktan beri tanıdığı biri vardı, eğer işler ters gitmeseydi

belki de hayaline kavuşurdu.” Chu Qiao’nun gülümsemesi hüzünlendi. “Xiao Huang en hareketlimizdi, ailesi zengindi, macera tutkunuydu. Yüksek bir dağa tırmanmaya hazırlanıyordu, tek hayali zirveye adını kazımaktı.” Biraz duraksadı: “Mao’er’in hayali ise hep basitti: Para kazanmak.” Burada hafifçe güldü. “Paraya en çok o tamah ederdi, gözü de karaydı, her işe girer çıkardı. Teşkilata pek sadakati yoktu, onun deyimiyle sadece ekmek parası peşindeydi.”

Zhuge Yue sordu: “Peki ya senin hayalin?”

“Benim mi?” Chu Qiao bir süre düşündü. “Bilmiyorum. O zamanlar büyük bir operasyonun ortasındaydım, tek istediğim görevi başarıyla tamamlamaktı.”

Zhuge Yue küçümseyen bir ses çıkardı.

Chu Qiao gülümseyerek, “Ben hep böyleydim işte,” dedi. “Pek hayalim yoktu, kurallara bağlı, disiplinli biriydim. Sadece inandığım şeylerin doğru olmasını, uğrunda savaşmaya değer olmasını dilerdim.”

“Mesela...” diye ekledi bir süre sonra. “Bana borcun varsa alırım, benim sana borcum varsa öderim.”

“Ben o Mao’er denilen kızı daha çok tuttum,” dedi Zhuge Yue düz bir sesle. “Bahsettiğin o teşkilat Datong Loncası herhalde, bir ara beni onunla tanıştır.”

Chu Qiao acı bir gülümsemeyle başını salladı: “Sana bunları neden anlatıyorum ki, hayret bir şey.”

“Ben zorlamadım ya,” dedi Zhuge Yue.

O sırada yakından ihtiyatlı ayak sesleri duyuldu. İkisi de aynı anda başını kaldırdı; beş altı yaşlarında, kırmızı yelekli, iki örgülü, tombul yanaklı bir kız çocuğu gördüler. Çocuk parmağını ağzına almış, gözlerini Zhuge Yue’nin elindeki tavşan etine dikmişti.

Buranın uşaklarından birinin çocuğu olmalıydı. Zhuge Yue kaşlarını çatıp tam bir şey söyleyecekken Chu Qiao el salladı: “Gelsin bakalım!”

Küçük kız sevinçle kollarını açıp sendeleyerek yanlarına

koştu. Üzüm gibi kapkara, parlak gözleri vardı. Chu Qiao gülümseyerek sordu: “Kaç yaşındasın sen?”

Çocuk önce Zhuge Yue’den çekindi, sonra kısık bir sesle, “Altı,” dedi.

“Adın ne?”

Ablanın yakınlığını hissedince parmağını ağzından çekip cevap verdi: “Adım Xingxing.”

İkisi de bir an donup kaldı.

Zhuge Yue sabırsızca çocuğa baktı, sesi sertti: “Git anne babana söyle, bir daha sana bu ismi vermesinler!”

Çocuk korktu, Zhuge Yue’nin asık suratını görünce dudakları titremeye başladı, ağladı ağlayacaktı.

“Neden korkutuyorsun çocuğu!” diye çıkıştı Chu Qiao. Çocuğu yanına çekip onunla konuşmaya başladı, kısa sürede de neşesini yerine getirdi.

Zhuge Yue kenarda oturmuş, Chu Qiao’nun çocukla şakalaşmasını izlerken tuhaf hissetmişti. Hatırladığı Chu Qiao bu değildi; o soğukkanlı, sessiz, zeki ve kurnazdı. Hiçbir zaman sıradan bir kadının duygularına sahip değilmiş gibi görünürdü. Ama bu son karşılaşmalarında, onda daha önce görmediği şeyler fark ediyordu. Belki de, diye düşündü alayla, eskiden hep rol yapıyordu. Onu bir düşman olarak gördüğü için gerçek yüzünü hiç göstermemişti. Belki şimdi bile tam olarak kendisi değildi; yoksa neden ağır yaralıyken bile silahını yanından ayırmasın, neden bu kadar tetikte olsun ki?

Aralarında güven diye bir şey asla olmamıştı. Tıpkı dediği gibi; borcu olan borcunu öderdi, o kadar.

Zhuge Yue’nin bakışları yine gölgelendi.

Ama lanet olsun ki, diye düşündü, *bu hissi sevdim.*

O sırada çocuk Zhuge Yue’nin yanına gelip arsızca koluna yapıştı, elindeki tavşan etini işaret ederek sordu: “Daha yiyecek misin?”

Zhuge Yue eti ona uzattı. Küçük kızın yüzünde güller açtı: “Sen çok iyi birisin!” Sonra Chu Qiao’nun yanına dönüp yere

bağdaş kurdu, eti onunla paylaşmaya başladı.

Bir süre sonra birileri çocuğun adını seslendi. Küçük kız fırlayıp koştu, giderken arkasına dönüp onlara el sallıyordu. Tatlı kahkahası gecenin rüzgarında yankılanıyordu...

Bu huzur dolu an, aniden yırtılan bir çığlıkla son buldu; sanki tepelerinde bir bomba patlamıştı! O gece sadece bu vadide değil, fersahlarca ötedeki Xianyang Şehri'nde de yer gök savaş sesleriyle inliyordu.

Mor ve altın işlemeli kaftanıyla yakışıklı bir adam sedire uzanmıştı. İki güzel dansçı ona sokulmuş, bembeyaz parmaklarıyla ağzına üzüm taneleri veriyorlardı.

"Dördüncü Beyim!"

Kapıdaki muhafız siyahlar içindeydi, yüzünde kan sıçramaları vardı. Kıyafetinden belli olmasa da içeri girdiğinde beraberinde mide bulandırıcı bir kan kokusu getirmişti. Diz çöküp gür bir sesle konuştu: "İş tamamdır."

Xianyang'ın meşhur Feng Dördüncü Efendisi kaşını hafifçe kaldırdı, sakince, "Madem tamam, gidin evinizde uyuyun o zaman," dedi.

O gece Xianyang Şehri'ndeki tüm güç odakları büyük bir kıyıma uğradı; Chishui kanalına oluk oluk kan aktı. Çığlıklar arasında Xianyang halkı gözüne uyku girmeden sabahı bekledi. Şehir garnizonu sanki ölü taklidi yapıyordu; sağır ve dilsiz kesilmişlerdi. Kuşatmadan yaralı kurtulup garnizon kapısında diz çökenlere gözlerini kapadılar.

Olaylar büyüyünce garnizon, "yerel asayiş güçlerine" haber vermek zorunda kaldı. Feng Dördüncü Efendi, tertemiz garnizon komutanının uykusunu bölmeye cüret edenler olduğunu duyunca, adamlarını gönderip o kişileri "ikna etmek" üzere yanına getirtti.

— 117 —

Ertesi sabah, şafak söküp de güneşin ilk ışıkları o bitmek bilmeyen karanlığı deldiğinde, Xianyang Şehri'nin ahalisi evlerinden dışarı adımını attı. Görünürde hiçbir şey değişmemişti; çarşı pazar her zamanki gibi kalabalıktı, yan komşu Zhang San yine kapı kapı gezip haraç topluyor, caddenin başındaki Li Si yedi sekiz cariyesini peşine takmış aylaklık ediyor, Wu'nun Mantıcı Dükkânı'nın önünde ise kuyrukta bekleyenlerin kalabalığı eksik olmuyordu...

Her şey aynıydı; haliyle sıradan halkın zihnine şu gerçek dank etti: Dün gece olan bitenlerin onlarla hiçbir alakası yoktu. Hayat, her zamanki gibi günbegün akıp gitmeye devam edecekti.

Ancak, dikkatli gözler bazı küçük sıra dışılıkları fark etmekte gecikmedi.

Zengin Liu'nun birkaç tahıl dükkânına yeni kâhyalar gelmişti; dükkândaki birkaç getir götür oğlanı dışında, eski muhasebecilerden bile eser kalmamıştı.

Tüccar Jia'nın tuz ambarında dün gece yangın çıkmış gibiydi; alevler zamanında söndürülmüş olsa da bugün satın alınan tuzda hâlâ geniz yakan bir is kokusu vardı.

Ouyang Ticarethanesi'nin bankası her zamankinden bir saat geç açılmıştı. Üstelik bankanın baş kâhyası da ortalarda yoktu; söylentilere bakılırsa dün gece aniden amansız bir hastalığa yakalanmıştı...

Öğle vakti geldiğinde, Dördüncü Efendi Feng adamlarının getirdiği istihbaratı teslim aldı. Bir süre raporu inceledikten sonra yazı masasına geçti, uzun uzun tarttıktan sonra yalnızca birkaç cümle karaladı.

Mektubu mühürleyip en güvendiği adamına teslim ederken, genç Feng'in yüzünde nadiren görülen o ağırbaşlı ve ciddi ifade belirdi: "Bunu bizzat efendimizin eline ulaştıracaksın. En ufak bir hataya mahal yok."

Doğu rüzgârı söğüt polenlerini savuruyor, çiçeklerin kırmızısı söğütlerin yeşiline karışıyordu; mevsim yine o güzel zamanlarına dönmüştü. Tam o anlarda, sessiz bir vadinin derinliklerinden ince bir yemek dumanı yükselmeye başladı. Büyük çaplı kıyımdan sonra kamp alanı gözle görülür biçimde daralmıştı. Geriye yedi yüz kişiden az insan kalmıştı; diğerleri, bir gecelik o kanlı katliamda can vermişti.

Zhuge Yue bir kâse pirinç lapası getirip Chu Qiao'nun yanına gitti. Yüzü hâlâ solgun ve asıktı ama artık sakinleşmişti. Çadır o kadar küçüktü ki içinde dik durması imkânsızdı; bu yüzden diz çöküp Chu Qiao'yu doğrulttu ve alçak sesle, "Bir şeyler ye," dedi.

Chu Qiao'nun beti benzi atmıştı, vücudu her geçen an daha da bitkin düşüyordu. Yine de kararlı bir sesle sordu: "Dışarıda durumlar nasıl?"

"Nasıl olsun?" dedi Zhuge Yue, küçümseyen bir tavırla. "Ölmesi gerekenler öldü, ölmemesi gerekenler de onlara eşlik etti. Liu ailesi, parmağını bile oynatmadan tüm o zengin sülalelerin mal varlığına çöktü. Bildik, sıradan bir oyun işte."

Chu Qiao hafifçe kaşlarını çattı. "Yani Liu Xi, diğer zengin tüccarların mallarına mı el koydu? O insanların ailelerinin intikam almasından korkmuyor mu?"

Zhuge Yue başını iki yana salladı. "O tüccarların asıl aileleri, muhtemelen artık bu dünyada değildir."

"Yani diyorsun ki..."

"Evet," diye onayladı Zhuge Yue, sesi buz gibiydi. "Ben olsaydım ve böyle bir işe kalkışsaydım, kökünü kazımadan bırakmazdım. Ouyang, Jia ve Wang ailelerinin serveti Liu ailesininkine yetişemezdi belki ama birleştikleri takdirde Liu ailesinin onlarla baş etmesi imkânsızdı. Madem Liu Xi bu malları yutmaya ve bu ailelerin defterini dürmeye karar verdi, o halde dün gece Xianyang Şehri'nin huzur bulması mümkün değildi."

Chu Qiao'nun kaşları daha da çatıldı. "Peki, Liu Mingjun, Liu Xi'nin böyle bir şey yapmasına nasıl razı oldu? Bu, Xianyang'daki tüm temellerini yıkıp atmak demek."

"Hâlâ bu işin arkasında Liu Mingjun'un olduğunu mu

sanıyorsun?" Zhuge Yue hafifçe güldü. "Xing'er, zekisin, yeteneklisin, reflekslerin de kuvvetli ama insan sarrafı değilsin. Liu Xi isyan etti. Eğer yanılmıyorsam, dün gece cehennemin kapısını ilk boylayan kişi Liu Mingjun'un ta kendisidir."

"Liu Xi isyan mı etti?" Chu Qiao bir an duraksadı; zihninde Xianyang'da gördüğü o genci canlandırmaya çalıştı. Güldüğünde bembeyaz dişleri parlayan, usta bir binici olan o genç adam... Liu Mingjun onu yeğeni olarak tanıştırırken kahkahalar atmış, gururla omzuna vurup "O benim yarım oğlum sayılır," demişti.

"Liu Xi neden isyan etsin ki? Belki de sadece zengin bir beyefendi olarak kalmak istemiyor, devlet kademelerine tırmanmayı arzuluyordur. Ancak Büyük Xia yönetimi dışarıdan gelene kapalıdır, soylular her yeri tutmuş durumda. Sarayda hiçbir kökü yokken yükselmesi otuz kırk yılını alırdı. Bu yüzden her şeyini ortaya koyup kumar oynadı; tüm Xianyang tüccarlarının servetini bir basamak olarak kullanıp Bian Tang'ın üst tabakasına sızmak istiyor. Bu kadar devasa bir servetle, Bian Tang yolculuğunda artık kimse Liu Xi'yi küçümseyemez."

Zhuge Yue durumu ilmek ilmek analiz ediyordu ama bu sözler Chu Qiao'nun kulağına gitgide daha rahatsız edici geliyordu. Onun düşünceleri Zhuge Yue'ninki kadar basit değildi çünkü ölenlerin asıl kimliklerini biliyordu. Şu an en büyük korkusu, bu Liu Xi'nin Büyük Xia'nın bir piyonu olmasıydı; Da Tong Cemiyeti'nin Xianyang'daki köklerini kurutup yılların emeği olan servete konmuş olmasıydı. Ancak neden Bian Tang'a gitmek istediklerini bir türlü çözemiyordu.

Zhuge Yue son derece zeki bir adamdı zira tam o anlarda, Bian Tang casus teşkilatından gelen hızlı haberler sonucunda, Bian Tanglı yetkililer de neredeyse aynı sonuca varmıştı:

Liu Xi diğer güçleri saf dışı bırakıp hepsini tek çatıda toplamıştı. Şimdi Bian Tang'a gidişinin sebebi, bağlılık bildirip makam mevki sahibi olmaktı.

Ancak kimsenin bilmediği bir gerçek vardı: Günler öncesinden, herkesin çekindiği o Liu Xi çoktan bir çuvala tıkılmış, beline taşlar bağlanmış ve Chishui Nehri'nin dibini

boylamıştı.

Bu kargaşada kimileri aceleyle geri çekiliyor, kimileri olup bitenden bihaber yaşıyor, kimileri ise sadece soğuk bir edayla izliyordu; ancak biri vardı ki her şeyi kontrolü altında tutuyordu. Olaydan bihaber olanlar, her şeyi haydutların yağması ya da kan davası sanıyordu. Zhuge Yue ve Li Ce gibi zeki olanlar ise ipuçlarını takip edip asıl sebebi görmeye çalışıyordu. Fakat tüm bunların ardındaki o karmaşık ilişkiler ağını ancak her şeyi bizzat yöneten kişi çözebilir, o büyük sırrı hakikat gün yüzüne çıkana dek saklayabilirdi.

Vadideki büyük çadırda, beyaz cübbeler içindeki bir adam sedirde oturuyordu. Kapının önünde ise mızrak gibi dimdik duran muhafızlar bekliyordu.

Yirmili yaşlarında, deri zırh kuşanmış bir genç içeri girip diz çöktü. Gür bir sesle, “Şehzade Hazretleri,” dedi.

Yan Xun’un omuzlarında saf beyaz bir kürk vardı; oturduğu sedir, altındaki mangal kömürüyle ısıtılıyordu. Alnında hafif ter damlaları birikmişti ama yüzü hâlâ solgundu. Orada öylece otururken gelen raporu dinledi, gözlerini bile açmadan sadece “Hımm,” diyerek dinlediğini belirtti.

“Malların sayımı tamamlandı. Diğer ailelerin efendileri ve hizmetkârları da temizlendi. Arka dağda bir çukur kazdırıp hepsini gömdürdüm.”

Yan Xun hâlâ konuşmuyordu, sanki uykuya dalmış gibiydi. Genç adam dudaklarını ıslatıp devam etti: “Ancak... Ancak Ouyang ailesinin küçük beyi henüz bulunamadı.”

Yan Xun hafifçe kaşlarını çattı ama gözlerini yine de açmadı. Sadece, “O zaman bulun,” dedi soğukça.

“Emredersiniz, emredersiniz!”

Genç muhafız aceleyle ekledi: “Çocuk daha dört yaşında. Dışarısı sarp dağlar, her yer orman; çok uzağa gidemez.”

“Dur orada.”

Alçak, tok bir ses aniden yankılandı. Genç adam irkilerek hemen durdu.

Yan Xun nihayet gözlerini açtı; bakışları kapkara ve feraset doluydu. Sesi son derece sakindi: “Büyük Xia’nın neden bugünkü duruma düştüğünü biliyor musun?”

Adam bir an donup kaldı, ağzını açtı ama tek kelime edemedi.

“Çünkü ailemi katlettiklerinde, benim kökümü kurutacak o son darbeyi indirmekte tereddüt ettiler. Anladın mı?”

Genç adam panik içinde, “Anladım efendim, anladım,” dedi.

“Güzel, şimdi işinin başına dön.” Yan Xun elini hafifçe salladı.

Adam dikkatle ayağa kalktı, tam dışarı çıkacakken Yan Xun yine o soğuk tavrıyla ekledi: “İşini bitirdikten sonra askeri disiplin cezanı almayı unutma. Görünen o ki, şu anki konumumu hatırlaman için zihnine derin bir iz kazınması gerekiyor.”

“Emredersiniz efendim, anlaşıldı Küçük Patron.”

Çadırın içi iyice sessizleşti. Genç Yan Xun sedire yaslandı, kalın kürklerin içinde neredeyse kaybolmuştu. Kaşlarını yavaşça çatarak tiksintiyle mırıldandı: “Lanet olası Güneyli barbarlar...”

Ertesi gün kampta kimsenin ayrılmaya niyeti yok gibiydi. Zhuge Yue dışarı çıkıp bir tur attı; Liu ailesinin hizmetkârları dışındaki diğer ailelerin adamlarından neredeyse eser kalmamıştı. İçten içe endişeleniyordu ama Chu Qiao bu haldeyken onu apar topar götüremezdi.

At arabasının yanına gidip biraz azık aldı. Dönerken yine Xingxing adındaki o küçük kızı gördü. Çocuk küçük bir çadırın arkasına saklanmış, o minicik kafasını uzatmış ürkekçe bakıyordu. Yüzü gözü simsiyah olmuştu; bir yandan Zhuge Yue’yi süzüyor, bir yandan da etrafı kolaçan ediyordu. Sanki o yumuşak huylu Chu Qiao’yu arıyor gibiydi.

Zhuge Yue’nin kendisine baktığını görünce, çocuk yaltaklanan bir tavırla gözlerini kısıp aptalca gülümsedi.

Zhuge Yue suratını astı, çocuğa dönüp bakmadan doğrudan çadıra yöneldi.

Daha iki adım atmamıştı ki arkasından gelen hışırtılı ayak seslerini duydu. Dönüp baktığında çocuğun hâlâ minik adımlarla onu takip ettiğini gördü.

Ne istiyordu bu çocuk? Yine mi et peşindeydi? Zhuge Yue kaşlarını çatarak sertçe seslendi: “Eğer peşimi bırakmazsan bacaklarını kırarım!”

“Vuaaa!” Aniden kopan kulak tırmalayıcı bir ağlama sesi Zhuge Yue’yi bile sıçrattı. Çocuk ağzını gere gere ağlıyor, bir yandan da ters yöne doğru kaçıyordu. Kamptaki diğer hizmetkârlar tuhaf bakışlarla Zhuge Yue’yi süzmeye başladılar. O bakışlar sanki şunu diyordu: “Bak hele, koca adam olmuş ama küçücük çocukla uğraşıyor.”

Zhuge Yue’nin canı sıkıldı; aslında niyeti sadece onu korkutmaktı.

Çadıra döndüğünde Chu Qiao hâlâ uyuyordu. Bu aralar uykusu iyice artmıştı; konuşurken bile dalıp gidiyordu.

Zhuge Yue endişelenmeye başlamıştı ama uyanık olduğu zamanlarda en azından zorlukla da olsa yürüyebildiğini görünce biraz rahatlıyordu.

En azından şu badireli süreçte kızın kendisine olan güveni biraz olsun artmıştı. Mesela şu an, dibinde oturuyor olmasına rağmen kız aniden fırlayıp hançeri boğazına dayamıyordu.

Hava yavaş yavaş kararmaya başlarken Zhuge Yue içini çekti, fazlasıyla huzursuzdu.

Ovaya inen kaplan, köpeklerin maskarası olurmuş; koca Zhuge Yue şimdi şu döküntü kamptan dışarı bile çıkamıyordu.

“Hımm...” Hafif, uykulu bir mırıltı duyuldu. Chu Qiao gözlerini yavaşça açtı, Zhuge Yue’yi yanı başında görünce bir an mahcup oldu. Gayriihtiyari saçlarını düzeltti, sesi uykudan dolayı genizden geliyordu: “Saat kaç oldu? Ah, ne kadar çok uyumuşum.”

Zhuge Yue cevap vermedi, sadece su matarasını uzattı.

Chu Qiao matarayı alıp bir yudum içti ama Zhuge Yue’nin hâlâ ona baktığını görünce dikkati dağıldı ve su boğazına kaçtı. “Öhö, öhö!”

“Beceriksiz.” Zhuge Yue gözlerini devirdi ama eliyle nazikçe kızın sırtına vurdu.

Öksürük krizi geçince Chu Qiao'nun uykusu da açıldı. Zhuge Yue'ye ters bir bakış fırlatıp matarayı elinden kaptı, birkaç büyük yudum içtikten sonra dobra bir tavırla, "Acıktım," dedi.

Aslında Zhuge Yue az önce dışarı yemek getirmek için çıkmıştı ama kızın bu tavrını görünce vermekten vazgeçti. Soğuk bir tavırla mırıldandı: "Senin uşağın mıyım ben?"

"Uşak mı?" Chu Qiao onu şöyle bir süzdü. "Sen mi? Elinden ne gelir ki senin? Seni köle pazarına götürseler bir altın bile etmezsin."

Zhuge Yue ona yan yan baktı. "Sanki sen çok mu değerlisin?"

"Her halükârda senden daha değerliyim."

— 118 —

İkili, artık günlük rutinleri hâline gelen o meşhur ağız dalaşlarından birine tutuşmuşken aniden dışarıdan gelen ayak seslerini duydular. İkisi de bir an duraksadı; Zhuge Yue çevik bir hareketle ayağa fırlayıp hançerini kınından çıkardı.

Tam kapıya yönelecekken büyük bir gürültü koptu ve iki küçük karaltı içeri daldı; neredeyse çadırın perdesini yerinden söküp atacaklardı!

Chu Qiao ve Zhuge Yue şaşkınlıktan donakalmış halde birbirlerine baktılar. Sonunda sessizliği ilk bozan Chu Qiao oldu ve yumuşak bir sesle sordu: “Küçük yumurcak, ne yapıyorsun burada?”

Xingxing’in yüzü kömür karası içindeydi, gözleri ise kan çanağına dönmüştü. Elinden, kendisinden de küçük bir çocuğu çekiştiriyordu. Chu Qiao’nun sesini duyunca küçük kızın dudakları titredi, gözyaşları sicim gibi yanaklarından süzülmeye başladı; ağladıkça da arkası kesilmiyordu.

Zhuge Yue’nin suratı asıldı. Kömür yığınında yuvarlanmış gibi görünen bu iki çocuğa tahammülsüz bir bakış fırlatarak gür sesiyle, “Size buraya girme iznini kim verdi? Çabuk dışarı çıkın,” dedi.

“Hüühüü…” Henüz dört beş yaşlarında görünen o küçük çocuk aniden başını kaldırdı. Kapkara olmuş yüzünde, akı karası birbirinden keskin hatlarla ayrılmış kocaman, yuvarlak gözleri vardı. Zhuge Yue’ye öyle zavallı, öyle mahzun bakıyordu ki… Dudakları titriyor, ağlayışı küçük bir yavru hayvanın iniltisini andırıyordu. Tombul elleriyle yerde emekleyerek Zhuge Yue’ye doğru ilerlemeye başladı.

Zhuge Yue yıllarca savaş meydanlarında kılıç sallamış, en zorlu stratejileri yönetmişti; bunca zaman korku nedir bilmemişti. Ancak o an, tuhaf bir paniğe kapıldı. Parmağıyla o küçük bücürü işaret ederek bağırdı: “Sen! Dur orada, yaklaşma!

Sana emrediyorum, derhal dışarı çık!”

“Vaa!” Göğü inleten, yürekleri parçalayan o feryat koptu. Çocuk, aç bir kurdun avına atılması gibi ileri atılıp Zhuge Yue’nin bacağına sarıldı; gözyaşı, burun akıntısı ne varsa Zhuge Yue’nin giysilerine bulaştırdı. “Babacığım!”

O anda Zhuge Yue’nin o yakışıklı yüzü bir anda kan hücum etmişçesine kıpkırmızı kesildi. Suratındaki ifade tam manasıyla “ne yapacağını şaşırmış” bir haldeydi. Kendisi gibi ağzı açık kalan Chu Qiao ile göz göze gelince alelacele, “Kim senin baban? Bırak beni! Yoksa pataklarım seni!” dedi.

Küçük bücürün boyu Zhuge Yue’nin bacağına bile varmıyordu ama boyundan büyük bir güçle, elini ayağını dolayarak adamın bacağına ölümüne yapışmıştı. Bacağına asılı kalmış halde bir yandan ağlıyor, bir yandan feryat ediyordu: “Babacığım, babacığım!”

Bu kadar küçük bir çocuk, muhtemelen bir tekme yese oracıkta can verirdi. Zhuge Yue ne vurmaya kıyabiliyor ne de çocuğu üzerinden söküp atabiliyordu. Sonunda çaresizce başını çevirdi ve oldukça mahzun bir sesle Chu Qiao’ya, “Gerçekten babası değilim,” dedi.

Neden Chu Qiao’ya açıklama yapma gereği duyduğunu kendisi de bilmiyordu; sadece Chu Qiao’nun o şaşkın ama bir o kadar da bıyık altından gülen bakışlarını görünce tepesi atıyordu.

Chu Qiao gülmesine gülüyordu ama içten içe bu işte bir bit yeniği olduğunu sezmişti. O küçük bücürden laf alamayacağını anlayınca yüzünü Xingxing’e döndü: “Xingxing, kim bu çocuk? Neler oluyor?”

Xingxing henüz cevap veremeden, ağlamaktan sersemlemiş olan çocuk aniden başını çevirdi; sanki odada Chu Qiao’nun varlığını ancak o an fark etmişti. Çocuğun dudakları büzüldü, büyük bir mahzunlukla ellerini Chu Qiao’ya uzatarak hıçkıra hıçkıra bağırdı: “Anneciğim...”

*

“Sen Ouyang ailesinin çocuğu musun?” Daracık çadırın içinde, dört kişi ciddiyetle bir araya gelmiş oturuyordu. Zhuge

Yue, çocuğun üzerindeki pahalı ipek giysileri süzerek tok bir sesle sordu.

Çocuk öylesine korkmuştu ki ürkek bir tavşanı andırıyordu. Başını omuzlarının arasına çekmiş, çekingen bakışlarla gizlice Zhuge Yue'yi süzüyordu. Sonra küçük elini uzatıp Zhuge Yue'nin koluna yapışmaya çalıştı, zavallı bir sesle fısıldadı: "Babacığım..."

"Ben senin baban değilim!"

Şak! Zhuge Yue çocuğun elini sertçe itti. Çocuğun dudakları büzüldü, yine ağlayacak gibi oldu ama korkudan kendini zor tuttu.

Chu Qiao kaşlarını çatarak diğer çocuğa döndü ve ciddi bir sesle, "Xingxing, onu buraya sen mi getirdin?" dedi.

Xingxing yaşı küçük olmasına rağmen oldukça cin fikirliydi. Chu Qiao'nun sorusu üzerine ona gizlice bir bakış fırlattı, sonra başını önüne eğip tek kelime etmedi.

"Eğer konuşmazsan, ikinizi de hemen dışarı atarım."

Xingxing hemen başını kaldırdı, kocaman gözlerini kırpıştırarak o çocuksu sesiyle sordu: "Peki, her şeyi anlatırsam sadece beni mi dışarı atarsın?"

Bu sözler üzerine Chu Qiao donakaldı, çatık kaşları biraz gevşedi ve sordu: "Xingxing, onu buraya getirmenin başını belaya sokacağını bilmiyor musun?"

"Bi... Biliyorum." Küçük kız dudaklarını büzdü, kaşlarını çatarak çaresizce devam etti: "Onu kendi çadırımıza götüremezdim, babam hemen Lin Kahya'ya haber verirdi."

"Bu yüzden mi onu bana getirdin?"

Küçük kız boynunu bükerek onayladı: "Hı-hı."

"Tanışıyor musunuz?"

"Biz en iyi arkadaşız!" Xingxing başını dikti, o boyalı küçük yüzü oldukça ciddi bir ifadeye büründü. Ardından göğsünü kabartarak, adeta bir yemin edercesine kararlı bir sesle, "Yol boyunca hep beraber oyun oynadık!" dedi.

"Babacığım..." Yanındaki çocuk yine Zhuge Yue'nin koluna asılmaya çalıştı, dudaklarını bükerek mahzun bir sesle, "Mo'er

çok aç," dedi.

Zhuge Yue'den sert bir azar yiyince çocuk yardım dilercesine Xingxing'e baktı. Ancak o bakışlarda sadece açlığın verdiği acı ve hor görülmenin şaşkınlığı vardı; "arkadaş" kelimesinin ne anlama geldiğine dair en ufak bir bilinç kırıntısı bile yoktu.

"Biraz daha dayan!" Xingxing, çocuğun omzuna hafifçe vurdu; bakışları berraktı.

Zhuge Yue ve Chu Qiao bir an duraksadılar. Bir hizmetçinin kızı olan bu küçük çocuk, sadece yolda beraber oyun oynadılar diye böylesine büyük bir riski göze alıp birini kurtarmaya çalışıyordu. "Arkadaş" kelimesi onun ağzından öylesine kararlı çıkmıştı ki karşısındaki iki yetişkin ona saygı duymaktan kendilerini alamadılar; tek bir itiraz cümlesi bile kuramadılar.

Böylesine hesapsız bir fedakârlık, yetişkinlerin dünyasında muhtemelen çoktan yok olup gitmişti.

Chu Qiao'nun yüzü yumuşadı, alçak bir sesle sordu: "Onu nerede buldun? Bütün gün nerede saklandınız?"

Chu Qiao'nun yumuşadığını gören Xingxing'in cesareti yerine geldi, gururla anlatmaya başladı: "Dün gece o kadar çok asker geldi ki korkup arkadaki sazlıklara saklandım. Sonra bir amca gördüm, Mo'er'in ailesinden biriydi, onu tanıyordum; sırtında daha önce gördüğüm büyük bir kuş resmi vardı. Her yeri kan içindeydi, sazlıkların ortasında yüzüstü yatıyordu, kucağında da Mo'er vardı. Nefesi kesilmişti ama hâlâ Mo'er'i öyle sıkı tutuyordu ki bırakmıyordu. Mo'er korkudan ağlayamıyordu bile, yüzü bembeyaz olmuştu. Onu oradan çekip çıkardım. Askerler gidince de eve götürdüm."

"Eve mi?" Chu Qiao'nun kaşları havalandı.

"Evet ama annem bizi içeri almadı. Babam Mo'er'i görür görmez panikledi, hemen gidip haber verecekti. Biliyordum, eğer o askerler öğrenirse Mo'er'i de o amca gibi öldürürlerdi. Bu yüzden elinden tuttuğum gibi kaçtım, bütün gün arkadaki sazlıklarda saklandık."

Mo'er yerde oturmuş, başı önüne düşmüş, dudaklarını bükmüş halde halsizce duruyordu; sanki diğer üç kişinin kendisinden

bahsettiğinden habersiz gibiydi. Bu çocuk çok yorulmuştu; uzun süredir köşe bucak kaçıyor, peşindeki katillerden saklanıyordu. Açtı, susuzdu ve karşısındaki bu "baba" da çok sertti. Konuşulanları dinleyecek hali kalmamıştı, yarı baygın bir halde uykuya dalmak üzereydi.

"Peki, onu neden bize getirdin?"

"Ben... Şey..." Xingxing kaşlarını çattı, uzun süre cesaretini topladıktan sonra fısıldadı: "Abla çok nazik, bu... bu amca da çok sert ve çok güçlü..."

"Amca mı?" Zhuge Yue'nin gözleri fal taşı gibi açıldı, Xingxing'in küçük kafasına hafifçe bir şaplak indirdi: "Küçük yumurcak, ağzından çıkanı kulağın duysun!"

Dün gece Wang, Jia ve Ouyang ailelerinin tamamı katledilmişti; sadece bu küçük bey şans eseri kurtulabilmişti. Anlaşılan Ouyang ailesinin bir hizmetçisi onu kurtarmak için canını dişine takmış ama ordugâhtan çıkamadan yolda can vermişti. Kaderin cilvesiyle bu küçük kız onu bulup saklamıştı. Liu ailesinin adamları çocuğun birileri tarafından kaçırıldığını sanıp dışarıda iz sürerken, çocuğun aslında burnunlarının dibinde, dış ordugâhta saklandığı akıllarının ucundan bile geçmemişti. Xingxing'in anne babası da çocuklarını ele vermeye korkmuşlardı.

Chu Qiao iç çekerek, "Xingxing, yaptığının ne kadar tehlikeli olduğunun farkında mısın?" dedi.

"Biliyorum," dedi küçük kız kederle. O küçük aklıyla, neden bir gecede zengin arkadaşının bu hale düştüğünü muhtemelen kavrayamıyordu. Başını kaşıyarak, "Ama başka ne yapabilirdim ki?" diye ekledi.

Sahi, başka ne yapabilirdi? Arkadaşını ele mi vermeliydi?

"Bu yüzden onu bize getirdin ve merhametimizi kazanmak için bize 'anne baba' demesini tembihledin, öyle mi?"

Küçük kızın başı iyice öne düştü; yaptığı kurnazlığın pek de onurlu bir davranış olmadığını biliyor gibiydi. Chu Qiao derin bir nefes alıp Xingxing'i kucağına çekti, hüzünle, "Gerçekten çok iyi bir çocuksun," dedi.

O sırada bir gürültü koptu; çocuğun başı yana düştü ve oracıkta uyuyakaldı. Zhuge Yue'nin kucağına devrilmiş, başını adamın bacağına yaslamıştı. Ağzının kenarından salyalar süzülüyor, karnı inip kalkarken hafifçe horluyordu.

"Kalk! Kim dedi sana burada uyu diye? Kalk bakayım..."

Çocuk mahzun bir halde gözlerini açtı, karşısında yine Zhuge Yue'nin öfkeli yüzünü gördü. Gözlerini ovuşturarak kısık bir sesle, "Açlıktan ölüyorum..." dedi.

Tam o sırada dışarıdan gürültülü ayak sesleri duyuldu. İki çocuk da sanki birer ürkek kuş gibi yerlerinden sıçradı. Xingxing bir anaç tavuk gibi titreyen Mo'er'e sarıldı. Etrafa bakındılar ama saklanacak hiçbir yer yoktu. Sonunda ikisi birden Chu Qiao'nun arkasına kaçıp giysilerine tutunarak yere çömeldi.

Sadece giysilerine tutunuyor olsalar bile Chu Qiao onların dehşetini ve korkusunu iliklerinde hissedebiliyordu. Ayak sesleri çadırın önünden geçti ama durmadı; doğrudan içeriye doğru ilerlediler. Belli ki onları aramıyorlardı.

"Abla, benim gitmem lazım," dedi Xingxing çekinerek. "Babamın yanlış bir şey söylemesinden korkuyorum, gidip bir bakmalıyım."

Chu Qiao önce Xingxing'e, sonra da başını kaldırıp ona umutla bakan Ouyang ailesinin küçük beyine baktı. Aniden bir karar verdi ve eğilip çocuğa, "Yemek yemek istiyorsan, ona yalvar," dedi.

Çocuk bir an duraksadı, sonra korkuyla Zhuge Yue'ye baktı. Adamın sert bakışlarını görünce korkusu daha da arttı. Çekine çekine iki adım öne çıktı ve dizlerinin üzerine çöküp ağlamaya başladı. Kelimeler ağzında yuvarlanıyor, ne dediği anlaşılmıyordu; sadece çadırın içinde yankılanan alın vuruşlarının sesi duyuluyordu. Çocuk safça başını yere vuruyor, sesi yavaş yavaş netleşiyordu. Hem ağlıyor hem de bağırıyordu: "Yalvarırım, yalvarırım size..."

Dört yaşında bir çocuk bile muhtemelen nasıl bir çıkmazda olduğunu biliyordu. Ailesi yok olmuştu, peşinde katiller vardı; her ne kadar çok küçük olsa da, geleceğinin karanlık olduğunu

hissediyordu.

— 119 —

Başlarda Zhuge Yue kaşlarını çatıp istifini bozmamaya çalışsa da bu direnci pek uzun sürmedi. Neredeyse kaba bir hareketle çocuğu yerden çekip ayağa kaldırdı ve öfkeyle yüzüne baktı.

Çocuk korkudan ne yapacağını şaşırmış, dudaklarını büzerek ağlamaklı bir sesle seslenmişti: "Babacığım..."

"Bana bir daha babacığım deme!" diye gürledi Zhuge Yue.

Ancak sözleri biter bitmez çocuğun yeniden hıçkırıklara boğulacağını görünce derin bir iç çekti. Çaresizce, "Bana öyle demezsen... burada kalmana izin veririm," dedi.

Xingxing'in zekası hemen devreye girdi. Büyük bir sevinçle öne atılıp, "Mo'er, amca de! Amca dersen burada kalabilirsin!" diye tembihledi.

"Am... amca..." Çocuk, "amca" kavramının ne olduğunu tam kavrayamamış gibi görünse de denileni yaptı. Zhuge Yue'nin yüzünün bir nebze yumuşadığını görünce aniden ileri atılıp adamın boynuna sarıldı ve hıçkırıklar içinde feryat etmeye başladı: "Amca... büyük adamlar... babamı, annemi öldürdüler... ateş yaktılar... Mo'er'i de öldüreceklerdi... kan... her yer kan... ölüler..."

Sırf bu hitapla Zhuge Yue'yi öz yakını bellemiş, ağlayarak derdini ona döküyordu. Sesinde henüz kökleşmiş bir nefret duyulmuyordu; belki de nefretin ne demek olduğunu henüz bilmiyordu. Sadece saf bir korku, derin bir keder ve hoşnutsuzluk içindeydi. Ancak şu an için sönük görünen bu duygular, gelecek yıllarda mutlaka değişecek, kök salıp filizlenecek ve her dalında intikam tohumları açan devasa bir ağaca dönüşecekti.

Tıpkı şimdiki Yan Xun gibi.

Hatırladığı düşmanlar sadece "büyük adamlardan" ibaretti; kimliklerini, geçmişlerini, mevkilerini, hatta isimlerini bile bilmiyordu. Tek bildiği, ailesini katledenlerin çocuk değil, bir

grup yetişkin olduğuydu. Ve şimdi o yetişkinler peşindeydi; yemek yemesine, uyumasına, evine dönmesine izin vermiyorlardı.

Bu kez Zhuge Yue çocuğu itmedi. Çocuğun küçücük bedeni hıçkırıklardan sarsılıyor, sanki tek sığınağıymış gibi adamın boynuna sımsıkı sarılıyordu.

Xingxing'in gözleri kızarmıştı. "Abla, ben gidiyorum. Yarın yine gelirim," dedi.

Tam gidecekken Chu Qiao onu durdurdu. Dönüp küçük bir hançer aldı ve kızın eline tutuşturarak ciddi bir ifadeyle, "Xingxing, dikkatli ol. Bir sorun olursa hemen ablana gel," dedi.

Küçük kızın yüzünde kocaman bir gülümseme açtı. Mo'er'e el salladı, Zhuge Yue'ye çekinerek bir bakış attı ve dışarı çıktı.

Dışarıda rüzgar buz gibiydi. Chu Qiao ayağa kalkıp kapı eşiğinde durdu. Çocuğun epey uzaklaştığını ama hala dönüp kendisine el salladığını gördü. Karanlıkta yüzünü seçemiyordu, sadece kendisine bir şeyler söylediğini hissediyordu; fakat rüzgar o kadar şiddetliydi ki ne dediğini duyması imkansızdı.

Her şey bir döngü gibiydi. Uzaklaşan bu çocuğa bakarken sanki kendi geçmişini görüyordu. Ruhunun derinliklerinde bir şeyler yıkılıyor, uçsuz bucaksız ovada uğuldayan rüzgarla birlikte aniden üşüdüğünü hissediyordu.

Arkasından kısık bir ses yükseldi: "Tanıdık geliyor mu?"

Chu Qiao arkasına döndüğünde çocuğun hala Zhuge Yue'nin kucağına sığındığını, omuzlarının sarsılmaya devam ettiğini gördü. Zhuge Yue ona bakıyordu; bakışlarında yıllar hızla geriye sarıyor, her şey sanki başladığı noktaya dönüyordu. O zamanlar onlar da bu kadar küçüktü ama sanki omuzlarında çok daha ağır yükler taşıyorlardı.

Chu Qiao hafifçe gülümsedi. "Gerçekten güçlü ve iyi bir çocuk."

Aniden bir rüzgar patladı, yerdeki sarı toprağı havaya savurdu. Ova sessizdi; gökyüzünde gece uçan tek bir kuş bile yoktu, sadece uzaklardan süzülen kara bir bulut görünüyordu.

"Amca, ben açım." Çocuk ağlamaktan yorulmuştu; gözyaşları kirli yüzünde beyaz izler bırakmış, ona komik bir ifade vermişti. Parmağını ısırarak, az önce kabullendiği yakınına karşı en doğal hakkını talep edip sessizliği bozdu: "Mo'er açlıktan ölüyor."

Pekala, hüzünlü hatıraları ve geçmişe dair kederli düşünceleri bir kenara bırakma vakti gelmişti. Zhuge Yue, boyu dizine bile gelmeyen bu bücürüğe bakarken başının ağrıdığını hissetti. Kaşlarını çatarak sordu: "Aç mısın? Ne yemek istiyorsun?"

"Hımm..." Çocuk kaşlarını çatıp derin derin düşündü, sonra sordu: "Deniz kulağı çorbanız var mı?"

Zhuge Yue'nin kaşları daha da çatıldı: "Yok!"

O da mı yok? Çocuk devam etti: "Altın sarısı kızarmış süt güvercini var mı?"

Zhuge Yue'nin yüzü asılmaya başlamıştı. Sert bir sesle, "Yok," dedi.

"Peki ya buharda pişmiş köpekbalığı yüzgeci?"

"Yok..."

"Hiçbir şey yok mu?" Çocuk memnuniyetsizce kaşlarını çattı, yeni bulduğu amcasına şüpheyle bakarak adamın maddi durumunu sorgulamaya başladı: "O zaman... o zaman bari altın kızarmış süt domuzu olsun. Amca, Mo'er otçul değildir..."

Zhuge Yue'nin yüzü öfkeden kararmıştı. Çocuk durumu hemen kavradı ve iç çekerek gönülsüzce taviz verdi: "Peki... peki... biraz kurutulmuş et de olur ama... geyik eti olsun. Domuz eti sevmem, sığır eti de eh işte, idare eder."

Zhuge Yue aniden parladı ve çocuğu yakasından tutup öfkeyle bağırdı: "Seni küçük velet! Benimle kafa mı buluyorsun?"

"Ühüü..." Çocuk istediği an ağlayabiliyordu. Bir yandan ağlıyor, bir yandan da mağdur bir edayla söyleniyordu: "Tamam be, domuz eti de olur. Amca, sen ne kadar fakirmişsin!"

Bu muhtemelen dünyada Zhuge Yue'nin yüzüne karşı ona "fakir" diyen ilk kişiydi.

Chu Qiao onlara bakarken aniden neşesi yerine geldi. Perdeyi indirip gülümseyerek içeri girdi. Kenardaki kasede duran beyaz

lapayı alıp, "Bütün gün bir şey yemedin, önce şu lapayı iç," dedi.

Çocuk kaseyi nazlı nazlı eline aldı, sanki içinde zehir varmış gibi diliyle hafifçe tattı.

Fakat bir yudum alır almaz duraksadı, ardından kaseyi kafasına dikip büyük iştahla yemeye başladı.

"Abla, bu lapa çok lezzetliymiş!" Çocuk gülümsüyor, oldukça mutlu görünüyordu.

Chu Qiao iç çekti. Lezzetli olan neydi ki? Lapayı Zhuge Yue yapmıştı, nasıl lezzetli olabilirdi? Sadece çocuk çok açtı, o kadar.

"Hey! Küçük velet, ona abla deme," dedi Zhuge Yue kenardan, yüzü hala asıktı.

"Ha?" Çocuk ona bir bakış attı ama oralı olmayıp lapasını içmeye devam etti.

"Abla, gerçekten çok güzel."

"Sana ona abla deme dedim!"

Çocuk, yemeğini bölen bu adama karşı ters bir tavır takınarak kaşlarını çattı: "O zaman ne diyeyim? Anne mi diyeyim?"

"Ne annesi?" Zhuge Yue, dört yaşındaki bir bücürle inatlaşacak kadar sinirlenmişti. "Deme diyorsam deme!"

"E ne diyeyim o zaman?"

"Şey de... Xing'er de..."

"Xingxing mi?"

"Hayır, Xing'er..."

"Olmaz," dedi çocuk kararlı bir şekilde başını sallayarak. "Mo'er aklında tutamaz, karıştırır."

"Seni gidi edepsiz velet!"

Bu çocuk gerçekten çok zekiydi; ikisi de acaba çocuk tarafından parmağa mı oynatıldıklarını düşünmeye başlamışlardı.

Dışarıda, tekinsiz bir ortamdaydılar ve şartlar pek de iç açıcı değildi; pek çok şeye ayak uydurmak zorundaydılar.

Mesela gece olduğunda, yere serilen battaniyelerin bir tarafında Chu Qiao, diğer tarafında Zhuge Yue yatıyordu; küçük

bücür ise tam ortalarındaydı. Çocuk yattıktan sonra memnuniyetle gülümsedi ve konuştu: "Babam, geceleri annemle halletmeleri gereken işler olduğunu söylerdi; epeydir Mo'er'in onlarla yatmasına izin vermiyorlardı. Ne güzel, amca ve ablanın halledecek işi yok."

"Öhö öhö öhö!" Su içmekte olan Zhuge Yue aniden boğulur gibi oldu ve şiddetle öksürmeye başladı.

Chu Qiao'nun da yüzü kıpkırmızı kesilmişti. Çocuğun kafasına hafifçe vurup, "Çok konuşma da uyu hadi," dedi.

Çocuk kadının kızmadığını biliyordu; başını kaldırıp sırıttı, yorganın altına girip keyifle gözlerini yumdu.

Gece rüzgar şiddetliydi, çadırın kumaşını döverek uğulduyordu.

Aniden dışarıdan bir esinti sızdı. Chu Qiao uyumamıştı; yanlarında ansızın bitiveren bu küçük kaçak yüzünden planlanması gereken çok şey vardı.

Çocuğun üzerindeki battaniyeyi tekmelediğini fark edince üzerini örtmek için elini uzattı.

Fakat eli tam uzanmışken, uzun ve ince bir ele çarptı. O an sanki elektrik çarpmışçasına elini geri çekti; parmak uçları buz gibiydi ama yanakları yanıyordu.

Zhuge Yue de duraksamış gibiydi. Sandığın üzerinden uzanıp çocuğun üzerini örttü. Çadırın içindeki hava bir anda tuhaflaşmıştı. Kimse konuşmuyor, sadece çadırın içinde yankılanan hafif, derin nefesler ve arada bir çocuğun uykusunda çıkardığı şapırtılar duyuluyordu.

"Hala uyumadın mı?" Zhuge Yue'nin sesi boğuk ama zihni berraktı; belli ki o da başından beri uyanıktı.

"Evet," diye onayladı Chu Qiao fısıltıyla. "Biraz endişeliyim."

Rüzgar daha da şiddetlendi; dışarıdaki uğultu vahşi bir hayvanın kükremesini andırıyordu. Chu Qiao, yarın yağmur yağmasından korkuyordu.

"Uyu artık," dedi Zhuge Yue yavaşça. Sonra arkasını döndü ve bir daha konuşmadı. Chu Qiao onun uyuduğunu sanmıştı ama bir

süre sonra adamın derin sesi tekrar duyuldu; bu kez tok, yumuşak ama insana güven veren bir kararlılıktaydı: "Ben buradayım."

Dışarıda fırtına kopuyordu ama o daracık çadır bir anda sıcacık olmuştu.

Çadır orada durduğu sürece, rüzgar ne kadar sert eserse essin içeri sızamazdı.

O gecenin ilerleyen saatlerinde, bir atlı hızla kampa daldı ve Dördüncü Efendi Feng'in Xianyang'da olduğu haberini getirdi.

O sırada Yan Xun uyuyordu ama uykusu huzursuzdu; haberci kampa girmeden hemen önce bir kabusla irkilerek uyandı. Alnından soğuk terler boşalıyordu; rüyasında Ouyang ailesinin o çocuğunu görmüştü. Yol boyunca o tombul çocuğu defalarca görmüş, çocuk ona her seferinde gülümsemiş, hatta birkaç kez merakla yanına yaklaşmaya çalışmıştı.

Ancak rüyasında o çocuğu elinde bir bıçakla, kanlar içinde kendisine bakarken görmüştü. Sonra çocuk aniden bıçağı kaldırmış ama ona değil, hemen yanında oturan Chu Qiao'nun kalbine saplamıştı. Çocuğun yüzü kan içindeydi, bakışları karanlıktı ve cehennemden çıkmış bir iblis gibi sırıtarak haykırıyordu: "Seni yok edeceğim, her şeyini yok edeceğim!"

"A'Chu!" Yan Xun kan ter içindeydi, beyaz ipek gömleği sırılsıklam olmuştu. Nefes nefese kalmıştı, zihninde hala o kabusun görüntüleri dönüp duruyordu.

"Kökünü kazımalıyım, kökünü kazımalıyım..." Yan Xun bir sayıklama içinde mırıldanıyor, sonra aniden başını kaldırıp bağırıyordu: "Kimse yok mu!"

"Genç Efendi!"

"Ouyang ailesinin çocuğunu derhal bulun! Ne pahasına olursa olsun, şafak sökmeden cesedini önümde görmek istiyorum!"

Hizmetkar bir an duraksadı ama hemen ardından sesi buz gibi bir kararlılıkla yankılandı: "Emredersiniz!"

"Genç Efendi!" O sırada başka bir uşak içeri girdi, diz çökerek tok bir sesle konuştu: "Dördüncü Efendi Feng'in elçisi geldi."

"Feng Mian mı?" Yan Xun kaşlarını yavaşça çattı. "Gelme vakti gelmişti zaten."

Yataktan fırladı, uzun cübbesini omuzlarına attı; yüz ifadesi bir anda değişmiş, yine o soğukkanlı ve bilge Yanbei Kralı'na dönüşmüştü. Sert bir sesle emretti: "Yürü, bakalım Xianyang'dan bize ne müjdeler getirmiş."

Şafak sökmeden hemen önce dışarıda yağmur başladı. Kara bulutlar göğü kaplamış, rüzgar uluyor, sağanak yağmur gürültülü gök gürültüleriyle yeryüzünü dövüyordu.

Vadi kenarındaki orman fırtınada şiddetle sarsılıyor, hışırtılar çıkarıyordu; her yer çamur içindeydi, şimşekler ortalığı gündüz gibi aydınlatıyordu.

Chu Qiao kaşlarını çatarak gözlerini açtı. Bir el aniden ağzını kapattı. Başını kaldırdığında Zhuge Yue'nin karanlık bir ifadeyle yere diz çöktüğünü gördü. Elinde kılıcıyla dışarıyı dinliyordu.

— 120 —

Sağanak yağmurun gürültüsü altında, boğuk at nalları ve hışırtılı ayak sesleri duyulmaya başladı; kalabalık bir grup bu küçük çadıra doğru yaklaşıyordu.

"Birileri geliyor," dedi Zhuge Yue tok bir sesle. Hemen ayağa kalkıp hızla küçük bir bohça hazırladı; içine biraz altın ve yiyecek koyup Chu Qiao'ya döndü: "Nasılsın? Yürüyebilir misin?"

Chu Qiao başıyla onayladı. "Yürürüm."

Zhuge Yue hançerini çekip yorganı birkaç hamlede parçaladı. Çocuğun hala uyuyor olmasına aldırmadan onu kucaklayıp sırtına aldı ve kumaş parçalarıyla gövdesine sımsıkı bağladı.

Çocuk sersemlemiş bir halde uyandı, küçük eliyle gözlerini ovuşturup mırıldandı: "Amca, nereye gidiyoruz?"

"Küçük velet, seni yakalamaya gelenler burada," dedi Zhuge Yue, sesinde en ufak bir titreme yoktu.

"Ha?" Çocuk dehşetle sarsıldı ve Zhuge Yue'nin boynuna sımsıkı sarıldı.

Fırtına uğulduyor, dışarıdaki atlıların sesi rüzgar gibi yaklaşıyordu. Çocuk, Zhuge Yue'nin sırtında hafifçe titriyordu ama bu titremeyi bastırmak için kendini zorluyordu.

"Korkuyor musun bücür?"

Çocuğun yüzü korkudan bembeyaz kesilmişti ama dişlerini sıkarak bağırdı: "Korkmuyorum!"

Zhuge Yue buz gibi bir kahkaha attı; bu gülüşte kendine has bir gurur ve kibir vardı. "Aferin sana. Unutma, dışarıdakilerin bizi korkutmaya yetecek kadar çapı yok."

Karanlıkta, fırtınaya rağmen sönmeyen çam çıraları tutuşturuldu. Kaba bir ses dışarıdan bağırdı: "Çocuğu teslim edin, canınızı bağışlayalım!"

Çadırın içinde adam başını çevirdi; gözleri ışıl ışıl, kaşları şakaklarına doğru kavisli, heykel gibi kusursuz yüzüyle Chu

Qiao'ya baktı. Bakışları durgun, sesi sakindi: "Yapabilir misin?"

Zaman sanki bir anlığına durdu, aralarındaki anılar hızla akıp geçti. Chu Qiao, yıllar önceki o akşamı hatırlar gibi oldu; adam yine yüksek bir atın üzerindeydi, başını eğmiş ve yine aynı soruyu sormuştu: "Yapabilir misin?"

Yolları hep engebeli olmuş, hep kılıçların gölgesinde yürümüşlerdi. Birbirlerine kılıç çekmiş, defalarca karşı karşıya gelmiş, birbirlerinin hamleleriyle ölümün kıyısından dönmüşlerdi. O kanlı savaşların ve kıyımların ortasında bile kızıl kan gözlerini kör etmeye yetmemişti. Onca fırtınadan sonra bile birbirlerine o son öldürücü darbeyi indirmeye elleri varmamış; tereddütle, kararsızlıkla, hatta içlerinde ukde kalan bir acıyla duraksamışlardı. Sayısız gece kendilerini sorgulamış ama sonuçta yine böyle bir gecede omuz omuza savaşmayı seçmişlerdi.

Ne önlerini, ne geçmişlerini, ne de siyasi görüşlerini veya duruşlarını sorguluyorlardı.

Sebebi tekti: Ölmemek. Sen ya da ben, hiçbirimiz burada ölmeyeceğiz.

Chu Qiao kısa bir bıçak çekip hafifçe gülümsedi. "Eğer ölürsen, senin o bitmek bilmeyen minnet borcundan kurtulduğum için yüz pare havai fişek patlatıp kutlama yapacağım."

Zhuge Yue'nin yüzünde bir gülümseme açtı; bu gülüş Chu Qiao'nun yüreğine işledi. Onu ilk kez böyle gülerken görüyordu; sıcak, huzurlu, içinde ne bir alay ne de bir soğukluk barındıran, o bildik burukluklardan arınmış bir gülüş.

"Korkarım o fişekleri patlatma şansın olmayacak." Bakışları derindi, sanki o derinliklerde Chu Qiao'nun dokunmaya cesaret edemediği bir şeyler gizliydi.

Aniden kollarını açıp Chu Qiao'yu omuzlarından hafifçe kavradı ve kulağına fısıldadı: "Arkamdan ayrılma."

Chu Qiao'nun burnu sızladı, başını sertçe salladı ve boğuk bir sesle, "Dikkatli ol," dedi.

Dışarıdan gelen keskin ıslık sesleriyle Zhuge Yue kaşlarını çattı ve ayağa fırladı. Sırtındaki çocuk, adamın böyle pervasızca

kalktığını görünce alçak çadırın tavanına çarpmasından korkup elleriyle başını korumaya çalıştı.

Ancak bir gürültü koptu ve içeri sert bir rüzgar doldu. Chu Qiao'nun uzun saçları dağıldı, karanlıkta siyah kelebekler gibi uçuşmaya başladı.

Çocuk gözlerini açtığında, koca çadırın kancalarla sökülüp atıldığını gördü. Üçü, uçsuz bucaksız ovanın ortasında kalmışlardı; önlerinde otuzdan fazla atlı onları kuşatmıştı. Atların üzerindeki adamlar kahverengi savaş giysileri içinde, her biri birbirinden azılı savaşçılardı.

"Çocuğu bırakın, boşuna direnip canınızdan olmayın." Elinde bir mızrak tutan liderleri, sanki avını köşeye sıkıştırmış gibi soğuk bir bakışla Chu Qiao ve yanındakileri süzüyordu.

Yanıt olarak havayı yırtan buz gibi bir parıltı yükseldi. Sağanak yağmurun altında keskin bir ses duyuldu; adam çevik davranıp yana çekildi ama altındaki at o kadar şanslı değildi. Hayvan ürküp şaha kalktı, o sırada fırlatılan keskin hançer atın boynuna saplandı. At acı içinde kişnedi, boynundan fışkıran kan yağmura karışıp kızıl bir sis bulutu oluşturdu!

Adam atın üzerinden savrulup yere kapaklandı; ancak daha doğrulmaya fırsat bulamadan, can havliyle çırpınan at adamın karnına sert bir tekme indirdi.

O an, yeri göğü inleten feci bir çığlık koptu!

Adamın adamları yardıma koşamadan, at son bir iniltiyle adamın üzerine devrildi.

Yağmurun altında kemiklerin kırılma sesi net bir şekilde duyulabiliyordu; herkes atın altında kalan adamın ne hale geldiğini tahmin edebiliyordu. Ancak bunu düşünecek vakitleri yoktu; çünkü bu kısa kargaşada karşılarındaki adam, pusudaki bir leopar gibi hırsla ileri atılmıştı.

Kınından çekilen bir kılıcın parıltısı karanlığı yardı, ardından ejderha kükremesini andıran bir çınlama duyuldu!

Bir şimşek gökyüzünü ikiye böldü, hemen ardından gelen gök gürültüsü toprağı sarstı ve kızıl kan çamura karıştı.

Dört bir yandan kılıç darbeleri geliyordu ama Zhuge Yue'nin içindeki savaşçı ruhu şaha kalkmıştı. Küçümseyen bir tavırla homurdanıp sağlam bir duruş aldı ve sert, çevik hamlelerle saldırıya geçti.

Chu Qiao normalde yürümekte bile zorlanıyordu ama bu ölüm kalım anında geri adım atamazdı. Gelenlerin Xianyanglı tüccarlar olduğunu sanmış, aralarındaki eski dostluk hatırına bir nebze merhamet ummuştu; ancak Liu Xi isyan etmiş, diğer ailelerin büyüklerini ve akrabalarını katletmişti. Kimliğini açıklarsa çok daha korkunç bir sonla karşılaşacağını biliyordu. Tek çaresi varını yoğunu ortaya koyup, bütün gücünü toplayarak kalabalığın arasına dalmaktı.

Silahların çarpışma sesleri arasında Zhuge Yue tek bir hamleyle üç muhafızı geriye püskürttü. Her iki taraf da kana bulanmıştı; karşı taraftan bir ölü iki yaralı vardı, Zhuge Yue'nin de göğsünde derin bir kılıç yarası açılmıştı.

"Amca!" diye bağırdı çocuk korkuyla. "Kanıyor!"

Chu Qiao bunu duyunca bir muhafızı savuşturup havaya sıçradı, havada attığı bir tekmeyle adamın göğsüne vurdu ve adamı yere serdi.

"Nasılsın?" diyerek Zhuge Yue'ye destek oldu.

Düşman onun ne kadar tehlikeli olduğunu bildiği için saldırıların çoğunu ona yöneltmişti. Zhuge Yue'nin göğsünde, kolunda ve bacağında üç ayrı yara vardı.

Zhuge Yue ağzındaki kanı yere tükürüp başını salladı. Bakışları karanlık, yüzü buz gibiydi; zaten kırmızı olan dudakları kanla daha da belirginleşmişti. Dilini dudaklarının üzerinde gezdirip kanı tattı ve tok bir sesle, "İyiyim," dedi.

Aniden arkasından bir silahın rüzgarı duyuldu; Zhuge Yue kılıcıyla geriye dönüp saldırıyı karşıladı.

Sağanak yağmur altında görüş mesafesi sıfıra inmişti. Chu Qiao aynı anda hamle yapıp Zhuge Yue'nin kolunun altından süzüldü ve bıçağını adamın kalbine sapladı; saplayıp yana çekti ve sertçe yukarı kaldırdı!

Gök gürledi. Gelenler bu ikilinin bu kadar dişli çıkacağını

tahmin etmemişlerdi; daha ilk çatışmada ondan fazla kayıp vermişlerdi. Uzaktan daha büyük bir grubun yaklaştığına dair sesler geliyordu!

Kampın dış sınırında ise siyahlar içinde, çelik gibi duran muhafızlar kaçış yollarını kapatmıştı.

"Xing'er, çıkış yok."

Chu Qiao kaşlarını kaldırdı, dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "E ne yapacağız? Teslim mi olalım?"

"Haha!" Zhuge Yue'nin kahkahası ovada çınladı. Etrafta fırsat kollayan muhafızlar bir anlığına ne yapacaklarını şaşırıp geri çekildiler; belli ki korkuya kapılmışlardı.

"Sen ne dersin?"

İkisi aynı anda başlarını çevirip karanlığın içinde gizlenen o devasa çadıra baktılar!

Orası, bu katliamı planlayan Liu ailesinin yeni lideri Liu Xi'nin bulunduğu ana karargahtı!

Yılanın başını ezmek; ikisinin düşünceleri yine tam bir uyum içindeydi!

Zhuge Yue'nin sırtındaki çocuğun korkusu dağılmış, yerini dünkü kanlı gecenin anılarına bırakmıştı. Gözlerinin önünde ölen anne ve babası, her gün kendisine gülümseyen akrabalarının birer cesede dönüşü... Meng Amca onu sırtında taşırken kaçmaya çalışmış ama üzerine inen kılıçlarla her yerden kan fışkırmıştı. Çocuk dişlerini sıktı, gözleri kan çanağına döndü; küçücük parmağıyla karşıdakileri işaret ederek nefret dolu bir sesle konuştu:

"Amca, onlar!" dedi çocuk her kelimenin üzerine basarak. "Mo'er'in babasını, annesini, ablasını onlar öldürdü! Onlar!"

Zhuge Yue elini koynuna atıp zarif işçilikli küçük bir havai fişek çıkardı ve ateşledi. Karanlık gökyüzünde altın sarısı bir ışık patladı.

Kuşatanlar, yardım çağırdığını sanıp panikkediler.

Zhuge Yue, Chu Qiao'ya dönüp, "Bugün burada ölsek bile, birileri mutlaka intikamımızı alacaktır," dedi.

Chu Qiao başını sallayıp gülümsedi. "Burada ölmeyeceğiz."

Zhuge Yue bir an duraksadı, sonra gür bir kahkahayla, "Güzel! O zaman birlikte yarıp geçelim!" dedi.

"Xing'er! Atları al!"

İkisi bir anda savunmadan saldırıya geçip kuşatmanın dışına doğru hamle yaptılar ve sahipsiz iki ata çevikçe atladılar.

Atlar kişnerken Zhuge Yue kılıcını birinin boğazına saplamıştı; o sırada başka birinin sırtındaki çocuğa saldırdığını gördü. "Alçak!" diye kükreyip kılıcının kınıyla adamın kafasına sert bir darbe indirdi.

Kafatası kırılma sesi yağmurun sesini bastırdı. Zhuge Yue peşindeki askeri tekmeleyip savurarak, "Xing'er, takip et!" diye bağırdı.

Atın böğrüne bir tekme atıp onu şaha kaldırdı; at, kan susamış bir kaplan gibi kuşatmayı yardı.

Muhafızların etten duvarı, onun kılıcı karşısında kağıt gibi dayanıksız kalmıştı. Zhuge Yue atını ileri sürerken geçtiği her yerde kan ve feryat bırakıyordu. Rüzgar çılgınca esiyor, her yer toz duman ve savaş çığlıklarıyla dolup taşıyordu!

"Karargahı koruyun!"

Telaşlı çığlıklar yükseldi, herkes ana çadıra doğru koşmaya başladı.

"Genç Efendi'yi koruyun!"

"Hedefi Genç Efendi! Onu durdurun! Atını vurun!"

"Okçular! Okçular hazırlanın!"

Her yerde kaos, her yerde panik vardı; sanki koca bir ordu tarafından pusuya düşürülmüşlerdi.

Kan fışkırıyor, yağmur bardaktan boşalırcasına yağıyordu. Chu Qiao, Zhuge Yue'nin hemen arkasında, adamın sırtındaki çocuğu koruyarak çevik hareketlerle kılıç sallıyordu. Saldırıların çoğunu öndeki adam göğüslediği için Chu Qiao henüz tek bir yara bile almamıştı. Bu gece bitmek bilmiyor, sanki zaman durmuş gibi geliyordu.

— 121 —

Fırtına uluyarak esmeye devam ederken, sessizce duran o büyük çadıra adım adım yaklaştılar. Rüzgar çadırın perdelerini havalandırıyor, içerideki beyaz kürk halılar ve havaya yayılan o ağır, lüks altın kanat kokusu seçilebiliyordu.

Şrak! Chu Qiao bir muhafızın koluna darbeyi indirip hiç duraksamadan ileri atıldı.

Güm! Bir gök gürültüsü yeri göğü sarsarak herkesi bir anlık sersemletti. Çam çıraları tutuşturulmuş, etrafa yoğun bir reçine kokusu yayılmıştı.

Tam o sırada Zhuge Yue'nin sırtındaki çocuk bir çığlık attı. Chu Qiao başını kaldırdığında sanki buzdan bir kuyuya düşmüş gibi hissetti; bedeni kaskatı kesildi, tek bir kelime bile edemedi. Elindeki kılıcı sıktıkça sıktı.

Mo'er'in sesi kısılmıştı; çocuk adeta çıldırmış gibi Zhuge Yue'nin sırtını yumrukluyordu. Ailesini kaybeden bu çocuk, o an çocuksu masumiyetini tamamen yitirmiş, köşeye sıkıştırılmış vahşi bir yavru gibi kan çanağına dönmüş gözleriyle umutsuzca haykırıyordu:

"Xingxing! Xingxing!"

Çocuk gözyaşları içinde feryat ediyor, sesi annesi tarafından terk edilmiş bir kurt yavrusu gibi çıkıyordu. Elini yerde yatan küçük kıza doğru uzatmış, göğsü hızla inip kalkıyordu. Sağanak yağmur yüzünü, gözlerini, bedenini dövüyordu; her yer kızıl bir renge bürünmüştü. Yerdeki kanlar yağmurla birleşip kırmızı girdaplar oluşturuyor, havada keskin bir kan kokusu rüzgarla birlikte savruluyordu.

O an Chu Qiao elindeki kılıcı daha da sıkı kavradı. Gökyüzünde şimşekler birbiri ardına çakarken derin bir nefes aldı ama vücudunun titremesine engel olamadı. Yüzü kireç gibiydi, dudaklarında kan çekilmişti ama gözleri simsiyah ve ışıl ışıldı. O küçük kızın giderkenki o çekingen halini hatırladı; o saf

gülümsemesini, "Abla ben gidiyorum, yarın yine gelirim," deyişini...

Yarın yine gelirim... Yarın yine gelirim... Yarın yine gelirim...

Boğazına bir öfke ve keder yumrusu oturdu. Başını yavaşça kaldırdı, atından aşağı atladı ve kınını yere fırlattı. Kılıcı iki eliyle başının üzerine kaldırdı; bakışları buz gibi, hedefi o altın sarısı büyük çadırdı.

"Kötü adamlar! Kötü adamlar!"

Çocuk hala ağlıyordu. Zhuge Yue de atından indi; adam sakinliğini koruyarak sırtındaki çocuğun omzuna hafifçe vurdu ve tok bir sesle, "Küçük velet, enerjini sakla. Düşmana gözyaşı göstermek korkakların işidir," dedi.

Ouyang Mo küçük eliyle gözyaşlarını sildi; ama o bakışlarda artık bir çocuğa ait en ufak bir masumiyet kalmamıştı.

Küçük Xingxing'in cesedi, çadırın önündeki bir su hendeğine öylece fırlatılmıştı. Vücudunda tek bir öldürücü kılıç darbesi vardı ve teni yağmur suyunda beklemekten bembeyaz kesilmişti. Gözleri ardına kadar açıktı ama içlerinde nefret değil, sadece büyük bir şaşkınlık ve korku vardı. Bedeni o kadar küçüktü ki ayaklarında ayakkabı bile yoktu; o bembeyaz minik ayakların elbisesinin altından görünmesi insanın içini parçalıyordu.

Ve elinde hala bir hançer tutuyordu.

Ayrılırken Chu Qiao'nun ona verdiği hançeri...

Yanında biri kadın biri erkek iki orta yaşlı insan daha yatıyordu; belli ki Xingxing'in anne ve babasıydı.

Soğuk rüzgar Chu Qiao'nun göl yeşili ipek cübbesini savuruyordu; o asil kıyafet sırılsıklam olmuş, vücuduna yapışmıştı. Başını kaldırıp derin bir nefes aldı, sonra aniden bir adım ileri atıldı. Bakışlarında artık ne tereddüt ne de keder vardı; sadece sarsılmaz bir cesaret ve kararlılık kalmıştı.

O an, bembeyaz bir kılıç parıltısı ve dehşet verici bir öldürme arzusu tüm alanı kapladı. Chu Qiao havaya sıçradı; kılıcı karanlığı yırtarak aşağı indi ve tüm şüpheleri, tüm bakışları o darbenin altında ezdi.

"Aaah!" Keskin bir çığlık yağmurlu gecenin sessizliğini bozdu; yaralanan askerler vahşi hayvanlar gibi inliyordu.

Chu Qiao tüm kadınsı zayıflıklarını bir kenara bırakmıştı; o an o bir savaşçıydı, soğukkanlı ve korkusuz bir ölüm makinesiydi. Kılıcı bir askerin göğsüne saplandığında, ayaklarından güç alıp ileri atıldı ve kılıcıyla askeri önüne katarak hızla koştu.

"Kuşatın onları! Efendiyi koruyun!"

Karmaşanın içinde birileri bağırıyordu; herkesin gözü bir anda hırsla dolmuştu. Onları burada kıstırmışlardı, kafalarını uçurmak büyük bir ödül demekti.

Ancak bu hırs sadece bir an sürdü. Bir saniye sonra askerler, düşüncelerinin ne kadar gülünç olduğunu dehşetle fark ettiler; çünkü onlar savunma hattı kurmaya çalışırken, karşılarındaki kadın çoktan vahşi bir kıyıma başlamıştı!

Başından beri kaçmayı hiç düşünmemişlerdi!

Havada süzülen görkemli bir kılıç darbesiyle öndeki iki asker çığlıklar içinde geriledi; birinin bacağı kopmuştu, kanlar havada uçuşuyordu. Bir asker arkadan sinsice yaklaşıp saldırmaya yeltendi; Chu Qiao arkasına bile bakmadan kılıcını geriye doğru savurup adamın kalbine sapladı. Yağmurun altında hafifçe eğilerek durdu, sonra kılıcı hızla çekti; fışkıran kan sütunu tamamen üzerine boşaldı.

Kaşını bile çatmadı. Bakışları bir kartalınki kadar keskin ve soğuktu; baktığı yerdeki herkes korkudan titriyordu. Yavaşça doğruldu ve kılıcını yerde sürüyerek ağır adımlarla ilerledi.

"Yakalayın şunu!" diye bağırdı muhafızbaşı.

Zhuge Yue küçümsediğini belli edercesine homurdandı ve kolunu savurdu. Havayı yırtan bir sesle birlikte, Aykıran Kılıcı'nın kını bir mermi gibi fırladı ve dehşet verici bir hızla muhafızın göbeğini delip geçti!

"Amca, öldür onları!" Çocuk artık hiç korkmuyordu; gözleri kanlanmış bir halde bağırıyordu.

Bu vahşi katliam, küçücük bir çocuğun içindeki tüm merhameti söküp atmıştı. Yumruklarını havaya savuruyor, sanki

yılların savaşçısıymış gibi naralar atıyordu.

"Genç Efendi'nin emridir! Bu üçünün kellesini getirene bin altın ödül verilecek!" Çadırdan çıkan bir hizmetkar askerlere bağırdı.

Ancak sözünü bitiremeden Chu Qiao ve Zhuge Yue kalabalığın arasına daldılar. Dört bir yandan askerler üzerlerine çullandı, sayısız kılıç ve el onlara yöneldi; ama hemen ardından göğe yükselen feryatlar her şeyi bastırdı. Kopan uzuvlar ve fışkıran kanlar etrafa saçılıyordu. Artık kimse altının peşinde değildi; herkes can havliyle kaçmaya, birbirini ezerek uzaklaşmaya çalışıyordu.

Ortada açılan boşlukta sadece Zhuge Yue ve Chu Qiao omuz omuza kalmıştı. Karşılarındaki o kara kalabalığa tepeden bakan gözlerle bakıyorlardı. Adam tepeden tırnağa kana bulanmıştı; sakince sordu: "Hala yaşıyor musun?"

"Ölmedim daha." Chu Qiao buz gibi bakışlarla önündekilere baktı ve tane tane konuştu: "Sen bunları oyala, ben çadıra giriyorum."

Zhuge Yue kaşlarını çatıp itiraz edecek oldu ama Chu Qiao çoktan yaydan fırlamış bir ok gibi ileri atılmıştı.

Yine kanlı bir boğuşma başladı. Zhuge Yue bir küfür savurup kadının peşinden gitti ve ona kısa bir yol açmak için önündekileri süpürdü. O devasa çadırın içinde Yan Xun, bir sedire yaslanmış, kaşları çatık bir halde oturuyordu. Ah Jing ise elinde kılıcıyla hemen yanında durmuş, dışarıdaki sesleri dinliyordu. Tok bir sesle konuştu: "Efendim, Yan Muhafızları'nı devreye sokalım, bu ikisi çok dişli çıktı."

Yan Xun parmaklarıyla şakaklarını ovuşturarak soğuk bir sesle, "Gerek yok, bu Liu ailesinin köpekleri burada telef olsa da olur," dedi.

"Ama," dedi Ah Jing kaşlarını çatarak, "Liu ailesinden tek bir kişi bile sağ kalmazsa Bian Tang'da işimiz zorlaşır."

Yan Xun elini sallayarak kestirip attı: "Biraz daha bekle."

O sırada Chu Qiao çadırın kapısına kadar gelmişti. Önünde sadece Liu ailesinin beş özel muhafızı kalmıştı. Onlara sadece bir

kez baktı, sonra yanağındaki kanı yavaşça diliyle tattı. O umursamaz tavrı ve dünyayı hiçe sayan küstah duruşu, adamların tüm cesaretini bir anda yerle bir etti.

Ve kılıcını bir kez daha kaldırdı; hiç acıması yoktu. Evet, o bu çağın en kusursuz öldürme makinesiydi.

Çadırın içi mezar gibi sessizdi; sadece dışarıdan gelen bitmek bilmeyen savaş sesleri duyuluyordu. Ah Jing'in alnında ter damlaları birikmişti, dayanamayıp tekrar sordu: "Genç Efendi..."

Yan Xun'un kaşları sımsıkı çatılıydı; nedense içini bir huzursuzluk kaplamıştı. Sanki bir şeyi unutmuştu, sanki ruhunun derinliklerinde bir ses çılgınca bağırıyordu ama o sesin ne dediğini anlayamıyordu. Dışarıdaki çığlıklar ona hatırlamak istemediği pek çok şeyi anımsatıyordu. Sonunda elini hafifçe sallayıp, "Git," dedi.

Ah Jing derin bir nefes alıp tam harekete geçecekti ki, dışarıdan kar gibi soğuk ve keskin bir ses yükseldi! Bu ses karanlığı yırtan bir kılıç gibiydi, tüm ovada yankılandı:

"Liu Xi! Çık dışarı!"

Zhenhuang Şehri'nden kaçtığı o gün, o zifiri karanlık gökyüzünün altında Yan Xun kendine bir söz vermişti: Artık kimseden korkmayacak, hiçbir şeyden çekinmeyecekti. Karşısına çıkan her engeli acımasızca ezip geçecekti. Dünyaya haykıracaktı: Yanbei Kralı geri döndü ve ona yapılan her haksızlığın, her aşağılamanın hesabını misliyle soracaktı.

Ancak o an, içini bir korku kapladı. Ayaklarına ayakkabılarını bile geçirmeden sedirden fırladı ve sendeleyerek, kendini kaybetmiş bir halde kapıya doğru koştu.

"Genç Efendi!" Çadırdaki muhafızlar dehşet içinde öne atıldılar. Ah Jing, Yan Xun'u yakaladı; sesi tam duyamamıştı, sadece efendisinin öfkelenip düşmanla bizzat dövüşmeye gideceğini sanmıştı.

"Efendim! Sakin olun! Öyle alçaklar için elinizi kana bulamaya değmez!"

Silahların çarpışma sesi yine duyuldu, Chu Qiao'nun sesi bir kez daha kulaklarında çınladı: "Liu Xi! Çık dışarı!"

Ve bu kez Ah Jing bile olduğu yerde donup kaldı.

Rüzgar çadırı dövüyordu; bir yırtılma sesi geldi, çadırın perdesi bir kılıç darbesiyle boydan boya yarıldı. Gökyüzünde bir şimşek çaktı, kadının arkasında patlayan o ışıkla birlikte kanlar içindeki silueti bir anlığına tüm heybetiyle belirdi.

Kapıda duruyordu; bakışlarında derin bir küçümseme vardı. Kılıcını gururla kaldırmış, doğrudan Yan Xun'a doğrultmuştu. Buz gibi bir sesle alay etti: "Liu Xi, beni göreceğini hiç ummazdın değil mi?"

Evet, ummamıştı. Nasıl umabilirdi ki?

Çadırın içindeki mumlar rüzgarla bir anda sönüverdi. Kadının bembeyaz yüzünde sadece dışarıdaki soluk ışıklar oynaşıyordu. Yan Xun'un hissettiklerini anlatmaya kelimeler yetmezdi; bir kütük gibi olduğu yerde kalakalmıştı. Ağzını açmak, bir şeyler söylemek istiyordu ama ne diyeceğini bilemiyordu; sadece kaşlarını çatmış, ona derin derin bakıyordu.

Chu Qiao ona soğuk gözlerle bakıyordu; sesinde ne bir duygu ne de bir heyecan vardı. Kılıcını ona doğrultarak devam etti: "Yanbei'ye ihanet ettin, Büyük Birlik'e ihanet ettin, kendi soyunu katlettin... Söyle bakalım, ölümü hak etmiyor musun?"

Tam o sırada çadırın dışında gizlenen Yan Muhafızları harekete geçti. Sayısız savaştan geçmiş bu askerler, Liu ailesinin muhafızlarına benzemezdi. Siyahlar içinde, yüzleri maskeli bu adamlar yan çadırlardan fırlayıp Zhuge Yue ve Chu Qiao'yu kuşattılar. Okçular yaylarını germişti; ancak karşılarındaki kadını gördüklerinde hepsi donup kaldı, elleri tetiğe gitmedi.

— 122 —

Zhuge Yue ve Chu Qiao doğal olarak bu sessiz şaşkınlığın farkında değildi. Liu ailesinin muhafızları geri çekilmiş, kampın içine ağır bir sessizlik çökmüştü.

"Xing'er!" Zhuge Yue hemen yanına gelip kılıcıyla ona siper oldu. Bir eliyle de kadını durdurmaya çalışıyordu; onun öfkeyle ileri atılıp canını tehlikeye atmasından korkuyordu.

Chu Qiao, karanlığın içindeki "Liu Xi"ye bakarak tane tane konuştu: "Liu Xi, buraya Büyük Birlik Cemiyeti adına canını almaya geldim. Bugün seni öldüremesem bile, yarın Yan Xun mutlaka intikamımı alacaktır! Hainlerin sonu ölümdür, kaçışın yok!"

Gök gürledi, bir şimşek gökyüzünü yardı. Çadırdaki beyaz giysili adam aniden hafifçe gülümsedi. Başını kaldırıp dışarıdaki sağanağa, karmaşaya ve zifiri karanlığa baktı; gülüşünde derin bir alay ve burukluk vardı.

Şükretmeli miydi? Kadın sonunda sağ salim karşısındaydı ve hala ona sonsuz bir güven duyuyordu.

Fakat bu kördüğümü nasıl çözecekti?

Kader ona hiçbir zaman cömert davranmamıştı.

Chu Qiao bir an duraksadı. Adamın bu duruşu, bu tavrı... o kadar tanıdıktı ki. Ancak bunca çatışmanın ve yorgunluğun ardından zihni uyuşmuştu; bazı şeyleri sorgulayacak hali kalmamıştı.

Sadece karanlıktaki adama kaşlarını çatarak baktı ve kılıcını sıkıca kavrayıp bir adım ileri attı.

Şrak! Yan Muhafızları aynı anda bir adım öne çıktı.

Tam o sırada, adam elini kaldırdı ve sağa sola hafifçe salladı.

O an herkes dehşete düştü; çünkü bu işaret, "Bırakın gitsinler," demekti!

"Genç Efendi!" Liu ailesinin kahyası panikle öne atıldı. "Nasıl

olur? Yapamazsınız..."

Adamın bakışları bir anda buz kesti; kahyaya öyle bir baktı ki, o bakışta öfke, nefret ve çılgınca bir öldürme arzusu vardı.

Kahya Lin'in sırtından aşağı soğuk terler boşaldı. Hemen emre uyup Chu Qiao ve yanındakilere döndü: "Genç Efendi gitmenize izin verdi."

Chu Qiao ve Zhuge Yue şaşkınlık içindeydi. Yüzlerinde bir sevinçten ziyade, karşılarındaki adama sanki bir ucubeye bakıyormuş gibi hayretle bakıyorlardı.

Kahya Lin sabırsızca bağırdı: "Hadi defolun! Bir de uğurlamamızı mı bekliyorsunuz?"

"Xing'er, gidelim."

Chu Qiao hala kaşlarını çatmış, o karanlık çadıra anlam veremeyen gözlerle bakıyordu. Zhuge Yue onun kolundan tutup sertçe çekti: "Benimle gel!"

Merkezi çadıra saldırmak zaten bir taktik gereğiydi; madem gitmelerine izin veriliyordu, sebebini sorgulayıp vakit kaybetmenin alemi yoktu.

Zhuge Yue ve Chu Qiao sahipsiz iki ata atladılar. Zhuge Yue gitmeden önce karanlık çadıra dönüp tok bir sesle seslendi: "Liu Xi, gün gelir de elime düşersen, ben de sana bir kez yaşama şansı vereceğim."

Karanlıktan ses gelmedi. Chu Qiao atını tam mahmuzlayacakken, içeriden bir iç çekiş duyuldu; o kadar yorgun, o kadar çaresiz bir sesti ki, sanki adam tüm hayat enerjisini o nefesle dışarı bırakmıştı.

Ardından, adam fısıldadı: "Dikkatli ol."

Ses o kadar alçak, o kadar kısıktı ki... Ama Chu Qiao duymuştu. Bedeni sarsıldı, hızla arkasına döndü; ama aradaki kara muhafız kalabalığından adamın gölgesini bile seçemedi.

Soğuk rüzgar, kadının kan kokan ıslak saçlarını savuruyordu. O koku burnunun direğini sızlatıyordu.

"Deh!" Zhuge Yue'nin komutuyla atlar karanlığın içinde dört nala kalktı.

Chu Qiao'nun kaşları hala çatıktı ama sonunda önüne döndü. Zhuge Yue'nin peşinden, çamurlu yolları aşarak kampın dışına doğru uzaklaştılar.

Yağmur şiddetini artırmıştı. Askerler şaşkınlık içinde birbirlerine bakıyor, düşmanın öylece çekip gitmesini anlamlandırmaya çalışıyorlardı.

"Efendim!" Ah Jing telaşla Yan Xun'a döndü. "O Chu Qiao'ydu! Onu nasıl Zhuge Yue ile bırakırsınız?"

"Başka ne yapabilirdim?" Yan Xun acı bir gülümsemeyle arkasına döndü. "Maskemi çıkarıp her şeyi benim yaptığımı mı söyleseydim?"

Bulutlar kapkaraydı, yağmur dinmiyordu; bu bitmek bilmeyen soğuk gece artık sona ermeliydi. Bir mağarada, üçü güç bela topladıkları kuru dallarla bir ateş yaktılar. Mağaranın içi bir nebze de olsa ısınmıştı.

Cübbelerini çıkarıp ateşin kenarına kurumaya bıraktılar.

Bütün gecenin yorgunluğu üzerlerine çökmüştü; çocuk bile sessizce dizlerini karnına çekmiş, tek kelime etmeden oturuyordu.

Chu Qiao'nun yüzü durgundu; çocuk yanına sığınmıştı, küçücük sırtı çok zayıf görünüyordu. Kadın sanki bir şeyler düşünüyor ama bir yandan da zihni bomboşmuş gibi başını soğuk taşa yaslamış duruyordu.

Zhuge Yue bu ağır sessizliğe ve boğucu havaya daha fazla dayanamadı. Kaşlarını çatıp ayağa kalktı. "Odun bitmek üzere, biraz daha toplayıp geleyim," diyerek dışarı yöneldi.

"Zhuge Yue!" Chu Qiao sanki bir şeyden ürkmüş gibi aniden seslendi.

Zhuge Yue duraksayıp şaşkınlıkla ona baktı. "Ne oldu?"

"Şey... bir şey yok," dedi Chu Qiao panikle, başını hızla salladı. "Yok bir şey."

Zhuge Yue kaşını hafifçe kaldırdı. "İyi misin? Yaralanmadın, değil mi?"

Chu Qiao zoraki, zayıf bir gülümsemeyle, "Gerçekten iyiyim,"

dedi.

Zhuge Yue başıyla onayladı. "Burada bekle." Tam çıkacakken geri dönüp tembihledi: "Küçük velete göz kulak ol, bir yere... kaçmasın."

"Tamam!" Chu Qiao gülümseyerek kafa salladı. "Sen git hadi."

Zhuge Yue arkasını dönüp yürüdü ama iki adım atmıştı ki Chu Qiao tekrar seslendi: "Bekle."

Zhuge Yue durduğunda Chu Qiao hızla yanına geldi, Aykıran Kılıcı'nı eline tutuşturdu. Adamın çok da ağır olmayan yaralarına şöyle bir baktı ve gözlerinin içine bakarak fısıldadı: "Dikkatli ol."

Zhuge Yue donup kaldı. Bir süre kadına tuhaf tuhaf baktı, sonra hiçbir şey demeden başını sallayıp mağaradan çıktı.

Ancak dışarı çıkar çıkmaz, sanki daha fazla tutamıyormuş gibi dudaklarında bir gülümseme belirdi. Çocuksu bir hareketle burnunu kaşıdı, yüzündeki o sert hatlar yavaşça yumuşadı.

Zhuge Yue epey uzaklaşmıştı ama Chu Qiao hala olduğu yerde duruyordu. Yüzünde tuhaf bir ifade vardı; sanki çok yorgun ama bir o kadar da pişman gibiydi.

Ateşin yanına döndü, çocuğun saçlarını okşayarak yumuşak bir sesle sordu: "Adın Mo'er, değil mi?"

Çocuk başını salladı ama konuşmadı.

"Çok üzgünsün, biliyorum."

Çocuk yine sessiz kaldı.

Chu Qiao iç çekerek çocuğun küçücük bedenine sarıldı. "Biliyorum, canın çok yanıyor."

Aniden Chu Qiao'nun eline bir gözyaşı damladı. Çocuk hıçkırarak kesik kesik konuştu: "Xingxing... Xingxing..."

Chu Qiao'nun yüreği o an paramparça oldu. O güler yüzlü küçük kızı her hatırladığında kalbine bir bıçak saplanıyor gibiydi.

"Mo'er, o insanlardan nefret ediyor musun?"

Çocuk belki "nefret" kelimesinin tam anlamını bilmiyordu ama aniden küçük yumruklarını sıktı ve hırsla konuştu: "Mo'er çabuk

büyüyecek, amca gibi dövüşmeyi öğrenecek ve o kötü adamları öldürecek."

Chu Qiao ne diyeceğini bilemedi. "İntikam intikamı doğurur" mu diyecekti? "Şiddet çözüm değildir" mi? Çocuğun gözlerine bakmaya bile cesaret edemiyordu. Elleri titriyordu, içindeki keder o kadar derindi ki... Sadece çocuğun sarsılan sırtını sıvazlayabildi ve boğuk bir sesle onayladı: "O zaman çok çalışmalısın. Düşmanını öldüremesen bile, kendini koruyabilmelisin."

"Mo'er kesinlikle öldürecek onları!" Çocuk yumruğunu havaya kaldırdı, sonra Chu Qiao'ya dönüp saf bir merakla sordu: "Abla bana dövüşmeyi öğretir mi?"

Chu Qiao acı bir gülümsemeyle yanıtladı: "Bundan sonra o amcanın sözünden çıkma, uslu bir çocuk ol. O sana bakar, sana her şeyi öğretir."

Çocuk gözlerini kırpıştırarak can alıcı soruyu sordu: "Peki ya abla?"

Chu Qiao bir an duraksadı, sonra derin bir nefes alıp neşeli görünmeye çalışarak, "Fırsat bulduğumda ablan seni görmeye gelir," dedi.

Çocuk hem zeki hem de hassastı; bir anda panikleyip Chu Qiao'nun koluna yapıştı. "Gidiyor musun yoksa?"

Chu Qiao başını sallayıp çocuğa sarıldı. Sanki ona anlatıyor gibiydi ama aslında kendine söylüyordu; sesi çok kısıktı: "Mo'er, hem çok şanssız hem de çok şanslı bir çocuksun. Ailen başkaları tarafından katledildi, düşmanın çok güçlü ve onlarla başa çıkamazsın. Normalde sen de ölecektin ama biri seni korumaya razı oldu. Evin yok oldu ama artık sana bakacak, seni koruyacak biri var; bu yüzden şanslısın. Ama bu dünyada senden daha şanssız olanlar da var; acısı seninkinden daha derin, düşmanı seninkinden daha güçlü. Yıllarca her şeye katlanmış, kimse ona yardım etmemiş, her şeyi tek başına başarmak zorunda kalmış... Aşağılanmış, hor görülmüş... Bu yüzden onun içindeki öfke seninkinden çok daha büyük." Chu Qiao huzurlu bir gülümsemeyle elini çocuğun başına koydu; bu gülüşte bir

merhamet gizliydi. "Bu yüzden, gelecekte ne yaparsan yap ablan seni hep affedecek. Çünkü neler yaşadığını, neden bu hale geldiğini biliyorum. Ama yanlış bir şey yaptığında, seni durdurmanın bir yolunu bulacağım."

"Abla," dedi çocuk yüksek sesle. "Mo'er yanlış bir şey yapmayacak, hep ablamın sözünü dinleyecek."

"Güzel yavrum," diye fısıldadı Chu Qiao ona sarılarak. "Umarım ileride bu sözlerini unutmazsın."

Ateş çıtırtılarla yanıyordu. Çocuğun uykusu gelmişti; Chu Qiao biraz kuru ot bulup Mo'er'i yatırdı. Çok geçmeden çocuğun hafif horultusu duyulmaya başladı.

Chu Qiao'nun yüzü sakinleşti, çocuğun uyuyan yüzünü bir süre izledi. Bir an için yıllar öncesine gitti; o katliamdan sonra, o döküntü, yağmur sızdıran kulübedeki hallerine... O solgun yüzlü gencin çatık kaşlarını ve birlikte fısıldadıkları o yemini hatırladı: "Yaşayacağız, bir köpek gibi olsa bile yaşayacağız."

Zaman ne çabuk geçmişti.

Yere bir dal parçasıyla birkaç kelime yazdı; her harf sanki ruhundan bir parça koparıyormuş gibi ağır ve derindi.

Sonunda mağaraya, o küçük çocuğa son bir kez baktı; derin bir nefes aldı ve arkasına bile bakmadan mağaradan çıkıp gitti!

Bir at kişnemesi duyuldu, ardından sağanak yağmurun altında uzaklaşan at nalları...

Zhuge Yue çok geçmeden döndü. Hatta bir de tavşan avlamıştı; gülümseyerek mağaraya girdi ama bir anda donup kaldı.

"Bücür! Uyan!" Zhuge Yue telaşla çocuğu sarstı.

Mo'er gözlerini ovuşturarak mahmur bir halde baktı. "Amca."

Zhuge Yue'nin yüzü kireç gibi oldu. "Xing'er nerede? Nereye gitti?"

"Abla mı?" Çocuk kaşlarını çatıp Chu Qiao'nun az önce oturduğu yeri işaret etti: "Abla orada ya... Aaa? Abla nerede?"

Zhuge Yue çocuğu bıraktığı gibi mağaradan dışarı fırladı. Atın biri gerçekten de yoktu.

— 123 —

“Amca! Burada yazı var!”

Zhuge Yue, sesi duyar duymaz hızla geri döndü. Ateşin hemen yanında, birkaç sıra zarif ama derin bir yazıyla kazınmış not duruyordu; kalem darbelerinin sertliği, yazan kişinin iç dünyasındaki karmaşayı ele veriyordu. *Gidiyorum, beni aramaya kalkma; intikam almak için geri dönmeyeceğim, Mo’er’e iyi bak.* Bu satırların hemen altında, biraz daha dağınık bir el yazısıyla eklenmiş bir cümle daha vardı: *Zhuge Yue, teşekkür ederim.*

Teşekkür mü? Ne için? Onu öldürmediği için mi, yol boyunca ona yardım ettiği için mi, yoksa çocuğa baktığı için mi?

Zhuge Yue aniden öfkeyle bir kükreyiş kopardı ve binbir güçlükle yakılan ateş yığınını tek bir tekmeyle dağıttı. Mo’er donup kalmış, korkuyla bir kenara büzülmüş, yanına yaklaşmaya cesaret edemiyordu.

Zhuge Yue büyük adımlarla mağaradan dışarı fırlamak üzereydi.

“Amca!” Çocuk, adamın kendisini terk etmesinden korkarak bağırdı. “Nereye gidiyorsun?”

Sahi, nereye gidiyordu? Onun peşinden mi? Buna ne hakkı, ne de yetkisi vardı.

Zhuge Yue aniden acı bir kahkaha attı, elindekileri bir kenara fırlatıp boş mağaranın ortasında öylece durdu. Başını yukarı kaldırıp derin derin soluklandı ve kısık bir sesle kendiyle alay etti: “Zhuge Yue, sen tam bir aptalsın!”

Dışarıda gök delinmişçesine bir yağmur yağıyordu. Bu yağmur, Chishui Nehri kıyılarında yeni bir sel felaketi yaratmaya yetecek kadar şiddetliydi.

Chu Qiao, dondurucu yağmurun altında atını deliler gibi sürüyordu. Zihni bomboştu ama tüm olaylar birer birer birbirine bağlanıyordu. Kendi kendine, her şeyi anlamak için illa

gözleriyle görmesi gerektiği kadar aptal olduğu için sövüyordu.

Kanı aniden kaynamaya başlamış, bakışları keskinleşmiş, nefesi hızlanmıştı.

At nallarının sesi, dağların ve kırların sessizliğini yırtarak yankılanıyordu.

Gri gökyüzü buz gibi bir karanlığa bürünmüştü. Ne kadar süredir at sürdüğünü bilmeden, sonunda o alçak vadiye ulaştı.

Vücudundaki tüm güç o anda çekilmiş gibiydi; atın sırtında öylece kalakaldı. Boş vadiye bakarken, kanının damarlarında santim santim donduğunu hissetti.

Atından atladı, çamurlu suyun içinde bata çıka ilerledi. Ve nihayet o noktada, Xingxing'in küçücük cesedini bir kez daha gördü.

İki saat sonra, alelacele dikilmiş taze bir mezar yükseliyordu vadi ortasında. Toprağın altında üç masum can yatıyordu.

Chu Qiao mezarın önünde durdu. Bir hışımla kılıcını toprağa sapladı ve yerdeki çamura, kire aldırmadan dizlerinin üzerine çöktü.

"Xingxing, özür dilerim," dedi Chu Qiao boğuk bir sesle; sesinde çaresiz bir keder vardı. "Ablan senin intikamını alamayacak." Alnını sertçe yere vurdu, etrafa çamurlu sular sıçradı.

Öylece diz çökmüş, sessizce duruyordu. Kalbinde söyleyecek çok sözü vardı ama o anda ne söylerse söylesin, kulağa korkunç bir ironi gibi gelecekti. Elleriyle yerdeki kurumuş otları sıkıca kavradı, bakışları kararlıydı ama gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Bu yaşların o çocuğun ölümü için mi yoksa başka bir şey için mi aktığını kendisi de bilmiyordu.

"Özür dilerim! Yapamıyorum!" Sesi hıçkırıklarla boğuldu. Aniden ayağa kalktı, atına atladığı gibi Tangjing yönüne doğru dörtnala uzaklaştı.

Vakit öğleden sonra olması gerekirken gökyüzü kapkaraydı; üzerlerine çöken kurşuni bulutlar nefes almayı imkânsız kılıyordu.

Rüzgâr ormanda uğuldayarak esiyor, her şey —o küçük taze mezar da dâhil— uzaklaşan o sırtı izliyordu. Rüzgâr ve yağmur kederliydi, yapraklar birer birer dökülüyordu; bu rutubetli ve soğuk hava ne zaman açacaktı?

Aynı anda, yüzlerce li ötedeki Tangjing'in şehir kapıları gürültüyle açıldı ve görkemli bir araba fırtına gibi dışarı fırladı. Arabayı süren on sekiz on dokuz yaşlarındaki genç uşak, yüzünü buruşturarak içeridekine seslendi: "Ekselansları, daha hızlı gidemem, atların nefesi kesilmek üzere!"

"Daha hızlı, daha hızlı!" Arabanın içindeki ses sabırsızca komut verdi. Ardından arabanın perdesi aralandı ve bir iblisi andıran, büyüleyici bir yüz dışarı uzandı. Üzerinde, sanki düğüne gidiyormuş gibi kıpkırmızı bir ipek cübbe vardı. Çekik gözlerini hafifçe yukarı kaldırarak sert bir tonda konuştu: "Eğer bu sefer de yakalanırsan, o iki ablanın da saraya girip bana cariyelik yapması için emir çıkarırım."

Genç uşak bunu duyunca dehşete kapıldı, aniden canlanarak kamçısını şaklattı ve atın sağrısına indirdi.

At acı bir kişnemeyle şaha kalktı ve deliler gibi ileri atıldı.

Yuping Dağı'nın zirvesi, Bonan Gölü kıyısı...

Şiddetli bir yağmurun ardından, göldeki nilüferler solmuş, suyun üzerinde sadece birbirine dolanmış siyah dallar kalmıştı. Arada bir kuşlar suya dalıp çıkıyor, yüzeyde halkalar oluşturuyordu. Gölün üzerinden esen rüzgâr soğuk ve sertti. Halatlar ve tahtalarla inşa edilmiş uzun ahşap köprü, kaba görünse de doğal bir estetiğe, adeta şiirsel bir havaya sahipti.

Hafif bir rüzgâr esiyor, kıyıda bembeyaz çiçekler açıyordu. Sudaki balıklar başlarını çıkarıp merakla yüzeydeki dünyayı süzüyordu. Gökyüzü masmaviydi; az önceki fırtına dinmiş, geriye tek bir bulut bile kalmamıştı. Güneş göz kamaştırıyordu; akşamüstü olmasına rağmen ışığı hâlâ parlaktı.

Ahşap köprü, gölün ortasındaki küçük bir çardağa çıkıyordu. Kırmızı giysiler içindeki genç adam, suyun üzerindeki bu köşkte tek başına duruyordu. Rüzgâr, geniş kollarını ve siyah saçlarını uçuşturuyor, kırmızı cübbesinin üzerindeki gül nakışları rüzgârda

açan nadide çiçekler gibi görünüyordu.

Adamın yüzü bir tablo kadar kusursuzdu; burnu dik, göz pınarları hafifçe yukarı doğruydu. O uzun, çekik gözleriyle çardağın dışındakileri süzerken bakışlarında üç ölçek zarafet, üç ölçek asalet, üç ölçek soğukluk ve bir ölçek de tam anlamıyla kestirilemez bir derinlik vardı.

“Çekilin önümden! Yoksa kendimi öldürürüm, görürsünüz!” Aniden yükselen tiz ve fazlasıyla gürültülü bir ses, bu huzurlu manzarayı bir anda yerle bir etti. Kırmızı giysili adam, elindeki ağır kılıcı zorlukla havaya kaldırıp boynuna dayamaya çalışıyordu; ancak o narin gövdesinin buna pek gücü yetmiyor gibiydi. Kolları tir tir titriyor, kılıcı bir türlü sabit tutamıyordu.

“Ekselansları, doğrusunu isterseniz yaşayıp yaşamadığınız şu an pek umurumuzda değil. İmparator Hazretleri emir verdi: Dirisi gelmezse ölüsü gelecek. Eğer bizimle dönmezseniz, biz zaten öbür dünyada yerimizi ayırtmış olacağız,” dedi çardağın sütununa lakayıt bir tavırla yaslanmış koyu mavi cübbeli genç muhafız. Yüzünü buruşturarak içerideki adama bakıyordu.

Kırmızı giysili adam başını çevirdi ve öfkeyle tısladı: “Seni gidi Lu Yunxi! Bunca zaman sana verdiğim değer haram olsun. Bugün bana bu ihaneti ediyorsun ya, başkente döndüğümüzde o kız kardeşlerini saraya cariye olarak almazsam bana da Li Ce demesinler!”

“Ah, Ekselansları,” dedi Lu Yunxi bezgin bir sesle. “Ben bu bahtsız görevi aldığım an, büyük ablam diğer üç bekâr kız kardeşimi de yanına alıp Nian’an Manastırı’na yerleşti bile. Siz Tangjing kapısından canlı adımınızı attığınız an, onlar saçlarını kazıtıp rahibe olacaklar. Ustura bile hazırlandı.”

“Ne?” Adam donup kaldı, ardından yüzünde bir öfke patlaması yaşandı. “Benimle bir gece geçirmektense rahibe olmayı mı tercih ediyorlar? Bu ne hadsizlik!” Sözünü bitirir bitirmez kahverengi giysili devasa adama döndü: “Tie You, sen de mi bana düşmanlık edeceksin?”

“Ekselansları,” dedi koca adam ahşap köprünün üzerine çömelmiş, uykulu gözlerle. “Benim kız kardeşim yok.”

“Biliyorum!” dedi adam dişlerini sıkarak. “Ama kızın var!”

Tie You içini çekti, odaklanamayan gözlerle çaresizce baktı: “Ekselansları, kızım daha dün bir aylık oldu. Beni tehdit etmek için biraz erken değil mi?” Başını iki yana salladı. “Daha Nan’nan’ın kırkı çıkmadan sizinle bu kedi fare oyununu oynamak zorunda kaldım ya, ona yanıyorum.”

“Güzel, hepiniz isyan bayrağını çektiniz demek!” Adam öfkeyle etrafına bakındı ve son derece yakışıklı, karizmatik bir başka gence kilitlendi: “Sun Di, sen de mi onlara katıldın?”

Sun Di, insanın aklını başından alan şeytani bir gülümsemeyle göz kırptı: “Ekselansları, benim kız kardeşim yok ama annem bana dört tane cariye aldı. Onları saraya götürüp size hizmet ettirmenizden büyük onur duyarım. Bu benim için bir lütuf olur.”

“Ekselansları,” dedi yorgun bir ses. On yedi on sekiz yaşlarında, kaslı bir genç esneyerek konuştu: “Pozunuz bittiyse artık inelim de şehir kapıları kapanmadan yetişelim. Akşam Yuhua Kulesi’nde yer bulmamız lazım.”

“Ne Yuhua Kulesi?” dedi adam hiddetle. “Size söylüyorum, bu sefer kaçmaya niyetim ciddi!”

Herkes ona öyle bir küçümsemeyle baktı ki, o bakış Xia İmparatoru’nu bile utancından Yan Shicheng’in mezarı önünde diz çöktürecek kadar ağırdı. Bakışların anlamı netti: *Sizin ne zaman niyetiniz ciddi olmadı ki?*

Ancak adamda ne bir pişmanlık ne de bir mahcubiyet belirtisi vardı. Kaşlarını çatarak, büyük bir ciddiyetle ekledi: “Babamın zorbalığına boyun eğmeyeceğim!”

Tie You bir büyük edasıyla içini çekip nasihat etti: “Ekselansları, Xia Prensesi şehre girdi bile, diğer ülkelerin elçileri de gelmek üzere. Siz tam bu sırada kaçarsanız, Xia İmparatoru’nun öfkeden burnu yamulur.”

“Aynen öyle, hatır için çiğ tavuk yenir. En kötü ihtimalle evlenirsiniz, yüzüne bakmazsınız olur biter.”

“Evet ya, sabrın sonu selamettir. Ekselansları, bu kadar inat etmeyin.”

“Kesin sesinizi!” diye bağırdı adam, bir derviş edasıyla göğe bakarak inledi: “Benim kalbim zaten dolu! Onun gelişini beklemek için tahtımı boş tutmalıyım.”

Diğer dördü dudak büktü. Onun kalbi mi doluydu? Xia Devleti’nin kendi rızasıyla Bian Tang’a boyun eğmesi bile bundan daha inandırıcıydı.

Lu Yunxi gökyüzündeki güneşe bakıp içini çekti: “Ekselansları, vakit daralıyor, daha fazla zaman kaybetmeyelim.”

Abartılı kırmızı cübbesi içindeki adam temkinli bir adım geri attı: “Ne yapacaksınız? Bak, dediğimi yaparım, üzerime gelmeyin!”

Tie You ellerini çırparak ayağa kalktı ve gevşek adımlarla ilerlemeye başladı: “Hadi iş başına, işimizi bitirelim de eve gidip yemek yiyelim.”

Sun Di uzun bir halat çıkardı, başını salladı: “Görünüşe göre başka çare kalmadı.”

“Ne yapıyorsunuz siz? Size kimin sahip çıktığını unuttunuz mu? Küçük Lu, kumarhanede borca battığında seni ben kurtarmıştım! Tamam, o tezgahı senin için ben kurmuştum ama en azından elinin kesilmesine izin vermedim!”

“Ya sen Sun Di? Annen seni kapı dışarı ettiğinde ne haldeydin unuttun mu? Genelevlere bile borcun vardı, tüm şehrin kızları seni aşağılıyordu. Ben olmasaydım hâlâ Yihong Kulesi’nin bodrumunda kilitliydin... Tamam, annen seni kapı dışarı etti çünkü Qiu Tao’nun karnındaki çocuğun senden olduğunu söylemen için seni ben zorlamıştım ama sen de kârlı çıktın, Qiu Tao gibi fıstık gibi bir hatunu eş olarak aldın...”

Aniden gökyüzünü yırtan feci bir çığlık yükseldi. Bu ses, yirmi li çapındaki tüm kuşları ve vahşi hayvanları dehşet içinde kaçırmaya yetti. Bian Tang’ın en asil şahsiyeti, Veliaht Prens Li Ce, Yuping Dağı’nda yürek parçalayıcı bir feryat koparıyordu: “Sizi nankör herifler! Size bunca zaman kalbimi açtım, siz ise beni ateşe atıyorsunuz. Bekleyin siz, gün gelecek ailenizdeki tüm kadınları saraya cariye yapacağım!”

Birkaç hamlede etkisiz hale getirilip sıkıca bağlanan prensin

ardından herkes derin bir nefes almıştı ki, dağın aşağısından ağır adımlarla bir atın geldiği görüldü. At, sanki gezintiye çıkmış gibi sakin sakin ilerliyor, onları görünce durup merakla süzüyordu. Asıl şaşırtıcı olan, atın sırtında birinin yatıyor olmasıydı.

Herkes donup kaldı ve bakışlarını o kişiye çevirdi.

— 124 —

Atın sırtındaki bir kadındı. Üstü başı perişan halde olsa da kıyafetlerinin asaleti gözden kaçmıyordu; göl yeşili, kat kat etekli, zarif ama gösterişten uzak bir elbise giymişti. Kömür karası saçları sırtına darmadağınık dökülmüştü. Uzun boyu ve ince beliyle, baygın haldeyken bile bir güzellik abidesi olduğu belliydi.

Ancak bu güzel kadının durumu pek iç açıcı görünmüyordu; atın sırtına yığılmış, derin bir uykuda gibiydi.

“A? Uyuyan bir hanımefendi galiba.” Birisi, eli kolu bağlı olmasına rağmen durumu anında kavradı. Yanındakilere göz kırparak fısıldadı: “Yanımızda bir kadın varken karizmamı çizmeyin, hadi şunu çözün.”

Tie You ona bir bakış attı, tek kaşını kaldırdı: “Yağma yok.”

Tam o sırada bir rüzgâr esti ve kadının yüzünü örten saçları savurdu. Li Ce, keskin gözleriyle yüzü görür görmez donakaldı. Ardından ağzı bir karış açık, avazı çıktığı kadar bağırdı: “Kadın kahraman! Qiaoqiao! Kurtar beni! Ben Li Ce!”

Sesi o kadar ani ve yüksekti ki herkes yerinden sıçradı. Özellikle de dağda kendi halinde dolanan at, bu bağırışı duyunca kurt saldırısına uğradığını sanıp ürktü; ön ayaklarını şaha kaldırıp tiz bir kişneme kopardı.

O anda, atın sırtındaki genç kız “güm” diye yere kapaklandı. Daha ne olduğunu anlayamadan, o vefasız at toz duman içinde kaçıp gitti!

“Ah!” Li Ce dehşetle bağırdı, yüzü bembeyaz oldu. “Ne duruyorsunuz? Kurtarsanız ya kızı!”

Kısa süre sonra Bian Tang kraliyet arabası, Yuping Dağı’ndan fırtına gibi uzaklaştı. Dağdaki ormanlık alandan oduncu kılığında birkaç orta yaşlı adam çıktı. İçlerinden biri diğerine alçak sesle konuştu: “Kral Luo’ya haber verin; Veliaht Prens altıncı kez

evlilikten kaçmaya çalıştı. Söylentilerdeki gibi akli dengesi bozuk, ciddiyetsiz ve tehlikesiz biri. Her şey planlandığı gibi ilerlesin."

"Emredersiniz!" Adam bir ıslık çaldı. Çok geçmeden kapkara bir savaş atı yanlarına geldi; oduncu kılığındaki adam atına atladığı gibi gözden kayboldu.

Dağ yolundaki ağaçlar yağmurun ardından taptaze, yemyeşil görünüyordu; doğa adeta yeniden doğmuş gibiydi.

Yan Xun'u bulmak için Tangjing'e gitmeye çalışan Chu Qiao ise, zehrin etkisiyle bayıldıktan sonra, bu kıtanın ticari kalbine işte böyle bir giriş yapmıştı.

Yazın en sıcak günleriydi; göldeki nilüferler tüm ihtişamıyla açmıştı. Esen hafif rüzgâr, çiçeklerin kokusunu su kenarındaki köşke taşıyordu.

İki hizmetçi kız yerde diz çökmüş, yelpaze sallıyordu. Köşkün dört köşesindeki kutularda taze buzlar eriyor, etrafa serinlik yayıyordu. Yatağın önünde şeffaf boncuklu bir perde asılıydı. Sarı ipekten saray elbiseleri içindeki bir kadın, yatağın üzerinde bitkin bir halde yatıyordu; saçları yüzüne dağılmış, kirpikleri uzun, kaşları hafifçe çatıktı. Yüzü solgun olsa da bu, güzelliğine gölge düşürmüyordu. Üzerine örtülen ince yorganın üzerinde büyük beyaz gül nakışları vardı; gümüş ipliklerle işlenen bu motifler batan güneşin altında su gibi parlıyordu.

Kadının kaşları hafifçe oynadı, bembeyaz elleri yavaşça hareket etti. Kirpikleri bir kelebeğin kanatları gibi titredi ve nihayet o duru gözlerini açtı. Bu kadın Chu Qiao'dan başkası değildi. Bir an için nerede olduğunu anlayamadı, boş gözlerle etrafı süzdü.

"A! Uyandınız!" On üç on dört yaşlarındaki hizmetçi kız, onun uyandığını görünce sevinçle yerinden fırlayıp dışarıdakilere seslendi: "Uyandı! Uyandı!"

"Hanımefendi, lütfen uzanın, tabip nabzınıza bakmaya gelecek." Diğer hizmetçi kız perdenin iplerini çözüp kalın örtüyü indirmeye yeltendi.

Altındaki serin serin ipek sergi tenini yakıyordu ama elbiseleri

sırılsıklamdı. Islak saçları şakaklarına yapışmış olan Chu Qiao, kaşlarını çatarak kıza baktı: “Hanımefendi kim?”

“Sizsiniz ya!” dedi küçük hizmetçi şaşkınlıkla.

Chu Qiao’nun yüzü bulutlandı. Çevresini dikkatle inceleyerek sert bir sesle sordu: “Burası neresi? Siz kimsiniz? Benim burada ne işim var?”

Küçük hizmetçi korkmuş gibiydi, bir süre kekeledikten sonra mırıldandı: “Burası saray... Ben Qiu Sui. Sizi buraya Ekselansları getirdi.”

“Saray mı?” Chu Qiao’nun kaşları havalandı. Birden bir rüya gördüğünü hatırladı; rüyasında o sinir bozucu, gülen yüz vardı.

Yoksa... Küçük saraylı kızı kenara itip yataktan fırladı, şıngırdayan boncuklu perdeleri savurarak dışarı koştu.

“Hanımefendi! Hanımefendi, ayakkabılarınızı giymediniz!” Küçük hizmetçi ağlamaklı bir halde peşinden koşturuyordu.

Gün batımı her yeri kızıla boyamıştı. Chu Qiao, çıplak ayaklarla eteklerini toplayıp antik koridorlarda koşuyordu. Uzakta, nilüferlerin gökyüzünü kapladığı gölün ortasında, boyasız ahşaptan yapılmış, zarif ama sade bir bina yükseliyordu. Tahtaların üzerindeki doğal damarlar ve halkalar net bir şekilde seçiliyordu. Sekiz yöne açık olan su köşkünde ne bir duvar ne de bir korkuluk vardı. Köşkü çevreleyen yeşil tüller rüzgârda kelebekler gibi dans ediyordu.

Köşkün tam ortasında, genç bir adam bir sütuna yaslanmış, bağdaş kurmuş oturuyordu. Yanında gümüş bir içki sürahisi vardı; kadeh yoktu ama yere inci gibi saçılmış taze nilüfer tohumları duruyordu. Elinde yemyeşil bir flüt tutuyor, onu çalmak yerine parmaklarının arasında ustalıkla döndürüyordu. Gölün üzerindeki hafif sis adamın yüzünü gizlese de, rüzgârda uçuşan kırmızı cübbesi kanat çırpan kuşları andırıyordu.

“Hanımefendi! Hanımefendi...” Arkasından koşan on kadar saraylı kız; ellerinde ayakkabılar, tokalar ve pelerinlerle pamuk gibi yumuşak seslerle ona sesleniyordu.

Chu Qiao yaklaştığında, adam aniden neşeyle sırıttı; gülüşü bir tablo kadar etkileyiciydi. Flütü bir kenara bırakıp kollarını iki

yana açtı: “Gel bakalım Qiaoqiao, bunca zaman sonra bana ateşli bir kucaklaşma ver!”

Güm! Bir yumruk adamın göğsüne indi ve o anda sanki bir domuz boğazlanıyormuşçasına bir çığlık yükseldi. Chu Qiao adamın yakasına yapıştı: “Li Ce! Ne dolaplar çeviriyorsun sen?”

“Ah! Ekselanslarını koruyun!”
“Suikastçı var! Ekselanslarını koruyun!”

Etrafı bir anda çığlıklar ve kargaşa sardı. Li Ce bir yandan öksürüyor, bir yandan da muhafızlara el sallıyordu: “Sorun yok, sakin olun, çekilin!”

Herkes kuşkuyla dağıldığında, Li Ce acıklı bir yüzle genç kıza baktı: “Diyorum ki Qiaoqiao, bana olan sevgini her seferinde böyle göstermek zorunda mısın? Canım yanıyor.”

“Amacın ne? Beni neden buraya getirdin?”

Li Ce içini çekip gözlerini kırpıştırdı: “Qiaoqiao, hayatını kurtaran adama karşı tavrın bu mu?”

Chu Qiao zerre taviz vermedi: “Doğruyu söyle!”

“Doğruyu söylüyorum ya,” dedi Li Ce çaresizce. “Evlilikten kaçarken yolda zehirlenmiş ve baygın halde buldum seni. Seni kurtarmaya çalışırken babama yakalandım ve buraya zincirlenerek getirildim. Senin için bu kadar fedakârlık yapmışken bana böyle davranman kalbimi kırıyor.”

Chu Qiao şüpheyle ona baktı, yüzü biraz yumuşadı: “Gerçekten mi?”

Li Ce hemen elini kaldırıp yemin etti: “Vallahi billahi!”

Chu Qiao bir süre düşündü, yavaşça yakasını bıraktı ve alçak sesle, “Özür dilerim,” dedi.

“Önemli değil,” dedi Li Ce neşeyle. “Güzel kadınların bana el kaldırmasına alışığım.” Sözünü bitirir bitirmez bir maymun gibi yerinden sıçradı, Chu Qiao’yu sütunun arkasına itti ve az önceki pozisyonuna geri dönüp hüzünlü bir ifade takındı. Fısıldayarak ekledi: “Sakın çıkma, birazdan biter.”

Rüzgâr esiyor, göl dalgalanıyordu. Li Ce, flütü dudaklarına götürdü ve nefesini verdi.

Chu Qiao onun flüt çalacağını sanırken, sadece komik bir üfleme sesi duydu; ancak hemen arkasından, sütunun diğer tarafından huzur veren, muazzam bir flüt sesi yükseldi.

Chu Qiao arkasına baktığında, bembeyaz saçlı yaşlı bir adamın yere çömelmiş, son derece komik bir pozisyonda kan ter içinde flüt çaldığını gördü.

Chu Qiao ne olduğunu anlamaya çalışırken, uzaktan neşeli kız kahkahaları duyuldu. Söğüt ağaçlarının altından şık giyimli bir grup genç kız geçiyordu; flüt sesini duyunca hepsi Li Ce'ye hayranlıkla bakmaya, fısıldaşmaya başladılar.

Li Ce istifini bozmadan, flüt çalıyormuş gibi yapmaya devam etti; bakışları uzaklara dalmıştı, sanki bir ölümlü değil de bir tanrıydı. Tüller rüzgârda uçuşurken görüntüsü iyice gizemli bir hal alıyordu.

Bir süre sonra kızlar uzaklaştı. Uzaktan bir adam kırmızı bir bayrak sallayınca Li Ce derin bir nefes alıp sütunun arkasındaki yaşlı adama seslendi: "Tamam, tamam, yeter, çalma artık."

Yaşlı adam çömelmekten bacakları uyuşmuş halde, titreyerek ayağa kalktı: "Veliaht Prens Hazretleri..."

"Tamam Yu Usta, gidebilirsin. Söz verdiğim gibi, oğlun güney sınırına sürgüne gitmeyecek. Onun yerine... evet, senin ezeli rakibin Lu Usta'nın oğlu gitsin. Ne flüt çalmayı bilir, ne ud çalmayı; üstelik kızı da çok çirkin."

"Sağ olun, var olun Ekselansları." Yaşlı adam dualar ederek uşakların yardımıyla uzaklaştı.

Chu Qiao hayretle Li Ce'ye baktı: "Sen ne yapıyorsun?"

"Gördün mü?" dedi Li Ce gözleri parlayarak. "O geçen kızlar arasındaki yeşil elbiseliyi gördün mü?"

Chu Qiao kaşlarını çattı: "Senin bu maskaralıklarını izlemekten başka bir şeye bakamadım ki."

"Ah, yazık oldu," dedi Li Ce başını sallayarak. "O, başkente yeni atanan Bakan He'nin kızı. Muazzam flüt çalar, kendisi de çok güzeldir. Onu iki kez gördüm ama bir kez bile yüzüme bakmadı."

“Yüzüne bakmaması çok mu şaşırtıcı bir durum?”

“Elbette!” dedi Li Ce kendinden emin bir tavırla. “Neyse, boş ver bunları. Bian Tang’a yolun düşmüşken seni ağırlamadan göndermem. Hadi, seni gezmeye götüreyim.”

Chu Qiao şaşkınlıkla sordu: “Gezmek mi?”

Li Ce elini uzatıp Chu Qiao’nun omzuna attı ve geniş bir gülümsemeyle konuştu: “Qiaoqiao, bu kadar kuralcı olma. Hayatta intikamdan, davalardan, savaştan başka güzellikler de var.”

— 125 —

Hafif bir rüzgâr esiyor, göl yüzeyi dalgalanıyordu. Ahşap köprünün üzerinde bir kadın ve bir erkek birbirini çekiştiriyordu.

“Olmaz, işim var, hemen gitmem lazım!”

Adam sabırsızca açıkladı: “Yaran ağır, on-on beş gün dinlenmeden hiçbir yere gidemezsin!”

Chu Qiao kaşlarını çatarak sertçe konuştu: “Benim işime karışma.”

“Qiaoqiao, vicdanın sızlamıyor mu? Seni kurtarmak için kaçış planımdan vazgeçtim, kendimi bu korkunç siyasi evliliğin ortasına attım. Bunun karşılığı olarak, hayatımın şu son özgür günlerinde bana eşlik etmen gerekmez mi?”

“Li Ce, birini arıyorum, bana yardım edecek misin etmeyecek misin?”

Li Ce hafifçe homurdandı: “Erkek mi kadın mı?”

“Erkek...”

“Etmem.”

“Bu kadar kestirip atmasaydın bari!”

“Başka her şey olur ama bu konuda pazarlık yok! Yanımdaki bir kadının başka bir erkeği özlemesine izin veremem.”

“Şaka mı yapıyorsun, seninle ne alakam var benim?”

“Alakamız ne olursa olsun, bu benim erkeklik gururuma hakarettir.”

Chu Qiao çaresizce inledi: “Li Ce, kadınlardan ve erkeklik gururundan başka düşündüğün bir şey yok mu senin?”

Li Ce büyük bir ciddiyetle savundu kendini: “Var tabii! Ülke meseleleriyle ve akademik konularla da ilgileniyorum. Mesela Bian Tang’daki kadın nüfusu ve kalitesi, kadınların anatomik yapısı... Ayrıca çabalarımla ülkemdeki kadınların sosyal statüsünü yükseltmeye de kararlıyım.”

Son cümleyi duyunca onu yumruklamamak için kendini zor tutan Chu Qiao, dişlerinin arasından sordu: “Öyle mi? Peki, kadınların statüsünü nasıl yükseltmeyi planlıyorsun?”

“Şöyle düşünüyorum,” dedi Li Ce sinsice etrafı süzüp fısıldayarak. “Eğer dünyadaki tüm kadınlar kraliyet ailesinin akrabası olursa, statüleri kendiliğinden artar.”

“Kraliyet akrabası mı?”

“Evet, mesela bizzat bana cariye olurlarsa ya da kızları veya kız kardeşleri bana cariye olursa... Ya da güzel kadınları bana cariye olmaları için teşvik ederlerse... Ah! Qiaoqiao! Burası benim mekânım, hemen elin kolun oynamasın!”

Havanın kararmasıyla Tangjing’in sokakları şenlendi. İnce bir hilal, gümüşi ışığını yeryüzüne döküyordu; tüm Jingu Sarayı bu ışığın altında daha da görkemli görünüyordu.

Li Ce, yaramaz bir çocuk gibi Chu Qiao’nun elinden tutmuş, ay ışığı altındaki saray koridorlarında koşturuyordu. Sert esen gece rüzgârı Chu Qiao’nun saçlarını uçuşturuyordu.

Ay ışığı su gibi akıyordu; o altın varaklı çatılar ve kırmızı duvarlar, yıldızların altındaki dalgalar gibi parlıyordu. Li Ce’nin kırmızı cübbesi rüzgârda bir uçurtma gibi dalgalanıyordu. Yol boyu karşılaştıkları hizmetçiler, muhafızlar ve memurlar korkuyla diz çöküp onların geçmesini bekliyordu. Arkalarından ise bir ordu dolusu hizmetçi; ellerinde ayakkabılar, pelerinler ve kılıçlarla onları takip ediyordu.

“Dur... bekle...” Chu Qiao zehrin etkisiyle hâlâ zayıftı ve günlerdir bir şey yememişti. Birkaç adım koştuktan sonra nefes nefese kaldı. “Bekle,” dedi zorlukla durarak. Bir eliyle belini tutuyor, diğeriyle Li Ce’yi işaret ediyordu: “Li deli, nereye gidiyoruz?”

Koşturmanın etkisiyle Chu Qiao’nun solgun yanaklarına renk gelmiş, darmadağınık saçlarından hafif bir koku yayılmaya başlamıştı.

Li Ce eğilip ona yaklaştı, gözlerini dikip konuşmadan baktı. Aniden gözleri parladı, doğrulup etrafına bakındı ve arkadaki hizmetçilerden birinin yanına gidip saçındaki tokayı çekip aldı.

Bu, mor yeşimden yapılmış, sıradan saraylıların taktığı kelebekli bir tokadı ama işçiliği zarifti. Li Ce belindeki paha biçilemez değerdeki yeşim kolyeyi çözüp kıza uzattı: “Bununla takas edelim.”

Küçük hizmetçi korkudan bembeyaz oldu, yere kapaklandı: “Kulunuz cüret edemez.”

Li Ce kızmadı, kolyeyi önüne fırlattı: “Takas etmezsen olmaz, bunu sevdim.” Sonra Chu Qiao’ya doğru yürüdü, bir yandan tokanın üzerindeki kelebekleri koparmaya çalışıyordu. Toka sağlamdı; birini koparamayınca dişleriyle asıldı ve yere tükürdü. Sonra hizmetçiye dönüp, “Bir daha yasemin kokusu sürme, sevmiyorum,” dedi.

Bahçedeki manolyalar tomurcuklanmış, zarif bir biçimde açmaya hazırlanıyordu. Yağmurdan dolayı toprak yumuşacıktı. Li Ce, pahalı çizmelerine aldırmadan bahçeye daldı; arkadaki hizmetçiler dehşetle çığlık attı. Aralarından mor bir manolya dalı seçip kopardı, uzun parmaklarıyla çiçeği tokaya bağladı ve memnuniyetle gülümsedi.

“Ekselansları…”
“Veliaht Prens Hazretleri…”

Chu Qiao, önlerinde diz çökmüş onlarca insana baktı. Li Ce ise onları görmüyor gibiydi; elindeki çiçeğe bakarken gözleri bir tilki gibi kısılmıştı.

“Harika!” Li Ce, Chu Qiao’nun yanına gelip saçlarını tokayla gevşekçe topladı; manolya çiçeği kulağının hemen yanına düştü, etrafa hafif bir koku yayıldı.

Chu Qiao donup kaldı. Hizmetçilerin hayranlık dolu mırıltıları yükseliyordu.

“Li Ce, ne yapıyorsun?” Chu Qiao mahcup olmuştu; hayatında hiç böyle ilgi görmemişti. Elini saçındaki çiçeğe götürdü.

“Ne mi yapıyorum?” Li Ce onun eline hafifçe vurdu, kaşlarını çatarak ciddi bir tonla konuştu: “Qiaoqiao, sen bir kızsın, biraz kız gibi davransana.”

Chu Qiao duraksadı. Bu sözler çok tanıdıktı; Zhuge Yue de bir keresinde onun kaşlarını düzeltip saçını toplarken, “Her gün ya

siyah ya beyaz, sanki cenazeye gider gibi," diyerek ona çıkışmıştı.

Yüzü kızardı, uzaklara daldı. Li Ce kulağına fısıldadı: "Hadi, seni gezmeye götüreyim." Sonra arkasındakilere döndü: "Kimse peşimizden gelmesin! Eğer bir erkek gelirse kendimi nehre atarım; eğer bir kadın gelirse ömrü boyunca cariye olma şansını kaybeder."

Böylesine tuhaf bir tehdit karşısında Chu Qiao şaşkına dönmüştü ama hizmetçilerin yüzündeki dehşeti görünce şaşkınlığı arttı; kimse peşlerinden gelmeye cesaret edemedi. Sadece birkaç kişi gizlice saraya doğru koştu, muhtemelen haber vermeye gidiyorlardı.

"Gidiyoruz!" Li Ce, Chu Qiao'nun kulağına kıkırdayarak fısıldadı, onu kapıya kadar koşturup bir ata bindirdi. Kendisi öne oturdu, Chu Qiao'yu arkasına aldı ve neşeyle bağırdı: "Qiaoqiao, hızlı! Yakalamasınlar!"

Chu Qiao, adamın ata binmeyi pek bilmediğini o an hatırladı. Dizginleri kavrayıp mahmuzladı; at taş yolda dörtnala fırladı.

"Ooo!" Li Ce kollarını açıp bağırdı. Gece rüzgârı cübbesini vücuduna yapıştırıyordu. "Qiaoqiao! Daha hızlı!"

"Deh!" Chu Qiao dizginleri salladı. Muhafızlar yol kenarında diz çökmüş bekliyor, fenerler yanıp sönüyor, rüzgârda nilüfer kokusu geliyordu.

Chu Qiao'nun günlerdir süren kederi bir anlığına dağıldı. Kulağına değen çiçek yaprakları onu gıdıklıyordu; derin bir nefes aldı. İçindeki tüm yorgunluk ve kasvet uçup gitmiş, vücudu hafiflemişti.

İç şehirden çıktılar. Chu Qiao arkasına baktığında onlarca fenerin kendilerini takip ettiğini gördü ama Li Ce oralı bile değildi; belli ki bu kaçışlara alışıktı. Ara sokaklara girip izlerini kaybettirdiler.

Gölün kıyısına geldiklerinde rüzgâr serindi. Suyun üzerinde şarkı söyleyen, ud çalan tekneler dolanıyordu. Chu Qiao atından atlayıp dizginleri bir ağaca bağladı.

"Qiaoqiao, tut beni, yardım et," dedi Li Ce neşeyle.

Chu Qiao elini uzattı, Li Ce beceriksizce aşağı atladı. Hemen göl kenarına koşup avucuyla su aldı: “Buz gibi!”

Chu Qiao da yanına gidip çömeldi, parmaklarını suda gezdirdi.

Kıyı çok kalabalıktı; hikâye anlatanlar, akrobatlar, şarkıcılar, seyyar satıcılar... Göl kenarındaki genelevlerden gelen parfümlü hava, hüzünlü şarkılarla karışıp geceye yayılıyordu.

Chu Qiao aniden sessizleşti. Böyle bir ortamda kendini kelimesiz hissediyordu; bu hayat ondan o kadar uzaklaşmıştı ki, artık bir parçası olamayacakmış gibi geliyordu.

Li Ce ona yan gözle baktı, gülümsedi ve aniden bileğinden tutup çekti: “Gel benimle, seni harika bir yere götüreceğim!”

Burası ana cadde değildi; daha çok yerel halkın takıldığı, antik ve sade bir mahalleydi. Li Ce burayı iyi biliyordu; kalabalığın arasından geçerken ipek cübbesinin çamurlanmasına hiç aldırmıyordu.

İkisinin de asil görünüşü ve şıklığı hemen dikkat çekiyordu. Satıcılar çevrelerini sarıp Li Ce’ye, “güzel hanımına” allık veya toka alması için dil döküyordu.

İleride büyük bir karaağacın altında küçük bir tezgah vardı. Tezgahın başında çok güzel olmayan ama duru yüzlü, iri gözlü, mavi elbiseli bir kadın ve yanında bir genç duruyordu.

“Patroniçe!” diye bağırdı Li Ce daha varmadan.

Kadın sesi duyunca gülümsedi: “Büyük Efendi, yine mi geldiniz?”

“Evet!” Li Ce, Chu Qiao’yu köşedeki bir masaya oturttu. “Arkadaşımı getirdim. İki kâse erişte, bir tabak sığır eti, yarım porsiyon karidesli mantı; sirkesini bol koy.”

“Tamamdır,” dedi kadın neşeyle. Yanındaki genç ise mahcup bir gülümsemeyle selam verdi ama hiç konuşmadı.

Kadın, “İlk kez bir arkadaşınızı getiriyorsunuz,” dedi.

Chu Qiao şüpheyle sordu: “Onu tanıyor musun?”

“Evet,” dedi Li Ce gülerek. “Küçüklüğümden beri gelirim. Eskiden saraydan gizlice kaçtığımda, muhafızlar peşime

düştüğünde kıyafetlerimi bir çocuğa verip onu yem olarak kullanmıştım. Ama para kesemi kıyafette unutunca bütün gün aç kalmıştım. Tam o sırada bu patroniçeye rastladım. O zamanlar o da küçüktü, ailesiyle tezgah açıyordu. Aç olduğumu görünce bana bedava erişte verdi; o günden beri gelirim."

"Anladım," dedi Chu Qiao başını sallayarak.

"Qiaoqiao, etkilendin mi? Dışım altın kaplama olsa da içimin ne kadar cevherle dolu olduğunu anladın mı?"

Chu Qiao gözlerini devirdi, çenesini ellerine dayayıp cevap bile vermedi.

— 126 —

Mis gibi bir koku yayıldı. Genç adam erişteleri masaya bıraktı; dilsiz olduğu için sadece işaretlerle afiyet olsun diyordu. Patroniçe de arkasından gelmiş, merakla onlara bakıyordu. Chu Qiao kadının gözlerine bakınca duraksadı; patroniçe bunu hissetmiş gibi hafifçe gülümsedi: “Hanımefendi, yanlış görmediniz; gözlerim kördür, dünyayı göremem.”

Erişteler masaya gelince Li Ce hemen iştahla yemeye başladı.

Chu Qiao mahcup bir tavırla, “Özür dilerim,” dedi.

“Önemli değil,” dedi kadın huzurlu bir sesle. “Doğuştan böyleyim, alıştım. Sadece bazen pazarda alışveriş yaparken zorlanıyorum o kadar.”

Chu Qiao bir iki lokma yedi; erişte gerçekten lezzetliydi. Aniden aklına bir şey geldi: “Göremiyorsanız, benim bir hanımefendi olduğumu nasıl anladınız?”

“Üzerinizdeki manolya kokusundan. Taze koparılmış bir tomurcuk gibi kokuyor.”

“Vay canına,” dedi Chu Qiao. “Burnunuz çok keskinmiş.”

“Gözler kapanınca diğer duyular keskinleşiyor,” dedi kadın gülümseyerek.

O sırada bir davul sesi duyuldu. Köşedeki bir gölge oyunu ekibi sahnesini kurmuştu. Sanatçılar ilk ezgiyi söyler söylemez çocuklar oraya üşüştü, sahnenin önü bir anda ana baba gününe döndü.

Erişteci kadının küçük kızı da sesi duyunca fırlayıp kalabalığa daldı. Chu Qiao kızın yüzünü bile tam göremeden çocuk kalabalığın arasında kaybolmuştu. Ancak çocuk çok küçük ve zayıf olduğu için itilip kakıldı, yere düştü ve ağlamaya başladı.

Kadın durumu fark edip dilsiz kocasına işaret etti. Adam hemen koşup çocuğu kucakladı, gözyaşlarını sildi, eline bir meyve verip tabureye oturttu ve işine geri döndü.

Çocuk hıçkıra hıçkıra ağlıyor, iri siyah gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Chu Qiao bir süre ona baktı ve sordu: “Li Ce, senin çocuğun var mı?”

“Var tabii,” dedi Li Ce ağzı dolu halde. “Su testisi su yolunda kırılır, benim gibi birinin çocuğu olmaz mı?”

Chu Qiao onu duymamış gibi, “Çocuk olmak ne güzel,” dedi dalgın dalgın. “Mutlu olunca gülüyorlar, üzülünce ağlıyorlar. Her şey ne kadar basit ve doğrudan.”

“Sen de öyle olabilirsin,” dedi Li Ce çorbasından bir yudum alarak. “Bak Qiaoqiao, yemek yerken böyle derin mevzulara girme, boğazımda kalıyor.”

Chu Qiao ona ters bir bakış attı. O sırada gölge oyunu ekibi coştu; davullar, ziller çalmaya başladı. Ezgi güzeldi ama Bian Tang lehçesiyle söylendiği için Chu Qiao pek bir şey anlamıyordu. Li Ce ise pürdikkat dinliyordu ama bir süre sonra aniden çayını püskürttü!

Chu Qiao son anda kurtulmuştu ama arkadaki küçük kızın üstü başı çay içinde kaldı. Çocuk şaşkınlıktan ağlamayı bile unuttu.

Li Ce hemen kalkıp çocuğun yüzünü silmeye başladı: “Annen gibi güzel olacağın şimdiden belli, bağışla beni küçük güzel.”

Chu Qiao merakla sordu: “Ne oldu?”

Li Ce elini salladı: “Hiç, hiç önemli değil.”

Küçük kız ise Chu Qiao’nun yanına oturup bembeyaz elini uzattı: “Para ver.”

Chu Qiao şaşırdı: “Para mı?”

Çocuk başını salladı: “Elbisemi kirletti. Yıkatmak için iki kuruş lazım.”

Li Ce eğlenerek sordu: “Parayı ne yapacaksın?”

Çocuk ciddiyetle cevap verdi: “Oyun dinleyeceğim.”

“Qian’er, yaramazlık yapma!” dedi annesi sertçe. “Gel buraya, hanımefendiyi rahatsız etme.”

“Önemli değil,” dedi Li Ce. “Nasılsa karnı tok.”

Chu Qiao günlerdir aç olduğu için erişteleri iştahla yiyordu.

Küçük kız Chu Qiao'ya kanı kaynamış gibi yanına oturdu: "Sen şarkı söylemeyi bilir misin?"

Chu Qiao başını salladı: "Hayır, sen bilir misin?"

"Ben de bilmem," dedi çocuk üzgünce.

"Peki, anlıyor musun söylenenleri?"

"Tabii ki anlıyorum," dedi çocuk hayretle. "Sen anlamıyor musun?"

Chu Qiao "Hayır," deyince çocuk heyecanla anlatmaya başladı: "O zaman ben sana anlatayım. Bu oyun, bir prensle bir güzelin hikâyesini anlatıyor."

Li Ce dudak büktü: "Prens olduğu kesin de, güzel olduğu şüpheli."

"Sen ne anlarsın!" dedi küçük kız. "Prensin yanındaki tabii ki güzel olacak. Bizim saraydaki veliaht prensin sarayı da güzellerle doluymuş. Ben de büyüyünce güzel olup o saraya gideceğim."

Li Ce kahkahayı bastı, başparmağını kaldırdı: "Aferin sana, vizyonun genişmiş. Devam et, arkandayım."

Chu Qiao, Li Ce'ye bir bakış fırlattı.

Küçük kız devam etti: "Bir gün prensin ülkesi yıkılmış; annesi, babası, kardeşleri öldürülmüş. Prens sokaklara düşmüş, orada o güzel kızla tanışmış. Kız onu kurtarmış ve birbirlerine aşık olmuşlar."

Çocuk Chu Qiao'nun gözlerinin içine bakarak ekledi: "O onu çok sevmiş, o da onu. Asla birbirlerine ihanet etmeyeceklerine, birbirlerini terk etmeyeceklerine yemin etmişler."

Çocuğun bakışlarındaki o kutsal ciddiyet Chu Qiao'nun kalbine bir iğne gibi battı; ince bir sızı hissetti.

Gölge oyununun müziği hüzünlü ve boğuk bir hal almıştı.

Küçük kız devam etti: "Ama prens mutlu olamamış, intikam ateşiyle yanıyormuş. Güzel kız da ona yardım etmeye karar vermiş."

Li Ce araya girdi: "Parası yok, ordusu yok, bir kadın nasıl

yardım edecekmiş?”

“Dedim ya, çok güzelmiş,” dedi çocuk sabırsızca. “Güzellik paradır, güzellik silahtır, güzellik koca bir ordudur. Bu yaşa gelmişsin, bunu bile bilmiyorsun.”

Li Ce kahkahalarla gülerken müzik aniden coştu; sanatçının sesi güneşin doğuşu gibi gürleşti.

“Sonra güzel kız bir generalle karşılaşmış. General, prensin düşmanıymış ama o da kıza aşık olmuş. Kızın üzülmesine dayanamıyormuş. O sırada başka bir ülkenin küçük prensi de kıza aşık olmuş ama kız onu sevmiyormuş.”

Çocuk parmağını çaya batırıp masaya dört tane küçük adam çizdi: “Sonra prens bir tuzak kurmuş, kızı generali görüşmeye çağırması için kullanmış. Kız tuzaktan habersizmiş ama general biliyormuş. Yine de gelmiş ve prens tarafından öldürülmüş.”

“Ah!” Chu Qiao’nun yüreği ağzına geldi, içi buz kesti.

Çocuk masadaki adamlardan birini sildi: “Prens ülkesini geri almış, imparator olmuş. Güzel kız çok üzülmüş, imparatoru terk edip küçük prensle gitmiş. İmparator çok kızmış, küçük prensin üzerine ordu göndermiş ve onu da öldürmüş.”

Çocuk bir adamı daha sildi.

“Güzel kız çok hüzünlenmiş; yürümüş, yürümüş, sonunda hastalanıp ölmüş.”

Güzel kız da silindi. Masada tek bir adam kalmıştı. Çocuk fısıldadı: “Ve böylece dünyada koca imparatordan başka kimse kalmamış.”

Li Ce boş gözlerle bakıyordu: “Bitti mi?”

Çocuk sakince, “Bitti,” dedi.

“Bu nasıl oyun böyle?”

Çocuk, “Bu bir trajedi,” dedi.

Chu Qiao ise Li Ce’nin şakalarına gülecek durumda değildi. Masada tek başına kalan o küçük adama bakarken donup kalmıştı. Gece rüzgârı esti, oyun bitti. Sanatçı elinde tepsiyle bahşiş toplamaya çıktı. İzleyenlerin çoğu çocuk olduğu için herkes bir anda dağıldı; geriye bomboş bir sahne ve perdede

elinde kılıcıyla tek başına duran, sanki çok güçlüymüş gibi görünen ama etrafında kimsesi kalmamış o gölge figürü kaldı.

Yemekten sonra sokaklarda dolaşmaya devam ettiler. Çocuğun anlattığı hikâye Chu Qiao'nun moralini bozmuştu; nedenini bilmediği bir keder kalbine çökmüştü.

Yol kalabalıktı; Bian Tang'da her çeşit inanç serbestti. Güler yüzlü Budalar, güzel su tanrıçaları, muskacı rahipler yan yanaydı. Kimse kimsenin inancına karışmıyordu. Chu Qiao'ya yol boyunca bir sürü tahta muskalar, broşürler verdiler.

Yol kenarındaki bir bahar dalı rüzgârla sarsıldı, pembe çiçekler üzerlerine allık gibi döküldü.

Li Ce neşeyle, "Bu ağaç harikaymış, saraya taşıtalım bunu," dedi.

Yoldan geçenler bu gösterişli adamın büyük laflarına şaşkınlıkla baktılar.

"Bak, ileride akrobatlar var!" dedi Li Ce heyecanla. Chu Qiao'yu kolundan tutup koşturdu ama kalabalıktan sahneyi görmek imkânsızdı.

Li Ce'nin gözleri parladı. Koynundan bir tomar gümüş senet çıkarıp yandaki tezgahta bozdurdu; cübbesinin eteğini bakır paralarla doldurdu. Bir basamağa çıkıp bağırdı: "Para dağıtıyorum! Koşun kapın!" Ve paraları havaya savurdu.

İnsanlar önce şaşırdı ama paraların gerçek olduğunu görünce herkes oraya hücum etti. Ortalık bir anda karıştı.

Fırsattan istifade Li Ce, Chu Qiao'yu çekip kalabalığın arasından en ön sıraya daldı. Ama öne geldiklerinde ikisi de donup kaldı; akrobatlar da gösteriyi bırakıp para toplamaya gitmişti. Şimdi koca meydanda sadece ikisi, iki aptal gibi kalakalmışlardı.

— DÖRDÜNCÜ CİLDİN SONU —

5. Cilt

Yanbei'nin Savaş Çığlığı

— 127 —

“Li Ce, Bian Tang ne güzelmiş.” Herkes yerlere saçılan paraları topluyor ama kimse birbiriyle kavga etmiyordu; Chu Qiao öylece kalakalmış, bir anlık dalgınlıkla bu sözler dökülmüştü dudaklarından.

Li Ce gülümsedi, başını iki yana sallayarak, “Fena sayılmaz,” dedi. “Ama sen hep iyi taraflarını görüyorsun. Yine de Büyük Xia’dan daha yaşanılası olduğu kesin.”

Cambaz gösterisini izleyemeyince sokaklarda öylesine dolaşmaya, havadan sudan konuşmaya başladılar. Li Ce yol üstünden bir şeyler satın aldı; ballı şekerlemeler, iri hünnaplar, osmanthus kekleri ve kestanelerle dolu iki kese yaptırdı. Birini Chu Qiao’ya verdi, diğeri kendinde kaldı; bir yandan yürüyor, bir yandan atıştırıyorlardı.

Chu Qiao’nun üzerindeki gerginlik dağılmış, günlerin yorgunluğu yavaş yavaş geri çekilmeye başlamıştı. “Li Ce,” diye sordu aniden. “Biliyorsun değil mi? Büyük Xia her yerde beni arıyor. Şu an dünyanın en çok aranan suçlusuyum.”

“Suçlu mu?” Li Ce bir an duraksadı, sonra kahkahayı bastı. “Bu tabir de pek tazemiş.”

“Peki, beni onlara teslim etmeyecek misin?”

Li Ce tuhaf bir ifadeyle kaşlarını çattı. “Seni Xia’ya mı teslim edeyim? Elime ne geçecek? Üç beş kuruş ödül mü? Hıh, seni yanımda tutup bana eşlik etmeni yeğlerim.”

“Ama,” dedi Chu Qiao başını sallayarak, “er ya da geç Yan Bei’ye dönmem gerekecek.”

“Ah Qiaoqiao, kalbimi kırmak için yer arıyorsun,” dedi Li Ce abartılı bir sitemle başını sallayarak. “Neyse, zaten beni görmek için özel olarak Bian Tang’a gelmediğini biliyorum.”

Chu Qiao uzun bir süre düşündü, sonunda biraz mahcup bir tavırla sordu: “Li Ce, Büyük Xia ile evlilik ittifakı kurman, Yan

Bei'ye düşman olacağın anlamına mı geliyor?"

Li Ce durup Chu Qiao'yu tepeden tırnağa süzdü, sonra derin bir iç çekti. "Qiaoqiao, böyle güzel bir gecede bile bir an olsun Yan Bei'yi, Yan Xun'u unutamıyor musun? Birazcık huzur içinde yaşayamaz mısın?" Chu Qiao sessiz kalınca Li Ce devam etti: "Yan Bei ve Büyük Xia arasındaki savaş sizin meseleniz. Hem ben neden onca yolu tepip Yan Xun'un çadırını tekmelemeye gideyim ki? Adam zaten çok sert, ya beni döverse? Duyduğuma göre Yan Bei platoları çok soğukmuş, rüzgarı da sertmiş; oradaki kadınların teni rüzgardan kıpkırmızı olur, kabalaşırmış. Çıkarım olmayan işe elimi sürmem ben."

Rüzgar, incecik ipek kollarını bir kelebeğin kanat çırpışı gibi bileklerine değdiriyordu. Chu Qiao hafifçe gülümsedi, Li Ce'ye bakıp aniden, "Li Ce, seni hiçbir zaman tam olarak çözemesem de kötü biri olduğunu düşünmüyorum," dedi.

Li Ce hafifçe burnundan soludu, çenesini dikleştirerek, "Bendeniz veliaht prensim; dışım altın gümüş, içim ipek kumaş. Öyle hemencecik çözülürsem karizmam çizilmez mi?" Sözünü bitirir bitirmez ona doğru sokuldu, muzipçe gülümseyerek, "Qiaoqiao, seni çözmem için sana bir fırsat vereyim mi, ne dersin?" dedi.

Chu Qiao dudak büktü. "O fırsat sende kalsın."

"Ah," diye iç geçirdi adam. "İncelikten anlamayan kadınlar..."

Yol üstünde balık satan bir tezgahın önünden geçerken Chu Qiao duraksadı, merakla eğilip baktı. Büyük bir su küpünün içinde, kuyrukları gün batımı kırmızısı gibi parlayan altın balıkları yüzüyordu; narin ve sevimliydiler.

Chu Qiao balık beslemekten anlardı. Hayvanları hep sevmişti; bir zamanlar bir köpek beslemeyi çok istemişti ama ordudayken buna vakti yoktu, üstelik yatakhanede de yasaktı. Bu yüzden gizlice birkaç tropikal balık beslemişti. Sonradan oda arkadaşı fark etse de ses çıkarmamış, o da bu alışkanlığını sürdürmüştü. Ancak aradan geçen bunca yılda hayatta kalmak bile bu kadar zorken, balık besleyecek dermanı kalmamıştı.

Li Ce onun ilgisini fark edince hemen parayı bastırıp balıkları

aldı. Tezgah sahibi bu kadar cömert bir müşteriyle nadir karşılaştığı için balıkları koymaları için yanlarında porselen bir kavanoz hediye etti.

Vakit epey geç olmuştu. Chu Qiao'nun ağır yaraları henüz tam iyileşmediğinden üzerine bir bitkinlik çökmüştü; dönmeye karar verdiler.

Göl kenarına vardıklarında atlar hâlâ keyifle otluyordu. Birkaç çocuk kenara çömelmiş, birkaç kez dizginlere uzanmaya yeltenmişti; belli ki atları çalmak istiyorlardı ama çifte yemekten korkup tereddüt ediyorlardı. Sahiplerinin geldiğini görünce hemen dağıldılar.

Chu Qiao ve Li Ce atlara bindiler; yanlarında bir kavanoz altın balığı olduğu için ana caddede ağır ağır ilerliyorlardı.

Chu Qiao aniden tuhaf bir hisse kapıldı; Büyük Xia'da Li Ce ile dost mu düşman mı olduklarını bilemedikleri o günleri hatırladı. Sanki her şey bir önceki hayatında yaşanmış gibi geliyordu. Gerçekten de Yan Xun'un bir zamanlar dediği gibi; Zhenhuang Şehri devasa bir hapishane gibiydi, ruhsuzdu; oraya giren her şey zamanla çürüyüp kokuyordu.

Yan Xun... Kim bilir şimdi neredeydi? Liu Xi kılığına girip Datong'un Xianyang'daki servetine el koymuştu; muhtemelen Güney Sınırı üzerinden o malları Yan Bei'ye ulaştırmayı planlıyordu. Şimdi de Büyük Xia'ya isyan edip Bian Tang'a sığınma bahanesini kullandıklarına göre, Yan Xun'un neden Liu Xi kılığına girdiğini anlamak zor değildi. Görünen o ki yolu mutlaka Bian Tang'dan geçecekti; ama bunun altında yatan diğer sebep ve amaçlar neydi, orasını Chu Qiao da bilmiyordu.

Nöbetçi gongunun sesi yaklaşıyordu, Chu Qiao'nun bilinci iyice bulanmaya başladı. O gün atlı çete suikastçılarının zehrine maruz kaldığından beri uykusu iyice ağırlaşmıştı. Atın üzerinde oturduğu yerde vücudu gevşedi, alnı Li Ce'nin sırtına dayandı ve oracıkta derin bir uykuya daldı.

Önde oturan adam bir an duraksadı, şaşkınlıkla arkasına döndüğünde Chu Qiao'nun alnının omzuna yaslandığını gördü; nefesi hafif ve düzenliydi. Gerçekten de uyuyakalmıştı.

Gece rüzgarı esti, saçlarının arasındaki manolya çiçeğinin kokusu dalga dalga yayıldı. Li Ce'nin yüzünde her zamanki o alaycı, umursamaz ifadeden eser kalmamıştı. Sadece sessizce Chu Qiao'ya baktı; dizginleri çekmeden atın kendi kendine ilerlemesine izin verdi.

Bian Tang çiçekler ülkesiydi; yolun iki yanı çiçek açmış ağaçlarla doluydu. Hafif bir rüzgar estiğinde dökülen taç yapraklar uçuşan kelebeklere benziyordu. Chu Qiao'nun uçuk sarı ipek elbisesi rüzgarda dalgalanıyor, bu çiçek yağmurunun içinde bir orman perisini andırıyordu.

At hafifçe tökezleyince Chu Qiao'nun kaşları çatıldı, gövdesi sarsıldı ve istemsizce arkaya doğru devrilmeye başladı.

Li Ce çevik bir hareketle onu belinden yakaladı. Ardından, dövüş sanatlarından anlamadığı sanılan bu adam aniden eyerin üzerinde dönüverdi; bir eliyle eyere bastırıp havaya sıçradı ve bir sonraki saniye atın önünden arkasına geçiverdi. Kollarını Chu Qiao'nun beline doladı ve onun kendi göğsüne yaslanarak uyumaya devam etmesini sağladı.

Gece rüzgarı ağaçlardaki yağmur damlalarını silkeledi; binlerce çiçek yaprağıyla birlikte damlalar da üzerlerine döküldü.

"Bian Tang'da huzur bozulmak üzere," dedi Li Ce derin bir iç çekerek. Sonra hafifçe gülümsedi; bu gülümsemede ne bir neşe ne de bir rahatlık vardı, sanki sadece bu şekilde konuşmaya alışmış gibiydi. "İyileştiğin zaman seni o eski sevdalına göndereceğim. Bu dünyada huzur dolu bir yer mi var sanki? Seni küçük budala."

Ay ışığı yere kırağı gibi, sis gibi serilmişti; devasa Jinwu Sarayı yavaş yavaş ufukta belirdi. Uyandığında vakit epey ilerlemişti. Qiu Sui adındaki küçük hizmetçi kız yine alçak bir tabureye oturmuş onu bekliyordu. Chu Qiao'nun gözlerini açtığını görünce neşeyle gülümsedi ve hemen bir kase çay getirip, "Uyandınız mı? Su ister misiniz?" diye sordu.

Chu Qiao başını salladı. Küçük hizmetçi devam etti: "Hekimler dışarıda nabzınızı ölçmek için bekliyorlar. Veliaht Prens hazretleri tembihledi; uyandığınızda hemen içeri

girmelerini söyledi.”

Chu Qiao kısa bir hazırlık yaptı; hizmetçi kızın saçlarını abartılı bir şekilde yapma teklifini geri çevirip saçını sade bir topuzla topladı. O, gösterişli hayatların insanı değildi, hiçbir zaman da rahat yüzü görmemişti. Şimdi ise yüzünü yıkarken bile etrafını saran on küsur kişilik kalabalığı görünce ister istemez afalladı. İçgüdüsel olarak yardım almayı reddettikten sonra, yirmiyi aşkın saray hekiminin birer birer içeri girip nabzını kontrol etmesini izledi.

Küçük hizmetçi koca bir masayı donattı; çorbalar, tatlılar, etli ve sebzeli yemekler derken otuzdan fazla çeşit vardı. Masanın iki yanında birer hizmetçi diz çökmüştü; Chu Qiao’nun elini sürmesine bile gerek kalmıyordu. Hekimler nabzına bakarken, hizmetçiler de ona yemek yediriyordu. Her lokmada onun gözünün içine bakıyorlardı; başını sallarsa lokmayı ağzına uzatıyor, reddederse hemen başka bir tabağa geçiyorlardı. Chu Qiao sürekli "hayır" demeye utandığı için, yemek bittiğinde midesi şişkinlikten rahatsız edecek raddeye gelmişti.

Nihayet muayene bittiğinde, yirmi küsur yaşlı adam topluca yan salona geçip tedavi planını tartışmaya başladılar.

O sırada dışarıdan gelen bir çekiç ve inşaat sesi duyuldu. Chu Qiao, “Dışarıda ne yapıyorlar?” diye sordu.

Hizmetçilerin başı olduğu belli olan Qiu Sui şakıyarak cevap verdi: “Havuz inşa ediyorlar efendim.”

Havuz tam Chu Qiao’nun penceresinin altındaydı. Merakla sordu: “Neden havuz yapıyorlar? Eskisine ne olmuş?”

“Eski havuz çok alçaktı. Prens hazretleri buraya bir su çarkı kurulmasını ve taze suyla dolan yüksek bir havuz yapılmasını emretti. Sizin dün getirdiğiniz altın balıklarını orada besleyecekmişsiniz.”

Chu Qiao donup kaldı; pencereye yaklaştığında dışarıda yaklaşık iki yüz kadar adamın kan ter içinde çalıştığını gördü. Gürültü çıkarmamaya çalışıyorlar, parçaları başka yerde birleştirip buraya dikkatlice taşıyorlardı. Onca insanın, beş para etmez birkaç altın balığı için bu kadar uğraştığını duyunca Chu

Qiao şaşkınlıktan ne diyeceğini bilemedi. Bian Tang'ın zengin olduğunu duymuştu ama hanedanın bu derece müsrif olabileceğini tahmin etmemişti.

Burada zaten birkaç günden fazla kalmayacaktı; Li Ce'nin bu yaptıkları onu mahcup etmişti.

Arkasını dönüp sordu: "Veliaht Prens nerede?"

"Sabah divanından sonra saraya dönmedi efendim."

Chu Qiao başıyla onayladı. Dün gece nasıl döndüğünü bile hatırlamıyordu; anlaşılan vücudunda gerçekten ciddi bir sorun vardı. Nasıl olsa Bian Tang'da kalıp Yan Xun'u arayacaktı, o vakte kadar sağlığını düzeltmesi en iyisiydi. Bunu düşünerek yavaşça sedire oturdu.

"Hanımefendi, siz Büyük Xia'dan mı geliyorsunuz?"

Chu Qiao başını kaldırıp, "Bunu kimden duydun?" diye sordu.

"Muhafız Komutanı Tie'den duydum. Sizi saraya Prens hazretleriyle birlikte o getirmişti. Sizin Büyük Xia'dan asil bir hanım olduğunuzu, size çok iyi bakmamız gerektiğini söyledi."

"Anlıyorum."

"Ben de sizi prensin yeni eşlerinden biri sanmıştım! Ama dün gece Prens hazretleri sizin sadece arkadaşı olduğunuzu özellikle belirtti. Doğrusunu isterseniz, siz Prens hazretlerinin ilk kadın arkadaşısınız."

Küçük hizmetçi, Chu Qiao'nun uysal tavrından cesaret alarak bir yandan yelpaze sallıyor, bir yandan da konuşmaya devam ediyordu: "Prens size gerçekten çok değer veriyor. Hiçbir hanımına bu kadar iyi davrandığını görmemiştim."

"Prensin çok mu eşi var?"

Qiu Sui cevap verdi: "Evet, tüm Qiuhua Sarayı, Changqing Sarayı ve Qiushui Köşkü onlarla dolu... Sayısını ben bile tam bilmiyorum, yani çok ama çok fazlalar."

"Öyle mi," dedi Chu Qiao başını sallayarak. "Söylentiler boşuna değilmiş."

Küçük hizmetçi kıkırdayarak, "Prens sadece eğlenmeyi ve gezmeyi sever. Biz onu çok severiz; veliaht prens olmasına

rağmen biz küçük hizmetçilere karşı çok naziktir, hiç kibir yapmaz," dedi.

O sırada içeri başka bir hizmetçi girip, "Hanımefendi, Leydi Hong Luan geldiler, dışarıda bekliyorlar. Sizinle görüşmek istiyorlarmış," dedi.

Chu Qiao şaşırırken Qiu Sui hemen atıldı: "Leydi Hong Luan, prensin saraya yeni getirdiği hanımlardan biridir; Huaisong'dan gönderilen bir dansçıdır kendisi."

Chu Qiao bu kadının neden geldiğini tahmin edebiliyordu. Soğuk bir sesle sordu: "Onunla görüşmek zorunda mıyım?"

Qiu Sui, "Elbette hayır," dedi. "Prens giderken tembihledi; eğer istemezseniz kimsenin sizi rahatsız etmesine izin yok."

"Güzel," dedi Chu Qiao. "O zaman Leydi Hong Luan'a iletin; ağır hastayım, kimseyi kabul edemiyorum. Ziyareti için teşekkürlerimi sunun."

Hizmetçi dışarı çıktı.

Yarım gün bile geçmeden on küsur "leydi" daha ziyarete geldi; aralarında soylu ailelerden gelen hanımlar da vardı. Anlaşılan Li Ce'nin o hovarda şöhreti boşuna değildi. Bu kadar çok kadın varken, Li Ce'nin onların isimlerini hatırlayıp hatırlamadığından şüphe ediyordu.

Öğleden sonra hava iyice ısındı. Chu Qiao'nun üzerine yine bir uyku çökmüştü. Qiu Sui bir kase buzu kırıp içine kiraz ve kavun eklemiş, tam Chu Qiao'ya verecekken biri daha geldi: Tangguo Leydisi, Chu Qiao'yu görmek istiyordu.

— 128 —

Chu Qiao tam yine kabul etmeyecekti ki, Qiu Sui dehşet içinde kekeleyerek araya girdi: “Hanımefendi, Tangguo Leydisi demek... İmparatoriçe demektir!”

Fengyuan Sarayı, İmparatoriçe’nin ikametgahıydı. Chu Qiao yan salonda yarım saattir oturuyordu ama İmparatoriçe’den hâlâ bir ses çıkmamıştı. Uykusu o kadar ağırdı ki gözlerini açık tutmakta zorlanıyordu; bir yandan dik oturmaya çalışıyor, bir yandan da içinden lanet okuyordu. Bu zehir vücuduna doğrudan bir zarar vermiyor gibiydi ama zihnini ve enerjisini sömürüyor, onu sürekli uykuya itiyordu. Li Ce’nin bunu iyileştirip iyileştiremeyeceğini merak ediyordu.

Kim bilir ne kadar daha bekledikten sonra bir saray görevlisi dışarı çıkıp İmparatoriçe’nin bugün kendini iyi hissetmediğini, Chu Qiao’nun dönebileceğini söyledi.

Chu Qiao’nun içindeki öfke kabarsa da haddini bilerek nezaketle selam verdi ve ağır adımlarla dışarı çıktı.

Biliyordu ki İmparatoriçe içeriden bir yerden onu gözlemişti. Şu an Bian Tang topraklarındaydı ve sağlığı yerinde değildi; çatışmaya girmek akıl kârı olmazdı.

Kapıdan çıkar çıkmaz bir esneme tuttu ama tam o sırada önünde bir karaltı belirdi. Chu Qiao irkilerek baktığında, karşısında uykulu gözlerle duran Li Ce’yi gördü.

Uykusu bir nebze dağılan Chu Qiao şaşkınlıkla sordu: “Deminden beri kapıda çömelmiş miydin?”

Li Ce esneyerek cevap verdi: “Annemin seni sorguya çektiğini duyunca ne konuşuyorsunuz diye dinlemeye geldim.”

Chu Qiao şaşırdı. “İçeri girip dinleseydin ya?”

“İçerisi sıcaktı,” dedi Li Ce uyduruk bir bahane sunarak. Sonra kaşlarını kaldırdı. “Birbirinize girersiniz diye korktum; burada bekleyeyim ki kavga çıkarsa hemen araya girip sizi ayırayım

dedim.”

Chu Qiao imalı bir tavırla, “Annenin huyu o kadar mı kötü?” diye sordu.

“Yaşlı kadınların kendilerine has tuhaflıkları olur,” dedi Li Ce her zamanki ciddiyetsizliğiyle. “Üstelik bana her zaman gıcık olmuştur; hırsını senden çıkarmaya kalkması işten bile değil.”

Chu Qiao onunla laf dalaşına girmeden yürümeye devam etti. “Çok uykum var, gidip yatacağım.”

Li Ce hemen peşine takıldı. “Ne tesadüf, benim de uykum var. Beraber uyuyalım o zaman.”

Chu Qiao arkasına dönüp yumruğunu gösterdi. “Canına susayan varsa buyursun gelsin.”

Li Ce kahkahayı bastı. “Hayatımda en az korktuğum şey bir kadının tehdididir.”

Tam o sırada genç bir muhafız koşarak geldi ve Li Ce’ye seslendi: “Prens hazretleri! Bakan He’nin kızı saraya geldi, Dördüncü Prenses’i ziyaret ediyor.”

Li Ce’nin gözleri anında parladı. Chu Qiao’ya veda ederken, “Qiaoqiao, çok önemli bir işim çıktı, sana eşlik edemeyeceğim!” diye bağırdı.

Ardından muhafızın peşine takılıp aceleyle uzaklaştı.

Önemli bir iş mi? Chu Qiao kendi kendine gülümsedi. Böylesi daha iyiydi; böyle bir adamla vakit geçirirken ileride başını ağrıtacak karmaşık duygulara kapılma endişesi taşımasına gerek kalmıyordu.

Küçük bir tahtırevana bindi ve oturur oturmaz derin bir uykuya daldı.

Gece yarısı şiddetli bir ağlama sesiyle uyandı. Chu Qiao el yordamıyla yataktan kalktı, üzerine beyaz pamuklu bir sabahlık geçirip Qiu Sui’ye seslendi.

Dış odada kalan Qiu Sui de belli ki uyumamıştı; hemen içeri girip, “Hanımefendi uyandı mı? Önemli bir şey yok, dışarıdaki Leydi Hong Luan. Onu göndermeleri için adam yolladım bile,” dedi.

Chu Qiao merakla sordu: “Ne olmuş?”

“Siz öğleden sonra dönerken, Leydi Hong Luan ve kız kardeşi Leydi Qiuhe yolda sizin tahtırevanınıza rastlamışlar. Leydi Qiuhe mahsus adamlarına tahtırevanı ittirmiş, az kalsın sizi göle döküyorlarmış. Muhafız Tie bunu görmüş ve Prense yetiştirmiş. Prens de Leydi Qiuhe’yi zindana attırmış. Şimdi Leydi Hong Luan gelmiş, merhamet etmeniz için ağlayıp duruyor. Ama bu iş sizi aşar, bu bulanık suya girmeye hiç gerek yok. Ben şimdi onu gönderirim.”

Anlaşılan bu kadınlar onu bir rakip olarak görmeye başlamıştı. Klasik harem çekişmeleri... Chu Qiao bunu pek umursamadı ama içten içe ürperdi; zehir etkisini iyice artırmış olmalıydı, birileri tahtırevanını sarsarken bile ruhu duymamıştı. Bu büyük bir ihmalkarlıktı.

Ertesi sabah uyandığında göl kenarındaki havuz tamamlanmıştı. Birkaç altın balığı, servet dökülerek yapılan bu yüksek havuzda keyifle yüzüyordu. Chu Qiao pencere kenarına oturdu, elini suyun içine sokup hafifçe dalgalandırdı.

Dışarıda hizmetçilerin fısıldaştığını duydu. Chu Qiao’nun kulakları çok keskindi; konuşanların Qiu Sui ve Zi Chan adındaki diğer hizmetçi olduğunu anladı.

Qiu Sui, “Haddini hiç bilmiyorlar,” diyordu. “Bu sarayda kaç tane leydi var; böyle davrananlar er ya da geç başlarını yakarlar.”

Zi Chan iç çekti. “Prensi kolayca kandırabileceklerini sandılar herhalde! Bak ne oldu şimdi; Huaisong’dan gelen dansçıların kimi öldü, kimi yaralandı, bir tane bile kalmadı.”

“Teyzemden duymadın mı? Prens, Büyük Xia ile ittifak kurarak Huaisong’u dışlamak istiyormuş. O dansçıların zaten ömrü uzun olmayacaktı, işte vakti geldi.”

“Aaa? Huaisong ile savaşa mı gireceğiz?”

“Bilmiyorum ama geçenlerde Kaplan Dağı tarafında yine çatışma çıkmış. Küçük çaplıymış ama çok kişi ölmüş diyorlar. Kral Luo ordusuyla dönmüş, yakında başkente varır.”

“Prens bu sefer gerçekten kızdı, onu hiç böyle öfkeli

görmemiştim! Leydi Hong Luan'ın bu sefer kurtuluşu yok gibi. Ah, herkes prensin bu hanıma ne kadar değer verdiğini görüyor da bir tek o hanım görmüyor."

Bian Tang geçenlerde Huaisong ile savaşa mı girmişti? Chu Qiao kaşlarını çattı. Demek bu yüzden Büyük Xia ile evlilik ittifakı yoluna gitmişlerdi. Li Ce dışarıdan uyumlu ve şamatacı görünse de sonuçta bir veliaht prensti; onu hafife almamak gerekiyordu.

Gece yarısı olmuştu; bembeyaz ay ışığı oymalı pencerelerden süzülüp sedirin üzerine dökülüyordu. Chu Qiao inci beyazı ince bir elbise giymişti; siyah saçları sedire yayılmış, hafif çatık kaşlarıyla yavaşça gözlerini açmıştı. Pencerenin dışındaki suyun pırıltısı ay ışığıyla birleşince, ona dünyevi olmayan, masalsı bir hava katıyordu.

Gündüz çok uyuduğu için gece uykusu kaçmıştı.

Chu Qiao ayağa kalktı, hizmetçileri uyandırmadan pencereyi hafifçe araladı. Tam pencerenin önündeki bir begonvil ağacı tüm görkemiyle çiçek açmıştı; dalları birer kızıl bulut gibi gece rüzgarında sallanıyordu. Parmağıyla bir çiçeğe dokundu; kızıl taç yapraklar dökülüp geniş kollu elbisesinin üzerine saçıldı.

İlerideki havuzun üzerinde saray görevlileri küçük bir kayıkla ilerliyor, hüzünlü bir flüt sesi boş vadilerden geliyormuş gibi yankılanıyordu. Chu Qiao pencere kenarında durmuş, sanki yanlışlıkla periler diyarına düşmüş bir yabancı gibiydi. Dışarıdaki hizmetçileri rahatsız etmek istemediği için eteklerini topladı, inci işlemeli yumuşak pabuçlarıyla ağaç dallarına basıp çevik bir hareketle ikinci kattan aşağı süzüldü ve yere sessizce indi.

Begonvilin toprağı hâlâ tazeydi, belli ki başka bir yerden yeni nakledilmişti. Sokakta dolaşırken Li Ce'nin o ağacı saraya getirteceğim dediği anı hatırladı; gerçekten de yapmıştı.

Chu Qiao'nun kalbinde garip bir kıpırtı oldu; sanki içindeki bir durgun su dalgalanacakmış gibi korkup bakışlarını başka yöne çevirdi.

Yaz sonuydu; geceleri gündüzün o boğucu sıcağından eser kalmamış, hafif bir serinlik çökmüştü. Chu Qiao eteklerini tutup

havuzun etrafındaki abanoz köprüde ağır ağır yürüdü. Havuzdan esen rüzgar elbisesini hışırdatıyordu. Gökyüzü uçsuz bucaksızdı, yıldızlar seyrekti; bulutların arasından süzülen hilal, saray binalarının arasında süzülüyor, yere bembeyaz bir ışık saçıyordu.

Chu Qiao'nun yüzünde huzurlu bir ifade vardı; çok uzun zamandır bu kadar dingin hissetmemişti. Gece rüzgarı yüzünü okşarken kendini bir rüyadaymış gibi hissediyordu. Tam o sırada bir balık sudan sıçrayıp durgun yüzeyi bozdu; yayılan halkalar sessizliği daha da derinleştirdi.

Etrafta kimsecikler yoktu. Chu Qiao köprünün üzerine oturdu, ellerini abanoz korkuluklara dayayıp göldeki hafif dalgalanmaları izledi; başını ahşabın dokusuna yasladı.

Ne zamandır bu kadar sessiz kalmamıştı? Bu Bian Tang yolculuğu sanki üzerindeki tüm o vahşeti ve yorgunluğu silip atmıştı. Bu huzurlu doğa, yaz çiçekleri, kıvrımlı çatılar... Hepsi de güneyin o eşsiz ruhunu yansıtıyordu. Nihayet derin bir nefes alıp kendine şunları söyleyebilirdi: Burası Zhenhuang değil, Büyük Xia değil. Katliamlardan, takiplerden uzaktasın; şimdilik güvendesin, biraz soluklanabilirsin.

Sekiz yıl olmuştu. Dile getirmese de, ne kadar güçlü durmaya çalışsa da, sonunda o da yorulmuştu.

Acaba Yan Bei'nin rüzgarı da burası kadar ılık mıydı?

Bunu düşününce Chu Qiao hafifçe gülümsedi.

Nasıl olabilirdi ki? Yan Bei yılın büyük bölümünde kar altındaydı, rüzgarı kemik dondururdu; sadece Huihui Dağı civarında at koşturulabilecek yeşil vadiler vardı. Yan Xun'un anlattığına göre, Minxi Dağı'nda Yan Bei'nin perileri yaşarmış; onlar Yan Bei halkını koruyan tanrıçalarmış. Ömürleri boyunca en soğuk zirvelerde durur, o engin ve cesur bakışlarıyla aşağıdaki fanileri izlerlermiş. Sürekli gökyüzüyle savaşır, güneşin sıcaklığını koparıp halklarına bahşederlermiş.

Yan Bei, Yan Bei... Tanrıları bile şefkatli birer savaşçı olan o topraklar; her karışında halkın afetlere, zulme ve kılıç darbelerine karşı verdiği mücadelenin kanı ve gözyaşı vardı. Kemiklerin üzerinde yeniden doğan bir milletti onlar; her çiçeğin

kökünde yurdunu savunan askerlerin kanı, her esintide özgürlük uğruna can verenlerin ruhu vardı.

İşte Yan Bei buydu; acılarla dolu ama asla boyun eğmeyen bir toprak parçası.

O yüksek otlu platoları hiç kendi gözüyle görmemişti. Sadece başkalarından defalarca dinlemişti. O karanlık, dayanılmaz, insan yerine konmadıkları günlerde Yan Bei'den, oradaki karlı dağlardan ve bozkırlardan bahsetmek; o ve Yan Xun için en büyük teselliydi. Karanlık köşelere büzülüp yaban atlarını ve gürleyen nehirleri hayal ederlerdi; sanki dondurucu bir kış gecesinde devasa bir umut ışığı görmüş gibi olurlarlar. Bunu yaşamayan biri, o birbirine tutunma duygusunu asla anlayamazdı.

O nefes kesen, mide bulandıran, insanı delirten imparatorluk şehrinde; onlar tüyleri dökülmüş iki küçük kurt yavrusu gibiydiler. Sırt sırta vermiş, henüz gelişmemiş pençelerini uzatmışlardı. Etraflarında sığınacak bir duvar, ısınacak bir parça kömür yoktu; sadece birbirlerine yaslanabilir, birbirlerinin bakışlarından ve vücut ısısından hayatta kalma cesareti alabilirlerdi.

Onlar birbirinden ayrılmaz silah arkadaşları, sarsılmaz müttefikler ve her şeyden öte, birbirini terk edemeyen birer aileydiler. Bu karmaşık duygu, basit bir kadın-erkek aşkını çoktan aşmış; kemiklerine, kanlarına işlemiş, vücutlarının bir parçası haline gelmişti.

Çoğu zaman Chu Qiao'nun "genç kızlık" meselelerini düşünecek vakti olmamıştı. Bu kısa ömrü hep koşmakla, savaşmakla ve ince hesaplar yapmakla geçmişti; bu yüzden birçok duyguyu derinlere gömmüştü.

O mantıklı bir insandı; her zaman ne istediğini, neye bulaşmaması gerektiğini, geleceğin neler getireceğini bilirdi. Bu yüzden her adımı planlıydı, hata yapmazdı. Belki bu karakteri sıkıcı, boğucu veya renksizdi ama o böyle biriydi işte.

Chu Qiao yavaşça gözlerini kapattı, derin bir nefes aldı. O geliyordu; uzaktan esen rüzgarın kokusunu alabiliyordu.

Biliyordu ki bu rüzgar, onun özlemini taşıyordu.

“Daha ne kadar orada tek başına oturmayı planlıyorsun?”

Chu Qiao irkilerek arkasına döndü. Li Ce, üzerinde fıstık yeşili bir kaftan, beli gevşekçe bağlanmış, göğsü yarıya kadar açık bir halde duruyordu. Saçlarını arkadan bir ipek şeritle tutturmuştu; favorileri rüzgarda uçuşuyor, gözleri ay ışığında hafifçe kısılmış bir halde Mart ayı söğütlerini andırıyordu; tıpkı uykulu bir tilki gibiydi. Chu Qiao’ya muzipçe bakıp uzun parmaklarıyla ağzını kapatarak hafifçe esnedi.

— 129 —

Chu Qiao hafifçe kaşlarını çattı. “Ne zamandır oradasın?”

“Birazcık oldu,” dedi Li Ce sallanarak yanına gelip yanına çökerken. Gümüş bir matara uzattı. “İçer misin?”

Chu Qiao başını salladı. “Asla içki içmem.”

Li Ce omuz silkti. “Hayatın da pek tatsızmış.”

“Gecenin yarısında uyumayıp beni aşağılamaya mı geldin?”

Li Ce bir yudum içti. İçkiye pek dayanıklı olmadığı belliydi; birkaç yudumda yanakları kızarmaya başlamıştı. Bakışlarını Chu Qiao’nun üzerinde gezdirdi, sonra gölün ortasındaki küçük bir adayı işaret etti: “O ağacın kaç yaşında olduğunu biliyor musun?”

Chu Qiao şaşırdı; aniden konunun buraya gelmesini beklemiyordu.

Li Ce kendi sorusuna yine kendi cevap verdi: “Dört yüz yıldan fazla. Şaşırdın değil mi? Büyük Xia’nın tarihinden bile eski.” Sonra abanoz köprünün kenarındaki küçük bir çiçeği gösterdi: “Peki bu çiçeğin adını biliyor musun?”

Çiçek uçuk mor renkliydi, yaprakları küçücüktü; rüzgarda her an uçup gidecekmiş gibi sallanıyordu.

“Adı Geceçehresi. Gece yarısı açar, şafak vakti solar. Ömründe sadece bir kez açar; topu topu birkaç saatlik bir ömür için koca bir yılın geçmesini bekler.”

Gümüş mataranın üzerindeki ince işlemeler, o Geceçehresi çiçeğine çok benziyordu. Li Ce matarasından bir yudum daha alıp Chu Qiao’ya döndü ve gülümsedi: “Qiaoqiao, hayat kısa; sabah çiyi, akşam çiçeği misali. Bir bakmışsın saçlarına aklar düşmüş. Tadını çıkarabildiğin anın kıymetini bil, bu güzel zamanları heba etme.”

Chu Qiao başını yavaşça iki yana salladı, sesi alçaktı: “Ama seçme şansım olsaydı, ömür boyu sıradan bir ağaç olmaktansa, o

Geceçehresi gibi bir an parlayıp sönmeyi yeğlerdim.”

“Heh,” diye güldü Li Ce alayla. “Her varlığın kendine has bir yaşama biçimi vardır. Geceçehresi, koca ağaca 'sıradan' diye güler, onun göz kamaştıramadığını sanır. Ama bilmez ki, asıl büyüklük o kadar uzun süre ayakta kalabilmektir. Yıllara meydan okumak, fırtınadan zarar görmeden çıkmak başlı başına bir kudrettir. Geçen yılların o vakur güzelliğini, bir günlük ömrü olan canlılar nereden bilsin?”

Chu Qiao başını çevirip baktığında Li Ce’nin gözlerinin parladığını, gülümsemesinin ne kadar vakur olduğunu gördü; bakışları bir an donakaldı. Ciddi bir sesle sordu: “Peki ya sen? Bir anlık ihtişamı mı yoksa yılların o vakur güzelliğini mi istersin?”

“Ben mi?” Li Ce’nin gülümsemesi daha da yayıldı. “Benim hırsım biraz büyüktür; hem koca bir ağaç gibi asırlar boyu sürmek isterim, hem de her anım o Geceçehresi gibi göz alıcı olsun isterim, haha!”

Chu Qiao hafifçe başını salladı, mırıldandı: “Gün bugündür, gönül dilediğince sürmeli sefayı, kadeh boş kalıp küstürmemeli ayı.”

“Güzel dize!” Li Ce güldü, matarasını kafasına dikti. “Qiaoqiao’nun bir şair olduğunu bilmezdim.”

Chu Qiao sadece gülümsedi, itiraz etmedi.

“Qiaoqiao, bir şey söyleyeceğim ama bilmem söylesem mi?”

Chu Qiao hafifçe gülümsedi. “Eğer beni dostun olarak görüyorsan, çekinmeden söyleyebilirsin.”

Bu geceki Li Ce her zamankinden çok farklıydı. Konuşmalarında yine o şakacı tavır olsa da, ay ışığı altında çiçeklerin arasında böyle sakin otururken, sesindeki o saçma sapan tını gitmiş, yerine duru bir huzur gelmişti. Hafif rüzgar ikisinin kollarını birbirine değdiriyor, inci beyazı eteklerle fıstık yeşili kaftan birbirine dolanarak yumuşak bir görüntü oluşturuyordu.

Chu Qiao şakağındaki bir tutam saçı kulağının arkasına itti. Li Ce ona bakarken gözlerindeki ifade ciddileşti.

“Büyük Xia şu an karışık; derebeyleri pusuda bekliyor, isyanlar kol geziyor. Ama kökleri o kadar derin ki, yüzyıllık bir çınarın gövdesi sarsılsa da devrilmesi zordur. Dümeni sağlam tutarlarsa fırtınayı atlatmaları işten bile değil. Öte yandan Yan Bei yönetimi... Dışarıdan bakınca keskin bir kılıç gibi görünüyorlar, Xia’yı başkent değiştirmeye bile zorladılar. Ama içleri huzursuz, iktidar kavgası çok fazla. Kuzeyde Quanrong göz dikmiş, güneyde Xia pusuda. Üstelik hiçbir devlet onları meşru kabul etmiyor. Akıntıya karşı kürek çekiyorlar; en ufak bir hatada alabora olmaları kaçınılmaz.” Bunları söyledikten sonra Li Ce aniden gülümsedi, elini uzatıp o Geceçehresi çiçeğini kökünden koparıverdi: “Yan Bei ve Büyük Xia; tıpkı bu çiçekle o koca ağaç gibidir. Karanlık geçicidir; şafak söktüğünde kimin ayakta kalacağı, kimin solacağı hemen belli olur.”

Bir rüzgar esti, koparılan mor çiçek rüzgarla uçup gölün sularına karıştı.

Chu Qiao, Li Ce’ye bakarken sanki aralarına bir sis perdesi inmiş gibi hissetti; onu göremiyor, çözemiyordu.

Çok uzun zaman sonra Chu Qiao, Li Ce’nin bu sözlerini Yan Xun’a anlatacaktı. Adam o sırada atının üzerindeydi; Yan Bei’nin sert rüzgarı yüzünü yalıyor, ince kar taneleri saçlarına düşüyordu. Yan Xun bu sözleri duyduğunda şaşırmamış, sadece sessiz kalmıştı. Uzun bir süre sonra boğuk bir sesle, “Eğer öyleyse, bırakalım da bu gece hiç bitmesin,” diyecekti.

O zamanlar Yan Xun’un ne demek istediğini anlamamıştı; sadece Li Ce’nin Yan Xun’u hiç tanımadığını düşünmüştü. Büyük Xia gerçekten de bin yıllık bir ağaçtı, kökleri tüm Hongchuan Ovası’na yayılmıştı. Ama bu büyüklüğünün yanı sıra çok fazla dalı ve yaprağı vardı; o dalların besine, suya, güneşe ihtiyacı vardı. Hepsi de ağacın köklerini emen birer parazit gibiydi.

Yan Bei ise zayıf görünse de Geceçehresi gibi inatçı bir yaşam enerjisine sahipti; bir karış toprak bulsa oradan fışkırırdı. İster dondurucu kış olsun ister kavurucu yaz, sessizce bekler, vaktini kollardı. Yan Xun gibi bir adam, sonunun gelmesini, küle dönmeyi bekleyerek şafağın sökmesini mi izleyecekti yani?

Ama bunlar çok sonranın meseleleriydi. Soğuk ay ışığı altındaki Chu Qiao, Li Ce'ye bakarken onu hiçbir zaman tam olarak anlayamadığını fark etti. O dünyayı alaya alan, kural tanımaz maskesinin altında çok derin şeyler gizliydi; bin kulaçlık karanlık bir kuyu gibiydi, dibi görünmüyordu. Ve az önce o adam, kalbinin kapısını bir anlığına aralamış, Chu Qiao'nun gölgesinin içeri sızmasına izin vermişti.

Alçak sesle sordu: "Li Ce, sen benim dostum musun?"

Li Ce hafifçe güldü, alakasız bir cevap verdi: "Ben Bian Tang'ın veliaht prensiyim."

Chu Qiao istifini bozmadan devam etti: "Bize Büyük Xia'ya saldırmamız için yardım edecek misin?"

Li Ce başını salladı. "Hayır."

"Peki, Büyük Xia'ya bize saldırması için yardım edecek misin?"

Li Ce bir an duraksadı, sonra güldü: "Peiluo Zhenhuang zamanında Hongchuan'ın on sekiz eyaletini Bian Tang'ın elinden zorla almıştı. Yüz yıldır iki ülke arasında kan davası var. Ben ne kadar arsız, ne kadar hovarda olursam olayım, atalarımın kemiklerini sızlatacak bir işe kalkışmam, haha!"

Chu Qiao'nun kaşları havalandı. "Yani?"

"Büyük Xia ve Yan Bei arasındaki savaşta Bian Tang tarafsızdır. Zhao Zhengde kızını değil, öz annesini bana verse bile fayda etmez, haha!" Li Ce bunları söylerken kahkahalara boğuldu.

Chu Qiao'nun dudakları kıvrıldı. "Madem öyle, sen benim dostumsun." Elini yavaşça uzattı; gözleri parlıyor, yüzünde samimi bir gülümseme vardı.

Li Ce gülerken bir an duraksadı ama hemen ardından o da gülümseyerek Chu Qiao gibi elini uzattı ve elleri sıkıca kenetlendi!

Chu Qiao'nun gülümsemesi daha da parladı; ay ışığı yüzüne vurduğunda teni kristal gibi ışıldıyordu.

"Li Ce," dedi gülerek. "Yan Bei bir Geceçehresi değil, biz de

bir günlük ömrü olan canlılar değiliz. Büyük Xia denen o ağaç, evet çok büyük ama kökleri çürümeye başladı bile. Üç beş idealist prensle o ağaç ayakta tutulamaz. Hiç duymadın mı; halkın kalbini kazanan, dünyaya hükmeder."

O an Li Ce'nin gözleri kamaştı, kaşlarını hafifçe çattı. "Halkın kalbini kazanan mı?" diye mırıldandı.

Chu Qiao hafifçe güldü. Bu çağda, böyle bir düşünce gerçekten de akıl almaz geliyordu. Başını salladı, ileriye bakarak devam etti: "Hükümdar halkı yönetir ama asıl güç halkın kendisindedir. Ordu, silah, altın, gıda... Hepsi o soyluların küçümsediği, aşağıladığı kölelerden ve halktan gelir. Onlar dünyanın en hoşgörülü insanlarıdır; bir lokma ekmek, bir karış toprak verirseniz mahsullerinin çoğunu size seve seve verirler. Ama ya artık yaşayamaz hale gelirlerse?" Chu Qiao başını çevirip Li Ce'nin gözlerinin içine baktı. "Kimse öylece oturup ölümü beklemez Li Ce. Eğer tüm halk sana karşı ayaklanırsa, o tahtta daha ne kadar oturabilirsin?"

Li Ce şaşırdı. "Öyle bir şey nasıl mümkün olabilir?"

Chu Qiao gülümsedi. "Neden olmasın? Henüz yaşanmamış olması, yaşanmayacağı anlamına mı gelir? Üç yüz yıl önce, surların dışındaki bir barbar kavminin yükseleceğini hayal edebilir miydiniz? Yin Dağları'nı aşıp Hongchuan'ın on sekiz eyaletini alıp krallık kuracaklarını, Bian Tang ile boy ölçüşeceklerini düşünebilir miydiniz? Nalan ailesinin imparatorluğa isyan edip Huaisong'u kuracağını tahmin edebilir miydiniz?"

Li Ce bir an sustu, kaşları iyice çatıldı.

Chu Qiao hafifçe güldü. Şimdiki imparatorluklar, Çin tarihindeki Xia Hanedanı gibiydiler; otoriteleri hiç sorgulanmadığı için bunun tanrısal olduğunu, o "aşağılık" halkın sonsuza dek boyun eğeceğini sanıyorlardı.

"Li Ce, izle ve gör; artık her şey değişti. Geçmişin ihtişamına tutunarak bir yere varamazsınız. Çok yakında o öfkeli halkın ne kadar büyük bir güce sahip olduğunu göreceksin; o güç dağları devirebilir, denizleri doldurabilir, dünyayı tersine döndürebilir.

Büyük Xia, Yan Bei, Bian Tang, Huaisong, hatta o Quanrong barbarları bile bu gücün önünde birer karınca gibi kalacaklar. Kim bu akıntıya uyum sağlarsa, kazanan o olacak."

Li Ce'nin yüzündeki o şakacı ifadeden eser kalmamıştı. Ciddiyetle Chu Qiao'ya bakıyor, tek kelime etmiyordu.

Chu Qiao sesini alçaltarak devam etti: "Li Ce, sen benim dostumsun. Bu yüzden o dev dalga geldiğinde, altında kalan ilk kişi sen olma istiyorum."

Soğuk bir rüzgar esti, adamın bakışları bir anlığına buz kesti; gözlerinden keskin bir ok gibi bir ışık geçti. Chu Qiao'ya öylece baktı, gözünü bile kırpmadı. Aralarındaki rüzgar gecenin soğuğunu taşıyordu. Uzun bir süre sonra gevşedi, hafifçe güldü. "Qiaoqiao, bu sözleri daha önce hiç duymamıştım ama ilginç bir yanı var. Üzerinde düşüneceğim."

Chu Qiao o an Li Ce'nin içinden bir öldürme isteği geçtiğini hissetti ama adam bunu yapmadı. Farklı güçleri, farklı mevkileri temsil etseler de, dediği gibi dosttular; belki de aralarında adını koyamadıkları başka bir şey vardı.

O an Chu Qiao, yıllardır kafasını kurcalayan bir şeyi anladı. Neden Xia İmparatoru onca derebeyi varken ilk Yan Bei'ye saldırmıştı? Neden kendine en sadık olan Yan Shicheng'i öldürmüştü? Eğer derebeylerini zayıflatmak istiyorsa, neden o dikbaşlı Ling Kralı'ndan veya Jing Kralı'ndan başlamamıştı? Şimdi anlıyordu; sebep basitti: Yan Bei'ye Datong Loncası girmişti. Yan Shicheng yeni fikirleri benimsemişti; o soğuk Yan Bei platolarında farklı çiçekler açmaya, farklı meyveler yetişmeye başlamıştı. Siyasi olarak Yan Bei artık imparatorlukla aynı yolda değildi. Bu, kapitalist bir ülkede bir partinin çıkıp her şeyin halkın ortak malı olması gerektiğini savunması gibi bir şeydi; kabul edilemezdi. Bu açık bir düşmanlıktı, affedilmez bir ihanetti.

— 130 —

Belki de o zamanlar Yan Bei Kralı bu sonucu tahmin etmemişti; hatta muhtemelen nerede hata yaptığını hâlâ bilmiyordu.

Chu Qiao derin bir iç çekti, sesi sessiz rüzgarda yavaşça dağıldı.

Chu Qiao'nun bilmediği şey ise, o geceki o konuşmanın pek çok insanın kaderini değiştireceğiydi. Bazen bir çiftçi gibi farkında olmadan bazı tohumlar ekerdi; bu tohumlar kar altında gizlenir, sessizce vaktini bekler ve bahar geldiğinde çiçek açardı.

"Qiaoqiao," dedi Li Ce aniden, kaşlarını çatıp bir süre kelimelerini tarttıktan sonra sordu: "Söyler misin, neden bu kadar kendinden eminsin? Benim gördüğüm o beyni yıkanmış Datong Loncası üyelerine hiç benzemiyorsun. Seni bu kadar inançlı kılan ne? Yan Xun mu?"

"Hayır," dedi Chu Qiao başını sallayarak. Hafifçe gülümsedi. "Çünkü ben kendi gözlerimle gördüm."

Li Ce şaşırdı. "Neyi?"

"Anlayamazsın." Chu Qiao durgun göle bakarak gülümsedi.

Kimse anlayamazdı; evet, o görmüştü. Dünyanın ne hale geleceğini biliyordu; eski sistemler ölmeye, yenileri doğmaya mahkumdu. Sadece bir yol göstericiye ihtiyaç vardı.

"Li Ce, anlıyor musun? Benim inancım bu; varlığımın tek amacı bu."

Gün batımında hafif bir yağmur başladı. Ay, söğüt dallarının arasından incecik bir gümüş kanca gibi yükseldi; bulutların arasında süzülen bir kadının zarif kaşını andırıyordu.

Mihe Residence'taki hekimler grup grup ayrılıyordu. Bir sıra yeşil şemsiye sallanıyor, geniş resmi kıyafetler yerlerde sürünüyor, pabuçlar su birikintilerine basarak küçük sıçramalar yapıyordu. Çıraklar devasa ilaç kutularını sırtlamış, yağmurun

altındaki muz ağaçları gibi iki büklüm ustalarının peşinden gidiyordu.

Pencerenin dışındaki son nilüferler de bu yağmurla birlikte dökülmüş, suyun yüzeyi iyice karışmıştı. Küçük bir hizmetçi kız ıslanmış saçlarıyla sessizce içeri girdi. Qiu Sui onu durdurdu; koridorda fısıldaşmaya başladılar, sesleri içeri kadar sızıyordu.

“Son nilüferler de döküldü. Xia Hala, Prensin nilüferleri çok sevdiğini söyledi; hepimize nilüferlere şemsiye tutmamızı emretti.”

Qiu Sui bilgece bir iç çekti: “Tutsak ne olur, solacak olan solar. Jinse Sarayı’ndakiler de yaranmak için amma uğraşıyorlar.”

“Öyle ya, Eylül geldi, artık sonbahar.”

Hizmetçiler uzaklaştı, sesleri duyulmaz oldu. Pencerenin dışında soğuk ay ışığı gümüş gibi parlıyordu.

Bu oda uzun zamandır boştu; saray dairesi çok büyük ve biraz ıssızdı. Kuzey tarafında devasa bir abanoz yatak duruyordu; üzerinde altın kuş işlemeli kat kat yeşil tüller vardı. Rüzgar estiğinde sanki koca nilüfer yaprakları dalgalanıyor gibiydi.

Güneydeki pencere ardına kadar açıktı; korkulukların ötesinde nilüfer havuzu uzanıyordu. Şimdi dışarıda fırtına kopuyordu, nilüferler rüzgarla savruluyor, o görkemli hallerinden eser kalmıyordu. Efendilerinin gözüne girmek isteyen köleler küçük kayıklara binmiş, koca şemsiyelerle yağmurun altındaki o son çiçekleri korumaya çalışıyorlardı.

Li Ce bir sandalyeye oturmuş, parmaklarıyla koltuğun kenarını okşuyordu. Kırmızı cilası yer yer dökülmüştü; hizmetçiler bu odayı aceleyle hazırlamışlardı ama belli ki boyamaya vakit bulamamışlardı. Parmak uçları pürüzlü yüzeyde geziniyordu ama Li Ce bunu umursamıyordu. Gözleri kapalı gibiydi ama aslında kısıktı; yatakta yatan kadını izliyordu.

Chu Qiao’nun hastalığı ağırlaşmıştı. Az önce hekimler uzun uzun tıbbi terimlerle bir şeyler anlatmışlardı; o kadar sıkılmış ve bunalmıştı ki, bir an hakimiyetini kaybedip yaşlı adama bir tekme savurmuştu. Ancak o zaman durumu özetlemeye cesaret

edebilmişlerdi.

Aslında bu süre zarfındaki tedaviyle vücudundaki zehrin çoğu atılmış, yaraları iyileşmişti. Ancak hâlâ yataktan kalkamaması, yılların biriktirdiği yorgunluktan kaynaklanıyordu; vücudu bitkin düşmüştü, organları yıpranmıştı ve iyileşmek için zamana ihtiyacı vardı. Ama onun için şu an en eksik olan şey, tam da zamandı.

Chu Qiao üzerinde açık yeşil bir kaftanla yatıyordu; içinde beyaz ipek bir astar vardı. Yeşil tüllerin üzerinde küçük gri papatyalar işliydi; mütevazı ve zarif duruyorlardı. Yüzü çok solgundu, kaşları çatılmıştı; büzülmüş vücuduyla çok savunmasız görünüyordu.

Hekimler gitmişti, sakinleştirici sözler binlerce kez söylenmişti ama havada hâlâ o gerginlik asılıydı; insanın içini daraltıyordu.

Ay ışığı yeri yıkıyordu; geniş salon o kadar boş görünüyordu ki... Odada bir yatak ve bir sandalyeden başka hiçbir eşya yoktu. Yerler abanozdandı; üzerine basınca insan kendini güvende hissediyordu.

Böyle bir yerde konuşsanız sesiniz her köşeden yankılanırdı; burası o kadar ıssız ve terkedilmiş hissettiriyordu ki...

Ama burası, Li Ce'nin Veliaht Prens Sarayı'na en yakın yerdi; Li Ce yıllar önce burada büyümüştü. Mihe Residence bir zamanlar çok görkemliydi ama ne zaman olduğunu hatırlamadığı bir vakitte mühürlenmişti. Kapıdaki kırmızı şeritler ve kraliyet amblemi burayı dış dünyaya kapatmıştı.

Aradan altı yıldan fazla zaman geçmişti.

Chu Qiao hafifçe kıpırdandı; rüzgar esince üşümüş gibiydi.

Li Ce ayağa kalktı, işlemeli pabuçlarıyla nemli zeminde yürüdü. Pencereye gidip kapattı, sonra yatağın yanına döndü. Uzun parmaklarıyla yeşil tülleri araladı; kadının yüzü yavaş yavaş netleşti.

Uzun kirpikleri, zarif burnu, kırmızı dudakları, narin kulakları ve ince boynu...

Elini uzattı, battaniyesini düzeltmek istedi ama dışarıda fırtına aniden şiddetlendi; yağmur camlara kamçı gibi vuruyordu. Ay ışığı Chu Qiao'nun şakaklarına vurduğunda, saçları siyah ve soğuk bir parıltıyla parladı; o kadar ince, o kadar mesafeli görünüyordu ki...

Eli bir parmak kala durdu; parmakları havada donup kaldı.

Ay ışığı sessizdi; arkasında uzun, sıska ve karanlık bir gölge bırakıyordu.

Nöbetçi gongu çaldı; bu sanat dolu Bian Tang başkentinde gong sesi bile bir lir tınısı gibiydi, rüzgarın fısıltısını andırıyordu.

Ne kadar zaman geçti bilinmez; ay yükseldi, tepeye vardı ve batmaya başladı. Yağmur dindiğinde adam nihayet o donmuş bakışlarını çekti, yavaşça arkasını döndü ve o mühürlü sarayın kapısından dışarı çıktı.

Kapı açıldığında Sun Di'nin bir sütuna yaslanmış beklediğini gördü; Li Ce'yi görünce hafifçe gülümsedi.

Li Ce onu görmezden gelip yürümeye devam etti.

"Prens hazretleri, Yushang Köşkü'nden Leydi Yushu iki kez geldi. Yağmurda ıslandığınızı, üşüttüğünüzü duymuş; sizin için özel bir ginseng çorbası hazırlatmış, sarayda bekliyor."

Li Ce cevap vermedi, duymamış gibi yürümeye devam etti.

Sun Di'nin sesi daha da neşelenmişti: "Liufu Köşkü'nün dansçısı Liuliu, Chu Hanım için çok kıymetli merhemler göndermiş. Tangran Sarayı'ndan Leydi Bai ise Güney Budist Tapınağı'na gitmiş; sizin ve Chu Hanım'ın sağlığı için dua edecekmiş. Diğer hanımlar da bunu duyunca peşine takılmışlar; şu an tapınakta rahiplere yer kalmamış diyorlar. Bu hanımların aniden dindarlaşıp Budizm'e yönelmesi gerçekten görülmeye değer bir manzara! Ayrıca..."

Gece rüzgarı serindi, yağmur durmuştu. Arkalarından kalabalık bir muhafız ve hizmetçi grubu geliyordu ama hepsi mesafeyi koruyor, yaklaşmaya cesaret edemiyorlardı.

Sun Di aniden hatırlamış gibi yaptı: "Ha, doğru! Bakan He'nin kızı da öğleden sonra saraya gelmiş. Olanları duyunca Dördüncü

Prenses'in odasında kalmaya karar vermiş; müsait olduğunuzda size saygılarını sunacakmış."

"Ne demeye çalışıyorsun?" Alçak, boğuk bir ses duyuldu; her zamanki o tembel ve ciddiyetsiz tınıdan eser yoktu.

Sun Di duraksadı, muzipçe gülümsedi: "Demek istediğim şu ki; bu kadar ilginç olay varken Prens hazretlerinin gidip bir bakmaya hiç mi merakı yok?"

Li Ce cevap vermedi. Sun Di gözlerini kısarak devam etti: "Prens hazretleri, bu haliniz hiç size benzemiyor."

"Bana mı?" Li Ce hafifçe güldü ama sesinde zerre neşe yoktu. "Ben bile kendimin nasıl biri olduğunu unutmak üzereyim."

Sun Di kahkahayı bastı, sanki dünyanın en komik şakasını duymuş gibiydi: "Böyle ezikçe sözler sizin ağzınıza hiç yakışmıyor. Binlerce kadının sırtını okşayan, her dudağın tadına bakan benim veliaht prensim; ne zaman böyle dalgın, ne zaman böyle yıkılmış oldunuz?"

Esintiyle birlikte yolun iki yanındaki begonvillerden yağmur damlaları döküldü. Li Ce ağacın altında durdu; bakışları bir anlığına çok uzaklara daldı. Bir mücadele, bir kabulleniş geçti gözlerinden. Sonunda arkasını döndü, üzerindeki o bitkinlik gitmiş, yerine yine o hovarda, kural tanımaz Bian Tang Veliaht Prensi gelmişti. Kahkahayı basıp gür bir sesle dedi ki:

"Haklısın! Gün bugündür, gönül dilediğince sürmeli sefayı, kadeh boş kalıp küstürmemeli ayı. Sun Di, tüm hanımlara ve dansçılara haber ver; bu gece hepsi Veliaht Prens Sarayı'nda bana eşlik edecekler. O dua edenleri de çağırın gelsinler; yarın o tapınağı yıktırıp yerine yenisini yaptıracağım. Adını da... Adını da 'Sefa Tapınağı' koyacağım, haha!"

"Gün bugündür, gönül dilediğince sürmeli sefayı, kadeh boş kalıp küstürmemeli ayı..." Sun Di dizeyi mırıldandı, sonra güldü: "Prens hazretleri, şairliğiniz de pek kuvvetliymiş!"

Li Ce, başkasının mısrasını hiç utanmadan sahiplenerek büyük bir kahkaha attı.

Çok geçmeden Veliaht Prens Sarayı'ndan neşeli müzik sesleri yükselmeye başladı; şatafatlı, cüretkar bir eğlence başlamıştı.

İpek kollar uçuşuyor, beller su gibi kıvrılıyor, içki kokusu rüzgarla her yere yayılıyordu.

Dallarda çiçekler sallanıyor, altın kadehler hiç boş kalmıyordu; yine o şatafatlı, eğlence dolu gecelerden biriydi.

Mihe Residence'ın küçük bir kulesinde iki yaşlı hekim nöbet tutuyordu. Biri pencere kenarında durmuş, Veliaht Prens Sarayı'ndan gelen gürültüyü izleyerek iç çekti: "Prens hazretleri Mihe Residence'ı açtırınca, tüm hekimleri buraya toplayınca, o Chu soyadlı kadına çok değer veriyor sanmıştım. Bakıyorum da, o da diğerleri gibiymiş!"

Diğer hekim elindeki küçük el ısıtıcısını tutuyordu; sonbahar gelmişti ve geceler serindi. Yaşlı adam kalın giyinmişti, gözlerini hafifçe kapatmış, başını kaldırmadan cevap verdi: "Gökten kırmızı yağmur yağmasını mı bekliyordun? Boşuna hayal kurma. Prenses Fu gittikten sonra... Ah..."

Penceredeki hekim ne demek istediğini anladı ve o da çaresizce iç çekti.

Gece rüzgarı serindi, kat kat ipekleri savuruyordu. Bu şatafatlı saray, kim bilir kaç kişinin sessiz kederini gömmüş, kaç kişinin acısını sırtlanmıştı.

İki gün boyunca yağmur yağdı. Yağmurdan sonra çiçekler dökülmüş ama hava tertemiz olmuştu.

Hastalığının nüksetmesi yüzünden Chu Qiao'nun gidişi de ertelenmişti.

O gün öğleden sonra, hizmetçi kızlar Chu Qiao'yu güneşlenmesi için dışarı çıkardılar. Yaraları iyileşmişti ama vücudu hâlâ halsizdi. Qiu Sui ve diğerleri o kadar evhamlıydılar ki, yürümesine bile izin vermiyorlardı; her yere tahtırevanla taşınıyordu. Bu da onu iyice tembelleştirmiş, sürekli uyku moduna sokmuştu; hatta biraz kilo bile almıştı.

— 131 —

Dışarıda kavurucu bir güneş vardı. Chu Qiao, şezlonguna uzanmış, uykuyla uyanıklık arasında gidip geliyordu. Ağaçlardaki ağustos böceklerinin çoğu ölüp gitmiş, geriye kalan birkaç "bozgun yemiş asker" ise isteksizce, bir susup bir öterek havayı deliyordu. Hafifçe kestiriyor, bilinci bulanıklaşırken tam uykunun kollarına teslim olmak üzereydi.

Aradan ne kadar zaman geçtiği bilinmez, etraf birdenbire sessizliğe büründü.

Chu Qiao irkilerek gözlerini açtı ama gördüğü manzara karşısında donakaldı. Karşısında, ellili yaşlarında bir kadın duruyordu. Bakışları huzurlu olsa da yüzü, sanki uzun zamandır güneş görmemiş gibi solgundu. Kadın, büyük bir dikkatle Chu Qiao'yu süzüyordu.

Chu Qiao'nun uyandığını görünce, asilzade kadın selam niyetine hafifçe başını salladı ve sordu: "Su ister misin?"

Chu Qiao kaşlarını çatarak ona baktı. Kadının üzerindeki giysiler ilk bakışta sade görünse de, kumaşın kalitesi ve dokusu gizlenemeyecek kadar asildi. Sarayda yüksek rütbeli bir dadı gibi duruyordu ama duruşunda o rütbeyi aşan bir zarafet, uzun süre yüksek mevkilerde bulunmuş kişilere has bir vakar vardı; yine de o otoriter sertlikten yoksundu. Bileğinde, eski olduğu her halinden belli olan, sandal ağacından yapılma bir tespih takılıydı; bu tespih, genel görünümüyle pek uyuşmuyordu.

Chu Qiao'nun sessiz kaldığını gören kadın, yan taraftaki ağaç gölgesine doğru yürüdü. Sehpanın üzerindeki demlikten bir bardak taze çay doldurup ağır adımlarla geri döndü. "İç hadi," dedi yumuşak bir sesle. "Güz başlangıcında ağız kuruluğu çok olur, gençler bedenlerini ihmal etmemeli."

Chu Qiao çaydan bir yudum alınca gerçekten de zihninin berraklaştığını hissetti. Mahcup bir tavırla kadına baktı ve temkinli bir sesle sordu: "Kusura bakmayın, saraya yeni geldim,

görgüm azdır. Size nasıl hitap etmeliyim?"

"Ben mi? Soyadım Yao."

Yao, Bian Tang'ın en köklü soyadlarından biriydi. Bu sarayda kraliçeden sıradan saraylı kızlara kadar her on kişiden biri mutlaka Yao soyadını taşırdı. Chu Qiao, buraya geldiğinden beri Yao soyadlı en az yedi sekiz "hala" ile tanışmıştı.

"Oturabilir miyim?" diye sordu kadın, yan taraftaki sandalyeyi işaret ederek. Nazik bir tavrı vardı.

Chu Qiao hemen başıyla onayladı: "Lütfen, buyurun."

Kadının, Chu Qiao'nun etrafa bakındığını görünce gülümsedi: "Kraliçe geldi, hizmetçilerin onu karşılamaya gitti."

Chu Qiao şüphe dolu bir ifadeyle ona baktı. Bakışları açıkça şunu soruyordu: *Peki sen kimsin? Kraliçe gelmişken neden karşılamaya gitmedin?*

Kadın hafifçe gülümsedi. Belli ki nadiren gülen biriydi; gülüşü biraz kaskatıydı ve göz kenarlarında tek bir kırışıklık bile yoktu. Chu Qiao'ya bakarak, "Benim bir işim yok," dedi. "Sadece seni görmeye geldim."

Bu kadar sebepsiz ve doğrudan konuşması, Chu Qiao'yu nasıl karşılık vereceği konusunda kararsız bıraktı. Bu sarayda kurallar çok, insanlar ise karmaşıktı; herkes lafın tamamını söylemez, gerisini muhatabının ferasetine bırakırdı. Chu Qiao kadının kimliğini çözmeye çalışırken, kadın tekrar konuştu: "Sen iyisin."

Chu Qiao belli belirsiz bir gülümsemeyle, "Övgünüz için teşekkür ederim," dedi.

"Seni övmüyorum, gerçekten iyisin. Ama bence sen saray hayatına uygun değilsin."

Chu Qiao durumu hemen kavradığını sandı. Yine mi? Kendisini Li Ce'nin yeni gözdesi sanan kıskanç birinin gönderdiği bir elçi miydi bu?

"Müsterih olun," dedi Chu Qiao. "Burada uzun süre kalmayacağım."

"Hayır, kastettiğim bu değildi." Kadın başını iki yana salladı. "Başlangıçta kimse buraya uygun değildir ama zamanla alışılır.

Bu saray böyledir; sana uymayan tüm keskin köşelerini törpüleyip yok eder. Bence sen farklısın; eğer burada kalırsan, belki bu sarayda bir şeyler değişebilir."

Chu Qiao kaşlarını çatarak kadına baktı. Ne demek istediğini gerçekten anlayamıyordu.

"Veliaht Prens saraydaki Budist tapınağını yıktırmak istiyor, biliyor musun?"

Kadının konudan konuya atlayan bir konuşma tarzı vardı. Chu Qiao afallayarak başını salladı: "Bilmiyorum."

"Onun yerine saraya bir 'Huanxi' Buda heykeli koyduracakmış. Ah, ben gerçekten..." Kadın kaşlarını çattı, oldukça dertli görünüyordu. Chu Qiao'ya bakarak yavaşça devam etti: "Vaktin olursa onu ikna etmeye çalış. O ne de olsa Bian Tang'ın Veliaht Prensi, bu kadar sorumsuz davranmamalı."

"Ben artık gideyim," dedi kadın ayağa kalkarak. "Yaralısın, beni uğurlama." Ardından yavaş adımlarla Mihe Köşkü'nün yan kapısından süzülüp gitti.

Gelişi gibi gidişi de ani olmuş, bir yığın tuhaf laf edip bırakmıştı. Chu Qiao bu duruma anlam veremedi.

Kısa süre sonra Qiu Sui ve diğerleri geri döndü. Küçük hizmetçilerin yüzünde tuhaf bir ifade ve huzursuzluk vardı.

"Qiu Sui, ne oldu? Kraliçe geldi mi? Neden beni çağırmadınız?"

Qiu Sui cevap verdi: "Dadı Xi haber getirdi, Kraliçe saray kapısına kadar gelmiş. Sizin uyuduğunuzu öğrenince, 'Madem hasta, karşılamasına gerek yok' demiş. Biz de topluca kapıya gittik."

"Peki Kraliçe nerede?"

"Epey bekledik ama Kraliçe arabadan hiç inmedi. Sonra kendisini halsiz hissettiğini söyleyip geri döndü."

"Anladım." Chu Qiao başıyla onayladı, sanki bir şeyleri sezmişti. "Beni içeri taşıyın."

Hizmetçiler hemen harekete geçti, hademeler Chu Qiao'nun sedyesini kaldırıp onu odasına götürdüler.

Chu Qiao, tam iki gündür Li Ce'yi görmemişti. Kendisi bu durumu pek umursamıyordu ama Qiu Sui ve diğerleri oldukça kederliydi. Ne de olsa Chu Qiao ağır yaralıyken Li Ce, çocukluğunun geçtiği Mihe Köşkü'nü ona tahsis etmişti; bu hareketin derin anlamını tüm saray biliyordu.

Ancak sonrasında yaşananlar Mihe Köşkü çalışanlarını hayal kırıklığına uğratmıştı. Bir anlığına sadık bir aşık gibi görünen Veliaht Prens, o gece saraydaki tüm hanımları toplamış, Veliaht Prens Sarayı'nda içki alemleri düzenlemişti. Söylentilere göre o gece yatağına aldığı kadınların sayısı sekizi bulmuştu. Günlerdir Mihe Köşkü'ne uğramıyor, ziyafetten ziyafete koşuyordu. Hatta yeni gözdesi olan bir hizmetçi kız için görkemli bir köşk inşa ettireceği konuşuluyordu.

Qiu Sui ve diğer küçük hizmetçiler sanki kendileri terk edilmiş gibi gün boyu iç çekiyor, az konuşuyorlardı. Mihe Köşkü o kadar sessizdi ki, insanın kendi nefes alışverişi bile duyulabiliyordu.

Akşamüzeri hava kararmaya yüz tutmuşken, pencere kenarında duran Chu Qiao aniden kulağına çalınan yanık bir flüt sesi duydu. Gölün ötesinden, puslu suların üzerinden gelen bu ses; nazlı, hüzünlü ve bir o kadar da büyüleyiciydi.

Chu Qiao dikkatle dinledi ve arkasına dönüp sordu: "Flütü çalanın kim olduğunu biliyor musunuz?"

Hizmetçiler bilmediklerini söyleyerek başlarını salladılar. Chu Qiao bakmak için ayağa kalkınca Qiu Sui ve diğerleri korkuyla üzerine atıldılar; yaraları depreşir diye onu bırakmak istemiyorlardı.

Chu Qiao istemeyerek de olsa razı gelip yatağına uzandı. Odadakiler çekilene kadar bekledi, sonra pencereye gidip hafif bir hareketle dışarı süzüldü. Yere indiğinde ayakları bir an boşluğa düştü, az kalsın devrilecekti.

Ayağında sadece ince ev pabuçları vardı, taş yolda yürürken yerin soğukluğunu hissediyordu. Yol boyunca kimseye rastlamadı. Beyaz ipek eteği yerlerde sürünüyor, çiğ damlalarıyla ıslanıyordu ama tozlanmıyordu. Ay ışığının soluk parıltısı altında

Mihe Köşkü'nden giderek uzaklaştı.

Yine o gölün ortasındaki su köşküydü; sekiz taraftan rüzgar alan, suyun üzerinde tek başına duran o yapı. Kar gibi beyazlar içindeki adam, elinde mor bir flütle rüzgara karşı durmuştu, kuşağı hafifçe dalgalanıyordu. Ay ışığının soğuk aydınlığındaki o mağrur silüet, her zamanki halinden farklı olarak, alışılmadık bir dinginlik ve yumuşaklık taşıyordu.

Chu Qiao ağır adımlarla abanoz köprüye adım atınca adam başını çevirdi. Melodi aniden kesildi. Chu Qiao'yu görünce hiç şaşırmadı; aksine o muzip gülüşüyle flütü elinde oyuncak gibi çevirdi ve konuştu: "Gecenin yarısı uyumayıp ne geziyorsun? Gündüzleri domuz gibi uyuduğunu duyuyordum, meğer gece turlarına meraklıymışsın, uykunu gündüze saklıyormuşsun."

Chu Qiao hafifçe gülümsedi ve ona takıldı: "Benimki neyse de, senin son günlerde geceleri alemlerden başını kaldırmadığını, perişan olduğunu duyduk. Bu kadar enerji harcadıktan sonra flüt çalmaya mecalin kaldı mı bari?"

"Haha!" Li Ce kahkahayı bastı. "Kuvvetim yerindedir, inanmıyorsan gel de test et."

Chu Qiao'nun yüzü kızardı, "Hiç uslanmayacaksın," diye azarladı.

Li Ce gözlerini devirdi: "Bir Yan Xun uslu zaten. Bütün dünya ona borçluymuş da ödemiyormuş gibi surat asıp geziyor. Bak Qiao Qiao, gerçekten ömrünü onunla mı geçireceksin? Sana garanti ederim, o adamın hayatında zerre zevk-ü sefa, incelik yoktur. Bir genç kızın istikbali söz konusu, iyi düşün."

"Çok boş konuşuyorsun," dedi Chu Qiao ona ters ters bakarak. "Bir sen incelikten anlıyorsun zaten."

"Tabii ki," dedi Li Ce gururla. "Bu Veliaht Prens; endamı yerinde, ilmi derya, rüzgar kadar hür ve eşsiz bir güzelliğe sahip. Batı Meng topraklarının bir numaralı cevheriyim ben. Geçtiğim yerlerde genç kızlar peşimden koşar, evli hanımlar gizli gizli iç çeker. Üç yaşındaki çocuktan seksenlik nineye kadar herkes bu prensin önünde diz çöker."

Chu Qiao ağzını kapatarak güldü: "Tabii ya, güzellikte Song

Yu, endamda Pan An gibisin; zarafetin ise Long Yang'ı aratmaz."

"Song Yu kim? Pan An da kim? Long Yang bir isim mi?"

Chu Qiao güldü: "Efsanevi yakışıklılar, hiç duymadın mı?"

"Yakışıklı mı?" Li Ce küçümseyerek hıhladı. "Bir gün fırsat olursa tanışmak isterim."

Ay ışığı su gibi her yere gümüşi parıltılar saçıyordu. Aniden bir rüzgar çıktı, Li Ce ayağa kalktı: "Seni geri götüreyim, gece rüzgarı sert olur, hem yaralısın."

"Peki," dedi Chu Qiao.

Li Ce'nin bakışları Chu Qiao'nun pabuçlarına takıldı. İnce ipek pabuçlar suyla ıslanmıştı. Kaşlarını hafifçe çattı: "Neden bunlarla dışarı çıktın?"

Chu Qiao umursamazca, "Önemli değil, ölmem ya," dedi. "Eskiden çıplak ayakla da yol yürümüşlüğüm var, senin gibi nazlı büyümedim ben."

"Qiao Qiao, şunu unutma: Sen bir kadınsın, savaşçı değil!" Li Ce'nin yüzü aniden ciddileşti, sesinde öfke kırıntıları vardı. "Yan Xun ne işe yarıyor? Bazı şeyleri kendisi yapamaz mı? Bir kadın olarak evinde oturup dinleneceğine ne diye ortalıkta dolanıyorsun? Kendi bedenine hiç kıymet vermiyorsun, ne kadar ağır yaralansan da sesin çıkmıyor. Yarın bir gün her yerin yara izi dolduğunda seni kim alacak? Kimin sana talip olacağını göreceğim o zaman!"

Chu Qiao çıkıştı: "Asıl sen evde kalacaksın, seni hiç ilgilendirmez!"

"Hıh, beni ilgilendirmezmiş, bal gibi de ilgilendirir!"

Chu Qiao kaşlarını çattı: "Hey Li Ce, sen kadınları küçümsüyorsun!"

"Küçümsüyorum, ne olmuş?" Adam ona yandan bir bakış attı, tam bir serseri edasındaydı.

Chu Qiao cevap vermeden önden yürümeye başladı: "Seninle konuşulmuyor, ben dönüyorum."

Sözü biter bitmez dünya etrafında dönmeye başladı. Kendine geldiğinde, Li Ce'nin kollarında havalanmıştı.

"Hey! Ne yapıyorsun? İndir beni!" Chu Qiao şaşkınlıkla onu itmeye çalıştı.

Li Ce gözlerini yarım kısarak ona baktı ve burnundan bir ses çıkardı: "İndirmiyorum işte."

Chu Qiao'nun gözlerinde öfke kıvılcımları çaktı, sesi çınladı: "Bırakıyor musun, bırakmıyor musun? Bak, hiç hoş şeyler olmayacak."

Li Ce hiç oralı olmadı, boynunu uzatıp, "Kolunda bıçak bağlı, bacağında da var, biliyorum. Hadi, vur buraya. Vurmazsan hatırım kalır," dedi.

Chu Qiao sinirle, "Li Ce, ne kadar yüzsüz bir adamsın sen!" dedi.

Li Ce ona sabırsızca baktı, sanki "Bunu bugün mü öğrendin?" der gibiydi. Rüzgar hafifçe esiyor, ikisinin giysilerini havada uçuşan kelebek kanatları gibi savuruyordu.

Gece serindi, her yan berrak göl sularıyla çevriliydi. Li Ce, kucağındaki kadını abanoz köprü üzerinde ağır adımlarla taşıyordu. Kıyılarda salkım söğütler suya eğilmiş, ara sıra bir sazan balığı suyun yüzüne sıçrayarak durgun gölde halkalar oluşturuyordu.

Li Ce yürürken neşeli bir ezgi mırıldanıyordu. Tıpkı yüzündeki gülümseme gibi, mırıldandığı melodi de son derece aydınlık ve hayat doluydu.

— 132 —

Chu Qiao ona, madem olağanüstü bir yeteneğe sahipti, neden o zamanlar o sık ormandaki savaşta bunu zerre kadar belli etmediğini sormadı. Madem yan flütü bu kadar ustalıkla çalabiliyordu, neden o kızları ayartmak için kendi yerine geçmesi adına ihtiyar bir hoca bulup flüt çaldırmıştı, bunu da sormadı. Hatta neden bunca gündür bir kez olsun kendisini ziyarete gelmediğini, aksine her gece sazlı sözlü alemlerde içip eğlendiğini de sormadı.

Her insanın kendine sakladığı dertleri, başkalarına göstermek istemediği bir yüzü vardı; hele ki bu hanedan mensupları ve soylular söz konusu olduğunda, o parlak sarı ipeklerin altında ezici bir yük gizliydi. Bu nedenler çok ağırdı; Chu Qiao bunları deşmeye kıyamıyor, anlamaya da gücü yetmiyordu.

Ay ışığı soğuktu ama esen yel ılıktı; sessizce yürüdüler, ikisi de ağzını açmadı.

Bu gece, uykusuz geçmeye mahkûmdu. O gece Chu Qiao bir rüya gördü; yine o yıl karların savrulduğu geceyi görüyordu. Shengjin Sarayı'nın o dar ve uzun koridoru öyle uçsuz bucaksız, öyle sessizdi ki... Ön saraydan gelen şarkı sesleri rüzgârla taşınıyor, neşeli ve yumuşak duyuluyordu. Ezgi kıvrak, gösterişli çanların sesi tüm sarayda yankılanıyordu.

Rüyasındaki kişi karşısında duruyordu. Kopan parmağından taze, kırmızı kanlar süzülüyordu ama o, saf bir gülümsemeyle ona bakıp, "Sorun yok," diyordu, "hiç acımıyor."

O gülümseme, kalbini sarmalayan bir bahar suyu gibiydi; yıllar boyu ona huzur ve güven vermişti.

Uyandığında, gözyaşları yastığının yarısını ıslatmıştı. Gül kurusu rengindeki yumuşak yastıkta kalan o hafif su izleri, kana bulanmış bir allık gibi koyu kırmızı görünüyordu.

Chu Qiao, kalbi daralarak orada öylece oturdu. Uzun, çok uzun bir süre sonra aniden artık daha fazla bekleyemeyeceğini

hissetti.

Saray görevlileri gecenin yarısına kadar şemsiyelerle uğraşsa da nilüfer yapraklarının solmasını engelleyememişlerdi. Gelen her sonbahar yağmuru, beraberinde bir kat daha soğuk getiriyordu. Sabah uyandığında, koca havuzdaki yeşil nilüferlerin tamamı boynunu bükmüştü; siyah dal ve yapraklar birbirine dolanmış, havuzun suyu bile kirlenmiş gibi görünüyordu.

Altın rengi kasımpatılar ise vaktinden önce açmıştı; bitmek bilmeyen yağmurlara, soğuk havaya ve sert rüzgâra dayanamayıp yerlere dökülmüş, perişan bir halde serilmişlerdi.

Kahvaltı ederken, yeni unvan alan bir saray cariyesinin lütfa güvenip şımardığını, Li Ce'nin bir yasağını çiğneyerek gözden düştüğünü ve soğuk odaya kapatıldığını duydu. Li Ce infaz emri vermemişti ancak bu kadın gözde olduğu birkaç gün boyunca öyle küstah ve kibirli davranmıştı ki, şimdi başı belaya girince diğer saraylardaki hanımlar el birliğiyle arkasından iş çevirmişlerdi. Bu sonbahar soğuğunda, o ücra ve ışıksız soğuk odada, keder ve korku içinde hayatta kalması pek mümkün görünmüyordu.

Cariyeler bu konuyu sadece bir anlığına konuşup geçtiler; pek de üzerinde durmadılar. Belli ki bu tür olaylar burada alışılagelmiş şeylerdi. Ancak Chu Qiao'nun içine bir hüzün çöktü. Li Ce'yi pek tanımıyordu; gördüğü yüzü genellikle o şakacı, gamsız haliydi. Bu adamın göründüğü kadar basit olmadığını bilse de, bazen gardını düşürmekten kendini alamıyordu.

O, ne de olsa Bian Tang'ın veliaht prensi, bir ülkenin gelecekteki hükümdarıydı.

Kahvaltıdan sonra Li Ce ile görüşmek için haber göndermeyi düşünüyordu ki, Qiu Sui daha gitmeden Chan'er nefes nefese içeri daldı. Soluk soluğa bağırıyordu: "Büyük Xia prensesi şehre girdi!"

Chu Qiao donup kaldı. Qiu Sui ondan önce atıldı: "Büyük Xia'nın gelin gidecek prensesi mi? Hani büyük düğün zamanı gelecekti? Daha bir aydan fazla vakit var."

"Sorma!" dedi Chan'er. "Üstelik ortada bir tören alayı falan da

yok. Prenses tek başına at sırtında gelmiş. Şu an Qin'an Sarayı'na varmış bile, İmparator ve Veliaht Prens oraya koştular."

"Bu Dokuzuncu Prenses de amma cesurmuş, daha on üç yaşında olduğunu duymuştum, bu ne yürek?"

"Dokuzuncu Prenses değil, Sekizinci Prenses, İmparatoriçe Muhe'nin öz kızı. Dediklerine göre Dokuzuncu Prenses ağır bir hastalığa yakalanıp ölmüş, bu prenses kardeşinin yerine gelmiş."

Chu Qiao bunu duyunca, sanki kalbinin derinliklerinde bir şeyler koptu. Kendine engel olamayarak hafifçe titremeye başladı.

O eski, narin ve kırılgan altın dal, bugün bu kadar cesur mu olmuştu? Acı, gerçekten de dünyadaki tüm büyüme süreçleri için en iyi katalizördü.

Zaman akıp gitmiş, dünün saçları örgülü küçük kızı çoktan serpilmişti. Bugünün keskin ve soylu çehresi, bir tablodaki puslu bulutlar gibi göz alıcı, bakana baş dönmesi verecek kadar parlaktı.

Ancak kim hatırlardı ki... Çok uzun zaman önce o da saf ve iyi niyetliydi. Gülümsemesi berraktı, üzerinde nilüfer rengi uzun bir elbise, elinde bir tavşan kuyruğuyla neşeyle gülerdi: "Xun Ağabey, teşekkür ederim, Chun'er çok mutlu..."

Zaman çok hızlıydı, geçmiş bir duman gibi dağılıp gitmişti. Bazı şeyler geçmişte kalmaya, bazı duygular kemiklerle birlikte gömülmeye, bazı kanlar yeryüzünde akmaya ve bazı nefretler ölümde ebediyete kavuşmaya mahkûmdu. Tam iki gün boyunca Li Ce haremin kapısından içeri adımını atmadı. Zhao Chun'er'in gelişiyle, Li Ce'nin düğün oyunu erkenden alevlenmişti. Artık o büyük tören iyice yaklaşmıştı.

Chu Qiao'nun tahmin ettiği gibi, Büyük Xia'nın tören alayı ve elçilik heyeti, Zhao Chun'er'den sadece bir gün sonra şehre ulaştı. Büyük Xia düğün öncesi karar değiştirip yerine Zhao Chun'er'i gönderse de, bu prensesin asil kanı onun fazla zorluk çekmemesini sağlamıştı. Ne de olsa kan bağına ve sınıfsal ayrıma büyük önem veren Bian Tang için, Zhao Chun'er'in İmparatoriçe Muhe'nin tek öz kızı olması, ona hatırı sayılır bir itibar

kazandırmıştı.

Bian Tang bürokrasisi Zhao Chun'er'in gelişinden açıkça memnun kalmıştı. Denetim Kurulu'nun yüzlerce kalemi bir ağızdan zafer çığlıkları atıyor, Bian Tang ile Büyük Xia arasındaki bu evliliğin tarihi önemini yere göğe sığdıramıyordu. Savaştan korkan sivil memurlar, dillerinden dökülen süslü cümlelerle Büyük Xia ve Bian Tang dostluğunun kadim zamanlara dayandığını anlatıyor; vaktiyle Bian Tang'ın kapılarını kimin kırıp geçtiğini, Hongchuan'ın on sekiz eyaletini kimin aldığını, Bian Tang hanedanını kimin perişan halde geri çekilmeye zorladığını ve imparatoru tüm kuzeybatı kalkanını kaybederek başkente hapsettiğini tamamen unutmuş görünüyorlardı.

Ancak kimsenin bilmediği bir şey vardı. Chu Qiao kaşlarını yavaşça çattı, ince parmaklarıyla pencerenin yeşil tülünü hafifçe sıktı. Alnındaki altın varaktan çiçek işlemesi, ona ayrı bir duruluk katıyordu.

Zhao Chun'er, o gün kargaşa içinde askerler tarafından lekelenmişti; artık iffeti yerinde değildi. Bir Büyük Xia prensesi olarak belki sıradan cariyeler gibi kontrolden geçmek zorunda kalmayacaktı ama bir kez aynı yatağa girdiklerinde, tecrübeli Li Ce'nin bunu fark etmemesi imkânsızdı.

Elbette Li Ce bunu fark etse bile sonrasında Büyük Xia'dan hesap sorması mümkün değildi. Ne de olsa Büyük Xia'nın prensesi Li Ce'nin yatağına girmişti; sonrasında bu çapkın adamın çıkıp "bu kadın bakire değil" demesine kimse inanmazdı. Kaldı ki Li Ce başından beri bu evliliğe şiddetle karşıydı. Bu durum, Li Ce'nin yeni bir maskaralığı olarak görülebilirdi ve Li Ce, kendi onurunu ayaklar altına alıp dünyaya devasa bir boynuz taşıdığını ilan edecek kadar aptal değildi.

Belki Zhao Chun'er sorunsuzca evlenecekti ama lekelenmiş bir prenses olarak gelecekteki kaderini tahmin etmek zor değildi. Zhao Chun'er'in karakteriyle, tüm bunlara gerçekten gönüllü olarak katlanacak mıydı?

Chu Qiao içten içe temkinli davranmaya karar verdi, ne yazık

ki bu endişesini kimseye açamazdı.

Bian Tang'daki durum iyice karıştıkça, Chu Qiao daha da geri çekildi; artık saraydan ayrılmak için acele etmiyordu. Böylece Tang Sarayı'nda iki gün daha kaldı. Vücudu büyük oranda iyileşmiş, ruhu da günden güne canlanmıştı.

Li Ce'nin getirdiği şifalı ilaçlar sayesinde Chu Qiao'nun vücudundaki yaralardan eser kalmamıştı; eski yaraları bile neredeyse tamamen iyileşmişti. Günlerce süren bakımın ardından yüzüne renk gelmiş, o rüzgârda savrulacakmış gibi duran bir deri bir kemik halinden kurtulmuştu.

Geceleyin serin bir rüzgâr çıktı. Chu Qiao üzerinde yumuşak bir hırkayla oymalı pencerenin önünde oturuyordu; gece yeli eteğini hafifçe havalandırıyor, ona biraz soğuk geliyordu. Dışarıdaki koridorda yavaş ayak sesleri duyuldu; tek bir kişi geliyordu. Bu saatte buraya gelebilecek ikinci bir kişi yoktu. Nitekim az sonra Li Ce, üzerinde koyu lacivert bir kaftanla kapıda belirdi. Yüzü hafifçe kızarmıştı, üzerinde yoğun bir içki kokusu vardı. Kapıda durup ona baktı ama içeri girmedi.

Chu Qiao ona dönüp baktığında, adımlarının ağırlaştığını, ayakta durmakta bile zorlandığını fark etti. Hemen ayağa kalkıp ona destek olmak için yanına gitti. Tam elini uzatmıştı ki Li Ce aniden onu kolundan tutup kapı eşiğine oturttu. Sonra başını eğip alnını sertçe Chu Qiao'nun omzuna yasladı. Bitkin bir sesle mırıldandı: "Qiao Qiao, ölüyorum yorgunluktan."

Chu Qiao bir an donup kaldı, eli havada asılı kaldı, ne yapacağını bilemedi.

Gece yeliyle birlikte yaban sümbüllerinin kokusu burunlarına doluyordu. Li Ce'nin kollarındaki ince altın işlemeler su gibi pürüzsüzdü. Chu Qiao derin bir nefes alıp alçak sesle sordu: "Li Ce, neyin var?"

Li Ce başını salladı, bir şey söylemedi.

Chu Qiao denemek için sordu: "Büyük Xia ile olan evlilik yüzünden mi? Zhao Chun'er'i sevmiyor musun?"

Li Ce yine sessiz kaldı. Chu Qiao çaresizce içini çekip onun yanına eşiğe oturdu. Li Ce'nin omzuna yaslanmasına izin verdi, o

da sustu.

Sonbahar gelmişti; solan otların o mahzun kokusu havaya siniyordu. Pencerenin dışındaki yeni ay, zarif bir kaş gibi duruyordu; gümüşi ışığı pencere pervazlarından süzülüp yerlere akıyordu. Saray kandilleri koyu mor renkteydi, bir yanıp bir sönüyor, titrek ışıklar saçıyordu. Mumlar eriyor, gümüş şamdanlardan aşağı damla damla süzülüyordu.

Güz böceklerinin cıvıltısı içerideki ıssızlığı daha da belirginleştiriyordu. Bu koca saray, nihayetinde uzun zamandır kimsesizdi.

"Qiao Qiao, önceki gün beni aratmışsın?" dedi Li Ce aniden. Sesi boğuktu ama az önceki yorgunluktan eser kalmamıştı. Doğrulup oturdu, bakışları karardı; sanki az önceki o kırılgan adam o değilmiş gibiydi. Chu Qiao biliyordu; zayıf anı geçmişti, şimdi yine o her şeye göğüs geren Bian Tang Veliaht Prensi olmuştu.

"Evet," dedi Chu Qiao başını sallayarak. "Ayrılmak istiyorum."

"Tamam, hemen adamlarımı hazırlarım, yarın seni Yanbei'ye gönderirim," dedi Li Ce hiç tereddüt etmeden, kararlı bir sesle.

"Hayır, şimdilik Yanbei'ye dönmek istemiyorum. Burada henüz bitmemiş işlerim var."

Li Ce'nin kaşları hafifçe çatıldı. Chu Qiao'ya dikkatle, sanki onu çözmeye çalışırcasına baktı.

Chu Qiao, "Boşuna tahmin etmeye çalışma," dedi. "Birini bekliyorum. Kim olduğunu da sorma."

Li Ce kurnazca gülümsedi. "Yoksa Yan Xun'un arkasından iş mi çevireceksin? Zhuge Yue gelmek üzere, yoksa onu mu arayacaksın?"

Chu Qiao sabırsızca gözlerini devirdi. "Kendi kendine eğlenmeye devam et."

"Yine de dikkatli olsan iyi olur," dedi Li Ce kapı direğine yaslanarak. "Gözümün önündeyken seni koruyabilirim ama dışarı çıktığında iş değişir. Büyük Xia'nın adamları şehre girdi, senin sarayda olduğunu bildikleri kesin. Xia halkının senden ne kadar

nefret ettiğini hatırlatmama gerek yok herhalde?"

Chu Qiao başını salladı. Bir an kolu kopan Zhao Song'u hatırladı, yüzü asıldı. "Anlıyorum," dedi kısık sesle.

Li Ce ona yan gözle baktı. Sustuğunu görünce aniden ayağa kalkıp elini tuttu. Yüksek sesle, "Gel, seni bir yere götüreceğim!" dedi.

Gece sisi gri-beyazdı, sarı sarı yanan saray kandilleri karanlığın içinde sıcak birer ateş topu gibi kayboluyordu. Li Ce, üzerinde sade ama ipekten bir kaftanla onun elini tutmuş, büyük adımlarla koşuyordu. Gece rüzgârı saçlarının arasından geçip gidiyordu; sanki en kaliteli bulut ipeğinden bir perde gibi hafifti.

İkisi, Chu Qiao'nun daha önce hiç görmediği bir avluya geldiler. Çiçeklerin ve söğütlerin arasından geçip, sonbahar başının çiyleriyle ıslanmış toprağa basarak birkaç küçük kapıdan geçtiler. Bir söğüt dalını yana ittiklerinde, karşılarına tertemiz, masmavi bir gölet çıktı. Gölet, gökyüzünü ve güneşi örtecek kadar çok nilüfer yaprağıyla doluydu. Bembeyaz nilüfer çiçekleri ay ışığı altında kardan yontulmuş heykeller gibi duruyor, insanı mest eden yoğun bir koku yayıyordu.

— 133 —

Chu Qiao bir an donup kaldı. Başını çevirip sordu: "Bunu nasıl başardın?"

Li Ce gülümsedi, elini tutup onunla birlikte gölün kenarına çömeldi. Elini suya daldırdığında Chu Qiao şaşkınlıkla hafif bir çığlık attı.

Li Ce gururla güldü: "Zekiyim değil mi? Çok önceden aşağıya nilüfer kökleri gömdürdüm, sonra da buraya kaplıca suyunu bağlattım. Bir gecede hepsi açtı."

Chu Qiao ağzını kapatarak güldü: "İnanılmaz. Paran varsa cinlere bile iş yaptırırsın derler; sende hem para hem güç var, çiçek tanrısı bile sana itaat etmek zorunda kalmış."

"Paran varsa cinlere bile iş yaptırırsın ha? Bu deyim de pek yeniymiş," dedi Li Ce gülerek. "Gel, peşimden."

Taş yoldan ilerleyip göl kıyısına vardılar. Li Ce burayı çok iyi biliyordu. Hafif ay ışığının yardımıyla Chu Qiao'yu küçük bir tekneye bindirdi. Teknenin başında durup küreği hafifçe itti; tekne kıyıdan uzaklaşıp yavaşça masmavi göletin sularına süzüldü.

Ilık bir rüzgâr, yeni açmış nilüferlerin kokusunu taşıyordu. Sisli sular uçsuz bucaksız görünüyor, binlerce nilüfer su buharının ardında gizleniyordu. Ay ışığı tertemizdi, gümüşi parıltılar suyun üzerinde buzun kırılması gibi titriyordu.

Küçük tekne yemyeşil yaprakların arasından geçiyor, koca nilüfer çiçekleri iki yanda birbirini itiyordu. Chu Qiao elini birkaç beyaz nilüferin üzerinde gezdirdi, gözlerini hafifçe kısıp sessizce gülümsedi.

Li Ce küreği bıraktı, teknenin ucuna oturdu. Konuşmuyor, sadece sessizce onu izliyordu. Uzaktaki saray kandillerinin yansıması gölün suyuna düşüyor, berrak suyun üzerinde gökkuşağı gibi rengârenk parıltılar oluşturuyordu.

Chu Qiao başını çevirip Li Ce'ye hafifçe gülümsedi: "Li Ce, teşekkür ederim."

"Teşekkür mü? Ne için?" Adamın gözleri hafifçe kısıldı, o kendine has derin ve kurnaz bakışıyla ona baktı. O yarı kapalı gözler sanki pek çok şeyi saklıyor, pek çok şeyi örtüyordu.

"Bunca zamandır bana baktığın için. Sen olmasaydın, belki de çoktan ölmüştüm."

Li Ce hafifçe gülümsedi. "O zaman gerçekten iyi bir teşekkürü hak ediyorum. Hayat borcu bu, şakaya gelmez. En iyisi gitme, Bian Tang'da kalıp bu borcu canınla öde."

Su şırıl şırıl akıyor, kısık sesli konuşmaları on fersahlık nilüfer tarlasının içinde kaybolup gidiyordu. Chu Qiao başını kaldırıp parlak gözlerle dedi ki: "Nilüferin güzelliği, çamurdan doğup da leke tutmamasında, duru sudan çıkıp da kibirlenmemesindedir. Bunca zamandır seninle olmama rağmen hâlâ normal bir insan gibi düşünüp konuşabiliyorsam, bu nilüfer ruhu sayesindedir."

Li Ce elini kalbine koyup iç çekti: "Qiao Qiao, bu şairane ruhun beni sana daha da hayran bırakıyor."

Chu Qiao gökteki parlak aya baktı. "Hayran olduğun şeyler çok fazla. Fazla açgözlü olmak iyi bir şey değildir."

Li Ce ayağa kalktı, geniş kollu kaftanı rüzgârda dalgalanıyordu. Kayıtsız bir sesle dedi ki: "Bazı şeyler var ki ne kadar zorlarsan zorla eline geçmez. O yüzden sadece birkaç kez daha bakmaya çalışıyorum."

Chu Qiao'nun kalbi hafifçe sızladı ama dışarıya renk vermedi: "Nilüferler solsa da tekrar açar. Onları zorla da olsa bir kez daha açtırmış olman bile büyük başarı."

Li Ce başını sallayıp iç çekti: "Evet, seneye yine açacaklar."

Tekne sallanıyor, su mercimekleri ayrılıp tekrar birleşiyordu; tüy kadar hafif, suyun akışına kapılmış yavaşça süzülüyorlardı.

"Yanbei çok soğuktur, değil mi?" dedi Li Ce aniden sessizce. "Duyduğuma göre orada her zaman kar yağarmış, çiçek görmek zormuş."

Chu Qiao başını kaldırıp onun uzun boylu sırtına baktı, neşeli

bir sesle konuştu: "Baharın orkidesi, güzün kasımpatısı... Her birinin yeri ayrıdır. Yanbei'nin karla kaplı bozkırları, buz gibi berrak dağları da nadir bulunan manzaralardır. Bir gün olur da bu Güney'in yağmurlarından sıkılırsan, atını sınıra sürüp karların içinde bir tur atabilirsin. Yanbei yaylalarının güzelleri, seni tahmininden çok daha fazla etkileyecektir."

Li Ce bir an duraksadı, dalıp gitti. Sonra gür bir kahkaha attı: "Beni en iyi sen tanıyorsun, her zaman iyiliğimi düşünüyorsun."

O sırada hafif bir ses duyuldu; tekne kıyıya çarpmıştı. Gölet zaten pek büyük değildi, hemen sonuna varmışlardı.

Tekneden inip yavaşça Mihe Köşkü'ne doğru yürüdüler. Ay ışığı üzerlerine öyle beyaz, öyle soğuk ve mahzun düşüyordu ki... Gölgeleri yere vuruyor, sürekli birleşip ayrılıyor, sonra yine birleşip tekrar ayrılıyordu. Ama nihayetinde birbirinden uzaklaşıyorlardı. Ne de olsa onlar iki ayrı gölgeydi ve hiçbir zaman birbirine dolanmamışlardı.

Göz açıp kapayıncaya kadar Mihe Köşkü'nün kapısına geldiler. Orada durduklarında bir anlık bir tuhaflık ve sessizlik oldu. Li Ce aylak bir tavırla bir nar ağacına yaslandı. Koyu kırmızı nar çiçekleri bir allık gibi üzerine dökülmüştü.

Li Ce uykulu bir tavırla esnedi: "Çok geç oldu, yarın sabah muhtemelen kalkamam."

Chu Qiao başını salladı. "Sen zaten tembelsin. Bu sabah Qiu Sui'den duydum; sabah meclisi dağılmış ama sen hâlâ çizmelerini giymemişsin. İmparator bu yüzden çok öfkelenmiş."

"Boş ver bunları," dedi Li Ce elini sallayarak. "Erken kalkmak istemiyorum işte. Sabah meclisini öğleden sonraya alamazlar mı? Zahmetli iş. Şöyle yapalım, yarın sabah seni saraydan çıkarmaları için birilerini göndereceğim, sonra başının çaresine bakarsın. Ben seni uğurlamaya gelmeyeceğim."

Chu Qiao onayladı: "Zahmet etme zaten."

Li Ce güldü: "Güzel. Yolun uzun, kendine çok dikkat et. Eğer..." Burada duraksadı, sesi aniden tarif edilemez bir buruklukla kısıldı. Li Ce kendi kendine acı bir şekilde gülümsedi, sonra arkasını döndü, dudaklarında hafif bir kıvrımla devam etti:

"Eğer bir gün Yanbei'nin soğuğuna dayanamayacağını hissedersen, Güney'e dinlenmeye gelmeyi düşünebilirsin. Burası bir çöl kadar heybetli, bir bozkır kadar geniş olmayabilir ama sıcacıktır, yaşamak için iyidir."

Chu Qiao acı bir şekilde gülümsedi: "İnsanın hayatında kavuşmalar ve ayrılıklar, ayın ise dolunay ve hilal halleri vardır. Dünyadaki her şey nasip işidir."

Li Ce başını salladı, alçak sesle dedi ki: "Umarım o gün hiç gelmez. Kendine iyi bak."

Chu Qiao'nun kalbine aniden tarif edilemez bir hüzün çöktü. Li Ce'nin silüeti giderek uzaklaşırken, o da yavaşça arkasını döndü. Ay ışığı ikisinin arasına vurdu; o insansız beyaz aydınlık giderek yayıldı ve sonunda tüm o yalnız sarayı kapladı. Sonbahar gelmişti, gece aniden soğumuştu. Li Ce'nin gölgesi kat kat kırmızı nar ağaçlarının arasında kayboldu. İnce taş yolda sadece yaban sümbüllerinin hafif kokusu kalmıştı; soğuk ay ışığı gibi burunlarında tütüyordu. Mihe Köşkü'nün önündeki nilüferler çoktan solmuştu, geriye sadece siyah bir karmaşa kalmıştı. Güz rüzgârı esince avlu daha da ıssız görünüyordu.

Chu Qiao hafif ipek giysileriyle yavaş adımlarla yatak odasına doğru yürüdü. Rüzgâr uzun saçlarını dağıtmış, gökyüzünde kanat çırpan perişan bir kelebek gibi savuruyordu.

Mihe Köşkü oldukça geniş bir alana yayılmıştı; otuzdan fazla birbirine bağlı binası, inişli çıkışlı terasları vardı. Manzarası harikaydı; en parlak döneminde nasıl görkemli olduğunu hayal etmek zor değildi. Chu Qiao sessiz taş yolda yürürken, çiçek açmış dallar zaman zaman alnına dokunuyordu. İnce nakışlı pabuçları taşların üzerinde hafif bir soğukluk hissettiriyordu. Bir rüzgâr esti, burnuna hafif bir içki kokusu geldi. Chu Qiao başını kaldırdığında, ikinci katın balkonunun altındaki çınar ağacının yanında, lacivert elbiseli bir adamın ifadesizce durduğunu gördü. Adam başını hafifçe kaldırmış, bakışlarını Chu Qiao'nun odasına dikmişti.

"Kim var orada?" Genç kadının berrak sesi soğuk gecenin sessizliğini bozdu, göletin üzerindeki bir dizi balıkçıl kuşunu

ürküttü. Adam şaşkınlıkla arkasını döndü. Chu Qiao onu görünce dona kaldı, tek kelime edemedi.

Bu adamın yüzü Li Ce'ye o kadar çok benziyordu ki, bu gece karanlığında ilk bakışta aynı kişi olduklarını sanabilirdi.

Ancak bir saniye sonra Chu Qiao bu saçma düşünceden vazgeçti; çünkü üzerlerindeki hava birbirinden tamamen farklıydı.

Adam çınar ağacına yaslanmış, güz gecesinin ay ışığı ve çiçek kokuları içinde sessizce duruyordu. Güzel yüzünde hafif bir ay parıltısı vardı; öyle soğuk, öyle belli belirsiz bir hüzün taşıyordu ki... Tıpkı sonbahar sonunda çatılarda biriken o buz gibi kar ve kırağı gibiydi. Adam sessizce ona baktı, sonra yavaşça kaşlarını çattı.

"Sen kimsin?" Işık ve gölge birbirine karışmıştı, uzaktaki gölet hafifçe parlıyordu. Adamın sesi buzun altından sızan su gibi çok soğuk ve duygusuzdu.

Chu Qiao tek bir bakışla bu kişinin sıradan biri olmadığını anladı. Kibarca bir adım öne çıkıp dedi ki: "Ben burada kalan kişiyim. Peki ya siz kimsiniz?"

Adam bir an duraksadı, bakışlarında geçici bir boşluk belirdi. İç çekerek sanki kendi kendine konuşur gibi dedi ki: "Ah, demek burası artık boş değil."

Ay ışığı adamın yakasına vuruyor, şeffaf ve parlak bir beyazlık yayıyordu. Chu Qiao bu noktada bir şeyler söyleyip oradan uzaklaşması gerektiğini, başını belaya sokmaması gerektiğini biliyordu ama boğazında düğümlenen bazı kelimeler, adamın düşüncelerini bölmesine engel oluyordu.

Adam çınar ağacının yanından yavaş adımlarla geldi, taş basamakları birer birer çıktı. Terasta esen rüzgâr yerdeki çınar yapraklarını havalandırıyordu. Hafif bir toz kalkınca Chu Qiao gözlerini kısmak ve elini alnına siper etmek zorunda kaldı.

"Burası Taiqing Gölü'ne bakıyor, rüzgârı eksik olmaz. Dışarı çıktığında başlığını takmayı unutma."

Chu Qiao bir an şaşırdı, adamla göz göze geldi ama onun gözlerinde sadece derin bir deniz gibi sessizlik gördü.

"Teşekkür ederim. Dışarıda fazla kaldım, hizmetçiler beni arıyor olabilir, müsaadenizle. Gece soğuk, rüzgâr sert, siz de bir an önce dönün."

Chu Qiao karşıdakinin kimliğini daha fazla deşmemesi gerektiğini biliyordu; sorsa bile adamın söyleyeceği meçhuldü. Kibarca veda edip gitmek istedi.

Ancak adam sanki onu duymamış gibi olduğu yerde durmaya devam etti. Sessizce ona bakarken sesi sisli bir duman gibiydi: "Veliaht Prens seni çok el üstünde tutuyor olmalı, değil mi?"

Chu Qiao, adamın da diğerleri gibi kendisini Li Ce'nin gözde cariyelerinden biri sandığını anladı. İtiraz etmedi, sessizce selam verip, "Hoşça kalın," dedi.

"Ama sorduğum soruya henüz cevap vermedin."

Chu Qiao kaşlarını hafifçe çattı, arkasına döndü. Adamda herhangi bir saygısızlık ya da alay yoktu; aksine çok kararlı bir şekilde cevap bekliyordu.

"Biliyor musunuz, eğer gerçekten Veliaht Prens Hazretleri'nin gözdesi olsaydım, şu anki davranışınız hiç de uygun olmazdı."

Adam bir an duraksadı, sonra dedi ki: "Saraydan uzun süredir uzaktayım, buranın artık boş olmadığını bilmiyordum, kusura bakma."

Chu Qiao açıkça konuştu: "Bilmemek ayıp değil ama madem artık biliyorsunuz, çekilmeniz gerekmez mi?"

Adam acı bir şekilde gülümsedi, başını salladı: "Gerçekten de biraz benziyor."

Chu Qiao kaşlarını iyice çattı: "Gecenin bu saatinde buraya gelip belirsiz konuşmalar yapıyorsunuz, kimliğinizi de açıklamıyorsunuz. Duruşunuzun asaletini ve havanızın ağırlığını görmeseydim, sizi çoktan bir edepsiz sanıp bağlatmıştım. Hâlâ burada durarak başınızı belaya sokmaktan korkmuyor musunuz?"

Adam bir süre öylece kaldı, sonra dedi ki: "Özür dilerim, eski bir dostu yâd ederken kendimi kaybettim."

"Kendini kaybetmek sorun değil, yeter ki zamanında toparlanmayı bil. Burası saray, Bian Tang edep ve usule çok

önem verir. Dikkatli olmaktan zarar gelmez."

Adam gülümseyerek başını salladı, hafifçe selam verip Mihe Köşkü'nden çıkmak üzere yürüdü. Birkaç adım attıktan sonra aniden durup yüksek çatıyı işaret etti: "Orada bir rüzgâr çanı var, tozlanmış. Vaktin olursa saray görevlilerine temizlet. Sonbahar rüzgârı soğuktur ama o çanın sesi çok berrak ve huzur vericidir."

"Uyarınız için teşekkürler."

Adam hafifçe gülümsedi, bakışları yumuşadı. Başını sallayıp dedi ki: "Ben Prens Luo."

— 134 —

Ay batıya doğru biraz daha kaydı. Lacivert kaftan, tozlu mermer basamakların üzerinden bir bulut gibi süzülüp geçti. Chu Qiao onun uzaklaşmasını izlerken kalbi santim santim buz kesti.

Prens Luo mu?

Prens Luo...

Odasına döndüğünde Qiu Sui gözlerini zor açık tutarak onu bekliyordu; belli ki Li Ce geldiğinde bu kızcağızın haberi olmuştu.

"Hanımım, geldiniz!" Chu Qiao'yu görünce küçük hizmetçi sevinçle yerinden zıpladı. "Nilüfer çekirdeği çorbası hazırladım, bir kase içip öyle uyuyun."

Elindeki ılık beyaz yeşim kaseyi tutan Chu Qiao'nun iştahı aniden kaçmıştı. Başını kaldırıp sordu: "Qiu Sui, Prens Luo'yu tanıyor musun?"

Qiu Sui duraksadı, kaşlarını hafifçe çattı: "Hanımım, neden sordunuz?"

"Öylesine, lafın gelişi. Anlatman uygun değilse boş ver."

"Ah, uygunsuz bir şey yok da, sadece..." Odada kimse olmamasına rağmen küçük kız sağa sola bakındı, sonra Chu Qiao'nun kulağına eğildi: "Bu sarayın bir ayıbıdır, kimse pek konuşmaya cesaret edemez."

Chu Qiao kaşlarını kaldırdı: "Ayıp mı?"

"Evet. Prens Luo'nun babası Lushan Prensi, İmparator'un amcasıydı. İmparator tahta çıktığında Lushan Prensi bilinmeyen bir hastalıktan vefat etti. Derler ki İmparator gençliğinde şimdiki Veliaht Prens'ten bile daha haylazmış. O zamanlar tüm sarayın ve memurların itirazlarına rağmen, dünyanın kınamasını göze alıp kendi yengesini zorla eş olarak almış. İki yıl sonra yengesi, yani Prenses, İmparator'a bir oğul vermiş; o da şimdiki Veliaht Prens. İmparator hemen Prenses'i İmparatoriçe ilan etmiş.

Duyduğuma göre İmparatoriçe'nin taç giyme töreninde sekiz yaşlı devlet adamı protesto için kendilerini Fengming Kürsüsü'ne çarparak öldürmüşler ama yine de İmparator kararından dönmemiş. Yirmi küsur yıldır İmparator sadece İmparatoriçe'yi sevdi; onun makamı sarsılmaz bir kale gibi kaldı."

"Yani..."

"Yani Prens Luo, hem Veliaht Prens'in amcası hem de aynı anneden olma ağabeyi. Lushan Prensi erken ölünce, İmparatoriçe buraya gelin geldiğinde Prens Luo henüz yüz günlüktü. Annesiyle birlikte saraya girdi ve yirmi yaşına kadar Veliaht Prens ile birlikte burada büyüdü."

"Aman Tanrım!" Chu Qiao başını eğip iç çekti; o sade giyimli, vakur kadını hatırlayınca hüzünlendi.

"Veliaht Prens ve Prens Luo bu sarayda mı birlikte büyüdüler?"

"Tam olarak değil," dedi Qiu Sui alt dudağını ısırarak. "Onlar anneleriyle birlikte Qianhua Sarayı'nda kalırlardı. Bu Mihe Köşkü ise Prenses Fu'nun sarayıydı."

Chu Qiao'nun kaşları havalandı: "Prenses Fu mu?"

"Evet, Prenses Fu gerçek bir prenses değildi; Başkomutan Yaşlı General Murong'un torunuydu. Murong ailesi ülkemizin en büyük askeri hanedanıydı. Yaşlı General'in dört oğlu da savaş meydanlarında can verdi. Kendisi de son kuzey seferinde şehit düştü. O zamanlar hainler isyan etmiş, Büyük Xia ordusu Baizhi Geçidi'ni kırmıştı. Xia ordusunun başındaki Meng Tian, teslim olan otuz bin askerimizin katledilmesini emretmişti. Tüm şehri korumak için altmış yaşındaki Yaşlı Hanımefendi Murong, dört geliniyle birlikte Murong ordusunun başında düşmana karşı durmuş, zaman kazanmıştı. Sonunda yardım gelmişti ama Murong ailesi o savaşta tamamen yok olmuştu. Ailenin sağ kalan askerleri on bir küçük varisi kaçırırken başkente vardıklarında sadece dört yaşındaki Prenses Fu hayattaydı. İmparator, Murong ailesinin sadakatini ödüllendirmek için Yaşlı General'e 'Devlet Koruyucusu' unvanını verdi, hanımına birinci sınıf rütbe bahşetti, oğullarını markiz ilan etti. Prenses Fu'yu da sarayda Veliaht

Prens ve Prens Luo ile aynı şartlarda büyümesi için himayesine aldı."

Bu hikaye Chu Qiao'yu derinden sarsmıştı. Murong ailesi, sanki efsanelerdeki sadık savaşçı hanedanlar gibiydi. Merakla sordu: "Peki sonra ne oldu?"

"Sonra..." Qiu Sui dudaklarını büzüp biraz düşündü, sonra fısıldadı: "Sonra Prenses Fu öldü."

Chu Qiao irkildi: "Öldü mü?"

"Prenses Fu ve Veliaht Prens aynı yaştaydı, çocuklukları birlikte geçti. İmparator ve İmparatoriçe, Murong ailesinin bu fedakarlığını onurlandırmak istediler ve onlar on yedi yaşına bastıklarında bizzat nikahlarını kıydılar. Prenses Fu, Veliaht Prenses ilan edildi."

Chu Qiao sessizce dinliyordu ama içten içe bu kararın sadece onurlandırmak için olmadığını biliyordu. Murong ailesi yok olsa da ordudaki etkileri büyüktü; bu evlilik hanedanı güçlendirmek içindi.

"Ama sonra, tam düğün günü, Prenses Fu kendini asarak canına kıydı."

"Ne?" Chu Qiao'nun yüzü kireç gibi oldu. "İntihar mı?"

"Evet," dedi Qiu Sui, yüzü bembeyazdı. "Resmi kayıtlarda hastalıktan öldüğü yazılıdır ama ben o zamanlar saraydaydım, her şeyi gördüm. Veliaht Prens'in gelin arabası Mihe Köşkü'ne varmıştı. Prens üzerinde kıpkırmızı düğün kaftanıyla, elinde çiçeklerle neşeyle içeri girdi ama Prenses Fu'yu bulamadılar. Herkes panikledi, her yere bakıldı. Sonunda onu ilk bulan Veliaht Prens oldu. Arka bahçeye koştuklarında, Prenses Fu'yu üzerinde gelinliğiyle, şu pencerenin dışındaki çınar ağacına asılı halde buldular."

Gece rüzgârı kemiklerine kadar işleyen bir soğukla esti.

"Veliaht Prens o an bir çığlık atıp bayıldı. Ben o zamanlar annemin yanındaydım, gelin alayındaki küçük kızlardan biriydim. Annem ve diğer saray görevlileri hemen koşup Prenses Fu'yu indirdiler. Ben korkudan geri çekilirken bir taşa çarpıp yere düştüm. Ağlayarak etrafıma bakarken, merdivenlerin

altındaki nar ağacının yanında Prens Luo'yu gördüm. Yüzü bir hortlak gibi bembeyazdı; sessizce kalabalığın arkasında durmuş, kan çanağına dönmüş gözleriyle o çınar ağacına bakıyordu. Tek kelime etmedi ama yumruklarını öyle sıkmıştı ki sanki parmaklarından su fışkıracaktı." Qiu Sui'nin gözleri doldu, burnunu çekti. "Sonra o düğün alayındaki tüm görevliler, cariyeler, dadılar gizlice idam edildi. Ben henüz dokuz yaşında olduğum için bağışlandım. Annem öldükten sonra sarayda hizmet etmeye devam ettim ama o günden sonra Prens Luo'yu bir daha gören olmadı. Sadece her yıl İmparatoriçe'nin doğum gününde saraya gelir, pek dışarı çıkmaz. Duyduğuma göre Meishan'a gönderilmiş, İmparatorluk mezarlarını bekliyormuş. Altı yıldan fazla oldu."

Chu Qiao yavaşça başını salladı; içinde büyük bir ağırlık hissetti. Bir saray trajedisi daha... Bunlardan çok görmüştü.

"Aslında Veliaht Prens eskiden böyle değildi; Prenses Fu öldükten sonra böyle gamsız biri oldu. Siz onu görmediniz, o bir peri gibiydi; hem asil hem de çok nazikti. Bizim gibi küçük görevlilerden onun iyiliğini görmeyen yoktu. Ama o kadar yumuşak birinin böyle bir yola başvuracak cesareti bulacağını kimse tahmin edemezdi."

Chu Qiao başını hafifçe iki yana salladı: "Sadık ve savaşçı bir aileden gelen o kız nasıl su gibi durgun olabilirdi ki? Muhtemelen damarlarında akan kan kaynıyordu. O, 'kırılmak bükülmekten iyidir' diyen biriymiş. Ne yazık ki o zamanlar kendini koruyacak gücü yoktu ve kendini, onu koruyabilecek birine emanet edememişti."

Qiu Sui bu sözleri pek anlayamadı.

Chu Qiao onun omzuna vurdu, gülümseyerek sordu: "Qiu Sui, sarayı seviyor musun?"

Küçük hizmetçi bir an duraksadı, mırıldandı: "Bilmem ki... Annem saray görevlisiydi, babamla burada evlenmişler. Ben burada doğdum, hiç dışarı çıkmadım. Saraydaki hanımların birbirini yemesini izleyerek büyüdüm. Onlardan farklı gördüğüm tek kişiler siz ve Prenses Fu'ydunuz. Sevip sevmediğimi

bilmiyorum ama sevsek de sevmesek de hayat bir şekilde geçmiyor mu?"

Chu Qiao şaşırdı, sonra hafifçe güldü: "Haklısın. İster kabul et ister etme, hayat geçip gidiyor. Çünkü başka bir yer görmediğin için elindekine razı oluyorsun."

Küçük kızın saçlarını okşadı ve dedi ki: "Qiu Sui, dışarısı buraya benzemez. Orada yüksek sesle konuşabilir, büyük adımlarla yürüyebilirsin. İstediğin yere gidebilirsin. Çalışırsan kendi paranı kazanır, kendi hayatını yaşarsın. Dışarıda rüzgâr bile özgür eser."

Küçük kız büyülenmiş gibi mırıldandı: "Yani... sabah canım istemezse uyumaya devam edebilir miyim? Kimse karışmaz mı?"

Chu Qiao kahkaha attı: "Tabii ki, ama o zaman maaşından keserler."

"Vay canına!" Qiu Sui aniden heyecanlandı, Chu Qiao'nun eline yapıştı: "Hanımım, Yanbei gerçekten de böyle bir yer mi?"

Chu Qiao ona baktı; bakışları on yedi yaşındaki bir genç kıza göre çok daha derin ve uzaktı. Qiu Sui'nin üzerinden çok uzaklara bakıyor gibiydi; Yanbei'nin yemyeşil meralarını, bembeyaz koyun sürülerini, kutsal kar dağlarını görüyordu...

"Şu an öyle mi bilmiyorum, çünkü ben de henüz gitmedim. Ama sana söz veriyorum, bir gün her şey gerçek olacak. O yüzden, hayatta kalmaya bak."

Chu Qiao ayağa kalktı, pencerenin önündeki o gür yapraklı çınar ağacına baktı; o lacivert elbiseli mahzun adamı hatırladı.

"Çınar çiçekleri yollara dökülür, sabah yeliyle bitmez sohbetler... Bir dahaki sefere, sakın hükümdar ailesinde doğma." Ertesi sabah erkenden, at arabasının tekerlek sesleri sabah uykusunu böldü. Chu Qiao kimseyi rahatsız etmeden basit eşyalarını topladı ve arabaya bindi.

Tie You, Chu Qiao'ya gülümseyerek dedi ki: "Chu Hanım, hava soğudu. Arabada azık var, henüz kahvaltı etmediniz sanırım."

Chu Qiao başını salladı: "Teşekkür ederim."

Tie You onun gerçek kimliğini biliyordu, saf bir gülümsemeyle ekledi: "Chu Hanım'ın Büyük Xia'da verdiği o savaşlar, bizim askeri okullarda ders olarak okutuluyor. Oğlum size hayran, dilinden düşürmüyor."

Chu Qiao adama şaşkınlıkla baktı: "Oğlun mu? Sen kaç yaşındasın?"

Tie You güldü: "Yirmi beş yaşındayım, oğlum on iki yaşında. On üçümde evlendim, yeni bir de kızım oldu."

Chu Qiao içinden "Vay canına," dedi. On üç yaşında...

Prens Luo haklıydı; buranın rüzgârı gerçekten sertti. Chu Qiao başlığını taktı, arabanın perdesini araladı. Rüzgârın bir yel değirmeni gibi uğuldadığını duyabiliyordu. Sabah güneşi altın rengi bir sıcaklıkla tüm Jinwu Sarayı'nı aydınlatıyordu. Uzaktaki köşkler, görkemli binalar sanki görkemli bir rüya gibi yavaşça uzaklaşıyordu. Bulutlar birbirine yaslanmış süzülüyor, bahçe kırmızının ve yeşilin her tonuyla berrak göleti kucaklıyordu. Mermer meydan sessizdi; sabah ışığında ilerleyen bu tek arabanın gölgesi yerlerde oynaşıyordu.

Chu Qiao başını kaldırıp gökteki bulutlara baktı; Li Ce'nin bir ağaca yaslanmış o alaycı bakışlarını hatırladı, gözleri buğulandı.

"Gündüzün neşesiyle yürü, sabah doğuya akşam batıya... Umarım gerçekten böyle yaşayabilirsin."

Araba uzaklaştı ve nihayet saray kapılarının ardında kayboldu. Erken kalkmayı sevmeyen Li Ce ise o sırada Lanchue Sarayı'ndaki yüksek bir yapay kayalığın üzerindeydi. Kayalık çok yüksekti ve üzeri yeşil bambularla kaplıydı. Dağın tepesinde çok zarif bir bambu çardak vardı. Li Ce, üzerinde yeşil bir kaftan, başında altın tacı, elinde mor bir flütle duruyordu. Flütü dudaklarına götürüyor ama bir türlü o ezgiye başlayamıyordu.

— 135 —

Göklerde süzülen hafif bulutlar, aşağıdaki sayısız kuleyi ve köşkü belli belirsiz bir tül gibi örtüyor; uzaklardan geçen bir kervanın akslarından yükselen tozlar, havada ince bir duman tabakası oluşturuyordu.

“Ekselansları,” dedi mavi cübbeli bir adam, seri adımlarla yapay tepeye tırmanırken. Yüzü kaskatıydı, sesi derin bir ciddiyetle yankılandı: “Ön saraydaki sabah meclisinde bir hadise vuku buldu, tez elden gidip bakmalısınız.”

Li Ce başını çevirdi; az önceki o sakin ve yumuşak ifadesinden eser kalmamıştı. Biçimli kaşlarını hafifçe çatarak sert bir sesle sordu: “Mesele nedir?”

Sun Di de aynı ciddiyetle karşılık verdi, kaşları düğüm düğüm olmuştu. Her kelimenin üzerine basa basa, tane tane konuştu: “Büyük Xia’nın gelin prensesinin başına bir iş gelmiş.”

Yıllar sonra, *Batı Mon Vekayinamesi*’ne şu kanlı ve gözyaşı lekeli satırlar düşülecekti: *Dokuzuncu ayın üçüncü günü; Büyük Xia’nın Sekizinci Prensesi Zhao Chun’er, saray dışındaki konutunda tecavüze uğradı. Maktule, can vermeden hemen önce avazı çıktığı kadar Yanbei’nin ‘Büyük Birlik’ sloganlarını haykırdı. Hadise hem Xia hem de Tang topraklarında infial yarattı; bir anda ‘Yanbei’yi Haritadan Silme’ feryatları nehirlerin güneyinden kuzeyine tüm kıtayı kasıp kavurdu.*

Geniş ve ıssız Guozhi Salonu, Bian Tang’ın sivil ve askeri erkânıyla hıncahınç dolmuştu. Tang İmparatoru Li Yizhou, görkemli gölgelerin derinliklerinde, altın tahtında mağrurca oturuyordu. Elli yaşını devirmiş hükümdar, yaşından beklenmeyecek bir bitkinlik içindeydi; saçları ve sakalları kırlaşmış, yüzündeki çizgiler derinleşmişti. Gençliğindeki o keskinlik ve gaddarlıktan eser kalmayan ince uzun gözleri, şimdi dışarıdan gelen meraklı bakışları yansıtan dipsiz, karanlık bir kuyuya benziyordu.

Yetmiş yaşlarında, ak sakallı bir edip kederle yere kapandı ve gür bir sesle haykırdı: “Kuzeyli barbarlar hadlerini aşmış, Bian Tang’ın yüce kudretini hiçe saymışlardır! Bir avuç toprak parçasıyla Doğu Kıta’nın meşruiyetine kasten meydan okumaya cüret ediyorlar. Eğer bu küstahlığı yıldırım hızıyla cezalandırmazsak, Bian Tang’ın devlet onuru nerede kalır? Ordumuzun şanı nerede kalır? Bian Tang, Batı Mon topraklarında, üç büyük devlet arasında hangi yüzle ayakta duracaktır?”

Bu sözler üzerine salondakiler bir ağızdan destek verirken, genç bir memur öne çıktı ve samimi bir dille söze girdi: “Büyük Xia şu an Yanbei ile savaş halindedir. Naçizane fikrimce, devletimizin bu savaşa paldır küldür dahil olması münasip değildir.”

Yaşlı edip öfkeden küplere bindi, hiddetle gürledi: “Xue Changling! Ağzını her açtığında ordunun harekete geçmesinin uygun olmadığını söylüyorsun, asıl niyetin nedir? Bin yıllık Bian Tang devleti, bugüne dek böyle bir zillet, böyle bir hakaret görmemiştir! Bu hadise kıtaya yayıldığında, bu devlet nasıl ayakta kalacak, kendini nasıl savunacaktır? Yanbei’yi böyle körü körüne kayırman, onlarla gizli kapaklı işler çevirdiğin anlamına mı gelir?”

“Hünkârım!” diye bir feryat yükseldi o sırada. Beyaz sakallı bir başka yaşlı vezir acıyla haykırdı: “Böyle bir utanç dünya kurulalı görülmemiştir! Atalarımız bu devleti kurduğundan beri, bin yıldır erdemle hükmetmiş, liyakatle yönetmiş, Konfüçyüs öğretisiyle dünyaya nizam vermiş, medeniyetle dört bir yanı dize getirmiştir. Üç büyük devletin başı sayılan bizler, ne zaman böyle bir tahrike maruz kaldık? Eğer bu yol bir kez açılırsa, Bian Tang’ın haysiyeti yerle bir olur, dost müttefiklerimize karşı yüzümüz kara çıkar, devletin şanı lekelenir!”

Xue Changling bir adım daha öne atılarak heyecanla konuştu: “Hünkârım, Büyük Xia prensesinin uğradığı bu hakaret meselesi şüphelerle doludur. Sırf Xia elçilerinin tek taraflı beyanlarına dayanarak, tüm devletin gücünü bir başka ülkenin iç karışıklığına feda edemeyiz!”

“Hadsiz münafık! Guozhi Salonu’nda hâlâ nasıl böyle hezeyanlar savurabiliyorsun? Bir prensesin namusu ne kadar mukaddestir, bilmez misin? Saray dadıları durumu bizzat teyit etmiştir. Büyük Xia’nın Sekizinci Prensesi daha yeni Tang devletimizle nikâh akdi yapmıştı; şimdi bizim topraklarımızda, hatta başkentimizde böyle bir hakarete uğruyor ve biz suçlu durumuna düşüyoruz! Eğer Xia’ya bir hesap vermezsek, bu işin altından nasıl kalkarız? Yoksa senin o ‘şüphelerle dolu’ dediğin laf kalabalığına mı güveneceğiz?”

“Luo Hazretleri! Naçizane bendeniz bu hadisenin cezasız kalmasını söylemiyorum. Sadece aceleci davranıp, birilerinin kurduğu tuzağa düşmemizden endişe ediyorum!”

“Tuzak mı?” General Qi soğuk bir kahkaha attı. “Ne tuzağı? Asıl tuzak, Yanbei’nin bizim Büyük Xia ile akraba olmamızdan korkup bu birliği bozmaya çalışmasıdır!”

“Böyle bir ihtimali göz ardı etmiyorum ancak diğer olasılıkları da yok sayamayız. Eğer bunu yapan gerçekten Yanbei ise, neden ölmeden hemen önce kimliklerini haykırarak ele versinler? Kendi kendini ihbar ederek Bian Tang’ı galeyana getirmenin Yanbei’ye ne faydası olur?”

Luo Hazretleri hıhlayarak karşılık verdi: “Büyük Birlik fedaileri öteden beri meczupça hareket ederler, onlardan mantık beklemek abestir!”

General Qi’nin yanındaki genç bir binbaşı söze girdi: “Belki de sırf kafamızı karıştırmak, suçu başkasının üzerine atıyorlarmış izlenimi vermek için böyle yapmışlardır. Bakın, Xue Hazretleri şimdiden şüpheye düşmüş bile!”

Xue Changling hiddetle bağırdı: “Devletin bekasını ilgilendiren meseleler ince elenip sık dokunmalıdır! ‘Mantık beklenmez’ diyerek kestirip atamazsınız. Ben bu devletin ekmeğini yiyen bir memur olarak, her ihtimali düşünmekle mükellefim!”

“Öyle mi? Bence Xue Hazretleri her şeyi fazlasıyla düşünmüş. Biraz daha düşünmeye devam ederse, Büyük Xia’nın sınır ordusu kapımıza dayanacak!”

“Müfreze Komutanı Xu, siz...”

“Hünkârım! Kuzey Karargâhı’ndaki otuz bin askerimiz tetiktedir, vatan için cenge hazırdır!”

“Hünkârım! Kan borcu ancak kanla ödenir, emrinizi buyurun! Yıllardır cenk yüzü görmedik, yaşlı generallerinizin kılıçları pas tuttu!”

“Hünkârım! Kulunuz olarak canımız pahasına cenk talep ediyoruz!”

Koca salon, Bian Tang’ın diz çökmüş vezirleriyle hıncahınç dolmuştu. Sadece Xue Changling tek başına ayakta kalmıştı; genç memurun yüzü öfkeden mosmor kesilmiş, dudakları titriyor ama tek kelime edemiyordu.

Tam o sırada, salonun dışından lakayıt ve alaycı bir kıkırtı duyuldu. Herkes bir anda başını o yöne çevirdi. Li Ce, üzerinde su yeşili görkemli bir cübbe, başında altın bir taç ve belinde yeşim işlemeli bir kuşakla içeri giriyordu. İnce uzun gözleri bir tilkiyi andırıyordu. Gülümseyerek salona doğru ilerlerken umursamaz bir tavırla konuştu: “Bugün herkes burada maşallah, Kıdemli Liu bile gelmiş. Hayırdır, yeni bir havadis mi var? Batı Bölgeleri’nden soylu atlar mı geldi, yoksa Güney Tepeleri yine güzeller mi gönderdi?”

Kalabalık bir deniz gibi ikiye yarıldı; Li Ce, arkasında Sun Di ile birlikte başı dik bir şekilde aralarından geçip İmparator’un huzurunda diz çöktü: “Evladınız bugün biraz geç uyandı, pederşahıma hürmetlerini sunar.”

“Hımm.” Yukarıdan gelen o yaşlı ses ağır ağır yankılandı. Tang İmparatoru donuk bir ifadeyle, “Buradaki meseleden haberin var mı?” diye sordu.

“Buradaki mi? Ah!” Li Ce sanki yeni idrak ediyormuş gibi bir ifadeye büründü, yüzü aniden öfkeyle doldu. Birden ayağa fırlayarak gürledi: “Bu kadarı da fazla! Ben de tam bu mesele için gelmiştim!”

Meclisteki sivil ve askeri erkân, bu aykırı veliahdın yine ne dolaplar çevireceğinden korkuyordu ancak bu sözleri duyunca yüreklerine su serpildi. Hemen destek verdiler: “Doğru! Bu

kadarı da fazla! Veliaht Hazretleri haklılar!”

Li Ce öfkeyle başını sallayarak devam etti: “Büyük Xia bize art arda iki prenses gönderdi. Birincisi kadınlık adabından yoksundu, ikincisi ise iffetini koruyamadı; resmen başıma koca bir boynuz taktılar! Olacak iş değil! Pederşahım, bence Büyük Xia’nın bu akrabalık meselesinde zerre samimiyeti yok. En iyisi biz bu prensesi geri gönderelim. Huaisong’un büyük prensesi fena değilmiş diyorlar, duyduğuma göre bir de kız kardeşi varmış, o da afet-i devranmış...”

Salondaki tüm vezirler bir an donup kaldı. Yetmişlik Kıdemli Liu acı bir feryatla birkaç adım öne atılıp diz çöktü: “Veliaht Hazretleri, bu asla olmaz!”

Li Ce başını çevirip kaşlarını çattı: “Hayırdır, neden olmazmış?”

“Büyük Xia’nın iki kez prenses göndermesi, bu birliktelikte ne kadar samimi olduklarını gösterir. Şimdi Xia prensesi bizim topraklarımızda böyle bir hakarete uğramışken, biz eğer Yanbei’den hesap sormazsak; binlerce kişi bizi parmağıyla gösterir, on binlerce kişi bize lanet okur, dört bir yanımızdaki devletler bizi hor görür. Bu hadisede suç Yanbei hainlerinindir, Xia prensesinin değil. Lütfen bunu görün, efendimiz.”

Li Ce hafifçe kaşlarını kaldırdı: “Vay, dediklerinde haklılık payı var.”

Kıdemli Liu alnındaki soğuk teri sildi, derin bir nefes aldı: “Veliaht Hazretleri çok ferasetliler.”

Li Ce hiddetle devam etti: “Madem öyle pederşahım; madem gelecekteki zevcem Yanbei alçakları tarafından kirletildi, her ne kadar naçiz bir kulunuz olsam da, kadınıma el sürülmesine seyirci kalamam! Pederşahımdan Yanbei üzerine ordu gönderilmesini talep ediyorum! Bizzat ordunun başında gideceğim ve Yanbei’yi kılıçtan geçirip haritadan sileceğim!”

Bu sözler üzerine salonda bir bayram havası esti. Herkes neşeyle birbirine bakıyor, gözlerinden büyük bir sevinç okunuyordu.

Veliaht yıllardır böyle haylazdı ama demek ki kritik anlarda

tam bir devlet adamı vakarı sergileyebiliyormuş! Koskoca Bian Tang devleti, işte böyle bir heybet göstermeliydi!

“Ayrıca pederşahım, küçük bir ricam daha olacak.”

Tang İmparatoru hafifçe kaşlarını çattı ama bir şey demedi, devam etmesi için işaret verdi.

Li Ce, ipekli görkemli cübbesiyle salonun ortasında dimdik durmuş, kendinden emin bir tavırla konuşuyordu. Keskin bakışlı, yakışıklı ve heybetli haliyle gür bir sesle devam etti: “Madem Sekizinci Prenses ile nikâh akdimiz yapıldı, o artık Bian Tang’ın bir tebaası sayılır. Bu yüzden Büyük Xia’nın ‘ortak ordu kurma’ talebini reddetmenizi istirham ediyorum. Bir avuç toprak parçası olan Yanbei de kimmiş? Bana on bin seçkin asker verin, Yan Xun’u canlı yakalayıp Yanbei kalıntılarını temizlemezsem namerdim!”

Herkes bir an duraksadı ama daha lafa giremeden, Li Ce art arda ağır toplarını patlatmaya başladı:

“Ayrıca, bizim ordumuzun Yanbei’ye varması için Büyük Xia topraklarından geçmesi gerek, ki bu da binlerce fersah yol demektir. Hatırladığım kadarıyla ordumuz en uzak Zhenhuang’a kadar gitmişti; o zaman otuz bin asker ve iki milyon işçi seferber edilmişti. Şimdi asker sayımız o zamanın yarısı bile olmasa da yolumuz çok daha uzun. Bu yüzden Hazine Bakanlığı’ndan benim için üç milyon işçi, yirmi bin savaş atı, yirmi bin takım zırh ve silah, ayrıca soğuktan koruyacak pamuklu giysiler, orduya eşlik edecek hekimler, ilaçlar, atlar için yem ve Erzak Bakanlığı’ndan da sefer ordusu için otuz bin yük erzak hazırlanmasını talep ediyorum.”

Hazine Bakanı Qiu Shihai’nin başı bir anda kazan gibi oldu; sanki ayağına ateş değmiş gibi yerinden sıçrayarak öne atıldı: “Ekselansları! Naçizane fikrimce, Yanbei zaten Büyük Xia’nın isyancı tebaasıdır. Savaşın sebebi de Xia prensesidir. Bu yüzden ordunun asıl yükünü Büyük Xia çekmelidir. Biz her ne kadar ordu göndersek de ancak yardımcı kuvvet olabiliriz. Üstelik Xia’nın bize erzak ve askeri mühimmat sağlaması icap eder.”

Li Ce gülümseyerek başını çevirdi, ince uzun gözlerini

kırpıştırarak sordu: “Vay? Qiu Hazretleri az önce ‘devlet onuru’, ‘Bian Tang heybeti’ diye yeri göğü inletmiyor muydu? Ne yani, koskoca Bian Tang Veliahdı boynuzlanacak da, hakkımı aramak için başkasının ordusuna mı bel bağlayacağım? Kıdemli Liu az önce çok doğru buyurdular; bin yıllık devletimiz böyle bir zillet görmemiştir. Öyle Büyük Xia’dan dayak yiyip kaçmak, nehirlerin güneyine çekilmek, toprak verip tazminat ödemek, haraç vermek falan hep ufak işler; Hongchuan’ın on sekiz eyaleti de mühim değil. Ama kuzeydeki o haydutlar artık çok azıttı. Onlara hadlerini bildirmezsek, bu kıtanın efendisi kimmiş öğrenemeyecekler. İnanıyorum ki generallerimizin fikri de benimkilerle birdir; ‘Yanbei’yi ezeceğiz’ deyip de içten içe Xia’nın arkasına sığınıp bayrak sallayacak kadar sünepe değillerdir herhalde. Üstelik Büyük Xia daha yeni büyük bir savaştan çıktı, kendi karınlarını doyuramazken bir de bizden erzak alıyorlar; sizce bizim rızkımızı nasıl karşılarlar?”

Li Ce salonda gülümseyerek dururken, az önce mangalda kül bırakmayan generallerin yüzü bir anda kireç gibi oldu. Birbirlerine bakıp kem küm ettiler ama tek kelime edemediler.

“Duyduğuma göre Yanbei’nin askeri çok, generalleri mahirmiş. Hele o Yan Xun, tam bir dâhiymiş; tek başına koca bir eyaletin garnizonunu ayartıp, yüz yıldır otuz bin askerin aşamadığı Zhenhuang şehrini düşürmüş. Büyük Xia’yı üç yüz yıl sonra ilk kez başkentini terk edip kuzeye çekilmeye zorlamış, devleti yıkımın eşiğine getirmiş. Sonra da Yanbei’ye kadar önünde kimse duramamış; ona yeni neslin ‘Yanbei Aslan Kralı’ diyorlarmış.

Bizim Bian Tang ise yıllardır cenk yüzü görmedi. Güneydeki o kaydırılamaz az sayıdaki sınır birliği hariç, kan görmüş askerlerimizin çoğu elli altmış yaşını devirdi. Üstelik ordu düzenimiz bozuk, silahlarımız paslı. Ama bence, eğer el ele verirsek, tüm Xia topraklarını aşıp Bian Tang’a dil uzatan o küstahları kılıçtan geçirebiliriz.” Li Ce salonda volta atarak konuştukça keyifleniyordu: “Nitekim siz de görüyorsunuz; her yılki askeri geçit törenlerinde askerlerimizin yürüyüşü çok nizami, nidaları çok gür. Belki hiç adam öldürmediler ama çoğu

hayatında tavuk kesmiştir; üstelik genelevlerde hatun kavgası yaparken, birbirlerini pataklarken gayet tecrübeliler, ciddi bir saha deneyimleri var. Harp okulumuzun o 'bebe' generalleri de hep genç yetenekler; çoğunuzun oğlu, torunu orada. Onlar imparatorluğumuzun hazinesi!

Bu delikanlılar belki hiç cephe görmediler, muhtemelen tavuk bile kesmemişlerdir ama bence savaş azimleri çok yüksek, her gün attıkları sloganlar yeri göğü inletiyor. Onları yanıma alabilirim; cephede bir pişerlerse, yenilmez bir seçkin ordu olurlar! Üstelik bizde Yanbei'de olmayan ne cevherler var... Gerçi son zamanlarda o Bian Cang, Xi Rui, Wu Daoya gibi generallerin çok mahir olduğunu, üç beş bin kişilik fedai gruplarıyla on binlerce askeri perişan edip burunları bile kanamadan çekildiklerini duyuyorum ama Bian Tang korkmaz! Onlar daha kaç yaşında, çok gençler... Bizim generallerimiz arasında Dou Paşa, Bai Paşa gibi kurt isimler var. Onların hayat tecrübesi ve savaş mahareti o gençlerde ne gezer? Onlar bir meydana insinler, düşman gölgesinden kaçar.

Sahi Dou Paşa, gelirken kapıda takma dişlerini gördüm; geçen gün felç geçirdiğini, dilinin dönmediğini duymuştum. Mühim değil, hemen adam gönderip sana akikten yeni bir takım yaptırayım."

— 136 —

Saray erkânının beti benzi atmıştı, neredeyse dilleri tutulmuştu; Li Ce'nin keyfi ise iyice yerine gelmişti. Salonun ortasında bir o yana bir bu yana volta atarak konuşmaya devam ediyordu:

"Ayrıca, Yanbei denilen o vahşi diyar medeniyetten nasiplenmemiş, edep erkân bilmez, halkı ise cahil bir güruhtur. Bizim koca Tang devletimizde binlerce münevver âlim var. Eğer Yanbei halkı isyancılara yardım etmeye kalkarsa, Meclis-i Vükelâ'dan yüzlerce allâme müfettişimizi göndeririz; onlara hak ve hakikati anlatırlar. İnanıyorum ki o halk, azizlerin kelamı karşısında dize gelecek, yaptıklarından utanıp kollarımıza koşacaktır. Gerçi Xia İmparatoru'nun sekiz yıl boyunca Yanbei halkını asimile etmeye, imparatorluğa sadık kılmaya çalıştığını, ama o halkın çekirge sürüsü gibi imparatorluk ordusuna, yeni atanan valilere dur durak bilmeden saldırdığını duydum. Ama korkmaya hacet yok, Xia bizimle aşık atabilir mi? Biz azizlerin öğretileriyle yoğrulurken, Xia'nın ataları bozkırda daha don giymeyi bilmiyordu, ha ha! Bir de, bir de en mühim mesele var," Li Ce gülümseyerek arkasına döndü ve aniden Tang İmparatoru'nun huzurunda diz çöktü. "Pederşahım, bu madde hayati önemdedir, devletimizin bekası buna bağlıdır, asla ihmal edilmemeli."

Tang İmparatoru dudaklarında hafif bir tebessümle oğluna bakarak, "Söyle bakalım," dedi.

Li Ce başını kaldırdı, gayet ciddi bir ifadeyle, "Evladınız, haddini aşarak başkentin taşınmasını talep ediyor," dedi.

"Ne?" Bu sözler üzerine saray erkânı daha fazla dayanamadı, her kafadan bir ses çıktı, ortalık bir anda karıştı.

"Ah..." Li Ce derin bir iç çekti, çaresiz bir tavırla devam etti: "Başka yolu yok. Bian Tang'ın onurunu korumak için bu cenk şart, peki ya sonrası? Galip geleceğimizden şüphemiz yok lakin

kaybımız da az olmayacak. Asker, hazine, erzak, silah, insan gücü, işçiler... Saymakla bitmez. En mühimi de bu cenk çok uzun sürecek, devletin canını emecektir. Ordumuz Xia topraklarının derinliklerine daldığında, Xia İmparatoru'nun bir kalleşlik yapmayacağı ne malum? Hadi diyelim Xia İmparatoru tam da düşündüğünüz gibi mert çıktı; peki ya biz zayıf düştüğümüzde Huaisong bu fırsatı kaçırır mı? Unuttunuz mu? Huaisong ile zaten cenk halindeyiz! Kendinizi hazırlayın; Bian Tang tarihin en çetin sınavıyla, iki cepheli bir savaşla karşı karşıya kalacak. Akıbet meçhul, gelecek karanlık. Bu yüzden teklifim şudur: Derhal başkenti Güney Sınırı'ndaki o ıssız topraklara taşıyalım, mevcut başkenti de ateşe verelim. Yarın bir gün Xia üzerimize yürürse ya da Huaisong kapımıza dayanırsa elleri boş dönsünler. Biz de Güney'in balta girmemiş ormanlarına saklanırız, kimse bizi bulamaz; onları kahrımızdan öldürürüz, ha ha!"

O an salondakilerin yüzü öyle bir hal almıştı ki tarif etmek imkânsızdı. Li Ce ise aniden heyecanlanarak devam etti:

"Üstelik şimdi aklıma müthiş bir fikir geldi! Eğer bu cenkten sağ salim çıkar, Bian Tang'ın yüce şanını korursak; bu hadiseden sonra hanedanımızdan bir kızı Xia'ya gelin gönderelim. Yanına da lafı kuvvetli bir alay memur verelim. Xia'ya vardıklarında bir oyun kurarız; prensesimizin Huaisong casusları tarafından kirletildiğini yayarız. Halk galeyana gelmişken, memurlarımız yanlarında götürdükleri altınlarla Xia'nın sözü geçenlerini kafaya alırlar. Ha ha! Böylece Xia mecburen Huaisong'a savaş açar, biz de kenara çekilip birbirlerini yemelerini seyrederiz. Nasıl, harika bir fikir değil mi?"

Kimseden ses çıkmadı, koca Guozhi Salonu'na mezar sessizliği çöktü. Derken, aniden bir kıkırtı, bir kahkaha koptu.

Herkes öfkeyle o yöne döndü.

Xue Changling cübbesini düzelterek öne çıktı, diz çökerek gür bir sesle konuştu: "Veliaht Hazretleri çok ferasetliler, kulunuz hayran kaldı. Az önce gözlerim körelmişti lakin şimdi bu cenkin elzem olduğuna kani oldum. Eğer Ekselansları tensip buyururlarsa, kulunuz bu yolda peşinizden gelmeye, canını dişine takmaya hazırdır."

“Güzel, seni not ettim,” dedi Li Ce gülümseyerek. Sonra aniden arkasına dönüp yere kapandı: “Pederşahım, emrinizi buyurun! Evladınız kararlıdır; Yanbei’yi yerle bir etmeden bana huzur yok! Bu yolun sonu ölüm de olsa Bian Tang’ın şanı için Yanbei ile birlikte yok olmaya hazırım. Az önce buradaki hazretlerin sözleri beni öyle bir aşka getirdi ki; pederşahımdan ricamdır, az önce en gür sesle konuşanları yanıma verin. Onlara da bu devlete hizmet etme, tarihe geçme fırsatı tanıyın. Lütfen müsaade buyurun!” diyerek başını sertçe yere vurdu.

Tang İmparatoru hafifçe mırıldandı, tam söze girecekti ki biri aniden “Hünkârım!” diye feryat ederek diz çöktü.

Kıdemli Liu, bir anda ciddileşmiş bir ifadeyle, “Hünkârım, kulunuz az önce Xue Hazretleri’nin sözlerinde bir hakikat payı olduğunu fark etti. Sırf Xia prensesinin tek taraflı beyanıyla Yanbei’ye ordu sürmek pek aceleci bir karar olur. Meseleyi biraz daha tahkik etmeli, ondan sonra karar vermeliyiz,” dedi.

“Vay?” Tang İmparatoru’nun sesi yükseldi. “Az önce Xue Hazretleri’ne münafık diyen, sözüne itibar edilmez diyen siz değil miydiniz, Kıdemli Liu?”

Kıdemli Liu’nun alnından sicim gibi terler boşalıyordu, zoraki bir tavırla, “Şey... Kulunuzun bir anlık gafletiydi. Şimdi düşününce, Xue Hazretleri’nin dedikleri... Şey, akla yatkın geliyor,” dedi.

Tang İmparatoru başını yaşlı General Qi’ye çevirdi: “Qi Paşa, ya siz ne dersiniz?”

“Kulunuz da Kıdemli Liu ile hemfikirdir. Ordu seferber etmek devletin en mühim işidir, hani... Şey, çok dikkatli olmak icap eder.”

Hazine Bakanı hemen söze daldı: “Kulunuz da aynı fikirdedir. Hazine’deki erzak böyle devasa bir askeri harekâtı karşılamaya yetmez, detaylıca istişare edilmelidir.”

“Doğru, doğru! Savaş Bakanlığı’nın kuzeye ordu kaydırması öyle bir iki günlük iş değildir. Hem devletimiz yıllardır cenk görmedi, savaşacak olsak bile hazırlık yapmak gerek.”

Li Ce kaşlarını çatarak öfkeyle bağırdı: “Bu ne demek oluyor

şimdi? Bize bu kadar hakaret edilmişken karşılık vermeyecek miyiz? Eğer hepiniz böyle derseniz, Bian Tang'ın haysiyeti nerede kalır? Öleceksek de Yanbei'yi yanımızda götürelim!"

"Aman Veliaht Hazretleri," diye atıldı Luo Hazretleri. "Yanbei dediğiniz nedir ki, onlara canımızı kurban etmeye değer mi? Hele bir duralım, hele bir bekleyelim."

"Olmaz!" dedi Li Ce kesin bir dille. "Zevcem olacak kadın kirletilmiş, bu ne büyük bir zillettir! Bir veliaht prens olarak devletime dil uzatılmasını, bir erkek olarak kadınıma el sürülmesini hazmedemem! Eğer sesimi çıkarmazsam, tüm millet bana gülmez mi? Tüm dünyanın maskarası olmaz mıyım?"

Kıdemli Liu hemen araya girdi: "Veliaht Hazretleri öfkenize hâkim olun. Eğer bugün bu anlık hiddetinizi bastırabilirseniz, bu Bian Tang halkı için büyük bir fedakârlık, cephede can verecek binlerce asker için büyük bir kurtuluş olur. Kimse size laf edemez, aksine size minnettar kalırlar."

"Aynen öyle! Hem Xia prensesi henüz resmen Bian Tang'a gelin gelmiş değil. Hadisede bizim de payımız olsa da, kendi muhafızlarının kusuru daha büyüktür. Üstelik Yanbei zaten Xia'nın baş düşmanıdır, bizimle ne ilgisi var? En kötü ihtimalle başka bir prenses isteriz, ne de olsa Xia İmparatoru'nun kızı çok."

"Doğru! Bizim başkentimizde böyle bir rezalete sebep oldular, daha biz onlardan hesap sormadık. Eğer çok gürültü çıkarırlarsa, asıl biz Xia İmparatoru'ndan izahat isteriz!"

Li Ce kararsız bir tavırla kaşlarını çattı, ağır ağır konuştu: "Lakin hazretler, siz bu utancı kaldırabilecek misiniz? Sizler devletin direğisiniz; yarın tarih kitaplarının hakkınızda ne yazacağından korkmaz mısınız?"

"Mühim değil!" Herkes bir ağızdan başını salladı. "Bian Tang için bu kadarcık fedakârlık nedir ki!"

"Ah," dedi Li Ce başını sallayarak. "Sizlerin bu denli ferasetli ve fedakâr olduğunu görmek beni mahcup etti. Madem herkes bu kadar sabırlı, bana daha ne söz düşer. Yazıcı, bir mektup kaleme al; Xia prensesine geçmiş olsun dileklerimizi ilet, sonra da... Onu geri gönderin."

Kısa süre sonra sabah meclisi sona erdi, vezirler birer birer dağıldı. Tang İmparatoru, Li Ce'ye birkaç nasihat verip hareme geçti.

Sun Di, Li Ce'nin arkasından yürürken gizlice başparmağını kaldırdı: "Ekselanslarının bu 'siyaset sanatı'ndaki mahareti her geçen gün daha da kemale eriyor."

Li Ce dudak bükerek güldü: "Bir avuç işe yaramaz moruk işte."

"Lakin bazen o işe yaramaz moruklar çok mühim işler görebiliyor." Li Ce soğuk bir kahkaha attı, ardından ekledi: "Şu Xue Changling fena çocuk değil, onu takibe al. Şimdilik yanımıza çekemeyiz ama bir gözümüz üzerinde olsun."

"Emredersiniz," dedi Sun Di başını sallayarak. "Ekselansları, peki ya şimdi ne olacak?"

Li Ce uzun parmaklarıyla şakaklarını ovdu: "Henüz kestiremiyorum. Zhao Chun'er beni hazırlıksız yakaladı; Bian Tang ile Yanbei arasında savaş çıkarmak için kendi namusunu bile harcayacak kadar gözü döneceğini tahmin etmemiştim. Kontrol eden saray dadısını gördün mü, gerçekten bekâreti bozulmuş mu? Bir de, o Büyük Birlik fedaisi olduğunu iddia eden adamı gören var mı?"

"Saray dadıları toplam üç kişi, hepsi sarayın eski kurtları; ifadeleri birbiriyle tutarlı, yani hadise gerçek gibi duruyor. O fedaiye gelince... Söylenenlere göre muhafızlar prensesin konağına daldığında, herif daha prensesin yatağından yeni iniyormuş; sonra 'Yanbei Büyük Birlik' diye bağırıp canına kıymış."

Li Ce başını sallayarak iç çekti: "Xia İmparatoru böyle bir kumar için gerçekten büyük oynamış!"

"Ekselansları, Zhao Chun'er'i gerçekten Xia'ya geri mi göndereceğiz?"

"Başka ne yapacağız? Burada besleyecek miyiz?" Li Ce hıhladı. "Onu geri gönderdiğimde, Xia İmparatoru oyununun deşifre olduğunu anlayacaktır. Şu an bize muhtaçlar, benimle köprüleri atmaya cesaret edemez. Vezirleri de bastırdık mı, Xia

tek başına bir halt karıştıramaz.”

Sun Di onayladı: “Haklısınız, rüzgâr ne kadar sert eserse essin, biz yerimizden kıpırdamayız.”

Tam o sırada, uzaklardan bir muhafızın koşa koşa geldiği görüldü. Adımları düzensizdi, nefes nefese kalmıştı, kan ter içindeydi. Cübbesi sırılsıklam olmuştu, yol boyunca haykırıyordu: “Ekselansları, felaket!”

Li Ce kaşlarını çattı, hemen öne atılarak sert bir sesle sordu: “Ne oldu?”

Adam dizlerinin üzerine çökerek korku dolu bir ifadeyle konuştu: “Xia prensesi, saray meydanındaki Gül Meydanı’nda başını taşlara vurarak canına kıymaya kalktı!”

“Ne?”

Sun Di şaşkınlıkla haykırırken muhafız aceleyle ekledi: “Neyse ki sadece başı yarılmış, hayati bir tehlikesi yok. Lakin halk meydanda toplanmış durumda, ufak bir kargaşa çıktı.”

Li Ce küçümseyerek hıhladı: “Klasik mağduriyet oyunu... Halkın merhametine oynayıp Tang başkentinde kendine bir taraftar kitlesi mi yaratmaya çalışıyor?”

Sun Di kaşlarını çatarak sordu: “Böyle küçük bir mesele için bu kadar telaşlanır mı insan? Sen kimin emrindesin?”

“Ekselansları, asıl mesele o değil,” dedi muhafız kıpkırmızı bir yüzle, nefes almaya çalışarak. “Asıl mesele şu; tam o sırada Kuzey Karargâhı, Gül Meydanı’nın yanındaki Merkez Ordugâh’ta eğitim yapıyordu. O askerler her şeye şahit olmuşlar. Alt rütbeli subaylar o soylu delikanlıları zapt edemiyor. Kuzey Karargâhı’nın otuz bin askeri Merkez Cadde’de toplandı, Yanbei’ye savaş açalım diye bağırıyorlar; şu an saray kapılarına doğru geliyorlar!”

“Ne diyorsun sen?” Sadece Sun Di değil, Li Ce’nin de yüzü bir anda değişti.

Tam o sırada, bir başka muhafız atını dörtnala sürerek geldi. Saray kurallarını hiçe sayarak bağırıyordu: “Acil rapor! Acil rapor!”

“Mesele nedir?” Li Ce’nin yüzü kaskatı kesilmişti, şaka yapar hali kalmamıştı.

“Ekselansları...” Adam atın üzerinden yuvarlanarak yere düştü, giysileri kan içindeydi.

— 137 —

Sun Di öfkeyle bağırdı: “Kuzey Karargâhı çıldırdı mı? Yabancı bir prenses için kendi silah arkadaşlarına mı saldırıyorlar?”

Adam yere kapaklanmış halde yüksek sesle konuştu: “Ekselansları, Kuzey Karargâhı saray muhafızlarına saldırmadı lakin Tie You Hazretleri’nin arabasını kuşattılar! Otuz bin asker gözü dönmüş halde saldırıyor. Xia elçilerinin iddiasına göre arabanın içinde bu hadisenin planlayıcısı, Yanbei’nin o haini varmış! Öncü birliğimizden yirmi kardeşimiz can verdi, çoğu Xia muhafızlarının elinden çıktı lakin Kuzey Karargâhı askerleri kan görünce iyice zıvanadan çıktı!”

Li Ce’nin yüzü gölgelendi, gerçek bir öfke dalgası yükseldi; gözleri bir tilki gibi ağır ağır kısıldı. Soğuk bir sesle, “Tek başına Zhao Chun’er bu işi beceremez, bu işte bir bit yeniği var,” dedi.

Sabahın sisi hafifçe dağılmış, güneş ışıkları pusun arasından süzülerek mermer döşeli Gül Meydanı’na vurmaya başlamıştı. Gümüş rengi zırhlar güneş altında ışıl ışıl parlıyor, otuz bin Kuzey Karargâhı askeri meydanın basamaklarında hıncahınç bir kalabalık oluşturuyordu. Yüzleri henüz çok gençti, tecrübesizliğin verdiği o gözü kara cesaret okunuyordu. Tang başkentinin huzurlu ortamında yetişmiş bu soylu çocukları, kan çanağına dönmüş gözlerle yüksek bir platforma sıkıştırılmış at arabasına bakıyor, ellerindeki silahları gıcırdatarak sıkıyorlardı.

Şafak vakti kan rengine bürünmüştü. Gül Meydanı’nın tepesinde durup görkemli Tang başkentine; o devasa surlara, altın varaklı saraylara, sıra sıra dizilmiş evlere, ellerinde parıldayan kılıçlar tutan askerlere ve meydanın aşağısında başlarını kaldırmış bakan halka bakarken... Chu Qiao aniden içinde garip bir huzur hissetti. Rüzgâr öyle sert esiyordu ki pelerinini savuruyor, giysisinin etekleri şafak rüzgârında kanat çırpmaya hazırlanan dev bir kuş gibi dalgalanıyordu. Elini uzatıp başındaki kapüşonu indirdi; güzel ama dirençli yüzü, dingin ve

kararlı gözleri ortaya çıktı!

O anda, dört bir yandan devasa bir gürültü koptu. Bir ay önce Chu Qiao'nun resimleri Xia topraklarından gelmiş, tüm sokaklara ve meydanlara asılmıştı. Harp Okulu öğrencileri, onun o akılalmaz savaş stratejilerini defalarca incelemişlerdi. Lakin şu an karşılarında duran, henüz on sekizine bile basmamış bu genç kızı görünce herkes bir an donup kaldı.

Bu mu yani, tek başına Xia başkentine dalıp Eyalet Valisi'ni çekip alan Yanbei haini?

Bu mu yani, dört bin kişilik dökümtü bir orduyla binlerce fersah yol kat edip tek bir savaş bile kaybetmeyen yeni neslin efsanevi komutanı?

Bu mu yani, onca kuşatmadan, onca takipten her seferinde sıyrılan, Yanbei'nin manevi lideri?

Ve bu mu yani, gizlice Bian Tang'a sızıp bu korkunç kargaşayı planlayan asıl suçlu?

"Ben Veliaht Hazretleri'nin muhafız komutanı Tie You! Komutanınız çıksın karşıma!"

Tie You vücudunun pek çok yerinden yaralanmıştı lakin hâlâ kılıcıyla Chu Qiao'nun önünde dimdik duruyordu. Genç adam devasa bir dağ gibi sarsılmazdı; gözleri kararlı, kaşları simsiyah ve gürdü. Kılıcını kaynayan bir su gibi çalkalanan Kuzey Karargâhı askerlerine doğrultup gürledi: "Lu Fangshan çıksın karşıma!"

Bilmiyordu ki Kuzey Karargâhı'nın üst düzey komutanları çoktan saraya girmiş, Yanbei'ye savaş açılması için imparatora dilekçe veriyorlardı. Ordugâhta kalanlar ise sadece orta ve alt rütbeli subaylardı.

Kılıcı ağır ve keskindi, susamış bir parıltı yayıyordu. Ayaklarının dibinde, platforma tırmanmaya çalışan on kadar asker yatıyordu; üzerlerinde Kuzey Karargâhı üniforması vardı lakin kullandıkları kılıç teknikleri Xia usulüydü. Fakat artık bunları anlatmak için çok geçti. Tie You hiddetle bağırdı: "Burada toplanarak isyan mı çıkarıyorsunuz?"

İki yüz kadar saray muhafızı Chu Qiao'nun etrafını sarmıştı.

Çoğu yaralıydı; içlerinden biri göğsüne saplanan oka rağmen yıkılmamış, mızrağına dayanarak en arkada duruyor, vücudunu Chu Qiao'ya gelecek oklara siper ediyordu.

"Veliaht Hazretleri hainler tarafından kandırılmış, Yanbei kalıntılarını koruma gafletine düşmüştür! Biz devletin askeriyiz, imparatorluğun kılıcıyız! Devletimizin böyle bir zillete düşmesine, hainlerin kaçıp gitmesine seyirci kalamayız!"

Kalabalığın arasından bir ses yükseldi. Az önce biraz durulmuş olan genç askerler yeniden galeyana geldi. Herkes bir ağızdan bağırmaya başladı: "Doğru! Gitmesine izin vermeyin!"

"Veliaht kadın düşkünüdür, kesin bu fettan kadın tarafından büyülenmiştir!"

"Yanbei alçakları, Tang'ın şanına leke sürdüler! Ölüm onlara!"

"Öldürün onu!"

Sert bir rüzgâr esti; insanların gözlerinde tuhaf, tekinsiz bir ışık parlıyordu. Chu Qiao biliyordu ki artık ne söylese boştu; askerlerin öfkesi her şeyi yakıp yıkacak güçteydi. Zhenhuang'da, kuzeybatı cephesinde bu öfkeye şahit olmuştu, ne kadar tehlikeli olduğunu biliyordu.

Tie You'nun adını haykırdı lakin adam başını bile çevirmedi. Sesi aslında gürdü ama yükselen feryatlar arasında cılız kalıyordu.

"Sen git! Li Ce'yi bul, şu an bu durumu sadece o düzeltebilir!" Tie You arkasına bakmadı lakin sesi bir askerin sarsılmaz sadakatiyle doluydu. O an, kızından bahsederken gözlerinin içi gülen o genç baba değil, çelikten bir askerdi. Tane tane cevap verdi: "Veliaht seni korumamı emretti."

"Kardeşlerim, saldırın! Biz isyancı değiliz, biz devletin onurunu koruyoruz! Tarih bizi yazacak, gelecek nesiller bizi haklı bulacak! Bugün yaptıklarımız şanlı tarihimize geçecek; askerliğin sadakatini kanımızla kanıtlayacağız!"

Aniden havayı yırtan bir ıslık sesi duyuldu, ardından kulakları tırmalayan bir kükreme yükseldi. Tie You'nun saçları dik dik olmuştu, aslan gibi gürledi! Kılıcını savurarak siyah bir gölge gibi bir anda Kuzey Karargâhı askerlerinin arasına daldı. Bir anda her

yere kan sıçradı, havada kırmızı bir kavis oluştu. Fırtınada kükreyen bir canavar gibiydi; bir acı feryat yükseldi, Tie You bir eliyle kılıcını savururken diğer eliyle gencecik bir Kuzey Karargâhı askerini yakalayıp başının üzerine kaldırdı!

"Konuşmaya cesaretin varsa neden mertçe çıkmıyorsun ortaya? Neden başkalarının arkasına saklanıyorsun!"

Güm diye bir sesle yer gök sarsıldı; Tie You adamı iki grubun arasındaki boşluğa fırlattı. Adım adım öne çıktı, gözleri bir ölüm meleği gibi adamın korku dolu bakışlarına kilitlendi: "Kimsin sen? Bizim Kuzey Karargâhı'nın askeri misin? Ben bu karargâhın öz evladıyım, neden seni daha önce hiç görmedim?"

Adam korkuyla geri çekilirken telaşla bağırdı: "Komutan ne yapmak istiyor? Benim ağzımı kapatabilirsin ama halkın feryadını dindirebilir misin?"

"Sana sadece kim olduğunu soruyorum!"

"Ha ha!" Adam aniden kahkahalarla gülmeye başladı. "Komutan Hazretleri devletin askeri olduğu halde, devleti yıkmaya çalışan hainleri yakalayacağına gelmiş benim kim olduğumu soruyor. Bu ne perhiz ne lahana turşusu! Ben sadece sıradan bir askerim; sizin gibi yüksek maaşım, üstün yeteneklerim, yüce makamlarım yok! Ama bir askerin onuruna, vatan sevgisiyle dolu bir kalbe sahibim!"

Tie You öfkeden kudurdu, adamın yakasından tutup sarstı: "Sen bizim Tang insanı değilsin, sen Xia'lısın! Burada milleti kışkırtıp ne dolaplar çeviriyorsun?"

"Tie You Hazretleri!" Adamın sesi bir anda yükseldi, gözleri kan çanağı gibiydi. "Siz bir zamanlar Kuzey Karargâhı'nın gururuydunuz! Hepimizin idolüydünüz! Ama şimdi ne hale geldiniz? Veliahdın peşine takılmış, onun maskaralıklarını izliyor, devletin çıkarlarını hiçe sayıyorsunuz! Bian Tang'ın onuru ayaklar altına alınırken sizin o askerlik gururunuz nerede? Vicdanınız nerede? Köpeklere mi yedirdiniz?"

Rüzgâr uğulduyor, güneş bile buz gibi geliyordu. Kalabalık kaynayan bir deniz gibiydi; Tie You'nun gözleri kıpkırmızı oldu, gürledi: "Konuşmazsan seni öldürürüm!"

“Öldür beni!” Adam zerre korkmadan haykırdı ve Kuzey Karargâhı askerlerine dönüp kollarını açtı: “Eğer benim kanım Bian Tang’ın askerlik ruhunu diriltecekse, canım feda olsun! Atalarımız, ulu hakanlarımız, şanlı generallerimiz bizi yukarıdan izliyor! Bian Tang’ın şanı yükselsin! Yaşasın Bian Tang!”

Sözünü bitirir bitirmez adam aniden ileri atıldı ve kendini Tie You’nun kılıcına bıraktı!

O anda koca meydandan devasa bir nefes sesi yükseldi. Keskin kılıç adamın boğazını biçmişti; iğrenç kan köpükleri dışarı fışkırıyordu. Tie You şaşkınlıkla geri çekildi, adamın cansız bedeni Gül Meydanı’nın mermerlerine ağır bir gürültüyle yığıldı.

Adam ölürken bile yıkılmamış, kılıç kınına dayanarak ayakta kalmaya çalışmıştı. Tek kelime edemiyordu ama hâlâ bir şeyler söylemek ister gibiydi; ağzından oluk oluk kan akıyor, gümüş zırhının üzerindeki o gümüş gül motifi kanla yıkanıyordu. Sanki metalden gül kanla canlanmış, tekinsiz bir ışıkla parlamaya başlamıştı!

Kalabalığın gerisinde Chu Qiao gözlerini ağır ağır kapattı; biliyordu ki artık her şey için çok geçti.

“Öldürün onu!” Kimin ilk bağırdığı belli değildi lakin öfkeli kalabalık bir anda bentleri yıkan bir sel gibi üzerlerine boşaldı!

“Tie You! Hemen git! Li Ce’yi bul!”

Tie You kılıcını doğrulttu, yere kanlı bir tükürük atıp sertçe konuştu: “Veliaht seni korumamı emretti.”

Chu Qiao ölen bir muhafızın kılıcını yerden kapıp üzerine gelen askerlere soğuk bir bakış attı: “Pekâlâ, o zaman omuz omuza çarpışacağız.”

“Ha ha! Xia’yı titreten o meşhur komutanla omuz omuza cenk etmek... Ölsem de gam yemem artık!”

Adım sesleri gök gürültüsü gibi yankılanıyordu. İmparatorluğun genç seçkinleri kulakları sağır eden naralar atıyorlardı. Karşılarındaki düşman sadece iki yüz kişi olsa da, sanki kuzeybatı cephesindeymiş gibi, sanki doğu seferindeymiş gibi saldırıyorlardı. Gümüş zırhlar bir çığ gibi Gül Meydanı’nı kaplamıştı. Kılıçlarını havaya kaldırıp adım adım yaklaşıyorlardı;

yer sarsılıyor, düzenli ordu devasa bir dağ gibi üzerlerine çöküyordu.

Tie You'nun kollarındaki kaslar düğüm düğüm olmuştu, inatla yerinde duruyordu. On dördünde orduya girmiş, büyük savunma savaşlarına katılmış, binlerce fersahlık kuşatma hatlarını tek başına yarıp haber taşımış bir efsaneydi o. Bian Tang askerinin idolüydü. Şu an orada tek başına duruşu bile keskin bir bıçak gibiydi; ona çarpan her gücün yok olacağı aşikârdı!

"İmparatorluk onuru için!" Kuzey Karargâhı askerleri hep bir ağızdan hücum narası patlattı ve bir sel gibi platforma daldılar!

Aniden havaya bir dizi kan fışkırdı; Tie You'nun tek bir hamlesiyle üç kafa havada uçuştu ve birer çürük lahana gibi kalabalığın içine düştü, anında ezilip tanınmaz hale geldiler!

İki taraf kafa kafaya çarpıştı; sanki iki dev dalga birbirine vurmuş ve ortaya kanlı bir köpük saçılmıştı. Kılıçların kulak tırmalayan çığlıkları gökyüzünü delip geçiyordu. İki yüz muhafız tek bir hat oluşturmuş, kararlı adımlarla yerlerini koruyor, görevlerini ifa ediyorlardı.

Genç Kuzey Karargâhı askerleri sayıca çok olsalar da çoğu basamaklarda kalmıştı; platformun üzerinde ancak onda biri kadar yer bulabiliyorlardı. Birbirlerini iterek yukarı tırmanmaya çalışıyorlardı lakin Tie You'nun önderliğindeki muhafızlar karşısında çok zayıf kalıyorlardı.

Birinci sıra, ikinci sıra, üçüncü sıra, dördüncü sıra...

Askerler sıra sıra devriliyorlardı. O genç gözler hırsla dolmuş, kanları kaynamaya başlamıştı. Saray muhafızları ise kendi silah arkadaşlarına karşı savaşırken yavaş yavaş umutsuzluğa kapılıyorlardı. Kiminin kılıcı titriyor, kiminin bakışları tereddütle doluyordu; birileri feryat ediyordu: "Gelmeyin! Daha fazla gelmeyin!" Lakin o tereddüt anında bir kılıç boğazlarına dayanıyor, bir saniye sonra kendi arkadaşları tarafından biçiliyorlardı.

— 138 —

Kuzey Karargâhı artık zıvanadan çıkmıştı. Hayatında tavuk bile kesmemiş o soylu askerler, kılıçlarını savurarak çekirge sürüsü gibi platforma saldırıyor; kendi kardeşlerinin kopmuş uzuvlarına, akan kanlarına basarak gözü kara bir şekilde ölüme koşuyorlardı.

Gökyüzünde bir kartal çığlık atıyor, kapkara bulutlar toplanıyordu; sabahın o pırıl pırıl gökyüzü bir anda kararmıştı. Halk korkuyla dört bir yana dağılmıştı lakin koca Merkez Cadde tıkanmış durumdaydı, kaçacak delik mi vardı?

İnsanlar feryat figür bağırıyor, birbirlerini itiyor, eziyor; kaybettikleri yakınlarını arıyorlardı. Her yerden bir çığlık yükseliyordu; kocalar karılarını, analar oğullarını, çocuklar annelerini çağırıyordu... Sadece bir tütsü yanımı kadar sürede, o çiçek bahçesi gibi Merkez Cadde, bir mahşer yerine dönmüştü!

O sırada Li Ce, saray muhafızlarıyla birlikte saraydan çıkmış, Gül Caddesi'ne doğru at sürüyordu. Hayatında ata binmeyi sevmeyen Bian Tang Veliahdı, şimdi rüzgâr gibi koşuyordu; cübbesi havada dalgalanıyor, bakışları bir kartalınki kadar keskin ve yırtıcı görünüyordu.

"Ekselansları," dedi bir gözcü hızla yanına gelerek. "Merkez Cadde halk tarafından tıkanmış durumda, muhafızlar içeri giremiyor."

"Tıkanmış mı?" Li Ce kaşlarını çattı, buz gibi bir sesle, "Giremiyorlarsa cesetlerin üzerinden geçsinler! Yol vermeyeni kılıçtan geçirin!" dedi.

"Ekselansları?" Gözcü bir an şaşkınlıkla duraksadı, saygıyı bile unutup, "Lakin onlar... Onlar Tang başkentinin halkıdır," diye mırıldandı.

"Halk..." Li Ce gözlerini ağır ağır kıstı, sesi buz kesti: "İçeri girmekte geciktiğimiz her an, Kuzey Karargâhı'ndan bir asker daha ölecek, bir muhafız daha can verecek demektir.

İmparatorluğun asıl hazinesi onlardır.”

Gözcü durumu idrak edip sert bir sesle, “Emredersiniz! Lütfen biraz bekleyin, kulunuz ve kardeşlerim size yol açacaktır,” dedi.

Li Ce elini göğsüne koydu, kısık bir sesle, “Emeğinize sağlık,” dedi. “Sun Di, derhal Savaş Bakanlığı’na git, şehirdeki kargaşayı bastırmak için beş bin ‘Kurt Askeri’ni göreve çağır. Ayrıca işaret ateşlerini yakın, kuzey ordugâhına haber salın; Xia ordusunun her hareketini takip etsinler. Ve...” Bir an duraksadı, sanki kelimeler boğazına düğümleniyor gibiydi; kaşlarını çattı ve güçlükle devam etti: “Güney Sınırı’na gözcüler gönderin. Gece gündüz demeden su yollarını izlesinler; Yanbei ordusunun bir sızma yapıp yapmadığını kontrol etsinler.”

Sun Di bir an donup kaldı, kaşlarını kaldırarak sordu: “Yanbei mi? Yanbei, Bian Tang’a savaş mı açacak?”

“Açmaz mı?” Li Ce hıhladı, sesi kış gecesindeki su kadar soğuktu. “Eğer o kadın Bian Tang topraklarında can verirse, Yan Xun’un gazabına hazır olun. Üstelik...” Li Ce gözlerini ağır ağır kapattı; zihninde o nilüferler içindeki güzel yüz canlandı. Sesi fısıltı gibi çıktı ama çelik kadar sertti: “Ben de onlara dünyayı dar ederim.”

“Emredersiniz, hemen hallediyorum.”

“Bir de, her şeyi didik didik edin!” Li Ce aniden gözlerini açtı; az önceki yorgunluk ve bitkinlikten eser kalmamıştı. Gözlerinde öfke ateşleri yanıyor, yumruklarını gıcırdatıyordu. “Bu Kuzey Karargâhı eğitiminin tüm detaylarını istiyorum. Tüm komutanların sicillerini, özel hayatlarını, en alt rütbeliden en üste kadar hepsini araştırın. Bugünlerde kimlerle görüşmüşler, ne konuşmuşlar, nereye gitmişler; hatta hangi gün ishal olup tuvalette fazla kalmışlar, hepsini bileceğim!”

Zeki bir adam olan Sun Di, bu sözlerin altındaki manayı hemen kavradı. Yüzü aniden değişti: “Yoksa Ekselansları bu ayaklanmanın bir tesadüf olmadığını mı düşünüyor?”

“Tesadüf mü?” Li Ce öfkeden güldü. Sun Di’nin gözlerinin içine bakarak buz gibi konuştu: “Zhao Chun’er’in konağının basılması, meclisteki tüm vezirlerin Xia’nın tarafını tutması, o

mağduriyet oyununun Gül Meydanı'nda halkı galeyana getirmesi... Tam o sırada Kuzey Karargâhı'nın orada eğitim yapması, üst düzey komutanların hiçbirinin orada olmaması, bu soylu çocukların bu kadar kolay gaza gelmesi ve tam da o anda Tie You'nun güzergâhını, Chu Qiao'nun o arabada olduğunu bilmeleri! Sence bu kadar 'tesadüf' biraz fazla değil mi?"

Sun Di'nin ağzı açık kaldı, tek kelime edemedi. Li Ce'nin yüzü daha da gölgelendi: "En başından beri tek bir istihbarat alamadık, tek bir fısıltı duymadık! Siyasetten elini çekmiş o ihtiyar Dou Mingde bile her şeyi biliyor da biz mi uyuyoruz? Bu kadar titiz bir plan, bu kadar ince bir strateji, bu kadar ilmek ilmek işlenmiş bir tuzak... Sence tesadüf mü?"

Sert bir rüzgâr esti, ileriden gelen feryatlar şiddetlendi; muhafızlar halkı zorla dağıtmaya başlamıştı. Okçular havaya uyarı atışları yapıyor, insanlar korkuyla kaçışıyordu. Her şey devasa bir tiyatro oyunu gibiydi.

Sun Di ve Li Ce birbirlerine baktılar; ikisinin de zihninde karanlık bir şüphe belirdi ve ne yaparlarsa yapsınlar o şüpheyi söküp atamadılar.

Li Ce ağır ağır başını salladı: "Doğru tahmin ettin. Ölümün ayak sesleri Bian Tang'a girdi. Göremediğimiz bir el bu ağı çoktan örmüş, biz fark etmeden tepemize asmış. Birileri Kuzey Karargâhı'na sızmış, başkente sızmış, hatta Guozhi Salonu'na kadar girmiş!"

"Xia mı? Yoksa Huaisong mu?"

"Nalan Hongye misafirler arasında yoktu; böyle büyük bir operasyonda onun bizzat burada olması gerekirdi. Xia'nın o Zhao Chun'er'ine gelince... Saray entrikalarını becerir lakin bu kadar keskin bir strateji onun harcı değil."

Sun Di kaşlarını çatarak sordu: "O halde kim?"

"Kim mi?" Li Ce soğuk bir kahkaha attı. Gökyüzünde yuvarlanan kapkara bulutlara bakarak fısıldadı: "Umarım yanılıyorumdur."

Aniden havayı yırtan bir ok, Gül Meydanı'ndaki o mahşeri sessizliği bozdu; keskin bir kurt pençesi gibi ölümcül bir yaraya

saplandı. Ordu bir anda sustu, herkes başını çevirdi. O yüksek saltanat arabasında, sarı ipekli görkemli cübbesiyle bir genç kız duruyordu. Başında altın bir taç, yüzünde buz gibi bir ifade vardı. Elindeki altın yayı Chu Qiao'nun bulunduğu o kanlı platforma doğrultmuştu. Alnı sargılarla kaplıydı, beyaz bezin üzerinden taze kan sızıyordu.

Şırak diye bir sesle ok yaydan fırladı ve doğrudan Chu Qiao'nun göğsüne nişan aldı.

Tam o sırada Tie You gürledi; sendeleyerek ileri atıldı ve vücudunu Chu Qiao'ya siper etti. Ok, etine saplanırken çıkan o tok ses duyuldu; kolunu delip geçmişti.

"Tie You!" Chu Qiao haykırarak ileri atılmak istedi lakin bir dizi ok ayaklarının dibindeki mermerlere saplanarak onu durdurdu.

Genç kızın, Zhao Chun'er'in dudaklarında soğuk bir tebessüm belirdi. Saltanat arabasından ağır ağır indi; altın işlemeli çizmeleriyle kan gölüne dönmüş zemine basarken zerre tiksinmiyordu. Gülümseyerek platforma tırmandı ve nihayet Chu Qiao'nun karşısına dikildi. Ceset yığınlarının arasından, sadece Chu Qiao ve yanındaki muhafızların duyabileceği bir sesle fısıldadı: "Canın mı yanıyor? Daha dur, bu hiçbir şey!"

Sözünü bitirir bitirmez muhafızının elindeki kılıcı kaptı ve zaten her yeri yara içinde olan, takati kesilmiş halde Chu Qiao'nun önünde duran Tie You'nun karnına sapladı!

Püff! Tie You'nun ağzından oluk oluk kan boşaldı, dizlerinin bağı çözüldü ve güm diye yere yığıldı!

"Çok mu mertsin sen? Başkalarının senin için acı çekmesine dayanamıyor musun? O zaman neden ölmüyorsun? Sen ölürsen, onu bırakırım."

Chu Qiao alt dudağını ısırıyordu, kaşları düğüm düğümdü. Karşısındaki kadına bakarken ifadesi buz tutmuş bir deniz gibiydi; derin ve sessiz.

Kız soğuk bir kahkaha atıp kılıcı savurdu: "Senin bu sahte iyilik meleği hallerinden nefret ediyorum!"

Rüzgâr tepelerinde uğulduyordu, Chu Qiao'nun gözleri

kandan neredeyse görmez olmuştu. Elindeki kılıcı sıktı, vücudundaki her bir kas titriyordu. Korkudan değil, bitkinlikten... Lakin bir saniye sonra bir leopar gibi ileri atıldı, kılıcıyla kızı geri püskürtüp göğsüne nişan aldı!

Fakat karşıdaki o darbeyi vurmadı bile. Chu Qiao hamle yaptığı anda kızın etrafındaki muhafızlar üzerine çullandı. Kız kasten kendini yere attı, sarı ipekli cübbesi yerdeki kanla lekelendi, altın tacı düştü. Başını kaldırıp perişan bir halde haykırdı: "Ben Bian Tang'ın gelin prensesiyim! İffetim kirletildi, vatanım uğruna canımı vermeye hazırım, öldürün beni!"

Az önce durulmuş olan askerler yeniden öfkeyle galeyana geldi. Chu Qiao, üzerine inen onlarca kılıcı görürken artık dayanamadı ve bilincini kaybederek yere yığıldı.

Eğer sana bir şans daha verilseydi, yine aynısını mı yapardın? Yine o yılana merhamet mi ederdin?

Maalesef bu dünyada 'keşke'lerin hükmü yoktu.

Bayılmadan hemen önceki o son saniyede, Chu Qiao hayal meyal Tie You'nun yeniden ayağa kalkmaya çalıştığını gördü ve o hep tekrarladığı sözü duydu: *Veliaht seni korumamı emretti.*

Seni aptal... Chu Qiao'nun gözünden bir damla yaş süzüldü. Kan ve ateşin ortasında, o koca Gül Meydanı'nda yığılıp kaldı. Zihninde yine o mağarada feryat figür ağlayan genç kızın yüzü canlandı.

"Öldürün onları! Öldürün!" Çığlıklar hâlâ kulaklarındaydı ve bugün, o kız gerçekten başarmıştı.

Ne kadar uyuduğunu bilmiyordu; yüzüne çarpan bir kova buz gibi suyla irkilerek uyandı. Gözlerini açtığında Zhao Chun'er'in o alaycı gülümsemesiyle karşılaştı.

"Tie You nerede?" Chu Qiao'nun sesi sanki kızgın yağda kavrulmuş gibi boğuk çıkıyordu.

Zhao Chun'er umursamaz bir tavırla gülümsedi: "Ölmüştür herhalde. Öfkeli Kuzey Karargâhı askerleri tarafından on yedi on sekiz parçaya bölünmüş diyorlardı. Çok garip; Zhenhuang'dayken Tang ordusunun çok sünepe olduğunu duyardım, meğer söylentilerle gerçekler ne kadar farklıymış."

Chu Qiao gözlerini ağır ağır kapattı, göğsündeki o devasa acıyı yutkunarak bastırmaya çalıştı. Hafifçe başını salladı ve buz gibi bir sesle konuştu: “Bugün yaptıklarının bedelini çok ağır ödeyeceksin.”

“Öyle mi?” Zhao Chun’er güldü. “Maalesef o günü göremeyeceksin.”

Chu Qiao gözlerini açıp Zhao Chun’er’in gözlerinin içine dikti, her kelimenin üzerine basa basa konuştu: “Yan Xun benim intikamımı alacaktır.”

“Onun adını ağzına alma!” Zhao Chun’er bir tekmeyle sandalyeyi devirdi, hırsla ayağa kalktı. Gözlerinde ateşler yanarak direğe bağlı Chu Qiao’ya bağırdı: “Bir kelime daha edersen seni gebertirim!”

Chu Qiao ona küçümseyerek baktı, kaskatı kesilmiş yüzünde donuk bir gülümseme belirdi: “Korkuyor musun?”

Zhao Chun’er’in bakışları nefret ve kinle doluydu lakin Chu Qiao gözlerini bir kedi gibi ağır ağır kıstı. Alçak bir sesle sordu: “Beni öldürünce bu işin altından nasıl kalkmayı planlıyorsun?”

Zhao Chun’er soğuk bir kahkaha attı: “Onu sen dert etme. Ama gelecekte neler olacağını sana anlatmaktan büyük keyif alırım, çünkü bizzat şahit olamayacaksın. Eğer yaptığım bu muazzam işin senin gibi iyi bir seyircisi olmazsa çok yazık olur.

Biliyor musun? Bian Tang bölünecek, Li Ce feci bir şekilde can verecek. Devlet koca bir yıkıma sürüklenecek, tüm o inatçı muhalifler temizlenecek. Büyük Xia çoktan Yanbei’yi kuşattı, kış kapıda. Erzağınız yok, paranız yok; o kışı nasıl geçireceksiniz? Bitap düştüğünüzde, cephaneniz tükendiğinde; Xia ordusu ve Tang ordusu el ele verip Yanbei’ye dalacak. O zaman Yanbei halkı diri diri gömülecek, ordunuz tamamen yok edilecek, topraklarınız kanla yıkanacak! O Büyük Birlik’miş, Yanbei Demir Kartalları’ymış... Hepsi imparatorluğun ayakları altında ezilecek.

Elimizdeki kılıçlarla size öğreteceğiz; imparatorluğa ihanet etmenin bedeli neymiş göreceksiniz!” Zhao Chun’er’in gözleri kanlanmış, çılgın bir ifadeyle devam ediyordu: “O gün geldiğinde Yan Xun’u yakalayacağım; ayaklarıma kapanıp ağlayarak af

dilemesini izleyeceğim. Gözlerini oyacağım, bacaklarını kıracağım; ona her türlü işkenceyi yapacağım! Sizin o tırnaklarınızla kazıyarak kurduğunuz her şeyi yerle bir edeceğim! Ne o, korktun mu?”

— 139 —

Chu Qiao ona baktı ve sessizce sordu: “Bunu yapabileceğini mi sanıyorsun?”

“Elbette yapabilirim,” dedi Zhao Chun’er kibirli bir gülümsemeyle. “Elbette yapacağım! Şu an nerede olduğumuzu biliyor musun? Söyleyeyim; Gül Meydanı’nın altındaki mahzenlerdeyiz. Çok geçmeden meydanda devasa bir odun yığını yükselecek; sonra sen o direğe bağlanacak ve diri diri yakılacaksın. Ne o, hâlâ Li Ce’nin gelip seni kurtaracağını mı umuyorsun? Bu hülyadan vazgeç, gelemez; birileri onun ayağına çelme takacak. Söylese ya, Yan Xun senin Bian Tang’ın Kuzey Karargâhı tarafından yakıldığını öğrenirse ne yapar dersin? Seni o kadar çok seviyor ki, acaba aklını yitirip Yan Bei ordularıyla intikam almaya gelir mi? Nanjiang nehir yatağı boyunca Bian Tang ile savaşa tutuşur mu? Yoksa intiharvari bir hamleyle tüm dünyaya meydan mı okur?”

“Haha!” Zhao Chun’er’in gözlerinde delice bir ışık parladı, sesi rüya görüyormuşçasına bir tona büründü: “Sizinle uğraşmak için hiçbir yoldan sakınmayacağım, sizi yok etmek için her türlü yöntemi kullanacağım. O günün gelmesi için sonuna kadar sabredeceğim; her türlü aşağılanmaya, her türlü işkenceye katlanabilirim, yeter ki sizin devrildiğiniz ve can verdiğiniz o günü göreyim! Hayatımı mahvettiniz; bana verdiklerinizi size bin katıyla, on bin katıyla geri ödeteceğim! Nasıl, benden nefret ediyor musun? Beni kurtardığına pişman mısın? Pişmanlıktan başını duvarlara vurmak istiyor musun? Ama elinden ne gelir ki? Sen ne kadar da ‘iyiliksever’ birisin, dünyadaki tüm erkekler senin için divane oluyor; ama neye yarar? Yine de benim ellerimde ölmeyecek misin? Ne oldu? Alnında neden soğuk terler birikiyor, korkuyor musun? Sen de mi korkarmışsın? Neden ağlamıyorsun? Neden imdat diye bağırmıyorsun? Belki Yan Xun, Yan Bei yaylalarından senin son vasiyetini duyabilir! Haha...”

Ancak tam o anda sesi bıçak gibi kesildi, gözbebekleri

korkuyla irileşti. Bir el, şimşek hızıyla yüzünü kavradı ve hafif bir büküşle, *çıt* diye bir ses eşliğinde çenesini yerinden çıkardı!

Chu Qiao, az önce çözdüğü ipleri kenara attı. Bu bağlama yöntemiyle, elleri arkadan bağlıyken üç dakikada yirmi düğüm çözebilirdi. Ayağa kalktı, gözleri fal taşı gibi açılmış halde yere yığılan Zhao Chun'er'e baktı ve ağır ağır çömeldi. "Haklıydın, pişmanım. O gün kadınsı bir merhamete kapılıp seni kurtardığım için pişmanım. Ama ben, boş nefretlerle vakit kaybedecek biri değilim. Bir hata yaptığımı anladığımda, onu derhal düzeltirim."

Genç kadının çehresi buz gibiydi ama bakışları bir o kadar sakindi. Zhao Chun'er'in kıyafetlerini parçalarken soğuk bir sesle devam etti: "Belki de yanlış görmüşsündür; evet, cana susamış biri değilim ama asla merhametli biri de değilim. Eğer beni tehdit edersen, asla elimi korkak alıştırmam. Beni korkuttuğunu mu sandın? Başardığını mı sandın? Bu kadar küçük bir numarayla beni ve Yan Xun'u alt edebileceğini mi sandın? Bizi yok edebileceğini mi? Çok safsın ve haddini bilmiyorsun. Bu dünyada bizi öldürmek isteyenlerin haddi hesabı yok, senin de onlara eklenmen umurumuzda değil. Benim canımı alacak kişi henüz doğdu mu bilmiyorum ama sana bir şey söyleyeyim; o kişi kesinlikle sen olmayacaksın."

Zhao Chun'er ağzı açık kalmış bir halde panik içinde bağırmaya çalıştı ama tek bir kelime bile çıkaramadı.

Chu Qiao, Zhao Chun'er'in kıyafetlerini çıkarıp kendi elbiselerini ona giydirdi. Saçlarını darmadağın etti, alnındaki beyaz sargıyı çözdü ve son bir kez ona bakarak kelimelerin üzerine basa basa, boğuk bir sesle konuştu: "Zhao Chun'er, kabul et; sen bir hiçsin! Benimle başa çıkamazsın; eskiden de böyleydi, şimdi de böyle ve sonsuza dek böyle kalacak. Bana bulaşmamalıydın çünkü çok tecrübesizsin, benim dengim bile değilsin!" Bunu söyler söylemez Chu Qiao yumruğunu havaya kaldırdı ve Zhao Chun'er'in suratına indirdi!

Boğazından boğuk iniltiler yükseliyordu. Chu Qiao yumruklarını yavaş ama tam güçle vuruyordu. Göz açıp kapayıncaya kadar Zhao Chun'er'in ağzı burnu kan içinde kaldı; kısa bir süre sonra yüzü tanınmaz hale gelmişti.

Zhao Chun'er artık ses çıkaramıyordu, boğazından sadece yenilmiş bir horozun hırıltısını andıran boğuk nefesler dökülüyordu. Gücü tükenmiş bir halde yere yığıldı, saçları kanlı yüzüne dağılmıştı; sudan çıkmış bir balık gibi çırpınıyordu.

Ardından Chu Qiao'nun ayağa kalkışını, kanlı ellerini umursamazca silkeleyişini izledi. Chu Qiao, onun parlak sarı asalet cüppesini omuzlarına geçirdi, saçlarını karıştırdı ve ellerini yüzüne sürüp her yerini kana buladıktan sonra yere diz çöktü. Tiz bir sesle haykırdı: "Yetişin! Prensesi koruyun!"

Büyük bir asker grubu anında odaya daldı. Chu Qiao kanlı elleriyle yüzünü kapattı ve Zhao Chun'er'i işaret ederek çığlık attı: "Bana saldırmaya cüret etti! Öldürün onu! Yakın onu!"

Kaba saba askerler, Chu Qiao'nun kanlı giysileri içinde, yüzü tanınmaz halde ve çenesi yerinden çıkmış vaziyette yere yığılan Zhao Chun'er'i karga tulumba yakaladılar. Zhao Chun'er, Chu Qiao'nun yanından geçirilirken başını yana çevirdi ve o gür siyah saçların arasından süzülen keskin bakışları gördü.

Chu Qiao dudaklarını hafifçe araladı ve fısıldadı: "Güle güle."

Askerler Zhao Chun'er'i götürdükten sonra Chu Qiao bir kez daha bağırdı: "Yaralandım, beni saraya götürün!" Dışarıda rüzgâr uğultuyla esiyor, kara bulutlar gökyüzünü kaplıyor, yapraklar havada uçuşuyordu. Görkemli Gül Meydanı'nda yüksek bir odun yığını çoktan hazırlanmıştı. Soğuk rüzgâr yüzüne çarparken Chu Qiao, hızla uzaklaşan tahtırevanda yüzünü gizleyerek oturdu, başını geriye çevirip can düşmanının yavaş yavaş ölüme gidişini izledi.

Gökyüzü zifiri karanlıktı, bulutlar yere kadar inmişti, hava son derece basıktı. Şiddetli rüzgâr yaprakları ve taşları savuruyor, yerde girdaplar oluşturarak vahşi bir hayvanın hırıltısını andıran sesler çıkarıyordu. Ağaçlar kökünden sökülecekmiş gibi sallanıyordu. Öğle vakti olmasına rağmen güneşten eser yoktu; tüm Tangjing şehri gri, puslu bir ışığın altındaydı.

Bardaktan boşalırcasına yağacak bir yağmur, patlamak üzereydi.

At arabası büyük bir hızla ilerliyordu, sürücü atları durmadan kırbaçlıyordu. Askerler at sırtında arabayı koruyor, surlara yakın yoldan koca imparatorluk şehri içinde hızla yol alıyorlardı.

Rüzgârın savurduğu kum ve taşlar arabaya çarparken hışırtılar çıkarıyordu. Chu Qiao, elleri kan içinde, beyaz bir sargıyla yüzünün büyük kısmını örtmüştü. Çevresini sessizce gözlemliyor, kaçmak için en uygun anı bekliyordu.

Derhal Yan Xun'u bulmalıydı. Henüz şehre girmemiş olmalıydı, yoksa bugün mutlaka ortaya çıkardı. Belki de şehir dışındaydı; ancak bu olay kulağına giderse neler olabileceğini hayal bile edemiyordu. Zhao Chun'er aptal olsa da bir konuda haklıydı; kendisi ve Yan Xun, sadece birbirlerinin dayanağı değil, aynı zamanda birbirlerinin en zayıf noktasıydılar.

Li Ce'ye gelince; birinin onu bu kadar kolay alt edebileceğine inanmıyordu. O, on kaplan gücünde kurnaz bir tilkiydi; bir sorun çıksa bile Li Ce'nin durumu tersine çevirecek güce sahip olduğuna güveniyordu.

At nallarının sesi uzun caddenin sessizliğini bozuyordu. Güz rüzgârı uğulduyor, uçuşan kum ve taşlar ortamı daha da tekinsiz kılıyordu.

Arabanın ana yola sapıp iç saraya girmek üzere olduğunu gören Chu Qiao, kararını verdi; şimdi gitmezse bir daha fırsat bulamazdı. Dişlerini hafifçe sıktı, eli bacağındaki hançere gitti ve hamle yapacağı anı beklemeye başladı.

Tam o sırada, düzenli nal seslerini yırtan keskin bir ıslık duyuldu. *Vın vın* diye iki ses yükseldi ve oklar anında hedefine ulaştı!

Savaş atlarının acı dolu kişnemeleri yükseldi. Bir anda Da Xia askerleri neye uğradığını şaşırdı, atlar devrildi, feryatlar ve çığlıklar birbirine karıştı. Yolun iki yanındaki yüksek ağaçlardan ve duvarlardan ölüm saçan gölgeler aşağı atladı; fırlatılan bıçaklar ve oklar kusursuz bir isabetle hedeflerini buluyordu. Henüz ne olduğunu anlayamayan Xia askerlerinin direnme şansı yoktu; yarısı atından düşmüştü, üç yüz kişilik birlik bir anda darmadağın oldu!

“Gökler bana yardım ediyor!” Chu Qiao içinden sevindi. Görünüşe göre bu Zhao Chun’er’in düşmanı bir hayli fazlaydı; böyle bir fırsatı değerlendirmemek aptallık olurdu.

Çevik bir hareketle arabadan atladı, tam ortadan kaybolacakken gözlerinin önünde soğuk bir parıltı belirdi; yüzleri maskeli iki siyahlı adam sağdan ve soldan önüne çıktı. Chu Qiao dişlerini sıktı; anlaşılan bu adamların hedefi tam da bu bahtsız prenses, yani Zhao Chun’er’di.

Vücudunu esnetti, ileri atıldı ve doğrudan göğüs göğse çarpışmaya girdi.

Güm güm diye iki boğuk darbe sesi duyuldu. Chu Qiao havalanıp iki adamın kasıklarına sert tekmeler indirdi. Kulak tırmalayıcı çığlıklar, bu tekinsiz caddede yankılanarak havayı daha da ürpertici kıldı. Chu Qiao arkasına bakıp sonucun tadını çıkaracak vakte sahip değildi, tabanları yağladı. Karşısındakilerin de Zhao Chun’er’in düşmanı olduğunu düşünerek öldürücü darbe vurmamıştı ama o tekmeyi yedikten sonra bir daha normal bir erkek olup olamayacakları onun dert edeceği bir konu değildi.

Etrafta öldürme arzusu kol geziyor, kılıçların parıltısı her yeri kaplıyordu. Siyahlı adamlar son derece acımasızdı, sağ kimseyi bırakmaya niyetleri yok gibiydi. Arkadan gelenler ellerinde baltalarla, canlı gördükleri her kafaya indiriyorlardı; etraf kan ve beyin parçalarıyla dolmuştu.

Ne kadar da gaddarlar!

Chu Qiao gözlerini hafifçe kıstı, tüm gücünü toplayıp koşmaya başladı. Bu sokağı geçip ana caddeye ulaştığı an kurtulmuş sayılacaktı; bu grubun ana caddede ulu orta cinayet işlemeye cesaret edebileceğine inanmıyordu.

Rakibi niyetini anlamış gibiydi. Aniden arkasından siyah bir gölge fırladı; hareketleri o kadar hızlı ve çevikti ki Chu Qiao’dan geri kalmıyordu. Bir anda yaklaştı, aralarında beş altı adım mesafe kalmıştı. Yan yana koşarken bir yandan da sırtındaki tatar yayını çıkarıp *vın* diye bir ok fırlattı!

O sırada Chu Qiao’nun başı beyaz sargıyla sarılıydı, yüzü kanla kaplıydı ve saçları alnına darmadağınık dökülmüştü; bir

deliyi andırıyordu. Ancak bu durum hareketlerini ve görüşünü engellemiyordu. Okun bacağına doğru geldiğini görünce duvardaki bir çıkıntıya tutunup kendini yukarı fırlattı.

Çat diye bir ses duyuldu; ok duvara çarpıp kırıldı. Adamın ne kadar güçlü olduğu buradan belliydi.

İyi hamle! Chu Qiao yan gözle baktı; adam ilk atışta başarısız olsa da yılmamış, yeni bir ok çıkarmıştı.

Her seferinde istediğini yapmasına izin verecek değildi. Chu Qiao bir hıh çekip koynundan bir şey çıkarır gibi yaptı ve sertçe bağırdı: "Gizli silah!"

Kuzey Karargâhı'ndaki o savaştan sonra Chu Qiao'nun dermanı kesilmiş, vücudu iflas etmişti. Şimdi ölüm kalım anında son potansiyelini patlatıyordu; sesi asıl tonu tanınmayacak kadar kısılmış olsa da bu ölümcül düelloda adam onu duydu. Siyah gölge inanılmaz bir çeviklikle vücudunu büküp sakınmaya çalıştı ama ortada gizli silah falan yoktu!

Adam arkasına baktığında Chu Qiao çoktan uzaklaşmıştı. Adam hırsla bir hıh çekip tekrar peşine düştü.

Burası ıssız, dar sokaklarla dolu bir yerdi. Chu Qiao, peşindeki o gölgeyi umursamadan rastgele küçük ara sokaklara dalıp çıkıyordu.

Ancak çok geçmeden bir terslik olduğunu hissetti. Adamın tepkileri çok hızlıydı. O hızlanınca adam da hızlanıyor, o yavaşlayınca adam da yavaşlıyordu. O virajı dönünce adamın bir anlık bile duraksamasına gerek kalmıyordu; adımları, hızları, hareketleri tamamen aynıydı. Sanki bir gölge gibiydi ve en başından beri bu adamdan tek bir ses bile çıkmamıştı!

Bu aptal Zhao Chun'er, acaba kime bulaşmıştı?

Chu Qiao'nun tepesi attı. Tam o sırada yolun ortasında büyük bir banyan ağacı belirdi. Chu Qiao gözlerini kıstı, hızla ağaca doğru koştu ve aniden zınk diye durup ağacın bir yanına gizlendi. Normal bir mantıkla, hazırlıksız olan birinin bu kadar ani durması imkânsızdı; adam ne kadar çevik olursa olsun durana kadar Chu Qiao'nun bir adım önüne geçecekti. Chu Qiao bu hesabı yaparak hançerini savurdu.

— 140 —

Fakat tam o anda, yüreğine keskin bir tehlike hissi saplandı. Chu Qiao hiç tereddüt etmeden yere çömeldi; o anda ağacın diğer tarafından bir kılıç parıltısının başının üzerinden geçtiğini hissetti, hatta birkaç saç teli iki yanından süzülerek yere düştü!

Chu Qiao neredeyse küfretmek üzereydi; adam sanki bu hamleyi yapacağını biliyormuş gibi hızını ve adımlarını tam vaktine göre ayarlamıştı. O, adamı tuzağa düşürmeyi beklerken, adam çoktan karşı hamlesini hazırlamıştı!

Lanet olsun, bu ne talihsizlik!

Göz açıp kapayıncaya kadar Chu Qiao, zihnindeki tüm savaş içgüdülerini harekete geçirdi, duruşunu düzeltti ve en iyi savaş pozisyonunu aldı. Onu alt etmezse, modern dünyadaki eğitmenlerine ayıp etmiş olurdu.

Ancak tam o sırada tepesinde bir uğultu yükseldi; büyük bir rüzgâr eşliğinde bir şey hızla üzerine iniyordu. Chu Qiao irkildi, daha ne olduğunu anlayamadan sırtında ani bir acı hissetti; bir şey üzerine sertçe düşmüştü. Bu şiddetli darbeyle neredeyse ağzından kan fışkıracaktı!

Ama asıl onu çileden çıkaran, az sonra yaşanacaklardı.

Hemen ardından kulakları tırmalayan bir ağlama sesi yükseldi. Yedi sekiz yaşlarında bir çocuk, Chu Qiao'nun sırtına binmiş, boyalı yüzünü buruşturarak avazı çıktığı kadar ağlıyordu!

Meğer onlar buraya gelmeden önce, bu ağacın üzerinde oynayan bir çocuk varmış. Askeri İstihbarat'ın süper komutanı olmakla övünürken, ağaçta birinin saklandığını bile fark edememişti. Dövüşleri sırasında çocuk korkudan elini bırakmış ve gökten zembille iner gibi Chu Qiao'nun üzerine düşmüştü!

Bundan daha sinir bozucu bir durum olabilir miydi?

Chu Qiao çocuğu üzerinden itip son bir umutla karşı hamle

yapmaya niyetlendiğinde, boynuna bir savaş kılıcı dayandı.

Karmaşık ayak sesleri hızla yaklaştı ve etrafını sardılar. Birkaç kılıç daha üzerine doğrultuldu. Chu Qiao öfkeyle başını kaldırıp hâlâ ağlayan çocuğa bir bakış fırlattı. O sırada arkadan birinin kısık sesle konuştuğunu duydu: "Prensesin bu kadar iyi dövüştüğünü tahmin etmezdim."

Diğeri cevap verdi: "Zhao ailesi okçuluk ve binicilikle yükseldi, biraz dövüş bilmesi normal; ama bu kadarı şaşırtıcı."

Ona ne diyorlardı? Prenses mi? Yoksa bunlar Da Xia'dan mı gelmişti?

Uzaklardan bir savaş atı yaklaştı. Atın üzerindeki adam aşağı atladı; onun da başı ve yüzü siyah bir bezle sarılıydı. Koşarak yanlarına geldi ve dedi ki: "Adamlarımız hâlâ onları oyalıyor, vaktimiz var."

Chu Qiao ile dövüşen siyahlı adam başıyla onayladı. Yanındaki bir diğeri ekledi: "Onu yakalayın, meydana gidiyoruz."

Chu Qiao'yu zapt edenlerden biri, "Silahını bırak," dedi.

Elden ne gelir, boyun eğmekten başka çare yoktu.

Hançerini *pat* diye yere atan Chu Qiao, bu kimliği belirsiz kişilere gerçek kimliğini açıklayıp Zhao Chun'er olmadığını söyleyip söylememeyi düşünüyordu. Tam o sırada, o usta dövüşçü siyahlı adam öne çıktı, uzun ve güçlü parmaklarıyla Chu Qiao'nun çenesini kavradı.

Chu Qiao bir hıh çekip hırsla başını savurdu ve adamın elini, başparmağı ile işaret parmağı arasından sertçe ısırdı!

Etin parçalanma sesi neredeyse duyulacaktı, adamın yarasından anında kan süzüldü. Chu Qiao'nun minyon ve solgun yüzü, kocaman açılmış gözleri ve çenesinden süzülen kanla görüntüsü, boyun eğmeyen bir kurdu andırıyordu; adama nefretle bakıyordu.

"Ah!" diye boğuk bir nida yükseldi ama kimse Chu Qiao'nun bu cüretkâr ve küstah hareketine tepki vermedi.

Adam Chu Qiao'ya bakakaldı; elini öylece ısırmasına izin

verdi, ne konuştu ne de kımıldadı. Başındaki siyah örtü sadece gözlerini açıkta bırakıyordu. O anda, o gözlerde hafif bir gülümseme belirdi.

Chu Qiao da donup kalmıştı; bu gözler o kadar tanıdıktı ki. Sanki aklını yitirmiş gibi yavaşça ağzını gevşetti, şaşkınlıkla başını kaldırıp ona baktı.

“Haha!” Adam aniden kahkahayı patlattı, başındaki örtüyü çekip attı, Chu Qiao’yu kolundan tutup kaldırdı ve kollarını açıp onu sımsıkı kucakladı.

“Bu kadar kolay ölmeyeceğini biliyordum!” Zhuge Yue, mutlu bir çocuk gibi kahkahalar atıyordu. Bakışları sevinç doluydu ama yüzü hâlâ biraz solgundu, çenesinde ise yeni terlemiş kirli sakallar vardı. Chu Qiao’yu sanki kendi bedenine hapsetmek istercesine sımsıkı sarıyordu!

Chu Qiao’nun başı onun göğsüne yaslanmıştı; o sağlam göğüs kafesinin ardında, kalbinin her bir güçlü atışını duyabiliyordu. Az önce yaşadıklarını hatırlayınca Chu Qiao’nun görüşü aniden bulandı. Ölümün kıyısından dönmenin verdiği o yoğun duygular göğsünde fırtınalar koparıyor, bir an için kendini kaybetmesine neden oluyordu. Başını onun göğsüne gömdü, gözyaşlarının özgürce akmasına izin verdi. Etrafta çıt çıkmıyordu; sadece rüzgârın savurduğu sancakların uğultusu duyuluyordu.

Herkes başını kaldırıp Gül Meydanı’na bakıyordu. Üç yüz yıl önce bu meydan ilk kez dünya çapında ün kazanmıştı; o yüksek tunç kürsüde, imparatorluğun ilk büyük haini Helan Ye diri diri yakılmıştı.

Hongchuan Yaylası’nın en yüksek rütbeli komutanı olarak, yaylanın Zhao ailesi tarafından işgal edilmesine seyirci kalmış, tek bir etkili karşılık vermemişti. Hatta Zhao’nun kurt askerleri Zhenhuang’a dayandığında, çoluk çocuğunu alıp bir gecede şehri terk etmiş; Da Tang’ın kuzey kalkanını, binlerce kilometrelik vatan toprağını bir kalemde silip atmıştı. Da Tang’ın Bianxu Ovası’na çekilmesine, kıtanın tek hâkimi olan imparatorluğun tarihe karışmasına neden olmuş; Da Tang’ın parçalanma sürecini başlatmıştı. Öyle ki, Xia ve Song devletlerinin tehdidi altında

adını Bian Tang olarak değiştirmek zorunda kalmış, tarihin en büyük utanç sayfalarından birini yazmıştı.

Onunla başlayan bu gelenekle, Gül Meydanı'ndaki Tunç Kuş Kürsüsü suçluların idam mekânı haline gelmişti. Şu an, her yeri kan içinde olan bir kadın o yüksek kürsüye bağlanmıştı; giysileri parçalanmış, siyah saçları rüzgârda uçuşuyordu ve yüzü tamamen tanınmaz haldeydi.

Ayaklarının altında devasa bir odun yığını duruyordu, bir asker elinde meşaleyle yanında bekliyordu. Epey zaman geçmişti; az önce küçük çaplı bir kargaşa yaşanmıştı. Birileri kadını kurtarmaya çalışmıştı; sıradan halk gibi görünseler de dikkatli gözler onların silah taşıdığını fark etmişti.

Gürültü gittikçe artıyordu, sayısız insan kollarını sallayarak bağırıyordu. Zhao Chun'er bitkin gözlerini araladı; birkaç kez çırpınmaya ve bağırmaya çalışsa da karşılığında sadece sert tokatlar yemişti. O kaba saba askerlerin elleri nasır bağlamıştı, her darbe canını yakıyordu.

Çenesi çıkık olduğu için tek bir kelime bile edemiyordu. Kirpikleri kanla yapışmıştı, sadece kan kırmızısı, puslu bir görüşle aşağıya bakabiliyordu. Her yer heyecanlı kalabalıklar, yabancı yüzler ve öfkeli ifadelerle doluydu.

Aniden öyle bir korkuya kapıldı ki tüm vücudu titremeye başladı.

Ölecek miydi? Yakılacak mıydı?

Tam o sırada bir isim şimşek gibi zihnine düştü; o kadının keskin bakışları, soğuk sözleri, küçümseyen ifadesi bir yangın gibi kalbini sardı.

Chu Qiao! Chu Qiao! Chu Qiao!!

Yüzü yavaş yavaş çarpıldı; öyle bir nefret ki bu, dünyayı yıkıp geçecek, her şeyi yerle bir edecek cinstendi. Ölüp yerin yedi kat dibine girse bile bu nefret zerrece azalmazdı.

Sevdiği adamı çalan, mutluluğunu elinden alan, ülkesini yıkan, onurunu çiğneyen oydu! Kendisini sürgün hayatına, acılara mahkûm eden; o aşağılık, sefil, mide bulandırıcı halkın hakaretlerine maruz bırakan oydu!

Ve şimdi, burada ölecek olmasının sebebi de yine oydu!

Onun peşini bırakmayacaktı!

Hayalet olsa da, cehennemin on sekizinci katına inse de, bir ruh olarak kalsa da asla ondan vazgeçmeyecekti!

Zhao Chun'er dişlerini gıcırdattı; korkunç bir gulyabani gibi görünüyordu. Onu öldürmeliydi, mutlaka öldürmeliydi!

"İnfaz!" diye bir nida yükseldi. Ama tam o anda kalabalıkta bir dalgalanma oldu; yine az önceki o kargaşa çıkaran gruptu bu!

Zhao Chun'er'in içinde aniden bir yaşama arzusu doğdu, gözlerini ateşli bir umutla oraya dikti. Fakat hemen ardından garip bir düşünce belirdi zihninde.

Bu saatte infaz meydanını basmaya cesaret edenler, ancak Chu Qiao'yu kurtarmak için gelmiş olabilirlerdi!

Aniden sapkın bir şekilde kimsenin gelmesini istemediğini hissetti. Kendi kendine acı acı gülmeye başladı; sesi bir baykuşun ötüşünü andırıyordu. Kurtulsa bile bu Chu Qiao'nun sayesinde mi olacaktı?

Aşağıdakiler onun delice güldüğünü görünce gerçekten aklını yitirdiğini sanıp onu işaret etmeye başladılar.

Sert rüzgâr tüm sesleri uzaklara taşıyordu. Tıklım tıklım dolu olan Merkez Caddesi'nde bir karmaşa hâkimdi; sanki birileri dışarıdakilerin içeri girmesini engellemek için bu kaosu kasten yönetiyordu.

Situ Yu, karışıklık içindeki Merkez Caddesi'ne bakarken kaşlarını çattı. On kadar genç Yan Bei savaşçısı hızla yaklaştı. Zuo Tingling boğuk bir sesle dedi ki: "General Situ, Kuzey Karargâhı'nın asker sayısı çok fazla, içeri sızamıyoruz. Sızsak bile hanımefendiyi kurtarmamız mümkün değil."

Bai He kaşlarını çatarak ekledi: "Genç efendiye haber uçurdum."

"Artık çok geç," dedi Situ Yu kararlı bir sesle. "Oyalama taktiği yapanların kim olduğunu bulabildiniz mi?"

Zuo Tingling cevap verdi: "Hayır, çok gizli hareket ediyorlar. Ama bana kalırsa, hanımefendinin dostları arasında bu durumda

yardım eli uzatabilecek kişi ya Zhuge ailesinin dördüncü efendisi ya da Li Tang Veliahtı'dır."

"Zhuge ailesinden olmalılar," dedi Situ Yu başıyla onaylayarak. "Tang Veliahtı hâlâ Merkez Caddesi'nin dışında."

"Peki şimdi ne yapacağız? Zhuge ailesi zaman kazanmaya çalışıyorsa mutlaka bir planları vardır."

"Sadece onlara güvenemeyiz," dedi Situ Yu başını sallayarak. Merkez Caddesi'ne bakıp aniden parmağını işaret etti: "Oraya gidiyoruz!"

"Merkez Caddesi'ne mi?"

"Evet!" Situ Yu onayladı. "Li Tang Veliahtı'na yolu açmaya gidiyoruz!"

Ancak Yan Bei savaşçıları kalabalığa daldığı anda, birisi dehşet içinde çığlık attı. Ardından herkes başını kaldırıp inanılmaz bir korku ve şaşkınlıkla bakakaldı!

Kara bulutların altında, yüksek çatıların üzerinde, bembeyaz bir at hızla süzülüyordu. At, çatılarda sanki düz yoldaymışçasına dörtnala koşuyordu. Atın üzerindeki adam, fıstık yeşili ipek bir cübbe içindeydi; çehresi bir tablo gibiydi, insan olamayacak kadar yakışıklıydı!

At zaten efsanevi bir küheylandı, ayakları kumaşlarla sarılmıştı. Geçtiği yerlerde çatılar çatırdıyor, toz duman birbirine karışıyordu. Toz bulutunun içinde adamın silüeti bir hayalet gibiydi. Birkaç hamlede at şaha kalktı, gür bir kişnemeyle meydanın ortasına havadan atladı. Toz duman her yeri kaplarken binlerce asker mızraklarını bu tek başına kalmış adama doğrulttu!

"Kim yolumu kesmeye cüret eder?" Adam kaşlarını hafifçe kaldırdı, bakışları buz gibi bir soğuklukla kalabalığın üzerinde gezindi.

"Bu... bu Veliaht Hazretleri..."

Kalabalıktan birinin titreyen sesi duyuldu. Ardından bir salgın gibi herkes panik içinde diz çökmeye başladı. En öndeki mızrakçılar korkudan titriyorlardı; birinin öncülük etmesiyle

mızraklarını yere atıp diz çöktüler!

“Veliaht Hazretleri!”

“Veliaht Hazretleri geldi!”

Devasa bir uğultu yükseldi. Kuzey Karargâhı’nın askerleri ne kadar cesur olurlarsa olsunlar, Bian Tang Veliahtı ile karşı karşıya gelmeye cüret edemezlerdi. Psikolojik savunma hattı bir kez çökünce, bu adamlar kuzu gibi Li Ce’nin ayaklarına kapandılar. Az önceki o dik başlar, şimdi korkuyla toprağa gömülmek istercesine eğilmişti!

— 141 —

Li Ce, görkemli kıyafetleri içinde, bu insanlara dönüp bakmadı bile.

Başını dik tutarak Tunç Kuş Kürsüsü'ne baktı ve kararlı adımlarla ilerledi.

Zhao Chun'er'in yanındaki yakın görevliler, her şeyin boşa gitmesine razı olamadıkları için onu durdurmaya yeltendiler. Ancak daha ağızlarını açamadan, Li Ce'nin ne yaptığını bile göremeden, gümüşi bir parıltı adamın boğazını yardı geçti. Li Ce ile adamın silüetleri kesiştiği anda, adam gözleri fal taşı gibi açılmış halde yere yığıldı.

Güm diye bir sesle yere düşerken toz dumanı havalandı.

Li Ce, bembeyaz bir ipek mendil çıkardı, kanlı bileğini umursamazca sildi ve mendili yere attı.

Üzerinde kırmızı kan lekeleri olan bembeyaz mendil, rüzgârda uçuşarak gözden kayboldu.

Kimse konuşmaya, başını kaldırmaya, hatta nefes almaya bile cesaret edemiyordu.

Her zaman hovarda, uçarı ve ciddiyetsiz biri olarak bilinen Veliaht Li Ce, aniden tüm ihtişamıyla, devasa bir öfke kuşanmış halde ortaya çıkmıştı. Üzerindeki o öldürücü hava, yüz mil ötedeki vahşi hayvanları bile kaçırtacak kadar güçlüydü.

Böyle bir adamın karşısında, Kuzey Karargâhı'nın en dikbaşlı askerleri bile direnme cesareti bulamazdı.

"Dağılın!" Merkez Caddesi sonunda temizlenmişti. Li Ce'nin adamları uzaklardan bir sel gibi akın ettiler; her birinin elinde kurt başlı palalar vardı. Görünüşleri o kadar sertti ki, bakanların sırtından aşağı soğuk terler boşanıyordu.

İşte bunlar, tüm kıtada "Bir Numaralı Serseri Birliği" olarak bilinen, sadece adı havalı olan ama genelev kavgalarında bile Kuzey Karargâhı askerlerine yenilen Li Ce'nin şahsi ordusuydu.

Şu an ise son derece ciddi, disiplinli ve keskin silahlarıyla kalabalığa dalmışlardı.

Li Ce, kürsünün üzerinde durup elinde meşale tutan askere yan gözle baktı ve soğukça fısıldadı: “Defol!”

Adam irkildi, dizlerinin bağı çözüldü ve gerçekten de kürsüden aşağı yuvarlandı.

“Özür dilerim, geç kaldım.” Rüzgâr eserken Li Ce’nin yüzünde tarif edilemez bir pişmanlık belirdi. Kaşlarını çatarak önündeki kanlı, tanınmaz haldeki kadına baktı; kalbi sanki binlerce bıçak darbesiyle lime lime ediliyordu.

Kadının iplerini çözdü ve onu kucağına aldı.

Kanlı saçlarının ve tozun arasından Zhao Chun’er, Li Ce’ye bakıyordu; ölümden kurtulmanın verdiği o büyük sevinç kalbini sardı.

Bu adam, gerçekten de evleneceği kişi miydi?

Bir an için kafası karıştı, zihni bulanıktı; tek bildiği ölecek olduğuydu ve şimdi evleneceği adam gelip onu kurtarmıştı. Gözyaşları boşaldı, hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Li Ce kaşlarını çatarak onu kucağına aldı ve kürsüden aşağı inmeye başladı.

Zhao Chun’er serbest kalınca, yaralı bir yavru hayvan gibi Li Ce’nin beline sımsıkı sarıldı, vücudu zangır zangır titriyordu.

Ancak bir saniye sonra, gönül işlerinde usta olan bu adam aniden duraksadı. Kadına baktı, bir an şaşırmış gibiydi. Sonra yere çömeldi, onu yarı kucağında tutarak parmaklarıyla o siyah saçları hafifçe araladı; ama her yer kan içindeydi.

O kadar nazikti ki, sanki birini korkutmaktan çekiniyordu. Sesi bahar göllerinin durgun suyu gibiydi: “Sen? Sen de kimsin?”

Zhao Chun’er sadece “ah ah” diye sesler çıkarabiliyor ama konuşamıyordu.

Li Ce ancak o zaman onun çenesinin çıkık olduğunu fark etti. Nasıl bir teknik kullandığı anlaşılmadan, *küt* diye bir sesle çeneyi yerine oturttu. Kadının gözyaşları sel oldu, kalbinden büyük bir keder koptu ve ağlayarak dedi ki: “Ben Da Xia’nın sekizinci

prensesiyim, ben Zhao Chun'er'im."

Li Ce donup kaldı. Başını kaldırıp aşağıya baktı; kendi askerleri ile Kuzey Karargâhı askerleri karşı karşıyaydı, bazıları kılıç çekmek üzereydi. Halk korkuyla diz çökmüş ona bakıyordu, gökyüzünde ağır bulutlar ve sert bir rüzgâr vardı.

Li Ce aniden gülümsedi, o kadar nazik bir gülümsemeydi ki bu. Eğilip Zhao Chun'er'e baktı ve onun anlayamayacağı bir şey söyledi: "Biliyordum, kim ona diş geçirebilir ki!"

Ardından, *güm* diye bir sesle Bian Tang Veliahtı ayağa fırladı. Kucağında dünya güzeli bir prenses olduğunu tamamen unutmuştu; Zhao Chun'er'i bir top gibi yere yuvarlanmaya terk etti.

Hatta Zhao Chun'er'in üzerinden atlayarak karşı karşıya gelen iki ordunun ortasına doğru koştu. Kollarını abartılı bir şekilde sallayarak Kuzey Karargâhı askerlerine bağırdı: "Sakin olun, sakin olun! Herkes sakin olsun!"

Göz açıp kapayıncaya kadar yine o ağzı bozuk, dengesiz veliahta dönüşmüştü. Kendi askerlerinin önünde durup arsızca sırıttı: "Duydum ki burada büyük bir olay varmış, ben de bir bakayım dedim. Hatta bizimkileri de getirdim ki beraber izleyelim. Siz bize bakmayın, devam edin, devam!"

Arkasındaki beş bin "serseri asker", efendilerinin yüz ifadesindeki değişimi görünce anında gevşediler. Eski hallerine dönüp birbirlerinin omuzlarına kol attılar; az önceki o disiplinli hallerinden eser kalmamıştı. Sanki demin görülenler birer hayalden ibaretti.

Neşeyle öne çıkıp Kuzey Karargâhı askerlerinin omuzlarına vurdular, göz kırparak dediler ki: "Nasıl ama kanka? Az önceki havamız yerindeydi değil mi? Aylardır buna çalışıyoruz, haha, fena değildi ha?"

Meydanda büyük bir şaşkınlık yaşanırken, bazı askerler yere kapaklanan Zhao Chun'er'in yanına koştular.

Genç kadın başını kaldırıp öfkeyle haykırdı: "Ben Da Xia prensesiyim!"

Da Xia yetkilileri prensesin sesini duyunca şok oldular, hep

birlikte koştular; kısa süre sonra meydan ana baba gününe döndü.

Zhao Chun'er yetkililer tarafından karga tulumba ayağa kaldırıldı. Kalabalığın arasından Li Ce'nin askerlerle şakalaşıp kahkahalar attığını gördü; bir veliahtla uzaktan yakından alakası yoktu.

Onun az önceki tavrını ve o sözlerini hatırlayınca, her şey kalbine saplanan bir ok gibi canını yaktı. Görevlilerin onu battaniyelere sarmasına izin verdi, bembeyaz dişleriyle alt dudağını kanatacak kadar sertçe ısırdı.

Chu Qiao, Chu Qiao, senden nasıl nefret etmem?

Göğsündeki keder ve öfke onu bir anda yıktı. Gözyaşları çoktan kurumuştu. Başını ağır ağır kaldırıp gökyüzündeki kara bulutlara baktı ama bir çığlık atacak dermanı bile kalmamıştı.

"Bugün burada yemin ediyorum ki; senin herkes tarafından terk edildiğini, her şeyini kaybettiğini ve sefilce can verdiğini kendi gözlerimle göreceğim! Yoksa insan olmayayım!"

Sert rüzgâr uğulduyordu, bu trajedi sonunda perdesini kapattı. Li Ce tüm şehirde gizli gizli birini ararken, Chu Qiao aslında tam gözünün önündeydi; Sun Di'nin malikânesine üç yüz adım mesafede bile değildi.

Sakin misafirhanede huzurlu bir hava hâkimdi. Gece sular gibi serindi, ay ışığı bembeyaz parlıyordu. Zarif güney mimarisi, katmerli hatmi çiçeklerinin arasına gizlenmişti. Bambu pencere hafifçe aralıktı. Zhuge Yue yazı masasında oturmuş bir şeyler karalıyor, sonra zarfı mühürleyip yanında bekleyen Yue Qi'ye veriyordu. Yan gözle ona bakıp soğuk bir sesle sordu: "Emrime itirazı olan mı var? Gelsin de bir göreyim."

Yue Qi'nin yüzü bembeyaz oldu, başını eğip sustu. Mesaj açıktı; kim gelmeye cüret edebilirdi ki, ölüme mi susamışlardı?

Zhuge Yue başını eğdi, duygularını belli etmeden sadece "Çıkabilirsin," dedi.

Yue Qi sanki bir idamdan kurtulmuş gibi hemen kapıyı açıp dışarı çıktı.

Bir süre sonra hafif bir hışırtı duyuldu. Zhuge Yue kalemini bıraktı, arkasına döndüğünde Chu Qiao'nun iç odanın kapısına tutunarak durduğunu gördü. Üzerinde beyaz, erkek tipi bir âlim cüppesi vardı; bu haliyle daha da zayıf görünüyordu. Yüzü hâlâ solgundu, siyah saçları omuzlarına dökülmüştü; orada öylece sessizce duruyordu.

"Uyandın mı?" dedi Zhuge Yue, iç odayı işaret ederek. "Orada sıcak yemek var, git bir şeyler ye." Chu Qiao kımıldamayınca kaşlarını hafifçe çattı: "Hastalığın geçmedi, git yat."

Chu Qiao hâlâ kımıldamıyordu. Penceredeki tül perdeler duman gibi inceydi; bu sonbahar vaktinde ortam daha da soğuk görünüyordu. Rüzgâr yaprakları hışırdatıyor, hafif bir yağmur sesini andırıyordu. Chu Qiao ona bakıyor, tek bir kelime bile etmiyordu.

Zhuge Yue ayağa kalktı ve iç odaya doğru yürüdü. Yanından geçerken Chu Qiao'nun bileğini kavradı; bileği bir deri bir kemikti. Kaşlarını çatarak onu içeri çekmeye çalıştı.

"Zhuge Yue," diye fısıldadı Chu Qiao; sesinde bir yalvarış gizliydi.

Zhuge Yue'nin adımları aniden durdu ama arkasına dönmedi. Chu Qiao'nun sesi arkasından ağır ağır yükseldi: "Gitmem gerek."

Gece rüzgârı esti, Chu Qiao'nun kıyafetleri havalandı. Boyu uzun olsa da Zhuge Yue'nin kıyafetleri ona büyük gelmişti. Zhuge Yue onu duymazdan gelerek sertçe konuştu: "Dışarıda hava çok gergin. Burada kadın kıyafeti yok, şimdilik bunları giy."

"Zhuge Yue, gerçekten gitmem gerek."

Zhuge Yue gitmeye yeltendi, sözlerine zerrece kulak asmadı: "Doktorun verdiği ilaçları içtin mi? Ateşin düşmeden sakın kalkma."

"Zhuge Yue, ben gerçekten..."

"Bunu yemek istemiyorsan söyle, başka bir şey yaptırayım."

"Beni dinle..."

"Tangjing'e geleli epey oldu, hiç dışarı çıktın mı? Güzel şeyler

satan yerler var, söyleyeyim de sana alsınlar.”

“Zhuge Yue, beni dinle!” Chu Qiao onu kolundan yakaladı, telaşla konuştu: “Beni kurtardığın için sana minnettarım ama şimdi gitmek zorundayım. Yan Xun’u bulmalıyım; Yan Bei’de siyasi durum istikrarsız, hemen dönmeliyim, ben...”

Sözünü bitirir bitirmez Zhuge Yue, Chu Qiao’nun elini sertçe itti ve gitmeye yeltendi.

Chu Qiao şaşkınlıkla onu tekrar yakaladı ve bağırdı: “Zhuge Yue, ben...”

“Zhuge Yue, Zhuge Yue! Dilinde tüy bitmedi mi, sana borcum mu var? Neden hep böyle sesleniyorsun?” Adam aniden arkasına döndü; kılıç gibi kaşları çatılmış, dudakları kıpkırmızı, gözleri keskin birer yıldız gibi parlıyordu. Öfkeyle haykırdı: “Senin ve o Yan Xun’un! Sizin Yan Bei’niz! Kafanın içinde başkalarından başka bir şey yok mu? Hiç kendini düşündüğün yok mu? Hiç beni düşündüğün yok mu?”

Chu Qiao donup kaldı. Zhuge Yue ona nefretle bakıyordu; gözlerinden ateş püskürüyordu sanki. Öylece birbirlerine baktılar. Titizlikle gizlenen bazı şeyler aniden su yüzüne çıktı, buz dağı çatladı. Ortam bir anda buz kesti, nefesleri ağırlaştı ama ikisi de tek kelime edemedi.

Uzun bir süre sonra Chu Qiao, kendisini huzursuz eden bu konudan kaçarak fısıldadı: “Sana Zhuge Yue demeyeyim de ne diyeyim? Zhuge Dördüncü Efendi mi? Zhuge? Yue?” Sözünü bitirir bitirmez Chu Qiao’nun tüyleri diken diken oldu, kolunu ovuşturdu: “Yoksa sana ‘Ağabey’ mi demeliyim?”

Zhuge Yue ona bakmadı, sanki bu tehlikeli yerden kaçmak istercesine arkasına dönüp dışarı yöneldi.

Chu Qiao onun gittiğini görünce peşinden koştu; ancak dikkatsizlikle masanın örtüsüne takıldı. Masadaki tüm çorba ve yemekler gürültüyle üzerine döküldü.

Chu Qiao acıyla inledi ve kalın halının üzerine düştü. Zhuge Yue hemen geri döndü, o kaynar kaseleri hızla kenara itti; Chu Qiao’nun kolu haşlanmış ve şişmişti ama o hâlâ sesini çıkarmıyordu.

Zhuge Yue'nin yüzü adam öldürecekmiş gibi görünüyordu. Chu Qiao'yu kucağına aldığı gibi odadan çıktı, iki koridoru hızla geçip banyoya daldı. Kıyafetlerinin ıslanmasını umursamadan soğuk suyu Chu Qiao'nun koluna dökmeye başladı.

"Acıyor mu?"

Chu Qiao dudaklarını ısırarak başını salladı.

— 142 —

Bembeyaz kolu şu an kıpkırmızı olmuş ve şişmişti. Zhuge Yue öfkeyle, “Bu haldeyken nasıl acımıyor dersin?” dedi.

Soğuk suyu kova kova döküyordu ama şişlik inmiyordu. Zhuge Yue ilaç getirtmek için başını kaldırdığında, Chu Qiao’nun üst kısmının tamamen ıslandığını fark etti. Islak kıyafetler vücut hatlarını belli ediyor, bembeyaz boynu ve darmadağınık saçlarıyla büyüleyici bir savunmasızlık sergiliyordu.

Chu Qiao da Zhuge Yue’nin bakışlarını fark edince elleriyle göğsünü kapatıp öfkeyle bağırdı: “Neye bakıyorsun?”

Zhuge Yue hafifçe utandı ama geri adım atmayarak alay etti: “Senin şu kadın mı erkek mi olduğu belli olmayan vücuduna baksam ne olur, bakmasam ne olur? Hiçbir şey hissetmiyorum.”

Chu Qiao’nun kaşları çatıldı, öfkesi tepesine çıktı. Zhuge Yue tam ayağa kalkacakken, haince bir planla onun cüppesinin eteğine yapıştı ve o fark etmeden tüm gücüyle asıldı!

Banyonun zemini zaten ıslak ve kaygandı; *pat* diye bir ses duyuldu. Zhuge Yue, tüm asaletini bir kenara bırakarak sırtüstü yere kapaklandı.

Chu Qiao bunu görünce kahkahayı bastı; ancak çok geçmeden sevinci kursağında kaldı. Zhuge Yue doğrulmaya çalışırken onun bacağını yakaladı. Hastalıktan dolayı halsiz olan Chu Qiao dengesini kaybetti ve tam da adamın kucağına düştü.

Bu banyo, bambularla çevrili ve üstü açık bir yerdi; aşağıdan kaplıca suyu geliyordu. Başlarını kaldırdıklarında gökyüzündeki parlak yıldızları görebiliyorlardı. Etraftaki fenerler çok parlak değildi, rüzgârda hafifçe titriyorlardı. Ay alışılmadık derecede gümüşi ve parlaktı; gökyüzünde asılı duruyordu. Gece rüzgârı hatmi çiçeklerinin kokusunu taşıyor, insanı mest ediyordu. Perdeler yere kadar sarkmış, soluk yeşil ipek şeritler iki yana dağılmıştı. Gece son derece sessizdi.

Uzun bir süre sonra, sanki birinin rüyasını bölecekmiş gibi hafif bir su saati sesi duyuldu.

Zhuge Yue'nin elleri sıcacıktı, Chu Qiao'nun omuzlarını kavramıştı. Cüppesinin kollarındaki ince işlemeler ara sıra Chu Qiao'nun boynuna sürtünüyor, onu gıdıklıyordu.

Gece rüzgârı hafifçe esiyor, uzaktaki hatmiler kıpkırmızı parlıyordu; sanki kısa bir rüya âlemine dalmışlardı. Zhuge Yue'nin gözleri siyah pırlantalar gibiydi; Chu Qiao'nun gözlerine sımsıkı kenetlendi ve yavaşça ona doğru bir santim yaklaştı.

Chu Qiao irkildi, hemen kurtulmaya çalışarak onu itti. Ancak o anda karnında hissettiği sertlik ve sıcaklık onu dondurdu; sadece gözlerini fal taşı gibi açabildi.

Chu Qiao hemen doğrulup bir kenara çekildi. Güz rüzgârı ikisinin arasından uğultuyla geçti. Bu utanç verici sessizlik, uçsuz bucaksız bir karanlık gibi üzerlerine çöktü.

Chu Qiao bu zoraki sessizliği bozmak için bir şeyler söylemek istedi; sesinde hâlâ öfke vardı: "Hani benim kadın mı erkek mi olduğumu anlayamıyordun, neden böyle oldu?"

Bu sözler ağzından çıkar çıkmaz Chu Qiao yerin dibine girmek istedi; bu resmen durumu daha da berbat etmekti.

Zhuge Yue'nin de yüzü pek iyi görünmüyordu ama yine de dikbaşlılıkla hıh çekti: "Senin ne olduğun belli değil ama benim erkek olduğum gayet açık."

Chu Qiao sonunda patladı: "Gerçekten çok yüzsüzsün."

Zhuge Yue ona yan gözle baktı: "Daha neler göreceksin, bu hiçbir şey."

Birbirlerine laf yetiştirerek durumu toparlamaya çalıştılar; görünüşte biraz olsun rahatlamışlardı. Gece rüzgârı iyice soğumuştu; eğer kaplıcaya atlamayacaklarsa burada daha fazla durmanın manası yoktu.

Zhuge Yue ayağa kalktı ve sordu: "Yürüyebilecek misin?"

Chu Qiao'nun kıyafetleri yarı ıslaktı; yürümek sorun değildi ama bu halde görünmek biraz utanç vericiydi.

Adam alçak sesle bir küfür savurdu, dış cüppesini ona fırlattı

ve kendisi önden yürümeye başladı; duruşu gayet havalıydı. Ancak iki adım attıktan sonra arkasındakinin gelmediğini görünce dönüp bağırdı: “Geliyor musun gelmiyor musun?”

Chu Qiao üzerini giymeye çalışıyordu; kolu yandığı için hareketleri yavaştı. Onun bağırması sinirini bozmuştu: “Ne bağırıyorsun be!”

Onun bu halini gören Zhuge Yue kaşlarını çatarak geri döndü, yanına çömelip kıyafetlerini giymesine yardım etti ve sonra kolundan tutup onu yatak odasına doğru çekiştirdi.

Chu Qiao sendeledi, sabırsızlıkla dedi ki: “Biraz yavaş olamaz mısın, barut mu yuttun!”

“Bir kelime daha et bakayım, ne oluyor?”

“Ederim, ne olacak?”

İlaç geldiğinde Zhuge Yue sandalyeye oturdu, Chu Qiao’nun elini tuttu ve fırçayla süt beyazı merhemi onun koluna kat kat sürmeye başladı.

“Sabah akşam birer kez sür, iki güne geçer. Suya değdirme, acı yeme.”

Fırça ince hayvan kılından yapılmıştı; tene değdiğinde hafif bir ürperti veriyordu. Zhuge Yue’nin sandalyesi yataktan biraz daha yüksekti. Orada otururken cüppesi lamba ışığında parlıyor, yakışıklı yüzü biraz puslu görünüyordu ama ifadesi son derece ciddiydi; merhemi özenle, kat kat sürüyordu.

“Zhuge Yue, gerçekten gitmek zorundayım.”

Zhuge Yue başını kaldırdı, Chu Qiao’ya dik dik baktı. Genç kadının yüzünde şaka yapar gibi bir hal yoktu; çok ciddiydi, bakışları tertemizdi.

“Biliyorum, bir teşekkür hiçbir şeyi karşılamaz. Defalarca bana yardım ettin; aldığın riskleri, omuzladığın baskıyı, ödediğin bedelleri hepsini anlıyorum.”

Zhuge Yue cevap vermedi, fırçayı bıraktı ve merhemin kapağını yavaşça kapattı.

“Ama sana teşekkür etmekten başka bir karşılık veremem, buna gücüm yetmez. Bu yüzden sadece teşekkür edebiliyorum,

anlıyor musun?”

Zhuge Yue’nin ifadesi değişmedi, ayağa kalktı ve gitmek için arkasına döndü.

Chu Qiao onun elini yakaladı ve yüksek sesle konuştu: “Zhuge Yue, yalvarırım bırak gideyim. Bu işin burada bitmeyeceğinden şüpheleniyorum. Bu olay sadece Zhao Chun’er’in planı olamaz; arkada mutlaka usta bir el var. Yan Bei ve Da Xia arasındaki gerginliği kaşıyorlar ve beni bahane ediyorlar. Yan Xun burada olduğumu öğrenirse, durum ne olursa olsun tuzağa düşebilir. Ayrıca Bian Tang ve Da Xia’yı birbirine kırdırıp savaş çıkarmak istiyor olabilirler. Bu kişinin zekâsı çok derin; Zhao Chun’er sadece bir piyon. Şimdi Da Xia’nın yüzünü bu kadar kara çıkardı; eğer Xia İmparatoru öfkelenirse büyük bir savaş patlak verir. Hemen Yan Bei’ye dönmeliyim. Kış yaklaşıyor, Yan Bei’de yiyecek ve giyecek sıkıntısı var, Büyük Birlik Loncası’nın içi karışık, Güneybatı Garnizonu benim baskım olmadan her an isyan edebilir. Bu kadar çok iş varken, ben...”

“Sen delirdin mi?” Zhuge Yue aniden arkasına döndü; gözleri kan çanağı gibiydi. Chu Qiao’nun çenesini sımsıkı kavradı ve boğuk, öfkeli bir sesle konuştu: “Şu haline bir bak! Onca insanın saldırısına uğradın, defalarca ölümden döndün, her yerin yara bere içinde, ağır hastasın... Şu an dışarısı seni arayanlarla dolu! Li Ce dışında, Tangjing’in art niyetli yetkilileri, Da Xia’nın casusları, Zhao Chun’er’in askerleri, kutlama için gelen derebeyleri ve hatta kellen için ödül peşinde koşan avcılar var! Bu haldeyken dışarı çıkmak istiyorsun. Li Ce’nin tüm ülkeyi karşına alıp seni koruyacağına bu kadar mı inanıyorsun? Yan Xun’un senin için her şeyi göze alacağına bu kadar mı güveniyorsun? Eğer ortaya çıkarsan Tang İmparatoru’nun bile Da Xia ile olan ilişkilerini düşünmek zorunda kalacağını bilmiyor musun? Birilerinin eline düşersen hayatta kalma şansın sıfır! Sen gerçekten delirdin mi?”

“Hayır!” diye bağırdı Chu Qiao. “Ne yaptığımı biliyorum.”

Genç kadının göğsü inip kalkıyordu ama bakışları tarif edilemez bir kararlılık taşıyordu: “Ben hep böyleydim; tüm dünya bana düşmandı. Yan Xun ile birlikte Shengjin Sarayı’na

girdiğim ilk günden beri bugünün geleceğini biliyordum. Ama ne olmuş? Beni öldürmek isteyen bu kadar çok insan varken sonsuza dek saklanmalı mıyım? Saklanırsam sadece zayıflarım; o zaman beni daha kolay avlarlar. Şimdi dışarı çıkıyorum çünkü bir gün kendimi koruyacak güce sahip olmak istiyorum! Zhuge Yue, sana söylemiştim; benim kendi inançlarım var."

"İnancın batsın!" Zhuge Yue kükredi; sesinde devasa bir öfke ve bastırılamayan bir acı vardı. Gözleri zifiri karanlıktı, Chu Qiao'ya bakarken dişlerinin arasından tısladı: "İnanç mı? Önemli mi? Canından daha mı kıymetli?"

"Önemli!" Chu Qiao ona baktı ve kelimelerin üzerine basa basa dedi ki: "Anlamıyorsun; bu benim hayatta kalma sebebim. Birilerinin bana ihtiyacı var, gitmeliyim."

Bir anda, zaten darmadağın olan zihninde fırtınalar koptu. Zhuge Yue, yaralı bir hayvan gibi kükredi. Aniden ileri atıldı, Chu Qiao'yu altına aldı ve öfke, ihtiras ve çaresizlik dolu bir güçle onun dudaklarına yapıştı!

Sanki göğsünde devasa bir ateş yanıyordu. Öpücüğü o kadar derin ve sertti ki Chu Qiao donup kaldı. Tanıdık kokusu genzini yaktı; kokusu bir sarmaşığın dalları gibi her yanını sardı, onu kuşattı, onu hapsetti. Vücudu yanıyordu, kanı kaynıyordu; bu artık sadece bir öpücük değildi. İçinde tarif edilemez binlerce duygu akıyordu, dizginlerinden boşanmış bir sel gibi çağlıyordu.

Chu Qiao dehşet içinde onu itmeye, direnmeye çalıştı. Sonunda o güç yavaşça gevşedi; o kadar çaresiz, o kadar umutsuz, o kadar hüzünlüydü ki... Adam ona siyah gözleriyle baktı ve acı bir gülümsemeyle fısıldadı: "Fark etmedin mi? Benim de sana ihtiyacım var!"

Chu Qiao donup kaldı.

Odada ağır bir hava hâkimdi. Şamdandaki koca mum gece boyu yanmış, mum gözyaşları aşağı süzülerek mercan gibi donmuştu.

Boğazı düğümlenmişti, nefes alması bile güçleşmişti.

Zhuge Yue'nin bakışları çok kasvetliydi. Ona bakıyor ama konuşmuyordu; gözlerinden binlerce anı geçiyordu. Geçmiş

yıllar, gençlik günleri, nasıl ifade edeceğini bilemediği o toy duygular... Ve o okun fırlatılmasından sonra, birbirine hasret kalan, elden kaçan o mutluluk...

Chu Qiao derin bir nefes aldı; gözlerindeki o şaşkınlığı, zayıflığı ve kıyamadığı bakışları yavaşça gizledi. Sonunda tüm düğümleri yutkunarak alçak sesle dedi ki: "Yalvarırım..."

Mum ışığı hâlâ parlaktı ama üzerlerine karanlık bir gölge çökmüş gibiydi. Tül perdelerin ardında adamın yüzü loş bir silüet halindeydi; her zamankinden daha yakışıklı görünüyordu ama şu an ifadesi çok ağırdı.

Hızla ayağa kalktı ve soğukça gülümsedi: "Sonuçta ben kendimi küçük düşürdüm. Kapı açık, gitmekte özgürsün. Elveda." Bunu söyledikten sonra arkasına bile bakmadan cüppesini savurarak odadan çıktı.

Ay sular gibi serindi, yıldızlar parlıyordu. Chu Qiao yatakta oturuyordu; perdeler uçuşuyor, mum ışığı odayı ısıtıyordu. Aniden kendini çok yorgun hissetti; verdiği her nefes acı ve keder doluydu.

"Güçlü olmalısın!" Sessizliğin içinde genç bir kadının sesi duyuldu; o kadar cılız ve hüzünlüydü ki: "Zaman her şeyi unutturur, yeter ki dayan; her şey geçecek."

Başını salladı, sanki kendini ikna etmeye çalışıyordu. Sonra ayağa kalktı, gözlerini kuzeybatıya dikti ve kararlılıkla onayladı: "Yan Bei'ye gitmeliyim."

Kapıdan çıkar çıkmaz Yue Qi'yi gördü. Yue Qi dedi ki: "Efendimiz, Yan Veliahtı'nın yerini buldu. Seni onunla buluşturmam için beni görevlendirdi."

Chu Qiao bunu duyunca şaşırdı. İstem dışı uzaklara baktı; kuleler ve köprüler yağmurun içinde kayboluyordu. Solgun sisler o yakışıklı silüeti örtmüştü; sadece turkuaz renkli bir şemsiye, yapay kayalıkların ve suların arasında uzaklaşıyordu. O kadar yakın ama bir o kadar uzaktı ki, seçilemiyordu.

"Chu Hanım, benimle gelin." Kırların rüzgârı sert esiyordu. Bir saatten fazla bir süre sonra Chu Qiao, Yue Qi ve birkaç koruma ile ıssız bir arazide durdu. Genç muhafız atından inip

dedi ki: “Chu Hanım, Yan Veliahtı’na haber gönderdik. Veliaht Li Ce de şu an onun kampında. Burada biraz bekleyin, o gelip sizi alacaktır.”

Chu Qiao başıyla teşekkür etti: “Çok teşekkür ederim.”

Yue Qi cevap verdi: “Bana teşekkür etmenize gerek yok, ben sadece efendimin emirlerini uyguluyorum.”

Chu Qiao başını eğdi, bir süre sustuktan sonra konuştu: “Geri döndüğünde benim adıma ona teşekkür et.”

“Peki,” dedi Yue Qi. “Sizi buraya kadar getirebildim, Yan Veliahtı gelmek üzeredir, biz gidelim.”

“Tamam, siz de dikkatli olun.”

Yue Qi selam verip, “Tekrar görüşmek üzere,” dedi. Atına atladığı gibi adamlarıyla birlikte uzaklaştı.

Kırların rüzgârı, sanki en güzel kokularla bezenmiş bir yelpaze gibi Chu Qiao’nun kıyafetlerini dalgalandırıyordu. Ufkun en ucundan gök gürültüsünü andıran nal sesleri yükseldi; toz duman her yeri kaplamıştı. Bu sıcak rüzgârın gözlerini yakıp yaşarttığını hissetti. Başını eğdi, sesi o kadar kısıktı ki kendisi bile zor duyuyordu.

“Sen de... kendine iyi bak.” Sonra derin bir nefes aldı ve sanki her şeyi o nefesle dışarı atmak istercesine yavaşça verdi. Ardından toz bulutunun yükseldiği yöne doğru büyük adımlarla yürümeye başladı; Bian Tang’ın o yağmurlu, puslu manzarasını tamamen arkasında bıraktı.

Uzak bir dağın zirvesinde, bir adam onun gidişini izliyordu. Son kadeh içkisini bir dikişte bitirdi ve atını aşağı sürdü. Dağ rüzgârı koyu mor cüppesini savuruyor, güneş o gizemli ve çekici yüzüne vuruyordu; arkasında uzun bir gölge bırakıyordu.

Güneş batıyor, yorgun kuşlar yuvalarına dönüyordu. Her şey başladığı noktaya, en başa dönecekti.

— 143 —

775 yılının eylül ayının sekizinci günü, sabahın erken saatlerinde Chengzhou'nun Nanqiu ovalarında sert bir rüzgâr esiyordu. Uçsuz bucaksız uzanan kurumuş otlar rüzgârla dalgalanıyor, adeta altın rengi bir denizi andırıyordu. Gözün görebildiği en uç noktada, ufuk çizgisinde tek bir kuru ağaç dimdik ayakta duruyordu. Chengzhou'nun en yüksek zirvesi olan Heqi Tepesi, yoğun sis altındaki sabah güneşinin altında, gri bir çizgi gibi belli belirsiz seçiliyor; uykudaki dev bir fili andırıyordu.

Li Ce, üzerine parlak sarı bir pelerin atmış, arkasında kraliyet maiyetiyle birlikte, nadiren görülen bir asalet ve vakar sergiliyordu. Atının üzerindeydi; rüzgâr favorilerini dağıtmış, saç telleri sürekli yüzüne çarparak onu huylandırıyordu. Genç adam sabırsız bir tavırla elini yüzünde gezdirdi ve hemen arkasındaki kraliyet muhafızlarına işaret etti: "Sizler, çabuk olun, gidin orada durup bana rüzgâr siperi olun."

Lu Yunxi kaşlarını çatıp yüzünü ekşiterek, "Efendimiz," dedi, "Yanbei ordusu hemen ileride bizi izliyor."

"Ne olmuş yani?" Li Ce kaşlarını kaldırarak her zamanki lakayıt tavrıyla ekledi: "Yanbei ordusunun bizi izlemesinin, sizin orada durup rüzgârı kesmenizle ne alakası var?"

Tie You'nun yaraları henüz tamamen iyileşmemişti, omzu hâlâ sargılıydı; ancak bu durum, dışarıdan kaba görünse de aslında oldukça keskin olan sezgilerini köreltmemişti. Sabırsızca gözlerini devirdi ve tok bir sesle konuştu: "Efendimiz, Yan Veliahdı hemen önümüzde. Biraz daha ağırbaşlı olsanız iyi olur."

Lu Yunxi söze girdi: "Buraya gizlice geldik, topu topu bu kadar kişiyiz. Adamlar bizi birer lokmada yutsa doymazlar bile."

"Gerçekten çok tuhaf, neden bahsediyorsunuz siz? Sadece cildimin rüzgârdan zarar görmemesi için biraz kenarda durmanızı istedim, bunun Yan Veliahdı ile ne ilgisi var?"

Sun Di, atmosferi bozacak şekilde hafifçe hıhladı: “Asıl niyetiniz, aşk meşkinize engel olmamamız, değil mi?”

“Ha? Ne? Gerçekten böyle mi düşünüyorsunuz? Ben hiç büyük resmi görmeyen, devlet işlerini boş veren birine mi benziyorum?”

Hepsinin bakışları aynı anda Li Ce’ye döndü. O bakışlarda tek bir cümle yazılıydı: *Hem de nasıl.*

“Efendimiz, Bayan Chu geliyor,” diye seslendi muhafızlardan biri aniden.

Li Ce bunu duyar duymaz hemen arkasına döndü: “Çabuk gidin, çabuk! Gitmezseniz dönüşte hepinizin maaşından altı ay keserim!”

Sözleri biter bitmez, etrafında tek bir gölge bile kalmadı. Chu Qiao atını dörtnala sürerek yanına geldi, dizginleri asılıp atını durdururken şaşkınlıkla sordu: “Nereye gidiyorlar böyle aceleyle?”

“Karınları bozulmuş, hela arıyorlar.”

Chu Qiao gülümsedi: “Li Ce, her şey için teşekkür ederim.”

Li Ce kaşlarını kaldırdı, tilkiyi andıran çekik gözlerinde hafif bir parıltı belirdi: “Bana ne için teşekkür ediyorsun?”

“Bu süre zarfında bana verdiğin destek için, zor durumumdan faydalanmadığın için, bu kriz anında tarafsız kalıp Yanbei’ye darbe vurmadığın için teşekkür ederim.”

Li Ce parmağını kaldırıp iki yana salladı: “Zhao Chun’er meselesinin seninle bir ilgisi yok, zaten onunla evlenmek istemiyordum. Görünüşü fena değil, endamı da yerinde ama hırçın, akılsız ve kıskancın teki. Onu eş olarak alsaydım, koca haremimde huzur mu kalırdı? Yanbei ile olan savaşa gelince, bunu dert etmene hiç gerek yok. Şu anki duruma bakılırsa, savaşın Bian Tang’a hiçbir faydası yok. Sen olmasan bile Büyük Xia’nın tetikçiliğini yapacak kadar aptal değilim. Ha ha, üstelik ben barışçıl bir adamım; savaş meydanlarında kan gövdeyi götürürken pelerinim kirlensin istemem.”

Chu Qiao hafifçe güldü, kendini savunmaya çalışmadı:

“Pekala, diyelim ki birbirimize borcumuz kalmadı. Gelecekte savaş meydanında karşılaşırsak, sakın bana acıma.”

“O olmaz işte!” Genç adamın yüzü aniden değişti, parmaklarıyla saymaya başladı: “Benim yanımda ne kadar kaldın; yedin, içtin, giyindin, eğlendin... Üstelik iki müstakbel eşimi de kovmama sebep oldun, yetmedi eşim olacak kadınlarla aramı bozdun. Buradaki maddi zararın haddi hesabı yok; ekonomik kayıp bedeli, manevi tazminat, aile huzurunu bozma bedeli, yuva yıkma masrafı derken hepsini tek tek hesaplamamız lazım. İkimiz de yetişkin insanlarız, senin de dürüst biri olduğunu biliyorum, herhalde borcunun üstüne yatmazsın. İleride Yanbei’ye bir adamımı gönderip listeyi sana ileteceğim. Sizin Yanbei pek zengin sayılmaz, o yüzden şöyle yapalım: Önümüzdeki beş yıl boyunca savaş meydanında benim sancağımı gördüğünüz an arkanızı dönüp gideceksiniz. O Yan Xun denilen herif çok vahşi, onunla yüz yüze gelmeye korkuyorum, ya beni ısırırsa?”

Güm! Chu Qiao’nun yumruğu Li Ce’nin omzuna indi. Adam acıyla bağırdı: “Ah! Qiaoqiao, duygularını ifade etmenin başka bir yolu yok mu?”

Chu Qiao’nun dudakları yukarı kıvrıldı, içtenlikle gülümsedi. Biliyordu ki Li Ce böyle konuşarak önümüzdeki beş yıl boyunca Bian Tang’ın Büyük Xia’nın baskısına boyun eğip Yanbei’ye saldırmayacağını garanti ediyordu. Beş yıl sonra ise Yanbei zaten kendi sarsılmaz gücünü inşa etmiş olacaktı; o vakit Büyük Xia bile Yanbei’ye saldırmaya cesaret edemezdi.

Burnunun direği sızladı, sesi hafifçe buğulandı ama yine de gülümseyerek konuştu: “Çok beklersin. İstersen bir liste çıkar, altına da gümüş miktarını yaz, bakalım sana ne kadar borçlanmışım.”

“Ah...” Li Ce içini çekti, başını hafifçe öne eğdi ama göz ucuyla ona bakmaya devam ediyordu. Gözlerinin derinliklerinde belli belirsiz bir hüzün vardı, sessizce onu izledi. “Az önce saydıklarım küçük meselelerdi. Asıl mesele, kendini bana unutturamamış olman; yanımda kalamıyorsun ki seni her an görebileyim. Bundan sonraki o uzun yıllar, geçip giden zaman

boyunca çekeceğim o bitmek bilmez özlem sancısının bedeli hangi altınla, hangi gümüşle ölçülebilir ki?”

Sert bir rüzgâr esti, yerdeki kurumuş otları savurdu. Adamın kıyafetinin kuşakları rüzgârda uçuşuyor, bakışları su gibi duruluyordu; yüzünde birkaç damla yalnızlık ve terk edilmişlik hissi vardı. Dudaklarının kenarıyla hafifçe, buruk bir şekilde gülümsedi, sanki kendiyle alay ediyormuş gibi başını salladı.

Chu Qiao donup kalmıştı; bakışları, soğuk suyla karşılaşan erimiş çelik gibi bir anda dondu. Bir şeyler söylemek istedi ama kelimeler boğazında düğümlendi.

“Ha ha!” Li Ce aniden bir eliyle Chu Qiao’yu işaret edip diğer eliyle karnını tutarak kahkahalara boğuldu, neredeyse atın üzerinden düşecekti. “Şu suratına bak! Qiaoqiao, gerçekten benim de o Zhuge Yue denilen herif gibi aklımı kaçırdığımı mı sandın?”

Chu Qiao kendisiyle dalga geçildiğini anlayınca öfkeyle doldu, yumruğunu kaldırıp ona vurmaya yeltendi.

Li Ce kıvrak bir hareketle kaçtı, gururla konuştu: “Her seferinde bana vurmana izin verirsem, veliaht prensliğimin ne karizması kalır?”

“Alçak!”

Li Ce gülmeye devam etti: “Kendine de o kadar güvenme. Yan Xun denilen o herif talihsiz, çocukluğundan beri seninle takıldığı için dünyada senden başka kadın yok sanıyor herhalde. O Zhuge Yue daha da aptal; muhtemelen hayatı boyunca her dediğine 'evet' diyen, uysal ve gösterişli kadınlar görmeye alışmış, sonra senin gibi kuru bir fasulye sırığı karşısına çıkınca seni bulunmaz Hint kumaşı sanmış. Benim de onlar gibi olacağımı mı sandın, ha ha!”

Chu Qiao öfkeyle bağırdı: “Hâlâ konuşuyor musun?”

“Tamam tamam, sustum. Qiaoqiao, sana çok önemli bir şey soracağım, dürüstçe cevap vermelisin.” Li Ce’nin yüzü bir anda ciddileşti, tavırları kitap sayfası çevirir gibi hızla değişmişti.

Onun bu ciddi halini gören Chu Qiao da sesini alçalttı: “Sor bakalım. Yanbei’nin askeri sırlarına dokunmadığı sürece her şeyi

cevaplarım.”

“Söz mü?”

“Söz, sor hadi.”

“Şey... Şunu sormak istiyorum...” Li Ce gizemli bir tavırla sağına soluna baktı, sonra kaşlarını çatıp fısıldadı: “Merak ediyorum da...”

“Ne sormak istiyorsun artık söyler misin?” Genç adam ona doğru eğilince Chu Qiao içten içe meraklanmaya başladı. Li Ce hiç böyle davranmazdı; acaba Yanbei’nin askeri planlarını mı soracaktı? Yoksa bir sonraki hamlelerini mi?

“Merak ediyorum da...” Li Ce’nin dudakları hafifçe kıvrıldı ve aniden bağırdı: “Yan Xun hâlâ bakir mi, onu soracaktım!”

“Li Ce! Sen ölmek mi istiyorsun!”

“Söylemezsen söyleme, ne diye parlıyorsun?”

“Anlaşıldı, sen bugün kaşınıyorsun!”

“Ah! Qiaoqiao, sakin ol, kötü bir niyetim yoktu! Ah! Sun Di! Tie You! Yetişin! Koruyun beni!”

Boğazlanıyormuşçasına çıkan çığlıklar ovada yankılandı. Bian Tang’ın en asil sesi geniş kırlarda uzaklara kadar ulaştı ama ne yazık ki maiyetinden tek bir kişi bile yardıma gelmedi. Sun Di’nin önderliğinde, imparatorluğun en seçkin muhafızları bir tepenin kuytu köşesine çömelmiş, yasaların pek de hoş görmeyeceği işlerle meşguldüler.

“Gelin bakalım, bahisleri açıyorum. Ben efendimizin karşılık vermeyeceğine on liang koyuyorum.”

Yirmili yaşlarındaki bir genç, bu duruma itiraz etti: “Efendimiz o kadar da düşmemiştir herhalde, bir kadından dayak yemek ne kadar utanç verici. Ben efendimizin öfkeleneceğine on liang koyuyorum.”

Herkes ona acıyan gözlerle baktı. Lu Yunxi sordu: “Sen buralarda yenisin galiba? Başkentli değil misin?”

“Evet,” dedi genç asker, yüzünde imparatorluğa sadık bir savaşçının onurlu ifadesiyle. “Ben Kuzey Shu Ordusu, 30. Alay, 5. Tabur, 7. Takım’ın mangabaşıyım. İsyancılara katılmadığım ve

durumu vaktinde üstlerime bildirdiğim için efendimiz tarafından terfi ettirildim. Bundan sonra yardımlarınızı beklerim efendim.”

“Lafı mı olur, aynı üniformayı giyiyorsak kardeşiz demektir,” dedi Tie You neşeyle. “Sana destek olmak için ben de efendimizin karşılık vermeyeceğine oynuyorum, böylece kazanırsan daha çok kazanırsın.”

“Evet ya, başkentte masraflar çok, kardeşim. Biz de seni destekliyoruz.”

Muhafızlar birer birer gümüşlerini Sun Di’nin tarafına koyarken bir yandan da büyük bir erdem sergiliyormuşçasına konuşuyorlardı: “Sana resmen havadan para veriyoruz evlat, hadi bak işine, bu kenetlenmiş birliğe sen de gücünle katkıda bulun!”

Kuzey rüzgârı uğulduyor, bozkır altın sarısına bürünüyordu. Sabahın rüzgârı serindi, ikisinin pelerinlerini havalandırırken derin bir soğukluk hissettiriyordu.

“Pekala, daha fazla eşlik etmeyeceğim. Yolun açık olsun.”

Chu Qiao başıyla onayladı: “Sen de dikkatli ol. Bu son olayların o kadar basit olmadığını hissediyorum, tetikte olmalısın.”

“Sen merak etme; bana bulaşmaya cüret edenin ocağına incir ağacı diker, karısını kızını elinden alırım.”

Chu Qiao gülümsedi: “Ağzından bir kere de ciddi bir laf çıksın.”

Li Ce, yediği yumruktan morarmış dudaklarını büzerek gözlerini kıstı: “Hayat zaten yeterince dertli, bir de bütün gün ciddi bir suratla dolaşırsak tadı tuzu kalmaz, değil mi? Qiaoqiao, sana bir tavsiye vereyim: Bazı şeylere çok fazla takılma, akışına bırak, bazen görmezden gelmeyi, esnek olmayı ve kendini teselli etmeyi öğren. Bu kadar yorgun olmanın sebebi, dünyadaki bütün o pis işleri kendi omuzlarına yüklemeye çalışman. Şunu asla unutma: Sen bir kadınsın. Bu dünyada inançların ve prensiplerin dışında, çok daha önemli şeyler de var.”

— 144 —

Li Ce nadiren böyle konuşurdu. Chu Qiao gayriihtiyari onun sözlerine kapılıp sordu: “Ne gibi önemli şeyler?”

Li Ce parmaklarıyla saymaya başladı: “Mesela çarşı pazar gezmek, yeni kıyafetler almak, allıkla pudrayla uğraşmak... Canın sıkıldığında şarkı dinlemek, makyaj yapmak, uzun gecelerde ruhuna ve bedenine iyi gelecek eğlenceler bulmak, bir an önce hayatına renk katacak bir evlat sahibi olmak... Ne bakıyorsun öyle? Ben burada gayet ciddi bir şey anlatıyorum.”

“İtin ağzından inci çıkmazmış!” diye çıkıştı Chu Qiao.

Li Ce güldü: “Bunda senin de suçun var. On keredir vedalaşıyoruz ama hâlâ gitmedin, burada dikilmiş benim saçmalıklarımı dinliyorsun. Ne o? Benden ayrılmaya kıyamıyor musun?”

“Hadi oradan! Ben sadece... Sadece burada biraz daha durup Bian Tang’ın dağlarını, sularını son bir kez görmek istedim, olamaz mı?”

“Olur, neden olmasın? Bak bakalım doya doya.” Li Ce gözlerini kısıp bir tilki gibi meydan okurcasına Chu Qiao’ya baktı ve aniden sustu, tek kelime etmedi.

Chu Qiao alt dudağını ısırdı, kaşları iyice çatıldı.

“Bian Tang’ın havası ne kadar güzel.”

“Öyle mi? Yanbei’de yılın her günü kar yağdığını, havasının çok daha temiz olduğunu duymuştum.”

“Büyük Xia prensesiyle evlenmeye karar verdin mi?”

“Fark etmez, iki devlet hâlâ görüşüyor, işi alt kademelere devrettim. Önceki seferlerde sürekli aksilik çıktığı için bu sefer iki ülkenin en ünlü falcılarını, astrologlarını toplattım; her şeyi en ince ayrıntısına kadar inceleteceğiz. Büyük Xia prensesinin sekiz göbek öncesinden anne tarafının mezar yerlerinden başlayıp, ikimizin dokuz göbek sülalesindeki tüm akrabaların

doğum tarihlerine kadar her şeyi hesaplatıp oylamaya sunacağız. Muhtemelen bu görüşmeler üç beş yıla ancak biter. O zamana kadar da prensesin evlenme yaşı çoktan geçmiş olur.”

“Çok kötüsün, kızcağızın kısmetini kapatacaksın.”

“Öyle deme, ben her şeyi iki ülkenin refahı ve huzuru için yapıyorum.”

“Zhao Chun’er nerede şimdi?”

“Bilmiyorum, Büyük Xia onu geri aldı ama başkente götürmemişler, muhtemelen sürgüne gönderilmiştir.”

“Eski yaran iyileşti mi? Önemli bir şeyin yok ya?”

“Pek bir şeyim kalmadı, az önce senin vurduğun o yumruk olmasaydı muhtemelen daha çabuk iyileşirdim.”

“Bugün saçın güzel olmuş.”

“Öyle mi? Rüzgârdan dağıldı, pek bir şekli kalmadı ama.”

“Bugün giydiğin kıyafet de güzelmiş, kumaşı ne?”

“Shennan ipeği, bir zamanlar sen de giymiştin.”

“Kuşağın da şıkmış, üzerindeki yeşim Heluo yeşimi mi?”

“Değil, yanlış gördün. Bu sadece bir taş, nehirden topladım. Tie You ile iddiaya girip kaybettim, ödeyecek param olmayınca kuşağımdaki yeşimi söküp aldı.”

“Üzerindeki koku da hoş, özel bir karışım mı?”

“Değil, aslında buraya gelmeden önce fena dağıtmıştım. Sun Di çok içince üzerime kustu, yetişmek için kıyafetimi değiştirmeye vaktim olmadı.”

“Birazdan başkente dönersin herhalde.”

“Seninle Yanbei’ye gelmeye niyetim yok.”

“O... O nasıl?”

“İyi, çoktan döndü.”

Ovadaki rüzgâr aniden şiddetlendi. Chu Qiao’nun yüzü kaskatı kesildi, atının üzerinde öylece oturup uzun süre sessiz kaldı.

Li Ce ona bakarken yüzündeki o yumuşak gülümsemeyi hiç

bozmadı; sanki az önce havadan sudan, kıyafetlerden bahsediyorlarmış gibi rahattı.

“Li Ce, sence ben çok mu aşağılık biriyim?”

Li Ce hafifçe gülümsedi: “Benim haremimde üç bin güzel var, sayısız kadınla birlikte oldum. O zaman ben daha mı aşağılığım?”

Chu Qiao başını iki yana salladı: “Aynı şey değil.”

“Qiaoqiao, çok fazla düşünme.” Li Ce aniden elini uzatıp genç kızın omzuna hafifçe vurdu. “Suçluluk da duyma. O çok akıllı bir adam, ona bir şey olmaz.”

“Umarım öyledir,” dedi Chu Qiao buruk bir gülümsemeyle. “Ne zaman gitti?”

“Dün gece. Sen ayrılır ayrılmaz adamlarını toplayıp Büyük Xia’ya döndü, bana haber bile vermedi.”

“Siz çok mu yakındınız?”

“Pek sayılmaz. Eskiden tanışırdık ama asıl hukukumuz bu son dönemde oluştu.”

Chu Qiao başını öne eğip sustu. Li Ce gülümseyerek sordu: “Qiaoqiao, ona karşı bir şeyler mi hissediyorsun?”

Chu Qiao başını kaldırdı, yüzünde solgun bir gülümseme belirdi: “Hayır desem inanır mısın?”

“İnanırım,” dedi Li Ce başıyla onaylayarak.

Chu Qiao’nun sesi aniden kısıldı, tok bir sesle konuştu: “Ona çok borcum var, belki bu ömür boyunca ödeyemem. Bu olay yüzünden ailesi tarafından cezalandırılmasından korkuyorum, kimseye borçlu kalmayı sevmem.”

“Eğer gerçekten borçlu kalmak istemiyorsan, bir daha onunla görüşme. Başına bir iş geldiğini duysan bile ilgilenme. Emin ol, senin yardımın veya endişen olmadan da o her şeyin üstesinden gelecektir. Bazı borçlar vardır ki ödenmez; ödemeye çalıştıkça işler daha da sarpa sarar.”

Chu Qiao bir an duraksadı, başını kaldırıp baktığında Li Ce’nin yüzünde hafif bir sis tabakasını andıran belli belirsiz bir gülümseme gördü. Başını sallayarak, “Haklısın,” dedi.

“Qiaoqiao, Yanbei’de sular bulanık, durumlar karışık. Ben burada, Bian Tang’da çok uzağım, elim oraya uzanmaz. Kendine çok dikkat et.”

Chu Qiao gülümsedi: “Teşekkür ederim, merak etme. Hem yalnız da değilim, Yan Xun var.”

Li Ce bir an duraksadı, sonra kendi kendine güldü: “Ben de ne aptalım, evlenecek kadına hâlâ dil döküyorum.” Başını salladı ve ciddiyetle ekledi: “Pekala, evlendiğin zaman bana haber ver, sana çok büyük bir hediye göndereceğim.”

“Ha ha, tabii ki! O kadar zenginsin, bana kocaman bir altın kesesi göndermelisin, kaçışın yok!”

“Hop hop! Hemen gözünü açma, ben fakir bir adamım. Babamın verdiği aylık harçlık Zuyifeng Hanı’nda bir gece âlem yapmama bile yetmiyor.”

Chu Qiao hafifçe güldü.

Rüzgâr şiddetlendi, güneş ufuk çizgisinden yavaş yavaş yükselmeye başladı. Bozkırdaki sis dağılırken Li Ce, Yanbei ordusunu işaret etti: “Hadi git artık, Yan Veliahdı beklemekten sıkılırsa gelip beni kılıçtan geçirir.”

Chu Qiao dudaklarını birbirine bastırdı. Sabah güneşi yüzüne vuruyor, cildinde altın rengi bir parıltı oluşturuyordu. İçtenlikle gülümsedi: “Li Ce, her şey için teşekkürler. Ben gidiyorum.”

Chu Qiao tam dizginleri çevirecekken bir el önüne uzandı. Adamın yüzünde tuhaf, alışılmışın dışında bir ifade vardı. Chu Qiao kaşlarını kaldırdı: “Bir şey mi oldu?”

“Yok, bir şey yok,” dedi Li Ce dalgınca başını sallayarak. Sonra gülümsedi: “Olur da bir gün Yan Veliahdı’nın aklı başına gelir de haremini kadınlarla doldurur, seni gözü görmez olursa, gelip benim yanımda karnını doyurabilirsin.”

Chu Qiao güldü: “Öyle bir gün asla gelmeyecek.” Elini boğazına götürüp kesme işareti yaptı: “Öyle bir şeye cüret ederse, önce o kadınları, sonra da onu haklarım; sonra da kendi krallığımı kurup mirasına konarım!”

Li Ce dilini damağına vurdu, korkmuş gibi yaparak göğsüne

vurdu: “Ne kadar da gaddar bir kadın.”

“Gidiyorum ben!”

“Hadi git, git! Gitmezsen hava kararacak.”

Chu Qiao gülümsedi, dizginlere asıldı; atı kişneyerek bir anda ileri atıldı.

“Qiaoqiao! Her zaman tetikte ol, kimseye kolayca güvenme!”

Chu Qiao kolunu sallayarak bağırdı: “Çok konuşma be!”

“Seni gidi cadı! Biraz et ye, fiziğin çok kötü, insanın iştahını kaçırıyorsun!”

Nanqiu ovalarında rüzgâr aniden şiddetlendi, kuşlar kanat çırparak gökyüzünde süzüldü. Güneş nihayet tamamen doğmuştu; genç kadının silüeti uzaktaki o siyah karaltıya doğru ilerleyerek gözden kayboldu.

Yanbei ordusu sessizce saf tutmuş bekliyordu. Siyah pelerinli adam, atının üzerinde dimdik oturuyordu. Aradaki mesafeye rağmen, kınından çıkmış bir kılıç gibi keskin ve soğuk aurası hissediliyordu.

“Şimdiki kadınların zevki de bir tuhaf; nerede böyle kasıntı, asık suratlı tip varsa ona bayılıyorlar. Benim gibi cana yakın, yakışıklı adamların ise piyasası yok, adalet mi bu?” O küçük hesapçı adam kendi kendine mırıldandı, sonra hırsla arkasını döndü. Rüzgâr alnındaki saçları dağıtıyor, uzun pelerini bir uçurtma gibi dalgalanıyordu. “Umarım kendine uygun yolu seçmişsindir,” diye gürledi Li Ce, atına kamçıyı vurdu ve bir kez bile arkasına bakmadan tozu dumana katarak uzaklaştı.

Sun Di ve diğerleri şaşkınlıkla yerdeki gümüşleri toplayıp atlarına atlayarak peşine düştüler.

“Efendimiz! Bekleyin biraz!”

“Efendimiz neden tek başına kaçıyor? Hem de bu kadar hızlı?”

Lu Yunxi küfretti: “Geri zekâlı! Efendimizin az önce bağırdığı son cümleyi duymadın mı? Kaçmazsak Yanbei ordusu bizi parça parça eder!”

“Ha? Doğru ya! Kaçın millet!”

“Basın gaza!”

...

Chu Qiao, Yan Xun’un yanına dönüp atını durdurdu. Adam siyah bir pelerin giymişti; kılıç gibi keskin kaşları hafifçe çatılmıştı, yüzü asıktı. Göz ucuyla Li Ce’nin gittiği yöne bakıyordu ama orada sadece savrulan toz bulutları kalmıştı. Boğuk bir sesle sordu: “En son ne diye bağırdı o?”

Chu Qiao bir anda mahcup oldu, yüzü kızardı, aptala yatarak cevap verdi: “Ha? Hatırlamıyorum, tam duyamadım.”

Demek geçiştirmeye çalışıyordu. “Neden bu kadar uzun sürdü? Onunla çok mu yakınsınız?”

Belli bir kişiyle takıla takıla Chu Qiao’nun da dili çözülmüştü: “Pek sayılmaz, sadece iki ülkenin iş birliği içindeki parlak geleceği üzerine konuştuk, yarınlara dair stratejik planlar yaptık.”

Ne yazık ki Yanbei Veliahdı öyle kolay yutulacak biri değildi. Hafifçe hıhlayarak atını çevirdi, orduya bir el işareti verdi; birlikler hemen harekete geçti. Ardından konuştu: “Dışarıda olduğun süre boyunca başından geçen her şeyi anlatacaksın. En küçük ayrıntısına kadar, hiçbir şeyi saklamadan.”

“Ha?” Chu Qiao’nun içi ürperdi, atını Yan Xun’un yanına sürerek, “Ama anlatması çok uzun sürer,” dedi.

“Önemli değil,” dedi Yan Xun başını çevirip yumuşak bir şekilde gülümseyerek. Ancak bu gülümseme, Zhenhuang şehrindeki o eski, uysal tavrından uzaktı; içinde belli belirsiz, kestirilemez bir kurnazlık barındırıyordu. “Buradan Yanbei’ye binlerce li yol var, vaktimiz çok.”

“Yan Xun,” dedi Chu Qiao yüzünü asarak, “Neden bu sefer seni gördüğümde biraz farklıymışsın gibi geliyor?”

“Öyle mi?” Yan Xun, bir Tai Chi ustası kadar sakin ve vakur bir tavırla cevap verdi: “Çünkü birilerinin benim olan bir şeyi çalmaya çalıştığını fark ettim. Görünen o ki bu şey epey rağbet görüyor; eğer göz kulak olmazsam elimde avucumda ne varsa kaybedebilirim.”

— 145 —

“Ha? Öyle mi? Kim bu kadar cesurmuş da senin bir şeyini çalmaya kalkıyormuş? Çok ayıp!” Chu Qiao hemen masum bir tavırla öfkelenmiş gibi yaptı.

“He he, sen de öyle düşünüyorsun demek.” Yan Xun hafifçe güldü, sonra ciddiyetle başını salladı: “Evet, çok ayıp. On yılı aşkın süredir bir demir ağacın başında bekliyorum, tam çiçek açtı derken başkası gelip koparmaya kalkıyor, olur mu hiç? Gerçi açan çiçek pek bir şeye benzemiyor, diğer çiçekler gibi zarif de değil ama ne de olsa bunca zamandır yanımda. İnsan bir klozete bile bunca yıl sonra alışıyor, duygusal bağ kuruyor; ben ki vefalı bir adamım, onların bu yaptığı zorbalık değil de nedir?”

Chu Qiao kıpkırmızı bir suratla bağırdı: “Hey! Yan Xun, ileri gidiyorsun, beni nasıl klozete benzetirsin!”

“Ha ha!” Yan Xun güçlü kolunu uzatıp Chu Qiao’yu belinden kavradığı gibi kendi atına çekti. Onu ustalıkla önüne oturttu, beline sarılarak kulağına fısıldadı: “Kim benden bir şey çalmaya kalkarsa, onunla canım pahasına savaşırım.”

Sesi çok hafifti, nefesi Chu Qiao’nun beyaz boynuna çarpıyor, teninde incecik ürpertiler oluşturuyordu.

“Merak etme, kimse seninle yarışamaz. Bu çiçek nerede açması gerektiğini her zaman bilir.”

Sert rüzgâr uğulduyor, altın sarısı sancak tepelerinde dalgalanıyordu. Chu Qiao, Yan Xun’un göğsüne yaslandığında tüm endişeleri ve korkuları bir anda uçup gitti. Li Ce haklıydı; insanın sadece iki bacağı vardı, bir kez batıya gitmeye karar verdiğinde, kuzeydeki yolun manzarası nasıldır, rüzgârlı mıdır, yağmurlu mudur, artık onu ilgilendirmezdi.

Çok mutluydu. Bu görüşmede farklı bir Yan Xun görmüştü; Zhenhuang şehrindeki o umutsuz veliaht değildi bu, kafese kapatılmış nefret dolu o adam da değildi, Zhenhuang’dan kaçtıkları gün gözü dönmüş o savaşçı da... Sıcaktı, hatta

neşeliydi; sanki yıllar önce Chishui Gölü kıyısındaki o ağzı laf yapan, gözleri parıldayan delikanlı yeniden canlanmıştı.

Zhenhuang denilen o ruhsuz hapishaneden ayrıldıklarından beri, ikisi de artık eski hallerinden çok uzaktaydılar.

Güneş göz alıcı bir parlaklıkla yükseliyor, her yeri altın rengine boyuyordu. Ordunun üzerinde iki kartal süzülüyordu; bunlar onların savaş kartallarıydı, devasa kanatlarıyla gökyüzünde çığlıklar atarak uçuyorlardı.

“Deh!” Yan Xun aniden kamçıyı atına vurdu. Savaş atı şaha kalkıp ileri atıldı, arkasındaki ordu da gürleyerek peşinden fırladı. Arkalarında devasa bir toz bulutu yükseliyordu.

“A'Chu!”

Rüzgâr o kadar sertti ki çok yakın olmalarına rağmen duyulabilmek için bağırmak gerekiyordu.

Chu Qiao arkasına bakmaya çalışarak bağırdı: “Ne dedin?”

“Seni evine götürüyorum!”

Adam kamçısını tuttuğu elini kaldırıp kuzeybatı ufkunu işaret etti, gözleri çelik gibi keskin bir ifadeyle konuştu: “Kendi krallığımıza dönüyoruz!” Burası yüce bir topraktı!

Gökyüzü masmavi ve tertemizdi, hava özgürlüğün kokusunu taşıyordu. Gök kubbe yüksek ve uzaktı; kar beyazı uzun kanatlı kartallar tepelerinde daireler çizerek çığlıklar atıyordu. Gözün görebildiği her yer, onuncu ayın uçsuz bucaksız uzanan otlarıyla kaplıydı. Rüzgâr soğuk ve sert esiyor, askerlerin ağır kürklerini havalandırıyor, zırhları kılıç kınlarına çarparak metalik sesler çıkarıyordu. Çok uzaklarda, Yanbei’nin ilk askeri kalesi olan Beishuo Geçidi görünüyordu. Burası Doğu Toprakları’ndan Yanbei’ye giriş kapısıydı; devasa surlar, ufuk çizgisinin sonunda sessizce yatan bir ejderhayı andırıyordu.

Beishuo Geçidi’nin hemen önünde, adı sanı her yerde duyulan Huolei Ovası uzanıyordu. Yıllar önce Yanbei’nin Aslan Kralı Yan Shicheng ve oğulları, Büyük Xia ordusuna karşı burada ölümüne direnmiş ve nihayetinde ebediyen Yanbei topraklarına gömülmüşlerdi. Uçsuz bucaksız Huolei Ovası’nın her yeri kıpkırmızı Huoyun çiçekleriyle doluydu. Efsaneye göre bu

çiçekler sadece çürümüş etlerin olduğu topraklarda yetişirdi; nerede bir mezarlık veya toplu mezar varsa orada görülürlerdi. Kan ve can ne kadar çoksa, çiçekler o kadar canlı açardı. O büyük savaştan sonra, Huolei Ovası'ndaki Huoyun çiçekleri dokuz yıl boyunca, yaz kış demeden, kan kırmızısı renginde açmaya devam etmişti.

Bir an için Chu Qiao, yıllar önceki o kanlı ve destansı savaşı görür gibi oldu.

Süvariler toprağı çiğniyor, yeryüzü puslu bir kızıla bürünüyor, sancaklar kan rengi bulutların altında dalgalanıyordu. Uçsuz bucaksız ot denizlerinde, gür ormanlarda, göğe yükselen karlı zirvelerde, kanla sulanmış kumsallarda; her yerde savaşçıların kılıçları ve susmak bilmeyen haykırışları vardı. Yiğitler zırhlarını kuşanıp Yanbei'nin her köşesinde can vermiş, kadınlar ve çocuklar bile vatanlarını savunmak için silaha sarılmışlardı. Her yerde hüzünlü destanlar, her yerde o vakur Yanbei türküleri yankılanıyordu. Bir nesil yok olmuştu ama gözleri asla kapanmamıştı; özgürlüğe aşık kalpleri asla durmamış, damarlarındaki asil kan hâlâ sıcaklığını koruyordu. Onlar kıpkırmızı çiçeklere dönüşmüş, kan gibi her karış toprakta fışkırmışlardı; bu şekilde gelecek nesil Yanbei çocuklarını uyarıyor, onları izliyor, kan ve sadakatle bu toprakların kutsallığını haykırıyorlardı!

Burası yüce bir topraktı! Hiçbir kelime burayı anlatmaya yetmezdi. Buradaki her bir ot parçası, her bir ağaç, her bir taş ve her bir kum tanesi yaşanan felaketlerin şahidiydi; ama aynı zamanda, her felaketten sonra bu halkın nasıl dimdik ayağa kalktığının da kanıtıydı!

Yanbei! Yanbei!

Dokuz yıl boyunca bu iki kelimeyi zihninde kaç kez tekrarladığını bilmiyordu. O ve Yan Xun, Yanbei'ye dönecekleri bu gün için her türlü hakarete göğüs germiş, ölümden defalarca dönmüşlerdi. Şimdi nihayet Yanbei topraklarındaydı; buranın soğuk ve kuru havasını soluyor, sürü sürü sığırları, koyunları ve atları izliyordu. Ama aniden gözyaşlarına boğuldu.

Her türlü zorluk karşısında her zaman çok güçlü durmuştu. Ancak o an, gözyaşları önüne geçilemez bir sel gibi boşaldı. Chu Qiao atının üzerinde, kar beyazı tilki kürküne sarılmış, başı dik, sırtı dümdüz bir halde oturuyordu. Üzgün değildi, hayal kırıklığı da yaşamıyordu; ancak göğsünde çok karmaşık duygular çarpışıyordu. Dileğinin gerçekleşmesinin verdiği heyecan, yüzlerce savaştan sağ çıkmanın yorgunluğu ve bin bir duygunun yarattığı o büyük sarsıntı... Biliyordu ki artık yarınlarının garantisi olmayan bir hayat yaşamayacaklardı; artık her adımlarını hesaplamak, her an kellelerinin uçmasından korkmak, etraflarındaki her bakıştan şüphelenmek zorunda değillerdi. Kimse onları canı istediği gibi öldüremeyecek, tehdit edemeyecekti; nihayet başkalarının oyuncağı olmaktan kurtulmuş, gerçekten ayağa kalkmışlardı!

Yanbei, nihayet geldim!

Atının nalları yavaşça bir adım ileri gitti. Adam, siyah kürkü içinde, kılıç gibi keskin kaşlarını çatmıştı.

Hiç konuşmadı, sadece arkasında durdu; tüm ordusuyla birlikte sessizce onu izledi. Sessizliğini, titreyişini ve sessizce dökülen gözyaşlarını gördü.

Bu dünyada onu sadece o anlayabilirdi. Şu an ne hissettiğini sadece o biliyordu, çünkü onlar aynı yoldan geçmişlerdi. Beishuo Geçidi'ni gördüğü o ilk gün, o da kendini tutamamıştı. Yanbei halkının ve ordusunun önünde ağlamamıştı ama çadırına girip perde kapandığı an, gözyaşları sessizce ama yakıcı bir şekilde süzülmüştü; yılların sertleştirdiği yüzünü yakıp geçmişti.

O gün, dokuz yıl aradan sonra ilk kez kendini bırakıp sarhoş olana kadar içmişti. Hayal meyal babasını görür gibi olmuştu; babasının o koca eli omzuna inmiş, kahkahalar atarak, "Seni kerata, ne çabuk büyümüşsün, babanı geçmişsin!" demişti.

"İşte burası Beishuo," dedi adam, batan güneşin altındaki o gri şehri işaret ederek. Sesi sakin ve derindi.

Chu Qiao başını çevirdi, gözleri parlayarak Yan Xun'a baktı.

Güneş batarken etrafa altın sarısı ışıklar saçıyordu. Adam atının üzerinde, vakur bir duruş sergiliyordu; üzerinde

askerlerinkine benzeyen siyah bir üniforma ve kürk vardı. Henüz yirmi yaşındaydı; genç, zayıf, dimdik ve yakışıklıydı. Siyah gözlerinde, derinliği kestirilemeyen bir kuyu gibi dingin bir ışık vardı.

Yıllar insanı yaşlandırmazdı; bir insanı asıl olgunlaştıran yaşadıklarıydı.

Ona bakarken Chu Qiao, yıllar önce av sahasında oku ıskalayan o çocuğu hatırladı; Zhenhuang sokaklarında rahat kıyafetler içinde dolaşan o genç veliahdı, Chishui Gölü kıyısında ay ışığının altında kendisine gülümseyen o delikanlıyı... Sonra sarayın o karanlık zindanını, pencereden içeri süzülen kar tanelerini, uğuldayan kuzey rüzgârını ve kalın bir duvarın ardında birbirine sımsıkı kenetlenen iki çocuğun ellerini hatırladı...

O an Yan Xun'un sert hatlarına bakarken, Chu Qiao bu sekiz yıllık fırtınalı hayatı sanki yeniden yaşadı. Bir adamın çamur ve kan gölü içinden yavaşça ayağa kalkışını, aksayarak da olsa o uzun ve çetin yolculuğa başlayışını gördü.

Kuzey rüzgârı çok soğuktu, tepelerindeki kartal sancağı dalgalanıyordu; Yanbei platosu yeni efendisine kavuşmuştu. Chu Qiao'nun kanı kaynamaya başladı; bir devrin kapandığını ve yeni bir devrin burada başlayacağını artık görebiliyordu!

Çok şanslıydı; tüm bunların en yakın şahidi olacaktı, çünkü o adamın yanından bir an bile ayrılmamış, asla tereddüt etmemişti!

Yan Xun başını çevirdi, atını bir adım öne sürdü ve Chu Qiao'ya hafifçe gülümseyerek, "A'Chu, evine hoş geldin," dedi.

Gökyüzünde aniden bir kartal çığlığı yankılandı, ileriden düzenli at sesleri gelmeye başladı. Beishuo'nun kadim kapıları yavaşça açıldı. Yan Xun başını hafifçe kaldırdı, batan güneş alnına vururken sanki kan rengi bir ışık saçıyordu. Şehre girer girmez biri karşılarına çıktı. Yan Xun bu kişiyi işaret ederek gülümseyerek dedi ki: "A'Chu, bu Huanhuan. Tüm Yanbei'nin en laf anlamaz, en huysuz kişisidir kendisi."

Genç kız üzerinde rahat bir binici kıyafetiyle duruyordu; beyaz deve tüyünden kürkü bembeyaz çenesini sarmalamıştı.

Kömür karası gözleri iki üzüm tanesi gibi parlak ve keskindi. Chu Qiao'nun adını duyunca gözlerinde bir şaşkınlık belirdi, karşısındaki uzun boylu kızı tepeden tırnağa süzdü ve nihayet hayretle içini çekti: "Sen gerçekten Chu Qiao musun?"

"Huanhuan Hanım, Yanbei platosunun en keskin kılıcı... Sizinle tanışmak benim için bir onurdur."

Kapıdan giren rüzgâr genç kızın şakaklarındaki saçları dağıttı. Huanhuan, Chu Qiao'yu dikkatle inceledi; yüz hatlarında Yan Xun ile belli belirsiz bir benzerlik vardı. Henüz on sekiz on dokuz yaşlarındaydı; Yan ailesinin o uzun boyunu miras almıştı. Cildi kar gibi beyazdı, hatları derindi ve yüzünde savaşçı bir asalet vardı. Aniden neşeyle gülümsedi: "Demek sen geldin, şimdi anlaşıldı."

Yan Xun kaşlarını çatıp hafifçe azarladı: "Huanhuan, terbiyesizlik etme."

"Tamam be abi," dedi Huanhuan gülerek. Yan Xun'un omzuna vurdu ve muzipçe ekledi: "Zhenhuang denilen o uğursuz yer seni bozmuş; ağzını her açtığında ya kural diyorsun ya nezaket."

"Senin adını duymuştum," dedi Huanhuan, bembeyaz dişlerini göstererek dostça bir tavırla. "Başkentte abimin yanında sekiz yıl kalmışsın, çok çile çekmişsin. Geçenlerde orduyu kurtarmak için Büyük Xia ile kapışmışsın, helal olsun sana!"

"Hanımefendi'nin Huoyun ordusuyla Yanbei'yi kasıp kavurduğu, Bato piçlerini darmadağın ettiği zaten dillerden düşmüyor."

"He he, ben Yan ailesinin bir ferdiyim; ben öldürmezsem onlar gelip beni öldürür. Seninle kıyaslanamam, sen bizim Yanbei'nin asıl kahramanısın," dedi Huanhuan gülerek. "Az önce abimin yanında bir kadın getirdiğini duyunca sana ihanet ediyor diye korkmuştum. Madem gelen sensin, o zaman bana laf düşmez!" Genç kız muzipçe bir gülüş attı, Yan Xun'a dil çıkarıp bir çırpıda dışarı fırladı.

— 146 —

Dışarıdan bir at kişnemesi duyuldu, ardından uzaklaşan at sesleri geldi. Hizmetçiler arkasından koşarak bağırıyorlardı: “Hanımefendi! O efendimizin atı!”

“Küçüklüğünden beri yalnız büyüdü, yabanileşti iyice,” dedi Yan Xun, Huanhuan’ın gittiği yöne bakarak. Chu Qiao, adamın gözlerinden daha önce hiç görmediği bir şefkat geçtiğini fark etti. Biliyordu ki bu, Yan Xun’un çok uzun zamandır mahrum kaldığı aile sıcaklığıydı.

Güneş son ışıklarını da çekince yeryüzü derin bir sessizliğe büründü. Yıldızlar, Yanbei platosunu izleyen soğuk ve keskin gözler gibi tam tepelerinde parlıyordu. Chu Qiao derin bir nefes aldı; soğuk hava ciğerlerine bir buz parçası gibi doldu.

“Aslında, ben ondan daha şanslıyım!”

Adam aniden kısık bir sesle içini çekti. Başını çevirmemişti, hâlâ uzaklara bakıyordu; bakışları deniz kadar derindi. Sol eliyle Chu Qiao’nun avucunu hafifçe sıktı. Akşam yemeğinden sonra Chu Qiao, geçici çalışma odasında son savaş raporlarını inceliyordu. Yanbei’nin şu anki durumunun pek de iç açıcı olmadığını biliyordu. Zhenhuang’daki isyana destek vermek amacıyla Yanbei’de de aynı gün bir darbe patlak vermişti. Büyük Birlik ve eski Yan Kralı’nın sadık adamları, birliklerini hızla harekete geçirerek Yanbei’nin doğu ve batı hatlarındaki önemli şehirleri ele geçirmişlerdi. Ancak kuzeydeki Meilin Geçidi bölgesi, imparatorluğun göçebe kabilelere karşı her zaman en güçlü birliklerini tuttuğu bir yerdi. Surları yüksek ve kalındı, on binlerce asker barındırıyordu; öyle kolayca ele geçirilecek bir yer değildi. Üstelik personel yetersizliği ve stratejik hatalar yüzünden doğudaki isyan haberi hızla yayılmıştı; isyancı ordu Meilin Geçidi’ne vardığında, Xia ordusu çoktan savunma düzenine geçmişti.

Büyük Birlik her ne kadar yetenekli insanlarla dolu olduğunu

iddia etse de, gerçekten yüksek stratejik zekâya sahip kişi sayısı azdı. Savaş taktikleri hâlâ en yüzeysel seviyedeydi; kazandıkları zaferleri tamamen bir anlık cesaret ve atılganlığa borçluydular. Chu Qiao biliyordu ki Büyük Xia'nın seçkin birlikleri karşısında bu geçici cesaret onları sonsuza dek taşıyamazdı. Savaş bir sanattı ve burada bu sanattan anlayanların sayısı parmakla sayılacak kadar azdı.

Tüm raporları hızla bir araya getirdi, kırmızı kalemle dikkat edilmesi gereken noktaları tek tek not etti. İşi bittiğinde hava çoktan kararmıştı.

Aniden kapı çalındı. Chu Qiao "Gir" deyince kapı hafifçe aralandı. Huanhuan başını içeri uzattı, bir hırsız gibi sağına soluna bakarak fısıldadı: "Abim burada mı?"

"Değil," dedi Chu Qiao ayağa kalkarak. "Ön salonda misafirlerle görüşüyor. Bir şey mi vardı?"

"Burada olmaması iyi." Yan Xun'un olmadığını duyunca Huanhuan neşeyle içeri daldı, büyük adımlarla Chu Qiao'nun yanına gelip, "Seni aramaya geldim, hadi gel dışarıda biraz dolaşalım," dedi.

Chu Qiao'nun fikrini sormadan koluna yapıştığı gibi onu dışarı sürükledi. Chu Qiao aceleyle kürküne sarılabildi.

"Huanhuan Hanım, beni neden arıyordunuz?"

Sokakları geçip Luyi'nin batı tarafına vardılar. Burası yüksek bir bölgeydi ve batı tarafında küçük tepeler uzanıyordu. Ordunun büyük bir kısmı buraya konuşlanmıştı. Akşam karanlığı çökmeden önce her yerde kamp ateşleri yakılmıştı, etrafa yemek kokuları yayılıyordu. Askerler Chu Qiao'yu tanımıyorlardı ama Huanhuan'ı görünce hepsi neşeyle selam veriyor, "Ooo! Hanımefendi gelmiş, yemek yediniz mi? Buyurun bir şeyler atıştırın!" diye bağırıyorlardı.

Huanhuan şakayla karışık azarladı: "Hadi oradan! Ben orada ıstakozlar, butlar yedim; sizin bu kuru ekmeğinize mi kaldım?"

Askerler kahkahalarla güldüler, hiç alınmamışlardı. İkisine yol açtılar ama Chu Qiao'yu görünce meraklı bakışlarını gizleyemediler.

“Bak, bunu sana hediye ediyorum!” Huanhuan gülerek Chu Qiao’yu öne itti. Chu Qiao’nun gözleri parladı.

Kocaman bir ağaca bağlanmış, gövdesi koyu kırmızı, nalları simsiyah ve parlak, burnunun ucunda bir tutam beyaz tüy olan, güçlü ve bakışları canlı bir savaş atı duruyordu karşısında. Gerçekten de soylu bir hayvan olduğu her halinden belliydi.

Chu Qiao yavaşça elini uzatıp atın burnunu okşadı. At uysalca kişnedi, sıcak nefesi Chu Qiao’nun avucuna çarptı.

Chu Qiao hafifçe güldü. Huanhuan yanından seslendi: “Atu seni sevdi bak!”

“Atu mu?”

“Hı hı, adını ben koydum.” Huanhuan gururla atın başını okşadı: “Huihui Dağı’nın eteklerindeki yılkıların şahıydı bu. Onu yakalamak için yedi gün uğraştım, bir yılı aşkın süredir de eğitiyorum. Artık senin.”

Kendi atı Liuxing’i kaybettiğinden beri Chu Qiao’nun düzenli bir biniti olmamıştı. Bu atın gerçekten kaliteli olduğunu görünce içi ısındı, gülümsedi: “Çok teşekkür ederim.”

“Bana artık 'Hanımefendi' demesen olmaz mı?” dedi Huanhuan. “Ben ailenin asıl kolundan gelmiyorum, babam hayattayken bile kimse bana böyle hitap etmezdi, şimdi hiç sırası değil.”

“Peki, sana nasıl hitap edeyim?”

“Huanhuan dersen yeter. Ben de abim gibi sana A'Chu derim, ödeşmiş oluruz.”

Chu Qiao gülümsedi: “Peki, Huanhuan.”

Huanhuan gülümsediğinde gözleri ince birer çizgi halini alıyordu; Chu Qiao bu manzaradan etkilendi. Bu kız henüz yirmi yaşında bile değildi. Yan ailesi katledildiğinde, Yan Shicheng’in kardeşi Yan Shifeng’in tek kızı olmasına rağmen, annesi bir dansçı olduğu için şans eseri canını kurtarmıştı. Köle olarak Zhenhuang’a götürülürken Büyük Birlik savaşçıları tarafından kurtarılmıştı. Yıllardır Yanbei’nin manevi lideri gibiydi; Yan Xun’un yokluğunda, Yan ailesinin buradaki tek kan bağı olarak

eski sadıkları ve isyancıları etrafında toplamıştı. Özellikle son yıllarda serpildikçe bizzat cephelere gitmiş, Yanbei'nin önde gelen generallerinden biri olmuştu.

Savaşlarla dolu bu devirde, neredeyse herkesin hayatı başlı başına bir efsaneydi.

"A'Chu, Zhenhuang eğlenceli bir yer mi?" Nihayetinde o da on sekiz on dokuz yaşlarında bir genç kızdı; biraz sohbetten sonra konu dağılmıştı. "Oranın çok görkemli olduğunu, denizin ötesinden gelen Foluo tüccarlarının ticaret yaptığını duymuştum. Oradaki insanların saçları kırmızı, gözleri maviymiş, hiç gördün mü?"

Chu Qiao gülümseyerek cevap verdi: "Gördüm ama pek fazla değillerdi. İhtişam ve yabancı tüccar konusunda Bian Tang çok daha ileridedir."

"Bian Tang mı?"

"Evet." İkisi atlarını yedeklerine alıp bir süre yürüdüler, sonra yüksek bir tepede yan yana oturdular. Pelerinleri yere serilmişti, ay ışığı omuzlarına vuruyordu.

Chu Qiao yavaşça anlatmaya başladı: "Burası çok güzel bir ülke. Hiç kar yağmaz, kışı yoktur; dört mevsim bahar gibidir, her yer çiçek açar, ticaret çok gelişmiştir. Başkent Tangjing'in nüfusu üç milyondan fazladır; neredeyse Yanbei'nin beşte biri kadar."

"Vay canına!" Yanbei'den hiç çıkmamış olan genç kızın gözleri fal taşı gibi açıldı: "Ne kadar da büyükmüş!"

"Öyle gerçekten," dedi Chu Qiao gülümseyerek; Li Ce'nin o gururlu halini hatırlamıştı. "Gerçekten etkileyici."

"Fırsat bulursam mutlaka gidip görmeliyim," dedi Huanhuan küçük yumruğunu havaya kaldırarak kararlı bir sesle. "Savaşı kazandıktan sonra gideceğim."

Chu Qiao, "Evet, kazandıktan sonra gidelim, ben de sana eşlik ederim," dedi.

"Bak, söz verdin ha! O zaman yan çizmek yok!" Huanhuan avazı çıktığı kadar bağırdı, sonra dönüp kenarda sakince otlayan atı işaret etti: "Atu duydu, şahidim olsun!"

At gerçekten de çok akıllıydı; sahibinin adını seslendiğini duyunca başını kaldırıp onlara baktı.

Chu Qiao güldü: “Tamam, Atu şahidimiz olsun.”

O sırada aşağıdan bir ses geldi. Huanhuan neşeyle ayağa fırlayıp aşağı baktı, yüzü bir anda aydınlandı, el sallayarak bağırdı: “Xiao He! Buradayız, buraya gel!”

Çok geçmeden at sesleri duyuldu, yirmili yaşlarının başında, oldukça yakışıklı bir genç atından atlayıp nefes nefese yanlarına geldi: “Ne oldu, neden bu kadar acil çağırttın beni?”

“Seni bir arkadaşımla tanıştıracağım.”

Huanhuan, Chu Qiao’yu işaret ederek gururla konuştu: “Bunun kim olduğunu biliyor musun? Söylersem küçük dilini yutarsın, hıh hıh... İşte bu Chu Qiao; hani şu Güneybatı Muhafız Birliği’yle Kuzeybatı ordusunu darmadağın eden kişi.”

“Ha?” Xiao He bir an donup kaldı, şaşkınlıktan gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu: “Bu kadar genç mi?”

Huanhuan ona bir bakış attı, sanki cahilliğiyle dalga geçiyormuş gibiydi. Chu Qiao’ya dönüp, “A'Chu, bu Xiao He. Asıl adı... Şey, Xiao He, senin asıl adın neydi?”

Xiao He’nin yüzü bir anda düştü, sitemle konuştu: “Adımı bile unuttun mu gerçekten?”

“Kimse kullanmıyor ki neden aklımda tutayım?” dedi Huanhuan gayet pişkin bir tavırla. “Zaten kimse asıl adınla çağırmıyor, bir işe yaradığı yok.”

Xiao He ona bir bakış fırlattı, sonra Chu Qiao’ya dönüp, “Bayan Chu, soyadım Ye, tam adım Ye Tinghe. Birinci Ordu’nun yazı işleri subayıyım. Herkes bana Xiao He der, siz de öyle diyebilirsiniz,” dedi.

Chu Qiao gülümseyerek, “Memnun oldum, General Xiao He,” dedi.

“Peh peh, o mu general olacak? Hıh, ancak rüyasında görür.”

“Hey! Huanhuan, yeni arkadaşımızın yanında böyle konuşman hiç hoş değil!”

Huanhuan ellerini beline koydu: “Hoş değilse değil. Güzel bir

kız görünce ağzının suyu akıyor hemen. Söyleyeyim, A'Chu benim abimin sözlüsü; ona göre, o pis niyetlerini kendine sakla.”

Xiao He kıpkırmızı oldu: “Ne niyeti be? İftira atıyorsun!”

Huanhuan parmağıyla Xiao He’nin göğsüne vura vura, “Atıyorum işte, ne yapacaksın?” dedi kafa tutarak.

Xiao He yüzünü asarak, “Huysuz kadın! Seninle laf yarıştıramam. Bayan Chu, benim işlerim var, müsaadenizle,” dedi.

“Hadi oradan, ne işin olacak senin? Yazı işleri subayıymış... Hıh, ne işe yaradığı belli değil. Wu Efendi sana acıdı da öylesine bir görev verdi işte!”

“Sen...”

İkisi tam birbirine girecekken Chu Qiao araya girdi: “Yeni ordu kurulurken yazı işleri subayının yükü ağırdır, meşgul olması normal.”

“A'Chu, şuna arka çıkma.”

Chu Qiao gülümseyerek devam etti: “Arka çıkmıyorum, gerçekten öyle. Cephede savaş varken yazı işleri subayı geri hizmette kilit rol oynar. Yeni askerlerin kaydı, eğitimi, askeri yasaların düzenlenmesi, disiplinin sağlanması, yerel milis güçlerinin organize edilmesi, cepheye takviye birliklerin gönderilmesi, yeni ele geçirilen bölgelerin güvenliği ve idari yapısının kurulması, halkın sakinleştirilmesi, erzak ve mühimmat tedariki, taşıma birimlerinin organize edilmesi... Bunlar her yiğidin harcı değildir.”

Sözleri bitince ikisi de ağızları açık Chu Qiao’ya bakakaldılar. Chu Qiao şaşırarak sordu: “Ne oldu? Yanlış bir şey mi söyledim?”

“Yo-yok,” dedi Huanhuan, sonra Xiao He’ye döndü: “Sen şimdi bunları mı yapıyorsun?”

“Yok,” dedi Xiao He başını sallayarak. “Ben sadece savaş raporlarını kaydediyorum, bazen de askerlerin evlerine mektup yazmalarına yardım ediyorum.”

Chu Qiao bir an mahcup oldu; bu yazı işleri subaylığı değil, resmen ordu kâtipliğiydi.

“Xiao He, anlaşılan senin bundan sonra sık sık A'Chu’nun yanına uğraman gerekecek,” dedi Huanhuan göz kırparak. “Sana öğreteceği çok şey var.”

Xiao He hemen başıyla onayladı: “Boşuna zaferler kazanmamışsınız, gerçekten çok bilgilisiniz.”

Chu Qiao içinden bir ah çekti. Anlaşılan Yanbei ordusunun baştan aşağı ciddi bir revizyona ihtiyacı vardı.

Bir süre daha sohbet ettikten sonra vedalaştılar. Chu Qiao arkasına baktığında, Huanhuan ile Xiao He’nin hâlâ birbirlerini itip kakarak şakalaştıklarını gördü; bu halleri onu hafifçe gülümsetti.

— 147 —

Xiao He, Yan Shifeng'in bahçıvanının oğluydu. Yıllar önce Yanbei düştüğünde, Huanhuan ile birlikte esir alınmıştı. Huanhuan'ın anlattığına göre, o zamanlar kendisi akılalmaz bir cesaret sergilemiş, korkudan altına kaçırıp ağlayan Xiao He'yi kurtararak Büyük Xia'nın pençelerinden kaçırmıştı. Ancak Chu Qiao'nun duyduğuna göre, o zamanlar Huanhuan'ı kurtaran, onu sırtında karların içinde yüz li boyunca taşıyıp Büyük Birlik Loncası'nın kurtarma ekibine ulaştıran bir çocuktu. Görünüşe göre o çocuk, bu Xiao He'den başkası değildi.

Uçsuz bucaksız karların altında, ailelerini kaybetmiş iki çocuk... On yaşlarındaki bir çocuğun diğerini sırtında taşıyarak karda yüz li boyunca ilerlemesi, gerçekten hayal dahi edilemez bir durumdu.

Çalışma odasına döndüğünde Yan Xun orada değildi. Chu Qiao onun odasına da bir göz attı ama onu yine bulamadı. Kapıdaki hizmetkârlara sorduğunda, askerler Şehzade'yi az önce gördüklerini, arka dağa doğru gittiğini söylediler.

Lüyi'nin arazisi yüksekti; Şehir Muhafız Konağı ise şehrin en yüksek noktasına kurulmuştu ve hemen arkasında küçük bir tepe yükseliyordu. Chu Qiao, ağır tilki kürküne sarınarak adım adım tepeye tırmandı. Uzaktan bakıldığında tepenin zirvesinde yapayalnız bir ağaç duruyordu; her iki yan taşlarla örülmüştü ve tek bir ot bile yetişmemişti. Yan Xun bir taşın üzerine oturmuştu. Gece karanlığında kurumuş ağaç uğursuz bir silüet gibi görünüyordu. Chu Qiao'nun ayak sesleri onu uyandırdı; Yan Xun başını çevirdi, uzaktan elini Chu Qiao'ya uzatarak gülümseyerek konuştu: "Geldin mi?"

"Hı-hı," diyen Chu Qiao, birkaç adımda yanına ulaştı. Hafifçe nefes nefese kalmıştı. Yan Xun'un elini tutup yanına oturdu ve gülümseyerek devam etti: "Huanhuan bana bir at hediye etti. Huihui Dağı'nın aygır kralıymış, çok güzel."

“Ona inanma,” dedi Yan Xun hafifçe gülerek. “Bu birkaç gündür önüne gelene savaş atı hediye ediyor ve herkese aynı şeyi söylüyor. Dün bana da iki tane verdi, dişi ve erkek çift krallarmış. Onun anlatışına bakılırsa, Huihui Dağı’ndaki her at kendi sürüsünün lideri, her biri birer at kralı.”

Chu Qiao bir an duraksadı, sonra başını sallayarak hafifçe güldü. Huanhuan’ın o gizemli halini hatırlayınca elinde olmadan, “Tam bir çocuk işte,” dedi.

Yan Xun göz ucuyla ona baktı. “Sanki sen ondan çok mu büyüksün?”

Chu Qiao ne onayladı ne reddetti. “Ruhum olgun benim.”

Yan Xun başını çevirdi. Ay ışığı yüzüne vuruyor, üzerinde hafif bir ışık buğusu oluşturuyordu; bu ışık yüzünü olduğundan daha solgun gösteriyordu. Chu Qiao sordu: “Vücudun biraz daha iyi mi? Burası çok soğuk, istersen geri dönelim.”

“Önemli değil, biraz oturmak istiyorum.” Yan Xun başını salladı, gözlerini aşağıdaki şehre dikerek sakince konuştu: “Geçenlerde sen yokken kendimi hep huzursuz hissediyordum. Şimdi döndün ya, ancak o zaman içim rahatladı da Yanbei’ye şöyle bir bakabildim.”

Dağın eteğinde binlerce evin ışığı yanıyor, huzurlu bir sessizlik hüküm sürüyordu. Uzaklardan bir askeri marşın uzun ve hüzünlü tınıları geliyordu; bu ses havaya ağır ve kasvetli bir hava katıyordu. Yan Xun aniden iç geçirdi: “A'Chu, Yanbei çok fakir. İçerideki çekişmeler de bitmek bilmiyor. Artık o eski Yanbei değil. Bu iki günde hayal kırıklığına uğradın mı?”

Chu Qiao başını çevirdi ama Yan Xun’un ona bakmadığını gördü. Alçak sesle konuştu: “Yanbei hâlâ eskisi gibi olsaydı, onun için çabalamamıza gerek kalmazdı.”

Yan Xun’un gövdesi hafifçe sarsıldı ama hiçbir şey söylemedi.

Chu Qiao, Yan Xun’un sol elini tuttu. Eli buz gibiydi. Küçük parmağı artık yerinde yoktu; kalan dört parmağı ise uzun ama pürüzlüydü, her yanı nasır bağlamıştı. Hem silah taliminden hem de ağır işlerden kalma nasırlardı bunlar; bir asilzadenin eline hiç benzemiyordu. Chu Qiao onun elini sıkıca kavradı, ağzına

yaklaştırıp hafifçe üfleyerek ısıtmaya çalıştı, sonra da ovuşturdu. Başını kaldırıp gülümseyerek, “Fakirlikten bahsedeceksek, o zamanlar ikimizden daha fakiri var mıydı?” dedi.

Yan Xun başını çevirdi. Genç kızın gözleri pırıl pırıldı, gülümsemesi gece karanlığında parıldayan nemli bir çiçek gibiydi. Geçmişi hatırlayınca kalbine bir sızı saplandı. Nasıl unutabilirdi ki? Zhenhuang Şehri’nde geçirdikleri o ilk yeni yıl... Tüm imparatorluk şehri neşe dolu havai fişek sesleriyle yankılanıyor, gökyüzü ışık cümbüşüyle dolup taşıyor, saraydan gelen müzik sesleri dalga dalga yayılıyordu. Shengjin Sarayı’nın kuzeybatısındaki o en ücra, yıkık dökük avluda, her yanından rüzgâr sızan harabe bir odada iki çocuk birbirine sokulmuştu. Üzerlerine ısınmalarını sağlayacak ne buldularsa örtmüşlerdi; yırtık pırtık pamuklar, çarşaflar, perde parçaları... İki küçük dilenciye benziyorlardı.

Odanın ortasında küçük bir tencere duruyordu. Bir yandan ateşin başında ısınıyor, bir yandan da sürekli odun atıyorlardı. Kızın yanakları al al olmuştu, elindeki küçük kaşıkla tencereyi durmadan karıştırıyordu.

Kişi başı yarım kâse lapa ve buz parçalarıyla donmuş birkaç parça tuzlu turp... O zamanki yılbaşı yemekleri buydu işte. Yan Xun’un içi acımış, inat edip yemeyi reddetmişti. Chu Qiao ise kâseyi eline alıp onu ikna etmeye çalışmış, bir bir hayat dersleri vermişti. Sonra Chu Qiao, Yan Xun’un omzuna yaslanıp uyuyakalmıştı. Yan Xun başını eğip ona bakmış, ellerinin soğuktan yara bere içinde kaldığını görmüştü. Karnı doymuş olmasına rağmen hâlâ gurulduyordu; yüzü sapsarı, bir deri bir kemikti, sanki hiç büyüyemeyecek gibi duruyordu. O an kendi kendine yemin etmişti: Bir gün, mutlaka ona iyi bir hayat yaşatacaktı. Ama aradan bunca yıl geçmişti ve kız hâlâ onun peşinde oradan oraya savruluyor, ölümle burun buruna yaşıyordu.

“Eyvah!” Chu Qiao aniden panik içinde bağırdı.

Yan Xun bir an duraksadı. “Ne oldu?”

“Sarayda gömdüğümüz o içki! Çıkarken içmeyi unuttuk.”

Yan Xun gülümsedi. Gözlerinden keskin ve soğuk bir ışık geçti. Sakin bir tonla, “Merak etme,” dedi. “Nasılsa bir fırsatımız olacak.”

Bu basit cümlenin içinde öylesine keskin bir kararlılık vardı ki... Adam önüne bakarken soğuk rüzgâr favorilerini savuruyor, yüzünün sert hatları üzerinden geçerek geniş Yanbei topraklarına doğru esiyordu.

“Yan Xun, erzak ve silah meselesinin kısa sürede çözüleceğini söyledin ama emin misin? Li Ce, Biantang karaborsasına girip çıkmamıza göz yumacağını söylese de ihtiyacımız çok büyük, üst kademelerin dikkatini çekebiliriz.”

İki gündür bunu düşünen Chu Qiao, sonunda içindeki şüpheyi dile getirmişti. Yan Xun’un göz ucu hafifçe kalktı. Uzun bir sessizlikten sonra alçak sesle, “Huaisong,” dedi.

“Huaisong mu? Huaisong bize neden yardım etsin?”

“Huaisong’un Baş Prensesi ile görüştüm.”

“Nalan Hongye mi!” Chu Qiao şaşkınlıkla gözlerini kocaman açtı, Yan Xun’un yüzüne dik dik baktı. Uzun bir süre düşündükten sonra ağır bir sesle konuştu: “Demek öyle... Li Ce’ye Biantang karaborsası üzerinden ikmal yapmak istediğini söylemen sadece bir paravandı? Asıl amacın, güney sınırındaki su yollarını kullanarak resmi bir koruma kalkanı elde etmek ve Huaisong’a özgürce girip çıkabilmekti, değil mi?”

Yan Xun başını salladı. “Doğru tahmin ettin.”

Chu Qiao kaşlarını çattı. “Biantang ve Huaisong şu an savaşta. Bizim bu yaptığımız, dolaylı yoldan Huaisong’un demir madenlerini ve altınlarını desteklemek demek. Bu durumda Huaisong’un yanında yer alıp Li Ce’ye düşman mı oluyoruz?”

“Başka çaremiz mi var?” Yan Xun başını çevirdi, bakışları keskinleşmişti. “Biantang, Xia ile açıkça düşman olmak istemiyor, bize erzak desteği vermeye cesaret edemiyorlar. Ben de üçüncü bir taraf bulmak zorundayım. Gidip Xia’dan erzak alacak halim yok ya?”

Chu Qiao, içinde bir huzursuzluk hissetse de Yan Xun’un haklı olduğunu kabul etmek zorundaydı. Huaisong’un bu cesareti

göstermesine şükretmeliydi; aksi takdirde şimdi belki de Meilin Geçidi'ni açıp Yanrong halkıyla ticaret yapmak zorunda kalacaklardı.

"A'Chu, Li Ce'nin niyetimi bilmediğini mi sanıyorsun?" Yan Xun iç geçirerek yavaşça devam etti. "Ne kadar dikkatli olursak olalım, planımız ne kadar kusursuz görünürse görünsün; binlerce erzak arabasının Biantang topraklarından sağ salim geçip karaborsada bir tur atmasından Li Ce'nin habersiz kalacağını mı düşünüyorsun?"

Chu Qiao başını kaldırdı, gözlerinde bir ışık parladı.

"Sadece bilmezden geliyor. Biantang'ın bakış açısına göre, Xia ve Yanbei'nin birbirini yiyip bitirmesi, bu savaşın on yıl sürmesi ve sonunda her iki tarafın da yok olması en iyisidir. Huaisong'un bizi desteklemesi Biantang'ın çıkarlarına uygun, bu yüzden göz yumuyorlar. Üç krallığın dengesi yıllardır böyle; Biantang'ın tek düşmanı Huaisong değil. En büyük kaplan Hongchuan'da pusuda bekliyor ve Li Ce bunu senden daha iyi biliyor."

Yan Xun hafifçe iç geçirdi, bakışları dağın eteğindeki binlerce ışığa daldı.

"Dahası, artık daha fazla dayanacak gücümüz kalmadı. Xia ile aramızdaki bu savaş uzun soluklu olacak; bakış açımızı geniş tutmalı, kaynaklarımızı kurutmamalıyız. Yanbei yıllardır savaş içinde, kuzeyde Yanronglar sürekli sınırları zorluyor. Her sonbahar ve kış halk yağmalanıyor, savaşın yıkımı altında eziliyorlar. Hepsi benim Yanbei'ye dönmemi bekliyordu ama bilmiyorlar ki ben döner dönmez topyekûn bir savaş başlayacak ve acıları daha da katlanacak. Toplantıda halkın Yanbei direniş ordusunun temeli olduğunu söylemiştin. Duyduğuma göre birçok ailenin kışı geçirecek erzağı kalmamış. Eğer bu yıl ikmal yapamazsak, insanlar donarak ya da açlıktan ölecek. O zaman zaten zor olan durumumuz iyice içinden çıkılmaz bir hal alacak. Onlara bir sinyal, bir inanç vermeliyim; ben geldiğim sürece hayatlarının iyileşeceğine inanmalılar. Ancak o zaman bana sadakatle bağlı kalırlar."

Chu Qiao başını salladı, içi burkulmuştu. Alçak sesle, "Öyle,"

dedi.

“A'Chu, çok fazla düşünme, hepsi geçecek.”

Yan Xun, Chu Qiao’nun omzuna hafifçe vurdu ve güçlü bir gülümsemeyle ekledi: “Bunca acıya göğüs gerdik, şu anki durumumuz o zamanlardan daha mı kötü sanki?”

Gece rüzgârı sertleşmişti, Chu Qiao’nun yüzüne vuruyordu. Uzun ve sık kirpikleri iki küçük yelpaze gibiydi. Gülümseyerek, “Yan Xun, sana inanıyorum,” dedi.

Yan Xun’un kaşları hafifçe oynadı, gözlerinden bir anlığına bir şeyler geçti ama sonunda hiçbir şey söylemedi. Sadece kolunu ona doladı ve alnına buz gibi, nemli bir öpücük kondurdu. Chu Qiao onun göğsüne yaslandı; ağır kürkün altından bile adamın o güçlü ve kararlı kalp atışlarını duyabiliyordu. Hareketleri çok doğaldı. Sekiz yıl boyunca hep böyle olmuşlardı; ikisi de konuşmuyordu. Bu sessiz mutabakat, yıllanmış bir şarap gibi zaman geçtikçe daha da yoğun bir koku yayıyordu.

Birbirine destek olmak, çoğu zaman dışarıdan çok sönük görünürdü; sanki onların yaşına uygun değilmiş gibi. Ancak yaşadıkları o acı tecrübeler onları çoktan olgunlaştırmıştı. Heyecan ve tutku hâlâ oradaydı ama artık çok iyi gizlenmişti.

“Yan Xun, Xia, Yanbei’ye saldırmak için kimi gönderecek? Meng Tian mı? Zhao Che mi? Yoksa başka biri mi?”

“Meng Tian artık yaşlandı,” dedi Yan Xun. Sesi gece rüzgârında boğuk ve ağır geliyordu. “Zhao Che’ye gelince... Onun başı yakında belaya girecek gibi görünüyor.”

“Öyle mi? Neden?”

Yan Xun hafifçe gülümsedi, eğilip Chu Qiao’nun alnına muzipçe vurdu ve bilerek kaşlarını çatarak, “A'Chu,” dedi. “Mahsus mu yapıyorsun? Bunu bile bana mı soruyorsun?”

Chu Qiao alnını ovuşturarak burnunu kırıştırdı. “Senin yanındayken kafa yormak istemiyorum işte.”

Yan Xun ne diyeceğini bilemedi; görünüşe göre ne kadar zeki olursa olsun, her kadının çocuksu bir yanı vardı.

“Zhenhuang isyanından sonra yerel çeteler fırsat kollamaya

başladı, bazı derebeyleri de Zhao ailesinin gücünü tartıyor. Bir de Zhenhuang'daki salgın eklenince Zhao ailesi çaresiz kalıp başkenti taşımak zorunda kaldı. Bu, Zhao ailesinin yüz yıldır gösterdiği ilk zayıflıktı; neredeyse tüm dünyanın alay konusu oldular. Ama sadece Zhao Che geri çekilmedi; orada kalıp başkenti tek başına savundu, halkı korudu, çeteleri püskürttü ve derebeylerine gözdağı verdi. Hem askeri hem de siyasi çevrelerde büyük bir itibar kazandı. Düşünsene, Xia İmparatoru'nun ve o açgözlü kraliyet ailesinin, bir de İmparatorluk Konseyi'ndeki o ihtiyarların buna tahammülü olur mu?"

Chu Qiao başını salladı. "Doğru."

— 148 —

Chu Qiao'nun uykudan gözlerinin kapandığını gören Yan Xun hafifçe güldü. "Hâlâ 'doğru' diyorsun, uykudan öleceksin."

"Hayır... Ciddiyetle dinliyorum," dedi Chu Qiao esneyerek.

Yan Xun ayağa kalktı ve onu kucağına aldı. "Hadi gidelim, başkaları için endişelenmeyi bırak. Nasılsa biri gelecek, bekleyip görelim; bakalım ilk kurban kim olacak."

Chu Qiao, Yan Xun'un göğsüne sokulup boğuk bir sesle onay verdi, kollarını boynuna doladı ve oracıkta derin bir uykuya daldı.

Ay ışığı altında, uzaklardaki askeri kampta yat borusu çaldı; binlerce ışık aynı anda söndü, muazzam bir manzara oluştu.

Yan Xun kucağındaki kadına baktı, aniden kalbinin güçle dolduğunu hissetti.

Zhuge malikânesinin Qingshan avlusunda, evinde istirahatte olan Zhuge ailesinin dördüncü genç efendisi, çiçekli salonda çay içiyordu. Bunca yıldır sağlığına ve huzuruna düşkün biri olmuştu; aile içindeki gücünü kaybetmiş olsa da dışarıdakilerin beklediği gibi bir yıkıma uğramamıştı. Aksine, oldukça sakin bir şekilde çayını yudumluyor, orkideleriyle ilgileniyor, yazı yazıp kitap okuyor, boş zamanlarında da at biniyordu.

Onun bu halini gören hiç kimse, kısa süre önce aile içindeki iktidar mücadelesinde ağır bir yenilgi aldığını, büyük bir hata yüzünden tamamen gözden düştüğünü tahmin edemezdi. Şu an Zhuge malikânesinin kapısından dışarı çıkması bile yasaktı; neredeyse tamamen ev hapsindeydi.

Yue Qi salona girip alçak sesle, "Efendim, döndüm," dedi.

"Hı-hı." Zhuge Yue, gözlerini tembelce kaldırıp bir anlığına ona baktı, sonra tekrar çay fincanının kapağıyla çay yapraklarını kenara itmeye devam etti.

"Yedinci Prens başkente döndü, şu an Shengjin Sarayı'na

doğru gidiyor. Adalet Divanı askerleri ona eşlik ediyor, Güneybatı Ordusu'ndan tek bir asker bile yanında değil. Duyduğuma göre komuta Üçüncü Prens'e devredilmiş."

Zhuge Yue'nin hareketleri bir an duraksadı, ardından hafifçe güldü; sesi ne öfke ne de neşe taşıyordu.

"Kuzeybatıdaki tüm eyaletler erzak sevkiyatı için hazırlıklarını tamamladı. Batuha ailesi orduya eşlik etmesi için on bin seçkin asker gönderdi. On Dördüncü Prens de birliğe katılmak üzere yola çıkacak. Bu seferki seferberlikte imparatorluk ordusunun mevcudu otuz bini buluyor; tamamı seçkin süvariler ve ağır zırhlı piyadelerden oluşuyor. Ordu gerçekten çok güçlü."

Zhuge Yue çayından bir yudum alırken hafifçe homurdandı. "Bir sürü köpek bir araya gelse de bir aslanı deviremez. Bu kadar işe yaramazı bir araya topladıklarına göre, Xia'nın ömrü tükeniyor demektir."

Yue Qi bir an şaşırdı. "Efendim, Üçüncü Prens Harp Okulu çıkışlıdır, On Dördüncü Prens son zamanlarda kuzeybatıda Yanbei ordusuna karşı üst üste zaferler kazandı. Batuha ailesi derseniz, zaten çok güçlüler. Onlara nasıl işe yaramaz dersiniz?"

Zhuge Yue başını yavaşça kaldırdı; gözleri mürekkep kadar siyahtı. "Kağıt üzerinde savaşmak başka, meydanda çarpışmak başkadır. Bu savaşın komutası tamamen Zhao Qi'de ya da Zhao Yang'da veya herhangi birinde olsaydı, yüzde elli şansları olurdu. Ama şimdi üç koldan saldırıyorlar ve başlarında kendilerini dev aynasında gören üç ayrı 'büyük' figür var. Sence sonuç ne olur?"

Yue Qi duydukları karşısında susup kaldı.

Zhuge Yue kaşlarını hafifçe çattı, sesi boğuklaştı: "Bir orduda tek bir ses çıkmalı ki emirler yukarıdan aşağıya eksiksiz uygulansın. Şimdi üç başlı bir yapı var, birbirlerini dizginleyecekler. Yan Xun bu fırsatı değerlendirmeyi bilmezse, gerçekten aptal demektir."

Zhuge Yue yavaşça ayağa kalkıp iç salona doğru yürümeye başladı. Yürürken de ekledi: "Zhu Cheng'e haber ver, kuzeybatıdaki tüm işlerimizi geri çeksin. Bu savaş çok uzun

sürecek, batıda artık ekmek yok.”

Güz güneşi göz alıcı bir parlaklıkla parlıyordu. Adamın yeşil geniş kaftanı, saksıdaki orkidelerin ve çiçeklerin arasında yavaşça gözden kayboldu. Yue Qi onun arkasından bakarken bir an tereddüt etti; sormak istediği ama cesaret edemediği bir soru vardı. Aslında şunu çok merak ediyordu: Efendim, peki siz kimin kazanmasını istiyorsunuz?

On ekim, fırtına.

On Dördüncü Prens Zhao Yang komutasındaki Kuzeybatı Ordusu, Üçüncü Prens Zhao Qi komutasındaki Güneybatı Ordusu, Batuha ailesinin büyük oğlu Tubaguli komutasındaki Altın Güneş Lejyonu ve kuzeybatı eyaletlerinin oluşturduğu Kuzey İttifakı’na bağlı dört koldan ordu, kuzeybatıya doğru harekete geçti. Güneybatı Ordusu ve Altın Güneş Lejyonu merkezden saldırırken, Kuzeybatı Ordusu sol koldan, Kuzey İttifakı ise sağ koldan kuşatma yapıyordu. Keskin bir bıçak gibi, yer gök inlercesine Yanbei topraklarına doğru akıyorlardı. Toplam asker sayısı elli bini buluyordu; lojistik ve ikmalden sorumlu yardımcı birlikler ve işçilerle birlikte bir milyona yakın bir güç Yanbei’ye doğru kükreyerek ilerliyordu.

Xia içlerinden kuzeybatıya giden yollarda gece gündüz at ve insan trafiği kesilmiyordu. Sayısız erzak, malzeme, insan gücü ve savaş atı durmaksızın Kuzey Seferi karargâhına akıyordu. Xia ordusu dişini tırnağına takmış, yarım yıldır biriktirdiği öfkeyi bir anda kusmaya hazırlanıyordu; kibirleri göklere ulaşıyordu.

Savaş ateşi yanmak üzereydi, kılıçlar bilenmişti. Artık geri dönüş yoktu, kaçış imkânsızdı. Yanbei ordusu Beishuo sınır şehrinde toplanmış, en üst düzey alarm durumuna geçmiş, tetikte bekliyordu.

Büyük bir savaş başlamak üzereydi.

On üç ekim günü Yanbei platosuna kışın ilk karı düştü. Kar üç gün üç gece aralıksız yağdı ve kalınlığı bir chi’yi geçti. Soğuk hava dalgası tüm kuzeybatı topraklarını esir aldı; dökülen su anında donuyordu. Öğle vakti gökyüzü açık olsa da güneş görünmüyor, sadece soluk bir çizgi seçilebiliyordu. Sert rüzgâr

insanın yüzünü kesiyor, yürümeyi imkânsız kılıyordu.

Bu nadir görülen fırtına, Yanbei platosundaki sayısız büyükbaş hayvanı ve atı telef etti, çadırları ve evleri yıktı, binlerce Yanbei halkını evsiz bıraktı. Aynı zamanda, kuzeye doğru hırsla ilerleyen Xia ordusunu da durmaya zorladı. Xia ordusu, fırtınanın dinmesini beklemek üzere Bailin eyaletinde ordugah kurdu.

Savaşa hazırlanan her iki taraf da bu fırtına yüzünden soğuk bir bekleyişe girdi.

Uçsuz bucaksız karın ortasında, yirmi küsur kişiden oluşan bir atlı grubu Beishuo şehri dışındaki yolda hızla ilerliyordu. Atları oldukça bakımlı ve güçlüydü, başlarına deri zırhlar takılmıştı; fırtınadan etkilenmeden karı yararak koşuyorlardı. Atlılar şehre yaklaştığında bir öncü birliği önlerini kesti: “Kimsiniz?”

Gruptan kimse ses çıkarmadı; öndeki sancaktar küçük kırmızı bir bayrak kaldırdı. Öncü birliği bunu görünce irkildi ve hemen geri çekilip yolu açtı.

Grup hızını kesmeden devam etti ve kısa süre içinde bembeyaz kar örtüsünün içinde kayboldu.

“Xun Abi, kim bunlar? Amma havalılar,” dedi ayı postundan şapkası olan, yüzü soğuktan kızarmış genç bir asker.

“Boş konuşma!” diye tersledi birliğin komutanı. Endişeyle etrafına bakındı, sanki az önceki atlıların geri dönüp konuşmalarını duymasından korkuyordu. “Onlar İkinci Ordu’nun Kanlı Katliam Sancağı.”

Komutanın sesi çok kısıktı ama birliğindekiler bunu net bir şekilde duymuştu. Bir an hepsinin sırtından aşağı soğuk bir ürperti indi. Hepsi birden başını çevirip İkinci Ordu’nun kaybolduğu yöne baktı.

Xia ordusunun baskısı çok ağır olduğu için, yedi gün önce Yanbei’nin yeni hükümdarı Beishuo şehrinde bir seferberlik emri yayımlamıştı. Şimdi, Meilin Geçidi’ndeki son birlik bile buraya ulaşmıştı.

Savaş kapıda olmasına rağmen Beishuo kapılarında çok sayıda mülteci toplanmıştı. Fırtına halkın evlerini ve hayvanlarını yok

etmiş, üç gün içinde yüzlerce kişi donarak ya da açlıktan ölmüştü. Şu an hepsi şehir kapısında bekliyor, içeri girip bu felaketten kurtulmayı umuyorlardı. Ancak Xia ile savaş başlamak üzere olduğu için Beishuo şehri en üst düzey savunma durumuna geçmişti. Kapıdaki mülteci sayısı her geçen dakika artsa da Yan Xun, içeri casus sızmaması için kapıların sıkıca kapalı tutulmasını emretmişti. Binlerce asker nöbetleşe bekliyor, heybetli Beishuo kapılarının önünde halkın feryatları ve kadınlarla çocukların ağlama sesleri yükseliyordu.

"Yol açın!" Aniden hızlı bir atlı grubunun sesi duyuldu. Arada birilerinin kamçı salladığı ve halkı kırbaçladığı görülüyordu. İkinci Ordu'nun öncü birliği hızla Beishuo kapısına ulaştı. Koyu kırmızı bir kürk giymiş olan komutan, kan kırmızısı sancağını sallayarak bağırdı: "Biz İkinci Ordu'nun öncü birliğiyiz! Ben Xue Zhiyuan, kapıyı açın!"

Kısa süre sonra surların üzerinde bir dizi meşale belirdi. Bir ses yukarıdan bağırdı: "Xue General, Komutan Cao'nun mektubu yanınızda mı?"

Xue Zhiyuan, "Mektup burada!" dedi.

Surlardan aşağı yavaşça bir sepet sarkıtıldı. Xue Zhiyuan'ın askerlerinden biri atını sürüp mektubu sepete bıraktı. Az sonra surlardaki meşaleler parladı ve gıcırdayarak koca kapı ardına kadar açıldı.

"Ah! Kapı açıldı!" Bir sevinç çığlığı koptu. Binlerce mülteci büyük bir heyecanla, donmuş ayaklarını zorlayarak kontrolsüz bir sel gibi kapıya doğru atıldı; İkinci Ordu'nun öncü birliğini bir anda dağıttılar.

"Aptallar!" Koyu kırmızı kürklü komutan küfrederek atından atladı.

"Çabuk! Durdurun şunları!" Şehir muhafızı Komutan Cui durumun vahametini ancak o zaman fark etti. Hemen bağırdı: "Kargaşa çıkaranı vurun! Geri çekilin! Hepiniz geri çekilin!"

Kuzey rüzgârı uğulduyordu; askerlerin sesleri kalabalığın içinde sinek vızıltısı gibi kalıyordu. Dışarıda kalmak ölüm demekti; mülteciler çoktan gözlerini karartmıştı. Şimdi kurtuluş

umudunu görmüşken kim dışarıda beklerdi? Hiç korkmadan ileri atıldılar: “Bizi içeri alın! Biz Yanbei halkıyız! Bizi içeri alın!”

“Xue General! Xue General!” Komutan Cui, müttefik birliğin bu kargaşada zarar görmesinden korkarak panik içinde bağırıyordu.

O sırada gökyüzüne bir kan fışkırdı. Genç bir subayın çevik bir hareketle kılıcını çekip bir mültecinin omzuna indirdiği görüldü. Darbe o kadar sert ve acımasızdı ki adamı anında yere serdi. Bembeyaz karın üzerine yayılan kan, küçük kırmızı girdaplar oluşturdu. Bunlar gariban halktı, böyle bir vahşeti hayatlarında görmemişlerdi. Askerlerin kanlı kılıçları karşısında hepsi dehşet içinde çığlık atarak geri çekildi.

Komutan Cui donup kaldı; birinin gerçekten silah kullanacağını tahmin etmemişti. Tam bir şey söyleyecekken, o genç subayın kalabalığın arasından soğuk bir yüzle geldiğini gördü. Sesi oldukça sakindi: “Ben Xue Zhiyuan.”

Cui şaşkınlıkla tam konuşacaktı ki halkın arasından bir feryat yükseldi. Bir kadın dövünerek bağırıyordu: “Beyim! Beyim uyan!”

“Adam öldürüyorlar! Ordu adam öldürüyor!”

Bu olay fitili ateşledi; mülteciler galeyana geldi. Çaresiz kalan halk hep bir ağızdan kükredi. Yetmiş yaşlarında bir ihtiyar öne fırlayıp bağırdı: “Ne hakla adam öldürüyorsunuz? Ne hakla? Benim üç oğlum da orduda asker, sizinle birlikte Xia köpeklerine karşı savaşıyorlar. Şimdi bizi içeri almıyor musunuz? Bizi içeri alın!”

Hava buz gibi olmasına rağmen Komutan Cui’nin alnından soğuk terler boşanıyordu; ne yapacağını bilemez haldeydi.

Genç Xue Zhiyuan kaşlarını hafifçe çattı ve sert bir sesle, “Zaman daralıyor, lütfen kararınızı verin,” dedi.

“Ha?” diye sordu Cui aptalca. Eskiden nalbantlık yapan, savaşta on-on beş kişi öldürdüğü için onbaşı olan bu adamın hiçbir strateji bilgisi yoktu. Karşısındaki genç ve dik duruşlu adama bakıp, “Ne dedin?” diye sordu.

Mültecilerin tekrar ileri atıldığını gören Beishuo muhafızları

tam bir acizlik içindeydi. On-on beş nöbetçi asker mülteciler tarafından bastırılmış, kapı işgal edilmişti. Xue Zhiyuan'ın bakışları soğudu: "Okçular, hazırlanın!"

— 149 —

Emir verilmesiyle birlikte İkinci Ordu'nun yirmi küsur neferi atlarından atladı ve çevik hareketlerle yaylarını kuşandı. Komutan Cui daha ne olduğunu anlayamadan, oklar vınlayarak hedeflerine uçtu. Oklar başa değil, ayaklara nişan alınmıştı. Bir anda feryatlar göğe yükseldi; mülteciler dehşet içinde sağa sola kaçışmaya başladı.

"Saldırın!" Genç adamın sesi kükreyen bir parsı andırıyordu.

Askerler bir grubu yere sererek halkın gözünü korkuttuktan sonra yaylarını bırakıp kılıçlarını çektiler. Darbeleri çok sertti; kılıçları kınından çıkarmasalar da vurdukları yerden kan getiriyorlardı. Ağır demir kınlar kafalara iniyor, kısa sürede onlarca kişi yere seriliyordu.

"Hepiniz çekilin!"

Askerler ve mülteciler birbirine girmişken, surların içindeki Yanbei askerleri boru çalarak şehirden yardıma gelmeye çalıştı ama kapıdaki kalabalık yüzünden dışarı çıkamadılar.

Tam o sırada, uçsuz bucaksız karların derinliklerinden hızlı bir atlı grubunun sesi duyuldu. Kalabalık bir grup yaklaşıyordu. En öndeki küçük yapılı, siyahlar içindeki savaşçı atından atladı. Sesi biraz ince olsa da otoriter bir tavırla bağırdı: "Kim kargaşa çıkarıyor?"

Yüz kadar asker de arkasından atladı. Öndeki küçük yapılı komutan öne fırladı, keskin bakışlarıyla etrafı süzdü ve belindeki kılıcı çekerek gürledi: "Saldırın! Şu askerleri pataklayın!"

Bu yeni gelen grup oldukça mahir savaşçılardan oluşuyordu; hareketleri hızlı ve etkiliydi. Birer kurt gibi kalabalığa daldılar, halka kılıç sallayan İkinci Ordu askerlerini kuşattılar. Üç-beş kişi bir askerin tepesine binip kısa sürede hepsini etkisiz hale getirdiler. Halk, birilerinin kendilerini savunduğunu görünce hep bir ağızdan tezahürat yapmaya başladı; durum kontrol altına alınmıştı.

Yerde otuz-kırk kadar yaralı mülteci yatıyordu; bazılarının nefes alıp almadığı bile belli değildi. Küçük yapılı komutan kaşlarını çatmıştı. Demir grisi kürküne bürünmüş halde arkasını döndü ve tok bir sesle, “Hemen askeri hekimleri çağırın, yaralılara müdahale edilsin,” dedi.

“Sen kimsin de cüret ediyorsun...” Xue Zhiyuan öfkeyle ileri atıldı ama küçük yapılı komutan onun sözünü bitirmesine izin vermedi. Şak! Keskin bir tokat sesi adamın yüzünde patladı. Xue Zhiyuan ne olduğunu anlayamadan bir tokat daha yedi!

“Sen Yanbei’nin bir savaşçısısın! Kılıcın Xia’ya dönmeli, Yanbei halkına değil!” Genç komutanın sesi çelik gibi sertti.

Xue Zhiyuan’ın gözlerinden ateş fışkırıyordu; kükreyerek yumruğunu savurdu. Ancak o küçük yapılı komutan bir pars gibi çevikti; havaya sıçradı, kılıç kınıyla Xue Zhiyuan’ın omzuna sert bir darbe indirdi ve savurduğu tekmeyle onu yere serdi.

“Bağlayın şunu! Şehzade’nin huzuruna çıkarılacak!” Mülteciler arasında büyük bir alkış koptu.

Küçük yapılı komutan halka dönerek bağırdı: “Vatandaşlar! Beishuo’da savaş başlamak üzere, burada kalmanız çok tehlikeli. Şehzade hazretleri, batıdaki Luori Dağı’nın eteğinde sizler için geçici barınaklar inşa ettirdi. Orada yiyecek ve sıcak kıyafetler var. Lütfen hemen askerlerimin eşliğinde oraya gidin.”

Kalabalık dalgalandı; komutanla birlikte gelen askerler halkı düzene sokmaya başladı. Az sonra askeri hekimler şehirden koşarak geldi. Küçük yapılı komutan yerdeki yaralılara baktığında, on üç kişinin hayatını kaybettiğini gördü. Kaşları iyice çatıldı, yüzü asıldı.

Yaklaşık yarım saat sonra halk askerlerin eşliğinde batıya doğru yola çıktı. Küçük yapılı komutan şehre girdi, kapılar yavaşça kapandı. Dışarıdaki tüm gürültü ve fırtına geride kalmıştı.

Küçük komutan, hâlâ titreyen Komutan Cui ile birkaç kelime konuştuktan sonra Xue Zhiyuan’ın tutulduğu arabaya doğru yürüdü.

“Xue General, kusura bakmayın, az önce biraz sert çıktım.”

Küçük komutan başlığındaki kürkü çıkarınca ince, zarif bir yüz ortaya çıktı. Parlak gözleri ve duru güzelliğiyle bu, genç bir kadındı.

“Sen kimsin?” Xue Zhiyuan’ın yanakları hâlâ şişti, yediği tekmenin acısı geçmemişti. Normalde onunla konuşmak istemiyordu ama yüzünü görünce donup kaldı.

“Bu Müşavir Chu,” diyerek hemen tanıttı Cui. “Efendim, bu da Beishuo’ya yardıma gelen İkinci Ordu’nun öncü birlik komutanı Xue Zhiyuan General.”

Chu Qiao’nun yanakları soğuktan kızarmış, dudakları çatlamıştı. Başını sallayarak nazikçe konuştu: “Xue General, bu fırtınada bu kadar yolu gelmişsiniz, yorulmuş olmalısınız.”

Xue Zhiyuan kaşlarını çattı; bu “Müşavir Chu”nun nereden çıktığını bilmiyordu. Chu Qiao’ya nefretle bakıp soğukça, “Bugün olanlar yanına kalmayacak,” dedi.

“Elbette kalmayacak. Şehir kapısında on küsur kişi öldü, kırk küsur kişi yaralandı; böyle bir olay öylece unutulup gitmez.” Chu Qiao gülümsedi ama gözlerinde en ufak bir neşe yoktu. Sakince devam etti: “Ancak Xue General’in şehri koruma telaşıyla hareket ettiğini biliyorum. Savaş kapıdayken, sorumluluğunuzu sorgulaması için sizi Askeri Divan’a şikâyet etmeyeceğim.”

“Sen…”

“Xue General, aceleyle geldiğinize göre önemli işleriniz olmalı. Eğer vaktiniz çoksa bilemem ama benim gitmem gerekiyor.”

Xue Zhiyuan derin bir nefes alıp Chu Qiao’ya ters bir bakış attı ve adamlarıyla birlikte öfkeyle oradan ayrıldı.

Komutan Cui alnındaki teri silerek Chu Qiao’ya sordu: “Efendim, bir sorun yok ya?”

Chu Qiao’nun kaşları yavaşça çatıldı, çaresizce iç geçirdi: “İkinci Ordu’dan olduğunu bilseydim o iki tokadı atmazdım, şimdi başımıza iş aldık.”

“Ha?” dedi Cui şaşkınlıkla.

“Ne ‘ha’sı?” Chu Qiao öfkeyle ona döndü. “Az önce İkinci

Ordu olmasaydı kapı düşebilirdi. Böyle bir zamanda içeri casus sızsaydı neler olurdu biliyor musun? Tüm Yanbei ordusu yok olurdu! Beishuo, Yanbei'nin kapısıdır ama sen bu kadar dikkatsizsin. Xue Zhiyuan'ın sivilleri katletmesi ne kadar yanlışsa, senin Yanbei'nin kaderiyle kumar oynaman da o kadar yanlıştır!"

Komutan Cui'nin rengi attı, dizlerinin bağı çözüldü. Suçüstü yakalanmış bir hırsız gibi etrafına bakındı, sonra aniden yere kapaklanıp bağırdı: "Efendim, suçluyum! Lütfen bu canımı bağışlayın!"

Chu Qiao kaşlarını çattı. Böyle bir adamın nasıl olup da onbaşı yapıldığını anlayamıyordu. Kimi suçlayacağını bilemiyordu; o an kendini çok çaresiz hissetti.

"Git ve Askeri Divan'a teslim ol!" diyerek oradan ayrıldı. Kar hâlâ durmak bilmeden yağıyordu.

Odanın kapısını açtığında içeri sıcak bir hava doldu. Chu Qiao kürkünü çıkardı, etrafına bakındı ama Yan Xun'u göremedi. Çalışma odasına yöneldiğinde yolda aceleyle gelen A'Jing ile karşılaştı. A'Jing nefes nefese, "Hanımım, Şehzade sizi çağırıyor," dedi.

Chu Qiao'nun kaşları kalktı. "Nerede? Bir şey mi oldu?"

"İkinci Ordu'nun temsilcileri geldi, Şehzade toplantı için sizi bekliyor."

Daha odaya girmeden içeriden gelen ciyak bir ses duyuldu: "Milyonluk ordumuz varken Xia'dan neden korkuyoruz? Onları ovada göğüs göğüse çarpışarak yenebiliriz!"

Bu sözleri duyan Chu Qiao'nun kaşları iyice çatıldı. Son zamanlarda en çok yaptığı şey kaşlarını çatmak olmuştu.

"Doğru! Yanbei ordusu adalet ordusudur, Xia köpeklerinden korkmayız!"

"Rapor!" dedi kapıdaki asker. "Müşavir Chu geldi."

"Girsin."

Chu Qiao odaya girdi, oradakileri selamladı. Bu seferki toplantı ilkinden çok daha kalabalıktı. Birinci, İkinci ve Üçüncü

Ordu temsilcileri, Büyük Birlik Loncası'nın ileri gelenleri, yerel milisler, kabile reisleri... Oda hıncahınç doluydu.

Yanbei'nin tüm askeri gücünün orada olduğunu anlayan Chu Qiao, başı dik bir şekilde Yan Xun'un yanına oturdu ve gülümseyerek, "Kusura bakmayın, geciktim," dedi.

"Nasıl gitti?" Yan Xun'un yüzü pek iyi görünmüyordu; belli ki bu insanlar onu bir hayli öfkelendirmişti. Chu Qiao'ya bakarak ağır bir sesle sordu.

"Her şey yolunda, barınaklar tamamlandı. Bu fırtınayı atlatmaya yetecektir."

"İtiraz ediyorum!" Beishuo'nun levazım subayı Liu Ou aniden ayağa kalktı. "Neden askeri malzemelerimizi o mültecilere ev yapmak için kullanıyoruz? O malzemelerle surları on chi daha yükseltebilirdik, savunmamıza çok daha büyük katkısı olurdu. Ayrıca, neden erzaklarımızı mültecilere dağıtıyoruz? Müşavir Chu, şu anki durumumuzun farkında mı? Savaş başlamak üzere, ordunun erzağı bile ucu ucuna yetecekken mültecilere yardım etmek de neyin nesi!"

"Levazım Subayı Liu Ou, eğer yanlış hatırlamıyorsam on gün önce surları onarırken bana en ufak bir destek vermemiştiniz. Beishuo ordusundan tek bir asker bile göndermediniz; aksine civar halkı gönüllü olarak yardıma geldi. Yoksa şu an surlarınız yirmi chi daha yüksek olmazdı. Ayrıca, size hatırlatmak isterim ki surların yüksekliğinin bir sınırı vardır. Şu anki yükseklik gayet yeterli; daha da yükseltirsek okçularımızın isabet oranı düşer ve savunma avantajımızı kaybederiz. Bu yüzden, askeri konulardan anlamayanların bu konularda dikkatli konuşmasını rica ediyorum."

Chu Qiao'nun yüzü buz gibiydi; o eski yumuşak halinden eser yoktu. Subaya dik dik bakarak devam etti: "Ayrıca şunu da söyleyeyim; biz Yanbei'yi halkın özgürlüğü için kurtarıyoruz. Eğer halk ölürse, bu savaşın hiçbir anlamı kalmaz."

Liu Ou'nun yüzü mosmor oldu. "Eskiden de böyleydi, her yıl fırtına olurdu. Xia hiçbir zaman ordunun erzağını halka vermedi ama kimse de açlıktan ölmedi."

“Haklısınız, bu yüzden Xia, Yanbei’den kovuldu,” dedi genç kız ellerini iki yana açarak. “Xia askerleri maaş alıyordu. Peki, siz askerlerinize en son ne zaman maaş verdiniz? Askerleriniz neden size karşılıksız hizmet ediyor? Onların canlarını ortaya koymalarını bekleyip, ailelerinin evde açlıktan ve soğuktan ölmesine göz mü yumacaksınız?”

Toplantı odasına ağır bir sessizlik çöktü. Kimse konuşamıyordu; dışarıdaki rüzgârın bir canavar gibi uğultusu duyuluyordu sadece.

Yan Xun soğuk bir sesle, “Konumuza dönelim,” dedi. “Az önce kim konuşuyordu?”

“Ben,” dedi Üçüncü Ordu Komutanı Lu Jie.

Otuz yaşlarında, gür sakallı, tipik bir plato adamıydı; yüzü kıpkırmızıydı. Kalın sesiyle konuştu: “Anlamıyorum, neden köşe bucak kaçıyoruz? Neden Beishuo şehrine bir kaplumbağa gibi tıkıldık? Elli bin askerimiz var, Xia’nın öncü birliği ise sadece on bin. Beş kişi bir kişiyi yenemez miyiz?”

— 150 —

Beishuo İkinci Süvari Alayı Komutanı Chen Xi de ona katıldı: “Bu planı kim yaptıysa askerlerimize hakaret etmiş. Biz savaş istiyoruz, düşmanla meydanda mertçe çarpışmak istiyoruz!”

“Doğru!” kabile reisleri de heyecanla bağırdı. “Yanbei adamları yiğittir, saklanacak korkak değiliz!”

Chu Qiao aniden bir iğrenti hissetti. Kapıda gördüğü o feci manzarayı hatırlayınca, bu insanların vızıltısı ona çok sinir bozucu geldi. Başını kaldırdı, bakışları bir kartal kadar keskinleşti. Sert bir sesle konuştu: “Harekât planını ben hazırladım, bir itirazı olan mı var?”

Kalabalık bir anda sustu. On gün geçmişti ve artık kimse bu genç kızı küçümsemeye cesaret edemiyordu. Sadece birkaç gün içinde ordunun yapısını düzeltmiş, karargâhın yönetim sistemini değiştirmiş, verimliliği artırmıştı. Dahası, “tuğla” adını verdiği kırmızı taşlar üretmişti; bunlar gerçek taş kadar sert olmasa da inşaat hızını inanılmaz artırıyordu. Ayrıca surları güçlendirmek için nehirlerden dev buz kütleleri çıkarttırmış, surların dışına otuz chi yüksekliğinde ikinci bir buz suru ördürmüştü. Bu hem surları sağlamlaştırıyor hem de düşmanın tırmanmasını imkânsız hale getiriyordu.

Üstün askeri dehasıyla şehrin dışına sayısız hendek ve tuzak kurdurmuştu. Beishuo artık o eski, rüzgâr esse yıkılacak halinden kurtulmuş, çelikten bir kaleye dönüşmüştü.

Bu yüzden ona karşı olanlar bile, özellikle de mülteci meselesini bu kadar başarıyla çözmüşken, seslerini çıkaramıyorlardı. Şu an ordudaki itibarı yadsınamaz bir seviyedeydi.

“Benim itirazım var.” Alçak ve tok bir ses duyuldu. Herkes başını çevirdi; konuşan İkinci Ordu’nun temsilcisiydi.

Xue Zhiyuan, Chu Qiao’ya soğuk bir bakış fırlatarak devam etti: “Bu savaş için sekiz yıl hazırlandık. Sekiz yıl boyunca gizlice

asker eğittik, kaynak topladık. Huolei Ovası'ndaki utancı unutmadık; atalarımızın kanıyla sulanan o topraklar hâlâ intikam bekliyor. Biz sekiz yıl boyunca bu anı bekledik; karşılığı saklanmak ve korkmak mı olacaktı?" Bakışlarını başköşede oturan Yan Xun'a çevirdi ve iğneleyici bir tonla sordu: "Yan ailesinin o korkusuz ruhuna ne oldu? Başkentin şatafatı Şehzade'nin kemiklerini mi sızlattı?"

Bu sözlerin ardından oda mezar sessizliğine büründü. Yan Xun siyahlar içindeydi, yüzünde hiçbir ifade yoktu. Arkasına yaslanmış otururken kaşlarını hafifçe kaldırdı, Xue Zhiyuan'a buz gibi bir bakış fırlattı ve hafifçe güldü. Ama bu gülüş, kış ortasındaki buzlar kadar soğuktu, insanın iliklerini donduruyordu.

Yan Xun ile aynı masada oturan İkinci Ordu Komutan Yardımcısı Yu Xin hemen ayağa kalktı: "Zhiyuan biraz fevridir, lütfen Yanbei için duyduğu endişeye verin. Onu bağışlayın, Şehzade."

Beishuo Şehir Muhafızı Xia An da söze girdi: "Xue General'in sözleri uygunsuz olsa da niyeti Yanbei'nin zaferidir. Lütfen bunca yıllık emeğine ve hizmetine hürmeten onu affedin."

Diğer komutanlar da bir bir ayağa kalkıp Xue Zhiyuan için af dilediler. Sadece Birinci Ordu temsilcisi yerinden kıpırdamadı; yüzünde kararsız ve huzursuz bir ifade vardı.

"Xue General'in açık sözlülüğünü sevdim," dedi Yan Xun sakince. "Lütfen oturun, hepiniz Yanbei'nin kahramanlarısınız. Sizin gibi yiğitlerle çalışmak benim için bir onurdur, neden suçlayayım? Ayrıca Xue General sadece fikrini beyan etti, bana saygısızlık etme niyeti yoktu, değil mi?"

Yan Xun'un sesi çok sakindi ama bakışları keskin bir bıçak gibiydi. Xue Zhiyuan ayağa kalkmak zorunda kaldı: "Şehzade hazretleri çok yücedir. Ben kaba bir askerim, kendimi yanlış ifade ettim. Size saygısızlık etmek istememiştim, affınıza sığınıyorum."

Herkes "Şehzade çok yüce" diyerek yerlerine oturdu.

Ancak Xue Zhiyuan yerine oturmadı; Chu Qiao'ya dönerek

ağır bir sesle konuştu: “Az önceki soruma Müşavir Chu’nun bir cevap vermesini bekliyorum.”

Bu söz üzerine İkinci Ordu’dan Yu Xin bile kaşlarını çattı. Yan Xun konuyu kapatmışken onun hâlâ üstelemesi İkinci Ordu için hiç iyi olmayacaktı.

Yu Xin tam araya girecekken Chu Qiao ayağa kalktı. Xue Zhiyuan’a dik dik bakarak konuştu: “Xue General, böyle çocukça bir soruyu sizin sormanız beni hayal kırıklığına uğrattı.”

Xue Zhiyuan tam söze girecekken Chu Qiao onu susturdu: “Savaş bir aritmetik problemi değildir! Savaş meydanında güç dengesi sadece sayısal üstünlükle ölçülmez! Zaferi belirleyen pek çok etken vardır; askerlerin moralinden tutun da silah kalitesine, istihbarat hızına, komutanın dehasına, arazi şartlarına ve lojistik desteğe kadar her şey stratejik bir öneme sahiptir. Sadece sayıya bakıp ‘kaç kişi kaç kişiyi yener’ diye sormak, savaştan zerre anlamayan birinin yapacağı hatadır!”

Genç kızın bu azarlaması herkesin yüzünde tokat gibi patladı. Komutan Chen Xi ayağa kalktı: “Yani hepimiz cahiliz de bir tek siz mi uzmansınız? On küsur yıldır Yanbei’deyim, sizin gibi bir küstah görmedim.”

“Tarih bize gösteriyor ki sadece geçmişteki başarılarıyla övünenlerin geleceği yoktur. Kaldı ki bazılarının o başarıları da pek övünülecek cinsten değil,” dedi Chu Qiao acımasızca. “Şu anki durumumuzun farkına varın artık. Sadece bir savaşa girmiyoruz; bir meydan savaşını kazanmak genel durumu değiştirmez. Xia için biz sadece bir isyanız; Hongchuan’dan istedikleri an milyonluk ordu çıkarabilirler. Ama bizim için bu, bir ölüm kalım meselesi. Ya yaşayacağız ya da hepimiz öleceğiz. Ölmekten korkmuyoruz ama boş yere ölmek istemiyoruz. Beishuo’da ihtiyacımız olan şey taktiksel bir zafer değil, tüm savaşın gidişatını değiştirecek bir fırsattır!”

Chu Qiao yumruğunu sıkarak kararlı bir sesle devam etti: “Amacımız Xia ordusunu bir-iki savaşta yenmek değil; onları yıpratmak, tüketmek ve sonunda tek bir darbeyle yok etmektir.”

Yan Xun ayağa kalktı ve gür bir sesle konuştu: “Dostlarım,

A'Chu haklı. Beishuo'da amacımız sadece kazanmak değil, kendimizi koruyarak düşmanı en ağır şekilde bozguna uğratmaktır. Bu bir ölüm kalım savaşıdır ve Yanbei'nin kaderi sizin ellerinizdedir."

Yan Xun'un bakışları derin bir deniz gibiydi. Herkesin önünde eğilerek selam verdi; komutanlar şaşkınlıktan donup kalmıştı.

Hemen ardından Yan Honghuan yere diz çöktü ve gür sesiyle haykırdı: "Ölene dek hükümdarımın izindeyim!"

Onun ardından tüm oda hep bir ağızdan bağırdı: "Ölene dek Şehzade'nin izindeyiz!"

Dışarıda fırtına hâlâ uğulduyordu; Xia'nın atlıları gelmek üzereydi.

Chu Qiao, Beishuo kapısında duruyordu. Karşısında Birinci Kurtuluş Ordusu'nun üç bin öncü askeri ve Kara Kartal birliğinin yirmi bin savaşçısı vardı. Yan Xun zırhını kuşanmış, siyah kürküne bürünmüştü. Soğuk rüzgâr yüzünün sert hatlarını yalayıp geçiyordu. Chu Qiao bir an üşüdüğünü hissetti, dudaklarını ısırdı. Bir şeyler söylemek istiyordu ama boğazı düğümlenmişti; söylenecek her şey söylenmişti zaten, geriye sadece derin bir endişe kalmıştı.

"Bırak ben de seninle geleyim," dedi sonunda. Bunun imkânsız olduğunu bilse de çocuk gibi onun koluna yapışmıştı.

"A'Chu, uslu dur," dedi Yan Xun yumuşak bir sesle. Chu Qiao'nun elini tutup ısıtmaya çalıştı. "Meilin Geçidi çok uzak ve hava çok soğuk. Senin bünyen zayıf, o kadar yolu kaldıramazsın. Ayrıca burada bana sadık, her şeyi çekip çevirecek ve anlık rapor verecek birine ihtiyacım var. Xia hemen gelemez, Beishuo'nun ana savaş alanı olmasına daha vakit var. Seni birazdan güvenli olan Lan Şehri'ne göndereceğim, Yu Hanım'ın adamları orada sana yardımcı olacak. Ancak o zaman içim rahat eder."

Bu tartışma dün geceden beri defalarca yapılmıştı. Chu Qiao umutsuz olduğunu bilse de yine de suratını asıp başını öne eğdi.

"Şehzade hazretleri, yola çıkma vakti," dedi A'Jing alçak sesle.

"Biraz bekle," dedi Yan Xun ters bir tavırla. "Müşavir Chu ile

önemli askeri konuları görüştüğümüzü görmüyor musun?”

A'Jing hemen geri çekildi; bir daha Yanbei Hükümdarı ile Müşavir Chu’nun “önemli askeri görüşmelerini” bölmeye cesaret edemezdi.

“A'Chu, çocukluk etme. En geç bir aya dönerim.”

Yan Xun eğilip yüzünü Chu Qiao’nun yüzünün hizasına getirdi, yanağını hafifçe sıktı. Gülümsemesi çok içtendi: “Biliyorum, A'Chu çok maharetlidir. Yanımda olman on alaya bedeldir, yüz askeri danışmandan daha değerlisin. Meilin Geçidi’nin kapısında şöyle bir dursan, düşman korkudan silah bırakıp kaçar, Xia askerleri ağlayarak teslim olur. Ama ne yapalım? Buranın da sana ihtiyacı var. Sen burada olmazsan uykularım kaçar, aklım burada kalır. Lütfen şu garibanın dileğini kabul et de şu Beishuo denilen enkazı benim için toparla.”

Chu Qiao sonunda dayanamayıp gülümsedi. Yan Xun’un omzuna hafif bir yumruk atıp, “Yağcı,” dedi.

Yan Xun derin bir nefes alıp elini alnına götürdü, sanki terini siliyormuş gibi yaptı. “Sonunda güneş açtı. İnan bana, bu ikna süreci tüm kuzey seferinden daha yorucuydu.”

Chu Qiao gözlerini dikti: "Hâlâ konuşuyor musun!"

"Tamam tamam, sustum," dedi Yan Xun hemen özür dileyerek. "Ağzımdan kaçtı, dilim dolandı; Chu Efendi lütfen kusuruma bakmasın."

Chu Qiao "Hıh!" diye bir ses çıkarıp "Hadi bu seferlik affettim," der gibi yaptı.

Yan Xun kahkahayı bastı. Uzaktaki askerler ise merakla bakıyor; Yanbei Kralı ile Chu Efendi'nin askeri meseleleri neden bu kadar heyecanla tartıştığını anlamaya çalışıyorlardı. Bir bakıyorlar Yan Xun saygıyla eğiliyor, bir bakıyorlar Chu Qiao kaşlarını çatıyor... Acaba Chu Efendi, Zhenhuang Şehri'ndeki Xia İmparatoru'na suikast düzenlemeye mi karar vermişti?

"Dikkatli olmalısın, savaş meydanında kaza eksik olmaz; sakın kendini gereksiz yere tehlikeye atma."

En sert, en güçlü kadın bile bazı durumlarla karşılaştığında evhamlı birine dönüşebilirdi; tıpkı şu an, kendisinin gitmesine izin verilmediğini bildiği halde Yan Xun'un başının etini yiyen Chu Qiao gibi.

"Tamam, anladım," dedi Yan Xun uysallıkla başını sallayarak. Tavrı gayet iyiydi.

"Birinci Ordu'nun başında Wu Efendi olsa da ordu içindeki klikler çok karışık, Büyük Birlik Cemiyeti'nin sızmaları çok fazla. Arkadan vurulmamaya, içeride huzursuzluk çıkmamasına dikkat et."

"Merak etme, aklımda."

"Meilin Geçidi çok kuzeyde, hava çok soğuk olur. Sen de zaten rahatsızsın; sıcak tut kendini, kalın giyin, geceleri üzerine sıkıca ört. Yanındaki hekimin verdiği ilaçları da vaktinde iç."

"Peki, mutlaka dikkat edeceğim."

"Uyurken yatağının yanına bir kap su koymayı unutma.

Sürekli öksürüyorsun, mangalın dumanı ciğerlerine iyi gelmez."

"Tamam, hatırlarım."

"Quanronglarla olan görüşmeleri başkalarına bırak, sakın kendin gitme. Onların ne yapacağı belli olmaz, her an bir değişiklik olabilir."

"İçin rahat olsun."

"Bana her gün mektup yazacaksın. Eğer üç gün haber alamazsam, hemen Meilin Geçidi'ne yanına gelirim."

Yan Xun çaresizce inledi: "Ölsem bile önce sana mektup yazar, öyle ölürüm."

Ama Chu Qiao aniden parladı: "Ne ölmesi? Bir daha ölümden bahsedersen hemen eşyalarımı toplar peşine takılırım!"

Yan Xun hemen geri adım attı: "Ağzımdan kaçtı, büyük suç işledim. A'Chu, daha fazla konuşursak hava kararacak."

"Kararsın ne olacak? Hava kararırsa yarın gidersin."

Yan Xun'un neredeyse gözyaşları dökülecekti ama sadece çaresizce mırıldanabildi, itiraz etmeye cesaret edemedi.

"Kaç tane palto aldın yanına?"

"Beş tane."

"Ya çizmeler? Her yer kar, ateşin yanında hemen erirler; sakın ıslak çizmeyle gezme."

"Tamam, biliyorum."

"El ısıtıcısı aldın mı? Kaç tane aldın, yeter mi?"

"A'Chu," dedi Yan Xun alnında terler birikerek, "eşyalarımı sen hazırladın ya."

"Öyle mi? Sahiden, unutmuşum," dedi Chu Qiao gayet doğal bir tavırla. "Bakayım, dizlikleri aldın mı? Ha, almışsın. Çoraplar yeter mi? Bakayım, seksen çift koymuşum. Başlığın yeterince kalın mı? Fena değil, ayı postundanmış, dışına da bir kat tilki kürkü dikmiştim."

Chu Qiao at arabasındaki valizleri indirdi, yere çömelip her şeyi tek tek karıştırmaya başladı. Bir süre sonra aniden bir şey hatırlamış gibi yerinden fırladı: "Kömür yeter mi? Sadece bir

araba koymuştum."

Yan Xun bitkin bir sesle cevap verdi: "Yeter A'Chu, yeter. Telaşlanma, yol boyunca hep bizim birliklerimiz var; yetmezse ordudan takviye alırım."

"Olur mu hiç?" dedi Chu Qiao kaşlarını çatarak. "Bizimkiler beyaz meşe kömürü, dumanı en az olanlardan. Ordudakiler kara kömür; yaktın mı her yer duman altı olur, nefes yolunu tahriş eder."

Yan Xun daha engelleyemeden, Chu Qiao arkadaki muhafızlardan birine seslendi: "Sen, evet sen, buraya gel. Hemen levazım deposuna git, iki araba daha kömür yüklet. Özellikle beyaz meşe kömürü olsun, çabuk! Bu ordumuzun bekasını ilgilendiren çok kritik bir mesele. Efendimiz sana güvendiği için bu görevi veriyor, en kısa sürede ve eksiksiz tamamlamalısın, anlaşıldı mı? Yanbei'nin semaları senin bu sadakatini unutmayacak."

Küçük askerin heyecandan yüzü kıpkırmızı oldu. Bir süre yutkunduktan sonra sert bir asker selamı çaktı: "Her şey Yanbei için!"

Ardından arkasına bakmadan koşmaya başladı. İki araba kömürün ordunun bekasıyla ne ilgisi olduğunu anlamamıştı ama Chu Efendi bir askeri dahiydi; verdiyse bir emir, mutlaka derin bir hikmeti vardı. Asker emindi ki, gelecekteki savaşlarda bu iki araba beyaz meşe kömürü zaferin anahtarı olacaktı. Bu devrimci şevkle, atına binmeyi bile unutarak var gücüyle koşuyordu.

Sabah güneşi ateş gibi doğarken, uçsuz bucaksız karlı ovada iki kişi hüzünle vedalaşıyordu.

"Yan Xun, dikkatli ol. Bu yol tehlikelerle dolu, yanındaki herkese karşı tetikte ol."

Yan Xun başını salladı: "Biliyorum. Sen de öyle; ben yokken seni ezmeye çalışanlar olabilir. İsimlerini not et, onlarla yüz göz olma; döndüğümde hepsinin hesabını tek tek soracağım."

"Tamam, olur. O zaman mallarına mülklerine el koyarız."

"Olur, hatta onları bağlarız, sen de istediğin kadar pataklarsın."

"Anlaştık," dedi Chu Qiao, sonra devam etti: "Sana ayırdığım o dört bin okçuyu sakın hemen ön cepheye sürme. Onların silahlarını ben geliştirdim, güçleri bambaşkadır; onları gizli koz olarak saklamalıyız."

"Tamam, not ettim."

"Soğuk yemek yeme, sağlığına zararlı. Dinlenmene dikkat et, çok yorulma."

"Peki, merak etme."

"At sırtında az kal, arabada durmaya çalış. Rüzgâr çok sert, kıyafetin kalın olması yetmez."

"Hı-hı."

"Soğuk su içme, yanına bal koydum, bol bol iç. Bu aralar çok zayıfladın."

"Tamam..."

"Orduda birileri ordu fahişesi getirmeye kalkarsa hemen kellesini vur. O kadınların çoğunda hastalık vardır, bakma bile onlara, anladın mı?"

"An... anladım..."

"Yolda yerel memurlar sana kadın hediye etmeye kalkarsa hepsinin ismini yaz, dönünce bana ver. O kadınların hepsi seni gözetlemek için gönderilmiş casuslardır, hiçbirini sağ bırakmamak lazım; hepsi senin iyiliğin için."

"..."

"Meilin Geçidi'ni aldıktan sonra isyancıların ailelerini kılıçtan geçirme, madenlere işçi olarak gönderirsin. Kadınları ise orduda tutma, doğrudan sınır dışı et gitsinler. Bir sürü kadının orduda kalması demek, askerlerin aklını çelmek demek; hiçbirinden hayır gelmez."

Chu Qiao, askerlerin aklını çelen o kadınlara duyduğu tiksintiyle uzun uzun konuştu. O an kendisinin de orduda yüksek rütbeli, yetki sahibi bir kadın olduğunu tamamen unutmuş gibiydi...

"Yan Xun," dedi Chu Qiao, bakışları derin, ifadesi ise son derece ciddi ve nasihat doluydu: "Bir ordunun ve bir davanın

saflığı, en üstteki liderin duruşuna bağlıdır. Sen Yanbei'nin kralısın; senin ahlakın ve yaşam tarzın Yanbei iktidarının geleceğini, hatta tüm Batı Kıtası'nın kaderini belirler. Zhenhuang Şehri'ndeki o züppelerin sorumsuz, yozlaşmış hallerine, o karmaşık kadın-erkek ilişkilerine sakın bulaşma. Şu an yüksek mevkidesin, güç elinde ama her zaman tetikte olmalısın. Bunu seninle çocukluğundan beri omuz omuza savaşmış, hayatını paylaşmış en yakın dostun olarak söylüyorum."

Yan Xun mahcup bir halde, diyecek söz bulamadı.

Ancak Chu Qiao onun bu sessizliğinden memnun kalmadı, kaşlarını çatıp çıkıştı: "Sen beni dinliyor musun dinlemiyor musun?"

Yan Xun neredeyse ağlayacaktı, yüzünde acı bir ifadeyle: "A'Chu, dinliyorum tabii."

Chu Qiao'nun öfkesi biraz dindi, ona yandan bir bakış fırlatıp nazlı bir edayla: "Bu akşam Luo'an Şehri'ne vardığında bana haber gönder, beni merakta bırakma," dedi.

Yan Xun'un içi kan ağlıyordu; bu saatten sonra atların fazladan dört bacağı daha çıksa bile bu akşam Luo'an'a varmaları imkânsızdı.

Kömür getiren asker kan ter içinde ve sevinçle dönünce, Chu Qiao bu uzun konuşmasını bitirmek zorunda kaldı. İçinde bir sızı vardı, gözleri dolmuştu. Yan Xun'un kolunu bırakmak istemiyordu; bu hali hiç ona benzemiyordu. Yan Xun'un içinden ona güldüğünü, Ah Jing ve diğerlerinin bıyık altından güldüğünü biliyordu. Ama yine de elini çekemiyordu; bir kez ayrıldılar mı ne kadar süreceği belli olmazdı. Yıllardır hiç bu kadar uzun süre ayrı kalmamışlardı. Bu ayrılığa karşı içinde içgüdüsel bir direnç vardı. Tarif edemediği bir endişe kalbine çöreklenmişti. Mahcup bir tavırla, başı önde, bir şeyler geveliyor ama Yan Xun ne dediğini tam anlayamıyordu.

"Şey mi yapsak?" dedi Yan Xun çok kısık bir sesle, deneme amaçlı: "Beni biraz yolcu etsen? Ama Günbatımı Dağı'na kadar, oradan mutlaka dönmelisin!"

Vınn! Yanından beyaz bir gölge şimşek gibi geçti; Yan Xun bir

an hortlak gördüğünü sandı. Göz açıp kapayıncaya kadar Chu Qiao olduğu yerden yok olmuştu. Yanbei Kralı daha ne olduğunu anlamadan, Chu Qiao'nun çoktan birliğin başına gidip atına bindiğini gördü. Bir yandan el sallıyor, bir yandan da bağırıyordu: "Gelsenize! Ne duruyorsunuz? Saat kaç oldu? Amma ağırlandınız!"

Diğer askerler de Yan Xun'a yan gözle bakıyor; sanki "Kralımız herhalde ilk kez savaşa gidiyor, korkudan gidemiyor," der gibi fısıldaşıyorlardı.

Yan Xun o an gerçekten ağlamak istedi.

"Hanımım! Siz de mi bizimle geliyorsunuz?" Ordu nihayet harekete geçtiğinde, Kara Kartal Birliği'nin askerleri Chu Qiao'yu tanıdıkları için gülerek sordular.

"Hayır, sadece Günbatımı Dağı'na kadar eşlik edeceğim."

"Hanımım gelse ne iyi olurdu, kendisi çok yaman savaşır!" dedi Yan Xun'u Zhenhuang'dan beri takip eden eski bir asker safça.

"Tabii ya! Geçen gün gördüm; hanımım tek başına yüz küsur iri yarı adamı devirdi. Adamların her biri dağ gibiydi, yumrukları kafa parçalayacak kadardı; ben bir tanesine bile karşı koyamazdım. Ama hanımım üç hamlede hepsini yere serdi, üstüne bir damla kan bile sıçramadı."

"Hadi canım! O kadar mı?" Durumdan habersiz genç askerlerin gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Tabii ya, görmeniz lazımdı; şaka değil bu iş."

Chu Qiao mahcup bir tavırla mütevazılık yaptı: "Yok canım, o kadar da değil; eh işte, fena değilimdir."

"Hanımım bizimle gelseydi keşke..."

Askerler hep bir ağızdan iç çekince, Chu Qiao hemen göğsünü kabartıp Yan Xun'a bakmaya başladı. Bakışları sanki "Duyuyor musun? Bak bu halkın sesi!" diyordu.

"Düzgün yürüyün! Boş boş konuşmayın!" dedi Yan Xun yüzünü asarak. Chu Qiao'nun bakışlarını görmezden geldi; sanki o konuşmaların hepsi yemeğin kalitesine ya da havaya yapılmış

gibi davrandı.

Bir saat geçmeden ordu batıdaki Günbatımı Dağı'na vardı. Ana birlik önden devam ederken, Yan Xun ve muhafızları duraksadı. Chu Qiao'nun gözlerinin kızardığını, başı önde parmaklarıyla oynadığını gören Yan Xun iç çekerek atından indi. Yanına gidip Chu Qiao'yu şefkatle kucakladı ve yumuşak bir sesle dedi ki: "Sana söz veriyorum; sağlığıma dikkat edeceğim, çok temkinli olacağım. İşler kötüye giderse hemen geri döneceğim, boş kahramanlık yapmayacağım. Yanına sağ salim döneceğim; bir tanesini bile yapmazsam gel beni istediğin kadar patakla. Yapma böyle; sen böyle olursan ben nasıl huzurla giderim? A'Chu her zaman en güçlü olandır. Bana destek olmalısın; sen benim en yakın silah arkadaşım ve en güvendiğim sevdiğimsin, değil mi?"

"Hı-hı," dedi genç kız, başını Yan Xun'un göğsüne yaslamış halde. Sesi boğuk geliyordu, sanki dünyalar kadar haksızlığa uğramış gibi sitemle ekledi: "Sözünü tutacaksın."

"Hem de nasıl!" Yan Xun, sanki kutsal bir yemin eder gibi kararlıydı. "Er kişinin ağzından bir söz çıktı mı, dört atlı bile peşinden yetişemez. Sözünü tutmayan, iki ayağının üzerinde yürümesin!"

"Pekala o zaman, git artık."

"Olmaz, bir şey daha var." Yan Xun'un çehresi aniden ciddileşti, ses tonu ağırlaştı. "Bu mesele çok önemli, zihnine iyice kazıman lazım."

"Ha?" Chu Qiao başını kaldırdı, buğulu gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Ne meseleyi?"

"Seninle diz dize büyümüş, omuz omuza savaşmış, aynı ekmeği bölüşmüş bir dostun olarak sana en samimi tavsiyemdir; bunu bir an bile aklından çıkarma."

Chu Qiao'nun kaşları çatıldı. Zekası, havada süzülen o hafif komplo kokusunu çoktan almıştı. Şüpheyle sordu: "Ağzındaki baklayı çıkar artık, ne diyeceksin?"

"Bana bak, dürüst ol!" Yan Xun aniden gürledi ve aynı hızla eğilip Chu Qiao'nun dudaklarına kapandı. Genç kızın dünyasına hoyrat ve hükmedici bir nefes sızdı. Adamın eli genç kızın ensesini sıkıca kavradı; dudaklar kenetlendi, diller birleşti. Yan Xun o kadar baskın ve sertti ki, genç kızın zayıf savunma hattını bir anda yerle bir edip onu hazırlıksız yakaladı. Chu Qiao'nun nefesi kesildi, göğsü şiddetle inip kalkmaya başladı. Uçsuz bucaksız, bembeyaz kar sahrasında, beş yüz kişilik muhafız birliğinin gözleri önünde, Yanbei Kralı, Karargâh Müşaviri Chu'yu tutkuyla öpüyordu...

Chu Qiao nefessizlikten bayılacak raddeye gelene kadar Yan

Xun onu bırakmadı. Genç kızın yüzü kıpkırmızı kesilmiş, suçüstü yakalanmış bir hırsız gibi telaşla sağa sola bakındığını görünce Yan Xun bir kahkaha patlattı. Gür sesiyle, "Neden korkuyorsun?" dedi. "Tüm Yanbei benim."

Chu Qiao öfkeden deliye döndü, yüzü alev alev yanarken bağırdı: "Ah! Seni alçak herif! Namusumu iki paralık ettin!"

Yan Xun, Chu Qiao'nun belini kavradı, göz ucuyla ona muzip bir bakış attı. "Bak A'Chu, hâlâ anlamadın mı? Benimle birlikte Shengjin Sarayı'na girdiğin o ilk gün, 'namus' kelimesi seninle çoktan vedalaşmıştı."

"Alçak!" Chu Qiao laf yetiştiremiyordu. Çevresindeki herkesin bıyık altından gülerek ona baktığını görünce öfkesi daha da katmerlendi. A'Jing ve diğerlerini işaret ederek bağırdı: "Gülmeyin! Kimseye anlatmayacaksınız! Yoksa hepinizi benzetirim! Hele sen, sen, o kim oradaki? Dişlerin görünüyor gülmekten! Adın ne senin? Hangi birliktensin? Hâlâ mı gülüyorsun? Sana diyorum!"

"A'Chu! Konuyu saptırma!" Yan Xun ciddiyetle onu kendine doğru çekti. "Dürüst ol diyorum sana. Resmen dışarıda çapkınlık yapmamdan korkuyorsun, ne diye bu kadar uzun nutuklar çekip bir de erdem abidesi gibi davranıyorsun? Asıl dayağı sen hak ediyorsun."

"Hey, hey!" Chu Qiao iyice mahcup oldu, olduğu yerde tepinerek bağırdı: "Bak Yan soyadlı adam, seni terbiye etmeyeli çok mu oldu? Beni dövecekmişsin? Sen beni yenebilir misin ki?"

Yan Xun hafifçe gülümsedi. "Sana kıyamadığımdan alttan alıyorum, sen de kendini gerçekten yenilmez sanıyorsun."

"Güzel, işin bitti ya hemen sat beni! Sıkıyorsa gel de bir kapışalım!"

Yan Xun kahkahayı bastı. "A'Chu, yoksa gitmemi istemiyor musun? Bilerek lafı uzatıp vaktimi çalıyorsun."

Chu Qiao gözlerini belerterek öfkeyle bağırdı: "Kim istemiyormuş? Defol git! Seni gördükçe asabım bozuluyor!"

"Bak gerçekten gidiyorum?"

"Yıkıl git, kimse senin yüzüne bakmaya meraklı değil."

"Sonra pişman olma sakın!"

"Anca rüyanda görürsün!"

"Ben gittikten sonra gizli gizli ağlama ama!"

"Gidecek misin gitmeyecek misin? Ne çok konuştun!"

"Hahaha!" Yan Xun bir hamlede atına atladı, gür bir sesle haykırdı: "A'Chu, ben gidiyorum! Zafer haberimi bekle! Deh!"

Yüzlerce atlı bir anda tozu dumana katarak uzaklaştı. At nallarının ardında savrulan bembeyaz kar tozları gökyüzüne doğru bir hat çizdi. Tepelerinde savaş şahinleri süzülüyor, uzaktan rüzgarın uğultusu geliyordu. Altın sarısı güneş, savaşçıların uzaklaşan sırtlarına vuruyor, ortaya devasa ve görkemli bir tablo çıkarıyordu. Göz açıp kapayıncaya kadar geriye sadece silik gölgeler kaldı.

Chu Qiao olduğu yerde durmuş, Yan Xun'un uzaklaşan gölgesini izlerken kalbi bin bir türlü şefkatle doldu. Sessizce ellerini birleştirip gözlerini kapattı. Sesi huzurlu ama derin bir özlem ve samimiyet taşıyordu: "Yüce Tanrım, lütfen sevdiğimi koru. Yolunu açık eyle, onu sağ salim ve zaferle geri döndür."

Yanbei'de dondurucu bir soğuk ve kar fırtınası hüküm sürerken, Huai Song topraklarında fırtınalı bir yağmur ve kasvetli bir hava vardı.

Sarayın içinde lambalar yakılmamıştı, sadece derinlerden süzülen mum gölgeleri vardı. Geniş ve ıssız Mo Ji Sarayı, su yeşili tüllerle donatılmıştı. Uzun koridorlar, sade görünmesine rağmen aslında ağırlığınca altın değerinde olan beyaz armut ağacı keresteleriyle döşenmişti. Üzerine atılan her adım, sanki kadim zamanlardan süzülüp gelen, dünyanın öbür ucunda yankılanan eski bir ağıt gibi kendine has bir yankı bırakıyordu.

Tüm saraylarda beyaz fenerler erkenden asılmıştı; bugün eski imparator Nalan Lie'nin ölüm yıl dönümüydü. Saray görevlileri beyaz yas giysilerine bürünmüş, saray kapısının önünde açan kırmızı kasımpatılar bile beyaz tüllerle sarılmıştı. Yağmurun şırıltısı altında her yer hüzne boğulmuştu.

Takıların şıngırtısı duyuldu; üzerinde görkemli saray giysileri, başında özenle yapılmış topuzuyla bir kadın ağır adımlarla salonda ilerliyordu. İnce kaşları, ince dudakları, yıldızlar gibi parlayan gözleriyle asil bir duruşu vardı. Olağanüstü bir güzelliği olmasa da bir orkide kadar duru ve sakin, kar kadar saftı.

Salonun sonunda, yere serilmiş küçük bir masanın etrafında toplanmış birkaç saray uşağı bağırıp çağırıyor, her birinin boyun damarları şişmiş, alınları kızarmıştı. Derin işlemeli, ejderha motifli kaftan giymiş bir genç de onlarla birlikte zıplayıp duruyor, el kol hareketleri yapıyordu. On sekiz on dokuz yaşlarında olmasına rağmen, dışarıdan bakıldığında altı yedi yaşındaki bir çocuktan farkı yoktu.

Sol taraftaki başmürebbiye kaşlarını çatarak öne çıktı: "Başprenses Hazretleri teşrif ettiler, hâlâ selam vermez misiniz?"

Oyun oynayanlar bunu duyunca hemen arkalarına döndüler. Salonun ortasında duran kadını görünce büyük bir panikle öne atılıp yere kapandılar: "Selam olsun Başprensesimize! Çok yaşasınlar!"

"Kalkın." Beyazlar içindeki kadın sakince başını salladı. Sesi duru ve sabah sisi gibi hafif bir gizem taşıyordu. Kalabalığın içindeki o parlak sarı kaftanlı gence baktı ve hafifçe elini salladı: "Yu'er, buraya gel."

Genç başını kaşıyarak, pek de gönüllü olmayarak yanına geldi. Kadının yanındaki hizmetçiler hemen eğilerek selam verdiler: "İmparatorumuza esenlikler dileriz."

Genç imparator onlara dönüp bakmadı bile, ellerini gelişigüzel salladı. Başını kaldırdığında ağzının kenarından salyalar akıyordu. Hocasından korkan bir çocuk gibi kadına bakıp, "Abla, ben yaramazlık yapmadım," dedi.

Mum ışıklarının gölgesinde kadın, üzerinde orkide işlemeli mendilini çıkardı ve genç imparatorun salyasını şefkatle sildi. "Ablan biliyor," dedi.

İmparator başını öne eğip bir şeyler mırıldandı ama kimse ne dediğini anlayamadı. Kadın içini çekerek sordu: "Bugün babamızın ölüm yıl dönümü, Yu'er neden türbeye gidip tütsü

yakmak istemiyor? Bir de neden Lu Efendi'yi dövdürdün?"

İmparatorun sesi çok kısıktı, başı hâlâ öndeydi: "Ben... Ben gitmek istemiyorum..."

Kadın sabırla sordu: "Neden peki? Ablana anlatır mısın?"

"Çünkü... Çünkü..." İmparator başını kaldırdı, bembeyaz ve yakışıklı yüzü kıpkırmızı olmuştu. Kendini savunurcasına, "Çünkü Changling Prensi ve diğerleri hep benimle dalga geçiyorlar... Onlarla oynamayı sevmiyorum," dedi.

Dışarıda yağmurun sesi şakırdıyor, koridorlardan geçen rüzgar içeriye nemli bir koku taşıyordu. Uzun bir sessizliğin ardından kadın başını salladı: "Gitmek istemiyorsan gitme o zaman." Yerde diz çökmüş uşaklara dönerek, "İmparatorumuza iyi eşlik edin," dedi.

"Emredersiniz!" On iki on üç yaşlarındaki bir grup çocuk hep bir ağızdan cevap verdi. Kadın arkasını dönüp saray görevlileriyle birlikte oradan ayrıldı. Çok geçmeden arkasından yine şen şakrak sesler, neşeli kahkahalar yükselmeye başladı.

Kıtanın en zengin topraklarına hükmeden Huai Song'un tahtındaki imparatorun aslında bir budala olduğunu kim tahmin edebilirdi? Zihni sonsuza dek on yaşındaki bir çocuğun seviyesinde kalacak, asla büyümeyecekti. Bu durum Huai Song sarayının en büyük sırrıydı. Huai Song Başprensesi yıllardır bin bir planla bu gerçeği dış dünyadan saklamıştı. Ancak artık Nalan Hongyu büyüdükçe, tahta geçip devleti bizzat yönetme vakti sürekli erteleniyordu. Saraydaki muhalif sesler ve şüpheler her geçen gün artıyor, prenses artık tek başına bu yükü taşımakta zorlandığını hissediyordu.

Vaktiyle ömrünü savaş meydanlarında geçirmiş, doğu denizindeki toprakları fethetmiş olan Nalan Lie, ölmeden önce küçük kızına ve budala oğluna bakıp sadece, "Günahım çok büyük!" diye iç çekmiş ve keder içinde hayata gözlerini yummuştu. Ardında bıraktığı bu uçsuz bucaksız, görkemli imparatorluk, o zamanlar henüz on beşine bile basmamış bir genç kızın omuzlarına kalmıştı. Aradan beş yıl geçmişti bile.

Önünde ağır adımlarla yürüyen o zayıf sırtına bakan Dadı

Yun'un zihni bulandı. Yılların nasıl geçtiğini anlamamıştı; omuzlarına dökülen saçlarıyla o küçük kız, şimdi yirmisine basmış, çiçek gibi gençliği bu derin saray duvarları arasında solup gitmişti. Dışarıda Başprensesin ne kadar zeki, ne kadar kararlı ve dahi olduğu konuşulsa, hatta son yıllarda bazıları onun iktidar hırsıyla imparatoru hapsettiğinden şüphelense de, o kadının kalbinde ne kadar acı biriktiğini sadece Dadı Yun biliyordu.

Beş yıl... Bir kadının ömründe kaç tane beş yıl vardı ki?

"Prensesim, gece ilerledi, sarayınıza dönüp dinlenin artık."

Nalan Hongye hafifçe başını salladı. "Yuehe Salonu'nda incelenmesi gereken bazı devlet belgeleri var."

Dadı Yun hemen atıldı: "O zaman onları saraya getirtelim, orada incelersiniz."

Küçüklüğünden beri kendisine bakan yaşlı kadının endişeli yüzünü görünce Nalan Hongye hafifçe gülümsedi. "Peki," dedi.

Dadı Yun çok sevindi, hemen belgelerin getirilmesi için emir verdi. Kısa süre sonra Roufu Sarayı'nda parlak fenerler yakıldı, her yer altın rengi bir ihtişama büründü. Nalan Hongye gösterişten hoşlanan biri olmasa da, saraydaki herkes bu mülkün asıl sahibinin kim olduğunu biliyor, hizmette kusur etmiyordu.

Gece yarısını çoktan geçmişti. Dadı Yun birkaç kez gizlice içeri bakmış, masadaki belgelerin azaldığını görünce rahatlamıştı. Ancak en sonunda Başprensesin elinde sınırdan gelen bir mektupla uzun süre öylece kaldığını, kalemini bir türlü oynatmadığını görünce dayanamayıp içeri girdi. Kaşlarını çatarak sordu: "Prensesim, bu kadar zor olan nedir? Saat üçü geçti, sabah erkenden divan toplanacak."

"Ha? Sınırdan gelen ticari raporlar," dedi Nalan Hongye. Bir an dalgınlaşmıştı, bölünmek onu garip bir şekilde mahcup etmişti. Gözünün önüne düşen saçlarını geriye itti. Yanındaki en yakın kişiden bir şey saklamadı: "Büyük Xia, Yanbei'ye savaş açmış. Yanbei'nin acilen ilaca ve erzağa ihtiyacı var; ayrıca maden karşılığında bizden silah takası istiyorlar."

Dadı Yun sıradan bir kadın değildi, kaşlarını hafifçe çattı.

"Daha birkaç gün önce bir miktar gönderilmemiş miydi?"

"Onlar devede kulak kalır. Changle Markisi ve Jinjiang Prensi, Doğu Denizi'nde savaş çıkma ihtimalini bahane ederek yardıma engel oluyorlar. Stokların yetersiz olduğunu savunuyorlar. Üstelik kuzeydeki savaş yüzünden fiyatlar fırladı; Yan Veliahtı'ndan daha önce aldığımız altınlar neredeyse bitti."

Nalan hafifçe kaşlarını çattı. O sırada Qin'an Sarayı tarafından bir gürültü geldiğini duydu. Ayağa kalkıp sordu: "Dışarıda ne oluyor?"

Dadı Yun hemen dışarı çıkıp baktı, biraz sonra gülümseyerek döndü: "Önemli bir şey değil, küçük prens gece ağlamış. Kraliçe Hazretleri çocuk üşütüp hasta olur diye korkup tabip çağırtmış."

Nalan'ın kaşları hafifçe kalktı. "Tabip ne demiş?"

"Tabip bir şeyi olmadığını, sadece çocuğun acıktığını söylemiş."

Nalan hafifçe gülümsedi. Gülüşü duru, bakışları zeka doluydu. "Bu çocuk Song İmparatorluğu'nun umudu, Kraliçe'nin bu kadar titizlenmesi normal. Dadı, senin tecrüben çok, boş vakitlerinde sen de çocukla ilgilen."

"Emredersiniz."

Nalan yavaşça yerine oturdu, derin bir nefes verdi. Şükürler olsun ki Yu'er'in bir evladı olmuştu. Madem Yu'er'i o makama layıkıyla oturtamıyordu, tek umudu bu çocuktu.

— 153 —

Peki, o güne daha kaç yıl vardı?

Hafifçe başını salladı, bu düşünceleri zihninden kovmak ister gibi elindeki belgeye "İncelenecek" notunu düşüp kenara koydu.

Dadı Yun bir şeyler söyleyecek gibi oldu ama sustu. Yıllardır Prenses, Yanbei meselelerine hep çok yakından ilgi göstermişti. Özellikle Yanbei bağımsızlığını ilan ettikten sonra Huai Song, her zamanki politikasını bir kenara bırakıp büyük riskler alarak bu işe dahil olmuştu. Dadı, Prenses gibi bilge bir kadının mutlaka kendisinin anlayamadığı derin bir bildiği olduğunu düşünüyordu.

Tıpkı binlerce Huai Song vatandaşının dediği gibi; Prenses, gökyüzünden inmiş bir yıldız kadar parlak ve bilgeydi.

Nalan pencerenin önüne gidip tülleri araladı. Yağmur damlalarının muz yapraklarına vuruşunu, uzaktaki nilüfer havuzunun ışıltısını izledi. Arada bir suyun yüzeyine sıçrayan balıkların beyaz karınları ay ışığında parlıyordu.

İçini bir ürperti kapladı, öylece sessizce durdu. Hizmetçiler birer birer çekilmiş, Dadı Yun da yatağı hazırlayıp odadan çıkmıştı. Bir anda tüm dünya sessizliğe büründü; geriye sadece yağmur damlalarının sesi ve gecenin kurbağa vıraklamaları kaldı.

Aniden yıllar öncesini hatırladı... Küçük bir çocuk olduğu o günleri... Muz ağaçlarının altındaki o yağmurlu geceyi... Bir yıldız gibi parlayan gözleriyle o genci... El ele verip sözleştikleri o masum anları...

"Kan kardeşi olacağız, birbirimizi asla terk etmeyeceğiz."

O zamanlar babası hayattaydı, hanedan en parlak dönemindeydi. Kendisi el bebek gül bebek büyütülürken, amcası Prens Anling ile birlikte Büyük Xia'ya elçi olarak gitmişti. Erkek kılığına girip kendini Prens Anling'in küçük oğlu "Xuan Mo" olarak tanıtmıştı. O sırada Zhenhuang'da rehin tutulan Yanbei Veliahtı ile tanışmış, bir ay içinde can ciğer dost olmuşlardı. O

günden sonra kuzey ile güney arasında mektuplaşmalar hiç kesilmemişti.

O günleri düşündü; kendisi ne kadar ele avuca sığmazsa, Yan Xun o kadar neşeli ve rahattı. Muhe ailesinin çocukları şımarık olsa da kötü niyetli değillerdi. Zhuge Huai vaktinden önce büyümüş bir adam gibiydi, Zhuge Yue ise soğuk ve geçimsizdi. Zhao Che kibirli olsa da sık sık kendisi, Yan Xun ve Muhe Xifeng tarafından oyuna getirilir, öfkeden damarları şişerdi. Hatta bir keresinde kılıcını çekip Muhe Xifeng'i otuz saray kapısı boyunca kovalamış, düello diye tutturmuştu. Küçük Zhao Song ise o zamanlar burnunu çekerek arkalarından ağlar, onlarla oynamak için yalvarırdı ama kimse onu arasına almazdı.

On yıl... Göz açıp kapayıncaya kadar geçmişti. Şimdi her şey değişmiş, o eski yüzlerin yerinde yeller esiyordu. Kimisi mutlak gücü eline almış, kimisi büyük acılar çekmiş, kimisi hırslarının kurbanı olmuş, kimisi ise çoktan toprak olup gitmişti.

Koynundan bu sabah gelen mektubu çıkardı. Daha bir gün bile olmamıştı ama mektubun köşeleri hafifçe kırışmıştı. Kağıt hâlâ sıcaktı ve üzerinde genç kadının hafif kokusunu taşıyordu. Mektubu açtığında o dik ve narin el yazısı gözlerinin önüne serildi:

"Xuan Mo kardeşim, Yanbei'de büyük savaş patlak vermek üzere. Ben bugün yarın cepheye hareket edeceğim. Gitmeden önce defalarca düşündüm ve yine senden yardım istemeye karar verdim; şu askeri ikmal ve erzak işini bir hallediver. Yarım ay önce Huai Song'a gitmiştim, oranın Başprensesi Nalan ile görüştüm. Prenses sağ olsun, erzak desteği sözü verdi. Ancak duydum ki sizin doğu kıyılarında da savaş çıkmak üzereymiş. Korkarım ki sizin saraydakiler bu yardıma karşı çıkar. Eğer Başprensesin fikri değişecek gibi olursa, lütfen araya girip o devlet adamlarını ikna et. Bu mesele Yanbei'nin ölüm kalım meselesidir, yüzsüzlük edip senden istiyorum; yılların hatırına elinden geleni yap. Ben buralarda, binlerce fersah ötede senin bu iyiliğini asla unutmayacağım.

Duyduğuma göre bir ay önce evlenmişsin, Huaianlı soylu bir kızla dünya evine girmişsin. Sana hediye olarak verecek pek bir şeyim yok, yengeme bir adet yeşim toka gönderiyorum. Bir yastıkta kocayın,

mutluluğunuz daim olsun.

Not: Nihayet o dillerinden düşürmediğin, dünyada eşi benzeri olmayan meşhur Başprensesini gördüm. Ama sorma kardeşim, yüzündeki peçe yarım parmak kalınlığındaydı, sesi yaşlı bir kocakarı gibi donuktu. Fazlasıyla ağırbaşlı ama bir o kadar da ruhsuz biri. Senin zevkinde bir tuhaflık olduğu kesin. Bir gün yine karşılaşırsak, bu zevksizliğin üzerine bir kadeh şarap devirelim."

Nalan'ın kaşları hafifçe çatıldı. "Yüzündeki peçe yarım parmak kalınlığındaydı, sesi yaşlı bir kocakarı gibi donuktu, ruhsuz biri" kısımlarını tekrar tekrar okudu. Genç kadının yüzünde hafif bir öfke ama daha çok tatlı bir sitem belirdi.

Gece rüzgarı kıyafetlerini savururken etrafa hafif bir çiçek kokusu yayıldı.

Masanın üzerindeki boş kağıdı aldı, mürekkebini hazırlayıp kalemini eline aldı. Uzun bir süre düşündükten sonra yazmaya başladı:

"Kardeşim Yan Xun, mektubunu aldım. Cepheye gideceğini öğrendiğimden beri içim huzursuz. Savaş meydanı tekinsizdir, kılıcın şakası olmaz; ne olursun kendine çok dikkat et. Ben hâlâ on beş yıl sonraki o büyük buluşma sözümüzü bekliyorum. Pengxian Kulesi'nde karşılıklı kadeh kaldıracak, sonbahar gölünü izleyip beyaz çengimizi çalacak, Xijiangyue şarkısını söyleyeceğiz. Sakın sözünden dönüp beni buralarda yalnız bırakma.

Bizim Başprensesimiz son derece asil, erdemli ve zarif bir kadındır; kadınlığın timsali, Huai Song'un nadide bir çiçeğidir. Öyle herkesin kolayca görebileceği biri mi sandın? Sen yıllardır savaş meydanlarında toz toprak yutmaktan zevkini tamamen kaybetmişsin. Bu sözlerini duyunca senin adına çok üzüldüm, gelecekteki halin için şimdiden endişelenmeye başladım.

Erzak ve ikmal işini dert etme. Prenses bir kez söz verdiyse mutlaka tutacaktır. Bir aksilik olursa ben bizzat devreye girip her şeyi ayarlayacağım. Yanbei savaşı kapıdayken ben burada her gece penceremden kuzeybatıya bakıp senin zafer haberlerini bekleyeceğim."

Yazmayı bitirdiğinde dışarıda yağmur dinmişti. Nalan sessizce

oturdu, elindeki yeşim tokaya baktı. Toka bembeyazdı ve dokunduğunda sıcak bir his veriyordu. Tepesine ince bir kış eriği çiçeği işlenmişti; yaprakları ve sapı o kadar gerçekçiydi ki, gösterişli olmasa da büyük bir ustalık eseriydi.

"Yengeme hediye", ha? Gerçekten de Xuan Mo'nun olmayan gelinine mi gönderecekti bunu?

Başprenses Nalan, nadiren görülen o sıcak gülümsemesiyle masadaki "İncelenecek" notu düştüğü belgeyi aldı ve altına tek bir kelime yazdı: *"Olur."*

Pencerenin dışı ağarmaya başlamıştı, uzun gece sona eriyordu. Nalan ayağa kalktı, pencereye gidip kuzeybatı ufkuna baktı. Gökyüzünde şafak söküyor, yağmur sonrası hava taptaze kokuyordu. Sabah çanları huzurla çalarken, divan toplantısının habercisi olan vuruşlar sarayda yankılandı.

Nalan derin bir nefes alıp gözlerini kapattı, zihnini topladı. Gözlerini açtığında bakışları yine o eski keskinliğine ve berraklığına kavuşmuştu.

Şimdi o Büyük Xia ile Yanbei arasındaki savaşa karışmamızı istemeyen yaşlı vezirleri ikna etmenin bir yolunu bulmalıydı. Gözlerini ovuşturdu; görünüşe göre yine o "Başprensesin her hamlesinin altında derin bir strateji yatar" maskesini takınması gerekecekti.

Hafifçe gülümsedi; bu gülüşte bir genç kızın masum yaramazlığı vardı. İnsan bazen biraz bencil olabilirdi.

Bazı insanlar, bazı duygular... Bir ömür boyu imkansız kalacaktı. O da bu yüzden imkansızı düşlemekten vazgeçmişti. Tek bir görevi vardı; Huai Song'u korumak, imparatoru korumak, kardeşinin çocuğunu korumak ve Nalan soyunu yaşatmak.

Gökyüzü tamamen aydınlanmıştı. Başprenses Nalan, vakur bir ifadeyle perdeleri araladı ve sakince seslendi: "Hazırlanın, divana gidiyoruz."

"Beishuo değil! Xia ordusunun asıl hedefi Chiyuan Geçidi!" Genç kadın kaşlarını çatarak, sert bir sesle devam etti: "Tam üç gündür Xia ordusu ciddi bir saldırı yapmadı. Sadece küçük taciz atışları ve vur-kaç taktikleri uyguluyorlar. Bu hiç normal değil,

hem de hiç! Büyük Xia'nın gücüyle, eğer tüm ordularını birleştirselerdi Beishuo'ya çoktan büyük bir taarruz başlatırlardı. Şu anki durum, Xia ordusunun içinde bir emir komuta karmaşası olduğunu değil, buradaki gücün asıl güç olmadığını gösteriyor..."

"Yeni bir rapor var mı?" Büyük General Cao Mengtong, sanki genç kadını hiç duymamış gibi esneyerek diğer subaylara sordu. "Şu Zhao kardeşler bizim ordumuzdan korkup babalarının verdiği görevi unuttular mı yoksa?"

Odada bir kahkaha tufanı koptu. Son üç gündür Yanbei ordusu sürekli kazanıyordu; Xia ordusu sanki bir kalıp peynir gibiydi, dokunsalar dağılıyordu. Zhao Qi ve Zhao Yang'ın birlikleri birbirinden kopuk gibiydi; Kuzeybatı müttefik ordusu açıkça imparatorluğun yeni gözdesi 14. Prens Zhao Yang'dan yanaydı, Batuha ailesi ise Zhao Qi'nin peşinden ayrılmıyordu. Her saldırıda ya bir taraf diğerinin yolunu kesiyor ya da birbirlerinin kanatlarına dalıyorlardı. Ortada düzgün bir saf düzeni bile yoktu; sanki hepsi sadece "görünmek" için gelmişti, kimse ilk ateşe atılıp gücünü tüketmek istemiyordu.

Yanbei ordusu daha ilk ok yağmurunu başlatmadan, Xia askerleri "Yandık! Dayanamıyoruz!" diye bağırıp kaçmaya başlıyorlardı. On yaşındaki çocuklardan oluşan bir birlik bile onlardan daha iyi savaşırdı.

Beishuo şehri içinde otuz bin düzenli ordu, otuz bin de milis toplanmıştı; tam bir devasa güçtü. Başta Büyük Xia'nın demir yumruğundan herkes çekiniyordu ama birkaç çatışmadan sonra, eline tırpanını alan köylü bile dışarıda bir tur atıp gelmeye cesaret eder olmuştu.

"Görünen o ki, Veliaht Hazretleri dönmeden şu Xia köpekleri kuyruklarını kıstırıp Zhenhuang'a kaçacaklar."

Herkes gülmekten kırılıyordu. Cao Mengtong'un generallerinden Lu Zhi bağırdı: "Bence ordunun yarısını ayırıp Veliaht'a Meilin Geçidi'ni alması için yardıma gönderelim."

"Ona da gerek yok, Xia kaçaklarını kovalayıp doğrudan Zhenhuang'a kadar gidelim bence."

"Aynen öyle!" Bu söz üzerine herkes bir ağızdan konuşmaya

başladı, sanki savaşı çoktan kazanmışlar gibi zafer sarhoşluğu içindeydiler.

"General Cao!" Chu Qiao aniden ayağa kalktı. Gözleri şimşek gibi çakıyor, sesi derinden ve otoriter geliyordu. "General, sayın komutanlar! Eğer az önce söylediklerimi anlamadıysanız, bir kez daha tekrar etmekten çekinmem! Şu ana kadar düşmanın asıl gücünün nerede olduğunu hâlâ bilmiyoruz. Gördüğümüz tüm saldırılar on bin kişiden az küçük birliklerle yapıldı. Ana karargâh bayrağı orada olsa da, düşmanın asıl süvari birliklerini henüz sahada görmedik. Kar fırtınası haberleşmemizi kesti; düşmanın asıl kampının nerede olduğunu bile bilmiyoruz. Bu bir savaş değil, bir çocuk oyunu! Batuha ailesini veya kuzeybatı müttefiklerini tanımam ama 3. Prens Zhao Qi'yi tanırım. 14. Prens Zhao Yang ile bizzat çarpıştım. Zhao Qi temkinli bir adamdır, böyle paldır küldür saldırıya geçmez; geçse bile bu kadar beceriksizce yapmaz. Zhao Yang'a gelince; genç olabilir ama o, Büyük Xia'nın Harp Okulu'ndan yetişmiş üst düzey bir subaydır. Strateji bilir, taktik bilir. Disiplinlidir, hamleleri kestirilemez. Büyük orduları yönetme konusunda son derece tecrübelidir. Sabırlıdır, pusu kurmayı sever. Xia ordusunda ona 'Engerek' derler. Böyle intihar edercesine bir saldırı yapması imkansız!"

"Sizden rica ediyorum, bir düşünün! Büyük Xia yüz yıldır bu topraklara hükmediyor, gücü bu kadar mı? Bizi kandırıyorlar, rehavete sürüklüyorlar! Eğer yanılmıyorsam, Zhao Qi ve Zhao Yang şu an karşıdaki orduda bile değiller. Yanbei'ye girmenin tek yolu burası değil. Ben bir Xia komutanı olsaydım, Helan Dağları'nı aşar, Changyin Vadisi'ni yararak Chiyuan Geçidi'ne saldırırdım. Orayı bir kez ele geçirdiler mi, bizi iki ateş arasında bırakırlar ve Beishuo savaşmadan düşer! Hâlâ vaktimiz var, üç gün kaybettik ama geç değil. Hemen Chiyuan'a on bin takviye gönderirsek, oranın coğrafi avantajıyla Xia ordusunu durdurabiliriz. Fırsat elden gidiyor, lütfen iyi düşünün!"

Sessizlik... Odada ölüm sessizliği hakim oldu.

Herkes başını kaldırıp bu zırhlar içindeki kadına baktı. Koca toplantı odasında tek başına ayakta duruyordu; sırtı dik, bakışları

ateş gibiydi. Hafifçe öne eğilmiş, çatık kaşlarıyla onlara bakıyordu; gözlerinde hem bir umut hem de derin bir öfke vardı.

Cao Mengtong'un yüzündeki kırışıklıklar hafifçe titredi. Aniden ayağa kalktı ve tek kelime etmeden kapıdan çıkıp gitti.

Bir komutanın duygularını ifade etmesinin en mükemmel yoluydu bu. Birkaç dakika içinde koca oda Chu Qiao dışında tamamen boşaldı. Chu Qiao derin bir iç çekerek bitkin bir halde sandalyeye çöktü. Elini alnına dayadı, göz pınarları öfkeden seğiriyordu.

— 154 —

Milyonlarca canın kaderini bu çapulcu sürüsünün eline bırakmak, resmen kendi ordunu katletmektir. Yanbei ordusunun kalitesi nasıl bu kadar düşebilirdi? Hiçbir savaş tecrübesi olmayan insanların koca bir orduyu yönetmesine izin vermek, hayal bile edilemeyecek bir felaketti. Yan Xun burada olsaydı, otoritesiyle hepsini bastırabilirdi; ama kendisi bunu nasıl başaracaktı? Ordudaki bu durumdan Yan Xun'un haberi var mıydı? Eğer biliyorsa, Beishuo'nun anahtarını nasıl o Cao soyadlı adama bırakabilirdi? Ya bilmiyorsa...

Chu Qiao çaresizce kaşlarını çattı. Nasıl bilmezdi ki? O Yan Xun'du! Ama neden hiçbir şey söylemeden Meilin'e gitmiş, üstelik kendisini Yu Hanım'ı bulması için Luori Dağları'na göndermişti? Eğer o da Beishuo'dan ayrılırsa, Yanbei topraklarının yarısı düşman eline geçmez miydi?

Yan Xun, sen neyin peşindesin?

Büyük Uyum Cemiyeti'nin Da Tong'un bu yaşlı kurtları; tartışmada, kavgada, gürültü patırtı çıkarmada herkesten üstündü. Slogan atmaya gelince dünyada üstlerine yoktu, halkı kışkırtma becerileri ise eşsizdi. Ama onlara ordu yönetmek, savaş planı yapmak, düşmanın sinsi oyunlarını bozmak gibi görevler vermek... Bu resmen yetenek israfıydı!

Chu Qiao'nun içindeki öfke bir türlü dinmiyordu. Yu Hanım'a haber vermesi için gönderdiği yedi ulaktan daha bir tanesi bile geri dönmemişti. Eğer bu sırada ortamı yatıştıracak, sözü dinlenir biri gelmezse, Yanbei bu savaşı kesinlikle kaybedecekti!

Gün batımının kızıllığı etrafa kan gibi yayılırken, dışarıdan askerlerin neşeli şarkıları ve çocukların çınlayan kahkahaları geliyordu. Chu Qiao bu şarkıların ne kadar süreceğini bilmiyordu; tıpkı dışarıdaki o insanların ne kadar ömrü kaldığını bilmediği gibi. Eğer elinde bir ordusu olsaydı, yüz kişi bile olsa gider o uğursuz subayları tek tek bağlardı. Ama yoktu; Yan

Xun'un ona bıraktığı muhafızların hepsini Yu Hanım'ı aramaya göndermişti. Şimdi yanında bir ulak bile kalmamıştı.

"Bu gece gizlice girip o morukların hepsini temizlesem mi?" Bu düşünce zihninden bir anlığına geçti. Chu Qiao kasvetle kaşlarını çattı; eğer elinde bir makineli tüfek olsaydı, bu planın uygulanabilirliğini ciddi ciddi düşünürdü.

Hava iyice kararmıştı. Chu Qiao yavaşça ayağa kalktı. Pencereden süzülen ay ışığı zemini aydınlatıyordu. Karanlığın içinde zayıf ve yalnız silüeti, ağır bir çaresizlik ve hüzün taşıyordu.

Karargâhtan çıkar çıkmaz birkaç askerin telaşla koştuğunu gördü. En öndeki asker neredeyse ona çarpacaktı; Chu Qiao'nun üzerindeki pahalı giysileri görünce irkilip hemen diz çöktü ve özür dilemeye başladı.

Bu insanlar eskiden tarım kölesiydiler; Yanbei'deki yeni reformlara henüz alışamamışlardı. Yolda bir subay gördüklerinde hemen diz çöküp selam vermeye alışmışlardı. Chu Qiao bu askerlerin aslında çocuk olduğunu fark etti; en büyüğü on üç on dört yaşlarındaydı, en küçüğü ise belki onuna bile basmamıştı; boyu elindeki tüfekten bile kısaydı. Her birinin elinde, ucuna demir parçası bağlanmış birer tahta sopa vardı; mızrak niyetine kullanıyorlardı. Bu silahlarla savaş meydanına çıksalar, düşmanın tek hamlesine bile dayanamazlardı. Büyük Xia'nın savaş kılıçları dünyanın en keskin silahlarıydı; her türlü zırhı delip geçer, bu çocukların ellerindeki o "mızrakları" bir vuruşta kırardı.

Onlara asker demekten ziyade dilenci sürüsü demek daha doğru olurdu; ve işte Beishuo'nun o "milyonluk ordusunun" asıl gücü bunlardı. Chu Qiao derin bir çaresizlik hissetti; sanki denizin ortasına düşmüş, ayağına yosunlar dolanmıştı; ne kadar çırpınırsa çırpınsın yüzeye çıkamıyordu.

Chu Qiao'nun kalbi sıkıştı. Yan Xun gittikten sonra Cao Mengtong her yere haber salıp zorla asker toplamıştı. Çevredeki tüm mülteciler buraya yığılmıştı; kadınlar ordu fahişesi yapılmış, erkekler askere alınmış, yaşlılar ise amele olarak çalıştırılmıştı.

Beishuo bir anda cehennem azabına dönmüştü. Büyük Uyum Cemiyeti'nin bu subayları, sanki ömrü boyunca hiçbir şeyi olmamış bir dilencinin aniden imparator olması gibi davranıyorlardı; zalimlikleri Büyük Xia soylularını bile geride bırakırdı. Chu Qiao defalarca uyarmış ama kapılar yüzüne kapanmıştı. Halkı ezen birkaç askeri bizzat cezalandırdıktan sonra, köleleşmek istemeyen siviller ya şehirden kaçmış ya da Karargâh Müşavirliği'ne sığınmıştı; orası şimdi insan deryasına dönmüştü.

İşte Yanbei'nin özgürlük rejimi; işte yıllardır Yanbei'nin bağımsızlığı için savaşan liderler; işte Yanbei halkının canı gönülden desteklediği o gelecek ve umut!

Chu Qiao derin bir nefes aldı. Zavallı halk, kendi cellatlarını davul zurnayla karşılamışlardı!

Genç kız yumruklarını sıktı, sanki bir şeyi un ufak etmek ister gibiydi. Yan Xun bir dönsün, o bir dönsün, kesinlikle...

"Efendim," dedi çocuklardan biri çekinerek. "Siz Karargâh Müşaviri Chu musunuz?"

Chu Qiao başını eğip baktı. Çocuk taş çatlasın on bir on iki yaşındaydı; kolları o kadar inceydi ki sanki sıksan kırılacaktı. Yüzü solgundu, yetersiz beslendiği her halinden belliydi. Sadece gözleri bir çocuğun o canlı parıltısını taşıyordu. Üzerinde yamalı bir ceket, dışarıda ise pamukları dışarı fırlamış eski bir hırka vardı.

"Beni nereden tanıyorsun?"

"Orduda sadece bir tane kadın komutan var!" dedi çocuk heyecanla. "Efendim, hepimiz duyduk, siz çok iyi birisiniz!"

Arkadaki çocuklar da hemen üşüştü, hep bir ağızdan konuşmaya başladılar: "Benim ablam Müşavirlik'te, onu siz kurtarmışsınız! Onu tanıyor musunuz?"

"Benim annem de orada!"

"Efendim, geçen gün o iri yarı askeri nasıl benzettiğinizi gördük, çok harikaydınız!"

"Evet efendim, bize de birkaç numara öğretseniz ya, yakında

savaşa gideceğiz!"

"Evet efendim, düşmanı nasıl öldüreceğimizi öğretin bize!"

Bu çocukların yüzlerine bakarken Chu Qiao'nun kalbi sanki durdu. Kendi inancından, değerlerinden, yaptıklarının doğruluğundan şüphe etmeye başladı. Gidip o toplantı odasındaki dehşet verici düşüncesini gerçekleştirmek istedi. Ama sadece orada durdu, kımıldamadı, hiçbir şey yapmadı. Meşalelerin ışığı yüzüne vuruyor, her yeri kan kırmızısına boyuyordu.

Sesi boğuk ve baskılıydı, her kelimeyi üzerine basa basa söyledi: "Saldırı başladığında... sakın en önde koşmayın."

Sanki daha fazlasına dayanamayacakmış gibi arkasını dönüp hızla uzaklaştı. Arkasında şaşkın şaşkın bakan bir grup çocuk bıraktı. Çocuklar başlarını kaşıyarak arkasından bakıp düşündüler: "Neden Chu Efendi'nin söyledikleri diğer subaylarınkine hiç benzemiyor?"

Sokağın köşesine geldiğinde Chu Qiao durdu. O çocukların gözlerine bakmaya, onlara "vatan için savaşın" demeye daha fazla cesareti yoktu. Savaşın kendisini çelik gibi sertleştirdiğini sanıyordu ama şimdi anlıyordu ki, daha yolu çok uzundu.

"Cao Efendi zar zor bir zafer kazanmışken, sen çıkıp bunun Büyük Xia'nın bir oyunu olduğunu söylüyorsun. Tabii ki sana inanmak istemez." Soğuk bir ses aniden kulağında yankılandı. Chu Qiao hemen arkasına döndü; Xue Zhiyuan kollarını kavuşturmuş bir duvara yaslanmış, ona alaycı bir ifadeyle bakıyordu.

Chu Qiao artık Büyük Uyum Cemiyeti'nin bu yerel subaylarından nefret ediyordu. Soğuk bir tavırla hıhlayıp oradan uzaklaşmak istedi.

"Veliaht bizi gözden mi çıkardı?" Xue Zhiyuan'ın bu sorusu Chu Qiao'yu olduğu yere çiviledi.

Chu Qiao yavaşça arkasına döndü, bakışları bıçak gibi keskindi: "Ne dedin sen?"

"Veliaht ve Bay Wu, Yanbei'nin nadir askeri dehalarıdır. Birinci Ordu'nun en seçkin birliklerini alıp Meilin Geçidi'ne

gittiler ama Beishuo'yu savunmak için tek bir adam bile bırakmadılar. İkinci Ordu'yu Xia ordusuyla kafa kafaya çarpıştırıp birbirlerini tüketmelerini izliyorlar. Yu Hanım gibi bir usta bile Lan'cheng'de oturuyor, buraya destek göndermiyor. Sizin gibi bir strateji uzmanına yetki verilmiyor, Beishuo kenti bir grup cahil çapulcunun eline bırakılıyor. Hehe, eğer sizin hâlâ burada olduğunuzu görmeseydim, Veliaht'ın İkinci Ordu'yu feda ettiğinden emin olurdum."

Bir anda zihninde bir şimşek çaktı. Bunu hiç düşünmemiş değildi, sadece inanmak istememişti.

Cao Mengtong'un ne mal olduğunu, İkinci Ordu'nun durumunu, Büyük Uyum Cemiyeti'nin iç yüzünü Yan Xun bilmez miydi? Bu zamanda Meilin Geçidi'ne saldırmasının asıl amacı neydi? Gerçekten Xia ordusunu hazırlıksız yakalayıp iki ateş arasında kalma riskini mi ortadan kaldırmak istiyordu? Yoksa Xia ordusu ile İkinci Ordu'nun birbirini bitirmesi için zaman mı kazanıyordu?

Öyle değilse, neden komutayı Cao Mengtong'a bırakmıştı? Neden Bay Wu'yu burada bırakmamıştı? Neden kendisini Lan'cheng'e, Yu Hanım'ın yanına göndermek istemişti? Neden gönderdiği yedi ulaktan hiçbiri geri dönmemişti?

Bunun altında ne yatıyordu? Gerçekten Xue Zhiyuan'ın dediği gibi her şey Yan Xun'un planı mıydı? Amacı İkinci Ordu'yu harcayıp, Büyük Xia'nın eliyle Yanbei'deki otoritesini mi perçinlemekti?

Ama böyle bir amaç uğruna milyonlarca insanı ateşe atmak, Yanbei'yi riske sokmak... Buna değer miydi? Yan Xun gerçekten bunu yapar mıydı?

"Ama Veliaht ne kadar zeki olsa da, Cao Efendi de aptal değil. Bir ay boyunca, insan seli taktiğiyle o yüz binlerce milisi feda etse bile dayanır. Veliaht döndüğünde sadece köylüler ölmüş olacak, İkinci Ordu'nun asıl gücü sapasağlam kalacak. Veliaht'ın planı pek tutmayacak gibi."

"Bizim oralarda, üstlerini asılsız yere suçlamanın cezası idamdur!" Genç kızın gözleri kısıldı, sesi buz gibiydi.

Xue Zhiyuan bir an duraksadı. Chu Qiao devam etti: "Bozgunculuk yapma. Yanbei'nin içi karışık olabilir, Büyük Uyum Cemiyeti koltuk sevdasına düşmüş olabilir ama Veliaht, koca Beishuo şehrini böyle bir kumara alet etmez! Her şey senin dediğin gibi görünse bile, onun güç uğruna her yolu mübah görecek biri olmadığına inanıyorum! Stratejik olarak bakarsan, Meilin Geçidi'ne yapılan saldırı mükemmel bir hamledir. Yu Hanım'dan haber gelmemesinin ise mutlaka bilmediğimiz bir sebebi vardır. Bu savaş Yanbei'nin ölüm kalım savaşıdır; sadece kör ve cahil olanlar böyle bir zamanda taht kavgası yapar. Yanbei düşerse hepimiz aynı mezara gireriz. Bu kadar boş vaktin varsa git de şu yeni askerleri eğit, yoksa sonun çok feci olacak!"

Xue Zhiyuan'ın bakışları sertleşti: "Madem bu kadar güveniyorsunuz, neden defalarca Yu Hanım'a haber gönderdiniz? Eğer dediğiniz gibiyse, üç günde Lan'cheng'e gidip dönülürdü; Yu Hanım neden hâlâ ortada yok? Eğer yukarıdan emir almadıysa, neden öylece izlesin?"

Chu Qiao'nun içine bir kurt düştü. Tam cevap verecekken, bir atlı hızla sokağa daldı. İnsanlar sağa sola kaçışırken atlı bağırdı: "Chu Efendi! Chu Efendi nerede?"

"Buradayım!" Chu Qiao atlıyı görünce yüzünde bir sevinç belirdi, parmak uçlarına kalkarak el salladı.

— 155 —

Savaş atı dörtnala gelip durdu. Atın üzerindeki adam aşağı atlayıp birkaç adımda öne atıldı ve avazı çıktığı kadar bağırdı: “Efendim!”

“Neler oluyor? Neden bu kadar geç kaldınız? Diğerleri nerede? Hanımefendi Yu’yu gördünüz mü?”

“Efendim, yolda haydutlarla karşılaştık. Tüm kardeşlerimiz o eşkıyalar tarafından alıkonuldu!”

“Ne?” Chu Qiao ve Xue Zhiyuan aynı anda nida attılar.

Ardından Chu Qiao, inanmaz bir ifadeyle sordu: “Hangi eşkıya bu kadar cüretkâr olabilir? Toplamda beş yüz küsur kişisiniz, nasıl olur da haydutlara esir düşersiniz?”

“Efendim, sayımız az değildi ama karşı taraf çok daha kalabalıktı. Tam yedi bin kişiydiler!”

“Saçmalık!” Xue Zhiyuan soğuk bir sesle azarladı. “Kendi ihmalkârlığınızı haydutların üzerine atıyorsunuz. Şu an Yan Bei’nin her yeri halk ordusuyla kaynıyor, yedi bin kişilik haydut grubu da nereden çıktı? Resmen sorumluluktan kaçıyorsunuz!”

Muhafızın kaşları çatıldı, sesi haklı bir öfkeyle titredi: “General Xue, bizler yeteneksiz olabiliriz ama majestelerinin yanında nice savaşlar görmüş seçkin askerleriz. Ölümle burun buruna gelsek bile kaşımızı çatmayız! Bugün söylediklerimde tek bir yalan varsa, binlerce ok kalbime saplansın, gün yüzü görmeden öleyim!”

Chu Qiao derin bir nefes alıp ağır bir sesle sordu: “Adamlarımızın durumu nasıl? O haydutların talebi ne? Kimseyi öldürdüler mi?”

Muhafız biraz canlanarak hemen cevap verdi: “Hayır, tek bir kişiye bile zarar gelmedi. Pusu kurmuşlardı, yaralanan kardeşimiz bile çok az. Başta çok sertlerdi, onlara elçilik yapmamız için bizi tehdit ediyorlardı. Ancak sizin emrinizde

olduğumuzu duyunca tavırları tamamen değişti.”

Chu Qiao duraksadı: “Ne?”

“Efendim, o insanlar kim olduğumuzu bilmiyorlardı. Adamlarımızı sadece size haber uçurmak, sizinle görüşmek istediklerini söylemek için alıkoymuşlar.”

“Benimle mi görüşmek istiyorlar?”

“Evet.”

Chu Qiao’nun kaşları düğümlendi: “Liderleri kim?”

“Otuzlu yaşlarında bir adam. Savaşırken çok cesur, sıradan bir atlı hırsıza hiç benzemiyor; sanki düzenli eğitim almış bir asker gibi. Tüm birliğin disiplini çok yüksek, bireysel savaş yetenekleri mükemmel ve teçhizatları tam, fakat üzerlerinde resmi bir üniforma yok. Kimliklerini açıklamayı reddettiler, sadece kötü bir niyetleri olmadığını, efendimiz onları gördüğünde kim olduklarını anlayacağını söylediler.”

Chu Qiao bir süre düşüncelere daldıktan sonra aniden kararını verdi: “Atımı hazırlayın, gidip onunla görüşeceğim.”

“Delirdin mi sen!” Xue Zhiyuan elini tutup onu durdurdu.

Aralarında her ne kadar bir husumet olsa da sonuçta aynı siperde savaşan yoldaşlardı. Adam boğuk bir sesle ekledi: “Bu saatte şehirden çıkmak intihardır, canına mı susadın?”

Chu Qiao ona dönüp buz gibi bir ifadeyle baktı: “Adamlarım onların elinde.”

“Öyle olsa bile ne yazar? Tek başına onları kurtarabileceğini mi sanıyorsun?”

“Yoksa General Xue bana ordu mu tahsis edecek? Çok değil, beş bin asker yeterli.”

Xue Zhiyuan bir an dili tutuldu. O sadece bir öncü generaldi. Cao Mengtong şu an İkinci Ordu’nun gücünü korumaya çalışıyordu; değil beş bin, beş yüz kişiyi bile yerinden oynatamazdı.

Chu Qiao küçümseyen bir tavırla burnundan soludu, atına atladı ve muhafızın peşinden atını mahmuzladı: “Deh!”

Savaş atı şaha kalkıp kişnedi ve şehrin dışına, toz duman içinde atıldı.

Xue Zhiyuan'ın kaşları seğirdi. O sırada bir askerin at getirdiğini görünce dizginleri kaptığı gibi Chu Qiao'nun peşinden Batı Kapısı'na doğru dörtnala fırladı. Kuzey rüzgârı uğulduyor, lapa lapa yağan kar gökyüzünü kaplıyordu. Her yer bembeyazdı, yön tayin etmek imkânsızdı.

Ancak bu ilik donduran soğuk gecede, sonu görünmeyen bir insan seli, dev bir ejderha gibi ağır ağır ilerliyordu. Rüzgâr, üzerine tuz basılmış bir bıçak gibi kükreyerek insanların yüzüne iniyor, göz açtırmıyordu; fakat bu durum onların savaş azminden hiçbir şey eksiltmiyordu. Yan Bei halkı, İkinci Ordu'nun Başgenerali Cao'nun seferberlik emrini almıştı. Kendi yapımları palaları kuşanmış, evlerindeki en güçlü atlara binmiş, hayallerindeki "Büyük Birlik" idealine sadakatlerini sunmak için Beishuo Şehri'ne akın ediyorlardı.

Bu, savaşçı bir halktı. Burada yaşayan herkes çocuk yaştan itibaren ok ve at üzerinde ustalaşırdı. Chu Qiao biliyordu ki, biraz eğitimle bu topraklardan eşi benzeri görülmemiş, kudretli bir ordu doğabilirdi. Ancak şimdi, rüzgâra ve kara meydan okuyarak Yan Bei savaş türküleri söyleyen bu inanç dolu adamları görünce içi sızlıyordu. Onları durdurmak istese de karşılığında sadece küçümseyen bakışlar alıyordu. Bazıları onun ve Xue Zhiyuan'ın batıya doğru at sürdüğünü görünce yere tükürüp bağırdı: "Kaçaklar!"

"Efendim, acele edelim," dedi Yan Xun'un bıraktığı muhafız endişeyle arkasına bakarak.

Tam o sırada Chu Qiao'nun kaşları hafifçe kalktı, dizginlere asılarak atını sertçe durdurdu. Muhafız yirmi adım kadar ilerledikten sonra durabildi ve dönüp sordu: "Efendim, ne oldu?"

Chu Qiao kaşlarını çatmış, kulağını rüzgâra vermişti. Yanındaki Xue Zhiyuan'a dönüp sordu: "Duyuyor musun?"

Güm! Güm! Güm! Boğuk bir gök gürültüsünü andıran sesler yavaş yavaş yaklaşıyor, şiddeti artıyordu. Ses sanki toprağın altından geliyor, insanın ayak tabanlarından sızıp omurgasına

tırmanıyordu.

Xue Zhiyuan'ın kaşları çatıldı, hemen atından atladı. Genç subay birkaç adımda yol kenarındaki yüksek bir tepeye tırmanıp uzağa baktı. O an donakaldı; batıya doğru bakarken tek bir kası bile oynamıyordu.

Kısa süre sonra sesi duyan birkaç köylü de tepeye tırmanıp karla kaplı ovaya baktı.

Ölümcül bir sessizlik çöktü. Sonra birisi, sanki bir kâbusun içindeymiş gibi arkasına dönüp etrafa bakındı ve eliyle batıyı işaret ederek sordu: "Ordu mu? Bizim ordumuz mu geliyor?"

Batıdan devasa bir atlı grubunun sesi geliyordu. Ufuk çizgisinde önce ince, siyah bir hat belirdi; sonra bu hat genişledi ve binlerce atlıya dönüştü. Ses, boğuk bir gök gürültüsü gibi uzaklardaki Günbatımı Dağları'ndan yankılanarak geliyordu!

"Kaçın!" Keskin bir kadın sesi havayı yardı.

Herkes irkilerek başını çevirdi. Zırhlar içindeki bir kadının atının üzerinde kılıcını çekmiş, batıyı işaret ederek bağırdığını gördüler: "Bu Büyük Xia ordusu! Kaçın! Beishuo yönüne gidin!"

Kalabalık bir anda paniğe kapıldı ama çok geçmeden birileri itiraz etti: "Büyük Xia ordusunun Yan Bei'nin içlerinde ne işi var?"

"Evet," diye onayladı bir başkası, "Onlar Beishuo Geçidi'nin dışındalar!"

Ancak artık çok geçti. At sürme biçimleri, kılıç sallama ve hücum tarzları, onların düzenli eğitim almış Büyük Xia sınır muhafızları olduğunu açıkça gösteriyordu.

Chu Qiao'nun yüzü kireç gibi oldu, kılıcı tutan avuçları ter içindeydi. Kimdi bu adamlar? Beishuo Geçidi'ni nasıl aşmış ve Yan Bei'nin kalbine kadar sızmışlardı? Burada tek bir düzenli birlik bile yoktu. Eğer Yan Bei'nin içlerine kadar ilerlerlerse durum felaket olurdu.

O an tüm düşünceler zihninden şimşek hızıyla geçti. Chu Qiao kılıcını havaya kaldırıp haykırdı: "Ben Yan Bei Karargâhı'ndan Kıdemli Subay Chu Qiao! Herkes emirlerimi dinlesin!"

Uğuldayan kuzey rüzgârı sesini dağıtıp götürüyordu. Karşıdaki siyah gölge, sıkı bir hücum nizamıyla, binlerce kişilik bir fırtına gibi üzerlerine çöküyordu!

“Nasıl olur?”

Kalabalığın içinden bir çığlık yükseldi. Evlerini korumak için kilometrelerce öteden gelen Yan Bei yiğitleri, bu ani baskın karşısında darmadağın olmuştu.

“Kaçın!”

Artık kaçmak için çok geçti; bu düzensiz kaçış sadece katliama davetiye çıkarırdı. Chu Qiao arkasına dönüp var gücüyle bağırdı: “Kaçmayın! Onları durdurun!”

Ancak kimse ona kulak asmadı. Muhafız öne atılıp Chu Qiao’nun atının dizginlerini yakaladı: “Efendim, kaçmalıyız!”

“Hemen Beishuo Karargâhı’na haber uçurulmalı!”

“Efendim! Vakit kalmadı!”

Sanki sözlerini doğrularcasına, Büyük Xia düzenli ordusunun o meşhur hücum borusu sesi yankılandı.

Delişmen atlılar bir anda yetişti ve panik içindeki sivilleri yakaladı. Kılıçlar kınından şimşek gibi çıktı. Yan Bei halkı ne olduğunu anlayamadan, gözlerinin önünde beyaz ışıklar çaktı, kanlar fışkırdı. Başlar gövdelerden ayrılıp havada uçuşuyor, boyunlardan fışkıran kanlar bembeyaz karın üzerine birer birer dökülüyordu!

Göğüs göğüse çarpışmada, düşmanın hızı ve acımasız kılıç darbeleri karşısında Yan Bei halkının en ufak bir direniş şansı yoktu; zaten nasıl karşılık vereceklerini de bilmiyorlardı. Acı çığlıklar at nallarının gürültüsünde boğulup gitti. İnsanlar birer birer atlarından düşüyor, binlerce at nalı altında eziliyorlardı.

Chu Qiao’nun gözleri kan çanağına döndü. Bu ani saldırı onu hazırlıksız yakalamıştı ve böylesine devasa bir hücum karşısında tek bir kişinin çabası çok zayıf kalıyordu. Önünde kaçmaya çalışan genç bir adamın boynu, arkadan yetişen bir düşman askeri tarafından tek hamlede uçuruldu. Fışkıran kan Chu Qiao’nun kürkünün üzerine sıçradı. Chu Qiao, kılıcını o Xia

askerinin göğsüne sapladı; kılıcın parıltısı kan damlalarıyla gölgelendi.

“Xue Zhiyuan! Hemen geri dön! Karargâha haber ver!”

Bu süvari birliği bin kişiden fazlaydı ve hepsi mavi zemin üzerine beyaz desenli Büyük Xia üniformaları giymişti. Kaçan sivilleri kovalamakla o kadar meşgullerdi ki, karşı koyabilecek birkaç asker olduğunu henüz fark etmemişlerdi. Xue Zhiyuan üç Xia askeri tarafından kuşatılmıştı. Chu Qiao kılıcıyla yardıma yetişip kuşatmayı yardı: “Git çabuk!”

“Bir kadının beni korumasına izin mi vereceğim? Asla!” Xue Zhiyuan, savaş meydanlarında pişmiş seçkin bir asker olduğunu kanıtlarcasına, çevik ve gösterişten uzak hareketlerle kılıcını savurdu. Bir Xia askerinin kafasını tek hamlede uçurdu; hareketleri bir kaplan kadar yırtıcıydı.

Chu Qiao’nun kaşları çatıldı. Aniden üzerindeki kürkü çıkarıp yere fırlattı ve atını ileri sürerek bağırdı: “Alçak herifler! Sivilleri katletmek ha! Geberin!” Bunu söyledikten sonra kılıcını havaya kaldırıp kararlılıkla Xia ordusunun saflarına doğru atıldı.

“Efendim!” Muhafızın gözleri kanlandı, kükreyerek Chu Qiao’nun peşinden atıldı.

İki kişinin binlerce kişilik bir orduya karşı haykırarak hücum etmesi dışarıdan bakıldığında trajikomik bir manzara gibiydi; ancak o an kimsenin gülecek hali yoktu. Büyük Xia askerleri Chu Qiao’yu ancak o zaman fark ettiler. Üzerindeki üniformayı görünce biri bağırdı: “Burada bir subay var!”

Bir anda, her yönden gelen kuşatma bir dalga gibi üzerlerine çöktü. Savunmasız sivillerin yanında, bir Yan Bei subayının kellesi çok daha kıymetliydi.

Xue Zhiyuan donakalmıştı. Etrafındaki askerlerin onu bırakıp Chu Qiao’ya yöneldiğini görünce göğsünde bir kor ateşin yandığını hissetti. Chu Qiao’nun kendi canını ortaya koyarak ona zaman kazandırdığını biliyordu; bu sadece yoldaşlık hatırına değil, Beishuo Şehri’ndeki milyonlarca asker ve sivilin hayatı içindi!

Uğuldayan kuzey rüzgârının ortasında gözleri dolarak bir nida

attı ve atını Beishuo yönüne doğru çılgınlar gibi mahmuzladı.

O kadar hızlı kaçıyordu ki, biraz daha bekleseydi çok farklı bir manzaraya şahitlik edebilirdi. Ancak kaderin cilvesi buydu; o arkasını döndüğü anda, uzak kuzeybatı ufkunda demir grisi bir hat tekrar belirdi. Toprak sarsılıyor, rüzgâr kükrüyor, havada kan kokulu bir öldürme arzusu yayılıyordu. Soğuk ay ışığının altında, üzerlerinde rengârenk sivil kıyafetler olan bu yeni birlik, yeryüzünü silip süpüren bir kasırga gibi ovaya akın ediyordu!

— BEŞİNCİ CİLDİN SONU —

6. Cilt

Qinghai'nin Engin Gökleri

— 156 —

“Öndeki hangi birlik? Birliğinizi ve komutanınızın adını bildirin!” Gür bir ses, dondurucu rüzgârı delip geçerek kulak zarlarını zorladı.

Çarpışmanın tam ortasındaki Chu Qiao, kılıcıyla bir Xia askerini yere sererken rüzgârın içinden gelen bu sesin son derece tanıdık olduğunu hissetti ve aniden başını kaldırdı.

Karşıdaki birlik en az beş bin kişiydi ve sadece savaş düzenlerine bakıldığında bile ne kadar amansız oldukları anlaşılabiliyordu. Sivilleri katletmeyi bırakmak zorunda kalan Xia askerlerinin başındaki subay arkasına dönerek bağırdı: “Biz Yanbei’de konuşlu Büyük Xia 18. Bölge, 21. Müfreze birliğiyiz! Siz kimsiniz?”

Yanbei’nin iç kesimlerinde görevli Xia askerleri mi?

Chu Qiao, bir an içinde tüm taşları yerine oturttu. Yanbei’nin bağımsızlığı, bir gecede tüm eyalet ve vilayetlerde patlak veren bir darbeyle başlamıştı; yarım ay bile geçmeden Yanbei’deki asıl Büyük Xia garnizon birlikleri ya sınırdan dışarı sürülmüş ya da öldürülmüştü. Ancak Yanbei’nin bağımsızlık süreci çok kısa sürdüğü ve Büyük Xia’nın ordusu hemen tepelerine bindiği için, içerideki unsurları tamamen temizlemeye vakit bulamamışlardı. Bu durum, iç kesimlerde hâlâ küçük Büyük Xia süvari gruplarının kalmasına neden olmuştu.

Bu adamlar, isyan sırasında bozguna uğrayan Xia askerleri olmalıydı. Şimdi Büyük Xia’nın Kuzey Seferi’ni görünce, içeriden destek vererek büyük bir hizmette bulunmak amacıyla toplanmışlardı. Yolda, İkinci Ordu’nun seferberlik emrine uyan sivillerle karşılaşınca, haber sızmasını önlemek için katliama girişmişlerdi.

Bu grubun kimliği netleşmişti; peki ya karşıdakiler kimdi?

Xia askerleri kendilerini tanıttıktan sonra, karşı taraf aniden korkutucu bir sessizliğe gömüldü. Rüzgâr uğulduyor, yeryüzü

uçsuz bucaksız bir griliğe bürünüyordu. Yerlerdeki kar birikintileri rüzgârla savruluyor, sanki yeniden kar yağıyormuş gibi havada uçuşuyordu.

“Düşmanı yok edin!” Birden, Büyük Xia’nın nizamî ordusuna has, gür ve disiplinli bir hücum borusu çaldı. Bu ses, karşıdaki Xia müfrezesinin kullandığıyla neredeyse aynıydı. Ancak parıldayan palaları ve dörtnala kalkan atları, düşmanlıklarını hiçbir şüpheye yer bırakmayacak şekilde belli ediyordu. Xia askerleri paniğe kapıldı; komutanları öne atılarak avazı çıktığı kadar bağırdı: “Biz Yanbei’de konuşlu İmparatorluk Ordusu’yuz! Siz kimsiniz? İmparatorluk ordusu musunuz? İlerlemeyi durdurun! Durun!”

Vınn! Keskin bir ok havayı yararak geldi ve tam göğsünden o Xia subayını delip geçti. Gökyüzüne bir kan çizgisi fışkırdı, subay ağır bir gürültüyle yere yığıldı.

“Düşmana karşı hazırlanın! Savunma düzenine geçin!”

Xia askerleri kılıçlarını ve mızraklarını savurarak alelacele düzen değiştirmeye çalıştı, ancak artık her şey için çok geçti. Bu mesafe, bu at hızı ve karşıdaki kat kat üstün sayı karşısında, Xia askerleri hem moral hem de miktar olarak çoktan yenilmişti. İlahi adalet çok çabuk tecelli etmişti; az önceki katliam yeniden yaşanıyordu, sadece roller değişmişti. Kılıçların çarpışma sesi tüm alanı doldurdu. Gelenlerin kıyafetleri darmadağınık ve çeşit çeşit olsa da, kılıç teknikleri usta işi, teçhizatları mükemmel ve hareketleri son derece netti; tek bir darbeyle hayati noktaları hedef alıyorlardı!

Savaş alanı kar gibi parlayan çeliklerle doldu. Bu amansız saldırı altında Xia askerleri, sonbahar rüzgârındaki kuru yapraklar gibi savruldu. Bir çay içimlik vakit bile geçmeden birlikleri paramparça olmuş, bozguna uğramışlardı!

Sert rüzgâr bir bıçak gibi teni kesiyordu. Zifiri karanlık gökyüzünün altında kar lapa lapa yağıyor, kılıçlar gümüş gibi parlıyordu. Bu "toplama" ordunun savaş gücü dehşet vericiydi. Her yerden çarpışma ve kılıç darbelerinin sesleri yükseliyordu. Beishuo Şehri’ne elli li’den az bir mesafe kala, karlı ovada

şiddetli bir çatışma tüm hızıyla sürüyordu.

“Rapor!” Aniden bir ses duyuldu.

Alelacele kurulmuş küçük bir çadırın içinde, bir komutan sanki birini bekliyormuş gibi huzursuzca bir ileri bir geri yürüyordu.

Bir ulak içeri girerek yüksek sesle konuştu: “Rapor veriyorum efendim! Kendi isteğiyle teslim olan bir esir var, sizinle görüşmek istiyor.”

Adam henüz çok gençti; uzun çekik gözleri ve ince dudaklarıyla oldukça yakışıklı, ancak bir bakışta ne kadar kararlı ve cesur olduğu anlaşılan biriydi. Fakat şu an biraz gergin görünüyordu, kaşlarını çatarak sordu: “Xia ordusundan bir esir mi? Benimle ne işi varmış? Yanbei’den giden o asker hâlâ dönmedi mi?”

“Henüz değil efendim. Esire gelince, bir şey söylemeyi reddediyor; ısrarla sizinle yüz yüze görüşmek istiyor.”

Komutan elini gelişigüzel salladı. “İçeri alın.”

Chu Qiao içeri girdiğinde, komutan daha önce esir alınan birkaç Yanbei savaşçısına nezaketle soruyordu: “Hanımefendinin sağlığı yerinde mi?”

“Sağlığı yerinde de, şansı pek yaver gitmiyor; bir anlık dikkatsizlikle başkalarına esir düştü.”

Sözler biter bitmez adamın bedeni sarsıldı. Aniden arkasına döndü; otuzlu yaşlarına merdiven dayamış bu koca adam, bir anlığına donup kaldı. Birkaç adım öne atıldı, dili tutulmuş gibi kekeledi, tek kelime edemedi.

“He Xiao, beni buralara kadar sadece böyle dikilip bakman için mi çağırttın?”

“Hanımefendi! Siz misiniz?” He Xiao’nun yüzü toz toprak içindeydi ama yüzündeki sevinç gizlenemiyordu.

Chu Qiao başlığını çıkarıp gülümseyerek konuştu: “Asıl ben sana sormalıyım, neler oluyor? Düzgünce askerlik yapmak varken, adamlarını toplayıp dağa mı çıktın? Gözlerimle görmesem inanmazdım.”

“Hanımefendi, siz yanımızda yokken nasıl huzurla dönebilirdik?”

He Xiao iç geçirdi. Chu Qiao, Yan Xun’un Zhenhuang Şehri’nde Güneybatı Karargâhı’nı kaderine terk etmesini He Xiao’nun hâlâ sindiremediğini biliyordu. Konunun üzerine gitmedi, omzuna dokundu: “İşte döndüm, artık için rahat etmiştir herhalde.”

“Öyle ya, yoksa sizi bulmak için bu kadar büyük bir kavis çizip buralara gelmezdik. Beishuo Şehri’ne yaklaşmaya cesaret edemedik, bir yanlış anlaşılmaya sebep olmaktan korktuk. Sizi davet etmek için bu yöntemi kullanmak zorunda kaldık, lütfen kusurumuza bakmayın,” dedi He Xiao büyük bir saygıyla.

Chu Qiao gülümsedi. “He Xiao, ne zamandan beri bana karşı bu kadar resmi oldun? Biz ölüm kalım savaşı vermiş yoldaşlarız; aynı siperde yemek yedik, birbirimize canımızı emanet ettik. Böyle bir zamanda geri dönmüş olman beni gerçekten duygulandırdı.”

He Xiao içtenlikle güldü: “Madem birbirimize canımızı emanet ettik, teşekkürün lafı mı olur?”

Chu Qiao elini uzattı, He Xiao ile havada yumruk tokuşturdular ve birbirlerini anlayarak gülümsediler.

Gece yarısı olduğunda, Chu Qiao’nun önderliğinde, tamamı hafif süvarilerden oluşan bu seçkin birlik karlı ovadan yola çıktı. Patlamak üzere olan savaş alanına doğru tam hızla, Beishuo Şehri’ne ilerliyorlardı. İkinci nöbet vaktinde, Beishuo surlarında aniden telaşlı savaş davulları çalmaya başladı. Toplantı odasında derin bir sessizlik hâkimdi; çeşitli tümenlerden gelen subayların hiçbirinden ses çıkmıyordu. Az önce bir süvari haber getirmişti: Büyük Xia ordusu gelmişti ve çok yakında Beishuo Şehri’ne devasa bir saldırı başlatacaklardı. Çiftçilikten süvari gözcülüğüne yeni yükselmiş orta yaşlı bir adam, karşı tarafın devasa bir süvari tümeni olduğunu, yirmiden fazla sancak taşıdıklarını, sayısız piyade taburu ve ağır zırhlı askerin ucu bucağı görünmediğini yeminler ederek anlatmıştı. Meşaleleri gökyüzünü karartacak kadar çoktu ve on li boyunca uzanıyordu. Öncü birlikler şehrin

kapılarına dayanmıştı, artçı birlikler ise hâlâ on li ötedeki Huolei Ovası'nda ilerliyordu.

Eğer Chu Qiao burada olsaydı, bu istihbarattaki açıkları bir bakışta görürdü; eğer Xue Zhiyuan burada olsaydı, cesaretini toplayıp bu bilgilerin tutarsızlığını dile getirirdi. Ama ne yazık ki ikisi de orada değildi. Cao Mengtong çenesini sıvazlayarak yan gözle Xia An'a baktı ve tok bir sesle sordu: "General Xia, siz ne düşünüyorsunuz?"

Xia An, sanki bunama belirtileri gösteren bir ihtiyar gibi gözlerini yarı kapalı tutarak mırıldandı: "Generalim, siz ileri görüşlü ve üstün zekâlı birisiniz. Sizin iradeniz bizim irademizdir. Emrinizdeyiz, her türlü kararınıza uymaya hazırız."

Cao Mengtong'un göz kapağı hafifçe seğirdi, içinden "Kurnaz yaşlı tilki!" diye küfretti. Sonra dudaklarında soğuk bir gülümseme belirdi. Geldiler mi? Daha iyi!

Cao Mengtong artık genç değildi. Kökenine bakıldığında general rütbesine oturması bir tesadüf değildi. Onu tanıyanlar bilirlerdi ki, on yıla yaklaşan savaş kariyeri boyunca Yanbei platosunun yegâne "mağlubiyet görmemiş" generaliydi. Hayatı boyunca girdiği irili ufaklı yüzü aşkın çarpışmada bir kez bile yenilmemişti; bu konuda Wu Daoya bile onun eline su dökemezdi. Ancak yenilmemiş olmak, zafer kazandığı anlamına gelmiyordu. Aksine, kazandığı zaferlerin sayısı acınacak kadar azdı. Yu Hanım'ın tabiriyle, İkinci Ordu'nun en uzman olduğu konu "makul stratejik yer değiştirmeler" yani geri çekilmelerdi. Neredeyse tüm askeri kariyerlerini bu "yüce savaş stratejisiyle" geçirmişlerdi. Onlardan düşmanla göğüs göğüse çarpışmalarını mı bekliyordunuz? Şaka yapıyor olmalısınız, General Cao Yanbei ordusunun "seçkin güçlerini" korumak zorundaydı.

Eskiden olsa, Beishuo gibi bir şehri savunurken Büyük Xia'nın milyonluk seçkin süvari ordusuna karşı Cao Mengtong çoktan kuyruğunu kıstırıp kaçmıştı. Ama şimdi içinde garip bir cesaret kırıntısı vardı; kimse ömrü boyunca "Kaçak Kral" lakabıyla anılmak istemezdi. Eskiden Yanbei ordusu bir dilenci sürüsü gibiydi; ne paraları vardı ne de adamları. Şimdi ise Yan Xun'un mali desteğiyle mükemmel teçhizatlara, keskin kılıçlara, sert

zırhlara, sayısız ata ve milyona yakın askere sahiptiler. Bir de Yan Xun'un yanından ayrılmayan o küçük kız vardı; bir sürü tuhaf kuşatma savunma aracı yapmıştı. Gerçi Cao Mengtong hâlâ çoğunun nasıl kullanılacağını bilmiyordu ama bildiği birkaç tanesinin bile gücü inanılmazdı. Ayrıca kızın yönetiminde surlar yükseltilmiş ve kalınlaştırılmıştı. Şimdi dışarısı buz tutmuştu, düşmanın saldırması çok zordu.

Xia ordusunun bu saldırısı, kendilerini açıkça buz ovasının ortasında hedef haline getirmeleri demekti. Onlar onca yolu yorgun argın gelmişlerdi, kendileri ise dinlenmiş, milyonluk orduya sahip, surları sağlam, kılıçları keskin ve stokları tam bir vaziyette bekliyorlardı. Tüm bunlar bir zafer kazanmak için yetmez miydi?

Cao Mengtong'un damarlarındaki kan yavaş yavaş kaynamaya başladı. Eğer bu savaşı kazanırsa, Yanbei'deki itibarı bir anda zirveye fırlayacaktı! Da Tong Cemiyeti'ndeki o avazı çıktığı kadar bağıran ihtiyarlar ayaklarına kapanacak, Yan Xun denilen o tüyü bitmemiş yetme de artık karşısında parmak sallayamayacaktı. Yanbei yönetimi güçlenecek, Büyük Xia zayıflayacaktı; hatta Yanbei'den çıkıp Zhenhuang'a girmek bile bir hayal olmaktan çıkacaktı. Üç yüz yıl önce Peiluo ailesinin Hongchuan'a girip imparatorluk kurduğu o tarih sahneleri zihninde yankılanıyordu. Sıradan bir halktan biri olarak yükselip adım adım zaferin ve gücün zirvesine tırmanmak... Ne muazzam bir tablo olurdu. Ve Beishuo Savaşı, onun bu yoldaki ilk adımı olacaktı!

Cao Mengtong kendi düşünceleriyle heyecanlandı; gözleri kan çanağına döndü, alnındaki damarlar şişti. Sonunda aniden ayağa kalktı ve karşısındaki onlarca Yanbei subayına dönerek alçak ama kararlı bir sesle konuştu: "Büyük Xia zalimdir, gaddardır. Beishuo Savaşı, Yanbei'nin kutsal savunma savaşıdır. Yanbei'nin varlığı ya da yokluğu bu çarpışmaya bağlıdır. Bu savaş kaçınılmazdır, kararım kesindir. Sizlerden tüm gücünüzle bana destek olmanızı istiyorum!"

"Hürriyet için savaş!"

Toplantı odasında yankılanan bu gür ve disiplinli nida üzerine kapıdaki muhafızlar başlarını çevirdiğinde, havaya kalkmış bir

sürü sıkılı yumruk gördüler!

Beishuo Savaşı böylece başlamış oldu!

Savaş emri hızla tüm Beishuo Şehri'ne yayıldı, savaş davullarının sesi tüm kışlayı inletiyordu. Tam o sırada, İkinci Ordu Öncü Birliği'nin komutan yardımcısı Xue Zhiyuan kan ter içinde şehre daldı ve surların dışında binlerce Büyük Xia askerinin pusuda beklediği haberini getirdi. Bir anda, normalde tamamen açık olan batı kapısı mühürlendi ve giriş çıkışlar yasaklandı. Xue Zhiyuan'ın vücudunda yedi sekiz yara vardı; surlardaki komutanlara durumu ana hatlarıyla anlatacak kadar dayanabildi ve sonra atından düşerek bayıldı. Onun hemen ardından, az önceki kargaşadan kaçan büyük bir Yanbei sivil grubu Beishuo surlarının önüne yığıldı. Seferberlik emrine uyup yardıma geldiklerini bağırarak anlatıyorlardı ama o ağır şehir kapıları artık açılmıyordu.

— 157 —

Bir saat bile geçmeden, surların önünde üç binden fazla sivil birikmişti. Kuzey rüzgârı altında tir tir titriyor, kimisi şehirdeki askerlere küfürler yağdırıyor, kimisi ise ağlayarak içeri alınmaları için yalvarıyordu. Ancak hiçbirinin faydası yoktu.

Yaklaşık iki saat sonra, gökyüzü hafifçe ağarmaya başladığında, batı ufkunda belirsiz siyah gölgeler belirdi. Bu gölgeler çok hızlı yaklaşıyordu ve hiçbir savunma düzeni almamışlardı. Uçsuz bucaksız karlı ovada yedi bin at hızla koşuyor, sisin içinde sadece siyah bir siluet halinde seçiliyorlardı; göz açıp kapayıncaya kadar surların dibine dayanmışlardı. Beishuo surlarındaki Yanbei askerleri birbirlerine haber uçurdu, düşman saldırısı bilgisi tüm orduya yayıldı. Doğudaki Xia ordusu henüz harekete geçmemişken, batıdaki gizli Xia birliği kılıçlarını kuşanmıştı bile. Batı surlarının savunmasından sorumlu General Cheng Yuan, içten içe bir rahatlama hissetti; neyse ki Xue Zhiyuan önceden haber vermişti, yoksa sonuçları felaket olabilirdi.

Siviller korku dolu çığlıklar atarak şehir kapısına doğru koşmaya başladılar, ancak bu durumda kim onlara kapıyı açmaya cesaret edebilirdi ki?

Surların üzerinde ağır yaylı tüfeklerin gerilme sesleri yankılandı. Komutan Yardımcısı Cheng Yuan, üzerinde yeşil, ağır bir kürk, elinde kılıcıyla surun kenarında duruyordu. Karşıdaki birliğe küçümseyerek baktı ve burun kıvırdı. On bin kişiden az bu hafif süvari birliğiyle Beishuo Şehri'ne saldırmaya kalkmak tam bir hayalperestlikti.

Adamlarına gelişigüzel bir emir verdi: "Acımayın, hepsini yok edin! Beishuo Savaşı'nın ilk zafer şerefi kesinlikle biz yerel Beishuo askerlerinin elinde olmalı!"

Adamı Sun He kaşlarını çatarak tereddütle konuştu: "Ama efendim, surların dibinde hâlâ bir sürü sivil var."

Cheng Yuan'ın kaşları hafifçe kalktı, buz gibi bir sesle cevap verdi: "Sivil mi? Ben sivil falan görmüyorum." Ardından arkasını dönüp dinlenmek üzere kışlasına doğru yürümeye başladı.

Hava dayanılmayacak kadar soğuktu ve karşıdaki bu az sayıdaki birlik için burada beklemeye değmezdi.

Sun He durumu hemen kavradı. Arkasındaki subaylara dönerek emretti: "Aşağıdaki siviller aslında kılık değiştirmiş Xia askerleridir! Bizi yanıltmak ve ok atmamıza engel olmak için bu canlı kalkanı kullanıyorlar. Kapıyı açtığımız anda düşmana dönüşüp hepimizi katledecekler ve Beishuo'yu yerle bir edecekler!"

Subaylar hemen durumu onayladılar: "Bu Xia köpekleri ne kadar da kurnaz! Bizi aptal yerine koyuyorlar. Hepsini gebertmezsek bu dünyada yaşamaya hakkımız yok!"

Surların üzerinde bir gürültü koptu, askerler dişlerini sıkarak aşağıya doğru bağırıyorlardı. Tam o sırada, süvari birliği kısa bir mesafede durdu. Başında siyah bir kürk olan bir süvari öne atıldı, başlığını çıkararak güzel ve vakur yüzünü gösterdi. Kadın gür bir sesle konuştu: "Ben Askeri Karargâh Danışmanı Chu Qiao! Arkamdaki birlik Güneybatı Karargâhı'dır. Önümüzdeki Xia askerlerini imha ettik. Lütfen kapıları açın ve içeri girmemize izin verin!"

Sesi çok yüksek değildi ama surlardaki herkes kelimeleri net bir şekilde duydu. Sözleri biter bitmez surlarda bir kahkaha tufanı koptu. Eğer General Xue'nin uyarısı olmasaydı, belki de bu yalana kanacaklardı. Danışman Chu çoktan şehit düşmüştü, şimdi de onun adını kullanarak dolandırıcılık mı yapıyorlardı? Güneybatı Karargâhı mı? O da neyin nesiydi? Hainlerin başı falan mı?

Sun He, Chu Qiao'yu daha önce hiç yakından görmemiş, sadece uzaktan birkaç kez siluetine rastlamıştı. Burası aşağıya çok uzaktı, sabah sisi de yoğun olduğu için yüzünü seçmek imkânsızdı. Zaten önyargılıydı ve Cheng Yuan'dan gizli talimatı almıştı; cesareti iyice yerine geldi. Soğuk bir gülümsemeyle elini yavaşça kaldırdı.

“Hürriyet için savaş! Öldürün!”

Gür bir nida yükseldi! Chu Qiao’ya verilen cevap, üç yüzden fazla ağır yayın aynı anda ateşlenmesi oldu. Ok uçları gökyüzünü kaplayan kara bir bulut gibi güneşi örttü ve bir fırtına gibi ıslık çalarak gökten yağmaya başladı!

“Hanımefendiyi koruyun!”

Güneybatı Karargâhı askerlerinin gözleri öfkeden kan çanağına döndü. Bir haykırışla öne atıldılar; ondan fazla genç asker Chu Qiao’nun önüne geçerek etten bir duvar ördü.

O ağır yaylı tüfekler Chu Qiao’nun bizzat geliştirdiği silahlardı; ardı ardına otuz sekiz ok atabiliyorlardı. Güçleri ve hızları, zamanın en iyi şehir savunma silahı olmalarını sağlıyordu. Binlerce okun aynı anda yağmasıyla, o kara ok yağmuru uğuldayan bir rüzgâr gibi ondan fazla askeri delip geçti. Aniden vücutları birer kirpiye döndü, havada feci şekilde savrularak geriye doğru uçtular!

“Hanımefendiyi koruyun!” He Xiao kılıcıyla öne atıldı, üzerine gelen bir oku savurdu. Yüzlerce asker ölümü göze alarak Chu Qiao’nun etrafında kenetlendi. Hepsi hafif süvariydi; kalkanları yoktu, zırhları yoktu. Chu Qiao’ya katılmak için geldiklerinden savunma düzeni bile almamışlardı. İlk yoğun ok yağmurunda atlar ve adamlar birer birer devrildi.

Genç bir asker hiçbir şeyi umursamadan Chu Qiao’yu kucaklayıp geriye doğru koşturmaya başladı. Oklar göğsünü delip geçmiş, kanlar Chu Qiao’nun yüzüne sıçramıştı ama asker yine de bırakmıyordu. Atını dörtnala sürerken avazı çıktığı kadar bağırıyordu: “Hanımefendiyi koruyun! Bana doğru toplanın!”

Ancak çok geçmeden atları bir süzgece dönerek yere kapaklandı. Asker atına bakmaya bile vakit bulamadan yerde yuvarlandı, ayağa kalktı ve hâlâ Chu Qiao’yu koruyarak koşmaya devam etti.

“Saldırı var! Hanımefendiyi koruyun!” Giderek daha fazla adam öne atılıyordu. Siyah bir dalga gibiydiler; bir sıra ölürken diğeri yerini alıyordu. Ne bir zayıflık, ne bir korku, ne de bir geri adım vardı. Menzil dışına çıkmayı başardıklarında, arkalarında

cansız yatan askerlerden oluşan koca bir tarlayı andıran bir manzara bırakmışlardı.

“Hahaha!” Beishuo surlarında Yanbei askerlerinin kahkahaları yankılandı. Bu ses kulak tırmalayacak kadar çirkindi.

Chu Qiao sertçe yere düştü. He Xiao kalabalığı yararak yanına geldi, telaşla bağırdı: “Hanımefendi! İyi misiniz?”

Askerler kenara çekildi. He Xiao içeri girdiğinde gözleri fal taşı gibi açıldı, öfkeyle haykırdı: “Hadsiz! Hanımefendiye dokunmaya nasıl cüret edersin!” diyerek öne atılmaya yeltendi.

“General He, dur.” Chu Qiao, kendisini sıkıca tutan o genç askerin kollarından halsizce başını çıkardı. Sesi hüzünlü ve kısıktı, yüzü bembeyazdı. Gözlerindeki yaşlar birikmişti ama dökülmemesi için kendini zor tutuyordu. “O öldü... Beni o kurtardı.”

Askerin ellerinden kurtulan Chu Qiao, yavaşça ayağa kalktı. O sırada kalabalıkta kısa süreli bir uğultu koptu; askerin sırtı bir kirpi gibiydi, ondan fazla ağır ok saplanmıştı. Üç dört tanesi tam kalbine isabet etmişti, çoğu da kırılmıştı; belli ki koşarken kaç kez yere kapaklanmıştı. Yüzündeki ifade vahşi ve çılgıncaydı; sanki son nefesini verirken bile hâlâ koşuyordu ya da çoktan ölmüştü de sadece bedeni o koşma halini sürdürmüştü. Bunun nasıl bir irade olduğunu kimse bilmiyordu. Chu Qiao kürkünü çıkarıp askerin üzerine örttü, sonra yere çöküp elini askerin yüzünde gezdirdi ve gözlerini kapattı.

Şırak! Genç kız aniden ayağa kalktı ve doğruca Beishuo kapısına doğru yürümeye başladı.

“Hanımefendi!” Askerler bir ağızdan bağırdı.

He Xiao hemen önüne geçerek bağırdı: “Hanımefendi! Yapmayın!”

Chu Qiao’nun bakışları buz gibiydi, kalbinde öfke alevleri yanıyordu. Sadece şu kısacık sürede yüz elli adamı ölmüş, üç yüzü yaralanmıştı. Bu insanlar, onun peşinden Zhenhuang’dan Yanbei’ye kadar onca yolu gelmişlerdi. Onun için dağlara çıkıp haydut damgası yemişler, hatta Bian Tang ile savaşın eşiğine gelmişlerdi. Şimdi ise yine onun için, Yanbei’nin en tehlikeli

anında tereddüt etmeden kılıçlarını kuşanıp bu yeni Yanbei yönetimini korumaya gelmişlerdi.

Onlar bir zamanlar haindi; göklerin kabul etmediği, affedilemez suçlulardı. Büyük Xia'da kimsenin dönüp bakmadığı köpekler, binlerce kişinin küfür ettiği, on binlerce kişinin aşağıladığı zavallılardı! Ama Büyük Xia'ya karşı ilk isyan bayrağını kaldıranlar da onlardı; Yan Xun'un peşinden tüm Zhenhuang Şehri'ne meydan okuyanlar da onlardı. Dünyayı sarsan "Zhenhuang İsyanı" onların ellerinde doğmuş, kuzeybatıdaki onlarca eyaletin birleşik ordularını darmadağın eden seferler onlar sayesinde kazanılmıştı. Terk edildikten sonra bile sorumluluklarını ve kalplerindeki sadakati unutmamışlardı. Ona sonsuz bir güvenle bağlıydılar; ama şimdi, o onlara karşılık olarak acımasız bir katliam getirmişti!

He Xiao'yu öfkeyle kenara itti ve inatla ilerlemeye devam etti. He Xiao hemen toparlanıp birkaç adımda önüne geçti ve tekrar diz çökerek bağırdı: "Hanımefendi! Dost düşman birbirine karışmış durumda, Beishuo Şehri bize karşı kesinlikle bir yanlış anlaşılma içinde. Şu an oraya gitmek intihar olur, ne olacağı belli olmaz, yalvarırım yapmayın!"

Şırak! Chu Qiao kılıcını çekti, sesi buz kesti: "Çekil yolumdan!"

"Hanımefendi! Asla olmaz!" Bu sözlerle birlikte diğer onlarca asker de öne atılıp hep birlikte diz çöktüler.

Chu Qiao kaşlarını çattı, inatla ilerlemek istiyordu. Birden tüm ordu yere kapaklandı, yedi bin boğazdan aynı anda bir feryat yükseldi: "Hanımefendi! Asla olmaz! Eğer gidecekseniz, lütfen cesetlerimizin üzerinden geçip gidin!"

Chu Qiao olduğu yerde kalakaldı. Arkasına dönüp gözleri açık giden o genç askere baktı, sonra yavaşça başını kaldırıp gözlerini yumdu. Kalbindeki öfke yangını harlanıyordu. Derin derin nefes aldı, sanki her şeyi bastırmak, en derine gömmek istiyordu.

"Atları hazırlayın, hücum düzenine geçin!"

Vınn! Havayı yırtan keskin bir ses duyuldu. Beishuo surlarındaki askerler irkildi. Bu kadar mesafeden ağır yaylı

tüfekler bile etkili olamazdı ama karşıdaki kişi sadece sıradan bir el yayıyla kendi merkez sancaklarını tam ortasından vurup delmişti. Bu nasıl bir kol gücüydü!

He Xiao yayını indirdi, her yer ölüm sessizliğine büründü. Yardıma gelen siviller bile şaşkınlıktan dillerini yutmuştu.

Chu Qiao atının üzerinde yavaşça öne çıktı; beyaz zemin üzerine kırmızı bulutlu sancağı başının üzerinde dalgalanıyordu. Ok menzilinin yüz adım dışında durdu, karşı tarafa soğuk bir nefretle bakarak gür bir sesle konuştu: "Ben Askeri Karargâh Danışmanı Chu Qiao! En üst rütbeli komutanınızla görüşmek istiyorum!"

Cheng Yuan o sırada dinlenme odasından yeni çıkmıştı, kürkünün kuşaklarını bile henüz bağlamamıştı. Chu Qiao'nun sesini duyduğu an donup kaldı. Uzaktaki sancakların sabah sisinde yanan bir ateş gibi dalgalandığını gördü. Askerler çelik gibi sert, disiplinleri kusursuzdu. O sessiz öfke, bir dağ gibi üzerlerine çöküyordu. Bir bakışta anladı ki, karşısındaki bu ordu, kendi toplama birliklerinin baş edebileceği bir güç değildi. Sayıca çok olmaları dışında hiçbir avantajları yoktu.

"Ben Askeri Karargâh Danışmanı Chu Qiao! En üst rütbeli komutanınızla görüşmek istiyorum!"

Chu Qiao sözlerini tekrarlayınca Cheng Yuan'ın yüzü kireç gibi oldu. Yanındaki Sun He, komutanının ifadesini görünce göğsünde buz gibi bir ürperti hissetti; korkunç bir düşünce zihnini ele geçirdi. Eğer bu gerçekse, bu kadının Prens ile olan ilişkisini düşününce kılıç tutan elleri titremeye başladı.

"Efendim, o... O yoksa..."

"Aptal!" Cheng Yuan gözlerini kıstı. "Büyük bir halt karıştırdın."

"Atları hazırlayın, tüm ordu benimle şehirden çıkıp düşmanı karşılasın! Eğer tek bir tanesinin bile kaçmasına izin verirseniz, geri dönmeyi aklınızdan bile geçirmeyin!" diye gürledi Cheng Yuan ve surlardan aşağı inmeye başladı.

Sun He hemen peşinden atıldı: "Efendim! Madem gerçek, o zaman biz..."

— 158 —

Şlap! Komutan Yardımcısı Cheng Yuan, Sun He'nin suratına okkalı bir tokat aşketti ve yakasına yapışıp soğuk bir sesle gürledi: "Seni aptal! Onun kim olduğunu biliyor musun? Prens ile olan münasebetinden haberin var mı? İş bu noktaya geldikten sonra, eğer o sağ kalırsa, ikimiz de Prens döndüğünde kellemizi askeri sancağa kurban edilmek üzere hazırlayalım!"

Madem ok yaydan çıkmıştı, hayatta kalmak için gemileri yakmaktan başka çare yoktu. Madem bir kez "sahte" demişlerdi, sonuna kadar öyle kalmalıydı!

Cheng Yuan'ın bakışları buz kesti: "Batı savunma birliği! Tam kadro toplansın!"

Xue Zhiyuan uykusundan fırlayarak uyandı. Gürleyen savaş davullarının sesi tüm şehri inletiyordu. Vücudundaki acıya dişini sıkarak ayağa kalktı. Ancak batı surlarına çıktığında donup kaldı. Gözlerini faltaşı gibi açmış, karşıdan gelen o tanıdık sesi dinliyordu. Surların dibinde toplanan saldırı düzenini görünce her şeyi anladı. Muhafızları kenara itip hızla aşağı koştu: "Ne yapıyorsunuz siz? Kapıyı açın! O Danışman Chu!"

Cheng Yuan soğuk bir tavırla öne çıkıp Xue Zhiyuan'ın ağzını kapattı. Ağır yaralı olan adam karşı koyacak güçte değildi. Cheng Yuan kulağına eğilip buz gibi bir sesle fısıldadı: "Eğer bu olay yukarıya sızarsa, ilk kurban sen olursun! Yanlış istihbarat verip dost birlikler arasında kargaşa çıkarmak... Sence Prens seni affeder mi? Yaşamak istiyorsan hemen çeneni kapat, yoksa seni şu an öbür dünyaya yollarım!"

Cheng Yuan'ın gözleri nefretle parlıyordu. Büyük adımlarla uzaklaşırken emirler yağdırdı: "Birazdan beni izleyin. Önce dost birlikmiş gibi yanlarına yaklaşacağız. Sonra Sun He yanlardan, Li Lu arkadan saldıracak. Surların dibinde hepsini kıstırıp imha edeceğiz; tek bir tanesi bile sağ çıkmayacak!"

Xue Zhiyuan olduğu yerde kalakaldı, içindeki o ateşli

vatanseverlik duygusu yavaş yavaş dondu. Yüzünde donuk, dalgın bir ifade belirdi. Bir anda pek çok şey zihninden geçti; çocukluğundaki açlık ve sefalet, Da Tong idealleriyle ilk tanıştığı andaki o heyecan ve şevk, bu yolda çektiği onca çile ve zorluk... Ve şimdi yüzleşmek istemediği o aciz gerçeklik... İnancı, idealleri, her şeyi o an yerle bir oldu!

Yüzü giderek beyazladı. Aniden sendeleyerek surlara doğru koşmaya başladı; bir kaplan kadar hızlı ve çevikti!

Cheng Yuan durumu hemen fark etti, arkasından avazı çıktığı kadar bağırdı: “Durdurun şunu!”

Ancak o bir anlık boşlukta Xue Zhiyuan surların tepesine varmıştı bile. Tüm gücüyle haykırdı: “Chu Qiao! Kaç hemen!”

Vınn vınn! Ok sesleri aniden yükseldi ve bir anda adamın gövdesini delip geçti. Oklar omuzlarından, kollarından, bacaklarından fırlamıştı; surlar kan gölüne döndü. Genç adamın sıcak kanı, taze tohumlar gibi o devasa surlardan aşağı süzüldü, bembeyaz karın üzerinde küçük, kırmızı girdaplar oluşturdu!

Herkes dehşet içinde kalmıştı. Soğuk rüzgâr savaş pelerinine, o gelecek vaat eden genç bedenine çarpıyordu. Bakışları berrak ve sarsılmazdı; boyun eğmeyen bir vakarla doluydu. Yıllar önceki yemini hâlâ kulaklarında çınlıyordu: “Hayatımı Yanbei’nin Da Tong davasına adıyorum; benlik yok, çıkar yok, ömrümce hürriyet için savaşacağım!”

Dünya bir anda boşalmış ve sessizliğe gömülmüş gibiydi. Bedeni rüzgâra karşı koyamadı ve o devasa surlardan aşağı, Yanbei’nin buz gibi topraklarına doğru savruldu!

Surların dibindeki siviller korku dolu çığlıklar atarak dağıldı; kalabalık, bendini aşan bir sel gibi o yüksek surlardan uzağa kaçıştı.

Chu Qiao atının üzerinde, gözleri kan çanağına dönmüş, elleri buz kesmiş bir halde duruyordu. Bakışları çelik kadar sertti ama göğsü lav gibi kaynıyor, kavruluyordu. Sonunda, elini ağır bir şekilde havaya kaldırdı ve kısa, keskin bir emir verdi: “Geri çekilin!”

Arkasındaki süvariler hemen düzen aldı; ordu bir bütün

halinde arkasına dönüp uzaklaşmaya hazırlandı.

Tam ayrılacakları sırada Chu Qiao soğuk bir ifadeyle arkasına baktı. O dalgalanan Yanbei sancağına, surlardaki o mahşerî kalabalığa, yerlerde yatan cesetlere ve Beishuo surlarının dibindeki o, vaktiyle tokatladığı genç askere son bir kez baktı. Derin bir nefes verdi ama göğsündeki ağırlık daha da arttı.

“Bu intikamı almazsam, bana da insan demesinler!”

Güneş sonunda ufuktan yükseldi ve yeryüzüne altın sarısı ışıklarını saçtı; sanki tanrılar bile o günü kutsuyordu.

O kadar hızlıydılar ki, şu an tam hızla takibe başlasalar bile onları kıstırma ihtimali kalmamıştı. Cheng Yuan’ın kalbi buz kesti. Sun He, hızla uzaklaşan süvari birliğine bakıp sordu: “Efendim, ne yapacağız?”

Cheng Yuan, Sun He’ye buz gibi, donuk bir bakış attı. Tek kelime etmeden büyük adımlarla uzaklaştı.

“Ne mi yapacağız?” diye sordu kendi kendine. Bir çıkış yolu bulmalıydı, mutlaka!

Gökyüzündeki güneş altın gibi parlıyordu; yeni bir gün nihayet başlamıştı! Ancak bir saat sonra kuzey ufkundan devasa bir kara bulut tabakası yaklaştı; gökyüzünden gök gürültüsüne benzer boğuk uğultular geliyordu. Daha kahvaltıları bile bitmeden, doğu ufkunda demir grisi bir okyanus belirdi. Uçsuz bucaksız buz ovasında ucu bucağı görünmeyen bir ot dalgası gibi yayılıyor, genişliyor ve her yeri kaplıyordu. On binlerce atın nalları yeri sarsıyor, ayaklarının altında bembeyaz kar dalgaları yükseliyordu. Rüzgâr gri savaş pelerinlerini savuruyor, sanki devasa bir kartal sürüsü süzülüyordu!

Seçkin atlar, sert zırhlar, parıldayan kılıçlar ve mızraklar, kusursuz bir askeri disiplin... Hayatı boyunca yerel birliklerle çarpışmış olan Yanbei İkinci Ordu askerleri, gerçek bir ordunun heybetini ilk kez görüyorlardı. Yaşlı bir asker korkudan surun üzerine çöktü, gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde mırıldandı: “Şeytanlar geldi!”

Sancaklar bir deniz gibi, kılıçlar bir orman gibiydi; her yer demir grisine bürünmüş, tüm ovayı kaplamıştı. Savaş düzenleri

katı ve disiplinliydi; merkez bir kaplan gibi çökmüş, kanatlar bir kartal gibi açılmıştı. Artçı birlikler yedek tümenlerle doluydu; hepsi kılıçlarını biliyor, kürklerini savuruyordu. Ordu beş li boyunca uzanıyordu, belli ki Huolei Ovası'nın gerisinde hâlâ gelmekte olan devasa bir kitle vardı.

Bunu bizzat yaşamayan biri, o muazzam sahnenin heybetini anlayamazdı; bir anda herkesin yüzüne korku ve panik çöktü. Yüz yıldır Da Tong Cemiyeti'nin onca kışkırtmasına rağmen Büyük Xia sadece birkaç küçük operasyonla yetinmişti; Yan Shicheng'e saldırdıklarında bile sadece sembolik olarak Meng ailesinin birliğini göndermişlerdi. Ama bu sefer, her biri on bin kişiden fazla dört nizamî tümen gelmişti; yanlarındaki destek ve ikmal birliklerini saymıyorlardı bile.

Büyük Xia gerçekten öfkelenmişti. Üç yüz yıldır ilk kez imparatorluk onuruna bu kadar ağır meydan okuyan bu isyancı güce karşı, ölümü göze almışlardı!

Sert rüzgâr Yanbei semalarında uğuldarken, Beishuo Şehri tir tir titriyordu. Çok uzak olmayan Luori Dağı'nın eteklerinde, Güneybatı Karargâhı'nın sancağı kara bulutlar altında dalgalanıyordu. Chu Qiao atının üzerinde yedi bin çift göze bakarak şu emri verdi:

"Beishuo düşmek üzere. Tek çaremiz Chiyuan Geçidi'ni ele geçirmek ve Chidu Şehri'ni zapt ederek Yanbei'nin iç kesimlerinde ikinci bir savunma hattı kurmaktır. Bu bir emirdir! Derhal yürüyüşe geçiyoruz! Tüm ordu, ileri!"

Güneybatı Karargâhı askerleri atlarını mahmuzlayıp Chiyuan Geçidi'ne doğru tam hızla ilerlerken, Büyük Xia'nın ana karargâh çadırında Zhao Qi, kaşlarını çatarak harekat haritası üzerinde bir daire çizdi ve mırıldandı: "On Dördüncü çoktan varmış olmalı."

Orada üç nehir birleşiyordu; Li, Zanxi ve Wu nehirleri... Hepsi birleşip tüm Ximeng kıtasını boydan boya geçen Chishui Nehri'ni oluşturuyordu. Nehrin üzerinde ise yapayalnız küçük bir şehir duruyordu; adı da çok zarifti: Chidu Şehri.

Savaş kartalları çığlıklar atarak süzülüyordu; tarihin ilk Kuzey Seferi başlamıştı. Ölümün ayak sesleri bu soğuk topraklara

yaklaşıyordu. Nehirler donmuş, suyun yüzeyi bembeyaz olmuştu. İki tarafın orduları da o stratejik askeri üssü ele geçirmek için var güçleriyle koşturuyordu.

İki büyük isim çarpışmak üzereydi; dünyayı sarsacak Chidu Meydan Muharebesi'nin savaş boruları soğuk rüzgârda yankılanıyordu. Tarihin dalgaları gürleyerek geliyordu. Cao Mengtong, Yanbei ordusunun önünde durmuş, o kutsal emri verdi. Yaşlı general tüm cesaretini toplayarak haykırdı: "Tanrı Yanbei'yi korusun! Bize tek seferde zafer nasip etsin! Yiğitlerim, Yanbei için, hürriyet için, savaşın!"

Öğleden sonra kar yağmaya başladı. Kuzey rüzgârı kar tanelerini bir bıçak gibi yüzlerine çarpıyordu.

Binlerce at ve adam fırtınanın içinde belirdi; karaltılar yoğundu, kılıçlar karanlık gecede keskin parıltılar saçıyordu. Atlar deli gibi koşuyordu, hızları inanılmazdı. Chu Qiao'nun yüzü rüzgârdan donmuş ve uyuşmuştu; kürküne iyice sarılmıştı. Dokuz saattir aralıksız süren bu intikal, herkesin elini ayağını buz kestirmişti. Rüzgâr kemiklere işliyor, gözler kan çanağına dönüyordu. Bu fırtınada, o yedi bin süvari ovada sanki ana direği olmayan bir ev gibi duruyordu; her an beklenmedik bir felaketle yerle bir olabilirlerdi.

Bir gözcü hızla geri döndü; henüz on sekizini geçmemiş, berrak bakışlı genç bir savaşçıydı. Atını Chu Qiao'nun önünde durdurdu, eliyle doğudaki Helan Dağı'nı işaret etti; dudakları titriyor, konuşamıyordu.

"Xia ordusu yaklaştı mı?"

Gözcü konuşmadı, sadece sessizce başını salladı. Soğuktan boynu kaskatı kesilmişti, başını sallarken sanki ipleri çekilen bir kukla gibi garip hareket ediyordu.

"Ne kadar mesafe var? Elli li mi?"

Genç asker başını sallamadı. Chu Qiao sormaya devam etti: "Otuz li?"

Hâlâ bir cevap yoktu. Chu Qiao'nun içine bir ürperti düştü, sesi endişe ve yorgunlukla kısıldı: "Yirmi li mi?"

Gözcü sessizce onayladı. Chu Qiao başlığını çıkardı ve atının

üzerinde ona derin bir reverans yaptı: “Emeklerin için minnettarım.”

Pof! Savaşçı atından cansız bir şekilde düştü. Yanındaki askerler hemen atlayıp onu kaldırmaya çalıştı ama dokundukları yer buz gibiydi; nefesi kesilmişti, çoktan ölmüştü. Hava dehşet verici derecede soğuktu; gözcüler düşmanı dinlemek için kendilerini karların altına gömüyor, sonra patikalardan geri dönüyorlardı. Bu ana kadar dayanabilmiş olması bile mucizeydi.

Yirmi li yol... Dağ yolları dar olsa da Büyük Xia süvarilerinin disipliniyle buraya varmaları on beş dakika bile sürmezdi. Peki, o on beş dakikada Chidu Şehri’ni alabilirler miydi?

Chu Qiao’nun bakışları keskin bir bıçak gibiydi. Derin derin ileriye, Chiyuan Geçidi’ni koruyan Chidu Şehri’ne baktı. Anlaşma sağlamak için iki grup göndermişti. Bir tütsü yanımı kadar süre geçmişti ama karşıdan hâlâ tek bir haber gelmemişti.

Avuçları soğuk terlerle doldu, kılıcı tutan elleri buz kesti. Umut çok azdı; yanlarında Yan Xun’un el yazısı veya emri yoktu, karargâhtan gelen bir belge yoktu, Da Tong Cemiyeti’nin onayladığı bir mühür yoktu. Şehirden o kadar acele çıkmıştı ki, kimliğini kanıtlayacak tek bir eşya bile alamamıştı. Yani, karşı tarafı kendilerinin de Yanbei ordusundan olduğuna ve Chidu’yu korumaya geldiklerine inandıracak hiçbir yolları yoktu.

Eğer Chidu’daki Yanbei askerleri onlara inanmaz ve kapıları açmazlarsa, Büyük Xia birlikleri ulaştığında yedi bin hafif süvariyle açık ovada on binlerce askere karşı hayatta kalma şansları sıfırdı!

Chu Qiao bunu herkesten daha iyi biliyordu!

— 159 —

“Hanımefendi,” He Xiao’nun yardımcısı Ge Qi, yirmili yaşlarında genç bir subaydı. Güneybatı Karargâhı’ndaki çoğu asker gibi onun babası da bir zamanlar imparatorluğa sığınmış bir Yanbei askeriydi. Bu topraklarda büyümüştü; şimdi babasının neslinin utancını temizleme hayaliyle geri dönmüştü. Sarsılmaz bir iradeye ve cesarete sahipti. “Hanımefendi, Xia ordusu yaklaştı.”

Chu Qiao cevap vermedi. Subay devam etti: “Chidu kapıları açmayacak, gidelim buradan.”

Chu Qiao’nun ifadesi değişmedi; gözlerini Chidu kapısından ayırmadan sakince konuştu: “Biraz daha bekleyelim.”

Zaman akıp gidiyordu. Rüzgâr vahşi bir hayvan gibi uluyor, dünya hem çok sessiz hem de çok gürültülü görünüyordu. Gökyüzündeki kartallar hırçın çığlıklarla süzülüyor, bembeyaz kanatları sanki göğün yarısını örtüyordu.

Ge Qi’nin kaşları çatıktı. Büyük Xia ordusunun at seslerini duyabiliyordu artık. Tekrar öne atıldı: “Hanımefendi, şimdi gidersek hâlâ vaktimiz var.”

“Biraz daha bekleyelim.”

“Hanımefendi, Büyük Xia’nın gücü çok fazla. Ovada göğüs göğüse gelirsek direnemeyiz.”

“Biraz daha bekleyelim.”

Chu Qiao sakince konuştu. Rüzgâr başlığını savuruyor, o vakur ve güzel yüzünü ortaya çıkarıyordu. Atlar huzursuzca kıpırdanıyor, nalları karda tok sesler çıkarıyordu. Bekleyiş çok uzundu; sert rüzgâr ovayı dövüyor, karların altındaki kuru otları savuruyordu. Kalbi sıcaktı, damarlarındaki kan şiddetle atıyordu... Bir, iki, üç...

“Hanımefendi!” Aniden bir haykırış duyuldu. Toprak rengi kıyafetler içindeki bir gözcü tam hızla geri döndü, koşarken

bağırıyordu: “Xia ordusu Helan Dağı’nı aştı! Chiyuan Geçidi’ne doğru tam hızla geliyorlar! Yirmi bin hafif süvari öncü birlik olarak geliyor, arkalarında ise sayısız ağır zırhlı süvari ve piyade tümeni var; kaç kişi olduklarını kestirmek imkânsız. Hanımefendi, Chidu’nun Yixian Geçidi’ndeki onlarca Yanbei gözcüsünü katlettiler, bizim gözcülerimizi de fark ettiler. Şimdi hızlarını iyice artırdılar, Yixian Geçidi’ni geçmek üzereler!”

Birlik içinde bir panik dalgası yayıldı. Karşı taraf bu kadar mı hızlıydı? Yirmi bin hafif süvari, sayısız ağır zırhlı ve yüz bine yakın piyade... Böyle dehşet verici bir orduyla burada karşılaşırlarsa, Güneybatı Karargâhı’nın tek bir ferdi bile çığlık atacak vakit bulamazdı.

“Hanımefendi,” dedi Ge Qi kaşlarını çatarak, “Canımızı kurtaralım...”

“Hanımefendi! Bakın!” Genç bir onbaşı şaşkınlık içinde Chidu surlarını işaret etti.

Herkes başını çevirdi. O yüksek surlarda, beyaz zemin üzerine kırmızı bulutlu bir sancak dalgalanmaya başlamıştı. O ağır ve kadim Chidu kapısı, herkesin hayret dolu bakışları altında yavaşça iniyordu.

Chidu Şehri kapılarını açmıştı!

“Ooo!” Askerler büyük bir sevinçle hep bir ağızdan bağırdı.

Chu Qiao derin bir nefes verdi. Atını mahmuzlayıp öne atıldı ve gür bir sesle bağırdı: “Şehre girin!”

Neredeyse kapı kapandığı anda, ovanın ucunda siyah bir çizgi belirdi. Uzaklarda, bembeyaz Chishui Nehri’nin üzerinde, boğuk bir gök gürültüsünü andıran o sesler kulaklarda yankılanmaya başladı.

“Siz kimsiniz? *Öhö öhö*... Ben Yanbei Chidu Şehri’nin valisiyim! Ben bizzat Yanbei Prensi tarafından, *öhö öhö*... bizzat onun el yazısıyla atanmış üçüncü derece bir devlet görevlisiyim! Ben 748 yılının birinci sınıf Guanglu bilginlerindenim, bizzat huzurda taltif edildim! Gün ortasında nasıl bu kadar küstah, bu kadar edepsiz olabilirsiniz? *Öhö öhö öhö*...” Altmış yetmiş yaşlarında bir ihtiyar, kollarını bacaklarını sallayarak

bağırıyordu. Üzerindeki resmi kaftan askerler tarafından çekiştirilmekten buruş buruş olmuştu, şapkası yana kaymıştı, çizmelerinden birini giymiş, diğerini ise ayağının altında sürüklüyordu. Güneybatı Karargâhı'ndan iki asker onu kollarından tutmuş, hareket etmesini engelliyordu.

Chu Qiao'yu hayal kırıklığına uğratan asıl şey ise, adamın etrafındaki onlarca şehir muhafızıydı. Başından beri kılıçlarını bile çekmemişlerdi; bir köşeye büzülmüş, üzerlerindeki üniformayı çıkarmak için can atıyor gibiydiler. Belli ki hiçbir savaş güçleri yoktu.

Böylesine stratejik bir şehri bu bir grup asalağa emanet etmek... Chu Qiao'nun içindeki öfke kabarıyordu. Gerçi böyle olmasaydı, şu an bu Chidu Şehri'ne adımını bile atamayacağını biliyordu.

"Hanımefendi, görev tamam!" He Xiao öne çıktı ve Chu Qiao'nun önünde tek dizi üzerine çöktü. Adamın koyu mavi üniforması kan lekeleri içindeydi; belli ki içeri girerken hiç dirençle karşılaşmamış değillerdi.

Chu Qiao'nun boğazı düğümlendi. Elini uzatıp He Xiao'yu kaldırdı ve ağır bir sesle konuştu: "Komutan He, Yanbei bu felaketi atlatırsa, en büyük pay senin olacak."

"Ben... Ben Da Tong Cemiyeti'nin kırk sekizinci kıdemli üyesiyim! *Öhö öhö*... Ben Yanbei'nin temel direğiyim! Otuz yıllık kıdemim var, ordudaki pek çok subay benim öğrencimdir! *Öhö öhö*... Bana böyle davranırsanız, kesinlikle..."

"Kes sesini!" Buz gibi bir kadın sesi duyuldu. Chu Qiao ağır adımlarla öne çıktı ve Chidu Valisi'ne soğuk bir bakış attı. Çok gençti ama bakışları otorite ve öfke doluydu.

Yaşlı vali onun bakışları altında yavaş yavaş sesini kıstı. Kendini aciz ve rezil hissettiği için cesaretini toplayıp mırıldandı: "Cemiyet sizi yargılayacak, sizi gidi asiler!"

Yedi bin kurt gibi askerin şehre girmesi, bu küçük yerleşimi ayağa kaldırmıştı. Kadın, erkek, genç, yaşlı herkes evinden çıkmış, karların içinde durup uzaktan onlara bakıyordu.

Chu Qiao soğuk bir şekilde güldü, ihtiyarın yakasından

tuttuğu gibi surlara doğru sürüklemeye başladı.

“Ah! Ne yapıyorsun?” Yaşlı vali sendeledi, neredeyse yere kapaklanacaktı. Kesilen bir domuz gibi feryat ediyordu: “Hadsiz küstah! Bana nasıl böyle davranırsın! Ben kırk sekizinci kıdemli üyeyim, otuz üç yıldır cemiyetteyim, generaller benim öğrencim... *Öhö öhö*... Ben birinci sınıf Guanglu bilginiyim! Da Tong Mahkemesi’nde on iki oy hakkım var! Sen ordunun gücünü suistimal ediyorsun, yoldaşlarını kandırıyorsun! Seni Da Tong Cemiyeti adına yargılatacağım! Seni sürgüne göndereceğim, askeri yetkilerini elinden alacağım! Evine barkına el koyduracağım! Seni...” Gürültülü sesi bir anda kesildi, sanki patlak bir zurna gibi havası sönüverdi.

Yüksek surların üzerinde, genç kızın dimdik duruşuyla yaşlı valinin çökmüş omuzları garip bir tezat oluşturuyordu. Sert rüzgâr ikisinin de üzerindeki Yanbei üniformalarını savuruyor, saçlarını uçuruyordu. İkisi de konuşmadı; sadece öylece durup uzaklara baktılar.

Chidu askerleri ve halkı merak içindeydi. Birkaç kişi cesaretini toplayıp surlara tırmandı ama gördükleri manzara karşısında dilleri tutuldu. Giderek daha fazla insan yukarı çıktı; bir, iki, üç, on, yüz, bin... Surlar insanla doldu. Hepsi donup kalmıştı, bakışları dehşet doluydu. Ölümün kokusu hiç bu kadar yakın olmamıştı.

Batan güneş, kızıla çalan ışıklarını insanların üzerine döküyordu. O alaca gölgeler, Huolei Ovası’ndaki kızıl bulut çiçekleri gibi bembeyaz karın üzerine serpilmişti. Sert bir rüzgâr esti, karlar savruldu. O puslu sisin içinden demir grisi bir ordu, sessiz bir sel gibi gelip tüm ovayı kapladı. Göğe yükselen mızraklar, parıldayan kılıçlar, binlerce baş, binlerce at... Sanki sonsuz bir kabusun içine düşmüşlerdi. Gözün görebildiği her yer kan donduran kılıç parıltılarıyla doluydu. Ordu on li boyunca uzanıyordu; çevik süvari tümenleri, heybetli ağır zırhlı birlikler, okçu ormanları, kalkanlı piyadeler... Ve arkada sayısız destek birliği, ikmal kolları, at arabaları...

Sanki devasa bir askeri geçit töreni gibi, Büyük Xia’nın tüm seçkin birlikleri buradaydı. Chidu askerleri, halkı ve hatta

hazırlıklı olan Güneybatı Karargâhı askerleri bile donup kalmıştı. Ancak o an, karşılarındaki düşmanın ne kadar korkunç olduğunu tam olarak idrak edebilmişlerdi. Büyük Xia, Hongchuan kıtasında üç yüz yıl hüküm sürmüş, Ximeng'i titretmişti. Bian Tang'ı, Huai Song'u ve Nanqiu'yu üç yüz yıl boyunca baskı altında tutmuş bir gücün birikimi, öyle bir "Zhenhuang İsyanı" ile sarsılacak kadar sığ değildi. Şimdi toparlanmışlar, ellerini kollarını çözmüşlerdi ve otoritelerini sorgulayan herkesi kökten temizlemeye geliyorlardı!

"Bu savaştan sonra hâlâ hayatta kalırsan," dedi Chu Qiao sakince. Yaşlı adama dönüp baktı; sesi düz, ifadesiz ve sarsılmazdı. "O zaman, senin yargılamanı kabul edeceğim."

Güm! Yaşlı vali olduğu yere yığıldı. Chu Qiao ona bakmadan arkasına döndü ve şehir meydanına doğru yürümeye başladı. Yol boyunca herkes ona kendiliğinden yol açıyordu. Rüzgâr saçlarını ve kürkünü savururken, keskin bir savaş kartalı gibi görünüyordu.

Chu Qiao dimdik duruşuyla meydanın ortasına yürüdü; bakışları bir ok gibi meydandaki kalabalığın üzerine saplandı.

Hepsi ürkek tavşanlar gibi endişeyle bakıyordu. Chu Qiao bu bakışları daha önce çok görmüştü; Orta Doğu'da, Afrika'da, Altın Üçgen'in o karmaşasında... Savaşın pençesindeki ülkelerde evsiz barksız kalan insanların gözleri hep böyleydi. Şimdi burada dururken, kendini nasıl tanımlayacağını bilmiyordu: Kutsal bir kurtarıcı mı? Yoksa felaket getiren bir yıkımcı mı? Ama artık geri dönüşü yoktu; tek çare savaşmaktı!

Düşman yaklaşmıştı, haykırışları kulak zarlarını zorluyordu. Chu Qiao başını kaldırdı, bakışları berrak ve sarsılmazdı ama dudaklarının kenarında hafif, acı bir tebessüm belirdi. Biliyordu ki yarın akşam olduğunda burada sayısız trajedi yaşanacak, aileler parçalanacak, sevdikler birbirini bir daha asla göremeyecekti. Ama başka yolu yoktu. Başını yavaşça kaldırdı, o umut dolu yüzlere daha fazla bakmak istemiyordu.

Yan Xun, neredesin, ne zaman döneceksin? Dünyanın öbür ucunda bile olsa, seninle omuz omuza savaşacağım!

Yirmi bin kişilik bir orduyla, garnizonu üç bin bile olmayan

bu küçük şehri ele geçirmek Büyük Xia için çocuk oyuncağı gibi görünüyordu. Ancak Chidu'ya vardığında Zhao Yang hemen saldırı emri vermedi. Chidu'nun savunma pozisyonu aldığını görünce küçümseyerek gülümsedi ama içten içe sevindi. Madem Chidu askerleri direnecekti, o zaman burada vakit öldürmek için geçerli bir bahanesi vardı. Beishuo'nun arkasını kuşatmak için ne kadar geç kalırsa o kadar iyiydi; bırakın Zhao Qi ve o Batuha ailesinin aptalları Yanbei ordusuyla boğuşup dursunlardı.

Böylece Zhao Yang hemen hendek kazılmasını, savunma hatları kurulmasını, at tuzakları ve engeller yerleştirilmesini emrederek sanki uzun bir kuşatmaya hazırlanıyormuş gibi yaptı.

Üçüncü Prens Zhao Qi'nin ordusundan gelen ulağı defalarca Zhao Yang'ın çadırına gidip bir an önce saldırıya geçmesini ve Beishuo'nun arkasını kesmesini istedi. Ama Zhao Yang her seferinde ona tuhaf bir ifadeyle bakıp şaşkınlıkla soruyordu: "Ben şu an saldırmıyor muyum yani?"

"Efendim, demek istediğim... Demek istediğim daha aktif bir saldırı yöntemi." Büyük Xia'nın yeni parlayan yıldızı On Dördüncü Prens karşısında ulağın yüzü kızarıyor, alnından soğuk terler boşanıyordu. Kekeleyerek devam etti: "Üçüncü Prens'in ordusu Yanbei ile çarpışmaya başladı bile. Siz Beishuo'ya ne kadar erken varırsanız, Güneybatı ordusunun zayiatı o kadar az olur."

"Peki ya Kuzeybatı ordusunun zayiatı ne olacak?" Zhao Yang'ın bakışları buz kesti, kaşlarını çatarak büyük bir vakarla konuştu: "Bir tümen komutanı olarak benim en büyük sorumluluğum, en az kayıpla en büyük zaferi kazanmaktır. Her bir askerimin canı benim için değerlidir. Bu yüzden şu anki stratejik planımızın mevcut duruma en uygun olduğunu düşünüyorum. Eğer düşüncesizce ileri atılıp düşman tuzağına düşersem ve Kuzeybatı ordusu ağır kayıplar verirse, genel stratejik hedeflerin aksamasının hesabını kim verecek? Siz mi vereceksiniz Sayın Ulak?"

— 160 —

Müfettiş neredeyse ağlayacaktı; burnunu çeke çeke, gözyaşları içinde atına tırmandı ve Zhao Qi'ye rapor vermek üzere kamçısını şaklatıp arkasına bakmadan kaçtı.

Zhao Yang soğuk bir gülümsemeyle arkasına yaslandı. Önündeki askeri strateji haritasında birkaç ince çizgi çiziliydi. Genç prens gözlerini hafifçe yumarak mırıldandı: "Beishuo, Chidu, Lancheng, Chunyu Bölgesi, Yaoshui, Meilin Geçidi..." Zhao Yang'ın saldırıyı neden beklettiği bilinmese de bu durum Chu Qiao için gökten inen bir lütuf gibiydi. Genç kadın, savunma araçlarını onarmak, tahkimatı güçlendirmek, sivillerin tahliyesini organize etmek, yeni askerleri birliklere katmak ve ordular arası koordinasyonu sağlamak için nefes almadan koşturuyordu.

Gece tamamen çöktüğünde şehirdeki ağlama sesleri yavaş yavaş dinmişti. Chu Qiao, boş sokaklarda yürürken aniden bir ürperti hissetti. Ge Qi hızla öne atılıp omuzlarına kalın bir kürk bıraktı; ağır kumaş sert rüzgârı kesince Chu Qiao başıyla onaylayıp kısaca teşekkür etti.

Caddenin iki yanındaki dükkânların kapıları ardına kadar açıktı. Rüzgârın etkisiyle gıcırdayan bir kapının önündeki ahşap leğen havalandı, yerde dönerek tok sesler çıkardı. Her yer ıssız, her yer terk edilmişti; havada kasvetli ve soğuk bir keder asılıydı.

"Efendim, kazanamayacağız, değil mi?"

Chu Qiao duraksayıp arkasına döndü. Ge Qi'nin genç gözleri ona bakıyordu; çocuksu bir sakinlikle gülümsedi. "Eğer gerçekten inancınız olsaydı, tüm sivilleri şehirden tahliye etmezdiniz."

Chu Qiao cevap vermedi, sadece sessizce başını çevirdi. Modern askeri eğitim almış kıdemli bir komutan olarak savaşın gerçek anlamını çok iyi biliyordu. Mucizeler imkânsız değildi ancak mucize için bile asgari bir sermaye gerekirdi. Düşmanla denk olmak şart değildi ama en azından direnme kapasitesine sahip olmak lazımdı. On binden az askerle, yıkık dökük küçük

bir şehri savunarak İmparatorluk'un yirmi bin seçkin askerine karşı koymak ve arkadan gelecek bitmek bilmeyen takviye birliklerini beklemek... Böyle bir savaşta kimsenin zafer umudu olmazdı. Fakat bu duyguları dışarı vuramazdı. O, onların lideriydi; buradaki herkesin son umuduydu. Eğer o bile inancını yitirirse, diğerleri nasıl ayakta kalırdı?

Chu Qiao derin bir iç çekti. Tam o sırada ileride küçük bir karaltı fark etti. Kaşlarını çattı. Arkasındaki Ge Qi ihtiyatla öne çıkıp ona siper oldu ve sertçe seslendi: "Kim var orada?"

Meşalelerin titrek ışığında askerler ilerledi. Karşılarından gelen on iki-on üç yaşlarında bir çocuktu; üzerinde ince bir yelek vardı, kucağında küçük bir bohça tutuyordu. Yanakları soğuktan kızarmış, duru yüzlü bu çocuk, çenesini dikmiş, inatçı bir ifadeyle onlara bakıyordu.

Chu Qiao kaşlarını çatarak, "Kimin çocuğusun sen?" dedi. "Neden kafileyle birlikte ayrılmadın?"

Çocuk cevap vermedi, sadece başını öne eğdi. Chu Qiao onun halinden Batı Kapısı'ndan gizlice geri kaçtığını anlamıştı. Üstelemedi, arkasını dönüp gitmeye yeltendi.

"Hey! Beni öylece bırakacak mısın?" Çocuk, Chu Qiao'nun onunla ilgilenmediğini görünce birkaç adımda yanına ulaştı. Şaşkınlıkla sordu: "Beni şehirden kovmayacak mısın?"

Chu Qiao soğuk bir sesle, "Yaşaman ya da ölmen beni ilgilendirmez," dedi. "Yapacak çok işim var, seninle uğraşamam."

Çocuk bir an afalladı, sanki onuru kırılmış gibi yüksek sesle bağırdı: "Ben on beş yaşındayım! Burada kalıp asker olabilirim!"

Chu Qiao ona şöyle bir baktı; yüzünde hiçbir ifade yoktu. Çocuk yalanının çok bariz olduğunu fark etse de diklenmeye devam etti: "Boyumun kısa olduğuna bakma, çok güçlüyüm ben!"

Chu Qiao yine oralı olmadı. Çocuk telaşla peşinden koşmaya çalıştı ama Ge Qi tarafından engellendi. Çocuk dışarıda zıplayıp duruyor, kollarını sıvayıp Chu Qiao'ya kaslarını göstermeye çalışıyordu.

"Neden gitmedin?" diye sordu Chu Qiao aniden, sesi derinden

geliyordu.

Çocuk donakaldı, olduğu yerde kalakaldı. Uzun bir sessizlikten sonra mırıldandı: “Kız kardeşim hasta, gidemez.”

Chu Qiao’nun yüreği sızladı. Bunca yıl, bunca yol boyunca buna benzer çok şey görmüştü. Şimdi ne kadar çok kan dökülürse dökülsün, belki de buna değerdi diye düşündü; eskinin yıkıntısı olmadan yenisi kurulamazdı. Bir halkın bağımsızlığa yürümesi bedel isterdi. Belki yıllar sonra dünya, onun bugün yaptıkları sayesinde değişecekti. O zamanın çocukları böyle evsiz barksız kalmayacak, o zamanın halkı yarınından endişe etmeyecekti; bu kadarı bile yeterdi.

“Adın ne?”

“Adım Du Gouzi.”

Chu Qiao kaşlarını çattı. Böylesine duru yüzlü bir çocuğa nasıl olur da “Enik” ismini verirlerdi?

“Bu isim güzel değil, sana yeni bir isim vereyim.”

Çocuk biraz düşündü. “Olur ama soyadım yine Du kalsın.”

Chu Qiao doğruldu, bakışlarını uzaklara dikti. “Adın Ping’an olsun.”

Du Ping’an... Huzur ve selamet... Umuyordu ki Yanbei toprakları bir gün gerçekten huzura kavuşacaktı.

Yarım saat sonra, şehrin batısındaki küçük askeri meydanda Güneybatı Garnizonu’nun tüm askerleri toplanmıştı. Parlak meşaleler geceyi aydınlatıyordu. Chu Qiao askeri üniforması içinde, derme çatma ahşap bir platformun üzerinde duruyor, kendisine canı pahasına sadık olan bu askerlere bakıyordu. Alçak ama kararlı bir sesle konuştu:

“Dostlarım, bana duyduğunuz güven için teşekkür ederim. Büyük Xia İmparatorluğu’nun kadim başkenti Zhenhuang’da, Hongchuan Ovaları’nın kuzeybatı topraklarında, Beishuo’nun batı kapısının önünde omuz omuza savaştık; kederi de sevinci de paylaştık. Bana inanmaya devam ettiğiniz, peşimden bu çıkmaz sokağa kadar geldiğiniz için minnettarım. Sizi bu duruma sürüklediğim için ise özür dilerim.”

Chu Qiao yavaşça eğilerek selam verdi, sonra dikleşti ve devam etti: “Sizi kandırmak istemiyorum. Bu yüzden, büyük savaştan önce gerçeği söylemeliyim: Daha önce yalan söyledim. Hiçbir destek birliği gelmeyecek. Chidu Şehri’ne yardım ulaşmayacak. Biz burada yapayalnızız, kimse imdadımıza yetişmeyecek.”

Birliklerin arasında bir dalgalanma, bir uğultu yükseldi ama kısa sürede sessizlik yeniden hâkim oldu. Gözlerini Chu Qiao’ya dikmiş, tek kelime etmeden bekliyorlardı.

“Xia ordusu iki koldan ilerliyor. Beishuo’nun doğu kapısından saldıran asıl kuvvet, lojistik ve yedekler hariç tam kırk bin kişi. Diğer kol ise hemen altımızdaki yirmi bin seçkin asker. Helan Dağları’nı aşıp Chidu’yu kuşattılar; amaçları Chiyuan Geçidi’ni ele geçirip Yanbei’nin kalbine saplanmak. Beishuo’yu iki ateş arasında bırakıp arkadan kaos çıkararak ordunun moralini çökertmek istiyorlar. Eğer Chidu düşerse, Beishuo’daki milyonlarca sivilin kaçacak yolu kalmayacak; Xia ordusunun kılıçları altında can verecekler. Yanbei’nin can damarı kesilecek ve doğudaki topraklarımızın yarısı düşman eline geçecek! Arkamızdaki Lancheng ise Yanbei içlerinin ikinci savunma hattıdır ve bize yardım göndermesi imkânsızdır. Sadece on bin askerle koca bir sınırı korumaya çalışıyorlar, doğuya bakacak güçleri yok. Prensimizin komutasındaki İkinci Ordu ise şu an çok uzaktaki Meilin Geçidi’nde; bize yetişmesi mümkün değil.”

Meşale ışığı genç kadının küçük yüzünde titriyordu. Sırtı dik, bakışları yıldızlar kadar parlaktı. Sert bir sesle devam etti:

“Bu yüzden, bu savaş çok çetin olacak. Karşınızdaki düşman sizden yirmi kat daha kalabalık ve sayıları artmaya devam edecek. Ama geri çekilemeyiz! Biz geri çekilirsek Beishuo halkının kaçış yolu kapanır. Arkamızda Günbatımı Dağları’nın masum halkı var; biz olmazsak Xia’nın demir atları onların tepesine binecek. Yaşlılar, kadınlar, çocuklar... Kimse bu felaketten kaçamayacak. Yanbei bir ölüm kalım savaşıyla karşı karşıya!”

Chu Qiao’nun gözleri dolmuştu, sesi heyecanla titriyordu: “Güneybatı Garnizonu’nun yiğitleri! Size hep hain dediler.

Atalarınız Yanbei'ye, kendi kanına ve yurduna ihanet etmiş olabilir. Sekiz yıldır tüm kıta size tepeden baktı; sayısız hakarete, aşağılanmaya maruz kaldınız. Prens Yan Xun'un Zhenhuang'dan kaçmasına yardım etmiş olsanız da dünyayı sarsan Zhenhuang İsyanı'nı siz başlatsanız da kendinizden kat kat kalabalık orduları püskürtseniz de 'hain' damgası alnınızdan silinmedi. Kimse size inanmadı, kimse sizi bağrına basmadı. Ama bugün her şey değişecek! Önünüzde bir fırsat var; eğer bu savaştan sağ çıkarsanız Yanbei'nin asıl evlatları, halkın baş tacı ettiği kahramanlar olacaksınız!"

Askerlerin gözlerinde bir ateş yanmaya başladı. Sert rüzgâr uğulduyor, kar lapa lapa yağıyordu. Karanlık gökyüzü altında Chu Qiao, sarsılmaz bir mızrak gibi dimdik duruyordu. Sesi gürleşti:

"Askerler! Silahlarınızı kuşanın ve peşimden gelin! Yanbei'yi savunun! Savunmasız kadınları ve çocukları koruyun! Kanınızla geçmişin utancını yıkayın, sancağımızı onurlandırın ve Güneybatı Garnizonu'nun adını tarihe altın harflerle kazıyın! Elbette ölenler olacak, aramızdan bazıları seneye kışın kar yağışını göremeyecek. Ama halk size minnettar kalacak, Yanbei sizi unutmayacak! İsimleriniz Yanbei'nin şeref defterine kazınacak, nesiller boyu saygıyla anılacaksınız! Askerlerim, ben de sizinle olacağım; ölürsek birlikte ölecek, kalırsak birlikte kalacağız! Sizi asla terk etmeyeceğim!"

"Ölürsek birlikte, kalırsak birlikte! Sizi asla terk etmeyeceğiz!" Askerlerin gırtlaklarından çıkan o muazzam nida yeri göğü inletti. Ellerini havaya kaldırmış, gözleri kan çanağına dönmüş, bazıları hıçkırarak ağlıyordu. Yılların birikmiş utancı bir lav gibi dışarı taşıyordu. Hep bir ağızdan haykırdılar: "Yanbei'yi koruyacağız!"

Sesler fırtınayla birleşip göğe yükseldi! O nida o kadar güçlüydü ki şehir dışındaki karlı ovaya kadar ulaştı. Beyaz tilki kürkü içindeki Zhao Yang, başını hafifçe yana çevirip küçümseyici bir tavırla güldü.

Vakit gelmişti; daha fazla oyalanırsa Zhao Qi gerçekten öfkelenecekti. Bakışlarını o alçak şehir surlarına dikti, kürküne

düşen kar tanelerini parmağıyla hafifçe silkeledi. Onun gözünde orası bir şehir bile değildi. Karanlıktaki Chidu'ya son bir kez bakıp yanındaki generallere kayıtsızca emir verdi:

"Gidin ve şu göz tırmalayan duvarı yerle bir edin."

"Emredersiniz!" Generaller bir ağızdan onaylayıp büyük adımlarla uzaklaştılar. Savaş emrini alan askerler, silahlarını havaya kaldırıp saflar halinde ilerlemeye başladı.

Güm! Güm! Güm! Yer sarsılıyor, askerlerin "Ölüm!" naraları göğü yırtıyordu. Hücum boruları çaldı, gökte süzülen savaş kartallarını ürküttü. Doğa sessizliğe bürünmüş, kar şiddetini artırmıştı.

Gece, hoş geldin!

"Feng Ting, bin keşifçiyi topla ve beş kola ayır. Araziyi kullanarak düşmanın artçı birliklerine gerilla saldırıları düzenleyin. Düşman lojistik konvoylarını ne pahasına olursa olsun yavaşlatın; onları Helan Dağları'nın öte yakasında en az iki gün tutmalısınız."

Zırhlar içindeki genç komutan başıyla onayladı: "Emredersiniz!"

"Mu Rong, yeni toplanan iki bin milis askeriyle Yüz Arşın Kayalıkları'nda pusu kur. Taş ve tomruk stoklayın. Feng Ting'in engelini aşan lojistik birliği oraya ulaştığında Lao Mu sizinle buluşup sonraki hamleyi bildirecek."

İki asker aynı anda cevap verdi: "Emredersiniz!"

Chu Qiao haritayı hızla açıp bembeyaz parmağıyla güneydoğu hattı boyunca bir çizgi çekti. Sesi sertti: "Wu Danyu, beş yüz okçuyu al ve Çamlı Orman'da gizlen. Düşman kanatlarına taciz ateşi açın. Düşman taarruza geçtiği an geri çekilin, sakın göğüs göğüse çarpışmaya girmeyin, anlaşıldı mı?"

— 161 —

Genç ve yakışıklı Wu Danyu, kararlı bir sesle onayladı. O, Güneybatı Garnizonu'nun eski kadrosundan değildi; He Xiao ve diğerlerinin sonradan topladığı, bir zamanlar Helan Dağları'nın namlı haydutlarından olan bir askerdi.

"Efendim, eğer uygun görürseniz düşmanı Bin Buz Göleti'ne çekebilirim. Orayı avucumun içi gibi bilirim; bir kez içeri girdiler mi sağ çıkamazlar!"

Chu Qiao bir an düşündü, sonra başını kaldırıp, "Duruma göre hareket et," dedi. "Eğer bir fırsat doğarsa yetki tamamen sende."

Wu Danyu gülümsedi. "Teşekkür ederim efendim!"

"He Qi, üçüncü birlikle kuzey surlarını tutacak, savaş sırasında birinci birliğe Chidu savunmasında tam destek vereceksin. Komutan He Xiao, Chidu surlarını tamamen size ve kardeşlerinize emanet ediyorum. Tüm Yanbei arkanızda, gözleri üzerinizde olacak."

He Xiao'nun bakışları keskinleşti, nizami bir asker selamı verip kardeşiyle birlikte gürledi: "Efendimizin güvenini boşa çıkarmayacağız!"

"Bu savaşın asıl amacı düşmanı tamamen yok etmek değil; sürekli küçük baskınlarla morallerini bozmak, lojistik hatlarını vurmak ve savaş azimlerini kırarak onları oyalamaktır. Dostlarım, zaman ve sabır bizim tek silahımız. Eğer yedi gün dayanabilirsek, Prens'in destek birlikleri yetişecektir!"

Chu Qiao başını kaldırdığında, mum ışığı yüzüne vuruyor, ona dünyevi olmayan bir hava katıyordu. Genç askerler, kendilerinden bile genç olan bu kıza sarsılmaz bir inançla bakıyorlardı.

Küçük oda aydınlıktı. Chu Qiao elini uzatıp göğüs hizasında tuttu, sesi derinden geliyordu: "Dostlarım, savaş kapıda, tereddüde yer yok. Vatan tehlikedeyken sadakat esastır. Askerler

olarak görevimiz toprağımızı ve halkımızı korumaktır. Bu savaşın sonucu ne olursa olsun, Yanbei'nin toprağına, kendi vicdanımıza ve başımızdaki bu sancağa karşı alnımız ak olacak! Ölüm kalım bu savaşa bağlıdır, hepiniz kendinize dikkat edin!"

"Siz de kendinize dikkat edin efendim!" On küsur el aynı anda kenetlendi.

Dışarıda kuzey rüzgârı uğuldarken, içeride ateş harlanıyordu. Surların hemen ötesinde düşman kılıçlarını biliyordu. Chu Qiao'nun emriyle askerler birer birer odadan çıkıp kendi cephelerine koştular; kimin geri döneceği, kimin sağ kalacağı meçhuldü.

Savaş o gece başladı. Chidu'nun eski muhafızlarının korkudan dizleri titriyordu ancak çatışmanın ilk safhaları sandıkları kadar şiddetli geçmedi. Düşmanın artçı kuvvetleri bir şekilde engellenmişti; bu da Xia ordusunu geri çekilip savunma yapmaya zorlamış, saflarında küçük çaplı kargaşalara yol açmıştı.

Chu Qiao, Feng Ting'in Helan Dağları'ndaki pususunun meyve verdiğini biliyordu. Xia askerleri yabancısı oldukları bir arazideydiler ve hâlâ Yan Xun ile İkinci Ordu'dan haber alamamışlardı. Zhao Yang gibi temkinli bir adam mutlaka ihtiyatlı davranacaktı. Beş koldan gönderilen gerilla birliklerinin amacı da tam olarak buydu: Düşmanı belirsizlik içinde bırakıp oyalamak.

Ancak Zhao Yang gerçekten yetenekli bir komutandı. Feng Ting canı pahasına söz vermiş, Chu Qiao ise her adımı planlamış olsa da Helan Dağları'ndaki savunma hattı ikinci günün sabahında çöktü. İki gün sürmesi beklenen direniş, bir günü bile dolduramamıştı. Sadece bir gecede, bin kişilik Güneybatı birliği tamamen yok edilmiş, tek bir kişi bile sağ dönememişti.

Feng Ting'in yenilgisiyle Mu Rong ve A Mu, Xia ordusunun tam gücüyle erkenden yüzleşmek zorunda kaldı. Çatışma sabah kahvaltısında başlamış, öğlene doğru sessizliğe bürünmüştü. A Mu'nun kardeşi patikalardan kaçıp geri döndüğünde, savaşın bittiğini ve her şeyin kaybedildiğini haber verdi. İki bin milis askerin çoğu can vermiş, kalanlar ise darmadağın olmuştu.

Xia ordusu büyük bir özgüvenle Chidu kapılarına yüklenirken, Çamlı Orman civarında beklenmedik bir direnişle karşılaştı. Beş yüz kişilik gözü pek bir birlik, bir kama gibi Xia ordusunun yan kanadına daldı. Orman arazisini ustalıkla kullanan bu küçük grup, düşman saflarında tam üç kez gidip geldi; ana sancağı yaktı ve merkez karargâh çadırını ateşe verdi. Birliğin başındaki genç komutan, attığı tek bir okla düşman başkomutan yardımcısını şakağından vurdu. Okun ucundaki halat geri çekildiğinde, Xia komutanının kafasının yarısını da beraberinde götürdü.

Xia ordusu çalkalandı. Ölen komutanın muhafız birliği hemen peşlerine düştü. Zhao Yang onları durdurmaya çalıştığında artık çok geçti. O gün Xia ordusu sekiz bin seçkin muhafızını Bin Buz Göleti'nin dondurucu sularında kaybetti; ya boğuldular ya da donarak can verdiler.

Yirmi bin kişilik orduyla gelip böyle bir darbe almak Xia askerlerini küplere bindirdi. Zhao Yang bile ordudaki intikam çığlıklarını bastıramadı. Mecburen adımlarını yavaşlatıp namlularını şehir dışındaki bu gerilla birliğine çevirdi. Wu Danyu'nun birliği az kişiydi ama çok hareketliydi. Araziyi çok iyi bildikleri için Xia ordusunun süpürme harekâtına rağmen iki gün boyunca direnmeye devam ettiler ve Chidu savunması için paha biçilemez bir zaman kazandırdılar.

Ancak iki gün sonra Zhao Yang tüm saldırılarını durdurdu. Yanbei askerleri şaşkınlık içindeyken, Xia ordusuna ağaç kesme emri verildi. Yirmi bin asker aynı anda işe koyuldu ve yarım gün bile geçmeden koca Çamlı Orman dümdüz edildi. Wu Danyu'nun beş yüz kişilik birliği artık düşmanın avucunun içindeydi.

Chu Qiao, yüksek burçlardan Wu Danyu ve adamlarının koca bir Xia denizi tarafından yutuluşunu izledi. Atlılar bir sel gibi üzerlerinden geçmiş, o küçük direniş kıvılcımını bir anda söndürmüştü.

"Özgürlük için!" Uzaklardan cılız bir haykırış ulaştı surlara. Chidu surlarında derin bir sessizlik hâkimdi. Askerler miğferlerini çıkarıp dışarıda katledilen yoldaşları için sessizce gözyaşı döktü.

Gün batımı kan kırmızısıydı. Üç tam günün sonunda Xia ordusu Chidu'yu tamamen kuşatmıştı. Situ Jing, Zhao Yang'ın yanında saygıyla durarak, "On Dördüncü Prens Hazretleri," dedi. "Esir alınan milislerden öğrendik; şehirdeki askerler imparatorluk haini Güneybatı Garnizonu'dur. Başlarındaki komutan ise Chu Qiao adında bir kadın haindir."

"Chu Qiao mu?" Bu isim ağzından çok sakin çıktı. Zhao Yang gözlerini hafifçe kıstı. Sadece bir yıl geçmiş olmasına rağmen sanki asırlar devrilmiş gibi hissediyordu. Yan Xun'un Zhenhuang'dan kaçtığı o gece, Zhao Che'nin o figürü işaret ederek söylediklerini hatırladı. Yedinci ağabeyi Zhao Che, deha seviyesinde bir yeteneğe sahipti ama esneklikten ve entrikadan yoksundu. Böyle bir adam savaş meydanında efsane yazardı ama saray koridorlarında asla barınamazdı. Yine de Zhao Che'nin öngörüsü muazzamdı; o gün söyledikleri bugün bir bir gerçekleşmişti.

"Prens Hazretleri? Efendim?" Situ Jing alçak sesle araya girdi. "Lütfen emrinizi verin."

Yol meşakkatliydi; sarayda geçen yıllar boyunca kimse ona elini uzatmamıştı. Dünyanın soğukluğunu ve insanların vefasızlığını çoktan görmüş, çoktan tecrübe etmişti.

Geçmişin görüntüleri silikleşti. Zhao Yang'ın bakışları derinleşti, yavaşça konuştu: "Topyekûn saldırın. Chidu düştükten sonra, sancağımızı onurlandırmak için şehri kılıçtan geçirin."

Sert bir rüzgâr koptu, sancaklar ayazda hışırdayarak dalgalandı. Önüne çıkan her şey yok olup gitsin! Şehirler, ordular, düşmanlar, akrabalık, zayıflık, tereddüt ve... vicdan!

Gün batımının kızıllığında Xia ordusu Chidu'ya ilk büyük taarruzunu başlattı. Binlerce atlı ovaya yayıldı; insan başları saymakla bitmiyordu. At nalları gök gürültüsü gibi yeri sarsıyor, süvari birlikleri nizami üniformaları, parıldayan mahmuzları ve keskin kılıçlarıyla sel gibi akıyordu. Zırhlar batan güneşin altında kan kırmızısı bir ışıkla parlıyordu. Yanbei'nin savaş kartalları gökte çığlık atıyor, soğuk rüzgâr lapa lapa karı savuruyordu. Devasa ordu o beyaz sisin içinde daha da heybetli görünüyordu.

“Hücum!” Yeri göğü inleten o nida yükseldi. Xia borazancıları savaş ezgisini çaldı. Birinci Süvari Birliği’nin askerleri kılıçlarını çekip başlarının üzerinde çevirerek o alçak surlara doğru kurtlar gibi atıldılar. Ağır süvariler hemen arkalarındaydı, piyadeler iki yana yayılmıştı, okçular ise kalkanlı askerlerin korumasında siperlere doğru koşuyordu. Gözün görebildiği her yer düşman atları, zırhları ve Xia demirhanelerinden çıkmış keskin kılıçlarla doluydu.

Xia askerlerinin kükreyişine inat, Chidu surlarında mezar sessizliği vardı. Güneybatı askerleri silahlarına sarılmış, saldırı emrini bekliyorlardı.

Komutan He Xiao, elindeki yayı yavaşça gerdi, bir gözünü kısıp yayı bir hilal gibi büktü ve aniden parmaklarını serbest bıraktı!

Vınn! Xia süvari birliğinin en önündeki asker, atıyla birlikte tepetaklak oldu. Ok o kadar güçlüydü ki adam atından uçup yerde dört beş takla attıktan sonra ancak durabildi.

Xia askerleri bir an duraksadı; He Xiao’nun bu muazzam bilek gücü karşısında dehşete düşmüşlerdi. Ama hemen toparlandılar; böyle bir adamın binde bir çıkacağını bilerek yeniden cesaretle hücum ettiler.

“Hazırlan!” diye gürledi He Xiao, elini kaldırdı. “Ateş!”

Gün batımı sanki bir anda kararardı. Gökyüzü, bir çekirge sürüsü gibi şehri kaplayan binlerce okla doldu. Batı kıtasının yenilmez imparatorluk süvarileri, bir anda bitmek bilmeyen bir kâbusun içine düştüler. Öndeki askerler oklarla delik deşik olup atlarından savrulurken, arkadan gelenleri de beraberinde devirdiler. Atlar kişniyor, çığlıklar göğe yükseliyordu. Süvariler karlı ovada adeta birer hedef tahtasına dönmüştü; beyaz kar bir anda kızıla boyandı.

Zhao Yang kaşlarını çatarak acil emir verdi; ağır süvariler ve kalkanlılar öne geçip koruma sağladı. Ancak onlar daha yaklaşamadan yeni bir ok yağmuru daha geldi. Xia askerleri önce kahkahalarla güldü; ağır zırhlarına güvenip Yanbei askerlerinin nafile çabasıyla alay ettiler. Fakat gülüşleri boğazlarında kaldı;

oklar o kalın zırhları korkunç bir güçle delip geçti. Metal fırtınasının içinde yardım istemeye bile vakit bulamadan devrildiler. Kimse ilerlemeye cesaret edemiyordu; ön saflar dağılmak üzereydi. Xia subayları on küsur askeri kılıçtan geçirerek kaçışı zorla engellediler.

“Saldırın! Peşimden gelin!” Bir komutan atının üzerinde kılıcıyla göğüs zırhına vurarak askerlerini cesaretlendirmeye çalışıyordu. Ancak sloganını bitiremeden bir ok kafasını delip geçti; kanı zırhının kıvrımlarından aşağı bir dere gibi süzüldü.

“Geri çekilen ölür! Karşınızda on bin kişi bile yok! Şu tepeyi aşarsanız kahraman olacaksınız!”

Subaylar gırtlaklarını yırtarcasına bağırıyor, imparatorluk askerlerinin kanı kaynıyordu. Düzenli bir ordu olmanın verdiği disiplinle, bu ağır saldırıya rağmen pes etmediler. Atlarını mahmuzlayıp bir sel gibi surlara doğru akmaya devam ettiler.

— 162 —

He Xiao durmadan elini sallıyor, emir yağdırıyordu: “Ateş! Ateş! Vurun şu namussuzları!”

“Komutanım! Komutanım!” Bir haberci nefes nefese yanına koştu. “Efendimizin emridir! Taşatarlar hazırlansın!”

Üç metre boyunda bir dizi ağır taşatar surların üzerine itildi. Bunlar sıradan mancınıklar değildi; daha büyük, daha kalın ve çok daha güçlüydüler. Üç ek mil desteği ve yaylı mekanizmalarıyla tam yirmi devir dönerek kuruluyorlardı. Bir fırlatıldıklarında, menzilleri dört yüz adımı aşıyordu; bu, normal bir mancınığın iki katı demekti.

Surlardaki bir asker, alnından terler süzülürken gözlerinde vahşi bir heyecanla bekliyordu. Kısa kılıcını çekip bir nida kopardı ve halatı tek hamlede kesti.

Mekanizmanın gürültüsüyle birlikte taşatar hızla döndü, ardından kulakları tırmalayan bir çatırtı koptu. Herkesin hayret dolu bakışları arasında, değirmen taşı büyüklüğünde devasa bir kaya surlardan havalandı ve gümleyerek iki süvarinin tam üzerine indi. Çığlıklar göğe yükselirken herkes dehşetle arkasına baktı; sadece süvariler değil, altlarındaki atlar bile un ufak olmuş, bir kan gölüne dönmüşlerdi.

“Yaşasın Efendimiz! Ooo!” Chidu surlarında muazzam bir tezahürat koptu. Kuşatıldıklarından beri ilk kez, “Belki de kazanabiliriz,” düşüncesi akıllarına düşmüştü.

Bu korkunç silah karşısında ürpermeyen kalmamıştı. Xia askerleri şaşkınlıktan hücum etmeyi unuttular. Ancak asıl kâbus yeni başlıyordu; tüm taşatarlar aynı anda harekete geçti, binlerce dev kaya gökten yağmur gibi yağmaya başladı.

Manzara korkunçtu. Fırlatılanlar sadece taş değildi; aralarında evlerden sökülmüş değirmen taşları, çatı kirişleri, binlerce kırık kiremit parçası vardı. Az önce on kadar asker tek bir ağır cisimle ezilmişti; sağ kalanlar dikkatle baktığında, bunun bir malikâne

kapısındaki devasa taş aslan heykeli olduğunu gördüler!

Hiçbir zırh ya da kalkan bu silahlara karşı koyamazdı. Kılıçlar hurdaya dönüyor, mızraklar çıra gibi kırılıyordu. Et ve kemik çamura karışıyor, beyinler etrafa saçılıyordu; Xia askerleri yığınlar halinde kan gölüne seriliyordu!

Zhao Yang'ın gözleri kan çanağına dönmüştü. Silah Üretim Dairesi Başkanı'nın yakasına yapışıp kükredi: "O silahlar ne? O oklar nasıl bu kadar uzağa, bu kadar hızlı gidiyor? Konuş!"

Saçı sakalı ağarmış adamın beti benzi atmıştı, nefes almakta zorlanarak inledi: "Prens Hazretleri, affedin... Vallahi bilmiyorum!"

"Hepiniz birer hiçsiniz!"

"Prens'im! Askerleri geri çekelim, bu şekilde yaklaşmak imkânsız!" dedi Situ Jing ağlamaklı bir yüzle.

"Geri çekilmek yok!" dedi Zhao Yang kararlılıkla. "Tek bir adım geri atanı kendi ellerimle öldürürüm!"

"Ölüm!" Xia askerleri çaresiz ve vahşi bir nida kopardı.

Yakında keskin oklar, uzakta gürleyen taşlar... Gökyüzü gri, her yer ölüm feryatlarıyla doluydu. Çatışma tam üç gün üç gece sürdü. Şafak vakti, Chidu halkı ve askerleri gözlerine inanamadılar; Xia ordusu darmadağın bir halde geri çekiliyordu. Halk ve Güneybatı askerleri sevinçten birbirlerine sarılıp hıçkıra hıçkıra ağladılar.

"Xia ordusu kaçıyor! Başardık!" Müjdeli haber dalga dalga surlara yayıldı.

Chu Qiao karargâhta yeni bir saldırı planı hazırlarken haberi aldı. Üç gün üç gecedir gözünü kırpmayan genç kız donakaldı. Sırtı dik bir şekilde oturduğu yerde, batan güneşin kızıllığı yüzüne vuruyor, onu bir hayal gibi gösteriyordu.

"Efendim! Efendim! Xia ordusu geri çekildi! Kazandık!"

Ping'an, boyunun yarısı kadar bir kılıcı sallayarak içeri daldı ama kapıda duraksadı. Chu Qiao masasının başında sessizce oturuyordu; yüzü ifadesizdi ama yanaklarından aşağı süzülen iki damla yaş parlıyordu.

“Efendim! Efendim!”

Güneybatı askerleri de içeri doluştu. Chu Qiao hemen gözyaşlarını silip ayağa kalktı; yine o sert ve kararlı komutan kimliğine bürünmüştü. Odadan çıktığında büyük bir alkış koptu. Hem siviller hem askerler etrafını sarmış, zaferi kutluyorlardı.

Onların bu heyecanını yadırgamıyordu. On bin kişilik derme çatma bir orduyla, yirmi bin kişilik seçkin bir orduya karşı koymak... Üç bin beş yüz kayba karşılık düşmandan elli bin kişiyi etkisiz hale getirmek ve on yedi saldırıyı püskürtmek... Bu başarı her türlü övgüyü hak ediyordu.

Bugünden sonra Güneybatı Garnizonu kıtanın en seçkin birlikleri arasında anılacak; Chidu Muharebesi ise tarihe büyük bir dönüm noktası olarak geçecekti!

O gece iki ordu da dinlenmeye çekildi. Chu Qiao, subayları kadar iyimser değildi. Zhao Yang’ın bugün yenilmesinin sebebinin, onun savaş taktiklerini ve ileri teknoloji silahlarını tanımaması olduğunu biliyordu. Yarın stratejisini mutlaka değiştirecekti; bir daha bu kadar kolay kazanamayacaklardı.

Üstelik mühimmat raporu can sıkıcıydı: Gökkıran yaylarının dörtte üçü hasar görmüştü. Oklar tükenmek üzereydi. Taşatarlar tamir edilebilirdi ama şehirde atacak kaya ya da tomruk kalmamıştı; her yer enkaz yığınına dönmüştü. Geriye sadece birkaç ateş bombası kalmıştı. Bunların hepsini Beishuo savaşı öncesinde kendi elleriyle hazırlatmıştı; Chidu’nun stratejik bir nokta olacağını öngörüp buraya yığınak yapmıştı ve haklı çıkmıştı.

Chu Qiao şakaklarını ovup haritaya baktı, yeni savunma planları üzerinde düşündü. Ping’an sessizce içeri girip taze çay bıraktı, sönen mangalı tazelemeye yeltendi.

“Ping’an, saat kaç oldu?”

Çocuk başını kaldırdı: “Gece yarısını geçti efendim. Biraz dinlenmelisiniz, günlerdir uyumadınız.”

Chu Qiao’nun gözleri kan çanağıydı, uykusuzluktan gözlerini açamıyordu. Masaya yaslanıp, “Üçüncü nöbette beni uyandır,” dedi.

“Peki efendim.”

Tam dalmıştı ki dışarıdan bir askerin acil rapor getirdiğine dair sesi duyuldu. Ping’an fısıldayarak çıkıştı: “Efendimiz yeni uyudu, ne bu aceleniz? Sabaha bekleyemez misiniz?”

“Ping’an, bırak gelsinler.”

“Efendim!” Ping’an’ın eşliğinde dört genç asker içeri girdi. Başlarındaki asker, “Biz Hanımefendi Yu’nun birliğindeniz. Hanımefendi mektubunuzu aldı, size bir sözlü mesaj getirdik,” dedi.

“Hanımefendi Yu mektubumu aldı mı?” Chu Qiao sevinçle ayağa kalktı. “Ne diyor? Bize ne zaman destek verecekler? Stratejik plan nedir?”

“Efendim, Hanımefendi detay vermedi. Sadece sizinle görüşmek üzere derhal Lancheng’e gelmenizi istedi.”

Chu Qiao kaşlarını çattı. “Ne dedin sen?”

“Hanımefendi, çok önemli bir meseleyi görüşmek için hemen Lancheng’e gelmenizi buyurdu,” diye tekrarladı asker.

Chu Qiao başıyla onayladı. “Başka bir şey demedi mi?”

Asker, “Hayır efendim,” dedi.

“Pekâlâ, bekleyin o halde, birkaç eşyamı alayım.” Chu Qiao, Ping’an’a dönüp, “Ping’an, gel buraya, içerideki kürkü getir bana,” dedi.

Ping’an kaşlarını hafifçe çattı. Çocuk zehir gibi zekiydi; hiçbir şey demeden içeri odaya yürüdü.

Tam o sırada, diz çökmüş askerlerden biri aniden çocuğun kolunu tuttu. “Efendim, zahmet etmeyin. Biz her şeyi hazırladık, hemen yola çıkalım.”

Bir anda hava buz kesti. Chu Qiao elindeki mürekkep taşını hızla fırlattı; taş tam askerin bileğine isabet etti. Bir kemik kırılma sesi duyuldu ama asker gıkını bile çıkarmadı.

Ping’an durumu anlayıp yere kapaklandı, saldırganlardan sıyrılıp pencereden dışarı atladı!

“Yakalayın şunu!” Elebaşı, foyaları ortaya çıkınca maskesini

attı. Chu Qiao'nun üzerine atıldılar; hepsi de usta dövüşçülerdi.

Chu Qiao çok hızlıydı. Bileğine bağlı gizli bıçağı bir sarsıntıyla avucuna düştü. Işıkta parlayan çelik bir adamın omzuna saplandı. Chu Qiao masadan destek alıp bir tekme savurdu; suikastçılardan biri kitaplığa çarpıp yere yığıldı.

O sırada kapı kırıldı; otuz kadar muhafız içeri daldı ve suikastçıları saniyeler içinde etkisiz hale getirdi. Bunlar, Yan Xun ayrılırken Chu Qiao'yu korumaları için bıraktığı has muhafızlardı. Muhafız birliği komutanı Song Qifeng endişeyle sordu: "Efendim, iyi misiniz? Bir yeriniz acıdı mı?"

"İyiyim," dedi Chu Qiao nefes nefese. "Öldürmeye çalışmıyorlardı."

Chu Qiao suikastçıların liderine yaklaştı. "Sizi kim gönderdi?"

Adam acı bir gülümsemeyle, "Efendimizin maharetini duymuştuk ama bu kadarı... Etkileyici," dedi.

"Doğruyu söylersen canını bağışlarım."

"Efendim, söylediklerim doğruydu. İnanmıyorsanız yapacak bir şey yok."

Chu Qiao'nun zihninde parçalar birleşmeye başladı. Song Qifeng'e dönüp, "Şehre girmelerine kim izin verdi?" diye sordu.

Song Qifeng'in yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. "Bilmiyorum efendim."

Chu Qiao etrafına bakındı. "Ping'an nerede?"

"Ping'an mı?" dedi Song Qifeng. "Görmedim."

"Görmedin mi?" Chu Qiao gözlerini Song Qifeng'e dikti. Sonra aniden yumuşak bir tavırla gülümsedi. "Anladım, herhalde Güneybatı Garnizonu'na yardıma gitmiştir. Hadi dışarı çıkıp bakalım."

O anda on küsur keskin kılıç Chu Qiao'nun boynuna dayandı. Song Qifeng acı bir tebessümle, "Efendim her şeyi anladığına göre, artık rol yapmama gerek kalmadı," dedi.

Chu Qiao'nun bakışları buza kesti. Song Qifeng'in dört suikastçıyı serbest bırakışını izlerken gözleri birer ok gibiydi.

“Efendim, özür dilerim. Ben sadece emirleri uyguluyorum. Lütfen beni bağışlayın.”

Chu Qiao soğukkanlılıkla sordu: “Kime çalışıyorsun? Datong Cemiyeti’ne mi yoksa Xia’ya mı?”

Song Qifeng saygıyla eğildi. “Gideceğimiz yere vardığımızda her şeyi öğreneceksiniz.”

Adam yaklaşıp, “Efendimin ne kadar tehlikeli olduğunu biliyoruz, bu yüzden önlem almak zorundayız,” dedi ve Chu Qiao’nun gözlerini bağlayıp ağzını tıkadı, ellerini sıkıca bağladı.

“Gidiyoruz!” Song Qifeng’in emriyle yola koyuldular. Bir süre sonra bir arabaya bindirilen Chu Qiao, kuzeye doğru hızla götürülmeye başlandı.

“Durun! Kimsiniz?”

Song Qifeng atının üzerinden cevap verdi: “Ben Efendimiz Chu’nun başmuhafızıyım. Yanımdakiler Lancheng’den gelen haberciler. Acil bir durum için Lancheng’e gitmemiz gerekiyor. İşte Efendimizin emir nişanı.”

Nöbetçi, Song Qifeng’i tanıyınca saygıyla, “Buyurun Song Efendi, hemen kapıyı açıyorum,” dedi.

— 163 —

Kuzey kapısı savaş alanı değildi; nöbetçiler de Chidu Şehri'nin eski muhafızlarıydı. Song Qifeng sordu: "Giriş iznine bakmayacak mısın?"

"Song Efendi, bizzat siz gelmişsiniz, izne ne hacet? Buyurun geçin."

"Haha, sağ ol kardeşim."

Chu Qiao'nun içindeki son umut kırıntısı da böylece yok oldu. Atlar dört nala koşuyor, bozkırın dondurucu rüzgârı yüzüne vuruyordu. Chu Qiao'nun kalbi buz kesmişti; o olmadan Chidu Şehri ne hale gelecekti? Güneydoğu Garnizonu askerleri, bir kez daha terk edildiklerini mi düşüneceklerdi? Ona güvenen o koca şehir halkı şimdi ne yapacaktı?

Gökyüzü yavaş yavaş ağarmaya başladı; o bitmek bilmeyen gece sona ermek üzereydi. Şafak vakti Chu Qiao arabadan indirildi ve rüzgâr almayan bir çadıra götürüldü. Bağları çözüldüğünde gözündeki siyah bezi hırsla çekip attı ama gördüğü manzara karşısında donakaldı. Leydi Yu, elinde sıcak bir havluyla nazikçe karşısında duruyordu. Sakin bir sesle, "Yüzünü sil, bütün gece yol aldın, yorulmuş olmalısın," dedi.

"Leydi Yu?"

Leydi Yu üzerinde pamuklu beyaz bir kaftanla duruyordu. Yüzü çökmüş, göz çukurları derinleşmişti; göz kenarlarındaki çizgiler belirginleşmişti. "Benim," dedi.

Chu Qiao'nun bakışlarındaki şaşkınlık yerini inanamayan bir ifadeye bıraktı. Kaşlarını çatarak sertçe sordu: "Neden?"

"Burası güvenli değil. Beishuo'nun sayılı günleri kaldı. Sen orada olmazsan Chidu'nun bugünü çıkarıp çıkaramayacağı bile meçhul. Önce benimle gel, yolda sana her şeyi açıklayacağım."

"Önce bana nedenini söyle!"

Chu Qiao, Yanbei'nin askeri gücünün bu kilit ismine buz gibi

bakışlarla bakarak kelimelerin üzerine basa basa konuştu: “Beishuo’daki durumdan haberin vardı, değil mi? İçeridekilerin nasıl saçmaladığını biliyordun?”

Leydi Yu sakince başını salladı: “Evet, biliyordum.”

“Peki, Xia ordusunun ikiye bölündüğünü, Helan Dağları’nı aşıp Chidu’ya saldıracağını biliyor muydun?”

“Biliyordum,” dedi Leydi Yu aynı sükûnetle.

“Beishuo’da Cao Mengtong’un zorla asker topladığını, halkı canlı kalkan olarak kullandığını ve Yanbei halkına zulmettiğini de mi biliyordun?”

“Biliyordum.”

“Chidu halkının evini barkını bırakıp Lan Şehri’ne doğru yola çıktığını, yollarda açlıktan ve soğuktan kırıldığını da mı?”

“Biliyordum.”

“Xia ordusu Chidu’yu bir kez geçti mi Beishuo’yu iki ateş arasına alacaklar! Beishuo’daki milyonlarca asker ve sivil kılıçtan geçirilecek! Yanbei’nin tüm doğu toprakları Xia’nın eline geçecek, orduları Yanbei’nin kalbine dayanacak! Luori Dağları’nın doğusundaki tüm masumlar katledilecek!”

“Biliyordum.”

Leydi Yu başından sonuna kadar inanılmaz bir sakinlik içindeydi. Sanki havadan sudan bahsediyorlarmış gibi dinliyordu.

Chu Qiao’nun göğsü öfkeyle inip kalkıyordu. Yumruklarını sıkarak gürledi: “Neden? Madem her şeyi biliyordun, neden engel olmadın? Neden bu güzelim toprakların savaş ateşinde kavrulmasına seyirci kaldın?”

Leydi Yu, Chu Qiao’ya bilgece ve yumuşak bir bakış fırlattı: “A'Chu, hâlâ anlamıyor musun?”

Chu Qiao bir an duraksadı. Zihninde beliren korkunç düşünce, keskin bir bıçak gibi sinirlerine saplandı.

Leydi Yu hafifçe gülümsedi: “Lan Şehri’nde şu an tek bir asker bile yok. Luori Dağları’ndaki tüm birlikler geri çekildi. Sadece Lan Şehri de değil; şu an tüm Yanbei içlerinde tek bir asker

bulamazsın. İç kesimler şu an boş bir tarla gibi; herhangi bir Xia birliği içeri girse zafer ilan eder. General Cao'yu durdurmaya gücüm yetmezdi, zaten buna yetkim de yoktu. Benim buradaki tek görevim seni buradan sağ salim götürmekti. Bunun dışında hiçbir emir almadım."

Chu Qiao sanki buzlu bir suya fırlatılmış gibi sarsıldı, dengesini kaybedip neredeyse yere kapaklanacaktı. Kalbi sıkışıyor, her atışında etine batan bir acı hissediyordu. Derin derin nefes almaya çalıştı ama göğsü daralıyordu. Kaşlarını çattı; tüm parçalar birleşiyor, korkunç bir tablo ortaya çıkıyordu.

"Yan Xun..."

"Efendimiz de Meilin Geçidi'nde değil."

Bu kısa cümle, Chu Qiao'nun tüm inancını yerle bir etmeye yetti. Tüm düşünceleri zehirli oklara dönüşüp etine saplanıyordu; acıdan konuşamıyor, ses çıkaramıyordu. Sallanarak çadırın direğine tutundu, göğsü şiddetle inip kalkarken kesik kesik nefes alıyordu. Bir şeyler söylemek istedi ama kelimeler boğazına düğümlendi.

Leydi Yu sakince devam etti: "Efendimiz gitmeden önce seni mutlaka buradan çıkarmamı tembihledi. Lan Şehri'nde seni çok bekledim ama gelmedin. Sonra yolda aksilikler çıktığını ve Beishuo ordusunun saçmaladığını öğrenince, seni bu şekilde getirmek zorunda kaldım. Kusura bakma."

"Siz delirmisiniz!" Boğuk, vahşi bir hayvanın iniltisini andıran o ses Chu Qiao'dan çıktı. İki büklüm olmuş halde başını kaldırdı; gözleri kan çanağına dönmüştü. Leydi Yu'ya nefretle bakarak başını iki yana salladı: "Bu tam bir çılgınlık!"

"Çılgınca olabilir ama işe yarıyor. Efendimizin ordusu şu an Changting eyaletini yardı geçti; kuzeybatıdaki otuzdan fazla vilayet diz çöktü. Yaşlı Batuha ailesi artık tarihe karıştı. Şu an Xia'nın asıl gücü Yanbei topraklarında; sınır birlikleri ise Bian Tang ve Huai Song sınırına yığılmış durumda. İçerisi bomboş! Huai Song şu an bizimle iş birliği yapıyor, sınırda askeri tatbikatlar yaparak Xia ordusunun dikkatini dağıtıyorlar. Tam bu sırada Xia ordusunu Yanbei'nin derinliklerine çekip kar fırtınası

ve gözcülerimizle iletişimlerini kestik mi, on beş güne kalmaz Zhenhuang Şehri'ne gireriz! Kuzey orduları durumu fark edene kadar Xia topraklarının yarısı elimize geçmiş olacak. Geri dönmeye kalksalar bile Yanming Geçidi'nde önlerini keseceğiz!" Leydi Yu yaklaşıp Chu Qiao'nun alnına dökülen saçları nazikçe kenara çekti: "A'Chu, efendimiz senin bu plana asla razı olmayacağını biliyordu, bu yüzden senden sakladı. Ama bu sana güvenmediği anlamına gelmez. Xia tüm gücüyle saldırıyor; bir kez durdururuz ama ikincisinde yıkılırız. Yanbei toprakları çok çorak ve soğuk, bu bizim gelişimimizi engelliyor. Ne kadar çabalarsak çabalayalım Xia ile baş edemeyiz; üstelik bir de tepemizdeki Quanrong akıncıları var. Bu yüzden tek çare baskın yapıp konumları değiştirmekti! Sen onun en yakınısın, onu anlamalısın."

"Sırf bu stratejik değişim uğruna, milyonlarca Yanbei halkını yem olarak mı kullandınız?" Chu Qiao'nun sesi buz gibi ve bitkindi. Başını kaldırdı, gözleri kıpkırmızıydı; günlerdir verdiği tüm emekler, beslediği tüm umutlar bir anda enkaz yığınına dönmüştü.

Şüphelenmişti; Yan Xun'un Meilin Geçidi'ne saldırmasının asıl amacının İkinci Ordu'nun gücünü kırmak ve Yanbei'deki otoritesini sağlamlaştırmak olduğunu düşünmüştü. Ama Yan Xun'un gözünün Yanbei'de bile olmadığını tahmin edememişti. Milyonlarca Yanbei halkını yem yaparak Beishuo Şehri'nde devasa bir tuzak kurmuş, tüm Xia ordusunu oraya çekmişti. Sonra da o meşhur gözü karalığıyla, Birinci Ordu'yu ve Lan Şehri ile Luori Dağları'ndaki seçkin birlikleri alıp Xia'nın kalbine dalmıştı. İletişimi kesip fırtınadan yararlanarak Xia topraklarını bir bir ele geçirmişti.

Hah, ne kadar da dâhice ve bir o kadar da kan dondurucu bir plan! Sanki bir ülke kendi topraklarını savunmayı bırakıp, düşman ordusu içeride zafer çığlıkları atarken gidip düşman başkentini işgal etmişti. Düşman ordusu zafer kazandığını sanıp arkasına baktığında, vatanının elden gittiğini görecekti. Bin yılda bir gelecek bir fırsattı bu.

Demek bu yüzden savaş öncesinde ordunun bölünmesi ve

Meilin Geçidi'ne saldırılması konusunda bu kadar ısrarcıydı. Demek bu yüzden onu yanında götürmemişti. Demek bu yüzden Cao Mengtong gibi bir salağı Beishuo'nun başında bırakmış ve onun halkı zorla askere almasına göz yummuştu; çünkü Yanbei'nin topyekûn bir direniş gösterdiği imajını yaratıp Xia'nın dikkatini çekmesi gerekiyordu. Demek bu yüzden yardım çığlıkları karşılıksız kalmıştı; korumaları bile Yan Xun'un has adamlarıydı. Lan Şehri, Beishuo'daki o rezilliklere bu yüzden ses çıkarmamıştı!

Böylesine derin bir hesap, böylesine bir soğukkanlılık... Modern askeri eğitim almış bir komutan olan kendisi bile bunu hayal edemezdi. Yan Xun, gerçekten çok korkunç birisin.

"Leydi Yu, ilk karşılaştığımızda bana ne dediğini hatırlıyor musun?"

Leydi Yu duraksadı, yüzü biraz daha soldu ama yine de yavaşça cevap verdi: "Günün birinde Yanbei'de senin gibi tek bir yetimin bile kalmamasını dilediğimi söylemiştim."

"Evet," dedi Chu Qiao acı bir gülümsemeyle. "Harika bir iş çıkardınız. Bu savaş kazanıldığında Yanbei'de gerçekten de benim gibi tek bir yetim bile kalmayacak; çünkü Yanbei halkının kökünü kuruttunuz."

Beyazlar içindeki kadının bakışları hüzünlendi, uzun süre düşündükten sonra alçak bir sesle, "Bir milletin özgürlüğe giden yolu bedel ister," dedi.

Chu Qiao ona nefretle baktı, sesi buz kesti: "Çok güzel. Yanbei halkı ölecek, siz de o muazzam zenginliğinize ve mutlak gücünüze kavuşacaksınız. İşte Yanbei halkının özgürlük için ödediği bedel bu, öyle mi?"

"A'Chu!" Leydi Yu, Chu Qiao'nun elini tutup telaşla konuştu: "Bu kadar ön yargılı olma. Stratejik açıdan bu plan kusursuz. Bu bir destan, görmüyor musun? Xia'nın kapıları ardına kadar açılacak, Shengjin Sarayı Yanbei süvarilerinin önünde titreyecek!"

"Dokunma bana!" diye gürledi Chu Qiao. Bakışları keskin bir bıçak gibiydi. "Stratejik açıdan kusursuz olabilir ama size inanan

halkı yüzüstü bıraktınız! En zor zamanınızda size omuz veren, sizi koruyan o insanları terk ettiniz! Halkın umutlarını boşa çıkardınız, milyonların güvenine ihanet edip onları ateşe attınız! Kendi iktidar hırsınız, kendi taht kavganız için milyonlarca canı hiçe saydınız! Leydi Yu!" Chu Qiao'nun gözleri doldu, yanaklarından iki damla yaş süzüldü. Dudaklarını ısırarak devam etti: "Neden? Size ne oldu böyle? Eskiden söylediklerinizi ne çabuk unuttunuz? Her türlü zorlukta, her türlü imkânsızlıkta sizin gelip beni kurtaracağınıza inandım. Güneydoğu Garnizonu gibi 'hain' denilen askerler bile halkı korumak için geri dönerken, siz neden onları ölüme terk ettiniz? Biliyor musun? Chidu Şehri'nde her evde senin ve Wu Efendi'nin adına dikilmiş uzun ömür tabletleri var. Sabah akşam tütsü yakıp size dua ediyorlar, sizlerin Yanbei'nin koruyucu ruhları olduğunuzu, siz varsanız umudun da var olduğunu söylüyorlar. Evlerini barklarını bırakıp Lan Şehri'ne kaçarken yanlarına yiyecek bile almadılar ama sizin o 'kutsal' tabletlerinizi yanlarından ayırmadılar. Git de bak yollara, senin için kaç tane tütsü yakılmış... Onların yüzüne nasıl bakacaksın?"

Leydi Yu derin bir nefes aldı, o ince kaşları acıyla çatıldı. Güçlükle fısıldadı: "Ben bunu tüm dünyanın selameti için yaptım."

— 164 —

“Hah,” dedi Chu Qiao soğuk bir gülüşle. Arkasını döndüğünde sırtı yorgun ve bir o kadar da çelimsiz görünüyordu. “Daha kendi insanını koruyamıyorsun, bir de kalkmış tüm dünyanın refahından mı bahsediyorsun? Gerçekten komik.”

Chu Qiao, çadırın perdesini sertçe savurup dışarı çıktı.

Leydi Yu’nun kaşları çatıldı, hemen arkasından yetişip boğuk bir sesle sordu: “Chu Qiao, gidiyor musun?”

“Yanbei benim memleketim değil ama ömrümce inandığım tek ülküydü. Siz ondan vazgeçseniz de ben vazgeçmem; siz onu terk etseniz de ben korurum. Yan Xun’a söyle; eğer Chu Qiao ölürse intikamını almaya kalkmasın. O, başkasının elinde değil, bizzat onun elinde can vermiş olacak.”

“Dur!” dedi Leydi Yu sertçe. “Gitmeni izin vermeyeceğim!”

Chu Qiao başını çevirdi, dudaklarında buz gibi bir gülümseme belirdi. “Beni öldürebilirsin ama cesedim dışında hiçbir şey Chu Qiao’yu Yanbei’den bir adım dışarı çıkaramaz.”

Çizmesinin içinden hançerini çekip boğazına dayadı. Acı dolu bir tebessümle atına doğru yürüdü ve bir hamlede eyerin üzerine sıçradı. “Hata henüz geri dönülmez bir noktaya varmadı, uçurumun kenarında dizginleri çekmek için hâlâ vakit var. Ona söyle, onu Beishuo surlarında bekliyor olacağım! Deh!”

Genç kızın ağır kürklü pelerini rüzgârda savruldu; atının nalları karları döverken bir göz kırpımı süresinde gözden kayboldu.

Song Qifang öne atılıp telaşla sordu: “Leydim, Komutan Chu’nun gitmesine nasıl izin verirsiniz? Ekselansları bu konuyu ona kesinlikle açmamamız için defalarca tembihlemişti…”

Leydi Yu’nun yüzünde donuk, ifadesiz bir gülümseme belirdi. Başını yavaşça kaldırdığında sabah güneşinin ışıkları yüzüne vurdu; teni kâğıt kadar beyaz, neredeyse şeffaf görünüyordu.

Canım Yanbei'm, Zhong Yu aciz kaldı, elinden gelen ancak bu kadardı.

"Ekselanslarına haber gönderin: Beishuo tehlikede. Komutan Chu, Chidu'yu savunmak ve Beishuo'ya yardım etmek için yola çıktı. Beş gün içinde yardım ulaşmazsa Yanbei muhakkak düşecek ve kimse bu yıkımdan sağ kurtulamayacak."

O sırada Chidu şehri tam bir sessizliğe gömülmüştü. İnsanlar tüm şehri didik didik aramış ama Komutan Chu'dan bir iz bulamamışlardı. Nihayet kuzey kapısındaki nöbetçilerden, dün gece komutanın kişisel muhafızlarının bir at arabasına eşlik ederek şehirden ayrıldığını öğrendiler.

Umutsuz bir düşünce herkesin zihnine bir yıldırım gibi düştü. Üstü başı perişan bir asker, karın ortasında titreyerek konuştu: "Yoksa… Komutan bizi terk mi etti?"

Sözü bitmeden Güneybatı Karargâhı'ndan bir asker ona sert bir tekme savurdu. He Xiao'nun kardeşi He Qi, buz gibi bir sesle, "Komutan bizi asla terk etmez!" dedi. "Zhenhuang şehrinde, o imkânsız şartlarda bile bizi bırakmadı, şimdi de bırakmaz!"

"O zaman nerede?" diye bağırdı Chidu'nun levazım subaylarından biri, sesi ağlamaklıydı. "Bütün yetkililer aynı işte!"

Chidu'nun milisleri de bir anda galeyana geldi. Birileri bağırıyordu: "Kesin öyledir! Kaybedeceğimizi anladı, gizlice kaçtı!"

"Zaten söylemiştim, rütbelilere güven olmaz, hele de bir kadınsa!"

"Tanrım! Komutan gerçekten bizi bıraktı mı? Şimdi ne yapacağız?"

Kalabalığın uğultusu giderek artıyor, bazıları umutsuzca ağlıyordu. Gökyüzünde kara bulutlar savruluyor, rüzgârın kaldırdığı karlar mezar başlarındaki kağıt paralar gibi havada uçuşuyordu.

"Ne diye burada dikiliyorsunuz? Düşman şehre girmek üzere!" Komutan He Xiao, çatık kaşları ve sert çehresiyle öne atıldı.

“Komutan He!” dedi biri koşarak. “Komutan bizi bırakıp kaçtı!”

“İmkânsız!” He Xiao onun sözünü sertçe kesti. “Buna inanmıyorum. Güneybatı Karargâhı’nın hiçbir askeri buna inanmaz. O böyle biri değil.”

“Ama…”

“Bu lafı son kez duyuyorum. Kim bir daha komutana iftira atar, adını lekelemeye kalkarsa Güneybatı Karargâhı’nın düşmanı sayılır!”

Adam belindeki palayı hızla çekti, çeliğin pırıltısı havada parladı. “Daha ne bekliyorsunuz? Surlara!”

Bir gecelik dinlenmenin ardından Büyük Xia ordusu dünkü kadar fevri davranmıyordu. Güneybatı Karargâhı ise dünkü o keskin saldırı gücünü kaybetmişti; oklar ve yuvarlanan taşlar bitmek üzereydi, ateş topları da öğleden sonra tükenmişti. Tam öğle vaktinde Xia askerleri surların tepesine sızmaya başladı. İnsanlardan merdivenler kurup ölümü hiçe sayarak yukarı tırmanıyorlardı. Okçuları ise sürekli ateş ederek onları koruyordu; havada uçuşan oklar sağanak yağmuru andırıyordu. Surların üzeri tam bir can pazarıydı; askerler birer birer vurulup düşüyordu.

Vücuduna ondan fazla ok isabet etmiş genç bir asker, tüm yaraları hayati olmasına rağmen, kendisini geriye çekmek isteyen silah arkadaşlarına bakıp safça gülümsedi. Dişleri bembeyaz, gözleri pırıl pırıldı. Arkadaşlarına el sallayarak, “Komutan döndüğünde ona söyleyin,” dedi gülerek. “Bütün bölük ona gizli gizli aşıktı.” Bunu söyledikten sonra kendini surlardan aşağı bıraktı; bedeni dev bir kaya gibi Xia askerlerinin kurduğu insan merdiveninin üzerine çakıldı. Surlarda bir anda yükselen feryatlar, umutsuz bir savaş marşına dönüştü.

Nihayet göğüs göğüse çarpışma başladı. Düşman kitleler halinde surlara tırmanıyor, ilk savunma hattı çökmüş durumdaydı. Oklar havada uçuşuyor, her yerden kılıç şakırtıları ve çığlıklar yükseliyordu.

Xia askerlerinin sayısı giderek artıyor, kan tüm surları ve

yerdeki her bir taşı kızıla boyuyordu. O an geldiğinde, o korkak milisler bile surlara atıldı. Artık titreyip geri çekilmiyorlardı; ölüm kapıdaydı. Silahı bırakmak da ölümdü, tutmak da; ama en azından silah tutmak, gerideki çoluk çocuğun kaçması için birkaç dakika daha kazandırabilirdi. Baltalarla kesiyor, kılıçlarla saplıyor, tuğlalarla vuruyor, hatta dişleriyle ısırıyorlardı. Savaşın tüm vahşeti o an doruk noktasına ulaşmıştı.

Situ Jing, surların aşağısından bu manzarayı izlerken şaşkınlık içinde yanındakine sordu: “Yukarıdakilerin sadece milis olduğuna emin misin?”

O gün, kışın en sert zamanında Chidu’nun nehirleri buzlarını kırdı. Soğuk buz tabakasının üzerine katman katman yayılan sıcak kan, nehrin yüzeyini eritti; her ne kadar çok geçmeden tekrar donsalar da.

Gök ve yer kan kırmızısıydı, her yer cesetlerle doluydu. Bacakları kopan bir asker, kaşını bile çatmadan kendi kopmuş bacağını alıp surlardan aşağı, düşmanın üzerine fırlattı. Yukarı tırmanmakta olan bir Xia askeri dehşet içinde kalıp buz gibi karların üzerine çakıldı.

Güneybatı Karargâhı’nın yedinci mangası tamamen yok olmuştu, geriye sadece bir ulak kalmıştı. Genç asker surların tepesinde silah arkadaşının cesedini silah niyetine kullanıp surlara tırmananların üzerine savuruyordu. En sonunda cesetler bittiğinde, kendisi de birkaç kılıç darbesi almış halde, “Yaşasın Komutan!” diye haykırarak bir Xia askerine sarıldı ve birlikte surlardan aşağı uçtular.

Surlar defalarca düşmanın eline geçti, defalarca geri alındı. He Xiao vücudundaki yaralara rağmen hâlâ inatla savaşıyordu. Surların tepesinde avazı çıktığı kadar bağırdı: “Kardeşlerim! Komutanın yüzünü kara çıkarmayın! Bugün burada ölsek bile komutan intikamımızı mutlaka alacaktır! Saldırın!”

Askerlerin kanı kaynadı, sendeleyen bedenleri bir anda taze bir güçle doldu; palalarını savurarak düşmanla yeniden cenge tutuştular.

Gök ve yer birbirine karışmıştı; sert rüzgâr karları savuruyor,

havada ağır bir kan kokusu asılı duruyordu. Büyük Xia ordusu durmak bilmeden taze kuvvetler gönderiyordu. Şafaktan öğleye, öğleden gün batımına kadar sürdü bu kıyım.

Zhao Yang, yüksek bir tepeden savaşı izlerken iç çekmeden edemedi: "Güneybatı Karargâhı… Gerçekten de kurtlar ve kaplanlar ordusuymuş!"

Surlar bir kez daha düşman eline geçmek üzereyken, Chidu'nun üzerinde umutsuzluk rüzgârları esmeye başladı. Genç bir asker kılıcıyla düşmana doğru atıldı; artık mecali kalmamıştı, bu yaptığı düpedüz ölüme koşmaktı. Fakat tam o sırada, gözlerinin önünde bir kılıç parıltısı çaktı. Keskin bir gölge öne atılıp tek bir hamlede Xia askerinin kafasını uçurdu.

Asker gözlerine inanamadı, ta ki önündeki figür dönüp ona öfkeyle bağırana kadar: "Ne diye dikiliyorsun orada? Arkamdan gel!"

"Komutanım?" Askerin boğazından inanamayan bir çığlık koptu. "Komutanım! Komutanım geri döndü!"

Yorgunluktan ölmek üzere olan tüm Güneybatı Karargâhı askerleri aynı anda arkalarına döndü. Karmaşanın ortasında, elinde kılıcıyla dik duran, hamleleri keskin o genç kız Chu Qiao'dan başkası değildi.

"Komutan bizi terk etmemiş!" İlk kimin bağırdığı belli değildi ama bir anda tüm Chidu surları bir bayram yerine döndü. Mecali tükenmiş askerler bir anda dirildi, sanki vücutlarına tükenmek bilmez bir güç pompalanmıştı.

Komutan burada, kaybetmeyeceğiz!

Bu düşünce bir sel gibi yayıldı. Xia askerleri dehşet içinde, az önce can çekişen bu insanların bir anda devleştiğini, kurtlar gibi üzerlerine atıldığını gördüler.

"Kardeşlerim! Takip edin beni!" He Xiao bir kükremeyle bir Xia askerinin kafasını kesti. "Bin yaşa Komutan!"

"Bin yaşa Komutan!"

"Bin yaşa Komutan!"

Kulakları sağır eden bu haykırışlar göğü inletirken, dağılan

askerlerinin bir sel gibi geri çekildiğini gören Zhao Yang, başını yavaşça kaldırdı ve bu korkunç gerçeği kabul etmek zorunda kaldı.

“Ekselansları,” dedi Situ Jing kaşlarını çatarak. “Eğer burayı alamazsak, Üçüncü Prens’e hesap vermemiz zor olacak.”

“Ben sanki istemiyor muyum?” dedi Zhao Yang iç çekerek, o çok da yüksek olmayan Chidu surlarına bakarken.

Gece nihayet çöktüğünde Büyük Xia ordusu geri çekildi. Chu Qiao, erzak deposunda elleri ayakları bağlanmış Pingan’ı buldu; küçük ufaklık orada uyuyakalmıştı. Uyanıp Chu Qiao’yu görünce sevinçten çığlıklar attı.

Bugünkü savaşta Chidu ağır yara almıştı. Güneybatı Karargâhı’nın ana kuvvetlerinden iki binden fazla asker şehit düşmüştü. Daha önceki bin beş yüz kayıpla birlikte, koskoca karargâhtan geriye üç binden az asker kalmıştı; savaşabilecek durumda olanların sayısı ise iki bini bile bulmuyordu. En büyük kayıp milislerdeydi; tam yirmi bin kişi can vermişti. Surlar ağır hasar görmüştü; eğer düşman mancınık gibi ağır kuşatma silahları getirirse, surların yıkılması bir günü bile bulmazdı.

Her yer kan kokuyor, her yer cesetlerle doluydu. Şehirde tıbbi malzeme tükenmişti; yaralı askerlerin yaralarına sadece temiz su ve kaba kumaş sürülebiliyordu. Gece olduğunda şehrin her yanından korkunç acı feryatları yükseliyordu. Biraz ötedeki yan sokaklardan birinde, artık hareket etmeyen ve konuşmayan insanlar yan yana dizilmişti; sarı çuvallar o genç savaşçıların yüzlerini örtüyordu.

Yürürken Chu Qiao’nun adımları giderek ağırlaşıyordu. Başının üzerinde zifiri karanlık bir gökyüzü, rüzgârda kargaların uğursuz çığlıkları vardı.

On yedi yıllık ömründe Chu Qiao kendini hiç bu kadar yalnız ve çaresiz hissetmemişti. Tüm umutları ve hayalleri yıkılmıştı ama yine de sırtını dik tutmak, ona güvenen askerlerine "Komutanın hâlâ bir planı var, o hâlâ ayakta, bizi bir çıkış yoluna ulaştıracak" mesajını vermek zorundaydı.

Soğuk rüzgâr ince bedenini yalayıp geçerken, uzaktan

askerlerin hüzünlü bir tınıyla söylediği bir ezgi duyuldu. Chu Qiao şarkının geldiği yöne yürüdü ve bir köşede bacağı kopmuş genç bir asker gördü. Henüz sakalları bile terlememiş, bir okumuşu andıran yakışıklı, duru bir yüzü vardı. Dizinden aşağısı bomboştu. Öylece oturmuş, acıyla bağırmak yerine hafifçe gülümsüyordu. Gözleri saf ve parlaktı, sanki güzel günleri hatırlıyormuş gibi kısık sesle mırıldanıyordu:

"Elveda sevgilim, memleketimi korumaya gidiyorum. Düşmanın kılıcı başımızın üstünde, senin cennetini korumalıyım. Belki o güzel gözlerini bir daha göremem, belki sesini duyamam ama inan bana, o eski ocağımızı hep hatırlayacağım. Sen o açelyalarla dolu tepede durmuş, gülümseyerek el sallıyorsun bana, 'çabuk dön' diyorsun yavaşça…"

— 165 —

Chu Qiao, askerin sesi iyice kısılıp kesilene dek uzun süre sessizce bekledi. Kar taneleri yavaşça gencin yüzüne konuyor ama erimiyordu; aksine parça parça birikiyordu.

Rüzgâr, genç kızın giysisinin eteklerini savururken gökyüzü ıssız ve uçsuz bucaksız görünüyordu. Dünya o kadar büyüktü ki ama onlar sanki tüm dünya tarafından terk edilmiş gibiydiler. Chu Qiao pek çok şeyi hatırladı; çocukluk heveslerini, inatlarını, o ateşli bekleyişlerini ve umutlarını. Yıllar öncesine, o soğuk ve karanlık zindana gitti zihni; o gencin elini kendi göğsüne bastırıp ısıttığı o ana. Yan Xun'un gözleri parlayarak ona Yanbei'den bahsettiği zamanları düşündü; oranın beyaz karını, yeşil çimenlerini, at sürülerini, Huolei Ovası'nı, Huihui Dağları'nı, çalışkan ve iyi kalpli insanlarını… Orada savaş yoktu; huzur ve barış vardı, tıpkı bir yeryüzü cenneti gibi.

Yanbei, Yanbei…

Chu Qiao başını yavaşça kaldırdı, gözünün ucundan bir damla yaş süzüldü. Sırtı bir mızrak kadar dikti; omuzlarına kar yağıyordu.

Seni koruyacak kimse kalmadıysa, o zaman ben korurum. Birlikte bekleyeceğiz, onların dönmesini bekleyeceğiz.

Kimse Beishuo'nun bu kadar çabuk ve bu kadar feci bir şekilde çökeceğini tahmin etmemişti. Beş gün bile geçmeden Beishuo, Zhao Qi'nin şiddetli saldırıları karşısında darmadağın olmuştu. Eğer Chu Qiao'nun daha önce bıraktığı savunma düzenekleri olmasaydı, Büyük Xia'nın altın ejderha sancağı çoktan surlara dikilmiş olurdu.

O sırada Cao Mengtong surlarda durmuş, üzerlerine sel gibi gelen Xia ordusuna bakarken yerin ve göğün titrediğini hissediyordu. Bir türlü anlayamıyordu; o milyonluk ordusu nereye gitmişti? Elinde böyle sarsılmaz bir kale varken nasıl bu kadar ağır bir yenilgi almıştı? Fakat artık bunları düşünecek

vakit yoktu. Lu Zhi yanına koşarak geldi, avazı çıktığı kadar bağırdı: “General, kaçalım! Kaçmazsak Xia askerleri tepemize binecek!”

“Kaçmak mı?” Cao Mengtong başını ağır ağır çevirdi, donuk bir sesle sordu: “Kaçmak mı?”

“Evet!” diye bağırdı Lu Zhi. “Xia An, Beishuo ordusunu alıp kaçtı bile! Duyduğuma göre Chidu henüz düşmemiş, o Chu Qiao denen kız ordusuyla hâlâ orayı savunuyormuş. Oradan Lancheng’e kaçabiliriz. Efendim acele edin, yoksa çok geç olacak!”

“Kaçmak mı?” Cao Mengtong’un tepkileri yavaşlamıştı, sadece birkaç gün içinde saçları bembeyaz olmuştu. Kendi kendine mırıldandı: “Hayır, kaçamam.”

“General! O yaşlı bunak Xia An bile kaçtı! Beishuo’nun garnizon komutanı o, o bile gittiyse biz niye bekliyoruz?”

Cao Mengtong acı dolu bir iç çekti, yaşlı gözleriyle Lu Zhi’ye baktı ve konuştu: “O kaçabilir ama ben kaçamam Lu Zhi. Ben Büyük Xia’ya karşı kurulan Kuzey Seferi Ordusu’nun başkomutanıyım. Ben kaçarsam Beishuo biter.”

“Siz gitmeseniz de Beishuo bitecek zaten! General, inat etmeyin!”

Cao Mengtong başını salladı. “Olmaz Lu Zhi, gideceksen sen git.”

Lu Zhi duraksadı, sonra bağırdı: “Efendim, gerçekten gitmiyor musunuz?”

Cao Mengtong kararlılıkla, “Gitmiyorum,” dedi.

“O zaman ben de gitmiyorum!” dedi bu kaba adam bağırarak. “Ölümden mi korkacağız? Siz beni yükselttiniz, bana kendi babam gibi baktınız. Öleceksek sizinle birlikte savaşarak ölürüm!”

Cao Mengtong’un gözleri doldu, Lu Zhi’nin omzuna vurarak, “İnsan zor günde belli olurmuş Lu Zhi, seni boşuna sevmemişim,” dedi.

“Efendim, bana yirmi bin asker verin! Şehirden çıkıp

düşmanla son bir kez çarpışacağım!”

“Güzel!” dedi Cao Mengtong büyük bir şevkle. “Sana son kişisel muhafız birliğimi veriyorum. Onlar Yanbei’nin en sadık, İkinci Ordu’nun en seçkin askerleridir. Lu Zhi, güvenimi boşa çıkarma!”

“Emin olun çıkarmayacağım general!”

Yarım saat sonra kuzey kapısı ardına kadar açıldı. Lu Zhi, Cao Mengtong’un son seçkin muhafız birliğini yanına aldı, şehirdeki tüm altın ve mücevherleri yağmaladı ve arkasına bile bakmadan kaçıp gitti.

Cao Mengtong surlarda durmuş, en güvendiği adamının gidişini izlerken ağzından bir kan fışkırdı ve olduğu yere yığılıp kaldı.

Xia ordusu bir kez daha saldırdı, şehir tam bir kargaşaya boğuldu. Herkes panik içinde sağa sola kaçışıyordu. Kuzey kapısı, Cao Mengtong’un gönderdiği askeri inzibatlar tarafından mühürlenmişti; kimsenin kaçmasına izin verilmiyordu.

Gürültü, kükreme, çığlıklar ve kan kokusu tüm şehri sardı. Xia ordusu surlara iki yüz adım kadar yaklaşmıştı; merdivenleri dayayıp tırmanmaya başladılar. Güneş yavaşça batıyor, dünya kan kırmızısına bürünüyordu. Bu günün son saldırısıydı; düşman, Beishuo’yu bugün mutlaka düşürmek için hücum borularını çaldırıyordu!

“Teslim olun! Teslim olanın canı bağışlanacak!” Büyük Xia, gür sesli üç yüz askerini surların dibine dikmiş, sürekli bu sloganı attırıyordu. Beishuo halkından kapıları açıp teslim olmak isteyenler, inzibatlar tarafından anında kılıçtan geçiriliyordu. Çığlıklar ve savaş sesleri o kadar yaklaşmıştı ki Xia askerlerinin üzerindeki kan kokusu duyulabiliyordu.

“General! General! Üçüncü Tümen destek istiyor!” Üstü başı kan içinde bir subay, sürünerek öne atıldı.

Cao Mengtong ona baktı, yavaşça başını salladı. Yaşlı general kılıcını çekti, öldürücü bir kararlılıkla iki adım öne çıktı. Kaç yıl olmuştu? Kaç yıldır savaş meydanına çıkıp kılıç sallamamıştı? Bunca yıldır herkes onunla alay etmiş, ona ‘Kaçak General’

demişti. Hayatındaki tek cesur hamlesi ise devasa bir hataya dönüşmüştü. *Eğer en başında o Chu Qiao denen kızın sözünü dinleseydim…* O an istemsizce bu düşünceye kapıldı, sonra acı bir gülüşle başını salladı. Şimdi bunları düşünmenin ne faydası vardı? "Son destek birliği benim," dedi kısık bir sesle.

"General!" Subay donakaldı, birden gözyaşlarına boğuldu. "Altmış yaşındaki generalimizi bizzat savaşa sokmak bizim acizliğimizdir!"

Yaşlı general kolunu savurdu, "Birlikte ölelim!" dedi.

"Emredersiniz!"

Tam o sırada şehir dışından keskin bir ses yükseldi; Xia ordusunun içinde telaşlı davul sesleri yankılanmaya başladı. Surların dibindeki Xia askerleri duraksayıp şaşkınlıkla arkalarına baktılar; yüzlerinde büyük bir panik vardı.

Cao Mengtong ve yanındaki subay da kalakaldı. Başlarını kaldırdıklarında, uzak ufuk çizgisinde siyah bir gölgenin belirdiğini gördüler. O siyah gölge önce ince bir dere gibi göründü, sonra bir noktadan bir yüzeye dönüştü, giderek genişledi ve büyüdü. Aniden, siyah zırhlı bir süvari birliği ufuktan fırladı; bir yıldırım hızıyla kükreyerek geliyorlardı. Başlarının üzerinde beyaz zemin üzerine kırmızı bulutlu dev bir sancak dalgalanıyordu; tıpkı harlanan bir ateş gibi!

"Yardım geldi!" Beishuo surlarında bir anda kulakları sağır eden bir sevinç çığlığı koptu. Askerler mutluluktan ağlayarak bağırıyordu.

"Bizim birliğimiz! Bizimkiler geldi!"

"Güneybatı Karargâhı! Komutan Chu!"

"Komutan Chu geldi! Kurtulduk!"

O anda siyah zırhlı süvariler yeri göğü sarsan bir nidayla haykırdı: "Özgürlük için savaş!"

Kusursuz bir nizam, müthiş bir hız ve uzaktan gelen gök gürültüsünü andıran o boğuk nal sesleri… Birlik giderek büyüyor, sayıları artıyordu; en az yirmi-otuz bin kişilik devasa bir süvari birliğiydi bu. Kılıçlarını yan tutmuş, atlarını sadece

dizleriyle kontrol ederek, batan güneşin kızıllığında binlercesi birden saldırıyordu. Sık bir nizamla düşmanı bir fırtına gibi biçmeye başladılar!

“Güneybatı Karargâhı! Güneybatı’nın isyancıları!”

Beishuo surlarındaki sevincin aksine, Xia ordusunda bir feryat koptu. Orduları çok büyüktü ama arkadan gelen bu ani saldırıya karşı nizam almaları imkânsızdı. Üstelik Zhao Qi’nin komutasındaki Güney ordusunun savaş gücü, Zhao Yang’ın Kuzeybatı ordusunun yanına bile yaklaşamazdı. Güneybatı Karargâhı’nın şanı ise zaten yürümüştü; bir anda arka hatlar su gibi dağıldı, her yer kargaşaya boğuldu.

“Bin yaşa Komutan Chu!” Beishuo surlarındaki askerler birbirlerine sarılıyor, gözyaşları içinde bağırıyorlardı.

“Komutanım!” He Xiao öne atılıp bağırdı. “Düşmanla aramızdaki sayı farkı çok fazla, doğrudan göğüs göğüse çarpışmamalıyız!”

Chu Qiao soğuk bir ifadeyle başını salladı, sesi gürdü: “Ordumuz taze bir güç, baskın yapıyoruz ve moralimiz zirvede. Xia ordusu asıl gücümüzü kestiremiyor, bu bize tanrının bir lütfudur. Eğer bu savaşı şimdi kazanmazsak, bir daha kazanma şansımız olmayacak!”

Ordu çılgınca bir hırsla, önüne geleni deviren dev bir dalga gibi saldırdı. Xia ana karargâhından emirler daha arka saflara ulaşmadan, on binlerce asker ilk darbede yerle bir oldu. Chu Qiao emir verdi: Diğer dağınık birliklerle vakit kaybetmeyin, doğrudan ana karargâhı vurun!

Büyük Xia’nın kâbusu başlamıştı. Sadece birkaç on bin kişilik bir birlikti bu ama sancakları net, disiplinleri yüksek ve hareketleri inanılmaz hızlıydı. Geçtikleri her yerde arkalarında büyük bir panik ve dehşet bırakıyorlardı.

“Nizamı koruyun! Beni takip edin!” He Xiao en öndeydi, bir sancaktar elinde beyaz zeminli kırmızı bulutlu sancağıyla hemen arkasındaydı. Chu Qiao ordunun merkezinde atını mahmuzluyordu. Askerler kendilerini feda edercesine savaşıyordu; uzun süredir içlerinde biriken o sessiz öfke nihayet

patlamıştı. Ordu, kükreyen bir ejderha gibi Xia saflarını yarıp geçiyordu.

“Karşılık verin! Nizamı kurun!” Zhao Qi atının üzerinde avazı çıktığı kadar bağırıyordu. Orduyu toparlamaya çalışırken, muhafızlarının uyarılarını dinlemeyip savaşın tam göbeğine kadar ilerledi. Tam o sırada, sanki gözü varmış gibi bir ok hızla üzerine doğru süzüldü. Bir muhafız kendini feda ederek öne atıldı; ok bir kan fırtınasıyla adamın göğsünü delip geçti. Zhao Qi dehşet içinde atından yuvarlandı, canını zor kurtardı.

Ordu çok hızlıydı, bir anda üzerine çullandılar. Chu Qiao, Zhao Qi’yi tanıyordu; keskin gözleriyle onu fark etti, atından aşağı atlayıp ayağını adamın sırtına bastı. Gümüşi bir parıltı çaktı, kılıcın gölgesi havayı yardı; Zhao Qi daha çığlık bile atamadan Chu Qiao onun kafasını gövdesinden ayırdı!

“Zhao Qi öldü! Hemen silahlarınızı bırakın!”

Güm! Sanki düz ovada bir yıldırım patlamış gibiydi. Kırk bin kişilik ordu, tek bir darbeyle dağılıp gitti. Chu Qiao, ince bedeniyle atının üzerinde dimdik oturuyor, elinde Zhao Qi’nin kesik başını tutuyordu; bakışları keskin, duruşu sarsılmazdı.

Xia ordusu tamamen birbirine girdi. Surlardaki Cao Mengtong bunu görünce anında kararını verdi: “Kapıları açın! Kapıları açın! Genel saldırı!”

Beishuo kapıları nihayet açıldı; az önce savaşma azmini yitirmiş askerler bir sel gibi dışarı fırladı. Xia ordusunun bozgunu artık kaçınılmazdı!

Ekim ayının yirmi yedisinde Chu Qiao, Chidu’yu terk etti ve şehri ateşe verdi. Dev alevler Zhao Yang’ın yolunu kesti; Zhao Yang, Chu Qiao’nun on bin kişilik ordusuyla gidişini sadece izleyebildi. Chu Qiao yolda, Beishuo’dan kaçıp Chidu’ya giden Lu Zhi ile karşılaştı. Lu Zhi’nin ihaneti öğrenilince, Cao Mengtong’un muhafızları bir anda isyan edip onu kılıçtan geçirdiler. Yirmi bin muhafız anında Güneybatı Karargâhı’nın saflarına katıldı.

Ardından Chu Qiao’nun liderliğinde düşman hattının arkasından dolaşıp ani bir saldırı düzenlediler. Beishuo kapıları

önündeki Huolei Ovası'nda Xia ordusuna ağır bir darbe indirdiler.

Bu savaşta yedi binden fazla düşman askeri öldürüldü; çoğu kaçarken kendi atları altında ezilerek can verdi. Üç bin esir alındı. Güneybatı Karargâhı'nın komutanı Chu Qiao, bizzat düşman başkomutanını, Büyük Xia tahtının en güçlü adayı olan Üçüncü Prens Zhao Qi'yi öldürmüştü. Bu, Xia ordusu için telafisi imkânsız bir darbeydi.

— 166 —

Huolei Ovası'ndaki o meşhur savaşın üzerinden tam sekiz yıl geçmişti. Tüm Yanbei'nin şahitliğinde Büyük Xia, geçmişteki cüretinin bedelini ağır bir yıkımla ödüyordu.

Aynı gece, Büyük Xia'nın On Dördüncü Prensi Zhao Yang yetişti. Güney ordusundan kalanları toparlayıp elli bin kişilik bir kuvvetle Beishuo'yu yeniden kuşattı.

O sırada Büyük Xia'nın iç bölgelerindeki Menglai eyaletinde bulunan Yan Xun, nihayet Leydi Yu'nun gönderdiği haberci şahini teslim aldı. Mektubu okuduktan sonra, artık çok da uzak olmayan o kadim başkent Zhenhuang'a doğru uzun uzun baktı. Öylece, tek başına dakikalarca bekledi. Sonunda ana karargâh çadırına döndü ve herkesi şoke eden o emri verdi: "Derhal toparlanın, Beishuo'ya yardıma dönüyoruz!"

Beishuo'ya döndüğünde Chu Qiao bir kahraman gibi karşılandı. Gerekli savunma birlikleri dışında tüm Beishuo halkı ve askerleri şehir kapısına yığılmıştı. Her yer insan kaynıyordu; halkın coşkusu o kadar yüksekti ki sanki Beishuo savaşı çoktan kazanılmış gibi bir bayram havası vardı. Chu Qiao, Güneybatı Karargâhı'nın başında şehre girerken, kalabalık neredeyse düzeni bozacaktı. İkinci Ordu'nun yeni komutan yardımcısı Yin Liangyu, düzeni sağlamak için öne atılsa da kalabalık karşısında o da çaresiz kaldı.

Chu Qiao sakince etrafı süzdü. İkinci Ordu askerleri dost birlikleri karşılamak için biraz çeki düzen vermiş olsalar da, gidişlerinden bu yana mevcudun yarısından fazlasını kaybetmişlerdi. Kalanlar yaralı, üstleri başları yırtık pırtık ve kan içindeydi. Gözlerinde yorgunluk, ürkeklik, korku ve derin bir belirsizlik okunuyordu. Yüzlerindeki solgunluğu toz toprak örtmüştü; pek çoğunun kılıç kını bile yoktu, palalarını bellerine öylesine iliştirmişlerdi. Adım attıkça çıkan o metalik sesler savaşın yankısı gibiydi ama içlerinde savaşma azmi yoktu, sadece

bir telaş hâkimdi.

Bu ürkek İkinci Ordu askerlerinin aksine, Güneybatı Karargâhı'nın neferleri tam bir tezat oluşturuyordu. Onların da zırhları kanlı, yüzleri toz içindeydi ama vakur ve sakindiler. Nizamlarını bozmadan, disiplinli bir şekilde atlarının üzerinde Chu Qiao'yu takip ediyorlardı. Kuzey rüzgârı pelerinlerini savururken, siyah kumaşlardan yayılan o keskin kan kokusu savaşın soğuk yüzünü hatırlatıyordu. Onları gören halktan gök gürültüsünü andıran alkışlar yükseldi. Milyonluk orduların su gibi dağıldığı, Yanbei askerlerinin kaçtığı o karanlık günlerde, sadece onlar ölümü göze alıp geri dönmüş, vatanı koruma yükünü omuzlamışlardı.

Yin Liangyu koşarak yanına geldi, kalabalık miğferini yana kaydırmıştı. Miğferini düzeltmeye bile vakit bulamayan genç subay telaşla konuştu: "İyi günde herkes dosttur ama zor günde gelen baş tacıdır. Komutan Chu, bu dar zamanda yetişip Beishuo'yu mutlak bir yıkımdan kurtardınız. İkinci Ordu size minnettardır!"

Chu Qiao atından indi, hafifçe gülümsedi: "General Yin, teveccühünüz. Hepimiz Yanbei için savaşıyoruz, Güneybatı Karargâhı ve İkinci Ordu bir elin parmakları gibidir." Bunu söylerken başındaki başlığı çıkardı. O kadar kanlı bir çarpışmadan çıkmış olmasına rağmen hâlâ tertemiz ve vakur görünüyordu. Askeri üniforması içinde hem bir komutanın sertliğini hem de bir kadının zarafetini taşıyordu. Güzel yüzü, bembeyaz teni ve yıldızlar gibi parlayan gözleriyle etrafa güven aşılıyordu. Sesi yumuşak ve dostaneydi.

Kalabalıktan hayranlık dolu mırıltılar yükseldi. Onu daha önce görmemiş askerler ve halk kendi aralarında konuşuyordu. Zhenhuang değişiminden Batı cephesine, Bian Tang isyanından Chidu savunmasına kadar pek çok efsanevi zafer bu genç kadının adıyla anılıyordu; insanlar doğal olarak onun yaşını ve güzelliğini unutmuştu.

Fakat şimdi, bu fırtınalı savaş meydanında, genç kızın güzelliği insanların tepesinde yanan parlak bir lamba gibiydi. Herkes hayretle soruyordu: "Komutan Chu bu mu? Bu kadar genç

mi?”

“Evet! İnanılır gibi değil, çok güzel!”

Chu Qiao, Zhao Qi’nin ordusunu dağıtmış olsa da asıl gücün henüz kırılmadığını biliyordu. Xia ordusunun o an dağılmasının sebebi, Beishuo’ya son bir şiddetli saldırı başlatmış olmalarıydı; tüm öncü birlikler ve süvariler sahadaydı. Akşam olmadan işi bitirmek için tüm yedekleri de öne sürmüşlerdi, arka hatları tamamen boştu. Güneybatı Karargâhı tamamen süvarilerden oluşuyordu ve çok hızlıydılar; bir leopar gibi vahşi at sürüsünün arkasından dalmışlardı. Bir de Zhao Qi’nin talihsiz ölümü eklenince ordu başsız kalmış ve dağılmıştı.

Ancak Büyük Xia’nın yüz binlerce kişilik ordusunu hafife alamazdı. Zhao Yang her an yetişebilirdi. Chu Qiao içindeki endişeyi belli etmeden Yin Liangyu’ya sordu: “General Cao nerede? Acil askeri durum raporu vermem gerekiyor.”

Yin Liangyu ciddiyetle, “General toplantı salonunda, lütfen beni takip edin,” dedi.

Burası hâlâ Beishuo’nun garnizon binasıydı. Siyah obsidyen taşlarla döşeli zemin pürüzsüz ve görkemliydi. Koridorda yankılanan ayak sesleri ağır ve yorgundu.

Nihayet toplantı salonunun önüne geldiler. İki genç nöbetçi Yin Liangyu’yu görünce hemen selam durdu: “General Yin!”

Yin Liangyu başıyla selam verdi ve Chu Qiao’yu işaret etti: “Karargâh’tan Komutan Chu.”

Nöbetçiler Chu Qiao’yu tanıyordu, hemen gülümseyerek selam verdiler: “Hoş geldiniz Komutan Chu!”

Chu Qiao karşılık verdi: “Kolay gelsin.”

“General içeride mi?”

“Evet, sizi bekliyordu.”

Yin Liangyu kapıyı çaldırdı: “Rapor veriyorum; General Yin ve Komutan Chu görüşmek istiyor!”

Koridorda esen rüzgâr uğultulu bir ses çıkarıyordu. İçeriden ses gelmiyordu. Yin Liangyu kaşlarını çatarak sesini yükseltti: “General Cao, Komutan Chu geldi.”

Hâlâ cevap yoktu. Yin Liangyu'nun endişesi arttı: "General, orada mısınız?"

Chu Qiao'nun kaşları havalandı, "Bir terslik var," diyerek kapıyı sertçe itti.

Kapı gıcırdayarak açıldı. İçerideki rüzgâr yüzlerine vurdu; pencere açık kalmıştı. Masanın üzerindeki kâğıtlar, dosyalar yerlere saçılmış, kanadı kırık beyaz kelebekler gibi uçuşuyordu. Salon bomboştu. Cao Mengtong her zamanki koltuğunda sırtı dönük oturuyordu; hareketsizdi ve duvardaki haritaya bakıyor gibiydi.

Yin Liangyu derin bir nefes alıp yaklaştı: "General, Komutan Chu burada, önemli bir raporu var."

Cao Mengtong duymamış gibiydi, kıpırdamadı bile. Chu Qiao hızla yanına yürüdü. Arkasındaki muhafız korkuyla, "Komutanım…" diyecek oldu ama sesi boğazında düğümlendi.

Cao Mengtong gıcır gıcır yeni üniformasını giymişti. Kollarını hafifçe sıvamıştı; sol kolunda yıllar öncesinden kalma eski bir yara izi görünüyordu. Elbisesi ütülüydü, tek bir kırışık bile yoktu. Cebinden kat kat katlanmış beyaz mendili sarkıyordu. Üniformasının yakasındaki altın işlemeli dokuz kartal figürü, bir ordu komutanı olarak yüksek rütbesini simgeliyordu. Artık genç değildi; altmış yaşın çizgileri yüzünü kaplamış, teni sarkmıştı. Saçları bembeyazdı ama özenle taranmıştı.

Kalbine saplanmış bir hançer duruyordu. Kan süzülüp kurumuştu; oda çok soğuk olduğu için siyahlaşmış kan buz tutmuş bir iz gibi duruyordu. Yaşam bu bedeni çoktan terk etmişti; ay ışığının altında sadece yaşlı ve hüzünlü bir gölge kalmıştı.

Önündeki dev Yanbei haritasında, en kuzeydeki Meilin Geçidi'nden başlayıp Huihui Dağları, Lancheng, Chidu ve Beishuo üzerinden geçerek zengin Doğu topraklarını işaret eden kocaman, kan kırmızısı bir ok çizilmişti.

Yin Liangyu ve muhafızlar donup kalmıştı; komutanlarının bu ani ölümü karşısında ne yapacaklarını bilemiyorlardı.

Chu Qiao yavaşça yaklaştı, elini uzatıp Cao Mengtong'un açık

kalan gözlerini yavaşça kapattı. İçinde sadece derin bir keder vardı.

Kendi çıkarları için milyonlarca insanı ateşe atan, dostu düşmanı ayırt edemeyen, aptal, fevri ve kibirli bir adamdı bu. Onun acizliği ve kibri yüzünden savaş felakete sürüklenmiş, ordu ağır bedeller ödemişti. Günahları saymakla bitmezdi; ölümü bile bu günahları ödemeye yetmezdi. Buraya gelmeden önce Chu Qiao, onu görevden almak, komutayı devralmak için ne planlar yapmış, ne sert sözler hazırlamıştı. Ama şimdi, soğuk rüzgârda sessizce oturan bu yaşlı adamı görünce tüm öfkesi uçup gitti.

Bu acımasız bir savaştı ve herkes, yaşayanlar da ölenler de, ağır bir bedel ödüyordu.

"Komutanım, bakın!" Muhafız masadaki kâğıdı fark edip Yin Liangyu'ya uzattı.

Yin Liangyu kâğıda hızlıca göz attı ve Chu Qiao'ya uzattı: "Komutan Chu… Artık İkinci Ordu'nun başkomutanı sizsiniz. Ben, Yin Liangyu, emrinizdeyim!"

Chu Qiao kâğıdı aldı. Üzerinde resmi bir dille komutanın devredildiği yazıyor, Chu Qiao'ya başarılar diliyordu; sanki sıradan bir nöbet değişimi gibi.

Chu Qiao kılıcını kenara bıraktı, bir adım geri çekilip nizami bir asker selamı verdi: "General Cao vatanı için savaştı, son anına kadar düşmana boyun eğmedi. Onun vasiyetine sadık kalacak, Yanbei için sonuna kadar çarpışacağız!"

O gece askeri kayıtlara şu not düşüldü: *Beishuo Savaşı'nda General Cao Mengtong, altmış yaşında olmasına rağmen bizzat surlarda çarpışmış, ağır yaralanmış ve 27 Ekim gecesi vefat etmiştir. Ölmeden önce komutayı Komutan Chu Qiao'ya devretmiştir. General Cao, ömrünü Yanbei'ye adamış sadık bir askerdir.*

— 167 —

Üç saat sonra, Chidu'daki yangın yüzünden geciken Zhao Yang yetişti. Dağılan Güney ordusunu da yanına alarak elli bin kişilik dev bir kuvvetle Beishuo'yu iki koldan kuşattı.

Toplantı salonunda Cao Mengtong'un koltuğunda artık Chu Qiao oturuyordu. Siyah üniforması içinde dimdik duruyor, keskin bakışlarıyla aşağıdakileri süzüyordu. Eskiden tanıdığı yüzlerin çoğu yoktu. Onlarca kabile reisi işlerin kötüye gittiğini anlayınca kendi askerlerini alıp kaçmıştı. İkinci Ordu'nun üst düzey generallerinden kimse kalmamıştı. Üçüncü Ordu'dan desteğe gelen Yu Zeqi, beş bin askeriyle Xia ordusuna teslim olmuştu. Beishuo Valisi Xia An ise iki gün önce "kaçakları yakalama" bahanesiyle kendi birliğini alıp Yanbei'nin içlerine kaçmıştı.

Şimdi karşısında oturanlar hep orta ve alt rütbeli subaylardı. İkinci Ordu'nun sekizinci tümeninin temsilcisi olarak orada şişman bir aşçı oturuyordu. Kendi komutanı beş bin askeriyle kaçarken o gitmeyi reddetmiş, arkadaşlarını kalmaya ikna etmeye çalışırken feci bir dayak yemişti. Birliği darmadağın olmuş, tek başına kalmıştı. Temsilci seçilecek kimse kalmayınca önlüğünü bile çıkarmadan koşa koşa gelmişti.

Vatan tehlikedeyken, ölüm kalım anında en sadık olanlar o yüksek maaşlı, şatafatlı rütbeli liderler değildi. Onlar kaçmakla, teslim olmakla, yoldaşlarını satmakla meşguldü. Böyle zamanlarda, asıl yükü sırtlananlar hep o küçümsenen, basit ama yürekli küçük insanlar oluyordu. Dünyanın bu garip cilvesi bazen insanı acı acı güldürüyordu.

"Komutanım, ne yapacağız?"

Yin Liangyu eskiden levazım biriminde bir kâtipti. Amiri kaçarken tüm işleri ona devretmiş, "Seni terfi ettiriyorum" deyip toz olmuştu. Bu sayede Yin Liangyu iki günde yirmi rütbe birden atlayarak Beishuo'nun iki numaralı ismi haline gelmişti.

Chu Qiao sakince, "Herkes fikrini söyleyebilir," dedi.

Herkes birbirine bakıyor, sessiz kalıyordu. Onlar emir kulu insanlardı, stratejiden ne anlarlardı? Bir süre sonra, üzerinde kan lekeli eski püskü giysiler olan masum görünümlü bir milis temsilcisi ayağa kalktı.

Herkesin ona baktığını görünce utandı, kekeleyerek konuştu: “Ben Xitao köyündenim… Köy muhtarımız yaralandı, beni gönderdi. ‘Komutan bizi bırakıp kaçacak mı?’ diye sormamı istedi.”

“Evet!” dedi biri. “Siz de Xia An gibi kaçak kovalıyorum deyip gitmeyeceksiniz, değil mi?”

Chu Qiao sakince cevap verdi: “Müsterih olun. Eğer geri çekilecek olursak, Beishuo kapısından çıkan en son kişi ben olacağım.”

“İşte bu!” Herkes derin bir nefes aldı.

Kaba sakallı bir dev atıldı: “Ben büyük laflardan anlamam. Komutan ne derse onu yaparım!”

“Aynen öyle!”

Chu Qiao bir süre düşündü, sonra ayağa kalkıp gür bir sesle konuştu: “O halde hemen birliklerinizin başına dönün. Şafak vakti Xia ordusuyla son hesaplaşmaya çıkacağız!”

Herkes bir ağızdan onayladı. Onlar fikir vermektense emir almayı tercih ediyorlardı. Salon boşaldığında Yin Liangyu hâlâ orada oturuyordu, bir şeyler sormak istediği belliydi.

“General Yin, buyurun.”

Yin Liangyu bir süre duraksadıktan sonra sordu: “Komutanım, ben askerlikten pek anlamam ama üç gün önce Yu Zeqi kaçarken erzak deposunun yarısını yaktı. Şu an savaşabilecek asker sayımız kırk bini bulmuyor. Sizin getirdiğiniz otuz bin kişiyle bile toplam yetmiş biniz ve çoğu milis. Büyük Xia çok güçlü, onlarla kafa kafaya çarpışabilir miyiz?”

Chu Qiao tam cevap verecekken Yin Liangyu ekledi: “Kaçmak istediğimden değil, sadece… sadece endişeliyim.”

Chu Qiao gülümsedi: “Biliyorum. Ama bu kadar karamsar olmayın. Burada kalıyorsam bir bildiğim vardır.”

Yin Liangyu heyecanla atıldı: “Kesin bir zafer planınız mı var?”

“Kesin bir planım yok ama duymak isteyeceğin bir haberim var.”

“Nedir?”

“Ekselansları Yan Xun ve Leydi Yu’nun orduları yardıma geliyor. On gün daha dayanabilirsek yardım yetişecek.”

Yin Liangyu sevinçten havalara uçtu: “Gerçek mi? Gerçekten mi komutanım?”

“Gerçek,” dedi Chu Qiao gülümseyerek. “Git ve bu haberi herkese yay!”

Yin Liangyu neredeyse koşarak çıktı. O gidince Chu Qiao’nun yüzündeki gülümseme dondu, ifadesi ciddileşti.

Yan Xun’un Büyük Xia’nın içlerine daldığını henüz kimse bilmiyordu. Bunu gizli tutuyordu çünkü orduda hainler olabilirdi; eğer Zhao Yang bunu öğrenirse Beishuo kuşatmasını kaldırır ama Yan Xun’un arkasını sarıp onu kapana kıstırırdı.

İkincisi, eğer bu duyulursa herkes Yanbei’nin Yan Xun tarafından feda edildiğini anlar ve ordu tamamen çökerdi. Eskiden Chidu’yu savunurken amacı Yanbei’nin içlerini korumaktı. Ama şimdi iç bölgelerde asker kalmamıştı; kaçmanın bir anlamı yoktu. Yani şu an Yanbei’nin tüm savunma gücü Beishuo’daydı. Beishuo düşerse Yanbei biterdi. Bu yüzden Chidu’yu yakıp buraya gelmişti.

Peki ya Yan Xun? Geri dönecek miydi? Elindeki o büyük intikam fırsatını, o büyük zaferi bırakıp buraya gelecek miydi?

Dışarıda kar yağıyordu. Chu Qiao sandalyesine yaslandı. İçinde bir inanç, bir kor gibi yanıyordu.

Gelecek, mutlaka gelecek.

Sabahın ilk ışıklarıyla birlikte ufukta Xia ordusu göründü. Bitmek bilmeyen saflar, orman gibi yükselen sancaklar…

Günlerdir süren savaş yüzünden meydan cesetlerle doluydu. Kar yağmış olsa da Beishuo önündeki toprak hâlâ kan kırmızısıydı. Doğan güneş bile bu kanlı manzaraya uyum

sağlamış gibi kızıl bir ışık saçıyordu.

Savaş çok hızlı başladı. Zhao Yang'ın artık sabrı kalmamıştı; elli bin kişilik ordusuyla bir çığ gibi saldırdı. Zırhların gürültüsü ve askerlerin kükremesi yeri göğü inletiyordu.

Beishuo surlarındaki askerler bu devasa güç karşısında surların bile titrediğini hissettiler. Yüzleri kireç gibi olmuştu; Zhao Yang'ın Kuzeybatı ordusu gerçekten de vahşi bir kaplan sürüsü gibiydi.

"Saldırın!" Xia ordusu adeta patlayan bir yanardağ gibiydi.

"Hazır olun!" He Xiao surların tepesinde dimdik duruyordu. Kılıcını çekti: "Hazırlan!"

"Birinci manga hazır!"
"İkinci manga hazır!"
...
"On yedinci manga hazır!"

Güneybatı Karargâhı'ndan geriye üç binden az asker kalmıştı. Diğerleri milisler ve Cao Mengtong'un muhafızlarından oluşuyordu; toplam otuz bin kişilik ana savunma gücü… Ve şimdi, önlerinde duran o devasa mekanik arbaletler sessizce bekliyordu. Bunlar Chu Qiao'nun bizzat çizdiği ama o gittikten sonra kimsenin kurup kullanamadığı silahlardı. Şimdi üç bin tanesi de surlara dizilmişti.

Oklar haznelere yerleştirildi. Bu arbaletler modern bir mantıkla tasarlanmıştı; tek bir tetikle yirmi sekiz ok birden fırlatabiliyor, üç turda toplam seksen dört oku saniyeler içinde düşmana yağdırabiliyordu. Gücü ve hızı bir makineli tüfeği andırıyordu.

Düşman yaklaştı. Xia subayları bağırıyordu: "Kırın şu barbarların kafasını!" Askerler bir sel gibi akıyordu.

He Xiao'nun yüzü kımıldamadı bile. Nihayet konuştu: "Ateş!"

O anda gökyüzü bir anda karardı; sanki dev bir siyah örtü göğü kaplamış gibiydi. Üç bin arbaletten çıkan on binlerce ok aynı anda havayı yardı.

Hiçbir canlı bu ok fırtınasına dayanamazdı. Kaçacak yer,

saklanacak delik yoktu. Chidu'daki o meşhur sahne Beishuo önünde tekerrür etti. Dev süvari birliği bir devin yumruğuyla ezilmiş gibi yere serildi. Dört yüz adımlık mesafe içinde tek bir canlı bile ayakta kalmadı.

Arkadaki Xia askerleri dehşet içinde kalakaldı; kimse bir adım bile atamıyordu. Zhao Yang öfkeden kuduruyordu. Chu Qiao'nun bu tür silahları olduğunu biliyordu ama bu kadar çabuk hazırlayacağını düşünmemişti. Aslında bu silahlar hep oradaydı ama Cao Mengtong onları kullanmayı beceremediği.

"Saldırın! Geri çekilen ölür!"

Xia saflarında hücum boruları tekrar çaldı. Ağır zırhlılar ve kalkanlılar öne geçti; saldırı yeniden başlıyordu.

— 168 —

Chu Qiao, surların en tepesinde duruyordu. Tüm Beishuo şehri bir bayram havasındaydı; zaferin yakın olduğunu gören halk surlara akın etmiş, derme çatma mancınıklar kurarak kararlı ve dirençli bir savunmaya girişmişti.

Gökyüzünü kaplayan kara ok yağmurları dalga dalga boşalıyor, düşman safları tırpanlanan ekinler gibi devriliyordu. Chu Qiao, beyaz kürkü içinde ifadesizdi. Önünde binlerce, on binlerce insan can veriyordu; elini bir kez sallasa binlerce baş toprağa düşecek, kanlar birleşip dere olacak, nehir olacak, göl olacak ve bendini yıkan bir sele dönüşecekti. İnsan hayatı bir ot parçası, bir karınca, değersiz bir kâğıt yığını gibiydi. Savaş, kanlı ağzını ardına kadar açmış, her şeyi yutmak için cepheden saldıran yamyam bir iblis gibiydi.

Genç kız yavaş yavaş hislerini yitiriyordu; ne korku ne tiksinti ne de yorgunluk duyuyordu. Savaş onu hissizleştirmişti; şu an elleri ve ayakları kaskatıydı, sadece üşüyordu, çok üşüyordu.

Savaş acımasızdı. İki gün sonra şehirdeki oklar tükendi. Bir gün sonra ise fırlatılacak taşlar ve kalaslar bitti. Xia ordusu bu süreçte yetmiş bine yakın can vermişti. Geniş savaş alanı kanlı cesetlerle dolup taşmış, kırık kılıçlar ve keskin oklar ufuk çizgisine kadar yayılmıştı. Beishuo askeri ve halkı bitkin düşmüştü; ancak akşam yemeğinden bir lokma bile alamadan, o kara gölgeler bir kez daha üzerlerine çullandı.

Chu Qiao çaresizce içini çekti. Son taşı fırlatmış, son oku atmış ve düşmana böylesine ağır bir darbe indirmiş olmalarına rağmen, düşman bu kadar çabuk toparlanıp yeniden saldırıya geçmişti. Hem kendisi hem de Zhao Yang biliyordu ki savaş çoğu zaman bir dayanıklılık yarışıydı; kim daha uzun süre direnirse kazanan o olurdu. Xia ordusunun kuzey seferi ağır kayıplar vermişti ve şimdi Zhao Yang her şeyini ortaya koyuyordu.

“Efendim, ne yapacağız?”

Bir subay telaşla içeri daldı, gözlerinde umut dolu bir bakışla ona bakıyordu. Geçmişte bu kadın general, en kritik anlarda hep gizli bir silah ya da dahice bir planla durumu kurtarmıştı; İkinci Ordu'nun tüm askerleri ona hayranlık ve sevgi besliyordu. Ancak bu kez Chu Qiao başını iki yana salladı ve sakince konuştu: "Yapacak bir şey kalmadı. Savaşın."

Yakın mesafeli kuşatma savaşı nihayet tam anlamıyla başladı. Gök ve yer feryatlarla inliyor, ayaklarının altındaki toprak şiddetle sarsılıyor, kulaklarda sadece savaş atlarının acı dolu kişnemeleri yankılanıyordu. Büyük Xia tümenleri, Beishuo surlarına çarpan devasa dağlar gibi dalga dalga saldırıyordu. Sayıca çok üstündüler; savaşın son aşamaları iyice kanlı bir hal almıştı. Surlar defalarca el değiştirmiş, her seferinde askerlerin kanı pahasına geri alınmıştı. Güneybatı Karargâhı askerleri korkunç ve hayret verici bir savaş gücü sergiliyordu; üç bin kişi bile olmayan bu birlik surların yarısını tek başına savunurken, diğer yarısını altı bin kişilik bir garnizon ancak tutabiliyordu. Buna rağmen Güneybatı Karargâhı sık sık diğerlerine yardıma koşmak zorunda kalıyordu.

İki gün sonra Zhao Yang, şehrin doğu surlarının altına hendek kazdırarak küçük çaplı bir göçük yarattı ve surların bir kısmı çöktü. Chu Qiao hızla savunma önlemleri alsa da iki binden fazla Xia seçkin birliği şehre sızmayı başardı. Çatışma iki saatten fazla sürdü; cesetler küçük bir dağ oluşturmuştu.

"Generalim! Üçüncü Bölük tamamen yok oldu! Okçu taburu ve dördüncü milis birliği, General Yu'nun önderliğinde şehirden çıkış yaparak hendek kazan Xia askerlerini geri püskürttü ancak tamamı şehit düştü! Xiaolin Taburu tamamen yok oldu, On Birinci Bölük doğu surlarında son nefesine kadar savaştı..."

"Generalim, dayanamıyoruz! En fazla iki saatimiz kaldı, lütfen geri çekilin!"

He Xiao da öne çıktı. Genç adamın vücudu yaralar içindeydi, kan lekeleriyle kaplıydı. Kısık ve boğuk bir sesle konuştu: "Efendim, Güneybatı Karargâhı'nın tüm subay ve askerleri adına geri çekilmenizi istirham ediyorum. Sizin için batı kapısından kanlı bir yol açacağız."

Yin Liangyu'nun yüzü bembeyazdı. Yazı çizi işleriyle uğraşan bu sivil memur, şimdi askeri üniforması içinde kaşlarını çatarak yaklaştı: "Generalim, takviye gelmeyecek. Zamanımız kalmadı. Lütfen Güneybatı Karargâhı'nı ve şehirdeki kadın ve çocukları alıp çıkın. Lan Şehri'ne, Hanımefendi Yu'nun yanına varabilirsek yeniden toparlanma şansımız olur. Ben burada kalıp Beishuo ile birlikte ölmeye hazırım."

Chu Qiao yavaşça başını salladı. Lan Şehri'nde kimse kalmış mıydı ki? Oraya kaçmak, Xia askerlerini Yanbei'nin içlerine çekmekten başka bir işe yaramazdı. Alçak sesle, "Geri çekilmeyeceğim," dedi.

"Generalim, lütfen büyük resmi düşünün! Şimdi inat etme vakti değil!"

Chu Qiao başını kaldırdı, gözlerini kararlılıkla uzaklara dikti ve tane tane konuştu: "Takviye gelecek."

"Efendim!" He Xiao heyecanla atıldı. "Bekleyemeyiz, vaktimiz daralıyor. Şimdi gitmezsek çok geç olacak."

Chu Qiao aynı cümleyi kurdu; sesinde sarsılmaz bir inanç, hatta çılgınca bir saplantı vardı: "Takviye gelecek."

Herkes çaresizce geri çekildi ve tüm orduya son nefesine kadar savunma emri verildi. Bir anda tüm şehirde çılgınca kükremeler yükseldi. Chu Qiao bu seslerin hangi duyguya ait olduğunu seçemiyordu; öfke mi, keder mi, dehşet mi, cesaret mi, korku mu, nefret mi yoksa çaresizlik mi? Belki de hiçbiriydi; sadece ölümden önceki son bir haykırıştı.

Hava kararmaya başladı, batan güneş kan kırmızısıydı. Savaş en şiddetli noktasına ulaştığında, Sekizinci Tümen'in yedinci bölük komutanı ve aynı zamanda aşçısı olan bir adam, elinde devasa bir kasap bıçağıyla surlara tırmanan Xia askerlerine doğru kükreyerek saldırdı. On kadar Xia askeri bir sıra halinde üzerine gelirken, şişman aşçı kendini ileri fırlatıp hepsini birden yakındaki ateş yığınının içine sürükledi. Alevler hızla bedenlerini sardı; Xia askerleri panik içinde üzerlerindeki ateşleri söndürmeye çalışırken, aşçı kendi vücudunun yanmasına aldırmadan diğerlerine saldırmaya devam ediyordu. Xia askerleri

dehşete düşmüştü; o nereye gitse herkes önünden kaçıyordu. Sonunda aşçı, tek bir ses çıkarmadan surlara tırmanmak için kullanılan bir ip merdiveni yakaladı ve kendini boşluğa bıraktı. Merdivene asılı olan yirmi kadar askerle birlikte surların dibindeki kayalıklara çakılarak can verdi. Kanlar sıçradı, beyinler parçalandı.

O gün, her iki taraftan yüz binlerce insan, bir aşçının sadakatine ve cesaretine tanıklık etti.

“Efendim! Sekizinci Bölük tamamen yok oldu!”

“Takviye gelecek.”

“Efendim, doğu surlarının ikinci kısmı çöktü, üç yüz kadar düşman içeri sızdı! Dokuzuncu ve onuncu bölükler onları durdurmaya gitti!”

“Takviye gelecek.”

“Efendim, lütfen gidin! Xia ordusu son üç yedek birliğini de savaşa sürdü!”

“Takviye gelecek.”

“Efendim, gitmezseniz çok geç olacak! Takviye falan gelmeyecek, lütfen geri çekilme emri verin!”

“Takviye gelecek.”

“Efendim...”

...

Artık herkes ümidini kesmişti. Chu Qiao’nun Beishuo ile birlikte ölmeye kararlı olduğunu sanıyorlardı. Savaş gittikçe daha feci bir hal alıyordu; her yerden vahşi çığlıklar yükseliyordu. Yanbei askerleri çıldırmış gibiydi; son bir kükremeyle her şeylerini ortaya koyup düşmanla göğüs göğse çarpışmaya atılıyorlardı.

Bir başkomutanın bizzat savaşa girmemesi gerekirdi ancak Chu Qiao yavaşça belindeki değerli kılıcı kınından çıkardı. Bu son anda bile zihninde çılgınca bir inanç yankılanıyordu: Bir an daha dayan, sadece bir an daha... Karargâh çadırından yavaşça çıktı ve surların en yüksek noktasına ulaştı. Kılıcı gümüş bir ışık gibi parlıyordu.

He Xiao aniden yanına koştu. Yüzünde tarif edilemez bir şok vardı; sevinç mi korku mu belli değildi. Panik içinde bağırdı: “Efendim!”

“Daha fazla konuşma!” Chu Qiao onun sözünü kesti. Sert bir sesle, “Geri çekilmeyeceğim. Takviye mutlaka gelecek,” dedi.

“Efendim,” dedi He Xiao, bembeyaz kesilmiş dudaklarını yalayarak. “Takviye... Takviye geldi!”

Chu Qiao’nun narin bedeni sarsıldı. He Xiao’nun parmağıyla işaret ettiği yöne doğru hızla döndü. Huolei Ovası’nın ufuk çizgisinde, simsiyah ince bir çizgi belirmeye başlamıştı. O çizginin üzerinde toz bulutları yükseliyordu. Xia ordusunun içinden kulak tırmalayıcı bir boru sesi yükseldi; bu ses tiz ve acı doluydu, zafer işareti olmaktan çok uzaktı. Ulaklar bir o yana bir bu yana koşuyor, subaylar gırtlaklarını yırtarcasına bir şeyler bağırıyordu ama ne dedikleri anlaşılmıyordu. Bir kargaşa, büyük bir panik vardı. Büyük Xia ordusu bir gelgit dalgası gibi geri çekilmeye başladı; askerler boru sesini duyunca ne olduğunu bile anlamadan çaresizce geriye kaçıyordu.

Yer sarsılıyordu. Güm! Güm! Güm!

Herkes olduğu yerde donup kaldı. Ölmeye hazır olan Beishuo savunma askerleri başlarını kaldırıp uzak doğuya baktılar. Kızıl Huolei Ovası’nda, o ince çizgi yavaş yavaş siyah bir nehre dönüştü. Ardından, gökyüzünün ucundan aniden fırlayan kara bir kartal gibi, kanatları geniş, heybetli ve görkemli bir siyah okyanusa dönüştü!

Dağları deviren bir güçle, bir fırtına gibi geliyorlardı! Kara sancağın üzerinde siyah bir kartal dalgalanıyordu; kartal o kadar vahşi görünüyordu ki neredeyse sancaktan fırlayıp çıkacaktı. Atlarını bacaklarıyla kontrol eden askerler, kılıçlarını önlerinde dik tutarak gök gürültüsünü andıran bir nidayla haykırdılar:

“Özgürlük için!”

Kulakları sağır eden hücum borusu bir anda yeryüzünü inletti ve Beishuo surlarından göğe yükselen devasa bir sevinç çığlığı koptu!

“Kara Kartal Sancağı! Bu Kara Kartal Sancağı! Ekselansları!

Ekselansları geldi!”

“Takviyemiz geldi!”

Askerler sevinçten zıplıyor, birçoğu surlarda gözyaşı döküyordu. Sadece birkaç gün içinde bu kadim şehir defalarca ölümle burun buruna gelmişti; şimdi bu beklenmedik umut karşısında insanlar birbirine sarılıyor, coşkuyla kutlama yapıyordu.

Beishuo surlarındaki sevinç çığlıklarının aksine, Xia saflarında panik dolu bağırışlar yükseliyordu. Zhao Yang inanmayan bir gözle haykırdı: “Nasıl olur? Nasıl arkamıza dolanabilirler?”

“Ekselansları! Ekselansları!” Zhenhuang Şehri’nin askeri üniformasını giymiş, toz toprak içinde kalmış bir ulak telaşla öne atıldı. “Başkentten emir var! Derhal geri dönüp imparatorluğu savunmanız isteniyor! Hain Yan Xun elli bin kişilik ordusuyla imparatorluğun içlerine daldı, kuzeybatı bölgesi küle döndü! Şimdi de geri dönüp kuzey seferi ordusunu kuşatıyor!”

Güm diye bir ses duyuldu; Zhao Yang ulağı bir tekmeyle atından aşağı yuvarladı. “Bizi tamamen kılıçtan geçirmelerini bekleseydin bari rapor vermek için!” diye küfretti.

“Gece gündüz demeden at sürdüm efendim! Haber getiren tüm kardeşlerimiz Yanbei askerleri tarafından yakalanıp öldürüldü, bir tek ben kaldım, çok dikkatli olmak zorundaydım...”

Adam kendini savunmaya çalışırken Zhao Yang’dan bir tekme daha yedi. Büyük Xia’nın On Dördüncü Prensi aceleyle emir verdi: “Tüm tümenler olduğu yerde saf tutsun! Kimse kaçmasın! Düzeni bozmazsak düşmanla başa çıkabiliriz!”

Ancak o daha sözünü bitirmeden; Güneybatı Ordusu, Kuzey İttifakı ve Batuha ailesinden geri kalan birliklerin düzensiz bir şekilde kaçıştığını gördü. Sadece Kuzeybatı Ordusu yerinde kalıp saf tutmaya çalışıyor, gittikçe yaklaşan Yanbei ordusuna direnmeye hazırlanıyordu.

Zhao Yang çaresizce gözlerini yumdu. Gerçekten de gökler Büyük Xia’nın sonunu mu getiriyordu?

Xia ordusunun bozgunu bir sel gibiydi; tüm direnişleri Yanbei

ordusu tarafından kâğıt gibi yırtılıp atılıyordu. Sayı üstünlüğü, savaş gücü, yeni gelen taze moral ve bu ani baskın, Yanbei ordusuna kesin zaferi getirmişti. İki saat sonra Xia ordusu Huolei Ovası'ndan kaçıp Helan Dağları'na doğru can havliyle uzaklaştı.

Yanbei ordusu, on bin kişilik bir birlikle peşlerine düştü!

O gün, Baicang Takvimi'ne göre 775 yılının Kasım ayının biriydi. Büyük Xia'nın içlerine kadar sızan Kara Kartal Ordusu, aniden Yanbei topraklarına dönmüştü. Yan Xun yol boyunca tüm haberleşmeyi kesmiş, at üstünde yiyip içip uyuyarak son sürat gelmişti; döndükten sonra hiç dinlenmeden doğrudan savaşa girmişti.

— 169 —

Zhao Yang hazırlıksız yakalanmış, Yan Xun ve Chu Qiao tarafından iki ateş arasında bırakılmıştı. Güneybatı Ordusu, Kuzey İttifakı ve Batuha birlikleri cephede su gibi dağılınca, Zhao Yang tek başına direnemeyerek çaresizce Helan Dağları'na çekildi. Yan Xun peşlerini bırakmadı; yol boyunca yirmi binden fazla düşman askerini kılıçtan geçirdi. Zhao Yang'ın Kuzeybatı Ordusu hariç, diğer üç ordunun ana kuvvetleri neredeyse tamamen yok edilmişti. Yan Xun, birlikleriyle Büyük Xia'nın kuzeybatı içlerine kadar kovaladı ve ancak Yanming Geçidi'nde durdu. Ardından Kara Kartal Ordusu, Yanming Geçidi'nin kuzeyinde karargâh kurdu. Zhao Yang, nehrin karşı kıyısından bakarken imparatorluğun tüm kuzeybatısının Yanbei ordusu tarafından işgal edildiğini, bölgedeki memur ve soyluların birer birer teslim olduğunu gördü; öfke ve kederden buz tutmuş Chishui Nehri'nin üzerine kan kustu.

Böylece Birinci Kuzey Seferi sona ermiş oldu. Yanbei ordusu Beishuo ve Chidu surları önünde kırk bine yakın asker kaybetmiş, Chidu şehri dümdüz olmuş ve sayısız mülteci göç yollarında can vermişti. Zaten zengin olmayan Yanbei maliyesi iyice çıkmaza girmişti.

Ancak Yanbei ile kıyaslandığında, Büyük Xia'nın uğradığı zarar tarif edilemezdi. Sadece sefer ordusunun büyük kısmı yok olmakla kalmamış, bir prens cephede öldürülmüş ve kuzeybatı topraklarının yarısı düşman eline geçmişti. Eğer Yan Xun son anda yönünü değiştirip Beishuo'yu kurtarmaya dönmeseydi, belki de imparatorluk başkenti bile düşebilirdi. Tüm Batı Meng kıtasının gözleri buraya çevrilmişti. Kuzeybatı semalarında görkemli bir kızıl güneş yavaşça batarken, Büyük Xia İmparatorluğu'nun üç yüz yıllık şanı ve rüyası, geri dönülemez bir çöküşe doğru sürükleniyordu.

Zhao Yang başkente döndüğünde, Xia imparatorluk ailesi öfkeden deliye döndü. İhtiyarlar Heyeti, nadir görülen bir hızla

ve oy birliğiyle Zhao Yang'ın hapse atılmasına karar verdi. Üç gün sonra imparatorluk; Güneydoğu, Kuzeydoğu ve büyük hanedanların özel ordularından otuz bin kişilik bir kuvvet toplayarak Yedinci Prens Zhao Che komutasında yeniden kuzeybatı cephesine sürdü.

Zhuge ailesinin büyük oğlu Zhuge Huai ise Birinci Kuzey Seferi'nde yedek birliklerin genel sevkiyatından sorumluydu ve bu yenilgiden o da nasibini aldı. Zhuge hanedanı İhtiyarlar Heyeti tarafından dışlanıp suçlanınca, Zhuge Muqing çaresiz kalarak dördüncü oğlu Zhuge Yue'yi yeniden göreve çağırdı. Zhuge Yue, bu yeni ordunun genel sevkiyat ve mühimmat sorumlusu olarak Zhao Che'nin peşinden hızla kuzeybatıya hareket etti.

Yeni bir büyük savaşın kapıda olduğu aşikârdı. Odada derin bir sessizlik hâkimdi; dışarıda geceleyen bir karganın kanat çırpışları duyuluyor, rüzgâr karları hışırtıyla savuruyordu. Pencere pervazından süzülen ay ışığı yere düşüyor, mum alevinin titrek ışığıyla birleşerek solgun, sarımtırak bir aydınlık oluşturuyordu.

Yan Xun geldiğinde vakit epey geçti. Seyrek ayak sesleri, gecenin sessizliğini bölen bir nöbetçi gongu gibi uzaktan yankılanıyordu. Kapı önündeki hizmetçiler diz çökünce, dizlerinin kara çarpma sesi ve ezilen karın hışırtısı duyuldu.

"Ekselansları, hanımefendi uyudu." Hizmetçinin sesinde gizli bir saygı ve korku vardı.

Rüzgâr aniden şiddetlendi; sanki o dile getirilemeyen sessizliği ve mahcubiyeti örtmek ister gibiydi. Ağaçlar sallanıyor, ay ışığı bulutların ardında bir görünüp bir kayboluyordu. Pencerenin önünde gri bir gölge belirdi; ne konuşuyor ne de gidiyordu.

"İyi uyuyor mu?" Bir süre sonra o tok ve dingin ses duyuldu. Sesinde ne belirgin bir sevinç ne de kapıda bekletilmenin sitemi vardı; sadece sakin bir merakla sormuştu. "Hekim gelip baktı mı?"

"Hanımefendi hafif yaralar almış ama durumu iyi," diye

cevapladı hizmetçi uysallıkla.

“Anlıyorum,” dedi Yan Xun ve ekledi: “Akşam ne yedi?”

“Sadece yarım kâse lapa içti.”

Yan Xun sessizce onayladı. “Gece acıkabilir, yemeğini hazırda tutun, sıcak kalsın. Gözünüzü dört açın, sakın uyuyakalmayın.”

“Emredersiniz.”

Yan Xun koridorda duruyordu; silueti rüzgârda savrulan bir ağaç gibi yalnızdı. Dışarıda hava dondurucuydu, kar yerde girdaplar oluşturarak dönüyordu. Işığın ve gölgenin tam ortasında durmuş, başını hafifçe eğerek kapalı pencereye doğru fısıldadı: “A'Chu, ben gidiyorum.”

Hafif bir rüzgâr esti, adamın şakaklarındaki siyah saçları uçuşturdu. Yan Xun arkasını dönüp basamaklardan indi; adımları hafif ama yere basışı ağırdı.

Dışarıdaki ayak sesleri uzaklaşırken Chu Qiao yatağında uzanmış yatıyordu. Gökyüzündeki ay, tıpkı yıllar önce Shengjin Sarayı’ndaki ya da o ıssız Yingge Avlusu’ndaki gibi bir kanca gibi asılıydı. Parmaklarının arasından süzülen o kan kırmızısı damlalar, bir çocuğun yıldızlar gibi parlayan kapkara gözleri, o gözlerin akındaki kanlanmış damarlar... Kalbinin derinliklerinden bir soğukluk yükseldi, tıpkı bitmek bilmeyen bir su gibi. Yıllar geçmişti ama insanların kalbi yok olmamıştı; değişen ise sadece o değildi.

Aniden bir panik dalgasına kapıldı. Yorganı bir kenara fırlattı, üzerine bir şey almadan, çıplak ayaklarla iç odadan fırlayıp kapıyı gürültüyle açtı. Sert bir rüzgâr dağılmış saçlarını savurdu. Hizmetçiler bir çığlık atıp engel olmaya çalışsa da beyaz pamuklu entarisiyle genç kız avluya çoktan çıkmıştı.

“Hanımefendi!” Hizmetçiler telaşla peşinden koştu. Sesleri o kadar yüksekti ki önde yürüyen adamı durdurmaya yetti.

Adam daha arkasına dönemeden, narin bir gölge büyük bir kuvvetle göğsüne atıldı. Yan Xun hafifçe sendeledi ama yüzünde büyük bir sevinç belirdi. Ancak elleri o incecik kumaşa değince kaşlarını çattı ve hafifçe azarladı: “A'Chu, neden bu kadar ince kıyafetle dışarı fırladın?”

Chu Qiao cevap vermedi; sadece kollarını adamın beline sıkıca doladı ve alnını göğsüne yasladı. O tanıdık koku ciğerlerine dolunca, sıcaklığıyla neredeyse orada uyuyup kalmak istedi. Gözleri doldu, yaşlar birer birer süzülüp adamın göğsündeki kıyafeti ıslattı.

Başını kaldırdı, gözleri kıpkırmızıydı. Sadece ona bakıyordu. Adam, o sade kıyafeti ve uzun kaşlarıyla hâlâ o tanıdık yüzdü; ama şimdi yüzünde yol yorgunluğu ve bitkinlik vardı. Cepheden aniden dönmek bir komutan için en büyük riskti; Yanbei'ye bu kadar çabuk ve sağ salim dönebilmek için kim bilir ne kadar emek ve enerji harcamıştı? Bunlar onun bilmediği şeylerdi.

"Döndün mü?"

Yan Xun hafifçe gülümsedi, dudaklarının kenarında yumuşak bir ifade belirdi. Tüm yorgunluğunu ve çektiği çileyi gizleyerek sadece başını salladı: "Sen buradayken, dönmemem imkânsızdı."

Sanki bir anlığına sekiz yıl önceki o karlı geceye dönmüşlerdi. Peşinde katiller olan o genç çocuk, eski efendisinin eline düşen küçük kölesini kurtarmak için askerleriyle geri dönmüştü. Çocuğun sorusuna sadece gülümseyerek şöyle demişti: "Ben dönmeseydim, sen ne yapardın?"

Zaman akıp gitmişti, tam sekiz yıl... Bu dünyada o kadar çok şey değişmişti ki ama bir tek onlar hâlâ aynı yerde duruyor, hâlâ el ele yürüyorlardı.

Chu Qiao aniden havaya kalktığını hissetti; Yan Xun onu kucağına almıştı. Adam kaşlarını hafifçe çatarak kucağındaki kıza baktı: "A'Chu, neden bu kadar zayıfladın?"

Chu Qiao başını kaldırdı, parmaklarıyla Yan Xun'un yakasına tutunarak fısıldadı: "Çünkü seni özledim."

Yan Xun'un bakışları bir an dondu; bu sözlerin onda yarattığı sarsıntı küçümsenemezdi. Bunca yıldır birbirlerine destek olsalar da nadiren böyle açık konuşurlardı. Sıcak bir duygu, kaynar bir su gibi kat kat üzerine yayıldı. Peleriniyle Chu Qiao'yu sarmaladı ve hafifçe güldü: "Ben de zayıfladım."

Hizmetçiler derin bir nefes aldı, rüzgâr dindi. Yan Xun, Chu Qiao'yu kucağında taşıyarak büyük adımlarla odaya girdi.

Günlerce at sırtında kaldıktan sonra döner dönmez Xia askerlerini takip planları ve iç savunma düzenlemeleriyle uğraşmıştı; işleri o kadar yoğundu ki ancak bu gece yarısı gelebilmişti. Dışarıdaki pelerinini çıkardı, altındaki kıyafetleri toz toprak içindeydi. Hizmetçilere sıcak su hazırlamalarını emretti. Odada karşılıklı oturdular; söylenecek binlerce söz vardı ama nereden başlayacaklarını bilemiyorlardı.

“A'Chu...”

“Hiçbir şey söyleme!” Chu Qiao sanki o konuyu açmak istemiyormuş gibi sözünü kesti; sesi biraz pürüzlüydü. “Dönmen yetti.”

Mum ışığı genç kızın solgun yüzüne vururken Yan Xun kalbinde bir sızı hissetti. Bu günlerde kim bilir ne kadar acı çekmişti?

“Sonuçta seni aldattım, özür dilerim.”

“Ben de seni tehdit etmedim mi?” Chu Qiao hafifçe gülümsedi. “O an gerçekten öyle düşünmüştüm; burada kalıp gitmeyecektim, bakalım dönecek misin diye.”

Yan Xun başıyla onaylayıp güldü: “Küçüklüğümüzden beri seninle ne zaman inatlaşsak, bir kez bile kazanamadım.”

Büyük Xia’nın seferi, devasa orduların saldırısı, Beishuo’daki o kanlı savunma ve Yan Xun’un imparatorluk içlerine dalışı... Bu süreçte kaç kişi can vermiş, kaç kişi yurdundan olmuştu? Kaç asker memleketindeki sevgilisini, çocuğunu bir daha göremeyecekti? Kan toprağa karışmış, kemikler dağ gibi yığılmıştı. Kıtanın kaderini değiştirecek kadar büyük olan bu savaş, ikisinin ağzında sanki sıradan bir olaymış gibi birkaç kelimeyle geçiştiriliyordu.

“A'Chu, sana bir şey vereceğim.”

Sıcak su getirildi, kova kova devasa küvete boşaltıldı. Chu Qiao küvetin başında suyun sıcaklığına bakarken Yan Xun’un sözlerini duyunca arkasına döndü: “Ne?”

Sade bir yüzüktü bu; gösterişli bir tasarımı yoktu. Beyaz yeşimden yapılmıştı ve üzerinde ince bir desen dolanıyordu. Dikkatli bakınca bunların basit oya çiçekleri olduğu

anlaşılıyordu.

“Bunu ne zaman aldın?”

“Hatırlamıyorum.” Çok yıllar önceydi herhalde. Onun memleketindeki adetleri anlattığını duyduktan sonra, boş vakitlerinde o yeşim taşını yontmaya başlamıştı. Bir yıl, iki yıl, üç yıl, beş yıl... Çoktan bitmişti ama ona vermeye cesaret edememişti; çünkü o zamanlar çok zayıftı, intikamdan başka hiçbir şeyi yoktu. Hep beklemişti; uygun zamanı, uygun yeri kollamış ama aradan bunca yıl geçmişti.

Chu Qiao hiç düşünmeden yüzüğü sol elinin yüzük parmağına taktı, sonra elini havaya kaldırıp aptalca bir gülümsemeyle süzdü: “Çok güzelmiş.”

Perdeler çekildi, Yan Xun içeride yıkanırken Chu Qiao dışarıda beklemeye başladı. Tıpkı yıllar önceki gibi; birisi yıkanırken savunmasız olurdu, bu yüzden biri yıkanırken diğeri hep kapıda nöbet tutardı.

Kat kat perdelerin arasından hoş bir koku yayılıyordu. Odada rüzgâr yoktu ama perdeler hafif hafif kımıldıyordu. Yan Xun’un sesi içeriden geldi: “A'Chu, yüz havlusu.”

Chu Qiao hemen beyaz havluyu aldı, kolunu perdenin arasından uzattı. Parmak uçları birbirine değdi; su gibi sıcaktı. Chu Qiao hemen elini çekti ve biraz mahcup bir sesle sordu: “Su sıcak mı?”

“İyi.”

Su sesleri duyulurken Chu Qiao dışarıda elini çenesine dayamış oturuyordu. Havadan sudan konuşmaya başladılar.

“Yan Xun, bu sefer yaralandın mı?”

“Hayır, ön saflara gitmedim.”

Su buharı içeriden yavaş yavaş yayılıyor, odayı ısıtıyordu.

“Huaisong neden bize yardım etti de sınırda tatbikat yaptı? Onların prensesini tanıyor musun?”

Adam cevap verdi: “Sadece birkaç kez görmüşlüğüm var, tanıdığım söylenemez. Ama Huaisong’da bir arkadaşım var, bu işi o ayarladı.”

“Anlıyorum.”

“A'Chu, yaran ağır mı? Nerelerin yaralandı?”

“Önemli değil, sadece birkaç sıyrık.”

Oda yavaş yavaş sessizliğe büründü. Uzun bir süre sonra Chu Qiao aniden konuştu: “Yan Xun, bundan sonra benden bir şey saklamayacağına söz ver.”

İçeriden ses gelmedi. Chu Qiao epey bekledi ama cevap alamayınca dayanamayıp seslendi: “Yan Xun?”

Hâlâ cevap yoktu. Chu Qiao telaşlandı, perdeyi bir kenara itip çıplak ayaklarla içeri koştu. Yan Xun’un küvetin içinde, başını kenara yaslamış bir halde uyuyakaldığını gördü. Kaşları hafifçe çatılıydı, yüzünde derin bir bitkinlik vardı.

— 170 —

Beş gün beş gece uykusuz kalmıştı; gerçekten de bitap düşmüştü. Ancak şimdi, kalbindeki o büyük endişe ve savunma kalkanı inince böyle uyuyabilmişti.

Bir anda Chu Qiao'nun tüm sitemi buhar olup uçtu. Haklı ya da haksız olmak, tek bir cümleyle açıklanabilecek bir şey miydi? Jiuyou Platformu'ndaki o oluk oluk akan kanlar, sessiz saray koridorlarındaki o tehlikeli adımlar... Hepsinde yanındaydı. O intikamın ne kadar büyük, o nefretin ne kadar derin olduğunu biliyordu. "Yaşa ve hepsini öldür!" yemini hâlâ kulaklarında yankılanıyordu. Bunca aşağılama, bunca gizli ok, bunca utanç ve öfke; hepsi birer katliam tohumu gibi daha en baştan kalplerine ekilmişti. Shengjin Sarayı'nın o heybetli kapılarını devirmek, Zhenhuang Şehri'nin surlarını yerle bir etmek ne büyük bir tutku ve güçtü kim bilir? Ama o, sonunda genç kızın tek bir sözüyle ordusunu geri çevirmişti; bu bağlılığı Chu Qiao nasıl görmezden gelebilirdi?

Günlerdir süren o katı inanç, bugün yerini karmaşık duygulara bırakmıştı: sitem, pişmanlık, sevinç, keder, bir düğüm ama aynı zamanda derin bir minnet. İki zıt duygu arasında gidip geliyordu; ta ki az önce adamın o yumuşak uyarısını duyup gidişini izleyene dek. O an kalbindeki gerçeği aniden fark etmişti.

Gün batımı, savaş atları, kılıçlar, askerlerin nidası ve sivillerin çığlığı... Savaş her şeyi yutuyordu; insanın inancını ve vicdanını bile. Ama aralarındaki o bağı asla yutamıyordu.

Hizmet ettiği adamın güvenini kazanamamıştı, her şeyini ortaya koyup şehri savunmuştu, sayısız asker bu uğurda can vermişti, toprak kana doymuş, kemikler savrulmuştu. Bir komutan olarak sitem etmeye, öfkelenmeye, büyük bir kırgınlık duymaya hakkı vardı. Fakat bir kadın olarak, dağlardan daha ağır bir sevgi görmüştü. Ülke mi yoksa sevdiği kadın mı? Cihan hâkimiyeti mi yoksa iki kalbin birliği mi? Adam o an ona kesin

bir cevap vermişti; artık sitem etmeye ne hakkı kalmıştı?

Uyandığında Chu Qiao yanındaydı. Alnı pürüzsüzdü, küçük bedeni bir yumak gibi büzülmüş, hâlâ adamın elini sıkıca tutuyordu. Dışarısı hâlâ karanlıktı. Yan Xun üzerinde geniş bir sabahlıkla pencerenin önünde duruyordu. Dışarıda karlı dağlar uzanıyordu; hâlâ Yanbei'nin göğü ve toprağıydı burası, rüzgâr bile keskin ve soğuktu. Burası hâlâ yoksul ve soğuktu; hep öyleydi sanki. Babası zamanında ne kadar adil bir yönetim sergilese de hayat burada hep zorluydu. Ama neden, eskiden Yanbei'yi düşündüğünde hep buranın çiçeklerle bezeli, zengin ve güzel bir yer olduğunu hayal etmişti?

Belki de Hanımefendi Yu'nun dediği gibi değişmişti; kalbi büyümüş, gözleri uzakları görür olmuş ve sahip olmak istediği şeyler çoğalmıştı. İntikamın ötesinde, kalbine kök salmış başka şeyler vardı. Bunun yanlış olmadığını düşünüyordu hep; yılların tecrübesi ona güç ve otoritenin önemini öğretmişti. Bunlar olmadan her şey kanatsız bir kuş gibiydi, uçamazdı.

Ama şimdi, aniden bir ürperti hissetti.

Az kalsın onun ölümüne sebep oluyordu; bunu düşündükçe tüyleri diken diken oluyordu.

Zifiri karanlık pencereden dışarı baktı; Chishui'nin doğusundaki o uçsuz bucaksız toprakları görür gibi oldu. Yanming Geçidi'ne yürüdüğü o sabah hissettiği o büyük hırsı, o kaynayan kanı hatırlayabiliyordu. Yazık olmuştu. Ama Büyük Xia hâlâ oradaydı; peki ya bir gün bile geç dönseydi, A'Chu ne halde olurdu? Derin bir nefes aldı. Neyse ki...

Parmakları biraz soğumuştu, yatağın diğer tarafı boştu. Chu Qiao gözlerini açtığında Yan Xun'un pencere önündeki sırtını gördü; karanlıkta bu siluet biraz ağır görünüyordu.

"Yan Xun?" diye seslendi uykulu bir sesle.

Adam arkasına döndü: "Uyandın mı?"

"Hı-hı, ne düşünüyorsun?"

Yan Xun yanına gelip onu yavaşça kucakladı. "Hiç," dedi sakince.

Chu Qiao yüzünü onun göğsüne yasladı, ince kumaşın üzerinden o düzenli ve güçlü kalp atışlarını dinledi. Sanki ancak o an gerçekten döndüğüne emin olabilmişti.

“Yan Xun, pişman mısın?”

Yan Xun’un bakışları kararlıydı, kolları biraz daha sıkılaştı. “Hayır.”

“Peki ileride pişman olur musun?”

Yan Xun sustu. Chu Qiao’nun kalbi yavaş yavaş soğumaya başladı, kasları gerildi. Uzun bir süre sonra adamın fısıltısını duydu: “Geç döndüğüm için pişmanım.”

Burnunun direği sızladı Chu Qiao’nun. Başını göğsüne daha çok gömdü, gözlerini yumup dudaklarını ısırdı.

Daha ne bekleyebilirdi ki? İnsan bu kadar bencil olmamalıydı; gece gündüz beraber olsalar bile adamın kalbindeki o acının kaçta kaçını paylaşabilirdi? O tüm ailesinin katledilmesinin kederini, yılların biriktirdiği o nefreti ne kadar anlayabilirdi? Hâlâ onu hatırlıyor, onu düşünüyor ve onu koruyorsa, bu kadarı yeterdi.

“Yan Xun, bir daha benden bir şey saklama.”

“Tamam,” dedi Yan Xun başıyla onaylayarak. “Söz.”

Chu Qiao yeniden uykunun kollarına bıraktı kendini. Rüyası sıcak ve tatlıydı; birisi elini tutuyordu, öyle kararlıydı ki sanki bir ömür bırakmayacaktı. Hayal meyal düşündü; sanki bu rüyayı daha önce de görmüştü. Neredeydi? Doğru ya, Bian Tang’daydı. Orası sıcak ve güzel bir yerdi, her yer çiçek açmıştı ama orayı Yanbei kadar sıcak bulmamıştı. Bu toprakların üzerinde dururken kalbi nemli ve sıcaktı; dışarıda karlı bozkırlar ve demir gibi sert geçitler olsa bile. Kış güneşi bulutların arasından süzülüp ağaç gölgelerinin arasından yere düşüyor, etrafı ısıtıyordu. Yan Xun döndükten sonra sanki hava bile düzelmişti; gökyüzü masmavi ve yüksekti, güneş ışıl ışıldı, karlar göz alıcı bir beyazlıkla parlıyordu.

Üst üste gelen o büyük savaşlar sadece Yanbei’yi harabeye çevirmekle kalmamış, Chu Qiao’yu da ruhen ve bedenen tüketmişti. Kendini bıraktığı an ağır bir hastalığa yakalandı;

şiddetli bir soğuk algınlığı, yüksek ateş... Geceleri durmadan öksürüyordu. İlaçlar kâse kâse içiliyor ama kar etmiyordu; hekimler kapıda kuyruk olmuştu. Odasının kapısı hep kapalıydı ama Yan Xun'un dışarıda hekimlere bağırdığını sık sık duyuyordu. Fakat ne zaman yanına gelse sanki hiçbir şey yokmuş gibi sakinleşiyor, onu teselli ediyordu: "Bir şey yok, sadece hafif bir üşütme. Biraz dinlenince geçecek."

Sanki çok uzun zamandır böyle hastalanmamıştı. Hafızasında sadece çocukluk yılları vardı; Yan Xun hastalandığında ilacı yoktu, gidip çalmıştı. Yakalandığında feci şekilde dövülmüştü ama binbir güçlükle çaldığı o ilaç Yan Xun'u iyileştirmeye yetmemiş, aksine onu kurtarmak için tekrar soğuk alan çocuk gece ateşler içinde sayıklamaya başlamıştı. Soğuk suyla müdahale edemediği için gidip karda bekler, iyice donduktan sonra gelip ona sarılırdı. Bütün gece böyle uğraşmış, ertesi gün Yan Xun uyandığında ise kendisi yatağa düşmüştü. O günden beri hep üşürdü; ateşin başında bile olsa elleri ve ayakları hep buz gibi kalırdı. Ancak bunca yıl, hayatın zorluğu, yolların çilesi, bitmek bilmeyen olaylar ve katliamlar derken, hep iradesiyle ayakta kalmayı başarmıştı. Şimdi bir kez devrilince yatağa mahkûm olmuştu.

Şimdi o korku dolu, çileli günleri hatırlayınca her şey ne kadar uzak geliyordu. O zamanlar bu durumdan ne kadar nefret eder, bir gün bu sefaletten kurtulup ona zulmeden herkesten intikam alacağına yemin ederdi. Ama şimdi bazen o günleri özlüyordu; o ıssız dünyada sadece ikisinin olduğu o sessizliği, sığınacak bir yerleri yokken birbirlerinin sırtına yaslanıp ısındıkları o anları...

Hanımefendi Yu geldiğinde öğleden sonraydı. Gün ışığı pencere pervazından süzülüp yerde hareler oluşturuyordu. Hanımefendi Yu hâlâ aynıydı; ince kaşlı, duru bakışlı, bir kuğu gibi uzun boyunlu ve narin çeneliydi. Yüzünde hafif bir solgunluk vardı, üzerinde beyaz bir kürk taşıyordu. Sessizce içeri girip kapı eşiğinde durdu; ses çıkarmadan genç kızın onu fark etmesini bekledi.

Onu aniden görünce Chu Qiao biraz şaşırdı, yatağın kenarına

tutunarak doğruldu. Sesi boğuklaşmıştı: “Hanımefendi Yu, ne zaman geldiniz? Neden seslenmediniz?”

Hanımefendi Yu yaklaştı, dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi: “Daha yeni geldim, sadece seni görmek istedim.”

“Otursanıza.”

Hanımefendi Yu yatağın karşısına oturdu, onu süzdü ve kaşlarını hafifçe çatarak konuştu: “Neden bu hale geldin?”

Yandaki hırkayı alıp Chu Qiao’nun omuzlarına örttü. Chu Qiao yastığa yaslandı; yüzü bembeyaz, dudakları renksizdi. Hafifçe gülümsedi: “Sanırım geçen günlerde üşüttüm.”

Hanımefendi Yu ona bakıp derin bir iç çekti. “Sen hep inatçı bir çocuktun, bu kadar genç yaşta vücudun mu çöktü?”

Hanımefendi Yu yirmi altı, yirmi yedi yaşlarındaydı; yaşlı sayılmazdı ama konuşması ve tavırları hep bir görmüş geçirmişlik taşıyordu. Sanki Chu Qiao onun gözünde gerçekten sadece bir çocuktu.

“Önemli değil, dinlenince geçer.”

“Doğru, hastalık dağ gibi gelir, iplik gibi gider. Sen huzurla dinlen, hiçbir şey düşünme. Çok düşünmek bünyeyi yorar.”

Chu Qiao başıyla onayladı, sonra aniden bir şey hatırlayıp sordu: “Hanımefendi, Güneybatı Karargâhı’nın subaylarını gördünüz mü?”

Hanımefendi Yu’nun gözlerinde bir ışık parladı, sakince cevap verdi: “Az önce çok düşünme dememiş miydim? Hemen unuttun mu?”

Chu Qiao başını hafifçe iki yana salladı. “Sadece biraz endişeleniyorum.”

“Ekselansları senin için Yanming Geçidi’nden ordusunu çekmiş, ufacık bir Güneybatı Karargâhı’na mı tahammül edemeyecek?”

İçindeki korkunun böyle açıkça söylenmesi Chu Qiao’yu mahcup etti. Bir süre sessiz kaldıktan sonra alçak sesle konuştu: “Sadece o adamların dikbaşlılık edip onu kızdırmasından korkuyorum. Eğer öfkelenirse...”

Hanımefendi Yu güldü: “Merak etme, herkes nerede duracağını bilir.”

Chu Qiao rahatlamıştı. Başını kaldırıp sordu: “Hanımefendi Beishuo’da mı kalacaksınız?”

Dışarıda güneş ışığı pırıl pırıl parlıyordu. Hanımefendi Yu fısıldadı: “Doğuda savaş yaklaşıyor, fazla kalamam. Belki birkaç güne Yanming Geçidi’ne geçerim.”

Chu Qiao ciddileşti: “Xia ordusu bu kadar çabuk mu saldırıya geçti?”

“Ekselansları kuzeybatıyı işgal etti, Xia buna sessiz kalır mı? Duyduğuma göre orduyu toplamaya başlamışlar bile.”

“Çok hızlılar... Kim geliyor? Zhao Che mi?”

Hanımefendi Yu gülümsedi: “Ondan başka kimse kalmadı. Meng Tian artık yaşlandı, hem Shengjin Sarayı’ndaki o zat kimseye güvenmez. Kendi oğlundan bile çekiniyor.”

Chu Qiao onayladı. Oda sıcacıktı, tütsü kokusu insanı mayıştırıyordu. “Dikkatli olmalısınız hanımefendi. Zhao Che, Zhao Qi gibi değildir, dişli biridir.”

“Endişelenme, Daoya da benimle gelecek.” Hanımefendi Yu’nun gözlerinde hafif bir parıltı belirdi, yüzü huzur doluydu.

Chu Qiao durumu anladı ama bozmadı: “Usta Wu da geliyorsa mesele yok demektir.”

“Sen dinlen, benim işlerim var, gitmeliyim.”

Chu Qiao başıyla onayladı. “Hanımefendi, önceki her şey için teşekkür ederim.”

Hanımefendi Yu’nun adımları bir an duraksadı, arkasına döndü; bakışları hafif ve dingindi: “A'Chu, gerçekten de çok ince düşünceli birisin.”

Chu Qiao yataktan kalkamadığı için sadece başıyla selam verdi: “Güle güle hanımefendi.”

Hanımefendi Yu gittikten sonra hizmetçi ilaç getirdi. Chu Qiao kâseyi tek dikişte bitirdi; ilaç çok acıydı, ağzında buruk bir tat bırakmıştı.

Aslında tahmin etmek zor değildi. Yan Xun gibi zeki bir adam her ihtimali düşünmez miydi? Hanımefendi Yu'yu geride bırakmasının sebebi, kendisini kollaması içindi. Ama Beishuo'dayken Hanımefendi Yu onu Lan Şehri'ne götürmek için hiç zorlamamış, aksine ne yaparsa yapsın izin vermişti. Hatta Yan Xun'un Xia topraklarına girdiğini bile ona dürüstçe anlatmıştı. Bunun derin anlamı ortadaydı. Yan Xun bu işi ona emanet ederken sadakatine güvenmişti; ne yazık ki Zhong Yu sadık olsa da Yanbei'nin çıkarları ile Yan Xun'un şahsi çıkarları çatıştığında, sadakati biraz esniyordu. Bunu Chu Qiao anlıyordu da Yan Xun anlamıyor muydu? Bu yüzden Yanbei şu an iki cephede savaşırken bile Wu Daoya'yı Hanımefendi Yu'nun yanına göndermiş, yetkiyi tek başına ona bırakmamıştı. Hanımefendi Yu da her şeyin farkındaydı ama bunu dile getirmiyordu; belki de gerçekten umurunda değildi. Güçten ziyade, Usta Wu ile birlikte olmak onu daha çok mutlu ediyordu.

— 171 —

Hanımefendi Yu gerçekten de çok zeki bir kadındı; o ve Usta Wu, efsanevi Wolong Efendi'nin öğrencilerindeydi. Wolong Efendi, yüz yaşını aşmış, dünya işlerinden elini eteğini çekmiş bir bilgeydi. Öğrencileri dünyanın dört bir yanına dağılmıştı; soylulardan halka, saray erkânından tüccarlara kadar her kesimden müridi vardı. Bu bilge zat, öğrenci seçerken soylu olup olmadığına bakmaz, sadece yeteneğine göre eğitim verirdi. Bu yüzden öğrencilerinin arasından büyük âlimler, kudretli vezirler, dahi generaller, usta suikastçılar ve zengin tüccarlar çıkmıştı.

Wolong Efendi'nin öğrencisi çoktu ama hepsi aynı kumaştan değildi. Bian Tang'ın yetmişlik veziri Cheng Wenjing de onun öğrencisiydi; kırk yıl önce Xia'ya ihanet edip düşmanı içeri alan hain Yue Shaocong da... Şimdi ise Datong Cemiyeti'nin seçkin liderleri Wu Daoya ve Zhong Yu da aynı ekoldendi. Ve Chu Qiao'nun asla unutamadığı bir isim daha vardı: Büyük Xia'nın Zhuge hanedanından Dördüncü Genç Efendi Zhuge Yue.

Zhao Che orduyla geliyordu. O... O gelmezdi, değil mi?

Chu Qiao içini çekip kâsedeki son yudumu da içti.

Savaş meydanı tehlikeliydi, kılıcın gözü yoktu. Hayır, umarım gelmezdi.

Öğleden sonra biraz uyumuştu, uyandığında kendini çok daha iyi hissediyordu. Günlerdir odada kapalı kaldığı için biraz dışarı çıkıp hava almak istedi. Üzerine gök mavisi, pamuklu bir etek ve beyaz yasemin nakışlı bir ceket giydi. Dar kolları bileklerinde toplanıyor, narin vücudunu daha da zarif gösteriyordu. Hizmetçi saçlarını iki yanda hafifçe dökülen bir topuz yaptı, aralarına kırmızı inciler serpiştirdi. Mavi bir yeşim toka saçlarına takıldı, ucundaki ince püskül beyaz kulak memesine çarpıyordu.

Chu Qiao nadiren böyle kadınsı kıyafetler giyerdi; aynada kendine bakarken biraz şaşkın ama bir o kadar da memnundu.

Kapıyı açtığında rüzgâr sertçe esti. Hizmetçiler peşinden

gelmek istese de o reddetti. Elinde küçük bir fenerle sessizce dışarı çıktı.

Yanbei'nin kışıydı işte; savrulan kar tozları dışarıdan bakınca çok şairane görünse de aslında dondurucuydu. Neyse ki sıkı giyinmiş, üzerine de kürklü bir pelerin almıştı. Gökyüzünde incecik bir ay asılıydı, ışığı bembeyaz karın üzerinde parlıyordu. Günlerdir odadan çıkmamıştı; burnu ya ilaç ya da ağır tütsü kokusuyla dolmuştu, başı çatlıyordu. Şimdi dışarı çıkınca zihni bir anda berraklaştı, hastalığı bile hafiflemiş gibi hissetti.

Ay ışığı o kadar güzeldi ki sanki mavi bir tülün arkasından sızan mum ışığı gibi ince ve uçucuydu. Rüzgâr yaprakları hışırdatırken Chu Qiao yavaş yavaş yürüdü ve Yan Xun'un çalışma odasının penceresinin altında durdu. Adam karargâhtan yeni dönmüş olmalıydı, hâlâ uyumamıştı; içerideki ışık dışarıya uzun bir gölge düşürüyordu. Odada başkaları da vardı, bir şeyler tartışıyorlardı. Rüzgâr sesi bastırdığı için ne dediklerini duyamıyordu.

Kalbi aniden derin bir huzurla doldu. Tıpkı sabah pencereyi açtığında her yerin bembeyaz olduğunu görmek, güneşin yüzünü ısıtması, gökyüzünde bir kartalın süzülmesi ve masanın üzerinde tüten bir fincan çay gibi...

Uzun bir süre Yan Xun'a karşı ne hissettiğini tam olarak anlayamamıştı. Bu dünyaya ilk geldiğinde, modern bir insanın gözleriyle bu dünyadaki haksızlıklara mesafeli bir şekilde bakmıştı. Sonra olayların içine çekilmişti; keder, öfke, nefret, minnet... Birçok duygu onu bu dünyaya bağlamış, artık bir yabancı gibi duramaz olmuştu. Yan Xun'a gelince; nefretten minnete, acımadan kader birliğine kadar her şeyi yaşamışlardı. Büyüdükçe duyguları şekil değiştirmiş, kalbinin derinliklerinde filizlenen o küçük tohumlar farkında olmadan kök salmıştı. Kar kış görmüş, savaşlar atlatmış, ölümle burun buruna gelmişti ama o küçük filiz artık devasa bir ağaca dönüşmüştü. Başını kaldırıp baktığında, o ağacın ne kadar gür ve yeşil olduğunu görüyordu.

O hep böyle sessiz ve inatçı biri olmuştu, hep.

Çalışma odasının kapısı açıldı, insanlar birer birer dışarı çıktı.

A'Jing'in gözü keskin olduğu için ağacın altındaki Chu Qiao'yu hemen fark edip seslendi. Yan Xun bunu duyunca hızla dışarı fırladı ve onu görünce kaşlarını çattı: "Neden tek başına burada duruyorsun? Hasta olduğunu unuttun mu?"

Chu Qiao gülümseyerek Yan Xun'un elini tutmasına izin verdi. Adam ona kızgın bir bakış fırlattı, ellerini avuçlarının içine alıp ısıtmaya çalıştı: "Buz gibi olmuşsun, ne kadar zamandır buradasın?"

"Birazcık sadece."

İçeri girer girmez sıcak bir koku yüzüne çarptı. Chu Qiao burnunu çekti ve mırıldandı: "Bu ne kokusu böyle, ne kadar ağır?"

Yan Xun bunu duyunca bir anda yüzü değişti. Hemen Chu Qiao'yu kapının dışına itti, bir çaydanlığı kaptığı gibi tütsülüğün içine boşalttı. Beyaz bir buhar yükselirken telaşla pencereleri açtı.

Chu Qiao şaşkınlıkla, "Yan Xun, ne yapıyorsun?" diye sordu.

Yan Xun ellerini çırparak yanına geldi, sert bir sesle, "Bu odada durulmaz artık, yürü," dedi.

Onu kolundan tuttuğu gibi yatak odasına götürdü.

Yan Xun'un yatak odasında tütsü yoktu, hava çok daha temizdi. Chu Qiao hâlâ şaşkındı. Hizmetçinin getirdiği havluyla yüzünü silen adama yaklaşıp sordu: "Yan Xun, çalışma odasına ne oldu?"

"Yeni gelen bir tütsüydü, biraz yakmıştım. İçinde misk varmış."

"Misk mi?" Chu Qiao tütsülerden pek anlamazdı. "Miskten ne olur ki?"

Küçük hizmetçi Lan Xiang kıkırdayarak atıldı: "Hanımefendi, kadınların misk koklaması iyi değildir. Çok koklarsanız çocuk sahibi olamazsınız, Ekselansları o yüzden telaşlandı."

Lan Xiang lafı bitirince kendisi de utancından kızardı, diğer hizmetçiler de gülüşmeye başladı. Yan Xun istifini bozmadı ama göz ucuyla Chu Qiao'nun tepkisini ölçüyordu.

Chu Qiao donup kaldı. Ne de olsa genç bir kızdı; yanakları yavaş yavaş kızarmaya başladı, tıpkı bir bahar çiçeği gibi güzelleşti. Mum ışığı mavi eteğinin üzerinde oynaşıyordu.

Kulağının arkasında sıcak bir nefes hissetti, adamın sesi fısıltı gibiydi: “A'Chu, bu gece çok güzelsin.”

Chu Qiao başını kaldırdı, gözlerinde gizli bir sevinç vardı. Yatak odası çok büyüktü, yerde kalın ve yumuşak halılar seriliydi. Kat kat perdeler inmişti; her şey çok görkemliydi. Mor işlemeli yatak örtüleri, ince tüller... Sadece bakmak bile o yatağın ne kadar sıcak olduğunu hissettiriyordu. Yan Xun kollarını açtı, hizmetçiler ceketini çıkarmak için yanına geldi. Chu Qiao bunu görünce bir an duraksadı ve arkasını döndü. Yan Xun hafifçe güldü, Chu Qiao’nun yüzü iyice kızardı.

İki hayatını toplasan hiç de genç sayılmazdı aslında, çok şey görmüştü. Yan Xun ile bunca yıl beraberlerdi ama bugün nedense kendini çok tuhaf hissediyordu.

Hizmetçiler imalı bakışlarla odadan çıktı. Perdeler mekanı bölmüştü. Yan Xun’un sıcak nefesi arkasından yaklaştı, sesi boğuk ve neşeliydi: “Benim A'Chu’m büyümüş de utanmayı mı öğrenmiş?”

Her zamanki hazırcevaplığı bir anda yok olmuştu. Yan Xun arkasından ona sarıldı, ellerini karnında birleştirdi. Dudakları kulağına değiyordu: “Bütün gün seni göremedim.”

Chu Qiao ne diyeceğini bilemiyordu, kekeleyerek konuştu: “Doğuda savaş mı başlıyor? Hazırlıklar nasıl gidiyor?”

“Ah...” Yan Xun çaresizce içini çekti. “A'Chu, bu kadar romantizm düşmanı olmak zorunda mısın? Hiç anlamıyorsun.”

Kum saatinin ince kumları yavaş yavaş akıyordu. Dışarıda rüzgâr sessizce esiyor, çatılardan kar kütleleri düşüyordu. Yan Xun ona sıkıca sarılmıştı; kokusu etrafını sarmıştı. Sesi yumuşacıktı: “Bugün öksürdün mü?”

Chu Qiao başını salladı. “Daha iyiyim.”

“Güzel, ilacını içtin mi?”

“İçtim, çok acıydı, berbattı.”

Yan Xun güldü. “Çocuk gibi konuşma, ilaç dediğin acı olur. Sakın dökmedim de.”

“Vallahi,” dedi Chu Qiao üç parmağını kaldırarak. “İlacın tortusunu bile yuttum.”

“Neden?” dedi Yan Xun kaşını kaldırarak. “Oda çok mu basık geldi?”

“İçim daralıyor. Savaş kapıda, ben böyle hasta yatarken sana nasıl yardım edeceğim?”

Yan Xun’un kalbi ısındı, dudaklarını genç kızın boynuna sürterek fısıldadı: “Sen iyi ol, bu bana en büyük yardım.”

Yan Xun’un iç çamaşırı çok inceydi, kaslarının hatları hissediliyordu. Chu Qiao onun kucağında büzülmüş, vücudu yavaş yavaş ısınırken konuştu: “İşe yaramak istiyorum.”

“Zaten çok işe yarıyorsun,” dedi Yan Xun yumuşak bir sesle. “Bunca yıl bir an bile ayrılmadan peşinden geldin, kendin için hiç düşünmedin. Artık Yanbei huzura erdi, biraz da kendin için plan yapmalısın.”

“Kendim için mi?” Chu Qiao şaşırmıştı. Bu gerçekten yeni bir soruydu. Aslında dışarıdan göründüğü kadar güçlü olmadığını biliyordu; hep birilerine bağlı yaşamaya, emirlere uymaya, bir hedef uğruna koşmaya alışmıştı. Eskiden ülkesi için, sonra Yan Xun için... Ama kendi için ne yapacağını hiç düşünmemişti.

“Evet,” dedi Yan Xun sesi kısılmıştı, içinde gizli bir gülümseme vardı. “Genç kızlar büyüyünce kendileri için plan yaparlar; mesela iyi bir aileye gelin gitmek, iyi bir adamla evlenmek, çoluk çocuğa karışıp huzurlu bir ömür sürmek...”

Chu Qiao ona hafifçe vurdu. “Bu savaşın ortasında iyi adam mı kalmış?”

“Doğru,” dedi Yan Xun muzipçe. “İnsan sarrafı olmak zor, on yıl geçmeden kimseyi tam tanıyamazsın. Yanlış kişiye gönül verirsen ömrün heba olur.”

Chu Qiao ona döndü, gülümseyerek sordu: “Eee, ne yapacağız o zaman?”

“Görünüşe bakılırsa biraz fedakârlık yapıp ben bu yükü

üstleneceğim.” Yan Xun’un gözleri parlıyordu, dudaklarında kurnaz bir tilki gülümsemesi vardı.

Chu Qiao ona ters ters baktı: “Sanki çok zorlanıyormuşsun gibi konuşuyorsun!”

“Pek zor sayılmaz,” dedi Yan Xun, sesi havada yumuşakça dalgalanıyordu. “Ama biraz fedakârlık olduğu kesin.”

Chu Qiao tam kızacakken Yan Xun onu kollarıyla sıkıca sardı: “Bütün o soylular, prensler haremler kurarken, ben bir ömür sadece bir kadınla yetineceğim. Bu büyük bir kayıp değil mi?”

Chu Qiao hıhladı: “Git o zaman harem kur, tutan mı var?”

Yan Xun ona daha sıkı sarıldı, kulağına fısıldadı: “O kadar enerjim yok, hem seni üzmeye de kıyamam.”

Odada devasa kırmızı mumlar yanıyordu, her yer ışıl ışıldı. Chu Qiao’nun tüm gücü çekilmiş gibiydi, Yan Xun’un o yumuşak sesini duydu: “A'Chu, benimle evlenir misin?”

Kalbi ısındı, gözleri doldu. Bu yol ne kadar zorlu geçmişti... Sekiz yıl önceki o av partisini hatırladı; zaman ne kadar da çabuk geçmişti.

— 172 —

“Hımm,” diye fısıldadı Chu Qiao usulca. Başını adamın omzuna yaslarken, kaderin ona karşı ne kadar cömert davrandığını hissetti birden.

Yan Xun’un göğsü hafifçe inip kalkıyordu. Alçak bir sesle, “Sana her daim iyi bakacağım,” dedi.

Chu Qiao’nun dudaklarında belli belirsiz bir tebessüm belirdi, hafifçe başını salladı. “Sana her zaman inanıyorum.”

Etraf sessizliğe gömülmüştü. Yatağın tül perdeleri yerlere serilmişti; arada bir tunç su saatinden gelen, ince kumların hışırtısını andıran sesler duyuluyordu; sanki erken baharda dut yapraklarının çıkardığı o ince ses gibi.

“A'Chu, doğudaki savaş biter bitmez evlenelim.”

Chu Qiao başını kaldırıp ona baktı. Yan Xun da ona bakıyordu; gözleri puslu bir renk cümbüşü gibi, berrak ve sıcaktı. Bir an için, yıllar öncesindeki o ifade belirdi yüzünde; gencecik bir delikanlıyken küçük kıza bakıp dişlerini sıkarak yemin ettiği o an: “Sana el uzatmaya cüret edenin canını alırım!”

Şimdi Yan Xun ona sarılmış, usulca nefes veriyordu. “A'Chu, tüm fırtınalar dindi ve biz hâlâ birlikteyiz.”

Evet, herkes değişebilirdi ama onlar değişmezdi.

“Hımm.” Dudaklarında kocaman bir gülümseme açtı. Kollarını adamın genç bedenine doladı; aldığı nefes bile ona huzur veriyordu. *Sana her zaman inanıyorum, her zaman inanıyorum, sana hep inanacağım.*

Rüzgâr, mart ayının bahar söğütleri gibi sessizce süzülüp perdeleri aralayarak içeri sızıyordu. Mum alevleri titriyor, tül perdeler hafifçe sallanıyordu; zihinleri Hetian yeşimi kadar berrak ve huzurluydu. Akşam Yan Xun döndüğünde birlikte yemek yediler. Feng Zhi ve Ah Jing’in Yan Xun’un eşyalarını toplamak için telaşla koşturduğunu gören Chu Qiao, öylesine

sordu: “Gidiyor musun?”

Yan Xun bir yandan yemeğini yiyor, bir yandan da doğudan gelen mektupları inceliyordu. Sakince başını salladı. “Az kaldı.”

“Ben de seninle geleyim.”

Yan Xun bunu duyunca başını kaldırdı, elindeki mektubu bıraktı ve tok bir sesle konuştu: “Doğuda savaş ateşi her yeri sarmış durumda, Büyük Xia ordusu oldukça güçlü. Üstelik sağlığın da pek yerinde değil. Seninle birlikte o kadar uzun yolu katetmene, tehlikeye ve zahmete girmene gönlüm elvermiyor. Artık Yanbei sınırlarında savaş kalmadı, sen burada kalsan daha iyi olur.”

Chu Qiao’nun kaşları hafifçe çatıldı, aceleyle atıldı: “Sağlığım düzeldi artık. İzin ver seninle geleyim, sana yardım edebilirim, yapabilirim...”

“A'Chu, yeteneklerinden asla şüphe etmedim ama artık dinlenmen gerek.” Yan Xun’un sesi oldukça kararlı ve derindi; gözleri ışıl ışıl ona bakıyordu. “A'Chu, yeterince yoruldun. Gerisini bana bırak, yoksa bana güvenmiyor musun?”

Bir an için kalbinde nasıl bir duygunun kabardığını bilemedi Chu Qiao; duraksadı, elindeki çubuklar hafifçe titredi. Derin bir nefes aldıktan sonra yavaşça, “Sadece senin için endişeleniyorum,” diyebildi.

Yan Xun’un yüzü yumuşadı. Masanın üzerinden uzanıp kadının elini tuttu ve gülümsedi: “Merak etme.”

Chu Qiao da hafifçe gülümsedi ama ne diyeceğini bilemedi. Birden fark etti ki, Yan Xun döndüğünden beri ordu işlerine hiç karışmamıştı; hatta Büyük Xia ordusunun şu an nerede olduğuna dair en ufak bir fikri bile yoktu.

Dışarıda dondurucu bir rüzgâr esiyordu; odadaki ateş gürül gürül yansa da yine de bir nebze soğuk hissediliyordu. Yan Xun kestane yemeyi severdi. Chu Qiao, gündüzleri işi olmadığında yatağın kenarına oturup kestaneleri tek tek soyardı; bazen günün yarısı böyle geçerdi. Kestanelerin o tatlı kokusu bir sis gibi odaya yayılır, sessizce burun kanatlarına dolar, insanı mest ederdi. Yatak başı, yazı masası, sehpa gibi elinin uzandığı her yer

soyulmuş kestanelerle dolmuştu; oda yavaş yavaş bu kokuyla kaplanmıştı.

Yorgan kalın ve yumuşaktı, üzerinde altın ipliklerle işlenmiş uğurlu bulut ve ejderha desenleri parlıyordu. Yatak o kadar büyüktü ki yedi sekiz kişi rahatça sığabilirdi. Chu Qiao, yatağı kat kat düzeltirken içinde nadir bulunan bir huzur hissetti. Belki de sadece onun için bir şeyler yaptığında zihni dinginleşiyordu.

Arkadan aniden ayak sesleri duyuldu. Chu Qiao arkasına bakmadan, "Su ısındı, önce sen..." dedi.

Belini aniden bir çift kol sardı; adamın ılık nefesi kadının bembeyaz boynuna çarpıyordu. Chu Qiao dikleşmek zorunda kaldı, hafifçe gülerek onu itmeye çalıştı: "Dur, yatağı yapıyorum."

"Dışarıdakiler, Beishuo'yu canı pahasına savunan ve büyük zaferler kazanan Komutan Chu Qiao'nun böyle ev işleriyle uğraştığını asla tahmin edemezdi."

Onunla alay ettiğini anlayan Chu Qiao, gülerek çıkıştı: "Ne kadar vefasızsın! Sana neredeyse on yıldır bakıyorum, sanki bir gulyabaniymişim de savaşmaktan başka bir şey bilmezmişim gibi konuşuyorsun."

Yan Xun güldü: "Asla, sadece ne kadar şanslı olduğumu düşünüyordum."

Chu Qiao bunu duyunca aniden ona döndü: "Öyleyse izin ver seninle geleyim, orada da sana bakabilirim."

Yan Xun ona baktı, yüzündeki gülümseme bir anda silindi. Uzun süre Chu Qiao'yu süzdükten sonra yavaşça sordu: "A'Chu, bunca yıldır en büyük arzumun ne olduğunu biliyor muydun?"

Chu Qiao kaşlarını hafifçe kaldırdı ama cevap vermedi.

Yan Xun da bir cevap beklemiyordu zaten, kendi kendine devam etti: "Bunca yıl, ne zaman senin benim için toz toprak içinde oradan oraya koşturduğunu görsem, içimden kendi kendime yemin ettim. Bir gün Yan Xun olarak gücü elime aldığımda, senin tek bir haksızlığa uğramana, saçının teline zarar gelmesine asla izin vermeyeceğim. Seni ipekler içinde, huzur ve neşe dolu bir hayatın içine koyacağım; bir kadının görebileceği

tüm ihtişamı ve onuru yaşatacağım. A'Chu, ben bir erkeğim. Benim için meydanlarda savaşmandansa, bana yatak hazırlamanı, yemek getirmeni görmeyi tercih ederim."

Yan Xun'un ifadesi oldukça sakindi ama bakışları çok ciddiydi. Chu Qiao ona bakarken içindeki duyguları tarif edemedi. Başını öne eğdi, zihninden pek çok düşünce gelip geçti; sonunda yavaşça kollarını uzatıp Yan Xun'un güçlü beline sarıldı. "Anladım. Burada kalıp seni bekleyeceğim. Sağ salim git ve çabuk dön."

Chu Qiao'nun sesi çok yumuşaktı. Yan Xun bunu duyunca duygulandı; elini uzatıp uzun parmaklarıyla Chu Qiao'nun küçük çenesini kaldırdı. Gözlerinin en derinlerine baktıktan sonra saçlarına, göz kapaklarına, dudaklarına ve boynuna ince, nazik öpücükler kondurdu. Kolları kadının belini öyle sıkı kavramıştı ki, dudaklarının arasından dökülen o baştan çıkarıcı mırıltılar insanın mantığını paramparça edecek cinstendi.

Yan Xun'un nefesi düzensizleşmişti, bedeninde bir ateş yükseliyordu. Büyük elleri kadının sırtında geziniyor, ne kadar sıkı sarılsa da yetmiyordu. Bedeninin derinliklerinden gelen yakıcı bir arzu uyanmıştı; artık sadece dudakların teması ona yetmiyordu, daha fazlasını, çok daha fazlasını istiyordu.

Devasa yatak, kat kat tül perdelerin ardında her zamankinden daha çekici bir havaya bürünmüştü. Yan Xun, Chu Qiao'nun narin bedenini kucaklayıp yatağa bıraktı.

Bedeni yatağa değdiği anda Chu Qiao büyük bir telaş ve şaşkınlık yaşadı; aniden bir ürperti hissetti. Gözlerini çaresizce açtı ama hemen ardından sıcak bir nefesle sarsıldı. Sembolik direnişi, yükselen arzu ateşini söndürmeye yetmedi. Adam üzerine eğilmişti, bedenleri birbirine sürtünüyordu; üzerlerindeki ince giysiler bu yakıcı sıcaklığı gizlemeye yetmiyordu.

"Yan... Xun..." Nefes nefese kalmış sesi, bir su dalgası gibi odaya yayıldı. O an bu seste bir öfke mi yoksa bir davet mi olduğu anlaşılamıyordu.

Yıllardır kılıç tutan eller, kadının göğsündeki yakayı aralayıp içeri süzüldü. O pürüzsüz tene dokunduğunda, Chu Qiao'nun

kulağına çarpan o küçük çığlık bile onu durduramadı. Nefesi iyice hızlanmıştı; o muazzam dokunuş zihnindeki son mantık kırıntısını da yakıp kül etmişti. Kısık ve boğuk sesi Chu Qiao'nun kulağında yankılandı, sanki bir rüyadaymış gibi: "A'Chu, sanırım artık kendimi tutamayacağım."

Chu Qiao konuşma yetisini kaybetmişti; hafifçe aralanmış dudakları mühürlenmişti, sadece boğuk sesler çıkarabiliyordu. İnci gibi dişleri, dilinin ucuyla hafifçe okşandığında vücudundan bir elektrik akımı geçti; teni ürperiyordu. Altındaki yorgan yumuşacıktı ama üzerindeki ağırlık o kadar ağırdı ki... Yine de bir o kadar güven vericiydi. Giysisi omzundan aşağı kaymış, bembeyaz omuzları ışığın altında en kaliteli porselenler gibi parlıyordu.

Zihninde aniden bir düşünce belirdi. Chu Qiao zorlukla dudaklarını özgür bıraktı ve kısık, buğulu bir sesle sordu: "Yan Xun, Jing Yue'er kaç yaşında?"

Yan Xun bir an duraksadı. Chu Qiao kaç yaşında dememişti, Jing Yue'er kaç yaşında demişti; ama aradaki fark neydi ki? Gerçeği tam kavrayamayan adam, biraz sitemle ona baktı: "A'Chu, beni kışkırtıyorsun!"

Chu Qiao masumca başını salladı: "Ne alakası var?"

"Karşımda böyle güzel durman bile bir kışkırtma!" Yan Xun derin bir nefes alıp kadının bembeyaz kulak memesini öptü. "Üstelik her seferinde beni böyle kışkırtıp sonra sorumluluk almıyorsun."

Chu Qiao'nun vücudunda ince bir karıncalanma başladı, istemsizce vücudu hafifçe kavis aldı ama hâlâ kesik kesik konuşuyordu: "Sen... hiç... mantıklı... değilsin..."

"Asıl çok mantıklı olduğum için sana karşı hiçbir şey yapamıyorum," dedi Yan Xun iç çekerek. "A'Chu, seninle hemen evlenmek istiyorum."

"O zaman evlenelim," diye fısıldadı birisi aniden, düşünmeden.

Lafı ağzından kaçırır kaçırmaz yüzü kıpkırmızı oldu. Chu Qiao başını hemen yorganın altına gömdü. Yan Xun bir anlık

şaşkınlığın ardından içten ve gür bir kahkaha patlattı. Chu Qiao aklını kaçırdığını düşündü; nasıl ondan daha sabırsız görünebilirdi?

“Öyle olmaz,” dedi Yan Xun, onu zorla yorganın altından çıkarıp dizlerine oturtturarak. “Şu anki Yan Xun, sadece Yanbei’ye sığınmış bir isyancıdan ibaret. Yanbei ise harabe içinde, her şeyin yeniden inşa edilmesi gerek. Karımı böyle sefil bir odaya nasıl buyur ederim? Doğudaki savaş bittiğinde ve Yanbei’de düzen kurulduğunda, seni almak için altından bir saray inşa edeceğim. Büyük Xia’nın kuzeybatı ambarlarını çeyizim olarak sunacağım. Benim A'Chu’m, tüm Batı Meng kıtasının en asil gelini, Yan Xun’un biricik ve tek aşkı olacak.”

Onun niyetini zaten biliyor olsa da bu sözleri duymak Chu Qiao’yu derinden sarstı; gözleri doldu, neredeyse ağlayacaktı. Başını yavaşça öne eğip omzuna yasladı: “Hiçbir şey istemiyorum, sadece senin iyi ve güvende olmanı istiyorum.”

“Sen istemesen de ben vermek zorundayım.” Yan Xun gülümseyerek alnından öptü. “Bunca yılı nasıl geçirdiğini biliyorum. Bu benim hayalim, yıllardır bunun hayalini kuruyorum. Sana çok borcum var, ancak ömrümün geri kalanında bunu telafi edebilirim.”

Kalbi sanki ılık bir suyun içine bırakılmış gibiydi. Mum ışığının yumuşak aydınlığında Chu Qiao usulca iç çekti: “Bizim aramızda hâlâ 'borç' kelimesinin lafı mı olur?”

Yan Xun’un yüzü hafifçe gölgelendi, sesi biraz kısıldı: “Çok acı çektin, biliyorum.”

Mumlar çıtırtıyla yanıyor, kat kat perdeler sallanıyor, birbirine yaslanmış gölgeler ve hışırdayan giysiler birbirine karışıyordu.

Banyodan sonra Yan Xun gecelik yerine günlük kıyafetlerini giydi. Chu Qiao şaşkınlıkla sordu: “Nereye gidiyorsun?”

Yan Xun bir pelerini alıp kadının omuzlarına örttü ve gülümseyerek dedi ki: “Seni odana bırakacağım.”

“Odama mı?” Chu Qiao şaşırmıştı. Birkaç gündür Yan Xun ile birlikte kalıyordu, aslında bu garip bir durum değildi; çocukken

de hep birlikte uyurlardı, bu yıllardır böyleydi. Hastalandığından beri Yan Xun gece gündüz başucunda beklemiş, sık sık birlikte yiyip içmişlerdi. Bu kadar geç bir saatte neden onu geri gönderiyordu?

“Ne o? Benden ayrılmak mı istemiyorsun?” Yan Xun onunla şakalaştı ama hemen ardından dertli bir ifadeyle ekledi: “A'Chu, artık çocuk değiliz. Bu birkaç gündür uykusuzluktan gözüme uyku girmiyor; inan bana Zhenhuang Şehri’nde on yıl rehin kalmaktan daha zordu.”

— 173 —

Chu Qiao'nun güzel yüzü anında kızardı. Etraftaki küçük hizmetçilerin ağızlarını kapatıp kıs kıs güldüklerini görünce hemen dudak bükerek, "Neler söylüyorsun öyle!" dedi.

"Gülmeyin bakayım! Komutan Chu'nun utandığını görmüyor musunuz?" Yan Xun aniden arkasına dönüp hizmetçileri şakacıktan azarladı ama onların daha da yüksek sesle güldüğünü görünce çaresizce ellerini iki yana açtı. "Gördün mü, beni dinlemiyorlar bile."

"Saçmalıyorsun, seninle konuşmayacağım."

Chu Qiao arkasını dönüp kapıdan çıkmak ve kendi odasına gitmek üzereyken Yan Xun'un kahkahasını duydu. Adam arkadan gelip onu kucağına aldı ve neşeyle bağırdı: "Seni geri götüreceğim dedim! Ordu emrine karşı gelmek ha, gerçekten dayaklıksın!"

Yan Xun gittikten sonra oda bir anda ıssızlaşmış gibi geldi. Kendi odasına geçtiğinde Chu Qiao'nun uykusu kaçmıştı. Az önce yaşananları düşündükçe yüzü kızarıyor, yatakta bir o yana bir bu yana dönüp duruyordu. Sonunda dayanamayıp kalktı, yazı masasına yaslanıp dalgın dalgın dışarıyı izlemeye başladı.

Yan Xun döndüğünden beri sanki bir şeyler değişmişti. İlişkileri daha da yakınlaşmıştı ama bazı şeyler yavaş yavaş farklı bir hal alıyordu.

Yan Xun'un az önceki sözlerini hatırlayınca hafifçe gülümsedi. *Neyse, belki de ben fazla evham yapıyorum,* diye düşündü. Erkekler hep böyleydi; hiçbiri kendi kadınının savaş meydanlarında çarpışmasını istemezdi. Şimdi gücü eline aldığı için onu korumak istiyordu, onu anlamalıydı. Onun huzur içinde, diğer kadınlar gibi çay içip çiçek koklayarak, ipekler içinde hizmetçilerle çevrili bir hayat sürmesini istemesi, sadece çektiği acıları telafi etmek içindi.

Bu hayat onun arzuladığı şey olmasa da Yan Xun'un isteğine

saygı duymalı, niyetini anlamalıydı. Onu dışlamıyor, sadece korumak istiyordu.

Böyle bir süre düşündükten sonra içi biraz daha ferahladı. Tam uyuyacakken dışarıdan ayak sesleri geldiğini duydu. Pencereyi açtığında içeri giren soğuk hava onu ürpertti; bir dizi fener Yan Xun'un odasına doğru hızla ilerliyordu.

"Lü Liu!"

Chu Qiao seslendiğinde, küçük hizmetçi kız uykulu gözlerle içeri koştu. "Hanımım, bir şey mi oldu?"

"Dışarıda ne oluyor? Bu saatte neden bu kadar çok insan geliyor?"

"Ah, bilmiyor muydunuz hanımım? Veliaht Prens bu gece generallerle askeri durumu görüşecekmiş. Sanırım doğu seferinin planlarını yapacaklar. Generaller bir süredir kapıda bekliyordu zaten."

Chu Qiao bunu duyunca duraksadı. Pencereden esen sert rüzgâr omuzlarındaki şalı uçurdu, uzun saçları rüzgârda uçuşurken çok zayıf ve bitkin görünüyordu.

"Aman hanımım, hastalığınız yeni geçti, rüzgârda durulur mu hiç?" Küçük hizmetçi hemen koşup pencereyi kapattı. "Hanımım? Hanımım?"

"Ha?" Chu Qiao kendine gelerek, "Tamam, bir şey yok, sen gidebilirsin," dedi.

Lü Liu şüpheyle sordu: "Gerçekten bir şeyiniz yok mu?"

"Yok, hadi git uyu."

"Peki," dedi Lü Liu. "Siz de erken yatın o zaman."

Çalışma odasının ışıkları pırıl pırıl yanıyordu. Chu Qiao bir süre oraya baktıktan sonra yorganın altına girip uyumaya çalıştı. Uyumadan önce, *Yan Xun bu gece askeri meseleleri konuşacağı için mi beni odama gönderdi?* diye düşündü. Sonra kendi kendine, *Geri gelmem iyi olmuş, orada o kadar gürültü varken zaten uyuyamazdım,* dedi.

Yarı uykulu yarı uyanık bir haldeyken, rüyasında isimsiz bir boşluk ve korku hissetti. Kalbi sanki denizin ortasında dalgalarla

boğuşan küçük bir sandal gibiydi; bir yükseliyor bir alçalıyordu ama sonunda yavaş yavaş duruldu.

Sabah çok erken uyandı. Aklı fikir işlerde olduğu için bir türlü uyuyamıyordu. Yan Xun'un gitmesine üç gün kalmıştı ve içi huzursuzdu. Sabah erkenden yüzünü bile yıkamadan Yan Xun'un odasına koştu ama onun gece yarısı Luori Karargâhı'na gittiğini ve henüz dönmediğini öğrendi.

Yemekten sonra da Yan Xun dönmemişti. Yapacak bir işi olmayınca yazı masasının başına geçip dalgın dalgın oturdu. Zihni istemsizce Kuzey Seferi sonrası Büyük Xia'nın askeri dağılımını, iki tarafın istihbaratını, lojistiğini ve silah gücünü analiz etmeye başladı; zihninde kendiliğinden bir savaş haritası canlandı.

Tam o sırada Lü Liu ve Feng Zhi gülüşerek içeri girdiler. Lü Liu'nun elinde bir tabela vardı. Chu Qiao'yu görünce gülümseyerek, "Hanımım, bakın bu ne?" dedi.

Chu Qiao şaşırarak başını kaldırdı. Bu bir "Uzun Ömür Tableti"ydi; üzerinde kendi adı ve ordudaki rütbesi kazınmıştı. Altında ise uzun ömür ve şans dileyen küçük yazılar vardı.

"Benim uzun ömür tabletim mi?" dedi Chu Qiao gülerek. "Bunu hanginiz yaptı? Beni eğlendirmeye mi çalışıyorsunuz?"

Lü Liu neşeyle, "Hayır hanımım, Feng Zhi satın aldı," dedi.

"Satın mı aldı? Böyle bir şeyi kim satar ki?"

"Siz daha bilmiyorsunuz herhalde?" Feng Zhi daha çok gençti, Feng Mian gittikten sonra Yan Xun'un yanına aldığı yeni bir hizmetkârdı. Gülerek söze girdi: "Şu an tüm Beishuo şehri sizi kurtarıcı olarak görüyor. Halkın neredeyse her evinde sizin bir tabletiniz var, sabah akşam size dua ediyorlar. Şehrin güneyindeki Sadakat Salonu yıkılmıştı, geçenlerde bazı zenginler gönüllü olup orayı yeniden inşa ettirdiler. Sizin heykelinizi bile oraya diktiler; Eski Kral Yan'ın hemen yanına! İlk defa yaşayan birinin heykeli Sadakat Salonu'na konuluyor. Seyyar satıcılar da bu işten kâr görünce sizin uzun ömür tabletlerinizi ve koruyucu muskalarınızı yapıp satmaya başladılar. Hatta orduda bile bu muskaları taşıyanlar var!"

Chu Qiao bunu duyunca duraksadı. Feng Zhi ve Lü Liu'nun beklediği gibi sevinmemişti; aksine kaşları yavaş yavaş çatıldı. Uzun bir sessizlikten sonra sert bir sesle sordu: "Benim dışımda başkalarınınkini de satıyorlar mı?"

Feng Zhi onun ciddiyetini görünce biraz tedirgin oldu. Kısık sesle, "Var aslında... İkinci Ordu'dan Komutan Lu Zhi'nin çamurdan bebeklerini satıyorlar ama halk onları alıp fırınlarda yakıyor ya da hela çukuruna atıyor," dedi.

"Hanımım, iyi misiniz?" diye sordu Lü Liu alçak sesle.

Chu Qiao başını salladı. "Bir şeyim yok. Siz gidebilirsiniz. O şeyi de ya yakın ya da atın; konakta tutmayın."

"Peki," dediler çekinerek ve dışarı çıktılar.

Chu Qiao'nun içindeki huzursuzluk büyüyordu. Yan Xun, "Wei'yi kuşatıp Zhao'yu kurtarma" taktiğiyle Beishuo'yu ateş çemberinden kurtarmıştı. Onun daha önce Yanbei'yi terk etme niyetini dışarıda kimse bilmiyordu. Normalde halkın ona minnettar olması gerekirdi; peki neden Yanbei halkı ona karşı bu kadar soğuktu?

Burada bir sorun vardı, bunu iyice araştırması gerekiyordu.

Chu Qiao kaşlarını çattı. Kendi itibarının bu kadar yüksek olması Yan Xun için sorun olmayabilirdi ama başkaları için durum farklı olabilirdi.

Görünen o ki, Yan Xun'un itibarını artırmak için bir şeyler yapması gerekiyordu; askeri işlere karışmaması doğru bir karardı. Düşündükçe bir an ürperdi. *Yan Xun bunları biliyor mu acaba? Eğer biliyorsa, beni askeri işlerden uzak tutmasının başka nedenleri de olabilir mi?* Ama bu düşünceyi hemen kafasından attı ve kendi kendine güldü. *Saçmalama, öyle şey olur mu hiç?*

Pencereyi açtı, kar durmuştu. Devasa ve ıssız Qingyuan Sarayı, on millik nilüfer göletinin ortasında yükseliyordu. En kaliteli nanmu ağacından inşa edilmiş bu su köşkü, dört bir yanındaki berrak göl suyu ve gökyüzünün maviliğiyle bütünleşmişti. Bambu perdeler yarı açık bırakılmıştı; zarif ve asil bir havası vardı. Bu mevsimde nilüfer çiçeği kalmamıştı ama sarayın maharetli cariyeleri beyaz ve yeşil ipeklerden nilüfer

yaprakları ve çiçekleri yaparak suyun üzerine bırakmışlardı. Uzaktan bakıldığında, rüzgârla sallanan bu yapraklar gerçeğinden ayırt edilemiyordu. Huaisong Sarayı'nın manzarası, Bian Tang'daki Jinwu kadar muazzamdı.

Qinyuan Sarayı şu sıralar tadilatta olduğu için Nalan Hongye devlet işlerini Qingyuan Sarayı'na taşımıştı. Sabah divanı bittikten sonra perdeleri aralayıp dışarı çıktı. Nalan Hongyu'nun altın parıltılı tahtına yaslanmış, çenesinden sarkan ince bir salya iziyle horul horul uyuduğunu gördü; belli ki çoktan uykuya dalmıştı.

Vezirlerin giderken attıkları bakışları hatırlayan Başprenses'in kaşları hafifçe çatıldı. Bunu gören küçük bir hademe, hemen Nalan Hongyu'nun omzunu dürterek fısıldadı: "İmparatorum? İmparatorum?"

Genç imparator uykulu gözlerle uyandı, kaşlarını çatıp öfkelenecekken ablasının önünde durduğunu görünce bir anda korktu. Mahcup bir tavırla ayağa kalktı, gözlerini ovuşturarak kısık sesle, "Abla," dedi.

Salondaki herkes gitmişti, sadece Nalan Hongye, kardeşi ve bir hademe kalmıştı. Nalan Hongye kaşlarını hafifçe çatmıştı; sesi sakindi ama içinde tarif edilemez bir otorite vardı. Yavaşça konuştu: "Sana daha önce divan toplantısında uyumaman gerektiğini söylememiş miydim?"

İmparator başını öne eğdi, sanki suç işlerken yakalanmış küçük bir çocuk gibiydi. "Söyle... söylemiştin."

"Peki neden hâlâ yapıyorsun?"

Genç imparator suçunu kabul ederek, "Abla, hata ettim," dedi.

Nalan Hongye'nin kaşları havalandı. "Sana kendine nasıl hitap etmen gerektiğini öğretmedim mi?"

"Ha?" Nalan Hongyu şaşırdı, ablasının ne demek istediğini anlayamamış gibiydi.

Hademe hemen kulağına eğilip bir şeyler fısıldadı. İmparator hemen başını sallayarak, "Abla, ben, yani... biz hata ettik. İmparatorunuz hatasını biliyor," dedi.

“Hatanı biliyorsan, gidip on defa *Erdem Kitabı*’nı kopyala. Bitirmeden yemek yemek yok.”

“Ne?” İmparatorun yüzü bir anda düştü. Nalan Hongye ona bakmadan arkasını dönüp çıktı. Salon bomboş kalmıştı; dışarıda güneş parlıyor, rüzgâr dört bir yandan esip bambu perdeleri uçuşturuyor ve perdelerin altındaki altın çıngırakların ince tınılarını odaya dolduruyordu. Nalan Hongye’nin koyu mavi saray giysisi, ağır ahşap zeminde süzülürken üzerindeki yüzlerce kuş motifi altın ipliklerle parlıyordu; her dikişi kraliyetin asaletini ve otoritesini haykırıyordu.

“Prensesim,” dedi Yun Dadı dışarıda beklerken. Onu görür görmez koşup omuzlarına yumuşak bir pelerin örttü. Kasım ayı gelmişti; Huaisong’un iklimi yumuşak olsa da sabah ve akşam esen rüzgârlar artık serinletiyordu. “Prensesim, saraya mı dönüyoruz?”

Nalan Hongye başını salladı. Bugün Prens Changling ve Prens Jinjiang’ın sözleri belirsiz ve kaçamaktı; Doğu Denizi’ndeki korsan saldırıları konusunu geçiştirmişlerdi, tetikte olmak gerekiyordu. Sert bir sesle, “Xuan Mo’yu saraya çağırın, onunla konuşmam gereken önemli meseleler var,” dedi.

“Emredersiniz,” dedi Yun Dadı ve ekledi: “Prensesim, Xuan Mo ile Qingyuan Sarayı’nda mı görüşeceksiniz? Şey, İmparator hâlâ orada...”

Yun Dadı sözünü bitiremedi. Nalan Hongye onun bakışlarını takip ederek arkasına döndü; koca saray sessiz ve ıssızdı. Siyah ahşap zemin, sarayın heybetini ve soğukluğunu daha da belirginleştiriyordu.

Genç imparator merdivenlerde tek başına oturmuş, başını öne eğmişti. Tacındaki parlak inciler iki yana sarkıyor, güneş ışığı tül perdelerin arasından süzülüp bu incilerin üzerinde göz alıcı bir parlaklık yaratıyordu. O ışık hüzmelerinin arasında havada uçuşan toz zerreleri bile seçilebiliyordu. Parlak sarı ejderha cübbesi, yüzündeki o hüzünlü ve kimsesiz çocuk ifadesini daha da belirgin kılıyordu.

Ancak onun hüznü ve üzüntüsü, sadece on defa *Erdem*

Kitabı'nı kopyalamak zorunda kalmasındandı; Qiubei'deki sel felaketi, Doğu Denizi'ndeki korsanlar ya da divandaki çekişmeler umurunda bile değildi. Yazıyı bitirir bitirmez her şeyi unutacak; yemeğini yiyecek, uyuyacak ve cırcır böceği dövüştürecekti. Bir ülkenin tüm yükü omuzlarındayken, o hiçbir derdi olmayan mutlu bir çocuk gibi yaşayacaktı.

Nalan Hongye sevinmeli miydi yoksa üzülmeli mi, bilemiyordu. Tek başına durmuş, uçsuz bucaksız göle ve sisli çiçeklere bakıyordu. Çok uzaklardan Yile Sarayı'ndan gelen müzik sesleri duyuluyordu; bu şatafatlı ve eğlenceli görüntünün altında, derin bir çürüme ve solgunluk gizliydi.

"Qingzhi Sarayı'na gidelim."

Akşamüstü Xuan Mo saraydan ayrıldı. Yun Dadı ve cariyeler hazırlanan yemekleri getirdiler ama Nalan Hongye'nin iştahı yoktu, sadece birkaç lokma yedi.

Aniden kapıdan hızlı ayak sesleri duyuldu. Gelen kişi koşuyor gibiydi ve nefes nefese bağırıyordu: "Prenses Hazretleri! Prenses Hazretleri, felaket oldu!"

"Ne oldu?" Nalan Hongye'nin kaşları havalandı.

Yun Dadı hemen dışarı çıkıp sormaya çalıştı ama hademe onu beklemeden içeri daldı. Yüzü gözü yaş içindeydi, küt diye dizlerinin üzerine çöktü ve hıçkırarak bağırdı: "Prenses Hazretleri, felaket! İmparator az önce Yile Sarayı'nın çatısına oynamaya çıkmıştı, yanlışlıkla aşağı düştü!"

Batan güneşin son ışıkları sarayı kana bulamış gibiydi. Sarayda güvenlik en üst seviyedeydi; her yerde nöbetçiler ve devriyeler vardı. Tüm kapılar kapatılmış, giriş çıkışlar yasaklanmıştı. Saray ileri gelenlerinin çoğu gelmişti, bahçede kara bir kalabalık halinde diz çökmüşlerdi. O eğik başlar, o içeri girdiğinde birer birer kalktı; bakışlar çeşit çeşitti. Akşam güneşinin soğuk ışığıyla karışan o bakışlarda saygı, korku, şüphe, küçümseme, öfke ve sabır bir aradaydı. Hepsi o kısa anda açığa çıktı ve sonra tekrar sessizliğe gömülüp başlar öne eğildi.

Nalan Hongye, koyu mor üzerine altın ve gümüş bulut desenli ipek bir elbise giymişti. Yakasındaki büyük ve karmaşık gül işlemeleri, bembeyaz ve uzun boynunu daha da asil gösteriyordu. Moji Sarayı'nın soğuk ve gergin havasında adım adım ilerledi.

Vezirlerin en önünde duran Prens Jinjiang, onu görünce hemen iki adım öne çıktı ama koyu mavi ejderha cübbeli genç bir adam tarafından kenara itildi, neredeyse düşecekti.

Xuan Mo'nun gözlerinde büyük bir endişe vardı; arkasındaki Prens Jinjiang'ın öfkeli bakışlarına aldırmadan öne atıldı ama ne diyeceğini bilemedi.

"İmparator nasıl?" dedi Nalan Hongye sert bir sesle. Yüzünde en ufak bir sarsılma ya da zayıflık belirtisi yoktu.

Etraftaki meraklı gözlerde bir hayal kırıklığı belirdi. Xuan Mo başını salladı ve alçak sesle konuştu: "Hekimler artık yapılacak bir şey kalmadığını söylüyorlar. Prensesim, içeri girip bir görün."

O an, tüm yol boyunca göğsünde asılı kalan kalbi aniden yere düştü ama bu bir rahatlama değildi. Her göz ona dikilmişti, keskin birer iğne gibi. Nalan Hongye birden yıllar öncesini, babasının öldüğü geceyi hatırladı. Yine aynı Moji Sarayı, yine aynı resmi kıyafetler ve bakışlar, yine aynı ince yağmur... Her yer buz gibiydi, nefes almak bile zordu ama o yine de yavaşça nefesini içine çekti ve yuttu. Tüm duygularını, acıdan ölmek üzere olan mantığının derinliklerine gömdü.

Yavaşça ilerleyip kalabalığı geçti. Cariyeler perdeleri araladı ve o, tek başına o görkemli yatak odasına girdi.

Altın parıltılar gözlerini acıttı; dudaklarını sıkıca kapatıp kat kat perdelerin arasından geçti. Oda o kadar sıcaktı ki nefes almak imkansızdı. Kardeşi o devasa imparatorluk yatağında yatıyordu; yüzü bembeyazdı ama gözleri inanılmaz bir parlaklıkla bakıyordu. Sırt üstü yatıyordu, göz çukurları çökmüş, yanakları morarmış, dudakları çatlamıştı ve başından kan sızıyordu.

Gözleri bir anda yandı ama Nalan Hongye kendini zorla durdurdu; her yanda sinsi bakışlar vardı. Elleri hafifçe titriyordu, ona dokunmak istedi ama nereye dokunacağını bilemedi. Sadece fısıldayabildi: "Yu'er?"

İmparator sesi duyunca yavaşça başını çevirdi. Ablasını gördüğü ilk an, gözlerinde bir korku ve çekince belirdi. Sesi çok kısıktı ama hâlâ bir şeyler açıklamaya çalışıyordu: "Abla... Ben... Henüz bitiremedim..."

Gözleri doldu, neredeyse yaşlar süzülecekti. Nalan Hongye yatağın kenarına oturdu, elini kardeşinin omzuna koydu ve usulca dedi ki: “Yazmana gerek yok artık. Bundan sonra ablan seni asla cezalandırmayacak.”

“Gerçek mi?” Genç imparatorun gözlerinde bir anda güçlü bir ışık parladı; sağlıklı bir insan gibi heyecanla sordu: “Gerçek mi abla?”

Bir an için yıllar öncesini, babasının öldüğü o anı hatırladı Nalan Hongye; kalbi buz kesti. Dudaklarını ısırarak başını salladı: “Hımm, ablan sözünden dönmez.”

“O zaman çok iyi!” İmparator tekrar yatağa uzandı, gözlerini tavanındaki kat kat perdelere dikti. Perdelerin üzerindeki altın ejderhaların pençeleri, insan yiyen canavarlar gibi korkunç görünüyordu.

“O zaman çok iyi, o zaman ben... Ben...” Ne yapabileceğini söyleyemedi. İmparatorun bakışları tuhaftı; hayatı boyunca hiç bu kadar canlı bakmamıştı.

Aniden boynunu kaskatı keserek doğruldu, yüzü heyecandan kıpkırmızı olmuştu. Nalan Hongye’nin elini sıkıca tuttu, bir şeyler söylemek istiyordu ama sanki boğazına bir kılçık kaçmış gibi sadece kesik hırıltılar çıkarabiliyordu; bir türlü konuşamıyordu.

Hekimler bir anda öne atıldı, kalabalık gözlerinin önünde dalgalanmaya başladı. İmparatorun yanından hiç ayrılmayan küçük hademe diz çöküp hıçkırarak bağırdı: “İmparatorum! İmparatorum!”

“İmparator ne söylemek istiyor?” Nalan Hongye aniden hademeye döndü, gözleri kan çanağı gibiydi. “Sen biliyor musun?”

“Prensesim...” Hademe korkudan ne diyeceğini şaşırmış gibiydi, ağlayarak cevap verdi: “İmparator Yile Sarayı’nın çatısına tırmanmıştı, sarayın dışının nasıl göründüğüne bakmak istediğini söyledi. Hiç dışarı çıkmadığını söyledi, İmparator... İmparator...”

Göğsünden taşan keder, soğuk bir kar gibi tüm vücuduna

yayıldı. Hekimler panik içindeydi, Nalan Hongyu'nun yüzü kıpkırmızıydı ve hâlâ hırıltıyla aynı şeyi tekrarlıyordu: "Ben... Ben..."

Nalan Hongye imparatorun elini tuttu: "Yu'er, iyileştiğinde ablan seni sarayın dışına götürecek!"

İmparatorun gözlerinden bir sevinç pırıltısı geçti. Dudaklarını kapattı, ablasına pırıl pırıl gözlerle baktı; tıpkı henüz büyümemiş bir çocuk gibi.

Aniden, Nalan Hongye'nin kolunu tutan eli gevşedi. Nefesi kesildi, başı ağır bir şekilde yana düştü ve boğuk bir ses çıkardı.

"İmparatorum!"

"İmparator öldü!"

Sarayın içinde ve dışında devasa bir feryat yükseldi; yas çanlarının sesi tüm şehri sardı. Güneş son ışığını da kaybetti ve yeryüzü karanlığa gömüldü. Beyaz fenerler asıldı, her yerden ağlama sesleri yükseliyordu; ama bu seslerin ne kadarı gerçek, ne kadarı sahteydi, kimse bilemezdi.

"İmparator ebediyete intikal etti—" İç hademenin o ince ve uzun sesi yankılandı. Nalan Hongye kalabalığın dışında duruyordu; önünde gözyaşı döken yaşlı vezirler vardı, her biri kendi grubuna ayrılmış feryat ediyordu. İnsanlar o kadar çoktu ki ama o yine de salonu bomboş hissediyordu. Güneş batmış, solgun ay yükselmişti; pencerelerden sızan o soğuk ışık, kadının zayıf sırtına düşüyordu. Kar gibi soğuk, bıçak gibi keskin...

İmparatorun büyük cenaze töreni yapıldı, tüm ülke yasa boğuldu. Bir ay boyunca düğün dernek yasaklandı, herkes beyazlar giyip bu hoşgörülü hükümdar için yas tuttu. Soğuk rüzgârlar pelin otu kokusunu taşırken, tam da kuzeybatıda savaş patlak vermek üzereyken Huaisong'un kapısını bu büyük yas çalmıştı. Yanbei'ye yardım etmek ve Büyük Xia ordusunu oyalamak için sınırda toplanan birlikler, tatbikatı durdurmak zorunda kaldı. Huaisong'un üzerine kara bulutlar çökmüştü.

İmparator Mingren'in ardından Nalan Hongye vasiyeti okudu; tahta imparatorun en büyük oğlu Nalan Heqing geçti ve yeni dönem adı "Mingde" olarak ilan edildi.

Ancak imparatorun öldüğü gece Nalan Hongye yatağa düştü. Yılların yorgunluğu, aniden patlak veren bir yangın gibi tüm ruhunu yakıp kavurmuştu. Moji Sarayı'ndan çıktığı an boğazına bir kan tadı geldi, neredeyse oracıkta kusacaktı. Adımları hafifçe sendeleyince Yun Dadı hemen koluna girdi. Etraf şüphe dolu vezirlerle doluydu; bu kanı dışarı vurmaması gerektiğini biliyordu. Bu yüzden kanı zorla geri yuttu ve Yun Dadı'nın elini belli etmeden itti.

Nalan soyundan kimse kalmamıştı artık. Şimdi, hasta annesi, küçük kız kardeşi ve henüz bir yaşına bile basmamış yeğeninden başka sadece o vardı. Nalan ailesinin görkemli soyağacı ve uçsuz bucaksız toprakları bir kez daha onun omuzlarına yüklenmişti. Bu yüzden yıkılamazdı, zayıf düşemezdi, hatta ağlayamazdı bile. Eğer o devrilirse, Nalan ailesinin bin yıllık mirası bir anda yerle bir olurdu.

Sırtını dikleştirdi, vasiyeti usulünce okudu, cenaze işlerini düzenledi, halkı teskin etti ve sonra kendi odasına dönüp bütün gece bir mumun başında oturdu. Mumlar sessizce eriyordu; bakışları gitgide boşaldı ve soğudu ama tek bir damla yaş dökülmedi.

İmparatorun cenaze işleri Prens Anling ve Xuan Mo'ya verildi. Ertesi gün, yerel yöneticiler başsağlığı için başkente temsilciler gönderdi. Nalan Hongye orta sarayda oturup her şeyi yönetiyordu. İmparator ölmüştü ama veliaht belliydi ve devletin direği Başprenses Nalan hâlâ ayaktaydı; bu yüzden büyük bir kaos çıkmadı.

İkinci gün Nalan Hongye, yeni imparatoru atalar tapınağına götürmek için İmparatoriçe Cui'nin odasına gitti. Ancak daha içeri girmeden, üzerine doğru savrulan keskin bir bıçakla karşılaştı.

Şırrak! Xuan Mo kılıcını çekip bıçağı savuşturdu ve Nalan Hongye'nin önüne siper oldu. Muhafızlar panik içinde "Suikastçı var!" diye bağırdılar.

Tam içeri dalacaklarken imparatoriçenin feryadı duyuldu: "Seni öldüreceğim! Seni öldüreceğim!"

Cui Wanru, saç baş darmadağın bir halde dışarı fırladı; bir kolunda çocuğu tutuyor, diğer elinde bir makas sallıyordu. Gözleri kan çanağı gibiydi, sesi hırıltılıydı: “Seni aşağılık kadın! İmparatoru sen öldürdün, şimdi de sıra çocuğuma mı geldi? Seni öldüreceğim! Seni öldüreceğim!”

Nalan Hongye’nin yüzü bembeyazdı ama dudaklarını sıkıca kapatmıştı. Yun Dadı hemen bağırdı: “İmparatoriçe Hazretleri, ne saçmalıyorsunuz?”

“Saçmalamıyorum! Her şeyi biliyorum!” Cui Wanru acı bir kahkaha attı. “Seni hırslı kadın! İmparator olmak istiyorsun, bu yüzden imparatoru öldürdün, şimdi de çocuğumu öldüreceksin! Buna izin vermeyeceğim!”

Nalan Hongye aniden kendini çok yorgun hissetti. Güneş gözlerini alıyor, her yer öfkeli küfürlerle doluyordu. Soğuk bir tavırla arkasını döndü ve sakince emretti: “İmparatoriçe’nin durumu müsait değil, artık imparatora bakamaz. İmparatoru ondan alın.”

Xuan Mo saygıyla sordu: “Peki ya imparatoriçe?”

İmparator yeni ölmüştü, saray karışıktı. Cui Wanru’nun babası Başkomutan’dı; eğer o "Ana İmparatoriçe" olarak yönetime karışırsa, dış akrabaların gücü bir anda artardı. Üstelik babası, Prens Jinjiang’ın da hocasıydı...

“İmparatoriçe çok asil bir kadındır, imparatorun ardından gitmeye yemin etti. Ona zehirli şarap ve beyaz ipek şeridi verin, yolculuğuna yardım edin!”

Güneş yakıcıydı ama kuzeybatıdan kara bulutlar geliyordu. Arkasındaki küfürler daha da yükseldi. Nalan Hongye başını kaldırıp gökyüzüne baktı; yağmur yağacaktı sanırım. Akşamın geç saatlerine kadar devlet işleriyle uğraştıktan sonra odasına döndü. Xuan Mo en arkadan geliyordu; birkaç kez bir şey söylemek istedi ama sonunda iç çekerek vazgeçti. Ayrılmadan önce, “Ölenle ölünmez, prensesim başınız sağ olsun, kendinizi çok yıpratmayın,” dedi.

Nalan Hongye başını salladı ve resmi bir dille cevap verdi: “Xuan Mo, zahmet verdik.”

Xuan Mo cevap vermedi, sadece sessizce ona baktı. Nalan Hongye başını kaldırdığında, onun yüzünde de bir yorgunluk ve hüzün gördü; artık o eski genç, neşeli ve tasasız adam değildi. Yıllar ikisini de çiğneyip geçmişti, artık herkes değişmişti.

“Prensesim, sağlığınıza dikkat edin. Her şeyi bana bırakın,” dedi ve arkasını dönüp gitti. Ay ışığının altında ince gölgesi biraz mesafeli ve yalnız görünüyordu.

Odasına döndüğünde, daha uzaktan bir çocuğun ağlama sesini duydu. Sütannesi Qing’er’i kucağına almış avutmaya çalışıyordu ama çocuk kıpkırmızı kesilmiş bir halde ağlamaya devam ediyordu. İki gün içinde hem annesini hem babasını kaybetmişti; üstelik annesi, öz halası tarafından ölüme gönderilmişti. Bu çocuk büyüyüp her şeyi öğrendiğinde, acaba ondan nefret eder miydi?

Nalan Hongye pencerenin kenarına yaslanıp düşüncelere daldı. Ay, bembeyaz bir tepsi gibi gökyüzünde parlıyor, gümüş rengi ışıkları her yere huzur yayıyordu.

Yun Dadı, Qing’er’i kucağına alıp getirdi, yüzünde zoraki bir gülümsemeyle, “Prensesim, bakın İmparator gülümsüyor,” dedi.

Nalan Hongye çocuğu kucağına aldı; gerçekten de bebek o simsiyah gözlerini dikmiş ona bakıyor, dudaklarını büzüp neşeyle gülümsüyordu. İçindeki keder biraz olsun dağıldı; çocuğun o tanıdık yüz hatlarına baktığında hemen kardeşini hatırladı.

Kardeşi hayattayken bazen ona kızardı; Tanrı ona bir erkek bedeni vermişti ama o aklı bir karış havada, dünyanın derdinden tasasından bihaber bir çocuk gibiydi; Huaisong’un yüz yıllık mirasını heba ediyordu. Kendisi ise muazzam bir yeteneğe sahipti ama bir kadındı; bunca yıl emek vermişti ama adı hep "iktidar hırsıyla yanıp tutuşan kadın"a çıkmıştı. Ancak kardeşi gidince anladı ki, onlar bir bütünmüş; biri giderse diğeri de biterdi. Sadece Hongyu hayattayken Huaisong’u ayakta tutabilir, Nalan ailesinin şerefini koruyabilirdi.

Neyse ki, neyse ki Qing’er vardı.

Başını eğip kundağın içindeki o küçücük bebeğe baktı; gözleri sızladı. İyi ki o vardı; artık Nalan ailesinden sadece ikisi kalmıştı.

“Prensesim, küçük imparatorumuz ne kadar da tatlı!”

Yun Dadı gülümseyerek imparatorun küçük yanağını okşadı. Qing’er çok mutlu görünüyordu, bembeyaz ellerini sallıyor, kıkır kıkır gülerek simsiyah gözleriyle Nalan Hongye’ye bakıyordu; sanki onun içindeki acıyı anlıyormuş gibiydi.

Tam o sırada, *çat* diye keskin bir ses duyuldu. Nalan Hongye ve Yun Dadı irkildiler, ikisi de aynı anda arkalarına baktılar; bir cariye çay fincanını düşürmüştü.

Yun Dadı öfkeyle bağırdı: “Beceriksiz şey! İmparatoru ve prensesi korkuttun, canına mı susadın!”

Nalan Hongye de kaşlarını hafifçe çattı, korkmasın diye Qing’er’in kundağına hafifçe vurdu. Ancak bebeğin hâlâ gülümsediğini, hiç korkmadığını fark etti.

Yun Dadı güldü: “Prensesim, bakın küçük imparatorumuz ne kadar cesur! Büyüyünce kesinlikle kahraman bir hükümdar olacak.”

Nalan Hongye de hafifçe gülümsedi ama gülümsemesi yüzünde donup kaldı; rengi bir anda kâğıt gibi bembeyaz oldu.

Yun Dadı şaşkınlıkla sordu: “Prensesim, ne oldu?”

Nalan Hongye’nin elleri ayakları buz kesti. Kendi kendine "olamaz" dese de hemen çocuğu Yun Dadı’nın kucağına bıraktı ve yanına geçip var gücüyle el çırptı.

Şap! Keskin ses tam çocuğun kulağının dibinde yankılandı ama bebek hiçbir tepki vermedi; tombul elleriyle Yun Dadı’nın yakasındaki düğmeyi yakalamaya çalışıyordu.

Nalan Hongye paniğe kapıldı, sürekli el çırpıyor, gözleri kan çanağı gibi bağırıyordu: “Qing’er! Qing’er! Buraya bak, halan burada!”

Ancak çocuk bir türlü başını çevirmedi. Uykulu bir halde esnedi, başını Yun Dadı’nın göğsüne yaslayıp gözlerini kapattı ve uykuya daldı.

“Qing’er, uyuma! Qing’er, halan burada!”

“Prensesim!”

Yun Dadı’nın yüzü gözü yaş içindeydi, küt diye yere çöktü ve

hıçkırarak bağırdı: “Yalvarırım bağırmayın artık, bağırmayın.”

Nalan Hongye sarsılmış bir halde Yun Dadı’nın omuzlarını yakaladı: “Neler oluyor? Bu da ne demek?”

Yun Dadı hıçkırarak anlattı: “Çocuk ilk geldiğinde fark etmiştim. İmparatoriçe’nin odasındaki hekimleri sorgulattım, işkenceyle itiraf ettiler. Meğer imparatoriçe de biliyormuş ama veliahtlığına engel olur diye gizlemiş. Bir yıldır tedavi etmeye çalışıyorlarmış ama bu hastalık ana rahminden gelmeymiş, tedavisi yokmuş...”

O an Nalan Hongye’nin başı döndü, dünya başına yıkıldı. Qing’er sağırdı! Qing’er sağırdı! Bu gerçek onu tamamen bitirdi; günlerdir bastırdığı tüm o keder ve acı, devasa bir sel gibi üzerine boşaldı. Boğazına bir sıcaklık geldi ve bir ağız dolusu kan fışkırarak elbisesine yayıldı!

“Prensesim! Prensesim!” Yun Dadı dehşet içinde imparatoru bırakıp ona koştu.

Qing’er aniden yere bırakılınca gözlerini açıp şaşkın şaşkın etrafa baktı ve sonra avazı çıktığı kadar ağlamaya başladı. Hizmetçiler içeri doluştu, oda bir anda ana baba gününe döndü. Yun Dadı bağırıyordu: “Hekim çağırın! Çabuk hekim çağırın!”

Nalan Hongye’nin bilinci bulanıktı, zihninde sadece tek bir cümle yankılanıyordu: *Göklerin adaleti şaşmaz, her günahın bir bedeli vardır.*

Evet, Cui Wanru’yu öldürmüştü ama o imparatoriçe de ona devasa bir enkaz bırakmıştı.

Eğer daha önce bilseydi, Hongyu’nun itirazlarına bakmaz, haberin yayılmasından korkmazdı; onun haremini cariyelerle doldurur, daha fazla çocuk yapmasını sağlardı. Ama artık her şey için çok geçti, her şey bitmişti.

Gözyaşları sonunda bir nehir gibi boşaldı, kendini daha fazla tutamadı. Dudakları kan içindeyken hıçkırarak inledi: “Baba... Baba... Kızın bin kere ölmeyi hak ediyor!”

Birkaç kez kendine geldiğinde etrafı insanlarla doluydu ama Nalan Hongye gözlerini hiç açmadı. Beş yıldır ilk kez böyle bir bencillik yapıyordu; sadece uyumak ve hiçbir şeyi umursamamak

istiyordu. Etraf yavaş yavaş sessizleşti, bir gölge başucunda durdu ve uzun süre gitmedi.

Gözlerini açtığında, ay ışığı oymalı pencerelerden sızıp yazı masasına vuruyordu. Atalar tapınağından gelen ilahi sesleri, soğuk rüzgârla birlikte saray duvarlarını aşıp kulağına ulaşıyordu; ona nerede olduğunu ve vaktin geldiğini hatırlatıyordu.

“İmparator’un sağır olduğu meselesini gizledim. Bu saraydakiler dışında kimse bilmeyecek,” dedi Xuan Mo yatağın başında, alçak bir sesle. Sesi çok huzurluydu, sanki bir flütten çıkan derin ve sakin bir tını gibi. Mum ışığı, yüzünün o keskin hatlarını aydınlatıyordu.

“İmparator reşit olup yönetimi ele alana kadar önümüzde en az on beş yıl var. Bir yolunu buluruz. İmparator sağır olsa da on beş yaşında evlenip bir evlat sahibi olana kadar Huaisong’un hâlâ ümidi var demektir. Prensesim, siz bu devletin direğisiniz. Eğer siz devrilirseniz, imparatoru hemen tahttan indirirler. Hanedan zayıflar, dış güçler yönetimi ele geçirir, Huaisong parçalanır ve savaşlar başlar. Halk perişan olur, atalarımızın kurduğu bu miras bir anda yok olur. Prensesim, sizin gibi bir dehaya sahip biri, Huaisong’un yok oluşuna asla seyirci kalmaz.”

Nalan Hongye, çocukluk arkadaşı olan bu adama baktı; içinde büyük bir hüzün hissetti.

Evet, onun dediklerini kendisi de düşünmüştü. Ama bu yol ne kadar da zorlu bir yoldu!

“Xuan Mo, teşekkür ederim.”

Ona uzun zamandır adıyla hitap etmemişti. Xuan Mo bir an duraksadı, gözlerinden bir duygu seli geçti ama yine de saygısını bozmadı: “Bu benim görevimdir, prensesim.”

Nalan Hongye doğrulup oturdu, birkaç kez öksürdü; yüzü kâğıt gibi bembeyazdı. Hafifçe gülümsedi: “Çok olgunlaşmışsın, babanın vakarına bürünmüşsün.”

Prens Anling, Xuan Mo’nun babasıydı; Nalan Lie’nin emrindeki büyük generallerden biriydi. Güney seferinde Nalan Lie’nin hayatını kurtardığı için kendisine Nalan soyadı verilmiş

ve kraliyet soyağacına dahil edilmişti.

Xuan Mo eğilerek cevap verdi: “Övgünüz için teşekkür ederim prensesim.”

“Duyduğuma göre Yu Shu hamileymiş, doğru mu?”

Xuan Mo’nun yüzü bir an dondu, kaşları çatıldı. Bir süre sonra alçak sesle, “Evet,” dedi.

Nalan gülümsedi: “Yu Shu hem erdemli hem yeteneklidir, ona iyi bak.”

Xuan Mo’nun sesi biraz sertleşti, duygusuzca konuştu: “Bu evlilik için size minnettarım, prensesim.”

Salon çok genişti, ilahi sesleri artıyordu; vezirlerin yas tutan feryatları duyuluyordu. Birbirlerine baktılar ama ne diyeceklerini bilemediler. Xuan Mo koynundan bir mektup çıkardı; mektup sapasağlamdı, henüz açılmamıştı. Nalan Hongye’ye uzatarak, “Yanbei’den haber var,” dedi.

Nalan Hongye’nin sönük gözlerinde bir ışık parladı; neredeyse sabırsızca mektubu kaptı. Xuan Mo’nun bakışları donuklaştı, kaşları hafifçe çatıldı; sanki kalbindeki buzlar hiç erimeyecekmiş gibiydi. Sessizce yarım adım geri çekildi: “Kulunuz müsaadenizi ister.”

“Hımm,” dedi Nalan Hongye. Gülümsüyordu ama sesi çoktan başka diyarlara gitmişti bile.

Kandilin ışığı cılızdı, sadece zayıf bir gölge bırakıyordu.

Yun Dadı içeri girdiğinde Nalan Hongye eski haline dönmüştü. Hekimler muayene etti, ilacını içti ve hizmetçiler dışarı çıktı. Yazı masasının başında oturdu, o küçük mektubu defalarca okşadı; içindeki keder büyüyordu, sanki açmaya korkuyor gibiydi. Mum çıtırdadı, dünya sessizliğe gömüldü. Odada tütsü yanıyordu; dumanlar mavi bir bulut gibi yükseliyordu.

“Xuan Mo kardeşim, Yanbei’de savaş bitti, ağabeyin sağ salimdir, merak etmeyesin. Bu süreçte yardımların, gönderdiğin erzak ve Büyük Xia’nın doğu ordusunu oyalaman sayesinde buralar duruldu. Ancak Xia-Yan savaşı henüz tam bitmiş değil, ağabeyinin kesin bir

zafer garantisi yok. Bu yüzden Yanbei'yi çok fazla kollama ki sarayda sana saldırmak için bahane arayanlara koz vermeyesin. Siyaset tehlikelidir, dikkatli ol kardeşim. Benim yüzümden başına bir iş gelirse, pişmanlığım mezarda bile bitmez.

Büyük Xia ordusu çekildiği gün, ağabeyinin düğün günüdür. Eğer gelebilirsen seni kapıda karşılarım. On yıldır görüşmedik, seni çok özledim."

Gözyaşları birer birer o bembeyaz kâğıdın üzerine damladı; tüm kederi bu damlalarda gizliydi. Çok uzun süre sabretmiş, çok uzun süre bastırmıştı duygularını... Kalbinde biriken o yorgunluk ve ıssızlık artık dayanılmazdı. Devlet işleri, aile dertleri ve şimdi de onun o meşhur cümlesi: *"Büyük Xia ordusu çekildiği gün, ağabeyinin düğün günüdür."* Gözleri buğulandı, pencerenin dışındaki fırtına tıpkı ruhu gibi bembeyaz ve pusluydu. Fırçasını mürekkebe daldırdı ve acı içinde yazmaya başladı:

"Bu gece nasıl bir gecedir ki..."

Son satırlara geldiğinde el yazısı iyice bozulmuştu. Bitkin bir halde masaya yığıldı, gözleri yaşlı bir şekilde derin bir uykuya daldı.

Yun Dadı içeri girdiğinde neredeyse ağlayacaktı; prenses bunca yıldır yönetimi elinde tutuyordu ama hiç bu kadar kendini kaybetmemişti. Onu yatağına taşıdı, sonra masaya döndü. Yanbei Prensi'ne yazılmış cevap mektubunu gördü; Yun Dadı bu durumdan pek hoşnut değildi. Mektubun içeriğine bakmadan katladı, zarfa koydu ve mühürleyip hizmetçiye verdi: "Xuan Mo'nun konağına götürün, eski usulde göndersin."

"Emredersiniz."

Karanlık ve yağmurlu bir geceydi. Xuan Mo'nun konağından kalkan bir kara kartal, kuzeybatıya doğru hızla süzüldü. Yanbei'de, yola çıkmadan bir gün önce Yan Xun mektubu aldığında, yanında duran Feng Zhi onun mektuba bakıp kaşlarını çattığını gördü. Yan Xun bir süre sonra aniden bir kahkaha patlattı: "Hangi kadının sitem dolu mısralarını kopyalayıp yanlışlıkla bana göndermiş böyle, anlamak mümkün değil!"

— 176 —

Feng Zhi mektubu alıp bir kez okudu, ardından gülümseyerek, “Ekselansları, Xuan Wang’ın el yazısı epey savruk; sarhoşken yazmış gibi görünüyor,” dedi.

Yan Xun başını sallayıp gülümsedi. Bu kadim dostuna, sütkardeşine karşı beslediği sevgi derindi; on yıllık dostlukları sıradan bir bağ değildi. Neşeyle, “Keyfi yerinde anlaşılan,” dedi. Derken, birden içine çocuksu bir muziplik doğdu; eğer bu mektuba aynı tonda bir karşılık verirse, o veledin öfkeden deliye dönüp dönmeyeceğini merak etti. Fırçasını eline alıp kağıdın üzerine iri harflerle şu satırları karaladı: *“On yıllık dostluğumuzun bu mertebeye vardığını bilmezdim, meğer ne kadar gafilmişim. Büyük Xia ordularının çekildiği gün, bizzat Song topraklarına gelip seni isteyeceğim; bakalım buna icabet etmeye cesaretin var mı?”*

Feng Zhi bunu görünce kahkahayı bastı. “Ekselansları, Xuan Wang bunu okuyunca hiddetten kuduracak!”

“Bırakalım da kudursun, biz de keyifle izleriz.”

Yan Xun mektubu özenle katlayıp mühürledi ve yazı takımının üzerine yerleştirdi. Keyfi yerine gelmişti. Yanına Feng Zhi ve Ah Jing’i alarak dışarı çıktı. Chu Qiao son birkaç gündür halsizdi ve vaktini yatakta geçiriyordu. Bugün güneş yüzünü gösterince yataktan kalkmış, giyinmiş ve yeni ayıkladığı kestaneleri yanına alarak Yan Xun’un çalışma odasına yönelmişti. Hizmetçisi Lü Liu öğle uykusundaydı, hanımının kalktığını duymamıştı bile; belli ki o da yorgunluktan bitap düşmüştü.

Odanın kapısını araladığında içeride kimse yoktu. Chu Qiao kestaneleri masanın üzerine bıraktı. Masanın üzerindeki resmi belgelerin karmaşasını, şamdanda tırnak kadar kalmış mum kalıntısını görünce, Yan Xun’un dün geceyi de uykusuz geçirdiğini anladı; yüreğine ince bir sızı oturdu. Mutfağa gidip ona birkaç çeşit yemek hazırlatmayı düşünürken, kolu yanlışlıkla masanın üzerindeki bir mektuba çarptı.

Zarf son derece zarifti, üzerinde hafif, baygın bir koku vardı. Mektup kağıdı masadan süzülüp yere düştü; zarfın ağzı yarıya kadar açılmış, içindeki beyaz kağıt dışarı fırlamıştı. Üzerindeki iki satır yazı, Chu Qiao'nun gözlerine çarptı. Bir an duraksadı, gayriihtiyari eğilip mektubu yerden aldı.

"Dağda ağaç, ağaçta dal var; gönlümde sen varsın da haberin yok."

Bu satırları okur okumaz yüreğine keskin bir ağrı saplandı. Yazı ona ait değildi; zaten kendisi şiirle, kafiyeyle pek uğraşmazdı. Parmak uçlarından başlayarak tüm bedeni buz kesti. Hemen zarfın üzerindeki mühre baktı: Huaisong, Xuan Wang Malikanesi. O an, zihnindeki parçalar birleşmeye, bazı sırlar gün yüzüne çıkmaya başladı. Derin bir nefes alıp yavaşça verdi; içindeki o kabullenemeyişi dışarı atmak istiyordu ama aksine, ruhu daha da ağırlaştı.

Gözleri aşağıya, Yan Xun'un kendi el yazısıyla verdiği cevaba kayınca zihninde bir gök gürültüsü patladı. Dizlerinin bağı çözüldü, ayakta durmakta zorlandı. Kaşları çatıldı, zihninden binlerce düşünce geçti, binlerce bahane üretti ama hiçbiri gözünün önündeki o kapkara harflerin gerçekliğini yıkamadı.

Teninden sızan soğukluk, sanki kalbinden filizlenen buzdan dokunaçlar gibi zayıf bedenini sımsıkı sardı. Dünya karardı, gün ışığı soldu; ruhunun derinliklerinde sadece o beyaz kağıdın soğuk boşluğu ve feri sönmüş gözlerini aydınlatan o acı gerçek kaldı.

Zihninde tek bir cümle yankılanıyordu: *Demek o "ömür boyu yoldaşlık" dedikleri, bu kadarmış.*

"Hayır!" Chu Qiao aniden ayağa kalktı, bakışlarında keskin bir parıltı belirdi. Buna inanmayacaktı; o söylemedikçe, onun ağzından duymadıkça inanmayacaktı! O, Chu Qiao'ydu; böyle aptalca bir aldatmacanın kurbanı olmayacaktı!

Halsizliği bir anda uçup gitti. Odasına koşup ağır kürkünü sırtına geçirdi ve dışarı fırladı. Lü Liu telaşla peşinden geldi, feryat figan bağırıyordu: "Hanımım! Henüz iyileşmediniz, bu halde nereye gidiyorsunuz?"

Chu Qiao onu duymuyordu bile. Atına atladığı gibi Birinci

Ordu karargahına doğru dörtnala sürdü.

Ancak karargaha vardığında içeri girmesine izin verilmedi. Birinci Ordu'nun askerleri onu tanımıyor, söylediklerine de kulak asmıyorlardı; kararlı bir şekilde yolunu kestiler. Tam o sırada kulağına bir ses çalındı. Başını çevirdiğinde, gelen kişinin siması tanıdık geldi. Dikkatli bakınca, o kargaşa günlerinde peşinden ayrılmayan Du Ping'an olduğunu anladı.

Ping'an onu görünce sevinçten havalara uçtu, yanına koşup bağırdı: "Efendim! Sonunda sizi görebildim! Üç gündür Ekselansları'nın konağının önünde dolanıp duruyorum ama beni içeri almadılar. Siz geldiniz ya, artık her şey düzelir!"

Chu Qiao şaşkınlıkla sordu: "Beni mi arıyordun? Bir sorun mu var?"

Ping'an da şaşırmıştı, hayretle karşılık verdi: "Efendim, haberiniz yok mu?"

"Neden haberim olmalı?"

Du Ping'an'ın yüzü bir anda kireç gibi oldu, sesi titreyerek bağırdı: "Efendim, kıyamet koptu!"

Gökyüzü kurşuni bir renge bürünmüş, rüzgar kar kalıntılarını yerlerde savuruyordu. İkinci Ordu'nun ana meydanında, iki taraf sessizce karşı karşıya gelmişti. Koyu lacivert deri zırhlar, binlerce savaştan sağ çıkmış genç bedenleri sarıyor, kılıç kabzalarını sıkan ellerin damarları fırlıyordu. Yan Xun, siyah savaş peleriniyle ana otağın önündeydi. Perde aralanmış, o beyaz kaplan postu serili koltuğuna oturmuş, dışarıdakilere buz gibi bakışlarla bakıyordu. Sesi sakindi ama ürpertiyordu: "Demek yine isyan etmeye niyetlisiniz?"

Bu buz gibi hava, sözlerindeki o keskin kılıç darbeleriyle birleşince, Güneybatı Muhafız Birliği askerlerinin yüzleri morardı; öfkelerini dizginlemek için kendilerini zor tutuyorlardı. He Xiao en öndeydi. Bu genç komutan çok yakışıklı sayılmazdı ama sert yüz hatları ve damarlarına işlemiş asker ruhu ona sarsılmaz bir heybet katıyordu. Arkasındaki galeyana gelmiş askerleri eliyle durdurdu, kaşlarını çatarak ağır ağır konuştu: "Ekselansları, geçmişte olanların üzerine sünger çekeceğinize

dair bize söz vermiştiniz.”

“Sözümü tutmadım mı?” Yan Xun hafifçe gülümsedi, bir kaşını kaldırarak gözlerinde küçümseyici bir parıltıyla devam etti: “Meydanda diz çökenler hain değil, sadece birer firari.”

“Biz firari değiliz!”

Meydanın ortasından öfkeli bir çığlık yükseldi. Güneybatı Muhafız Birliği üniforması içindeki otuz kadar asker yan yana diz çökmüştü. Arkalarında Birinci Ordu’nun soğuk kılıçları parlıyordu. Genç bir asker hıçkırarak bağırdı: “Kimse bizim sancağımızı yakamaz! Kimsenin buna gücü yetmez!”

Yerde, kan lekeleriyle kirlenmiş, bir köşesi yanıp kararmış, beyaz zemin üzerine kızıl bulut işlemeli o yırtık pırtık sancak duruyordu.

Yan Xun ona tepeden bir bakış fırlattı, burnundan küçümseyici bir ses çıkardı: “Güneybatı Muhafız Birliği üç gün önce bu dünyadan silindi. Artık bir sancağa ne hacet? Müttefik birliklere saldırdınız, büyük savaşın eşiğinde gece yarısı şehri terk ettiniz; bu düpedüz ihanettir. Ordu disiplinini böyle hiçe sayanlara göz yumarsam, Yan Bei’de kanun namına ne kalır?”

Yan Xun’un sesi birden sertleşti, bakışları o hırslı gözlerin üzerinde keskin bir kılıç gibi gezindi. Aniden elini savurarak gürledi: “İhanet, suçların en büyüğüdür! Sizi bir kez affettim ama ikinciye asla! Alın bunları, askeri kanun neyi emrediyorsa uygulayın! Karşı koyan olursa, suç ortağı sayılsın!”

“Ekselansları!” He Xiao’nun kaşları çatıldı, bir adım öne atıldı. Ancak o anda, şakırtıyla çekilen binlerce kılıcın parıltısı meydanı aydınlattı. İki bin muhafızın kılıcı aynı anda kınından çıkmıştı. Bir anda boğazlarına dayanan çeliğe rağmen kimseden çıt çıkmadı. Birinci Ordu askerleri de bir adım öne çıktı; okçular yaylarını germiş, oklar hedef gözetir hale gelmişti.

İkinci Ordu askerleri donup kalmıştı. Bunca zamandır Güneybatı Muhafız Birliği ile omuz omuza çarpışmışlar, Beishuo surlarında birlikte kan dökmüşlerdi. Bugün buraya onlara destek olmak için gelmişlerdi ama Yan Xun ve Birinci Ordu’nun bu kararlı duruşu karşısında ne yapacaklarını şaşırdılar.

Güneybatı Muhafız Birliği'nden geriye bin beş yüz kişi bile kalmamıştı. On binlerce askerin ortasında, silahsız, yumrukları sıkılı, yüzleri öfkeden kızarmış bir halde duruyorlardı. He Xiao etrafına bakındı, derin bir nefes alıp gürledi: "Ekselansları, hepimizi birden mi kılıçtan geçireceksiniz?"

Yan Xun gizemli bir gülümsemeyle karşılık verdi, bakışları dipsiz bir kuyu gibi karanlıktı: "Komutan He, sen hizmetleri geçmiş bir kahramansın; elbette o hainlerle bir tutulamazsın."

"Ekselansları!" He Xiao'nun gözleri kan çanağına dönmüştü, ağır adımlarla öne çıktı. Yirmi muhafız hemen yolunu kesip kılıçlarını boynuna dayadı ama o, zerre korku duymadan, her kelimenin üzerine basarak konuştu: "Zhenhuang Savaşı'nda Güneybatı Muhafız Birliği altı bin kayıp verdi; Chidu Savaşı'nda dört bin askerimiz toprağa düştü. General Feng Ting vücuduna onlarca ok yediği halde çarpışmaya devam etti; General Murong, Bai Zhang Kayalıkları'nda pusu kurup okları ve taşları tükenince düşmanı durdurmak için kendini ateşe verdi, alevlerin içinde can verdi; General Wu Danyu beş yüz kişiyle koca Xia ordusunu üç gün boyunca oyaladı, sonunda tek başına düşman saflarına dalıp şehit düştü; Beishuo Savaşı'nda kuşatma altındaki şehre yardıma koştuk, surlarda bir adım bile geri çekilmedik. Güneybatı Muhafız Birliği'nin sadakati göklere, yerlere ayandır! Beishuo halkı buna şahittir! Ekselansları, sadık kullarınıza böyle davranmanıza He Xiao'nun gönlü razı gelmez!"

"Haddini bil!" Birinci Ordu'nun genç generali Qiu Yi öne fırlayıp bağırdı. Yan Xun tarafından bizzat terfi ettirilen bu genç subay, şimdi muhafız birliğinin komutan yardımcısıydı. "Küçük bir komutan parçası, nasıl olur da Ekselansları'na böyle dil uzatır? Kendi birliğine sahip çıkamadın, Ekselansları seni henüz hesaba çekmemişken bir de üste mi çıkıyorsun? Askeri nizamdan haberin yok mu senin?"

"Ekselansları!" He Xiao tek dizinin üzerine çöktü, bakışları sarsılmaz bir iradeyle doluydu. "Güneybatı Muhafız Birliği'nin iki bin neferi size canıgönülden bağlandı. Bu yaptıklarınızla tüm dünyanın kalbini kırmaktan korkmuyor musunuz?"

"Dili iyice uzadı bunun!" Qiu Yi'nin yanındaki komutan Feng

Lu bağırdı: “Götürün şunu!”

Muhafızlar He Xiao’yu kollarından yakalamaya çalışınca, arkasındaki askerler dalgalanarak öne atıldı. Meydan bir anda karıştı. He Xiao bağırıyordu: “Ekselansları! Batuha ailesinin teslim olan askerlerine bile yer varken, neden Güneybatı Muhafız Birliği’ni yok etmek istiyorsunuz? Razı değilim! Razı değilim!”

“Durun,” dedi Yan Xun. Sesi yüksek değildi ama meydandaki tüm gürültüyü bıçak gibi kesti. He Xiao’ya soğuk bir bakış fırlattı: “Komutan He, ben bugün sadece dün gece Beishuo’dan firar edenleri cezalandırıyorum, sizinle bir ilgisi yok. Bu işe karışmamanı tavsiye ederim, aksi halde orduyu galeyana getirmekten seni de sorumlu tutarım.”

“Ekselansları, onlar firar etmediler! Sancağımızı korumak için peşlerindekilerden kaçarken çaresizce şehirden çıktılar...”

“Emir emirdir! Mazeret dinlemem, sonuca bakarım! Herkesin bir bahanesi olursa, ben bu orduyu nasıl yönetirim?” Yan Xun’un sesi iyice keskinleşmişti.

He Xiao’nun gözleri kıpkırmızıydı: “Ekselansları!”

“İnfaz başlasın!”

“Ekselansları!” He Xiao bağırarak ileri atıldı, iki bin asker de peşinden... Muhafızlar kılıç kınlarını çekip kalabalığın üzerine daldı; bire karşı on kişiyle, vurmaya, kırmaya başladılar. Meydan bir anda ana baba gününe döndü. Kanlar sıçrıyor, feryatlar yükseliyordu. Birinci Ordu etrafı sarmış izliyor, İkinci Ordu ise şaşkınlık içinde bakakalmıştı.

Qiu Yi infazcılara bağırdı: “Ne bekliyorsunuz? Öldürün!”

“Av bitti, tazı tencereye! Kuş bitti, yay rafa! Yan Xun, sen vefasız, hain birisin! Meğer seni hiç tanıyamamışız!” Güneybatı Muhafız Birliği’nin yazmanı Wen Yang yerde diz çökmüş bağırıyordu. Dün gece yirmi sancaklarının Birinci Ordu tarafından toplandığını ve yakıldığını ilk o fark etmişti. He Xiao’ya haber verecek vakit bulamayınca otuz kadar memuruyla sancağı kurtarmak için Birinci Ordu kampına dalmış, ardından şehirden kaçmışlardı. Şimdi yüzü soğuk kara bastırılmış haldeyken bile susmuyordu.

— 177 —

Qiu Yi öfkeyle Wen Yang'ın ağzına bir tekme savurdu. Kan fışkırdı, yazmanın dudakları yarıldı ama o hala bağırıyordu. Qiu Yi kükredi: "Öldürün şunu! Çabuk!"

"Seni aşağılık herif! Geberteceğim seni!" Güneybatı Muhafız Birliği'nden bir asker, başı kanlar içinde kalabalığı yarıp Qiu Yi'ye doğru atıldı.

Qiu Yi irkilip Yan Xun'a baktı. Yan Xun sakin bir ifadeyle parmağını masaya vuruyor, hiçbir şey söylemiyordu. Qiu Yi durumu kavradı ve bağırdı: "Güneybatı Muhafız Birliği isyan etti! Hepsini gebertin!"

Kılıç kınlarıyla vuran muhafızlar emri duyunca çelikleri çektiler. İnfazcılar da ellerinde koca palalarla sehpaya çıktı. Biri Wen Yang'ın başına dikildi, palasını havaya kaldırdı.

Dışarıda bekleyen İkinci Ordu askerleri dehşet içindeydi; olayların bu kadar çabuk çığırından çıkacağını tahmin etmemişlerdi. Tam Birinci Ordu'nun kılıçları inmek üzereyken, karargah kapısının dışından keskin ve soğuk bir kadın sesi yükseldi: "Durun!"

Ses, dondurucu rüzgarı delip kalabalığın ortasına bir mızrak gibi saplandı. Beyaz kürkler içinde bir kadın, atını mahmuzlayarak içeri daldı. Daha durmadan atından atladı, yolunu kesmeye çalışan bir subayın suratına yumruğu indirdiği gibi kalabalığı yarıp geçti: "Ne yapıyorsunuz siz?"

"Efendim!"

"Efendimiz geldi!"

Güneybatı Muhafız Birliği askerlerinin gözlerinde bir umut ışığı belirdi. Chu Qiao boğuşan askerleri itip He Xiao'nun yanına vardı. Daha o ağzını açmadan, kırbacını çekip sırtına sert bir darbe indirdi: "Sen askerlerini böyle mi yönetiyorsun?"

Herkes donup kalmıştı. He Xiao'nun yüzü kızardı, askerleri taş

kesildi. Chu Qiao gürledi: “Size birliği, sancağı ve şerefinizi korumanızı emrettim ama Birinci Ordu karargahına saldırmanızı mı söyledim? Şimdi de Ekselansları’nın huzurunda kılıç mı çekiyorsunuz? Amacınız ne? İsyan mı çıkarmak?”

Ardından Yan Xun’a döndü: “Ekselansları, bugünkü olanların tek sorumlusu benim. Tüm emirler benim ağzımdan çıktı. He Xiao ve adamları sadece emirlere itaat ettiler. Son günlerde ağır hasta olduğum için onlara mukayyet olamadım, bu büyük hata benimdir. Askeri kanunlara göre cezalandırılmayı talep ediyorum!”

Chu Qiao’yu gördüğü an Yan Xun’un yüzü buz kesti. Tahtında hafifçe öne eğildi, gözlerini kısarak ona baktı ama tek kelime etmedi.

Qiu Yi kaşlarını çatarak araya girdi: “Yanılmıyorsam, Chu Hanım Güneybatı Muhafız Birliği’nin amiri değil. Kendisi karargah kurmayıdır, birlik komutanı değil. Bu askerler neden onun emrini dinlesin?”

Chu Qiao soğuk bir bakışla Qiu Yi’yi süzdü: “Sen de kimsin? Ben Ekselansları ile konuşurken sana söz düşer mi?”

“Ben...”

“A'Chu!” Yan Xun’un sesi karanlık ve derindi. “Saçmalamayı kes ve evine dön.”

“Ekselansları, Güneybatı Muhafız Birliği bir hata yapmıştır ve cezalandırılmalıdır. Ancak Beishuo savunması sırasında hem İkinci Ordu’nun hem de bu birliğin komutanı bendim. Onların hatası benim hatamdır. Disiplinsizlik suçunu üstleniyorum. Chidu ve Beishuo savaşlarındaki üstün hizmetlerini göz önüne alarak onlara merhamet etmenizi diliyorum. Oluşan tüm zararı şahsen tazmin etmeye hazırım.”

Chu Qiao meydanın ortasında ellerini kavuşturmuş bekliyordu. On binlerce göz üzerindeydi ama o sadece Yan Xun’un gözlerinin içine bakıyordu.

Qiu Yi yine atıldı: “Ne birliği? Onların unvanı üç gün önce lağvedildi! Yan Bei ordusunda hainlerin sancağına yer yoktur!”

Bu sözler üzerine Güneybatı askerleri galeyana geldi. Sekiz yıl

önceki Huolei Ovası Savaşı'nda bu birlik Yan Bei'ye ihanet etmiş, Yan Shicheng'in helakına sebep olmuştu. O gün dökülen kanlar hala Beishuo kapılarındaki çiçekleri besliyordu. Sekiz yıl sonra ise Zhenhuang'da bu kez Yan Xun'un kaçmasına yardım ederek Büyük Xia'ya ihanet etmişlerdi. "İhanet" kelimesi onların alnına kazınmıştı. Ama Yan Bei için bu kadar bedel ödedikten sonra hala aynı yaftayı yemek, onları çileden çıkarıyordu.

Chu Qiao başını çevirdi, sesi titriyordu: "Zırvalık! Onların Yan Bei'ye dönüşü bizzat Ekselansları'nın vaadidir. Ekselansları bizim hükümdarımızdır; onun ağzından çıkan söz senettir. Geçmiş silinmiştir. Sen hala onlara hain diyerek Ekselansları'nı yalancı ve vefasız durumuna mı düşürmeye çalışıyorsun? Bu ne cüret, bu ne fesatlık! Asıl Xia ajanı sen olmayasın?"

Qiu Yi'nin şakaklarındaki damarlar fırladı: "Bir daha söyle bakayım!"

Chu Qiao küçümseyerek devam etti: "Bir birliğin unvanı onun şerefidir. Güneybatı Muhafız Birliği yüz yıl önce bizzat Eski Yan Wang tarafından kurulmuştur. He Xiao ve adamları Zhenhuang'dan beri Ekselansları'nın gölgesi olmuş, sayısız ölüm kalım savaşından geçmişlerdir. Chidu'da yedi bin kişiyle yirmi binlik Xia ordusunu dağıtan, Beishuo'da iki bin kişiyle kırk bin askere bedel çarpışan bu yiğitlerin sancağı nasıl yakılır? Ekselansları'nın işleri başından aşkın, belli ki sizin gibi cahil ve kötü niyetli kişiler araya nifak sokmaya çalışıyor. Bu yaptığınız düpedüz alçaklıktır!"

Qiu Yi kılıcını çekti: "Ağzını topla!"

He Xiao ve adamları hemen Chu Qiao'nun önüne barikat kurdu: "Sıkıysa bir adım at!"

"Yeter, kesin sesinizi!"

Yan Xun ağır ağır ayağa kalktı. Genç hükümdar, siyah kürkü ve dimdik duruşuyla öne çıktı. Geçtiği her yer sessizliğe bürünüyor, askerler yol açıyordu. Sonunda Chu Qiao'nun tam önünde durdu. Eğilip genç kızın solgun yüzüne baktı, sesi alçak ama sarsıcıydı: "Seni buraya kim çağırdı?"

Chu Qiao başını kaldırdı: "Kimse çağırmadı, kendim geldim."

“Konağa dön, bu seni ilgilendirmez.”

“Yan Bei’yi ilgilendiren her şey beni de ilgilendirir. Ben bu ordunun bir neferiyim ve bu adamların eski komutanıyım. Onların günahı benim boynumadır.”

Yan Xun’un kaşları çatıldı, gözlerinde hoşnutsuz bir pırıltı belirdi: “A'Chu, ne yaptığının farkında mısın?”

“Gayet farkındayım.”

“Bana karşı mı geliyorsun?”

“Ekselansları, ben sadece kendi hatamı kabul ediyorum.”

Meydan tıklım tıklımdı. Herkes nefesini tutmuş, bu iki insanın arasındaki gerilimi izliyordu. Yan Xun’un bakışları deniz gibi derin ve karanlıktı. Bir süre öylece baktı, ardından aniden arkasını dönüp otağına doğru yürümeye başladı: “Kurmay Chu hastalığı sebebiyle görevinden azledilmiştir, artık Beishuo komutanı değildir. Güneybatı Muhafız Birliği’nin suçu başkasını bağlamaz. İnfaz edilsin!”

“Ekselansları!” Chu Qiao dehşet içinde bağırdı.

“Efendim, daha fazla yorulmayın, gidin buradan!” Wen Yang ağzı kan içinde bağırdı.

Askerler hep bir ağızdan haykırdı: “Efendim, gidin!”

Chu Qiao onları duymuyor, muhafızları aşmaya çalışıyordu: “Ekselansları! Suçları ne olursa olsun ölüm değildir! Onlar size canlarını siper ettiler!”

Yan Xun durdu, yavaşça arkasına döndü. Sadece en yakındakilerin duyabileceği bir sesle, küçümseyerek sordu: “A'Chu, elini vicdanına koy da söyle; onlar gerçekten bana mı sadıklar?”

Chu Qiao olduğu yerde donup kaldı. Başına balyoz yemiş gibiydi. Yan Xun’a inanamayarak baktı, boğazı düğümlendi. Rüzgar yüzünü bir bıçak gibi kesiyordu ama o hiçbir şey hissetmiyordu; kalbi buz tutmuş bir ovaya düşmüş gibiydi.

Kar yağışı hızlandı, kimseden çıt çıkmıyordu. Sonunda Chu Qiao dizlerinin üzerine çöktü, gözleri kan çanağına dönmüştü: “Ekselansları, ben canım üzerine yemin ederim ki onlar size

sadıktır. Eğer zerre ihanetleri varsa, beni şurada ok yağmuruna tutun.”

“Öyle mi?” dedi Yan Xun buz gibi bir sesle. “Sen mi kefil oluyorsun?”

“Evet, ben oluyorum.”

“Peki senden başka onlara inanan tek bir kişi var mı?”

Chu Qiao etrafına baktı. Birinci Ordu komutanları taş gibi duruyordu. İkinci Ordu’ya baktığında ise, daha dün omuz omuza çarpıştığı adamların bakışlarını kaçırdığını, korkakça başlarını eğdiklerini gördü. Hayatlarını kurtaran bu insanları bir anda tanımazlıktan geliyorlardı.

Chu Qiao umudunu yitirmeye başladı. Yan Xun’a, sekiz yıldır yan yana durduğu bu adama baktı: “Ben onlara inanıyorum. Size olan sadakatim üzerine yemin ederim.” Başını yere koyup karın üzerine kapandı. O dimdik sırtı ilk kez bükülmüştü.

“Efendim!” İnfaz sehpasındaki askerler ağlıyordu. “Efendim, kalkın! Biz ölmeye razıyız!”

Chu Qiao kımıldamadı. Karın üzerinde öylece bekledi; yukarıdan gelecek o tek bir kelimeyi bekliyordu.

— 178 —

Nihayet, derin ve hüzünlü bir iç çekiş duyuldu. O an Chu Qiao'nun bedeni titredi; bir an için başardığını sandı. Ancak bir saniye sonra Yan Xun'un buz gibi sesi yankılandı: "İnfaz edin!"

Şak! Kılıçların kınından çıkış sesi tek bir vücuttan gelmiş gibiydi. Ardından, ağır cisimlerin yere düşüş sesleri duyuldu. Kılıçlar o kadar keskin ve hızlıydı ki, kimse çığlık atmaya fırsat bile bulamamıştı. Gövdeden fışkıran kanlar bembeyaz karın üzerine sıçrıyor, karların ortasında kıpkırmızı meşaleler gibi parlıyordu.

Sessizlik... Öyle bir sessizlikti ki bu, Chu Qiao'nun kanı damarlarında dondu, ruhu buz kesti. Elleriyle yere tutundu; avucunun içindeki kar o kadar soğuktu ki, sanki kalbinin de sıcaklığını alıp götürmüştü.

"Komutan He Xiao, disiplini sağlayamadığı için suçludur. Emri altındaki askerler, onun yetersizliği yüzünden askeri yasaları hiçe sayarak isyan etmiştir. Her birine seksen sopa vurulsun, ardından Birinci Ordu'ya teslim edilsinler."

Yan Xun'un sesi tepesinde yankılanırken kimseden çıt çıkmıyordu. Askerler emre itaat ederek harekete geçtiler; botların karda çıkardığı o gıcırtı sesi sessizliği bozuyordu.

"Efendim," dedi He Xiao arkasından. Sesi sakindi ama içindeki derin kederi gizleyemiyordu. "Sizi mahcup ettik, lütfen kendinize dikkat edin."

Adım sesleri uzaklaştı, kalabalık dağıldı. Rüzgâr iyice sertleşmişti. Ne kadar zaman geçti bilinmez, Chu Qiao'nun dizleri uyuşmuş, elleri ve ayakları kaskatı kesilmişti. Öylece karların içinde diz çökmüş bekliyordu; üzerine yağan karlar kalın bir tabaka oluşturmuştu.

Beyaz, yünlü askeri botlar yavaşça yanına yaklaştı. Yan Xun elini uzatıp omzuna dokundu ama Chu Qiao sanki ateşe değmiş gibi yerinden sıçradı. Ayakları birbirine dolandı, neredeyse yere

kapaklanacaktı.

Muhafızlar onlara arkalarını dönmüş, uzakta bekliyorlardı. Yan Xun, siyah kürklü peleriniyle karşısında dikiliyordu. Uzun süre konuşmadı, sadece elini havada tutarak öylece bekledi.

“A'Chu,” diye seslendi usulca ama Chu Qiao onu duymuyordu bile. Sendeleyerek arkasını döndü, atını bulup üzerine atladı.

O gün hava o kadar soğuktu ki... Chu Qiao, birkaç gün önce Yanbei’nin Biantang’dan daha sıcak olduğunu düşündüğü için kendisine acı acı güldü. Şimdi anlıyordu ki Yanbei, insanın iliklerini donduracak, kanını pıhtılaştıracak kadar soğuk bir yerdi.

O gece Chu Qiao’nun hastalığı ağırlaştı. Daha kamptan çıkamadan atından düştü. Konağa getirildiğinde Lüliu ağlamaktan perişan olmuştu; başucunda durmadan ismini sayıklıyordu. Chu Qiao gözlerini aralayıp ona, “Korkma, ölmeyeceğim, yapacak çok işim var,” demek istedi ama dudaklarından tek bir kelime bile dökülmedi.

Gece yarısı uyandığında küçük hizmetçisi hâlâ yanındaydı. Chu Qiao’nun uyandığını görünce hem gülüyor hem ağlıyordu. İlacını içtiğinde gece yarısı olmuştu; Lüliu, Yan Xun’un saatler önce geldiğini ama içeri girmediğini, tam altı yedi saattir kapıda beklediğini söyledi.

“Dışarıda lapa lapa kar yağıyor,” diye fısıldadı Lüliu, göz ucuyla Chu Qiao’yu süzerek.

Chu Qiao yatağında öylece yatarken zihninden binbir hatıra geçti. Geçen sekiz yılın tüm zorlukları, acıları buz gibi bir nehir olup akıyordu. Artık anlıyordu; içinde ne bir öfke ne de bir sitem vardı. Geriye kalan tek şey buz gibi bir hayal kırıklığıydı.

Zhenhuang Şehri’nde, kuzeybatı topraklarında, Chidu surlarında, Beishuo savaş alanında... Güneybatı Garnizonu’nun askerleri sadakatlerini kanlarıyla yazmışlardı. Yakışıklı Feng Ting, ağırbaşlı Murong, zeki Wu Danyu, sarsılmaz Wen Yang... Onlar aziz değillerdi, hataları da olmuştu; hatta babaları vaktiyle Yanbei’ye ihanet etmiş, büyük günahlar işlemişlerdi. Ama Zhenhuang Şehri’nden beri, onun sancağı altına girdikleri

günden beri canlarını ve geleceklerini ona emanet etmişlerdi. Yan Xun haklıydı; onlar Yan Xun'a değil, Chu Qiao'ya sadıktılar. Ve Chu Qiao, onları korumayı başaramamıştı.

O ordunun umudunu omuzlarında taşıyordu; onlara onurlarını geri vereceğine söz vermişti. Chidu surlarında, "Eğer cesurca savaşıp düşmanı durdurursanız, Yanbei'nin kahramanları olacaksınız!" diye haykırmıştı. Onlar da ona inanmış, kendilerinden nefret eden bu toprakları korumak için canlarını dişlerine takmışlardı.

Şimdi ise Chu Qiao'nun heykeli "Sadakat Salonu"na dikilmiş, adı dilden dile dolaşan bir kahraman olmuştu; ama o askerler, en sevdikleri adamın eliyle can vermişlerdi.

O ne yapmıştı? O gençlerin hayatları pahasına kendisine ne kazanmıştı?

Göğsüne koca bir kaya oturmuş gibiydi. Askerler arkasında birer birer devrilirken, dönüp onlara bakacak cesareti bile bulamamıştı. Giderken attığı o son bakışta sadece çamurlu bir kan gölü görmüştü.

"Küçük hanım! Küçük hanım!" Lüliu telaşla Chu Qiao'nun ellerini açmaya çalıştı. Avuçları kan içindeydi; tırnaklarını etine geçirecek kadar sıkmıştı yumruklarını.

"Sen çık, biraz yalnız kalmak istiyorum," dedi Chu Qiao boğuk bir sesle.

Lüliu tereddüt etse de sonunda dışarı çıktı. Oda sessizliğe büründü.

Ay gökyüzünde yükselmiş, rüzgâr şiddetini artırmıştı. Biliyordu, o adam hâlâ oradaydı. Eğer dışarı çıkmazsa, sabaha kadar da beklerdi. O hep böyle inatçıydı; çocukken kılıç çalışırken ne kadar zorlanırsa zorlansın bir ayda her şeyi öğrenmişti. Gecelerce çalışır, elleri ayakları su toplasa da durmazdı. Hâlâ gözünün önüne geliyordu o avlu; elinde kılıcıyla bir kaplan gibi hırslı ve azimli duruşu...

Onun kalbinde çok ağır yükler vardı; eskiden onları anladığını sanırdı ama şimdi yanıldığını anlıyordu.

Bakışları soğudu ama içindeki o kararlı ışık sönmedi. Aniden

yataktan kalktı, üzerinde sadece ince bir giysiyle kapıya koştu ve kendini o sert göğse bıraktı.

Yan Xun bir an donakaldı; onun çıkacağını, hele bu kadar çabuk affedeceğini ummuyordu. O ince kolların beline sıkıca sarıldığını hissedince o da ona karşılık verdi.

“A'Chu!” diye içini çekti. “Seni çok kırdım.”

Chu Qiao başını göğsüne yaslamış, tek kelime etmiyordu. Yan Xun usulca devam etti: “Sana güvenmediğimden değil, Güneybatı Garnizonu’ndan çekindiğimden de değil. Sayıları iki binin altına düştü, artık bir birlik sayılamazlar. Ama Birinci Ordu’ya saldırmaları kabul edilemez; eğer ceza vermezsem orduda disiplin kalmaz.”

Chu Qiao kederle, “Anlıyorum Yan Xun, seni zor durumda bıraktım,” dedi.

Yan Xun onun çenesini kaldırıp gözlerine baktı: “Önemli değil, sadece üzülmenden korktum. Çıkıp beni karşıladın ya, artık içim rahat.”

Chu Qiao’nun gözleri dolmuştu: “Güneybatı Garnizonu beni defalarca kurtardı, onlara borcum çok büyük Yan Xun, kıyamıyorum onlara.”

Yan Xun çaresizce içini çekti: “Pekâlâ, He Xiao ve diğerlerini serbest bırakacağım. Ama bir daha askeri kuralları çiğnerlerse merhamet etmem.”

Chu Qiao başıyla onayladı: “Teşekkür ederim Yan Xun.”

Karanlık gecede, solgun ay ışığı altında birbirlerine sarılmışlardı; mesafeleri çok yakın ama gönülleri bir o kadar uzaktı.

Yan Xun odasına çekildikten sonra Chu Qiao da içeri girdi. Kapı kapanır kapanmaz yüzündeki o yumuşak ifade yerini buz gibi bir soğukluğa bıraktı. Yatağın kenarına ilişti.

Birlik sayılamazlar mı? İsimlerini silmek mi? Sancaklarını çalmak mı? İsyan mı? Yan Xun, beni nasıl böyle kandırırsın?

Bir asker için isminin silinmesi ne büyük onursuzluktu? Savaşta tek bir kişi kalsa bile o sancağı korurdu; sancak düştü mü

ordu dağılırdı. Yeni asker toplamak ne kadar zor olabilirdi ki? Birinci Ordu'nun otuz bin askeri varken, Wen Yang ve otuz kadar memur nasıl olur da oraya girip sancak kaçırabilirdi? İnfaz edileceklerse neden He Xiao ve diğerleri serbest bırakılmıştı?

Beni kandırmak yerine, onlardan nefret ettiğini söyleseydin keşke.

Gözlerinden sessizce yaşlar süzüldü. Yatağın kenarında öylece otururken nerede hata yaptıklarını düşündü. O sırada yatağın üzerine düşen bir tılsımı fark etti; Lüliu'nun unuttuğu o uzun ömür tılsımıydı bu. O an içi daha da buz kesti.

En azından He Xiao ve diğerleri şimdilik güvendeydi.

Acı acı gülümsedi; demek o da artık bu yollara başvuracaktı. Karanlıkta gözyaşları sicim gibi akıyordu.

Yan Xun, sana neler oldu böyle?

Gece uzundu. Gökyüzünde süzülen kuşların pençelerinde leş parıltıları vardı; at nalları bin yıllık buzların üzerinde tıkır tıkır ses çıkarıyordu. Sert rüzgâr bir kaplan gibi kükrüyordu. Chu Qiao atının üzerinde boynunu bükmüş, kurumuş dudaklarını ıslatarak uzaktaki ışıkları takip ediyordu ama yanlarına yaklaşmıyordu.

Epey bir vakit sonra ordu durakladı. Chu Qiao atından indi, yüzü soğuktan kaskatı kesilmişti. Ellerini ovuşturup heybesini açtı ve ateş yakmak için çalı çırpı toplamaya başladı.

Aynı anda, biraz ötedeki ordugâhta da yemek dumanları yükselmeye başlamıştı.

Yan Xun'un çadırının perdesi aralandı; A'Jing, saçları karlar içinde içeri girdi. Yan Xun'un yanında bir subayın fısıldaşarak rapor verdiğini görünce yüzü asıldı.

Yan Xun ona şöyle bir baktı; bakışları donuk ve ifadesizdi. Subayı dinlemeye devam ederken ara sıra başıyla onaylıyordu. A'Jing kapıda mahcup bir halde bekledi, sonra dayanamayıp öksürdü: "Efendimiz, bir maruzatım var."

Yan Xun sanki varlığını yeni fark etmiş gibi başını kaldırdı ve sakince, "Dışarıda bekle," dedi.

A'Jing'in yüzü kıpkırmızı oldu. Yan Xun'un yanındaki o

subaya öfkeyle baktı. Adam o kadar saygılı ve mütevazı duruyordu ki A'Jing'in varlığını bile takmamıştı. A'Jing hırsla dışarı çıktı; botları karda sert sesler çıkarıyordu.

— 179 —

Dışarısı inanılmaz soğuktu; kuzey rüzgârı karları savuruyor, çam yağına bulanmış meşaleler rüzgârda uğuldayarak yanıyordu. A'Jing kapıda duruyordu; yanındaki muhafızlar onu görünce tek kelime etmediler, sadece hafifçe selam verip geçtiler. A'Jing'in içine bir huzursuzluk çöktü. Şimdiki muhafız birliğinde artık tanıdığı tek bir kişi bile kalmamıştı; o koca muhafız komutanı, neredeyse bir süs eşyasına dönmüştü.

Aradan ne kadar zaman geçti bilinmez, A'Jing soğuktan olduğu yerde zıplayıp duruyordu. Ellerini ovuşturarak bir o yana bir bu yana dolanırken perdenin kıpırdadığını gördü. Genç bir subay, lacivert renkli, jilet gibi askeri üniforması içinde vakur bir tavırla dışarı çıktı.

"Öhö... Tüh!" A'Jing mahsusçuktan öksürdü ve subayın ayaklarının dibine sertçe tükürdü. Tükürük tam da subayın çizmesinin ucuna isabet etmişti.

Subay aniden durdu, yavaşça başını çevirdi; tam o sırada A'Jing'in meydan okuyan bakışlarıyla karşılaştı. Subayın yüzünde en ufak bir ifade yoktu, gözleri bir an parladı ama sonra hiçbir şey olmamış gibi arkasını dönüp koyu karanlığın içinde kayboldu.

"Korkak herif! Sünepe!" diye bağırdı A'Jing arkasından. "Boşuna firari olmamışsın!"

Gece zifiri karanlıktı, adamın silüeti bir anda gözden kayboldu. A'Jing birkaç kez homurdandıktan sonra ana çadıra girdi.

Yan Xun lambanın altında haritayı inceliyordu. Onun girdiğini duyunca başını bile kaldırmadan tok bir sesle sordu: "Ne var?"

A'Jing toparlanıp alelacele konuştu: "Efendimiz, hanımefendi hâlâ arkadan takip ediyor. Bu soğukta, geceyi geçirecek bir çadırı bile yok, bu gidişle..."

“Ne?” Yan Xun’un o güzel kaşları yavaşça çatıldı. Başını kaldırdığında gözleri kapkara ve derindi. Sesi alçaktı, kelimeleri uzatarak söylüyordu ama içinde bariz bir öfke gizliydi: “Gittiğini söylememiş miydin?”

A'Jing başını kaşıyarak kısık bir sesle, “Evet, hanımefendinin atını çevirip Beishuo’ya doğru gittiğini kendi gözlerimle gördüm. Kim bilirdi ki geceleyin tekrar peşimize takılacağını,” dedi.

“Beceriksizler!” Yan Xun haritayı hırsla masaya fırlattı, öfkeyle bağırdı: “Bir sürü adam, bir kadına bile mukayyet olamıyorsunuz.”

A'Jing boynunu büküp sustu ama içinden, *“O sizin canınızın içi, ne el kaldırabiliyoruz ne sert davranabiliyoruz, bağlayıp geri göndermeye ise hiç cesaretimiz yok. Bir süre eşlik edip döneceğim diye söz verdi, tekrar geleceğini nereden bilebilirdik ki!”* diye geçirdi.

Yan Xun askıdaki ağır kürkü omuzlarına atıp dışarı yöneldi. Bunu gören A'Jing’in yüzü güldü, hemen yanına sokulup dalkavukça bir tavırla, “Efendimiz, atınızı hazırlattım, hemen yola çıkalım. Geç kalırsak hanımefendi donacak. Zaten demiştim, efendimiz hanımefendiyi asla kendi başına bırakmaz diye. Yanbei’de sizden sonra iki numara odur. Sizinle birlikte Zhenhuang’da kader birliği yaptı, o vefasız nankörlerle bir tutulur mu hiç? Biliyordum zaten...”

Ancak sözlerini bitiremeden, arkasındaki adamın gelmediğini fark etti. Arkasına baktığında Yan Xun’un çadırın ortasında öylece durduğunu gördü. Kandilin ışığı yüzüne vuruyor, yanaklarında gri gölgeler oynaşıyordu; sanki aşılmaz bir sis perdesinin ardındaydı.

“Efen... Efendimiz?” diye seslendi A'Jing çekinerek.

Yan Xun orada öylece duruyordu; bakışları durgun, gökyüzünde süzülen bulutlar kadar uzaktı. Sonunda, kürkün bağlarını bağlayan ellerini yavaşça indirdi ve sakin bir sesle konuştu: “Yanına yirmi muhafız al ve git onu buraya getir.”

“Ha?” A'Jing ağzı açık kalmış halde sordu: “Efendimiz, siz gelmiyor musunuz?”

Yan Xun cevap vermedi, sadece sessizce arkasını dönüp ağır

kürkü üzerinden çıkardı. Ardından yavaş adımlarla yazı masasına yürüdü; parmakları o devasa Yanbei haritasının üzerinde uzun süre gezindi, tek kelime etmedi.

Yan Xun'un sırtı kandillerin ışığı altında kayboluyordu; ışık öylesine parlaktı ki insanın gözlerini kamaştırıyordu. Bir an için A'Jing gözlerinin yanıldığını sandı. Yan Xun'un sırtına bakarken, yıllar önce Shengjin Sarayı'ndaki o güneşli sabahı hatırladı. Büyük Xia İmparatoru, sarayların arasından vakur adımlarla çıkarken, o kalabalığın ortasında diz çökmüş, gizlice başını kaldırmıştı; o altın sarısı ejderha kaftanı neredeyse gözlerini kör edecekti.

"Emredersiniz, efendimiz."

A'Jing tam çıkacakken Yan Xun'un boğuk sesi duyuldu: "Bundan sonra haber verilmeden çadıra girilmeyecek."

Genç Yanbei savaşçısı sessizce başını salladı; ilk girdiği andaki o canlı halinden eser kalmamıştı. Robotik bir sesle cevap verdi: "Emredersiniz, efendimiz."

Chu Qiao, A'Jing ile birlikte ordugâha girdiğinde Yan Xun çoktan uyumuştu. Yan Xun'un ışıkları sönmüş çadırına bakarken dalıp gitti. Feng Zhi koşturarak yanına geldi ve mahcup bir tavırla, "Efendimiz bütün gün yol aldı, çok yorgun olmalı," dedi.

"Anlıyorum," dedi Chu Qiao başıyla onaylayarak. Sesinde herhangi bir duygu kırıntısı yoktu. "Öyleyse ben de istirahate çekileyim."

Kendi çadırına döndüğünde elleri ayakları soğuktan uyuşmuştu. A'Jing ve adamları büyük bir hevesle içeri girip ona sıcak su getirdiler. Askerlerin çoğu onu şahsen tanımasa da adını ve kahramanlıklarını duymuşlardı; bu yüzden hepsi dışarıda toplanmış, içeriye bakmaya çalışıyorlardı. Sonunda A'Jing'in azarıyla dağıldılar.

Bir süre sonra çadırın perdesi aralandı, küçük bir kafa içeri uzandı ve neşeyle bağırdı: "Chu Hanım!"

"Ping'an?" Chu Qiao şaşırmıştı. Ping'an üzerinde küçük boy bir askeri üniformayla duruyordu; görmeyeli boyu biraz daha uzamış gibiydi. Beishuo'daki savaş bittikten sonra hastalanmış ve

çocukla ilgilenememişti. Onu burada görünce hemen sordu: “Senin burada ne işin var?”

“Asker oldum!”

“Sen mi? Asker mi?” Chu Qiao donakaldı. “Daha kaç yaşındasın ki?”

“Hanımım, beni küçümsemeyin. Az önce General A'Jing emir verdi; bundan sonra Ping’an sizin emir eriniz olacak. Her türlü işinizi bana yaptırabilirsiniz.”

Emir eri mi? Böylesi daha iyiydi; en azından savaş meydanına çıkmak zorunda kalmazdı. Chu Qiao hafifçe gülümsedi, çocuğun saçlarını okşayarak, “Git A'Jing’e söyle, ona teşekkür ettiğimi ilet,” dedi.

“General bu gece nöbetçi değil, nöbetçi olan Kıdemli Cheng.”

Chu Qiao’nun kaşları hafifçe havalandı. A'Jing, Yan Xun’un en sadık muhafızıydı, nasıl olur da nöbet tutmazdı? Kısık bir sesle sordu: “Kıdemli Cheng mi? Hangi Kıdemli Cheng?”

“Bilmiyorum ki.” Ping’an çocuksu bir tavırla kaşlarını çattı. “Sadece soyadının Cheng olduğunu biliyorum.”

“Anladım,” dedi Chu Qiao başını sallayarak. “Vakit epey geç oldu, sen de git dinlen.”

Ping’an neşeyle cevap verip zıplaya zıplaya dışarı çıktı. Chu Qiao onun arkasından bakarken içine bir hüzün çöktü. Modern dünyada olsa, bu yaştaki bir çocuk her gün çantasını sırtına takıp okula gider, bir derdi olduğunda anne babasının kucağına sığınırdı. Oysa burada, çok küçük yaşta kardeşinin sorumluluğunu üstlenmiş, bıçak sırtında bir hayat sürüyordu.

Yüzünü yıkadı; az önce kaynar olan su şimdi buz gibi olmuştu. Güçlükle çizmelerini çıkarıp ayaklarını suya soktu. Ayakları soğuktan şişmiş, morarmıştı; ılık suya değer değmez kaşınmaya başladı. Derin bir nefes aldı. İşini bitirince getirilen kuru azıktan birkaç lokma yedi ve yatağına uzanıp düşüncelere daldı.

O gün yaşananlar, nihayetinde ikisinin arasına aşılmaz bir duvar örmüştü. Chu Qiao renk vermemeye çalışsa, Yan Xun da

durumu toparlamak için çabalasa da bazı şeyler porselen gibidir; bir kez çatladı mı ne kadar tamir ederseniz edin, asla eskisi gibi olmaz.

Hastalığı yüzünden Yan Xun ordunun hareket vaktini tam iki gün ertelemişti. Bu iki gün boyunca gece gündüz başucunda beklemiş, ona yemek yedirmiş, su içirmiş, hatta ilaçlarını bile kendi elleriyle hazırlamıştı. Bu ilgisi etrafındakileri bile hayrete düşürüyordu. Ancak Chu Qiao orduya katılmak istediğini söylediğinde, Yan Xun bunu kesin bir dille reddetmişti; sunduğu gerekçeler o kadar mantıklıydı ki itiraz etmek imkânsızdı. Fakat o sözler ne kadar ikna edici olursa olsun, Chu Qiao'nun zihninde Yan Xun'un o günkü sözü yankılanıyordu: "Eğer bir daha askeri kanunları çiğnerlerse, asla merhamet etmem."

Bu bir uyarıydı ama aynı zamanda bir işaret değil miydi? Chu Qiao bu düşüncesinden dolayı suçluluk duydu; ne zamandan beri ona karşı bu kadar tetikteydi? O gün dışında Yan Xun ona karşı her zamanki gibiydi; hatta o kadar iyiydi ki Chu Qiao yaşananların bir rüya olduğunu sanabilirdi. Ancak ordunun yola çıktığı gün, zırhlarını kuşanıp şehir kapısında önünü kestiğinde ve diz çöküp savaşa katılmak için izin istediğinde, Yan Xun öfkelenmişti.

Bu, ona ilk kez kızışıydı; bağırıp çağırmamıştı ama uzun süre ona bakmıştı. Sanki o zayıf omuzlarının ardında çok daha fazlasını görüyordu. Sonunda sadece tek bir soru sordu: "A'Chu, neden huzursuzsun?" Cevap vermesine fırsat kalmadan atını sürüp gitmiş, arkasına bile bakmamıştı.

Askerler etrafını sarıp konağa dönmesini istemişlerdi. Yan Xun'un uzaklaşan silüetine bakarken kalbinin buz kestiğini hissetti. O her şeyi anlıyordu, her şeyi biliyordu; zihni labirentler gibiydi. Ona "Neden huzursuzsun?" diye sormuştu. Peki ya sen Yan Xun? Sen neden huzursuzsun?

Sonunda yine de peşine takılmıştı. Onun da dediği gibi, huzursuzdu; evet, ona güvenmiyordu. Güneydoğu Garnizonu'nun askerlerini katletmesinden korkuyordu. Savaş meydanında bir birliği sessiz sedasız, iz bırakmadan yok etmenin pek çok yolu vardı. Garnizonun askerleri canlarını dişlerine takıp onun

peşinden gelmişlerdi; onların böyle belirsiz bir şekilde ölmesine izin veremezdi.

Belki de kötü niyetli düşünüyordu ama Yan Xun, madem neyden korktuğumu biliyordun, neden bana bir söz vermedin? Yoksa buna cesaretin mi yoktu? Ya da korktuğum her şey zaten planının bir parçası mıydı?

Yerdeki kömürler sessizce yanıyordu; bu en kaliteli beyaz kömürlerdendi, neredeyse hiç duman çıkarmıyordu. Chu Qiao gözlerini kömürlere dikmişti, gözleri yanmaya başladı. Hastalığı tam geçmemişti ve bütün gün soğukta yol almıştı; yorgunluk bir dalga gibi üzerine çöktü. Beyaz içliğiyle yatağına büzüldü, kandili söndürüp uykuya daldı.

Dışarıda ay ışığı parlıyor, karlı zemini bembeyaz aydınlatıyordu. Çadırın içi ise zifiri karanlıktı. Rüzgâr uğulduyor, ağaçsız ovada sadece gece kuşlarının keskin çığlıkları duyuluyordu.

Aradan ne kadar zaman geçti bilinmez, ayaklarında buz gibi bir temas hissetti. Chu Qiao gözleri kapalıyken kaşlarını çattı, sonra sanki elektrik çarpmış gibi yatağında doğrulup sertçe bağırdı: “Kim var orada?”

Karanlığın içinde, yatağın ayakucunda uzun boylu bir silüet oturuyordu. Adamın üzerinde yumuşak kumaştan bir giysi vardı; sızan hafif ışıkta yüz hatları belli belirsiz seçiliyordu. Orada oturmuş, kadının donmuş ayaklarını nazikçe ellerinin arasına almıştı. Yatağın kenarında duran kaseden yoğun bir ilaç kokusu yayılıyordu.

“Uyandın mı?” diye sordu Yan Xun sakince. Ayağa kalkıp kandili yaktı. Sıcak sarı ışık yüzüne vurduğunda, üzerinde huzurlu ve sakin bir hava vardı. Tekrar yanına oturdu, uzun parmaklarını ilaca daldırıp donuk yaralarına titizlikle sürmeye başladı. Parmak uçları yumuşaktı; sanki hafif bir rüzgâr teninde geziniyordu. Yan Xun başını kaldırmadan, durgun bir su kadar sakin bir sesle konuştu: “Ayaklarına her gün ilaç sürülmesi gerek. Ordugâhtasın, konaktaki gibi hizmetçilerin yok. Buralar karışıktır, işlere dalıp kendi sağlığını ihmal etme.”

— 180 —

İlaç serinleticiydi; sürüldüğü an ferahlık veriyor, sızıyı alıyordu. Chu Qiao'nun ayakları küçük ve zarifti; kar beyazı baldırlarının bir kısmı dışarıda kalmıştı. Yan Xun, bir eliyle ilacı sürüyor, diğeriyle kızın bileğini kavrıyordu. Sesi, aralarındaki o tarif edilemez mahcubiyeti ve dile gelmez kırgınlığı usulca silip süpüren durgun bir su gibiydi.

"Anladım," dedi Chu Qiao başını sallayarak. Dudaklarını hafifçe ısırıyor, ne diyeceğini bilemiyordu. Sarayda geçirdikleri o yılları anımsadı; kış geldiğinde ayakları soğuktan çatlar, kızarıp şişerdi. Yaraları iltihap kapıp akmaya başlar, en kötü zamanlarında yere basamaz hale gelirdi. O ilk günlerde ellerinde ilaç yoktu; Yan Xun, kan dolaşımı hızlansın diye kızın ayaklarını sert içkiyle ovar, canının yandığını görünce de acıyı hissetmesin diye onu sarhoş etmekten bahseden şakalar yapardı. O zamanki Yan Xun'un gözleri ışıl ışıldı, güldüğünde içi gülerdi. Bugün bile, her gece rüyasında onun o halini görüyordu; o kadar net, o kadar berrak bir hayaldi ki bu, karşısında duran adamın şimdiki yüzünü neredeyse unutacaktı.

"Güzelce dinlen," dedi Yan Xun ilacı sürmeyi bitirip ayağa kalkarken. Elindeki kâseyi kenara bıraktı. "Ben gidiyorum."

"Yan Xun..."

Yan Xun tam arkasını dönmüştü ki, giysisinin ucunun bembeyaz, narin bir el tarafından tutulduğunu fark etti. O el o kadar zayıf, o ses o kadar kırılgandı ki, adamın yüreği bir anda yumuşayıverdi. Dönüp Chu Qiao'nun gözlerine baktı ve sessizce sordu: "Ne oldu?"

"Bana kızgın mısın?"

Yan Xun ona baktı, sesi son derece sakindi: "Kızmalı mıyım?"

Chu Qiao'nun nefesi daralıyor gibiydi; büyük çadırın içi çok basıktı. Dudaklarını birbirine bastırdı ve "Bilmiyorum," diyebildi.

Hava bir anda buz kesti. İkisi de konuşmuyor, aradaki o gergin sessizlik ağır bir koku gibi odada yayılıyordu. Yan Xun, simsiyah saçları ve obsidyen gibi parlayan gözleriyle dimdik ayakta durmuş, sessizce ona bakıyordu. Chu Qiao'nun yanakları bembeyazdı; nihayet başını kaldırıp adamın gözlerine baktı, kolunu hafifçe çekiştirerek fısıldadı: "Bırak seninle geleyim, olmaz mı?"

Yan Xun uzun süre sessiz kaldı. Chu Qiao'nun yüzüne bakarken zihninden sayısız duygu gelip geçiyor, gerçek benliğini yakalamasına izin vermiyordu. Yanbei gücü çok hızlı yükselmişti; şimdi akıntıya karşı kürek çeken bir tekne gibiydiler, atılan her adımın büyük bir titizlikle hesaplanması gerekiyordu. Kaşlarını çattı, geleceğe dair planlarını ve stratejilerini zihninden bir bir geçirdi, eledi, süzdü ve nihayet konuştu: "A'Chu, Yanbei'nin şu anki en büyük tehlikesi nedir biliyor musun?"

Chu Qiao başını kaldırdı ama cevap vermedi; çünkü bu sorunun bir cevap beklemediğini biliyordu.

Nitekim Yan Xun kendi sorusunu kendi yanıtladı: "Derebeylerinin kendi buyruklarını yürütmesi, Datong güçlerinin kök salmış karmaşası, ordudaki emir komuta zincirinin bozukluğu ve herkesin kendi komutanına sadık olması... İşte bunlar Yanbei'nin ölümcül yaralarıdır." Yan Xun elini uzatıp Chu Qiao'nun kulağının arkasına düşen bir saç tutamını düzeltti. "Tüm bunların düzene sokulması, bir temizlik yapılması gerekiyor. Ne kadar kanlı olursa olsun, bir iktidarın ayakları üzerinde durabilmesi için geçmesi gereken tek yol budur. Burada doğru ya da yanlış yok; şartlar beni buna zorluyor. Senin bu işlere bulaşmanı istemiyorum, anlıyor musun?"

Chu Qiao başını salladı. "Anlıyorum Yan Xun. Orduyu yönetmek istemiyorum, sadece senin yanında olmak istiyorum."

Yan Xun bu sözleri duyunca hafifçe duraksadı; Chu Qiao'nun peşinden gelme sebebinin Güneybatı Karargâhı'nın liderliğini geri almak olduğunu sanmıştı. Bir an için kızın niyetini tam kavrayamadı ama yüreğinde ılık bir kıvılcım parladı. Hafifçe başını sallayarak yumuşak bir sesle, "Güzel o halde," dedi.

Yan Xun kızın elini bıraktı ve gitmek üzere mavi pamuklu pelerinine büründü; pelerinin içinde vücudu biraz zayıf görünüyordu. Chu Qiao ona bakarken içini aniden bir sızı kapladı, dudaklarını ısırarak sordu: "Yan Xun, bana inanıyor musun?"

Yan Xun'un adımları durdu ama arkasına dönmedi. Sesi, kıyıya vuran dalgaların kumlar üzerinde bıraktığı o boğuk fısıltı gibi yankılandı:

"A'Chu, senden asla şüphe etmedim. Sadece kaos kapıya dayanmadan önce seni bu fitneden uzak tutmak, seni korumak istiyorum. Hepsi bu."

Çadırın perdesi hafifçe dalgalandı, bir gölge süzüldü ve yok oldu. Chu Qiao yatağında otururken uykusu tamamen kaçmıştı.

Su saatinin tıkırtıları arasında her yer sessiz ve huzurlu görünüyordu. Yıllar önce birbirlerine verdikleri o sözü hatırladı: Hiçbir sır olmayacak, her zaman dürüst olunacak, araya hiçbir yanlış anlaşılma ve mesafe girmeyecekti! Ne yazık ki bu, gerçekleşmesi imkânsız bir hayalden ibaretti. Bu dünyada bazı şeyler vardı ki, başkalarına anlatılamazdı; özellikle de seni seven insanlara...

Ona inanmalıydı. Chu Qiao sessizce alt dudağını ısırdı; ona inanmazsa kime inanabilirdi ki?

Kendini ikna etmeye çalışarak yatağa uzandı. Gözlerini kapamadan hemen önce, o gün meydandaki o kesik başları, havada uçuşan kanları ve yerdeki o dehşet verici manzarayı görür gibi oldu. Yedi gün süren yolculuğun ardından Yao Eyaleti sınırlarındaki Xuekui Nehri'ne varmışlardı. Ana karargâh dağın yamacına kurulmuştu; yirmi bin asker konuşlanmıştı ve uzaktan bakıldığında her yer çelik zırhların parıltısıyla kaplıydı.

Chu Qiao'nun Güneybatı Karargâhı'nın komutasından vazgeçmesinin elbet bir sebebi vardı. Beishuo muharebesinden sonra Chu Qiao'nun Yanbei'deki itibarı Yan Xun'u zorlar hale gelmişti; orduda herkes ondan övgüyle bahsediyordu. Yıllardır Yan Xun'un yanında olması ve kazandığı büyük zaferler, onu Yanbei'nin fiili ikinci ismi yapmıştı. Güneybatı Karargâhı ise,

vaktinde Yan Shicheng'in yenilgisine doğrudan sebep olan o isyancı birliklerden oluştuğu için, Yanbei halkının onlara karşı hisleri son derece karmaşıktı; hem yılların kini hem de Yanbei'yi korudukları için duyulan bir minnet vardı. Bu tür duygular başkaları tarafından kolayca suistimal edilebilirdi.

Güneybatı Karargâhı'nın Chu Qiao'ya olan sadakati tüm dünya tarafından biliniyordu. Eğer o bu birliğin başında kalmaya devam ederse, Yan Xun'un bu ordu üzerindeki otoritesi sarsılacak ve birlik, Chu Qiao'nun şahsi ordusuna dönüşecekti. Hiçbir hükümdarın tahammül edemeyeceği bir durumdu bu. Bu yüzden, Yan Xun'un yanında durabilmek için askeri güçten feragat etmesi gerekiyordu. Böylece bir sorun çıktığında tarafsız bir konumda kalabilecek; bu hem Güneybatı Karargâhı hem de kendisi için en hayırlısı olacaktı.

Düşünceleri son derece makuldü ancak Güneybatı Karargâhı'nın yeni komutanını gördüğü an donup kaldı. Kaşları çatıldı, bakışları bir bıçak kadar keskinleşti. Mavi askeri üniforma içindeki genç subay, yüzünde kibar ve hafif bir gülümsemeyle ona bakıyordu. Sessizce, "Sayın Chu, görüşmeyeli uzun zaman oldu," dedi.

"General Cheng," dedi Chu Qiao buz gibi bir sesle. Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Beishuo'daki o ayrılıktan sonra, General Xue Zhiyuan feci şekilde can vermiş, siz ise General Xia An ile çekip gitmiştiniz. Bu ömürde o değerli yüzünüzü bir daha göremeyeceğimi sanıyordum. Bugün burada karşılaşmak ne büyük sürpriz."

Cheng Yuan hafifçe gülümsedi ve istifini bozmadan, "Dünya küçük, elbet bir yerde karşılaşacaktık. Sizinle kaderimiz birmiş demek ki," dedi.

Chu Qiao öfkeyle soluyarak arkasını döndü ve Yan Xun'un çadırına doğru yürümeye başladı. Yürürken buz gibi bir sesle komut verdi: "He Xiao! Birliğine mukayyet ol. Ben dönene kadar kimsenin Güneybatı Karargâhı'na emir yağdırmasına izin verme!"

"Emredersiniz!" diye gürledi He Xiao.

Soğuk rüzgâr Chu Qiao'nun öfkeli yüzünü kamçılıyordu.

General Xue, nihayet senin öcünü alabileceğim!

Yan Xun yine o rüyayı görmüştü; alnından terler süzülüyor, kapkara gözleri derin bir kuyu gibi sessiz bakıyordu. Dışarıda güneş parlıyordu ama o masasına yaslanmış, içliğinin yakası sırılsıklam olmuştu. Uzun parmaklarıyla çay bardağını kavradı; tırnakları temizce kesilmişti, parmak uçlarında yılların kılıç taliminden kalma nasırlar vardı. Beyaz porselen bardağı sıkıca tutuyordu ama bileği hafifçe titriyordu.

Aradan geçen yıllara rağmen, hatıralar erken bahar yağmuru altındaki bir göl yüzeyi gibiydi; uzak ve yakın her şey birbirine karışmış, belirsizleşmişti. Başkentteki o yıllarda sabretmeyi, kısa süreliğine de olsa unutmayı öğrendiğini sanmıştı. Oysa tek bir rüya, günlerce süren tüm o çabayı boşa çıkarmaya yetiyordu. Yüreğinin en derinlerine gömdüğü o anılar ve görüntüler, keskin bir bıçak gibi yeniden saldırıyor; etini, kemiğini, iliğini kanatmadan durmuyordu.

Rüyasında her yer kan içindeydi; anne ve babasının, akrabalarının gözleri buz gibi bakıyordu. Göz çukurlarından akan o koyu kırmızı sıvı, en kaliteli şarapları andırıyordu.

Bunca yıl kendini iyi dizginlediğini sanmıştı ama Yanbei topraklarına ayak bastığı an, yıllardır pusuya yatmış o duygular yeniden fışkırmıştı. Kış uykusundan uyandırılan zehirli bir yılan gibi, gözleri kapalıyken bile nereyi ısıracağını biliyordu artık. O an anladı ki; Yanbei onun kurtuluşu değil, ruhunun afyonuydu.

Gözlerini bir noktaya dikmiş, boşluğa bakıyordu. Nefesi yavaş yavaş düzene girse de kalbinde yoğun bir nefret kök salıyordu. Kan arzusu zihninde yükseliyor; bir kılıcı kavrayıp savurmak, çeliğin ete girişini ve kemiği kesişini hissetmek için yanıp tutuşuyordu.

Tam o sırada dışarıdan bir gürültü koptu. Bir kadının öfkeli, keskin ve sert sesi duyuldu; Yan Xun'un düşünceleri bir anda soğuyup duruldu. Kimin geldiğini tahmin etmek zor değildi. Bir işaret verdi ve nöbetçiler kadının içeri girmesine izin verdi.

Chu Qiao hâlâ o kar beyazı kürkünün içindeydi. Bu geçen sürede boyu biraz daha uzamış gibiydi; orada öylece dururken

artık tamamen genç bir kadın olduğu belli oluyordu.

Yan Xun az önceki karanlık ifadesini sildi ve yumuşak bir sesle, "Nöbetçiler yeni değişti, seni henüz tanımıyorlar," dedi.

"Cheng Yuan'ın orduda ne işi var?" Chu Qiao, nöbetçiler tarafından durdurulmuş olmanın mahcubiyetine hiç takılmadan doğrudan konuya girdi.

Yan Xun onun bu resmi tavrını görünce dikleşti ve ciddi bir sesle cevap verdi: "Büyük bir hizmette bulundu. Beishuo'nun kaçak valisi Xia An'ı öldürdü ve Beishuo garnizonunu geri getirdi. Ödüllendirilmesi gayet tabiidir."

Chu Qiao'nun gözleri parlıyordu; Yan Xun'un yüzünde en ufak bir açık, bir yalan bulmak istercesine ona bakıyordu. Fakat adam, yüzünde tek bir kas bile oynamadan, son derece sakin oturuyordu.

"Onu öldüreceğim," dedi Chu Qiao yavaşça. Sesi sakindi ama gözlerinden keskin bir öldürme arzusu geçti.

Yan Xun kaşlarını hafifçe kaldırıp Chu Qiao'yu süzdü ama cevap vermedi. Ortam gittikçe ağırlaşıyordu; dışarıdaki kuzey rüzgârının çadırın kenarlarından savurduğu karların sesi duyulabiliyordu.

"Sana haber verdim, gidiyorum," dedi Chu Qiao boğuk bir sesle ve arkasını döndü.

"Dur bakalım." Yan Xun gözlerini hafifçe kıstı; hoşnutsuzluğu yüzünden okunuyordu. Kaşlarını çatarak ağır ağır konuştu: "Cheng Yuan artık Güneybatı Karargâhı'nın generali. Eğer başına bir şey gelirse, bu birliğin kendi komutanını koruyamadığı anlamına gelir ki bu da onların sorumluluğundadır."

Chu Qiao dönüp kaşlarını kaldırdı: "Beni tehdit mi ediyorsun?"

"Sadece yanlış bir şey yapmanı istemiyorum."

"O, Xue Zhiyuan'ı öldürdü! Güneybatı Karargâhı'nın askerlerini katletti! Neredeyse beni de öldürüyordu! Onun yüzünden Yanbei savaşı bu kadar büyük kayıplar verdi. Bu adam sinsi, gaddar, rüzgâra göre yön değiştiren korkak bir çıkarcıdan

başka bir şey değil! Böyle birini mi savunuyorsun?"

Yan Xun, karşısındaki öfkeli kadına bakarken istifini bozmadı. "Yanbei'de korkusuz ve dürüst insan çok fazla A'Chu," dedi sakince. "Bunun övünülecek bir meziyet olduğunu sanmıyorum."

Chu Qiao öfkeyle bağırdı: "Yani çıkarcılık ve korkaklık mı övünülecek bir şey?"

"Bir insanın arzuları ve korkuları olmalı ki onu kontrol edebilesin. A'Chu, senden sakinleşip bunu iyice düşünmeni istiyorum."

Chu Qiao, Yan Xun'un gözlerinin içine derin derin baktı. Zihninde Beishuo surları altında can veren askerler ve Xue Zhiyuan'ın ölmeden önceki o son haykırışı yankılandı. Kanının damarlarında kaynadığını hissetti. Bakışları bir bıçak kadar keskindi; boğuk bir sesle sordu: "Eğer onu mutlaka öldürürsem, bana ne yapacaksın?"

"Biliyorsun, ne yaparsan yap, sana asla bir zarar vermem," dedi Yan Xun, gözlerini ona dikerek. Sesi son derece sakindi. "Ancak böyle bir şey olursa, bunun bedelini doğal olarak başkaları öder."

Dışarıdan gelen ışık bir anda Chu Qiao'nun gözlerini acıttı. Odadaki ateş mangalı çıtırdayarak yanıyor, içeriyi ısıtıyordu ama o, kanının santim santim donduğunu, adeta bir buz kütlesine dönüştüğünü hissediyordu. Bakışları daldı; Yan Xun'a bakıyor gibiydi ama aslında onu aşıp çok uzaklara dalmıştı. Adamın kaşlarına ve gözlerine dünya yorgunluğu sinmiş, bakışlarındaki o berraklık kaybolmuştu. Artık ne Chishui Gölü kıyısındaki o keskin bakışlı, yiğit delikanlıydı ne de Shengjin Sarayı'nda birbirlerine tutunarak yaşayan o mahzun prensti. Zaman aralarına devasa bir uçurum açmıştı; Chu Qiao karşıya geçemiyordu, Yan Xun ise artık geçmeye çalışmıyordu bile. Oysa şöyle bir hesaplayınca, her şeyin üzerinden henüz bir yıl bile geçmemişti. Gücün ne menem bir şey olduğunu bugün nihayet anlamıştı.

"Anlaşıldı," dedi Chu Qiao hafifçe başını sallayarak. Ellerini kavuşturup kısa bir selam verdi. "Kulunuz müsaadenizi ister."

"A'Chu," dedi Yan Xun, onun bu mahzun halini görünce dayanamayarak. Yüreği pençeleniyormuş gibi bir sızı duydu. "Böyle yapma."

Chu Qiao başını kaldırmadan, ifadesiz bir sesle cevap verdi: "Kulunuz her ne kadar kıt akıllı olsa da, efendisine ihanet etmek veya korkaklık gibi 'meziyetlere' sahip değildir. Siz bu tür cevherleri aramaya devam edin; Yanbei'nin şahlanış umudu belli ki bu insanlardaymış. Yapacak işlerim var, müsaadenizle." Yan Xun'un yüzüne bile bakmadan arkasını dönüp çadırdan çıktı.

Kürk perde hafifçe sallandı, dışarıdaki rüzgâr bir anda şiddetlendi. Yan Xun masasının başında öylece kalakaldı; gözleri

kapıda, sanki bir şey bekliyormuş gibi dalıp gitti.

Chu Qiao ona ilk kez bu kadar öfkelenmişti. Bunca yıldır Yan Xun ne yaparsa yapsın, ne hata işlerse işlesin, kız hep sessiz kalmış, her şeyini affetmişti. Hatta kısa süre önce tüm Yanbei halkını kaderine terk etmeye kalktığında bile bu kadar hiddetlenmemişti.

"Güneybatı Karargâhı... Güneybatı Karargâhı..." Yan Xun bu ismi iki kez fısıldadı; o nahoş anılar zihninde yeniden yankılandı.

"Bu isim fazla göze batıyor," dedi Yanbei'nin genç hükümdarı kaşlarını çatarak. Parmakları gayriihtiyari masanın üzerinde ritim tutmaya başladı, kısa bir düşünceye daldı.

Yanbei, rüzgârın hiç eksik olmadığı bir yerdi; şu an Yanbei sınırlarından çıkmış olsalar bile hava zerre ısınmamıştı. Chu Qiao çadırdan çıkar çıkmaz, az ötede koyu mavi pelerinli genç bir adamın sessizce beklediğini gördü. Adamın duruşu dikti ama bilerek omuzlarını hafifçe düşürmüş, alçakgönüllü ve saygılı bir hava takınmıştı. Bu haliyle aşağılık bir tip gibi durmuyor, aksine sıradan insanlarda olmayan bir vakara ve derinliğe sahip görünüyordu; belli ki sabırlı biriydi. Chu Qiao'nun yaklaştığını görünce başını yavaşça kaldırdı, gözlerini kısarak hafifçe gülümsedi ve alçak sesle konuştu: "Sayın Chu, zahmet buyurdunuz."

Chu Qiao ona dönüp bakmadı bile, doğrudan kendi çadırına doğru yürümeye devam etti. Ancak adamın hafifçe güldüğünü duydu: "Görünüşe bakılırsa bu görüşme pek de parlak geçmemiş!"

Chu Qiao adımlarını yavaşça durdurdu, kaşlarını çatarak arkasına döndü ve sert bir sesle konuştu: "Cheng Yuan, seni öldürmeye gerçekten cesaret edemeyeceğimi mi sanıyorsun?"

"Bu da nereden çıktı efendim? Siz ki sekiz yıl boyunca başkentte Efendimizin yanından ayrılmadınız, kazandığınız zaferlerin, hizmetlerinizin haddi hesabı yok. Koca bir ordunun ortasında Büyük Xia'nın üçüncü prensinin kellesini almak sizin için çocuk oyuncağıyken, ben kimim ki size kafa tutabileyim?"

Chu Qiao cevap vermedi. Bu eli yüzü düzgün adama soğuk

gözlerle bakarken midesinin bulandığını hissetti.

Cheng Yuan gülümseyerek devam etti: "Yalnız unutmayın ki; ormanda boyu en uzun olan ağacı rüzgâr en sert sarsar. Sizce de şu sıralar biraz fazla ön planda değil misiniz? Ne de olsa Yanbei'nin asıl sahibi Efendimizdir!"

Chu Qiao alaycı bir şekilde güldü, adama küçümseyen bir bakış fırlattı: "General Cheng, Yan Xun ile aramı açmaya senin kalibren yetmez. Bugün sana 'general' diyorsam bu onun kararına duyduğum saygıdandır; ancak bu, karşımda pençelerini çıkarabileceğin anlamına gelmez. Dua et de bugünlerde keyfim yerinde olsun; yoksa bir gece senin çadırına sızıp gırtlağına bıçağı dayamayacağıma dair kimse garanti veremez. Sen öldüğünde, onun senin için benimle köprüleri atacağını mı sanıyorsun? Fazla safsın ve kendini fazla dev aynasında görüyorsun."

Cheng Yuan'ın çekik gözleri hafifçe kısıldı, sessizce Chu Qiao'yu izledi. Chu Qiao ise bir saniye bile beklemeden arkasını döndü ve uçsuz bucaksız karların arasında gözden kayboldu.

Cheng Yuan, Yan Xun'un çadırına girdiğinde, Yan Xun hâlâ masasının başında dalgın dalgın oturuyordu. Cheng Yuan akıllıca davranıp ses çıkarmadı, ellerini önünde birleştirip başını eğerek kenarda bekledi. Bir süre sonra masadan boğuk bir ses yükseldi; Yan Xun arkasına bile dönmeden, ağır ağır konuştu: "Ondan uzak dur."

Cheng Yuan hemen başıyla onayladı: "Kulunuz, Efendimizin emrinden dışarı çıkmayacaktır."

"Eğer onu gerçekten kızdırırsan, seni ben bile kurtaramam."

"Emredersiniz."

Akşam yemeği borusu çaldı; kalabalık asker grupları karların üzerinde yürürken ayak sesleri hışırtıyla yankılanıyordu. Feng Zhi kapıdan seslenerek yemeğin ne zaman yeneceğini sordu ama Yan Xun duymuyor gibiydi; gözlerini strateji haritasına dikmiş, Büyük Xia'nın geniş topraklarını keskin bir kartal gibi süzüyordu.

Kendi çadırına dönen Cheng Yuan'ın yüzü anında buz kesti. Pelerinini hırsla yatağın üzerine fırlattı, kaşları öfkeyle çatıldı.

Yıllardır yanından ayrılmayan sadık muhafızı Jiang Teng, durumu görünce yaklaşıp sordu: "Generalim, ne oldu?"

"Onu ortadan kaldırmalıyız."

Bu kelimeler ağzından adeta dişlerinin arasından süzülerek çıktı. İsim vermemişti ama Jiang Teng kimden bahsettiğini hemen anlamıştı. Yüzü bembeyaz oldu ve aceleyle konuştu: "Generalim, iyi düşünün. Onun şahsi gücü bir yana, başarsanız bile Efendimiz bu işin peşini asla bırakmaz."

"Biliyorum," dedi Cheng Yuan, bakışlarında gaddar bir ışık parladı. "Fakat bu fitne tohumunu orada bırakırsam, yarın öbür gün Efendimizle arayı düzelttiği an benim sonum gelir."

"Ama Efendimiz..."

"Merak etme, şimdilik canını alacak değilim." Cheng Yuan yavaşça koltuğuna oturdu, elindeki bembeyaz, şeffaf bir yeşim levhayla oynamaya başladı. Levha sıradan bir işçiliğe sahipti, çok kıymetli bir taştan da yapılmamıştı ama üzerinde Chu Qiao'nun ismi kazılıydı; bu bir 'uzun ömür' tılsımıydı. "Önce kanatlarını kıracağım; eminim Efendimiz de bundan memnun kalacaktır."

Çat diye keskin bir ses duyuldu; Cheng Yuan'ın elindeki yeşim levha parçalara ayrıldı. Yüzünde en ufak bir ifade değişikliği olmadan elini gevşetti; ufalanmış yeşim parçaları şıngırdayarak yere döküldü. Ses, bir kanun tınısı kadar duruydu.

"Hem bir kadın yüzünden sürekli eli kolu bağlı kalmakla büyük işler başarılmaz. Efendimizin omuzlarında benim de geleceğim ve umutlarım var!" Xuekui Nehri, Chishui'nin bir koluydu ve Yanming Geçidi'nin yukarı kısımlarında yer alıyordu; görkemli geçitle nehir üzerinden karşı karşıyaydılar. Nehir şu an tamamen donmuştu. Yan Xun'un karargâhından karşıdaki o sarp geçide at koşturmak bir çay içimlik vakit bile almazdı. Ancak ne Yan Xun ne de Zhao Che, ilk seferdeki gibi aceleci davranmıyordu. Beş gündür buradaydılar ama küçük keşif birliği sürtüşmeleri dışında henüz büyük bir çarpışma yaşanmamıştı. İkisi de birbirinin gücünü tartıyor, uygun anı bekliyordu.

Kar durmaksızın yağıyor, rüzgâr uğulduyordu. Keşif erleri donmuş nehir yüzeyinde mekik dokuyor, düşmana dair kırıntı

halindeki bilgileri getiriyordu. Karargâh subayları gece gündüz uyumadan her bir istihbaratı analiz ediyordu. Chu Qiao birkaç gündür çok yorulmuş ve gözle görülür şekilde zayıflamıştı ama askeri dehası; Yanbei Birinci Ordusu, İkinci Ordusu ve Kara Kartal birliği komutanlarını bir kez daha hayran bırakmıştı. Üç gün içinde karargâhın fiili strateji şefi olmuştu bile.

O öğleden sonra, Huanhuan ve Xiao He yeni bir erzak konvoyuyla geldiler. Erzakların Huaisong'dan gönderildiği belirtilmişti; bolca tahılın yanı sıra orduda eksikliği çekilen lahana ve kurutulmuş et de vardı. Yan Xun buna çok sevindi ve aynı gün A'Jing ve adamlarına, yeni çıkarılan altın madenlerini Huaisong'a teslim etmeleri emrini verdi.

Büyük savaş kapıdayken A'Jing doğal olarak gitmek istemiyordu; böyle bir görev herhangi bir subaya da verilebilirdi. Ancak Yan Xun, başkasına güvenemeyeceğini o kadar ciddi bir dille söylemişti ki, A'Jing endişe içinde yola çıkmak zorunda kaldı.

Gitmeden önce Chu Qiao'yu görmeye geldi. Yol boyunca gördüğü komutanların hepsi genç ve yabancı yüzlerdi; eski tanıdıkların çoğu ya arkada asker topluyor ya da halkın tarım ve hayvancılıkla yeniden kalkınmasına yardım ediyordu. A'Jing'in içine bir huzursuzluk çöktü. Chu Qiao onu kabul etmedi; kapıdaki Ping'an, A'Jing'e onun keşif kampında istihbarat analizi yaptığını ve ne zaman döneceğinin belli olmadığını söyledi.

A'Jing, "Kısmet değilmiş," diyerek boynu bükük bir halde ayrıldı.

O gittikten sonra Ping'an içeri girdi ve Chu Qiao'ya, General A'Jing'i neden görmediğini merakla sordu. Chu Qiao uzun süre sessiz kaldıktan sonra fısıldadı: "Onun iyiliği için."

A'Jing'in gidişinden bir gün sonra, seksen li ötedeki Xiongxi Yamacı'nda küçük bir çatışma çıktı. Çatışmanın boyutu küçüktü ama çıkış sebebi oldukça talihsizdi. İki yüz kişilik bir keşif birliği, yüz kişilik bir Xia erzak birliğiyle burun buruna gelmişti. İki taraf da birbirini bekliyordu denemezdi; karanlıkta aniden karşılaşınca bir süre birbirlerine bön bön baktılar ve nihayet kılıçlarını çekip

birbirlerine girdiler.

Normal şartlarda keşif erleri ordunun en seçkin birimi olmalıydı; hem istihbarat ustası hem de usta binici ve okçuydular. Erzak birliği ise genellikle ordunun yaşlı ve sakat askerlerinden oluşurdu. İki yüz keşif erinin yüz erzak askerine karşı galibiyeti kesin görünmeliydi.

Ancak Yanbei'nin bu keşif birliği ağır bir yenilgi alarak geri döndü; sağ kurtulanların sayısı yirmiyi geçmiyordu. Chu Qiao onları gördüğünde şaşkınlıktan donakaldı, anlattıklarını dinleyince ise dehşete düştü. Hızla karargâha koştu ve bir subayı yakalayıp bağırdı: "Yanbei'nin lojistik genel sorumlusu kim?"

Subay böylesine gizli bir bilgiyi nereden bilecekti? Kır sakallı adam, Chu Qiao'ya öylece bakakaldı, dili tutulmuştu.

Chu Qiao kükredi: "Söyle!"

"Eski bir dostumuz; Zhuge ailesinin dördüncü oğlu, Zhuge Yue." Arkadan gelen boğuk sesle Chu Qiao aniden döndü. Yan Xun kapıda duruyordu, kürk başlığının üzerinde kar tabakaları birikmişti. Yüzü sakindi ama bakışlarından buz gibi bir soğukluk sızıyordu.

Keskin gözlerini Chu Qiao'ya dikmiş, yüzünde en ufak bir sarsıntı veya iz arıyor gibiydi ama bulamadı. Chu Qiao hâlâ aynı ifadeyle, kaşları çatık bir halde ona bakıyordu; sanki "Senin burada ne işin var?" der gibiydi.

Kaç gündür aralarında soğuk rüzgârlar esiyordu.

"Söyle bakalım, benimle daha ne kadar küs kalacaksın?" Yan Xun iç çekerek yaklaştı ve Chu Qiao'nun elini tuttu.

Chu Qiao elini sertçe çekti ama kurtaramadı. Kaşlarını çatarak elini kurtarmaya çalıştı ama Yan Xun çevik bir hamleyle onun hareketini takip etti ve elini bırakmadı.

"A'Chu, yapma böyle."

Chu Qiao buz gibi bir sesle, "Kulunuz, Efendimize küsmeye nasıl cüret eder?" dedi.

Yan Xun'un yüzü asıldı: "Saçmalama."

Chu Qiao kaşlarını kaldırdı: "Yan Xun, seninle çocuk gibi

inatlaştığımı mı sanıyorsun?"

— 182 —

Yan Xun'un yüzü iyice gerildi. Bu kadar alttan alıp özür dilemeye gelmişken karşılığında böyle soğuk ve ruhsuz sözler duymak gururuna dokunmuştu. Öfkeyle, "A'Chu, galiba seni fazla şımarttım; eskiden böyle değildin," dedi.

Chu Qiao bu sözleri duyunca sadece gülmek istedi. Şımartılmak mı? Çocukluğundan beri, önceki hayatından bugüne dek, bu kelimenin kendisiyle ilişkilendirileceği hiç aklına gelmezdi. Acı bir kahkaha attı; bu kahkaha Yan Xun'a mı yoksa kendine mi bir alaydı, kendi de bilmiyordu. *Ben eskiden böyle değildim de, peki ya sen? Asıl değişen kim?*

"Büyük savaş kapıda, Yanbei'nin her bir nefere ihtiyacı var. Şu anki en önemli mesele Büyük Xia ordusuna nasıl karşılık vereceğimizdir, senin şahsi kinlerin değil! Bunu iyice bir düşün!" Yan Xun pelerinini savurarak çadırdan çıktı. Chu Qiao olduğu yerde kalakaldı; günlerdir içini yakan o öfke, şimdi buz gibi bir suya dönüşmüştü.

Her bir nefere ihtiyaç mı var? O halde neden Birinci Ordu'nun o eski, tecrübeli komutanları bir bir görevden alınmıştı? Wu Efendi'nin yıllarca yetiştirdiği subaylar neden Yanbei'nin içlerine, Huihui Dağları'na çobanlık yapmaya gönderilmişti? Neden Yu Hanım bir kenara itilmişti? Neden A'Jing bu kadar uzaklara gönderilmişti? Ve kendisi... Neden gün boyu eften püften istihbarat analizleriyle uğraştırılırken, Zhuge Yue'nin düşman ordusunun lojistik sorumlusu olduğundan haberi bile olmamıştı?

Yanbei ordusu nihayet tek bir yumruk haline geliyordu belki ama Yan Xun... Neden artık bana bile güvenmiyorsun?

Chu Qiao tarif edilemez bir sızı hissetti. Dışlanmış olmanın verdiği o hüzün onu bitkin düşürmüştü; sandalyeye çöktü, vücudu titriyordu.

Zhuge Yue de mi orduyla gelmişti? Bu hiç de iyi bir haber değildi. Askeri dehası Zhao Che'den geri kalmazdı; üstelik

Ejderha Efendi'nin son öğrencisiydi. Wu Efendi ve Yu Hanım ile aynı ekolden geliyordu. Arkasında Zhuge klanının muazzam serveti ve tüm Büyük Xia soylularının bu savaşa dair tavrı vardı. Onun gelişi, soylu ailelerin savaşa doğrudan müdahale edeceğinin bir işareti miydi acaba?

Yine de bu durum, en azından artık ailesi tarafından dışlanmadığını gösteriyordu. Savaşın ortasında bile olsalar, Zhenhuang şehrinden haberler bir şekilde kulağına geliyordu; zaten bunlar pek de gizli saklı şeyler değildi. Zhuge Yue, Bian Tang meselesi yüzünden imparatorluk ailesi ve ihtiyarlar heyeti tarafından baskı altına alınmış, rütbeleri sökülmüş ve ev hapsine mahkûm edilmişti. Zhuge Muqing onu kendi konağına kapatmış, bir süreliğine Büyük Xia sosyetesinin alay konusu olmuştu.

Chu Qiao bu olanları düşünmemeye çalışıyordu; pişmanlık ve suçluluk duygusu hiçbir işe yaramazdı, ona herhangi bir karşılık veya telafi sunamazdı. O, her zaman seçtiği yolda kararlılıkla yürüyen biriydi; yol dikenli de olsa, fırtınalı da olsa asla geri dönmezdi. Fakat bazen gece yarıları uykusundan uyandığında, o inatçı bakışları görür, o boğuk ve yakıcı sesi duyar gibi olurdu: "Hissedemiyor musun? Benim de sana ihtiyacım var."

Umarım sadece lojistikle ilgileniyordur, umarım karşılaşmayız, umarım...

Chu Qiao çok ama çok yorulmuştu. O kağıt parçalarından farksız istihbarat raporlarına bakacak hali kalmamıştı; bitkin vücudunu sürükleyerek çadırına gidip derin bir uykuya dalmak istiyordu. Ancak batı kampının yanından geçerken iki nöbetçinin fısıldaşmaları kulağına çalındı.

"Bence Efendimiz onların ölmesini istiyor. Birinci Ordu'dan Binbaşı Liu, toplantıda sadece bir cümle fazla kurdu diye savaş alanında esrarengiz bir şekilde kayboldu. O bölge güvenli bölgeydi, düşman geçmezdi; kesin infaz edildi."

"Öyle ya," dedi diğeri. "Hele ki bu kadar gürültü çıkaranlar... Karargâhtaki Sayın Chu onları korumasa, şimdiye çoktan Azrail'i boylamışlardı."

Yaşlı bir asker iç çekti: "Efendimizin huyu eski beyefendiye

hiç benzemiyor. Şimdi bakınca, Wu Efendi'nin zamanı ne rahattı; Sayın Chu da daha insaflıydı."

"Evet," diye onayladı öteki. "Hem dünya güzeli hem dili tatlı... Hakkaniyetli ve yetenekli. İnsanların ona neden bu kadar bağlı olduğu belli."

Chu Qiao kaşlarını çatarak hafifçe öksürdü ve yavaşça karanlıktan çıktı. Nöbetçiler sesi duyunca korkudan dilleri tutuldu, ne yapacaklarını şaşırarak ayağa fırladılar.

"Efendimiz hakkında arkadan konuşmanın cezası ölümdür."

"Efendim, efendim! Hata ettik, ne olur merhamet edin, canımızı bağışlayın!"

Askerler diz çöküp yalvarmaya başladılar.

Chu Qiao onlara bakarak ağır ağır konuştu: "Orduda tek bir komutan, Yanbei'de tek bir lider olur. Efendimiz, Yan Beyefendi'nin oğludur, Yanbei'nin sahibidir. Kime sadık olmanız gerektiğini bilmelisiniz. Burası ordu, hayır kurumu değil. Hata yapan cezasını çeker, savaşta insanlar ölür; bunlar şaşılacak şeyler değil. Bir daha Efendimiz hakkında ileri geri konuştuğunuzu duyarsam, hiçbiriniz askeri mahkemeden kurtulamazsınız!"

Askerler yerlere kapanarak, "Emredersiniz efendim, bir daha asla," dediler.

"Bu geceden sonra askeri inzibata gidin ve her biriniz otuz sopa yiyin; bu size bir ders olsun. Benim gönderdiğimi söyleyin."

"Emredersiniz, emredersiniz."

Chu Qiao istifini bozmadan arkasını döndü ama kendi çadırına gitmedi. Hızla Güneybatı Karargâhı'nın kampına doğru yöneldi.

Neler oluyordu? Bu insanlar neden böyle konuşuyordu? O Cheng Yuan denen adam onlara nasıl bir görev vermişti?

Her şey, oraya vardığında netleşecekti.

"Efendim?" Genç bir asker Chu Qiao'yu görünce sevindi ve yanına koştu. "Bizi ziyarete geleceğinizi hiç ummazdık."

"He Xiao nerede? Hemen yanıma gelsin," dedi Chu Qiao

aceleyle.

Asker şaşırarak, "He Komutan birlikleri alıp kamptan çıktı," dedi.

"Kamptan mı çıktı? Ne işleri var dışarıda?"

"Keşif kampında asker açığı varmış, bizi geçici olarak oraya kaydırdılar."

Chu Qiao'nun kaşları iyice çatıldı: "Emri kim verdi?"

Askerin yüzünde tiksinti dolu bir ifade belirdi, hırsla tükürürcesine konuştu: "Kim olacak, gözünü hırs bürümüş General Cheng!"

"Peki bu gece nereye gittiler?"

"Duyduğuma göre Xiongxi Yamacı'na."

İşte şimdi belli oldu! Chu Qiao'nun bakışları bir kılıç gibi keskinleşti. *Cheng Yuan, eğer kirli bir oyun çeviriyorsan, yarın sabahın güneşini göremeyeceğine yemin ederim.*

Güneybatı Karargâhı'nın ahırından bir at çekip üzerine atladı ve gürledi: "Geri kalan tüm kardeşleri toplayın, benimle geliyorsunuz!"

Soğuk rüzgâr bir bıçak gibi yüzünü kesiyordu. At nalları karları döverek gecenin karanlığında ilerliyordu. O sırada, seksen li ötedeki Xiongxi Yamacı'nda tam bir kargaşa hâkimdi.

"Baskın var!"

Meşaleli nöbetçiler atların arasında koşturarak bağırıyordu: "Hazırlanın! Savunma düzenine geçin!"

"Kim bunlar? Gelenler kim?" He Xiao'nun gözleri kan çanağına dönmüştü. Karargâh dedikleri yer aslında sadece bin kişilik bir atlı birliğiydi; daha yeni dinlenme emri almışlardı, yerleri nasıl bu kadar çabuk tespit edilmişti?

"Bilmiyoruz komutanım!" diye bağırdı bir asker. "Düşman kuzeybatıdan geliyor, kim olduklarını seçemiyoruz. Ne yapalım?"

Bu cümle çok şey anlatıyordu. Kuzeybatı mı? Yani gelenlerin Büyük Xia ordusu mu yoksa Yanbei'nin kendi yerel birlikleri mi olduğunu anlamak imkânsızdı. Güneybatı Karargâhı'nın şu anki o

eğreti konumu düşünülürse, ikisi de mümkündü; hatta ikincisi daha büyük bir ihtimaldi. Ne acı bir ironi... He Xiao kaşlarını çatarak gürledi: "Birlikleri toplayın, hemen saldırmayın! Önce kim olduklarını göreceğiz!"

"Komutanım, Yüzbaşı Gu ve öncü birlikler çoktan çatışmaya girdi!"

He Xiao hızla yüksek bir tepeye çıktı. Her yer alevler içindeydi; çığlıklar ve alarm sesleri birbirine karışmıştı. Öncü birlikler kendi başlarına çarpışıyordu. Eğer Güneybatı Karargâhı askerleri bu kadar badire atlatmış, savaşçı bir ruhla yoğrulmuş olmasalardı, şimdiye çoktan darmadağın edilmişlerdi.

Hâlâ bir şansları vardı. He Xiao hızla düşünerek sordu: "General Cheng'in adamları nerede?"

"Bir saat önce ayrıldılar."

"Alçak herif!" He Xiao küfrederek bağırdı: "Atımı getirin, çabuk!"

Ancak tam o sırada, havayı yırtan bir okun ıslığı duyuldu. Ok, sanki kana susamış bir canavar gibi uğuldayarak doğrudan He Xiao'nun yüzüne doğru geliyordu!

Kaçacak yer yoktu, geri çekilecek vakit yoktu. Çok hızlıydı, inanılmaz hızlı! Yoğun bir öldürme arzusu devasa bir sel gibi her yeri kaplamış, gümüşi bir ışık parlamıştı. Bir an için sahadaki tüm meşaleler sönükleşmiş, sadece o okun parıltısı kalmıştı. Karanlık gece, vahşi bir kan şölenine hazırlanan uğultularla sarsılıyordu.

He Xiao'nun gözbebekleri büyüdü. Alnındaki derinin karıncalandığını hissetti. Kendisi de usta bir okçuydu; bilek gücüyle nam salmıştı. Ancak bu ok karşısında kendini yedi sekiz yaşındaki bir çocuk gibi çaresiz hissediyordu. Sanki kaba saba bir köylü, usta bir kılıçşorla karşı karşıyaydı; köylü yumruklarını ne kadar savurursa savursun sadece havayı dövecek, kılıçşor ise tek bir hamleyle onu dedelerinden kalan o tarlaya gömecekti.

Çok hızlıydı; vücudu tepki veremeden ok dibine gelmişti. Adamlarının dehşet dolu bağırışlarını duyabiliyor, etrafındakilerin fal taşı gibi açılmış gözlerini görebiliyordu ama

artık konuşamıyordu. Ölmeden önceki o son saniyede şunu düşündü: *Dünyada Efendimizle boy ölçüşebilecek böyle bir okçuluğa kim sahip olabilir? Böyle birinin elinden ölmek de pek bir gam değilmiş.*

Çınnn! Keskin bir çarpışma sesi tüm sahada yankılandı ve ardından ölümcül bir sessizlik çöktü.

Chu Qiao atını mahmuzlayarak tepeye fırladı, He Xiao'nun önünde durdu ve yayını germiş halde bekledi. Atının ayaklarının dibinde, havada çarpışıp birbirine geçmiş iki ok duruyordu; ahşap parçaları etrafa saçılarak sanki karda iki çiçek açmıştı.

"Efendimiz!" Güneybatı Karargâhı'nın tüm askerleri bir ağızdan haykırdı: "Efendimiz geldi!"

Beklenmedik bir şekilde, düşman da saldırıyı durdurdu. İki taraf da sanki anlaşmış gibi yavaşça geri çekilerek araya mesafe koydu. Meşalelerin ışığında her yer aydınlanmıştı.

Chu Qiao kaşlarını çattı. O oku çok iyi tanıyordu; kalbi küt küt atmaya başladı. Hem endişeli ve korkmuştu hem de içinde gizli bir sevinç uyanmıştı. Eğer doğruysa, eğer gerçekten oysa, belki bu gece... Buradan sağ çıkabilirlerdi...

Karşı taraftaki kalabalık yarıldı. Beyaz bir atın üzerinde, samur kürkler içinde genç bir adam yavaşça öne çıktı. Üzerindeki o şatafatlı giysilerle bir askerden çok bir soyluya benziyordu. Bakışları soğuk bir pınar suyu gibiydi; tembelce Chu Qiao ve adamlarının üzerinde gezindi. Yüzünde o değişmez kibir ve kayıtsızlık vardı. Nihayet, buz gibi bir sesle konuştu: "Sadece bir grup çapulcuymuş. Geri çekilin."

"Efendim!" Bir subay öne atılarak aceleyle konuştu: "Bunlar nasıl çapulcu olur? Savaşçı ruhları çok güçlü, kesinlikle Yanbei'nin seçkin birliklerinden biri bu!"

Adam bu sözleri duyunca kaşlarını hafifçe kaldırdı, çenesini hafifçe indirerek yan gözle subaya baktı ve gürledi: "Benim kararıma itiraz mı ediyorsun?"

Subay bir an afalladı, hemen diz çökerek, "Kulunuz haddini aşmıştır," dedi.

"Yani benim düşmanla iş birliği yaptığımı ya da aklımı kaçırdığımı mı düşünüyorsun?"

Subayın alnından terler süzülmeye başladı, büyük bir korkuyla kekeledi: "Kulunuz budalalık etmiştir, asla böyle bir şeye cüret edemez."

Adam başını kaldırdı, subaya bir daha bakmadan soğuk bir sesle konuştu: "Madem cüret edemezsin, o halde ne yapman gerektiğini biliyorsun."

"Evet, evet efendim, anlaşıldı." Subay hızla ayağa fırladı ve arkasındaki askerlere bağırdı: "Geri çekiliyoruz! Önce artçılar, sonra diğerleri sırayla!"

Samur kürklü adam atını yavaşça çevirdi. Gitmeden hemen önce bakışları Chu Qiao'nun yüzünde kısa bir an oyalandı. Genç kız, beyaz kürkü içinde iyice zayıflamış görünüyordu; bu hali o iri gözlerini daha da belirginleştirmişti. Dizginleri sıkıca kavramış, ona bakıyor ama konuşmuyordu. Rüzgâr saçlarını uçuşturuyor, suya damlayan mürekkep gibi havada kusursuz kavisler çiziyordu.

Düşman ordusu, üç binden fazla askeriyle gözlerinin önünde çekip gitti; geride tepeden tırnağa silahlı bin kadar "çapulcu" kalmıştı. Savaş ne kadar tuhaf başladıysa, o kadar garip bir şekilde son bulmuştu. Bir süre sonra biri kısık sesle sordu: "Öylece gittiler mi yani?"

Herkes şaşkınlıktan donakalmıştı. Bir süre sonra bir başkası cevap verdi: "Efendimizin geldiğini görmedin mi? Korkup kaçtılar işte."

"He Xiao, sen birliği topla, ben hemen döneceğim."

Chu Qiao'nun düşmanın çekildiği yöne doğru at süreceğini

anlayan He Xiao panikle atın dizginlerine yapıştı: "Efendim, yapmayın! Başınıza bir şey gelirse bunun vebalini canımızla bile ödeyemeyiz!"

"Merak etme," dedi Chu Qiao hafifçe gülümseyerek. "Bir şey olmayacak. O kişi..."

Sözleri orada düğümlendi. Aralarındaki ilişkiyi tanımlayacak doğru kelime neydi? Düşman mı? Rakip mi? Yoksa...

"O benim arkadaşım." Görmese bile kim olduğunu anlamıştı; bu dünyada onunla beraber büyüyen Yan Xun dışında, onun okunu havada karşılayabilecek başka kim vardı? Atıyla bir tütsü yanımı kadar bile gitmemişti ki, ilerideki koca bir ağacın altında iki kişinin beklediğini gördü. İçlerinden biri onu görünce sevinçle yanına koştu ve güldü: "Yıldız Kız geldi! Efendim geleceğinizi söylemişti ama ben yine de endişeliydim."

Ay ışığı her yeri bembeyaz aydınlatıyordu. Uçsuz bucaksız kar sahrasında, yaprakları dökülmüş olsa da dimdik duran o ağaç devasa bir şemsiyeyi andırıyordu. Zhuge Yue ağacın altında durmuş, sessizce ona bakıyordu. Beyaz atı yanında keyifle dolanıyor, Chu Qiao'yu görünce eski bir dostunu görmüş gibi kişniyordu.

Yue Qi, Chu Qiao'nun dizginlerini alırken bir yandan da neşeyle konuşuyordu. Chu Qiao attan atlayıp Yue Qi'ye gülümsedi: "Sizi burada göreceğim hiç aklıma gelmezdi, nasılsınız?"

"Kimi soruyorsunuz efendim? Beni, yani Yue Qi'yi mi? Ben gayet iyiyim; yemeğim önümde, uykum yerinde. Hatta geçenlerde evlendim bile." Yue Qi ağzı kulaklarında cevap verdi.

Chu Qiao biraz mahcup olsa da gülümseyerek, "Tebrik ederim o halde," dedi.

"Yue Qi, git de ilerideki Yu Chao'ya söyle, yavaş gitsinler; kazara bir kar çukuruna düşmesinler."

Yue Qi arkasını dönüp ağacın altındaki adama baktı: "Efendim, Yu Chao buraların adamıdır, yolu yordamı bilir. Onun için endişeleneceğinize, haber taşırken benim bir çukura düşmemden endişelenseniz daha yerinde olur."

Zhuge Yue bu sözleri duyunca kaşlarını çattı, gözlerinde öfkeli bir parıltı belirdi.

Yue Qi hemen ellerini kaldırdı: "Tamam, tamam, gidiyorum. Bunu, Efendimizin kullarına olan derin şefkatinin bir nişanesi olarak kabul ediyorum." Atına atladığı gibi tozu dumana katarak uzaklaştı.

Aslında görüşmeyeli sadece iki ay kadar olmuştu ama Chu Qiao'ya sanki asırlar geçmiş gibi geliyordu. Bu kısa sürede çok şey yaşanmıştı. Büyük Xia ile savaş başladıktan sonra her türlü sorun baş göstermişti; özellikle Yan Xun ile aralarındaki uçurum gitgide derinleşiyordu. Zhuge Yue'nin vaktiyle söylediği her şey bir bir çıkıyordu. Adım atmakta zorlanıyor, fırtınanın ortasında yolunu bulmaya çalışıyordu. Şimdi onu tekrar karşısında görünce bin bir türlü düşünce zihnine hücum etti. Aralarındaki o tuhaf ve karmaşık ilişki yüzünden ne diyeceğini bilemiyordu; bozkırın ortasındaki kuru bir ağaç gibi öylece kalakalmıştı.

"İçeride işler karışık galiba?" Zhuge Yue, bu kadar mahrem bir askeri meseleyi bir anda dile getirivermişti.

Chu Qiao irkilerek ona baktı. Ne demek istiyordu? Yanbei ordusu hakkında istihbarat mı toplamaya çalışıyordu?

"Beni buraya sizin adamlarınız çekti," dedi Zhuge Yue ağır ağır. "Tahminimce birileri benim elimle bu birliği yok etmek istedi ama karşıma senin çıkacağını hesap edemediler."

Bunu zaten tahmin etmişti ama duymak Chu Qiao'nun içindeki öfkeyi iyice körükledi. Alt dudağını ısırdı, yumruklarını sıktı; gözlerini yere dikmiş, tek kelime etmiyordu.

"Dikkatli olsan iyi edersin. Bu sefer bana denk geldin, bir dahakine karşına Zhao Che çıkabilir." Zhuge Yue bunu söyledikten sonra atının dizginlerini kavrayıp gitmek üzere arkasını döndü.

Chu Qiao panikle iki adım öne atıldı: "Zhuge Yue!"

Zhuge Yue durup kaşlarını çatarak ona baktı. Chu Qiao bir süre düşündükten sonra nihayet sordu: "Bu yaptığın... Başını ağrıtır mı?"

Zhuge Yue acı bir tebessümle, "İhtiyarlar heyetine bir mektup

yazıp beni ihbar etmediğin sürece bir şey olmaz herhalde," dedi.

Chu Qiao derin bir nefes aldı. Gözleri bir yıldız gibi parlıyordu; adama sabit bir bakış fırlatarak boğuk bir sesle, "Teşekkür ederim," dedi.

Zhuge Yue atını sürerken elini şöyle bir salladı ve ekledi: "Eğer kendin halledemiyorsan git Yan Xun ile konuş. İçerideki bu çatlaklar varken bu savaşı kazanmanız çok zor."

Karların yansıttığı ay ışığı her yeri gündüz gibi aydınlatıyordu. Zhuge Yue, mor samur kürkü içinde her zamanki gibi mağrur ve yakışıklı görünüyordu. Uzun boylu gölgesi karın üzerinde süzülüyor, atının nalları tok sesler çıkararak uzaklaşıyordu.

Chu Qiao olduğu yerde çakılıp kalmıştı. Onun gidişini izledi; gölgesi küçüldü, küçüldü ve nihayet bir tepenin ardında kayboldu.

Boğazı düğümlenmişti; söylemek istediği binlerce kelime gırtlağına dizilmiş ama dışarı çıkamamıştı. O karmaşık duygular mantığını neredeyse felç edecekti. Öylece durdu, dakikalarca kımıldamadı. Nihayet endişeyle peşinden gelen He Xiao ve askerlerini görünce kendine gelebildi.

"Efendim, dönelim artık."

Chu Qiao başını salladı ve konuştu: "Gidince kardeşlere söyle; bu gece olanlar hakkında kimse tek kelime etmeyecek."

He Xiao, "Emredersiniz efendim, merak etmeyin," dedi. Biraz duraksadıktan sonra çekinerek sordu: "Peki bu iş... Böylece kapanacak mı?"

Chu Qiao'nun yüzü bir anda buz kesti. Soğuk bir tavırla, "Elbette kapanmayacak," dedi.

Çevik bir hareketle atına atladı. Savaş atı gecenin sessizliğini yırtan bir kişneme koyuverdi. Islık çalan rüzgâr kar tanelerini savuruyor, her yerde bir ölüm sessizliği hâkim oluyordu. Chu Qiao arkasına dönüp uçsuz bucaksız, bembeyaz kar sahrasına baktı; sanki sonsuz bir deniz gibiydi. O koca ağaç orada tek başına, kim bilir kaç yıldır duruyordu; altından kimler gelip geçmiş, ne bakışlar o sonsuz boşlukta kaybolup gitmişti.

"Kampa dönüyoruz!" Rüzgâr uğulduyor, kar yağıyordu; gece mürekkep kadar siyahtı. Güneybatı Karargâhı askerleri kamp kapısında bekliyordu. Haber verildi ve devasa kapılar ağır ağır açıldı; o karanlık giriş, sanki vahşi bir canavarın ağzı gibi dehşet verici görünüyordu. He Xiao, Chu Qiao'nun yanında at sürüyordu; belindeki kılıç ay ışığında sönük, mavimsi bir ışık sızdırıyordu.

"Efendim, şimdi mi gidip durumu Efendimize arz edeceğiz?" diye sordu He Xiao.

Chu Qiao sessizce başını salladı. Soğuk rüzgâr alnındaki saçları uçuşturuyordu. Kaşlarını hafifçe çatmış, ışıl ışıl yanan kamp alanına bakarken boğuk bir sesle cevap verdi: "Hayır. Mesele dallanıp budaklanırsa işler daha da karışır. En iyisi önce yapıp sonra hesap vermek."

He Xiao biraz tereddüt etti: "Efendimiz buna çok kızmaz mı?"

"Bilmiyorum," dedi Chu Qiao ruhsuz bir sesle. "Hele bir yapalım da, gerisine bakarız."

Bunu der demez atını ileri mahmuzladı. Nöbetçi askerler onu görünce hemen selam verdiler ama o görmezden gelerek kampa daldı. Arkasından ölümden dönen bin kadar Güneybatı Karargâhı askeri, bir hortum gibi kampın içinden geçti. At nalları gök gürültüsü gibi yeri sarsıyor, karlar havada ince bir sis tabakası oluşturuyordu.

Uykudaki pek çok asker gürültüye uyandı; bir baskın olduğunu sanıp alelacele giyinip silahlarına sarıldılar. Dışarı çıktıklarında yüzlerine çarpan karla irkildiler. Güneybatı Karargâhı askerlerinin öfkeyle doğu kampına doğru at sürdüğünü görünce şaşkınlık içinde kaldılar. Kırk yaşlarında bir asker, pantolonunu bile tam bağlayamamış halde kaşlarını çatarak söylendi: "Bu çocukların bu ne öfkesi böyle? Belli ki büyük bir iş dönecek, hemen Efendimize haber vermeli."

"İndirin!" Chu Qiao'nun komutuyla yirmi kadar kanca, yaydan fırlayan oklar gibi havada süzülüp çadırın tepesine saplandı. Askerler atlarını mahmuzlayıp dört bir yana koşturunca koca çadır bir anda kâğıt gibi yırtılıp parçalandı. Cheng Yuan henüz

giyinmemişti ama elinde kılıcıyla dimdik ayakta duruyordu. Chu Qiao'yu görünce öfkeyle bağırdı: "Sayın Chu! Bu ne cüret?"

"General Cheng! Sahte emir vermek, düşmanla iş birliği yapmak ve başkasının eliyle adam öldürmeye kalkışmak... Ne kadar da alçakça bir plan!" He Xiao'nun öfkeden kılıcı tutan elleri titriyordu.

Cheng Yuan hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi kaşlarını çattı: "Neden bahsediyorsunuz? Hiçbir şey anlamıyorum."

He Xiao tam ağzını açmıştı ki Chu Qiao onu durdurdu ve buz gibi bir sesle konuştu: "Onunla laf dalaşına girmeye gerek yok."

"Sayın Chu, bence ortada bir yanlış anlaşılma var. Müsaade ederseniz..."

Ancak sözünü bitiremeden Chu Qiao belindeki kılıcı çekti ve haykırdı: "Öldürün şunu!"

Bu emirle beraber Güneybatı Karargâhı askerleri bir anda ileri atıldı. Cheng Yuan'ın muhafızları daha zırhlarını bile giyemeden dondurucu rüzgârın ortasında kalmışlardı; ellerindeki kılıçlarla atlara hamle yapmaya çalışsalar da daha kan akmadan kafaları uçuruluyordu. Keskin çığlıklar kampın sessizliğini paramparça etti. Cheng Yuan var gücüyle bağırıyordu: "Yardım edin! Yetişin! Güneybatı Karargâhı yine isyan etti!"

En yakındaki muhafız birliği hızla olay yerine yetişiyordu; ayak sesleri yeri sarsan bir sel gibi yaklaşıyordu.

İkinci Ordu'nun Üçüncü Müfreze Komutanı Jiang Chong, adamlarıyla savaş alanına girmek üzereyken Chu Qiao'nun kargaşanın ortasında dimdik durduğunu gördü. Chu Qiao gürledi: "İkinci Ordu'nun yiğitleri! Benimle, Chu Qiao ile mi savaşacaksınız?"

Jiang Chong donakaldı. Chu Qiao'nun kim olduğunu bilmeyen mi vardı? Beishuo muharebesinden sonra o bir efsane olmuştu; Jiang Chong ise bir zamanlar onunla omuz omuza savaşmış olmayı hayatının en büyük onuru sayardı. Onu Güneybatı Karargâhı'nın önünde böyle görünce duraksadı ve bağırdı: "Sayın Chu, neler oluyor burada?"

"Bir haini cezalandırıyorum! Sakın müdahale etmeyin. İş

bittiğinde herkese gereken açıklamayı bizzat yapacağım."

Bir tarafta geçmişi şaibeli Güneybatı Karargâhı, diğer tarafta Beishuo'da kaçan Cheng Yuan... İkisi de ordunun en hassas damarlarıydı. Jiang Chong bir an düşündü ve hemen emrini verdi: "Savaş alanını kuşatın! Kim kaçmaya çalışırsa ya da çatışmayı dışarı taşırmaya kalkarsa, vurun!"

— 184 —

Jiang Chong'un artık içeri girmeye yeltenmediğini gören Chu Qiao rahat bir nefes aldı. Kılıcını havaya kaldırıp He Xiao'ya seslendi: "Saldırıyoruz! Bir tütsü yanımı sürede işlerini bitiremezsek bir daha böyle bir fırsat bulamayız."

Bu sözlerle birlikte Güneybatı Garnizonu'nun son muhafız birliği de savaşın ortasına daldı. Bir anda savaş naraları yükseldi, at nalları yeri göğü inletti, insan seli her yanı sardı. Cheng Yuan'ın muhafızları çaresiz çığlıklar atıyor, kaçacak yer bulamıyorlardı. Jiang Teng, kılıcıyla Cheng Yuan'ın önünde siper alarak avazı çıktığı kadar bağırıyordu: "Generali koruyun! Generali koruyun!"

Sesi henüz sönmemişti ki aniden fırlayan keskin bir ok göğsünü delip geçti.

Yüz kişiden az olan muhafız birliği, at nallarının altında kanlı bir çamura dönüşerek birer birer yere serildi. Muazzam gürültü ve silahların çarpışma sesi birbirine karışıyor, kulakları sağır ediyordu. Güneybatı Garnizonu, Cheng Yuan ve adamlarını çepeçevre kuşatmıştı. Oklar sıra sıra yağıyor, cesetler kan gölüne devriliyordu.

Artık bağırmanın bir faydası kalmamıştı; Cheng Yuan'ın gözleri kan bürümüştü. Kendi planına göre Güneybatı Garnizonu şu ana kadar yok edilmiş olmalıydı. Chu Qiao ne kadar öfkeli olursa olsun dişleri sökülmüş bir kaplandan farksız kalmalı, yüz küsur muhafız bu zorlu kadının hakkından gelmeye yetmeliydi. Ancak Güneybatı Garnizonu'nun sadece hayatta kalmakla kalmayıp doğrudan ana karargâhına saldıracak kadar cüretkâr olacağını hiç düşünmemişti. Bu kadın tek kelimeyle çılgındı. Yoksa bugün burada mı ölecekti?

"Ekselanslarının emridir! Herkes derhal silah bıraksın! Çatışmaya devam edenler askeri kanunlara göre infaz edilecektir!"

Haberci askerin sesi dışarıdan yankılandığında Cheng Yuan sevince boğuldu. Chu Qiao ise duymamış gibi yaptı; kılıcını bir askerin göğsüne sapladı, atından atladı ve kılıcı geri çektiğinde kanlar dört bir yana sıçradı. Bu kararlı tavrıyla, onu yok etmeden durmayacağını açıkça ilan ediyordu.

Bembeyaz karla kaplı ordugâh; kanın ve çamurun birbirine geçtiği, her yerin darmadağın olduğu devasa bir kıyma makinesini andırıyordu. Çatışma ve kılıç sesleri zifiri karanlık semada yankılanıyordu. Günlerdir biriken baskı ve öfke sonunda patlak vermişti; Güneybatı Garnizonu'nun askerleri kılıçlarıyla saldırıyor, kısa sürede önlerindeki tüm engelleri temizliyorlardı.

“Ekselanslarının emridir! Herkes derhal silah bıraksın!”

Habercinin haykırışları sürerken Chu Qiao, Cheng Yuan'ı tekmeleyerek yere serdi. Kadim kılıcın üzerinden süzülen kanlar, bembeyaz karların üzerine damla damla düşüyordu. O an, pek çok yüz gözlerinin önünden birer birer geçti: Xue Zhiyuan'ın yakışıklı siması, Beishuo surları önünde onu kurtarmak için can veren genç savaşçılar, Beishuo ordusunun kaçışı yüzünden ölen askerler ve Yan Xun'un o gitgide şüpheyle dolan bakışları...

Kılıcını havaya kaldırdı; tumturaklı sözlere gerek duymuyordu. Bakışları aniden buz kesti ve kılıcı adamın boynuna doğru sertçe indirdi!

Cheng Yuan'ın gözbebekleri dehşetle büyüdü, ağzı açık kaldı ama sesi çıkmadı. Böyle bir darbeden kaçma şansı yoktu; üstelik vücuduna isabet eden oklar yüzünden savaşacak gücü de kalmamıştı.

Kılıç tam gırtlağını delmek üzereyken, havayı yırtarak gelen bir ok, neredeyse kıvılcım çıkaracak bir hızla belirdi. Keskin bir çınlama sesi yükseldi; Chu Qiao'nun bileği uyuştu, kılıcı yön değiştirerek kara saplandı. Cheng Yuan'ın boynunda sadece ince, kırmızı bir çizgi bırakmıştı.

“Ekselansları! Ekselansları, kurtarın beni!”

Chu Qiao'nun gözlerinden neredeyse ateş fışkırıyordu. Kılıcını savurmak için tekrar hamle yaptı ama daha silahını doğrultamadan bir ok daha geldi. Bu kez hedef kılıcı değil,

hemen yanında duran He Xiao'ydu. He Xiao darbeyi kılıcıyla karşıladı ama okun gücüyle yedi sekiz adım gerilemek zorunda kaldı. Henüz dengesini kuramadan, bir başka ok tam yüzüne doğru süzüldü!

Chu Qiao kılıcıyla oku savurdu. Oklar ardı ardına, akıl almaz açılarla ve kesintisiz bir şekilde yağıyordu. Kılıcıyla direnirken hareketleri rüzgârda süzülen görkemli bir dans gibi kıvrak ve akıcıydı. Bir an için yıllar öncesine, sarayın derinliklerine döndüğünü hissetti; iki çocuktan biri yay geriyor, diğeri hamleleri karşılıyordu. Tek fark, o zamanlar okların uçları kırıktı; şimdikiler ise soğuk ve öldürücü bir parıltıyla parlıyordu.

Her şey durulduğunda Cheng Yuan çoktan kaçıp gitmişti. Yan Xun, siyah kürklü peleriniyle atının üzerinde mağrur bir şekilde oturuyordu. Bir elinde altın rengi bir tatar yayı, diğer elinde ise sivri uçlu bir ok vardı. Arkasında Kara Kartal Ordusu'nun muhafızları duruyordu; zırhları kadar soğuk bakışlarla darmadağın olmuş savaş alanını süzüyorlardı.

Aralarından sert bir rüzgâr geçti, yerdeki karları havaya savurarak hışırtılı bir ses çıkardı.

“A'Chu, ne yapıyorsun sen?” Yan Xun'un sesi o kadar sakindi ki ne düşündüğünü kestirmek imkânsızdı. İfadesi son derece mesafeliydi; sanki karşısındaki kişi sekiz yılını beraber geçirdiği çocukluk arkadaşı değil de bir yabancıydı. Chu Qiao'nun yanağından süzülen bir kan damlası, bembeyaz boynuna doğru kaydı. Başını kaldırıp ona baktı; Cheng Yuan'ın onun yanında saygıyla durup gerçekleri çarpıtarak ileri geri konuşmasını, Yan Xun'un ise onu susturmamasını izledi. Kalbinin santim santim karla kaplandığını hissetti. Dudakları kıpırdadı ama tek kelime edemedi.

Aralarında hiçbir yanlış anlaşılmanın olamayacağına, kelimelerin süsüne asla ihtiyaç duymayacaklarına inanırdı. Fakat şimdi fark ediyordu ki, eğer kendini savunmazsa, eğer açıklama yapmazsa gerçekten de sinsi bir hain damgası yiyecekti. Bu, ne acı bir ironiydi.

He Xiao bir adım öne çıkarak olan biteni en başından anlattı.

Sadece Xia ordusunun onları bilerek bıraktığı kısmını gizleyip, durumu erkenden fark ederek kuşatmayı yardıklarını söyledi.

Yan Xun sessizce dinledi; He Xiao ve Cheng Yuan'ın birbirlerini suçlamalarını, Güneybatı Garnizonu askerlerinin öfkeli haykırışlarını tek kelime etmeden izledi. Çevredeki askerlerin sayısı artıyor, gece rüzgârı şiddetleniyordu. Hava o kadar soğuktu ki, Chu Qiao olduğu yerde el ve ayaklarının uyuştuğunu hissetti. Etraftaki sesleri duyamaz olmuştu; sadece Yan Xun'un gözlerini görüyordu. O kadar siyah, o kadar parlaktı ki o gözler... Ama neden üzerleri bir buz tabakasıyla örtülmüştü?

“A'Chu,” Yan Xun'un boğuk sesi yavaşça yükseldi. Çok yüksek sesle konuşmamıştı ama çevredeki tüm gürültü bir anda kesildi. Chu Qiao'nun gözlerinin içine derin derin bakarak, huzurlu bir tonla sordu: “Doğru mu?”

Chu Qiao ona sessizce baktı, o da ona. Bakışları uzun yılları delip geçiyor, geçmişlerinin izini sürüyordu. Sanki her şey silinmiş, geriye sadece birbirlerinin gözleri kalmıştı. Xia av sahasındaki o ilk karşılaşmalarından beri, bu çalkantılı devir, yolları asla kesişmemesi gereken bu iki hayatı birbirine bağlamıştı. Chu Qiao sık sık düşünürdü; binlerce yılı, uçsuz bucaksız mesafeleri aşıp gelmesi, acaba sadece onun için miydi? Bu yüzden, ne kadar zorluk ve sıkıntı olursa olsun hep yan yana durmuşlar, omuz omuza vermişlerdi. Yolları engebeli olsa da birbirlerine olan güvenleri hiç sarsılmamıştı.

Derin bir şekilde başını salladı. Bakışları hâlâ sakindi ama kalbi yavaş yavaş kor gibi yanmaya başladı. Tüm varlığını tek bir bahse yatırmış bir kumarbaz gibi konuştu: “Doğru.”

Etraf bir anda derin bir sessizliğe büründü. Yan Xun gözlerini hafifçe kıstı, dudakları bir şeyler söylemek için kıpırdadı ama Chu Qiao artık duymuyordu. O ses kulaklarında gürleyerek yankılanıyordu, her kelimeyi net bir şekilde işitiyordu ama cümleler anlamını yitirmiş birer sembolden ibaretti; içinde ne saklı olduğunu seçemiyordu.

Yan Xun sordu: “Öyleyse, Güneybatı Garnizonu'nun kaybı neden bu kadar az? Sizin anlatımınıza göre düşman üç bin

kişiden fazlaydı, General Cheng'den istihbarat almışlardı ve kuşatma hazırlığı yapmışlardı. O halde zayiatınız nasıl bu kadar düşük olabiliyor?"

"Ekselansları, bendeniz tüm bunların bir yanlış anlaşılma kanaatindeyim. Vaktiyle Beishuo'da Efendi Chu'yu gücendirmiştim; kötü niyetli kişilerin oyununa gelip Efendi Chu'nun adamlarını yanlışlıkla yaraladım. General Xue de Efendi Chu'nun yakın dostuydu, onun ölümünde benim de sorumluluğum var. Efendi Chu'nun bana karşı önyargılı olması kaçınılmazdır."

Birinci Ordu'nun yeni terfi etmiş genç generalleri de birer birer şüphelerini dile getirmeye başladılar. Güneybatı Garnizonu'nun savaşı neden bu kadar çabuk bitmişti? Düşman üç bin kişiyse ve hazırlıklıysa, nasıl olur da kuşatmayı tamamlayamaz ve onların bu kadar kolay kaçmasına izin verirlerdi?

Gürültü gitgide artıyordu, kulaklarının dibinde bir sinek sürüsü toplanmış gibiydi. Chu Qiao'nun dili tutulmuştu; onlara Zhuge Yue'nin eski günlerin hatırına kendisini bıraktığını mı söyleyecekti? Bu duyulursa Zhuge Yue, Xia Hanedanı tarafından cezalandırılmaz mıydı? Üstelik artık kendini savunacak gücü de kalmamıştı. Yan Xun'a baktı; bakışlarındaki hayat ışığı santim santim sönüyordu. Sesi uçucu bir sis gibiydi; soğuk bir gülümsemeyle, acı bir alaycılıkla sordu: "Bana inanmıyor musun?"

Yan Xun, "Bana makul bir açıklama yap," dedi.

Makul bir açıklama mı? Cheng Yuan'ın asker kaydırma emri, Güneybatı Garnizonu'ndan ölen sekiz kişi, yaralanan yirmi küsur kişi... Bunlar makul birer açıklama değil miydi? Olayın gerçekliğini kanıtlamak için illa tüm ordunun yok mu olması gerekiyordu? Chu Qiao acı acı güldü. Devasa bir hayal kırıklığı ve ıstırap, keskin bir bıçak gibi kalbini dilim dilim ediyordu. Alt dudağını ısırdı, yüreğinden kan damlıyordu sanki. Sordu: "Yan Xun, bunca yıldır birbirimizi tanıyoruz. Senin aleyhine olacak tek bir iş yaptım mı hiç?"

Yan Xun kaşlarını çattı, sessiz kaldı.

Chu Qiao gülmeye devam etti. Soğuk rüzgâr yüzünü yalıyor, dudak kenarları donmuş gibi duruyordu. Gözleri yavaş yavaş buz tutan karanlık bir gölü andırıyordu; hüzünlü bir gölge, sonunda çürümüş bir erik çiçeğine dönüşüyordu. Bakışları herkesin üzerinde birer birer gezindi; sonbaharın hüzünlü rüzgârı gibi... Şüphe ve nifak tohumları ekilmişti bir kere, her şey değişmişti. Yan Xun artık Yan Kralı olmuştu; o her şeyini kaybetmiş, kimsesiz şehzade değildi artık. Şimdi yanında o kadar çok insan vardı ki, Chu Qiao onun için artık o "tek ve biricik" kişi değildi.

“Söylediğim her şeye gökler ve yer şahittir. Eğer inanmıyorsan, beni isyan suçundan idam et!” Sözlerini bitirdikten sonra çevresindekilerin ifadelerine bakmadı bile. Yorgun adımlarla yürümeye başladı, bedeni hafifçe sendeledi, neredeyse düşecekti. He Xiao ve yanındakiler onu tutmak istedi ama o hepsini itti. Genç kızın bedeni o kadar narin ve zayıf görünüyordu ki, bembeyaz boynundan damarlarının geçtiği seçilebiliyordu. Gece kargaları tepesinden acı çığlıklar atarak uçup gitti. Herkesi arkasında bırakmıştı. Sessizce yürüyordu; sanki bu kararlı gidişiyle onu bir karar vermeye zorluyordu: Durdurup kalmasını mı isteyecekti? Haini infaz mı edecekti? Yoksa sadece arkasından koşup ona sarılacak ve yanıldığını, ona nasıl inanmayabileceğini mi söyleyecekti?

Ama bunların hiçbiri olmadı. Yan Xun sadece orada, binlerce kişinin ortasında öylece durdu. Meşalelerin ışığı yanaklarına vuruyor, göz kamaştırıcı bir parlaklık yayıyordu. Ona bakıyordu; bakışları durgundu. Ne peşinden koştu, ne bir şey söyledi, ne de infaz emri verdi. Zaman aralarından sessizce akıp gidiyordu. Kar lapa lapa yağarken aralarındaki mesafe gitgide açılıyordu; sanki aralarında dağlar, denizler yükseliyordu. Bir anda on yıla yakın bir yolu yürüyüp bitirmişler gibiydi. İlk tanışmalarından el ele verip omuz omuza savaşmalarına, birbirlerine sığınmalarından kader birliği yapmalarına kadar... Eski sözler hâlâ kulaklarında çınlıyordu; bir zamanlar dünyalar kadar ağır olan o yeminler, bugün hatırlandığında ne kadar da ucuz kalıyordu.

Yan Xun, biz bir zamanlar acıyı da tatlıyı da paylaştık, ölümün

kıyısında birbirimize tutunduk. Hayatımızın en zor günlerini birlikte atlattık. Memleketimize birlikte döneceğimize, Yanbei'yi birlikte inşa edeceğimize, intikamımızı birlikte alacağımıza, birbirimize inanıp asla terk etmeyeceğimize dair söz vermiştik...

Fakat dünya, bizim hayallerimize göre dönmüyordu işte. Bir keresinde dünyada güvendiğin son kişinin ben olduğumu söylemiştin. Biliyorum, yalan söylememiştin; sadece o zamanlar sen de farkında değildin. Yaşadıklarından sonra nasıl güveneceğini unutmuştun çoktan. Kendinden başka, kontrol edemediğin hiçbir şeye güvenmiyordun artık. Buna Büyük Birlik Cemiyeti, halkın sevgisini kazanan bilge Wu, dehasıyla hayran bırakan Yu Hanım, yıllardır peşinden gelen ve geçmişini en iyi bilen A'Jing, sadece bana sadık olan Güneybatı Garnizonu ve elbette ben... Bunca savaş başarısına imza atmış ama seninle binlerce bağla bağlı olan Chu Qiao da dâhil.

— 185 —

Chu Qiao'nun gözlerinden yaşlar sicim gibi süzülüyordu. Ağır kürklü pelerinini çözüp yere bıraktı. O an, tüm Batı Meng'i sarsan, koca Xia İmparatorluğu'nu dehşete düşüren o ünlü general yok olmuştu; geriye sadece perişan ve kaybolmuş, yüzü solgun, narin ve zayıf bir genç kız kalmıştı. Bir zamanlar ordulara hükmeden kolları iki yanına cansızca sarkıyor, gözlerindeki fer sönüyordu. Gözyaşları solgun yanaklarından süzülüyor, soğuk rüzgârda kururken canını yakıyordu.

Ancak o an fark ediyordu; Yan Xun'a olan sevgisi meğer ne kadar derinlere kök salmış. Yılların birikimiyle o duygular artık kanı gibi, bedeninin bir parçası olmuştu. Vaktiyle o, Zhao Chun'er ile nişanlandığında bunu fark etmemişti; Bian Tang'a gitmek zorunda kalıp ondan ayrı düştüğünde fark etmemişti; ölümle burun buruna geldiğinde fark etmemişti; Beishuo surlarında tek başına durduğunda bile fark etmemişti. Çünkü o zamanlar, aralarında ne kadar mesafe olursa olsun kalpleri birdi. Onun kendisini ne kadar çok sevdiğini biliyordu; başkalarının yanında kalmak zorunda olsa da, aralarında dağlar denizler olsa da, ölüm kapıda olsa da...

Ama şimdi, Yan Xun hemen arkasında durmuş, onun sendeleyen, yalnız gölgesini izliyordu. Chu Qiao fark ediyordu ki, hiçbir şey onun şüphesi kadar kalbini deşemezdi!

Ona olan sevgisi ve sadakati yüce dağlar, engin denizler gibiydi; kanı dökülüp küle dönse bile değişmemeliydi. Güven baki kaldığı sürece ölüme bile gözünü kırpmadan giderdi. Bu yüzden, Zhenhuang Şehri'nde Güneybatı Garnizonu'nu feda ettiğinde öfkelenmemişti. Yanbei'yi bir kez daha terk ettiğinde onu hemen bağışlamıştı. Sonra, Güneybatı Garnizonu'nun askerlerini öldürmüş, Cheng Yuan'ı korumuştu... Yan Xun bu yolda gitgide uzaklaşmıştı; peki hata kimdeydi? O korkunç tecrübelerde mi? O devasa kan davasında mı? Yılların baskısı ve çılgınlığında mı? Yoksa onu durduramayan kendisinde mi?

Bir gölge gibi süzülüp sessiz ve karanlık bir ordugâha girdi. Beyaz çadırlar, karların arasında birer mezar taşı gibi yükseliyordu.

Chu Qiao'nun ayağı kaydı ve karların üzerine kapaklandı. Kollarını yere dayayıp doğrulmaya çalıştı ama gücü yetmedi.

Boğuk ve baskılanmış bir hıçkırık koptu dudaklarından. Dizlerinin üzerine çökmüş, karları avuçluyordu; sanki elinde tuttuğu kar değil de soğuk bir bıçaktı, canını öyle yakıyordu. Omuzları sarsılıyor, içindeki devasa kederi daha fazla tutamıyordu. Gözyaşları sel olup akıyordu.

Yan Xun, bana nasıl inanmazsın? Benden nasıl şüphe edersin?

Kar şiddetini artırmıştı. Chu Qiao, beyaz giysileri içinde karların üzerine uzanmış, ağzını kapatarak sessizce ağlıyordu. Kar taneleri omuzlarına konuyor, yavaş yavaş üzerinde birikiyordu. Ertesi gün Chu Qiao, bizzat Yan Xun'a bir dilekçe sunarak doğu cephesinden ayrılmayı talep etti. Güneybatı Garnizonu askerlerini yanına alıp Yanbei'nin içlerine dönecek, Shangshen Huihui Dağı civarında su kanalları inşa edecek, tarımı geliştirecek ve önceden planlanan savaş sonrası imar çalışmalarını yürütecekti.

Yan Xun o saygılı ve boyun eğmiş dilekçeye uzun süre bakakaldı. Sonra sessizce "Uygundur" manasına gelen tek bir karakter karaladı. Bu karakterin çizgileri çok değildi ama yazması çok uzun sürmüştü. Bitirdiğinde dışarısı çoktan aydınlanmıştı; güneş ışıkları bembeyaz karların üzerine vuruyor ama burayı daha da ıssız gösteriyordu.

Chu Qiao'nun ayrıldığı gün gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu; birkaç gün önceki kasvetten eser kalmamıştı. Pingan dışında koca ordudan kimse onu uğurlamaya gelmemişti; Yan Xun da yoktu. Atının üzerinde başını kaldırıp masmavi gökyüzüne baktı; beyaz bir kartal tepesinde dönüyor, çığlığı uzun süre yankılanıyordu.

Yan Xun, ben gidiyorum. Kendine iyi bak.

Shangshen'den ayrıldığı gün hava çok berraktı. Yeni yıl yaklaşsa da hava soğuktu ama gökyüzü cam gibi maviydi. Güneş

ışıkları, altın sarısı bir ipek gibi parlıyordu. Bembeyaz kar ovasında, bakımlı ve güçlü savaş atlarından oluşan bir kervan yolda ilerliyordu; iki bin kişiden fazlaydılar.

Takvimler Bai Cang devrinin 776. yılının sonlarını gösteriyordu; yeni yıla yarım ay kalmıştı. Yolda iç kesimlerden ticaret için gelen pek çok kervanla karşılaştılar. "Zenginlik tehlikenin içindedir" derlerdi; şimdi Yanbei'de ticaret gelişmişti. Sınırda savaş henüz durmamış olsa da, pek çok tüccar güney sınırından dolanıp su yoluyla Yanbei'ye ticaret yapmaya geliyordu.

Chu Qiao ağır başlığını çıkardı, masmavi gökyüzüne baktı; bakışları su gibi berraktı. Bir yıl daha geçip gitmişti. Genç kızın boyu biraz daha uzamış, yüz hatları daha olgun bir ifade kazanmıştı. Saçlarını derli toplu bir şekilde arkada toplamıştı. Üzerinde yeşil bir kürk pelerin, altında ise alev kırmızısı bir at vardı.

Ge Qi önden atıyla dönüp yanına geldi: “Efendim, Komutan He Xiao haber gönderdi. Bu gece Minxi Dağı'nın eteklerinde konaklayacağız. Öncü birliklerle hazırlıkları tamamlamış.”

Chu Qiao başıyla onayladı. Tam o sırada tepesinde bir savaş kartalının çığlığını duydu, başını kaldırıp uzaklara daldı.

Minxi Dağı'nı geçtikten sonra Ateş Yıldırımı Ovası geliyordu; daha ilerisi ise Yanbei'nin yeni fethettiği kuzeybatı sınırıydı. Orası bir zamanlar Xia topraklarıydı, şimdi Yanbei haritasına dâhil olmuştu. Yanming Geçidi'ndeki savaş ise tam bir yıldır sürüyordu.

Bu yıl pek çok olay yaşanmıştı. 775 yılı, Batı Meng kıtasının en çalkantılı ve kaotik yılı olarak tarihe geçecekti. Xia ve Yanbei arasındaki savaşın tam ortasında, Xia'nın içinde "Kuzey Başkent İsyanı" ve "Yedi Prens İsyanı" patlak vermişti. Bu durum, kuzeybatı cephesine giden lojistik ve asker desteğini büyük ölçüde kısıtlamıştı. Çaresiz kalan Zhao Che, saldırı planını savunmaya çevirmek zorunda kalmış, iç isyanları bastırmak için zaman kazanmak amacıyla Yanming Geçidi'ne kapanmıştı. Tam nefes alacakken Bian Tang İmparatoru aniden vefat etmiş,

Veliaht Prens Li Ce kargaşa içinde tahta çıkmıştı. İçerideki sinsi güçlerin kışkırtmasıyla Xia ve Bian Tang sınırında küçük çaplı çatışmalar yaşanmıştı. Eğer Zhao Yang sınıra gönderilip ateşi vaktinde söndürmesindi, Xia aynı anda üç cephede savaşmanın imkânsızlığıyla karşı karşıya kalacaktı.

Herkes görüyordu ki, sadece bir yıl içinde Xia gibi askeri bir dev bariz bir çöküşe geçmişti. Batıda Yanbei'yi geri alamıyor, kuzeyde halkı yatıştıramıyor, güneyde Bian Tang'ı dize getiremiyor, doğuda ise Huai Song'un ekonomik baskısı altında eziliyordu. Artık Batı Meng topraklarında tek bir gücün mutlak hakimiyeti kalmamıştı.

Altı ay önce Yan Xun, Luori Dağı'nda resmen tahta çıkmış, Yanbei bağımsızlığını ilan ederek "Yan" devletini kurmuş ve takvimi "Chuyuan" olarak değiştirmişti. Xia dışında Bian Tang ve Huai Song bu duruma bir itirazda bulunmamıştı. Böylece o, Yanbei topraklarının gerçek sahibi olmuş, tahtına sağlamca oturmuştu.

O gün Chu Qiao törene gitmemişti. Adamlarını geri gönderip tek başına Huihui Dağı'na tırmanmıştı. Huihui Dağı'nın tepesinde Nada Sarayı vardı; vaktiyle Yan Shicheng'in eşi Bai Sheng için yaptırdığı saray. Bembeyaz çiçekli taşlardan inşa edilmiş, kızıl ve sarı çiçeklerin arasına gizlenmişti; bir mürekkep tablosu gibi huzurlu ve sakindi. Zarif mimarisi bir masal diyarını andırıyor, şırıl şırıl akan su sesleri sanki o bilge kralın eşine olan sevgisini fısıldıyordu.

Dağın tepesinde otururken, yaz sıcağındaki otlaklardan çoban çocukların neşeli şarkılarını duymuştu; o ezgi insanın ruhuna dinginlik veriyordu. Ufukta Luori Dağı'nın demir grisi gölgesine bakıp hafifçe gülümsemişti. Aralarında binlerce dağ ve nehir olsa da, o adamın imparatorluk kaftanı içinde, altın ışıklar altındaki halini görür gibiydi. Dudakları hafifçe kıvrıldı, başını kaldırıp esen rüzgârı karşıladı; yeşil etekleri açan bir nilüfer gibi dalgalanıyordu.

Bugünkü Yanbei, dünkü Yanbei değildi. Huai Song'un ekonomik desteği, Yan Xun'un stratejik dehası ve Chu Qiao'nun bir yıldır Yanbei içlerinde yürüttüğü imar ve reform çalışmaları,

bu imparatorluğun yükselişini müjdeliyordu. Bugünkü Yanbei, askeri mühimmat konusunda diğer üç ülkenin fersah fersah önündeydi. Chu Qiao'nun önderliğinde devasa silah fabrikaları kurulmuş, otuzdan fazla büyük maden sahası açılmış, su kanalları inşa edilerek Yanbei'nin tarıma elverişsiz kaderi değiştirilmişti. Huihui Dağı civarında geniş tarım arazileri oluşturulmuştu; bu sonbaharda Yanbei'nin tahıl üretimi önceki yıllara göre iki katından fazla artmış, ordunun kendi kendine yetmesi sağlanmıştı. Sağlık kurumları açılmış, askeri okullar kurulmuş; Huai Song, Bian Tang ve sınır ötesiyle ticari bağlar güçlendirilmişti.

Chu Qiao'nun kölelik sistemini kaldırma önerisi henüz kabul edilmese de, kendi yetki alanındaki sokaklarda kölelere rastlamak artık pek mümkün değildi. Bu aydınlık politikalar ve sosyal düzen, pek çok halkı ve tüccarı cezbetmişti. Bir yıl dolmadan Huihui Dağı civarında geniş yerleşim alanları kurulmuş, bir zamanların ıssız toprakları kuzeybatının ticaret merkezi olmaya aday hale gelmişti.

Güneybatı Garnizonu'nun numarası iptal edilmişti, artık Yanbei'nin resmi ordusu sayılmıyorlardı. Huihui Dağı altındaki Xiuli Nehri kıyısında konuşlandıkları için isimleri "Şiuli Ordusu" olarak değiştirilmişti. Yanbei halkı da Chu Qiao'ya "Şiuli Hanım" diyordu. Şiuli Ordusu şu an dokuz bin kişiden oluşuyordu. Bugün, cephe karargâhına son kez erzak teslimatı yapmışlardı; yeni yıl yaklaşırken askerlerin de dinlenme vakti gelmişti.

Hava kararmadan Minxi Dağı'na vardılar. Yanbei toprakları genelde düzlüktü; Minxi Dağı ismen dağ olsa da aslında yüz metreden kısa küçük bir tepeydi. Onlar vardığında He Xiao çadırları kurmuş, yemekleri hazırlatmıştı. Chu Qiao sıcak et suyundan bir yudum alınca günün yorgunluğu biraz olsun dağıldı.

Yanbei'nin geceleri hep en güzeliydi. Bugün ayın on beşiydi; ay kocaman ve yuvarlaktı, kar ovası bembeyaz parlıyordu. Dağın öte tarafı Chishui Nehri'nin bir koluydu, şimdi donmuş durumdaydı. Dün Mawei Şehri'nden geçerken şehir muhafızı Chu Qiao'ya zorla hediye vermek istemişti; reddedemeyince o koca

arabadan rastgele bir kutu seçmişti. Şimdi açtığında içinden birinci sınıf bir mavi samur kürkü çıktı. İşçiliği mükemmeldi, tamamen samur kuyruklarından dikilmişti; tüyleri pırıl pırıldı ve dokunuşu ipek gibiydi. Belli ki nadide bir parçaydı.

Ana çadırda dört tane ateş kazanı yanıyordu, içerisi çok basıktı. Chu Qiao kürkünü omuzlarına atıp dışarı çıktı. Dağın eteklerine kadar yürüdü; yalnız gölgesi, su gibi berrak ve soğuk ay ışığının altında süzülüyordu.

Rehberlik eden köylü, bu dağın tepesinde Yanbei Tanrıçası'nın tapınağı olduğunu söylemişti. Yüzlerce yıl önce Yanbei ataları tarafından inşa edilmiş, asırlara meydan okuyarak Yanbei topraklarını gözlemeye devam etmişti.

Chu Qiao adımını attı ve engebeli dağ yolundan yukarı tırmanmaya başladı. Yoldaki kar çok derindi, her adımda dizine kadar batıyordu. Bir saati aşkın bir yürüyüşten sonra tepeye ulaştı.

Burası tamamen Xilan taşından yapılmış bir taş tapınaktı. Çok büyük değildi, yaklaşık dört insan boyu yüksekliğindeydi; doğuda ve batıda birer kapısı vardı. Chu Qiao batı kapısında durduğunda, görüş alanına tavana kadar yükselen bir tanrıça heykeli girdi; tapınağın neredeyse tamamını kaplıyordu. Tapınak oldukça harap durumdaydı, pek çok yerden kar sızıyordu. Her yer kurumuş örümcek ağları ve tozla kaplıydı. Sadece o heykel, toz kondurulmamış gibi görkemle yükseliyordu. Tanrıçanın yüzü bir nilüfer kadar duruyordu; ona bakınca Chu Qiao bir an için yıllar önce Jiuyou Platformu'ndaki Yan Xun'un annesini görür gibi oldu; bakışları sakin, şefkati su gibiydi. Taş oymadaki hatlarda uçuşan etek uçları seçilebiliyordu; karnı ise iyice şişmişti, belli ki hamileydi.

Çok küçükken Yan Xun'dan duymuştu; Yanbei'de tanrı dişiydi ve iki yüzü vardı. Bir yüzü, elinde savaş baltasıyla fethi ve kıyımı temsil eden sert "Savaş Tanrıçası"ydı. Diğer yüzü ise hamile haliyle korumayı ve çoğalmayı temsil eden şefkatli "Ana Tanrıça"ydı. Bugün kendi gözleriyle gördüğünde gerçekten de öyle olduğunu anladı.

Diğer tarafı da görmek için bir adım attığında, aynı anda doğu tarafında da hafif bir ayak sesi duydu.

Sert bir rüzgâr tapınağın içinden geçip gitti; batı kapısından girip heykeli dolandı ve doğu kapısından çıktı. Chu Qiao'nun silüeti bir anda donup kaldı. Kaşlarını hafifçe çattı, ince parmakları yavaşça belindeki Poyue kılıcına gitti. Ancak daha kılıcı çekemeden, kılıcın gövdesi bir ejderha kükremesi gibi titredi ve tapınağın içinde boğuk bir ses yankılandı.

Chu Qiao'nun zihninde bir şimşek çaktı; tarif edilemez bir dürtüyle yavaşça, çok yavaşça hareket etti. Heykelin sol tarafına geçti ve usulca başını uzatıp baktı.

Dışarıda lapa lapa kar yağıyor, kış erikleri açıyordu. Gayriihtiyari bakışlarını kaldırdığında, o asil silüet bir su dalgası gibi gözlerinin önünde belirdi.

Heykelin diğer tarafında, Savaş Tanrıçası'nın baltasının altında; gümüşi gri bir tilki kürküne bürünmüş, bembeyaz giysiler içinde bir adam duruyordu. Tıpkı yıllar önceki o zarif ve mağrur duruşuyla... Gözleri buz tutmuş bir göl kadar derin ve sessiz, dudakları mühürlenmiş birer yakut gibiydi. Hâlâ o kadar eşsiz, o kadar yakışıklıydı ki dünyadaki hiçbir kelime onun bu halini tarif etmeye yetmezdi. Bir rüzgâr geçti; tapınağın dışındaki kırmızı erik çiçekleri uçuşup omuzlarına kondu, etrafa baygın bir koku yayıldı. Ay ışığı berraktı; o an sanki zamanın perdelerini delip bu beklenmedik ana süzülmüştü.

O da şaşırmış gibiydi; onu burada görmeyi beklemediği belliydi. Ne söyleyeceğini bilemedi.

Sarı bir kuş yavrusu kanat çırparak kardan kaçmak için içeri girdi. Bir tur attıktan sonra heykelin omzuna kondu; boncuk gibi siyah gözleriyle merakla ikisini süzüp neşeyle ötmeye başladı.

Adam ona baktı; bakışları tapınağın içindeki yoğun sisi delip geçiyordu. Kaşları hafifçe çatıldı, bir şey söylemek istedi ama

sustu. O ılık su gibi bakışları kızın narin omuzlarında, ince boynunda, zayıf yanaklarında gezindi ve sonunda şaşkınlıkla açılmış gözlerinde durdu. Uzun bir sessizlikten sonra bakışlarını sakince geri çekti ve ağırbaşlı bir tavırla arkasını döndü. Pelerininin tüyleri yerdeki tozları havalandırırken, kar botlarıyla tapınağın dışındaki uçsuz bucaksız beyazlığa doğru adım attı.

“Birkaç gün içinde iç kesimlerde şiddetli tipi olacak, yürürken dikkatli ol.” Zhuge Yue tam kapıya varmıştı ki Chu Qiao'nun sesi arkasından yankılandı. Sesi çok sakindi; Bian Tang'ın en kaliteli Longjing çayı gibi yumuşak, hafif ve tatlı bir esinti taşıyordu.

Zhuge Yue gayriihtiyari durdu. Başını çevirip kaşlarını hafifçe kaldırdı: “Endişelenmiyor musun?”

Chu Qiao dürüstçe başını salladı: “Endişeleniyorum ama başka seçeneğim yok.” Çaresizce omuz silkti, gerçekten endişeliymiş gibi bir tavır takındı ama sözleri bahar güneşi kadar ılıktı.

Zhuge Yue'nin gözlerinde bir sıcaklık parıltısı gelip geçti. Düz bir sesle konuştu: “Müsterih ol. Yanbei içlerine bu gizli girişim savaşla alakalı değil, çıkarlarınıza bir zarar gelmeyecek.”

“Güzel o zaman,” dedi Chu Qiao gülümseyerek. “Yardım edebileceğim bir şey var mı?”

“Var,” dedi Zhuge Yue, yine dürüstçe.

Chu Qiao şaşırdı, gerçekten bir şey isteyeceğini tahmin etmemişti. Hemen sordu: “Nedir?”

“Beni ihbar etme.”

Chu Qiao dona kaldı; Zhuge Yue'nin şaka yapabileceği aklına gelmemişti. Bir süre öylece baktıktan sonra kendine gelebildi: “Neden yapayım ki?”

Kuş aniden neşeyle öttü ve köşedeki bir ateş kazanına doğru uçtu; hemen ardından iştah açıcı bir et kokusu yayıldı. Chu Qiao heykelin arkasına geçtiğinde, tapınağın bir köşesinde kırmızı ahşaptan oyma, kısa ayaklı bir yer sofrası gördü. Sofranın üzerinde zarif bir bakır tencere vardı; hafif ateşte kaynıyor, et kokusu etrafı sarıyordu. Yanında tabak tabak taze et ve sebze duruyordu; bir kenarda da gümüşten sekiz köşeli bir içki sürahisi

vardı.

Chu Qiao gülümseyerek Zhuge Yue'yi işaret etti: “Gidiyor muydun? O zaman bunlar benim mi oluyor?”

Zhuge Yue bir an düşündü, sonra sofraya doğru yürüyüp pelerinini düzelterek oturdu. Sakince cevap verdi: “Çok beklersin.”

Zhuge Yue, köklü ve asil bir aileden gelmenin hakkını veriyordu. İhtişam içinde büyümüştü; dışarıda, hatta böyle bir ortamda bile alışılagelmiş asaletinden ödün vermiyordu. Yemekler son derece ince hazırlanmıştı; koyun etleri incecik dilimlenip rulo yapılmıştı, sebzeler o kadar tazeydi ki üzerindeki su damlaları kurumamıştı bile; onları nasıl bu kadar taze sakladığı bir muammaydı. Yemek çubukları saf gümüşten dökülmüştü ve üzerlerinde karmaşık, zarif işlemeler vardı. Zhuge Yue bir parça eti alıp kaynayan bakır tencereye bıraktı. Etin rengi değişti, suyun içinde bir aşağı bir yukarı dalgalandı; aralarından yükselen beyaz buhar ikisinin arasındaki boşluğu doldurdu. Böyle soğuk bir havada bunu yemek, gerçekten de hayatın en büyük keyiflerinden biriydi.

Bardaklar tam bir takımdı. Chu Qiao, Zhuge Yue'nin alışkanlıklarını hâlâ hatırlıyordu. Eskiden Qingshan Avlusu'ndayken, her seferinde tek başına yemek yese bile sofraya sanki yanında birileri varmış gibi tam takım yemek takımı koydururdu.

Sürahiyi alıp onun bardağını doldurdu, sonra bir tane de kendine koydu. Zhuge Yue bunu görünce kaşlarını hafifçe çattı: “Sen hiç içki içmezdin, değil mi?”

Chu Qiao'nun bardağı tutan eli hafifçe titredi. Doğru söylüyordu; eskiden hiç içmezdi. Ama ne zamandan beri insanın zihnini bulandıran bu şeye sığınmaya başlamıştı? Başını yavaşça kaldırdı, sakince ona baktı ve bardağını kaldırdı: “Senin malınla sana ikramda bulunayım; şerefine.”

Zhuge Yue'nin bakışları derinleşti. Bardağına dokunmadı, sadece onu izledi.

Chu Qiao içkisini bir dikişte bitirdi ve sakince konuştu: “Bu

kadeh, bunca yıldır beni defalarca öldürmediğin ve elini uzattığın için; teşekkür niyetine.”

Bir yıl görmeyeli Chu Qiao'nun boyu biraz daha uzamış gibiydi. Narin yanaklarının üzerinde iki ince kaşı, buğulu bir sisle örtülmüş gibi duran kocaman gözleri vardı. Zhuge Yue önüne konan içkiyi içmedi; sadece çubuklarıyla tencereye et eklemeye devam etti. Gözlerini kaldırmadan, “Yemek yiyorsan ye, ne bu tantana? Tiyatro mu oynuyoruz burada?” dedi.

Chu Qiao kaşlarını çattı: “Her yemeğin bir açılış konuşması olur.”

Zhuge Yue hafifçe gülümsedi: “Başkentteki o moruklarla uğraşmak yetti zaten, burada seninle resmiyet parçalayacak halim yok.”

Chu Qiao kısık sesle bir şeyler mırıldanıp o da çubuklarıyla et yemeye başladı. Zhuge Yue, kızın acele ettiğini görünce uyardı: “Dikkat et, sıcak.”

Sözü biter bitmez Chu Qiao bir çığlık attı; belli ki dili yanmıştı. Zhuge Yue bunu görünce kaşını hafifçe kaldırdı ve tek bir kelime fısıldadı: “Müstahak.”

Dili yansa da tadı gerçekten harikaydı. Orada oturup önce havadan sudan konuşmaya başladılar, sonra kendilerini yemeğe kaptırdılar. Kısa süre sonra koca tencere boşaldı. Chu Qiao doymamış gibi çubuklarıyla tencerenin dibini karıştırıyor, bir tavşan gibi kalan son sebze yapraklarını ayıklıyordu.

“Duyduğuma göre terfi etmişsin? Tebrikler.”

Zhuge Yue düz bir sesle cevap verdi: “Öyle sayılır. On bin kadar Yanbei askerini öldürünce biraz savaş başarısı saydılar. Senin de yükseldiğini duydum?”

“Karşılıklı. Ben de sizin Meilin Geçidi'ndeki kalıntılarınızı temizleyince küçük bir rütbe verdiler.” Chu Qiao ona bir bakış attı ve sordu: “Duyduğuma göre Xia'nın batı cephesi başkomutanı olmuşsun. Artık Zhao Che'den aşağı kalır yanın yokmuş, doğru mu?”

“İmparatorun lütfu, küçük başarılarımıza değer vermişler; gurur duyulacak bir şey değil.” Zhuge Yue sakince devam etti:

“Duyduğuma göre Güneybatı Garnizonu'nun numarası iptal edilmiş, Yanbei'nin resmi ordusundan çıkarılmışsınız. Kullandığınız silahların çapına bile kısıtlama getirilmiş.”

“Şiuli Ordusu artık yerel asayiş birimine bağlı; silahlara kısıtlama gelmesi gayet doğal. Ama duyduğuma göre Wei Klanı, Wei Shuye'yi Yanming Geçidi'ne göndermiş; sanki senin yetkilerini bölmeye çalışıyorlar?” Chu Qiao gülümseyerek kaşlarını kaldırdı.

“Niyetler hep iyidir de, amaca ulaşmak başka mesele. Ben de Büyük Birlik lideri Wu Daoya'nın Luori Şehri'nde ev hapsinde olduğunu, kış tatbikatına bile katılamadığını duydum.”

“Her teşkilatın içinde küçük sürtüşmeler olur. Sen de birkaç kez düşüp kalkmadın mı? Üstelik bazı duyumlar yanıltıcı olabilir. Mesela, Zhao Yang'ın güney cephesinde generalleri kendi tarafına çekmeye çalıştığını, batı cephesinin ayağını kaydırdığını duydum; aslı astarı var mı bilemem.”

“Üç kişi bir araya gelince ejderha yaratırmış, doğruymuş. Duyduğuma göre Yanbei içlerinde reformlar yapıyormuşsun; eğitimi teşvik ediyor, ticarete önem veriyormuşsun. Xia tüccarları bile sizinle gizli gizli iş yapıyormuş, az değilsin.”

“Benimkisi küçük işler. Ama ben senin Caoqiu ve Jinhui savaşlarında Yanbei ordusunu perişan ettiğini, Sekizinci Bölük'ten on bin kişiyi esir aldığını duydum. Öyle olmasaydı, belki de Xia'nın kuzeyindeki karışıklıktan faydalanıp merkeze kadar ilerleyebilirdik.”

“Xia Hanedanı üç yüz yıllık bir devlet, öyle kolay kolay yıkılmaz. Ben de kuzeydeki göçebelerin bu kış açlıktan kırıldığını duydum; tam bu sırada kuzeyden Yanbei'ye savaş açmalarından endişelenmiyor musun?”

“Gelecek olan gelir, endişenin faydası yok; hazırlıklı olmak daha iyi. Ayrıca Xia'nın kuzeydoğu dağlarındaki Rahip Li'nin de Yanbei'ye özenip bağımsızlık hayalleri kurduğunu duydum; sence başarılı olur mu?”

“Büyük Birlik'ten Yu Hanım'ın da yetkilerinin alındığını duydum.”

“Geçen ay Xia İhtiyarlar Meclisi'nin boşalan koltuğu Hexi Murong ailesine verdiğini duydum. Devran gerçekten de dönüyor.”

“Yanbei'nin çok sert bir malzeme geliştirdiğini, çelikten bile dayanıklı silahlar ürettiğini duydum; senin elinden mi çıktı?”

“Zhenhuang'ın 46 numaralı sınır kapatma emrini onayladığını, piyasadaki savaş malzemelerinin dolaşımını kısıtladığını ve Huai Song'a savaş açacağını duydum; senin fikrin miydi?”

“Duyduğuma göre bu seferki görevin Yanbei ana karargâhına erzak taşımakmış. Eğer bu erzak ulaşmazsa karargâh aç kalacakmış.”

“Senin de bu seferki amacının Yanbei içindeki ticari sırları öğrenmek, Yanbei ile iş yapan güçleri tespit etmek olduğunu duydum. Eğer kanıtlarsan, kesin bir temizlik operasyonu başlayacakmış.”

Vınnn! İki uzun çınlama sesi konuşmalarını kesti. Yer sofrasının üzerine bırakılan iki kılıç zangır zangır titriyordu; sanki onlar bile havadaki o gerginliği, o barut kokusunu hissetmişlerdi. Sarı kuş çoktan uçup gitmişti. Sadece karşı karşıya oturan iki kişi kalmıştı. Ateş çıtırdayarak yanıyor, bakır tenceredeki su fokurduyordu. İçindeki kırmızı biberler, savaşçıların döktüğü kanları andırıyordu.

Sonuçta safları farklıydı; birbirlerine düşmandılar. Az önceki atışmaları, sanki bilerek bu duyguları körüklemek, kendilerine birer dost olmadıklarını, her birinin omuzlarında farklı sorumluluklar olduğunu hatırlatmak içindi.

“Duyduğuma göre, yeni yıldan sonra Yan Xun ile evleniyormuşsun.” Zhuge Yue sonunda kadehini dudaklarına götürdü ve sanki hiç önemsiz bir şeyden bahsediyormuş gibi sakince sordu.

Chu Qiao da başını kaldırdı, içindeki karmaşayı yatıştırıp fısıldadı: “Ben de senin General Le Xing'in kızıyla çoktan nişanlandığını duydum.”

Zhuge Yue başıyla onayladı: “Hı-hı, düğün pek uzak değil.”

“General Meng artık yaşlandı, General Le Xing'in saraydaki nüfuzu çok güçlü. Onun kızıyla evlenmek kariyerin için çok faydalı olacaktır.”

Zhuge Yue hafifçe gülümsedi: “Seni bir dahaki görüşümde belki de 'Yan Kraliçesi' diye hitap etmem gerekecek.”

Chu Qiao başını salladı ve ciddiyetle düzeltti: “Yanbei bağımsızlığını ilan etti. Doğrusunu istersen, bana 'Yan İmparatoriçesi' demelisin.”

Zhuge Yue hafifçe gülümsedi, bir şey söylemeden içkisini yudumladı. Aralarından buz gibi bir rüzgâr geçti. Chu Qiao, Zhuge Yue'ye bakarken geçmişin tüm anıları bir an için zihninden süzülüp geçti. Öylece kalakaldı; elinde içki kadehi, ne diyeceğini bilemiyordu.

“O adamı gördüm.”

“Kimi?” diye sordu Chu Qiao.

“Vaktiyle beni Güneybatı Garnizonu askerlerini öldürmem için yönlendiren adamı,” dedi Zhuge Yue yavaşça. “Adı Cheng Yuan. Şu an Yanbei Birinci Ordu'nun komutanı; Wu Daoya'nın yerini almış. Yan Xun'dan sonra Yanbei'nin en etkili ismi olmuş bile.”

Chu Qiao sessizce başını eğdi, tek kelime etmedi. Zhuge Yue bir süre onu izledi, sonra başıyla onaylayarak konuştu: “Yanbei içlerine çekilmekle doğru olanı yaptın. Yanbei ordusunun içindeki güç dengeleri çok karmaşık; senin barınabileceğin bir yer değil orası.”

Chu Qiao gülümsedi: “Evet, bu bir yılı çok huzurlu geçirdim.”

“Güzel o zaman,” dedi Zhuge Yue, içten bir kahkahayla. “Herkes kendi makamının gereğini yapar. Yanbei ordusu darmadağın, Büyük Birlik Cemiyeti'nin kökleri çok derinde. Eğer bizim ordumuzun tehdidi olmasaydı, Yan Xun çoktan yetkileri elinden alınmış bir kuklaya dönüşürdü. Birkaç iyi niyetli ve bilge kişinin varlığı yetmez; güç savaşı kaçınılmaz bir sondu. Bunu anlamış olman senin için büyük kazanç.”

Chu Qiao başıyla onayladı: “Anlıyorum. Her hedefe giden yolun bir bedeli vardır. Küçük bir yenilgi beni yıkamaz.”

Zhuge Yue gülümsedi; kürk pelerini çenesine kadar çıkmıştı. Zhuge Yue yakışıklıydı ama bu yakışıklılığın içinde hafif bir tekinsizlik de saklıydı. Şu an Chu Qiao'nun tam karşısında

oturmuş, sadece ikisinin anlayabileceği şeylerden bahsediyordu. Chu Qiao aniden bu adamın kendisini çok iyi tanıdığını hissetti. Yan Xun'un anlamadığı, hatta kendisinin bile yüzleşmek istemediği gerçekleri; o en küçük ipuçlarından yola çıkarak keşfedebiliyordu. Hayallerini, inançlarını, umutlarını, mutluluklarını, dertlerini...

O korkutucu bir adamdı; keskin bir savaş sezgisine, üstün bir dövüş yeteneğine, sanatsal bir siyasi zekâya ve köklü bir aile desteğine sahipti. Ancak Chu Qiao bunca yıldır onun aslında ne istediğini bir türlü çözememişti.

Yan Xun intikam istiyordu, Xia'yı yerle bir edip dünyaya hükmetmek istiyordu. Zhao Che tahtı istiyordu, güçlü bir devlet kurup büyük bir imparator olmak istiyordu. Li Ce de Xia topraklarını istiyordu, kaybedilen yerleri geri alıp Bian Tang'ın şanını yürütmek istiyordu. Peki ya Zhuge Yue? O ne istiyordu? Kimse bilmiyordu, kimse göremiyordu. O kapkara gözlere bakarken Chu Qiao sanki içine çekildiğini hissetti. Bakışları derin bir girdap gibiydi; yüzeyi sakin görünse de içinde devasa bir yangın saklıydı.

Belki, belki bir keresinde ne istediğini söylemişti. Bian Tang'ın o yağmurlu güney topraklarında, ona sarıldığında; gururunu ve öfkesini bastırarak boğuk bir sesle, “Benim de sana ihtiyacım var,” demişti.

Böyle bir cümle onun ağzından nasıl çıkabilmişti? Ancak o sözler, kızın hayatındaki en büyük prangaya, asla uyanamayacağı bir kâbusa, asla karşılık veremeyeceği bir şakaya dönüşmüştü.

“Zhuge Yue, savaş meydanında kılıçların gözü yoktur, saraylar ise fırtınalıdır. Kendine dikkat et.”

Zhuge Yue, nadir görülen bir şefkatle gülümsedi. Tapınağın ortasındaki tanrıça heykeline bakarak yavaşça konuştu: “Onlar bana zarar veremez.”

Herkesin bir zayıf noktası vardı; onunkisi ise yakında bir başkasının soyadını alacaktı. Ondan sonra artık hiçbir zayıf noktası kalmayacaktı.

Zhuge Yue ayağa kalktı. Uzun boylu silüeti ay ışığı altında

olağanüstü bir asalet taşıyordu; mermerden bir heykel gibiydi, yüzünde parlak bir ışık oynaşıyordu. Başını kaldırıp o devasa Savaş Tanrıçası heykeline baktı. Kadının güzel yüzünde keskin ve sert bir ifade vardı; kadim zamanlar üzerindeki o koyu kırmızı zırhı ince ince işlemişti. Kırmızı taşın üzerindeki ince damarlar sanki kan sızıyormuş gibi görünüyordu. Elinde keskin bir balta tutuyor, Ana Tanrıça ile sırt sırta duruyordu; gözlerinden öfke ve ateş fışkırıyordu.

Zhuge Yue'nin zihni bir anlığına bulandı. Bu heykeli ilk gördüğünde ne hissettiğini tarif edemiyordu; sanki heykelin içinde birini görür gibi olmuştu. Tıpkı bu taşlaşmış tanrıça gibi sarsılmaz bir inanca ve yüce ideallere sahip olan o kişiyi... Eskiden böyle şeyleri küçümserdi; aile içindeki entrikaların, ihanetlerin ve tuzakların içinde büyümüştü. İnsanın doğasının kötü olduğu düşüncesi ruhuna işlemişti; hesap kitap yapmak hayatının bir parçasıydı.

Ama sonra yavaş yavaş anlamıştı; insan sadece kendisi için yaşamazdı. İnsan çok büyük ideallere sahip olabilirdi ve bir insan idealleri uğruna çabaladığında, en güzel halini alırdı. Eskiden onu neyin ayakta tuttuğunu, neden bu kadar sarsılmaz olduğunu anlayamazdı. Kadere asla inanmazdı ama bazen göklerin onun yanında olduğunu düşünürdü; böyle birini herhalde kader bile yarı yolda bırakmaya kıyamazdı!

Kendinden nefret etmesine, hatta utanmasına sebep olan o duygular çoktan kalbine kök salmıştı. Kendi zayıflığından ve çılgınlığından tiksiniyor ama içindeki o her geçen gün daha da alevlenen duyguyu bastıramıyordu. Ne zaman başladığını o da bilmiyordu. O zamanlar daha küçücüktü, boyu bir atın bacağına bile gelmiyordu; nasıl olur da böyle saçma bir duygu filizlenebilirdi?

Ancak o günden sonra kaç gece, uykusundan o çocuğun gidişindeki bakışıyla uyanmıştı... Sarsılmaz, sert ve boyun eğmez; avcının kırbacı altında asla ezilmeyecek öfkeli bir leopar yavrusu gibi. Büyülenmişti herhalde; o sarsılmaz inanca, o keskin bakışlara ve kızın ona defalarca söylediği o cümleye: “Zhuge Yue, izle ve gör!”

Böylece izlemişti; hep izlemişti. Tırtılın kelebeğe dönüşünü, zirveye tırmanışını, yorgunluktan bitap düşüşünü, defalarca yere kapaklanıp her seferinde yeniden ayağa kalkışını... Vücudu yaralar içinde olsa da inancının hiç sarsılmadığını görmüştü.

Bu dünyada, cehennemin dibine düştüğünde seni terk etmeyecek kim var? Her şeyini kaybettiğinde seninle kader birliği yapacak kim var? Canını ortaya koyup peşinden gelecek kim var? Ve kim, dışlandıktan sonra bile sarsılmadan yanında durmaya devam eder?

Yan Xun, ne kadar şanslısın ama bir o kadar da kıymet bilmezsin.

Zhuge Yue acı acı gülümsedi ve dışarı doğru yürümeye başladı. Dışarıda rüzgâr uğulduyordu, pelerini savruldu. Arkasına bakmadan gidiyordu. Elde edemiyorsan, asilce bırakmalıydın; Zhuge Yue'nin lügatinde "yalvarmak" diye bir kelime yoktu.

“Zhuge Yue!” Chu Qiao aniden bağırdı. Zhuge Yue'nin bedeni sarsıldı, durdu. Genç kız aceleyle ona doğru koştu, ayakları karların içine derin derin gömülüyordu.

Zhuge Yue arkasına döndü, kaşlarını hafifçe çattı: “Bir şey mi oldu?”

Chu Qiao belindeki Poyue kılıcını çözdü ve iki eliyle ona uzattı. Yüzünde ciddi bir ifadeyle konuştu: “Yolun açık olsun.”

Zhuge Yue kızın elindeki kılıca baktı ama almadı. Belindeki Canhong kılıcını da geri vermeye niyeti yoktu.

Chu Qiao biraz mahcup oldu ama inatla kılıcı uzatmaya devam etti. Bakışlarını ona dikmişti; tıpkı istediği şekeri alamadığı için yemek yemeyi reddeden inatçı bir çocuk gibiydi.

“Bu ne demek şimdi?”

Chu Qiao dudaklarını ısırdı, bir süre düşündü ve sonunda konuştu: “Yanbei ve Xia arasındaki topyekûn savaş patlak vermek üzere. O zaman savaş meydanında karşılaşmamız kaçınılmaz. Ben merhamet etmeyeceğim, sen de beni daha fazla kollama. Biz...”

Zhuge Yue'nin ifadesi aniden buz kesti. Başını eğip kaşlarını çattı. Chu Qiao onun bakışları altında kendini huzursuz hissetti,

sesi gitgide kısıldı.

“Xing'er, eğri oturalım doğru konuşalım; savaş meydanında karşılaşırsak gerçekten benim kellemden vazgeçebilir misin?”

Zhuge Yue'nin sesi boğuk ve sakindi; bu cümle sanki boğazından değil de, kalbinin derinliklerinden geliyordu. Chu Qiao'nun avuç içleri buz gibiydi ama parmaklarından ince terler süzülüyordu. Ağzı kurumuştu, derin bir nefes alıp içindeki sıkıntıyı bastırdı ve yavaşça konuştu: “Seni öldürmeyeceğim ama seni yenmek için elimden gelen her şeyi yapacağım.”

Boğuk bir kahkaha duyuldu. Zhuge Yue başını eğip hafifçe salladı, bir şey söylemedi. Sadece Chu Qiao'nun elindeki kılıcı aldı ve arkasını dönüp karların üzerinde ağır adımlarla uzaklaştı.

“Maalesef, ben bunu yapamam.”

Yapamadığından değil, yapmak istemediğinden... Çünkü biliyordu ki, onlar için yenilgi ölüm demekti.

Peki o, kızın hayatta kalmak için tutunduğu tek dalı nasıl elinden alabilirdi?

Chu Qiao dudaklarını ısırdı; göğsünde bir şeyler düğümlenmişti, canı yanıyordu. Adamın dimdik duran sırtına baktı; o sırt ne kadar da soğuk görünüyordu. Başını eğdi ve her kelimenin üzerine basarak konuştu: “İnsan bu dünyada dikenler arasındadır; gönül kıpırdamazsa can yanmaz, can yanmazsa acı çekilmez. Eğer gönül kıpırdarsa insan yanlış yola sapar; o zaman bedeni de ruhu da yaralanır, dünyanın tüm ızdıraplarını tadar.”

Zhuge Yue'nin adımları olduğu yerde çakılı kaldı. Bu cümleyi hatırlıyordu; o kadar uzun zaman önceydi ki... O zamanlar o, karanlık ve soğuk bir gençti; kız ise her şeyini kaybetmiş bir çocuk. Fener Festivali'nin ışıkları altında, bu dizeleri ona okutmuştu.

Ne kadar da komik! Zhuge Yue dudaklarını soğukça kıvırdı. Gönül kıpırdamazsa can yanmaz mıydı?

“Ben çoktan o dikenlerin arasında delik deşik oldum.” Boğuk sesi dağın tepesinde yankılandı, sert rüzgâr o sesi anında paramparça edip götürdü.

Kar yeniden yağmaya başlamıştı.

Minxi Dağı'nın doğu tarafında, sıradan bir kervan kılığındaki adamlar konaklıyordu; belli ki Zhuge Yue'nin adamlarıydı. Chu Qiao tapınağın kapısında durmuş, adamın silüetinin karda kayboluşunu izliyordu; içi buz kesmişti. Tek başına içeri girdi, yer sofrasındaki sürahiyi alıp içkisinden büyük bir yudum aldı. Sıcak sıvı boğazından aşağı inerken yakıcı bir hoşluk bıraktı.

Başını kaldırdığında Savaş Tanrıçası'nın sert bakışlarıyla karşılaştı; sanki onu düşüncesizliği ve büyük resmi görmeyişi yüzünden azarlıyordu. Diğer tarafta ise Ana Tanrıça'nın bakışları yumuşaktı; sanki tüm acılarını anlıyordu. Yavaşça yere çöktü, koca sütunlardan birine yaslanıp oturdu. Dizlerini kendine çekti; o kadar zayıf görünüyordu ki, sanki hiç büyümemiş bir çocuk gibiydi.

Ertesi gün yola çıktıklarında, arkadan aniden hızlı at nalları duyuldu. Bembeyaz kar ovasında bir atlı hızla yaklaşıyordu. Atın üzerindeki kadın, gümüşi gri bir tilki kürküne bürünmüştü; pelerin ona biraz büyük geliyordu. Doğudan geliyordu ve Chu Qiao'nun birliğini görünce yavaşlamadı, doğrudan üzerlerine sürdü.

He Xiao kaşlarını çattı, atını öne sürerek sert bir sesle bağırdı: “Kimsin sen? Adını söyle!”

Kadın ona bir bakış attı, göz ucuyla süzüp neşeyle gülümsedi. Kamçısını daha sert sallayarak ileri atıldı. He Xiao kaşlarını çatarak onu durdurmak için hamle yaptı ama kadın yay gibi kaşlarını çatıp çınlayan bir sesle bağırdı: “Jixiang, tekmele onu!”

Altındaki at sanki sahibini anlamış gibi aniden durdu, kişnedi ve He Xiao yaklaştığı anda ön ayaklarını havaya kaldırıp He Xiao'nun atının karnına sert bir darbe indirdi. He Xiao'nun atı acıyla inleyerek karların üzerine devrildi.

He Xiao çevik bir hareketle yere yuvarlanıp ayağa kalktı ama miğferi düşmüş, saçları kar içinde kalmıştı; oldukça perişan görünüyordu.

— 188 —

“Kimsin sen?” diye gürledi adam, öfkesi utancına karışmıştı.

Oysa kadın ona dönüp bakmadı bile. Karşıdan gelen kadına hafifçe gülümseyerek, “Sen Chu Qiao musun?” diye sordu.

Chu Qiao başıyla onayladı ve bakışlarını kadına dikti. Karşısındaki kadın duru bir güzelliğe sahipti; teni pürüzsüz, bakışları yumuşak, çehresi ise munisti. İlk bakışta makyajsız yüzü kar gibi beyaz, siyah gözleri ise yıldızlar gibi parlaktı; sanki zarif, taze ve bembeyaz bir su nilüferiydi. Ancak yüz hatlarında gizli bir vakar ve mertlik vardı. Chu Qiao’yu açık sözlü ve rahat bir tavırla süzüyor, kendisinin de süzülmesinden zerre rahatsızlık duymuyordu. Yine de Chu Qiao’nun dikkatini çeken asıl şey kadının güzelliği değil, omuzlarındaki pelerindi. Eğer hafızası onu yanıltmıyorsa, bu pelerin dün gece hâlâ Zhuge Yue’nin üzerindeydi.

Bunu fark edince Chu Qiao’nun gözleri hafifçe kısıldı, kaşları yavaşça çatıldı.

“Efendim bunu sana iletmemi istedi.”

Gelen Canhong Kılıcı’ydı. Chu Qiao elini uzatıp kılıcı aldı ve teşekkür ederek başını salladı: “Teşekkür ederim. İsimlerini bağışlar mısın küçük hanım?”

“Soyadım Meng. Sanırım yakında tekrar görüşeceğiz, şimdilik elveda.”

Meng soyadlı kadın bunu söyler söylemez dizginleri asıldı; savaş atı hızla geri dönüp uzaklaşırken, geride öfkeden soluyan Başkomutan He Xiao’yu bıraktı.

“Hanımım, bu kadın da kim?”

Etrafta nöbet tutanlar Güneybatı Karargâhı’nın seçkin neferleri, yani Chu Qiao’nun en güvendiği adamlarıydı. Bu yüzden sakınma gereği duymadan sakince cevap verdi: “Anlaşılan o ki, son altı aydır Xia-Yan savaş meydanlarını kasıp

kavuran Binbaşı Meng Feng buymuş.”

“Meng Feng mi? Meng Tian’ın o küçük torunu mu?”

Chu Qiao cevap vermedi. Başını eğip Canhong Kılıcı’nı kınından çıkardı; keskin namluda kendi kömür karası gözlerinin yansıması belli belirsiz seçiliyordu. Bu kılıcı görmeyeli iki yıl olmuştu. Bu iki yıl boyunca Poyue Kılıcı’nı kullanmaya fazlasıyla alışmıştı.

Ge Qi yan taraftan fısıldadı: “Meng Tian’ın torunu mu? Hiç benzemiyor. Doğrusunu isterseniz, bana daha çok bizim Prenses Bai Sheng’i anımsattı.”

“Destursuz konuşma!” diye araya girdi He Xiao. “O, General Meng tarafından evlat edinilmiş bir yetim. Küçüklüğünden beri bir erkek gibi yetiştirilmiş, hatta Meng ailesinin erkekleriyle birlikte askeri okulda eğitim görmüş. Zhuge Yue ordu komutanlığına terfi ettikten sonra o da onun emrine verilmiş. Son altı aydır savaş meydanlarında çok aktifmiş ama neden buraya gelmiş? Hanımım, peşinden gidip bir sorgulatsak mı? Belki de bir tuzaktır.”

Chu Qiao cevap vermedi, sadece elindeki kılıca dalgın dalgın bakmaya devam etti. He Xiao ona birkaç kez seslendikten sonra ancak kendine gelebildi. Yüzü oldukça huzurlu görünüyordu, sakince, “Bugün olanları kimse görmemiş gibi davransın,” dedi.

Bu söz üzerine herkes durumu kavradı ve ordu yoluna devam etti.

Aynı esnada Meng Feng, gizlilik içinde ilerleyen Zhuge Yue ve adamlarına yetişti. Pelerini gizlice çıkarıp Zhuge Yue’nin yakın korumasına teslim etti, ardından kıyafetlerini düzeltip doğal bir tavırla Zhuge Yue’nin yanına gitti ve “Emanet teslim edildi,” dedi.

Zhuge Yue duymamış gibi yaptı ve yoluna devam etti. Meng Feng gülümseyerek onun sırtına baktı; zihni ise harıl harıl analiz yapıyordu. Genelde bir laf bitmeden giden iki tip insan vardı: Birincisi konuya zerre ilgi duymayanlar, ikincisi ise içindeki çalkantının ele verilmesinden korkanlar. Okul arkadaşı olan bu adamın kayıtsızca ıslık çalışına bakılırsa, Başkomutan Zhuge’nin

ne düşündüğünü artık sağır sultan bile biliyordu!

“Boşa gitmedi, bunca yol boşa gitmedi.” Üç gün sonra Chu Qiao nihayet Xuekui Nehri kıyısındaki Yanbei ordugahına ulaştı. Erzakı teslim ettikten sonra hava çoktan kararmıştı. Yemek için alıkonuldu, yemeğini yedikten sonra birkaç silah arkadaşıyla laflayıp kendi çadırına çekildi.

Bir yıldır görmediği Pingan epey serpilmiş, tam bir delikanlı olmuştu. Neşeyle ona su ısıtıyor, bir yandan da durmadan bir şeyler anlatıyordu; aralarındaki samimiyet eskisi gibiydi.

Yan Xun orduda değildi. Xuekui Nehri kıyısına Longyin Geçidi adında bir kale inşa edilmişti. Bu kale, Yanming Geçidi ile nehrin iki yakasında karşı karşıya bakışıyordu. Yanbei ordusu geçidin arkasında toplanmıştı ve Yan Xun karargâhını kaleye taşımıştı; buraya nadiren uğruyordu.

Karlı yollarda geçen günlerden sonra, düzgün bir banyo yapmayalı epey olmuştu. Küvetin içine uzandığında rahatlıktan uyuyakalacak gibi oldu ama onaylanması gereken resmi evraklar bekliyordu. Hızla bir "savaş banyosu" yapıp yorgun vücudunu lambanın altına sürükledi ve evrakları incelemeye başladı.

Gece derinleşiyordu, havada ordunun o kendine has kokusu vardı. Lamba ışığı Chu Qiao’nun yüzüne vuruyor, zayıf yüz hattının yarısı çadırın bezine yansıyordu. Dışarıdan bakıldığında net ve zarif bir gölge seçiliyordu.

Yan Xun’u görmeyeli bir yıl olmuştu. Bu bir yıl boyunca, rutin resmi yazışmalar dışında neredeyse hiç iletişim kurmamışlardı; ara sıra gelen mektuplar da tamamen resmi bir dille yazılmıştı.

Ta ki kısa bir süre önce yaşlı bir dadı Huihui Dağı’na gelip Chu Qiao’yu bulana kadar. Yan Xun’un emriyle getirdiği hediyeleri bir bir bırakmış, ardından ağzından bal damlayarak Chu Qiao’yu övmeye başlamıştı. Chu Qiao uzun bir uğraştan sonra kadının aslında Yan Xun tarafından "görücü" olarak gönderildiğini anlamıştı.

Görücü mü? Ne kadar da gülünç bir durumdu. Bir ömrü beraber geçirecek iki insanın arasına başkalarının o "üç karışlık dillerini" sokması... İlişkileri, aracı bir görücüye ihtiyaç duyacak

noktaya gelmişti demek.

Dadı, sözde görücü gelmişti ama aslında sadece bir tebligat yapıyordu. Chu Qiao'nun odası, koridoru ve hatta avlusu nadide nişan hediyeleriyle dolup taşmıştı: Çocuk yumruğu büyüklüğünde doğu incileri, insan boyunda mercanlar, bir nefesle uçacak kadar hafif ipek giysiler, tek parça yeşimden oyulmuş ayakkabılar, Minglang Dağı'nın kan taşından gerdanlıklar, güneyin yedi renkli emayeleri ve Batı Diyarı'nın nadide kürkleri... Dünyanın tüm ihtişamı bir anda gözlerinin önüne serilmişti; altın pırıltısı insanın gözlerini kamaştırıyordu. Üstelik Yan Xun, Ri'luo Dağı'nda onun için "Nada Sarayı" adında bir ikametgâh inşa ettireceğini de duyurmuştu. Chu Qiao ancak o zaman "Nada" kelimesinin kuzey lehçesinde "canparem" anlamına geldiğini öğrenmişti.

İnsanoğlunun hayal edebileceği tüm lüks ayaklarının altına serilmişti. Belki duygulanmalı, belki gözyaşları içinde teşekkür etmeliydi ama kalbinde en ufak bir sevinç kırıntısı yoktu. Bambu koltuğunda otururken parmak uçları bembeyaz ve buz gibiydi. Bir yıl önce olsa belki mutluluktan havalara uçardı ama şimdi, tüm bunların Yan Xun'un ona sunduğu bir tür teselli ve kefaret olduğunu hissediyordu.

Yan Xun yavaş yavaş değişmişti; artık onu tanıyamıyordu. Çoğu zaman yaptığı her şeyin ne anlamı olduğunu sorguluyordu. Yan Xun kazansa bile, bu sadece Yan ailesinin Zhao ailesinin yerini alması, bir hanedanın diğerinin yerine geçmesi demekti. Kurduğu tüm hayaller başka bir yola sapmıştı. O ise hâlâ o masum halkı utanmazca kandırıyor, onları evlerini yeniden kurmaya, orduya katılmaya, düşmanla savaşmaya teşvik ediyordu. O insanlar, gelecek nesiller için farklı bir çağ inşa ettiklerini sanarak canlarını siper ediyorlardı ama sonunda belki de sadece boş yere feda edileceklerdi. Bu saf halk, kendileriyle hiçbir ilgisi olmayan bir savaşı, hiçbir şeyden habersiz sürdürüyordu.

Bunu her düşündüğünde Chu Qiao kendini bir alçak, tepeden tırnağa bir yalancı gibi hissediyordu.

Masasına yaslandı, başını kitapların üzerine koydu; yorgundu.

Mum ışığı titriyor, arada bir çıtırtıyla parlıyordu. Her şey o kadar sessizdi ki, bir an için uykuya dalacak gibi oldu.

Yan Xun çoktan çadırın dışında durmuş, bekliyordu. Chu Qiao'nun bir gün erken geldiğini duyunca, gece vakti sadece yirmi korumayla karargâha dönmüştü. Mevcut durumda bu yaptığı hiç akıl kârı değildi; canını isteyen o kadar çok kişi vardı ki... Sadece Xia ve Quanrong değil, Yanbei'nin içindeki o sözde sadık tebaası bile pusudaydı. Ancak onu görme arzusu o kadar baskındı ki, bir anlık da olsa mantığını yitirmişti. Fakat onca yolu dörtnala gelip çadırının önüne dikildiğinde, içeri girmeye cesaret edememişti.

Dünyayı titreten Yanbei Kralı, Yanbei'nin en zor günlerinde Xia topraklarının kalbine dalan Yan Xun, şimdi küçücük bir çadırın önünde sinmiş, yaklaşmayı bile bir lütuf sayar hale gelmişti.

Dadı Yi döndüğünde, Achu'nun evlilik haberini duyunca sevinçten ağladığını, diz çöküp şükrettiğini söylemişti. Yan Xun bunun yaşlı kadının onu teselli etmek için uydurduğu bir yalan olduğunu biliyordu. Achu gibi biri, onların önünde nasıl sevinçten ağlardı? Nasıl diz çöküp teşekkür ederdi? Bunca yıldır beraberlerdi, haberi aldığındaki yüz ifadesini tahmin edebiliyordu: Donuk bir ifadeyle orada oturacak, dadının dırdırını dinlerken tek kelime etmeyecek, bakışları uzaklara dalacak, sanki dinliyormuş gibi yapıp aslında dinlemeyecek ve laf bittiğinde sadece hafifçe başını sallayıp "Anladım," diyecekti.

Evet, aynen böyle olacaktı.

Yan Xun o sahneyi zihninde canlandırdı. Yanı başında henüz kapanmamış kitaplar ve evraklar, masada soğumuş bir çay... Üzerinde günlük pamuklu giysisiyle sandalyede oturmuş, saçları omuzlarına dökülmüş, sanki hiçbir şey onunla ilgili değilmiş gibi bir kayıtsızlık içinde...

Oysa bu onların düğünüydü; Zhenhuang'dayken defalarca hayalini kurdukları o düğün...

Yan Xun nerede hata yapıldığını bilmiyordu; belki biliyordu da yüzleşmek istemiyordu. Hâlâ Achu'ya güveniyordu; dünyada

herkes ona ihanet etse bile Achu'nun etmeyeceğini biliyordu. Ama tam da bu yüzden onu orduda tutmak, Güneybatı Karargâhı ile çok fazla temas kurmasını istemiyordu. Dünya değişirdi; sen istemesen bile insanlar ve olaylar seni o yola sürüklerdi. Bir gün gelip de çıkarlarının onları karşı karşıya getirmesinden, arkalarındaki destekçiler yüzünden geri adım atamayacak hale gelmelerinden korkuyordu.

Achu harika bir askeri dehaydı ama iyi bir siyasetçi değildi. Siyasetin ne kadar karanlık olduğunu asla anlayamazdı. O ise amacına ulaşmak için daha ne kadar kan nehri geçecek, kaç kesik baştan dağlar inşa edecekti? Pişman değildi, bunların hepsini kendi rızasıyla yapıyordu; kimse onu zorlamamıştı. Hatta bu planlardan ve kıyımlardan zevk bile alıyordu. Yıllardır kalbinde biriken hınç ve nefret, bir kurt gibi gece gündüz içini kemiriyordu; o aşağılanmalar ömrü boyunca unutamayacağı birer kâbustu. Sadece, tüm bunları yaparken onun yanında durmamasını, o simsiyah gözleriyle ona bakıp yavaş yavaş umudunu ve inancını yitirmemesini istiyordu.

Belki şimdi kızacaktı ama zaman her şeyi silerdi; ömrü boyunca bu yarayı sarmaya, kendini açıklamaya hazırdı.

Yan Xun emin bir tavırla gülümsedi. Dünyaya hükmettiği gün, Achu bugün yaptığı her şeyi anlayacaktı.

Çadırdaki lamba ışığı zayıf bir gölge yansıtıyordu; yüz hatları o kadar netti ki, burnunu, gözlerini, ellerini bile seçebiliyordu.

Ay ışığı Yan Xun'un üzerine vuruyor, siyah kürkü ağır ve baskıcı görünüyordu. Adamın silüeti ıssızdı, arkasında uçsuz bucaksız beyaz bir boşluk vardı. Uzaklardan bir askerin söylediği Yanbei ezgisi duyuluyordu; melodi o kadar yanık ve kıvrak yükseliyordu ki sanki göklere ulaşıyordu.

Yan Xun yavaşça elini uzattı. Ay ışığının altında çadırın üzerine düşen soluk gölgesi, içerideki kadının gölgesine doğru yükseldi. Yaklaştı, iyice yaklaştı... Sonunda gri gölge, siyah gölgenin burun ucuna, yanağına ve alnına dokundu. Sanal bir ışık ve gölge oyunu, bir aşığın eli gibi içerideki kadının hatlarını okşuyordu.

— 189 —

Tam eline dokunacakken bir bulut kümesi ayın önüne geçti ve dünya bir anda karanlığa gömüldü. Yan Xun, eli havada, mahcup bir halde orada kalakaldı. Rüzgârın savurduğu karlar kürküne yapışıyor, onu bir heykeli andırıyordu. Ordugahta kaldığı üç gün boyunca Yan Xun ile karşılaşmamıştı; ancak dördüncü gün Yan Xun kaleden aşağı indi. Yan Xun içeri girdiğinde Chu Qiao eşyalarını topluyordu. Hiçbir asker haber vermemişti. Arkasından vuran keskin ışık Chu Qiao'nun gözlerini kamaştırdı.

Yan Xun, üzerinde altın sırmalı ejderha işlemeli siyah bir kaftanla duruyordu. Gözleri dipsiz bir kuyu gibiydi; sessizce ona bakıyor, uzun süre konuşmuyordu.

Işık çok parlaktı, toz zerreleri ışık huzmelerinde dans ediyordu. Chu Qiao ona bakarken bir an için yıllar öncesindeki Yingge Avlusu'nu anımsadı; antrenmandan dönen kan ter içindeki delikanlı, her zaman fark edilmeyi bekleyerek sessizce arkasında dururdu. O zamanlar çok yalnızdılar, birbirlerinden başka kimseleri yoktu. Şimdiyse binlerce kişi etraflarını sarmıştı ama aralarındaki mesafe her geçen gün açılıyordu.

Chu Qiao ayağa kalktı, selam vermek için eğilmek istedi ama o "İmparatorum" kelimesi bir türlü dilinden dökülmedi. Yan Xun öne çıkıp ellerini tuttu. Chu Qiao ne kaçtı ne de başını kaldırdı. Kollar yavaşça bedenini sardığında, alnı adamın göğsüne yaslandı. Kalbinin o güçlü ve ritmik atışı, Beishuo Kalesi surlarında çalınan savaş davullarını anımsatıyordu. Sabah güneşi kan kırmızısıydı, yeryüzü altın sarısına boyanmıştı; çadırın perdesi rüzgârla dalgalanıyordu. Chu Qiao gözlerini açtığında sanki yaz mevsiminin o yemyeşil çayırlarını görüyordu. Kalbi çoktan uzaklara gitmişti, buralarda değildi artık.

"Achu, gidiyor musun?" diye fısıldadı Yan Xun ama cevap alamadı. Kollarını gevşetip baktığında, kadının odaklanmamış, derin bir deniz gibi ne düşündüğü belli olmayan gözlerini gördü.

“Achu?”

Chu Qiao başını kaldırıp onayladı: “Evet, yarın yola çıkıyorum.”

“Yeni yıl yaklaşıyor, kal burada.”

“Pek uygun olmaz, halletmem gereken işler var.”

Yan Xun inatla, “İşleri başkasına devret, bu yılı beraber geçirelim istiyorum,” dedi.

“Quanronglar Meilin Geçidi’ne göz dikmiş durumda, içim rahat etmez.”

“Quanronglar da yeni yılı kutlayacak,” dedi Yan Xun, aralarında hiçbir şey yaşanmamış gibi bir ısrarla. “Her şeyi bizzat yapmana gerek yok, ben başkasını görevlendiririm.”

Chu Qiao sustu, başını eğip yerdeki ışık oyunlarını izledi. Yan Xun’un keyfi bir anda yerine geldi; gülümseyerek onu yeni kurduğu Xiling Şehri’ne götüreceğini, oranın ne kadar görkemli ve kalabalık olduğunu anlatmaya başladı. Onun için rahat bir konak hazırlatmış, odasını bizzat döşemişti. Çocukluğunda yediği bir yiyecekten bahsetti durdu; Yanbei’yi geri aldıktan sonra o ustayı tüm ülkede aratmış, adamın savaşta öldüğünü öğrenince oğlunu buldurup Xiling’deki köşküne yerleştirmişti.

O kadar çok konuştu ki, bir an için gevezelik ediyor gibiydi.

Chu Qiao uzun süre dinledikten sonra aniden başını kaldırdı ve sakince, “Yan Xun, burada kalmak istemiyorum,” dedi.

Yan Xun bir anda donakaldı, dili tutuldu, o bitmek bilmeyen cümleleri bıçak gibi kesildi. Uzun süre Chu Qiao’ya baktıktan sonra yavaşça, “Hâlâ bana kızgın mısın?” diye sordu.

Chu Qiao başını salladı, bakışları durgun bir su gibiydi. “Sadece burada kalıp her şey yolundaymış gibi sahte bir huzur oyunu oynamak istemiyorum. Ne zaman her şeyi gerçekten çözersen, o şüphelerinden ve savunma kalkanlarından vazgeçersen, o zaman gelirim.”

Yan Xun’un ifadesi bir anda buz kesti. Chu Qiao’ya derin bir bakış attıktan sonra arkasına bakmadan, büyük adımlarla çadırdan çıktı.

Chu Qiao yatağına oturdu, bir anda kendini çok yorgun hissetti. Bu soğuk savaşın hiçbir anlamı yoktu ama şu an kendine başka bir çıkış yolu da bulamıyordu. Quanronglar hâlâ sınırda tacizlerini sürdürüyordu, yeni yıldan sonra bahar taşkınları başlayacaktı ve ticaret takasları için hazırlık yapması gerekiyordu; iş çoktu. Acı bir tebessümle eşyalarını toplamaya devam etti; bu ordugâh çok baskıcıydı, burada bir an bile fazla kalmak istemiyordu.

Yan Xun ana karargâh çadırında oturuyordu, generaller iki yanda sıralanmıştı. Hava ağırdı, askerlerin yüzünden düşen bin parçaydı; kimsede yeni yıl heyecanı yoktu.

“Savaş çıkarsa, İkinci Ordu on ila on beş bin Xia askerine karşı koyabilir. Biraz da şansımız yaver giderse, Xia ordusunun yarısının saldırılarını iki gün boyunca göğüsleyebiliriz. Ancak bir şartla: Karşıdaki komutan Zhuge Yue olmamalı. Kısa süre önce Queshu Vadisi’nde iki binden fazla adamımızı yok etti, askerler ondan çok çekiniyor. Moral bozukluğu savaşın seyrini etkileyebilir,” dedi bir general.

Bir diğeri öne çıktı: “Casuslardan gelen bilgiye göre Zhuge Yue şu an orduda değilmiş, Zhenhuang’a dönmüş diyorlar. Xia İmparatoru’nun durumu kritik, Zhuge Yue, Zhao Che’nin müttefiki olarak onu desteklemek için gitmiştir. Ancak imparatorun veliahdını çoktan seçtiği ve Zhao Che’nin listede olmadığı söyleniyor.”

“Yeni yıl geliyor, Xia ordusunda huzursuzluk var, Zhuge Yue de yokken Yanming Geçidi’ne yüklenirsek şansımız yüksek olur. Efendim, işte kurmay heyetimizin hazırladığı harekât planı.”

Yan Xun planı soğuk bir bakışla süzdü. Harita rengârenk çizimlerle doluydu; süvariler önden, kalkanlılar arkadan... Onca lafın özü bildik cephe taarruzu ve kanat desteğiydi. Kaşlarını çatıp otuzlu yaşlarındaki subaya baktı: “Kurmay heyetinin on küsur gün boyunca uykusuz kalarak hazırladığı plan bu mu?”

Adam terlemeye başladı, kekeleyerek, “İki ordunun güç dengesini analiz ettik, inceledik...” dedi.

“Yeter,” diye sözünü kesti Yan Xun. “Rapor edecek dişe

dokunur bir şeyiniz var mı?”

Yan Xun’un bu kadar sinirli olduğunu gören kimse konuşmaya cesaret edemedi. Kısa süre sonra herkes dağıldı, Yan Xun çadırda tek başına, çatık kaşlarla kaldı.

Çok geçmeden bir silüet içeri girdi ve diz çökerek fısıldadı: “Görev tamamlandı efendim, önemli bir istihbaratım var.”

Öğleden sonraki güneş ışığı adamın kıyafetindeki kırmızı bulut motifine vuruyordu. Bu bir zamanlar Güneybatı Karargâhı’nın sancağıydı, şimdiyse Xiuli Ordusu’nun simgesi olmuştu.

O akşam Yan Xun yemek yemedi. En güvendiği adamlarını topladı ve beş bin muhafız askeriyle karargâhtan ayrıldı; Chu Qiao’ya haber bile vermemişti.

Atlar ordugâh kapısından çıkarken, masanın üzerindeki Canhong Kılıcı aniden boğuk bir çınlamayla sarsıldı. Chu Qiao şaşkınlıkla arkasına baktı ama sadece buhurdanlıktan yükselen dumanları gördü.

Kalbinin hızla çarptığını hissetti. Bir yudum çay içti; soğuk çay boğazından aşağı inerken kalbindeki o nedensiz korkuyu dindirmeye yetmedi.

Neler oluyordu? Dışarıda kar fırtınası hüküm sürüyor, dünya ıssızlığa gömülüyordu.

Yan Xun haber alıp Daping’e vardığında çatışma çoktan bitmişti. Zhuge Yue ve adamları gitmiş, geride sadece cesetler ve kırık kılıçlar kalmıştı. Yan Xun’un yıllardır üzerine titrediği suikast timi tamamen yok edilmişti; beş yüz kişiden tek bir sağ kalan yoktu. Ceset yığınını gören Yan Xun’un şakakları zonklamaya başladı.

“Efendim,” dedi Cheng Yuan yanına sokularak. “Hemen gidip adam toplayayım mı? Kendi topraklarımızda bizden kaçamaz herhalde.”

Yan Xun’un bakışları derin ve karanlıktı, henüz gözlerini kapamamış cesetlere bakıyordu.

Cheng Yuan sabırsızlıkla sordu: “Efendim?”

“Derhal orduyu topla.”

Cheng Yuan sevindi: “Kaç kişi istersiniz?”

“Kara Kartal Ordusu’nun tamamını getir.”

“Ne?” Cheng Yuan gibi sinsi bir adam bile şaşkınlıktan donakaldı. “Efendim, Kara Kartal Ordusu yeni toparlandı, on binlerce asker var. Zhuge Yue’nin yanında ise üç yüz kişi bile yok. Bu kadar adama gerek var mı?”

Yan Xun küçümseyen bir tavırla mırıldandı, bakışlarını uçsuz bucaksız beyazlığa dikti: “Onu öldürmek, Zhao Che’nin kafasının yarısını koparmak, Xia’nın bir kolunu kırmak demektir. Yirmi bin Xia askerini öldürmekten daha etkili olur. Askerlere söyle, Zhuge Yue’yi gördükleri yerde öldürsünler; ölü ya da diri fark etmez. Kim kafasını getirirse onu general yapacağım.”

“Emredersiniz!” diye bağırdı Cheng Yuan ve atını mahmuzlayıp uzaklaştı.

Atlar karda beyaz dalgalar yaratarak ilerliyordu. Yan Xun sessizce bekledi, uzun bir süre sonra fısıldadı: “Bu sefer kaçışın yok.”

O gün Yanbei’nin doğu hattında askeri hareketlilik tavan yapmıştı. Yeni kurulan Kara Kartal Ordusu, Cheng Yuan komutasında "tatbikat" bahanesiyle Yanbei’nin içlerine doğru kaydırılmıştı. Yanbei ordusunu izleyen Xia yetkilileri bu durumu garipsedi ve hemen merkeze rapor etti. Xia kurmayları durumu saatlerce analiz ettikten sonra şu sonuca vardılar: Yanbei’de büyük bir kar fırtınası çıkmış olmalıydı, sivil kayıplar fazlaydı ve ordu muhtemelen isyanları bastırmak veya yardım için sevk edilmişti. Bu sonuç Xia yetkililerini sevindirdi; hem Yan Xun zordaydı hem de doğu hattındaki tehdit azalmıştı. Bu "müjdeli" haber hemen Xia Kuzey Seferi Ordusu’na iletildi. Ancak Zhao Che’nin kurmay başkanı bu bilginin önemsiz olduğunu düşündü. Kara Kartal Ordusu olmasa bile mevcut güçleriyle Yanbei’nin ana ordularına karşı koyamazlardı. Xia’nın planı bahara kadardı. Bu yüzden bu "gereksiz" bilgiyi, zaten yorgun olan Prens Zhao Che’ye iletmeye gerek görmedi.

Çoğu zaman tarihi değiştiren, işte böyle önemsiz insanların

önemsiz kararları olurdu. Zhuge Yue'nin bu yolculuğundan haberdar olan tek kişi olan Zhao Che, bu kritik istihbaratı alamadığı için takviye gönderme fırsatını da kaçırmıştı.

Ancak Yan Xun'un planı hiç de pürüzsüz ilerlemiyordu. Bir gün sonra gelen raporlar generalleri dehşete düşürdü.

Kara Kartal Ordusu'nun beş yüz kişilik öncü birliği tamamen yok edilmişti; tek bir sağ kalan yoktu.

Dördüncü bölük pusuya düşürülmüş, ok yağmuru altında delik deşik edilmişti.

On yedinci keşif kolu ise sırra kadem basmıştı; kurmayların tahmini, yedi yüz askerin fırtınada kaybolduğu yönündeydi.

Ardından yirmişer kişilik altı keşif timi daha yok oldu; ne bir işaret fişeği ne de bir haberci geri dönebilmişti.

— 190 —

Okçu birliği Songlu Sırtı'na girmişti ama neden girdiklerini kimse bilmiyordu. Tıpkı neden çıkamadıklarını kimsenin bilmediği gibi... Çünkü onları aramaya giden iki piyade bölüğü de aynı şekilde ortadan kaybolmuştu.

Bozgun, yenilgi, imha, kayıp... Raporlar birbiri ardına geliyor, Yan Xun'un yüzü her geçen an daha da kararıyordu. Generaller tetikteydi. Yaşlı bir subay titreyen bir sesle, "Belki de güçlerimizi birleştirmeliyiz, böyle dağılmak çok tehlikeli," dedi.

"Saçmalık!" A'Jing de ordudaydı ama konumu Cheng Yuan'ın çok gerisindeydi. Subayların en sonunda oturuyordu. "Karşımızda üç yüz kişi bile yok, biz ise on binlerce kişiyiz. Bu kadar fark varken birleşmek mi?"

Yaşlı general kendini savunmaya çalıştı: "Ama düşman çok güçlü, her biri yüz kişiye bedel..."

"Ben de birleşme taraftarı değilim," dedi Cheng Yuan. "İç bölgeler uçsuz bucaksız ve ıssız, üstelik fırtına var. Üç yüz kişi herhangi bir yere saklanırsa onları bulamayız. Koca orduyu bir araya toplarsak hedef büyür, düşman bizden daha kolay kaçar. Efendim, önerim kuşatmayı daraltmaktır. Tüm yolları tutarsak elbet ortaya çıkacaklar."

"General Cheng, Caoqiu savaşını unuttu herhalde? O zaman da böyle demiştiniz," dedi A'Jing soğuk bir sesle. "Yolları kapatalım, her patikayı tutalım, fare bile geçemez demiştiniz. Ama bir ay sonra Zhuge Yue, Yanming Geçidi'nde keyifle yemeğini yerken biz eşek gibi yorulmuştuk."

Cheng Yuan'ın yüzü asıldı ama cevap vermedi, Yan Xun'a döndü. Herkes biliyordu ki Caoqiu savaşı Yan Xun'un bam teliydi. Cheng Yuan'ın sorumluluğu olsa da, baskına uğrayan karargâhın başındaki isim Yan Xun'du. Ancak Yan Xun'un istifini bozmadığı görüldü; sanki hiçbir şey duymamış gibiydi, gözleri buz gibi soğuk ve durgundu.

A'Jing zırhlarını şakırdatarak ayağa kalktı, Yan Xun'un önüne gelip gürledi: "Efendim, Zhuge Yue'nin sadece üç yüz adamı var. Üç binden fazla adamımızı yaralayıp kayıp vermeden kaçmaları imkânsız. Ama tek bir Xia askerinin cesedini bile bulamadık. Bu demektir ki tüm yaralılarını yanlarında taşıyorlar. Sayıları az, bir de yaralıların yükü eklenince hızları ve savaş güçleri düşmüştür. Bana bin kişi verin, peşlerine düşeyim. Bu işi bitireceğim."

Yan Xun'un bakışları karanlık bir deniz gibi A'Jing'in yüzünde gezindi. Çadırın dışında fırtına karları savuruyordu ama Yan Xun'un gözleri kadar soğuk değildi hiçbir şey. Sinsi bir kurt lideri gibi tartıyordu durumu.

A'Jing mi? A'Jing yetenekliydi, daha önceki baskılar da gururunu biraz törpülemişti. Şimdi kendini kanıtlamak istiyordu. Ama dikkatli olmalıydı; Achu ile arası çok iyiydi. Eğer Achu durumu öğrenirse işler karışırdı.

Çadır sessizliğe gömüldü, herkes Yan Xun'un ağzından çıkacak emri bekliyordu. Zaman yavaşça akıp giderken aniden bir at kişnemesi duyuldu. A'Jing dışarı fırladı; iki yüz kadar süvari dörtnala kampa dalıyordu. Öndeki subay kan revan içindeydi, "Düşman ele geçirildi!" diye bağırdı.

Bir anda tüm çadır çalkalandı. Yan Xun'un kaşları çatıldı, gözlerindeki o donmuş gölün altında dev dalgalar kabarmaya başladı.

Dünya bembeyaz bir örtüyle kaplıydı, lapa lapa kar yağıyordu. Beş yüz kişiyle yola çıkan birlikten geriye üç yüz kişi bile kalmamıştı; savaşın ne kadar kanlı geçtiği belliydi. Tabur Komutanı Lu He kanlar içindeydi, omzuna bir ok saplanmıştı. Atından atlayıp Yan Xun'un önünde diz çöktü: "Efendim, görev tamamlandı. Xia ordusunun komutanı Zhuge Yue ele geçirildi."

Herkes neşeyle haykırdı. Bir yıldır Yanming Geçidi'nde Zhuge Yue'den çekmedikleri kalmamıştı. Bu adam kurallara göre oynamazdı, cesurdu, adamları onun için ölmeye hazırdı. Yanbei ordusu on savaşın dokuzunda ona yenilmişti. Üstelik o, Xia hanedanının en büyük dayanaklarından biriydi; o aradan çıkarsa savaşın seyri tamamen değişirdi.

Herkesin aksine Yan Xun'un yüzünde en ufak bir ifade değişikliği olmadı. Lu He'ye bakıp tok bir sesle, "Getirin şunu," dedi.

"Getirin!" diye emretti Lu He. Hemen ardından elleri bağlı bir adam öne sürüldü. Üzerinde mor samur kürkü vardı, kıyafetleri asildi ama her yeri yaralıydı. Sağ bacağına beş altı ok saplanmıştı, ayakta duracak hali yoktu.

Yan Xun'u görünce başını yavaşça kaldırdı. Bakışları soğuktu, dudaklarında küçümseyen bir gülümseme belirdi: "Yan Prensi, görüşmeyeli uzun zaman oldu."

Yan Xun'un gözleri kısıldı, sesi boğuk ve karanlıktı: "Yue Qi mi?"

"Yan Prensi'nin hafızası ne kadar da kuvvetliymiş. Efendime karşı bunca sinsi ve alçakça planı kurabilen birinden de bu beklenirdi zaten," dedi Yue Qi ve kahkahayı bastı. Yüzündeki derin kılıç yarası kan sızdırıyordu, eski yakışıklılığından eser kalmamıştı; gülüşü bir hortlağı andırıyordu.

Yan Xun istifini bozmadı: "Zhuge Yue nerede?"

Yue Qi sanki dünyanın en komik şakasını duymuş gibi güldü: "Yan Prensi aklını mı kaçırdı? Bu kadar aptalca bir soru sorulur mu?"

"Götürün şunu, kafasını uçurun."

Yan Xun arkasını dönüp emrini verdi. Muhafızlar Yue Qi'yi yaka paça götürürken, arkadan o kayıtsız ve neşeli sesi duyuldu: "Yan Xun, sen bir asker değilsin, sadece sinsi bir entrikacısın. Efendimin dengi olamazsın asla. Ben önden gidiyorum, seni cehennemin kapısında bekleyeceğim."

"Öyle mi?" dedi Yan Xun, sesi tozlu bir davul sesi gibi derinden geliyordu. Yavaşça döndü, bakışları kılıç gibi keskindi: "O zaman bekle bakalım."

Yan Xun fırtınanın ortasında, yüzü buz tutmuş bir halde bekliyordu.

"Efendim," dedi Lu He telaşla. "Suçluyum, bir anlık gafletime geldi, beni kandırdı. Ama o köpeğin nereye gittiğini biliyorum,

hemen peşine düşeceğim.”

Yan Xun’un gözü adamın belindeki kılıca takıldı: “Ver onu bana.”

Lu He daha da panikledi, kılıcı hemen çözüp Yan Xun’a uzattı: “Bu o veledin kılıcı, tam size sunacaktım...”

Dört karış boyunda, koyu yeşil namlulu, üzerinde kan gibi kırmızı damarlar olan bir kılıçtı bu; Zhuge Yue’nin meşhur Poyue Kılıcı... Yan Xun bu kılıcı çok iyi tanıyordu.

“Sun Cai, hemen bu kılıcı al ve Chu Hanım’ın yolunu kes. Şu an Shangshen yolunda olmalı. Ona de ki; Zhuge Yue, Yuegong’daki erzak depolarına saldırdı, tesadüfen ben de oradaydım. Muhafız birliği ağır kayıp verdi, ben de kılıçla yaralandım ve kuşatma altındayım. Hemen Yuegong’a yardıma gelsin. Unutma, Nanhe Dağı’ndan dolaşacaksın, sanki Yuegong’dan bin bir güçlükle kaçmışsın gibi bir hava vereceksin. Anlaşıldı mı?”

Genç subay diz çöktü: “Anlaşıldı efendim.”

“Nian Qing, sen hemen Yuegong’a git. Garnizon komutanına emrimi ilet; bir gün içinde şehri kuşatılmış gibi gösterecek askeri hareketliliği başlatacaklar.”

“Emredersiniz efendim.”

“Cheng Yuan, Kara Kartal Ordusu’nu topla. Beş koldan Yuegong’a ilerleyin. Chu Hanım’ın arkasından gidin ama sessiz olun, sanki onu takip ediyormuş gibi yapın ama çatışmaya girmeyin.”

“Anlaşıldı.”

“Qi Zhi, sen Nian Qing ile git. Yol üstündeki tüm kasaba ve şehirlere haber ver; kapıları kapatsınlar, yolları tutsunlar.”

“Emredersiniz.”

“Huo An!”

“Buradayım efendim.” Xiuli Ordusu üniforması içinde, başı öne eğik, yüzü seçilmeyen bir asker öne çıktı. Sesi itaatkârdı: “Emrinizi bekliyorum.”

“Hemen Lu He ile git. Zhuge Yue’yi gördüğünüzde ne

söyleyeceğini biliyorsun.”

Huo An diz çöktü, sesi derinden geliyordu: “Anlaşıldı efendim, güveninizi boşa çıkarmayacağım.”

Birlikler birer birer dağılırken Yan Xun hâlâ yerinde duruyordu: “A'Jing.”

A'Jing heyecanla öne atıldı: “Buradayım efendim, emredin!”

“Sen Huaisong’a git, baharda gelecek olan askeri erzakı denetle.”

A'Jing şaşkınlıkla kalakaldı: “Şimdi mi?”

“Evet,” dedi Yan Xun. Döndü, bakışları sert, dudaklarında soğuk bir gülümseme vardı. Kelimelerin üzerine basarak tekrarladı: “Şimdi.”

Rüzgâr her geçen an daha da sertleşiyordu. Yan Xun, siyah kürkü içinde o sert rüzgâra göğüs gererek duruyordu. Güneş bulutların arkasına gizlenmiş, her yer kararmıştı. Büyük savaş kapıdaydı. O gece büyük bir tipi bekleniyordu. Chu Qiao kampını yeni kurmuştu ki, kuzeyden dörtnala gelen at sesleri duyuldu. He Xiao adamlarıyla öne çıktı ve kısa süre sonra kan revan içinde genç bir subayı getirdi. Adamın saçları dağılmış, her yeri kana bulanmıştı. Chu Qiao’yu görünce sanki kurtarıcısını görmüş gibi önüne kapandı: “Şükürler olsun! Chu Hanım, buradasınız! Lütfen hemen gidin ve efendimizi kurtarın, yoksa çok geç olacak!”

Chu Qiao’nun elindeki Canhong Kılıcı bir çınlamayla yere düştü. Gözleri faltaşı gibi açıldı, bir adım öne çıkıp gürledi: “Ne dedin sen? Bir daha söyle!”

“Xia’lı köpek Zhuge Yue gizlice Yanbei’ye sızmış, Yuegong’daki kışlık erzakı ateşe vermiş. Efendimiz de o sırada yakınlardaymış, habersizce sadece iki bin kişiyle yardıma gitmiş. Zhuge Yue onu pusuya düşürmüş; efendimiz ağır yaralı, ata binecek hali yok. Xia ordusunun elli bin askeri Yuegong’u kuşattı, efendimiz içeride mahsur kaldı. Üç yüz kişiyle yarma harekâtı yaptık, yolda herkes öldü, bir tek ben kurtuldum!”

Chu Qiao’nun kaşları çatıldı: “Elli bin Xia askeri Yanbei’ye nasıl ruhunuz duymadan sızar? Doğru dürüst anlat şunu!”

Genç adam ağlayarak bağırdı: “Bilmiyorum, sanki gökten zembille indiler! O Zhuge Yue çok usta bir kılıççı, kılıcıyla efendimizin göğsünü delip geçti. Eğer A'Jing canını dişine takıp onu kurtarmasaydı şimdiye çoktan ölmüştü. Yue Qi denen o general üç kez kapıya yüklendi, tüm kardeşlerimizi biçti...”

Sun Cai ağlayarak belindeki kılıcı uzattı: “İşte, bu o köpeğin kılıcı! Efendimizi bununla vurdu, kılıç omzuna saplanıp kalınca çekip alamadı.”

Chu Qiao donakaldı. Kılıcı yavaşça eline aldı; kılıç kadim bir havaya sahipti, üzerindeki kan lekesi kurumuştu. Bu, gerçekten de Poyue’ydi. Kılıcı sıkıca kavradı, titrememek için kendini zor tuttu; bakışları kar gibi soğumuştu.

Zhuge Yue... Nasıl yapardı? Bizzat kendi ağzıyla bu sefer savaş için gelmediğini söylemişti. Nasıl olur da gidip erzak depolarını yakar, Yan Xun’a suikast düzenlerdi?

Ama eğer o yapmadıysa, bu kılıç neyin nesiydi? Üzerindeki o kan kimindi?

“Hanımım! Lütfen gidin! Yoksa çok geç olacak!”

Sun Cai yerlere kapanıp yalvarıyordu. Chu Qiao derin bir nefes aldı, kalbinin buz kestiğini hissetti. Eğer Yan Xun’a bir şey olursa, bu onun suçu olmayacak mıydı? Hızla atına atladı ve adamlarına bağırdı: “Kampı toplayın! Yuegong’a gidiyoruz!”

— 191 —

Ordu hızla harekete geçti ve kısa sürede karlı ovada gözden kayboldu. Çok geçmeden başka atlılar o karışık izlerin üzerinden geçti; o gece belli ki kimseye uyku yoktu. Huo An, Zhuge Yue'yi bulduğunda sabaha karşıydı. Mingxi Vadisi'nde, başlangıçtaki üç yüz kişiden geriye iki yüzden az adam kalmıştı ama hâlâ tetikte ve savaşmaya hazırdılar. Vadinin girişi dar, savunması kolaydı; içeride av hayvanı boldu, erzak sıkıntısı yoktu. Üç gün dayanabilirlerse Zhao Che, Yanming Geçidi'ndeki Yanbei askerlerinin azaldığını fark edip saldırıya geçerdi; o zaman Yan Xun geri dönmek zorunda kalır, Zhuge Yue de kaçış fırsatı bulurdu.

Huo An bir bakışta Yan Xun'un planının ne kadar zekice olduğunu anladı. Bu arazi ve bu askerlerle, zorla saldırmak çok büyük kayıp demekti.

"General Zhuge, ben Chu Hanım'ın adamıyım, Xiuli Ordusu'ndan Huo An. Size iletmem gereken hayati bir mesaj var."

Zhuge Yue'nin kıyafetleri tertemizdi, her zamanki gibi keskin ve mesafeli görünüyordu; firarda olmasına rağmen en ufak bir panik izi yoktu. Huo An'a soğuk bir bakış attı: "Yanlış hatırlamıyorsam Xiuli Ordusu'nun komutanı He Xiao olmalıydı."

"Komutan He Xiao şehit düştü, görevini ben devraldım," dedi Huo An, sesi titretmeden.

Zhuge Yue'nin kaşları hafifçe kalktı ama üstelemedi. Bakışları bıçak gibi Huo An'ın üzerine saplanmıştı. Huo An istifini bozmadan devam etti: "Hanımım diyor ki; yeriniz deşifre oldu, ne işiniz varsa bırakıp hemen gidin. Sizin için Helan Dağı'nda gizli bir yol hazırlattı. Eğer ona güveniyorsanız Biantang üzerinden Yanbei'den kaçabilirsiniz. Başka bir yolunuz varsa da acele edin, çünkü imparator sizi kuşatmak için koca bir ordu gönderdi. Gitmezseniz şansınız kalmayacak."

“Hanımına ne oldu? Komutan He Xiao nasıl şehit düştü?”

Huo An’ın yüzü hafifçe değişti, bir süre düşündükten sonra, “Hanımım sadece bunları söylememi emretti, gerisi hakkında bilgi veremem,” dedi.

Tam arkasını dönüp gidecekken Zhuge Yue, “Dur,” dedi.

Huo An durmadı. Bir kılıcın kınından çıkma sesi duyuldu; genç bir asker kılıcını hızla adamın boğazına dayadı: “Efendimin seslendiğini duymadın mı?”

Huo An döndü; karşısındaki on sekiz on dokuz yaşlarında, bakışları kılıç gibi keskin bir gençti.

“Yue Jiu, dur,” dedi Zhuge Yue. Genç kılıç ustası geri çekildi. Huo An, Zhuge Yue’nin sakin gözlerine baktı: “General, adamlarımın arasından çıkan bir hain hem size hem hanımıma ihanet etti. İmparator, hanımıma sizi öldürmesini emretti ama o reddetti; hatta peşinizdeki birliği engellemek için kendi askerlerini gönderdi. Şimdi orduda isyancı durumuna düştü. Benim artık hanımımın yüzüne bakacak yüzüm yok; tek dileğim onun sözünü dinleyip buradan gitmenizdir. Yoksa Güneybatı Karargâhı’nın dokuz bin askeri ve hanımım boşuna feda edilmiş olacak.”

Huo An bunu söyler söylemez kılıcını çekip boğazına çaldı. Zhuge Yue hamle yaptı ama tam engelleyemedi; adamın boynundan kanlar sızmaya başladı.

Meng Feng hemen adamın yanına çöktü, bir süre sonra başını kaldırıp, “Korkmayın, ölmez,” dedi.

Zhuge Yue’nin yüzü karardı, sessizce karlı ovaya baktı. Adamları ona bakıyordu. Biri, “General, bu adamın sözüne tam güvenilmez,” dedi.

Zhuge Yue başıyla onayladı: “Araştırın.”

Şafak sökerken bir keşif eri dörtnala geldi: “General, Chu Hanım’ın ordusu hızla Yuegong’a doğru ilerliyor. Çok telaşlılar, at izleri karmakarışık. Ama henüz Chu Hanım hakkında bir tutuklama emri yayınlanmadı.”

Zhuge Yue sustu, zihni harıl harıl çalışıyordu.

Kısa süre sonra bir başka casus geldi: “General, Cheng Yuan komutasındaki Kara Kartal Ordusu beş koldan Chu Hanım’ı takip ediyor. Sayıları on binin üzerinde.”

“Efendim, Yuegong yolundaki tüm kasabalarda yollar kesilmiş, milisler her yerde arama yapıyor. Şehirde büyük bir askeri hareketlilik var.”

“General, Yan Xun da Yuegong’a doğru yola çıkmış.”

Rüzgâr uğulduyor, dünya ıssızlığa bürünüyordu. Zhuge Yue, gri tilki kürkü içinde dimdik duruyordu. Aniden atına yöneldi ve tok bir sesle, “Yuegong’a gidiyoruz,” dedi.

“General!” Meng Feng atın dizginlerine yapıştı. “Gidemezsiniz.”

Zhuge Yue bakışlarını ona çevirdi ama konuşmadı. Meng Feng o bakışın ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu, ciddi bir tavırla devam etti: “Bu işte çok fazla şüphe var. Gerçek olsa bile mevcut gücümüzle hareket etmek intihar olur.”

“Evet efendim,” diye araya girdi Zhuge Yue’nin yardımcısı Shen Ru. Eskiden bir seyis yamağıyken Zhuge Yue tarafından yeteneği keşfedilip rütbe verilmiş sadık bir adamdı. “Bence de bu işte bir bit yeniği var. Eğer gizli bir operasyonsa bu kadar kolay nasıl istihbarat alabiliyoruz? Her şey neden bu kadar mükemmel bir zamanlamayla önümüze düşüyor?”

Yue Jiu kaşlarını çattı: “Efendim, bence de şüpheli.”

“General, bu kadar tesadüf fazla. Eğer gerçekse, bu Huo An bizi nasıl eliyle koymuş gibi buldu? O bulduysa, Chu Qiao bizi takip mi ediyordu? Tedbiri elden bırakmamalıyız, planladığımız gibi kaçmalıyız.”

“Hepiniz haklısınız,” dedi Zhuge Yue sakince. Herkes onun ikna olduğunu sanıp sevindi ama o, ciddi bir ifadeyle ekledi: “Peki ya söyledikleri doğruysa? O zaman ne yapacağız?”

Herkes donakaldı. Evet, ya doğruysa? Yan Xun bu kadar adamı yığdıysa, Chu Qiao’nun sonu ne olurdu?

Zhuge Yue cevap beklemeden atına atladı. Meng Feng tekrar engel olmaya çalıştı: “General, bence bu yüzde doksan bir tuzak,

Yan Xun sizi yeme çekiyor...”

“Yüzde doksanı tuzaksa, ya o kalan yüzde on?”

Meng Feng nutku tutulmuş bir halde kalakaldı.

“O yüzde onluk ihtimal için hayatınızı mı tehlikeye atacaksınız?”

Zhuge Yue cevap vermedi, sadece başını hafifçe iki yana salladı: “Tam olarak emin olamıyorum...”

Gerisini getirmedi. Neden emin olamadığını söylemedi. Yüzünde garip, uçarı bir ifade belirdi. Başını kaldırıp yağan kara baktı ve acı bir gülüşle ekledi: “Hem Yan Xun’un benim canımı alması o kadar kolay değil.”

“Yue Jiu,” dedi Zhuge Yue, gözlerinde gemileri yakmış bir adamın kararlılığı vardı. “Yue Da’ya haber ver; Yanbei’ye gömdüğümüz o 'çivileri' kullanma vakti geldi.”

Çiviler mi? Yue Jiu bir an şaşırsa da hemen durumu kavradı ve atını mahmuzladı.

At sesleri uzaklaşırken Zhuge Yue atının üzerinde gözlerini kıstı. En kötü senaryoyu düşünüyordu ama bir an için sanki o beyazlıkta birinin ona el salladığını gördü.

Eğer her şey gerçekse... Bir umut ışığı olabilir miydi? Onun için Yan Xun ile karşı karşıya gelmişse, bu onun kalbinde bir yeri olduğu anlamına gelmez miydi?

Zhuge Yue bu bencilce düşünceyle acı acı gülümsedi. Zayıf noktasına yine basılmıştı.

Atlar dörtnala Yuegong’a doğru süzüldü. Güneş yükseldi ama bulutlar yüzünden dünya kapkaranlıktı. Yanbei’nin erzak deposu Yuegong, tarihinin en gürültülü gününe uyanıyordu.

O gün tüm Yanbei fırtınanın pençesindeydi. Rüzgâr delirmiş gibi uğuldayarak esiyor, kar taneleri yüze taş gibi çarpıyordu. Atların gözleri ve karınları deriyle kapatılmıştı ama yine de korkuyla kişniyorlardı. Askerler kürklerine sarılmış, fırtınada gözlerini açmaya çalışarak karda bata çıka ilerliyorlardı.

Moli Nehri’ne vardıklarında Chu Qiao aniden orduyu durdurdu. Sun Cai telaşla yanına geldi ama karşısında buz gibi

bir sırt buldu. Genç kadın general, rüzgârı arkasına almış bir tepeden karlı ovayı izliyordu. Uzaklarda kuşlar ürkmüş, kar dumanı havaya savrulmuştu.

Chu Qiao aşağı indiğinde Sun Cai öfkeyle öne atıldı: “Chu Hanım! Ne yapıyorsunuz? Vakit daralıyor, efendimiz can çekişirken siz burada manzara mı izliyorsunuz?”

Chu Qiao’nun bakışları adamın üzerinde gezindi; kış buzulu kadar soğuktu.

Gençti ama onu tanıyan herkes yaşını unutur, karşısında titremekten kendini alamazdı. Hava buz gibi olmasına rağmen Sun Cai’nin alnından terler süzülmeye başladı. Bir terslik olduğunu anladığı an Chu Qiao emrini verdi: “Bağlayın şunu.”

Xiuli Ordusu’nun askerleri bir an bile tereddüt etmeden Sun Cai’yi yaka paça bağladılar. Genç subay çırpınarak bağırdı: “Ne yapıyorsunuz? Chu Hanım, isyan mı ediyorsunuz?”

Chu Qiao ona keskin bir bakış fırlattı. Adamın o sahte öfkesinin altındaki paniği ve korkuyu görmek zor değildi. Kalbi buz tutmuş bir nehir gibi soğumuştu.

“He Xiao, yanımızdaki tüm barutları çıkarın, Moli Nehri’ni havaya uçurun. Üç yüz kişi burada kalsın. Yarına kadar karşıdan tek bir kişi bile geçerse, sakın gözüme gözükmeyin.”

“Emredersiniz!” dedi He Xiao.

Chu Qiao atına atladı: “Gidiyoruz.”

“Chu Hanım! Ne yaptığınızın farkında mısınız?”

Chu Qiao yavaşça döndü, Sun Cai’ye acıyan bir bakış attı: “Gayet iyi farkındayım.”

“Efendimizi kurtarmaya gidenleri engelliyorsunuz! Bu vatana ihanettir!”

Chu Qiao hafifçe gülümsedi, sesi sakindi: “Sayın Sun, siz mi çok safsınız yoksa beni mi çok aptal sandınız? Yuegong’dan sadece senin kaçtığını söyledin, o zaman neden arkamızda beş koldan ordu bizi takip ediyor? Ben Shangshen’e gitmek için bir gün erken yola çıktım, bu yüzden buraya yetişebildim. Peki o Kara Kartal Ordusu nasıl bu kadar çabuk buraya damladı? Zhuge

Yue'nin elli bin askerle Yuegong'u kuşattığını söyledin. O zaman söyle bana; yeni yıl gelmişken efendimiz ana karargâhta oturmak varken, bu bin fersah ötedeki kuş uçmaz kervan geçmez yerde ne arıyor?"

Sun Cai, sorulan soru karşısında dili tutulmuş gibi kalakaldı; gözleri fal taşı gibi açılmış, tek kelime dahi edemiyordu.

Chu Qiao soğuk bir kahkaha attı. Bakışları daha da buz kesmişti; tekinsiz, tehditkâr bir tonda konuştu: “Sun Hazretleri, eğer bugün olanlarda sizi haksız yere suçladıysam, ileride herkesin önünde önünüzde diz çöküp af dileyeceğim. Ama eğer beni kasten kandırdıysanız... o zaman kelleni kollasan iyi edersin.”

“Yürüyün!”

Koca ordu gürleyerek geçti; at nalları karla kaplı ovada yankılanan savaş davulları gibi gümbürdüyordu. Çok geçmeden arkadan yeri göğü inleten bir patlama sesi duyuldu. Barut kabaca hazırlanmış olsa da miktarı yeterliydi; buz tabakasını havaya uçurmaya yetmişti. Moli Nehri, Kızılsu’nun bir koluydu; suları derin, akıntısı hırçındı. Bir gün bir gece geçmeden nehrin tamamen donması imkânsızdı. Burada bekleyen üç yüz okçu varken, Kara Kartal Ordusu’nun karşıya kolayca geçmesi hayaldi. Ön tarafta ne olup bittiğini bilmese de gidip kendi gözleriyle görmeliydi.

Chu Qiao kararını vermişti. Gözlerini hafifçe kıstı; bakışları avını gözüne kestirmiş bir leopar kadar keskin ve deliciydi.

“Efendim!” He Xiao atını mahmuzlayıp yanına yetişti. Yıllardır omuz omuza verdikleri mücadeleler, onları sadece efendi ve hizmetkâr değil, aynı zamanda birbirine kenetli iki silah arkadaşı yapmıştı. Yakışıklı general, boğuk bir sesle sordu: “Ön tarafta ne oldu?”

Sert rüzgâr, ikisinin arasından uğuldayarak geçiyor, savurduğu kar taneleri yüzlerine birer iğne gibi batıyordu. Chu Qiao uzun bir süre sessiz kaldı. Nihayet, sesi buz gibi çıktı: “Belki de Cheng Yuan isyan etmiştir.”

He Xiao şöyle bir durup olayları zihninde birleştirdi;

gerçekten de ihtimal dâhilindeydi. Öfkeyle küfretti: “O alçağın ne mal olduğunu zaten biliyordum!”

Chu Qiao cevap vermedi. Bakışlarını dümdüz ileriye dikmişti. Atını hızlandırmak için kamçısını sertçe şaklattı. *Umarım,* diye geçirdi içinden, *umarım tahminim doğrudur.* Çünkü diğer ihtimali düşünmeye dahi tahammülü yoktu.

Olmaz, yapmaz. Yan Xun… bana asla böyle kıymaz.

“Deh!” Chu Qiao sertçe bağırdı, içindeki tüm endişeyi bastırmaya çalışıyordu. Atı, uçsuz bucaksız karlı ovada kara bir fırtına gibi dörtnala kalktı. Güneş yavaş yavaş kara bulutların ardında kayboluyor, yeryüzü sanki geceymişçesine gri bir karanlığa gömülüyordu. Zhuge Yue’nin ortaya çıkışı tamamen beklenmedikti. Asıl plana göre Chu Qiao’yu buraya çekmek, peşinden asker göndermek ve Yuegong’un hummalı bir şekilde ordu toplamasını sağlamak… bunların hepsi Zhuge Yue’yi kandırmak için kurgulanmış birer göz boyamaydı. Nihai amaç, Zhuge Yue’yi Mingxi Vadisi’nden dışarı çıkarmak ve vadinin girişinde bekleyen yirmi bin okçuyla onu yok etmekti. Savaş Mingxi Vadisi önünde bitecek, ne Yanbei’nin içlerine ne de Yuegong gibi önemli şehirlere sıçrayacaktı.

Bu yüzden Zhuge Yue aniden Yuegong şehrinde belirdiğinde, tüm şehir dehşete kapılmıştı. Çünkü Yan Xun, Yuegong’un elinde kalan son orduyu çoktan Mingxi Vadisi’nde pusu kurmak üzere yanına alıp götürmüştü.

Sonunda Yuegong, Zhuge Yue’nin eliyle ateşe verildi. Yan Xun haberi alıp hızla geri döndüğünde, Zhuge Yue sırtında yeşil, kürk bir pelerinle şehrin dışındaki At Dinlendirme Yamacı’nda duruyordu. Yan Xun’un gözlerinin içine bakarak, kendi elleriyle yüksek kale kapısına alevli bir ok fırlattı. Saldırı sinyalinin verilmesiyle birlikte, her köşesine önceden beziryağı dökülmüş olan Yuegong şehrine üç yüz alevli ok aynı anda yağdı. Gökyüzü bile Zhuge Yue’ye yardım edercesine fırtınayı körükledi. Şiddetli rüzgârın etkisiyle sadece ambardaki tahıllar değil, koca bir şehir bu yangında küle döndü.

Yan Xun’un komutasındaki yirmi bin kişilik ordu öfkeden

kudurmuştu. Bu askerlerin yarısı Yuegong'un yerlisiydi; evlerinin yıkıldığını, ana babalarının, eş ve çocuklarının akıbetinin belirsiz olduğunu görünce acı ve öfkeyle doldular. Yan Xun'un emrini bile beklemeden, kükreyerek ileri atıldılar.

Savaş çok ani başlamıştı. Ne bir nizam ne de bir strateji vardı; sadece çılgınca bir saldırı söz konusuydu. Evini barkını kaybetmiş bir ordunun acısıyla Yanbei savaşçıları, uluyan aç kurtlar gibi inanılmaz bir hızla ileri atıldılar. Ancak daha yaklaşamadan, yüzlerce Ay Muhafızı'nın keskin okları göğüslerini delip geçti. Oklar gökyüzünü yırtan bir yağmur gibi yağıyordu; hiçbir et ve kemik bu güce karşı koyamazdı. Bir tütsü yanımı kadar süre geçtiğinde, iki ordunun ortasında ayakta kalan tek bir canlı bile kalmamıştı.

Kuzey rüzgârı, kan gölüne dönmüş savaş meydanında uğuldarken, rüzgârın sesine can çekişenlerin hırıltılı nefesleri karışıyordu. Yan Xun diğer tarafta duruyordu. Yuegong muhafızları ileri atıldığında onları durdurmamıştı; aslında durdurmaya vakti de yoktu. Bu yüzden, sahipsiz sonbahar otları gibi biçilen on bin askerin oklar altında can verişini sadece izledi. O sırada, Yan Xun'un özel muhafızları arkasında sessiz ve karanlık bir orman gibi duruyordu. On bin kişiydiler; çıt çıkarmadan, öylece bekliyorlardı.

Bu, Bian Tang olayından sonra Yan Xun ve Zhuge Yue'nin ilk yüz yüze gelişiydi. Savaş bir yıldır sürse, sayısız çarpışma yaşansa, hatta Zhuge Yue bir keresinde Yan Xun'un ana karargâhına baskın düzenlemiş olsa bile, bugüne kadar hiç karşı karşıya gelmemişlerdi. Şimdi, bakışları havada birer şimşek gibi sessizce çarpıştı. Keskin kıvılcımlar çıkmıyordu; her şey suyun altındaki kayaların sessiz, derinden ve ağır çarpışması gibiydi. Suyun yüzeyi hafifçe dalgalansa da derinlerde karanlık akıntılar kuduruyordu. Dışarıdan bakan biri bu sessizliğin içindeki keskinliği ve öfkeyi göremezdi; sadece meselenin iç yüzünü bilenler, bunun nasıl bir ruh sarsıcı hesaplaşma olduğunu anlayabilirdi.

Gençlik yıllarında Zhenhuang şehri dışındaki ilk karşılaşmalarından, büyüdükten sonraki sayısız çarpışmalarına

kadar... Bu iki dahi ve kudretli adam, iktidar sahnesinde birbirlerine tamamen zıt kutuplarda duruyorlardı. Askerî yetenekleri birbirine denk, siyasi hırsları uzlaşmazdı. Ve kaderin en acı cilvesi olarak, ikisi de aynı kadına âşık olmuşlardı. Bu yazgı ve rastlantı, hayatları boyunca birbirlerinin yeteneklerini ve erdemlerini sakince takdir etmelerine asla izin vermeyecekti. Karşı karşıya geldikleri her an, sıcak kan akacak, bir kazanan ve bir kaybeden olana dek ölümüne dövüşeceklerdi.

Zhuge Yue, Yan Xun'u gördüğünde, uzun zamandır huzursuzlukla çarpan kalbi birden yatıştı. Mingxi Vadisi'nden çıktığı an tuzağa düştüğünü anlamıştı; tek bilmediği, bu işin arkasında sadece Yan Xun mu vardı, yoksa Chu Qiao da bu plana dâhil miydi? Yan Xun mu Güneybatı Muhafız Birliği'ne sızmıştı, yoksa Chu Qiao mu onun yerini bizzat ifşa etmişti? Savaş meydanında yaşam ile ölüm arasındaki çizgi bir nefes kadardı. Başkaları için bu soruların artık bir önemi olmayabilirdi ama onun için bu, görmezden gelinebilecek bir mesele değildi. Chu Qiao'nun öyle biri olmadığına emindi; onun kalbinde sıradan bir yabancı olmadığını biliyordu. Ancak Yan Xun'un onun kalbindeki yerini ölçemiyor, kendi çıkarlarıyla Yan Xun'unkiler çatıştığında, o kadının gözlerinin kime endişeyle bakacağını kestiremiyordu.

Zhuge Yue, kendiyle alay edercesine soğukça gülümsedi. *Beni sevdiği için Yan Xun'a ihanet etmese bile, Yan Xun için beni öldürmeye de gelmezdi. Bu kadarı bile... belki de yeterliydi.*

Yan Xun ise Zhuge Yue'yi gördüğünde onun kadar sakin değildi. İçindeki nefret ve tiksinti, sarmaşıklar gibi her yanını sarmıştı. İşte karşısındaki bu adam, onun Zhenhuang'dan ilk kaçış fırsatını elinden almış, sekiz yıl boyunca bir hayvan gibi kafeste yaşamasına sebep olmuştu. Kendisi yerlerde sürünürken, bir domuz gibi başını eğip hayatta kalmaya çalışırken; o, imparatorluğun soylu şatafatı içinde, en iyi kıyafetler ve en soylu atlarla sefa sürüyordu. Kendisi hor görülüp aşağılanırken, o sadece sessizce ve soğuk bir yüzle izlemişti. Ailesi yok olup ocağı sönerken, onun ailesi yerdeki kemiklerin üzerine basarak yükselmiş, imparatorluğun yeni sesi olmuştu. Ve şimdi, Yan Xun onca emekle kurduğu bu muazzam temellerin üzerinde

yükselirken, yine o adam gelmiş, yenilmezlik efsanesini yerle bir ederek ona ağır bir darbe indirmişti.

Ve bir de... A'Chu vardı...

Bunu düşündüğü an, Yan Xun'un kalbindeki ateş harlanarak yandı. Uzun süredir bastırdığı nefret ve öfke, patlamaya hazır bir yanardağ gibi dizginlerinden boşaldı.

Akşamüzeri olmuştu, güneş batıya devriliyordu. Doğudaki ufuk çizgisinde siyah karaltılar belirmeye başladı; bunlar Yanbei atlılarıydı. Aradaki mesafeye rağmen, havada atların soluduğu o keskin koku duyulabiliyordu. Toz duman arasında en az otuz-kırk bin asker vardı.

Zhuge Yue kıpırdamadan duruyordu, Yan Xun da tek kelime etmedi. Savaş bu noktaya geldiğinde, hakaretler ve küfürler çocukça kalırdı. Yan Xun'un saflarından bir asker atını ileri sürdü, Zhuge Yue'nin birliğinin önüne gelip yüksek sesle bağırdı: "Ok atmayın!"

Ay Muhafızları sessizdi; bu cesur askere boş bakışlarla bakıyorlardı. Asker gergin bir şekilde dudaklarını yaladı ve savaş öncesi o bildik söylevlerinden birine başladı. İçerik hep aynıydı: Büyük Xia'nın zalimliği, Yanbei'nin haklı davası, topraklarına izinsiz girenlerin cezalandırılacağı, destek kuvvetlerinin yolda olduğu, eğer yaşamak istiyorlarsa silahlarını bırakıp diz çökmeleri gerektiği gibi boş laflar...

Teslimiyet çağrısı yapan asker, büyük bir ciddiyetle konuşuyor, heyecandan ağzı kuruyordu. Ancak karşısındakilerden en ufak bir tepki gelmiyordu. Zhuge Yue, askerin sözü bittiğinde elini hafifçe salladı ve duygusuz bir sesle konuştu: "İşini bitirin."

Anında oklar havada uçuştu. O kahraman hatip, bir saniyede süzgece döndü; bedeni kaskatı kesilip yere yığıldı ama ayakları üzengiye takılı kalmıştı. Ürken at geriye doğru kaçmaya başlayınca, adamın cesedi yerlerde sürüklendi, karların üzerinde kızıl bir iz bıraktı.

Yanbei askerleri nihayet çileden çıktı. Öfkeli haykırışlar meydanı doldurdu; on binlerce adam aynı anda savaş kılıçlarını

çekti. Parlayan çelikten bir deniz, herkesin gözlerini kamaştırıyordu.

Adamlar birbirlerine baktılar; bakışları sanki kadim zamanlardan beri süregelen bir hesaplaşmayı taşıyordu. Nihayet savaş boruları gürledi, toprak rengi toz bulutu orduyu yuttu. Bir haykırış yükseldi, atlar aynı anda şaha kalktı; mızrak ormanları ve kılıç denizleri birbirine karıştı. Savaş, hiçbir ön belirti olmadan, büyük bir gürültüyle başladı.

Güneş batıyor, hava kararıyordu. Zhuge Yue'nin süvari birliği sayıca az olsa da keskin bir kılıç gibiydi. Okçulukta eşsizdiler; saldırırken ok atıyor, okları bitince kılıçlarına sarılıyorlardı. Hepsi üstün dövüş sanatları ustasıydı; iç enerjileri güçlü, teknikleri kusursuzdu. Aralarında tek bir sıradan asker bile yoktu. Üç yüz kişi, önlerine geleni deviriyor, düşman saflarını bir kağıt gibi yırtıp geçiyorlardı. Sayıca az olmaları onları zerre kadar korkutmuyordu.

Yan Xun'un ordusu da seçme yiğitlerden oluşuyordu. Sayıları çoktu, teçhizatları tamdı; her biri sayısız savaş görmüş, tecrübeli ve hırslı askerlerdi.

Savaş daha ilk anından itibaren dehşet verici bir vahşete büründü. Kanlar fışkırıyor, kopan kollar havada uçuşuyordu. Atlar kafa kafaya çarpışıyor, nallar havada birbirine vuruyordu. Devasa orduların ilerleyişi, insanın iliğini donduran, tüylerini ürperten bir sel gibi durdurulamazdı.

Gökyüzü kapkaraydı, bulutlar neredeyse yere değecek kadar alçalmıştı. Kaba kumaş ve keçeden yapılmış derme çatma bir çadırda, Yan Xun sessizce oturuyordu. Meşaleler hafifçe çıtırdıyordu. Savaşçılar dehşet içindeydi, bakışlarındaki huzursuzluk giderek artıyordu. Atlar bile sinir bozucu şekilde kişniyor, huzursuzca yeri eşeliyordu. Hava ağır, korku ve baskı doluydu.

Tam yarım saat geçmişti. On bin kişilik bir ordunun, üç yüz kişiden bile az olan o bitap birliğe karşı savaşması normal değildi. Zhuge Yue ne kadar dahi olursa olsun, bu zamana kadar dayanabilmiş olması imkânsızdı. Ay Muhafızları'nın okları

çoktan bitmiş, kılıçları çentik içinde kalmıştı. Çoğu ağır yaralıydı, atları vurulmuştu. Artık manevra kabiliyetleri kalmamıştı; sadece sırt sırta vermiş, on binlerce kişiye karşı mızrak ve kılıçla direniyorlardı.

— 193 —

Yanbei ordusu onları çepeçevre sarmıştı. Yakın dövüş o kadar şiddetliydi ki bakmaya yürek dayanmazdı. Kanla kızıla boyanmış karlı ovada, Yanbei ordusunun öncü birlikleriyle Zhuge Yue'nin adamları birbirine girmişti. İki dev dalganın kafa kafaya çarpışması gibiydi; kılıçlar parlıyor, her hamlede karların üzerine kaynayan bir lav gibi sıcak kan fışkırıyordu.

Rüzgâr uğulduyor, savaş çığlıkları göğü inletiyordu. Atların kişnemeleri ve yaralanan askerlerin feryatları birbirine karışmış, meydan kaynayan bir kazana dönmüştü. Artık ne bir strateji ne de bir taktik kalmıştı. Dar yolda karşılaşanlardan cesur olan kazanırdı; şimdi herkes gözü dönmüş bir halde kılıç sallıyor, kopan uzuvlar ve kesilen başlar sonbahar otları gibi yerlere seriliyordu. Öldüren, bir saniye sonra öldürülüyor; can çekişen askerler bile arkadaşlarına zaman kazandırmak için düşmanın bacağına yapışmayı ihmal etmiyordu.

Yanbei ordusu sayıca üstün olsa da Ay Muhafızları'nın o küçük çemberini bir türlü yaramıyordu. Dıştaki savaşçılar düştükçe, içtekiler hemen yerlerini alıyordu. Bitkin düşmüş, her an yıkılacakmış gibi dursalar da her saldırıda inatla ayakta kalıyor, sökülüp atılamayan bir kene gibi direniyorlardı. Yanındaki tüm arkadaşları ölse bile, tek bir adam kalana dek dövüşmeye devam ediyorlardı. Etleri parçalansa, kemikleri kırılsa, son nefeslerini veriyor olsalar bile vazgeçmiyorlardı; bir kılıç darbesi alsalar, karşılığında düşmandan bir parça et koparıyorlardı!

Bu adamlar, çocukluklarından beri Zhuge Yue'nin yanındaydılar. Zhuge ailesinin büyük varisi olarak, dört yaşından itibaren ailesi onun için onlarca usta tutmuş ve beş yüz sadık Ay Muhafızı'nı emrine vermişti. On yılı aşkın süredir Zhuge Yue ile birlikte kuzeyden güneye savaşmış, yüzlerce ölüm kalım savaşı görmüşlerdi; bir kez bile geri adım atmamışlardı. Bugün, Yanbei askerlerinin önünde, imparatorluğun o "sefahat düşkünü

züppelerinin" aslında nasıl bir sadakat ve cesaret taşıdığını bir kez daha kanıtlıyorlardı.

Yan Xun'un yeni muhafız birliği komutanı Nie Gu, kılıcını savurarak bağırdı: "Öldürün! Hepsini gebertin!"

Yue Jiu kanlar içindeydi. Bir Yanbei askerinin boğazını kılıcıyla delip geçti. O her zamanki sakin ve vakur halinden eser kalmamıştı; yüzündeki kanı eliyle silip haykırdı: "Kardeşlerim! Kendimize bir yol açalım!"

Her yer ceset, her yer kılıçtı; adım atacak yer kalmamıştı. Savaşçılar bir yandan kılıç sallıyor, bir yandan da takıldıkları cesetleri kenara itiyorlardı. Çığlıklar kulakları sağır ediyor, kanlı toprak et parçalarıyla harmanlanıyordu.

Bir Yanbei askeri, bir Ay Muhafızı'nın bacağını kılıçla kopardı. Genç muhafız acıyla bağırmak yerine, kılıcını askerin göğsüne sapladı. Yanbei savaşçısı yere düşmeden önce muhafızın beline sıkıca sarıldı. Ağır yaralı iki adam, karların üzerinde birbirini parçalayan iki vahşi köpek gibi boğuşuyorlardı; sanki aralarında asırlık bir kan davası vardı. Ancak birbirlerini öldüremeden, üzerlerinden on kadar at geçti. Atların üzerindeki askerler dövüşmeye devam ederken, alttaki iki adamın kafatası nallar altında ezildi; fışkıran beyin dokusu atların nallarına bulaştı.

Savaş meydanı, üç yüz Ay Muhafızı'nın etrafında dönen kızıl bir girdaba dönüşmüştü. İki tarafın nizamı da tamamen bozulmuştu. Dışarıdaki Yanbei askerleri içeri sızamıyor, sadece at üzerinde bağırıp çağırarak ölenlerin yerine yenilerini gönderiyorlardı. Tam o sırada, kuzeybatı köşesindeki Ay Muhafızları'nın hattında bir gedik açıldı. Nie Gu bir sevinç nidası attı; elinde kanlı kılıcıyla askerlerini arkasına alıp aç kurtlar gibi uluyarak ileri atıldı.

"Generali koruyun!" diye bağırdı Yue Jiu. Genç yüzü o kadar kanlıydı ki tanınmaz haldeydi. Ay Muhafızları'nın gözleri aynı anda kan bürüdü; hepsi geri dönüp yardıma koşmak istedi ama düşmanlar tarafından engellendiler.

Nie Gu haykırdı: "Yüklenin! Zhuge köpeğini öldürün!"

Şırak! Daha sözü bitmeden, beyaz bir ışık gibi parlayan bir kılıç darbesi geldi. Nie Gu'nun boynunda ince bir kan çizgisi belirdi; bir saniye sonra, genç komutanın başı havada uçtu, bedeni kaskatı kesilip kan gölünün ortasına devrildi.

Zhuge Yue, elinde kılıcıyla öylece duruyordu. Yeşil kürk pelerini, yüzünün mermer gibi pürüzsüz beyazlığını daha da belirginleştiriyordu. Derin gözleri birer dipsiz kuyu gibiydi; savaş meydanına keskin bakışlarla bakıyordu. Alnından süzülen bir kan damlası, yüzünün hatları boyunca yavaşça aşağı süzüldü. Arkasında on binlerce ceset, daha uzakta dumanı tüten kadim bir şehir ve onun da ötesinde savaşın alevleri içinde yanan Yanbei ve paramparça olmuş Büyük Xia toprakları vardı.

Savaş kasıp kavuruyor, halk feryat ediyor, Batı Meng sarsılıyor, gök ve yer kan ağlıyordu. O ise bu dehşet verici kan gölünün ortasında, elinde kılıcıyla, yüce bir kar dağı gibi mağrur ve dik duruyordu.

"General!"

"Helal olsun!"

Muhafızların gürleyen tezahüratları yükseldi. Zhuge Yue, kan gölünün ortasından sesi bir çan gibi berrak ve gür çıkarak bağırdı: "Tek biriniz bile ölmeyecek! Hepiniz benimle gelin, yarıp geçeceğiz!"

"Emredersiniz!" Savaşçılar hep bir ağızdan haykırdı. Zhuge Yue en öne atıldı, bizzat birliğine liderlik ediyordu. Hareketleri göz kamaştıracak kadar hızlı ve çevikti. Kılıcı karları savuruyor, geçtiği yerlerde düşmanı darmadağın ediyordu.

Ay Muhafızları'ndan sağ kalan son yüz küsur kişinin morali tavan yapmıştı. Savaş çığlıkları yeri göğü inletiyordu. Yanbei'nin yenilmez ordusu, bu çılgınca cesaret karşısında ister istemez duraksadı; savaş bir anda kilitlendi. Arkadaki subaylar öfkeden küfrediyorlardı ama ne kadar asker gönderirlerse göndersinler, cesetlerden bir tepeye dönüşmüş o mevziyi bir türlü ele geçiremiyorlardı. Yağmur altındaki yapraklar gibi titreyen o yüz küsur adam, sanki ölümsüz birer makineymiş gibi kılıç sallamaya devam ediyordu.

Yan Xun'un yüz ifadesi değişmedi ama gözlerini yavaşça kıstı. Zhuge Yue nihayet ortaya çıkmıştı. En ön safta dövüşüyordu; yeşil pelerini ve karlı kılıcıyla şahlanan bir ejderhayı andırıyordu. Bir an için Yan Xun, onun üzerinde göz kamaştırıcı altın bir ışık görür gibi oldu; sanki bir imparatorun ihtişamı gibi parlıyor, insanın gözlerini alıyordu.

Bakışlarından soğuk bir gölge geçti. Yan Xun alçak ve ağır bir sesle konuştu: "Yayımı getirin."

Muhafız hemen koşup Yan Xun'un altın yayını getirdi. Yay altın gibi parlıyor, göz alıyordu. Yan Xun siyah kürk peleriniyle duruyordu; gözlerinde eski günlerin o berraklığından ve nezaketinden eser kalmamıştı. Şu an, savaşın alevleri içinde doğmuş bir ölüm tanrısı gibiydi; etrafındaki her şey kana bulanmıştı. Parmak uçlarıyla oku yavaşça okşadı; parmaklarını kenetledi, oku yerleştirdi, yayı gerdi... Kaderin ipleri o an geri sarıldı, zihninden eski hatıralar birer birer geçti. Yan Xun kollarını gerdiğinde, yay bir yay gibi büküldü.

Sert rüzgâr uğulduyor, savaşın alevleri ve soğumaya yüz tutmuş cesetlerin üzerinden geçiyordu. Gökyüzündeki kara bulutlar kaynıyor, kar taneleri havada uçuşuyordu. Uzaktan, arkadan yaklaşan atların nalları duyuluyordu. Yan Xun'un bakışları buz kesti, sırtı dikleşti. On binlerce askerin ortasında, mutlak bir üstünlük ve vakarla, oku tutan parmaklarını serbest bıraktı!

Altın ışık saçan ok, feryat ederek yaydan fırladı; savaş meydanındaki o çevik bedene, kana susamış bir kurt gibi atıldı!

Binlerce göz o an oka kilitlendi. Öğle güneşinin solgun ışığında, kaderin oku Zhuge Yue'nin göğsüne doğru fırladı.

Zhuge Yue bir Yanbei askerini devirdiğinde, eline sıcak yağ gibi kan sıçradı. Bakmasına gerek yoktu; kuzey rüzgârını yırtan okun sesini kulaklarında hissetmişti. Bir şimşek gibi hızla yana sıçradı; okun ucu kolunu sıyırıp geçti, kalın pelerinini ve derisini parçaladı. Ancak daha doğrulmaya vakit bulamadan, ikinci ok geldi.

Art arda atılan oklar... Yanbei'den Chu Qiao'nun meşhur

tekniği! Karlı gecedeki şölende, batı cephesinde bu tekniğe defalarca şahit olmuştu; ona yabancı değildi. Ancak bu kez oklar Yan Xun'un elinden çıkıyordu; belki Chu Qiao kadar zarif değildi ama gücü çok daha fazlaydı.

Tam yedi ok... Her biri hayati organlarını hedef alıyordu. Zhuge Yue bir ejderha gibi kıvrılarak hepsinden kurtuldu ve nihayet o ok yağmurunun ortasında ayağa kalktı. Bakışları sadece bir saniye kesişti; bir şimşek kadar kısa ama iki düşmanın tüm ömrünü kapsayacak kadar uzundu.

O an Zhuge Yue'nin bedeni bir yay gibi gerildi, kolunu savurdu ve kılıcını fırlattı! Parlayan çelik, karanlıkta çakan bir şimşek gibi gürleyerek karşılık verdi.

Hemen arkadan kısa bir çığlık yükseldi. Kılıcın hedefindeki adamın dudakları hafifçe kıvrıldı, belli belirsiz bir gülümseme belirdi yüzünde. Kaçmadı, hatta yüzünde en ufak bir korku belirtisi bile yoktu. Aksine, son altın oku eline aldı, yayını gerdi ve keskin bir hamleyle fırlattı.

Dünya bir anlığına sessizliğe gömüldü. İkisinin arasında binlerce asker vardı; sessizce bakıştılar. Hayatlarının son hamlesini tüm güçleriyle yaptılar; kimse kaçmadı, kimse geri çekilmedi. Sadece kaderin onlar hakkında vereceği son hükmü beklediler.

"Majesteleri, dikkat edin!"

"General!"

Çığlıklar daha kulak zarına ulaşmadan, bir atın acı kişnemesi duyuldu. Karanlık gecede parlayan bir yıldız gibi, kılıcın ışıltısı kar sisini yarıp geçti. Yan Xun'un arkasından fırlayan bu kılıç, Zhuge Yue'nin kılıcı Yan Xun'un kalbine saplanmak üzereyken, tam kılıcın sırtına çarptı!

O sadece sıradan bir savaş kılıcıydı; bu efsanevi silahın karşısında nasıl durabilirdi? İki güç çarpıştığında savaş kılıcı darmadağın oldu ama o efsanevi kılıç hızını kesmeden yoluna devam etti. Yan Xun'un oku Zhuge Yue'nin göğsüne saplanmışken, hemen ardından gelen kılıç okun arkasına çarptı ve diklemesine Zhuge Yue'nin göğsüne saplandı. Kan, kılıcın

üzerindeki dalgalı oluklardan aşağı süzüldü; kılıcın kabzasındaki o iki küçük antik karakterin üzerine aktı. Kızıl kanın altında, belli belirsiz iki kelime okunuyordu: “Ay Kıran”.

Zhuge Yue’nin ağzından büyük bir kan fışkırdı. Geriye doğru sendeleyerek geriledi ama yere düşmemek için direndi. Ay Muhafızları dehşet içinde etrafını sardı. Yue Jiu’nun gözleri kan çanağına dönmüştü; önünde diz çöktü, gözyaşları sicim gibi akıyordu. Genç savaşçı öfkeyle başını çevirdi; bakışları çılgınca ve nefret doluydu. Uzaktaki karların içinde duran siyah zırhlı birliğe baktı.

Chu Qiao atının üzerindeydi, yanında iki bin kişilik Şanlı Ordu vardı. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı; o kar ve fırtınanın ortasındaki yüzü nihayet seçebildi. Tüm bedeni buz kesti, elleri ayakları uyuştu; kalbi sanki yerinden sökülüp dondurucu soğuğa atılmış gibiydi.

Yan Xun hafifçe gülümsedi, pelerinindeki bir kar tanesini eliyle silkeledi. Yavaş adımlarla ilerledi ve Chu Qiao’ya elini uzatarak yumuşak bir sesle konuştu: “Geldin.”

Zhuge Yue kanlar içindeydi, göğsündeki yara dehşet vericiydi. Gözlerinde karanlık bir fırtına kopuyordu. Gerçekler, bir kez daha kanlı bir şekilde gururunu ve onurunu yerle bir etmişti. Bakışları buz gibiydi; boğazındaki kan tadını bastırmaya çalışarak o adama baktı.

Zhuge Yue, daha ne kadar kendini alçaltacaksın?

Adam soğuk bir kahkaha attı; sesi cehennemden gelen bir hortlak gibi boğuk ve hırıltılıydı: “Sonunda... yine kendi kendime gelin güvey olmuşum.”

Buz gibi bakışlarını Chu Qiao’ya dikti. Chu Qiao nefes almakta zorlanıyordu; kımıldayamıyor, konuşamıyordu. Atının üzerinde öylece kalakalmıştı. Yan Xun’un o sahte gülümsemesini, ceset yığınlarını, dumanı tüten Yuegong şehrini, dünyayı saran fırtınayı... hiçbirini görmüyordu artık. Sadece Zhuge Yue’yi, onun yeşil pelerinindeki o kıpkırmızı kanı görüyordu; sanki o kan, kalbine saplanmış keskin bir ok gibiydi.

— 194 —

Zaman sanki bir anda dokuz yıl geriye gitmişti. Dokuz yıl önce, Zhenhuang dışındaki karlı ovada, hiç tereddüt etmeden Yan Xun'un yanında durmuş; o zamanlar yalnız ve vakur bir çocuk olan o kişiye nefretle bakmıştı. Dokuz yıl sonra, kader ona yine aynı fırsatı vermişti ama o yine hiç düşünmeden kılıcını ona doğrultmuştu.

Fırtına aynıydı ama her şey değişmişti. Dünya bir anda uçsuz bucaksız ve ıssız bir hal aldı; sadece rüzgârın uğultusu ve rüyalarından tanıdığı o yüze savrulan karlar kaldı.

Chu Qiao parmaklarını sıktı, yumruğunu o kadar sert sıktı ki tırnakları avucuna battı ama acıyı hissetmiyordu bile.

Yue Jiu'nun gözleri kan çanağına dönmüştü. Onun yüzünü görünce öfkeyle haykırdı: "Seni gidi nankör kadın! Efendimiz seni kurtarmaya geldi, sen ise ona bu hainliği yaptın! Bugünden sonra, tek bir Ay Muhafızı hayatta kaldığı sürece, bu yaptıklarının bedelini sana ödeteceğiz!"

"Büyük lokma ye, büyük söz söyleme." Yan Xun'un bakışları donuktu, sesi ıssız bir tonda çıktı: "Gidin, ezin şunları."

"Emredersiniz!" Muhafızlar hep bir ağızdan haykırıp ileri atılmak üzereyken, karın altından birden gök gürültüsünü andıran bir nal sesi duyuldu. Binlerce atlı fırtına gibi geliyordu; üzerlerinde tüccar, çoban, sokak satıcısı, bilgin kıyafetleri, hatta Yanbei devlet görevlilerinin resmi giysileri vardı. Atlarını çılgınca sürüyor, her türlü kılıcı sallıyorlardı. Çok geçmeden Zhuge Yue'nin arkasında toplandılar.

"Efendimiz!" Kırk yaşlarında bir adam atından atladı. Üzerinde Yanbei'nin beşinci dereceden sivil memur kıyafeti vardı ama elinde koca bir pala tutuyordu. Bir kaplan gibi dövüşerek bağırdı: "Yue Da geç kaldı! Dokuz numara, efendimizi koru ve buradan çıkar! Kardeşlerim, benimle gelin!"

Dokuz yıl önce, Yan Shicheng Huolei Ovası'nda öldüğünde ve

Yan Xun başkentte hapsedildiğinde, genç Zhuge Yue bu ağı titizlikle örmeye başlamıştı. O zamanlar işlerin bu noktaya geleceğini tahmin edemezdi elbet; sadece Yanbei topraklarına gizlice adamlar yerleştirmişti ki ileride büyük aileler Yanbei için kapıştığında elinde bir koz olsun. Ancak Yan Xun dönüp Yanbei isyan edince, bu adamlar Zhuge Yue'nin oradaki gözü kulağı olmuşlardı. Geçen seferki baskından sonra da yine bu adamlar sayesinde sağ salim kurtulabilmişti.

Büyük savaş anında başladı. Kanlar fışkırıyor, feryatlar göğü inletiyordu.

He Xiao dikkatle yanına yaklaştı ve alçak sesle sordu: "Efendim, majestelerine yardım edelim mi?"

Chu Qiao dalgın bakışlarla savaş meydanını izliyordu. Zihninde binlerce düşünce uçuşuyordu; Zhuge Yue'nin yüzü, Yan Xun'un yüzü... Nerede hata yapıldığını, neyi yanlış yaptığını bilmiyordu. Bir çaresizlik dalgası her yanını sardı. Öfke, acı, pişmanlık, keder... Hepsi birbirine karışmış, gözlerini, ağzını, kulaklarını tıkamıştı. Çok yorgundu; öyle yorgundu ki yere yığılıp uyumak, hatta hemen oracıkta ölmek istiyordu.

"Efendim? Efendim?" He Xiao'nun sesi kulağında daha net ve acil bir şekilde yankılandı.

Chu Qiao irkilerek kendine geldi. He Xiao'nun kılıcını kaptığı gibi atından atlayıp ileri atıldı ve bağırdı: "Benimle gelin!"

Şanlı Ordu hemen peşine takıldı; savaş hırsları kaynayan bir su gibiydi. Ancak tam Xia askerlerine saldıracaklarken, Chu Qiao kılıcıyla bir Yanbei askerinin göğsünü yardı. Kan, genç kızın güzel yüzüne sıçradı; Chu Qiao bir kaya, bir ulu ağaç gibi dimdik duruyordu.

Bir, iki, beş, on...

Meydandaki tüm askerler donup kaldı. Chu Qiao, sanki cinnet getirmiş gibi yanına yaklaşan her Yanbei askerine saldırıyordu. Zhuge Yue'nin adamları şaşkınlıkla ona bakıyor, araya mesafe koyuyorlardı. Yanbei askerleri ise dehşet içindeydi, yaklaşmaya korkuyorlardı. Şanlı Ordu'nun savaşçıları bile ne yapacaklarını bilemeden öylece kalakalmışlardı.

“A'Chu, ne yapıyorsun?” Yan Xun kalabalığın arasından öne çıktı. Bakışları karanlık bir kuyu gibiydi; gözlerini ona dikmiş, ağır ağır konuşuyordu.

Chu Qiao cevap vermedi. Sadece elinde kılıcıyla, o kadar emek verip peşinden gittiği o adama bakıyordu. Hayatın ne kadar boş bir rüya olduğunu, kendisinin ise iplere bağlı bir kukla gibi olup bitenden habersiz yaşadığını o an hissetti.

Birkaç Yanbei askeri dikkatle yaklaşmaya çalıştı ama Chu Qiao’nun kılıcı anında şimşek gibi çaktı; havaya bir kan çizgisi fışkırdı. Herkesin dehşet dolu bakışları arasında, asker karların üzerine yığıldı ve can çekişen bir köpek gibi titremeye başladı.

Abartılı hareketler, boş haykırışlar yoktu. Soğukkanlılıkla kılıcını kendi silah arkadaşlarına doğrultmuştu. Uçsuz bucaksız karlı ovada, yanında kimse olmadan tek başına duruyordu.

“Chu Qiao! Ne yaptığını sanıyorsun?” Yan Xun’un sesi daha da derinleşti. O sırada Yue Da, adamlarına hemen geri çekilmelerini emretti. Yan Xun’un bakışları buz kesti; Yanbei askerleri hemen peşlerine düştü ama Chu Qiao çevik bir hareketle en öne geçip yollarını kesti. Yanbei askerleri çoktan gözü dönmüş bir haldeydiler; onun kendi adamlarına kılıç çektiğini görünce, onlar da ona saldırmaya başladılar.

He Xiao bunu görünce küplere bindi. Bir kılıç kapıp kükredi: “Kardeşlerim! Efendimizi koruyun!”

Savaş meydanı tam bir kargaşaya bürünmüştü; kimin kim olduğu belli değildi. Chu Qiao’nun gözü dönmüştü; kendi adamlarının kanı giysilerini boyamıştı. Elleri şiddetle titriyordu ama bir adım bile geri atmıyordu. At sesleri uzaklaştı, baygın haldeki Zhuge Yue’yi götürdüler. Kara bir kartal gökyüzünde çırpınıp çığlık atıyordu; soğuk rüzgâr bir bıçak gibi tenini sızlatıyordu.

Geniş ovada kanlı cesetler her yeri kaplamıştı. Çarpışma devam ediyordu; hava rutubetli, soğuk bir çaresizlik ve ölüm sessizliğiyle doluydu.

Ne kadar zaman geçti bilinmez, ortalık yavaş yavaş duruldu. Chu Qiao kılıcına dayanmış duruyordu; ayaklarının altında kızıl

bir kan gölü vardı. Yan Xun tam karşısında durmuş, ona bakıyordu. Bir an için karşısındaki adamın ne kadar yabancı olduğunu hissetti; sanki onu hiç tanımamıştı. Hiçbir şey söylemek, hiçbir şey sormak istemiyordu; bitkin bir halde arkasını dönüp gitmek istedi.

“Dur orada.” Arkadan gelen o boğuk sesle Yan Xun yavaşça ilerledi. Askerler bir sel gibi geri çekildi; sadece He Xiao, elinde kılıcıyla Chu Qiao’nun önünde durmuş, yaklaşmakta olan Yanbei Kralı’na meydan okuyan gözlerle bakıyordu.

“Sen çekil aradan,” dedi Yan Xun soğukça. Genç general başını kaldırdı; zerre kadar korkmadan ona baktı ve emrine sessizlikle karşılık verdi.

Birden Yan Xun belindeki kılıcı çekti. Neredeyse aynı anda Chu Qiao da hamle yaptı. Yılların verdiği alışkanlıkla, gözlerini bile açmadan onun hamlelerini karşılayabiliyordu; kılıçların çarpışmasından çıkan kıvılcımlar göz kamaştırıyordu.

Yan Xun soğukça güldü: “Demek onun için bana bile kılıç çekebiliyorsun ha? Sanıyordum ki bu dünyada sadece Zhuge Yue bunu sana yaptırabilir.”

Chu Qiao başını kaldırdı, Yan Xun’un gözlerinin içine baktı. O tanıdık yüz hatlarına, o gaddar dudaklara baktı ama zihnindeki o nazik ve yakışıklı gençle bu adamı bir türlü bağdaştıramıyordu. O an Yan Xun, Chu Qiao’nun hafızasındaki o hayalden tamamen koptu ve kanlı canlı bir gerçek olarak karşısında durdu. Gerçek o kadar acıydı ki yıllardır tutunduğu o inanç, kırılan bir cam misali bin parçaya bölündü ve bir daha birleşmesi imkânsız hale geldi.

“Yan Xun, beni kandırdın.”

Yan Xun’un yüzünde en ufak bir pişmanlık belirtisi yoktu. Sakince konuştu: “Seni kandırmasaydım, onu nasıl tuzağa düşürebilirdim?”

Bin ok kalbine saplansa ancak bu kadar acıtırdı. Chu Qiao acı acı gülümsedi; gözleri kupkuruydu ama ağlayamıyordu. Sesinde tarifsiz bir çaresizlik ve yorgunluk vardı. Anlam veremez gözlerle ona baktı, başını salladı: “Yan Xun, sen neden bu hale geldin?”

Sesi, sığınacak dalı kalmamış bir kuş gibi titriyordu. Artık o

savaş meydanlarının yenilmez generali, o dahi komutan, o sert ve kararlı Şanlı Ordu lideri değildi. O an sadece kandırılmış bir kadındı; yıllardır verdiği tüm emekler, tüm sevgisi boşa gitmiş, sulara kapılıp kaybolmuştu.

Yan Xun sert bir sesle konuştu: “A'Chu, benim değiştiğimi söylüyorsun ama aslında değişen sensin. Bir Xia generali Yanbei’ye gizlice sızıyor ve sen bu kadar önemli bir istihbaratı bana bildirmiyorsun. Üstelik en kritik anda bana kılıç çekiyorsun. Ben Yanbei Kralı olarak bir Xia askerini öldürmekle ne hata yaptım? Eğer senin böyle tepki vereceğini önceden kestirmeseydim, seni kandırmak için neden bu kadar zahmete gireyim? Yanbei ve ben, senin gözünde bir Zhuge Yue kadar bile etmiyor muyuz?”

Chu Qiao irkildi, uzun süre ona bakakaldı ve sonra sinir bozucu bir kahkaha attı.

“Yan Xun, eğer bir gün Yanbei, Huai Song ile savaşa girerse... Huai Song’daki müttefikini de böyle bir tuzağa çekip öldürür müydün?”

Yan Xun bir an duraksadı, kaşlarını çattı: “Neden bahsediyorsun sen?”

“Yan Xun, bana dürüst davranmadığım için kızıyorsun ama söyler misin bana, sen bana hiç güvendin mi?”

Yan Xun’un kaşları iyice çatıldı, sesi sertleşti: “Seni savaşın uzağına, Yanbei’nin içlerine göndermem senin iyiliğin içindi.”

“Silah arkadaşlarımı ve ordumu katletmek, yıllardır uğruna savaştığım her şeyi elimden almak, beni güç merkezinden ve kendi kurduğum savaş meydanından uzaklaştırmak... Benden şüphe duymak, bana güvenmemek, beni izletmek, beni kullanmak... Bunların hepsi benim iyiliğim için miydi?”

Chu Qiao’nun gözleri korkutucu bir şekilde parlıyordu. Fırtınanın uğultusunda sesi keskin bir bıçak gibi karanlığa saplanıyordu; bir yıldır içinde biriktirdiği tüm o haksızlık ve keder bir sel gibi dışarı taşıyordu.

“A'Chu, sen benim kadınımsın. Neden diğer kadınlar gibi geride durup benim zaferle dönmemi bekleyemiyorsun?”

Chu Qiao bir an duraksadı, sonra acı bir kahkaha attı. Bedeni titriyor, gözlerinden yaşlar boşanıyordu. Elini göğsüne koydu, ağzında buruk bir tatla başını salladı: “Demek senin istediğin kadın böyle biriymiş.”

Genç kızın gözleri birer yıldız gibi parlıyordu. Yan Xun’a bakarak boğuk bir sesle sordu: “Öyleyse neden beni arayıp buldun? Yan Xun, Zhuge Yue’yi öldürebilirsin ama beni kullanmamalıydın. Hele ki benimle onun arasındaki duygular üzerinden böyle bir tuzak kurmamalıydın.”

Yan Xun’un bakışlarından ağır bir hayal kırıklığı geçti. Sertçe konuştu: “Cheng Yuan bana seninle Zhuge Yue arasında bir şeyler olduğunu çok önceden söylemişti. Ne yazık ki ben kendime fazla güvenmişim. Bugün nihayet kendin itiraf ettin.”

Chu Qiao bu sözleri duyunca kahkahalarla gülmek istedi. Cheng Yuan mı? Şimdi o haysiyetsiz, onursuz adama inanıyor da kendisine inanmıyor muydu? Onun için canını dişine takmış, her şeyini feda etmiş, yıllarca peşinden gitmişti; sonunda bir dalkavuk kadar bile değeri yok muydu? Bir anlık bir yanılgı içinde olduğunu, nefretinin gözünü kör ettiğini sanmıştı ama şimdi umudunu tamamen kesiyordu. Yan Xun artık tam bir politikacı olmuştu. İdealleri, inançları, onu Yanbei’ye götürüp güzel bir hayat yaşatma vaatleri... Hepsi hırsının altında ezilmişti. Kendi imparatorluğu için her türlü bahaneyi uydurabilir, her türlü yalanı gerçek gibi görebilir, yoluna çıkan herkesi yok edebilirdi; bu kişi hocası, arkadaşı, silah arkadaşı, askeri, hatta sevdiği kadın olsa bile...

— 195 —

Daha fazla konuşmanın bir anlamı kalmamıştı. Chu Qiao soğuk bir ifadeyle arkasını dönüp gitmek üzereyken, Yan Xun kolundan sıkıca yakaladı. Adam nihayet o soğuk maskesini ve hükümdar vakarıyla örülü zırhını bir kenara bırakıp öfkeyle bağırdı: “Ne yapmaya çalışıyorsun? Ona mı gideceksin? Ona mı âşık oldun?”

Chu Qiao sessizce arkasına döndü. Yan Xun’un o tanıdık yüz hatlarına bakarken, bir an için yine Kızılsu Gölü kıyısındaki o yeşil giysili genci görür gibi oldu. Yavaşça başını salladı ve alçak sesle konuştu: “Yan Xun, bunun adı aşk mı bilmiyorum. Tek bildiğim; seni önemsediğim, senin için endişelendiğim, başkalarının sana zarar vermesine dayanamadığım. Senin hayallerini kendi hayallerim bildim, senin adımlarının peşinden yürüdüm. Her ne yaptıysam önce seni düşündüm; sen mutluysan ben de mutlu oldum, sen üzüldüysen ben de kahroldum. Hatalarını, başarısızlıklarını affedebildim; yaptığın her yanlışı düzeltmene yardım ettim. En büyük hayalim, senin muradına erdiğini görmekti. Gurbet ellerde kimsesiz kaldığım o bunca yıl boyunca, hayata tutunma sebebim sendin; hayatımdaki en önemli insandın.”

Yan Xun bu sözleri duyunca sarsıldı; avuç içleri ısındı, Chu Qiao’nun kolunu tutan elleri hafifçe titremeye başladı.

Ancak Chu Qiao hemen ardından ekledi: “Ama şimdi şüpheye düştüm; tüm bu yaptıklarım buna değer miydi? Seni gerçekten tanımış mıyım? Yan Xun, sen artık gücün kölesi olmuşsun. Yanbei’ye döndüğün andan itibaren herkesten şüphelenmeye başladın; benden, Bay Wu’dan, Leydi Yu’dan, Güneybatı Muhafız Birliği’nden, Büyük Ortaklık’tan... Gücünü tehdit edebilecek herkesten şüphe duydun. Sana olan sadakatimi bilmediğine inanmıyorum, Bay Wu’nun seni nasıl desteklediğini bilmediğine inanmıyorum. Sadece korkuyorsun; bizim varlığımızın senin konumunu sarsacağını düşünüyorsun. Bu yüzden bahaneler

uydurup bizi dışlıyorsun. Nefretin de endişen de sadece kendi bencilliğinden kaynaklanıyor; yapacağın temizlik için kendine kılıf uyduruyorsun. Bugün Zhuge Yue olmasaydı, bir başkası olacaktı; sen her halükarda bana bir suç bulacaktın. Yan Xun, Zhuge Yue'yi öldürmene kızmıyorum; ben sadece senin bu kadar alçalmana, bu kadar kirli yöntemler kullanmana kızıyorum. Sana olan sadakatimi, aramızdaki duyguları böyle ayaklar altına almamalıydın; bana karşı bu kadar aşağılık bir oyun oynamamalıydın." Chu Qiao atına bindi, gitmeden önce Yan Xun'a son bir kez derin derin baktı ve tane tane konuştu: "İstediğin oldu; şimdi ona gidiyorum. Seni son kez uyarıyorum: Eğer Yanbei topraklarında ölürse, hayatım boyunca seni asla affetmeyeceğim."

Sert bir rüzgâr esti, Chu Qiao'nun pelerinini savurdu. Genç kızın "Deh!" demesiyle atı bir anda şaha kalkıp fırladı. Şanlı Ordu'nun askerleri de peşinden gitti; kar fırtınasıyla birlikte gözden kayboldular.

Yan Xun olduğu yerde kalakaldı. Yüzü buz gibiydi; orada bir anıt gibi uzun süre öylece durdu.

İçinde bir yerlerin çatladığını hissetti; sanki o kırılma sesini kulaklarıyla duymuştu. Dizginlenemeyen bir öldürme arzusu her yanını sardı, siyah gözleri kan bürüdü.

Birisi sessizce arkasına yaklaşıp fısıldadı: "Majesteleri, General Cheng'in gönderdiği gözcüler, Chu Hazretleri'nin Moli Nehri'nin karşı kıyısında yollarını kestiğini bildirdi. Şimdi ne yapalım?"

Soğuk rüzgâr Yan Xun'un pelerinini uçururken, o bir an için anne ve babasının yüzünü, Dokuz Gök Kürsüsü'ndeki o şatafatlı soyluları görür gibi oldu...

"Cheng Yuan'a haber verin; derhal ordusunu Minxi Dağı'nın eteğine kaydırsın. Zhuge Yue'yi Kızılsu'nun buz tutmuş gölünde mutlaka durdurmalı."

Adam hafifçe tereddüt ederek sordu: "Peki ya... Chu Hazretleri de oraya yetişirse?"

Yan Xun'un kısılan gözlerinden bir bıçak parıltısı geçti. Uzun bir sessizlikten sonra, dudaklarından buz gibi kelimeler döküldü:

“Bedeli ne olursa olsun, Zhuge Yue mutlaka öldürülecek.”

Savaş kartalı acı bir çığlık attı; o karanlık gökyüzünün altında, kana susamış bir kızıllık belirdi.

Ön taraftan dehşet verici savaş sesleri geliyordu. He Xiao gözleri kan çanağına dönmüş bir halde geri koştu ve bağırdı: “Efendim! Cheng Yuan’ın ordusu Minxi Dağı’nın eteğinde yolu kesmiş. Majestelerinin ordusu da oraya ulaştı. General Zhuge, Bin Fersah Gölü’nün üzerinde!”

Soğuk rüzgâr gitgide şiddetleniyordu; her yer yaralı bir canavarın iniltisini andıran o hazin feryatlarla doluydu. Chu Qiao dudaklarını ısırdı, kanlar içindeki He Xiao’ya baktı ve yavaşça konuştu: “He Xiao, benim için bir yol açabilir misin?”

“Efendim,” He Xiao kararlı bir ifadeyle tek dizi üzerine çöktü ve gür bir sesle yanıtladı: “Canımız size feda. Lütfen müsterih olun; Güneybatı Muhafız Birliği’nin iki bin savaşçısı sizi asla yarı yolda bırakmayacak.”

Chu Qiao’nun kalbi büyük bir minnetle doldu. He Xiao’nun arkasındaki o kararlı askerlere bakarken, sanki kalbi kaynayan bir yağla yıkanmış gibi hissetti.

O sadece bir zamanlar onların canını kurtarmıştı; o da Yan Xun halkın desteğini kaybetmesin diye yapmıştı bunu. Ama onlar, o günden beri hiçbir karşılık beklemeden peşinden gelmiş, defalarca onu ölümden kurtarmışlardı. O ne emretse, doğru ya da yanlış demeden yerine getirmişlerdi. Onlar onun askerleri, onun kılıçları, onun en sadık ailesiydi; o ne yaparsa yapsın ona asla sırt çevirmemiş, her zaman arkasında durup kılıçlarını ona düşmanlık besleyen herkese doğrultmuşlardı.

Bu minnet borcu çok ağırdı; nefesini kesiyordu. Chu Qiao atından atladı, He Xiao’nun elini tuttu. Gözlerindeki yaşı zorlukla bastırarak, tüm samimiyetiyle konuştu: “He Xiao, teşekkür ederim.”

“Efendim, bizim için sizin canınız tüm Batı Meng kıtasından daha değerlidir. Dünya yıkılsa, devletler çökse bile, siz hayatta olduğunuz sürece bizim umudumuz var demektir. Bu yüzden, en azından bizim için, lütfen kendinize dikkat edin.”

Chu Qiao sessizce başıyla onayladı. O az konuşan, özü sözü bir askerlerin yüzlerine tek tek baktı. Sonunda, bakışlarını kararlılıkla Minxi Dağı yönüne çevirdi. Karlı zirvenin tepesinde ulu bir kutsal tapınak yükseliyordu. Tapınağın içinde, iki tanrıça sırt sırta vermiş, uzaklara, tüm Yanbei topraklarına bakıyordu; sanki kutsal birer fener gibiydiler.

Chu Qiao atına atladı, elini göğsüne koyup selam vererek bağırdı: “Dostlarım! Size emanet!”

Askerler hep bir ağızdan haykırdı: “Efendimiz, yolunuz açık olsun!”

Issız rüzgâr pelerinlerini savurdu. Chu Qiao’nun haykırışıyla atı bir anda fırladı. He Xiao ve askerleri de peşinden, o uçsuz bucaksız karlı ovaya doğru korkusuzca atıldılar.

Savaş borularının sesi ovada yankılanıyordu. Cheng Yuan komutasındaki Kara Kartal Ordusu, Bin Fersah Gölü’nün kıyısındaki bentte durmuş, Zhuge Yue’nin on bin kişiden az kalmış birliğini çepeçevre sarmıştı. Sık ok yağmuru, patlayan bir yanardağ gibi gölün ortasındaki buzun üzerinde duran birliğin üzerine yağıyordu.

Bu oklar Chu Qiao tarafından bizzat geliştirilmiş ve güçlendirilmişti; tahrip gücü dehşet vericiydi. Yue Da, Ay Muhafızları’nı komutanın etrafında topladı; en öndekiler bir anda süzgece döndü, feryatlar yeri göğü inletti. Yue Jiu kılıcıyla ileri atılıp meydan okumak istedi ama Cheng Yuan ona dönüp bakmadı bile; sadece sürekli ateş emri veriyordu.

Ay Muhafızları’nın bedenleri biçilen ekinler gibi birer birer devriliyordu. Bu güce karşı koyacak hiçbir savunmaları yoktu; ama buna rağmen savaşçılar koşmaya devam ediyorlardı. Kalkanları, siperleri yoktu; komutanlarına zaman kazandırmak için kendi bedenlerini siper ediyorlardı.

Kan, gölün ortasındaki karları kızıla boyamış, buzun üzerinde nehirler gibi akıyordu. Huo An’ın getirdiği haber sayesinde yirmi bin Kara Kartal askeri buraya çoktan pusu kurmuştu. Bu artık bir savaş değil, kanlı bir katliamdı. Ok yağmuru çekirge sürüsü gibi yağıyor, keskin ıslıkları her yeri dolduruyordu. Güç dengesizliği

ve coğrafi dezavantaj Ay Muhafızları'nı tamamen çaresiz bırakmıştı. Ölüm kokusu her yanı sarmıştı; cesetler küçük bir tepe oluşturmuştu. Henüz ölmeyenler buzun üzerinde acıyla inliyor, yavaş yavaş ortadaki silüetler seçilmeye başlıyordu.

Cheng Yuan dudaklarını yaladı, hafifçe arkasına dönüp kalabalığın ortasında duran Yan Xun'a baktı.

Muazzam bir zafer kapıdaydı; Batı Meng kıtasının o meşhur Xia başkomutanı kendi elleriyle ölecekti. Cheng Yuan heyecandan terleyen avuçlarını sildi.

Tam o sırada, bir atın keskin kişnemesi duyuldu. Güneydoğu köşesinde bir gedik açıldı, alarm çanları çalmaya başladı. Birileri içeri dalmıştı; ellerinde kılıçlar, üzerlerinde siyah zırhlar... Bunlar Şanlı Ordu'nun askerleriydi.

"Güneybatı Muhafız Birliği!"

Ordunun içinden birileri bağırdı. Cheng Yuan'ın bakışları anında buz kesti, nefretle mırıldandı: "Yine mi onlar!"

Tam okçularına Şanlı Ordu'ya dönmelerini emredecekken, kulağında boğuk bir ses yankılandı. Yan Xun'un ne zaman yanına geldiğini fark etmemişti. Yan Xun ağır ağır konuştu: "Onları kuşatın ama hepsini öldürmeyin."

Cheng Yuan bir an duraksadı, sonra hemen eğilip selam verdi: "Emredersiniz."

"Durun!" Keskin ve soğuk bir ses yankılandı. Herkes şaşkınlıkla başını kaldırdı. Güneydoğu yönünde bir at, çarpışan askerlerin üzerinden uçarcasına geçti ve savaş meydanının tam ortasına indi. Genç kız çevik bir hareketle atından atladı, iki ordunun ortasına koşup haykırdı: "Durun!"

Kara Kartal askerleri onu tanıyordu; ona zarar vermekten korkup bir an duraksadılar ve korkuyla Yan Xun'a baktılar.

"Yan Xun! Durdur şunu!" Chu Qiao tam ortada durmuş, gözlerini ona dikmiş bağırıyordu.

Yan Xun'un bakışları karanlıktı. Uzun bir süre sonra ağır ağır konuştu: "A'Chu, çekil aradan!"

Chu Qiao kollarını yavaşça iki yana açtı, bakışları buz gibiydi.

Sert bir sesle konuştu: “Önce beni öldür o zaman.”

“Yıldızım, çekil oradan.”

Arkasından gelen o alçak ve soğuk sesle Chu Qiao hızla arkasına döndü. Zhuge Yue kan gölünün ortasında duruyordu. Göğsündeki yara beyaz bir bezle sarılmıştı ama hâlâ kıpkırmızı kan sızıyordu. Ona bakıyordu; bakışları o kadar huzurluydu ki... Ne ölüme giden birinin kahramanlığı ne de saldırıya uğramış birinin öfkesi vardı; her zamanki gibi serindi. O bitap kalmış askerlerinin ortasında, Yanbei ordusuna karşı korkusuzca, vakur bir şekilde duruyordu.

Chu Qiao’nun gözleri bir anda doldu. İnatla başını salladı ve fısıldadı: “Sana çok borçluyum.”

Gök ve yer uçsuz bucaksız bir kar beyazlığına bürünmüştü. O bembeyazlığın ortasında, buzun üzerindeki o vahşi kızıllık, bir çiçek gibi açmıştı.

Kulağının arkasında bir rüzgâr sesi duyuldu. Bir ok, kar sisini yırtıp geçti. Dehşet içinde arkasına döndüğünde, Yan Xun’un yayı geren kollarını gördü. Altın ok hızla geliyordu; havayı yırtan o keskin sesi duyabiliyordu. Kaçacak yeri yoktu, engelleyemezdi. Soğuk rüzgâr giysilerini dövüyordu; kalbi buz kesmişti. O fırtınanın ortasındaki o bedene doğru fırlatılan o geri dönüşü olmayan kaderi çaresizce izledi.

Her şey bir anlığına yavaşladı, görüntü gözlerini yakıyordu. Ok, boynunu sıyırıp geçti; ince bir kan izi bıraktı ve tam Zhuge Yue’nin yeni sarılmış göğsüne saplandı. Bir kan çiçeği o an havada patladı; fışkıran kanın sıcaklığını Chu Qiao kendi buz gibi yüzünde hissetti. Nefesi kesildi. Öylece kalakaldı. Zhuge Yue’nin o fırtınadaki yalnız ve mağrur silüetine baktı; gözlerini bir kan perdesi kapladı, dünya bir anda kıpkırmızı bir renge büründü.

— 196 —

Arkasından bir kez daha mekanik yayların uğultusu duyuldu. Genç kadın hızla başını çevirdi ama gördüğü tek şey Yan Xun'un kaskatı kesilmiş, demir gibi sertleşmiş yüzüydü. Adamın eli, göğsünün önünde keskin bir bıçak gibi havaya kalkmıştı; sanki her an o öldürücü darbeyi indirmek için aşağı savrulacaktı.

Artık başka hiçbir şeyi umursayacak hali kalmamıştı; ne onuru ne de gururu... Her şey, o an ruhunu kuşatan o devasa dehşet ve korkunun yanında silinip gitmişti. Bir hıçkırıkla dizlerinin üzerine çöktü ve delicesine ona doğru secde etmeye, başını yere vurmaya başladı. Daha iki darbe geçmeden alnı kanlar içinde kalmıştı. Gözyaşları içinde feryat ediyor, ellerini havada çaresizce açmış, sanki o görünmez ölümü durdurabilecekmiş gibi çırpınıyordu.

"Yan Xun, yalvarırım... Yalvarırım yapma... Yan Xun, sana yalvarıyorum..."

Yan Xun ona bakıyordu. Genç kadının kanlar içindeki alnına bakarken kalbi sızlıyordu.

Bu kadın, Yan Xun'un en yalnız, en umutsuz ve her şeyini kaybettiği o karanlık günlerde peşinden gelen tek kişiydi. İmparatorluk başkentindeki o kafeste, sekiz yıl boyunca ona yoldaşlık eden A'Chu'su idi. Bir zamanlar ona ömrü boyunca sahip çıkacağına, ona huzurlu ve mutlu bir hayat vereceğine dair yeminler etmişti. Ne yazık ki geçmişin yeminleri, bizzat kendi elleriyle devrilmeye mahkûmdu.

Dudaklarının kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı, belli belirsiz bir gülümseme yayıldı yüzüne. Tıpkı yıllar önce, genç kız dışarıdan döndüğünde onu yazı masasının başında çalışırken bulduğu o anlardaki gibi... Başını kaldırır ve kapıda duran genç kıza, bahar güneşi kadar sıcak ve yumuşak bir gülümseme sunardı.

A'Chu, aslında ben hiç değişmedim. Sadece benim gerçekte ne istediğimi hiçbir zaman bilmedin.

Ve şimdi, inancımı, hırslarımı ve her şeyimi sana bu şekilde anlatacağım.

"Ateş!"

Dünya bir anda derin bir sessizliğe gömüldü. Rüzgâr ve kar durmuş gibiydi; kulakları artık hiçbir sesi duymaz olmuştu. Sadece gökyüzünde süzülen kuşların kanat çırpışları duyuluyor, başlarının üzerinden özgürce geçip gidiyorlardı.

Atlarının üzerindeki yirmi bin Kara Kartal askeri aynı anda oklarını fırlattı. Gökyüzünü kaplayan o yoğun ok yağmuru, güneşin önünü bir bulut gibi kesti; gökyüzü bir anlığına geceye büründü. Havada süzülen metal bir şelale gibi gökten inen okların uçlarında keskin kancalar, arkalarında ise uzun halatlar bağlıydı. Hepsi tek bir hedefe, Zhuge Yue'nin olduğu yöne doğru fırlatılmıştı.

"Generali koruyun!" Vücudu oklarla delik deşik olmuş, bir bacağı kopma noktasına gelmiş olan Yue Qi, yaralı bir kaplan gibi ileri atıldı ve kendini Zhuge Yue'nin önüne siper etti. Geriye kalan Ay Muhafızları kanlar içindeydi; tek bir parmakları kalsa bile tüm güçleriyle ileriye, efendilerine doğru sürünüyorlardı.

Ancak oklar onlara isabet etmedi. Bunun yerine, demir pençeler gibi buzun derinliklerine saplandılar; kancalar sert buz tabakasına sıkıca tutundu. Yan Xun'un emriyle yirmi bin savaş atı aniden geri döndü. Atlar kişneyerek şaha kalktı, binlerce kamçı aynı anda şakladı ve atlar hızla uzaklaşmaya başladı.

Okların ucundaki halatlar bir anda gerildi. Buzun kırılma sesleri kulakları tırmalarken, o sert tabaka bir anda çöktü. Buz yüzeyi parça parça dağıldı ve dondurucu su gürültüyle yukarı fışkırdı. Chu Qiao dehşet içinde başını çevirdi; gözlerindeki kan ve yaşın arasından Zhuge Yue'nin silüetinin o dondurucu suya gömülüşünü izledi. Chishui'nin keskin buz parçaları tenine saplanıyor, etrafı uğursuz bir kırmızıya boyuyordu. Zhuge Yue'nin gözleri ona bakıyordu; öyle huzurlu, öyle sakindi ki... Ne bir nefret ne bir düşmanlık, ne bir sevinç ne de bir umutsuzluk vardı o bakışlarda. Tıpkı yıllar önceki gibiydi; ifadesizce ona bakıyordu. Chu Qiao'nun ondan her uzaklaşışını, her sırt

çevirişini, her seferinde elinde yayı ve kılıcıyla karşısında durup ona darbe indirişini izlediği o bakışlarla bakıyordu.

Zaman o kadar acımasızdı ki, bir anı bile yakalamaya fırsat vermiyordu. Chu Qiao korkuyla gözlerini açmış, dizlerinin üzerinde yere kapaklanmışken sessiz gözyaşları süzülüyordu. Çaresiz bir kukla gibi öne doğru süründü; elinden hiçbir şey gelmiyordu. Bakışları bir noktada birleşti, yavaşça hareket etti ve battı. Soğuk rüzgâr kükreyen bir canavar gibi yerdeki karları süpürüyor, aralarında ölülerin kefeni gibi bembeyaz bir kar sisi yükseltiyordu.

Dondurucu su bir anda Zhuge Yue'nin bedenini örttü. O soğuk ve mesafeli gözler, o gururlu çene hattı ve hatta simsiyah saçları bile o uçsuz bucaksız buz gölünün karanlığında kaybolup gitti.

Chu Qiao ağzını açtı, bağırmak istedi ama sesi çıkmadı. Soğuk rüzgâr boğazına dolunca şiddetle öksürmeye başladı. Güçlükle ayağa kalktı, sendeleyerek ileri koştu ve kendini o buz gibi sulara bıraktı.

Çok soğuktu; keskin buz iğneleri gibi ayak tabanlarına, bacaklarına, beline ve boynuna saplanıyordu. Suya daldı, var gücüyle yüzdü; gözlerini sonuna kadar açmış, suyun altında delicesine onu arıyordu. Yukarıdan süzülen güneş ışığı derin suların karanlığına sızıyor, önünden sürekli çırpınan gölgeler geçiyor, suyun içinde kan kokusu dalgalanıyordu.

O değildi, o değildi, yine o değildi... Umutsuzlukla hıçkırarak ağladı; gözyaşları buzlu su ve kanla karıştı. Yüzü mosmor kesilmiş, vücudu yavaş yavaş kaskatı kesilmeye başlamıştı. Hareketleri artık çevikliğini yitirmişti. Birinin belinden yakaladığını, birinin onu yukarı doğru çektiğini hissetti.

Hayır, yukarı çıkmak istemiyordu! Belindeki hançeri çıkardı ve ne ara ona dolandığını bilmediği o halatı kesmek için arkasına döndü. Ancak tam o sırada, buz gibi bir çift el aniden bileğini kavradı. Su kadar soğuk ama bir o kadar güçlü olan bu eller, kararlı bir şekilde onu durdurdu.

Chu Qiao, sanki ruhuyla hissetmiş gibi başını çevirdi. O asil yüz bir anda görüş alanına girdi; simsiyah gözler, bembeyaz

dudaklar, dik bir burun... Zhuge Yue, gözlerinde yanan bir ışıkla ona bakıyordu. Elini tutmuş, onu tüm gücüyle yukarı doğru itiyordu. Yaralarından sızan kanlar sürekli yayılıyor, Chu Qiao'nun ağzına ve burnuna doluyordu. Genç kadın sevinçten ağlayarak kollarını ona dolamak, onu sıkıca tutup birlikte yukarı çekmek istedi.

Zhuge Yue onun elinden hançeri kaptı, avucunu tuttu ve parmaklarıyla Chu Qiao'nun elinin içine titreyen, karmaşık harflerle defalarca yazdı: *Yaşa... Yaşa... Yaşa...*

"Benimle gel!" diye bağırmaya çalıştı genç kadın ama ağzından sadece bir dizi hava kabarcığı çıktı.

Zhuge Yue yavaşça başını salladı ve yazmaya devam etti: *Yaşa!*

Gözyaşları sel olup akarken Chu Qiao delicesine başını sallıyor, onu bırakmamak için sıkıca tutunuyordu.

Benimle gel! Benimle gel! Benimle birlikte yaşa!

Yukarı tek başıma çıkmak istemiyorum! Hayatım boyunca sana olan borcumun altında ezilmek istemiyorum! Ölmeni istemiyorum, hayır, hayır!

Belindeki güç onu sürekli yukarı çekiyordu; vücudu donmuştu, sadece parmakları hâlâ ona sıkıca tutunuyordu. Zhuge Yue'nin ölümünün kalbini bu kadar sızlatacağını hiç bilmemişti; onun farkında bile olmadan kalbinin bu kadar derinlerine işlediğini hiç bilmemişti. O sözde nefretin, aslında kendi duygularıyla yüzleşmemek için uydurduğu bir bahaneden ibaret olduğunu; onun gidişini görmenin canını bu kadar yakacağını hiç bilmemişti.

Zhuge Yue, Zhuge Yue... Yalvarırım, bu kadar acımasız olma. Beni ömür boyu sürecek bir acıyla baş başa bırakma. Eğer borcumu ödeyemeyeceksem, bırak seninle birlikte öleyim.

Işık giderek güçleniyordu. Sessizce ağlıyor, gözyaşları görüşünü bulandırıyordu. Görebildiği tek şey adamın o şefkatli gözleriydi. Parmakları çaresizce onun koluna kenetlenmişti; söyleyemediği tüm sözleri parmak uçlarıyla ona iletmeye çalışıyordu. Hâlâ başını sallıyor, umutsuzlukla yalvarıyordu. Bir

an için büyük bir pişmanlık duydu; neden Yan Xun'a kalbinin derinliklerindeki o sözleri söylemişti ki? Neden onu kışkırtmıştı? Neden daha önce alttan alıp yalvarmamıştı? Eğer öyle yapsaydı, Zhuge Yue belki de ölmeyecekti.

Acı ve korku, sonu gelmez bir uçurum gibi onu yavaş yavaş yutuyordu. Onu bırakmıyordu.

Zhuge Yue hâlâ o kadar yakışıklıydı ki... Hayatında ilk kez birine bu kadar şefkatle bakıyordu. Yıllardır süregelen arzusu, kısa ve zavallı bir rüya gibi bir anlığına karşılık bulmuştu. Güçlü bir hamleyle suyu yardı, yukarı doğru süzüldü, kollarını Chu Qiao'nun zayıf sırtına doladı ve dudaklarının kenarına şefkatli ama buz gibi bir öpücük bıraktı.

Gözyaşları o anda boşaldı, suyla karışıp Zhuge Yue'nin dudaklarına değdi. Umutsuzluk kalbini bir anda delip geçmiş gibiydi; soğuk sular kalbindeki o derin boşluğu doldurarak içeri doldu.

Vücudu tamamen kaskatı kesilmişti. Belindeki çekim gücü giderek artıyordu; yavaşça yukarı, daha da yukarı çekiliyordu. Kolları gerildi. Zhuge Yue, Chu Qiao'nun onu tutan parmaklarını tek tek çözdü. İki el nihayet birbirinden ayrıldı, birbirini teğet geçti ve giderek uzaklaştı... Chu Qiao kollarını çaresizce uzatmış, onun yavaş yavaş, santim santim dibe çöküşünü izliyordu. O berrak bakışlar suların altında kayboldu, o sıcak dudaklar kâğıt gibi bembeyaz kesildi; etraf artık sadece dondurucu bir karanlıktı.

Kalbinde dayanılmaz bir acı vardı. Gün ışığı suya vuruyordu ama o etrafındaki hiçbir şeyi görmüyordu. Geriye kalan tek şey, ona şefkatle ve kararlılıkla bakan o gözlerdi; sanki hâlâ defalarca aynı şeyi fısıldıyordu: *Yaşa, yaşa...*

Yaşa, unutma, hâlâ gerçekleştirmen gereken çok dileğin var.

Bir zamanlar o da başkalarına böyle söylemişti. Ama şimdi geriye dönüp baktığında, aslında başka bir çift gözün her zaman sessizce arkasından onu izlediğini fark ediyordu.

Sudan çıktığı o an, kendisinin de öldüğünü hissetti. Yüzüne vuran güneş ışığı onu bir anlığına sersemletti. Yan Xun telaşla

ona sarılmış, adını haykırıyordu; ama Chu Qiao artık hiçbir şeyi duymuyordu. Onun her şeyi o buzlu gölün dibinde ölmüştü; şimdi oradan çıkan sadece soğuk bir et ve kemik yığınıydı.

Kar ovasında rüzgâr sessizce esiyordu. Gökyüzünde bembeyaz kuşlar süzülüyor, güneş batmak üzereydi. Kar ve fırtına dinmişti. Güneş kan kırmızısı bir renge bürünmüş, Luori Dağları'nın üzerine binlerce kızıl ışık hüzmesi saçıyordu. Çok güzeldi, gerçekten çok güzeldi.

Ama Zhuge Yue artık bunları asla göremeyecekti.

Birden kalbi sıkıştı, vücuduna mucizevi bir güç geldi. Yan Xun'u bir kenara itip buzun kırıldığı yere doğru sendeleyerek koşmaya başladı. Yan Xun dehşet içinde peşinden gelip onu sıkıca yakaladı. O buz deliğine beş adımdan az mesafe kalmıştı ama bir adım bile atamıyordu. Umutsuzluk ve acı bir sel gibi üzerine çöktü. Sonunda daha fazla dayanamadı, yere yığıldı ve feryat etti: "Çık dışarı! Yalvarırım dışarı çık!"

Ağzından fışkıran kan Yan Xun'un bileğine sıçradı. Umutsuzluk içinde yere yığılıp ağlarken, vücudu sonbahar rüzgârındaki bir yaprak gibi şiddetle titriyordu.

"A'Chu!" Yan Xun kulağına adını haykırıyordu ama bu ses ona çok kulak tırmalayıcı geliyordu.

Aniden başını çevirdi, hıçkırıklarını kesti ve buz gibi bir bakışla ona baktı.

Bu nasıl bir bakıştı?

Öfke, nefret, hayal kırıklığı ve keder... Hepsi bir bir geçti o gözlerden ve geriye sadece küle dönmüş bir umutsuzlukla kalp acısı kaldı. Ona bakarken gözyaşları sicim gibi akıyordu. Yılların umudu paramparça olmuş, tüm kararlılığı ve hayalleri küle dönmüştü.

Yan Xun'un içindeki endişe, korku ve sızı, o kar kadar soğuk bakışlar altında donup kaldı. Elini yavaşça gevşetti, ayağa kalktı ve ona tepeden baktı.

Yeryüzünde sert bir rüzgâr esti, genç kadının gözlerine bembeyaz bir perde indi. Bilinci yavaş yavaş silinirken, hayal meyal o derin gölün altındaki siyah gözleri görür gibi oldu.

Yaşa, yaşa, yaşa...

Kulağında boğuk bir ses yankılandı. Umutsuzlukla gözlerini kapattı, yere yığıldı ve uçsuz buçaksız bir karanlığa gömüldü. Sadece büyük bir rüyaya dalmak ve bir daha asla uyanmamak istiyordu.

Soğuk rüzgâr esmeye devam etti, kar taneleri savrularak o kırık buz yüzeyini yavaş yavaş örttü. Gök ve yer sessizliğe büründü; yaşamla ölüm arasındaki o ince çizgi artık kapanmıştı.

— 197 —

Chu Qiao aslında hep uyanıktı; sadece gözlerini açmak istemiyordu. Etrafında birilerinin dolaştığını, birilerinin ona alçak sesle seslendiğini, birilerinin hıçkıra hıçkıra ağladığını, birilerinin ona ilaç içirdiğini ve birinin de uzaktan, hiç yaklaşmadan sessizce ona baktığını biliyordu.

Hepsini biliyordu ama uyanmak istemiyordu. Sürekli yarı baygın bir uykudaydı; kalbi besinsiz kalmış, kurumuş bir odun parçası gibiydi. Sürekli aynı rüyayı görüyordu: Kapkaranlık, buz gibi bir gölün içinde sürükleniyordu. Her yer çok soğuktu, buz parçaları tenine çarpıyordu. Zhuge Yue ona bakıyor ve yavaş yavaş dibe batıyordu. Arkasında titrek bir ışık parlıyor, yüzünü bembeyaz gösteriyordu. Sadece o simsiyah, parlak gözleri birer yıldız gibi seçilebiliyordu; ne bir öfke ne de bir sevinç vardı, sadece öylece bakıyor ve yavaş yavaş karanlığa gömülüyordu...

Hayatında ilk kez Chu Qiao bu kadar kırılgandı; o kadar yorgundu ki sadece uyumak istiyordu. Hayatta tutunacak hiçbir şeyi kalmamıştı; uğruna delicesine çabaladığı o hayaller bir anda paramparça edilmişti. Düşünmek istemiyordu, düşünmeye gücü yoktu, hatta gerçekle yüzleşmek için gözlerini açmaya bile cesareti kalmamıştı. Kaçmak istiyordu; gözlerini açmazsa hiçbir şeyin yaşanmamış olacağına dair zayıf bir umuda tutunmuştu. Ancak o an anlamıştı ki, o da bir kadındı; canı yanabilir, üzülebilir, yaralanabilir ve her şeyden önemlisi umutsuzluğa düşebilirdi. Yemek yemeyi reddediyor, ilaç içmiyordu; boğazından tek damla su geçmiyordu.

Ta ki bir gün, kapının önünde büyük bir gürültü kopana dek... Birisi ona bağırıyor, ağza alınmayacak hakaretler savuruyor, zehirli sözler kalbine bir bir saplanıyordu. O ses o kadar tanıdıktı ki, dehşetle gözlerini açtı, yataktan fırladı ama dışarı çıktığında gördüğü tek şey Zhu Cheng'in kılıçla delinmiş bedeni oldu.

Genç ve dövüş sanatı bilmeyen kâhya, yaralar içindeydi;

kıyafetleri parçalanmış, yüzü kan içindeydi. Çıldırmış bir deli gibiydi; bir kolu kopmuş olmasına rağmen hâlâ içeri girmeye çalışıyordu. Avludaki taşların üzerine kanlar süzülüyordu. Gözleri kan çanağına dönmüştü; bir yandan bağırıyor, bir yandan da sağlam kalan tek eliyle askerlere saldırıyordu. Askerler ona öldürücü darbeyi indirmiyor, sadece odaya yaklaşmasını engelliyorlardı; onu defalarca yere seriyor, sonra da zavallıca ayağa kalkışını soğuk bakışlarla izliyorlardı.

“Seni nankör, vicdansız kadın!” diye kükrüyordu Zhu Cheng. Her yeri yara ve soğuk ısırığı içindeydi; yaralarının çoğu iltihaplanmıştı, belli ki karların içinde uzun süre saklanmıştı.

Lu Liu ona sarılmış, titreyen elleriyle gözlerini kapatmaya çalışıyordu. Ancak Chu Qiao, dik bir mızrak gibi dimdik duruyor, Zhu Cheng’in defalarca yere serilişini, sonra her seferinde tekrar ayağa kalkıp ona doğru atılışını izliyordu.

“Durun,” dedi Chu Qiao alçak ve boğuk bir sesle. “Durun!” diye bağırdı aniden. Lu Liu’yu kenara itip dışarı koştu. Dışarıdaki rüzgâr bıçak gibi keskindi. Delicesine ileri atıldı, önünü kesen askerleri itti ve haykırdı: “Hepiniz durun!”

“Seni öldüreceğim!”

Zhu Cheng bir çığlık atıp elindeki kılıcı beceriksizce savurdu. Chu Qiao öylece duruyordu; o an sanki o çevik modern ajan değilmiş gibi, üzerine gelen kılıca karşı ne kaçtı ne de sakındı. Kılıcın üzerine inişini öylece izledi.

Ancak kılıç ucu giysilerini delmek üzereyken, havadan süzülen bir ok tam isabetle Zhu Cheng’in kalbine saplandı. Genç kâhyanın ağzından fışkıran kanlar Chu Qiao’nun yanağına sıçradı. Adamın vücudu sarsıldı, gözbebekleri büyüdü ve dizlerinin üzerine çöktü. Chu Qiao onu tuttuğunda, adamın ona nefret dolu gözlerle baktığını gördü. Son gücüyle ağzındaki kanlı balgamı Chu Qiao’nun yüzüne tükürdü ve soğukça mırıldandı: “Alçak kadın!”

Zhu Cheng yere yığıldı. Yerden kalkan tozlar kanlı yanağına yapışırken, Chu Qiao başını yavaşça kaldırdı ve Yan Xun’un duygusuz yüzüyle karşılaştı.

Yayını indiren Yan Xun, asık bir suratla yaklaştı ve tepeden bakarak sert bir sesle konuştu: “Tüm dünyaya, Zhuge Yue’yi tuzağa düşürüp senin öldürdüğünü ilan ettim. Bu adam Zhuge Yue ile birlikte Yanbei’ye gelmişti, bu yüzden çabuk ulaştı. Tahminimce birkaç gün içinde Zhuge ailesinin suikastçıları bir bir gelecektir. Ama endişelenme, seni korumaları için çok sayıda asker görevlendirdim.”

Chu Qiao, Yan Xun’a bakarken bir an için karşısındaki adamın kim olduğunu bile unuttu. Hatırlamaya çalıştı, gözlerini sonuna kadar açıp onu görmeye çalıştı ama başı feci şekilde ağrıyordu. Güneş ışığı adamın üzerine vuruyor, onu altın gibi parlatıyor ve gözlerini kamaştırıyordu.

Askerler Zhu Cheng’in cesedini sürükleyerek götürdüler; yerlerde kan izleri kaldı. O nefret dolu gözler hâlâ açıktı ve sanki onu yutmak ister gibi bakıyordu.

Yan Xun kısa süre sonra adamlarıyla birlikte ayrıldı. Avlu sessizliğe büründü. Hizmetçiler kovalarla su getirip yerdeki kanları yıkamaya başladılar. Chu Qiao kıpırdamadan duruyordu; kimse ona yaklaşmaya cesaret edemiyordu. Lu Liu korkuyla yanına yaklaştı, titreyerek giysisinin ucundan tuttu ve fısıldadı: “Hanımım? Hanımım?”

Rüzgâr üzerine esiyor, onu iliklerine kadar donduruyordu. Lu Liu kolunu hafifçe sarstı, sesine ağlamaklı bir ton yerleşti.

Kapının önünden genç bir adamın öfkeli sesi duyuldu. Ah Jing, onu engelleyen askerlere bağırarak içeri daldı. Chu Qiao’nun halini görünce gözleri doldu. Etraftaki hizmetçileri umursamadan Chu Qiao’yu omuzladığı gibi içeri taşıdı. Dışarısı çok soğuktu ama Chu Qiao’nun üzerinde sadece ince, beyaz bir entari vardı. Hizmetçiler telaşla etrafını sardı, ısınması için ellerini ve yüzünü ovmaya başladılar; o ise bir ölü gibi öylece duruyordu.

“Hanımım, yapmayın böyle,” dedi Ah Jing gözleri dolarak. “İmparator’un suçu yok, hepsi o alçak Cheng Yuan’ın kışkırtmaları yüzünden oldu. Güçlü olmalısınız.”

Ah Jing’in sesi çok uzaktan, sanki gökyüzünün öbür ucundan

geliyormuş gibiydi. Chu Qiao başını hafifçe çevirdi, merakla ona baktı ve uzun bir süre sonra boğuk bir sesle sordu: “He Xiao nerede?”

Sesi o kadar kısıktı ki, bozuk bir körük gibi çıkıyordu. Ah Jing bir an duraksadı, sanki ne dediğini anlamamış gibi sordu: “Efendim? Ne dediniz?”

“He Xiao nerede? Xiuli Birliği’nin askerleri nerede? Onlara bir şey oldu mu?”

“Yok, yok,” diye cevap verdi Ah Jing aceleyle. “Onlara hiçbir şey olmadı, şu an askeri kışladalar. Sizi görmeye gelmek istediler ama siz hasta olduğunuz için İmparator kimsenin sizi rahatsız etmesine izin vermedi.”

“Anladım.” Chu Qiao sakince başını salladı ve tekrar sordu: “Zhuge Yue’nin adamları... Hepsi öldü mü?”

“Hepsi öldü. Cesetleri sudan çıkarıldı; çoğu bulundu, bazıları çok derindeydi çıkarılamadı ama yaşamaları imkânsız.”

“Peki Zhuge Yue? O bulundu mu?”

Ah Jing dudaklarını yaladı, Chu Qiao’nun sakin olduğunu görünce alçak sesle cevap verdi: “Bulundu. General Yue tarafından Büyük Xia’ya iade edildi; Zhao Che bizzat teslim aldı. Cesedi bütün olduğu için Zhuge ailesinden bir milyon altın fidye aldık.”

Chu Qiao hâlâ ifadesizdi, gözleri bir noktaya dikilmişti, sadece başını sallıyordu. Ah Jing endişeyle ekledi: “Hanımım, merak etmeyin, cesedine kimse zarar vermedi. Gönderildiğinde sapasağlamdı, İmparator en iyi tabutu hazırlattı...”

“İnsan öldükten sonra tabutun ne önemi var,” dedi Chu Qiao sakince ve ayağa kalktı. Altı yedi gündür bir şey yememişti, sadece başta zorla biraz ilaç içirilmişti. Yürürken vücudu tüy gibi hafifti, neredeyse düşecekti. Lu Liu ona yardım etmek istedi ama onu geri itti. Titreyerek yazı masasının başına geçti, kâğıdı kalemi eline aldı; sanki bir şeyler yazacaktı.

“Mürekkebinizi hazırlayayım,” dedi Lu Liu aceleyle öne atılarak.

Odanın kapısı hâlâ açıktı, rüzgâr içeri doluyor, masadaki kâğıtları savuruyordu. Lu Liu telaşla hizmetçilere seslendi: “Çabuk kapıyı kapatın!”

Başını tekrar çevirdiğinde Chu Qiao çoktan yazmıştı bile. Mektubu katlayıp Ah Jing’e verdi ve sakince konuştu: “Lütfen bu mektubu He Xiao’ya ilet. İçindeki talimatları yerine getirsin; Zhuge ailesinin suikastçılarının Yanbei’ye girmesini mutlaka engellesin.”

Ah Jing şaşkınlıkla mektubu aldı. Chu Qiao hızla bir tane daha yazıp ona uzattı: “Bunu da Bay Wu’ya ver. Ona de ki; bireysel güç sınırlıdır ama ideallere ulaşmanın pek çok yolu vardır. Shangshen’e tohumları ektim, orayı artık ona emanet ediyorum.”

Ardından bir mektup daha yazdı.

“Bunu da Huanhuan’a ver. Ona her şeyin ona emanet olduğunu söyle.”

Ah Jing’in içine kötü bir his doğdu. “Hanımım, kendinize bir şey yapmayacaksınız, değil mi?” diye sordu safça.

Chu Qiao gözlerini ona kaldırdı; bakışları hâlâ berraktı ama Ah Jing bir şeylerin değiştiğini hissetti.

Evet, değişmişti. Eskiden hanımı ne kadar soğukkanlı ve mesafeli olsa da, size baktığında duygularını, sevincini ya da öfkesini hissedebilirdiniz. Ama şimdi, size baksa bile bakışlarını hissetmiyordunuz. Gözleri size bakıyordu ama sanki sizi delip geçiyor; vücudunuzun, odanın, duvarların, hatta gökyüzündeki bulutların ötesine bakıyordu...

“Hayır,” dedi Chu Qiao sakince. Sonra Lu Liu’ya döndü: “Acıktım, yiyecek bir şeyler getir.”

Lu Liu donup kaldı, bir süre sonra sevinçle cevap verip hızla dışarı koştu.

Yemekler zaten hazır bekletiliyordu. Lu Liu ve hizmetçiler hızla masayı donattılar. Lu Liu heyecanla anlatıyordu: “Bunu İmparator gönderdi, hasta olduğunuz için en iyisi bu. Bu Dr. Yu’nun hazırladığı şifalı yemek, mideye iyi gelir. Günlerdir bir şey yemediniz, ağır şeyler olmaz. Bu da benim ellerimle yaptığım

tavuk suyu çorbası, tam on bir saat kısık ateşte pişti, hemen tadına bakın...”

Lu Liu’nun sesi yavaş yavaş kısıldı. Çaresizce Chu Qiao’ya bakıyordu. Genç kadın tabağındaki pirinci mekanik bir şekilde ağzına tıkıyor, büyük lokmalarla çiğneyip yutuyordu. Bir kâseyi bitirince hemen kalkıp bir tane daha doldurdu ve yemeye devam etti.

Yeme tarzı korkutucuydu; sanki günlerdir aç kalmış bir dilenci gibi yemeğe saldırıyordu. Lu Liu korkmuştu, titreyerek kolunu tutmaya çalıştı ama Chu Qiao başını bile kaldırmıyordu. Lu Liu dudaklarını ısırdı, gözyaşları dökülmeye başladı. Chu Qiao’nun koluna asılarak hıçkıra hıçkıra ağladı: “Hanımım, canınız yanıyorsa ağlayın, ne olur böyle tutmayın kendinizi, patlayacaksınız! Ne olur bir kere ağlayın!”

Chu Qiao tek kelime etmedi, yemeğine devam etti. Mekanik bir şekilde çiğniyordu; sanki kalbindeki o acıyı ve baskıyı da yemekle birlikte çiğneyip yutmak istiyordu.

Oda çok sessizdi, sadece Lu Liu’nun hıçkırıkları duyuluyordu. Ah Jing elindeki üç mektupla parmaklarının buz kestiğini hissetti. Bir şeyler söylemek istedi ama Chu Qiao’nun o soğuk bakışlarıyla karşılaştı. Genç kadın başını kaldırıp sakince konuştu: “Gidebilirsin.”

— 198 —

Ah Jing ayrıldığında Chu Qiao ilacını içiyordu. Doktorlar birer birer içeri giriyor, koca ilaç çantalarını taşıyorlardı; avluya sanki yeniden bir hayat gelmişti ama Ah Jing nedense havanın daha da soğuduğunu hissediyordu.

Kapıdan çıkar çıkmaz bir iğde ağacının altında duran Yan Xun'u gördü. Yunbi denilen bu yerin ismi güzel olsa da aslında tam bir kuş uçmaz kervan geçmez yerdi; her yıl büyük kar felaketleri yaşanırdı. Burada yaşayan halkın karnı doymazdı, bu yüzden her yıl göç verirlerdi. Zamanla yaşlılar dışında geriye sadece bu iğde ağaçları kalmıştı.

Onun geldiğini gören Yan Xun arkasına dönmedi. Ah Jing elindeki mektupları uzattı. Yan Xun mektupları tek tek açıp dikkatle okudu; üç mektup da kısa olmasına rağmen Yan Xun onları yarım saatten fazla inceledi. Sonunda mektupları katlayıp Ah Jing'e geri verdi: "Dediği gibi yap."

Ah Jing'in yüzü kızardı, sanki hırsızlık yaparken yakalanmış gibi hissetti. Bir süre sessiz kaldıktan sonra alçak sesle sordu: "Hükümdarım, hanımım kendine bir şey yapmaz, değil mi? Sanki vasiyet bırakıyor gibiydi."

Yan Xun'un ifadesi değişmedi; Ah Jing'e de Chu Qiao'ya verdiği cevabın aynısını verdi: "Yapmaz."

"Peki..." diye sordu Ah Jing tekrar. "Neden Zhuge Yue'yi öldürme suçunu hanımımın üzerine attınız? Zhuge ailesinin suikastçıları deli gibi intikam peşine düşecek, ayrıca hanımım da size kin güdecektir."

"Bana kin mi güdecek?" Yan Xun'un sesi yükseldi, hafifçe güldü ve sakince devam etti: "Ölmesinden iyidir."

Ah Jing bir an duraksadı, sanki bir şeyleri anlar gibi oldu ama tam da kavrayamadı. Tekrar sordu: "Hükümdarım, Büyük Xia'yı ve Zhuge ailesini kandırmak için rastgele bir ceset göndermemiz sorun olmaz mı? Onlardan fidye de aldık."

Yan Xun cevap vermedi, sadece önündeki uçsuz buçaksız kar ovasını işaret ederek yavaşça konuştu: “Ah Jing, Yanbei haritasında Yunbi’nin neden işaretlenmediğini biliyor musun?”

Ah Jing neden aniden bunu sorduğunu anlamadı, başını salladı: “Bilmiyorum.”

“Çünkü burası işe yaramaz bir yer,” dedi Yan Xun soğuk bir sesle. “Çok küçük, her yer kayalık, tarım yapılamaz, otlak olamaz, bir ot bile bitmez. Chishui buradan geçmez, Qianzhang Gölü çok uzaktadır. İklimi berbattır, kışın kar felaketi eksik olmaz. Coğrafi konumu o kadar sapa ki, Quanronglar bile burayı yağmalamaya gelmez. Ne askeri ne de ekonomik olarak Yanbei’ye bir faydası var, sadece bir yük. Bu yüzden haritada bile yeri yok.” Alçak sesle güldü: “Şu anki Zhuge Yue, Zhuge ailesi için neyse, Yunbi de Yanbei için odur; sadece bir utanç ve yüktür. Düşüncesizce hareket eden, başına buyruk davranan ve savaş meydanında değil de bir kadına olan tutkusu yüzünden ölen bir İmparatorluk generali için sonun ne olacağını sanıyorsun? Zhuge ailesi onunla bağlarını koparmak için can atıyor, kim onun cesedini almak ister ki?”

Ah Jing durumu kavradı: “Anladım, bu yüzden hanımımı kalkan olarak kullandınız, asıl hedefiniz Zhuge ailesiydi.”

Yan Xun ifadesizce uzaklara bakarak devam etti: “Zhuge Yue’nin ölümü sadece bir başlangıç. Zhuge klanı, Zhao Che, General Le Xing ve onu öneren Meng Tian... Hepsi bu olaydan etkilenecek. Büyük Xia zaten karışık değil mi? Zhao Qi öldü, Zhao Song ise işe yaramazın teki. Wei klanı ve Zhao Yang’ın güçleri çok zayıf. Onlara biraz yardım etmekten zarar gelmez; ancak Büyük Xia içten sarsılırsa benim tahtım sağlamlaşır.”

Ah Jing şaşkınlıktan konuşamadı, öylece kalakaldı.

“Ah Jing, Cheng Yuan ile uğraşıp durma artık.” Yan Xun ona bakarak kaşlarını hafifçe çattı: “Artık sivil bir örgütün suikastçısı değilsin, Yanbei’nin doğu seferi kapıda ve sen benim en yakın adamımsın. Siyaset yapacaksan, siyasetin yöntemlerini ve tavrını bilmelisin. Birçok insanın feda edilmesi gerekir; eğer bunu kabullenemezsen, tıpkı Da Tong Cemiyeti’ndeki o hayalperestler

gibi ömür boyu boş hayaller kurar ama gücün tadına asla bakamazsın.”

Yan Xun arkasını döndü, Ah Jing’in donuk ifadesine bakmadı bile. Söylemediği bir şey vardı: Aslanlar güçlü ve faydalı olsa da kontrol edilmeleri zordur; bazen ona sadece bir sürü köpek lazımdı.

A'Chu’ya gelince... O eninde sonunda anlayacaktı. Zhuge Yue’nin ölmesi şarttı, onun adıyla bu tuzağı kurmak da bir mecburiyetti. Birincisi, Zhuge Yue başa çıkılması zor bir adamdı; sıradışı yöntemler olmadan onu alt etmek imkânsızdı. İkincisi, bu olayın yaratacağı etkilere ihtiyacı vardı. Büyük Xia bu yüzden parçalandığında, A'Chu onun haklı olduğunu görecekti.

Zhuge Yue’ye olan duygularına gelince; Yan Xun bunu küçümsüyordu. O hayattayken bile korkmamıştı, şimdi bir ölüden mi korkacaktı? A'Chu sadece her zamanki gibi huysuzluk ediyor, birkaç gün üzülüyordu; zaman her şeyi unuttururdu ve onun çok zamanı vardı.

Ah Jing sessizce düşündü ve aniden sordu: “Hükümdarım, hanımım çok üzgün, içeri girip ona bakmayacak mısınız?”

“Vaktim yok, bu gece sınıra gitmem lazım. Zhao Che burada yeterince kaldı, artık evine dönüp bir bakma vakti geldi.”

Yan Xun sözlerini bitirip ayrıldı. Ah Jing yerinde durup Yan Xun’un atına binişini ve muhafız ordusuyla uzaklaşışını izledi. Hayal meyal, yıllar önce Shengjin Sarayı’nda ona söylediği bir sözü hatırladı.

O zamanlar ona her şeyin genel çıkarlar için olduğunu söylemişti, o da dönüp sormuştu: “Eğer A'Chu yoksa, Yanbei ne işime yarar?”

O sözü çok net hatırlıyordu, hâlâ kulaklarında çınlıyordu ama şimdi hükümdarı bu sözü unutmuş muydu? Belki de unutmamıştı; Yanbei hiçbir zaman onun gözünde asıl hedef olmamıştı. Kalbi çok büyük, zekası çok yüksekti; onun gözleri tüm dünyaya bakıyordu.

Ah Jing başını eğdi, artık neyin doğru neyin yanlış olduğunu bilmiyordu. Belki de onu takip etmeye başladığı gün, bugünün

yaşanacağı zaten belliydi.

Askeri kışlaya doğru yürüdü. Eskiden dimdik olan sırtı nedense biraz bükülmüştü; sanki üzerine ağır bir yük binmişti ve artık dik yürüyemiyordu. Chu Qiao tam beş gün dinlendi, sonunda enerjisi yerine geldi. Bu birkaç gün boyunca çok normal davranmıştı; yemeğini yiyor, ilacını içiyor, uyumadığı zamanlarda avluda esneme hareketleri yapıyordu. Hastalığı yüzünden yüzü çökmüştü ama yavaş yavaş toparlanıyordu, sadece teni hâlâ bembeyazdı. Lu Liu buna şaşırıyordu; geceleri gizlice baktığında, hanımının yatakta yattığını ama gözlerini hiç kapatmadığını görüyordu. Genelde sabaha kadar gözünü kırpmadan öylece bekliyordu.

Bugün yeni yıldı. Sınırdaki savaş üç gün önce sona ermişti. Shengjin Sarayı, Zhao Che'yi acilen geri çağırmak için sekiz altın mühür göndermiş, Zhao Che de çaresizce geri çekilmişti. Yan Xun bu fırsattan yararlanıp Yanming Geçidi'ne saldırmıştı; orayı ele geçiremese de Büyük Xia'ya elli binden fazla kayıp verdirmişti. Bu da Yanbei için güzel bir yeni yıl hediyesi olmuştu.

Yan Xun bir gün önceden geri dönmüştü. Yunbi, Yanbei İmparatoru'nun yeni yılı geçireceği yer olduğu için yerel yetkililer heyecandan yerinde duramıyordu; her yer fenerlerle donatılmış, bayram havasına bürünmüştü.

Sabahleyin Lu Liu yeni kıyafetler getirdi; üzerinde yüzlerce zambak işlemesi olan, uğurlu ve neşeli görünen kıpkırmızı bir elbiseydi bu. Chu Qiao bakınca rahatsız oldu; o renk ona kanı hatırlatıyordu, yavaş yavaş yayılan kanı... Parmak ucuyla bile dokunmak istemedi.

Her şey ayarlanmıştı, haberler gönderilmiş olmalıydı. Shangshen'i Bay Wu'ya emanet etmişti. Xiuli Birliği'ne gelince; onu takip etmelerinin artık bir geleceği yoktu. Bay Wu ve Tüy Hanım, Da Tong Cemiyeti'nin çekirdek kadrosundaydı ve Yan Xun onlardan çekiniyordu, bu yüzden orduyu yönetmeleri uygun değildi. Onları, Yan ailesinin kanını taşıyan ve bir kadın olan Huanhuan'a emanet etmişti. O, Yanbei'nin prensesiydi ve elindeki Ateş Bulutu Birliği ile Xiuli Birliği'ne güzel bir gelecek sunabilirdi.

Bu yerde daha fazla kalmasına gerek yoktu.

Yan Xun içeri girdiğinde oda boştu; her şey yerli yerindeydi, düzenli ve temizdi.

Bir an için yıllar önce Zhao Chun'er ile nişanlandığı o geceyi hatırladı; kalbi bir anda buz kesti. Hiç düşünmemiş değildi ama yine de bir umudu vardı; belki A'Chu her şeyi anlamıştır? Belki artık ona kızmıyordur? Ne de olsa on yıla yakın süredir birlikteydiler, A'Chu ona karşı her zaman hoşgörülüydü; ne yaparsa yapsın onu affederdi. Güneybatı Valiliği'nden vazgeçmişti, Yanbei'den vazgeçmişti, askerlerini öldürmüştü, ondan şüphelenmiş, onu dışlamıştı... Ama yine de onu terk etmemişti, değil mi? Sadece bir Zhuge Yue, sadece bir Zhuge Yue yüzünden miydi? A'Chu ona minnet duysa bile, aralarındaki on yıllık o bağla nasıl kıyaslanabilirdi?

Belki sadece konuşmaları gerekiyordu; düşüncelerini açıkça söylerse onu anlayacaktı. Kızsa bile elbet sakinleşirdi; en kötü ihtimalle ona tekrar orduyu yönetme yetkisi verirdi. Artık durum netleşmişti, çekinecek bir şey kalmamıştı.

Neden bu kadar emin olduğunu bilmiyordu; bu birkaç gündür kendini yüzlerce kez böyle teselli etmişti. Ama şimdi, bu tertemiz odaya bakınca kalbi aniden sıkıştı. Hızla dışarı koştu; o sırada kolu masadaki küçük bir şeye çarptı ve yere düşen nesnenin çıkardığı o ince ses kulağında yankılandı. Yan Xun eğilip baktı; loş ışıkta bembeyaz bir yeşim yüzüğün yerde parçalara ayrıldığını gördü. Mum ışığında titreyen o parçalar gözünü alıyordu.

Yan Xun öylece durup o yüzüğe baktı. A'Chu'nun o günkü sözleri zihninde çınladı: "Eğer Zhuge Yue Yanbei'de ölürse, seni asla affetmeyeceğim."

Seni asla affetmeyeceğim...

Asla...

"Hanımım?" Lu Liu kapıyı açıp neşeyle içeri daldı: "Hadi fenerleri izlemeye gidelim! Dışarısı çok güzel!"

Yan Xun'u orada öylece dururken görünce korkuyla diz çöktü. Uzun süre ses çıkmayınca başını kaldırdı; adamın dimdik

durduğunu ama yüzünde dağılmayan koyu bir sis gibi derin bir keder olduğunu gördü. Chu Qiao sokakta yürüyordu; elinde atının dizginleri, üzerinde sıradan, koyu yeşil bir pelerin vardı. Etrafı neşeli insanlarla doluydu; renkli fenerler yanıyor, insanlar şık kıyafetler giymiş, çocuklar ellerinde fenerlerle koşturuyordu.

O fenerler ne kadar da zarif yapılmıştı; ejderhalar, anka kuşları, kaplanlar, sazan balıkları, çiçek açmış ağaçlar, deniz tanrıları, köpekçikler, civcivler, uysal kediler ve sevimli tavşanlar...

Gökyüzünde havai fişekler patlıyor, sokaklarda yoğun bir şarap kokusu duyuluyordu. Seyyar satıcılar bağırıyor, yol kenarlarında fener bilmeceleri sergileniyordu. Uzaktaki buz pistinde halk dansları ediliyor, neşeyle zurnalar çalınıyordu...

O kadar çok insan Chu Qiao'nun yanından geçiyordu ki ama kimse dönüp ona bakmıyordu. İnsanlar el ele tutuşmuştu; kocalar eşlerini, eşler çocuklarını, çocuklar ninelerini, nineler ise yaşlı dedeleri tutuyordu. Herkesin bir ailesi, bir yakını vardı. Bu neşeli günde fakir evlerinden çıkıp bu kalabalık sokağa gelmişler, bu nadir bayramı gülümseyerek kutluyorlardı.

"A'Chu, sana hiç söylemedim, bu sözleri sadece bir kez söyleyeceğim, iyi dinle. Sana teşekkür ederim; o cehennemde bunca yıl yanımda olduğun için, hayatımın en karanlık günlerinde beni terk etmediğin için, her zaman yanımda durduğun için teşekkür ederim. Sen olmasaydın Yan Xun bir hiçti; sekiz yıl önceki o karlı gecede çoktan ölmüştü. A'Chu, bu sözleri bir daha söylemeyeceğim, bunları ömrüm boyunca telafi edeceğim. Aramızda söze gerek yok, birbirimizi anlamalıyız. A'Chu sadece benimdir, sadece bana aittir. Seni koruyacağım, seni buradan götüreceğim. Sekiz yıl önce elini tuttum ve bir daha asla bırakmaya niyetim yok."

"Yan Xun, benim hiç vatanım olmadı; sen olduğun için senin vatanını kendi vatanım belledim."

"A'Chu, inan bana."

İnan bana, seni koruyacağım, sana bakacağım, zarar görmene, incinmene izin vermeyeceğim. İnan bana, seni mutlu edeceğim, inan

bana...

Chu Qiao'nun gözlerinden sicim gibi yaşlar süzülüyordu; sessizce, yüzünden çenesine doğru akıyorlardı. Soğuk rüzgâr ince bir bıçak gibi esiyordu. Atını çekerek yavaşça yürümeye devam etti.

— 199 —

Geçmişin tüm anıları gözlerinin önünde darmadağın savruluyordu. O heybetli, devasa figür sonunda gürültüyle parçalandı; binlerce parçaya bölünüp hafif bir tüy gibi yere süzüldü.

Birden gece yarısı çanı çaldı. Bir grup çocuk aniden koşarak ona çarptı. Küçük bir kız yere kapaklandı ve elindeki feneri ezdi. Fener küçük bir balık şeklindeydi ama pek benzemiyordu; beyaz gövdesi ve kırmızı gözleriyle daha çok bir tavşanı andırıyordu, karnında ise altın bir sikke resmi vardı. Çocuk bozulan feneri için ağlamaya başladı, sesi gittikçe yükseliyordu. Chu Qiao duraksadı, sonra eğildi, çocuğun gözyaşlarını sildi ve koynundan bir gümüş çıkarıp ona vermek istedi.

Tam o sırada, kulakları sağır eden bir havai fişek sesi duyuldu. Yeni yılın ilk dakikaları gelmiş, her evde maytaplar patlatılmaya başlanmıştı. Çocuk bir an durdu, ağlamayı unuttu ve kulaklarını kapatarak heyecanla bağırdı.

Chu Qiao ise sanki görünmez bir devden darbe yemiş gibi sarsıldı, yüzünde tek damla kan kalmadı.

“Eğer ölürsen, sana olan borcumu ödeme derdinden kurtulduğum için yüz tane maytap patlatıp kutlama yapacağım.” Adam gururla gülümsemişti: “Korkarım bana o maytapları patlatma fırsatını vermeyeceksin.”

Patlama sesleri giderek arttı, ardı ardına yankılandı. Chu Qiao aniden gözyaşlarına boğuldu. Hafızasının derinliklerinde sakladığı, bastırmaya çalıştığı o görüntüler bir sel gibi tekrar fışkırdı. Kalbini parçalayan o acı, tüm soğukkanlılığını ve direncini bir anda yerle bir etti.

“Sen... Sana ne oldu?” Çocuk ondan korkmuştu, gürültünün arasından bağırdı: “Ağlama artık, ödemene gerek yok, tamam mı?”

Gürültü arttıkça Chu Qiao daha fazla dayanamadı. O neşeli ve

kalabalık sokağın ortasında dizlerinin üzerine çöktü, yüzünü elleriyle kapattı ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Dışarıdaki su birikintisinden bir ses geldi, rüzgâr içeri dolup diğer pencereyi de açtı. Chu Qiao pencereyi kapatmak için ayağa kalktı ama evin dibindeki yaşlı erik ağacının evin boyuna ulaştığını gördü. Donup kaldı, havada kalan eli öylece durdu. Ay ışığı bileğine vuruyor, gölgeler elinde oynaşıyordu.

Göz açıp kapayıncaya kadar iki yıl geçmişti. O zamanlar yeni dikilen ağaç şimdi çatıya ulaşmıştı.

Zaman, dünyadaki en acımasız şeydi; hiçbir sevinç ya da keder için durmazdı. O geçip gittikten sonra, en şiddetli duygular bile yavaş yavaş soğurdu.

O gece Yunbi şehrinden ayrılmıştı. Yarım ay boyunca yol almış ve sonunda Beishuo'ya varmıştı. Bir sabah, Beishuo'nun o ıssız sokaklarından geçip şehir kapısından çıkarken, karşısında binlerce Yanbei halkını bulmuştu.

Beishuo'nun yerli halkı da vardı, uzak iç bölgelerden gelenler de... Shangshen, Luori Dağı, Lancheng, Chidu, Huihui Dağı, Meilin... Halk onun ayrılacağını öğrenmiş, tek kelime etmeden toplanıp gelmişti. Yol boyunca böyle gruplarla karşılaşmıştı ama onları tanımıyordu, onlar da onu rahatsız etmemişlerdi. Sadece sessizce takip etmişler ve şimdi Beishuo kapısında toplanıp ona son kez veda etmek için bekliyorlardı.

Kalabalığın içinde ak saçlı yaşlılar, küçük çocuklar, mavi gözlü yabancılar, doğudan gelen tüccarlar, Chidu'da onunla omuz omuza savaşan milisler, onun sayesinde ölümden kurtulan Beishuo halkı, ticaret yolları yaparken ona yardım eden Shangshenliler ve Huihui Dağı'nın eteklerinde hayvan otlatan çobanlar vardı.

Bu insanlar sabahın köründe şehirden çıkmış, yolun iki yanına sessizce dizilmişlerdi. O dışarı çıktığında hepsi birden ona baktı.

Chu Qiao o bakışları asla unutamayacaktı; hüzün, ayrılık acısı, kalması için sessiz bir yalvarış, endişe ve korku... Ama tüm bu duyguları derin bir sessizliğe gömmüşlerdi. Üç dört yaşındaki çocuklar bile ses çıkarmıyor, sadece sessizce ona bakıyorlardı.

O an, kederden ölmek istedi.

Üzerindeki sorumluluğu biliyordu. Bir yıl boyunca Yanbei topraklarını karış karış gezmiş, barış fikrini her köşeye yaymıştı. Onlara evlerini inşa etmede liderlik etmiş, savaşın ardından üretimi canlandırmak için çalışmıştı. Ona tüm kalpleriyle inanıyor ve güveniyorlardı. Yüzlerce yıldır ezilen bu halk, özgürlük ve güzel bir hayat umudunu tamamen ona bağlamıştı. Ve şimdi o gidiyordu; onlara verdiği sözü tutmuyor, uğruna canını dişine taktığı o hayallerden vazgeçiyordu.

He Xiao, dokuz bin Xiuli askeriyle en önde duruyordu. Hepsi tam teçhizatlıydı, çantalarını hazırlamışlardı; sanki onunla birlikte uzaklara gideceklere benziyorlardı.

Söze gerek yoktu; taş bir heykel gibi öylece kalakaldı.

Birden küçük, yumuşak bir çift el beline sarıldı. Başını indirdi; on yaşlarında bir kız çocuğuydu bu. Tek kelime etmeden ona bakıyor, başını inatla yukarı kaldırmış, gözyaşlarını akıtmamak için direniyordu. Ping'an arkadan koşup kardeşini çekmeye çalıştı ama başaramadı.

Ping'an o zamanlar askerdi. Yan Xun onu ilk kez Yanbei'nin iç bölgelerine gönderdiğinde, küçük Jingjing de bir yıldan fazla bir süre Chu Qiao'yu takip etmişti.

"Abla," dedi Jingjing sonunda dayanamayıp ağlayarak, "Beni istemiyor musun artık? Beni bırakacak mısın?"

Çocuk ağlamaya başlayınca halk birer birer diz çöktü. Seksenlik ihtiyarlar gözyaşları içinde soruyordu: "Efendimiz, bizi istemiyor musunuz artık?"

"Siz giderseniz ben yine köle olacağım."

"Nereye gidiyorsunuz? Sizinle gelebilir miyim?"

...

Soğuk rüzgâr esiyor, yerdeki karları savuruyordu. Chu Qiao atının dizginlerini bıraktı, başını kaldırıp parlak güneşe baktı. Gözyaşları şakaklarından süzülüp saçlarının arasına karışıyordu.

Omuzlarındaki ağır sorumluluk nefesini kesiyordu.

Bunu kimin tezgahladığını biliyordu ama kaçacak gücü yoktu.

Yan Xun onu o kadar iyi tanıyordu ki, küçük bir oyunla onu köşeye sıkıştırmıştı.

O gün, sanki ömrü boyunca akıtacağı tüm yaşları tüketmişti. O uçsuz bucaksız karın ortasında, kendini birinin elinde tuttuğu, ipi bile olmayan bir uçurtma gibi hissetti; nereye kaçacağını bilmiyordu.

Böylece çaresizce kaldı. Huihui Dağı'nın yamacında bir eve yerleşti ve tam iki yıl orada yaşadı.

İki yıl boyunca onu izledi. Asker toplayışını, vergi alışını, şehirleri ele geçirişini, Büyük Xia'dan bile daha ağır bir askerlik sistemi getirişini ve rakiplerini birer birer temizleyip Yanbei'deki tahtını nasıl sağlamlaştırdığını gördü.

Bazen düşünüyordu; hayat ne kadar tuhaftı. Tam umutsuzluğa düştüğünde sana bir umut ışığı veriyor, tam o umuda yaklaştığında ise bir kova soğuk suyla tüm hayallerini söndürüyordu.

Yan Xun sonunda başarmıştı; Büyük Xia onun baskısı altında başını kaldıramıyordu.

Zhuge Yue'nin ölümünden sonra Zhuge ailesi hemen ondan bağlarını koparmış, onu aile kütüğünden silmiş ve cesedini aile mezarlığına bile gömdürmemişti. Ama buna rağmen yine de etkilendiler; Meclis'teki konumları sarsıldı. Zhuge Huai'nin rütbesi defalarca düşürüldü. Zhuge Muqing durumu kurtarmaya, ailenin yan kollarındaki gençleri yetiştirmeye çalışsa da etkisi sınırlı kaldı.

Zhuge Yue'nin doğrudan üstü olan Zhao Che de rütbesi düşürülmekten kurtulamadı. Bu talihsiz prens, yine kuzeydoğu sınırına, işe yaramaz bir askeri inşaat projesini denetlemeye gönderildi ve böylece Büyük Xia siyasetinden uzaklaştırıldı.

En inanılmazı ise on dördüncü prens Zhao Yang'ın Wei klanı ile ittifak kurmasıydı. Wei Guang'ın desteğiyle Zhao Yang bir anda Büyük Xia'nın en güçlü prensi oldu, Zhou Kralı unvanını aldı. Wei Shuye de onunla birlikte yükselerek Yanming Geçidi'nin askeri kontrolünü ele geçirdi.

Büyük Xia'nın güç dengeleri değişmişti ama gören herkes

biliyordu ki, o eski heybetli günleri geride kalmıştı. Yanbei'nin demir süvarileri karşısında giderek daha aciz kalıyorlardı. Wei Shuye askeri bir deha olsa da, Yan Xun ondan daha üstündü ve iç siyasi baskılar yüzünden sürekli savunmada kalmak zorunda kalıyordu. Son bir yıldır bu yorgunluk iyice belirginleşmişti.

Şimdi Batı Meng dörde bölünmüştü. Bian Tang'da Li Ce tahtını sağlamlaştırmıştı. Huaisong'da Prenses Nalan Hongye yönetimi ele almıştı. Yan Xun ise kuzeybatıya hükmediyor, Büyük Xia ile nehir boyunca karşı karşıya duruyordu; artık tek bir gücün hakimiyeti kalmamıştı.

Ancak buna rağmen Yan Xun, Büyük Xia'yı tamamen yok etmeye cesaret edemiyordu. Çünkü Helan Dağları'nın güneybatısında, aniden yeni bir güç ortaya çıkmıştı. Kimse bu gücün nereden geldiğini, kaç kişi olduklarını bilmiyordu. Sadece tüccarların ve casusların getirdiği haberlerden, liderlerinin kendine "Qinghai Kralı" dediği biliniyordu.

Qinghai, Helan Dağları'nın güneyinde, Cuiwei Dağı'nın batısındaydı. Söylentilere göre orası ıssız, kavurucu sıcak ve verimsiz bir yerdi; vahşi hayvanların hüküm sürdüğü, ot bitmeyen bir araziydi. İki bin yıl öncesinden beri suçluların sürgün yeriydi. Oraya gidenlerin neredeyse hiçbiri sağ dönmezdi; ya vahşi hayvanlara yem olurlar ya da hastalıktan ölürlerdi. Bu yüzden Qinghai'ye sürgün edilmek, ölümle eşdeğerdi. Bazıları oraya gitmektense ölmeyi tercih ederdi; Cuiwei Geçidi'nde intihar eden suçluların haddi hesabı yoktu.

Ama işte böyle böceklerin, vahşi hayvanların cirit attığı, ot bitmeyen bir yerden bir anda bir güç doğmuştu.

778 yılının Temmuz ayında, Yan Xun bizzat yedi bin askere komuta ederek Yanming Geçidi'nin güney kapısına saldırdı. Tam başarmak üzereyken, güneybatıdan aniden bir düşman belirdi. Çok çeviktiler, savaşçı ruhluydular, rüzgâr gibi hareket ediyor, kurtlar gibi saldırıyorlardı. Yanbei ordusunun sol kanadına bir bıçak gibi saplanıp saldırıyı darmadağın ettiler. Yan Xun hemen karşılık vermek için atını döndürdüğünde ise havaya karışıp yok oldular.

Çok sonra, casuslar onları Cuiwei Geçidi'nde buldular. Ve şimdi Cuiwei Geçidi, "Qinghai Kralı" denilen biri tarafından ele geçirilmişti.

Bu Yanbei için tam bir felaket haberiydi. Çünkü Cuiwei Geçidi, Helan Dağları yakınında ve Chishui'nin batısındaydı. Bu da demekti ki, Meilin Geçidi'ndeki Quanronglar dışında, Yanbei'nin arkasında bir de Qinghai Kralı diye bir düşman peydahlanmıştı. Ve daha kötüsü; Meilin Geçidi Yanbei'nin elindeydi ama Cuiwei Geçidi o Qinghai Kralı'nın elindeydi.

— 200 —

Bu durum, Qinghai Kralı'nın canı ne zaman isterse Yanbei'ye öylece girebileceği ve buna karşı elinizden hiçbir şey gelmeyeceği anlamına geliyordu. Üstelik Cuiwei Geçidi, Helan Dağları ile Cuiwei Dağları'nın kesiştiği noktada yer alıyordu; doğusu ise hiçbir doğal engeli olmayan uçsuz buçaksız bir ovaydı. Savunulacak tek bir tepe bile yoktu. Qinghai'den gelecek düşmanları durdurmanın tek yolu, Cuiwei Geçidi boyunca binlerce kilometrelik bir set çekmekti.
Bu, kelimenin tam anlamıyla trajikomik bir şakaydı.

Ancak neyse ki, o olaydan sonra Qinghai Kralı bir daha ortaya çıkmamıştı. Sanki o gün sadece canı sıkılmış da dışarı bir gezintiye çıkmış, geçerken de Yan Xun'a kapı komşusu olduğunu hatırlatmak istemişti. Yine de Yan Xun gevşemeye cüret edemiyordu; bir yandan istihbarat toplamak için Qinghai'ye durmaksızın casuslar gönderiyor, bir yandan da Qinghai Kralı ile temas kurma umuduyla defalarca Cuiwei Geçidi'ne gidiyordu. Diğer taraftan ise güneybatıda savunma hatları kuruyor ve askeri garnizonlar yerleştiriyordu. Büyük Xia İmparatorluğu, ancak bu sayede kısa bir nefes alma fırsatı bulabilmişti.

Tüm bunları Chu Qiao'ya zaman içinde He Xiao ve diğerleri anlatmıştı. Son iki yıldır Chu Qiao dağdan nadiren iniyordu.

Gece çok sessizdi; dağın eteklerindeki evlerden gelen köpek havlamaları bile duyulabiliyordu. Herkes uykuya dalmıştı. Chu Qiao, gökyüzündeki yıldızları seyrederek şafak sökene dek tek başına oturdu. Her şey hiçbir uyarı vermeden gelmişti. Daotong Cemiyeti'nin isyan haberi, sanki kızgın yağa düşen bir su damlası gibi, Huihui Dağı'nın yağmurlu havasında bir anda patlak verdi.

Chu Qiao, omzu kanlar içindeki adama bakarken bu sarsıcı kelimeler üzerine kaşlarını çatarak düşünüyordu.
"Efendim, lütfen dağdan inin! Eğer gitmezseniz, Daotong tamamen yok olacak!"

Chu Qiao, uzun bir süre sessiz kalarak ona baktı. İsyan haberi sabahleyin Qiulan Şehri'nin muhafızları tarafından bildirilmişti ancak hemen ardından bu adam gelmiş, Yan Xun'un Daotong Cemiyeti'ni tamamen kazımaya kararlı olduğunu, Yu Hanım ve Üstat Wu'nun askeri yetkilerini elinden aldığını, Xia Zhi ve Xi Rui gibi generalleri tutukladığını anlatmıştı. Daotong'un ana karargâhı Wangcheng bir harabeye dönmüştü. Şimdi ise İmparator, sözde Prenses Huanhuan'ın Ateş Bulutu Ordusu'nu geri çağırıyor, aslında kız kardeşini kökten yok etmeyi planlıyordu.

Chu Qiao bu tür sözlere inanmak istemiyordu; mantığı da ona bu söylentilere körü körüne kapılmaması gerektiğini fısıldıyordu. Yan Xun acımasız olsa da akılsız değildi. Bu aşamada Daotong Cemiyeti'ni tasfiye etmesi belki anlaşılabilirdi, Üstat Wu ve Yu Hanım'dan kurtulması bile bir yere kadar kabul edilebilirdi; ama neden Huanhuan? Huanhuan onun öz kız kardeşiydi. Daotong inancına sahip olsa ve onlar tarafından büyütülmüş olsa bile, cemiyet uğruna ağabeyiyle düşman olması uzak bir ihtimaldi.

"Sen şimdilik dağdan in."
"Efendim!" Adam büyük bir gürültüyle dizlerinin üzerine çöktü, başını yere vurarak yalvardı: "Yalvarırım Efendim, kurtarın Daotong'u! Bizi ancak siz kurtarabilirsiniz."

Başını yere o kadar sert vuruyordu ki kısa sürede alnı kan revan içinde kaldı. Chu Qiao kaşlarını çatarak ona baktı, sonunda sessizce arkasını dönüp odaya girdi. Kapı yavaşça kapandı; geride sadece ona çaresiz ve kederli gözlerle bakan bir adam kaldı.

Chu Qiao'nun Daotong Cemiyeti hakkında hiçbir zaman çok iyi bir izlenimi olmamıştı. Üstat Wu ve Yu Hanım dışındakilerle pek muhatap olmazdı. Onların sadece güç peşinde koşan, sinsi niyetli bir grup olduğunu düşünürdü; fakat zamanla durumun pek de öyle olmadığını fark etmişti. Cemiyet üyelerinin çoğu, tıpkı kadim zamanların o hem savaşçı hem bilge müridleri gibi, inançlarına bağlı, eğitimli ve iyi kalpli insanlardı.

Böyle insanlar doğru yönlendirilirse büyük işler başarabilirlerdi. Öldürmek mi? Yan Xun bunu yapmazdı.

Chu Qiao böyle düşünerek kalbindeki huzursuzluğu bastırmaya çalıştı ve sessizce gelecek haberleri bekledi.

Ancak olaylar Chu Qiao'nun tahminlerinden tamamen saptı. İki gün geçmeden Yanbei'nin iç kesimlerinde savaş ateşleri birbiri ardına yükseldi. Birçok cemiyet kolu ordu tarafından kuşatıldı, Daotong liderleri felaketle yüzleşti. Katliam o kadar hızlı gelmişti ki öncesinde tek bir fısıltı bile duyulmamıştı. Her şey uzun süredir biriken bir selin bir anda bendini yıkması gibiydi; kimsenin tepki verecek vakti olmamıştı.

Ertesi gece, yardım isteyen elçiler bir kez daha Huihui Dağı'na tırmandı. Yola çıkan yirmi kişiden sadece biri canlı ulaşabilmişti. Atın üzerindeki şövalye kanlar içindeydi; bir kolu omuzuna sadece ince bir deri parçasıyla tutunuyor, her an düşecekmiş gibi duruyordu.

Chu Qiao'ya baktığında artık konuşacak hali kalmamıştı. Güçlükle tek eliyle gömleğinin düğmelerini çözdü. Ter ve kanla kirlenmiş içliği berbat durumdaydı ama üzerindeki kanla yazılmış zarif el yazısı hâlâ seçilebiliyordu: *A'Chu, bize yardım et. Zhong Yu.*

Chu Qiao bir süre sessiz kaldı, sonra yavaşça ayağa kalktı. Soğuk gece rüzgârı zayıf bedenini yalayıp geçti. Derin bir nefes aldı ve tok bir sesle komut verdi: "He Xiao, atları hazırlayın! Dağdan iniyoruz!"

Süvarinin gözlerinden bir anlık bir ışık geçti, ardından başı öne düşerek yere yığıldı. Sırtına saplanan ok tam kalbine saplanmıştı; kimse onun bu halde Huihui Dağı'na nasıl tırmandığını hayal bile edemezdi.

Chu Qiao yanına sadece yirmi muhafız aldı. Pelerinlerini ve yağmurluklarını kuşanıp uçsuz bucaksız gecenin karanlığına daldılar. Soğuk yağmur gözlerini yakıyor, uğursuz bir önsezi yavaş yavaş ruhunu teslim alıyordu. Artık düşünmek istemiyordu; atlar dörtnala koşuyor, gece koyulaşıyor, yol bitmek bilmiyordu.

Yu Hanım'ın üç bin kişilik muhafız birliğinden geriye yüz kişiden az kalmıştı. Hepsi ağır yaralıydı ama Chu Qiao ve

yanındakilerin at sürdüğünü gördükleri an, yaralı canavarlar gibi yerlerinden fırlayıp tetikte beklemeye başladılar.

Sağanak yağmurun altında, Yu Hanım derme çatma bir kulübede yatıyordu. Chu Qiao kapıyı açıp içeri girdiğinde uyuyordu. Sesleri duyunca yavaşça gözlerini açtı. Solgun yüzü morarmaya başlamıştı. Chu Qiao'yu görünce hiç şaşırmış gibi görünmedi, hafifçe gülümsedi: "Geldin demek."

Bir ok göğsünü delip geçmişti. Yarası üstünkörü sarılmıştı ama yanlarında ilaç olmadığı için kimse oku çıkarmaya cesaret edememişti.
Ping'an'ın gözleri doldu, burnunu çekerek, "Gidip Dalei Amca'yı bulacağım," dedi ve kapıdan fırladı.

Oda yavaş yavaş sessizliğe büründü. Geriye beyazlar içindeki iki kadın kalmıştı. Chu Qiao dizlerinin üzerine çöktü; tecrübeli gözleri, Yu Hanım'ın yarasının ne kadar ağır olduğunu bir bakışta anlamıştı. Boğazındaki acı düğümü yuttu ve fısıldadı: "Yu Hanım, ne oldu?"

Yu Hanım derin bir nefes aldı, hafifçe öksürdü; yanaklarına sağlıklı olmayan bir kırmızılık yayıldı.
"Changqing'de vergiler çok ağırdı, yerel halk isyan etti. Cemiyetten birkaç lider de buna karışmış. Olay açığa çıkınca artık geri dönüşü kalmadı."

"Sen de mi karıştın?" Chu Qiao kaşlarını çattı, sesi sertleşti: "Nasıl bu kadar cahilce davranırsınız? Halkın isyanına katılmak doğrudan isyan etmektir! Yan Xun zaten Daotong'a güvenmiyordu, nasıl bu kadar dikkatsiz olabildiniz?"

"Hehe..." Yu Hanım hafifçe güldü, göğsü sarsılıyordu. Bakışları bulanıktı; sanki Chu Qiao'ya bakıyor ama aslında onun ötesinde çok uzak bir yeri görüyordu. Sakince konuştu: "Görmedin... Changqing geçen yıl kar felaketi yaşadı, bu bahar meralar kötüydü, hayvanlar kitleler halinde öldü. Tam bu sırada kışı geçirmeleri için ellerinde kalan son bir lokma tahılı da almak, onları ölüme mahkûm etmek demekti." Chu Qiao'ya bir bakış attı ve devam etti: "İmparator savaşa hazırlanıyor, kış gelmeden Cuiwei Geçidi'ni almak istiyor. Bu yüzden asker ve

erzak topluyor. Halk şimdiden açlıktan ölmeye başladı. Sonucun böyle olacağını biliyordum ama yapmak zorundaydım.”

Chu Qiao dudaklarını ısırdı, burnunun direği sızladı. Yu Hanım’ın elini sıkıca tuttu, konuşamadı.

“A'Chu, sen iyi bir çocuksun ama hayatın çok zor geçti. Şunu anlamanı isterim ki bu dünyada her şey her zaman senin umduğun gibi gitmez. Çoğu zaman çabalasak da dileklerimiz gerçekleşmez. Sen daha çok gençsin, önünde güzel günler var.”

Yu Hanım şefkatle gülümsüyordu. Göz kenarlarındaki çizgiler, berrak bir gölün üzerindeki hafif rüzgâr gibi yumuşaktı. Sesi sanki göklerin ötesinden geliyordu. Chu Qiao samanların üzerinde diz çökmüş, eliyle kadının göğsüne bastırıyordu; ama o durdurulamaz kan sessizce akıyor, Chu Qiao’nun bembeyaz cübbesini kızıla boyuyordu. Genç kadın alt dudağını dişliyor, gözyaşlarını tutmaya çalışıyordu; yüzü korkuyla karışık bir solgunluk içindeydi.

“Yu Hanım, dayan, Ping’an doktor bulmaya gitti.”
“Olmaz artık...” Yu Hanım yavaşça başını salladı. Yüzü karlı dağların zirvesi gibi bembeyazdı; omuzları ve kolları buz kesmişti. Başını kaldırıp eski çatının tavanına baktı. Dışarıda rüzgâr uğulduyor, yağmur bardaktan boşalırcasına yağıyordu. Bir an için zihni geçmişin anılarına daldı.

Hayatının son anında zaman gözlerinin önünden hızla akıp geçti. Kendini on beş yıl öncesinde, Wolong Dağı’nda buldu. Akçaağaçlar kızarmış, yapraklar birer birer dökülüyordu. Erken sonbaharın o kızıl ormanında durmuş, siyah saçları mürekkep gibi parlayan, yeşil cübbeli o silüete bakıyordu.

O günkü güneşin sıcaklığını, annesinin şefkatli eli gibi omuzlarına vuruşunu hâlâ hatırlıyordu. Yan taraftaki taş masanın üzerinde bir kanun duruyordu, üzerine birkaç akçaağaç yaprağı düşmüştü. Yaprakların arasından süzülen güneş ışığı, masanın üzerinde oynaşan gölgeler bırakıyordu. Adam, kızıl yaprakların arasından başını çevirmişti. Gülümsemesi yumuşak, bakışları su gibi berraktı. Ona elini uzatmış, “Ah Yu, neden bu kadar erken kalktın?” demişti.

Kimse bilmezdi; o aslında güç savaşlarını, askeri stratejileri ve entrikaları hiç sevmemişti. Küçük yaşlardan beri tek hayali sıradan bir kadın gibi bir yuva kurmak, el işi ve şiir öğrenmekti. Büyüyünce düşünceli bir koca bulup, baharda çiçek toplamak, soğuk gecelerde yağmurun sesini dinleyerek huzur içinde bir ömür sürmek isterdi. Dünyayı kurtarmak ya da kaderi ellerinde tutmak hiçbir zaman onun hayali olmamıştı.

Ancak o adamın büyük idealleri, büyük hırsları vardı. Gönlünde tüm mazlumlar yatıyordu, dünyanın adaletsizliğine dayanamıyordu. Dağa çıkıp eğitim almasının tek sebebi, dünyayı kurtaracak o "ejderha avlama" sanatını öğrenmekti. Bu yüzden o askeri strateji çalışırken, kadın entrika sanatını öğrendi; o üretim ve ekonomi çalışırken, kadın ticaret yollarını ezberledi; o halkın halini anlamaya çalışırken, kadın üst kademelerin niyetlerini okumayı öğrendi. O insanlara hoşgörüyle yaklaşırken, kadın disiplini ve sertliği üstlendi. Sırf bir gün onun peşinden gidebilmek, onunla birlikte omuz omuza yürüyebilmek için gece gündüz demeden savaş hilelerini ve siyasi manevraları çalıştı.

Ustaları her şeyi görmüş, kadının niyetini bir bakışta anlamıştı. Engel olmak bir yana, tüm bilgisini ona aktarmıştı. Sadece dağdan inerken, kadının heybesine gizlice bir mektup bırakmıştı. Çok sonra açtığında içinde sadece tek bir kelime görmüştü: *“Sevda.”*

On beş yıl su gibi akıp geçmişti. Ömrü at sırtında, kan ve ter içinde, ölümle burun buruna geçmişti. Neyse ki o adam hep yanındaydı. Dışarıda ister fırtınalar kopsun ister kar yağsın, hep aynı yerde durmuşlardı. Yıllar geçmiş, dünya değişmiş, her şey eski güzelliğini yitirmişti. Güç uğruna babalar oğullara düşman olmuş, akrabalar birbirine sırt dönmüş, aşıklar birbirini terk etmişti. Sadece onlar, ilk günkü niyetlerini bozmadan, kalplerindeki inanca sadık kalarak bir milim bile sarsılmamışlardı.

Yine de kalbinin derinliklerine gömdüğü o sözler hiçbir zaman dudaklarından dökülmemişti. On küsur yıldır bazen bir arada bazen ayrıydılar; hep bir fırsat olacağını düşünmüştü. Günler geçiyor, koşturuyor, ortak hayalleri için çabalıyorlardı.

Bir gün o fırsatın tamamen yok olabileceğini hiç düşünmemişti. Söylenemeyen o sözler, yirmi yıla yakın süredir bastırılan o duygular, erken baharın dut ağaçları arasındaki patikalar gibi sessiz ve derin o hisler... Nihayet, dile gelme şansını sonsuza dek yitirmişti.

— 201 —

“Biliyorum, vaktim geldi,” diye fısıldadı Yu Hanım, sesi iyice zayıflamıştı. “Bir gün böyle olacağını hep biliyordum, sadece... bu kadar çabuk olacağını tahmin etmemiştim.”

Yumuşak ve dingin bir yüz belirdi bir an gözlerinin önünde. Yu Hanım hafifçe gülümsedi. Yarasından sızan kan, kumaşı delip geçen bir dere gibi yavaşça akıyordu. Elini güçlükle uzattı, sanki o hayali yüze dokunmak istiyordu. Zihni yıllar öncesine, ilk tanıştıkları güne gitti. O zamanlar daha çocuktular. Kaçmaya çalıştığı için efendisi onu sokak ortasında cezalandırıyordu; her yeri yara bere içindeydi ama ağlamamak için dişlerini sıkıyordu. Çocuk, ustasıyla köprüden geçerken durmuş, yanına çömelip ona bir şişe merhem uzatmıştı. Kaşlarını çatarak, “Sabah akşam birer kez sür, yaralarına iyi bak,” demişti.

Dudaklarında bir tebessüm çiçeklendi. “A'Chu,” dedi yorgun bir sesle, “biraz uyumak istiyorum. Daoya gelirse beni uyandırmayı unutma.”

Chu Qiao alt dudağını ısırarak başını salladı. Yu Hanım huzurla gözlerini yumdu; çehresinde sadece sonsuz bir yorgunluk ve uyku mahmurluğu vardı. “Sadece azıcık uyuyacağım... Çok yorgunum, sadece azıcık...”

Nilüfer çiçeği kadar duru yüzünde, uzun kirpiklerinin gölgesi belirdi. Kalp atışları yavaşladı, yavaşladı ve sonunda tamamen sustu. Parmakları gevşedi, ağırlaşarak Chu Qiao’nun kucağına düştü.

Dışarıdaki rüzgâr aniden şiddetlendi, soğuk yağmuru küçük kulübenin içine savurdu. Chu Qiao’nun bedeni yavaş yavaş kaskatı kesildi. Başını eğdi, bir damla gözyaşı süzülüp Yu Hanım’ın soğuk yanağına düştü; oradan süzülüp yerdeki kan birikintisine karıştı, kızıllığın içinde usulca eriyip gitti.

“Efendim!” He Xiao aniden içeri daldı. Yu Hanım’ın cansız bedenini görünce, yılların savaşçısı olduğu yerde donakaldı.

Chu Qiao yavaşça gözlerini kaldırdı, donuk bir sesle sordu: “Ne oldu?”

He Xiao uzun bir sessizlikten sonra konuştu: “Üstat Wu geldi.”

Üstat Wu ile karşılaştıklarında yağmur hâlâ yağıyordu. Chu Qiao, He Xiao ve muhafızların eşliğinde Qiulan Düzlüğü’nün sınırına ulaştı. Zifiri karanlık ovanın ortasında askerler gaz yağına bulanmış meşaleler yakmıştı. Yol boyunca yağmurdan bembeyaz kesilmiş cesetler seriliydi. He Qi, bir iğde ağacının altında büyük bir şemsiye tutuyordu. Üstat Wu orada, dizlerinin üzerine çökmüş halde duruyordu. Yüzü Chu Qiao ve yanındakilerin geldiği yöne dönüktü; sırtına üç ok saplanmıştı, oklardan biri sırtından girip tam kalbinden çıkmıştı. Yüzü bembeyazdı, ağzının kenarından ince bir kan sızmıştı. Nefesi kesilmişti ama gözleri hâlâ açıktı; sanki bir şeyi, birini bekliyor gibiydi. Ölmüş olmasına rağmen yere düşmemişti; bakışları hasret dolu, kaşları hafifçe çatıktı.

“Biz yetiştiğimizde üstat çoktan ruhunu teslim etmişti.”

He Xiao’nun sesi gecenin karanlığında yankılandı. Gece o kadar siyahtı ki tek bir ışık hüzmesi bile görünmüyordu. Chu Qiao atının üzerinde dikleşti; gözleri kupkuruydu, tek bir damla yaş dökemiyordu.

“İnsan bu dünyada bir şeyler için yaşar. Benim aradığım ise inancıma biraz daha yakın olabilmek. Bunun için özgürlüğümden vazgeçmeye, aşkımı feda etmeye hazırım; çünkü buna değeceğine inanıyorum.”

Chu Qiao, sanki bir yıl önce Üstat Wu’nun Huihui Dağı’nda söylediği bu sözleri duyar gibi oldu. Gece rüzgârı uğulduyor, yağmur bardaktan boşalıyordu. Chu Qiao gözlerini kapatıp başını göğe kaldırdı; buz gibi yağmur yüzüne keskin bıçaklar gibi çarpıyordu.

Yu Hanım, biraz daha bekle... Beklediğin kişi geldi. Bu hayatta çok yoruldunuz; bir sonraki hayatınızda bu kadar ağır sorumluluklar yüklenmeyin. Birbirinize kavuşun, güzelce yaşayın, artık hiçbir şeyi düşünmeyin.

Dünya ıssızdı, fırtına yeri göğü inletiyordu. Uzun gece daha

yeni başlıyordu... Gökyüzü ağır bulutlarla kaplıydı, rüzgâr derin iniltiler çıkararak esiyordu.

“Ateş!” Tok bir ses, tekdüze saldırı emirlerini ardı ardına veriyordu. Vadide kuşatılan askerlerin sayısı gittikçe azalıyordu. Kan her yere yayılmıştı. Sayısız ok, kırmızı üniformalı askerlerin üzerine yağıyordu. Savaş alanında çaresiz haykırışlar yükseliyordu. İmdat çanları acı acı çalıyor, yirmiden fazla yardım sinyali göğe fırlatılıyordu. Burası Huolei Ovası’nın güney yamacıydı; Beishuo Şehri’ne at sırtında bir tütsü yanımı kadar mesafeydi. Beishuo muhafızlarının neden yardıma gelmediğini, şehrin kuşatılıp kuşatılmadığını anlayamıyorlardı. Peki ya bu kimliği belirsiz düşmanlar da kimdi?

“Kim bunlar?”

Xiao He’nin omzuna bir ok saplanmıştı, kanı bir dere gibi akıyordu. Yanındaki yoldaşları olgunlaşmış ekinler gibi birer birer devriliyordu. Gözleri kan çanağına dönmüştü. İmparatorun emriyle ödül almak için Beishuo’ya gidiyordu; neden aniden böyle bir pusuya düşmüştü?

Xiao He, gördüğü bu vahşetin içinde en korkunç kabusuna hapsolmuş gibiydi. Durum, dağın zirvesinden yuvarlanan dev bir kaya gibiydi; kimse durduramıyordu. Engel olmaya çalışan herkes ezilip un ufak oluyordu.

Hâlâ düşmanla göğüs göğüse gelememişlerdi. Kendi topraklarında oldukları ve bir törene gittikleri için yanlarına kalkan ya da ok gibi uzun menzilli hiçbir silah almamışlardı. Bu beş bin kişi, bu alçak vadide kapana kısılmıştı. Dört bir yan düşman kaynıyordu. Oklar sanki gözleri varmış gibi üzerlerine yağıyordu; kaçacak, çekilecek ya da korunacak hiçbir yerleri yoktu. Atılmaya çalışan her asker, yere mıhlanıyordu. Kan göle dönmüş, cesetler dağ gibi yığılmıştı. Askerler gırtlakları yırtılırcasına bağırıyordu:

“Karşıdakiler kim? Neden bize saldırıyorsunuz?”
“Neden kimse yardıma gelmiyor? Beishuo muhafızları nerede?”
“Makineli tatar yayları kullanıyorlar, bunlar bizim kendi ordumuz!”

“Kim bu? Bizi kim öldürmek istiyor?”

Xiao He’nin gözleri kıpkırmızıydı. Yardımcısı kılıcıyla önünde siper olmuş, “Generali koruyun! Generali koruyun!” diye bağırıyordu. Ancak sözünü bitiremeden bir ok gırtlağına saplandı. Sesi bir anda yırtık bir körükten çıkan hırıltıya dönüştü, fışkıran kan Xiao He’nin yüzüne sıçradı.

Xiao He yardımcısının gövdesine sarıldı. Otuzlu yaşlarındaki iri yarı adam dehşetle gözlerini açmış, elleriyle generalin pelerinine asılmıştı. Ağzından kanlar boşanırken kesik kesik konuştu: “Kim... kim... bizi kim öldürüyor...”

Parçalanmış cesetler kat kat yığılmış, Xiao He’nin ayaklarının altında bir ceset denizi oluşmuştu. Artık yaralarının acısını hissetmiyordu. Üçüncü nöbet vaktinde yağmur başladı. Yağmur yere inip kanlı çamurla harmanlanırken, askerler yoldaşlarının cesetlerinden barikatlar kurarak o keskin oklara karşı direnmeye çalışıyorlardı.

Her yerden feryatlar, küfürler yükseliyordu. Ne kadar zaman geçti bilinmez, karşı tarafın saldırısı bir anlığına duruldu. Ok yağmuru kesilmişti ama düşman hâlâ sessizce pusudaydı. Tek bir ses bile çıkarmıyorlardı; sanki dilsiz taşlardan bir duvar gibiydiler.

Ateş Bulutu Ordusu’nun ikinci taburu neredeyse tamamen yok olmuştu. Sağ kalanların ise ölülerden pek farkı yoktu; nefesleri yaralı köpeklerin hırıltısını andırıyordu.

Sessizlik... Ölümcül bir sessizlik.

Aniden, mekanik bir gıcırtı duyuldu. Askerler dehşetle başlarını kaldırdılar. Gökyüzünü kaplayan devasa mızrak benzeri oklar uğuldayarak üzerlerine yağdı. Bu ağır oklar, etten kemikten kurulan barikatları birer kağıt gibi delip geçti.

“Ah!”

“Sizi gidi aşağılık köpekler, ben sizin...”

Küfürler ve haykırışlar yeniden yükseldi ama çoğu yarıda kesildi. Xiao He’nin vücuduna dört beş ok saplanmıştı, her yeri kan içindeydi, yüzü tanınmaz hale gelmişti. Kılıcıyla hâlâ dövüşmeye çalışırken gelen bir ok bacağını delip geçti ve onu

Ateş Bulutu Ordusu'nun sancağına mıhladı.

"General!" Bir asker sendeleyerek ona doğru atıldı ama daha ulaşamadan sırtından giren bir okla olduğu yere çakıldı. Şaşkınlıkla aşağı baktı, göğsünden çıkan ok ucuna dokundu, kaşlarını masum bir çocuk gibi çattı ve dizlerinin üzerine çökerek Xiao He'nin önünde can verdi.

Genç generalin gözlerinden yaşlar boşanıyordu; yaralı bir aslan gibi kükredi.
"Generali koruyun!"

Askerler ileri atıldı. Karanlıktaki düşman bu hareketi fark edince ok yağmurunu o noktaya yoğunlaştırdı. Xiao He'nin daha önce hiç görmediği genç bir asker, dönüp ona gülümsedi. Bakışları duru ve dertsizdi. "Siz Efendimizi kurtarın, ben önden gidiyorum," dedi.

Ardından arkasını dönüp gelen ok yağmuruna doğru koştu. Sayısız ok göğsüne ve başına saplandı; bir ok hedefi gibi olduğu yerde dikili kaldı, ölürken bile yere düşmedi.

Xiao He'nin kalbi parçalanıyordu. Kükreyerek ileri atıldı, vücuduna saplı okların acısına aldırmadan koştu. Karanlıktaki düşmanlar bu manzara karşısında donup kalmıştı. Bazı askerler şaşkınlıktan ellerini çekmiş, kanlar içindeki bu adamın haykırarak üzerlerine gelişini izliyordu.

Tam o sırada, karanlıktan fırlatılan bir savaş palası ıslık çalarak Xiao He'nin bacağına çarptı. Genç adam sendeleyerek dizlerinin üzerine çöktü. Düşman saflarına çok az kalmıştı; gözlerinde kanlı bir ışık parlıyordu. Bu, çaresiz bir öfke ve inat dolu bir bakıştı. Siyah zırhlı askerleri tek tek süzdü, ağzından bir avuç kan boşaldı. İnanılmaz bir iradeyle tekrar ayağa kalktı ve bağırarak atıldı: "Kimsiniz siz? Bizi neden öldürüyorsunuz?"

Aynı anda fırlatılan yüzlerce ok Xiao He'yi yere mıhladı. Ne yüzü ne de endamı seçilebiliyordu artık. Gökyüzünde boğuk bir gürültü koptu, sağanak yağmur soğuk cesetlerin üzerine yağdı. Kan, yağmur sularıyla birlikte kıvrılarak akıp gitti. Gök gürledi ve sonunda, ovada ayakta kalan tek bir beden bile kalmadı.

"Yakın." Alçak sesli bir emir verildi. Askerler ellerinde

kovalarla ileri atıldılar. Çam reçinesi ve gaz yağı taze cesetlerin üzerine boca edildi. Keskin bir koku yayıldı. Meşaleler fırlatıldı ve alevler bir anda göğe yükseldi; ne yağmur ne de rüzgâr bu yangını söndürebildi. Siyah zırhlı askerler, alevlerin her şeyi yutuşunu sessizce izlediler.

Evet, katliam fikirleri yok edemezdi ama fikirleri taşıyan bedenleri yok edebilirdi.

Gece hâlâ zifiri ve soğuktu. Askerler arkalarına bile bakmadan Beishuo Şehri'ne doğru yola koyuldular.

Şafak yıldızı yükselirken bir haberci dörtnala yetişti: "Prenses Huanhuan birlikleriyle şehir kapısına ulaştı. İmparator, generalin derhal harekete geçmesini emrediyor."

Katliam bitmemişti, her şey devam ediyordu.

"Efendim, ileride bir grup var. Üç yüz kişi kadar, Beishuo'nun öncü birlikleri olabilirler. Atları çok hızlı, gizlenelim mi?"

Chu Qiao kaşlarını çattı. Yağmur durmuş, kara bulutlar dağılmaya başlamıştı; her yer süt beyazı bir sisle kaplıydı. Keskin gözlerini ufka dikti.

"Efendim! Bunlar Ateş Bulutu Ordusu! Arkalarında büyük bir takipçi grubu var, en az beş bin kişiler!"

Gözcü hızla geri döndü. Chu Qiao'nun kaşları havalandı, kararlı bir sesle emretti: "He Xiao, hemen Prenses Huanhuan'ın yardımına git, arkadaki takibi durdur!"
"Emredersiniz!"

He Xiao dört bin kişilik birliğiyle kamçısını şaklatıp ileri atıldı. Chu Qiao da arkalarından geliyordu. At nalları çamurlu yolda ilerlerken, suyun içinde yüzen kan izleri seçilebiliyordu.

— 202 —

İki ordu hızla karşılaştı. Bozguna uğramış Ateş Bulutu Ordusu'nun arasından geçerken Chu Qiao, Huanhuan'ın o alev kırmızısı atını uzaktan seçti. Atını hızla sürdü ama gördüğü manzara karşısında donup kaldı.

Huanhuan'ın giysileri parçalanmış, kırmızı pelerini kan içinde kalmıştı. Akciğerine bir ok saplanmıştı, vücudunda derin kılıç yaraları vardı. Otuzlu yaşlarındaki bir kadın generalin kucağında güçlükle nefes alıyordu.

"Ne oldu?" Chu Qiao atından atlayıp çamurun içine diz çöktü. Huanhuan'ın korkunç yaralarına bakarken arkasına bağırdı: "Hekim! Hekim nerede?"

"Chu Efendi!" Kadın general onu görünce gözyaşlarına boğuldu: "İmparator, prensesimizi öldürmek istiyor! General Xiao He şehit düştü, prensesimiz pusuya düşürüldü..."

"Xiao He..." Zayıf bir ses duyuldu. Akciğerlerinin sarsılmasıyla Huanhuan'ın ağzından bir miktar kan boşaldı. Kadın general dehşetle elini yaraya bastırdı ama o taze kanı durdurmak imkansızdı.

"Xiao He..." Huanhuan acıyla kaşlarını çattı, bilinci yerinde değildi.

Hayal meyal rüyalar görüyordu. Xiao He'nin o neşeli ve açık sözlü gülüşünü, savaşın ateşlerini, Xiao He'nin onu karlı ovalarda sırtında taşıyışını görüyordu. Adam ona fıkralar anlatıyor, "Huanhuan, ölmeyeceksin, kim sana dokunmaya kalkarsa onu parçalarım," diye teselli ediyordu.

"Xiao He, Xiao He..." Huanhuan'ın kanlı göz pınarlarından yaşlar süzülüyordu. Her nefes alışında kanı bir pınar gibi kaynıyordu. Xiao He ölmüştü... Xiao He, ağabeyi tarafından öldürülmüştü!

"Prensesim! Prensesim!" Kadın general, yavrusu ölmüş bir

anaç hayvan gibi feryat ediyordu.

“Huanhuan, savaş bitince ne yapacağız?”
“Savaş bitince mi? Ağabeyim imparator olunca ben de prenses olurum. Tüm dünyadan kendime damat seçerim, en yetenekli adamı kocam yaparım, haha!”
“Seni gidi hayalperest! Vefasız, git bul bakalım o adamını!”

Keskin bir acı dalga dalga geliyordu. Kalbi ve ciğerleri sanki bir pençeyle sıkılıyordu; nefes alamıyordu. Boğazı kanla dolmuştu. Gözlerini güçlükle açtı, etrafa boş gözlerle baktı. Engin gökyüzünü, kan kırmızısı çiçekleri ve süzülen beyaz kartalı gördü.

Yanbei, Yanbei...
Tüm ömrümü senin için harcadım, ama neden beni terk ettin?

Genç kız kaşlarını çattı, başını yana çevirdi ve Chu Qiao’yu gördü. Bakışları bir anda keskinleşti, elini bir şeyi yakalamak istercesine uzattı. Chu Qiao gözyaşlarını tutmaya çalışarak elini kavradı: “Huanhuan, dayan, hekim seni kurtaracak.”

Huanhuan, Chu Qiao’nun elini o kadar sert sıktı ki... Aniden başını eğip Chu Qiao’nun bileğini hırsla ısırdı. Dişlerinin arasına anında taze kan doldu. Etraftakiler dehşetle bağırırken Chu Qiao öylece durdu; Huanhuan’ın gözlerinde sadece uçsuz bucaksız bir nefret vardı.

“Neden? Neden?” Huanhuan gırtlağı yırtılırcasına haykırdı. Ağzı kan içindeydi, gözleri kıpkırmızıydı. “Neden bizi öldürüyorsunuz? Neden?”

“Prensesim! O Chu Efendi!”
Kadın general ona sarılmış bağırıyordu ama o artık duymuyordu. Huanhuan’ın gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi: “Biz ne yaptık? Neden bizi öldürüyorsunuz? Vefasızlar! Alçaklar!”

Chu Qiao donup kalmıştı. Bileğindeki yara acı veriyordu ama yüzü bembeyazdı. Huanhuan ile ilk tanıştıkları anı hatırladı. Genç kız yanına sokulmuş, en sevdiği atı ona hediye etmişti. Küçük yumruklarını sallayarak savaş bitince birlikte Bian Tang’a gideceklerini söylemişti. Ne kadar neşeli, ne kadar hayat doluydu...

“Sizden nefret ediyorum!” Bir ağız dolusu kan daha boşaldı, Huanhuan hıçkırarak ağlamaya başladı, sesi gittikçe kısıldı: “Xiao He... Xiao He...”

Xiao He, Huanhuan seninle evlenmek istiyordu, ama sen neredesin?
Xiao He, yanına geliyorum, yavaş yürü... Bacağım yaralı, beni sırtında taşıman lazım.
Xiao He, daha kahvaltı yapmadım, bana kuzu çevirme yapar mısın?
Xiao He... Xiao He...

Huanhuan’ın sesi sonunda kesildi. Soğuk toprağın üzerinde, o ateş kırmızısı elbisesiyle kanlı bir çiçek gibi yatıyordu. Henüz yirmi yaşındaydı. O pırıl pırıl gözleri, süt kadar beyaz teniyle, uğruna ömrünü adadığı topraklarda sonsuz uykuya daldı.

Chu Qiao’nun kalbi artık hissizleşmişti. Üst üste gelen darbeler ruhunu paramparça etmişti. Öylece durmuş, Huanhuan’ın cesedine bakıyordu; sanki buzdan bir uçuruma atılmıştı.

Yan Xun, sen ne yaptın?

“Efendim!” He Xiao ağır adımlarla yaklaştı, sesi ifadesiz ama derindi: “Geldi.”

Artık ona "İmparator" demeye dili varmıyordu. Chu Qiao başını çevirdi; ordu bir deniz gibi yarılarak yol açtı. Sabah güneşi, karşıdaki o devasa ordunun üzerine vuruyordu. Genç imparator ordusunun merkezindeydi. Üzerinde altın işlemeli, ejderha motifli siyah bir cübbe vardı. Saçları sıkıca toplanmış, gözleri buz gibi soğuk, burnu dikti. Kısık gözleriyle sessizce bu tarafa bakıyordu.

İki yıl sonra onu tekrar görüyordu ama Chu Qiao sanki onu hiç tanımamış gibi hissediyordu. Karşısındaki adam her şeyiyle yabancıydı; siması, kimliği, tavırları, kokusu... Bir anda fark etti ki, karşısındaki kişi artık Yanbei’nin İmparatoruydu; Zhenhuang Şehri’ndeki o her şeyini kaybetmiş, kader birliği yaptığı çocuk değildi.

“A'Chu.” Issız ovadan gelen o alçak ses, soğuk rüzgârla birlikte Chu Qiao’nun kulaklarına ulaştı.

Yan Xun ona bakıyordu; gözleri dipsiz bir kuyu gibiydi. İki yıl aralarında bir ok gibi geçip gitmişti. Dünya değişmiş, kader onları tekrar karşı karşıya getirmişti ama bu kez roller farklıydı.

Belki de bu kaderin ya da dünyanın suçu değildi; insanlığa olan inançları ve hayata bakış açıları, onları zaten bir gün bu karşıt yola sokacaktı. Yan Xun'un kalbi bir anda bomboş bir ovaya dönüştü, içinde sert rüzgârlar esmeye başladı. Chu Qiao'ya bakarken bir şeyler söylemek istedi ama hepsini yuttu. Sadece bir imparatorun heybetiyle sordu: "Yine bu yabancılar için bana düşman mı olacaksın?"

Yabancılar mı?
Chu Qiao'nun dudaklarında acı bir alay belirdi.

Üstat Wu olmasaydı, sen Zhenhuang'da tutsakken Yanbei'nin mali desteğini nasıl alacaktın? Sekiz yıl boyunca gizlice kendi gücünü nasıl kuracaktın?

Yu Hanım olmasaydı, o buz gibi zindandan nasıl kaçıp Yanbei topraklarına hükmeden o kudretli hükümdar olacaktın?

Ve Huanhuan... O senin bu dünyadaki son kan bağındı. Sana en çok güvenen, peşinden ayrılmayan öz kız kardeşindi.

Acaba bir gün ben, Chu Qiao, senin karşında durduğumda ben de mi böyle bir "yabancı" olacağım?

Acı bir gülümsemeden başka verecek tepkisi kalmamıştı. Kalbi sökülmüş bir kukla gibiydi. Bir zamanlar tüm varlığıyla sevdiği, desteklediği bu adama bakarken, geçmişin koca bir rüyadan ibaret olduğunu anladı.

Sadakati ve aşkıyla bu günleri inşa etmişti ama o adam, şimdi celladın kılıcını onun başına kaldırmıştı. Gözetleme, şüphe, kullanma, dışlama... Ona verdiği tüm karşılık buydu. Ona zenginlik ve şan şöhret vaat ediyordu, sanki bir köpeğe kemik atar gibi; ama bilmiyordu ki Chu Qiao'nun gözünde onlar sadece birer çer çöptü. Chu Qiao'nun uğruna savaştığı inançları, onun gözünde sadece cahil halkı kandırmak için kullanılan birer yalandan ibaretti.

İmparator olsa ne çıkardı? Cihanın hâkimi olsa ne fark ederdi? Chu Qiao'nun gözünde o artık sadece bir zamanlar gönül

verdiği ama şimdi onu tamamen yüzüstü bırakan bir adamdı.

Adam onu sadakatsizlikle, başkasına gönül vermekle suçluyordu; ama bilmiyordu ki, eğer o zorlamasaydı, o tuzakları kurmasaydı, o her zaman onun A'Chu'su kalacaktı. Onu adım adım kendinden uzaklaştıran, gerçek yüzünü görmeye zorlayan bizzat kendisiydi. Şimdi ihanetten bahsetmeye ne hakkı vardı?

Yan Xun, seni tanımam on yılımı aldı; kendimi tanımam da öyle. Geçmiş artık rüzgârda dağıldı. Sana dair kalbimde tek bir kırıntı bile kalmadı; sadece sonsuz bir keder ve pişmanlık var.

"A'Chu, yeminini mi unuttun?"
Yan Xun'un buz gibi sesi yankılandı. Chu Qiao alayla gülümsedi, kaşlarını kaldırdı ve sakince konuştu: "Sen ortak hayallerimize ihanet etmişken, ben neden yeminime sadık kalayım?"

Bu sözler Yan Xun'un kalbine saplanan bir ok gibiydi. Soğuk rüzgâr o yaradan içeri sızdı. Sonunda söylemişti... Eskiden ne kadar öfkeli ya da kırgın olsa da bunları kalbine gömer, sessizce katlanırdı. Şimdi ise her şeyin bittiği bu ıssızlıkta, yüzüne karşı haykırıyordu.

"Yan Xun, bundan böyle yollarımız ayrıldı. Aramızda en ufak bir bağ kalmadı. Ölsen de kalsan da, galip de gelsen mağlup da olsan, artık benimle bir ilgin yok. Aynı şekilde, benim işlerim de artık seni zerre ilgilendirmez."

Sert bir rüzgâr Chu Qiao'nun pelerinini savurdu. Yüzü bir heykel gibi donuk, bakışları karlı dağların zirvesindeki buzlar kadar soğuktu. Tüm sevgiyi ve nefreti o buzun ardına hapsetmişti.

O an Yan Xun, onu sonsuza dek kaybettiğini anladı. Bu düşünce içinde bir panik yarattı, sesi titreyerek sordu: "A'Chu, bu kadar mı taş kalplisin?"

"Yan Xun, aşk kelimesini bir daha ağzına alma," dedi Chu Qiao sakince. "Sen buna layık değilsin."

Zaman akıp gidiyordu; kaderin kıvılcımları o bakışmalarda patlıyordu. On bir yıl... Bir ağacın büyümesi, bir devrin kapanması, bir imparatorun yükselmesi için yeterli bir süre. Zaman acımasızdı; aralarındaki tüm bağı kesip atmış,

hafızalarında derin bir uçurum açmıştı.

Gökyüzünde süzülen beyaz kartal, güneşi gölgeleyen kanatlarıyla süzülüp gitti.
İmparatorun yirmi bin kişilik siyah zırhlı muhafız birliği kılıçlarını çekti. Dokuz bin kişilik Xiuli Ordusu ise ifadesizce onlara bakıyordu. Rüzgâr, ovada kadim bir ağıt gibi uğulduyordu.

Dünya sessizliğe büründü; kuşlar bile bu manzaraya dayanamayıp kanat çırparak uzaklaştı. Sadece tepede dönüp duran akbabalar kalmıştı, kanlı bir şöleni bekler gibi...

Yanbei, sen benim yuvam olamadın. Senin için koştum, çabaladım ama sonunda seni sadece bir cehennemden alıp diğerine attım.

Rüzgâr genç kızın saçlarını dağıttı. Her şey anlamsızlaşmıştı; dünya bu kadar büyükken neden tek bir noktaya bakmalıydı? Kalp buz kestikten sonra, kim canını yakabilirdi ki?

“A'Chu, seni ben koruyacağım...”
Bir zamanlar kim fısıldamıştı bunu kulağına?
“A'Chu, inan bana...”

Gözlerini yumdu, son bir damla yaşın akmasına izin vermedi. Gözlerini açtığında her şey berraktı. On yıl bir göz kırpımı gibi geçmişti; kim bu yollarda çile çekmiş, kim uzaktan soğuk gözlerle izlemişti?

Yan Xun, elveda.

— 203 —

Kara bulutlar güneşi örtmüş, soluk ışıklar rüzgârlı savaş alanına cansızca vuruyordu.

Zaman geçmek bilmiyordu. Erken sonbaharın rüzgârı, Yanbei'ye has o keskin soğuğuyla ovayı dövüyordu. Şafaktan öğlene, öğlenden akşama kadar Huolei Ovası kandan kızıla boyandı. Ateş çiçekleri kanlı yapraklarıyla arsızca dans ediyordu. Sabahleyin hayat dolu olan binlerce can, şimdi birer ekin demeti gibi toprağa serilmişti.

Toprak asıl rengini yitirmişti. Akbabalar gökte süzülüyor, bu ziyafete dalmak için an kolluyordu. Yaralıların feryatları, yuvasını kaybetmiş kurtların uluması gibi ovada yankılanıyordu. Ama çoğu artık ses bile çıkaramıyor, bir ölü gibi yatıyordu. Sıhhiye erleri onlara dokunmasa yaşadıkları bile anlaşılmayacaktı.

Akşamüzeri ince bir yağmur başladı. Çisenti, cesetlerin üzerindeki sönmekte olan ateşlerle buluşunca etrafı beyaz bir sis kapladı.

Cheng Yuan cesetlerin üzerinden atlayarak yaklaştı. Yıllarca süren savaşlar, onun o narin yüzüne sert bir ifade katmıştı. Bacağına bir ok isabet etmişti, beyaz bir bezle alelacele sarmıştı; yürürken aksıyordu.

Alçak bir tepede, siyahlar içindeki adam bir iğde ağacının altında dimdik duruyordu. Yanbei'nin kartal sancağı başının üzerinde dalgalanıyor, ayaklarının dibinde kuru otlar rüzgârla savruluyordu. Gözleri boşluğa bakıyordu; sanki savaş alanını, kanı ve bulutları aşıp çok uzaklara dalmıştı...

Cheng Yuan bir an duraksadı, yanına gitmeye cesaret edemedi.

"Cheng Yuan mı? Gel buraya."

Yan Xun başını çevirmemişti; sesi sakin ve dingindi. Cheng Yuan eğilerek yanına gitti, tek dizi üzerine çöküp rapor verdi:

“Haşmetmeab, Xiuli Ordusu güneydoğudaki Xuanyu birliğinin hattını yararak çıktı. Xuanyu birliği yeni kurulmuş bir birlikti, Chu Efendi’nin saldırısına dayanamadılar. Xiuli süvarileri muhafız birliğiyle göğüs göğüse gelmekten kaçınıp doğrudan zayıf halkaya daldılar. Müdahale etmekte geç kaldık. Şu an kuzeybatı yönündeki Yuda Geçidi’ne doğru ilerliyorlar.”

Yan Xun sadece başıyla onayladı, bir şey söylemedi.

Cheng Yuan kurumuş dudaklarını yaladı ve devam etti: “General Gao ve General Lu’ya haber gönderdim, Yuda Geçidi’nde önlerini kesecekler. Birinci Ordu’dan da otuz bin kişilik bir kuvvet bölgeye sevk edildi. Longyin Geçidi de hazır bekliyor. Bian Tang’a giden tüm su yolları gözetim altında. Xiuli Ordusu kanatlansa bile onları o gökten indiririz.”

Yan Xun hâlâ sessizdi. Sanki dünyayla bağı kopmuş gibiydi. Cheng Yuan gerilerek fısıldadı: “Haşmetmeab?”
“Devam et.”

“Kayıplarımız ağır. Üçüncü ve Yedinci Ordu tamamen yok oldu. Birkaç generalimiz şehit düştü. General Du Ruolin’in komutasındaki On Üçüncü Ordu savaşmayı reddetti; subayları tutukladık ama askerler hâlâ emirlere uymuyor. Onları burada tutmak sadece yük oluyor, bir de onları beklemek için asker ayırmamız gerekiyor...”

Yan Xun yavaşça başını çevirdi, kaşlarını çattı: “Savaşmayı reddetmek mi?”
“E-evet,” dedi Cheng Yuan sesini yumuşatarak. “On Üçüncü Ordu’nun askerleri Shangshen Platosu’ndan geliyorlar.”

Soğuk rüzgâr Yan Xun’un yüzüne çarptı. Bir şey söylemeden başını salladı.
“Haşmetmeab, Xiuli Ordusu’nu tekrar kıstırmamız an meselesi. Ancak... sormam gereken bir şey var.”
“Söyle.”

“Chu Efendi’yi kuşattığımızda nasıl bir saldırı emri vereceğiz? Tam taarruz mu, yoksa sadece kuşatma mı? Öldürecek miyiz, yoksa sağ mı ele geçireceğiz? Lütfen emrinizi bağışlayın.”

Rüzgâr şiddetlendi. Yan Xun orada öylece dururken pelerini

dalgalanıyordu. Uzaktaki savaş alanında hâlâ küçük ateşler yanıyordu. Koca bir günün savaşı askerlerin ruhunu emmişti; yorgun ve bitkindiler. Koca bir imparatorluk ordusu, Chu Qiao'nun dokuz bin kişilik birliğinin karşısında ağır bir darbe almıştı. Chu Qiao, bir bıçak gibi kuşatmayı yarıp geçmişti. Yan Xun kabul etmek zorundaydı; askeri deha konusunda A'Chu ile yarışmak imkansızdı. Askerleri üzerindeki etkisi ve savaş alanındaki hakimiyeti benzersizdi.

Derin bir nefes aldı. İçindeki ağırlık dalga dalga yükseliyordu. Şu an onun kaçtığına sevinmeli miydi, yoksa onu tamamen kaybettiği için üzülmeli mi?

Dudaklarında acı bir tebessüm belirdi. Cheng Yuan'a baktı ve sordu: "Cheng Yuan, neden herkes senin bir işe yaramayacağını söylerken ben seni yanımda tutuyorum, biliyor musun?"

Cheng Yuan dehşetle yere kapandı: "Haşmetmeabın lütfudur, canım size feda."
"Çünkü eski halime çok benziyorsun."

Cheng Yuan başını kaldırıp şaşkınlıkla ona baktı.
"Biliyorum, tüm aileni savaşta kaybettin. Karın ve kız kardeşin Xia ordusu tarafından götürüldü. Ağabeyin Daotong generaliydi ama içerideki bir suikasta kurban gitti."

Cheng Yuan'ın gözleri doldu, yumruklarını sıktı ama tek kelime etmedi.
"Ne düşündüğünü biliyorum; tıpkı benim gibi. Ben de ne düşündüğümü biliyorum."

Yan Xun başını kaldırıp batan güneşin kızıllığına baktı. "İnsanın çok hayali olabilir," dedi tok bir sesle, "ama önce hayatta kalması gerekir. Ölen adamın hayalleri de onunla birlikte gömülür."

Cheng Yuan'ın gözlerinden yaşlar boşaldı. Tüm Yanbei'nin "aşağılık" dediği bu adam, imparatorun önünde saygıyla eğildi.

Yan Xun gökyüzünde uçan kuşu izledi. Bakışları artık bir odağı olmayan boş bir çizgi gibiydi. Uzun bir sessizlikten sonra konuştu: "Xiuli Ordusu çok güçlü, onlarla göğüs göğüse gelmeyin. Sınırları açın. Haberi Zhao Yang ve Wei Shuye'ye

sızdırın. Kış geliyor... Bırakın A'Chu bizim için Xia ordusunun o tıkanmış cephesini yarsın."

Cheng Yuan şaşkınlığını gizleyemedi: "Ama Haşmetmeab, Xia ordusu Yanming Geçidi'nde ağır zırhlılarla bekliyor. Chu Efendi'nin birliği ise hafif süvari. Xia ordusu onları durduramayabilir."

"O zaman sadece ayaklarını oyalasınlar." Yan Xun arkasını dönüp siyah Beishuo Şehri'ne doğru yürümeye başladı. Atı yanında ağır adımlarla geliyordu. Güneşin altında uzayan gölgesiyle bir başına kalmıştı. Sesi rüzgârda yankılandı: "Beishuo, Shangshen ve Huihui Dağı halkına duyurun; sevdikleri Xiuli Efendileri artık Yanbei'yi terk ediyor."

Kılıcı gün batımında kan gibi parlıyordu. Adam, o siyah ve görkemli hapishanesine, o altın prangaların içine doğru ağır adımlarla ilerledi.

A'Chu, sana herkesin bana ihanet edebileceğini ama senin edemeyeceğini söylemiştim. Çünkü sen benim tek ışığımdın, karanlık gökyüzümdeki güneşimdi.
Şimdi güneşim söndü.
Dört bir yanın sarıldığında, çaresiz kaldığında beni hatırlar mısın?
A'Chu, ben hep senin arkanda olacağım.

Savaş hiç beklenmedik bir şekilde durulmuştu. Yanbei orduları onlara yol veriyor gibiydi. Chu Qiao başta Yan Xun'un insafa geldiğini sanmıştı. Ancak Longyin Geçidi'nin dışında, ellerinde bohçalarıyla, çoluk çocuk peşine takılan halkı görünce kalbi buz kesti.

Sabah ışığında bitmek bilmeyen bir insan seli vardı. Kimi arabasını yüklemiş, kimi hayvanlarını önüne katmış geliyordu. Kadınlar soğuk rüzgârda çocuklarını emziriyor, yaşlıla tatlı patates yiyerek dinleniyordu.

Xiuli Ordusu'nun sancağını görünce bir sevinç çığlığı koptu: "Efendimiz geldi! Efendimiz burada!"

Aksakallı bir ihtiyar torununu yanına alıp öne çıktı: "Efendim, nereye gidiyoruz?"
"Evet Efendim, nereye gidiyoruz?"

“Nereye giderseniz gidin, biz peşinizdeyiz. Sizi yalnız bırakmayız!”
“Efendim, gideceğinizi neden haber vermediniz? Ekinleri bile toplamadan yola çıktık, neyse ki yetiştik!”

Xiuli askerleri sessizce Chu Qiao’ya baktılar. Genç kız atının üzerinde dimdik duruyordu; yüzünde hiçbir şaşkınlık emaresi yoktu. Askerler rahatladı; Efendileri her şeyi planlamış olmalıydı.

“Efendim,” dedi He Xiao yanına gelerek.
Chu Qiao yavaşça başını çevirdi. He Xiao ona o kadar yakındı ki, gözlerindeki o anlık boşluğu ve çaresizliği görebildi. İçinde derin bir acı hissetti. İki yıl boyunca onun nasıl çöktüğünü, nasıl ağladığını, o koca sorumluluğun altında nasıl ezildiğini görmüştü. O bir efsane değildi; o sadece gencecik bir kadındı. Ama bu, He Xiao’nun sadakatini azaltmıyor, aksine ona karşı bir ağabey, bir dost şefkati duymasına sebep oluyordu.

Elini uzatıp Chu Qiao’nun omzunu sıktı: “Efendim, He Xiao burada.”

— 204 —

Evet, He Xiao hâlâ buradaydı, Xiuli Ordusu hâlâ buradaydı; yapayalnız ve çaresiz değildi.

Ancak çok geçmeden, Yanming Geçidi yönünden devasa bir toz bulutu yükseldi. Gözcüler aceleyle geri dönüp rapor verdi: “Efendimiz! Yirmi li ötede, Zhao Yang bizzat on binlerce kişilik ordusunun başında hızla üzerimize geliyor. Longyin Geçidi’nden ayrıldığımız anda pusuya düşmemiz kaçınılmaz.”

O an Chu Qiao neredeyse kahkahalarla gülmek istedi.

Yan Xun, ah Yan Xun! Ne kadar da kurnazca bir oyun bu!

Geçidi açıp yol vererek tek bir askerini bile feda etmedi; halkı bir ayak bağı olarak kullanarak süvarilerinin o yüksek manevra kabiliyetini ve hız avantajını yok etti; Büyük Xia’nın ellerini kullanarak önünü kesti. Büyük Xia bu istihbarattan şüphe duysa bile, Chu Qiao gibi Yanbei’nin kilit bir askeri figürünün Xiuli Ordusu ile birlikte topraklarına girmesine göz yumamazdı. Yan Xun’un başka bir amacı olduğunu bilseler dahi, bu savaş artık kaçınılmazdı.

Yan Xun; Shangshen ve Huihui halkının zihnini okumuş, Chu Qiao’nun kalbinin derinliklerine sızmış ve Zhao Yang’ın hamlelerini çoktan öngörmüştü.

Belki küçük ölçekli bir savaş alanında, taktiksel dehası ve üstün komuta yeteneğiyle onu bir iki kez alt edebilirdi; ancak insan sarraflığına ve çeşitli güç odaklarını böylesine ustalıkla yönetmeye gelince, Yan Xun’un yanına bile yaklaşamazdı.

Halk da doğu yönünde dalgalanan toz bulutunu fark etmişti. Kalabalığın arasında ince bir panik yayılmaya başladı. Her ne kadar hâlâ, “Efendimiz burada, korkmaya gerek yok,” diye kendilerini teselli etseler de, Büyük Xia’nın kan donduran ordusunu ve Xiuli Ordusu’nun beş bini bile bulmayan mevcudunu düşündükçe tereddüde düşmekten kendilerini alamıyorlardı.

He Xiao, Longyin Geçidi'nin altına çoktan dönmüştü. Askerlerden biri var gücüyle bağırdı: "Surdaki muhafızlar! Açın kapıları, halk içeri girsin!"

Bu nida üç kez tekrarlandıktan sonra, surun tepesinden bir ses ağır ağır, yayarak cevap verdi: "İmparatorun emridir; şehre girilecekse, önce Xiuli Ordusu'nun savaşçıları girsin."

"Büyük Xia ordusu eli kulağında, önce halkın girmesine izin verin!"

"İmparatorun emridir; önce Xiuli Ordusu'nun savaşçıları girsin!"

Bu tekdüze yankı defalarca boşlukta çınladı. Sert bir rüzgâr uğultuyla esti, yerdeki tozları ve kurumuş ot parçalarını havaya savurdu. Chu Qiao başını kaldırıp Longyin Geçidi üzerinde dalgalanan Kara Kartal sancağına baktı ve yumruklarını sıktı.

"Efendimiz?" dedi yanındaki bir asker kısık sesle.

"Efendimiz!" Sesler yükseldi, daha fazla insan etrafına toplanmaya başladı.

"Efendimiz, ne yapacağız?" Halkın arasından korku dolu feryatlar yükselmeye başladı. Çocuklar o tekinsiz atmosferin ağırlığı altında hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Kulağının dibinde sayısız ses uğulduyordu:

"Efendimiz, ne yapacağız?"
"Efendimiz, düşman gelmek üzere."
"Efendimiz, içeri girelim, sığınmak en iyisi."
"Efendimiz, geri dönüp majestelerinden özür dileyin, o sizi affedecektir."
"Efendimiz, son nefesimize kadar savaşırız, emrinizi bekliyoruz!"
"Efendimiz, Efendimiz, Efendimiz..."

Yan Xun, istediğin bu muydu?

Chu Qiao gökyüzüne bakarak soğuk bir tebessüm kondurdu dudaklarına; kalbindeki son şefkat kırıntısı da gerçekliğin sert darbesiyle paramparça olmuştu.

Ne görmeyi umuyordun? Beni çaresiz mi görmek istiyordun? Dört bir yanımın düşmanla sarıldığını mı? Kapı dışarı edilmiş bir

köpek gibi, çaresizlik içinde kuyruğumu kıstırıp Yanbei'ye kaçmamı ve önünde diz çöküp merhamet dilenmemi mi bekliyordun?

Yan Xun, beni çok küçümsemişsin.

"Askerler! Son günlerde olan biten her şeyi gördünüz." Chu Qiao atının üzerinde dikildi, eliyle sessizlik işareti yaptı ve alçak ama sarsılmaz bir sesle konuşmaya başladı: "Kralımız, Yanbei'nin imparatoru; bir zamanlar ettiği yeminleri terk etti. Yanbei toprakları ve Huihui'nin karlı dağları huzurunda verdiğimiz sözleri çiğnedi. Changqing halkının kemikleri henüz soğumamışken, imparatora sadık cellatların kılıçları Büyük Birlik'in boğazına dayandı. Bay Wu öldü, Hanımefendi Yu öldü, Prenses Huanhuan öldü, General Xiao He öldü... General Bian Cang, General Xi Rui, Binbaşı A Du; hepsi büyük bir imparatorluk hayaliyle yanıp tutuşan hırslı ellerde can verdi. Ve şimdi, o kılıcın keskin ucu bizim tepemizde asılı duruyor. Askerler! Önünüzde Büyük Xia'nın on binlerce kişilik ordusu var; silahlarını kuşanmış, dişlerini bileyerek bizi bekliyorlar. Arkamızda ise özünü kaybetmiş Yanbei ordusu duruyor; yerlerini almış, üzerimize tükürmek ve bize korkak demek için pusuda bekliyorlar. Yanımızda ise devletleri tarafından aldatılmış, terk edilmiş ana babalarımız, kardeşlerimiz var. Söyleyin askerler, yolumuz nereye?"

Bozkırda yankılanan bu buz gibi sesten sonra kimseden çıt çıkmadı. Herkes başını kaldırmış, parlayan gözlerle Chu Qiao'ya bakıyordu.

Chu Qiao aniden atından aşağı atladı. Parmağıyla askerleri işaret ederek, bir kartalın çığlığını andıran keskin ve amansız bir sesle haykırdı: "Geri dönüp bir diktatörün köpeği mi olacağız? Yeminini bozan hainlerin alaylarına mı maruz kalacağız? Yoksa sevdiklerimizi terk edip canımızı mı kurtaracağız? Ya da... Önümüzdeki bizden yirmi kat kalabalık düşmanın üzerine atılıp bir askerin onurunu ve şanını mı kazanacağız?" Chu Qiao başını göğe kaldırıp gürledi: "Askerler! Yaşamak istiyor musunuz?"

"Evet!"

Hem askerler hem de halk tek bir ağızdan öyle bir haykırdı ki, ses bulutları delip geçti, tepede dolanan kuşları darmadağın etti.

“Hain olmak istiyor musunuz?”

“Hayır!”

“Ölümle hainlik arasında bir seçim yapacak olsanız, hangisini seçersiniz?”

Kalabalık çılgınca bağırdı: “Ölürüz de Büyük Birlik’e ihanet etmeyiz!”

Chu Qiao rüzgâra karşı dimdik durdu: “Askerler, hemşehrilerim! Beni takip edin, bana itaat edin, emirlerime uyun! Eğer öleceksek, kanımızla Büyük Birlik’in son şanını kazıyalım! Başımız düşse de kanımız aksa da inancımız asla sönmeyecek! Yaşasın Yanbei! Yaşasın Büyük Birlik! Yaşasın hürriyetimiz!”

Dağları sarsan bir nida yükseldi, binlerce el havaya kalktı: “Efendimiz bin yaşasın!”

O yıl kış erken gelmişti. Daha eylül ayında kar düşmeye başlamıştı; baharda çayırların arasında açan küçük beyaz çiçekler gibi incecik, hafif bir tabaka...

Xia ordusu bir kez daha geri çekilmişti. Bu, kuşatmanın üçüncü günüydü ve beklenen büyük çaplı saldırı henüz gerçekleşmemişti. Zhao Yang, son derece temkinli bir şekilde Longyin Geçidi’ni tutmuş, Chu Qiao’nun ilerleyişini engelliyordu. Zihni muhtemelen karmakarışıktı; bir yandan bunun Yanbei’nin kurduğu bir tuzak olmasından korkuyor, diğer yandan Yanbei ile Chu Qiao’nun gerçekten karşı karşıya gelmiş olma ihtimalini kaçırıp bu kadını öldürme fırsatını tepmekten çekiniyordu. Sonuçta Yan Xun ve Chu Qiao arasındaki anlaşmazlık haberleri çoktan yayılmıştı, Zhao Yang’ın bundan habersiz olması imkânsızdı.

Geceleyin sert bir rüzgâr esti. Chu Qiao yüksekçe bir toprak yığınının üzerinde durmuş, savaşın yaraladığı alanı izliyordu. Gece rüzgârı, onun uzun saçlarını rüzgârda uçuşan bir grup kelebek gibi savuruyordu.

Savaş tam üç yıldır sürüyordu. Longyin Geçidi, Yanming

Geçidi'nden bile birkaç kulaç daha yüksek inşa edilmişti. İki ordunun arasındaki uçsuz bucaksız bozkır sessizliğe bürünmüştü; sonbahar otları bel boyuna ulaşıyor, üzerlerine düşen beyaz kırağı ay ışığında gümüşi bir deniz gibi parlıyordu. Tepeden geçen bir karga sürüsü ince bir kar tozunu havaya kaldırdı; bir karganın pençesi otların arasından beyaz, parlak bir şeyi kapıp götürdü.

Sadece bir anlık olsa da Chu Qiao onun ne olduğunu anlamıştı. Bakışlarını tekrar o beyaz ot denizine çevirdi; kalbinde derin bir hüzün ve tiksinti uyandı. Bu sallanan binlerce elin altında daha kaç gencin kemiği gömülüydü?

Savaş, taze hayatları kanlı bir ağızla yutan devasa bir canavar gibiydi. Savaşın soğuk rüzgârı, parçalanmış yuvaların saçaklarından uğultuyla geçiyor, sanki yerin yedi kat altındaki yalnız ruhların feryadını taşıyordu. Peki ya kendisi? O da bu dünyayı yıkan kılıcın yanındaki cellatlardan biri miydi?

"A'Chu..." Karanlığın içinden derinden gelen bir ses yankılandı sanki. "A'Chu..."

Bu, geçmişteki iki bin küsur gecede duyduğu o sesti. Yanındaki genç çocuk ona sokulur, üzerini örter ve fısıldardı: "A'Chu, üşüyor musun?"

O zamanlar da rüzgâr sertti, cam kâğıtlarını delip geçerdi; dışarıda ay ışığı kar gibi bembeyaz ve soğuktu.

Göç eden kuşlar, binlerce fersahlık karlı yollar...

Belki de insanın hayatı, sonu kestirilemeyen bir satranç tahtasıydı; önün sisli, her yanın duvarlarla çevrili... Taşa nereye koyacağını, eli ne zaman çekeceğini bilemezsin. Oyun bir kez başladı mı, sonuna kadar gitmek zorundasındır ama bazen tüm gücünle savaşsan da zaferden daha da uzaklaşırsın.

Gözlerini yavaşça kapattı. Zihninden binlerce dağ, binlerce nehir geçti. Bir an için sayısız yüz gördü; dürüst ve yumuşak huylu Bay Wu, vakur ve bilge Hanımefendi Yu, neşeli Huanhuan, iyi yürekli Xiao He... Haber uçurmak için ölen Xue Zhiyuan, sancağı korumak için can veren Wen Yang... Feng Ting, Mu Rong... Elinde kılıcıyla tek başına düşman kampına dalıp binlerce

okla can veren Wu Danyu... Yaşayan ve ölen Xiuli Ordusu askerleri, sayısız Shangshen, Huihui ve Beishuo halkı... Hatta intihar ederek günahlarının bedelini ödeyen Cao Mengtong ve o bağnaz Büyük Birlik ihtiyarları...

Yapayalnız, zayıf bir ordu; erzak yok, ikmal yok. Dondurucu soğukta yanlarında binlerce silahsız siville... Zaman akıp gidiyordu ve düşmanın sabrı tükenmek üzereydi. Kış kapıdaydı, kar yakında bu uçsuz bucaksız toprakları tamamen örtecekti.

Chu Qiao başını kaldırıp gökyüzüne baktı; sanki başka bir çift göz görüyordu. O derin, buz gibi sulara ebediyen gömülmüş olan gözler... Şimdi ona sükûnetle bakıyor, eski öfkesinden ve alaycılığından sıyrılmış, sadece derin bir huzurla fısıldıyordu: *Yaşa...*

Biliyorum.

Chu Qiao dudaklarının kenarıyla hafifçe gülümsedi, boş gökyüzüne bakarak fısıldadı: "Dayanacağım."

Arkasını dönüp uçsuz bucaksız ordugâha baktı ve sakince ekledi: "Sizi koruyacağım."

Beyaz Gök Takvimi'nin 778. yılı sonbaharında, Xia ordusu tarihteki ilk büyük kuşatmasını Longyin Geçidi önünde tamamladı. Yaklaşık yüz otuz bin asker dört bir yandan gelerek geçidi kuşattı; kuşatma silahları ardı ardına cepheye taşındı. Güç dengesinin bu denli adaletsiz olduğu bir savaşın patlak vermesi an meselesiydi.

Zhao Yang'ın karşısındaki kişi, onu daha önce Chidu ve Beishuo'da mağlup eden Chu Qiao olsa da bu kez endişeli değildi. Birincisi, Longyin Geçidi, Yanming Geçidi'ne çok yakındı ve yeterli takviye gücü vardı; bir tuzak sezerse kolayca geri çekilebilirdi. İkincisi, Chu Qiao'nun sığınacağı bir kalesi, atacağı oku kalmamıştı; beş bin hafif süvariden oluşan Xiuli Ordusu ve bir grup yaşlı, zayıf sivilin düzlükte on binlerce ağır zırhlı askere karşı durması intihardan farksızdı. Üçüncüsü, Yanbei'den gelen casuslar nihayet haberi doğrulamıştı: Yedi gün önce Yan Xun ve Chu Qiao, Beishuo dışında birbirine girmiş, binlerce kayıp verilmişti. Şimdi Yanbei'deki Büyük Birlik kadroları neredeyse

tamamen tasfiye edilmiş, geriye sadece Chu Qiao kalmıştı. Eğer bu durum bile bir tuzaksa, Yan Xun'un sıradan bir insanın karşı koyamayacağı kadar gaddar ve dahi olduğunu kabul etmekten başka çaresi yoktu.

18 Eylül sabahı, tan yeri ağarırken ortalığı yoğun bir sis kapladı. Birden gökyüzünü yırtan bir şimşek gibi gürültülü davul sesleri ve borazanlar çalmaya başladı; bu ses Xiuli Ordusu ve halkın en zayıf noktasına saplanan bir mızrak gibiydi.

Sabah güneşi sisin arasından süzülüp bozkıra altın rengi gölgeler düşürdü. Büyük Xia'nın demir grisi zırhları, ovayı kaplayan uçsuz bucaksız bir okyanus gibi yavaş yavaş yayıldı. Toprağı döven ağır adımların sesi, insanın omurgasından yukarı tırmanan bir sarsıntı yaratıyordu. Halk panik içinde çığlıklar atarak birbirine sokuldu; karşıdaki o devasa kalabalığın yanında kendileri sadece birer toz zerresi gibi kalıyordu.

"Aman Tanrım!" diye fısıldadı biri. "O da ne? Çığ mı düşüyor?"

"Hazır ol!"

— 205 —

Karşı saflardan aniden keskin bir ses yükseldi. Hemen ardından, piyade sıraları süvarilerin arasından geçip ön safta diz çöktü; hücum için her şey hazırdı.

“Fırlat!”

Vınnn! Uzun mızraklar gökyüzünü delip geçerek havada devasa kavisler çizdi. O sırada oradan geçmekte olan bir kuş sürüsü, mızrak yağmurunun altında kalarak paramparça oldu; havadan kan ve tüyler döküldü. Halkın ağzı dehşetle açılmıştı ki, gökyüzünü kaplayan mızraklar üzerlerine inmeye başladı.

Kulakları tırmalayan feryatlar göğe yükseldi; bu, bulutlara kadar ulaşan umutsuz bir ağıt gibiydi. Atlar, pusuya düşmüş vahşi hayvanlar gibi kişniyordu.

“Tüm birlikler saf tutsun! Hücum!”

Kanlı mızrak yağmurunun altında Chu Qiao, atının üzerinde gümüşi savaş kılıcını havaya kaldırdı ve en önde ileri atıldı. Beş bin Xiuli askeri, tek bir vücut gibi, arkalarına bakmadan onun peşinden gitti. Ne bir tereddüt ne bir duraksama... Genç savaşçıların yüzlerinde korku ve çekince okunsa da kimse geri adım atmadı.

He Xiao, Chu Qiao’nun yanında kalkan gibi durarak kükredi: “Kardeşlerim! Halkın yanına tek bir düşman bile yaklaştırmayacağız!”

“Haydi!” Yer gök bu haykırışla sarsıldı; bu nida insanın kanını kaynatmaya yetiyordu.

Karşılarındaki uçsuz bucaksız okyanusun yanında bu beş bin kişi, intiharvari bir kararlılıkla ileri atılan küçük bir dalga gibiydi.

Herkes donup kalmıştı; umutsuzca feryat eden Yanbei halkı, Longyin Geçidi’nden savaşı izleyen Yanbei ordusu, Büyük Xia’nın seçkin askerleri ve generalleri... Hatta Zhao Yang bile. Kimse Chu

Qiao'nun bu kadar az askerle, Zhao Yang'ın on binlerce kişilik ordusuna, o mızrak ve kılıç ormanına karşı böylesine doğrudan ve cüretkâr bir saldırı başlatacağını tahmin edemezdi. Bir an için herkes durumu kavradı: Burası bir düzlüktü, Chu Qiao'nun sığınacağı bir engel yoktu. Eğer Xia askerlerinin geçidin dibine kadar gelmesine izin verirse, halk savaşın ortasında kalacaktı. O, arkasındaki masumları korumak için kendini siper etmeyi seçmişti.

Zhao Yang sarsıldı, bakışları bulandı. Üzerine doğru kılıç sallayarak gelen Xiuli Ordusu'na ve en öndeki o yeşil kürk giymiş genç kıza baktıkça kanının kaynadığını hissetti.

"Askerler! Cesaretiniz bir kadınınkinden daha mı az?" Büyük Xia komutanının bu nidasıyla, gri zırhlı deniz gök gürültüsünü andıran bir kükremeyle karşılık verdi.

"Tüm ordu ileri! Saldırın!"

"Vurun düşmana!" Hücum borazanları çalmaya başladı, demir grisi pelerinler rüzgârda savruldu. Atlar şahlandı, nallar toprağı dövdü; sanki öfkeli bir okyanus bentleri yıkmış, devasa bir yarık açarak uğultuyla ileri atılmıştı.

"Dağılın! Saf tutun!" Chu Qiao emrini verdi. Ancak Xiuli Ordusu'nun saf tutması, Büyük Xia ordusunun önünde upuzun bir hat oluşturmaktan ibaretti. O hat o kadar uzundu ki; beş bin kişi omuz omuza vermiş, tüm Longyin Geçidi'ni arkalarına alarak bir kalkan gibi dizilmişti. Askerlerin siyah zırhlarının omuzlarındaki alev kırmızısı bulut logoları, güneşin altında parlıyordu. Kılıçlarını önlerinde çapraz tutmuş, atlarını dizleriyle kontrol ederek karşıdan gelen toz bulutuna bakıyorlardı; yüzleri dilsiz birer kaya kadar sakindi.

Bu tam anlamıyla çılgınca bir intihardı!

Toz duman birbirine karıştı, Büyük Xia askerleri yaklaştı, yaklaştı... Atların burunlarından çıkan soluklar bile duyulur olmuştu. Nihayet, büyük bir gürültüyle iki ordu birbirine çarptı. Kan ve çeliğin çarpışmasıyla bir fırtına koptu. Silah sesleri kulakları tırmalıyor, saldırı dalgaları birbiri ardına geliyordu. Kılıç parıltıları ve sıçrayan kanlar arasında savaş alanı bir

cehenneme döndü.

Göğüs göğüse çarpışma korkunç bir gece kadar karanlık ve keskindi. Kan kokusu askerlerin gözlerini bürümüş, cesetler üst üste yığılmaya başlamıştı. At kişnemeleri, feryatlar, küfürler ve hücum sesleri bir savaş senfonisine dönüşmüştü. Kılıçlar çarpıştıkça ateşler saçılıyor, yaralılar acılarını bile unutuyordu.

Yerde dün geceki kardan kalan sularla karışmış kanlı bir çamur tabakası oluşmuştu. Kılıçlar ağız vermiş, mızraklar kırılmıştı. Gözler kanla kaplandığı için önlerini göremiyorlardı; zihinlerinde tek bir düşünce vardı: Öldür, öldür, öldür! Vücutlarındaki son güç kırıntısı tükenene kadar savaşmak...

Genç kızın yola çıkmadan önceki sözleri askerlerin kulaklarında yankılanıyordu: *Kimin savunma hattı yarılırsa, o Xiuli Ordusu'nun günahkârıdır!*

Silahı kalmayanlar düşmanın boğazına sarılıyor, atı ölenler düşman atlarının bacaklarına yapışıp onları da aşağı çekiyordu.

Savaş o kadar vahşi ve amansızdı ki, insanın kanı donuyordu. He Xiao, üzerindeki ağır zırhı fırlatıp atmış, gözü dönmüş bir halde bir sonraki hedefine saldırıyordu. Xia askerleri onun bu ölümüne saldırısından korkmuş, geri çekilmeye başlamışlardı.

Xiuli Ordusu'nun her bir neferi, asla yorulmayan birer makine gibiydi; göğüsleri delinse, bacakları yarılsa, kolları kopsa bile kanlar içinde savaşmaya devam ediyorlardı.

Xia askerleri dehşete düşmüştü; bunlar insan olamazdı. Hayır, bunlar insan değil, birer deli, birer iblisti.

Zhao Yang dişlerini gıcırdatıyordu. Yine aynı şey oluyordu. Bu kadının nasıl bir büyüye sahip olduğunu, askerlerin neden onun için ölümü göze aldığını bir türlü anlayamıyordu. Böyle cesur askerlere sahip olmak her komutanın rüyasıydı; bunu ne altınla ne güçle ne de korkuyla elde edebilirdiniz. Ama o, bunu zahmetsizce başarmıştı.

Davullar çalmaya devam ediyor, taze birlikler o kan gölüne sürülüyordu. Xia subayları şaşkınlık içindeydi; karşıdaki hat etten kemikten bir duvar olsa çoktan yıkılmış olmalıydı. Neden o hat, her an çökecekmiş gibi görünmesine rağmen bir türlü

yıkılmıyordu?

Üç ağır süvari birliği tamamen yok olmuş, beş piyade taburu ağır darbe almıştı. O savunma hattının önünde cesetler üç chi boyunda küçük bir sur oluşturmuştu. Savaş sabahtan öğlene kadar sürdü ve Xiuli Ordusu'nun hattı her geçen an daha da sarsılmaz bir hâl aldı. Zhao Yang, kendi askerlerinin korkmaya başladığını fark etti. Bu intiharvari saldırı karşısında kendisinin bile şakakları zonkluyordu.

Gökyüzü grileşmiş, güneş bulutların arkasına saklanmıştı; sanki aşağıdaki bu umutsuz katliamı daha fazla görmek istemiyordu.

Zhao Yang, "Acaba bu Yanbei'nin bir oyunu mu?" diye düşünmeden edemedi. Bilinçli olarak bu seçkin birliği öne sürerek kendisini kaleden uzaklaştırıp ağır zırhlı ordusunu mu imha etmek istiyorlardı? Ama öyleyse, neden hâlâ kaleden bir destek gelmiyordu?

Zhao Yang'ın kafası karışmıştı ama savaşma isteği de yavaş yavaş sönüyordu. Ölümü göze almış bu ordu karşısında içten içe ürkmeye başlamıştı. Kazansa bile eline ne geçecekti? Beş bin Xiuli askerinin cesedi mi? Chu Qiao'yu öldürme arzusu artık o kadar da cazip gelmiyordu.

Güneşin son ışıkları kaybolurken, Büyük Xia'nın geri çekilme borazanı nihayet çaldı. Xia askerleri sevinçle haykırarak dalgalar halinde geri çekilmeye başladı.

Xiuli Ordusu'nun ise artık takip edecek meali kalmamıştı. Xia ordusu saflarına döner dönmez, Xiuli askerleri son güçlerini de tüketmişçesine topluca yere yığıldılar.

Zhao Yang bu durumu hemen fark etti. Derhal atını döndürüp hücum emrini verdi, kendisi de askerlerin önüne geçerek haykırdı: "Askerler! Benimle gelin, saldırın!"

Xia askerleri şaşkınlıkla geri baktıklarında, az önce önlerinde aşılmaz bir duvar gibi duran hattın artık yerinde olmadığını gördüler. Kurnaz olanlar hemen anladı: Xiuli Ordusu, kendilerinden yirmi kat kalabalık bir düşmana karşı son nefesine kadar direnmiş ve düşmanın çekildiğini görünce yığılıp kalmıştı.

Böylece devasa ordu bir kez daha yön değiştirip Zhao Yang'ın peşinden saldırıya geçti.

"Tüm ordu... Toplan!" Soğuk kuzey rüzgârının içinde, alçak ama sarsılmaz bir ses yankılandı. Ses çok yüksek değildi ama herkesin kulağına net bir şekilde ulaştı.

Sonra, Xia askerlerinin inanamayarak gözlerini ovuşturduğu o anda, o cesetlerden oluşan surun arkasından, sendeleyen hayaletler gibi figürler birer birer ayağa kalkmaya başladı. Giysileri yırtık pırtık, yüzleri bembeyazdı; ellerindeki kılıçlar çentik içindeydi. Yorgun bedenlerini sürükleyerek öne çıktılar ve eski yerlerini aldılar. Omuz omuza verdiler; bir, iki, üç, on, yüz, bin...

Her şey sabahki görüntünün bir kopyası gibiydi. Kanlar içindeki savaşçılar yeniden ayağa kalkmış, upuzun bir hat oluşturmuşlardı. Sanki bir üflesen yıkılacak gibi duruyorlardı ama yan yana geldiklerinde bedenleri bir taş ormanı gibi dimdikleşti. O hat, bir kez daha aşılmaz bir dağ gibi yükseldi. He Xiao, askerlerin önünde kılıcını savurdu ve binlerce boğazdan aynı nida yükseldi: "Hürriyet için!"

Sanki düzlükte bir yıldırım çakmış gibi herkes sarsıldı. Ne borazan ne davul... Xia askerleri kendiliğinden durdu. Herkesin kalbinde korkunç ve umutsuz bir düşünce belirdi: *Biz galip gelemeyeceğiz.*

Bu düşünce birinden başlayıp tüm orduya yayıldı. O kanlar içindeki, yırtık pırtık giysili düşmanlarına karşı, Büyük Xia askerlerinin kalbinde aynı anda hem korkunç bir dehşet hem de derin bir saygı uyandı.

Zhao Yang, ordusunun en önünde, yüzü kireç gibi duruyordu. Bir mızrak gibi dimdik duran, kan kırmızısına boyanmış o genç kıza bakarken, içinden kopup gelen bir saygı dalgasına engel olamadı. Nihayet Zhao Yang atından indi, miğferini çıkardı ve Büyük Xia'nın on binlerce askeri önünde, ölen ve yaşayan beş bin Xiuli askeri önünde, binlerce Yanbei halkı ve Longyin Geçidi'ndeki sayısız göz önünde... O asil belini derin bir saygıyla büktü!

Büyük Xia askerleri de bu hareketi takip etti. Bir zamanlar "hain" diyerek aşağıladıkları bu orduya karşı derin bir reverans yaptılar ve düşmanlarının hücum nidasını hep bir ağızdan tekrarladılar: “Hürriyet için!”

Xia ordusu uğultuyla uzaklaştı. Yer gök sessizliğe büründü, sonbahar rüzgârı kanlı bozkırın üzerinden geçti; her şey devasa bir rüya gibiydi.

Askerler hâlâ yerlerinde duruyordu, kimse yere düşmüyordu; sanki Xia ordusunun geri dönmesinden korkuyorlardı.

Chu Qiao, ağır kılıcını sürükleyerek öne çıktı. Adımları ağır, yüzü kâğıt gibi bembeyazdı. Yeşil kürkü kanla kıpkırmızı olmuştu; kendi kanı mıydı yoksa başkasının mı, bilinmezdi. Askerler ona bakıyor, Xia ordusunun gerçekten gittiğine inanamıyorlardı. Chu Qiao orada durdu; rüzgâr alnındaki dağınık saçlarını uçuşturdu, o güzel yüzünü ve gözlerini yalayıp geçti. Sesi kısılmış, gözleri kanlanmıştı. O da Zhao Yang gibi kendi ordusunun önünde derin bir saygıyla eğildi ve her bir kelimenin üzerine basarak fısıldadı: “Askerler... Galip geldiniz.”

Arka taraftan bir hıçkırık koptu; bentleri yıkılan bir okyanus gibi büyüdü, büyüdü... Arkalarında korudukları halk, gözyaşları içinde ileri atıldı.

Xiuli Ordusu, He Xiao’nun önderliğinde ona selam vererek karşılık verdi: “Efendimiz, emekleriniz daim olsun.”

“Sizin de... Emekleriniz daim olsun.”

Gökyüzünü kara bulutlar kaplamıştı. Chu Qiao doğrulduğunda, iki damla yaş sessizce yanaklarından süzüldü.

— 206 —

Xia ordusu bir daha saldırmadı ama kuşatmayı da kaldırmadı; amansız bir abluka savaşı başlamıştı. Zhao Yang artık istihbaratın doğruluğuna tamamen inanmıştı: Chu Qiao ve Yan Xun'un yolları ayrılmıştı, Yanbei'den gitmek istiyorlardı ve Longyin Geçidi'nin kapıları onlara açılmayacaktı. Güneydeki Bian Tang su yolu da Yan Xun tarafından kapatıldığına göre, tek çareleri Xia saflarını yarmaktı.

Buna artık şüphesi kalmamıştı.

20 Eylül'de kar başladı. Başta hafif olsa da iki gün boyunca kesintisiz yağdı. Xiuli Ordusu'nun erzağı tükenmek üzereydi; halkın yanında getirdiği az miktarda yiyecek olmasa çoktan aç kalacaklardı. Ordudaki çadırların tamamı yaşlılara, kadınlara ve çocuklara verilmişti. Her çadırda otuzdan fazla kişi sıkış tepiş kalıyordu ama yine de her gece dondurucu soğuktan ölen yaşlıların ve çocukların haberleri geliyordu. İlaç kalmamıştı, yaralı askerler bir yudum sıcak su bile bulamıyordu. Chu Qiao, Xia ordusunun karşısında yıkılmayan askerlerinin şimdi soğuk ve hastalık yüzünden birer birer gidişini çaresizce izliyordu.

Ölen her askeri, soğukta ağlayan her çocuğu gördükçe, Longyin Geçidi'ne koşup Yan Xun'un önünde diz çökmek, bu masumları kurtarması için ona yalvarmak istiyordu.

Acı bir gülümseme kondu dudaklarına; kolunu kaldıracak hali kalmamıştı. Yan Xun gerçekten de dünyada onun zayıf noktasını en iyi bilen kişiydi; bunu muhtemelen çoktan hesaplamıştı. Chu Qiao ne Büyük Xia'dan ne savaştan ne de ölümden korkardı; onun tek korkusu, sevdiklerinin onun uğruna boş yere kurban edilmesiydi.

Bu iki gün içinde dört kez yarma harekâtı denemiş ama her seferinde eli boş dönmüştü. Zhao Yang tamamen savunma pozisyonuna geçmişti; ne savaşa giriyor ne de saldırılara karşılık veriyordu. Sadece her yaklaştıklarında yağan yoğun ok yağmuru,

arkada onlarca masum ceset bırakmalarına neden oluyordu.

22 Eylül gecesi şiddetli bir tipi bastırdı. Hava sıcaklığı aniden düştü, rüzgâr kemiklere işliyordu. Sadece o gece yarısı elliden fazla yaralı ve seksen kadar sivil donarak can verdi. Halkın sabrı sonunda taştı. Kırklı yaşlarında bir kadın aniden gruptan ayrılıp Longyin Geçidi'ne doğru koşmaya başladı. Bu bir barajın patlaması gibiydi; hemen ardından daha fazla insan çadırlardan çıktı, feryat figür içinde, sendeleyerek geçide doğru koştular.

Ölüm kalım anında, insanların içindeki yaşama arzusu vicdanlarına galip gelmişti. Kendilerini korumak için canını dişine takan bu orduyu terk edip memleketlerine sığınmak için koşuyorlardı.

Xiuli askerleri sessizce kenarda durup izlediler. Kimse sesini çıkarmadı, kimse engel olmadı. Ağlayan bu kalabalığa ifadesiz gözlerle bakıp gitmelerine izin verdiler.

Altmışlı yaşlarında bir adam, kucağında nefesi kesilmek üzere olan bir çocukla Chu Qiao'nun önüne gelip hıçkırdı; utancından bir şey söylemek istese de sadece boğuk hıçkırıklar çıkarabildi.

Çocuğun yüzü çoktan morarmıştı; Chu Qiao biliyordu ki bir an önce ısınmazsa ölecekti. Boğazı düğümlendi. Öfke duymadı, hüzün duymadı, ihanetlerine kızmadı.

Bir asker olarak halkını koruyamıyor, onların ölümünü izliyordu; söyleyecek sözü yoktu. Yaşlı adamın suçluluk dolu bakışlarına bakmaya dayanamadı; çünkü kendi içindeki suçluluk duygusu çok daha ağırdı. Sadece başını öne eğip dilsizce duygularını bastırdı.

Özür dilerim.

Longyin Geçidi'nde meşaleler bir bir yanmaya başladı. Kapının önünde sayısız yaşlı, çocuk ve kadın birikmişti. "Açın kapıyı!" diye bağırıyorlardı; seslerinde tarif edilemez bir dehşet vardı. Sonuçta onlar sadece sıradan insanlardı; tek istekleri hayatta kalmak, belki biraz da daha iyi yaşamaktı.

Kar şiddetini artırdı, her yer bembeyaz oldu. Surlardaki subay bağırdı: "Yaklaşmayın! Geri çekilin!"

Ama kimse onu dinlemiyordu. Sesler feryatlara karışmıştı.

Halk kapıya yükleniyor, yumrukluyordu: “Açın kapıyı! Biz Yanbei halkıyız, neden açmıyorsunuz?”

Ağıtlar göğe yükselirken Longyin askerleri donup kalmıştı. Hepsi iki gün önceki o savaşı kendi gözleriyle görmüştü. Şimdi hiçbiri silahını eski silah arkadaşlarına çevirmek istemiyordu; hele ki bu halkı görünce, bir muhafız olarak görevlerini nasıl yapacaklarını bilemez halde kalakalmışlardı.

“Açın kapıyı!” Halk kapıyı zorluyor, düşenlerin üzerinden arkadakiler basıp geçiyordu.

Ovadaki feryatlar ve çığlıklar karın sessizliğine karışıyordu.

“Geri çekilin! Yoksa ok atacağız!” diye haykırdı surdaki subay.

“Ok atmayın! Biz siviliz!”

“Yalvarırım! Çocuğumu kurtarın!” İlk koşan kadın diz çöküp kucağındaki artık ses çıkarmayan bebeği havaya kaldırdı: “Beni kurtarmasanız da olur! Ama yalvarırım çocuğumu kurtarın!”

“Açın kapıyı! Bizi içeri alın!”

…

“Efendi Chu!” diye seslendi surdaki muhafız. “Geri dönün! Siz içeri girmeden kapıyı açamayız. Majestelerinin emridir; dönerseniz her şey affedilecek!”

“Efendi Chu! Her şey affedilecek!”

Yüzlerce asker hep bir ağızdan bağırdı; sesleri bir gök gürültüsü gibi ovayı yalayıp geçti.

Halk bir kurtarıcı bulmuş gibi aniden Xiuli Ordusu’na doğru dönüp diz çöktü. Herkes ağlıyordu.

“Efendimiz! Geri dönün!”
“Efendimiz! Bizi kurtarın, geri dönün!”
“Efendimiz! Gidip majestelerinden özür dileyin!”
“Efendimiz!” O kadın kalabalığın arasından fırlayıp yere kapaklandı. Kucağındaki bebek sarsıntıyla öyle bir ağlamaya başladı ki, sesi Xia askerlerinin kılıçlarından daha keskindi: “Efendimiz, yalvarırım çocuğumu kurtarın! Yalvarırım!”

Hava buz gibiydi, zifiri karanlıktı. Xiuli askerleri sessizce

durmuş, komutanlarına bakıyorlardı.

Chu Qiao'nun kalbi bin parçaya bölünmüş gibiydi. Alt dudağını o kadar sert ısırıyordu ki ağzına kan tadı yayıldı. Elleri buz kesmiş, parmak uçları titriyordu.

Yan Xun, Yan Xun... Her şeyi hesaplamıştın, değil mi?

Hepsini biliyordun. Şimdi Beishuo dışındaki Huolei Ovası'nda, diz çöküp senden af dilememi mi bekliyorsun?

Çığlıklar dalga dalga geliyordu. Binlerce insan ayaklarının dibinde diz çökmüş, başlarını yere vurarak ağlıyordu. Daha birkaç gün önce "Hürriyet!" diye haykıran bu insanlar, şimdi ona Yan Xun'un önünde eğilmesi için yalvarıyorlardı.

Gerçeklik o kadar soğuk ve kaçınılmazdı ki... Her adımda kan kaybediyordu.

"Efendimiz." He Xiao yanına gelip dimdik durdu. Gözlerinde derin bir acıma ve endişe vardı. Onu ikna etmek istiyor ama ne diyeceğini bilemiyordu. Her şey o kadar absürt ve gülünçtü ki... Dünya bu kadar büyükken, gidecek yerleri yok muydu?

"He Xiao..." Chu Qiao derinden bir iç çekti. Bir an için damarlarındaki kanın donduğunu hissetti. Öylece ölüp gitmek istiyordu ama yine de son bir gayretle emrini verdi: "Tüm orduya ilet, biz..."

Tam o sırada arkadan şiddetli bir nalların sesi duyuldu. Xiuli askerleri hızla arkaya döndü; Büyük Xia sancağı karanlıkta belirdi. Zhao Yang ordusuyla bir kez daha saldırıya geçmişti!

"Tüm orduya emir! Xia düşmanına karşı koyun!" Hayatında ilk kez Chu Qiao, Xia ordusunu bu kadar sevimli bulmuştu. Bu düşüncesi doğru muydu bilmiyordu ama bir devekuşu gibi buradan kaçmak istiyordu. Xia saldırıyordu, artık başka bir şey düşünemezdi, savaşmalıydı! Ama içten içe, o kahredici kararı vermesine engel olduğu için kadere teşekkür ediyordu; her ne kadar bedeli ağır olacak olsa da.

"Prens hazretleri! Tüm ordu saldırı pozisyonunda."

"Gerek yok!" dedi Zhao Yang sakince. "Sadece bir tur atıp gideceğiz."

“Ha?” Subayı şaşırmıştı. “Neden?”

Zhao Yang uzun süre sustu, karanlığa baktı ve fısıldadı: “Onun Yanbei’ye dönmesine izin veremeyiz.”

Bu kovalamaca tüm gece sürdü. Büyük Xia, Longyin Geçidi’ni bir oyun parkına çevirmişti; her saat başı bir tur atıp gidiyorlardı. Güneş doğup kar durduğunda nihayet geri çekilme borazanı çaldı.

Chu Qiao yorgun ordusuyla kampa döndüğünde, binlerce sivilin sessiz bakışlarıyla karşılaştı. Ordunun önünde sıra sıra cesetler dizilmişti. Dün hayatta olanlar, şimdi su dışındaki balıklar gibi cansız yatıyorlardı. Üzerlerine yağan kar, her birinin üzerinde küçük beyaz tepeler oluşturmuştu.

Savaşın durulduğunu gören insanlar yavaş yavaş ayrılmaya başladı. Bu akış önce bir dere, sonra bir nehir, en sonunda ise siyah bir okyanus oldu. Longyin Geçidi’ne ya da Yanbei’ye değil, Büyük Xia’nın Yanming Geçidi’ne doğru yürüyorlardı.

“Geri dönün!” Ping An, Chu Qiao’nun yanında bağırarak birilerini tutmaya çalıştı ama itilip yere düştü. “Geri dönün! Gitmeyin!” diye haykırdı.

Ama kimse onu dinlemedi.

İnsanlar Zhao Yang’ın ordusunun önüne gidip ellerini havaya kaldırdılar; teslim oluyorlardı. Sadece sivil olduklarını bağırarak anlatmaya çalışıyorlardı.

Zhao Yang’ın askerleri onları diz çöktürdü. Binlerce Yanbei halkı sıraya dizilip ellerini havaya kaldırdı, korkuyla yerlere kapandılar. Uzaktan halkın boğuk ağlayışları ve Xia askerlerinin kahkahaları duyuluyordu. Xiuli askerleri öylece bakakaldılar; bazıları sessizce ağlıyordu ama kimse bir şey diyemiyordu. Ne diyebilirlerdi ki? Silahsız insanlara savaşmalarını mı söyleyeceklerdi, yoksa onları kurtaracaklarına dair yalan mı söyleyeceklerdi?

Kar yeniden yağmaya başladı. Chu Qiao’nun kalbi buz tabakasının altındaki bir kaya kadar soğuktu. Boş gözlerle izledi her şeyi. Sancaklar dalgalanıyor, kırmızı bulutlar ateş gibi yanıyordu. 778’in kışı, hoş geldin.

25 Eylül. Sert rüzgâr, pamuk balyaları gibi yağan kar...

Yeraltı sarayının içi ve dışı karla kaplanmıştı. Gan Mezarlığı'nın üzerinde erkenden beyaz fenerler asılmıştı. Saray görevlileri ve cariyeler beyaz keten elbiseler içinde, yerdeki tozları süpürerek sessizce yürüyorlardı.

Salonda lamba yanmıyordu; sadece beyaz mumlar cansız bir ışık saçarak derin gölgeler oluşturuyordu.

O devasa matem salonunda, gölgelerin içinde uzun boylu bir siluet oturuyordu. Işık onun etrafındaki karanlığı delemiyor, sadece yüzünü seçilemez kılan loş bir halka oluşturuyordu. Yanındaki sehpada devrilmiş bir kadeh ve dökülmüş şaraplar vardı.

O hiç içki sevmezdi ama şimdi Gan Mezarlığı'nda üç gündür tek başına içiyordu.

Üç gün... Salon şarap kokusuyla dolmuş, boş küpler dağ gibi yığılmıştı; ama neden zerre kadar sarhoş olamıyordu?

Dışarıda fırtına kopuyor, içeride mumlar titriyordu. Sessizce otururken kulaklarında sınır boyundaki davul seslerini duyuyor gibiydi; kılıç sallayarak soğukta savaşan askerleri, memleketlerini sayıklayan halkın feryatlarını duyuyordu. Kanlar yavaş yavaş yükseliyor, Longyin Geçidi'nin surlarını, Yanbei'nin çayırlarını ve aralarındaki son şefkat kırıntısını yutuyordu.

— 207 —

Evet, sarhoş değildi; aksine her şeyi, kendi çöküşünü bile görecek kadar ayık ve netti.

Zaman akıp geçmiş, yıllar acımasız bir el gibi tüm hatıraları ve yeminleri silip süpürmüştü.

Başını kaldırdı; karşısında anne ve babasının, akrabalarının makam mezarları duruyordu. Devasa bir matem salonu, bin dönümlük heybetli bir kabristan... Ama içinde sadece onların kıyafetleri ve eşyaları gömülüydü. Kafaları hâlâ Büyük Xia'nın kutsal tapınağındaki suçlular salonunda sergileniyor, bedenleri ise çoktan savaş meydanlarında kurtlara yem olmuştu.

Kadehi kaldırdı; sert şarap boğazından aşağı kor gibi indi. Geniş salona sızan rüzgâr, perdeleri bir kadının ipek kollarını andıran bir zarafetle dalgalandırıyordu. Yan Xun'un bakışları hâlâ berraktı; yüzü solgun, yanakları çökmüş, gözlerinin derinliklerinde yoğun bir sis vardı. Şakaklarında beliren birkaç tel beyaz saç, mum ışığında hüzünlü bir gümüş gibi parlıyordu.

Sadece iki yıl içinde bu kadar yorulmuştu. Hayatı sanki hep yanlış bir yolda geçiyordu; her adımda yeni bir yol ayrımı çıkıyordu karşısına. Birlikte yola çıktığı insanlar birer birer kendi yönlerine sapmışlardı.

"Baba." Durgun kalbinde bu kelime belirdi; sakin bir göle atılan bir taş gibi... "Baba, beni aldattın."

Yan Xun başını kaldırıp sunak üzerindeki portreye baktı. Babasının yüzü capcanlıydı. Çocukken en çok hayran olduğu o adama bakarak sakince konuştu: "Yanbei'nin cennet olduğunu, dünyanın en hür ve zengin yeri olduğunu söyledin. Yaptığın her şeyin gelecek nesiller için bin yıllık bir temel atmak olduğunu söyledin... Ama yanıldın, hem de çok fena yanıldın. Yanbei'yi yıktın, kendini yıktın, Yan ailesinin tüm soyunu yıktın. Zhenhuang'daki o sekiz yıl boyunca, sana olan güvenim ve hayallerimle hayatta kaldım. Ama ölümden dönüp Yanbei'ye

geldiğimde ne kadar hayal kırıklığına uğradığımı bilemezsin.”

Yan Xun’un yüzünde hiçbir ifade yoktu. Derin bir sessizliğin içinde babasının resmine bakmaya devam etti: “Dört bir yanın uçurumlarla, buz gibi düşmanlarla çevriliyken sen kendi hayalindeki o dünyadan kopuk cenneti inşa etmeye çalıştın. Bunun ne kadar safça bir düşünce olduğunun farkında değil miydin? Bu yüzden imparator seni istemedi, dünya seni istemedi, hatta kendi adamların bile sana ihanet etti. Çünkü o güce sahip değildin; imparatorların bile yapamadığı bir şeyi yapmaya çalıştın.”

“Baba; Bay Wu’yu ve Hanımefendi Yu’yu öldürdüm. Çünkü senin vasiyetini sürdürmeye çalışarak yoluma taş koyuyorlardı. Onlara şans verdim ama kullanmadılar. Huanhuan’ı öldürdüm; çünkü Büyük Birlik onu lider yapmak istiyordu. O yaşadığı sürece Büyük Birlik pes etmeyecekti. Senin o eski komutanlarını öldürdüm; çünkü ufukları dardı ama en kritik mevkileri işgal ediyorlardı. Çok kişiyi öldürdüm ve hayalime daha çok yaklaştım.”

Yan Xun bir kadeh daha içti, sonra bir kadehi de yere boşalttı. Kelimelerin üzerine basarak konuştu: “Baba, ben senin gibi olmayacağım.”

Yan Xun ayağa kalktı ve arkasını dönüp yürüdü. Etekleri salonun tozlarını süpürüyordu. Adımları kararlı ve sakindi; her adımı yere sağlam basıyordu. Mum ışığı gölgesini upuzun yere düşürüyordu. Arkasında Yanbei’nin tüm şehitlerinin, ailesinin, atalarının ve hatta öldürdüğü sadık dostlarının; Wu, Yu, Xiao He, Huanhuan, Bian Cang, Xi Rui, A Du ve hatta Beishuo’yu korurken ölen Xiuli komutanları Wu Danyu ve Feng Ting’in ruhları vardı...

Sayısız göz, mum ışığının derinliklerinden onun salondan çıkışını izliyordu.

Adımları sarsılmazdı; ne bir tereddüt ne de bir pişmanlık duyuyordu.

Karşıdan esen soğuk rüzgârla Yan Xun’un gözleri zifiri karanlığa büründü. Zhenhuang’dan ayrıldıkları o geceyi hatırladı; A'Chu, kuşatılmış askerleri kurtarmak için hiç

düşünmeden geri dönmüştü. Belki de o an bugünkü sonu görmüştü. İdealleri ve inançları farklıydı, uzlaşmaları imkânsızdı; bu yüzden yollarının ayrılması kaçınılmazdı.

Her hayale ulaşmanın bir bedeli vardı.

Ve onun ödediği bedel, artık A'Chu'nun hafızasındaki o adam olmamaktı.

İçindeki o çaresizlik hissini sessizce bastırdı.

A'Chu, arkana bakmadan gittiğin o an, ömrün boyunca beni takip edemeyeceğini biliyordum. Sen aydınlıkta yürümek için yaratılmışsın, ben ise ömrüm boyunca bu kan denizinden çıkamayacağım. Seninle uçamadığım için kanatlarını kırıp seni yanımda tutmak istedim. Ama sonunda yine başaramadım.

"A'Chu..." Alçak sesi boş salonda yankılandı. Kapının eşiğinde duran adamın yüzü ay ışığında tekinsiz bir beyazlıktaydı. Gözlerini yavaşça kapattı; yüzü sakindi ama kaşları hafifçe çatılmıştı.

"A'Chu... Geri dönecek misin?"

Soğuk ay ışığı bulutların arkasına saklandı. Dağların tepesinde durmuş, Yanbei topraklarına bakıyordu. Sessizce düşündü: *Belki de bir daha asla dönmeyecek.*

"Majesteleri!" A'Jing, muhafızları iterek içeri daldı ve diz çöktü. "Majesteleri, yalvarırım kurtarın onu! Longyin kar altında kaldı, Xia ordusu günlerdir kuşatıyor, Efendi Chu artık dayanamıyor!"

Yan Xun cevap vermedi, ulu dağlara bakarak derin bir düşünceye daldı.

"Majesteleri, o yıllardır sizinle omuz omuza savaştı, canını dişine taktı. Başarılarını hepimiz gördük. Gerçekten onu ölüme mi terk edeceksiniz? Verdiğiniz sözleri unuttunuz mu?" A'Jing'in gözleri kan çanağına dönmüştü, başını yere vurarak ağlıyordu. "Majesteleri, yalvarırım merhamet edin..."

"A'Jing," dedi Yan Xun aniden, sanki varlığını yeni fark etmiş gibi kaşlarını çatarak sordu: "Onu nasıl kurtarabilirim?"

A'Jing sevinçle atıldı: "Longyin kapılarını açın, dışarı asker

gönderip yardım edin...”

Sözü bitmeden Yan Xun sordu: “Sence kapıları açsak bile geri gelir mi?”

A'Jing donup kaldı. Uzun süre düşündü ve mırıldandı: “O zaman... Bian Tang’a giden su yolundaki ablukayı kaldırın, Tangshui Geçidi’ni açın, bırakın güneye gitsin.”

“Güneye mi?” Yan Xun’un sesinde hiçbir duygu yoktu. “O zaman bir daha hiç dönmez, değil mi?”

A'Jing nutku tutulmuş halde bakakaldı.

Yan Xun’un dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi: “O zaman onu sonsuza dek kaybetmiş olmaz mıyım?”

Gecenin ayazında A'Jing’in içini bir ürperti kapladı. Bir süre sonra yerinden fırlayıp koşmaya başladı: “Gidip onu dönmesi için ikna edeceğim!”

Yan Xun onu durdurmadı, bakmadı bile. Yine kar başlayacaktı. *A'Chu dayanamıyor mu? Aptal kız, neden dönmüyorsun?* diye düşündü; sanki siyaseti bir kenara bırakmış, çocukça bir inatla kavga etmişler gibi... *Neden dönmüyorsun? Dışarısı çok soğuk.*

Hayat keşke her şeyin başladığı o ilk anki gibi kalsaydı A'Chu... Yine de benimle bu yola girer miydin? Bugünleri tahmin eder miydin? Bana olan nefretin ne kadar derin?

“Majesteleri,” dedi arkadan gelen boğuk bir ses. Cheng Yuan orada diz çökmüştü: “Lütfen su yolunu açın, Efendi Chu’nun güneye gitmesine izin verin.”

Yan Xun şaşırdı, ona dönüp sordu: “Sen de mi onun için af diliyorsun?”

“Ben Efendi Chu için af dilemiyorum,” dedi Cheng Yuan sakince. “Ben majesteleri için af diliyorum.”

Başını yere vurdu ve devam etti: “Majesteleri, kendinize bir nefeslik yol açın.”

Yan Xun’un kalbi sızladı.

“Efendi Chu sizin ellerinizde ölürse, ömrünüz boyunca bir daha asla mutlu olamazsınız. Siz demiştiniz; ne hayalimiz olursa

olsun önce yaşamalıyız. Sadece hayatta kalırsak umut vardır, ölürsek her şey için çok geç olur."

Yan Xun uzun süre sustu. Rüzgâr giysilerini savuruyordu; yüksek dağın tepesinde uçmaya hazırlanan bir kartal gibiydi.

"Cheng Yuan, neden bunları söylüyorsun? Senin A'Chu ile aranda husumet yok muydu?"

"Benim Efendi Chu ile bir husumetim yok. Daha önce ona karşı yaptığım hatalar sadece kendimi korumak içindi. Şimdi o benim için bir tehdit değil, ölmesini istemem. Ama en önemlisi," Cheng Yuan başını kaldırıp Yan Xun'un gözlerinin içine baktı: "Sizin kalbinizin prangaya vurulmasını istemiyorum. Bu dünyada sadece siz benim hayallerimi gerçekleştirebilirsiniz ve sadece size sadakatle bağlıyım. Size olan sadakatim asla değişmez; majesteleri tüm dünya tarafından terk edilse bile ben kanımın son damlasına kadar yanınızdayım. Siz dünyayı öldürmek isterseniz kılıcı ilk ben çekerim, denizi cesetle doldurmak isterseniz kendi kafamı ilk ben keserim. Ömrüm boyunca hor görüldüm çünkü inanacak bir şey bulamamıştım. Ama şimdi buldum; sizin hayaliniz benim inancımdır. Bu yüzden ömrünüzü pişmanlıkla geçirmenizi istemiyorum. Majesteleri, bırakın gitsin."

Yan Xun'un zihninden on yıllık tüm anılar geçti ve sonunda tek bir karede birleşti: Kan gölünün içinden kalkan küçük bir çocuk, nefret dolu gözlerle genç Yan Xun'a bakıyordu. O an kalbinde bir sızı hissetmiş ve parmağını çocuğun boğazından hafifçe çekmişti. Rüzgâr çocuğun saçlarını savurmuş ve o an o inatçı gözleri asla unutmamıştı.

Sonunda...

Gözlerini kapattı, tüm duygularını kanata kanata söküp attı.

"General Qiu'ya emir iletin, güney su yolunu açsın, bırakın..."

"Majesteleri!"

Bir çığlık yükseldi. Haberci asker basamakları nefes nefese tırmanarak geldi: "Sınırdan acil rapor! Acil rapor!"

Yan Xun ve Cheng Yuan aynı anda döndüler. Haberci korku içinde yere kapaklandı: "Güney Tangshui Geçidi Komutan Yardımcısı Qi Shaoqian'ın raporudur: 16 Eylül'de Tangshui

Geçidi kimliği belirsiz bir ordunun saldırısına uğradı! Düşman Yanbei topraklarında aniden belirdi, tüm haberleşmeyi kesti ve on üç ilçeyi ele geçirdi! Tangshui Geçidi Komutanı General Qiu şehit oldu! Binbaşı ve üzeri tüm subaylar bendeniz hariç hayatını kaybetti! Kayıplarımız otuz bini geçti! Dün öğleden sonra Tangshui Geçidi düştü, sokak çatışmaları sürüyor. Bu, son habercimiz ve son atımızdır; umarım majestelerine ulaşır. Görevimin başındayım, Yanbei'nin şanına leke sürdürmeden öleceğim. Tangshui Geçidi'nin elli bin askeri majestelerine olan görevini yerine getiremediği için huzurunuzda diz çöker."

— 208 —

“Neler oluyor? Tangshui Geçidi 16 Eylül’de saldırıya uğradıysa neden tek bir haber bile alamadık?” Cheng Yuan ayağa fırlayarak öfkeyle gürledi.

Haberci asker korku içinde cevap verdi: “Tüm subaylar ve askerler geçidin içinde mahsur kaldı. Düşman çok şiddetli geliyordu; çevredeki birkaç ilçeyi de aynı anda yerle bir ettiler. Haber uçuracak vaktimiz bile olmadı.”

“Peki ya güneybatıdaki diğer ilçelerin yetkilileri, halkı? Kimse mi bir şey fark etmedi? Savaş raporu nasıl bu raddeye gelene kadar gecikebilir?”

Haberci asker çekinerek başını kaldırdı, gizlice Yan Xun’a bir bakış attı ve uzun bir sessizliğin ardından fısıltıyla konuştu: “Güneybatı bölgesi... orası Shangshen Platosu. Oradaki evlerin çoğu zaten boşaldı, herkes Lord Chu’nun peşinden gitti. Kalanlar ise dışarıdaki düşmanın Lord Chu’yu kurtarmaya geldiğini duyunca, bırakın haber vermeyi, durumu gizlemek için ellerinden geleni yapmışlar. Yerel yetkililer bile bizzat halk tarafından yakalanıp bağlanmış.”

“Ne!” Cheng Yuan hiddetle bağırdı. “Ne yapmaya çalışıyorlar? İsyan mı bu? Ordu nerede? Askerler nerede? Hepsi öldü mü? Kendi komutanlarının cahil halk tarafından bağlanmasına nasıl göz yumarlar?!”

“Şey... Efendim, duyduğuma göre yerel birliklerin içinden düşman ordusuna Tangshui Geçidi’ni ele geçirmeleri için gizlice yardım edenler olmuş. İçeriden detaylı istihbarat ve savunma düzeni bilgilerini sızdırmışlar. Yoksa Tangshui gibi bir kale bu kadar kolay düşmezdi.”

“Bu kadarı da pes artık!”

“Şu an ne durumdalar?” Alçak, tok bir ses aniden yankılandı.

Cheng Yuan hızla arkasına döndü. Yan Xun, ifadesiz bir yüzle

yavaşça sordu: “Tangshui Geçidi düştü. Şimdi ne durumdalar?”

Haberci askerin alnından boncuk boncuk terler boşanıyordu. Titreyerek cevap verdi: “Haber bana ulaştığında, Bian Tang su kuvvetlerinin bir şekilde durumdan haberdar olup Tangshui Geçidi’nin dışında beklediğini duydum. Kapılar açılır açılmaz gemilerini terk edip karaya çıkmışlar. Şu an Longyin Geçidi’ne doğru ilerliyorlar.”

“Ordunun başında kim var?”

“Şey... Bian Tang İmparatoru.”

“Kaç kişiler?”

“Yüz binden az değil.”

Mesafe o kadar yakındı ki Yan Xun, Cheng Yuan’ın şok içinde nefesini tuttuğunu duyabiliyordu. Gözlerini yavaşça kıstı; az önce dağ tepesinde gece gökyüzünü seyreden o adam gitmiş, yerine imparatorluk vakarı geri gelmişti.

Li Ce mi? Bizzat mı gelmişti? “Derhal orduyu toplayın! Birinci ve İkinci Ordu tam teçhizat birleşsin. Benimle birlikte Longyin Geçidi’ne geliyorsunuz!”

Üç tütsü yanımı kadar süre sonra, büyük ordu hızla Huihui Dağı’nın eteklerinde toplandı. Huihui Dağı, Shangshen’in sınır bölgesinde yer alıyordu; Tangshui Geçidi’ne yarım günlük, Longyin Geçidi’ne ise kısa bir mesafedeydi. O an Yan Xun atının üzerindeydi, siyah kürklü pelerini rüzgârda hışırdayarak dalgalanıyordu. Cheng Yuan yanına yaklaşıp alçak sesle sordu: “Majesteleri, 16 Eylül’de geçide saldıranlar Bian Tang ordusu muydu?”

“Hayır.” Yan Xun başını salladı. Bakışları derin, sesi kararlıydı. “Bian Tang ile Yanbei arasındaki mesafe çok uzak. A'Chu ile Huolei Ovası’nda çatıştığımız gün Li Ce haber almış olsa bile, ayın 16’sında Tangshui’ye varması imkânsızdı. Anlaşılan başka bir güç haberi vaktinde alıp gizlice Bian Tang’ı bilgilendirdi ve onlar gelene kadar yolu açmak için Tangshui Geçidi’ne ilk saldırıyı başlattı.”

Cheng Yuan kaşlarını çattı. “Peki kim olabilir? Büyük Xia mı? İmkânsız.”

“Kim mi?” Yan Xun’un bakışları buz kesti, kelimeler ağzından yavaşça döküldü: “Kim benim Yanbei topraklarımda bu kadar rahatça cirit atabilir?”

Cheng Yuan aniden irkildi, sesi titreyerek haykırdı: “Qinghai Kralı mı?”

“Qinghai Kralı...” Yan Xun bu üç kelimeyi ağzında çiğner gibi tekrarladı ve sakince ekledi: “Nihayet yüz yüze geleceğiz.”

Sabah yıldızı parladı, gün ağarmaya başladı.

“Majesteleri!” Uzun bir haberci nidası uzaktan yankılandı. Bir asker atını dört nala sürerek yaklaştı ve yüksek sesle rapor verdi: “On li ileride kimliği belirsiz bir düşman ordusu tespit edildi.”

“Kaç kişiler?”

“Düşman güneyden kuzeye doğru ilerleyiş yolumuzu kapatmış durumda. Hatları on li boyunca uzanıyor. On üç piyade tümeni, sekiz süvari tümeni, on yedi ağır zırhlı birliği; ayrıca okçular, baltacılar ve kalkanlı birlikler var. Tahmini sayıları yüz elli binin üzerinde.”

O an herkes gayriihtiyari bir dehşet nidası koyverdi. Bu kadar devasa bir güç, Yanbei topraklarında nasıl olup da sessiz sedasız belirebilmişti? Eğer bugün onlarla karşılaşmasalardı, kim bilir nasıl korkunç bir manzarayla yüzleşeceklerdi?

Ancak Yan Xun onlarla aynı endişeyi taşımıyordu. Karşı tarafın burada olmasının tek amacının, Li Ce’nin geri çekilme yolunu güvene almak için kendi ordusunu durdurmak olduğunu biliyordu.

İçten içe karşı tarafın kimliğini tahmin etmişti. Kalbinde bir parça hırs ve şaşkınlık olsa da, garip bir tatmin duygusu hissetti. Güzel, bir anlık dikkatsizliğinin bedelini ödeyecekti; bugünleri zaten hesaba katmıştı. Madem düşmandı, kılıcıyla kalkanıyla mertçe karşısına dikilmeliydi. Kendi insanını bırakabilirdi ama başkasının gelip onu kurtarmasına tahammülü yoktu!

Sabah sisi, bu kapkara toprakların üzerini yavaşça örttü. Sis bulutunun içinden heybetli bir ordunun öncüleri belirdi; siyah bir deniz gibi ürkütücü bir ihtişamla yayılıyorlardı.

Yan Xun, siyah pelerini ve durgun çehresiyle ordusunun önünden atını yavaşça ileri sürdü. Karşı taraftan da uzun boylu, zarif ve vakur bir silüetin safları yararak öne çıktığını gördü.

Mesafe ne kadar uzak olursa olsun, onu ilk bakışta tanımıştı. Bir anda iki adamın bakışları havada çarpıştı. Yan Xun hafifçe gülümsedi, kaşlarını kaldırıp tok bir sesle mırıldandı: "Görüşmeyeli uzun zaman oldu."

*

Chu Qiao büyük bir gürültüyle irkilerek uyandı. At nallarının sesi o kadar hızlı yaklaşıyordu ki, fırtınadaki gök gürültüsü gibiydi; fark ettiğinde çoktan kulağının dibinde bitmişti.

Üç gündür boğazından tek lokma geçmemişti; üstüne kar ve buzun dondurucu soğuğuna göğüs germişti. Şu an gücünün son kırıntılarıyla ayakta duruyordu. Aceleyle kılıcını kapıp çadırdan dışarı fırladı. Adımları boşlukta yüzüyor, vücudu ateşler içinde yanıyordu. Gözlerinin önü meşalelerle bulanmıştı; o parlak ışıklar gökyüzünün yarısını kızıla boyamıştı sanki. At nallarının gümbürtüsü, ufuktan kopup gelen sağanak bir gök gürültüsü gibi yeri sarsıyordu. Kulağında uğuldayan karmaşanın içinde, birilerinin ona doğru at sürdüğünü hissetti.

Birinin ona bağırdığını duydu. Başını çevirdiğinde He Xiao'nun kan çanağına dönmüş gözlerini gördü. Ağzı bir açılıp bir kapanıyor, bir yandan düşmanla çarpışıyordu. Her yeri kandı; yaralı olup olmadığını seçemiyordu. Chu Qiao'nun kafası zonkluyor, ne düşündüğünü bile bilmiyordu. He Xiao'nun ne dediğini anlamaya çalıştı ama sesler birbirine karışıyordu.

Bu, Zhao Yang'ın bugün düzenlediği dördüncü baskındı; Büyük Xia artık onlara karşı sabrını tamamen yitirmişti. Etraf savaş çığlıklarıyla doluydu. Onu koruyan askerler birer birer devriliyordu. Giderek daha fazla düşman üzerlerine çullanıyor, askerler tek başlarına çarpışıyordu; savunma hattı tamamen yarılmıştı. Büyük Xia ordusu azgın bir sel gibi akın ediyordu. Bir ok vınlayarak geldi; bir muhafız kendini öne attı. Ok askerin alnını delip geçti, kafasının arkasından korkunç bir şekilde fırladı. Okun ucu tam Chu Qiao'nun burnunun ucuna bakıyordu;

taze kan damla damla yere süzüldü.

“Lordumuzu koruyun!”

Birileri böyle bağırıyordu ama uzaktaki askerler artık yardıma gelemiyordu; her yer cesetlerle doluydu. Gözlerinin önü kıpkırmızıydı, rüzgâr kemiklerine kadar işliyor, tipi dinmek bilmiyordu.

Chu Qiao düşündü: *Artık kaçacak yer kalmadı, buraya kadarmış.* Başını hafifçe salladı, sesi kısılmış bir halde fısıldadı: “Buraya kadarmış... buraya kadarmış.”

Bir dizi ağır tatar yayı kuruldu. Gökyüzünü kaplayan sayısız ok, soğuk rüzgârı yırtarak uğultuyla üzerlerine yağmaya başladı. Chu Qiao başını kaldırıp havada süzülerek gelen ölümcül oklara baktı; bilinci bir anlığına bulanıklaştı.

Düşündü: *Belki de ölme vaktim geldi.* Zaman sanki aniden durmuştu. Hayatını hayal meyal hatırladı; yetimhaneden devlet tarafından seçilişi, on yılı aşkın ağır eğitim, askeri akademi, istihbarat teşkilatı, suikastlar, gizli görevler ve nihayet vatanı için feda ettiği canı... Sonra bu çalkantılı dünyaya gelişi ve bir on yıl daha süren o ölümcül döngü. Birden kendini tarif edilemez bir yorgunluğun içinde buldu. Rüzgâr yüzüne vururken, tüm direncini ve mücadelesini bir kenara bırakmak istedi. Bunca yıl boyunca, ne kadar zor durumda kalırsa kalsın yaşama umudunu asla kaybetmemişti; ama şimdi, artık savaşmaya devam etmek istemiyordu. Çok yorulmuştu. *Buraya kadarmış; bu şekilde dinlenmek de güzel.*

“Lordum!” He Xiao’nun gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu. Chu Qiao’nun olduğu yerde çakılıp kaldığını, başını kaldırıp gökten yağan ok yağmuruna boş gözlerle baktığını, ne kaçtığını ne de saklandığını gördü. Sanki buzdan bir heykele dönüşmüştü.

He Xiao’nun kalbi paralanıyordu. Çılgınca kılıç salladı; kılıcının ucu havada beyaz bir şimşek gibi çaktı, iki kafa aynı anda uçtu, kan her yanına sıçradı. Ama düşman bir sel gibi üzerine geliyordu; kurtulamıyor, onları püskürtemiyordu. Okların genç kadına yaklaşmasını çaresizce izlemekten başka bir

şey gelmiyordu elinden.

Longyin Geçidi'ndeki Yanbei askerleri de bu manzaraya tanıklık ediyordu.

Genç bir askerin yüzü kireç gibi oldu, dizlerinin bağı çözülüp yere çöktü. O alevlerin ortasındaki solgun kadına bakarak hıçkıra hıçkıra ağladı: "Lord Chu!"

O da Shangshen kökenli bir askerdi. Anne babası ve kız kardeşi Chu Qiao tarafından köle kamplarından kurtarılmış, kölelikten azat edilip onlara toprak verilmişti. Ama o korkak bir adamdı. Xiuli Ordusu dışarıda savaşırken sesini çıkaramamıştı; Büyük Xia defalarca baskın yaparken sesini çıkaramamıştı; tipi ordugahı yerle bir ederken sesini çıkaramamıştı; halk kalenin altında ağlarken sesini çıkaramamıştı... Ta ki bu ana kadar. Annesinin sözleri zihninde yankılandı. Ak saçlı yaşlı kadın, hayatında ilk kez sahip olduğu toprağa kapanıp ağlayarak ona şöyle demişti: "Birinin iyiliğini bin yıl unutma oğlum. Lord Chu bizim velinimetimizdir."

Kale burçlarından hıçkırık sesleri yükseldi. Bozkırdaki pelin otları rüzgârda hışırdayarak sallandı, kar taneleri uçuştu; her yer ıssız ve uçsuz bucaksızdı.

Bu yarım ay boyunca tüm Yanbei, bir ordunun sadakatine ve yiğitliğine tanık olmuştu; ama şu an, tüm yer ve gök bir kadının çektiği acıya şahitlik ediyordu.

Oklar havada yükseldi, en tepe noktaya ulaştı ve sonra bir kavis çizerek hızla aşağı süzülmeye başladı.

Herkesin gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Chu Qiao'nun giysileri sert rüzgârda havalandı, gözlerini hafifçe kıstı, alnındaki darmadağın saçları okların keskin rüzgârıyla savruldu; kafa derisi acıyordu. Zihni bomboştu, hayal meyal bir çift göz geçti aklından. Adam ona bakıyor ve yavaşça fısıldıyordu: *Yaşa... yaşa.*

Gülümsedi; gülüşü sis kadar ince ve hafifti.

Sonunda dayanamadım işte... Sana geliyorum, olur mu?

Birden keskin bir rüzgâr sesi duyuldu. Longyin Geçidi'nin batısındaki Shuxiao Kar Tepesi'nden aşağı, bir grup siyah gölge çevik maymunlar gibi atladı. Ellerindeki halatlara tutunarak

gökten iner gibiydiler; havada fırlatılan yüzlerce kavisli kılıç, mucizevi bir isabetle gökten yağan okları havada biçti.

O an herkes donup kaldı. Siyah gölgeler hızla tepeden aşağı süzüldüler; her biri koyu yeşil deri zırhlar giymişti. Hareketleri o kadar çevik ve sertti ki orman canavarlarını andırıyorlardı. Meşale ışığında, her birinin yüzünde koyu kırmızı dövmeler olduğu seçiliyordu. Bakışları kurt gibiydi; cesur ve savaşçı bir tavırla şaşkın Xia askerlerinin üzerine atıldılar.

Xia askerleri daha ne olduğunu anlayamadan, güneybatıdan büyük bir gürültü yükseldi. Kar ve toz rüzgârla havaya karıştı, binlerce atın nalları yeri gök gürültüsü gibi dövdü. En öndeki seçkin süvariler ordugaha daldı; kılıçları şimşek hızıyla inip kalkıyordu. Gümüş zırhları ve siyah kılıçlarıyla, tam teçhizatlı bir ordunun hücum nizamındaydılar; her yanlarından savaşçılık akıyordu. Bunlar Bian Tang askerleriydi!

Gümüş beyazı zırhlar karargâha daldı; genç imparator atından fırlayıp onu kollarının arasına aldı. Onu sanki kemiklerini kıracakmış gibi öyle sertçe kucakladı ki... Zırhı buz gibi soğuktu, nefesi havada büyük beyaz buharlar oluşturuyordu. Savaş çığlıkları yavaş yavaş uzaklaştı, etraf iğne atsan duyulacak kadar sessizleşti. Binlerce parlak meşale üzerlerine vurdu; sanki haziran ayının öğle güneşi gibi sıcak bir ışıkla sarmalandılar.

Sert rüzgâr dindi, yerin üzerinde uğultuyla uzaklaştı. Li Ce'nin sesi alçak ve sakindi ama içinde gizleyemediği bir korku titriyordu. Defalarca, fısıltıyla tekrarladı: "Geçti... geçti... bitti her şey..."

Chu Qiao ağlamak istemiyordu; kalbinde uçsuz bucaksız, sersemletici bir boşluk vardı. Sanki hiçbir şey gerçek değildi. Ama gözyaşları damla damla süzüldü, Li Ce'nin göğsündeki zırhın işlemeleri arasından aşağı yuvarlandı. Gözlerini kapadı; sanki binlerce dağın yıkılıp parçalandığını, yıldızların küle dönüp gökten yağdığını, denizin alev aldığını ve her şeyin o dipsiz karanlığa gömüldüğünü gördü.

— 209 —

Konuşmak istiyordu, söyleyecek çok şeyi vardı ama ağzını açtığında sadece dilsiz bir inilti çıkarabildi.

Li Ce, biliyor musun? Bay Wu öldü, Leydi Yu öldü, herkes öldü... Yan Xun çok kişiyi öldürdü. Söyle bana, beni de öldürecek mi?

Li Ce, Zhuge Yue de öldü. Onun ölümüne ben sebep oldum. Biliyor musun? Onu ben öldürdüm.

Li Ce, haklıymışsın. Yanbei gerçekten çok soğukmuş. İnsanların kalbi buz tutmuş, yeminler bile donup kalmış.

Dünya bir anda bomboş kalmıştı. Chu Qiao, Li Ce'nin göğsüne yaslanmış halde yavaşça uykuya daldı; yüzüne derin bir yorgunluk çökmüştü. Li Ce başını eğip ona baktı; ne kadar solgun ve zayıf görünüyordu. Kendi kendine, *Gerçekten delirdim,* diye düşündü. Az önce yetiştiğinde gördüğü o ok yağmurunu hatırladıkça korkudan aklını yitirecek gibi oluyordu. Eğer bir adım geç kalsaydı, sadece bir adım...

Sert rüzgâr üzerlerine vurunca, pelerinini çıkarıp Chu Qiao'yu sıkıca sardı. O kadar zayıflamıştı ki, kucağında küçücük kalmıştı; tıpkı küçük bir çocuk gibi.

Başını kaldırıp havada uçuşan kara, karşıdaki savaşçı Büyük Xia ordusuna ve heybetli Longyin Geçidi'ne baktı; kalbinde bastıramadığı bir öfke kabardı.

Yan Xun, buna nasıl kıydın?

Sen... buna nasıl kıydın?

"Majesteleri, Büyük Xia elçisi geldi. Bian Tang'ın neden Büyük Xia'nın iç işlerine karıştığını soruyorlar. Ne cevap verelim?"

Bir muhafız atından inip yanına koştu. Li Ce, Chu Qiao'yu kucağında tutarak soğuk bir ifadeyle mırıldandı: "Zhao Yang'a söyle, bu kadarı ben, Li Ce götürüyorum. Eğer geri istiyorsa, onu Tangjing'de bekliyor olacağım."

"Majesteleri, adamlar geldi." Tie You öne çıktı; arkasında

yüzünde dövmeler olan orta yaşlı bir adam vardı. Bu adam, az önce kar tepesinden atlayıp Chu Qiao'yu vaktinde kurtaran grubun lideriydi.

Li Ce'nin yüzü biraz yumuşadı, başıyla selam verdi. "Size minnettarım."

Dövmeli adam başını eğerek cevap verdi: "Bizim sayımız azdı. Eğer Bian Tang İmparatoru yetişmeseydi, Lord Chu'nun işi bitmişti."

"Her halükârda vaktinde yetişip onu kurtardınız. Bu iyiliğinizi asla unutmayacağım. Bir gün karşılığını ödeme fırsatım olacaktır."

"Estağfurullah, biz sadece emirleri yerine getirdik."

Li Ce'nin kaşları hafifçe kalktı, merakla sordu: "Efendiniz kim?"

"Efendimiz Yanbei ordusunu durdurdu ve geçeceğiniz tüm yollarda gerekli önlemleri aldı. Majesteleri, lütfen vakit kaybetmeden yola çıkın; biz arkanızı kollarız."

Li Ce yavaşça başını salladı. Bakışları derin, sesi toktu. "Büyük iyiliklere teşekkür yetmez. Kendinize dikkat edin." Bunu dedikten sonra Bian Tang ordusu ve Xiuli birliğiyle birlikte hızla oradan uzaklaştı.

Longyin Geçidi'ndeki garnizon şu an altı binden azdı. Li Ce'nin yaklaşık iki yüz bin kişilik bir orduyla gelip gururla gidişini izlerken, kaleden çıkıp peşlerine düşüp düşmemeleri gerektiğini bilemediler. Komutan bir süre tarttıktan sonra dişlerini sıkarak konuştu: "Çabuk, Majestelerine haber verin, talimat bekliyoruz."

Askerler derin bir nefes aldı. Ne güzel; talimat gelene kadar bu bela ordusu çoktan izini kaybettirmiş olurdu.

Yarım saat geçmeden kafile Shichuan Ağzı'na vardı. Yaklaşık iki bin kişilik bir birlik sessizce onları bekliyordu. Li Ce'nin adamları gidip birkaç kelime konuştuktan sonra, o grup bir at arabası bırakıp oradan ayrıldı.

Tie You geri dönüp rapor verdi: "Yine aynı adamlar. İleride,

yirmi li ötede bizim için at ve erzak hazırladıklarını söylediler. Ayrıca Yanbei'nin çok soğuk olduğunu, Majestelerinin bu arabayla devam edebileceğini belirterek bir araba bıraktılar."

Li Ce arabanın perdesini araladı. İçerisi oldukça genişti; yumuşak yorganlar ve ipekler serilmişti. Yüksek sedirin altında demir bir levha, onun altında ise iki mangal vardı; içerisi bahar gibi sıcaktı. Ortada küçük bir ocak, üzerinde ise tütmekte olan bir ilaç kabı duruyordu. Kapağı açınca mis gibi kokan, dumanı üstünde bir ginsengli tavuk çorbası çıktı ortaya.

"Majesteleri, bu Qinghai Kralı da kimin nesi? Neden bu kadar zahmete girdi? Gerçekten sadece Bian Tang'a bir iyilik mi yapmak istiyor?"

Li Ce çorba kabına uzun süre sessizce baktı.

Chu Qiao arabanın içinde yatıyordu, yüzü acınacak kadar solgundu. Sıcağı hissetmiş olmalı ki hafifçe bir nefes verdi ve sedirin üzerinde uykudaki bir tavşan gibi sessizce büzüldü.

"Tie You, senin için kim bunları yapardı?"

Tie You şaşırdı, bir süre düşündükten sonra ağır ağır konuştu: "Anca anam yapardı herhalde, karım bile yapmaz."

Li Ce'nin dudakları yukarı kıvrıldı, hafifçe gülümsedi. "Evet, böyle insanlar pek az bulunur."

"Majesteleri, kim olduğunu anladınız mı?"

"Anladım." Li Ce başını salladı, bakışlarını uzaklardaki karlı dağlara çevirdi. Sesi hafifçe titriyordu. "Daha önce sadece şüpheleniyordum ama şimdi eminim."

Kader oyunlarla dolu, her yer tuzak... Herkes iplerle bağlı birer kukla gibi, kendisi için çizilmiş yolda ilerliyor. Madem iplerden kurtulamıyor, son perdeyi neden erkenden açsın ki?

Li Ce gülümsedi; yüzü yumuşak ama biraz kederli ve sakindi.

Zhuge Yue, senden geri kalıyorum.

Şafak sökmeden hemen önce kar durdu. Güneş henüz yüzünü göstermemişti, dünya hâlâ karanlığın içindeydi.

Yüksek bir dağın zirvesinde, yeşil cübbeli bir adam duruyordu. Uzaktan bir kar baykuşu kanat çırparak geldi; adam

kolunu uzattı. Qinghai Platosu'nun bu en vahşi yırtıcısı, adamın koluna usulca kondu. Bembeyaz tüylerinin arasında, sadece kuyruğunda kan gibi kırmızı üç tüy vardı.

Mektubu açınca o çirkin el yazısı gözüne çarptı: *Tang İmparatoru orduyla birlikte Tangshui Geçidi'ne döndü. Sorun yok, merak etme.*

Adamın yüzü sakindi, bakışları her zamanki gibi soğuktu. Adamının kendisiyle dalga geçtiğini anlamıştı elbet. Sorun olmayan kimdi? Merak edilmemesi gereken kim?

Kalemi eline alıp tek cümlelik bir cevap yazdı: *Geri çekilmeyin, orada geberin.*

Genç general mektubu alınca neşeyle gülümsedi, bembeyaz dişleri göründü. Şikayet edip duran askerlerine el sallayarak bağırdı: "Tamam tamam, çekiliyoruz! Eve dönüyoruz!"

"Yedinci General, yengemizi mi özledin yoksa?" Kırk yaşlarında bir adam kahkahayı bastı. Omzuna bir ok isabet etmişti, yeni sarılmıştı ama sanki hiçbir şeyi yokmuş gibi gülüyordu; yüzündeki dövmeler küçük bir yılan gibi kıpırdıyordu.

"Defol git! Seni gidi müzmin bekâr. Umarım bu hasret acısını ömür boyu çekmezsin."

"Bu Yanbei veletleri çok dişli çıktı!" Otuz yaşlarında bir başka general içeri girdi. Bu dondurucu soğukta omzunun yarısı çıplaktı, göğsünde beyaz bir sargı vardı; o da belli ki yaralanmıştı.

"Karısını kızını kaçırmadık ya, adamlar canımıza susamış gibi saldırıyor."

Yedinci General güldü. "Sen kaçırmadın ama efendimiz kaçırdı. Hadi bakalım, biz buraya savaşmaya gelmedik. Qi Lang'a söyleyin geri çekilme rotasını ayarlasın, herkes yerini alsın, toz oluyoruz."

Yedinci General'in "müzmin bekâr" dediği adam homurdanarak ayağa kalktı. Dışarı çıkarken kendi kendine söyleniyordu: "Bence efendimiz bu işte zarar etti. Yengeyi bir kere bile göremeden başkasına kaptırdı. Onları

yenemeyeceğimizden değil ya, bu ticaret çok zararlı oldu.”

Çadırdakiler birer birer çıktı. Yedinci General olduğu yerde kalıp adamın sözlerini bir süre düşündü. Sonra alçak sesle mırıldandı: “Efendimiz bu riski göze alamazdı ki!”

Evet, eğer savaş uzasaydı, zaman geçseydi ve o kadının başına bir hal gelseydi... Kazanmış olsalar bile ne anlamı kalırdı?

Yedinci General savaş alanında gördüğü o adamı hatırladı; kurnaz gözlerini hafifçe kıstı, içinde bir nefret uyandı. Eğer iki yıl önceki o katliamda Ay Birimi’nin casusları yardım etmeseydi, çoktan ölüp gitmişti. Bu hesap elbet bir gün kesilecekti.

Li Ce ve Chu Qiao, Tangshui Geçidi’nde gemiye bindiklerinde üç gün sonraki şafak vaktiydi. Güneş ufuktan yükselmiş, her yeri altına boyamıştı. Gökyüzü yüksek ve berraktı, tek bir bulut yoktu. Tangshui Geçidi güneybatıda olduğu için iklim oldukça yumuşaktı; nehir suları masmavi akıyordu.

Büyük gemi demir aldı, gökyüzünde gök gürültüsünü andıran bir ses yankılandı. Binlerce gemi yola çıktı; dalgalar her yandan beyaz bir çığ gibi yükseliyordu. Gökyüzü masmavi bir cam gibi parlıyor, gemi direkleri göğe yükseliyor, beyaz yelkenler birer birer açılıyordu.

“Vira bismillah!” diye bağırdı Tie You; sesi neşeli ve uzundu.

Li Ce geminin kıç tarafında duruyordu; üzerinde fıstık yeşili şık bir kaftan vardı. Bakışları her zamanki gibi hovarda ve çekiciydi. Başını hafifçe kaldırıp yüksek Cuiwei Dağı’na baktı; zirvede duran o yalnız silüeti hayal meyal seçebiliyordu.

İnsan seli, mevsimlerin değişimi... Dağdan esen rüzgâr beraberinde taze bir koku getirdi; sanki kemiklerinin derinliklerinde ince, sızlatan bir acıyı tetikledi. Tüm düşünceleri her zamankinden daha berraktı.

Li Ce birden güldü; tilki gibi kurnaz bir gülüştü bu. Bembeyaz dişlerini göstererek neşeyle güldü ve tüm adamlarının şaşkın bakışları altında, dağın zirvesindeki o adama doğru havadan bir öpücük yolladı.

Herkes donup kalmıştı. Tie You sıkıntıyla sordu: “Majesteleri, dağda odun toplayan bir köylü kızı mı gördünüz yoksa?”

Li Ce şaşkınlıkla arkasına döndü. “Aaa! Nereden bildin?”

Herkes çaresizce iç çekti. *Majesteleri, bilmeyen mi var sanki?*

Nehir gümüş bir şerit gibi uzanıyor, gemiler süzülüyordu. Güneş yükseliyordu; her şey mükemmel görünüyordu.

Dağın zirvesinde, adam sessizce duruyordu. Li Ce’nin o kışkırtıcı hareketini net bir şekilde görmüştü; kaşları hafifçe çatıldı ama arkasını dönüp gitmedi.

Gemiler gözden kaybolana dek orada, uzun süre durdu. Kalbinde derin bir huzur vardı; ne hüzün ne de yorgunluk hissediyordu. Dağ rüzgârı sırtını okşuyor, gölgesi yere berrak bir ışıkla düşüyordu. Ormandan gelen toprak ve su kokusu yüzüne vuruyordu; çok yumuşaktı.

Hayal meyal kadının bakışlarını hatırladı; sanki hafızasındaki o ıssız otların arasından yükselen ulu bir ağacı görmüş gibi oldu. Bakışları yumuşadı, o soğuk ve mesafeli tavrını bir anlığına yitirdi.

O gün, 778 yılının 29 Eylül’üydü. Tangjing’de kasımpatılarının açtığı mevsimdi; rüzgâr şehri bir uçtan bir uca kat ediyor, gün ışığında her yeri altına boyuyordu.

Gemiler güneye, o şatafatlı ve tatlı diyara doğru süzüldü. Sonbahar bitmiş, kış kapıya dayanmıştı. Ancak Bian Tang gibi sıcak bir ülkede sonbahar ile kış arasındaki fark pek seçilmezdi. Kasımpatıları solmuş, dallarda siyahlaşmış halde kalmıştı; akşam rüzgârıyla birlikte yerdeki sarı çiçekler savrulup duruyordu.

Chu Qiao yine rüya görüyordu; hayal meyal ayakları hâlâ o bozkırdaydı. Güneş kıpkırmızıydı, rüzgâr ufuktan esip yerdeki pelin otlarını savuruyor, onları kurumuş sarı dalgalara dönüştürüyordu. Gün batımında, bir genç neşeyle atını sürüyordu; yüzündeki gülümseme her zamanki gibiydi, hafızasındaki o ilk hali gibi. Kanla sulanmış topraklarda kırmızı ateş bulutları açıyor, beyaz nalların altında nazlı nazlı sallanıyordu. Hayal meyal gencin neşeli kahkahasını duydu.

Gülerek diyordu ki: “A'Chu, çabuk ol, yetiş bana!”

Sonra o da arkasından koşuyordu; güneş her yanını ısıtıyor, rüzgâr kulağının dibinden esiyordu. Önünde sarı bir umut denizi

vardı; tıpkı o sekiz yıl boyunca kurduğu binlerce hayal gibi.

Ama tam elini tutacakken, yer ve gök bir anda bembeyaz oldu. Kar, tüm güzellikleri ve dilekleri örttü. O neşeli genç bir anda büyüdü; karşısında buz gibi bir yüzle duruyordu. Arkasında siyah zırhlı sayısız Yanbei askeri vardı. Askerler soğuk oklarını onun arkasına doğrultmuşlardı. Dehşetle arkasına baktığında, sadece o adamın üzerinde açan kan çiçeklerini gördü. Buzullar çöktü, soğuk sular her yanı sardı. O da o sessiz göle atladı ve nihayet o yalnız gözleri gördü. Adam onun dudaklarına hafif bir öpücük kondurdu; soğuk dudakları şakaklarına değdi. Elleri o kadar büyük, o kadar güçlüydü ki... Onu yavaş yavaş yukarı itiyor, yaşama umudunu onun ellerine teslim ediyordu.

— 210 —

Güneş gözlerini yakıyordu, avuç içi sanki ateşle dağlanmış gibi acıyordu; sanki bir şeyler derisine derinlemesine kazınmıştı.

Kan gözlerini bürüdü, binlerce dağ gözlerinin önünde yıkıldı, hafızasında ıssız otlar yeşerdi, toprak devasa yarıklarla açıldı ve sular fışkırdı. Yapayalnız terk edilmişti; alevler içindeki bir ovada durmuş, ufuktaki çığları ve doğudan gelen azgın suları izliyordu. Sular onu tamamen yuttu.

Yorgun ve bitkindi; gözlerini kapadı ve o karanlık, sessiz mezarlığa doğru yavaş yavaş battı.

Chu Qiao uyandığında ince yağmur yeni dinmişti. Ay ışığı bulutların arasından süzülüp Mihe Malikanesi'nin yatak odasına yumuşak, solgun bir ışık saçıyordu. Sonbaharın son demleriydi; çınar yapraklarının üzerine düşen çiy damlaları berrak bir ses çıkarıyordu.

Salon geniş ve ıssızdı. Bir an için dünyadaki her şeyin öldüğünü, sadece kendisinin kaldığını sandı. Yavaşça doğruldu. Esen rüzgârın o kuru soğuğu, sanki donmuş bedenini delip geçti; yaşadığını ilk kez bu kadar net hissetti.

Roufu Sarayı'ndan şenlikli müzik sesleri geliyordu; Li Ce cariyeleriyle gece ziyafetindeydi. Her gece bu saatlerde, bu görkemli sarayı süsleyen büyük dans gösterileri yapılırdı.

Chu Qiao ilk getirildiğinde, sarayda ona karşı büyük bir tepki oluşmuştu. Tüm memurlar günlerce ağlayarak, intihar tehditleri savurarak protesto etmişlerdi. Li Ce onlarla on gün boyunca tartıştıktan sonra sonunda patladı; tahtın önündeki masayı tekmeleyerek devirdi ve "İmparatorluk falan yapmıyorum, kim istiyorsa o geçsin başa!" diye gürledi.

Memurlar dehşet içinde kaldı. Changxin Sarayı'nın önünde iki gün boyunca diz çöküp, tahta geçtiğinden beri sekseninci kez istifa eden bu imparatoru geri dönmeye ikna ettiler. O günden sonra kimse Chu Qiao hakkında tek kelime etmeye cesaret

edemedi.

Neyse ki Li Ce'nin sonraki tavrı herkesin yüreğine su serpmişti. İlk birkaç gün tedavisiyle yakından ilgilendikten sonra, yine o eski vurdumduymaz, hovarda hallerine geri dönmüştü. İki günde bir küçük ziyafet, üç günde bir büyük şölen... Saray denetçileri nihayet rahat bir nefes alıp, "Demek ki o Yanbei tilkisinin pek de bir çekiciliği yokmuş, imparatorumuz her zamanki gibi bir anlık hevesle onu kurtarmış," diye düşünmeye başladılar.

Li Ce içeri girdiğinde Chu Qiao sesini çıkarmadı. Li Ce onun hâlâ uyuduğunu sanıp, dışarıdaki küçük saraylı kızları kıkırdatacak şekilde parmak uçlarında, bir hırsız gibi sessizce yürüdü.

İnci perdeyi aralayıp sedirde oturan Chu Qiao'yu görünce bir an duraksadı. Sonra gülümseyerek içeri girdi; elinde şık bir sepet vardı. Bir hazine bulmuş gibi, "Birileri nar getirmiş, yemek ister misin?" dedi.

Chu Qiao cevap vermedi; bakışları dalgındı, sanki hâlâ rüyadan uyanamamıştı.

Li Ce yanına oturdu, kadının hâlâ solgun ve zayıf olan yüzüne baktı; kaşları hafifçe çatıldı ama hemen gevşedi. Bir nar alıp elleriyle böldü; içinden kıpkırmızı yakutlar gibi taneler çıktı. Başını uzatıp narı Chu Qiao'nun dudaklarına yaklaştırdı, kendisi de ağzını açıp komik bir hareketle, "Qiao Qiao, hadi aç ağzını, bak benim gibi, aaa..." dedi.

"Li Ce, iyileştim ben." Sesi su gibi berrak ve sakindi.

Li Ce ona baktı. Bazen her şeyin üç yıl öncesi gibi olduğu hissine kapılıyordu; hani o Jinwu Sarayı'nda yaralı yattığı zamanlar... Hiçbir şey değişmemiş gibiydi. Ama çok geçmeden fark ediyordu ki, artık hiçbir şey aynı değildi. Artık ona o eski ideallerinden, ideallerinden bahsedemiyordu; o adamdan umutla söz edemiyordu; geleceğe dair bir beklentisi kalmamıştı. O gözler bile eski ışıltısını yitirmişti; sanki üzerini kalın bir sis tabakası kaplamış, donuklaşmıştı.

"Hı hı, az kaldı."

“Gitmek istiyorum.”

Li Ce bu cümleyi duymasına hiç şaşırmadı. İlgiyle gülümseyerek sordu: “Peki nereye gitmek istiyorsun?”

Chu Qiao boş gözlerle başını salladı, dürüstçe cevap verdi: “Henüz bilmiyorum ama dünya çok büyük, elbet bana da bir yer vardır. Hiç olmazsa sınır dışına giderim.”

“Sınır dışına gitmenle burada kalman arasında ne fark var?”

“Li Ce, Büyük Xia beni rahat bırakmayacak. Beni burada tutman başına büyük dertler açar. Sayısız Xia askerini öldürdüm, kuzey seferlerini iki kez başarısızlığa uğrattım, Üçüncü Prens Zhao Qi’yi bizzat ben katlettim. Şu an Büyük Xia ile Bian Tang arasında savaş yok ama elleri boşa çıktığında senin için sorun olur.”

Li Ce cevap vermedi, sadece ona baktı. Gözlerindeki o alaycı ifade yavaş yavaş silindi; yerine huzurlu, sakin ve derin bir bakış geldi. Uzun bir sessizliğin ardından alçak sesle konuştu: “Jing ailesinin çocukları için Zhuge ailesini karşına aldın; Yan Xun’un iyiliğine karşılık vermek için sekiz yıl boyunca Shengjin Sarayı’nda köle gibi yaşadın; Yanbei halkını korumak için kaç kez ölümden döndün; Güneybatı Garnizonu için Yan Xun ile düşman oldun; Zhuge Yue için iki yıl dünyadan elini eteğini çektin; Datong Birliği için Yan Xun’dan tamamen koptun... Ve şimdi de bana yük olmamak için uzaklara mı gideceksin?” Adamın sesi alçak ve soğuktu, içinde saklayamadığı bir yorgunluk vardı. Sakince sordu: “Qiao Qiao, hayatında bir kez olsun, ne zaman kendin için bir şey düşüneceksin?”

Chu Qiao donup kaldı. Gece rüzgârı salondan geçip saçlarını ve giysilerini savurdu. Li Ce elini yavaşça omzuna koydu, başını göğsüne yasladı; hiçbir cinsel arzu barındırmayan, çok doğal bir kucaklamaydı bu.

Hafifçe bir nefes verdi, fısıldadı: “Qiao Qiao, bu dünyada yaşamanın pek çok yolu var. Sefalet içinde de yaşanır, zenginlik içinde de; sıradan bir hayat da sürülür, büyük işler de başarılır... Ama neden sen hep en zor yolu seçiyorsun? Bu halinle, sokaktaki sıradan bir insandan bile daha ağır bir yük taşıyorsun.”

Li Ce'nin sesi kulaklarında yankılanıyordu. Chu Qiao onun göğsünde öylece dururken düşünceleri kaskatı kesilmişti. *Gerçekten de öyle değil miydi?* Eğer sıradan bir insan olsaydı, muhtemelen bu kadar ağır bedelleri, bu kadar derin bağları olmazdı; ihanetler, hayal kırıklıkları ve terk edilişler bile şimdiki gibi kalbini parçalamaz, canını bu kadar yakmazdı.

Ay ışığı odaya süzülüp ikisinin omuzlarını aydınlattı. Chu Qiao birden kendini çok yorgun hissetti. *Ama Li Ce, ben tam on bir yılımı bir dağa tırmanmak için harcadım. Biri bana o dağın tepesinde bir kar nilüferi olduğunu söylemişti. Ama binbir güçlükle zirveye vardığımda, oranın çırılçıplak olduğunu, hiçbir şey olmadığını gördüm. Dağ o kadar yüksekti ki, ölümden dönerek tırmandım oraya. Şimdi bu hayal kırıklığıyla aşağı nasıl ineceğim?*

"Qiao Qiao, umut insanın kendi elindedir. Sen kendine bir şans vermezsen, kimse seni kurtaramaz."

Günler birbirini kovaladı. Kış geldi ama Bian Tang'da kıştan eser yoktu. Chu Qiao sonunda Jinwu Sarayı'nda kalmaya karar verdi. Her ne kadar resmi bir unvanı olmasa da, bu sarayda unvansız kadınlardan bol bir şey yoktu; üstelik onun namı o kadar büyüktü ki kimse ona bulaşmaya cesaret edemiyordu.

Büyük Xia'dan beklediği baskı ve intikam gelmemişti. Sanki onlar da Chu Qiao'nun artık bittiğine karar vermişler, eski hesapları kapatmışlardı; tek bir elçi bile gönderilmemişti.

Chu Qiao bunun normal olmadığını biliyordu. Şu anki konumu neredeyse bir savaş esiri gibiydi; Büyük Xia'daki o öfkeli savaş karşıtı havaya rağmen, nasıl olur da bu fırsatı bu kadar kolay tepmişlerdi?

Mei Xiang'a sordu. Mei Xiang büyük bir özgüvenle cevap verdi: "Gelmeye cüret etsinler de bak, Komutan He her birinin kafasını tek tek koparır."

Mei Xiang, Huihui Dağı'ndaki hizmetçisiydi; ailesi savaşta ölmüş, kendisi de köle olarak satılmak üzereyken kurtarılmıştı. O, Bian Tang'a geldikten sonra bu kız tek başına at sırtında Yanbei'den yola çıkıp onu bulmaya gelmişti.

Li Ce'nin gönderdiği saraylı kız Qiu Sui, buzlu bir kâse armut

tatlısını masaya bırakırken gülümsedi: “Mei Xiang abla haklı. Hem Majesteleri size bu kadar iyi bakarken, kim gelip de burada bağırıp çağırmaya cesaret edebilir?”

Chu Qiao başını salladı ama içi rahat değildi. Bu kadar basit olamazdı; acaba Li Ce, Büyük Xia’ya gizlice bir taviz mi vermişti?

Chan’er çekinerek konuştu: “Ben duydum ki, Büyük Xia’nın bir Başkomutanı, Bian Tang ile ilişkileri düzeltmek için ısrar etmiş; o yüzden size dokunmuyorlarmış.”

Başkomutan mı? Chu Qiao kaşlarını çattı. Büyük Xia’nın Başkomutanı, ihtiyarlar heyetinin başıdır; acaba Wei Guang mu ona bir şans vermişti?

Artık dışarıdaki haberlerle pek ilgilenmiyordu. Günlerini sersemlemiş bir halde, Mihe Malikanesi’nde kimseyi görmeden geçiriyordu; gerçekten de Li Ce’nin dediği gibi “sıradan bir hayat” sürüyordu.

Hayatının yarısını Yan Xun ile geçirmişti; karanlıktan, kandan, kılıç darbelerinden geçmişlerdi. Şimdi ise yolun sonuna gelmişti, artık gidecek yeri kalmamıştı.

Bir keresinde Li Ce’ye Büyük Xia’nın neden peşini bıraktığını sormuştu. Li Ce o sırada büyük bir hevesle bu yılki cariye adaylarının resimlerine bakıyordu. Başını kaldırıp ona bir öpücük yolladı ve arsızca gülerek, “Belki de Xia İmparatoru hâlâ benimle ilgili hayaller kuruyordur,” dedi.

Chu Qiao, ruh hali hiç uygun olmasa da hafifçe gülümsemeden edemedi. Onunla birlikte o devasa güzeller albümüne baktı; kendi yaşlarındaki o genç kızların gözlerindeki o masum ve neşeli ifadeye bakarken, sanki başka bir dünyaya bakıyormuş gibi hissetti.

Li Ce gitmeden önce kapıda durdu, birden dönüp ona gülümseyerek dedi ki: “Qiao Qiao, iyi düşün; bu dünyada sana başka kim bu kadar iyi davranır? Senin için pek çok şeyden vazgeçen, senin için ölümü göze alan, senin için servetini harcayan, senin için her şeyini feda eden, seni ölümün kıyısından kurtaran ama bunu sana söylemeyen... Böyle insanlar pek azdır. İyi düşün, kararını verince bana söyle; sana öyle bir çeyiz

düzerim ki, seni şanına yaraşır bir şekilde gelin ederim.”

Pencerenin dışındaki çınar yaprakları sararmış, gökyüzünü kaplamıştı. Gün ışığı yaprakların arasından süzülüp odayı altına boyuyordu.

Issız salonda dururken Li Ce’nin son sözlerini düşündü. Yanbei’deki o son savaşı zihninde evirip çevirdi; saldırı zamanı, savunma düzeni, geri çekilme noktaları, kimin koruduğu, kimlerin yolu kestiği... Kim bu kadar hızlı haber uçurabilirdi? Kim o topraklarda bir anda böyle bir güçle belirebilirdi? Ve Li Ce’nin dediği gibi, kim ona bu kadar iyi davranırdı?

Zihninin derinliklerine gömülmüş o düşünce, ince bir sarmaşık gibi filizlenip bedenini sardı. Ay doğdu, battı; güneş doğdu, battı...

Bütün gece boyunca orada öylece durdu; o inanılmaz ihtimali defalarca tarttı, kanıtlar aradı. Gözlerinden heyecan dolu yaşlar süzülmeye başladı; göğsüne düşen o iri damlalarda ne bir keder ne de bir acı vardı. Büyük bir sürpriz ve umut dalgasının içinde kalmıştı; vücudu zangır zangır titriyordu.

O an, altın sarısı güneş ışığı pencereden süzülüp solgun yüzüne vurdu. Hiçbir derdi olmayan bir çocuk gibi gülümsedi; gözyaşları içinde kahkahalar attı.

Chu Qiao saraydan ayrıldığı gün hava yine yağmurluydu. Li Ce’ye haber vermedi; sadece küçük bir heybeyle atına atlayıp Zhengyang Kapısı’ndan çıktı. İnce yağmur omuzlarına düşerken, her zamankinden daha canlı görünüyordu.

Li Ce her zamanki gibi bildiğini okuyan bir imparatordu. O sırada Ulusal Akademi binasının çatısında, uçuşan koyu kırmızı ipek bir kaftanla en tepedeki kiremitlerin üzerinde oturuyordu. Aşağıda endişeyle ağlayıp sızlayan memurları görmezden geliyordu; rüzgâr kaftanını savuruyordu. Uzaklardaki Gül Yolu’nda, sarı elbiseli genç bir kızın beyaz atının üzerinde ilerleyişini izledi. Yolun iki yanındaki çınar ağaçlarının renkleri muazzam bir tablo gibiydi.

— 211 —

Dört ay oldu, bu kadarı yeter.

Hafifçe gülümsedi, elindeki flütü dudaklarına götürüp onu uğurlamak için neşeli bir melodi çalmaya başladı. Flütün berrak sesi, bu şatafatlı sarayın her köşesine yayıldı; kızın peşinden saray kapılarını, altın eşikleri, yüksek koridorları ve koyu kırmızı duvarları aşarak o uçsuz bucaksız dünyaya doğru süzüldü.

Bian Tang onu korudu; ailesi tarafından dışlanıp baskı gördü, o parlak geleceği neredeyse çöle gömüldü.

Yuegong'da yenildi, ölümden döndü; kurnaz bir tavşan gibiydi ama kaçacak deliği kalmamıştı. Vatanı tarafından terk edildi, aşağılık bir hain ilan edildi, halkı tarafından lanetlendi; ölünce aile mezarlığına bile gömülemeyecek, imparatorluğun bir numaralı haini olarak anılacaktı.

Ama o ıssız topraklarda küllerinden doğdu; tek başına Qinghai'nin kaderini değiştirdi. Heybetli namı tüm Batı Toprakları'nı titretti. Henüz vakti gelmemişken, sırf o kadını ölümün kıyısından kurtarmak için ordularını doğuya sürdü.

Büyük Xia, Bian Tang'a saldırmak için kılıçlarını biliyordu; Yanbei, karısını çalan adamdan intikam almak için pusudaydı. O ise kurduğu o devasa imparatorluğu bir kenara bırakıp eski topraklarına dönmeye razı oldu; milyonluk ordusunu kumar masasına sürdü, sırf o küçücük dileğini gerçekleştirmek için.

Zhuge Yue, ben bu dünyadaki en çılgın adamın ben olduğumu sanırdım; ama senin karşında ne kadar sığ ve kibirli olduğumu anladım.

Li Ce içinden gülümsedi. *Bir deliyle nasıl başa çıkılır ki?*

Hepimiz kaderin iplerine bağlı kuklalarız. Ben kurtulamıyorum, Yan Xun da kurtulamıyor... Sadece sen, defalarca o ipleri koparıp atma cesaretini gösterdin; sonra yine defalarca o girdabın içine atladın. Sana yenildim, hem de seve seve.

Melodi oldukça neşeliydi; aşağıda ağlayan memurların hıçkırıklarıyla birleşince ortaya garip bir uyum çıkıyordu.

Sun Di sarayın aşağısında durmuş, o kural tanımaz silüete bakıyordu. Kulağındaki neşeli melodiye rağmen, içinde derin bir yalnızlık hissetti.

Saray yolu uzun ve ıssızdı; iki yanda yüksek duvarlar yükseliyordu. Sarayın dışındaki o tatlı koku buraya kadar geliyordu.

Bu güneşli günde, kimin kalbinde ince bir sızı uyandı; o her gece yarısı çöken yalnızlık sisini dağıttı, o sessiz sarayın tozlarını savurdu.

O hep böyleydi; sarhoş gözlerle bu dünyanın tüm gerçeklerini görürdü.

Gece çöktü, memurların ağlamaktan sesi kısıldı; birkaç yaşlı bakan fenalık geçirip erkenden taşındı.

Tüm saray o görkemli ışıkların altında kaldı; Jinwu Sarayı'nın binlerce penceresinden sızan ışıklar geceyi aydınlattı. Hafıza, ipek bir kumaştan çekilen ince bir ip gibiydi; bir kez çekince tüm o görkemli kumaş dağılır, geriye sadece kırmızı bir yığın kalırdı.

Li Ce merdivenden yavaş yavaş indi. Memurlar ağlayarak yanına koştular, "Aman Majesteleri, sağlığınıza dikkat edin, böyle şakalar yapmayın," diye feryat ettiler.

"Sizlerin bana ne kadar sadık olduğunuzu gördüm, bugün her şeyi anladım. Hadi kalkın artık."

Herkes gözyaşları içinde kaldı; imparatorumuz nihayet yola geldi diye düşündüler.

"Yaptıklarımı iyice düşünmek için üç gün boyunca devlet işlerine ara vermeye karar verdim. Siz de evinize gidin, ülkeyi nasıl kalkındırırız diye kafa yorun." Bunu dedikten sonra şaşkın bakışlar altında oradan uzaklaştı. Daha salondan çıkmadan yanındaki uşağa fısıldadı: "Üç gün boyunca ziyafet verilecek; bu yılki tüm cariye adaylarını Roufu Sarayı'na getirin."

Herkes nutku tutulmuş halde kaldı; imparator kahkahalar atarak gözden kayboldu.

Baizhi Geçidi'ni geçtikten sonra artık Büyük Xia topraklarındaydı. Kışın ortası olmasına rağmen Xianyang güneybatıda olduğu için hava yumuşaktı; Chu Qiao şehre girerken yağmur yağıyordu.

Xianyang'ın dışındaki ana yolda dururken bir an tereddüt etti; içeri girip girmemekte kararsızdı. Hayatının bu on bir yılı devasa bir tablo gibiydi; ilk sekiz yılı suyun altındaki soğuk ay ışığı gibi karanlık bir gölge, son üç yılı ise kanlı bıçak darbeleriyle dolu bir hengâmeydi. Şimdi kaderin zincirlerini kırmıştı ama nereye gideceğini bilmiyordu.

İlk andaki o heyecan yavaş yavaş yerini soğukkanlılığa bırakıyordu. Eğer her şey doğruysa, o adam şimdi kim bilir ne durumdaydı? Onun gibi biriyle nasıl bir bağı olabilirdi? Onu kaç kez ölümün kıyısına sürüklemişti; şimdi elindeki her şeyi kendi elleriyle mi yıkacaktı? Ya her şey yanlışsa? Ya Li Ce'nin dedikleri sadece Yan Xun'un bir lütfundan ibaretse? O zaman ne yapacaktı?

Ve şimdiki haliyle, ağzını açıp tek bir soru sorma cesareti bile kalmamıştı.

Xianyang şehrinde küçük bir ev kiralayıp oraya yerleşti. Müstakil, gözlerden uzak, önünde iki tane salkım söğüt olan bir evdi; ağaçlar şimdi çıplaktı.

Aradan yedi sekiz gün geçti, yılbaşı geldi. Xianyang şehri fenerlerle donatılmış, her yer neşe içindeydi. Ev sahibi kadın, onun gibi genç ve yalnız bir kadının tek başına kalmasına dayanamayıp onu defalarca yemeğe davet etti ama Chu Qiao her seferinde nazikçe reddetti.

Birkaç gün sonra yılın ilk dolunayı, yani Shangyuan Festivali geldi. Sabah saatlerinde ince bir kar yağdı ama yere düşmeden eridi; sadece ağaçlarda ince bir beyazlık bıraktı. Uzaktan bakınca dağların zirvesi bembeyaz, aşağıda ise masmavi sular ve çınar ağaçlarıyla dolu şehir muazzam bir manzara sunuyordu.

Ev sahibi kadın otuz yaşlarında, tombul ve güler yüzlü bir kadındı. İki çocuğu vardı; kocası ise şehirdeki bir okulda öğretmendi; halleri vakitleri yerindeydi. Küçük kız Chu Qiao'yu

çok sevmişti; her gün kapının önünden geçerken boynunu uzatıp içeri bakıyordu. Abisi de merakını gidermek için bazen onu omuzlarına alıyor, duvardan içeri bakmasını sağlıyordu.

Akşamüstü Chu Qiao, ev sahibinin tekrar yemeğe çağırmasından çekindiği için dışarı çıktı.

Hava henüz kararmamıştı, fener alayı başlamamıştı ama sokaklar çoktan kalabalıklaşmıştı. Her yerde insan seli vardı; yol boyunca yemek tezgahları kurulmuştu. Tütün, mücevher, makyaj malzemesi ve oyuncak satan seyyar satıcılar Xianyang'ın ana caddesini doldurmuştu. Chu Qiao kalabalıktan kaçmak için ara sokaklara saptı.

Bayram olduğu için normalde dışarı çıkmayan zengin ailelerin hanımları ve genç kızları da sokaklardaydı. Tahtırevanlar, at arabaları yanından geçip gidiyor; aralardan neşeli kahkahalar yükseliyordu. Rüzgârla gelen o ılık kokuyla birleşince her şey çok huzurlu görünüyordu.

Etraftaki o renkli kalabalığın aksine Chu Qiao çok sade giyinmişti. Ama üzerindekiler Bian Tang sarayından kalma olduğu için sıradan halkın kıyafetlerinden çok daha zarif ve kaliteliydi. Nilüfer rengi ince ipek bir üst, açık mavi ve beyaz uzun bir etek; üzerinde çok uçuk renkli iplerle işlenmiş yasemin çiçekleri vardı. Uzaktan bakınca taze bir nilüfer gibi görünüyordu. O sakin ve vakur duruşuyla ıssız caddede yürürken, yoldan geçen gençler ve beyefendiler ona bakmadan edemiyordu. Bazıları yanına yaklaşıp konuşmak istiyor ama onun o mesafeli ve soğuk tavrını görünce tereddüt edip vazgeçiyorlardı. O ise kimseyi görmüyormuş gibi yürüyüp gidiyordu.

Hava kardı, akşam çöktü. Gökyüzünde muazzam bir dolunay belirdi; yıldızlar seyrek, ay ışığı ise omuzlarına düşen yumuşak bir pelerin gibiydi.

Xianyang'a ilk gelişi değildi bu. Üç yıl önce Zhenhuang şehrinden kaçarken Zhao Chun'er ve abisiyle burada karşılaşmış, sonra Chun'er'in takibinden kaçarken yine buraya sığınmıştı.

Yıllar su gibi akıp gitmişti. Zhao Song'dan yıllardır haber

yoktu; o zamanların kudretli prensi, muhtemelen sakatlığı yüzünden saray çekişmelerinden elini eteğini çekmişti. Zhao Chun'er ise tamamen yok olup gitmişti; kim bilir şimdi nerelerdeydi.

Chu Qiao'nun dudaklarında ince bir gülümseme belirdi; o kadar hafif bir gülüştü ki, rüzgârda dağılan bir duman gibi hüzünle yok olup gitti.

Belki de Li Ce haklıydı; bu dünyada çok akıllı olanlar asla mutlu olamazdı.

Uzaktan devasa fenerlerin ışıkları yükseldi; kırmızı, yeşil, altın sarısı... Her yer ışıl ışıldı. Patlayan havai fişekler, çocukların neşeli çığlıkları, satıcıların bağırışları göl kenarından esen rüzgârla ona kadar ulaşıyordu. Kulağına gelen bu sesler, sanki başka bir dünyadan geliyormuş gibi sıcak ama ruhunu ısıtmaktan uzaktı.

Fener festivali... Ne kadar uzun zaman olmuştu.

Başını kaldırıp baktı; bakışları zamanı delip geçti ve o ilk güne takılıp kaldı.

Kırmızı küçük bir at, beyaz kürklü bir çocuk, elinde bembeyaz bir tavşan feneri... O gencin arkasından gidişi... Adam arkasına bakmıştı; gözlerinde o derin sessizlik vardı. O zamanlar bunun kibirli bir soğukluk olduğunu sanmıştı; sanki yukarılardan aşağıdakilere küçümseyerek bakıyordu.

Ama şimdi o günleri hatırlayınca, sanki onun gözlerinin en derinini görebiliyordu; orada sonsuz bir anlam vardı.

Eğer o gün o fenerlerin arasında kaybolmasaydı, çocukların patlattığı fişekler atını ürkütmeseydi, şehirden dışarı fırlayıp Yan Xun ile o karda bütün gece yürümeseydi... Her şey farklı olur muydu?

Belki de olmazdı. Belki de o sıkıca tutulan eller yine bırakılacak, o kılıçlar yine çekilecek, o yeminler yine bozulacaktı... Her şey kaderin çizdiği yolda ilerleyecekti; kimse bu döngüden kaçamazdı.

Ama en azından, o gün o kalabalıkta birbirlerini kaybetmeselerdi, bugün o fener festivalini hatırladığında aklına

gelen tek şey bulanık bir sırt ve sıcak bir mum ışığı olmazdı.

Farkında olmadan çok uzaklaşmıştı. Göl kenarında devasa bir karaağaç duruyordu; en az otuz kırk yıllık bir ağaçtı. Üzeri kırmızı bezler ve çeşitli kağıt süslemelerle doluydu. Köylülerin bir inancıydı bu; bu kadar yaşlı ve ulu ağaçların içinde ilahların yaşadığına, onlarla iletişim kurabildiklerine inanırlardı. Zor durumda kalanlar buraya gelir, dua eder, işlerinin rast gitmesini veya sevdiklerinin sağ salim dönmesini dilerlerdi.

Chu Qiao ağacın altında durdu. İçinde garip bir duygu uyandı; ağaçta ne olduğunu bilmiyordu ama başını kaldırıp uzun uzun baktı. Gözlerini hafifçe kıstı; ne bir sevinç ne de bir keder vardı içinde. Bakışları tozlu yılları delip geçiyor, berrak bir göl suyu gibi parlıyordu.

Bilmiyordu ki, üç yıl önce burada Zhan Malikanesi'ne satılırken, bir adam da atıyla buradan geçmişti. O gün güneş solgundu, adamın giysileri rüzgârda savruluyordu; ağacın altında durmuş, onunla kıl payı farkla birbirlerini teğet geçmişlerdi.

Chu Qiao elini koynuna attı ama eline sadece bir yeşim kolye geldi. Kolyeyi eline alınca dalıp gitti.

Bu kolyeyi, Wupeng şehrinde Tian malikanesinde Zhuge Yue ile gece dövüşürken ondan çalmıştı. Sonra dansçı kılığında yakalandığında adam onu geri istemişti; o ise hâlâ ona kızgın olduğu için "Göldeki suya attım," demişti. Tian malikanesinin uşakları bütün gece gölü boşaltmış ama hiçbir şey bulamamışlardı.

Yanbei'den ayrıldığı gün yanına hiçbir şey almamıştı; sadece bu kolyeyi, sanki görünmez bir güç tarafından itilmiş gibi yanına almıştı.

Zaman akıp gidiyordu, hafıza göğsüne yaslanmış soğuk bir yeşim taşı gibiydi. Başını kaldırdı, gözleri yaşlarla doldu.

Dönüp dolaşıp yine o ayrılık acısına gelmişti. Dağlar ve nehirler değişmiş, yıllar geçmiş, araya ölüm ve yaşam girmişti... Hâlâ aralarında o bitmek bilmeyen vatan ve aile davaları vardı. Hem onun gibi biri, hangi yüzle, hangi cesaretle ona yaklaşabilirdi ki?

Chu Qiao gözlerini yumdu, elindeki kolyeyi ağaca doğru fırlattı. Sadece bir an sürmüştü ama zihninden binlerce düşünce geçti. Kader onlarla oyun oynamıştı; o ve o adam, artık hiçbir şey değillerdi.

Tam arkasını dönüp gidecekti ki, arkasından ince bir çınlama sesi geldi. Sanki usta bir el, bir kanunun tellerine hafifçe dokunmuştu; ses o kadar berrak ve uzundu ki, bir anda iliklerine kadar işledi. Chu Qiao dehşetle arkasına döndü; ağaçtan aşağı iki parlak yeşim ışığı süzülüyordu. Tam isabetle, biri sağ eline diğeri sol eline düştü.

Bembeyaz, pürüzsüz ve sıcacıktılar... Hem modelleri hem de kaliteleri tıpatıp aynıydı. Bunlar birbirinin eşi olan, ikiz yeşim kolyelerdi.

— 212 —

Chu Qiao aniden donakaldı; zihni bir anlığına geçmişe, o silik mürekkeple çizilmiş puslu dağ ve nehir manzarasına, o tanıdık siluete evrildi. O adam, üzerinde uçuşan beyaz giysileri, çatık kaşları ve vakur bakışlarıyla, hangi duygular içinde fırlatıp atmıştı o yeşim kolye ucunu? Sonra atını mahmuzlayıp arkasına bile bakmadan, içi huzur ve esenlik dilekleriyle dolu o ağacın yanından adım adım uzaklaşmıştı?

Gözleri yanıyor ama tek damla yaş dökülmüyordu; öylece, sessizce durdu. Aradan ne kadar zaman geçtiği belirsizdi; bir dizi fener buraya kadar ulaştı, gölün üzerinde sayısız çiçek teknesi süzülmeye başladı, çocuklar kahkahalar atarak yanından geçip gitti ama o, sanki bu dünyada değilmiş gibi hiçbirini fark etmedi. Ta ki fener satan bir seyyar satıcı yanından geçene kadar; ancak o zaman kendine gelebildi.

Fenerlerin renkleri aynıydı, üzerindeki çizimler o kadar tanıdıktı ki sanki bir zamanlar kendi elinde tuttuğu fenerin aynısıydı. Gözlerini ayırmadan, sessizce bakakaldı. Satıcı sabırsızlanarak kaşlarını çattı: "Bak hanımefendi, seçecek misin seçmeyecek misin?"

Telaşla parasını ödedi ve elinde o fenerle yolun ortasında kalakaldı; arkadan bakıldığında narin silueti, yolunu kaybetmiş çaresiz bir çocuğu andırıyordu.

İnsan seli yavaş yavaş etrafını sardı, o da kalabalığa karışıp amaçsızca yürümeye başladı. Yol boyunca her yer sıcak kahkahalarla, neşeyle, davul ve gongs sesleriyle yankılanıyordu. Zengin aileler havai fişek patlatıyor, gökyüzü binbir renge bürünüp bir deniz gibi dalgalanıyordu. Havada her türlü koku birbirine karışmıştı; keskin bir şarap kokusu, iştah açıcı ızgara et kokusu, yanından geçen asil hanımefendilerin süründüğü allık ve pudra kokuları ve henüz tomurcuklanmış kış eriklerinin o zarif esintisi... Kimileri fenerlerle şakalaşıyor, kimileri bilmece

çözüyor, kimileri içiyor, kimileri yemek yiyor, kimileri cambazları izliyor, kimileri ise şarkı söylüyordu. Bu gece her şey canlanmış, mutluluk dört bir yanda pervasızca yankılanıyordu. Chu Qiao ise bakışlarını dümdüz ileri dikmiş, elindeki renkli feneri birine çarpıp zarar görmesin diye sakınarak, yapayalnız ve sessizce yürüyordu.

Titrek fener ışıkları yüzüne vurduğunda, silueti o kadar narin, o kadar kimsesiz görünüyordu ki etrafındaki bu coşkulu kalabalıkla tamamen zıt bir tablonun içindeydi.

Bazıları onu fark etti, bazıları ise görmezden geldi; o ise bu kadar insanın meraklı veya kayıtsız bakışları arasından sessizce geçip gitti. Hep ileriye, daha ileriye yürüyordu ama aslında nereye gittiğini kendisi de bilmiyordu.

Nihayet fenerin içindeki mum tükenmeye başladı, geriye sadece cılız, hayaletimsi bir ışık kaldı. Göl kenarına kadar yürüdü, elindeki feneri dikkatle kavradı. Gölün yeşil suları eteklerini ıslatıyordu ama zerre kadar umurunda değildi. Kıyıdaki salkım söğütlerin sararmış dalları yüzüne değiyor, bir kaderin prangası gibi omuzlarına dolanıp onu kaşındırıyordu.

Zhuge Yue, bu ömürde sana borçlu kaldım. Eğer mümkünse, bir sonraki hayatımızda, doğru bir zamanda, daha erken karşılaşalım.

Bembeyaz parmaklarıyla feneri hafifçe itti; tavşan feneri süzülerek uzaklaştı. Göl suyu dalgalandı, fener küçük bir tekne gibi hafifçe sallanarak, dalgaların arasında geceye karıştı; ışıl ışıl yanan gölün üzerinde usulca süzüldü.

Chu Qiao ayağa kalktı ve fener gözden kaybolana dek öylece baktı. Gece rüzgarı yüzüne vurduğunda, titretici bir soğuk, zehirli bir ok gibi kalbini sıyırıp geçti. Dünya rengarenkti, camdan bir saray gibi parlıyordu ama onun kalbi, gitgide uzaklaşan o fener gibiydi; ışığı titrek, sönmeye yüz tutmuş... O kararı vermişti; kendi elleriyle o son umut kırıntısını da ezip atmıştı. Dünya onun ellerinde sessizce çökmüş, o süslü kirişler ve nakışlı yapılar toza dönüşmüş, mücevherler ve ipekler çorak bir toprağa evrilmişti. Yaşam enerjisi onu çoktan terk etmişti; geriye kalan sadece uçsuz bucaksız bir grilik ve sonu gelmez bir

karanlıktı.

Aniden küçük bir dalga feneri sarstı; bir ejderha teknesine yol açan öncü çiçek teknesi hızla yaklaşıyordu. Küreklerin sıçrattığı sular fenerin üzerine geldi; ışık bir an titredi, neredeyse sönecek gibi oldu. Fener yan yattı, suya gömülmesi an meselesiydi.

Nedenini bilmeden, Chu Qiao'nun soğumuş ve uyuşmuş kalbi aniden sıkıştı. Farkında olmadan bir adım öne çıktı, kaşlarını hafifçe çattı; sanki akıntıya kapılıp giden o küçük fener için endişeleniyordu.

Tam o sırada, daha büyük bir çiçek feneri süzülerek geldi; üstündeki ipek ip, Chu Qiao'nun fenerinin ipine dolandı. İki fener olduğu yerde birkaç tur döndü ama bu beklenmedik kucaklaşma, küçük fenerin batmasını engelledi. Büyük fener, çiçek teknesinden gelen suların çoğunu siper ederek küçük feneri daha sakin bir su alanına doğru sürükledi. İkisi de bembeyaz yeşim tavşan desenliydi; biri büyük biri küçük, birbirine yaslanmış halde öylece süzülmeleri tuhaf bir uyum ve sıcaklık yayıyordu. Büyük fenerin korumasıyla küçük olanın ışığı yeniden canlandı, etrafındaki suları yumuşacık, sıcak bir ışıkla aydınlattı.

Chu Qiao hafifçe nefes verdi. Eninde sonunda sönecekti belki ama biraz daha yanması yine de iyiydi.

Çatık kaşlarını yavaşça gevşetti, derin bir iç çekti ve sonra rastgele başını kaldırdı. Gölün karşı kıyısında, aniden bir siluet belirdi!

Tüm vücudu elektrik çarpmış gibi sarsıldı, olduğu yerde donakaldı. Onu tekrar görüyor gibiydi; üzerinde bembeyaz bir harmani, ipek bir pelerin, yarı örtülü siyah saçlar, kiraz gibi dudaklar ve soğuk bir gölü andıran gözler...

Ejderha tekneleri gürültüyle, müzik eşliğinde gölün ortasından geçiyor, aralarındaki görüşü hayal meyal engelliyordu. Kırmızı ipekler ve neşeli kalabalık bu geceyi süslerken, o adam sessizce ona bakıyordu. Elinde tıpkı onunkisi gibi, feneri tutan ahşap bir çubuk vardı. O uzak bakışlar sessiz zamanı delip geçti; önce bir şaşkınlıkla başladı, sonra karmaşık ve çözülmesi güç bir duyguya dönüştü ve nihayet huzurlu bir

noktada duruldu.

O anda, ikisinin arkasında binlerce muhteşem havai fişek patladı; parıldayan ışıklar, birbirine kenetlenen bakışlarını aydınlattı.

Chu Qiao ona bakıyordu; o bakışlar, adamın daha önce hiç görmediği bir derinlikteydi. Onu betimleyecek kelime bulamıyordu. Sanki terk edilmiş bir çocuğun uykusunda memleketini özlemle izlemesi gibiydi; gözlerini ayırmaya kıyamıyordu. Bu, altı yüzden fazla gecenin bekleyişiydi ama aynı zamanda şafak vakti geldiğinde tüm umutların yerle bir olmasıydı.

Dudaklarını hafifçe araladı, bir şeyler söylemek istedi ama kelimeler boğazına düğümlendi. Dudakları titriyor, gülümsemesi henüz gözlerine ulaşmadan iki sıra gözyaşı süzülmeye başlıyordu. Titreyen bir gülümsemenin eşliğinde, yaşlar birer birer sivri çenesinden aşağı yuvarlanıyordu.

Ejderha teknesi uzaklaştı. Chu Qiao aniden çılgınca koşmaya başladı. Hayatı boyunca hep kaçmış, geri çekilmiş, uzaklaşmış ve reddetmişti. Ölümden defalarca döndükten sonra, aniden kalbi korkuyla paramparça oldu; ya bu sadece anlık bir illüzyonsa? Ya sadece ışık ve gölgenin bir oyunusa? Dokunduğu anda kırık bir rüya gibi dağılıp gidecek miydi?

Genç kız o kadar hızlı koşuyordu ki yoldaki insanlar ona tuhaf bakışlar fırlatıyordu ama o hiçbirini umursamadı. Giysileri, koşarken havada süzülen solgun bir nilüfer çiçeği gibiydi. Dizleri dermansız kalmış, kulakları uğulduyordu. Göl setini aştı, erik bahçesini geçti, taş köprüyü geride bıraktı, söğüt dallarının arasından sıyrıldı ve nihayet nefes nefese orada durdu. Ama her şey bir bulut gibi geçip gitmiş, gerçeklikten uzak görünüyordu; bu belirsizlik kalbini sıkıştırıyordu.

Zhuge Yue hala ona bakıyordu; gözleri dingin, bakışlarının arasında gizli bir şefkat parlıyordu.

Kalabalık aniden aralarına daldı, gürültüyle onları kuşattı.

Chu Qiao aniden dehşete düştü; bu ne ölüme benziyordu ne de sürgün edilmeye. Hayatı boyunca güçlü olmuş, iradesini

çelikleştirmişti; on küsur yıldır sadece iki kez bu kadar korkmuştu. İlki, adamın o derin göle düştüğü andı; ikincisi ise şu andı.

Her şeyi bir kenara bırakıp elini uzattı, adamın giysisinin yakasına sıkıca yapıştı. Etrafındaki kalabalık ne kadar iterse itsin, asla bırakmıyordu.

Elinin üzerine aniden sıcak bir dokunuş kondu; bir el onu sıkıca kavradı.

Fener ışıkları dağılırken, ona doğru sokuldu. Adam kollarıyla onun için huzurlu, sessiz bir alan yarattı; yanlarında insan gölgeleri dalgalanıyor, sular şırıldıyordu. Ona o kadar yakındı ki nefesini duyabiliyordu. Kömür karası gözleriyle ona bakıyor, sanki yüzünde iki delik açmak istiyordu.

Gözyaşları süzülürken kendini sakinleştirmeye çalıştı ama yine de dayanamayıp titreyen elini uzattı; sanki onun gerçek olup olmadığını anlamak için dokunmak istiyordu.

Bu kaşlar... Uzun ve hafifçe yukarı kalkık, ama hiçbir zaman gerçekten kibirli ve dünyadan kopuk olmamıştı. Bu gözler... Soğuk ve dingin, ama onu hiçbir zaman ateşler ve sular içinde bırakıp arkasına bakmadan gitmemişti. Bu dudaklar... Az konuşan ve iğneleyici, ama hiçbir zaman gösterdiği kadar gururlu ve duygusuz olmamıştı.

Aradığı tüm cevaplar tam karşısındaydı ama dizlerinin bağı çözülmüş, tüm gücü tükenmişti. Boğazından bastırılmış bir hıçkırık kaçtı, vücudu gevşedi ve yan tarafa doğru devrilecek gibi oldu.

Adam çevik bir hareketle onu belinden yakaladı. Bedenleri birbirine değdiği an, sanki aralarından koca bir ömür, koca bir tarih akıp geçti. Chu Qiao'nun uzun süredir bastırdığı hıçkırıkları artık zapt edilemedi ve nihayet dışarı taştı.

Adam ona sarıldı; kızın gözyaşları göğsüne düşüyor, giysilerini ıslatıyor ve kat kat süzülerek kalbine işliyordu.

"Neden beni kandırdın? Neden beni görmeye gelmedin? Öldün sanmıştım..." Hıçkırıklar içinde feryat ediyordu, vücudu hafifçe titriyordu. Defalarca aynı şeyi tekrarladı: "Öldün

sanmıştım..."

Zhuge Yue dudaklarını sıkıca kapattı, tek kelime etmedi. Binlerce li öteden gelmişti ama amacı onu görmek değil, sadece onu rahatsız etmeden biraz daha yakınında olabilmekti.

Ve kadim Xianyang şehri, Büyük Xia topraklarında Bian Tang'a en yakın olan son şehirdi.

Birkaç kez dudaklarını araladı ama onunla nasıl yüzleşeceğini bilemedi. Elleri ayakları birbirine dolaşmış gibiydi. Nihayet içindeki o karmaşık duyguları bastırdı, kızın sırtını hafifçe sıvazladı ve her zamanki tavrını korumaya çalışarak, sahte bir sabırsızlıkla konuştu: "Ağlama artık, ölmedim işte."

"Ölmediysen neden beni bulmadın!" Chu Qiao onu bir hışımla itti, gözleri yaşlar içinde haykırdı: "Bir mektup bile gönderemedin mi?"

Daha önce onun önünde hiç böyle ağlamamıştı; ayakta duracak hali kalmamış gibiydi. Bir anda, o ölümden döndüğü, sürgün edildiği geçmiş, puslu bir duman gibi dağılıp gitti. Peşine düşüldüğü, ölüme terk edildiği o çaresiz günler, iki yıl boyunca defalarca ölümün kıyısından geçtiği o zorluklar artık gözüne o kadar küçük, o kadar önemsiz görünüyordu ki...

Adam elini uzatıp otoriter bir tavırla seslendi: "Gel buraya."

Gözyaşlarını sildi; hayatında ilk kez ona karşı gelmek istemiyordu. Kendini onun kollarına bıraktı ve ağlayarak küfretti: "Seni deli adam!"

Araya giren binlerce dağ ve nehir, aile ve devlet düşmanlıkları, ölümün ve yaşamın ötesine geçiş... Nihayet arkasına dönüp baktığında, o kişi fenerlerin solgun ışıkları altındaydı. O gece o kadar derin uyudu ki sanki sıcak suların içinde yüzüyordu.

Hayal meyal, Askeri İstihbarat Birimi'ndeki o sıcak yatakhaneye döndüğünü sandı. Xiao Shi ve Mao'er ile birlikte kalıyordu. Sabah lapa lapa kar yağmıştı, canı kalkmak istemiyordu. Xiao Shi, buz gibi elleriyle yüzüne hafifçe vurarak onu uyandırmaya çalışıyor, o ise kaşlarını çatıp yorganın altına saklanıyordu. O yaramaz Mao'er ise bir hışımla yorganı

üzerinden çekip kenarda kahkahalarla gülüyordu. Min Rui ise aynanın önünde bir yandan makyaj yapıyor, bir yandan da kahvaltı söylemek için telefon açıyordu.

O zamanlar gökyüzü ne kadar maviydi, hepsi ne kadar gençti... Zaman, denizden yeni çıkarılmış bir balık gibi taptaze ve canlıydı, yerinde duramıyordu.

Uykusu nihayet yavaş yavaş dağıldı, yüzünde buz gibi bir serinlik hissetti. Gözlerini yavaşça açtığında, adamın tertemiz bir halde karşısında dikildiğini gördü. Sadece yüzü asıktı, kaşlarını çatmış: "Saatin kaç olduğundan haberin var mı?" dedi.

Bir an için gözlerinin yanıldığını sandı, zihni tam yerine gelmemişti. Ona dikkatle baktı, kaşlarını hafifçe çattı; çok ciddi görünüyordu.

Onun bu ciddi hali Zhuge Yue'nin söyleyeceklerini yutmasına neden oldu. Tam arkasını dönüp gidecekken, giysisinin yakasının çekildiğini hissetti. Başını eğdiğinde, bembeyaz küçük bir elin giysisinin ucuna sıkıca yapıştığını gördü; o kadar sert tutuyordu ki parmak boğumları beyazlamıştı.

Dün gecenin anıları yavaş yavaş zihnine doluştu. Yüzü aniden kıpkırmızı kesildi, elini hemen çekip yatakta doğruldu ve dışarı baktı. Şaşkınlıkla donakaldı: "Hava neden karardı?"

Zhuge Yue ona öfkeyle baktı ve arkasını dönüp diğer şamdanı yaktı.

Bir de ona mı soruyordu?

Dün gece ayrıldıktan sonra malikanesine dönmüştü. Buraya gizlice geldiği için resmi konukevinde değil, buradaki şahsi mülkünde kalıyordu. Gittikten sonra bütün gece gözüne uyku girmemiş, ertesi sabaha kadar beklemişti. Ama ne gelen vardı ne giden. İnatla, "Ben onu aramaya gitmeyeceğim, bakalım o beni arayacak mı?" diye düşünmüştü. Fakat güneş batıya meyil edene kadar kapısı hala ıssızdı. Nihayet dayanamamış, yanına hiçbir muhafız almadan tek başına onun kapısına dayanmıştı. Kapıyı açtığında ise onu yorganın altında mışıl mışıl uyurken bulmuştu. Bir gün bir gece boyunca yatakta dönüp duran bir adamın buna öfkelenmemesi mümkün müydü?

Chu Qiao onun aklından geçenleri ne bilsin? Yatağında doğrulup gözlerini ovuşturdu, kulağının arkasındaki saçlarını düzeltti. Her ne kadar mahcup hissetse de sert bir sesle sordu: "Neden geldin?"

Sözleri biter bitmez oda kısa bir sessizliğe gömüldü. Chu Qiao yanlış bir şey söylediğini fark edip başını öne eğdi, çıtını çıkarmadı.

Sanki ikisi de bu tamamen değişmiş ilişkiyle nasıl başa çıkacaklarını, birbirlerine nasıl cevap vereceklerini bilmiyorlardı.

Pencerenin dışındaki ay ışığı o kadar parlaktı ki yere dökülen gümüş suları gibiydi, sanki taze bir kar tabakası serilmişti.

"Xianyang'a neden geldin?"

Zhuge Yue aniden sordu. Chu Qiao bir an duraksadı, kalbi hızla çarpmaya başladı. Bu yıllar boyunca onu paniğe sevk edecek çok az şey olmuştu. Büyük Xia'nın kılıçları karşısında bile sükunetini koruyabilirdi ama onun karşısında o sükuneti uçup gidiyordu; kalbinde sanki ürkek bir tavşan zıplıyordu.

"Ben..." Chu Qiao kendini toparlamaya çalışarak öksürdü, sahte bir kararlılıkla ekledi: "Bir iş için geldim."

"Halloldu mu bari?"

"Aşağı yukarı... sayılır."

"Peki ne zaman gidiyorsun?"

Chu Qiao yalanı sürdürmek zorundaydı: "Bir iki güne."

"Bir iki gün mü? Yarın mı yoksa öbür gün mü?"

Chu Qiao biraz sinirlendi, ters bir tonda cevap verdi: "Yarın."

"Hımm." Zhuge Yue başını salladı, masanın kenarına oturup yarım bardak soğuk çay doldurdu. İçmedi, sadece bardağı elinde hafifçe salladı.

Chu Qiao kaşlarını çatıp ona dik dik baktı: "Ya sen?"

"Ben? Ben ne?"

"Xianyang'a neden geldin? Ne zaman gidiyorsun?"

Zhuge Yue hafifçe gülümsedi. İki yıl görüşmemek bu küçük tilkiyi daha da kurnaz yapmıştı anlaşılan. İstifini bozmadan başını salladı: "Gezmeye geldim, daha epey buradayım." Bunu dedikten sonra ayağa kalktı, kapıya doğru yürürken ekledi: "Madem yarın gidiyorsun, seni tutmayayım. İyi dinlen."

"Hey!" Chu Qiao irkildi, hemen ayağa fırladı. Farkında olmadan seslendi: "Dur!"

Zhuge Yue arkasına döndü, gayet sakin bir ifadeyle sordu: "Bir şey mi oldu?"

Kesinlikle mahsus yapıyordu! Chu Qiao ona ters ters baktı, uzun bir sessizlikten sonra başını hafifçe eğip çok kısık bir sesle konuştu: "Aslında... o kadar da acelem yok." Zhuge Yue'nin yanlış anlamasından korkar gibi hemen ekledi: "Zaten dönünce yapacak acil bir işim de yok."

"Anladım." Zhuge Yue manidar bir şekilde başını salladı, kenardaki harmaniyi alıp ona uzattı. Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirdi: "Hadi hazırlan, bugün Hayalet Festivali. Dünden daha kalabalıktır dışarısı."

Gerçekten öyle miydi yoksa ruh hali mi değişmişti bilinmez ama Chu Qiao'ya bugün sokaklar dünden çok daha canlı geliyordu.

Ünlü çiçekler rüzgarda tomurcuklarını açıyor, ağaçlar neşeyle boy atıyordu. Gölün iki kıyısından esen serin rüzgar, insanın içini ferahlatan bir su buharı taşıyordu. Sokaktaki cambazların gösterileri bile dünkünden daha güzel görünüyordu. Yolda dilenen bir çocuğa rastladılar; Chu Qiao cömertlik edip ona on altın sikke verdi. Küçük dilenci parayı görünce donakaldı. Bu para, sıradan bir ailenin tutumlu harcamasıyla on yıl boyunca geçinmesine yeterdi.

Zhuge Yue yan taraftan iğneleyici bir tavırla mırıldandı: "Vay canına, ne büyük bir el açıklığı!"

Chu Qiao ona ters bir bakış fırlatıp alay etti: "Zenginler ne kadar parası varsa o kadar cimri olur. Benim keyfim yerinde,

sana ne?"

Onunla dalga geçtiğini bilse de Zhuge Yue'nin keyfi yerine geldi. *Keyfi yerinde mi? Neden acaba?* Neşeyle öne atıldı, ardından Chenyue Bankası'nın mührünü taşıyan, üzerinde iki yüz altın yazan bir senet çıkardı.

"Artık dilencilik yapma, git kendine bir çiftlik al da ağa ol," dedi ve Chu Qiao ile küçük dilencinin şaşkın bakışları arasında yürüyüp gitti.

Chu Qiao arkasından koşup yetişti, ona kuşkuyla bakıyordu.

Zhuge Yue ona bir bakış fırlattı: "Ne bakıyorsun?"

"Senin de vicdanının sızlayacağı zamanlar varmış meğer. Ne o, para elini mi yakıyor?"

Zhuge Yue homurdandı: "Senin daha bilmediğin çok şey var."

Biraz yürüdükten sonra Chu Qiao'nun karnı guruldamaya başladı. Haklıydı da, bütün gün ağzına tek lokma koymamıştı.

Zhuge Yue bu Xianyang şehrini avucunun içi gibi biliyor gibiydi; birkaç ünlü restoranın adını bir çırpıda saydı. Ama Chu Qiao, yol kenarındaki bir seyyar tezgahtan gelen mis gibi erişte kokusunu duyunca olduğu yere çakıldı.

Zhuge Yue doğal olarak gönülsüzdü ama daha itiraz etmeye fırsat bulamadan Chu Qiao masaya çöküverdi. Garson hemen yanlarına koştu; Chu Qiao iki kase soğanlı erişte, yarım kilo sığır eti ve bir tabak yer fıstığı sipariş etti. Garsonun tavsiyesiyle bir şişe de şarap istedi. Şarabın "Haziran Ayazı" adında pek bir zarif ismi vardı.

Zhuge Yue ona tuhaf tuhaf baktı: "Sen şarap içmezdin, hayırdır?"

Chu Qiao'nun yemek çubuklarını tutan eli bir an duraksadı, sonra hafifçe gülümseyerek cevap verdi: "Eskiden işime engel olur diye korkardım. Şimdi nasılsa boş gezenin boş kalfasıyım, o kadar kurala gerek yok."

Zhuge Yue kaşlarını çattı, elini uzatıp bardağı onun elinden aldı. Sert bir sesle: "İçme şunu," dedi.

Chu Qiao üstelemedi, omuz silkip fısıldadı: "Amma da ağır abi

kesildin başımıza."

Garson yemekleri çabucak getirdi. Şarap dedikleri gerçekten de iyi bir şey değildi; kokusundan bile içine su katılmış ucuz bir darı şarabı olduğu, sadece gösteriş meraklısı cahilleri kandırmak için yapıldığı belliydi. Yemekler de vasattı ama eriştenin porsiyonu gerçekten boldu. Chu Qiao o kadar aç olmasına rağmen yarım kaseyi bile bitiremeden doydu.

Ayağa kalktıklarında, yüzleri boyalı bir grup küçük dilencinin kalan yarım kase erişteye ağızlarının suyu akarak baktığını gördüler. Zhuge Yue arkasına dönüp dükkan sahibine bir gümüş para fırlattı: "Hepsine birer kase ver."

Dükkan sahibi gülerek kabul etti. Chu Qiao ona merakla baktı: "İyilik meleği rolüne iyice ısındın bakıyorum?"

On iki on üç yaşlarında bir çocuk, bu ikilinin şık giyimli ve eli açık olduğunu, üstelik konuşulabilir göründüklerini fark edince sırıtarak yanlarına yaklaştı. Zhuge Yue'ye dönüp: "Büyük efendim, bize de bir yudum şarap bağışla be," dedi.

Zhuge Yue çocuğa ilgiyle baktı, dükkan sahibine biraz daha para verip dedi ki: "Ona bir testi ver, ama su katılmamış olsun. Eğer bitiremezse bu yemeği ben ısmarlamamış sayılırım; o zaman onu bir güzel benzetir, sonra da yetkililere teslim edersin."

Çocuk bunu duyunca sevinçten havalara uçtu, neşeyle gitti.

Chu Qiao şaşkınlıkla: "Küçücük çocuk bir testiyi nasıl içsin?" dedi.

"Denediğini görmezse, onun ne olduğunu asla öğrenemez," dedi Zhuge Yue sakince. "Bir kazık yesin ki ileride aklı başına gelsin."

Chu Qiao bunu duyunca duraksadı, adımları yavaşladı ve adamın arkasında kaldı.

Zhuge Yue birkaç adım attıktan sonra onun gelmediğini görünce arkasına döndü, kaşlarını çatarak: "Yürüsene, ne düşünüyorsun?" dedi.

Chu Qiao kendine gelip adımlarını hızlandırdı ve ona yetişti.

Bir kazık yesin ki ileride aklı başına gelsin... Peki ya sen Zhuge

Yue, sen kaç kez kazık yedin? Neden hala akıllanmıyorsun?

Tam bunları düşünürken yanağında aniden yakıcı bir acı hissetti. Hemen ardından tepesinde bir havai fişek patladı. Chu Qiao irkildi, tam arkasına bakacakken önünden gelen büyük bir güçle sarsıldı. Zhuge Yue bir hamlede elini tuttu, çevik bir hareketle onu göğsüne çekti ve birkaç adım geri çekildi. Uzun, keskin gözleri öfkeyle parlıyordu.

"Nasılsın? Yaralandın mı?"

Chu Qiao başını kaldırıp baktığında, bir restoranın ikinci katından aşağı havai fişek atıldığını gördü. Aşağıda yürüyen var mı yok mu bakmamışlardı bile; Chu Qiao'dan başka birkaç kişi daha nasibini almıştı. Aşağıdaki kalabalık yukarıya küfürler yağdırıyordu ama sesleri patlamaların arasında kaybolup gidiyordu.

Zhuge Yue, Chu Qiao'nun yüzünü kapatan elini indirdi. Yanağı hafifçe kızarmıştı, iki nokta ise daha belirgin bir kırmızılıktaydı. Adamın yüzü asıldı.

"Bir şey yok, acımıyor." Chu Qiao hala onun bu kadar yakından bakmasına alışamamıştı. Elini kurtarmaya çalıştı ama adamın eli kımıldamadı bile. Avucunun içi sıcacıktı; sertleşmiş nasırlarını ve elindeki keskin çizgileri hissedebiliyordu.

"Gerçekten bir şey yok," dedi mahcup bir tavırla. "Yüzüm gözüm dağılmadı ya."

"Bir kadının yüzü ne kadar önemlidir, sen ise hiç umursamıyorsun," dedi Zhuge Yue iğneleyici bir sesle. Tunu sert olsa da niyeti iyiydi. Chu Qiao tam ona cevap vermeyecekti ki adam ekledi: "Gerçi senin bu suratın ha dağılmış ha dağılmamış, pek bir şey fark etmez ya."

Chu Qiao donakaldı. Üç cümle geçmeden eski huyu yine depreşmişti. Hemen lafı yapıştırdı: "Sanki sen çok yakışıklısın."

Zhuge Yue sanki bu dünyanın en doğal gerçeğiymiş gibi bir tavır takındı ve o restorana doğru yürümeye başladı. Chu Qiao, adamın böyle küçük bir şey için kavga çıkaracağından korkarken, Zhuge Yue bir süre durup geri döndü. Chu Qiao yanına sokulup sordu: "Oraya neden gittin?"

"Adını ezberledim."

Chu Qiao şaşkınlıkla: "Bu kadar da kinci olunmaz ki!" dedi.

Zhuge Yue kaşlarını kaldırdı: "Ne sandın? İçeriden gelen şarap kokusu çok güzeldi, yarın buraya yemeğe geleceğim."

Chu Qiao'nun canı sıkıldı. Eskiden böyle değildi; neden şimdi onunla her konuştuğunda altta kalan taraf o oluyordu? Kaşlarını çatmış arkasından yürürken, öndeki adamın göz kenarlarında beliren o sinsi zafer ifadesini fark etmedi.

Gece rüzgarı ferahlatıcıydı. Yol kenarındaki satıcılar sürekli mallarını satmaya çalışıyor, çiçekçi kızlar Chu Qiao'nun güzelliğini öve öve bitiremiyor ve Zhuge Yue'ye "karısı" için çiçek alması için dil döküyorlardı.

Zhuge Yue bu yanlış anlaşılmayı gayet doğal karşıladı; yol boyunca tam üç sepet çiçek aldı ama hepsini taşıması için Chu Qiao'ya verdi. Kendisi ise elleri cebinde, rahat bir tavırla önden yürüyordu. Chu Qiao, elinde paketlerle arkadan gelen küçük bir hizmetçi gibi kalmıştı. Yoldan geçenler onlara bakmadan edemiyordu. Çiçekçi kızlar bir süre sonra yanlarına gelmez oldu; muhtemelen Chu Qiao'nun statüsünün "eş"ten "hizmetçi"ye düştüğüne kanaat getirmişlerdi. Etraftaki fısıltılar Chu Qiao'nun kulağına kadar geliyordu:

"Şu beyefendiye bak, ne kadar yakışıklı! Yanındaki hizmetçisi bile ne kadar eli yüzü düzgün!"

Chu Qiao sinirle kaşlarını çattı. Gerçekten hizmetçiye mi benziyordu? On küsur yıl geçmişti, hala mı onun hizmetçisiydi?

Göl kıyısında rüzgar sertleşmişti. Göl seti boyunca yürüdüler; burası oldukça sessiz ve tenhaydı. Adımları iyice yavaşladı ama ikisi de konuşmuyordu; sanki bu nadir bulunan huzuru bozmaya kıyamıyorlardı. Dün geceden beri ikisi de ayrı kaldıkları o iki yıl hakkında tek kelime etmemişlerdi. Hayat onları aniden bu şehirde karşılaştırmıştı; Büyük Xia'dan uzak, Yanbei'den uzak... Ne güç savaşları vardı ne de entrikalar. Burada hayat sakindi, kuşlar ötüyor, çiçekler açıyordu; hava bile tertemizdi. Zihinleri gevşemişti, kimse o can sıkıcı meseleleri açmak istemiyordu.

Gölün üzerinde rüzgar oynaşıyor, ay ışığı yere serilmiş şafak

kızıllığı gibi yumuşacık parlıyordu.

Farkında olmadan yine o yaşlı karaağacın altına gelmişlerdi. Zhuge Yue'nin adımları kendiliğinden durdu; başını kaldırıp ağacın devasa gölgesine baktı. O fırtınalı yıllar zihninden bir bir geçti; onca badireden sonra yine buraya dönmüştü.

Chu Qiao ona baktı. Adamın dik duruşu, yakışıklı çehresi... Sadece bakışlarındaki o eski soğuk ve kibirli hava gitmiş, yerini olgun ve asil bir duruşa bırakmıştı. Gözlerinin derinliklerinde ise yılların yorgunluğu ve hüznü okunuyordu; dikkatli bakınca insanın içini sızlatıyordu.

Ölümün kıyısından dönüp o cehennemden kurtulmak, vatanı tarafından terk edilip kara çalınmak, çaresizce o tehlikeli topraklara sığınmak ve iki yıl içinde böyle bir imparatorluk kurmak... "Ölmedim işte" demek kadar kolay mıydı sanki?

Bu günlerde o zamanki durumları yavaş yavaş duymaya başlamıştı.

O, Li Ce ile birlikte Bian Tang'a döndükten sonra, Büyük Xia tam yedi kez Bian Tang'a mektup gönderip Chu Qiao'nun teslim edilmesini istemişti. Yan Xun da Bian Tang'a karşı kılıç kuşanmış, kuzeybatı sınırında birkaç kez çatışmaya girmişti. Sonunda Wei Klanı'ndan Wei Guang bizzat devreye girmiş, yeni kurulan Güneybatı Ordusu ile Bian Tang'a baskı yapmıştı. Tüm dünya Büyük Xia'nın o sırada Bian Tang ile gerçek bir savaşa girmeye cesaret edemeyeceğini bilse de, Bian Tang halkı Li Ce'nin bu tutumuna öfke kusmuş, hatta bazıları sarayı basıp "bu uğursuz kadını" teslim etmeye kalkışmıştı.

O zamanlar Li Ce, Chu Qiao'yu korumak için ne kadar dirense de, Büyük Xia ile açıkça ters düşmedikçe Xiuli Ordusu'nu koruması imkansızdı.

Tam o sırada, Batı Moğol sınırının ötesindeki Qinghai Kralı beklenmedik bir şekilde Büyük Xia bayrağı açmış, elçiler göndererek sekiz bin li'lik bir haritayla saraya bağlılığını bildirmişti. İşte o zaman dünya, Batı Moğolistan'da nam salan Qinghai Kralı'nın aslında iki yıl önce Yanbei'de öldüğü sanılan Zhuge ailesinin dördüncü genç efendisi Zhuge Yue olduğunu öğrenmişti.

Sonrası ise çorap söküğü gibi gelmişti. Zhuge Yue imparatorluk başkentine dönmüş, güçlü askeri gücü ve Zhuge Klanı'nın desteğiyle Wei Guang'ı saf dışı bırakmıştı. Başdanışmanlık makamına oturup Büyük Xia'nın Başkomutanı olmuş ve doğal olarak Bian Tang'a yönelik askeri politikaları askıya almıştı.

Artık bu kısa şehir efsanelerinin ardında ne kadar kan ve gözyaşı yattığını düşünmek istemiyordu. İkisi de iktidarın o kanlı yollarından geçmiş insanlardı; suyun ne kadar derin olduğunu, yüzey ne kadar sakin görünse de dipte ne fırtınalar koptuğunu çok iyi biliyorlardı.

Gölün üzerindeki sönük fenerler altın gibi parlıyordu. Chu Qiao başını kaldırdı, bakışlarında derin bir hüzün vardı. Zhuge Yue'ye bakarak alçak sesle konuştu: "Duyduğuma göre karaağaçlar tanrılarla iletişim kurabilirmiş. Yaşlı ağaçlar ne kadar eski olursa o kadar etkili olurmuş; eğer ona değerli bir eşyanı bağışlarsan sevdiklerini korurmuş. Bilmem doğru mu?"

Zhuge Yue sessizce durmaya devam etti, cevap vermedi.

"İnanıyor musun?" diye sordu Chu Qiao fısıltıyla.

Zhuge Yue'nin çekik gözleri yavaşça kısıldı, usulca: "İnanmıyorum," dedi.

Chu Qiao ona baktı, hafifçe gülümsedi; ifadesi sevinç miydi yoksa keder mi, belli değildi. *İnanmıyor musun?*

Elini yavaşça uzattı, bembeyaz avucunu açtı. Gözleri yıldızlar gibi parlıyordu ama dudaklarının kenarında bir acı vardı. Yumuşak bir sesle sordu: "Gerçekten inanmıyor musun?"

Zhuge Yue başını eğdi ve o an o iki bembeyaz, tertemiz yeşim kolye ucunu gördü. Zaman sanki bir ok gibi delip geçti ve onu olduğu yere çiviledi.

"Zhuge Yue, bir daha asla fırsatım olmayacak sanmıştım." Chu Qiao şefkatle gülümsedi, gözleri kısıldı ama içlerinde birer damla yaş parlıyordu. Dudakları titreyerek ekledi: "Hayatım boyunca senin iyiliğini ödeme şansım olmayacak sanmıştım."

Gecenin karanlığı koyulaşırken Zhuge Yue'nin silueti öylesine ağırlaştı ki insanın nefesini kesiyordu. Gözlerini dikmiş ona bakıyordu; gözbebekleri dipsiz bir kuyu gibi kapkaraydı. Konuşmuyor, sadece bakıyordu; sanki onu delip geçip başka bir yere bakıyordu.

Aniden Zhuge Yue ağır bir iç çekti, kollarını uzatıp kızın omuzlarını kavradı ve sakince: "Kim ödemeni istedi ki?" dedi.

Chu Qiao'nun gözyaşları o an boşaldı. Kendini onun kollarına bıraktı, kalbinde tarif edilemez bir minnet duygusu vardı. Başını göğsüne yasladı; adamın üzerinde o tanıdık, huzur veren koku vardı. Sıcaklık tüm vücuduna yayıldı. Gözlerini yavaşça kapattı. Gece rüzgarı üzerlerinden geçerken, uzaktan neşeli kalabalığın sesleri geliyordu. Hayatında ilk kez o mutluluğun kendisine bu kadar yakın olduğunu hissetti; bir nefes kadar yakın, dokunulabilecek kadar gerçek...

"Zhuge Yue," Chu Qiao aniden başını kaldırdı, gözyaşları içinde ona bakıp gülümsedi: "Yaşamak ne güzel."

Zhuge Yue bunu duyunca kalbinde bir sızı hissetti. Ama bu dünyada şu dört kelimenin anlamını onlardan daha iyi anlayacak kimse olamazdı. Eğilip kızın yanağına yumuşak bir öpücük kondurdu ve fısıltıyla tekrarladı: "Evet, yaşamak ne güzel."

Her yer fener ışıklarıyla bezeliydi; Xianyang şehrinde yeni yıl yaklaşıyordu. Bu yeni yıl, her şeyin yeni başlangıcı olacaktı.

Günler sanki çalınmış gibiydi.

Yalnız kaldığında Chu Qiao sık sık dalıp gidiyordu. Güneşin doğuşunu ve batışını, gecelerin birer birer gelişini sessizce izliyordu. Yeni yıl geldi, yeni yıl geçti... Zaman parmaklarının arasından, berrak bir su gibi usulca akıp gidiyordu; akışını bile görebiliyordu.

Başlangıçtaki o büyük heyecan yerini sakin bir hayata bırakmıştı. Gökyüzüne bakıyordu; kuşlar kuzeyden gelip kanat çırparak uçuyor, gökyüzünde beyaz izler bırakıyorlardı. *Muhtemelen evlerine dönüyorlar,* diye düşündü.

Zhuge Yue'nin Xianyang'daki malikanesine yerleşmişti. Ne bir bahanesi vardı ne de bir gerekçesi. Zhuge Yue sadece, "Yeni yılı benimle geçirmek ister misin?" diye sormuş, o da biraz düşünüp kabul etmişti.

Bu gerçekten çok sade bir yeni yıldı.

Lüks saray dansları, şarkıcıların nağmeleri, zengin ziyafet sofraları yoktu. Ama nadir bulunan bir sessizlik, kalpten gelen gerçek bir huzur vardı.

Bu birkaç gün boyunca Zhuge Yue ile pek çok yere gitmişlerdi. Issız ve soğuk ara sokaklarda yürüdüler, eski ve yıkık tapınakları gezdiler, yol kenarında atıştırdılar, kalabalık panayırlarda dolaştılar ve yeni yıl gecesi uzun uzun havai fişek patlattılar.

Patlamaların sesi tıpkı iki yıl önceki o gece gibiydi. Işıl ışıl yanan bir caddede duruyordu, her yer fenerlerle doluydu; uzun zamandır hissetmediği bir mutluluk onu sarmalamıştı. Adam önünde duruyor, kalabalığın onu ezmesini engelliyordu; bazen kaşlarını çatıp arkasına dönüyor ve ona huysuz bir çocuk gibi çıkışıyordu.

Havai fişekler adamın başının üzerindeki gökyüzünde binbir renkle patlıyor, ışıkları yanaklarına vuruyordu. Çok yakışıklıydı.

Evet, gerçekten çok yakışıklıydı.

Chu Qiao gördüklerini anlatacak başka kelime bulamıyordu. Sanki aniden bir rüzgarla savaş meydanından alınıp bu masalsı dünyaya savrulmuştu. Sıcak güneşi, ılık göl suyunu, mutlu

insanları ve tüm savunmalarını indirmiş bir Zhuge Yue'yi görüyordu. Bir zamanlar ona diş bileyen, ona kılıç çeken, ona defalarca yardım eden ve onun için ölümü göze alan bu adam, şimdi karşısında canlı kanlı duruyor, kaşlarını çatmış ona "köylü güzeli" diye laf atıyordu. Zamanın Tanrı'dan çalınmış bir ödül olduğunu hissediyordu; her saniyesi paha biçilemezdi.

Dünya bir ışık cümbüşü içindeydi ama onun gözleri sadece tek bir kişiyi görüyordu.

Donmuş kalbinin derinliklerinden taşan sıcak sular gibi, uyuşmuş bedenini ve zihnini ısıtıyordu.

Hayat, o çıkmaz yolda muhteşem çiçekler açmıştı; çürümüş bir ağacın üzerinde rengarenk parlıyorlardı. O, bu manzarayı uzaktan izlerken içinden geçirdi: *Belki de "yeniden doğuş" dedikleri şey buydu.*

Her ne kadar gözlerinin önünde olsa da, hala ulaşamayacağı kadar uzak geliyordu.

Kapı yarı açıktı. Adam bahçede duruyordu; mavi-mor giysisinin üzerinde altın işlemeli büyük çiçekler vardı. Ay ışığı üzerine vuruyor, göz alıcı bir parlaklık yayıyordu.

Kıza baktı, bir şeyler söylemek istiyor gibiydi ama uzun süre konuşmadı.

Ay ışığı biraz hüzünlüydü; birkaç sokak ötedeki meydandan hala neşeli davul sesleri geliyordu. Görmese bile Chu Qiao sıradan halkın neşeyle dans ettiğini hayal edebiliyordu.

Zaman çok uzun geçmiş gibiydi ama aslında sadece bir andı. Adam konuştu: "Hadi uyu artık."

Chu Qiao başını salladı, sakince gülümsedi: "Sen de."

Kapı yavaşça kapandı; dışarıdaki ay ışığını da beraberinde götürdü. Bir çizgi, bir hüzme, bir parıltı... Ve nihayet karanlık.

Kapının önünde öylece durdu, parmakları kapı kanadına dayalıydı. Dışarıdaki adam uzun süre gitmedi. Rüzgar soğuktu, uğultuyla esiyordu; pencerenin dışındaki ağaç gölgeleri canavar gibi camın üzerinde oynaşıyordu.

Zaman su gibi akıp gitti. Nihayet yavaş, ağır ayak sesleri

duyuldu; yavaş yavaş uzaklaştı, iyice uzaklaştı.

Penceredeki rüzgar aniden şiddetlendi, kapı bile engel olamadı; aralıklardan buz gibi içeri sızdı. Chu Qiao başını kapıya yasladı ve karanlıkta yavaşça gözlerini kapattı.

Zhuge Yue döndüğünde, Yue Qi henüz Xiao Fei'den bir aile mektubu almıştı. Artık rütbeli bir general olan genç muhafızın yüzü gülüyor, mektubu neşeyle koluna sıkıştırıyordu.

Yue Qi keyifli bir halde kapıda bekliyordu; efendisini görünce yüzündeki sevinci gizleyemedi.

"Xiao Fei'den mektup mu var?"

"Evet," dedi Yue Qi gülerek. "Hai'er bir aylık olmuş."

Yıllarca omuz omuza savaşan Zhuge Yue ve Yue Qi arasındaki ilişki, efendi-uşak ilişkisinden çok kardeşliğe evrilmişti. Ayrılmadan önce Xiao Fei'nin Yue Qi'ye bir evlat daha verdiğini hatırlayan Zhuge Yue gülümsedi: "Döndüğümde oğlun için büyük bir hediye hazırlayacağım."

Yue Qi saygıyla: "Teşekkür ederim efendim," dedi.

"Mo'er nasıl?"

"İyi."

Yue Qi neşeyle cevap verdi. Zhuge Yue'nin yanına aldığı Ouyang Mo, şu an Xiao Fei tarafından büyütülüyordu. Tüm ailesini kaybetmiş o çocuk için belki de en iyisi buydu.

"Beyaz Hoca'dan akupunktur öğreniyor, yeteneği çok yüksekmiş."

"Efendim," dedi Fang Chu dışarıdan gelerek. "General Feng'den mektup var." Yue Qi orduya komuta etmeye gittikten sonra Fang Chu, Zhuge Yue'nin yakın koruması olmuştu. Qinghai kökenliydi; ataları Batı Moğolistan'dan sürülmüş suçlulardı. Zhuge Yue tarafından dize getirildikten sonra ona sadakatle bağlanmıştı. Sessiz biriydi ama iradesi çelik gibiydi; Yue Qi bile ona saygı duyuyordu.

Mektubun mührü sağlamdı. Zhuge Yue mektubu okudu, sonra Yue Qi'ye verdi. O da okuyunca sert bir sesle sordu: "Ne düşünüyorsun?"

"Zhao Yang bu işin peşini kolay bırakmayacaktır. Yedinci Prens ülkeye dönüp sizinle el ele verirse, onun son iki yılda kurduğu düzen sarsılır. Wei Guang artık çok yaşlandı, Wei Shuye'nin ise başka planları var. Onu kollamak lazım."

Zhuge Yue başını salladı: "O adam fırsatçıdır, kafası tilki gibi çalışır ama hırsı gözünü kör etmiş. Hala böyle planlar peşinde koşuyor."

"Ne yapalım?"

"Planlandığı gibi devam edelim. Xu Yang'a söyleyin gözünü dört açsın, şu an bir şey yapamaz. Onu dert edeceğimize Yanbei'nin hareketlerini izlemek daha önemli."

Yue Qi onayladı. Zhuge Yue sordu: "Tahliye işleri ne durumda?"

"Merak etmeyin efendim, Chenyue'nin tüm ticari ağı seferber edildi. Zhao Minggong ve Bay Liang gizlice her daldan usta topladılar. Bian Tang İmparatoru ricamıza çok önem verdi, bizzat Bay Sun'u görevlendirdi. Üstelik bu yıl hasat çok iyi, artık iç bölgelere bağımlı kalmamıza gerek yok."

Zhuge Yue memnuniyetle: "Qinghai'de durumlar nasıl?" dedi.

Qinghai'yi şu an Fang Guangqian yönetiyordu; kendisi Fang Chu'nun amcası ve Zhuge Yue'nin sadık adamıydı. Fang Chu ifadesiz bir şekilde cevap verdi: "Amcam dün mektup gönderdi, her şey yolundaymış. Herkes efendimizin dönmesini bekliyor."

"Güzel," dedi Zhuge Yue. "Hızlansınlar, buradaki işler biter bitmez döneceğiz."

Fang Chu selam verip çekildi. O gidince Yue Qi kaşlarını çatarak sordu: "Efendim, anlamadığım bir şey var."

"Ne diyeceğini biliyorum."

Ay ışığı adamın omuzlarına yumuşacık vuruyordu. Yüzünde soğuk bir ifade vardı; gözleri artık gençlikteki o deli dolu halini kaybetmiş, kadim bir kuyu gibi dinginleşmişti.

"Neden Büyük Xia'nın bu iç karışıklığından, soylu ailelerin yorgunluğundan ve dışarıdaki düşmanlardan faydalanıp isyan etmediğimizi, aileyi ele geçirip Zhao hanedanının yerine

geçmediğimizi soruyorsun, değil mi?"

Yue Qi irkildi, hemen diz çöktü ama dürüstçe konuştu: "Haddimi aşıyorum efendim ama evet, öyle düşünüyorum. Büyük Xia bize adil davranmadı, ailemiz bize ihanet etti. İki yıl boyunca çekmediğiniz eziyet kalmadı, neden şimdi onlara yardım ediyorsunuz? En kötü ihtimalle Qinghai'ye döneriz, yanımızda hanımefendi de var, kimseden korkacak halimiz yok. Qinghai uçsuz bucaksız bir yer, Batı Moğolistan birleşse bile bize diş geçiremezler."

Yue Qi sustu ama Zhuge Yue'den uzun süre ses çıkmadı. Cesaretini toplayıp başını kaldırdığında, Zhuge Yue'nin gökyüzüne baktığını gördü. Yüzünde yorgunluğun gölgeleri vardı, kaşları çatılmıştı; sanki yılların yükü omuzlarındaydı.

— 215 —

"Yue Qi, ailemiz ne kadar kötü olursa olsun, senin ve benim çocukluğumuzun geçtiği yerdir. Büyük Xia ne kadar kötü olursa olsun, bizim vatanımızdır. Şimdi vatan içten ve dıştan kuşatılmışken, bu yaralı topraklar üzerinde bir yangın daha çıkarmaya nasıl gönlüm razı olur?"

Yue Qi donakaldı. Zhuge Yue devam etti: "Kaldı ki Zhao Che'nin bana olan iyiliği, öyle kolayca unutulacak bir şey değildir."

Zhuge Yue bunu söyleyip oradan ayrıldı. Yue Qi ise olduğu yerde kalıp efendisinin sözlerini tartmaya başladı.

İçinde ne hissettiğini bilmiyordu; mantığı efendisinin haklı olduğunu söylüyordu ama son iki yılda yaşadıklarını düşününce içindeki o öfke ve haksızlığa uğramışlık duygusu boğazına düğümleniyordu. Efendisi gerçekten hiç mi umursamıyordu?

Zhuge Yue elbette umursuyordu.

Zifiri karanlık yatak odasında kısa, acı bir gülüş yankılandı.

Nasıl umursamazdı? Çocukken o ailede bir sokak köpeği gibi hayatta kalmaya çalıştığı günleri nasıl unuturdu? Defalarca umutla yola çıkıp darbe yediği o hayal kırıklıklarını? Ya da ölümden dönüp geldiğinde yüzüne tükürülmesini, aşağılanmasını?

Unutamazdı, ölse de unutamazdı.

Az önceki duyguları ve Yue Qi'nin sözlerinin kalbinde nasıl fırtınalar kopardığını düşünmek istemiyordu.

Bir erkek ölümü göze alıp ömrü boyunca neyin peşinde koşardı? Şan, şöhret, başarı değil miydi? Bir gün gelip o en yüce makama oturmak, dünyaya hükmetmek değil miydi?

Bu, her erkek için asla bırakamayacağı ölümcül bir cazibeydi.

O cehennemden sağ kurtulup döndüğünde karşısında bir zerre şefkat bulamamıştı. Adı lekelenmiş, vatanı tarafından terk

edilmiş, bir anda Büyük Xia'nın düşmanı ilan edilmişti. O bir aziz değildi, kalbinde nasıl nefret olmazdı?

Belki de Chu Qiao'nun dediği gibi, Büyük Xia'nın Yanbei karşısında aldığı her yenilgide içten içe gizli bir haz duymuştu. Büyük Xia içeriden çürürken, o da ordularını doğuya sürüp bu devleti ele geçirmeyi, kendisine o pis bakışlarla bakanların tepesine binip intikam almayı düşünmüştü.

Ama o adımı atacağı sırada geri çekilmişti.

Qinghai ovalarında karnı aç, sırtı çıplak insanların umut dolu gözleri ona bakıyordu. Gidecek yeri kalmadığında ona kucak açanlar, ondan "kimsenin donarak ölmeyeceği bir kış" bekliyorlardı.

Evet, bunu ne Yue Qi'ye anlatabilirdi ne de peşinden gelen adamlarına. Gözlerini belertip, "Efendim, birkaç köylü için koca Batı Moğolistan'ı mı feda edeceksiniz?" diye sorarlardı.

Evet, sadece sürgün edilmiş suçluların torunları, medeniyet görmemiş köylüler... Eskiden olsa o da böyle düşünür, "Büyük adamlar büyük işler peşinde koşar, kadın gibi duygusallığa yer yoktur," diyerek burun kıvırırdı. Ama bir şeyler onu değiştirmişti. Tüm dünya ona sırtını döndüğünde, birileri ona o sıcak kapıyı açmıştı; kapı kırık dökük olsa da, ev su alsa da, o sofraya oturup hayatının en sıcak çorbasını içmişti.

İşte o an Chu Qiao'yu anlamıştı; o her zaman dirençle "bekle ve gör" diyen genç kızı anlamıştı.

Tanrı'ya şükrediyordu; eğer bu fırsat olmasaydı onu asla tanıyamayacak, bir şeyi var etmenin ve korumanın verdiği o muazzam zevki asla tadamayacaktı. Bu sevincin, yıkıp yok etmekten çok daha güçlü olduğunu şaşkınlıkla fark etmişti.

Büyük Xia'ya, intikama, Batı Moğolistan hakimiyetine gelince...

Gözlerini yavaşça kapattı ve kendi kendine fısıldadı: *Neyin daha önemli olduğunu biliyorum.*

Evet, hala savaşması, mücadele etmesi, yeteneklerini kullanarak bir şeyleri koruması gerekiyordu. Hala saraydaki o sinsi adamlarla satranç oynaması, savaş meydanında rakipleriyle

çarpışması gerekiyordu.

Amacı Büyük Xia'yı ele geçirmek olmasa da, onun başkalarının elinde çöküp gitmesine de razı gelemezdi.

Üstelik artık geri dönüşü olmayan bir yola girmişti. Cuiwei Geçidi'ni ordusuyla geçtiğinde, askeri makamı kabul ettiğinde ve Bian Tang savaşını tek başına durdurduğunda kaderi mühürlenmişti.

O çaresiz günlerde Zhao Che ile Doğu Hu topraklarında ettikleri yemini hatırladı; gözlerinde soğuk bir parıltı belirdi.

O sırada, karanlığın içinden bir çift dingin göz ona baktı. O bakışlar o kadar yumuşaktı ki, içindeki o saklı hüznü ele veriyordu.

Sessizce gözlerini kapattı, elindeki bembeyaz bardağı parmaklarıyla okşadı.

Hafifçe gülümsedi; gülümsemesi buz gibi kar suları kadar acıydı.

Her şey bittiğinde yeniden başlamışlardı. Hep böyleydi; yanlış zamanda karşılaşır, yanlış zamanda ayrılırlardı. Kader onları sonu görünmeyen, engebeli bir patikada sürükleyip duruyordu.

Oda zifiri karanlıktı, sadece pencereden sızan cılız bir ay ışığı üzerine vuruyordu. Ne de olsa o henüz yirmili yaşlarının başında bir gençti; onca badireye ve zorluğa rağmen bazen o da hayaller kuruyordu. Savaşlardan zaferle dönen bir kahraman gibi sevdiklerinin karşısına çıkıp, "Al, hepsi senin!" demeyi düşlüyordu.

Ama bu sadece bir rüyaydı işte.

Sandalyesine yaslandı, dudaklarının kenarı hafifçe kıvrıldı; tıpkı koca bir çocuk gibi masumca gülümsedi. Kar sonrası hava iyice soğumuştu, sert rüzgar yerdeki kızıl yaprakları savuruyordu.

Gökyüzü kurşuni bulutlarla kaplıydı, sert rüzgar uğulduyordu. Yerdeki karlar savrulup yeni tamamlanan Shuofang Sarayı'nın üzerine dökülüyordu.

Doğudaki savaşlar geçici olarak durmuş, kuzeydeki barbarlar

püskürtülmüştü. Askerler kışlalarına çekilmiş, nadir bulunan bir yeni yıl huzuruna hazırlanıyorlardı.

Sabah erkenden Wuxuan Caddesi'ndeki tüm dükkanlar kapandı. Uzun caddeye, saray arabaları kaymasın diye ince sarı kumlar serildi; uzaktan bakıldığında her yer altınla kaplanmış gibi parlıyordu. Yolun iki yanına altın sarısı perdeler gerildi, halk geri çekildi. Sivil ve askeri yetkililer yol kenarında diz çökmüş bekliyordu. Bir anda, görkemli arabalar ve ipek giysili kalabalık gökyüzünü kapladı.

Bugün Yanbei'nin "Kış Avı" günüydü. Hafızası kuvvetli yaşlılar, son kış avının on iki yıl önce yapıldığını hatırlıyordu.

Zhongqiu Xiyuan, Yanbei krallarının kadim avlağıydı. Günbatımı Dağları'nın kalbinde yer alan bu uçsuz bucaksız beyaz düzlüğün toprağı hafif kızıldı. Rengi hep mi böyleydi yoksa dökülen kanlarla mı bu hale gelmişti, kimse bilmiyordu.

Yan Xun, o ağır samur kürküne sarılmış halde yüksek tahtında oturuyordu. Karşısında siluetler halinde dizilmiş insanlar, rüzgarın ve karın içinde siyah kanatlı dev bir kuşu andırıyordu. Yetkililer kraliyet arabasının önünde titreyerek diz çökmüşlerdi; buz gibi zemin dizlerini sızlatıyordu ama başlarını kaldırıp bakmaya cesaret edemiyorlardı. Sadece Ah Jing gizlice bakmaya çalıştı ama o da Yan Xun'un yüzünü seçemedi.

"Bay Zhuang."

Yukarıdan soğuk bir ses geldi. Elli yaşlarındaki yaşlı adam irkildi, yüzündeki kaslar titredi. Yavaşça ayağa kalkıp merkeze yürüdü ve saygıyla diz çöktü: "Majestelerinin emri nedir?"

"Bir şey yok, sadece yeni ve eğlenceli bir oyuncak buldum. Sizinle birlikte keyfini sürelim istedim."

Yan Xun'un sesi berraktı, içinde muzip ve acımasız bir çocuğun beklentisi vardı.

Zhuang diz çökmüş bekliyordu; parmakları bembeyaz kesilmiş, kaşları çatılmıştı ama istifini bozmadan cevap verdi: "Majestelerine minnettarım."

Yan Xun gülümsedi, bakışlarında alaycı bir parıltı vardı. Tembelce bir el hareketiyle emretti: "Getirin!"

Ağır bir hışırtı duyuldu; meydana siyah bir örtüyle kaplı bir at arabası girdi. İçeriden hafif sesler geliyordu. Herkes merakla arabaya baktı; meydandaki ölüm sessizliği nefes kesiciydi.

Aniden bir şaklama sesi duyuldu; herkes irkildi. Yan Xun tahtında oturmuş, kamçısının sapıyla altın koltuğuna vuruyordu.

Şak, şak, şak...

Herkes ciddileşti, kimseden çıt çıkmıyordu. Otuz yaşlarında bir muhafız ilk arabaya yaklaştı ve siyah örtüyü bir hışımla çekti.

"Ah!" Alçak sesli bir dehşet nidası dalga dalga tüm meydana yayıldı. Herkesin yüzünde korku vardı ama kimse itiraz etmeye cesaret edemedi.

Arabanın içinde on altı-on yedi yaşlarında bir grup genç kız vardı. Hepsi birbirinden güzeldi ama bu dondurucu havada üzerlerinde tek bir iplik bile yoktu; birbirlerine sokulmuş halde, yüzleri kireç gibi bembeyazdı. Elleri arkadan bağlıydı.

Zhuang arabaya baktığı an donakaldı. Hava ne kadar soğuk olursa olsun, alnından boncuk boncuk terler boşanmaya başladı.

Yan Xun'un kahkahası arkadan duyuldu. Sanki sıradan bir yemekten bahsediyormuş gibi rahat bir sesle konuştu: "Bay Zhuang, siz Yanbei'nin temel direğisiniz. Yıllardır bana çok emeğiniz geçti. Bugün ilk oku sizin atmanızı istiyorum."

Arabanın kafesi açıldı, askerler kızları acımasızca tekme tokat aşağı indirdi. Hepsi yalınayaktı; buz gibi kara bastıkları an ayakları kıpkırmızı kesildi.

"Koşun! Çabuk koşun!" Askerler kamçılarını şaklatıyor, o bembeyaz tenleri kan revan içinde bırakıyorlardı. Kulak tırmalayıcı çığlıklar yükseldi.

Kızların elleri çözülmüştü; yaralarını elleriyle kapatmaya çalışarak, tökezleye tökezleye kaçmaya başladılar.

Bir muhafız Zhuang'a yay ve ok getirdi. Yan Xun arkadan sakince sıkıştırdı: "Bay Zhuang, hadi ama."

Zhuang'ın yüzü kül gibiydi, dudaklarında kan çekilmişti. Yavaşça oku taktı, yayı gerdi; parmakları zangır zangır titriyordu.

Kızlar karlı ovada sendeleyerek koşuyorlardı; genç bedenleri güneşin altında parlıyordu. Tehlikeyi sezmiş gibi korkuyla arkalarına baktılar; Zhuang'ın elindeki oku görünce hepsi birden donakaldı.

Vınnn!

Ok fırladı ama zerre kadar gücü yoktu; kısa bir mesafe gittikten sonra etkisizce yere düştü.

"Bay Zhuang, bu sizin ustalığınıza hiç yakışmadı," dedi Yan Xun ağır ağır. Çekik gözlerini kısmış, soğuk bir bakışla yaşlı adama bakıyordu; sanki ruhunun derinliklerini okumaya çalışıyordu.

Zhuang olduğu yerde kaldı, bir şeyler söylemek istedi ama kelimeler boğazına dizildi. Tüm vücudu titriyordu. Aşağıdaki yetkililer fısıldaşıyordu: "Duyduğuma göre sarayda bir grup hizmetçi imparatora suikast girişiminde bulunmuş, bunlar onlar mı acaba?"

"Cheng Yuan, madem Bay Zhuang yaşlandı, sen geç öne."

"Majestelerinin lütfuna minnettarım."

Yeşil kürklü bir general öne çıktı, kendinden emin bir şekilde yayı gerdi. *Vınnn!* Ok sanki gözü varmış gibi en uzaktaki kızın sırtına saplandı. Ovada kısa bir çığlık yankılandı; kızın kalbinden fışkıran kanlar bembeyaz karın üzerine saçıldı.

Diğer kızlar bunu görünce dehşete düştü. Yere çökmüş ağlayan bir kız aniden sinir krizi geçirerek tahta doğru emeklemeye başladı. Bir yandan ağlıyor bir yandan haykırıyordu: "Efendim kurtarın beni! Efendim ne olur yardım edin! Bay Zhuang, ben... Ah!"

Keskin bir çığlık daha yükseldi. Yanındaki kızlardan biri aniden öne atılmış, ağlayan kızın boğazına yapışmıştı. Elleriyle tek bir hamlede kızın boynunu kırıverdi.

— 216 —

“Ölümse ölüm! Düşmana el açıp merhamet dilenecek değiliz, seni korkak!” Genç kız olduğu yerde dikiliyor, solgun yanaklarına tezat gözleri yıldızlar gibi parlıyordu. Yukarıya, imparatorluk tahtına tiksintiyle baktı; üzerinde tek bir iplik parçası olmamasına rağmen ne bir utanma emaresi gösteriyor ne de geri adım atıyordu. Buz gibi bir sesle gürledi: “Biz Datong’un müritleriyiz! Sen ise Datong’a ihanet eden alçak bir hainden ibaretsin. Öldüğünde gömülecek bir karış toprağın bile olmayacak!”

Sözlerini bitirir bitirmez, kendini var gücüyle saltanat arabasının altındaki taş basamaklara vurdu. Vücudu bir an kaskatı kesildi, oluk oluk akan kan basamakları boyadı ve saniyeler içinde hareketsiz kaldı.

Bu olay öylesine ani gelişmişti ki kimse tepki veremedi. Genç kızın canına kıydığını gören askerler hemen ileri atıldı. Bir asker elini uzatıp nabzını kontrol ettikten sonra başını kaldırıp rapor verdi: “Haşmetmeapları, hâlâ nefes alıyor.”

Yan Xun sadece “Hımm,” diye mırıldandı, herhangi bir ceza ya da emir buyurmadı. Nedense az önceki kızın bakışları ona çok tanıdık gelmişti; zihninin kuytularındaki silik anılar birer birer su yüzüne çıkıyordu. Kaşlarını çatıp yerdeki kan gölüne soğuk gözlerle baktı; aniden tüm neşesi kaçmıştı. Elini hafifçe sallayınca, arkasındaki muhafızlar hep birlikte ileri atıldı. Bir anda meydanı gök gürültüsünü andıran feryatlar kapladı; çok geçmeden ortalıkta tek bir canlı bile kalmamıştı.

“Av başlasın. Hepsini sürükleyip köpeklerin önüne atın.”

Yan Xun bu emri sanki sıradan bir şeyden bahsediyormuşçasına vermişti. Muhafız bir an duraksadı, tereddütle sordu: “Peki ya şu sağ olan?”

Sağ olan mı? Yan Xun’un gözlerinde bir ışık çaktı. O görüntü yine zihninden süzülüp geçti; hafızasındaki o inatçı çocuk

bakışları sanki hâlâ bir yerlerden ona dik dik bakıyor, içine ince bir ürperti yayıyordu.

“Hükümdarım?” diye fısıldadı Cheng Yuan.

Yan Xun başını kaldırdığında herkesin gözlerini ona dikmiş beklediğini gördü. Kaşları hafifçe çatıldı, sesi buz kesti: “Onu da onlarla birlikte sürükleyin.” Bunu söyledikten sonra, tüm hevesi sönmüş bir halde ayağa kalktı ve gitmeye yeltendi.

“Durun!” diye haykırdı aniden Üstat Zhuang. Birkaç adımda koşup başını taşa vuran kızın yanına diz çöktü; hıçkırıklar içinde feryat ediyordu: “Yavrum! Baban yaktı seni, baban sebep oldu buna!”

Yan Xun arkası dönük duruyordu, dudaklarının kenarında soğuk bir gülümseme belirdi. Muhafızlar bir hışımla ileri atılıp Üstat Zhuang’ı derdest ettiler. Diğerleri ise kızı sürükleyerek vahşi köpeklerin tutulduğu barınaklara doğru götürmeye başladı; bembeyaz karın üzerinde upuzun, kanlı bir iz kaldı.

“Yan Xun! Seni kurt eniği! Hayalet olsam da yakanı bırakmayacağım! Gün yüzü görmeden, acılar içinde geberesin!”

Arkasından yükselen bu yürek parçalayıcı bedduayı duyan bir muhafız, sert bir tekme savurarak Üstat Zhuang’ın ağzındaki tüm dişleri darmadağın etti.

Yan Xun istifini bozmadan yürümeye devam etti. Arkasında korkudan titreyerek diz çökmüş sayısız mülki ve askeri erkân duruyordu. Dudaklarını küçümsemeyle büzdü, yüzünde dondurucu bir tebessüm peydah oldu.

Yaşarken huzur bulamamış bir adam, güzel bir ölümü ne diye dert etsindi ki?

Sert bir rüzgâr samur kürkünü havalandırdı; kürk, iki ağır kanat gibi hışırdayarak açıldı ve gökyüzünden süzülen bir kartalı ürküttü.

Kuzey toprakları ıssız ve uçsuz bucaksızdı. Bahar bayramı yaklaşsa da bu kış sanki her zamankinden daha uzun sürecek gibiydi.

Hava soğumuştu. İçeri sızan sert rüzgâr, beraberinde kuzey

ordularının zırh şakırtılarını getiriyor, Jinzi Kapısı'ndan geçip Shuofang Sarayı'nın derinliklerine kadar ulaşıyordu.

Uçsuz bucaksız Shuiyao Salonu'nda derin bir sessizlik hâkimdi. Sütunlar kara mermer gibi parlıyor, perdeler rüzgârda dalgalanıyor, kandillerin titrek ışıkları birer birer sönüyordu ancak kimse içeri girip onları yeniden yakmaya cesaret edemiyordu.

İşlemeli kaftanlar içindeki bir adam, ışığın gölgesinde oturmuş, elini alnına dayamış uyuyor gibiydi. Yüz hatları keskin ve vakurdu; oldukça genç görünmesine rağmen, şakaklarındaki saç telleri yer yer ağarmıştı. Işığın ters açısında bu teller gümüşi bir parıltıyla seçiliyordu.

Sıradan bir insanın yatak odası kadar büyük olan devasa yemek masası, birbirinden seçkin lezzetlerle donatılmıştı: Sekiz hazineli yabani ördek, anka kuyruğu yüzgeci, kırmızı erikli inci aromalı yemekler, saray usulü yabani tavşan, sütlü mantılar, uçan ejderha sote, tarla kurbağası, güvercin eti ve daha nice nadide yemek...

Masadaki onca yemeğe tek bir çubuk bile dokunulmamıştı. Yağlı çorbalar çoktan soğumuş, üzerleri donmuş, kokuları uçup gitmişti; geriye sadece donuk ve iştahsız renkler kalmıştı.

Bal rengi ipekler kuşanmış, boyunları, bilekleri ve halhalları gümüş çanlarla süslü iki Donghu dansçısı, mavi gözleri ve kar beyazı tenleriyle olağanüstü güzellikteydiler. Ancak şu an, üç saattir diz çökmüş halde tir tir titriyor, başlarını kaldırmaya bile cüret edemiyorlardı.

Bugün Bahar Bayramı'ydı; halk arasında bilinen adıyla Yeni Yıl. Büyük Xia sarayındaki o şaşaalı ve gürültülü kutlamaların aksine, Shuofang Sarayı ölü bir sessizliğe gömülmüştü. Aşçıların binbir emekle hazırladığı yemekleri tadan kimse yoktu; sadece gece rüzgârı ara sıra o kokuları alıp soğuk karanlığın içinde sessizce dağıtıyordu.

A'Jing içeri girerken adımları biraz ağır kaçtı ve yukarıda tek başına oturan adamı uyandırdı.

Yan Xun kaşlarını hafifçe çattı ve gözlerini yavaşça açtı.

Salonun titrek ışıkları altında yüzü gri ve solgun görünüyordu.

“Hükümdarım,” dedi A'Jing diz çökerek, “Üstat Feng’den mektup var.”

Yan Xun içki içmiş olmalıydı; devrilen kadehten dökülen şarap kaftanına bulaşmış, odaya keskin bir koku yayılmıştı.

Mektubu alıp sessizce okumaya başladı. Kaşları her zamanki gibi hafifçe çatılmıştı, bakışları ise durgundu.

Yan Xun’un tam karşısında boş bir sandalye ve tertemiz bir yemek takımı duruyordu. A'Jing onun kimi beklediğini biliyordu; ama o kişinin belki de bir daha asla dönmeyeceğini de çok iyi biliyordu.

Su saatinden bir kum tanesi daha düştü. Yan Xun başını yavaşça kaldırdı. Sadece birkaç on kelimeden oluşan mektubu öylesine yavaş okumuştu ki sanki her bir harfi zihnine kazımak istiyordu.

Uzun bir süre sonra mektubu masaya bıraktı, üzerine içki sürahisini ağırlık niyetine koydu ve gümüş çubuklarını eline alıp yavaşça yemeğe başladı.

“Hükümdarım,” dedi A'Jing endişeyle, “Yemekler soğudu. Müsaade edin de yenilerini getirsinler.”

Yan Xun cevap vermedi, sadece eliyle gitmesini işaret etti.

A'Jing ısrarla devam etti: “Hükümdarım, son zamanlarda sıhhatiniz pek yerinde değil. Hekimler soğuk yiyeceklerden sakınmanız gerektiğini söyledi.”

Yan Xun başını kaldırmadan, her lokmayı özenle seçerek yavaş yavaş yemeğe devam etti. Diz çöken dansçılardan biri ayağa kalkarken sendeledi, neredeyse düşecekti ama hemen toparlanıp uzaktaki yemekleri onun önüne yaklaştırdı. Kandillerden süzülen balmumu damlaları, kıvrılarak akan kan izlerini andırıyordu. Dışarıdaki rüzgâr çanlarının çıkardığı o berrak ses, sessizliği delip geçiyordu.

Öylece oturmuş yemeğini yiyordu; şaşırtıcı olan, dansçıların önüne sürdüğü her şeyi bitirmesiydi. Kandil ışığı vücuduna vuruyor, pürüzsüz siyah mermer zemin üzerinde upuzun bir

gölge oluşturuyordu.

A'Jing aniden içini bir sızının kapladığını hissetti. Zihni iki yıl öncesine, Yunbi Şehri'ndeki o malikâneye gitti. Chu Qiao uyandıktan sonra ilk yemeğini yediğinde de hava böyle durgun ve soğuktu; o da aynı böyle tatsız tuzsuz, sanki kalbi çoktan ölmüş birinin kederiyle yiyordu lokmalarını.

A'Jing'in gözleri doldu. Anlayamıyordu; onca zorlu günü nasıl atlatmışlar, onca acıya ve çileye nasıl göğüs germişlerdi de tam hedeflerine ulaştıkları anda böyle bir çıkmaza girmişlerdi? İşler nasıl bu noktaya gelmişti?

Ama sormaya cesaret edemedi, bir budala gibi öylece dikilip kaldı.

"Öhö! Öhö!" Tahtta oturan adam aniden öksürmeye başladı. Başta hafif olan öksürük gittikçe şiddetlendi, boş salonda yankılanan bu ses derin bir yorgunluk taşıyordu.

Dansçılar korkudan ne yapacaklarını şaşırdılar; biri hemen mendilini uzattı, diğeri ise titreyen elleriyle şarap doldurdu.

Yan Xun mendili alıp ağzını kapayarak öksürdü, vücudu bir karides gibi iki büklüm oldu.

Dansçılardan biri aniden bir çığlık attı. Yan Xun gözlerini kısarak başını çevirdi; bakışları dondurucu bir soğukluk taşıyordu. Kız korkuyla boynunu büktü, başını öne eğip bir daha bakmaya cüret edemedi.

"Hükümdarım, yoksa şifayı mı kaptınız? Hemen saray hekimini çağırayım."

"Gerek yok." Yan Xun'un sesi yorgundu ama her zamanki gibi mesafeliydi; tek bir kelime fazla etmiyordu.

"Şarap koy," dedi sakince.

Biraz uzakta duran diğer dansçı kız korkuyla başını kaldırdı. Sesi titriyordu ama yine de cesaretini toplayıp fısıldadı: "Haşmetmeapları, üşütmüşsünüz... İçmeseniz daha iyi olmaz mı?"

Yan Xun başını hafifçe yana eğip kıza tuhaf, soğuk bir bakış fırlattı.

Diz çöken diğer dansçı, arkadaşına “ne yapıyorsun sen” dercesine kaş göz işareti yapıyordu; onun bu cüretinin ucu kendilerine dokunacak diye ödü kopuyordu.

Kız o bakışlar altında tir tir titrese de devam etti: “Hükümdarım, içki... içki sağlığa zararlıdır.”

—— *“İçki sağlığa zararlıdır, üstelik işleri de aksatır. Sadece aciz insanlar kederlerini içkiyle boğmaya çalışır.”*

Berrak bir ses aniden zihninde yankılandı. Yan Xun bir an duraksadı, düşünceleri zamanın ötesine, nehrin öte yakasındaki o beyaz köpüklere kadar uzandı. Bir an düşündü ve şaşırtıcı bir şekilde başını sallayarak, “Peki, git bana çay demle o zaman,” dedi.

Henüz on altı on yedi yaşlarındaki dansçı kız sevinçle başını salladı. Bal rengi ince beli, suyun içinde süzülen narin bir balık gibi göründü; arkasına bakmadan çay odasına koştu.

Salona yeniden sessizlik çöktü. Yan Xun, A'Jing’e dönüp, “Sen de çıkabilirsin,” dedi.

A'Jing bir an tereddüt etti: “Hükümdarım, gerçekten bir hekimin bakmasına lüzum yok mu?”

“Gerek yok.” Yan Xun sakince başını salladı. Sanki az önce hiçbir şey olmamış gibi durgundu.

A'Jing’in gözü masadaki mektuba takıldı. Gördüğü birkaç kelimeyle irkildi, hemen eğilip selam verdi: “Hükümdarım, size iyi istirahatler dilerim.”

Başka ses gelmedi. A'Jing arkasını dönüp o soğuk ve ıssız salonda yürümeye başladı. Yanlardaki tüller hafifçe dalgalanıyor, siyah sütunların üzerindeki beş renkli uğurlu kuş işlemeleri parlıyordu. Kuşların sırtında iki kadın oturuyordu; biri uçuşan elbiseleri ve belirgin karnıyla hamile olduğu anlaşılan bir kadın, diğeri ise elinde savaş baltası, keskin bakışlı bir savaşçı... Yanbei’nin iki tanrıçası.

“Hükümdarım, çayınız... Ah!” Arkadan genç kızın korku dolu çığlığı yükseldi, sesi ağlamaklıydı: “Köleniz ölmeyi hak ediyor! Mektubu ıslattım, ne olur bağışlayın!”

“Önemli değil,” dedi o pes ses sakince. “Al götür, at gitsin.”

...

Zhuge Yue’nin Xianyang’daki malikânesine yerleşti... Gözetlemek imkânsız, büyük kayıp verdik... A'Jing göz ucuyla yakaladığı o birkaç kelimeyi zihninde evirip çevirdi. Xianyang’dan gelen o uğursuz ve soğuk haber, Yanbei’nin Shuofang Sarayı’na kadar ulaşmıştı.

Ağır saray kapıları iç hademeler tarafından açıldı. A'Jing dışarı çıktı. Gece soğuk ve sessizdi. Yanbei halkı bu yıl bayram kutlayacak mecali kendinde bulamamıştı. Savaş, vergiler, angarya işler, ölüm ve kan... Tüm yaylayı bu kasvet sarmıştı. Bay Wu ve Şanlı General’in gidişi, bu demir yumruklu yönetimi daha da ruhsuz ve soğuk kılmıştı. Ölüm, insanların sinirlerini uyuşturmuştu; artık sadece hayatta kalmaya çalışıyor, eski umutlarını ve hayallerini kalplerinin en derinlerine gömüyorlardı.

A'Jing, dokuz katlı saray kapısının dışına çıkana kadar kılıcını kuşanmadı.

Kapı önündeki zemin kan kokuyordu. Birkaç ceset, mızrak darbeleriyle delik deşik edilmiş halde bir köşeye yığılmıştı.

Saray muhafızları diğer iki cesedi küçük bir arabaya yüklüyor, arabacıya tembihliyorlardı: “Çabuk götür şunları, gün ağarınca vezirler huzura gelmeye başlar.”

“Ne oldu burada?” diye sordu A'Jing.

“Datong kalıntıları,” dedi Datong kökenli bir asker, hiç çekinmeden. “Bu gece gelen ikinci grup. Üstat Zhuang öldükten sonra iyice zıvanadan çıktılar, gündüz gözüyle bile saldırmaya cüret ediyorlar.”

A'Jing kaşlarını çattı. Bu bir cüret değil, çaresizce bir intihar saldırısı olmalıydı. Datong’un tüm kıdemli liderleri hükümdar tarafından temizlenmişti. Yüzlerce yıllık o köklü teşkilatı bunca zaman kimse yok edememişti ama kendi doğdukları topraklarda sonları gelmişti.

“Teyakkuzda olun.”

“Merak etmeyin generalim.”

Muhafızlardan biri gülümseyerek ekledi: “Biz vaktiyle bizzat Chu Hanım tarafından eğitildik. Biz buradayken içeri tek bir sivrisinek bile sızamaz.”

— 217 —

Sözlerini bitirir bitirmez adam büyük bir hata yaptığını fark etti. Chu Qiao artık Yanbei'ye ihanet etmiş biriydi, ona hâlâ nasıl "Hanım" diyebilirdi? "Generalim, ben... ben ağız alışkanlığı..."

A'Jing bir şey demedi, arkasını dönüp sessizce uzaklaştı. Ay ışığı üzerine vuruyor, solgun bir parıltı yayıyordu.

Tüm Yanbei onu özlüyordu; sadece o tek kişi değil.

Kader hep böyleydi; yaydan çıkan bir ok gibi, bir kez fırlatıldı mı geri dönüşü yoktu.

A'Jing hafifçe başını salladı, omzundaki ağır samur kürkün sıcaklığına sığındı.

Hong Ye, şafak vaktinde yağmurun sesiyle uyandı. O ıssız ve uçsuz bucaksız salonda, sedirinde tek başına oturuyordu. Mavi ipek saray giysisi hafifçe terlemişti; esen soğuk rüzgârla birlikte o ıslaklık sırtından aşağı buz gibi bir ürperti olarak yayıldı. Teninde ince bir titreme belirdi, parmak uçlarını ovuşturdu ama onların da buz kestiğini fark etti.

Yatağın diğer ucunda, bembeyaz bir mektup zarfı duruyordu. Kenarları aşınmıştı; belli ki defalarca okunmuş, parmaklar arasında eskimişti.

Bakışları donuktu. Yağmur damlaları tıkır tıkır düşüyor, penceredeki rüzgâr çanları berrak sesler çıkarıyordu. Salonun perdeleri, bir dansçının narin beli gibi hafifçe dalgalanıyordu.

Vaziyet vahim, aziz kardeşim için üç yol görünmekte. Birincisi; Nalan ailesini devirip yerine geçmek, çocuk imparatoru tahttan indirip Başprensese'yi ev hapsine almak, Jinjiang Prensi'ni katletmek ve Huaisong ordusunu yıldırım hızıyla ele geçirmek. İkincisi; Başprensese ile evlenmek, Naip Prens unvanıyla Jinjiang Prensi'ne karşı durmak, doğu eyaletlerini feda edip başkenti korumak. Üçüncüsü; Büyük Xia'dan yardım istemek, bir siyasi evlilik yoluyla ittifak kurmak. Ancak dikkat buyurula; Xia hanedanından biriyle

akrabalık kurmaktan sakınmalı, aksi halde devletin bekası tehlikeye girer. Bu kişi ordunun başında, yaşça münasip, köklü bir aileden gelen, nüfuzlu ve Büyük Xia sarayında çekinilen biri olmalı. Evlilik akdi duyurulduğu an, Jinjiang Prensi Song başkentine saldırmaya cesaret edemeyecektir. Bahar taşkınları geçtiğinde Jiangyong bölgesinden doğuya ordu sevk edilirse bu kriz aşılır.

Mektubu okumak için ışığa ihtiyacı yoktu, her kelimesi zihnine kazınmıştı. Hong Ye yavaşça yatak başlığına yaslandı, gözleri derin bir kuyu gibi durgundu. Aslında bir yol daha vardı: Yanbei ile Huaisong'un akrabalık kurması. Bu hem Jinjiang Prensi'nin isyanını bastırır hem de Yan-Xia savaşına büyük bir ağırlık koyardı; Büyük Xia'yı doğudan ve batıdan kıskaca alırlardı.

Ancak o, bunu asla istememişti; hatta aklından bile geçirmemişti.

Ordunun başında, yaşça münasip, köklü bir aileden gelen, nüfuzlu ve sarayda çekinilen biri...

Dünyada böyle kaç kişi vardı ki?

Hong Ye'nin dudak kenarında buruk bir gülümseme belirdi.

Ağabey, sen hâlâ ondan vazgeçememişsin.

Büyük Xia şu an Yanbei ile savaş halindeydi, kuzeydoğuda da azınlık isyanları vardı; içerde ise hizipler güç savaşı veriyordu. Hanedanın gücü her şeye yetmiyordu. Huaisong ile Büyük Xia arasında yıllardır savaş çıkmamıştı, ilişkileri Biantang ile olandan daha ılımlıydı. Üstelik Huaisong ticaret devletiydi, hazinesi ağzına kadar doluydu. Büyük Xia, Huaisong'u yanına çekmek için bu fırsatı asla kaçırmazdı.

Fakat ordunun dizginlerini elinde tutan, Büyük Xia'nın Başkomutanlık makamında oturan, arkasında devasa bir aile gücü olan ve Qinghai'nin taçsız kralı sayılan o adam, öyle kolayca piyon yapılacak biri miydi?

İki büyük Yanbei savaşından sonra, Zhuge ailesinin dördüncü oğlunun Şanlı General Chu Qiao'ya olan sevdasını bilmeyen kalmamıştı.

Sıradan insanların gözünde bu, bir taht ve aşk mücadelesi gibi

görünebilirdi; Zhuge Yue'nin bu cazip teklif karşısında ne yapacağı merak konusuydu. Ancak Hong Ye biliyordu ki bu evlilik gerçekleşmeyecekti. Bu, Zhuge Yue'yi tanıdığından değil, Yan Xun'u çok iyi tanıdığındandı.

Aşk rakibinin Huaisong'un desteğini alıp Naip Prens olmasına nasıl göz yumarsın? Bu tavsiyeyi verdiğine göre, onun senin oyununa gelmeyeceğinden zaten eminsin demektir.

Bunu yapmanın tek bir sonucu vardı: Huaisong'daki savaşı geçici olarak oyalamak ve Zhuge Yue ile Büyük Xia sarayı arasındaki ipleri germek. Onu hedef tahtasına oturtup hem Büyük Xia hem de Huaisong bürokrasisini ona düşman etmekti amacı. Dahası, Zhuge Yue bu evliliği alenen reddederse, Zhuge ailesinin Huaisong'daki tüm ticari faaliyetleri saray tarafından darbe alacaktı. Böylece Zhuge Yue'nin aile içindeki konumu sarsılacak, Büyük Xia'nın en güçlü isimlerinden biri olsa bile ağır yara alacaktı.

Qinghai ile Büyük Xia'nın arasının açılması demek, Yanbei'nin aradan sıyrılıp her iki tarafı da parça parça etmesi için büyük bir fırsat demekti.

Hong Ye tüm bu hesapları çoktan çözmüştü ama yine de sessiz kalmıştı.

Ağabey, gerçekten eşsizsin. Birkaç cümleyle Büyük Xia topraklarında fırtınalar koparıyorsun. Tek hesap edemediğin şey ise aziz dostun Xuan Mo'nun, yani bizzat Huaisong Başprensesi Nalan Hong Ye'nin ta kendisi olduğu.

Karanlıkta gözlerini hafifçe kıstı, o güzel gözlerinde fırtınalar kopuyordu.

Tüm bu düşünceler zihninde dalgalanırken, içini bir burukluk kapladı. O, Xuan Mo'nun Hong Ye olduğunu bilmiyordu; bilseydi onu asla böyle bir satranç tahtasında piyon yapmazdı.

Yine de canı yanıyordu.

Sonuçta, sevdiği adam onun başkasıyla evlenmesini istiyordu.

On iki yıllık dostluğumuzda zekânla hayran bıraktın ama bu kadar mı dikkatsizsin? Bu Xuan Mo, o Xuan Mo değil; bunca yıl hiç mi anlamadın?

Parmakları mektubu hırsla sıktı, dudaklarından dökülen ses boğuk ve kararlıydı: “Madem ağabeyimin böyle bir arzusu var, kardeşin sana yardım etmekten neden geri dursun?”

Zhenhuang şehri bir anda karıştı; sanki kaynayan bir kazan gibiydi, içinde neyin fokurdadığını seçmek imkânsızdı.

Huaisong’un evlilik teklifi ulaştığında, tüm başkent büyük bir çalkantıya sürüklendi.

Bir prensesin başka bir ülkenin tebaasıyla evlenmesi tarihte görülmemiş bir şey değildi ama bu genelde karşı tarafta uygun yaşta prens bulunmadığında yapılan bir zaruretti. Oysa Büyük Xia’da evlilik çağında pek çok prens vardı; Zhao Che ve Zhao Yang gibi cevherler duruyordu. Özellikle Zhao Yang’ın konumu sarsılmazdı, imparatorluğun en güçlü adamlarından biriydi.

Huaisong’un durumu da farklıydı. Nalan Heqing henüz çok küçüktü ve Nalan Hong Ye yıllardır devleti yönetiyordu; adı prenses olsa da aslında Huaisong’un imparatoriçesiydi. Onunla evlenecek kişi sadece bir damat değil, büyük ihtimalle Huaisong’un Naip Prensi olacaktı. Normalde yabancı bir gücün içeri sızmasına izin verilmezdi ama Huaisong iç isyanlarla boğuşuyordu ve dışarıdan bir otoriteye ihtiyaçları vardı. Bu yüzden bu teklif mantıklı görünüyordu.

Ancak Huaisong elçisi divanda Zhuge Yue’nin adını telaffuz ettiğinde, tüm saray bir kez daha sarsıldı.

İki yıl evvel Zhuge Yue’nin ölüm haberi gelmiş, Yanming Geçidi’nde Xia ordusu ağır bir yenilgi almıştı. Adı lekelenmişti. Kim bilebilirdi ki iki yıl sonra Qinghai’de küllerinden doğacak, devasa bir orduyla geri dönüp devletin en güçlü adamı olacaktı? Şimdi de Huaisong prensesi ayağına geliyordu. Eğer Zhuge Yue damat olursa, Zhuge ailesinin gücü korkunç bir seviyeye ulaşacaktı; toprak, ordu, hazine ve dış destek... Zhuge Yue, Büyük Xia’nın tartışmasız en güçlü ismi haline gelecekti.

Fakat tüm bu tehlikelere rağmen, Zhao hanedanı bu zehirli teklifi reddedemezdi.

Ekonomik kriz ve batıdaki savaş bir yana, Yanbei ile Huaisong ve Biantang arasında gizli bir bağ olduğu aşikârdı. Şimdi Şanlı

General Chu Qiao, Yanbei'den ayrılmıştı ve Biantang ile olan bağ kopmuştu. Peki ya Huaisong? Xia ordusu tekrar Yanbei'ye saldırırsa Huaisong ne yapardı? Eğer prenses Zhuge Yue ile evlenirse bu durum tersine döner miydi?

Önlerinde karanlık bir labirent olduğunu bilseler de o yola girmek zorundaydılar. Zira batıdaki savaşın yanında diğer tüm dertler teferruat kalıyordu; bir ay sonra karlar eridiğinde Yanbei ordusu kapıya dayanacaktı.

Aynı günün öğleden sonrasında imparatorun fermanı, ailenin gizli mektubu ve Zhuge Yue'nin şahsi istihbaratçıları yola çıktı; hepsi Nuanshui Tepeleri'ne doğru dört nala sürüyordu.

Zhao Yang salonda oturmuş çayını içiyordu. Dışarıdan vuran güneş ışığı genç ve yakışıklı yüzünü aydınlatıyor, ona vakur bir hava katıyordu.

On altıncı prens Zhao Xiang ise bir kenarda can sıkıntısıyla konuşan bir papağanla uğraşıyordu. Kuş bir aşağı bir yukarı zıplıyor, Zhao Xiang'ın avucundaki yemleri gagalıyor ama inatla konuşmuyordu. Zhao Xiang sinirle kuşa söylenip duruyordu.

"On altıncı kardeşim, bu işe ne diyorsun?" diye sordu Zhao Yang aniden.

Salonda sıcacık bir hava vardı, yerler kalın kürklerle kaplıydı ve tütsüden yayılan o nefis koku odayı sarmıştı. Zhao Xiang arkasına bakmadan kayıtsızca sordu: "Hangi işe?"

"Huaisong prensesinin evlilik meselesi."

Zhao Xiang bunu duyunca hışımla döndü: "Şu Zhuge ailesinin dördüncüsünde ne şans var arkadaş! Öldü dediler, on binlerce sadık askerle geri döndü. Şimdi bir de bu akıl almaz kısmet... İnsanı sinirinden çatlatır."

Zhao Yang istifini bozmadan sordu: "Sence sadece şans mı?"

Zhao Xiang ağabeyinin ne demek istediğini anlamadı: "Normalde bir prenses evlenecekse seninle evlenmeliydi, hadi bilemedin yedinci ağabeyimle. Zhuge Yue de kim oluyor? Qinghai'de ona 'Qinghai Kralı' diyorlarmış. Bence çok geçmeden Huaisong'un Naip Prensi de olur. Gelecekte Huaisong imparatorunun soyadı Zhuge olursa şaşmam. Ağabey, sence bu

Büyük Xia'nın Huaisong'u ilhak etmesi sayılmaz mı?"

Zhao Yang acı bir gülüşle karşılık verdi: "Böyle bir birleşme çok aşağılayıcı olurdu. Gelecekteki 'Zhuge' soyadlı bir imparatorun, Nalanlardan daha fazla baş ağrıtacağından korkarım."

Zhao Xiang bir an düşündü: "Gerçi o Zhuge Yue biraz tuhaf adamdır ama kötü biri sayılmaz. Sadık ve vatanseverdir."

"Sadık ve vatansever mi?" Zhao Yang kardeşine alaycı bir bakış attı. "Onu gerçekten böyle mi görüyorsun?"

"Vaktiyle askeri okulda arkadaştık. İradesi çelik gibidir, diğer züppe soylulara benzemez. Bence o, devleti yönetecek bir dehadır."

"Deha mı?" Zhao Yang başını salladı. "O başkasının emri altında kalacak bir adam değil. Sadık olsa bile, sadakati ne sana ne de banadır."

Zhao Xiang'ın kafası karıştı, merakla ağabeyine baktı.

Zhao Yang açıklama gereği duymadı, sadece mırıldandı: "Bu iş bu kadar basit değil. Arkada ipleri çeken büyük bir usta var. Ama..." Dudaklarında soğuk bir gülümseme belirdi. "Herkes bunun gökten düşen bir nimet olduğunu sanıyor ama Zhuge Yue öyle düşünmeyecektir. Sonunda birileri onun bam teline basmaya cüret etti. Bakalım bizim Qinghai Kralı buna ne tepki verecek."

Fırtına sessizce yaklaşıyordu. O gece Zhuge Yue çok geç yattı. Şafak sökerken yorgunlukla sedirine uzandı. Zihni hafifledi, sanki bir kâbusun içine sürükleniyor, çoktan unuttuğu anıları yeniden görüyordu.

Etrafında ışıklar ve gölgeler uçuşuyor, iliklerine kadar donduğunu hissediyordu.

Kaskatı kesilmiş bir el onu tutmuş, var gücüyle ileriye, suyun yüzeyine doğru çekiyordu. Kıpkırmızı kanlar buz gibi suyun içinde dağılıyordu.

Yue Jiu'nun gözleri kan çanağına dönmüştü, onu kurtarmak için çırpınıyordu. Buz tabakasının arasından sızan güneş ışığı belli belirsiz bir aydınlık sağlıyordu. Yukarıdan gelen sesleri

duyabiliyordu; suyun içindeki o titreşimler kulak zarını patlatacak kadar şiddetliydi:

“Çok yaşa! Çok yaşa! Binler yaşa!”

Biliyordu; onun öldüğünü sanıyorlardı. Yanbei savaşçıları Yan Xun’a biat ediyordu.

O sesler bir sel gibi yükseliyor, başka hiçbir şey duyulmaz oluyordu. Her şeyini kaybetmiş, ağır bir yenilgi almıştı. Doğduğundan beri hiç bu kadar feci bir duruma düşmemişti; şimdi ise canını da burada bırakacaktı.

— 218 —

Sesler gittikçe uzaklaştı. Vücudu çoktan ısısını yitirmiş, kanı tükenmiş gibiydi; kollarında ve bacaklarında derman kalmamıştı.

Aniden, kulaklarında patlayan devasa bir ses yankılandı. Başını kaldırdığında Yue Jiu'nun var gücüyle yukarıdaki buz tabakasına kafa attığını gördü.

Güm! Güm! Güm!

Sesler birer balyoz gibi göğsüne iniyordu. Genç muhafızın yüzünden süzülen kanlar suya karışıp dağılıyordu.

Yue Jiu'nun yüzü kardan bile beyazdı, dudaklarında zerre renk kalmamıştı; sanki mezardan yeni çıkmış bir hortlak gibiydi. Buz gibi suda elleri ayakları uyuşmuş olmasına rağmen o hareketi durmadan tekrarlıyordu. Öylesine güçlü, öylesine inatçı... Bir kez daha, bir kez daha...

O an, sanki zihnindeki kara bulutlar dağıldı ve kalbine bir güneş ışığı sızdı. Aniden kendine geldi. Bu adam onun emrindeydi; dört yaşından beri evindeydi. Onun için canını vermesi Zhuge Yue için hep doğal bir şey olmuştu, bunu hiç sorgulamamıştı. Ama o an, yıllar önce bir kızın ona söylediği o sözleri hatırladı. Kızın duru bir yüzü vardı, ona buz gibi bakmış ve tane tane söylemişti: "Kimse doğuştan köle değildir."

Kimse doğuştan köle değildir...

Güm diye bir ses daha geldi, suyun içinde olmasına rağmen o sıcak kan kokusunu duyabiliyordu.

Vücuduna aniden bir güç geldi. Hemen yukarı yüzüp kanlar içindeki Yue Jiu'yu kenara itti. Elinde Chu Qiao'nun hançeriyle buzu kazımaya başladı.

"Ölemem!" diye fısıldadı kendi kendine. "Ölemem, daha yapacak çok işim var."

Ciğerleri patlayacak gibiydi, vücudu donmuştu, yaraları sızlıyordu ama o mekanik bir hırsla hayata tutunmaya

çalışıyordu.

Ölemem! Ölemem! Ölemem!

Çat! Buz tabakası tamamen kırıldı. Suyun kaldırma kuvveti onu yukarı fırlattı. Gözlerini alan güneş ışığı ve taze hava yüzüne çarptı. Ciğerlerini dışarı çıkarırcasına derin derin nefes aldı.

"Yue Jiu!" diye bağırdı. "Kurtulduk!"

Etrafına bakındı ama Yue Jiu yoktu. Tekrar suya daldı, derinlere indi ve sonunda gölün dibinde Yue Jiu'nun cansız bedenini buldu.

Genç kılıç ustasının her yeri yara bere içindeydi, yüzü morarmıştı, gözleri fal taşı gibi açıktı. Kanlı saçları suyun içinde dağılmıştı. Onu güçlükle yukarı çıkardı, göğsüne bastırıp yüzünü, ellerini ovuşturdu: "Uyan! Sana emrediyorum! Uyan!"

Zhuge Yue hayatı boyunca hiç böyle hıçkırarak ağlamamıştı; ama o gün, bir uşağı için o ıssız bozkırda bir kurt gibi uluyarak ağladı.

Üç gün sonra, mucizevi bir şekilde hayatta kalan Yue Qi ile karşılaştı.

Sadık muhafız ve Yanbei'de gizlenen diğer Yue muhafızları üç gündür Chishui civarında onu arıyorlardı. Gölün altında onu ararken donarak ölenlerin sayısı yirmiyi aşmıştı.

Sonunda onu yarı ölü halde Wolong Dağı'na ulaştırdılar. Altı ay sonra iyice iyileştiğinde ise onu paramparça bir gelecek bekliyordu.

O sabah, önüne konan istihbarat raporlarına bakarak güneşin doğuşundan batışına kadar öylece oturdu. Hocası içeri girdi, asılı duran Ximeng haritasına baktı ve sakince sordu: "Nereye gideceksin?"

Yıllardır böyle hissetmemişti. Başını kaldırıp çaresizce dedi ki: "Hocam, gidecek yolum kalmadı."

Saçı sakalı ağarmış yaşlı adam şefkatle gülümsedi, sonra o uzun parmaklı eliyle haritadaki Ximeng kıtasını bir vuruşta paramparça etti: "Yol yoksa, kendi yolunu kendin açacaksın."

Zhuge Yue şaşkınlıkla baktı. Büyük Xia, Yanbei, Biantang,

Huaisong... Hepsi hocasının o tek darbesiyle un ufak olmuştu. Haritada koca bir delik açılmış, geriye sadece sınır ötesindeki göçebelerin toprakları, güneydoğudaki denizler ve batının uçsuz bucaksız ıssızlığı kalmıştı.

“Evladım, el elden üstündür. Bu haritanın sadece bu kadar olduğunu nereden biliyorsun?”

Ertesi sabah bir haber daha aldı: Meng Feng geçen ay Yüce Divan’da yargılanmış, suçu kesinleşmiş ve Qinghai’ye sürgüne gönderilmişti. Muhtemelen Cuiwei Geçidi’ne varmıştı bile.

Zamanın gölgeleri önünde lüks bir hayata dönüşürken, o karanlık ve soğuk günlerde elindeki kavisli kılıcı durmadan savurmuş, kadere karşı amansız bir mücadele vermişti. Gözlerine dolan sıcak kanın arasından yaşamın gerçek anlamını görmüştü.

Ertesi sabah, Zhenhuang’dan gelen bir ulak atlısı Zhuge Yue’nin malikânesine daldı. Askerin yüzü toz toprak içindeydi, dudakları çatlamıştı, pelerinden kumlar dökülüyordu.

Herkesin yüzü asılmıştı. Chu Qiao bir şeylerin ters gittiğini anladı, sessizce yerinden kalkıp yemek salonundan ayrıldı.

Yarım saat sonra Zhuge Yue gitmek zorundaydı.

Chu Qiao onu kuzey kapısının dışındaki posta yoluna kadar uğurladı. Hava serindi; Chu Qiao mavi bir pelerin giymişti, boynundaki beyaz kürk narin yüzünü çevreliyor, onu çok zarif gösteriyordu.

On fersahlık dinlenme köşküne vardıklarında, Yue Qi ve diğerleri anlayışla geri çekildiler; ikisi baş başa kalmıştı. Zhuge Yue tek kelime etmeden atından indi. Chu Qiao arkasından geliyordu; köşkün etrafı yabani otlarla kaplıydı, sütunların boyası dökülmüş, tabelası yamulmuştu. Mekân oldukça metruk görünüyordu.

“Ben gidiyorum,” dedi Zhuge Yue arkasına dönüp. Sesi dümdüz ve sakindi.

“Anladım,” dedi Chu Qiao başını sallayarak. “Yolun açık olsun.”

Zhuge Yue’nin kaşları hafifçe çatıldı. Hep böyleydiler;

kavuşmanın o ilk heyecanı geçince birbirlerine yabancılaşıyor, nasıl davranacaklarını bilemiyor, sadece boş nezaket cümleleri kurabiliyorlardı.

“Ben gittikten sonra sen nereye gideceksin?”

“Ben mi? Belki önce bir Biantang’a uğrarım.”

“Sonra?”

“Sonra mı?” Chu Qiao bir an düşündü, sonra gülümsedi: “Bilmiyorum, belki biraz gezerim. Nerenin yemeği güzelse, nerenin manzarası hoşsa orada biraz kalırım. Kim bilir?”

Bir rüzgâr esti, keskin bir ses duyuldu. İkisi de başını kaldırdığında bu eski köşkte asılı kalmış bir rüzgâr çanı gördü. Yılların yorgunluğuyla rengi solmuştu ama sesi hâlâ berraktı; rüzgâr geçtikçe şıngırdıyordu.

“Sen... Yanbei’ye gidecek misin?”

Chu Qiao usulca gülümsedi: “Orada yıllarca yaşadım, görülecek her şeyi gördüm. Üstelik artık sağlığım da pek iyi değil, kuzeyin soğuğuna dayanamam. Belki Zhenhuang’a bile gitmeye cesaret edemem.”

Zhuge Yue başını salladı. Bir şeyleri anlamış gibiydi ama hareketleri kaskatıydı; kalbindeki o sözler bir türlü diline dökülmüyordu.

Deniz üzerindeki köpükler gibi geçen bu günler, nihayetinde bir seraptan ibaretti. Vakit dolmuştu ve rüya parçalanıyordu. Her şey zamansızdı; şu an burada durmaları bile beyhude bir çabaydı. Avucundaki ince kumlar gibiydi her şey; ne kadar sıkı tutmaya çalışırsa o kadar çabuk kayıp gidiyordu.

Dışarı çıkmak için adımını attı. Yüzü yine o kibirli ve mesafeli halini almıştı.

“Zhuge Yue!”

Kızın telaşlı sesi arkasında yankılandı. O küçük, buz gibi elleri adamın kaftanının ucuna yapışmıştı; o tanıdık inatçılığıyla tutuyordu onu.

“Teşekkür ederim,” dedi fısıltıyla, sesinde hafif bir hıçkırık gizliydi. “Hayatım boyunca bunu söyleme fırsatım olmayacak

sanmıştım. Tanrı'ya şükür ki sağ salim dönebildin." Chu Qiao'nun dudaklarında buruk bir tebessüm belirdi: "Zhuge Yue, benim hayatım hep engellerle, zorluklarla geçti. Çok şey yaptım, çok yollar yürüdüm; bazıları doğruydu, bazıları yanlış ama hiç pişman olmadım. Kalbimi biliyorum, kimseye borcum yok. Ama bir tek sana... Sana çok borcum var, ödeyemeyeceğim kadar çok. Şimdi sen döndün, aslında yanında olup ömrümce bu borcu ödemem gerekirdi. Ama artık eski ben değilim. Onca şeyden sonra, yeniden o hayata girmeye cesaretim yok. Yanbei savaşında Şanlı General öldü; geriye sadece hayallerini kaybetmiş sıradan bir kadın kaldı. Artık senin yanında duracak gücüm yok."

Rüzgâr çanları kulaklarında şıngırdamaya devam ediyordu. Zaman o an dondu; kaderin çarkı, insanların çaresizliğiyle alay edercesine dönüyordu.

Chu Qiao aniden kollarını açıp arkadan ona sarıldı. Parmakları adamın kollarının altından geçti, beyaz teni yumuşak ipek kumaşa değdi. Rüzgâr dindi. Ellerini yavaşça birleştirdi, göğsünde kenetledi ve küçük adımlarla yaklaşıp yanağını adamın sırtına yasladı.

Gözünden süzülen bir damla yaş, lacivert kaftanın üzerinde ıslak bir iz bıraktı.

"Zhuge Yue, özür dilerim." Sesi öylesine boğuktu ki kuzey rüzgârında ağlayan bir çocuğu andırıyordu.

Gökyüzünden ince bir kar yağmaya başladı; yere değmeden eriyordu ama omuzlarına konan taneler yavaş yavaş birikiyordu.

Ten tene, nefes nefese... Ona ilk kez kendi isteğiyle sarılıyordu. Yıllar aralarından bir su gibi akıp gitmişti; onca anı canlanıp sonra tekrar kayboluyordu. Kader onlara en başta bir oyun oynamıştı; onca fırtınadan sonra ancak bu mesafeye gelebilmişlerdi. Yüzlerine yılların tozu sinmişti; kan ve barut kokusu gitmişti ama boyunlarındaki o kader zinciri hâlâ oradaydı.

Gökyüzünden solgun kuşlar geçti, kanatları ufka doğru uzandı; sıra sıra dizilip güneye doğru süzüldüler ve sonunda gözden kayboldular.

Kucaklaşma sona erdi, Chu Qiao ellerini yavaşça çekti. Adamın giysileri çok soğuktu, parmaklarını dondurmuştu. Sırtı hâlâ dimdikti; sanki dünyadaki hiçbir güç onu yıkamazdı. Hâlâ çok yakışıklı ve vakurdu; sırtından yayılan o sert hava etrafındaki atmosferi dondurmaya yetiyordu.

Kolları aniden boşalan Chu Qiao dudaklarını büzdü, hafifçe gülümsedi: “Kendine iyi bak.”

Vınn! Uzaktan sert bir rüzgâr esti, rüzgâr çanları çılgınca sallanıp şıngırdadı.

Zhuge Yue köşkten çıktı. Değerli çizmeleri kurumuş yabani otların üzerine bastı; otlar çıtırdayarak kırıldı.

Atına atladı. Yue muhafızları kamçılarını şaklattı, atların kişnemeleri duyuldu; nallar yolun sessizliğini paramparça etti. Uzun pelerinler savaş sancakları gibi dalgalandı; kuzeyin o gürültülü ve zorlu yollarına doğru at sürdüler.

Arkasina bir kez bile bakmadı. Hâlâ o kadar yakışıklı, o kadar gururluydu ki... Atın üzerinde dimdik duruyor, samur kürkü ve simsiyah saçlarıyla soğuk rüzgârın içinde süzülüyordu. Gittikçe uzaklaştı, toz bulutunun içinde kaybolup gitti.

Sabah sisi henüz dağılmamıştı, yolun sonu bembeyaz bir boşluktu. Yol kenarındaki kurumuş otlar rüzgârda savruluyor, nereye gideceklerini bilmeden sürükleniyorlardı.

Chu Qiao aniden yıllar öncesini hatırladı; Yanbei yaylasında Cheng Yuan tarafından tuzağa düşürüldükleri o geceyi.

O gece de onun gidişini böyle sessizce izlemiş, karlı ovada kayboluşuna bakmıştı. O zaman da arkasına bakmamıştı; ama atını yavaşça sürüyordu, üzerinde ağır bir kürk vardı ve kirpiklerine düşen karlar insanı ağlatacak kadar soğuktu.

Göz açıp kapayıncaya kadar yıllar geçmişti.

— 219 —

Güneş sabah sisini dağıtarak yükselmeye başladı. Köylü satıcılar ve pazara giden insanlar yoldan geçiyor, yanık türküler eşliğinde mallarını satmaya çalışıyorlardı.

Güneş tepeye ulaştığında yoldan kafileler geçmeye başladı; dua etmeye giden soylu hanımların arabaları, kervan koruyan muhafızlar ve hikâyelerden fırlamış gibi duran beyaz giyimli kılıç ustaları... Köşkte öylece duran Chu Qiao'ya selam verenler bile oluyordu.

Ama o hiçbirini görmüyordu. Etrafı kalabalıklaştıkça o daha da yalnızlaşıyordu. Güneş battı, yerini gümüş bir kanca gibi duran şefkatli bir aya bıraktı.

Dünya ıssızdı, sadece o kalmıştı. Elleri ayakları uyuşmuştu; karanlık çöktüğünde artık hiçbir şey seçilmez olmuştu. Sadece yabani otların üzerindeki solgun ay ışığı görünüyordu; ne dönüş yolu ne de gelecek... Hepsi silinmişti.

Derin bir nefes aldı, kaskatı kesilmiş boynunu ovuşturdu. Kalbindeki tüm o yorgunluk ve keder bir iç çekişe dönüştü ama dışarı çıkmadı; sadece ruhunun derinliklerine gömdü onu.

Hafif bir rüzgâr bozkır üzerinde esti, otlar hışırdadı. Kalbi öylesine boştu ki... Onca anı zihninden geçti ve hepsi birer birer uçup gitti. Onca yılın mücadelesi, ölümü ve yaşamı... Her şey puslu ve hüzünlüydü; parmaklarının arasından kayıp giden rüzgâr gibi, tutmaya çalışmak beyhude bir çabaydı.

Arkasını dönüp atın dizginlerini tuttu.

At uysalca başını uzatıp Chu Qiao'nun yanağına süründü; sanki onun için endişeleniyordu.

"Hehe." Chu Qiao gıdıklandığını hissetti. Bu, Zhuge Yue'nin yıllardır baktığı Liuxing'di; şimdi ona geri vermişti ve hâlâ çok can yakındı. Atı hafifçe itti, sesi hâlâ boğuktu: "Liuxing, uslu dur."

Ancak elini uzattığında parmakları kendi yanağına değdi; rüzgârdan çatlamış teni gözyaşlarıyla sırılsıklamdı.

Bir an duraksadı, Liuxing'e baktı. At inatla kuzeye doğru dönüyor, sanki birinin peşinden gitmesi için ona işaret ediyordu.

"Güzel Liuxing." Atın başını şefkatle okşadı, yüzünü boynuna yasladı. At da yaşlanmıştı; tıpkı onun binbir yara almış kalbi gibi.

"Hadi gidelim." Doğruldu ve atı yedeğine alıp sessizce güneye doğru yürümeye başladı.

Ay ışığı üzerine vuruyor, solgun zeminde upuzun bir gölge bırakıyordu.

Gece kuşları havalandı, yolun üzerinden kanat çırparak geçtiler. Genç kızın silüeti gittikçe uzaklaştı ve sonunda karanlığın içinde kayboldu.

Belki de her büyük fırtına, böyle olağandışı bir sessizlikle başlardı.

Ocak ayının yedisiydi. Yeni Yıl kutlamaları geride kalmış olsa da Zhenhuang şehri hâlâ o neşeli havayı soluyordu. Şehir bembeyaz bir kar örtüsüyle kaplanmıştı. Bu buz gibi havada bir süvari birliği hızla şehir kapısından içeri daldı. Nöbetçiler, atlılar gözden kaybolana dek selam durdular.

Zhuge Yue malikâneye arka kapıdan girdi. Haber almaya gelen herkesi kapıdan çevirdi; Qingshan Avlusu'nun uşakları günler öncesinden hazırlanmıştı. Zhuge Yue istifini bozmadan avluya girdi, ağır kürkünü çıkarıp Huan'er'in eline tutuşturdu ve tok bir sesle sordu: "Nerede?"

"İçeride efendim, sizi bekliyor."

Kapı açıldığında içeriye enfes bir öd ağacı kokusu yayıldı. Siyah kaftanlar içindeki bir adam ayakta duruyordu; yakışıklı yüzü, sert hatları ve kılıç gibi keskin bakışlarıyla vakur bir duruşu vardı.

İkisinin gözleri buluştu. Zhuge Yue'nin o buz gibi dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. İleri atılıp birbirlerinin omuzlarına sertçe vurdular ve birer dost gibi kucaklaştılar.

"Yolculuk nasıldı, sorun çıktı mı?" Zhuge Yue belindeki kılıcı

çözüp sandalyeye oturdu ve adamın çayından bir yudum alarak sordu.

Zhao Che gülümsedi. Yılların sınır tecrübesi ve yaşadığı sürgünler ona olgun bir hava katmıştı; artık o eski kibirli imparatorluk prensi değildi.

“Fena sayılmazdı. Sadece Zhenhuang’ın şu yapmacık kokusuna alışamadım; az evvel Xihua Meydanı’ndan geçerken hapşırmaktan bir hal oldum.”

Zhuge Yue alayla güldü: “Bunu bana söylediğin iyi oldu, başkası duysa seni bir güzel benzetirdi.”

Zhao Che çay kupasını geri aldı, arkadaşını süzerek dedi ki: “Bunca işin arasında hâlâ şaka yapabildiğine göre, Yanbei’deki o adamın oyunlarını pek takmıyorsun herhalde.”

Zhuge Yue kaşını kaldırdı: “Sen de mi işin içinde onun olduğunu düşünüyorsun?”

“Çok açık.”

Zhao Che soğuk bir sesle devam etti: “İlk seferde Huaisong, Biantang üzerinden gizlice Yanbei’ye lojistik destek veriyordu. İkinci seferde ise doğu sınırlarımızda tatbikat yaparak dikkatimizi dağıttılar. Yanbei ile Huaisong arasında gizli bir bağ olduğu kesin. Sadece merak ediyorum; Nalan Başprensesi’ni bu oyuna kim ikna etti?”

“Kimin ikna ettiği önemli değil, niyetlerini biliyoruz ya, o yeter.” Zhuge Yue bu konuyu uzatmak istemiyor gibiydi. Konuyu değiştirdi: “Kuzeydoğuda durumlar nasıl, hazırlıkların ne âlemde?”

Kuzeydoğu bahsi açılınca Zhao Che’nin yüzünde bir gurur ifadesi belirdi: “Endişelenme, orası artık benim kalem sayılır. Roulan ticaret yolu açıldı. Batı bölgeleri verimli, halkı ise savaşçı ve dürüst. İki yıldır gizlice inşa ediyoruz; artık Huaisong’un geniş toprakları benim denetimimde. Senin ticari desteğinle orası iyice canlandı. Birkaç yıla kalmaz Zhenhuang’dan aşağı kalmaz.”

“Halkı gizlice oraya kaydırdığını yukarıdakiler fark etmedi mi?”

“Wei Shuye sağ olsun, sarayda işleri o idare ediyor. Ayrıca Huaisong çok uzak, Baicang Dağları da doğal bir engel. Oradaki halk zaten karışık olduğu için kimsenin dikkatini çekmedi.”

Zhuge Yue başını salladı: “Güzel.”

Zhao Che iç çekip arkadaşının omzuna vurdu: “Huaisong için çok emek verdin. Vaktin olursa git bir gör, A-Rou ile de görüşmeyeli uzun zaman oldu.”

Odada yanan kömürün çıtırtısı duyuluyordu. Zaman akıp gitmişti; iki yıl önce ellerinde hiçbir şey olmayan o iki adam, şimdi yeniden bir aradaydı.

Vaktiyle Zhao Yang yenilip Zhao Qi öldüğünde, Zhuge Yue ve Zhao Che ordu darmadağınken savaş meydanına atılmış, Yanming Geçidi’ne yardıma koşmuşlardı.

O bir yıl içinde, birbirine tahammül edemeyen iki siyasi rakipken, omuz omuza çarpışan iki dosta dönüşmüşlerdi. Kanlı savaşlar aralarındaki o çelikten bağı dövmüştü. İkisi de bu çürümüş düzende ortak bir paydada buluşmuştu; başta birbirlerini tartmış, sonra saygı duymuş ve nihayetinde canlarını birbirlerine emanet etmişlerdi.

Zhuge Yue, Yuegong’da kaybolup Zhao Che’nin yetkileri elinden alınana dek bu bağ hiç kopmamıştı.

Zhao Che döndüğünde Zhuge Yue ile arasını açmamış, aksine tüm imkânlarıyla onu aratmış ve adını temize çıkarmaya çalışmıştı. Ancak bu durum sarayı öfkelendirmiş ve Zhao Che de sürgüne gönderilmişti.

Hanedanın o kirli yüzüyle bir kez daha karşılaşan Zhao Che, yola çıktığında her şeyden elini eteğini çekmişti; ta ki yolda Zhuge Yue ile karşılaşana dek.

Her şeyini kaybetmiş iki soylu, o dondurucu soğukta vatanlarını kurtarmak için yemin etmişlerdi.

O günden beri biri kuzeyde, diğeri batıda gizlice güç topluyor, birbirlerine destek oluyorlardı. Zhao Che biliyordu ki Zhuge Yue’nin Büyük Xia’ya hâlâ destek vermesinin tek sebebi, ona olan vefa borcuydu.

Zhuge Yue dışarıdan soğuk görünse de yapılan en küçük iyiliği bile unutmayan bir adamdı.

“İmparatorun sıhhati nasıl?”

Zhao Che’nin gözleri kısıldı: “Yatağa düştü, pek ömrü kalmadı diyorlar.”

Zhuge Yue kaşlarını çattı: “Biraz daha zamana ihtiyacımız var.”

Zhao Che başını salladı, sonra hafifçe güldü: “Gerçi belli olmaz, yıllar önce de ‘öldü ölecek’ demişlerdi ama herkesten çok yaşadı. Cihan hâkimi öyle kolay ölmez.”

Zhuge Yue ciddi bir tavırla, “O senin baban,” dedi.

“Boş ver. Bizim aramızda baba-oğul hukukundan ziyade hükümdar-tebaa ilişkisi var. Wei Shuye araya girmese beni Jiuyou Platformu’nda idam ederdi. Herkes her şeyin farkında, bu sahte üzüntü halleri midemi bulandırıyor.”

Zhao Che, Zhuge Yue’ye döndü: “Peki sen? Bu evlilik meselesine nasıl karşılık vereceksin?”

Zhuge Yue ona baktı: “Sence?”

“Bence kabul et gitsin. Bakalım ne yapacaklar. Senin reddetmeni bekliyorlar ya, sen tam tersini yapıp oyunlarını boz.”

Zhuge Yue kaşlarını çattı. Bu aslında en mantıklı bekleyip görme yöntemiydi. Ancak dudaklarında beliren o hafif gülümsemeyle sessiz kaldı.

“Kahramanlar bile aşk karşısında aciz kalır derler ya, senin durumun da o hesap. Hâlâ vazgeçmedin mi?”

Zhuge Yue cevap vermedi: “Tek yol bu değil. Madem oynamak istiyorlar, ben de onlarla oynarım. Dikkatleri üzerime çekerim, bu da sana fırsat yaratır.”

Zhao Che ciddi bir sesle sordu: “Üzerine çok sert geliyorlar, aradan sıyrılacak bir boşluk bulabilecek misin?”

“Boşluk mu yok?” Zhuge Yue soğuk bir kahkaha attı. “Boşluk yoksa, biz de bir tane açarız.”

Zhao Che ayağa kalktı, kılıcını kavradı. Siyah kaftanıyla

odaya büyük bir ağırlık çökmüştü. “Entrikalar bir yere kadar, sonunda sözü kılıçlar söyler. Eski halimizde değiliz artık; eğer seni çok sıkıştırırlarsa sabretme, gücünü göster. Kimse seni zorlayamaz.”

Zhuge Yue güldü: “Sanki zorla evlendirilen narin bir kızmışım gibi konuştun. Niyetini anlıyorum. Şehre böyle gizlice girdin, dikkatli ol.”

Zhao Che, “Seni görmeden gidemezdim,” dedi.

— 220 —

Kapının dışından gelen temkinli bir tıklama sesi sessizliği böldü. Yue Qi'nin boğuk sesi dışarıdan duyuldu: "Efendim, babanız döndüğünüzü haber aldı. Ayrıca saraydan da sizi huzura çağırmak için ulaklar geldi."

Zhao Che, siyah kürk pelerinini omuzlarına geçirip başlığını taktı. Yüzü tamamen gölgeler içinde kalmıştı. Alçak bir sesle, "Gitme vaktim geldi," dedi. "Kendine dikkat et."

"Sen de öyle. Gizli geçidi kullan, her şey için sağ ol."

İkisi de birbirine başıyla veda etti. Zhao Che kapıyı hızla açıp Huan'er ve yanındakilerin eşliğinde dışarıdaki amansız kar fırtınasına karışarak gözden kayboldu.

Yue Qi içeri girdiğinde Zhuge Yue'yi odanın ortasında, dimdik ve sessiz bir halde buldu. Yüzünde dingin ama derin bir ifade vardı; o an aklından nelerin geçtiğini kestirmek güçtü.

Dostluğun verdiği o his, gerçekten de paha biçilemezdi.

Zhuge Yue, doğuştan mesafeli ve yalnızlığı seven biriydi; kendi öz kardeşleriyle bile arasına aşılmaz duvarlar örmüştü. Şimdi Zhenhuang'ın bu denli sıkı korunduğu, her köşe başında bir gözün olduğu bir dönemde, Zhao Che'nin hayatını tehlikeye atıp onu görmeye gelmesi, Zhuge Yue'nin buzdan kalbinde bile bir şeyleri titretmişti.

"Efendim? Vakit daralıyor," diye hatırlattı Yue Qi.

Zhuge Yue aniden hafifçe gülümsedi, sesi kararlıydı: "Arabayı hazırlayın."

Yue Qi şaşkınlıkla duraksadı. "Efendim, nereye gidiyoruz?"

"Huzura çıkmaya."

"Huzura mı?" Yue Qi şaşkın şaşkın sordu. "Efendim, İmparator'un huzuruna çıkmadan önce yıkanıp üstünüzü değiştirmeniz gerekmez mi? Ayrıca siz bir Sima'sınız; bir savaş beyinin arabaya binmesi adet değildir, at sırtında gitmeniz

gerekir.”

Zhuge Yue başını hafifçe eğdi, uzun kirpiklerinin altından buz gibi bir parıltı süzüldü. Dudaklarında küçümseyici, belli belirsiz bir tebessümle, “Ben sadece Büyük Xia’nın Başkomutanı değil, elli bin kişilik ordunun dizginlerini tutan Qinghai Hükümdarıyım,” dedi. “Sanırım bunu unutmaya başladılar, onlara hatırlatmanın vakti geldi.”

Güneş, gökyüzündeki kurşuni bulutları delip geçerken Zhuge Yue büyük adımlarla odadan çıktı. Fang Chu hemen arkasından yetişip siyah altın işlemeli pelerinini omuzlarına bıraktı. Zhuge malikanesinin on sekiz kapısı aynı anda ardına kadar açıldı, içeriye keskin bir ışık doldu. Zhuge Yue, bembeyaz teni, kan kırmızısı dudakları ve dimdik sırtıyla malikanenin kapısından dışarı süzüldü. Kapıda bekleyen memur kalabalığı onu görür görmez üzerine üşüştü ama Yue Muhafızları tarafından anında bir fersah uzağa püskürtüldüler.

Zhuge Yue, kimseye bakmadan sekiz atlı, görkemli arabasına bindi. Sesi soğuktu: “Sür.”

“Nereye efendim?” diye sordu arabacı.

Fang Chu, efendisinin yerine cevap verdi, sesi durgun bir su kadar berrak ama keskin: “Shengjin Sarayı’na.”

Soğuk rüzgar arabanın içine sızarken Zhuge Yue arkasına yaslandı. Suyu bulandırma yeteneği hiçbir zaman körelmemişti. Madem öyleydi, bu kördüğümü daha da karmaşıklaştıracaktı. Kimse bu oyunun dışında kalamayacak, kimse kenara çekilip yangını seyredemeyecekti.

***

Gece çökmüş, dışarıdaki ziyafetin yankıları henüz dinmemişken içeride daha görkemli bir şölen başlamıştı. Bian Tang’ın havası yumuşak olsa da kışın ortasıydı; gece rüzgarı insanın iliklerine kadar işliyor, pelerinlerin altından sızan o keskin soğuk omurgaları titretiyordu.

Öğle vakti yağan hafif yağmur akşama doğru durmuş, zifiri karanlığa nemli bir kasvet katmıştı. Ancak ipekler içindeki hanımefendiler, bembeyaz omuzlarını sergilemekten geri

durmuyor, süzgün bakışlar ve zarif kollarla etrafa işve saçıyorlardı. Arada bir cesurca öne çıkıp kadeh kaldıranlar, sanki kazaymış gibi pürüzsüz bacaklarını sergilemekten çekinmiyordu.

Li Ce çok içmişti. Yarı kapalı gözlerle koltuğuna yayılmıştı. Roufu Sarayı'nın kapıları ardına kadar açıktı; karşısında binlerce fenerin ışığı parlıyor, göldeki teknelerden gelen müzisyenlerin nameleri gece rüzgarıyla içeri sızıyordu.

Su yılanı gibi kıvranan beller, davetkar adımlar ve terle parlayan buğday tenli vücutlar... Cesur bir dansçı kız, zarif bir dönüşle Li Ce'nin kucağına yuvarlanıverdi. Göz kenarları altın tozlarıyla süslenmişti, dudakları dolgun, boynu inceydi. İncecik kumaşın altından yükselen göğüsleri her nefeste hapsolduğu yerden taşacakmış gibi duruyordu.

Dansçı kız, kan kırmızısı bir kadeh üzüm şarabını havaya kaldırdı. Beyaz kolunu zarifçe büküp şarabı kuğu gibi boynundan aşağı boşalttı; içki, teninin kıvrımları arasından süzülüp göğüslerinin arasındaki o derin vadiye aktı.

"Hünkarım, sarhoş mu oldunuz?"

Sesi bir efsun gibiydi. Çıplak omzunu Li Ce'nin göğsüne sürterek gevşek duran yakasından içeri süzüldü. Beyaz eli yavaşça aşağılara doğru ilerlerken tam kritik noktada durdu ve ona meydan okuyan bir bakış fırlattı.

Bu kadın, son bir yıldır Jinwu Sarayı'nda gözden düşmeyen Leydi Ziming'di. Li Ce çapkınlığıyla bilinirdi, bir kadına bir aydan fazla tahammül etmesi nadirdi; ancak bu düşkün soylu kızı bir yıldır yanındaydı. Belli ki kendine has bir tılsımı vardı.

Li Ce, yarı baygın gözlerle ona baktı. Üzerindeki mor-mavi işlemeli kaftanı, siyah vizon kürklü yakası ve açık duran göğsüyle loş ışıkta tehlikeli bir cazibesi vardı. Alışık olduğu üzere gözlerini kıstı, kaşlarını muzipçe çattı. Gözlerinin derinliklerinde bir tilkinin kurnazlığı gizliydi.

"Hünkarım, on beş gündür Roufu Sarayı'na uğramadınız. Bu kadar çabuk mu unuttunuz bu kulunuzu?" Leydi Ziming, bir iblis gibi ona sokuldu.

Li Ce'nin gözleri sarhoştu, bedeni sarhoştu ama zihninin bir

köşesinde her zaman uyanık kalan o soğuk parıltı yerini koruyordu.

Kadının kıpkırmızı tırnakları karnından yukarı tırmanıp alnına ulaştı. Kulağına doğru fısıldadı: “Hünkarım mutsuz... Kimin yüzünden?”

Li Ce’nin dudakları hafifçe kıvrıldı. Elini kadının ince beline doladı, parmak uçlarıyla o pürüzsüz teni okşayarak güldü: “Seni küçük cadı.”

“Hünkarım bu gece de mi kalbimi kırıp beni yalnız bırakacaksınız?”

Li Ce’nin bakışları bir anlığına dondu. Zihninde bir siluet belirdi. Kaşlarını öfkeyle çattı; her zamanki sükunetini korumakta zorlanıyordu. On beş gündür bu delilik sürüyordu, daha ne kadar sürecekti?

Leydi Ziming’in güzel yüzüne baktı. İçindeki o burukluğu, o bastırılmış özlemi derinlere gömdü. Yüzüne o meşhur, şeytani gülümsemesini yerleştirdi: “Ben ne zaman çiçekleri dalında solmaya terk ettim ki?”

“Hünkarım!”

Dışarıdan gelen sakin ve gür bir ses havayı böldü. Li Ce başını kaldırdığında Tie You’yu gördü. Zırhlar içindeki muhafız komutanı, etraftaki kadınların bakışlarına aldırmadan içeri girdi ve diz çöktü: “Hünkarım, Bayan Chu döndü.”

Li Ce donakaldı. Yüzünde hiçbir ifade değişmedi ama elindeki kadehteki şarap hafifçe çalkalanıp parmaklarına döküldü.

“Ne zaman?”

“Az önce.”

“Şimdi nerede?”

“Mihe Köşkü’ne geçti.”

“Gidiyoruz.” Li Ce bir hışımla ayağa kalktı.

Tie You şaşırıp arkasından seslendi: “Hünkarım, nereye?”

“Mihe Köşkü’ne!” Li Ce’nin sesi gecenin karanlığında yankılanarak uzaklaştı.

Leydi Ziming yavaşça ayağa kalktı. Az önceki o işveli halinden eser kalmamıştı. Li Ce'nin gidişini izleyen gözleri soğuk ve ifadesizdi.

"Hanımım," diye yaklaştı bir hizmetçi. Ziming pelerinini omuzlarına alıp elini hafifçe salladı: "Herkes dağılsın."

Sarayın kalabalığı bir su gibi çekildi. Geriye sadece göl kenarındaki müzisyenlerin hüzünlü melodileri ve tütsü kokuları kaldı.

***

Nilüfer havuzundaki çiçekler çoktan solmuş, kapı önündeki çınarlar dökülmüştü. Gökyüzünde incecik bir hilal, beyaz taş merdivenlere soluk bir ışık sızdırıyordu.

İçeriden gelen hafif bir sesle dışarıda nöbet tutan Qiu Sui uyandı. Li Ce ona "sus" işareti yapınca küçük saraylı kız hemen başını eğip diz çöktü.

Hava soğuktu, pencereler sıkıca kapalıydı ama ay ışığı kağıt perdelerin ardından içeri süzülüyordu. Chu Qiao uyuyordu. Üzerindeki beyaz yorganın altından sadece küçük başı görünüyordu; kaşları çatık değildi, yüzünde nadir görülen bir huzur vardı. Li Ce kapı eşiğine yaslandı, başını hafifçe yana eğip öylece durdu.

Belki de, diye düşündü, o adam gerçekten de onun için en iyi seçimdi. Omuzlarında bu kadar ağır yükler, kalbinde bu kadar derin bir nefret olmayan biri... Her şeyi bırakıp gidebilecek kadar özgür biri.

Rüzgar dışarıdaki ağaç dallarını sallarken Li Ce, Chu Qiao'nun şakaklarındaki saç tellerinin ay ışığında parlamasını izledi.

"Bayan döner dönmez uyudu, çok yorgun görünüyordu," diye fısıldadı Qiu Sui dışarıda Tie You'ya.

Li Ce orada dikilirken bir şeyi fark etti. Odadaki kömür mangalından yayılan sıcaklık ve dışarıdaki bir bülbülün sesi sessizliği bölüyordu.

"Her neyse, yorgunsa dinlensin," dedi kendi kendine ve arkasını dönüp büyük salondan çıktı. Ayak sesleri boş

koridorlarda yankılandı.

Gece soğurken Chu Qiao yavaşça gözlerini açtı. Karanlıkta gözleri iki siyah taş gibi parlıyordu. Parmakları yorganı sımsıkı kavradı.

Kısa süre sonra Roufu Sarayı'ndan gelen müzik sesleri yeniden yükseldi, eskisinden daha gürültülü, daha şaşaalı...

Chu Qiao gözlerini tekrar kapattı. Gerçekten yorulmuştu.

Üç gün sonra, kimseye haber vermeden Tang Başkenti'nden ayrılmaya karar verdi. Yanına sadece Mei Xiang'ı aldı ve Li Ce'ye kısa bir veda notu bıraktı.

Li Ce onu uğurlamaya gelmeyeceğini söylemişti ama arabası şehrin kapısından çıktığında, ilerideki çınar ormanının altındaki temiz bir çay evinde onu beklerken buldu. Tie You ve Sun Di de yanındaydı; Chu Qiao'yu görünce sanki tesadüfen oradalarmış gibi gülümseyerek selam verdiler.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Li Ce, baş başa kaldıklarında.

"Bilmiyorum."

Li Ce'nin şüpheci bakışlarını görünce Chu Qiao güldü: "Bana öyle bakma, seni geçiştirdiğimden değil. Gerçekten bilmiyorum."

"Öyleyse neden gidiyorsun?"

"Dünyayı görmek istiyorum." Chu Qiao derin bir nefes aldı. "Bak, havalar ısınıyor. Batı Kıtası bu kadar büyükken ben hiç arkama bakmadan gezemedim. Bu sefer kendime bir tatil vereceğim."

Li Ce çay demlerken sordu: "Ne kadar sürecek bu tatil?"

"Keyfime bağlı. Belki bir gün meteliksiz kalırsam kapına dayanıp karnımı doyurmanı isterim. O yüzden iyi bir imparator ol da ben döndüğümde devleti batırmış olma."

Li Ce hemen masadaki bir zarftan bir tomar gümüş senedi çıkarıp yarısından fazlasını koynuna tıkıştırdı. "Meteliksiz kalınca mı döneceksin? O zaman sana çok para vermemem lazım, yoksa dişleri dökülmüş bir nine olana kadar dönmezsin sen."

— 221 —

Chu Qiao kahkahayı bastı. “Şu haline bak, hiç imparatora benziyor musun?”

“Kim demiş imparatorlar tutumlu olamaz diye? Sen benim ne kadar zor şartlarda yaşadığımı bilmiyorsun. Biraz para harcamaya kalksam o ihtiyarlar hemen başımda bitip doğu kuraklıktan kırılıyor, batı açlıktan ölüyor diye ağlaşıyorlar. Resmen lahana kökü kemirmemi istiyorlar. Bu parayı boğazımdan kestim ben, sen teşekkür edeceğine bir de gülüyor musun?”

Bian Tang’ın gökyüzü pırıl pırıldı. Güneş Li Ce’nin tilki gibi parlayan gözlerine vuruyordu.

“Bian Tang sarayındaki o devlet adamlarına acıyorum,” dedi Chu Qiao iç çekerek. “Senin gibi bir imparatora çatmak için kim bilir kaç ömür günah işlediler.”

Li Ce iç çekerek başını salladı. “Qiao Qiao, çok vicdansızsın. Sen böyle sessizce gidersen He Xiao ve adamları benden hesap sorar.”

He Xiao’nun adı geçince Chu Qiao duraksadı. Uzun bir sessizlikten sonra, “Li Ce,” dedi. “Xiuli Ordusu’nun yiğitlerini sana emanet ediyorum.”

“Onlar koca koca adamlar, bana niye emanet ediyorsun?”

Chu Qiao onun şakasını duymazdan gelerek devam etti: “Aylardır düşünüyorum... Acaba nerede hata yaptım? Çok mu saf daldım bu işlere? Toplumu değiştirebileceğimi, daha medeni bir düzen kurabileceğimi sandım. Herkesin eşit olduğu bir ütopya değildi istediğim; sadece fakirlerin karnı doysun, kimse kimseye köle olmasın, güçlüler zayıfları keyfine göre öldüremesin istedim. Toplumun bir günde devrim yapmayacağını biliyordum ama birinin o ilk küçük adımı atması gerekiyordu. Küçük adımlar birikir, büyük yollar aşılır sandım.”

“Başta böyle büyük ideallerim yoktu,” diye devam etti sesi titreyerek. “Sadece kaçmak, huzurla yaşamak istiyordum. Ama Yan Xun’u tanıdım, Yanbei’yi dinledim ve kalbim yeniden canlandı. Belki de bu dünyaya gelmemin bir amacı vardır dedim. Ama hayallerim paramparça oldu. Çok kibirliymişim. Gücümün her şeyi değiştirmeye, herkesi korumaya yeteceğini sandım. Oysa sonunda anladım ki gücüm çok zayıfmış. Sevdiklerim, dostlarım birer birer gitti. Onları koruyamadığım gibi, ölümlerine sebep oldum.”

Li Ce bir şey söylemek için hamle yaptı ama Chu Qiao onu durdurdu. “Ben iyi bir lider değilim. Xiuli askerlerinin bir inancı yoktu, onların inancı bendim. Ama benim varlığım onları hep savaşa, kana ve ölüme sürükledi. Onlara vaat ettiğim o hayatı ellerine veremedim. Onları bir kez kurtardım diye peşimden sürükleyip durmaya hakkım yoktu. Şimdi düşünüyorum da, eğer en başta Yan Xun’un dediğini yapıp orduyu dağıtsaydım, belki çoğu şimdi evli barklı, huzur içinde yaşıyor olurdu.”

Gözleri dolmuştu ama hala gülümsüyordu. “İnsan yaşarken illa büyük işler başarmak zorunda değil. Bir eş, bir çocuk, huzurlu bir yaşlılık... Bu da bir yoldur. Ben bunu çok geç anladım. Onlar öldü ve bir daha geri gelmeyecekler. Ellerimdeki kanı ne yapsam yıkayamam.”

“Qiao Qiao, bunlar senin suçun değil.”

“Ama sorumluluk benim.” Chu Qiao fısıldadı: “Bana inandılar, peşimden geldiler ama ben onları koruyamadım. Mezarlarını bile düzgünce kazamadım. Biliyor musun, her gece rüzgarda onların sesini duyuyorum. Memleketlerine dönmek, yaşlı anne babalarını görmek istediklerini söylüyorlar. Daha çocuk yaştaydılar, on beş on altı... Dizinin dibinde oturacakları yaşta benim için buz çöllerinde can verdiler.”

Li Ce’nin yüzündeki o oyuncu ifadeden eser kalmamıştı. Kalbi sızlıyordu.

“Li Ce, bana yardım et. Onlara göz kulak ol. Güvenmiyorsan onları dağıt, sakin işler ver. Senin topraklarında evlensinler, çocukları olsun, huzur bulsunlar. Bir daha savaş görmesinler. Bir

asker için savaşın kazananı yoktur; zafer generallerindir, askere kalan sadece katliam ve ölümdür.”

Li Ce güçlükle başını salladı. “Peki ya sen? Yan Xun’dan hala nefret ediyor musun? Ona dönecek misin?”

“Nefret etmiyorum.” Chu Qiao başını hafifçe iki yana salladı. “Aslında kimse bilmiyor ama en çok acı çeken o. Onun nefretini, çektiği o aşağılanmaları kendi gözlerimle gördüm. Onun kalbindeki o karanlığın derinliğini kimse ölçemez. Bugün bu noktaya geldiyse, yolu yanlış olsa bile, kader onu buraya itti. Herkesin kendi yolunu seçme hakkı vardır. Onun yolunu onaylamasam da seçimine saygı duyuyorum. Bu dünyada kim tamamen haklı, kim tamamen haksız ki? Sadece durduğumuz yerler, kırmızı çizgilerimiz farklı. Artık yan yana yürüyemeyiz ama bu düşman olmamızı da gerektirmez.”

“Peki Zhuge Yue? Neden onunla değilsin? Senin için o kadar şey yaptı, onu sevmiyor musun?”

“Sevgi mi? Belki...” Chu Qiao hafifçe güldü. “Gerçek sevgi nedir ben de tam bilmiyorum ama sevmek illa yan yana olmak değildir bazen. Bazen vazgeçmek de sevdaya dahildir.”

Chu Qiao başını kaldırdı, rüzgar alnını okşarken gözlerinde anlık bir parıltı belirdi.

“O, Büyük Xia’nın Başkomutanı, koskoca bir devletin direği. Benim gibi biriyle nasıl bir arada olabilir? Biliyorum, istesem benim için her şeyden vazgeçer. Ama Li Ce, bu gerçekten iyi mi olurdu? O kadar acı çekti, o kadar aşağılandı ve sonunda hepsini parçalayıp bugünkü konumuna geldi. O benim gibi değil; ülkesi çürümüş, ailesi soğuk olsa da onun bir vatanı, bir kökü var. Sorumluluk duygusunu biliyorum; o duygu aşkın da özgürlüğün de üzerindedir. Sırf beni seviyor diye her şeyi bırakıp peşimden gelse, gelecekte gerçekten mutlu olabilir miydi? Hayır. O bir erkek, onun kendi gökyüzü olmalı. Yaşlandığında bugünkü seçiminden dolayı pişmanlık duymayacak. Hem ben de yoruldum.”

Li Ce’ye bakıp gülümsedi. “On küsur yıldır savaşıyorum. Sonu belirsiz bir yolda yürümeye mecalim kalmadı. Ben de bir

kadınım, ben de dinlenmek istiyorum.”

“Qiao Qiao,” Li Ce iç çekti. “Seni durduramayacağım, değil mi?”

“Evet. Merak etme, iyi olacağım. Bu dünyada sadece soylular yaşamıyor. Ben bir halk kızı olacağım; yükümlülük yok, sorumluluk yok... Yıllardır hayalini kurduğum hayat bu.”

“Geri dönecek misin? Arada beni görmeye?”

“Tabii ki. Sen benim en kıymetli dostumsun.”

Li Ce onun saçlarını karıştırıp acı bir tebessümle, “Beni bile hüzünlendirdin ya, helal olsun,” dedi.

Chu Qiao ayağa kalkıp Li Ce’ye sarıldı. “Li Ce, ben gidiyorum. Batı Kıtası karışıyor, kendine dikkat et. Beni merakta bırakma.”

Li Ce’nin boğazı düğümlendi ama sesini neşeli tutmaya çalıştı: “Bana ne olabilir ki? Ben koskoca Bian Tang İmparatoru’yum. Hem bu kadar yakışıklıyken kim bana kıyabilir? Dünyada bir tek sen kıymetimi bilemedin zaten.”

Chu Qiao güldü: “Tamam tamam, çok yakışıklısın. Leonardo seni görse kıskancından kendini köprüden atardı.”

“Leonardo da kim? Ne biçim isim o, yabancı mı?”

“Yabancı, çok yakışıklı bir yabancı.”

“Beni bir yabancıyla kıyaslaman hiç yakışık almadı.”

Chu Qiao’nun kahkahaları ormanda yankılandı. “Vakit geldi, ben kaçar.”

Artık ata binmiyordu; Mei Xiang ile bir araba kiralamıştı. Li Ce, kızıl kaftanıyla çınar ağacının altında durmuş, el sallıyordu.

“Qiao Qiao, yolda dikkat et! Otuzuna kadar koca bulamazsan geri gel, ben bakarım sana!”

Chu Qiao arabanın perdesini aralayıp el salladı: “Ağzını hayra aç, otuzuma kalmadan evleneceğim!”

Araba uzaklaştı, mavi perdeler çınar ağaçlarının arasında kaybolup gitti.

“Hünkarım, Bayan Chu’yu korumaları için birilerini göndermeli miyiz?” diye sordu Sun Di.

“Gerek yok.” Li Ce başını salladı. “Herkesin kendi hayatını seçme hakkı vardır. Git Qiao Qiao, özgürlüğüne git...”

***

İki yıl sonra...

Güneş ışığıyla birlikte içeri sızan tütsülenmiş et kokusu çadırın içine doldu. Jingjing huysuzca yatağında döndü, gözlerini ovuşturarak uyandı. Sabah rüzgarı çadırdaki ağır ilaç kokusunu dağıtmıştı.

Chu Qiao başını kaldırmadan, elindeki siyah akik taşını beyaz yeşim satranç tahtasına vuruyordu. Çıt, çıt, çıt... Tekdüze ve sıkıntılı bir ses. Tahtadaki taşlar birbirine girmişti ama o bir türlü hamle yapamıyordu.

“Hanımım, herkes hazır,” dedi Mei Xiang kapıda gülümseyerek.

Chu Qiao’nun kaşları hafifçe çatıldı ama tepki vermedi. Mei Xiang tam sorusunu tekrarlayacakken Chu Qiao tahtadaki taşları bir kenara itip ayağa kalktı: “Bugünden itibaren gece gündüz yol alacağız, herkese söyle, hazırlansınlar.”

Dün Xuefu Şehri’nden ayrılmışlardı, şimdi Tang Başkenti’ne doğru gidiyorlardı.

İki yıl göz açıp kapayıncaya kadar geçmişti. Tang Başkenti’nden ayrıldıktan kısa süre sonra Du Ping’an ve kız kardeşi Jingjing peşine takılmış, o da çocukları kıramayıp yanına almıştı. Yanında çocuklar olunca göçebe hayatından vazgeçip Bian Tang’ın güneyinde, sakin ve güzel bir şehre yerleşmişti. Burası İmparatorluk Mezarlığı’na yakın olduğu için asayişi berkemaldi, hırsız uğursuz uğramazdı. Ayrıca büyük bilgin Shen Baishi’nin memleketi olduğu için tam bir kültür şehriydi; sınavlara hazırlanan öğrenciler buraya akın ederdi. Bu yüzden şehrin adı zamanla 'İlim Şehri' anlamına gelen “Xuefu” olarak kalmıştı..

— 222 —

Chu Qiao, yanındakilerle birlikte oraya vardığında göl kenarında bir han satın alıp işletmeye koyuldu.

Bu, her şeyden önce gözlerden ırak kalmak içindi; zira yanında bir hizmetçi ve iki çocukla tek başına yaşayan bir kadının hiçbir iş güç sahibi olmaması fazlasıyla dikkat çekerdi. İkincisi ise, gerçekten de yapacak bir işe ihtiyacı vardı; bütün gününü yiyip içip uyuyarak geçirmek dayanılmaz derecede sıkıcı olurdu.

Amacı para kazanmak olmasa da, Chu Qiao'nun getirdiği yenilikçi yönetim sistemi, üstün temizlik anlayışı ve hanın elverişli konumu sayesinde bu "Öğrenci Hanı" kısa sürede bölgede nam saldı. Yolu buraya düşen gezginlerin ilk tercihi haline geldi; bahar ve güz dönemlerindeki büyük sınavlar sırasında ise han dolup taşar, işler iyice canlanırdı.

Zaman, bir dere yatağından süzülen su misali sessizce akıp gitti. Chu Qiao, bu ücra şehirde dış dünyaya kulaklarını tıkayıp gözlerini yumarak, tüm parıltısını gizleyip geçmişin anılarını bir kenara iterek, sıradan bir kadın gibi huzur içinde yaşadı.

Yaşlanan bedeni dışında hiçbir şey değişmemişti. Henüz yirmi bir yaşında olmasına rağmen, yıllarca süren o amansız kovalamacalar ve savaşlar, karlı kış kıyametlerde geçen sürgünler ve çocukluğunda çektiği o büyük acılar, genç bedenini erkenden hastalıklara mahkûm etmişti. Eski yaraları her yağmurlu havada kemiklerine kadar sızlar, dizleri ve eklemleri sanki içine kar dolmuşçasına buz keserdi. Göz kenarlarında ince çizgiler belirmiş, dermanı iyice tükenmişti; en ufak bir yorgunlukta hemen uykusu geliyordu.

Adeta bir ilaç fıçısına dönmüştü; vücudunun her bir parçası arıza veriyor gibiydi. Şiddetli soğuk algınlığı ve ateşli hastalıklar neredeyse her ay kapısını çalıyordu. Çoğu zaman yatağa uzanıp hastalığın pençesinde kıvranırken, bu bedenin hâlâ kendisine ait

olup olmadığını sorguluyordu; kendini her an dağılıp parçalanacak, dikişleri sökülmüş bir kukla gibi hissediyordu.

Neyse ki hayat sonunda durulmuştu; artık kanlı savaşlar, acımasız ölümler ve o karanlık, öngörülemez siyasi hamleler yoktu. Kalbi, tıpkı durgun bir göl gibi nihayet huzura ermişti.

Bu iki yıl boyunca dışarıdaki durumla pek ilgilenmedi. Ancak han işlettiği için gelen giden eksik olmuyor, çocukların da merakı eklenince kulağına ister istemez her türlü haber çalınıyordu.

Mesela Zhuge ailesinin dördüncü oğlu ile Huai Song'un Baş Prensesi Nalan'ın evlilik meselesi... Söylentilere göre Zhuge Yue, Büyük Xia'ya döndükten sonra bu evliliğe gayet rahat bir şekilde razı gelmişti. Ancak tam Büyük Xia saray erkânı sevinçten el çırparken, Genç Efendi Zhuge ortaya bir evlilik akdi çıkarmış ve Qinghai'de zaten nikâhlı bir eşi olduğunu ilan etmişti. "Eski eş kapı dışarı edilmez" şeklindeki ata yadigârı kurala sadık kalarak, Baş Prenses Nalan evlense bile ancak "cariye" olabileceğini, eğer bir çocuk doğurursa belki "ikinci eş" mertebesine yükselebileceğini söylemişti.

Bu haber adeta durgun suya atılan dev bir kaya gibi ortalığı birbirine katmıştı. Huai Song elçileri öfkeden küplere binmişti. Batı Meng'de büyük fırtınalar koparması beklenen bu olay, Zhuge Yue'nin alaycı hamlesiyle tam bir komediye dönüşmüş, suya düşen bir taşın yarattığı ufacık bir halka bile bırakmadan sönüp gitmişti.

Ardından, Yedinci Prens Zhao Che'nin, Başkomutan Zhuge'nin tam desteğiyle Kuzey Sınırı'ndan dönüş haberi geldi. Beraberinde getirdiği elli bini aşkın seçkin süvariyle sınır topraklarını genişletmiş ve isyanları bastırmıştı. Zhuge Yue ile el ele vererek birbirlerini desteklemiş, Zhao Yang'ın tek elindeki yönetim gücünü kırarak Büyük Xia sarayında ona denk bir güç haline gelmişlerdi.

Yanbei'nin durumu ise pek iç açıcı değildi. Bian Tang'ın güney sınırındaki su yollarını kapatmasıyla Yanbei ve Huai Song arasındaki ekonomik bağlar kopmuştu. Yanbei'nin şu an için Bian Tang ile yeni bir savaşa girecek gücü yoktu; zira Qinghai ve

Büyük Xia'nın iki koldan yaptığı baskı zaten onları nefes alamaz hale getirmişti.

Neyse ki Zhao Yang, şu sıralar Zhao Che ile güç savaşına daldığından, Yanming Geçidi'ne ayırdığı askeri güç eskisi kadar yoğun değildi. Bir buçuk yıl içinde sadece bir kez büyük çaplı bir saldırı düzenlenmiş, o da Longyin Geçidi önünde sadece iki gün bekledikten sonra geri çekilmişti; belli ki sadece göz boyamak için yapılan bir gösteriden ibaretti.

Durum son derece karmaşık ve değişkendi.

Muhtemelen Zhao Yang da biliyordu ki, eğer Yanbei tehdidi ortadan kalkarsa, Zhuge Yue'nin Qinghai ordusu doğrudan Longyin Geçidi'ni aşarak Büyük Xia başkentine dayanacaktı. O vakit, sadece kendi Güneybatı ordusuyla Zhao Che ve Zhuge Yue ikilisine karşı durması imkânsızdı.

Bu yüzden, bir bakıma Yan Xun ile gizli bir müttefik haline gelmişti.

Dünyanın işleri gerçekten de akıl almazdı.

Ancak şairlerin ve edebiyatçıların dilinden düşürmediği asıl olay, Yanbei Kralı Yan Xun'un o dillere destan, görkemli düğünüydü.

Bir yıl önceki yeni yıl kutlamalarında Yan Xun, Shuofang Sarayı'nda devasa bir düğün töreni düzenlemişti. Bir çırpıda on sekiz nüfuzlu devlet adamının kızını "eş" mertebesiyle sarayına almış, Shuofang Sarayı'nın arkasında büyük inşaatlar başlatarak haremine yeni yerler açmıştı. Düğün şöleni on sekiz gün sürmüş, tüm Yanbei halkı kutlamalar için Shuofang'a akın etmişti; eşi benzeri görülmemiş bir ihtişamdı.

Düğünün hemen ertesi günü, Günbatımı Dağı'ndaki Nada Sarayı'nın inşaatı nihayet tamamlanmıştı. Yanbei'ye gidip o sarayı görme şerefine nail olanlar, gördükleri mucizeyi binlerce kez anlatıp duruyorlardı. Şairler o güzel sarayı övmek için ciltler dolusu şiir ve methiye düzmüşlerdi.

Söylenenlere göre, Günbatımı Dağı'ndaki Nada Sarayı havada inşa edilmişti; sarp kayalıklara asılı duruyordu. Aşağıdan yukarıya doğru akan sıcak su fıskiyeleri, havada süzülen

rengârenk bahçeleri, kokusu fersah fersah öteden duyulan şarap nehirleri ve güneş gibi parıldayan altın oymalı gümüş duvarları vardı. Sanki tanrıların eliyle yapılmış bir mucizeydi; Bian Tang'ın bin yıllık geçmişe sahip Jinwu Sarayı bile onunla boy ölçüşemezdi.

Tüm dünya biliyordu ki, bu saray vaktiyle Yanbei Kralı tarafından sevgilisi Xiuli Generali için yaptırılmıştı. Ancak iki yıl önce Xiuli Generali ile Yanbei Kralı'nın Huolei Ovası'nda yolları ayrıldığından beri, bir kölelikten yükselen ve Yanbei Kralı, Büyük Xia Başkomutanı ile Bian Tang İmparatoru'nu karşı karşıya getirip üç ülkenin savaşına neden olan o efsanevi kadın tamamen ortadan kaybolmuş, Batı Meng'in siyasi haritasından silinmişti.

Kimileri onun Bian Tang hanedanına gelin gittiğini, adını değiştirip İmparator'un yanında kaldığını söylüyordu. Kimileri onun Zhuge Yue'nin ilan ettiği o gizemli eşi olduğunu ve şu an Qinghai'de ordu yönettiğini iddia ediyordu. Bazıları ise çoktan Yanbei'ye döndüğünü ve o muhteşem Nada Sarayı'nda yaşadığını fısıldıyordu.

Oysa tüm bu söylentiler sadece birer tahminden ibaretti. Kimse o efsanevi kadının şu an Bian Tang'ın güneyindeki küçük bir şehirde mütevazı bir han işlettiğini bilmiyordu. Her sabah ve akşam Jialing Gölü kıyısında yürüyüşe çıkıyor, satranç oynayan yaşlılarla sohbet ederek vakit öldürüyordu.

Hayat aniden sadeleşmişti; artık pek çok şeyi düşünmek bile istemiyordu. Yine de bazen, yıllar önce o yıkık dökük avluda genç bir çocuğa anlattığı hikâyeyi hatırlıyordu: "Kral, sevdiği kadın için havada süzülen bir bahçe inşa etmiş. Orada aşağıdan yukarıya akan sıcak sular, havada asılı duran renkli çiçekler, şarap nehirleri ve altın duvarlar varmış. O bahçe sonunda dünyanın gözbebeği bir miras olmuş, Kral'ın sevgilisine olan değişmez aşkının simgesi haline gelmiş."

Ömrünün yarısı savrularak geçmişti; birileri durmuş, birileri geçip gitmiş, birileri geldiği yolu unutmuş, birileri ise ilerleyeceği yönü bulamamıştı. Anılarda bazen bir nebze hüzün ve özlem kalsa da, yitip giden o duyguları geri getirmek artık ne mümkündü?

Nihayetinde, her şey geçmişte kalmıştı.

Ertesi gün kafile Xiuling'e ulaştı. Yol boyunca derin vadiler, gür akan dereler ve uçsuz bucaksız çam ormanları eşlik etti onlara. Eğer ruh hali bu kadar bitkin olmasaydı, burası kesinlikle dinlenmek ve gezmek için harika bir yer olurdu.

Ancak üçüncü günün akşamında bastıran şiddetli bir fırtına, Chu Qiao ve yanındakilerin yolunu kesti.

Dağ yolları geçit vermiyordu, her yer çamur deryasına dönmüştü. Dördüncü günün öğleden sonrasında binbir güçlükle Qingheng Nehri'ne ulaştılar ama fırtınanın ardından yükselen suların tek köprüyü yıkıp geçtiğini gördüler. Karşıya geçmek isteyen başka bir kafile köprüyü onarmaya çalışıyordu; fakat topu topu otuz kişi kadarlardı ve işler çok yavaş ilerliyordu.

Şu an önlerinde iki seçenek vardı: Ya geri dönüp Huai Song üzerinden dolanacaklardı ki bu en az on gün kayıp demekti ya da köprünün onarılmasını bekleyeceklerdi.

Chu Qiao, kiraladığı arabacı ve korumaların her birine onar gümüş liang fazladan verdi. Bu saf ve dürüst adamlar sevinçle hemen öndeki köprü onarım ekibine katıldılar.

Bir süre sonra Ping'an arabanın yanına gelip, "Abla, karşı taraf bize teşekkür etmek için birini gönderdi," dedi.

Chu Qiao, karşı tarafın bizzat gelip konuşmaya niyetli olmadığını görünce bu mesafeli duruştan memnun kaldı. Sakince başını sallayarak, "Git söyle, hepimiz aynı yolun yolcusuyuz, hepimiz karşıya geçeceğiz. Teşekküre hacet yok," dedi.

Hava hızla kararıyordu. Uzaktan gök gürültüleri duyuluyor, hava boğucu bir şekilde nemleniyordu. Chu Qiao arabanın perdesini hafifçe aralayıp baktığında, batıda kara bulutların toplandığını gördü; muhtemelen kısa süre sonra yeni bir sağanak başlayacaktı.

Meixiang ve birkaç hizmetçi etli bir çorba pişirmişti. Chu Qiao, iskelenin öbür yanındaki kafilenin sessizliğini fark etti; tüm hizmetkârlar köprüde çalışıyordu, sadece sade, mavi kumaşla örtülü bir at arabası koca bir çam ağacının altında öylece duruyordu. Günbatımının kızıllığı altında araba adeta kırmızı bir

haleye bürünmüştü. Rüzgâr estikçe perdesi hafifçe havalanıyor, altından altın işlemeli beyaz bir çizmenin ucu görünüyordu. Duruşu vakur ve mesafeliydi; belli ki içerideki kişi yüksek mevkiden biriydi.

Meixiang kendi korumalarını çağırıp herkesi çorbaya davet etti. Bunu gören Chu Qiao, artan çorbayı karşı taraftakilere de götürmesini tembihledi. Meixiang geri döndüğünde kucağında yağlı kâğıda sarılı büyük bir paket vardı. Paketi açtığında içinden en âlâsından çörekler, kurabiyeler ve iki büyük parça kurutulmuş sığır eti çıktı.

"Gerçekten de iyilikbilir birine benziyor," dedi Meixiang gülümseyerek. Bir kurabiyeyi burnuna götürüp kokladı. "Sanki Baishui Geçidi'ndeki Yufu Dükkânı'nın katmerli kurabiyelerine benziyor. Hanımım, bir koklayın bakalım; bizim dükkâna Baishui'den getirttiğimiz mallara benzemiyor mu?"

Chu Qiao kaşlarını çatarak kurabiyeyi aldı, bir süre inceledikten sonra sessizce konuştu: "Aynı değil. Bizimkiler orta kalite, bu kadar gevrek değiller. Bu tür kurabiyeler uzun yola dayanmaz; belli ki karşıdaki kişi bunu sadece yol üstünde yemek için almış."

Meixiang bunu duyunca şaşırdı. Bunca yıldır geçim sıkıntısı çekmeseler de yoksulluktan geldiği için hâlâ tutumluydu. Kendi kendine mırıldandı: "Bu kadar pahalı yiyecekleri başkasına verdiklerine göre, gerçekten de paraları çok olmalı."

Jingjing son birkaç gündür hafif bir hastalık yüzünden halsizce uyuyordu. Kokuyu alınca gözlerini açtı, ne olduğuna bakmadan Meixiang'a seslendi: "Mei Abla, ben de yemek istiyorum."

"Tedbiri elden bırakmamak lazım. Bu insanların kim olduğu belli değil, dikkatli olmalıyız. Meixiang, bu yiyecekleri bir yere at, kimse yemesin."

Meixiang başını salladı: "Hanımım haklı."

Gök gürültüsü ve rüzgâr uzun süre uğuldadı ama gece yarısına doğru her şey dindi. Hava tamamen karardığında ahşap köprü nihayet onarılmıştı.

Karşıdaki grup da acele ediyor gibiydi; içlerinden biri gelip Ping'an ile selamlaştıktan sonra hemen yola koyuldular.

Chu Qiao da daha fazla vakit kaybetmek istemiyordu. Karşı grup nehri geçtikten sonra o da kendi adamlarıyla birlikte harekete geçti.

Ancak iskeleye vardıklarında, Meixiang'ın çorba götürdüğü porselen kasenin bir kenara bırakıldığını gördüler. İçindeki etli çorba olduğu gibi duruyordu, bir kaşık bile alınmamıştı. Birkaç tarla faresi kasenin etrafına çökmüş, iştahla karınlarını doyuruyordu.

Chu Qiao arabanın perdesini indirdi, arkasındaki yumuşak mindere yaslandı ve kaşları yavaşça çatıldı.

Kimdi bu insanlar? Yoksa o meseleyle bir ilgileri mi vardı?

Chu Qiao, son zamanlarda Meishan İmparatorluk Mezarlığı civarındaki olağandışı hareketliliği hatırladı; elinde olmadan Li Ce için endişelenmeye başladı.

Umarım, sadece evham yapıyorumdur.

— 223 —

Gece yarısı sularında, nihayet dağlık bölgeden çıkıp uçsuz bucaksız, dümdüz bir ovaya vardılar. Rehberin dediğine göre burası Youyouyuan'dı; burayı geçince karşılarına Xizhao Dağı çıkacak, o dağı da aştılar mı güneybatının en büyük şehri olan Qiufeng Şehri'ne varacaklardı. Qiufeng Şehri bir aktarma noktasıydı; doğuya gidilirse Tangjing'e, kuzeye gidilirse Baishui Geçidi'ne varılıyordu. Baishui Geçidi geçildiğinde ise artık Büyük Xia topraklarına ayak basılmış demekti.

Günlerdir dağ geçitlerinde, ıssız yabanlarda yol katetmekten bitap düşen ekip, ovayı görünce ferahlamış, göğüsleri huzurla dolmuştu.

Ovaların huyu hep böyledir; uzaktaki bir ağacı görürsünüz, sanki elinizi uzatsanız tutacakmışsınız gibi yakın gelir ama oraya varmak için at sırtında koca bir gün koşturmanız gerekir.

Youyouyuan düzlüğünde tam iki gün yol aldıktan sonra, nihayet o meşhur Xizhao Dağı'na ulaştılar.

Dağın ismi ne kadar zarifse, manzarası da bir o kadar eşsizdi. Birbirine meydan okurcasına yükselen sıra dağlar, yemyeşil çam ve ardıç ağaçlarıyla bezeliydi; aralardan rengârenk çiçekler fışkırıyordu. Dağın zirvesinden aşağı süzülen bembeyaz bir şelale, gökyüzünden sarkıtılmış bir gümüş şeridi andırıyor, etrafa yayılan su buharıyla tüm manzarayı bir masal diyarına çeviriyordu.

Qiufeng Şehri'ne yakın olduğu için buradaki dağ yolları oldukça genişti; yan yana iki at arabası geçse bile yol dar gelmezdi.

Güneş batarken ufuk alev kırmızısına boyandı, gökyüzünden dökülen o kor renkler her yanı büyüleyici bir güzelliğe boğdu. Çam ormanları kızıla kesti, çiçekler birer mücevher gibi parladı; kuş seslerinin çiçek kokularına karıştığı bu manzara, dağın isminin neden "Günbatımı" anlamına gelen "Xizhao" olduğunu

kanıtlar nitelikteydi.

O gece Chu Qiao, bir vadide konaklama emri verdi. Günlerdir uykusuz ve durmaksızın yol almaktan hem bedenen hem de ruhen bitap düşen hizmetliler, bu emri duyunca hep bir ağızdan sevinçle bağırdılar.

Ancak daha uykuya dalmamışlardı ki, yaban kurtlarının ulumaları bir uzaklaşıp bir yakınlaşarak duyulmaya başladı. Sesler o kadar tiz ve acı doluydu ki, insanın tüylerini diken diken etmeye yetiyordu.

Korkudan beti benzi atan Jingjing, çadırın içinde Meixiang'ın kucağına sığındı; gözlerini sıkıca yummuştu ama bir türlü uyuyamıyordu.

Chu Qiao da endişelenmeden edemedi; güneybatı taraflarındaki aç kurtların ne kadar gaddar olduğunu duymuştu. Sayıları azdı, yanındakilerin çoğu kiralık sıradan muhafızlar ve arabacılardı; üstelik aralarında genç kızlar da vardı. Bir kurt sürüsüyle karşılaşırlarsa sonuçları feci olabilirdi. Hemen Ping'an'ı yanına çağırıp birkaç talimat verdi ve herkesin tetikte olmasını sıkı sıkıya tembihledi; ancak ondan sonra içi biraz olsun rahat edebildi.

Fakat gecenin ilerleyen saatlerinde kurt ulumaları daha da şiddetlendi; araya bir de erkeklerin bağırış çağırışları karışmaya başladı.

Chu Qiao çadırından çıktı, pelerinini omuzlarına attı. Birkaç kişiye kampı korumalarını emrettikten sonra, yanına Ping'an ve on kadar muhafızı alarak seslerin geldiği yöne doğru ilerledi.

Bir yamacı döner dönmez, geniz yakan keskin bir kan kokusu yüzlerine çarptı. Dikkatle baktıklarında, çukurda kalan bir vadide yüz kadar yaban kurtunun bir gruba saldırdığını gördüler. Karşı taraftakilerin sayısı azdı ama hamleleri çevik, duruşları heybetliydi; her kılıç darbesinde ve manevrada büyük bir ustalık sergiliyorlardı. Belli ki kolay lokma değillerdi. Ancak kurt sürüsü de çok vahşiydi; bembeyaz dişlerini sergileyerek, sayıca üstün olmalarına güvenip zerre geri adım atmıyorlardı.

Etrafta kanlar sıçrıyor, havayı ağır bir koku sarıyor, duyulan

acı çığlıklar insanın omurgasını ürpertiyordu.

“Abla?” Ping’an kaşlarını çatarak alçak sesle konuştu. “Kurtlar çok kalabalık. Eğer bu adamlar yenilirse, biz de tek başımıza onlarla baş edemeyiz.”

Chu Qiao başıyla onayladı: “Herkes hazırlansın.”

Muhafızlar ve arabacılar da yıllardır yollarda olan, feleğin çemberinden geçmiş insanlardı. Düzenli bir orduyla boy ölçüşemezlerdi belki ama yürekliydiler. Hemen oklarını hazırlayıp nişan aldılar. Ping’an soğuk bir ifadeyle, “Bırakın!” diye emretti.

Çam yağına bulanmış yanan oklar birbiri ardına vızıldayarak fırlatıldı. Bir anda arkalarından saldırıya uğrayan kurt sürüsünden on kadarı acı içinde yere serildi.

Kurtlar öfkeyle geriye döndüler ve şimşek hızıyla üzerlerine atıldılar. İnanılmaz bir süratle, birkaç sıçrayışta burunlarının dibine kadar gelmişlerdi.

Ping’an çevik bir hareketle bir fıçı tung yağını önlerine boşalttı, ardından elindeki meşaleyi fırlattı. Bir anda dağın önünde on metre yüksekliğinde bir ateş duvarı yükseldi. Hızını alamayan birkaç aç kurt doğrudan alevlerin içine daldı ve kulak tırmalayan çığlıklar atarak can verdi.

Ateşten korkan kurt sürüsünün düzeni anında bozuldu. Yardım geldiğini gören diğer grup ise daha da şevklendi; öndeki liderleri bir kükremeyle ileri atılarak kılıç ve paralarla kurtları biçmeye, fırsatı değerlendirip takibe geçmeye başladılar.

Bu aç kurt sürüsü gerçekten de inatçıydı; tam bir tütsü yanımı kadar süren şiddetli bir çatışmanın ardından nihayet perişan halde geri çekildiler. Giderken attıkları o tehditkâr ulumalar, sanki intikam alacaklarının habercisi gibiydi.

Vadinin aşağısından bir adam yüksek sesle bağırdı: “Yukarıdaki dostlar, yardım eden kimdir? Efendim, bu yiğitliğiniz için hepinize teşekkürlerini sunar!”

Ping’an bu sesi duyunca bir an duraksadı, başını uzatıp bakmaya çalıştı ama ağaçlar ve zifiri karanlık yüzünden pek bir şey seçemedi. Yine de seslendi: “Cao Ağabey mi o? Sizinle

Qingheng Nehri kıyısında karşılaşmıştık.”

Karşı taraf bir an sessiz kaldı, sonra birden kahkahayı patlattı: “Demek Du kardeşsin! Şu an biraz meşgulüm, az sonra bu büyük iyiliğin için bizzat teşekkür etmeye geleceğim.”

Ping’an hemen cevap verdi: “Zahmet etme Cao Ağabey, bir yaralanan var mı? Altın yara tozumuz var, lazım mı?”

“Ufak tefek yaralar, lafı bile olmaz. Sağ olasın kardeşim.”

Chu Qiao, adamın sesindeki o hafif ihtiyatı sezip Ping’an’ın kolunu hafifçe çekiştirdi ve kendi kamplarının olduğu yönü işaret etti.

Ping’an durumu anlayıp hemen ekledi: “O zaman ben kaçtım, kendine iyi bak Cao Ağabey.”

Kampa döndüklerinde Jingjing endişeden yerinde duramıyordu. Chu Qiao’yu görür görmez yanına koştu: “Abla, bir yerin yaralandı mı?”

“Yok bir şey,” dedi Chu Qiao başını sallayarak. Sonra Ping’an ve diğerlerine döndü: “Bu gece uykunuzda gözünüzü dört açın. Meşaleler sabaha kadar yansın; yanan oklar, kükürt ve tung yağı elinizin altında olsun. Kurtlar kinci hayvanlardır, intikam için dönebilirler, dikkatli olun.”

Herkes onayladıktan sonra Chu Qiao çadırına geçti. Meixiang pelerinini çıkarırken usulca sordu: “Ping’an’ı göndermeniz yeterliydi, neden bizzat gittiniz küçük hanım?”

Chu Qiao kaşlarını çatarak başını iki yana salladı: “Kaç gündür içimde bir huzursuzluk var, bir aksilik çıkacak diye korkuyorum.”

“Küçük hanım, siz Tang İmparatoru Majesteleri için endişeleniyorsunuz herhalde. İçinizi ferah tutun, o kadar zeki bir adamın öyle çapulculara pabuç bırakacak hali yok ya.”

Chu Qiao içini çekerek Meixiang’ın uzattığı ginseng çayını ellerinin arasına aldı. Çayın buharı tütüyordu ama buz kesmiş ellerini bir türlü ısıtmaya yetmiyordu.

“Umarım öyledir,” dedi. Sonra aklına vadideki o grup geldi, nedense kalbi yine bir endişeyle dolmuştu. Dayanamayıp sordu:

“Meixiang, geçen gün Xinglin Eczanesi’nden aldığımız o yara tozundan kaldı mı?”

Meixiang şaşkınlıkla sordu: “Kim yaralandı? Yoksa siz mi yaralandınız?”

“Hayır,” diyerek hemen başını salladı Chu Qiao. “Kimse yaralanmadı.”

Canı sıkkın bir halde yerdeki postun üzerine uzandı. Meixiang ise hâlâ şüpheyle onu süzüyor, sanki kendisinden bir şey sakladığını sanıyordu.

Bana neler oluyor böyle?

Chu Qiao kaşlarını hafifçe çattı.

Ertesi sabah, Chu Qiao ve yanındakiler daha fazla yol almamışlardı ki, önlerinde dün geceki grubun sessizce beklediğini gördüler.

Otuzlu yaşlarında bir adam öne çıkıp Ping’an ile birkaç kelime konuştu, nezaket gösterdikten sonra Chu Qiao’nun arabasına yaklaşıp selam verdi: “Efendim, dün geceki yardımınız için şükranlarını sunar. Aslında haddimi aşıp sizi rahatsız etmek istemezdim ama görülen bir iyiliğin hatırı büyüktür. Bu sebeple haddim olmayarak isminizi sormak isterim, lütfen kusurumuza bakmayın.”

Chu Qiao kaşlarını çatarak soğuk bir sesle cevap verdi: “Yolda haksızlık görünce el uzatmak boynumuzun borcudur, bu kadar nezakete hacet yok.”

Adam bir an duraksadı, sonra tekrar sordu: “Yine de isminizi lütfeder misiniz?”

“Sizde bir tuhaflık var. Efendiniz sadece sizi gönderdiğine göre kendi kimliğini belli etmek istemiyor demektir. Öyleyse neden benim kimliğimi bu kadar ısrarla soruyorsunuz? Yolda karşılaşan insanların birbirine karşı ihtiyatlı olması doğaldır. Madem birbirimize güvenmiyoruz ve hepimizin acelesi var, neden hâlâ burada laf kalabalığı yapıyoruz? Sizce de bu kadarı fazla değil mi?”

Adam duydukları karşısında donakaldı. Chu Qiao’dan böyle

sert bir azar işitmeyi beklemiyordu; şaşkınlık içinde geri çekildi.

Kısa süre sonra öndeki grup hızla yola koyulup gözden kayboldu.

Jingjing hayranlıkla, “Abla, gerçekten müthişsin!” dedi.

Chu Qiao içini çekerek arkasındaki mindere yaslandı. Müthişlikten değil, sadece vakit kaybetmek istemiyordu. Yol uzadıkça içindeki huzursuzluk artıyordu. Üstelik karşıdaki bu grup onda tuhaf bir baskı ve tehlike hissi uyandırmıştı; sıradan insanlar olmadıkları her hallerinden belliydi. Böyle bir zamanda başını ağrıtacak işlerden uzak durmak, temkinli davranmak en iyisiydi.

Ancak yarım gün bile geçmeden, beklenmedik bir olay yollarını tekrar kesti. Bu sefer, en saf haliyle Jingjing bile bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı.

Yolun daraldığı bir noktada, birkaç büyük ağaç ve yarım insan boyunda çamur ve kaya yığını yolu tamamen kapatmıştı. Görünüşe göre birkaç gün önceki şiddetli yağmur toprak kaymasına neden olmuştu; ancak üst üste gelen bu tesadüflerden sonra kimse bu basit açıklamaya inanmak istemiyordu.

O grup orada durmuş, sonradan gelen Chu Qiao ve adamlarına düşmanca bakıyordu. Gözlerindeki şüpheyi gizleme gereği bile duymuyorlardı.

Ping’an ve diğerleri de şüpheyle kaşlarını çatmışlardı; elleri yanlarında serbest gibi görünse de parmak uçları usulca kılıç kabzalarını yokluyordu.

Gökyüzü masmavi, bulutlar bembeyazdı; kuşlar cıvıldıyor, güneş her yeri ısıtıyordu. Böylesine berrak bir havada atmosfer gergin, sinirler yay gibi gergindi. Kimse yoldaki taşları temizlemeye yeltenmiyor, herkes birbirini süzüyordu.

“Ne büyük tesadüf,” dedi Cao soyadlı adam soğuk bir gülümsemeyle.

Ping’an tek kaşını kaldırdı, buz gibi bir edayla gülümsedi: “Gerçekten büyük tesadüf. Kaç gündür sizinle kader birliği yapıyoruz; kadere inanmayan ben bile, 'takdir-i ilahi' demekten başka bir şey bulamıyorum.”

“Bana kalırsa bu takdir-i ilahi değil, birilerinin çevirdiği bir dolap.”

Ping’an bir anda parladı: “Kimi kastediyorsun sen?”

Cao soyadlı adam sertçe çıkıştı: “Siz kimsiniz? Niyetinizi açıkça söyleyin!”

“Asıl senin niyetin bozuk!” diye kükredi Ping’an ve kılıcını kınından çekti. Çelik parıltısı havayı yardı, tam hamle yapacaktı ki...

Karşı taraf da kılıçlarına davrandı. Tam o anda gümüşi bir ışık parladı ve *çın* diye bir sesle Ping’an’ın kılıç kabzasına çarptı. Kılıç bir ejderha iniltisi çıkararak yere düştü. Ardından berrak ve otoriter bir kadın sesi duyuldu: “Ping’an, fevri davranma.”

Sanki kaynayan kazana bir kova buzlu su dökülmüş gibi, o gergin hava bir anda dağıldı.

Her yer sessizliğe büründü, nefes alışverişleri bile duyulur olmuştu.

Hafif bir rüzgâr esti, uzaklardaki çamların hışırtısı duyuldu; kuşlar gökyüzünde cıvıldayarak uçuşuyordu.

Pıt! Hafif bir ses duyuldu; bir botun çakıl taşlarına basarken çıkardığı o hışırtı... Rüzgâr arabanın mavi perdesini dalgalandırdı. Cao soyadlı adam ve yanındakiler şaşkınlıkla bağırdı: “Efendimiz?”

Gelen kişi tek kelime etmeden, doğrudan Chu Qiao’nun arabasına doğru yürüdü.

Ping’an kaşlarını çattı ve bağırdı: “Dur orada!”

Adam onu zerre umursamadı. Ping’an kılıç kabzasını kavradı, kaşları çatıldı, tam kılıcını çekecekti ki...

Daha kılıç kınından yarıya kadar çıkmıştı ki boğuk bir ses duyuldu. Adam inanılmaz bir süratle Ping’an’ın kılıcını elinden aldı ve rastgele yere fırlattı.

Ping’an’ın yüzü öfkeden kıpkırmızı kesildi, bir hışımla ileri atılacaktı ki adam hiç istifini bozmadan Chu Qiao’nun arabasına ulaştı ve elini uzatıp perdeyi hızla açtı.

Hışş! İçeriye taze bir rüzgâr doldu. Öğle güneşi o kadar

parlaktı ki insanın gözlerini kamaştırıyordu. Chu Qiao elinde küçük bir tatar yayı tutuyordu, okun ucu kapıya dönüktü; ancak güneş ışığı gözlerine vurduğu o an donakaldı.

Ping'an arkadan atıldı, parmaklarını pençe gibi yapmış, adamın boğazına yapışmaya çalışıyordu. Chu Qiao'dan öğrendiği üç yıllık dövüş sanatıyla bu hamlesi düşmanı öldürmeye yeterdi.

Ancak adam ne kaçtı ne de sakındı. Üzerinde ay beyazı, bulut desenli uzun bir kaftan vardı; kılıç misali keskin kaşları, yıldızlar gibi parlayan gözleriyle öylece duruyordu. Bakışları derin bir göl gibi durgun ve sessizdi; öfkeli mi yoksa sevinçli mi olduğunu anlamak imkânsızdı.

Vınn! Ok yaydan fırladı, adamın kulağının dibinden geçip Ping'an'ın kolunu sıyırarak dışarı fırladı. O kadar hızlı ve o kadar öldürücü bir hamleydi ki herkes olduğu yerde donup kaldı.

"Ping'an, geri çekil," dedi Chu Qiao sakince. Sesinde öfke yoktu ama tartışmaya kapalı bir otorite vardı.

Ping'an şaşkınlıkla, "Abla?" dedi.

Chu Qiao sadece başını çevirip ona bakmakla yetindi.

Ping'an, gözlerini arabanın önündeki adamdan ayırmadan yavaşça geri çekildi.

Ilık bir rüzgâr esiyordu, hava insanın içini ürpertecek kadar güzeldi. Yakındaki bir ağacın dalına konan sarı asmalar cıvıldayarak şarkı söylüyordu. Ağaçlar yeni çekilmiş bir sürme gibi endamlı, orman ise binbir çeşit çiçekle bezeliydi; her şey bir tablonun içindeymişçesine kusursuz ve büyüleyiciydi.

— 224 —

Rüzgâr estikçe adamın giysilerinin etekleri hafifçe havalanıyordu. Üzerinde zengin ailelerin genç efendilerinde alışılagelmiş ağır tütsü kokusu değil, orkide ve süsenleri andıran, kendine has berrak bir koku vardı. Tavrı öyle asil ve duruydu ki, sanki bir avuç taze karın saflığını taşıyordu.

“Aman!” Chu Qiao’nun arkasında oturan Jingjing aniden elini uzatıp adamın belini işaret ederek bağırdı: “Onun yeşim taşı ablamınkiyle aynı!”

Bembeyaz, pürüzsüz ve kristal gibi berrak... Rüzgâra karşı duran adamın belinde asılı duran yeşim kolye, loş ama asil bir parıltıyla ışıldıyordu.

Chu Qiao’nun yüzündeki gergin ifade yavaş yavaş yumuşadı. Herkesin derin bir sessizliğe gömülüp öylece kalakaldığı o anda, aniden elini adamın omzuna koydu ve tek bir hamleyle arabadan aşağı atladı. Sakin bir gülümsemeyle Ping’an ve diğerlerine seslendi: “Öylece dikilmeyin, çabuk önümüzdeki yolu açın.”

“Ha?” Ping’an gözlerini fal taşı gibi açmış, bir Chu Qiao’ya bir de adama bakıyordu. En sonunda safça sordu: “Abla, siz tanışıyor musunuz?”

“Evet,” dedi Chu Qiao rahat bir tavırla başını sallayarak. Yüzünde belli belirsiz bir sevinç okunuyordu.

Ping’an bu adamın kim olduğunu sormayı çok istiyordu ama daha ağzını açamadan adamın bakışlarının soğukça üzerine dikildiğini hissetti. Bakışları sert değildi ama buz ve kar kadar mesafeliydi; sanki bu saf delikanlının gevezelik etmesinden pek hoşlanmamış gibiydi.

Bunu gören Cao Ağabey ve diğerleri, hemen başlarını öne eğip geri çekildiler; aletlerini kapıp yolu temizlemeye koyuldular.

Chu Qiao adama dönüp, “Benimle gel,” dedi ve arkadaki patikaya doğru yürümeye başladı.

O gün hava fevkalade güzeldi; gökyüzü berrak bir göl gibi masmavi, güneş ışıkları ise saf altın gibiydi. İkisi, biri önde diğeri arkada, kısa süre sonra kuytu bir vadiye vardılar. Dağın tepesinden gürül gürül dökülen bir şelale, aşağıdaki soğuk gölete düşüyor, etrafa saçılan su damlaları güneşin altında binbir renkle parıldıyordu.

Chu Qiao arkasına dönüp karşısındaki adama baktı. Bir yılı aşkın süredir görüşmemişlerdi ama adam pek değişmiş sayılmazdı; hâlâ o bildik vakur duruşundaydı. Bir şeyler söylemek istedi, binlerce kelime dudaklarının ucuna kadar geldi ama nereden başlayacağını bilemedi. Sonunda tüm o sözler dudaklarının kenarından sızan hafif bir gülümsemeye dönüştü; kime güldüğünü kendi de bilmiyordu; kendine mi, yoksa ona mı?

“Neye gülüyorsun?” Zhuge Yue hâlâ o eski halindeydi; kaşları hafifçe çatılmıştı, sanki onunla burada dikilmekten pek hoşnut değilmiş gibi sabırsız bir tavrı vardı.

“Hiç,” dedi Chu Qiao başını sallayarak, gülümsemeye devam ediyordu. “Sanki seninle her karşılaşma şeklimiz bir hayli nev-i şahsına münhasır oluyor.”

Zhuge Yue başını çevirip başka bir yöne baktı; o tanıdık, huysuz ve inatçı hali üzerindeydi.

“Burada ne işin var?”

Zhuge Yue ona hem son derece kesin hem de bir o kadar muğlak bir cevap verdi: “İş güç.”

“Anladım,” dedi Chu Qiao başını sallayarak. “Şimdi geri mi dönüyorsun?”

“Hı-hı.”

Sonra ikisi de oldukları yerde durdular, tek kelime etmediler.

Göz açıp kapayıncaya kadar iki yıl geçmişti. Bu iki yıl içinde adam sarayda fırtınalar estirmiş, dünyayı avucunun içinde evirip çevirmiş, kıtanın en güçlü isimlerinden biri haline gelmişti. Chu Qiao, uzak diyarlarda onun haberlerini aldığında tuhaf bir sersemlik hissederdi. Hatta bazen, kendi tanıdığı o adamla, söylentilerdeki o kararlı, amansız ve sert adamın aynı kişi olup olmadığından şüphe ederdi.

Qinghai'den gelen bazı rivayetleri de duymuştu.

Söylentilere göre orası ismen Büyük Xia'ya bağlı olsa da, memurlar soylu ailelerden seçilmiyor, sınavla belirleniyordu; sıradan halkın bile devlet kademelerinde yükselme şansı vardı. Yeni kanunlar çıkarılmış, tarım teşvik edilmiş, su kanalları inşa edilmiş, ticaret korunmuştu; iç bölgelerdeki cesur tüccarlar ticaret yapmak için çoktan Qinghai'nin yolunu tutmuştu. Kölelik kaldırılmıştı; zengin aileler hizmetçi alabiliyordu ama hizmetçi kendi bedelini ödemek isterse kölelikten kurtulabiliyordu. Üstelik bir hizmetçiyi keyfi olarak öldürmek yasaktı, aksi takdirde katil ağır cezalara çarptırılıyordu. Qinghai, anlatıldığı gibi ıssız ve harap bir yer değil, aksine geniş toprakları, bambaşka bir düzeni ve kalabalık nüfusuyla gelişen, müreffeh şehirlere sahip bir yer haline gelmişti...

Bir de Qinghai Kralı'nın artık adının kötüye çıktığı, ona "Haydut Sima" dendiği söyleniyordu. Her yıl sarayda çeşitli bahanelerle ödenek ve erzak koparıyor, her türlü kaynağı ele geçirip durmaksızın Qinghai'ye taşıyordu. Her ay Qinghai'den büyük afetler, kuraklıklar, seller veya buzullar hakkında raporlar gönderiliyor; halkın aç ve çıplak olduğu iddia edilerek saraydan ısrarla yardım talep ediliyordu.

Gelgelelim, o yardımlar Zhenhuang'dan çıkar çıkmaz piyasaya sürülüyor, karşılığında yüklü miktarda altın ve gümüş alınıyor, sonra da açıkça Qinghai'nin merkezine taşınıyordu. Şu an Yanbei ordusunun büyük bir kısmı Qinghai tarafından dizginlendiği için Büyük Xia onunla ters düşmeye cesaret edemiyor, yaptığı her şeye göz yummak zorunda kalıyordu.

Duyulana göre bu adam Qinghai halkı tarafından "Baba Hükümdar", Ximeng halkı tarafından "Haydut", Büyük Xia memurları tarafından ise "Vampir" olarak adlandırılıyordu. Hatta yakın dostu ve müttefiki Yedinci Prens Zhao Che bile ona kibarca, "Bu kadar yeter, eti sen yiyorsun bari kemiğin suyunu onlara bırak," diye nasihat etmişti.

Ximeng halkı ondan nefret etse de, cesur olanlar gizlice taşınma hazırlıklarına başlamıştı bile; her gün Cuiwei Geçidi, oraya sızmaya çalışan ailelerle dolup taşıyordu.

Büyük Xia İhtiyarlar Heyeti, onu kasten Cuiwei Geçidi'ndeki muhafızların gevşek davranmasına göz yummakla ve Ximeng halkının Qinghai'ye akmasına izin vermekle suçlamıştı.

O ise büyük bir masumlukla ellerini iki yana açıp şöyle demişti: "Yanbei ordusu çok güçlü, yedek birliğimiz yok. Eğer bu tür olayları engellememizi istiyorsanız, Hazine'nin acilen Qinghai'ye on bin zhu altın göndermesi gerekiyor ki ordumuzu güçlendirelim..."

Pek çok söylenti vardı ama Chu Qiao onu şu an karşısında görünce, tüm o rivayetler zihninden bir duman gibi dağılıp gitti.

O hâlâ aynı adamdı; ne Qinghai Kralı'ydı, ne Büyük Sima, ne dahi bir hükümdar, ne de kurnaz bir vampir... O hâlâ o mesafeli, gururlu, biraz huysuz ve dikbaşlı adamdı; onunla defalarca ölümün kıyısından dönen, onu her tehlikede kurtaran Genç Efendi Zhuge'ydi.

Yüreğinde bir burukluk hissetti, ilk karşılaşmanın heyecanı ve sevinci yavaş yavaş yerini derin bir duyguya bıraktı. Ona baktı; hâlâ yakışıklıydı, hâlâ bir buz parçası kadar soğuktu ama göz kenarlarında hafif çizgiler belirmişti. Dikkatli bakınca gözlerinde bir yorgunluk okunuyordu.

Sessizce dudaklarını büzdü ve kısık bir sesle, "Sadece bir yılı aşkın süredir görüşmüyoruz ama yaşlanmışsın," dedi.

Zhuge Yue bu sözleri duyunca aniden duraksadı, gözlerindeki o sert ifade dağıldı. Başını eğip ona baktı; kadının yüzü hâlâ aynıydı, sadece biraz daha zayıflamış görünüyordu.

Bu yıl henüz yirmi altı yaşındaydı, ne olursa olsun "yaşlı" denecek biri değildi. Ancak bu yılların yorgunluğu, o çalkantılı zamanlardaki siyasi oyunlar, savaşlar ve göz pınarlarına kadar sıçrayan kanlı katliamlar, bu tek kelimeyle birlikte yaşlı gözlerinin önünden bir sel gibi geçti.

Tüm o görkemin ardında uykusuz geceler, mum ışığında tek başına geçen saatler, yatakta dönüp durulan huzursuz vakitler ve rüzgâra karşı tek başına durmanın verdiği o derin yalnızlık vardı.

Yüzü aynı kalsa da kalbi yorulmuştu.

Nasıl yaşlanmasındı ki?

Ona baktı; son bir buçuk yılın tüm öfkesi aniden sönüp gitti. Hatta o çocukça inadı bile bu basit cümlenin içinde eriyip yaşlandı.

“Geçen bu bir yılı aşkın sürede, iyi miydin?”

“İyi ya da kötü, bir şekilde hayattayım işte,” dedi Zhuge Yue ruhsuz bir sesle. Sözleri sert olsa da eski soğukluğu yoktu. Chu Qiao onun kendisiyle didişmediğini, gerçekten içini döktüğünü biliyordu. Belki de sadece onlar gibi insanlar, iyi ya da kötü olmanın ötesinde, hayatta kalmanın başlı başına bir lütuf olduğunu anlayabilirdi.

“Ben de iyiyim,” dedi Chu Qiao, o sormadan. “Bir han açtım, günlerim huzurlu geçiyor.”

“Biliyorum.”

Adamın bu kısa cevabı Chu Qiao’yu şaşırttı. Başını kaldırıp ona baktı: “Biliyor musun?”

“Senin hanında üç kez konakladım.”

Chu Qiao tamamen donup kalmıştı ki Zhuge Yue’nin tok sesini duydu: “Bir yılı geçti, hâlâ akıllanmadın mı?”

“Akıllanmak mı? Ne konuda?”

Adam kaşlarını çattı, sanki "Hâlâ numara yapıyorsun" der gibi bir hali vardı: “Gerçekten ömrünün sonuna kadar han mı işleteceksin?”

Chu Qiao gözlerini kırpıştırarak sessiz kaldı; aslında gerçekten de öyle düşünüyordu.

“Yoksa otuzuna gelmeden rastgele biriyle evlenmeyi mi planlıyorsun?”

Chu Qiao büyük bir utançla, “Bunu sana kim söyledi?” diye sordu.

“Başka kim olacak?” dedi Zhuge Yue. “Tabii ki Li Ce. Bilmiyor musun? Karşıdaki Chunyu Restoranı’nı o açtı, çapraz arkadaki Sihai Hanı’nı da ben açtım.”

Chu Qiao şaşkınlıktan tek kelime edemedi. Bir an için o müşteri bekleyen ıssız hanları hatırladı. O zamana kadar kendi hanı onların işini kestiği için gizli bir gurur duyuyordu; meğer

her şey bu iki "yüce şahsiyetin" eseriymiş.

Bu durumda Li Ce, Meishan'daki olaylardan haberdardı ve o insanların hamlelerine karşı çoktan hazırlığını yapmıştı.

Aniden bir şey hatırlayıp başını kaldırdı: "Yani en başından beri kim olduğumuzu biliyor muydun?"

"Hayır," dedi Zhuge Yue. Onun inanmadığını görünce sabırsızca ekledi: "Oraya gitmiş olsam da sizi hiç görmedim."

Doğruydu; Chu Qiao son bir yıldır gözlerden uzak yaşıyordu, gerçekten de dışarı pek çıkmamıştı.

"Bu sefer neden yola çıktın?"

Chu Qiao ne diyeceğini bilemedi; sonuçta bu Li Ce'nin devlet meselesiydi. Geçiştirerek, "Tangjing'e gidiyorum," dedi.

"Hıh!" Zhuge Yue soğukça bir ses çıkardı. Yanlarındaki yeşil ağaçlara dolanmış mor salkımlar hafif bir rüzgârla dalgalanıyor, etrafa huzurlu bir koku yayıyordu.

"Efendim—" Cao soyadlı adam uzaktan seslendi: "Yol açıldı, gidebiliriz."

Zhuge Yue cevap vermedi, bir süre öylece durdu. Sanki bu baskıcı havadan sıkılmış gibi aniden arkasını dönüp yürümeye yeltendi.

"Zhuge Yue!" diye seslendi Chu Qiao aniden. "Bir dahaki sefere Xuefu'ya geldiğinde beni görmeye gelebilirsin."

"Oraya gidecek vaktim yok," dedi Zhuge Yue soğukça. Yavaşça arkasına döndü ve asık bir suratla ekledi: "Qinghai'ye dönüyorum, benimle geliyor musun, gelmiyor musun?"

Bunu öyle bir doğallıkla söylemişti ki, sanki eski bir dosta "Yemek yedin mi?" diye soruyordu. Chu Qiao ise olduğu yerde kalakaldı. Her zaman her duruma soğukkanlılıkla karşılık verebilen bu kadın, konu o olunca tüm zekasını yitiriyordu. Şaşkınlıkla ona bakarken, sanki bu sözlerin ondan çıkmadığını kanıtlayacak başka bir ağız arıyordu adamın yüzünde.

"Li Ce senin inatçı olduğunu, o büyük olaydan sonra bir süre kendini toparlayamayacağını söylemişti; bana sana biraz zaman tanımamı tembihledi," dedi Zhuge Yue gayet sakin bir tavırla.

“Şimdi akıllandın mı? Geliyor musun, gelmiyor musun?”

“Sen... Sen Büyük Xia’nın ordu simasısın. Ayrıca ailen de orada...”

“Onlar seni ilgilendirmez,” dedi Zhuge Yue kaşlarını çatarak. “Sen sadece gelip gelmeyeceğini söyle.”

Bir grup kuş uçtu geçti, sonra bir grup daha... Ormanın üzerinden pek çok kuş sürüsü süzüldü ama Chu Qiao hâlâ tek kelime etmemişti.

Zhuge Yue aniden parladı, sertçe bağırdı: “Gidiyor musun, gitmiyor musun?”

“Gidiyorum, gidiyorum, gidiyorum!” diye bağırdı Chu Qiao karşılık olarak.

İkisi de yüzleri kızarmış, boyun damarları şişmiş halde birbirlerine bağırıyorlardı. Sesleri yankılanırken etraf daha da sessizleşmiş gibiydi.

“Seninle burada karşılaşmam iyi oldu, seni ikna etmek için tekrar uğraşmama gerek kalmadı,” dedi adam, sanki her şey kontrolü altındaymış gibi umursamaz görünmeye çalışarak. Oysa normalde bu kadar konuşkan biri olmadığını unutmuş gibiydi. “Öyle her yerde dolaşıp durma, evine git ve bekle. İşlerimi halleder halletmez seni aldırması için birilerini göndereceğim.”

Bunu dedikten sonra Zhuge Yue havalı bir şekilde arkasını dönüp yürüdü.

“Nasıl olsa Qinghai’de de han açabilirim,” diye seslendi arkasından bir ses.

Zhuge Yue aniden durup ona öyle bir baktı ki, sanki dişlerini sıkmaktan çenesi kırılacaktı.

Gökyüzünde beyaz bulutlar süzülüyor, kuşlar yaprakların arasından başlarını uzatmış, bu dünyanın işlerine akıl sır erdiremiyor gibi bakıyorlardı.

— 225 —

Arabaya döndüğünde Meixiang onu yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bekliyordu. Chu Qiao sessizce oturdu ama kalbi hâlâ küt küt atıyordu.

Acaba çok mu fevri davranmıştı?

“Hanımım,” dedi Meixiang gülümseyerek onun arkasına yumuşak bir minder koyarken. “Bu dünyadaki her şey sadece mantıkla çözülmez. Bana kalırsa eskiden fazla soğukkanlıydınız; arada bir böyle fevri davranmak hiç de fena bir şey değil.”

Chu Qiao şaşkınlıkla ona baktı; Meixiang’ın bu kadar keskin bir sezgiye sahip olmasına şaşırmıştı.

Meixiang kahkahayı bastı: “Haberiniz yok mu? Şu an her şey yüzünüzden okunuyor. Meixiang, bu halinizi eskisinden çok daha fazla sevdi.”

Araba hareket etmeye başladığında Ping’an gelip sordu: “Abla, o insanlarla beraber mi gideceğiz?”

“Beraber gideceğiz, tabii ki beraber!” Jingjing perdeyi aralayıp bağırdı: “Sadece beraber gitmekle kalmayacağız, ileride beraber yaşayacağız bile, ha ha!”

Meixiang, Chu Qiao’ya bir bardak ginseng çayı doldurdu ve hafifçe iç çekerek konuştu: “Hanımım, herkes bir başkasını yıl be yıl beklemez. Bazı fırsatları o an yakalamazsanız, ileride bir şeyler değiştiğinde çok pişman olursunuz.”

Hafifçe dalgalanan perdenin arasından giren ılık rüzgâr, bir annenin nazik parmakları gibiydi. Gökyüzü masmaviydi; uzaklarda yüksekten uçan bir kartal, bulutları delip geçerek dünyevi tozlardan uzaklaşıyordu.

Chu Qiao taş basamakta oturmuş, ufuktaki bulut denizini seyrediyordu. Bahçedeki çiçekler alabildiğine canlıydı; kırmızılar, sarılar... İnsanın içini açıyorlardı.

Hanın çırağı küçük bir tabureye oturmuş, ciddiyetle çay

demliyordu. Henüz on üç on dört yaşlarında, yerinde duramayan bir çocuktu. Jingjing ve Ping'an da yanına oturmuş, onunla havadan sudan konuşuyorlardı.

Chu Qiao onların Chuan bölgesindeki Shu tepelerinden, güney sınırındaki kadim patikalardan, Büyük Xia'nın Kutsal Kılıç Köşkü'nden, Bian Tang'ın Karga Dağı'ndan ve son olarak Yanbei'nin karlı zirvelerinden bahsettiklerini duydu; konuştukça ortam şenleniyordu. Jingjing odadan bir kutu meyve kurusu getirmiş, bir yandan yiyor bir yandan laflıyordu.

Meixiang yan taraftaki kâfur ağacının altında oturmuş, bir kordon örüyordu; parmakları renkli kelebekler gibi uçuşuyor, çevikliğiyle göz kamaştırıyordu.

Hava yavaş yavaş kararıyor, bahçede fenerler yanıyordu; günün sıcağı dağılmıştı. Jingjing mutfaktan birkaç kâse buzlu meyve istedi; içindeki meyveler serin serin, iştah açıcı görünüyordu.

Daha önceki o şiddetli yağmur, Qiufeng Şehri önündeki asma köprüyü yıkmıştı. Bu yüzden Chu Qiao ve yanındakilerin yolculuğu aksamış, kuzeye devam etmeden önce burada iki gün konaklamaları gerekmişti.

Şu an dağın yamacına kurulmuş, doğayla iç içe küçük bir handa kalıyorlardı. Hanın binaları engebeli araziye uyum sağlamış, ağaçların arasına öyle bir gizlenmişti ki uzaktan bakınca sadece bir orman gibi görünüyordu.

Chu Qiao'nun odası batıya bakan yüksek bir kayalığın üzerindeydi. Hanın sahibi belli ki zevkli bir adamdı; burası Günbatımı Dağı'na komşu olduğu için avluya "Günbatımı Avlusu" adını vermişti. Akşam vakitlerinde buradaki gün batımı gerçekten muazzamdı.

Zhuge Yue yan taraftaki Guizang Binası'nda kalıyordu. Dün öğleden sonra, köprünün ve iskelenin onarımı için muhafızlarını yardıma göndermişti; anlaşılan gerçekten acelesi vardı ve bir an önce geri dönmesi gerekiyordu.

Gündüz vakti yağmur yağmış, öğleden sonra durmuştu; yapraklar yemyeşil parlıyor, dökülen çiçekler ise toprağa ayrı bir

güzellik katıyordu.

Chu Qiao üzerinde kemik rengi keten bir elbise, saçında ise abanozdan bir toka vardı. Siyah saçlarını gevşek bir topuz yapmıştı, oldukça ferah ve rahat görünüyordu.

Bu gece ay çok yuvarlaktı. Chu Qiao aya bakarken aniden Güz Ortası Festivali'nin yaklaştığını hatırladı; ancak bu bölgede o festival kutlanmazdı.

Burada o vakitlere "Beyaz Ay Şenliği" denirdi ve bu isim bir şarkıdan geliyordu. Chu Qiao bu şarkıyı bir zamanlar ordudayken duymuştu. Şarkı, atına binip savaşa giden bir adamı anlatıyordu; yıllarca savaşmış, erlikten onbaşılığa, onbaşılıktan generalliğe yükselmişti. Sonunda savaş bitip evine döndüğünde, evinin yıkıldığını, karısının başkasına kaçtığını, anne babasının ve oğlunun açlıktan öldüğünü görmüştü; kemikleri bile küle dönmüştü, bir mezarları dahi yoktu.

Şarkının son dizesini hâlâ hatırlıyordu: *"Ay ışığı ruhuma vurur, seni erkenden eve çağırır."*

O günden sonra Beyaz Ay Şenliği bir kavuşma şenliği olmuştu; insanlara ailelerinin kıymetini bilmelerini, eldekiler için sevdiklerini ihmal etmemelerini, telafisi olmayan pişmanlıklar yaşamamalarını öğütlüyordu.

Ay ışığı ruhuma vurur, seni erkenden eve çağırır...

"Çok güzelmiş."

Meixiang elindeki işi bıraktı, başını çevirip Chu Qiao'ya baktı ve gülümseyerek dedi ki: "Hanımımın şarkı söylediğini hiç duymamıştım."

Chu Qiao bir an duraksadı; farkında olmadan mırıldandığını o an fark etmişti.

"Gerçekten güzel bir şarkı. Hanımım artık bu şarkının anlamını kavrayabiliyor mu?"

Chu Qiao başını yana eğdi: "Meixiang, son zamanlarda millete ders vermeyi pek sever oldun."

"Ben okuma yazma bilmem, sadece en basit doğruları bilirim; sizinle nasıl boy ölçüşebilirim?" Meixiang kıkırdadı ve devam

etti: “Ama bazen insan ne kadar çok bilirse zihni o kadar karışıyor, en aşikâr gerçekleri gözden kaçırıyor.”

Günler geçer, yıllar devrilir çatıda,
Gözüm yollarda, beyim hâlâ uzakta.
Beyim sınır bekler, el kapımızı tekmeler,
Yavrular çıplak, ana baba açlıktan inler.
Gök yüksek, hakan uzak, erimiz sılada yok,
Köyün zalim muhtarı, olmuş bize bir zorba.
Rüzgâr ince ince eser, kar dolar yıkık eve,
Ay ışığı ruhuma vurur, seni erkenden eve çağırır.

Meixiang’ın yüzünde huzurlu bir gülümseme vardı, ağaca yaslanmış sessizce mırıldanıyordu. Çiçek yaprakları elindeki kordona düşüyor, ayın beyaz ışığı parmaklarına vurunca sanki elleri birer kelebek kanadına dönüşüyordu.

O sırada uzaklardan belli belirsiz bir flüt sesi duyuldu. Mesafe uzak olduğu için ses hayal meyal, hüzünlü ama bir o kadar da duru geliyordu. Ara sıra yükselen notalar duman gibi süzülüyor, berrak ve vakur bir edayla geceye yayılıyordu.

Ping’an ve diğerleri konuşmayı kesip flüt sesine kulak verdiler. Müzikten hiç anlamayan Jingjing bile sessizleşmiş, pür dikkat dinliyordu.

Meixiang ayağa kalktı, odaya girip çıktı. Elinde kemik rengi bir pelerin vardı, nazikçe Chu Qiao’nun omuzlarına örttü ve gülümseyerek dedi ki: “Hanımım günlerdir yollarda, hep tetikteydiniz; artık biraz dinlenmelisiniz. Hanın arka bahçesi çok güzeldir, bu gece ay ışığı da harika, gidip biraz dolaşsanız iyi olur.”

Chu Qiao arkasına baktığında Meixiang’ın gözlerindeki o teşvik edici ve yüreklendirici ifadeyi gördü.

“Meixiang...” Chu Qiao bir şey söylemek istedi ama kelimeler boğazında düğümlendi.

Meixiang, “Hanımım,” dedi, “ben öyle büyük davalardan, inançlardan, sadakatten falan anlamam. Sadece sizin biraz mutlu olmanızı istiyorum. Siz iyi bir insansınız, o şarkı sizin için yazılmış olmamalı.”

Ay ışığı Chu Qiao'nun yüzüne vuruyordu. Donup kalmıştı; elinde olmadan şarkının devamını hatırladı:

Yeşil dağda kaç kış geçti, karlar savrulur,
Yolunu şaşırmış yiğit, dünya zifiri karanlık.
Evlat salgından öldü, ana baba bir lokmaya muhtaç,
Cariyem sattı kendini, bir avuç ekmek için.
Beyimin göğsünde büyük düşler, sığmaz yoksul köye,
On yıl yol gözledim, saçlarıma aklar düştü.
Dünya binbir engel, yıllar su gibi akıp gider,
Büyük zenginlik istemem, yoksul da olsa bir yatak yeter.

"Meixiang, git şu açık yeşil olanı getir."

Meixiang şaşırdı, tereddütle ona baktı.

Chu Qiao aniden gülümsedi ve ayağa kalktı: "Bütün gün ya siyah ya beyaz giyiyoruz, sanki cenazeye gidiyoruz."

Ay ışığı yolunu aydınlatırken sessizce yürüdü. Geçmişin tüm anıları zihninden birer birer geçti; sanki bir grup beyaz balıkçıl kuşunun mürekkep balığıyla çizilmiş bir manzara resminin üzerinden süzülüşü gibi... O sert, o solgun, o kanlı veya o ıssız her şey yavaş yavaş yüreğinin derinliklerine çöktü, bir su birikintisine dönüştü ve sonunda buz tuttu.

Minnet ve kin, bağlar, nefret, çekişme, yardımlaşma, el ele veriş, ölüm kalım, kavuşma, mücadele, sevinç, ayrılık, boşluk...

Attığı her adımda gözünün önüne bir sahne, bir manzara geliyordu; her resim çok ağır yükler taşıyordu. Ülke nefreti, kişisel husumetler, borçlar, suçluluk duygusu, sadakat, özlem... Yılların baskısı ve sabrı, zincirlerini kırmak isteyen o şiddetli arzuyla çarpışıyordu.

Yüreğini dolduran bunca duygu, sonunda o sade şarkı sözleriyle delindi ve parmak uçlarından dışarı sızdı.

O, mantığı ve soğukkanlılığıyla kendine ince bir buz tabakası örmüş bir göldü; yanlış olduğunu düşündüğü tüm duyguları oraya hapsetmişti.

Bir yıl, iki yıl... Pek çok yıl.

Arka dağın yamacındaki derin bir göletin üzerinde küçük bir

çardak vardı. Ahşap çardak biraz bakımsız kalmıştı ama sahibi çardağın altına mor salkımlar ve çiçekler ekmişti; narin çiçekler sütunlara sarılarak yukarı tırmanmış, oraya zarif bir huzur katmıştı.

Ay ışığı aşağıdaki turkuaz gölete vuruyor, suyun ortasında bembeyaz bir ay yansıması parlıyordu.

Zhuge Yue, üzerinde açık mor bir kaftanla, çardağın basamaklarına rastgele oturmuştu. Bir bacağını bükmüş, diğerini uzatmış, sırtını boyası dökülmüş sütuna yaslamıştı. Birkaç tutam siyah saç şakaklarından kayıp alnına düşmüştü. Hâlâ çok yakışıklıydı. Elinde yeşil bir bambu flüt, fevkalade güzel bir melodi çalıyordu. Ne kederli bir sitem vardı sesinde, ne de göklere uzanan büyük bir hırs... Sadece sıradan bir gencin çaldığı bir köy türküsü gibiydi; bazen neşeli, bazen sakin... Yanındaki çiçek kokuları, yaramaz birer çocuk gibi etrafında dolanıyordu.

Chu Qiao orada öylece durdu, çıt çıkarmadı. Rüzgâr açık yeşil pelerinini uçuşturuyordu; ince tül, erken baharın söğüt dalları gibi dalgalanıyordu.

Sanki ona hiç bu kadar dikkatli bakmamıştı. Yıllar su gibi akıp gitmişti; bir zamanlar kendi haline acır, ne kadar talihsiz olduğunu düşünürdü. Ama şimdi düşününce, en azından o şarkıdaki generalden çok daha şanslıydı. Evi yıkılmamıştı, sevdikleri ölmemişti ve sevdiği adam hâlâ olduğu yerde duruyordu; yeter ki o başını çevirsin, elini uzatsın...

Aralarında binlerce mil olsa da, dünya onlara karşı olsa da, o adam bugüne kadar kararlılıkla yürümüştü. O nadir inadı ve dikbaşlılığıyla her engeli aşmış, ona sığınabileceği bir gökyüzü yaratmıştı.

Yüreğindeki o sert buz tabakası bir anda eridi. Mantık kalesinin gürültüyle yıkıldığını duyar gibi oldu. Kendi kendine fısıldadı: *Belki ben de bir kez olsun fevri davranabilirim.*

Ne de olsa, yıllardır hiç fevri davranmamıştı.

Flüt sesi aniden kesildi. Adam başını yana çevirdiğinde, ağacın altında yeşiller içinde sessizce duran kadını gördü ve bir anlığına dalıp gitti.

“Neden geldin?”

“Sadece sana mı mahsus buralar, ben gelemez miyim?”

Chu Qiao gülümsedi, yanına gidip Zhuge Yue’nin bacağına hafifçe vurdu: “Çekil bakayım.”

Adam bacağını çekti, o da yanına oturuverdi. Göletin beyaz yansıması yüzüne vuruyor, gözlerinde kırık inciler gibi parlıyordu.

“Zhuge Yue, yarın köprü tamir olunca Büyük Xia’ya döneceksin, değil mi?”

Zhuge Yue başını salladı, ona biraz şaşkınlıkla bakarak, “Ne oldu ki?” dedi.

“Peki, beni ne zaman aramaya geleceksin?”

Adamın gözlerinden bir şaşkınlık geçti, sanki bir tuhaflık varmış gibi onu süzdü; sanki bir komplodan şüpheleniyordu.

“Xia İmparatoru’nun ölmesini mi bekleyeceksin? Yoksa Zhao Che’nin tahta çıkmasını mı? O zaman geldiğinde, her şeyi bırakıp çekilebilecek misin?” Chu Qiao basamakta dizlerini kendine çekmiş oturuyordu. Pelerininin kapüşonu sırtına düşmüş, bembeyaz boynunu ortaya çıkarmıştı. Çenesini dizlerine dayamış, gözlerini gölete dikmişti. Aniden başını çevirdi: “Zhuge Yue, sana bir şarkı söyleyeyim mi?”

Kadın bakışları çok berraktı; o eski, dünyayı görmüş geçirmiş kederli hali yoktu. Sakince ona bakıyor, sakince gülümsüyordu; tıpkı rüyalarındaki pek çok sefer gibi... Gözlerinde başka hiçbir şey, başka hiçbir gölge yoktu; sadece o vardı.

— 226 —

Nasıl başını salladığını hatırlamıyordu; sadece kadının ellerini yanaklarına dayayıp mutlu bir şekilde duruşunu gördü. Ay ışığı yüzünde zarif kavisler çiziyordu. Sesi çok yumuşaktı; sanki gecenin sessizliğini delip geçen, yavaş yavaş kalbinin derinliklerine süzülen ılık bir deniz dalgası gibiydi.

Çok, çok uzun zaman önce, sen bana sahiptin, ben de sana.
Çok, çok uzun zaman önce, beni bırakıp uzak göklere uçtun.
Dışarıdaki dünya çok görkemli, dışarıdaki dünya çok çaresiz.
Eğer dışarıdaki dünyayı görkemli bulursan, seni tüm kalbimle kutsarım.
Güneş her battığında, seni burada bekliyor olacağım.
Gökyüzünde yağmurlar yağsa da, dönüşünü bekleyeceğim hâlâ.

Şarkı gecenin rüzgârıyla, çiçek kokulu bahçede sessizce yankılandı. Chu Qiao başını çevirdi, bakışları çok duruydu. Elini uzattı, büyük bir dikkatle Zhuge Yue'nin eline yaklaştırdı. Bu seferki, diğerlerine benzemiyordu; ilk kez aşık olan genç bir kız gibi, parmak uçları heyecandan titriyordu. Yavaşça, çok yavaşça adamın elinin sırtına dokundu, sonra parmaklarını onun parmaklarına kenetledi. Parmakları göletin suyu kadar soğuktu.

Zhuge Yue ona bakıyordu, yüzünde hâlâ o şaşkın ifade vardı. Gece rüzgârı aralarından geçti, çardaktaki çiçeklerin kokusu iyice ağırlaştı. İki çocuk gibi basamakta el ele oturdular, kimse ilk kelimeyi söylemeye cesaret edemedi.

Daima karşı karşıya durmuşlardı; şimdi yan yana gelince, sanki bu yeni konuma nasıl uyum sağlayacaklarını bilemiyorlardı.

Zhuge Yue'nin gülesi geldi ama o an gülmemesi gerektiğini hissetti. Ciddi bir tavırla kaşlarını çattı, yüzündeki ifade bir hayli manidardı.

Yüreğindeki düğümleri çözen Chu Qiao artık çok rahattı. Elini tutarken gözlerini kocaman açıp sordu: "Zhuge Yue, Qinghai

güzel mi?”

“Ha?” Adam bir an duraksadı, sonra, “İdare eder işte,” dedi.

“Manzarası güzel mi?”

Adamın romantizm damarı pek gelişmemişti: “Birkaç yeri fena değil.”

“Peki, Qinghai soğuk mu?”

“Yazın değil ama kışın soğuk.”

Chu Qiao umutla ekledi: “Halkı çok dürüst ve saf olmalı.”

“Saf mısın sen? Her yerde kötü insan vardır. Dünyanın her yerinde kargalar siyahtır, kimin gizli hesapları yok ki?”

“Aman be!” Chu Qiao kaşlarını çattı. “O zaman Qinghai o kadar da iyi bir yer değilmiş.”

“Ben ne zaman orası iyi dedim ki?”

Chu Qiao söyleyecek söz bulamadı. Bir adam, sevdiği kadını kaçırmadan önce böyle mi konuşurdu?

“Ama oranın bir özelliği çok iyi.”

Chu Qiao merakla sordu: “Ne?”

Zhuge Yue gururla gülümsedi: “Orada benim borum ötüyor.” Kendi kendine birkaç kez güldü ama Chu Qiao’dan bir tepki gelmeyince bozulup sustu. “Xing’er, ne zamandan beri?”

Chu Qiao şaşırdı: “Ne ne zamandan beri?”

Zhuge Yue bir süre sustu, sanki söylemesi çok zormuş gibi kaşlarını çattı. Uzun bir süre sonra konuştu: “Ne zamandan beri benden nefret etmiyorsun?”

“Kim demiş etmiyorum diye?” Chu Qiao öfkeyle yumruğunu kafasına vurur gibi yaparak, “Hepsini buraya not ettim,” dedi.

Zhuge Yue ona küçümseyen bir bakış attı: “Dili başka, kalbi başka...”

Ay ışığı altındaki her şeyi sakince aydınlatıyordu. Aslında bazen bazı şeyler için sadece birkaç kelime ve küçük bir hareket yeterliydi ama bu noktaya gelmek için bunca yıl beklemek gerekmişti.

Ağaçlar sallanırken, adamın parmakları doğal bir hareketle kadının elini kavradı, onun buz gibi parmaklarını avucunun içine hapsetti.

Bunca yılın yorgunluğu, bunca yılın inadı... Sanki sadece bu tek bir an için yaşanmıştı.

Başını çevirdi, kimsenin görmediği bir açıyla, ağzı kulaklarına varacak kadar geniş bir gülümseme yayıldı yüzüne.

Ertesi gün köprü nihayet tamir edildi. Qiufeng Şehri'nden ayrıldılar, nehir yoluyla Muling Nehri'ni geçip Qiusha Eyaleti'ne vardılar. Artık yollarının ayrılma vakti gelmişti.

Hava pırıl pırıldı, gökyüzü cam gibi maviydi. İki kafile durdu, Zhuge Yue ve Chu Qiao en önde yan yana geldiler.

Zhuge Yue havalı bir tavırla kuzeye bakarak, "Ben gidiyorum," dedi.

"Tamam," dedi Chu Qiao başını sallayarak. "Git bakalım."

"Li Ce ile fazla düşüp kalkma, boş vaktinde hanına dön otur."

"Kim düşüp kalkıyormuş?" Chu Qiao kaşlarını çattı.

"Hıh!"

"Zhuge Yue, ayrılıyoruz işte, biraz nazik ol da birbirimizde iyi bir intiba bırakalım."

Zhuge Yue huysuzca homurdandı: "Zaten sende hiçbir zaman iyi bir intiba bırakamadım."

Chu Qiao sinirlenip onu çimdiklemeye kalktı: "Sen insan mısın? Sende hiç insaf yok mu? Vaktiyle kim ağlayıp sızlayıp yalvarıyordu bana?"

Zhuge Yue acıyla geri çekildi, o da parladı: "Chu soyadlı hanım, ben ne zaman ağlayıp sızlayıp yalvarmışım sana?"

Gerçekten öyle bir şey olmuş muydu? Chu Qiao düşündü, galiba olmamıştı.

Ama neredeyse öyleydi işte! Neden şimdi her şeyi elde etmiş gibi bu kadar umursamaz davranıyordu? Hem, daha tam olarak elde etmiş de sayılmazdı!

Ona ters bir bakış attı: "Amma da rol yapıyorsun."

Bir süre sessizce birbirlerine dik dik baktılar. O ayrılık hüznü, yerini bu tatlı atışmaya bırakmıştı.

En azından artık bir adım daha yakınlardı, değil mi? En azından artık doğal bir şekilde şakalaşabiliyorlardı.

“Ciddiyim,” dedi Zhuge Yue aniden ciddileşerek. “Li Ce ile fazla samimi olma, Bian Tang’ın devlet işlerine de karışma. Senin bu her şeye maydanoz olma huyun beni öldürecek.”

Maydanoz mu? Chu Qiao ona bakıp huzursuzca, “Ben sadece ona bir uyarıda bulunmak istemiştim,” dedi.

“Eee, şimdi ne diye gidiyorsun yanına?”

Chu Qiao öfkeyle, “Ayrılıyoruz dedik ya! Vedalaşmaya gidiyorum,” dedi.

Ayrılıyor muydu? Nereye? Zhuge Yue’nin keyfi bir anda yerine geldi, hafifçe boğazını temizleyip, “Her neyse, dikkat et işte. O Li Ce denilen herif tekin biri değil,” dedi.

Chu Qiao iç çekerek, “Köprüyü geçene kadar ayıya dayı demek diye buna derler işte,” dedi.

“Sen ne dedin?”

Zhuge Yue tam parlayacaktı ki, Chu Qiao ellerini teslim olur gibi kaldırdı: “Hadi git artık, hava kararacak. Sen gitmezsen ben gidiyorum.”

Zhuge Yue bir süre oyalandı, sonra koynundan beyaz yeşimden bir çıngırak çıkardı. Sıradan görünse de kadının ağzına yaklaştırıp, “Dün gece söylediğin o şarkıyı bir daha söyle bakayım,” dedi.

Chu Qiao şaşırdı: “Neden?”

Zhuge Yue’nin yüzü bir anda kızardı, aslında çok sevimli görünüyordu. Kaşlarını çatıp, “Ne çok nedenin var, söyle dediysek söyle,” dedi.

“Şarkı söylemek için keyif lazım, şu an keyfim yok, söylemiyorum.”

Zhuge Yue yılların tecrübesiyle o "öldürücü" bakışını ona dikti, gözlerini ayırmadı.

Chu Qiao biraz çekinerek fısıldadı: “O kadar insan bakıyor, şimdi söylersem rezil olurum, millet ne der?”

Zhuge Yue bu açıklamayı kerhen kabul etti: “O zaman şuna bir cümle söyle.”

“Ne söyleyeyim?”

Adam dişlerini sıkarak, “Ne istersen!” dedi.

Chu Qiao hemen çıngırağa doğru bağırdı: “Zhuge Yue bir hayduttur!”

Sesi o kadar gür çıkmıştı ki, aşağıdaki muhafızlar bile şaşkınlıkla başlarını çevirip baktılar.

Zhuge Yue küplere bindi, arkasını dönüp yürüdü. Chu Qiao şakanın dozunu kaçırdığını anlayıp hemen peşinden gitti, elini tutup o küçük çıngırağa fısıldadı: “Unutma, seni bekliyor olacağım.”

Sadece bu tek cümle, adamın tüm öfkesini dindirmeye yetti. Aslında o, kandırılması en kolay insandı.

“Bu ne ki?” Chu Qiao merakla çıngırağa dokundu. Ne taşa benziyordu ne yeşime; işçiliği fevkalade inceydi. Dışı çıngırak gibiydi ama içi labirent gibi kıvrımlıydı, tıpkı bir insan kulağına benziyordu.

Zhuge Yue ona cevap vermedi, sadece, “Hadi git artık, amma uzattın,” dedi.

Bir de o mu haklıydı yani?

İkisi de kafilelerine döndüler, sonunda ayrılık vakti gelmişti. Chu Qiao ciddiyetle son bir kez tembihledi: “Her şeyde dikkatli ol.”

Zhuge Yue, sanki çok vakur biriymiş gibi hafifçe el salladı, büyük bir sükunetle atına bindi. Dışarıdan bakıldığında o mağrur, mesafeli ve ulaşılmaz Büyük Sima gibi görünüyordu. “Dediklerimi unutma.”

Bunu dedikten sonra, muhafız ordusunun eşliğinde toz duman içinde uzaklaştı.

Silueti gözden kaybolurken Chu Qiao hâlâ olduğu yerde duruyordu.

Jingjing yanına yaklaşıp hayranlıkla mırıldandı: “Abla, enişte m ne kadar da havalı, ne kadar soğukkanlı.”

Chu Qiao’nun yüzü kızardı. Meixiang’a dönüp, “Meixiang, bunun ne olduğunu biliyor musun?” diye sordu ve Zhuge Yue’nin çıngırağını tarif etti.

Meixiang daha ağzını açmadan Ping’an atıldı: “Abla, eğer yanlış görmediysen o efsanevi Hemdem Çanı olmalı! Duymuştum ki, Güneybatı’daki Rüzgâr Dili kabilesinin üç büyük hazinesinden biriymiş. O kabilenin insanları el işlerinde çok ustadır, gizli mekanizmalar konusunda dehadırlar. Bu Hemdem Çanı’nı sekizinci kabile reisi bizzat yapmış. Söylenene göre, çıngırağın ağzına doğru konuşursan ses içine hapsolurmuş; rüzgâr çarptığında ise o ses, tınısı ve tonu hiç değişmeden tekrar duyulurmuş. Ama Rüzgâr Dili kabilesi çok gizemli bir halktır, yıllardır haber alınamıyor, o çıngırak da çoktan kaybolmuştu. Abla sen onu nerede gördün? Sesini duydun mu?”

Chu Qiao donup kalmıştı. Uzaklardaki atlılar çoktan gözden kaybolmuş, yolda sadece havada asılı kalan toz bulutu kalmıştı.

“Hemdem Çanı mı?”

Zhuge Yue arabayı bırakıp at sırtına geçmişti. Artık Büyük Xia sınırına yaklaşmışlardı; kendisini karşılayacak ekip ilerideydi, artık gizlenmeye gerek duymuyorlardı.

Hava sıcaktı, rüzgâr yoktu ama at koştururken oluşan o hafif esinti, boynunda asılı duran çıngırağa çarpıyordu.

“Unutma, seni bekliyor olacağım…” Kadının o yumuşak, sevgi dolu fısıltısı kulağında yankılandı; berrak bir göl suyu gibi tüm o tozlu dünyayı sarmaladı.

Dudakları istemsizce yukarı kıvrıldı ancak gülümsemesi daha gözlerine ulaşmadan, kulak tırmalayıcı başka bir ses duyuldu: *“Zhuge Yue bir hayduttur!”*

Ses o kadar yüksekti ki, dört nala koşan tüm muhafızlar dehşet içinde atlarını durdurup hep bir ağızdan ona baktılar.

Zhuge Yue’nin yüzü o an, görülebilecek en berbat hale büründü.

Doğuya giden yolda, arabanın içinde Chu Qiao hâlâ derin düşünceler içindeydi: “O zaman bu bir nevi ses kayıt cihazı gibi bir şey mi? Hemdem Çanı mı? Hangi prensiple yapılmış acaba?”

“Abla, ses kayıt cihazı ne demek?” diye sordu Jingjing merakla.

Chu Qiao, büyük bir hevesle anlatmaya başladı: “Bak şimdi, bu ses kayıt cihazı dediğin...”

Arabanın diğer ucunda oturan Meixiang, Jingjing’e hararetle bir şeyler anlatan Chu Qiao’ya bakıp gülümsedi.

Aslında hayat çoğu zaman böyledir; insan kendi meselesinde kör, başkasınınkinde ise bilge olur. Bazı şeyler aslında göründüğü kadar karmaşık değildir; sadece içimizdeki bazı saplantılar yüzünden inatla direnir, güzelim yılları heba ederiz. Ne kadar zeki olursak olalım, olay kendi başımıza geldiğinde elimiz ayağımız birbirine dolanır.

Bazen sadece bir adım atmak yeterlidir; o adımdan sonra her şey tamamen değişir.

“Yolun sonu henüz görünmüyor, belki başka engeller de çıkacak; korkuyor musun?”

Rüzgâr göletin suyunda hafif bir dalgalanma yarattı.

Kadın başını yavaşça adamın omzuna yasladı. Çiçek kokuları etraflarını sararken, kalbindeki tüm tereddütleri yıkan o iki kelime döküldü dudaklarından: “Korkmuyorum.”

Adam hafifçe gülümsedi, elini onun beline doladı. Öylece oturdular, gün ağarana dek.

— 227 —

Chu Qiao'nun tahminleri sonunda doğrulandı. On yıldır sessizliğini koruyan Meishan Kraliyet Mezarlığı, bir gecede tüm Bian Tang'ı ayağa kaldıran fırtınanın merkezi oldu. İsyan öyle ani başlamıştı ki, sanki buz gibi bir su aniden kaynama noktasına gelmiş, içindekiler ne olduğunu anlayamadan pişmeye başlamıştı.

Handui Nehri'ne vardıklarında savaş çoktan yayılmıştı. Demir süvarilerin geçtiği yerlerde şehirler yerle bir oluyor, evler yakılıyor, o bereketli topraklar simsiyah küllere dönüyordu. Yol kenarları, savaştan kaçarken can veren masum insanların cesetleriyle doluydu; o şatafatlı hayatlar bir anda çamura bulanmış, o yaz gecesinin sıcağında ceset kokuları etrafa yayılmaya başlamıştı.

Kral Luo, Meishan'da isyan bayrağını açmıştı. Vatan haini damgası yemek istemeyen halk, kitleler halinde doğuya kaçıyordu. Ancak Handui'ye vardıklarında gördüler ki, Handui Geçidi'ni tutan kişi, Kral Luo'nun gözde cariyesinin ağabeyi Xu Su'ydu. Doğuya giden tüm iskeleler ve geçitler kapatılmıştı. Handui'nin batısında kalan Bian Tang birlikleri irtibatı kaybetmiş, Hongcheng Muharebesi'nde Kral Luo'ya ağır bir yenilgi almışlardı. Bian Tang hanedanlığı artık uçurumun kenarındaydı.

Chu Qiao ve yanındakilerin yolculuğu burada kesildi. Handui civarı mülteci kaynıyordu; mevsim yaz olduğu için salgın hastalıklar baş göstermişti. Yarım ay geçmeden şehirde veba yayıldı. Zengin konaklar kapılarını sıkı sıkıya kapatmış, korumalarını devriyeye çıkarmıştı. Hanlar ve lokantalar çoktan kapanmıştı; bir lokma ekmek bulmak bile imkansızdı. Chu Qiao ve ekibi şehrin dışına çıkmak zorunda kaldı. Neyse ki hazırlıklıydılar; erzakları ve çadırları tamdı.

Günler geçtikçe türlü söylentiler yayılmaya başladı. Ping'an

ve diğerleri gizlice şehre girip bilgi almaya çalışsa da sağlıklı bir haber alamıyorlardı.

Dedikodunun bini bir paraydı: Kimine göre Li Ce doğuda seksen bin kişilik dev bir ordu toplamıştı ve Handui'ye doğru geliyordu. Kimine göre Kral Luo birkaç gün önce Junshan'da güney ordusunu darmadağın etmiş; Jiangzhe, Feicheng, Nanwang ve Günbatımı Dağı civarı birer birer düşmüştü. İmparatorluk ordusunun yarısı ölmüş, kalanı teslim olmuştu; Kral Luo'nun ordusu beş güne Handui'ye girecekti. Hatta bazıları, Li Ce'nin çoktan Tangjing'den kaçıp Büyük Xia'ya sığındığını, Huaisong krallığının ona gemi yaptığını ve denize açılacağını iddia ediyordu.

Handui halkı korku içindeydi. Söylentilerin hepsi doğru olmasa da Kral Luo'nun ordusu her geçen gün yaklaşıyordu. Gelen mülteci sayısının azalması, kuşatma çemberinin daraldığını ve Kral Luo'nun Handui'deki Xu Su ile birleşmek üzere olduğunu gösteriyordu.

Yedi gün daha geçti. Kral Luo'nun ordusu Handui'ye seksen mil mesafedeki Qiba Tepesi'ne ulaştı ama beklenmedik bir şekilde durdu. Xu Su ile birleşmek için bir hamle yapmadılar; Handui de Kral Luo'ya sadakatini açıkça ilan etmedi.

Savaş bir anda kördüğüme dönüştü.

Tam o sırada İmparatorluk Batı Ordusu durumun tuhaflığını fark etti. General Xu Su imparatorluğun eski ve sadık generallerinden biriydi; eğer Li Ce'nin yanında durursa meşru yönetim büyük bir avantaj sağlardı.

Dört günlük bekleyişin ardından, Batı Ordusu komutanı Lu Bingkuan üç bin askeriyle Qiba Tepesi'ne ulaştı ve Kral Luo'nun ordusuyla amansız bir savaşa girdi. Savaş çok kanlıydı, Batı Ordusu ağır kayıplar verdi ama Kral Luo'nun hattını yarmayı başardılar. Xu Su'nun karargahına doğru, başkent Bian Tang'ı savunmak için sığındılar.

Ancak tam o sırada, tüm Ximeng kıtasını dehşete düşürecek olan Handui Katliamı hiçbir ön belirti göstermeden başladı.

Xu Su, tek bir gecede Lu Bingkuan'ın komutasındaki on üç bin

askerin tamamını kılıçtan geçirdi. Handui Nehri'nin suları kandan kıpkırmızı kesildi. Otuz mil aşağıda bile suyun rengi değişmişti; nehir kıyısı ceset yığınlarından bir baraja dönüşmüştü.

Handui semalarında akbabalar eksik olmuyor, geceleri parçalanan cesetlerin kokusu ve yırtıcı kuşların çığlıkları uykuları haram ediyordu. Bu, korkunç bir kabustu.

Üç gün sonra, Xu Su'nun sadakatine nihayet ikna olan Kral Luo, on beş bin kişilik ordusuyla Handui karargahına girdi. Ertesi gün, askerlerin tezahüratları eşliğinde sarı kaftanını giydi, atalarına secde edip tahta çıktı; unvanını "Jingheng" olarak ilan etti.

İki gün sonra Meishan'dan gelen yirmi bin kişilik takviye de Handui'ye ulaştı. Xu Su'nun on sekiz bin askeriyle birlikte Kral Luo'nun ordusu altmış bin kişiye dayanmıştı.

Böylece Bian Tang'da, aynı nehrin iki yakasında iki imparatorun hüküm sürdüğü trajikomik bir tablo oluştu.

On gün sonra, bu aşağılanmaya daha fazla dayanamayan İmparator Li Ce nihayet bir sefer fermanı yayınladı. Sert bir dille yazılmış fermanın ardından bizzat ordusunun başına geçti. Dokuz bin merkez birliği, on bir bin güneydoğu birliği ve yirmi bin kurt askeriyle birlikte bir sel gibi Handui'ye doğru yola çıktı.

Savaş kapıdaydı.

Ağustosun dokuzunda Kral Luo, Chaoyang Kulesi'nde atalarına kurbanlar sunup sancaklarını kutsadı. Ardından kendi birlikleri ve Meishan ordusuyla nehri geçti; Handui'yi savunması için beş bin asker ile Xu Su'yu geride bıraktı. Ancak Li Ce'nin ordusu karargahından çıkmaya cesaret edemiyordu. Beş gün boyunca sadece birkaç yüz kişilik küçük çatışmalar yaşandı; bunlara savaş demekten ziyade mahalle kavgası demek daha doğru olurdu. Bir anda Li Ce'nin adı tüm Bian Tang'da alay konusu oldu. İmparator'un korkudan sığınağından çıkamadığı haberi dilden dile yayıldı.

Herkes Li Ce'nin tahtını kaybedeceğine kesin gözüyle bakarken, Chu Qiao aniden Meixiang'a eşyaları toplamasını ve

başkente gitmek için hazırlanmalarını söyledi.

Meixiang buna bir anlam veremedi ve açıkça sordu.

Chu Qiao, doğudaki Xu Su karargahına bakarken gözleri daldı. O gece Batı Ordusu'nun katledilişini, sabaha kadar dinmeyen o feryatları hatırladı.

"Bu savaş bitmek üzere," dedi kısık bir sesle.

Ağustosun on yedisinde, imparatorluk ordusu üzerindeki o ölü toprağını attı. Tüm birlikler harekete geçti ve Hulin Tepesi'nde Kral Luo'nun ordusuyla büyük bir savaşa tutuştu.

Askerler canla başla savaşıyordu; muharebe bir gün bir gece sürdü, kimse geri adım atmıyordu. Herkes biliyordu ki bu bir taht savaşıydı; kazanan ihya olacak, kaybedenin ise sülalesi kurutulacaktı.

Savaşın en kritik anında, General Xu Su aniden savaş meydanında belirdi.

Kral Luo'nun askerleri sevinç çığlıkları attı ancak gülümsemeleri yüzlerinde dondu; çünkü Xu Su'nun ordusu kılıçlarını çekip Kral Luo'nun ordusuna arkadan saldırdı!

Ağustosun yirmisinde Kral Luo yenildi; kırk bin askeri öldü, geri kalanlar teslim oldu.

Kral Luo, iki bin sadık muhafızıyla Handui'ye kadar kaçmayı başardı ama geride bıraktığı beş bin askerin tamamının öldürüldüğünü gördü. Handui Nehri gürül gürül akıyordu ama karşıya geçecek tek bir tekne bile yoktu. Kaçacak yeri kalmayan Kral Luo, nehir kıyısında kılıcını çekip intihar etti.

Böylece sadece on bir gün tahtta kalan "Jingheng İmparatoru", Bian Tang'ın siyasi sahnesinden bir gölge gibi silinip gitti; sanki hiç var olmamış gibi.

Ağustosun yirmi birinde, imparatorluk ordusu Kral Luo'nun kalıntılarını temizlemeye başladı. Güneybatı'nın üç yüzden fazla soylu ailesi yok edildi; kadınlar genelevlere satıldı, boyu bir at kırbacından uzun olan tüm erkeklerin başı vuruldu. Bir gece içinde tüm güneybatı soyluları kökten kazındı; o topraklarda artık sadece hüzünlü bir rüzgâr esiyordu.

Ağustosun yirmi yedisinde İmparator başkente zaferle döndü. İsyanın bastırılmasında en büyük pay sahibi olan General Xu Su, hainleri temizlemeye devam etti. Kan, Meishan'dan başlayarak tüm Bian Tang topraklarına yayıldı.

Eylülün dördünde İmparator bir ferman yayınladı: Güneybatı soylularından el konulan malların yarısı, savaştan zarar gören eyaletlere dağıtılacak ve güneybatı halkı beş yıl boyunca vergiden muaf tutulacaktı. Bir anda Li Ce'nin itibarı zirveye ulaştı; evini barkını kaybeden halk, yaşama tutunma şansı bulduğu için İmparator'a dualar ediyordu.

Eylülün dokuzunda Chu Qiao, Ping'an ve diğerleriyle tekrar yola çıktı. Handui'yi geçip Tangjing'e vardılar.

Bian Tang hâlâ aynı Bian Tang'dı; gökyüzü mavi, bulutlar beyaz, rüzgâr ılıktı... Sadece o meydanlarda can veren askerler artık yoktu.

Eylülün on beşinde, pencerenin dışındaki ay, kaliteli bir yeşim tabak gibi masmavi parlıyordu. Sarayın bahçesindeki çınar ağaçlarının arasında sayısız ateş böceği, mavi ışıklar saçarak süzülüyordu.

Tüm saray soğuk ve ıssız bir sessizliğe gömülmüştü. Her yer bembeyaz yas örtüleriyle kaplanmış, fenerlerin yerini soluk ışıklı mumlar almıştı.

Chu Qiao, muhafızın arkasından sessizce yürüyordu. Jinguo Sarayı hâlâ o görkemli halindeydi ama o şen şakrak şarkılar, dans eden cariyeler ve eğlenceler gidince, bu devasa yapı bir anda ürkütücü bir boşluğa bürünmüştü.

Kollarındaki ok işlemeli kumaşlar birbirine sürtünerek hışırdıyordu. Gece çok sessizdi; tepesinden bir karga geçti. Başını kaldırdığında yüksek çatılardaki muhafız heykellerini gördü. Alacakaranlık bir sis gibi çökmüş, çam ağaçlarının altından yükselen tütsü dumanları ve rahiplerin mırıldandığı dualar gökyüzüne ulaşıyordu; insanın içini sızlatan bir boşluk hissi vardı havada.

Mihe Konutu pek değişmemişti; çınarlar, nilüfer havuzu ve bitmek bilmeyen ağustos böceği sesleri... Ay ışığı pencerelerden

sızıyordu. Batıdaki pencereler sonuna kadar açıktı; içeriye nemli, serin bir rüzgâr giriyordu. Salondaki beyaz yas örtüleri rüzgârla dalgalanıyordu. Pencerede asılı eski bir rüzgâr çanı, ara sıra tınlayarak o eski, duru sesini veriyordu.

Li Ce, o beyaz perdelerin ortasında oturuyordu. Önünde abanoz bir sehpa, iki minder, yeşil bir sürahi ve iki beyaz kadeh vardı.

Rüzgâr perdeleri savuruyor, sessiz salonu bir anlığına dolduruyordu. Li Ce'nin siyah saçları omuzlarına dökülmüştü. Üzerinde mor, ağır bir kaftan vardı; üzerinde yeşil bulut desenleri en ince işçilikle işlenmişti. Ay ışığı altında öylece oturuyordu; sanki canlanmış bir tablo gibi.

Chu Qiao kapıda durdu, elini sütuna dayadı. Bir an için ona doğru yürümeye cesaret edemedi.

Gece rüzgârı perdeleri araladı. Li Ce ay ışığında başını çevirdi; yüzü berraktı, gözlerini hafifçe kısmıştı. Hâlâ o hafif gülümseyen, kurnaz tilki halindeydi. Ona nazikçe seslendi: "Geldin demek."

Sesi çok sakindi ama Chu Qiao'nun burnunun direği sızladı. Ona baktığında, ayrıldığı zamanki haliyle aynı olduğunu gördü; yine o alaycı, yaramaz ama her şeyi gören adam...

Zaman hızla akıp gitmişti, o kadar çok şey olmuştu ki... Şu an ona bakarken hem bir yabancılık hissediyor hem de içi parçalanıyordu.

Chu Qiao yanına gidip diz çöktü, dudaklarını sıkıca yumdu; gözleri dolmuştu.

Li Ce ise gülümseyerek onun saçlarını okşadı. Her zamanki gibi o düzgün topuzunu bilerek dağıttı ve güldü: "Neden öyle cenaze evi gibi bakıyorsun? Daha ölmedim."

O gülümsedikçe Chu Qiao'nun içi daha çok acıyordu. Zoraki bir gülümsemeyle başını salladı: "İyi olmana sevindim."

Pencere aralıktı; dışarıda son nilüferlerin açtığı havuz görünüyordu.

Li Ce başını eğdi, kadehin üzerindeki ince işlemelere parmağıyla dokundu: "O bir vatan hainiydi, kraliyet mezarlığına

gömülemezdi. Onu Luofu Dağı'na defnettim."

Bir rüzgâr esti, penceredeki çanlar çınladı. Çanın üzerindeki oyma çiçekler, altın tozlarıyla parlıyordu; yılların yorgunluğuna rağmen hâlâ canlıydılar.

Li Ce içkisinden bir yudum aldı, bakışları huzurlu, sesi sakindi: "Fu'er de orada yatıyor." Başını kaldırdı, dudaklarında buruk bir gülümseme, gözlerinde sabah güneşinin soluk ışığı vardı: "Hayattayken kavuşamadılar ama aynı toprakta uyuyacaklar. Son savaşına değdi galiba."

Salona derin bir sessizlik çöktü. Chu Qiao, Li Ce'nin yanında oturdu ve sessizce ona eşlik etti. Karşıdaki boş mindere oturmadı; çünkü biliyordu ki o minder onun için değildi.

Yalnız bir lamba, parlak bir ay... Li Ce, bir daha asla gelmeyecek olanı bekliyordu.

— 228 —

“İsyan edeceğini biliyordum.”

Li Ce kendi kendine konuşuyor gibiydi; Chu Qiao ise sessizliğini koruyordu. Genç adamın şu an bir cevaba değil, sadece kendisini sükunetle dinleyecek birine ihtiyaç duyduğunu biliyordu.

“Onu yıllarca bekledim ama içimde hep bir umut kırıntısı vardı; belki bir anlık hevesle vazgeçer, isyan etmekten cayar diye ummuştum.”

Li Ce kendine acıyan bir gülüşle başını geri atıp bir kadeh şarabı tek dikişte içti. Ardından başını çevirip Chu Qiao’ya gülümsedi: “Biliyor musun, Li Luo çocukken hiçbir zaman benim kadar zeki değildi. Ne askeri dehası ne de dövüş sanatları benimle boy ölçüşebilirdi; sadece şiirde ve edebiyatta benden iyiydi. Küçükken, büyüdüğünde dünyanın en bilge alimlerini bir araya getirmeyi, manzarası eşsiz bir yerde kendi malikanesini kurup en kapsamlı *Batı Meng Külliyatı*’nı derlemeyi hayal ettiğini söylerdi.”

Genç adamın kaşları hafifçe çatıldı; ince tül perdeli pencerelerden süzülen ay ışığı, yakışıklı çehresine hüzünlü gölgeler düşürüyordu. Sesi fısıltı gibiydi: “Aslında bilmiyordu ki, veliaht prens olarak tahta çıktığım gün, onun için Anqing’de devasa bir kütüphane kurdurmaya başlamıştım bile. Ne yazık ki Fu’er öldükten sonra, bunu ona söyleme fırsatım bir daha hiç olmadı.”

Kaşları aniden sertçe çatıldı, sesinde gizli bir nefretin tınıları belirdi. Kelimeler dişlerinin arasından zorlukla döküldü: “Söylesene, neden illa isyan etmesi gerekiyordu?”

Elindeki yeşim kadeh çatırdayarak ikiye ayrıldı; keskin parçalar avucunun etli kısmına saplandı. Parlak kırmızı kan, görkemli begonya çiçekleri gibi etrafa saçıldı.

Chu Qiao’nun zihni aniden yıllar öncesine gitti. Yine bu

sarayda, bir sonbahar gecesi ulu çınarların altında, turkuaz kaftanlı bir adam sessizce durmuş, yumuşak bir bakışla ona şöyle demişti: “Ben Prens Luo.”

Tozlu anıların kuytusunda, zamanın suları tersine akıyor gibiydi. Çok uzun yıllar önce, bu ıssız ve devasa sarayda neşeyle koşturan üç küçük çocuk vardı. Kahkahaları haziran rüzgarı gibi bu soğuk ve tekinsiz sarayın sislerini dağıtır, imparatorluk hanesinin o karanlık ve tekinsiz havasını bir anlığına da olsa silip süpürürdü...

“Fu’er, bugün benim karım olacaktın hani? Dün de ondan önceki gün de onunlaydın, bugün sıra bende!”

“İstemiyorum işte!”

“Neden? Söz vermiştin!”

“İstemiyorum işte, o kadar!”

“Hıh, babama söyleyeceğim de seni hemen bana nikahlasın.”

“İstemiyorum, istemiyorum, istemiyorum!”

“Ah! Seni gidi cadı, neden ısırıyorsun?”

“Tamam, kesin şunu artık. Ders vaktiniz geldi, çalışma odasına gidin.”

“Luo Ağabey, Veliaht Prens beni rahatsız ediyor.”

“Ne ağabeyi? Amca diyeceksin! Amca, Fu’er hastalandı, milleti ısırıyor. Onu saray hekimine götürmem lazım, bugün derse gelemeyeceğiz.”

...

Gecenin serinliği su gibi akıp giderken, geçmişin o ışıltılı gölgeleri yavaş yavaş silindi; geriye sadece solgun bir ay ışığı kaldı. Ayaz, ay ışığıyla birleşip topraktan keskin bir soğuk gibi yükseliyordu. Bu kavurucu yaz sıcağında insanın teni ürperiyor, rüzgar omurgadan yukarı tırmanıp zihne çörekleniyor, insana ağır bir keder ve yıkılmışlık hissi veriyordu.

Li Ce çok içmişti; zayıf bedeni ay ışığının altında çınarların arasında yalpalar çizerek Mihe Köşkü’nün kapısından çıktı ve yavaş yavaş gözden kayboldu.

Chu Qiao pencerenin önünde durmuş, onun uzaklaşan silüetini izlerken kalbinin buz tutmuş, kırık dökük bir göl gibi bomboş olduğunu hissetti.

İmparatorluk tahtı uğruna verilen savaşlar her zaman kanlı ve acımasız olmuştu; ya sen ölürdün ya da karşındaki. Tıpkı Yanbei ve Büyük Xia arasındaki o uzlaşmaz nefret gibi.

Aniden Yan Xun'u hatırladı; Bay Wu ve diğerlerini öldürdüğü o günkü kendi hislerini düşündü. Belki şartlar biraz farklıydı ama nihayetinde her şey bir iktidar hırsından ibaretti. Bugün Li Ce, Prens Luo'nun ölümü için bu kadar acı çekiyorsa; acaba şu an Yan Xun, o gün yaptıkları için bir an olsun pişmanlık duyuyor muydu?

Huanhuan'ın ölmeden önceki o çaresiz haykırışı ile Handan Nehri kıyısındaki Xishuo ordusunun son çığlıkları birbirine karışıyor, zihninde dev dalgalar gibi çalkalanıyordu.

İktidar kulesi tuğla tuğla yükseliyordu ama o kulenin tepesine sadece tek bir kişi çıkabilirdi. Ve o zirveye ulaşmadan önce, binlerce insanın cesedi o yolun taşlarını döşemek zorundaydı.

Abanoz sehpanın üzerinde birkaç damla su lekesi vardı; şarap kokmuyordu bunlar. Ay ışığının altında kristal gibi parlıyorlardı.

"Orada, tozların arasında kalmış bir rüzgar çanı var. Eğer vaktin olursa, saray görevlilerine bir temizletiver. Güz rüzgarı serindir, çanların sesi de pek berrak ve hoş gelir kulağa."

Zihninde yankılanan bu ses, berrak ve hüzünlüydü.

Chu Qiao yavaş adımlarla oraya yürüdü, parmak uçlarıyla rüzgar çanına hafifçe dokundu. Birden ipek ip koptu ve tüm çanlar aşağıya, Taiqing Havuzu'nun sularına gömüldü. Su yüzeyinde beyaz bir köpük ve halka halka yayılan dalgalar bıraktı.

780 yılının 20 Ağustos'unda, Meishan'ın Prens Luo'su Li Luo, Handan'da yenilerek can verdi. Aynı yılın 11 Eylül'ünde, Li Luo'nun üç oğlu ve iki kızı Meishan'daki Çınar Platformu'nda idam edildi; emri altındaki yirmi bir seçkin general ise belden ikiye biçilme cezasına çarptırıldı. İnfazı bizzat Başgeneral Xu Su yönetti. Tek bir fermanın ardından onlarca ruh sahipsiz kaldı.

O gün Meixiang dışarıdan içeri girdiğinde, üzerinde bembeyaz çiçek taçyaprakları vardı; bakışları dalgındı. Qiusui ona birkaç kez seslenince ancak kendine gelebildi ve mırıldandı: “Az önce duydum, Prens Luo’nun yan eşi Xu Hanım bulunmuş.”

Xu Hanım mı? Başgeneral Xu Su’nun kız kardeşi Xu Peining mi?

Qiusui hemen göğsüne vurarak ekledi: “Nihayet bulunmuş demek. Duydum ki Başgeneral Xu Su küçük yaşta öksüz ve yetim kalmış, bir tek bu kız kardeşiyle birbirlerine tutunmuşlar. Kardeşine çok düşkünmüş. Şimdi Majesteleri için bu kadar büyük hizmetlerde bulunmuşken, Xu Hanım’a bir şey olsaydı çok yazık olurdu.”

Meixiang kaşlarını hafifçe çattı, yüzünde solgun bir duman perdesi varmış gibiydi. Kol kalınlığındaki mumların parlak ışığı, çehresindeki solgunluğu daha da belirginleştiriyordu. Sesini iyice alçaltarak fısıldadı: “Luofu Dağı’nda bulunmuş diyorlar... Kurumuş bir ağaca asılı haldeymiş. İki bacağını da yaban kurtları parçalayıp götürmüş.”

Qiusui bunu duyunca küçük bir çığlık attı, yüzü kireç gibi oldu.

Chu Qiao’nun kalbi buz kesti; ruhunun derinliklerinden yükselen o soğuk ürperti, bir buhurdanlıktan süzülen süt beyazı dumanlar gibi yavaşça etrafını sardı.

Ay ışığı soğuktu ama Roufu Sarayı’nda müzik ve dans yeniden başlamıştı. Hanımefendi Ziming artık Rou Hanım olarak anılıyordu ve Li Ce’nin haremi içindeki en nüfuzlu, en yüksek mertebeli kadın olmuştu. Birkaç gün önce saray hekimleri hamile olduğunu onaylamıştı; iki gün sonra dinlenmek üzere saray dışındaki imparatorluk malikanesine gidecekti.

Bu bitmek bilmeyen gece, gürültü patırtı içinde bile derin bir sessizliği barındırıyordu; çok uzundu.

Böylece yarım ay daha geçti. Yaz bitti, güz geldi. Birkaç serin yağmurun ardından hava soğuk ve rutubetli bir hal aldı. Yaz nilüferleri solmuş, Taiqing Havuzu’nun üzerinde kararmış yapraklar kalmıştı. Artık Jinwu Sarayı’nda kimsenin, çiçeklerin

ömrünü uzatmak için havuzu sıcak suyla dolduracak o eski neşesi kalmamıştı.

Güneybatıdaki büyük isyanın ardından, Meishan yakınlarındaki akademi şehri ve Chu Qiao'nun özenle kurduğu öğrenci hanı savaşın alevleri arasında kül olmuştu; geriye sadece yıkıntılar kalmıştı. Meixiang ve Jingjing bu habere çok üzülmüşlerdi. Li Ce, orayı yeniden inşa ettirebileceğini söylese de Chu Qiao'nun hevesi kaçmıştı. Zaten bu topraklarda, Batı Meng'de daha ne kadar kalacaktı ki?

Chu Qiao, Jinwu Sarayı'nda yaşamaya devam etti. Günler, güneşin kızıl pencere pervazlarından süzülüşünü izleyerek geçiyordu.

Li Ce'yi artık nadiren görüyordu. Prens Luo meselesinden sonra ordunun gücü sarsılmış olsa da güneybatıdaki soylu ailelerin kökü kazınmış, devlet hazinesi dolup taşmaya başlamıştı. Li Ce sanki huyu değişmiş gibi inanılmaz bir iş temposuna girmişti; haremin müzik sesleri bile uzun zamandır duyulmuyordu.

Güzün son demleriydi, ışık ve gölge oyunları arasında iki ay daha sessizce akıp gitti. Chu Qiao bir sabah penceresini açtığında, dışarıda ince bir kar tabakası gördü; çınar ağaçları bembeyaz bir donla kaplanmıştı. Akademide kaldığı yıllarda kar görmeyi özlemişti. Meixiang ve diğerleri çok sevinmişti; Jingjing bir grup küçük hizmetçiyle dışarı fırlamış, kırmızı saten pelerinleri içinde neşeyle koşturuyorlardı.

Zhuge Yue'den yine mektup gelmişti. Geçtiğimiz aylarda, Bian Tang'daki savaşların etkisiyle Li Ce'nin Büyük Xia sınırındaki baskısı azalmış, bu da Zhao Yang'a bir nefes alma şansı vermişti. Geçen ay Zhao Yang, askeri tatbikat bahanesiyle güney ordusunu gizlice Zhenhuang şehrinin otuz li dışındaki Batı Karargahı'na yerleştirmişti. O sırada kuzeydeki bozkırlarda büyük bir kar felaketi yaşandığı için Zhao Che başkentte değildi. Zhuge Yue, anında bir kararla beş bin Qinghai muhafızını alıp Batı Karargahı'na gitmiş ve Zhao Yang'la üç saatten fazla burun buruna beklemişti.

Eğer Wei Shuye vaktinde yetişmeseydi, büyük bir felaket kopabilirdi.

Zhuge Yue mektubunda bunlardan hiç bahsetmemişti; Chu Qiao olayı ancak muhafız Tie You'dan öğrenebilmişti. Beş bin kişilik bir kuvvetle otuz bin kişilik güney ordusuna kafa tutmanın tehlikesini düşündükçe sırtından aşağı soğuk terler döküldü.

Xia İmparatoru'nun günleri sayılıydı; iki aydır divana çıkmıyordu. Büyük Xia'daki taht kavgası her geçen gün kızışıyordu; en ufak bir hata felaketle sonuçlanabilirdi. Chu Qiao boş vakitlerinde tapınağa gidiyor, *Huzur Sutrası* ve *Lanzhi Sutrası*'ndan bölümler kopyalıyordu. Bu hem vaktini geçirmesini sağlıyor hem içini ferahlatıyor hem de kalbindeki o özel insan için bir dua yerine geçiyordu.

Tapınaktaki tütsü kokuları arasında, o vakur Buda heykeline bakarken Chu Qiao aniden sadece bir kez gördüğü o eski imparatoriçeyi hatırladı. O gün öğleden sonra uykusundan uyandığında, o zarif kadın sessizce ona bakmış, Li Ce'yi ikna etmesini, bu tapınağı yıktırıp yerine başka bir şey yaptırmamasını istemişti.

O zamanlar Li Ce, haylaz bir veliaht prensti; şimdiyse bir dudak büküşüyle can alıp can veren, orduları yöneten bir imparator olmuştu.

Qiusui artık Mihe Köşkü'nün başkalfası olmuştu. Sarayda büyüdüğü için gözü kulağı açıktı; her şeyi seziyordu. Ara sıra Chu Qiao'ya merakla bakıyor, kaşlarını hafifçe çatarak fısıldıyordu: "Hanımım, bu kez sizi gördüğümde, üzerinizde sanki daha farklı bir şeyler var gibi hissediyorum."

Chu Qiao kaşlarını kaldırarak sordu: "Öyle mi? Ne gibi?"

Qiusui hafifçe gülümseyip fildişi tarağı Chu Qiao'nun simsiyah saçlarında gezdirirken yumuşak bir sesle cevap verdi: "Yanbei'den ilk döndüğünüzde, yaz sonundaki solgun bir nilüfer gibiydiniz. Şimdiyse, sanki kışı atlatmış gibisiniz."

"Öyle mi?" Chu Qiao başını yana eğdi, bembeyaz parmaklarını gür saçlarının arasından geçirdi. Aynadaki çehresi, sert bir kışın ardından yeşeren kıyı söğütlerini andırıyordu;

gözlerindeki o keskin ve sert bakış gitmiş, sanki o on yıllık savaş meydanları sadece bir rüyadan ibaretmiş gibi duruyordu. Şimdi Jinwu Sarayı'nda huzurla bekliyor, zamanın akışına bırakıyordu kendini. Hayat nihayet ona birkaç damla sükunet bahşetmişti.

Yıl sonuna doğru He Xiao'yu bir kez gördü.

Güz rüzgarı sert esiyordu. Chu Qiao, üzerinde gümüş tilki kürkü peleriniyle Meixiang eşliğinde Bahçe-i Hümayun'daki Baizhe Köşkü'nden geçerken, Yixin Sarayı'ndan yeni çıkmış olan He Xiao ile karşılaştı.

He Xiao artık Bian Tang Güney Karargahı'nın Askeri İşler Sorumlusu olmuştu; üçüncü rütbeden bir yetkiliydi ve Li Ce'nin büyük güvenini kazanmıştı. Sarayın bu kısımlarına sık sık girip çıkıyordu.

Chu Qiao'nun o meşhur vedasından sonra ilk kez karşılaşıyorlardı; ikisi de biraz huzursuz olmuştu. He Xiao'nun dudakları kıpırdadı, sanki ona eski unvanıyla hitap edecek gibi oldu ama kelimeler boğazında düğümlendi. Alçak bir sesle, "Chu Hanım," dedi.

Chu Qiao, Meixiang dışındaki hizmetçileri gönderip köşkün merdivenlerini tırmandı.

He Xiao, üzerinde lacivert bir resmi kıyafetle vakur ve yakışıklı görünüyordu; yüzünde binbir badireden geçmiş bir adamın olgunluğu vardı.

Meixiang köşkün dışında bekliyordu. Rüzgar çıktı, Chu Qiao'nun pelerininin eteklerini hafif bir duman gibi havalandırdı. Uzun süre konuşmadı, sadece rüzgara karşı durdu. Köşk yüksekti, aşağıda Taiqing Havuzu'nun tahliye kanalı gürül gürül akıyordu. He Xiao'nun sesi arkasından duyuldu, sakin ve durgundu.

"Burası çok rüzgarlı, bünyeniz zayıf, erkenden dönseniz iyi olur."

"Yanbei'nin rüzgarı daha sert değil miydi?" Chu Qiao arkasına döndü; yüzü çok sakindi ama gözlerinde kimsenin çözemediği bir derinlik vardı. "He Xiao, bana kızıyor musun?"

— 229 —

He Xiao başını öne eğerek, “Haddim değil,” dedi.

“Haddim değil diyorsan, kızıyorsun demektir.” Chu Qiao acı bir tebessümle gülümsedi, bu gülüş dudaklarının kenarında bir an parlayıp söndü. “İster inan ister inanma; yıllarca omuz omuza savaştık, seni her zaman en iyi dostum olarak gördüm. Ayrılışım, sizi terk ettiğim anlamına gelmiyordu.”

“Biliyorum.” He Xiao aniden başını kaldırdı; bakışları her zamanki gibi sakindi, artık savaş meydanlarındaki o hırçın halinden eser yoktu. Yumuşak bir sesle devam etti: “Size hiç kızmadım. Sadece bizim iyiliğimizi düşündünüz, bize en iyi yolu açtınız; bunların hepsini anlıyorum.”

Bu, He Xiao’nun Chu Qiao’ya ilk kez resmiyetten uzak hitap edişiydi. Ona bakarak yavaşça konuştu: “Bu yıllar boyunca, her adımınıza şahit oldum. Kalbinizdeki acıyı biliyorum. Bazen düşünüyorum da belki de o zamanlar bencillik eden bendim. Eğer daha önce idrak edebilseydim, durumun sizi bu kadar köşeye sıkıştırmasına asla izin vermezdim. Güneybatı Garnizonu haydut damgası yese, yok edilse bile; bu sorumluluğu sizin sırtlanmanıza, Yan Kralı ile karşı karşıya gelmenize ve işlerin bu noktaya varmasına müsaade etmemeliydim.”

Chu Qiao başını salladı. Yan Xun ile arasındaki meselenin zaten çözülemez bir noktaya ulaştığını, garnizon meselesi olmasa bile başka bir sebepten patlak vereceğini söylemek istedi ama He Xiao sözünü bitirmesine izin vermedi.

“Nihayetinde siz de gencecik bir kadınsınız; o zamanlar hepimiz bunu unuttuk.”

Başını kaldırıp bir büyüğün küçüğüne bakışı gibi şefkatle gülümsedi: “Majesteleri diyor ki, ancak geçmişi tamamen geride bıraktığınızda gerçek huzura kavuşabilirsiniz. Size artık ‘komutanım’ demiyorum; bu bir kırgınlık değil, aksine üzerinizdeki o ağır yükü bırakıp artık kendiniz için yaşamanızı

istediğim içindir.”

Ağaç yapraklarındaki çiğ damlaları Chu Qiao’nun bembeyaz ayakkabılarına düştü. Genç kadının kaşları hafifçe çatıldı, kalbinde buruk bir minnet duygusu filizlendi.

“Bian Tang sıcak olsa da bu mevsimde havası nemli ve soğuktur, lütfen içeri girin.”

He Xiao kenara çekilip yol verdi. Chu Qiao tam gidecekken aniden seslendi: “He Ağabey.”

He Xiao duraksadı, şaşkınlıkla ona baktı.

Chu Qiao’nun sesi kararlıydı: “Yıllarca birlikte ölümün kıyısından döndük. Benim için sadece bir silah arkadaşı değil, bir aile ferdi gibisin.”

Rüzgar ormanın içinden uğuldayarak geçti. He Xiao’nun bakışları titredi; uzun bir süre o vaziyette kaldıktan sonra bir adım geri çekilip fısıldadı: “Yakında görev için güneybatıya gideceğim. Belki de bir daha görüşme fırsatımız olmayacak.”

Demek o da biliyordu.

Chu Qiao’nun parmak uçları buz kesti; He Xiao’nun vakur silüetine bakarken boğazında bir düğüm hissetti. Sessizce başını sallayıp “Kendine iyi bak,” dedi ve köşkten ayrıldı.

Daha birkaç adım atmıştı ki arkasından bir ses yükseldi: “Xiao Qiao, yolun açık olsun.”

Aniden arkasına döndü ama He Xiao hala aynı şekilde duruyordu. Rüzgar kaftanını savuruyor, üzerindeki deniz ve bulut desenleri belli belirsiz seçiliyordu. Belindeki o eski, yıpranmış kuşak hala kadim Xiuli Ordusu’nun kuşağıydı. Öylece duruyordu, başını bile kaldırmamıştı; sanki o sözleri söyleyen o değilmiş gibiydi.

Chu Qiao bir süre öylece baktı, sonra yoluna devam etti.

Biraz yürüdükten sonra Bahçe-i Hümayun geride kalmıştı. Başını kaldırdığında kendini Roufu Sarayı’nın dışındaki Fulan Dağı’nın önünde buldu. Dağ denilse de aslında bembeyaz yeşim taşlarından ustalıkla inşa edilmiş yapay bir tepeydi; Jinwu Sarayı’nın en meşhur manzaralarından biriydi. Ama Chu Qiao bu

bembeyaz tepeye bakarken kalbindeki soğukluğun bir örümcek ağı gibi etrafını sardığını hissetti.

“Hanımım?” Meixiang endişeyle seslendi.

Chu Qiao cevap vermedi; bakışları o yapay tepedeki birkaç kış yasemini dalgasına takılıp kalmıştı, sanki çok uzakları görüyordu.

“Hanımım, bu dünyada herkesin farklı bir hesabı var ama sizin tek bir kalbiniz var; herkesi aynı anda düşünemezsiniz.”

Meixiang’ın sözleri kulağında çınlasa da Chu Qiao sanki duymuyordu. Rüzgar o kadar sertti ki içini bir hüzün kapladı.

“Komutan He size yıllarca sadakatle hizmet etti, elbet bir gün her şeyi anlayacaktır. Her kavuşmanın bir vedası vardır, lütfen kendinizi bu kadar üzmeyin.”

Chu Qiao aniden dönüp Meixiang’ın omuzlarına sarıldı, fısıldadı: “Meixiang, eğer onunla gitmek istersen, gidebilirsin.”

Meixiang’ın vücudunun kaskatı kesildiğini hissetti. Uzun bir sessizliğin ardından Meixiang da kollarını Chu Qiao’nun sırtına doladı ve fısıldadı: “Komutan He’den ayrılmak zor geliyor ama sizden ayrılmak çok daha zor hanımım.”

Öğle güneşi bembeyaz bir ışıkla toprağı aydınlatıyordu; gökyüzü uçsuz bucaksız ve bulutsuzdu.

“Hanımım, artık başkaları için endişelenmeyi bırakın. Zhuge Efendi belki kusursuz bir insan değil ama bu dünyada sizi her şeyden çok seven tek kişi o. Sizin için dünyayı yakmaya da razı, kılıcını bırakıp huzura ermeye de. Böyle birini bir daha asla bulamazsınız.”

Meixiang hafifçe güldü: “Komutan He’ye gelince, o da elbet bir gün kabullenecektir, tıpkı benim gibi. Bazı şeyler zorlamayla olmaz. Herkesin kendi kaderi, kendi kısmeti vardır.”

Yıllardır hayalini kurduğu o özgürlük, masmavi denizlerin ve gökyüzünün altındaydı.

Chu Qiao başını kaldırdığında, hayalinde o adamın vakur bakışlarını gördü. Büyük Xia sarayındaki o fırtınaların ortasında, acaba o nasıldı?

Yine yeni bir yıl gelmişti. Savaşın ve yıkımın o kasvetli havasını dağıtmak için, yetkililerin de ısrarıyla Li Ce görkemli bir bahar şöleni düzenlenmesini emretmişti.

Aralık ayının yirmi yedisinde, Li Ce büyük salonda devlet erkanına bir ziyafet verdi. Yılın başarılı devlet adamlarını ödüllendirdi ve bizzat kaleme aldığı bir şiiri hattatlara çoğaltıp her bir bakana hediye etti.

Harem de bayram yeri gibiydi; Yixin Sarayı'ndan Shangqing Sarayı'na kadar her yer ışıl ışıldı. Rengarenk fenerler, ipek kumaşlar ve uğur getiren desenlerle süslenmiş duvarlar altın sarısı bir görkem içindeydi. Dans ve müzik her köşeye yayılmıştı.

Li Ce, Chu Qiao'yu birkaç kez şölene davet etse de o, bu kalabalık ve gürültülü eğlencelerden hoşlanmıyordu. Nazikçe reddedip kendi köşkünde hizmetçileriyle birlikte temizlik yaptı, küçük bir sofra kurup yeni yılı beklemeye koyuldu.

Aralık ayının yirmi sekizinde, bir dizi at arabası Jinwu Sarayı'nın kapısından içeri girdi. Mihe Köşkü'ne ulaşan arabalardan sandıklar inmeye başlayınca tüm saray çalkalandı. Hizmetçiler, cariyeler, hatta bazı meraklı hanımlar bile neler olduğunu görmek için oraya akın etti.

Tam yirmi araba ve iki yüz büyük abanoz sandık gelmişti. Sandıklar açıldığında herkesin gözleri kamaştı. Zümrütler, yakutlar, inci kolyeler, en kaliteli ipekler, nadide kürkler, antikalar, tablolar... Bir insanın hayal edebileceği tüm lüks oradaydı. Sadece bunlar da değil; genç kızların seveceği türden takılar, elbiseler, ayakkabılar da eksik edilmemişti. Üç metre boyunda devasa mercanlar, gece parlayan yeşimler, hatta deniz aşırı ülkelerden gelen garip nesneler; dürbünler, saatler ve yabancı kıyafetler bile vardı.

En garibi ise, birkaç sandık dolusu alelade toprak ürünüydü; patatese benziyorlardı. Chu Qiao onları inceleyince durumu anladı; bunlar Zhuge Yue'nin mektuplarında bahsettiği Qinghai'nin meşhur yer elmalarındaydı. Onları kokladığında burnuna gelen o hafif koku, kalbinde tarif edilemez bir tatlılık yarattı. Bu çirkin görünümlü elmalar, diğer tüm mücevherlerden

daha değerliydi onun gözünde.

Belli ki Qinghai Kralı'nın bu ricası ciddiye alınmış, her bir elma kırmızı iplerle bağlanıp özenle paketlenmişti.

Elmaların arasında küçük bir mektup buldu. Altın iplerle mühürlenmiş zarfı açtığında, o kendine has, dik ve sert el yazısıyla yazılmış uzun bir metinle karşılaştı.

Zhuge Yue her zamanki gibiydi; mektubu bile biraz mesafeli ve tuhaftı. Havadan sudan, devlet işlerinden, bölgenin ekonomik durumundan bahsediyordu; sanki iki devlet başkanı resmi bir görüşme yapıyormuş gibiydi. Sadece en sonda, her zamanki gibi o küçük notu düşmüştü: "Kapını iyi kitle, yatmadan pencereleri kontrol et, alçaklara dikkat et."

Bir keresinde Li Ce bu mektuplardan birini gizlice okumuş ve Zhuge Yue'nin arkadan iş çeviren asıl alçak olduğunu söyleyerek küplere binmişti. Chu Qiao o zaman, başkasının mektubunu okuyup bir de haklıymış gibi davranan bu adama bakıp ikisinin de söylediklerinde haklılık payı olduğunu düşünmüştü.

Bugünkü mektup çok uzun değildi. Kısa bir girişten sonra mürekkep biraz daha koyulaşmıştı; belli ki yazan kişi uzun süre düşünmüş, mürekkebi kuruyunca kalemi yeniden daldırmıştı: "İşlerim var, beni bekle."

Etrafındaki şaşkınlık çığlıklarına rağmen Chu Qiao elindeki o ince kağıtla derin bir huzura erdi. Rüzgar sessizce esiyor, kuşlar ötüyor, kışın ayazında bile kalbinde bahar çiçekleri açıyordu.

O gece Chu Qiao; Meixiang, Jingjing ve Qiusui ile birlikte Mihe Köşkü'nde bizzat mutfağa girdi. Yemek yapma tarzı bizimkileri biraz şaşırtsa da sonuç harikaydı. Başta biraz çekinseler de yavaş yavaş ortam ısındı.

Gece yarısı gökyüzü havai fişeklerle aydınlandı. Chu Qiao ve saraylılar bahçedeki yasemin ağacının altında durup gökyüzündeki o renk cümbüşünü izlediler.

Jingjing ve Ping'an patlayıcılar patlatırken Chu Qiao kulaklarını tıkayıp neşeyle güldü. Üzerindeki yeni kürklü ceketiyle adeta bir çocuk gibiydi.

Buraya geleli kaç yıl olmuştu? Geçirdiği en mutlu yeni yıldı

bu. Sevdiği adam yanında olmasa da hayat sakin ve huzurlu akıyordu.

Dışarıdaki şenlik devam ederken Chu Qiao masasının başına oturup iki küçük çizim yaptı; büyük kafalı, sevimli iki küçük figür. Biri canlı ve zarif, diğeri ciddi ve huysuzdu. İki küçük figür yüksek bir tepede durmuş, uzaklardaki uçsuz bucaksız çayırlara ve masmavi denize bakıyorlardı.

Mektubun sonuna en özenli yazısıyla iki kelime ekledi: “Bekliyorum.”

Artık nasihatler, sorular yoktu. Bir kez olsun bencilce davranmak, bir kez olsun sadece kalbinin sesini dinlemek ve bir kez olsun gerçekten inanmak istiyordu.

Mektubu bırakıp pelerinini giyerek dışarı fırladı. Tam kapıdan çıkmıştı ki üzerine bembeyaz çiçek taçyaprakları döküldü; sanki üzerine kar yağıyordu.

Herkesin kahkahaları Jinwu Sarayı’nın o ışıl ışıl gecesinde yankılanıp gökyüzüne karıştı.

— 230 —

Bian Tang'da kışlar hep kısa sürerdi; mart kapıya dayanmıştı bile.

Birkaç gün önce Huaisong'dan haberler gelmişti. Huaisong'un Prens Jinjiang'ı, İmparator'un sağlığının bozuk olduğu bahanesiyle saray hekimlerinin bir açıklama yapmasını talep etmiş, Nalan Hongye bunu sertçe reddedince iş neredeyse silahlı çatışmaya varmıştı. Huaisong'da dedikodular ayyuka çıkmıştı; Prenses'in iktidarı tekeline aldığı, hatta eski imparatoru onun öldürdüğü söyleniyordu. Prens Jinjiang gizlice ordu topluyordu.

Li Ce bu meseleden bahsederken kaşlarını çattı ve mırıldandı: "Eğer bir sorun yoksa, neden o insanların ağzını kapatmıyor?"

Chu Qiao cevap vermedi ama durumu az çok tahmin ediyordu. Sadece kendisi değil, tüm dünya gözlerini Huaisong'a dikmişti. Nalan hanedanını yıllardır tek başına ayakta tutan o kadın, şimdi bu gizli ve açık saldırılara karşı ne yapacaktı?

Aklına yıllar önce Yanbei'de gördüğü o alelacele yazılmış not geldi: "Dağda ağaç var, ağaçta dal; kalbimde sen varsın, senin haberin yok."

Dışarıdan çelik gibi sert görünse de insanın elbet kırıldığı bir an olurdu; kim sonsuza dek dimdik durabilirdi ki?

9 Mart'ta Li Ce'nin ikinci oğlu Li Qiao'an, henüz üç yaşındayken hastalıktan öldü. Haber geldiğinde Li Ce barajları denetliyordu; alelacele döndüğünde sadece çocuğun cansız bedenini görebildi.

Li Ce'nin artık iki oğlu ve bir kızı kalmıştı. Ölen çocuk, Hanımefendi Nanyun'un oğluydu. Kadın evladının acısına dayanamayıp yatağa düştü ve üç gün sonra o da can verdi.

Çocuk çok küçük olduğu için tabuta konulmadı, Nantian Tapınağı'nda yakılıp külleri oraya defnedildi.

O gece Li Ce çok içmişti. Chu Qiao onu ilk kez bu kadar

sarhoş görüyordu; normalde ne kadar içerse içsin gözleri hep çakmak çakmak olurdu.

O gece Li Ce, Chu Qiao'nun elini sıkıca tutup kısık bir sesle mırıldandı: "Çok mu kan döktüm acaba?"

Eli o kadar güçlüydü ki Chu Qiao'nun bileği acıyordu. Salonda derin bir sessizlik vardı; rüzgar tozları savuruyor, dışarıdaki kurbağa sesleri sessizliği daha da belirginleştiriyordu. Mumlar, bir kadının yanağından süzülen yaşlar gibi eriyip akıyordu.

Ertesi gün Li Ce, Hanımefendi Nanyun'u "Bulut Hanım" unvanıyla onurlandırdı ve imparatorluk mezarlığına defnettirdi.

Mayıs ayı geldiğinde, doğum için saray dışına giden Hanımefendi Ziming bir erkek bebekle geri döndü. Tüm sarayda şenlikler yapıldı. Li Ce çocuğa Qingrong adını verdi ve onu Prens Rong ilan etti. Ziming ise bir anda başkefilliğe yükselip "Asil Hanım" unvanını aldı.

Saraydaki hizmetçiler bu kadını konuşuyordu; bu kadar kısa sürede nasıl bu kadar yükseldiğini, imparatoriçelik makamına ne kadar yakın olduğunu fısıldaşıyorlardı. Ancak bazıları da ailesinin soylu olmadığını, babasının bir suçlu olduğunu, abisinin her ne kadar yükselse de statüsünün yetersiz olduğunu söylüyordu.

Chu Qiao o zaman anladı ki bu Ziming yabancı biri değildi. Yıllar önce Zhao Chun'er'den kaçarken Zhao Song'un kendisini bulması için görevlendirdiği Zhan Ziyu'nun kız kardeşiydi.

Chu Qiao, Li Ce'nin harem işlerine pek karışmazdı ama bir şeyi merak edip Qiusui'ye sordu: "Neden törende İmparatoriçe Anne'yi göremedik?"

Qiusui, "Eski imparator öldüğünden beri Anyin Tapınağı'na çekildi, yıllardır saraya uğramaz," dedi.

Chu Qiao, bu kadının çileli hayatını düşününce iç geçirdi.

Zhuge Yue birkaç gün önce ona kuzey bozkırlarından bir çift nadide kuş göndermişti. Rengarenk tüyleri vardı ve söylenenlere göre bunlar eşli doğar, biri ölürse diğeri de yaşamazdı.

Chu Qiao onlara “Biying Kuşları” adını verdi ve bizzat beslemeye başladı. Dişi kuş Chu Qiao’ya çok alışmıştı; kafesinden çıksa bile uzağa gitmiyor, omuzuna konup yanağını sürtüyordu. Erkek kuş ise bunu görünce kıskançlıktan ortalığı birbirine katıyor, herkesi güldürüyordu.

Li Ce de bu kuşları çok sevmişti.

Bir gece Chu Qiao uyurken birinin kendisine baktığını hissetti. Gözlerini açıp karanlıkta doğrulduğunda kendini sert bir kucaklamanın içinde buldu.

Adamın kokusu tanıdıktı; nefesi ağır ve şarap kokuluyordu. Öyle sıkı sarılıyordu ki Chu Qiao’nun canı yanıyordu. Direnmedi; o soğuk kıyafetlerin altındaki yalnızlığı ve acıyı hissetti. Elini kaldırıp yavaşça sırtına vurdu.

Ay ışığı üzerlerine düşerken Li Ce yavaşça geri çekildi.

Chu Qiao alçak sesle sordu: “Li Ce, beni o mu sandın?”

Li Ce duraksadı, ona bakıp kaşlarını kaldırdı.

Chu Qiao mahcup bir tavırla, “Hizmetçilerden duydum, eskiden Prenses Fu burada kalırmış,” dedi.

Li Ce ona uzun uzun baktı; bakışları derin bir kuyu gibiydi.

“Heh,” diye bir ses çıkardı Li Ce, sonra o her zamanki alaycı tavrıyla ekledi: “Fu’er’in vücut hatları seninkinden çok daha güzeldi.”

O gece Li Ce, Mihe Köşkü’nden ayrılıp Roufu Sarayı’na, Ziming’in yanına gitti. Giderken masanın üzerinde parlayan bir şey bıraktı; yeşim yüzüğüydü bu. Chu Qiao pencereden bağırdı: “Li Tilki! Yüzüğünü unuttun!”

Li Ce arkasına dönüp ay ışığında göz kamaştıran bir gülüşle cevap verdi: “Vakit kıymetli, yarın alırım!”

Chu Qiao yüzüğü eline alıp bu haylaz imparatora söylendi. Tam dönerken ayağını kapı eşiğine çarptı; canı feci yandı. Baktığında ayak parmağının kanadığını ve beyaz geceliğinin lekelendiğini gördü. İçini garip bir huzursuzluk kapladı.

Gece yarısı sularında dışarıdan gelen ayak sesleriyle irkildi. Zaten doğru dürüst uyuyamamıştı. Meixiang ve Qiusui nefes

nefese içeri daldılar, yüzleri kireç gibiydi:

“Majesteleri saldırıya uğradı!”

O an Chu Qiao’nun elindeki yeşim yüzük yere düştü; kırılmadı ama bir köşesi çatladı ve karanlıkta yuvarlanıp gitti.

Yixin Sarayı’na vardığında her yer ana baba günüydü. Tüm saray hekimleri kapıdaydı. İçeriden kanlı su dolu leğenler çıkıyordu.

Qiusui’nin anlattığına göre Li Ce, Ziming’in odasında uyurken yaşlı bir hadım tarafından bıçaklanmıştı. Hadım, Prens Luo’nun kendisine iyilik yaptığını söylemiş ve hemen ardından intihar etmişti.

Chu Qiao şüphe içindeydi. Bu kadar sıkı korunan bir sarayda yaşlı bir hadım nasıl içeri sızabilirdi? Üstelik Li Ce’nin kendi dövüş becerisi de yabana atılır cinsten değildi.

Uzakta, meydanda diz çökmüş, saçları darmadağın bir kadın gördü. Arkası dönük olduğu için yüzü seçilmiyordu ama onun Ziming olduğu belliydi.

O sırada kapılar açıldı ve Başmabeyinci Sun Di dışarı fırladı. Hekimler, İmparator’un hayati tehlikeyi atlattığını ama dinlenmesi gerektiğini söylediler. Bunu duyan cariyeler ağlaşmaya başladı; meydandaki Ziming ise baygınlık geçirdi.

Hekim, Majestelerinin Sun Di’yi ve Chu Qiao’yu görmek istediğini söyledi. Tüm gözler Chu Qiao’ya döndü. O ise sakin adımlarla içeri girdi.

İçerisi ağır bir ilaç kokusuyla doluydu. Sun Di çıktıktan sonra Chu Qiao içeri girdi. Li Ce o devasa yatağında bembeyaz bir yüzle yatıyordu. Onu görünce o tuhaf gülümsemelerinden birini yerleştirdi yüzüne: “Korkuttum sizi değil mi?”

Zaman sanki o ilk karşılaştıkları güne dönmüştü. Hırpalanmış ama hala dalga geçen o adam karşısındaydı.

“Li Ce,” dedi Chu Qiao titreyen bir sesle. Göğsündeki yara çok derindi.

“Aslında,” dedi Li Ce kesik kesik, “sana kendi ellerimle çeyiz hazırlayacaktım ama iş Sun Di’ye kalacak gibi... Umarım parayı

iç etmez.”

Chu Qiao zoraki bir gülümsemeyle, “Merak etme, ben onu denetlerim,” dedi.

“Güzel...” Li Ce çok yorgun görünüyordu. “Yanımda kal Qiao Qiao...”

“Tamam,” dedi Chu Qiao, “hiçbir yere gitmiyorum.”

Üç gün sonra Li Ce biraz daha toparladı. Chu Qiao onun yanında beklerken dışarıdan bir gürültü koptu. Qiusui içeri koşup fısıldadı: “İmparatoriçe Anne döndü!”

Chu Qiao hemen dışarı çıktı. İmparatoriçe Anne’nin alayı geliyordu. Kadın birkaç yıl içinde çökmüş, saçları bembeyaz olmuştu. Gözyaşları içinde içeri daldı: “Oğlum! Oğlum nerede?”

— 231 —

"Arz ederim ki Ana Kraliçe Hazretleri, İmparator'un hayati tehlikesi kalmadı, sadece dinlenmesi gerekiyor."

Ana Kraliçe bir yandan gözyaşı döküyor, bir yandan da söyleniyordu: "Sizi gidi beceriksiz uşaklar! İmparator'a nasıl hizmet ettiniz böyle? Eğer ona bir şey olsaydı, hepinizi onunla birlikte gömerdim!" Bunları söyledikten sonra Yixin Sarayı'na doğru yürüdü.

Hizmetkârlar korkudan yere kapandılar, başlarını kaldırmaya bile cesaret edemediler.

Kimse Ana Kraliçe'nin yolunu kesmeye cüret edemezdi. Chu Qiao arkasından takip ederek Yixin Sarayı'na girdi. Li Ce hâlâ uyuyordu. Ana Kraliçe onu görür görmez gözyaşlarına boğuldu, titreyerek yanına yaklaştı; sanki yüzüne dokunmak istiyordu.

Ana Kraliçe'nin yanındaki saraylı kadınlardan biri Chu Qiao'nun yanına gelip kaşlarını çatarak sordu: "Sen de kimsin? Burada ne işin var? Ana Kraliçe, İmparator'u görmeye geldi; diğer yabancılar derhal dışarı çıksın."

Meixiang'ın kaşları çatıldı, tam bir şeyler söyleyecekti ki Chu Qiao kolundan tutup onu durdurdu ve başını salladı: "Anlaşıldı." Bunu söyledikten sonra Meixiang ve yanındakilerle birlikte saraydan çıktı.

"Hanımım? İmparator sizin burada kalmanızı istemişti."

Chu Qiao içini çekerek, "İnsanın annesi gelmiş, bizim içeride kalmak için ne bahanemiz olabilir ki?" dedi.

Qiusui yan taraftan mırıldandı: "Ana Kraliçe'nin İmparator'u bu kadar sevdiğini tahmin etmezdim."

O sırada Sun Di önden geliyordu. Chu Qiao'yu görünce şaşkınlıkla sordu: "Hanımefendi, neden Yixin Sarayı'nda değilsiniz?"

Meixiang atıldı: "Ana Kraliçe döndü, hanımımı dışarı attılar!"

"Ana Kraliçe mi?" Sun Di bunu duyunca donakaldı. Hemen arkasını dönüp büyük adımlarla Yixin Sarayı'na doğru ilerlerken gürledi: "Ana Kraliçe'yi kim geri getirdi? İmparator'un suikasta uğradığı dışarıdan bilinmiyordu, nasıl haberi oldu da geldi?"

Tam o anda, Yixin Sarayı'ndan kulakları tırmalayan, dehşet dolu bir çığlık yükseldi. Sun Di ve Chu Qiao aynı anda duraksadılar, sonra kapıyı şiddetle itip içeri daldılar!

Ana Kraliçe'nin elinde bir hançer vardı. O solgun yüzü şimdi kıpkırmızı kanla kaplıydı; o yumuşak huylu, şefkatli kadından eser kalmamıştı. Pencerenin önünde bir iblis gibi dikilmiş, yırtınarak bağırıyordu: "Seni öldürdüm! Seni öldürdüm! Luo'nun öcünü alacağım!"

Chu Qiao'nun zihni o an bembeyaz kesildi; sanki kuzeyden gelen dondurucu bir rüzgâr ruhunu yalayıp geçmişti. Açık kapıdan içeri süzülen öğleden sonra güneşi gözlerini kamaştırıyor, dünyayı bembeyaz bir boşluğa çeviriyordu. Etraf tam bir kaos içindeydi; birileri bağırıyor, birileri çığlık atıyor, birileri panik içinde saray hekimlerini çağırmaya koşuyordu. Muhafızlar içeri daldı, kınından çıkan kılıçların gümüş parıltısı yerlerde beyaz ışık oyunları yapıyordu.

Öylece kalakaldı. Gözleri bu parlak ışığa dayanamıyor, yanıyor ve kaşınıyordu. Güneş sanki buzdan yapılmıştı; üzerine vurdukça onu ısıtacağına donduruyordu. Parmak uçlarından başlayan o soğuk ürperti el ve ayaklarına, beline yayıldı; yavaş yavaş göğsüne kadar tırmandı. Kalbi göğüs kafesinden fırlayacakmış gibi küt küt atıyordu. Boğazı acı ve ekşi bir tatla dolmuştu, nefes alması bile güçleşmişti.

Ana Kraliçe'nin giysileri kana bulanmıştı, yüzünde hastalıklı bir deliliğin izleri vardı. Gözleri parlak ve vahşiydi; yakalandığında direnmedi bile. Sadece nefret dolu bir sesle soğukça mırıldandı: "Hepiniz hayvansınız, hepiniz ölmeyi hak ediyorsunuz. Onu öldürdüm, şimdi de seni öldürdüm. Kocamın ve oğlumun intikamını alacağım."

O an, Chu Qiao onun gözlerini gördü.

Hayatında ilk kez, onun gözlerinin derinliğine bakıp kalbini

gördüğünü hissetti. O her zamanki alaycı, derin, her şeyi tartan ve kestirilemeyen bakışlar yoktu. O an, o derin göllerdeki sevinci, öfkeyi, kederi; bastırılmış o gizli akıntıları ve bozkırın karlı ovaları gibi uçsuz bucaksız bir yalnızlığı apaçık gördü.

Li Ce öylece yatıyordu. Yarasından sızan kan, açık yeşil giysilerini kızıla boyayan bir pınar gibiydi. Annesine sessizce bakıyordu; gözlerinde ne bir şaşkınlık ne de bir nefret vardı. Sadece kemiklerine kadar işlemiş, o yakışıklı yüzünü tamamen gömen devasa bir yorgunluk vardı.

Pencerenin dışından uğuldayan rüzgâr ince kâğıt perdeleri titretiyordu. Yerlerdeki kan kıvrıla kıvrıla akıyordu; kalabalık bir grup kanı durdurmak için üzerine çullanmıştı. Saray dışından gelen panik dolu sesler bir uğultuya dönüşmüştü ama Chu Qiao için her şey sessiz bir tiyatro sahnesi gibiydi. Hiçbir şeyi görmüyor, hiçbir şeyi duymuyordu; sadece onun gözlerine kilitlenmişti. Teninden sızan o buz gibi dokunuş santim santim kalbine kadar ilerledi.

Birden yıllar önce Yanbei yaylalarındaki bir av partisini hatırladı. Kar dağları kapatmıştı, açlıktan ölmek üzere olan bir ana kurt binbir güçlükle bir geyik yakalamış, iştahla yiyordu. Yavrusu bir kenara büzülmüş, sessizce yaklaşıp geyik etinden bir ısırık almıştı. Ana kurt aniden öfkelenmiş, pençesini savurup yavrusunu yaralamıştı. Yavru kurt yaralı halde bir ağaç köküne sığınmış, annesine korkuyla bakarak inliyordu ama bir daha yaklaşmaya cesaret edemiyordu. Bakışları öyle hüzünlüydü ki, sanki terk edilmiş bir çocuk gibiydi.

Birileri onu çekiyordu ama o inatla gitmiyordu; ayakları yere kök salmış gibiydi, bir adım bile kımıldamıyordu.

Aniden öyle büyük bir korkuya kapıldı ki, kanı dondu, parmakları titremeye başladı. Dışarı çıkmak istemiyordu; o kan gözlerini sızlatıyordu. Korkuyordu; eğer şimdi buradan çıkarsa bir daha asla geri giremeyeceğinden korkuyordu.

Giderek daha fazla insan toplanıyordu, kulağına bir şeyler bağırıyorlardı. Biri onu o kadar sert çekti ki, üzerindeki ince ipek kumaş cırt diye yırtıldı. Aniden tiz bir çığlık atarak herkesi itti ve

iç odaya doğru koştu.

"Onu yakalayın!" diye bağırdı bir muhafız. Daha fazla saray görevlisi ona doğru koşmaya başladı. Korkuyla geri çekildi; vücudunun her hücresi iliklerine kadar donmuştu.

"Bırakın onu!" Alçak, boğuk bir ses yükseldi; sanki eski, yırtık bir körüğün içinden geçen tozlu bir rüzgâr gibiydi. Li Ce yarı doğrulmuştu, göğsü kanlar içindeydi. O bembeyaz, zayıf parmağıyla uzaktan onu işaret ediyordu.

"İmparator'um! İmparator'um, hareket etmeyin!"

Ardı ardına feryatlar yükseldi. Li Ce öne doğru yatağa yığıldı, ağzından fışkıran kan sanki parlak bir ipek kumaşın ortadan yırtılması gibiydi.

Chu Qiao kendini bir buz kuyusuna düşmüş gibi hissetti. Sırtından yukarı tırmanan o derin soğuk... Pencere kâğıdından sızan güneş ışığı yerlerde parçalı gölgeler oluşturuyordu. Kalabalığın dışında duruyordu, onun yüzünü göremiyordu; sadece yorgandan sarkan, bembeyaz, kandan eser kalmamış bir el görüyordu.

Güneş tepeye yükseldi, sonra yavaş yavaş batıya kaydı. Soğuk bir ay ağaç dallarına tırmandı, Yixin Sarayı'nın önüne bembeyaz bir ışık izi bıraktı. Zaman kum saati gibi akıyordu; sanki o bedendeki can da damla damla çekilip gidiyordu.

Saçı başı ağarmış yaşlı bir hekimin ağzından hafif bir hıçkırık kaçtı. Tüllerin arkasında, bir kadının gölgesi bir duman gibi aniden yere yığıldı. Kat kat perdelerin arasından gözleri buğuluydu; sadece titreyen o kırmızı mumu görebiliyordu.

Uyandığında her yer ölüm sessizliğine bürünmüştü. Bir an rüya gördüğünü sandı ama Meixiang'ın sevinç dolu yüzünü görünce kalbi aniden sızladı. Ayakkabılarını bile giymeden yorganı fırlatıp yataktan atladı.

"Chu Hanım nerede?"

Dışarıdan bir adamın telaşlı sesi duyuldu. Saçları dağınık, ayakları çıplak halde dışarı koştu; yüzü bir hortlak kadar solgundu.

Sun Di ona baktı, bakışları aniden öyle kederli bir hal aldı ki... Başını sessizce öne eğip fısıldadı: "İmparator sizi görmek istiyor."

Yixin Sarayı derin bir sessizlik içindeydi. Kat kat perdelerin ve tüllerin arasından geçerek onun yatağına kadar yürüdü. Sanki Li Ce, bu bomboş ve sessiz sarayla bir bütün olmuş gibiydi.

Yatağın kenarına diz çöktü. Buz gibi parmaklarını yavaşça uzattı, parmak ucu koluna değdiğinde irkilerek geri çekti; vücudu kendisininkinden bile daha soğuktu. Sanki Yanbei yaylalarındaki hiç erimeyen kar, bin yıllık buzullar gibiydi.

Nefesi öyle hafifti ki, sesi odada uçup gidecek bir kelebek kanadı gibi fısıltıyla yankılandı:

"Li Ce, ben geldim."

Kirpikleri hafifçe titredi, sonra gözlerini açtı. Bakışları yavaşça Chu Qiao'da toplandı; öyle huzurlu bakıyordu ki, sanki o bakışlarda söylenmemiş binlerce söz gizliydi. Güçlükle elini uzatıp ona gelmesini işaret etti. Hafifçe gülümsedi, sesi fısıltı gibiydi: "Qiaoqiao..."

Chu Qiao'nun gözyaşları o an boşaldı. Elini sıkıca tuttu; sadece birkaç gün içinde nasıl bu kadar zayıflamış, kemikleri nasıl bu kadar belirginleşmişti? Boğazı düğümlenmişti, hıçkırıklardan konuşamıyordu, yaşlar sicim gibi akıyordu.

Li Ce'nin kaşları hafifçe çatıldı, parmağını uzatıp onun buz gibi yanağındaki yaşları sildi, gülümseyerek konuştu: "Ağlama..."

"Hepsi benim suçum." Gözyaşları durmak bilmiyordu, parmak uçlarında soğuk bir keder vardı. "Hep yanında kalacağıma söz vermiştim, dışarı çıkmamalıydım."

Li Ce aniden gülümsedi. Yatağa uzanmış, tavandaki o karmaşık motiflere, "bin yıllık ömür" yazılı altın işlemelere bakıyordu. Sesi sakin ve huzurluydu, içinde en ufak bir sitem yoktu: "Nasıl senin suçun olabilir ki? O benim annemdi, kim..."

Aniden şiddetle solumaya başladı, sesi iyice zayıfladı. Chu Qiao korkuyla hekim çağırmaya kalkacakken, Li Ce onu sıkıca tuttu; bileğindeki güç, ağır yaralı bir adamdan beklenmeyecek kadar fazlaydı.

"Kim... kim tahmin edebilirdi ki?"

Evet, kim tahmin edebilirdi?

Gece rüzgârı çatının saçaklarından geçiyor, uğultusu odanın içinde yankılanıyordu. Çok uzaklardan, saraydaki kadınların bastırılmış, incecik hıçkırıkları duyuluyordu.

"Seni bizzat ben evlendirmek istiyordum ama şimdi... sanırım olmayacak."

"Hayır, olacak." Chu Qiao inatla bağırdı; sesi o koca salonda uçuşan yapraklar gibi yankılandı. Elini, sanki onu birinden kaçırıyormuş gibi sımsıkı tuttu: "Sana hiçbir şey olmayacak!"

Li Ce ona baktı ve zayıfça gülümsedi. O gülüş Chu Qiao'nun kalbine bir bıçak gibi saplandı. Korku içindeydi; gözyaşları ağzına kadar giriyor, tadı acı geliyordu.

"Li Ce, gitme, gitme ne olur?" Bir çocuk gibi kolunu hafifçe sarstı. "Sen gidersen ben ne yaparım? Başım derde girerse bana kim yardım eder? Kalacak yerim olmazsa kimin yanında bedavaya yiyip içerim?"

Li Ce'nin gözlerinde muzip bir parıltı belirdi. Yalancıktan kızmış gibi mırıldandı: "Demek ben senin için sadece... enayi bir hayırsevermişim."

Yıllar geçmişti; geçen zaman sanki o yalnız ve soğuk havada süzülen berrak bir pınar gibiydi. Chu Qiao çaresizce ona bakıyordu, kalbi sanki etinden parçalar koparılıyormuş gibi acıyordu. Li Ce'nin sesi bir göl kadar durgundu: "Zhuge Yue'ye haber gönderdim... Seni ona götürecek birileri olacak. Sen... onunla git, mutlu ol."

Chu Qiao alt dudağını ısırdı. Li Ce kesik kesik devam ediyordu: "Bundan sonra... dikbaşlılık etme, çocuk gibi davranma."

Gece, Taiqing Gölü'nün suyu gibi buz gibiydi. Kaşları çatıktı, rüzgârda titreyen bir alev gibiydi gözleri; bakışlarını ondan ayırmıyordu. Birden, "Qiaoqiao, beni doğrult," dedi.

Chu Qiao irkildi, başını salladı ama daha itiraz edemeden onun o sarsılmaz, inatçı bakışlarını gördü.

Kalbi sızlayarak onu dikkatlice doğrulttu, pencerenin önündeki hasır koltuğa oturttu. Li Ce üzerine ejderha motifli kıpkırmızı kaftanını giydi. O kırmızının içinde hem bir asalet hem de ilk tanıştıkları günkü gibi hüzünlü bir yıkılmışlık vardı.

"Qiaoqiao, saçlarım dağılmış."

Chu Qiao "Hı-hı" diye mırıldandı. Beyaz yeşim tarağı alıp saçlarını çözdü. Tarağın dişleri saçlarının arasından geçerken, o solgun elleriyle şakaklarını düzeltti. Tel tel, tel tel... Sanki bunca yıllık dostluklarının üzerinden geçiyordu. Elleri titremeye başladı ama Li Ce sanki fark etmemiş gibi hiç arkasına bakmadı.

— 232 —

Saçlarını taradıktan sonra yüzünü ona çevirdi ve yüzünde asude bir gülümsemeyle sordu: "Nasıl, dinç görünüyor muyum?"

Bakışları derin ve durgundu. İnce tül perdeli pencereden sızan ay ışığı, yüzüne kırık huzmeler halinde düşüyor, teninde puslu bir parıltı uyandırıyordu. Hâlâ o bildik yakışıklılığındaydı; çekik gözleri, kalkık burnu ve yeşim taşı kadar pürüzsüz yanaklarıyla üzerinde hanedan mensuplarına has o vakur ve asil hava seziliyordu. Gelgelelim, kaşlarının arasına çöken o ölümcül gölge yavaş yavaş yayılıyordu. Çehresi, üzerine toz konmuş beyaz bir yeşim gibi solgundu.

Chu Qiao, içindeki fırtınayı bastırıp zoraki bir gülümsemeyle başını salladı. "Göz kamaştırıyorsun."

Li Ce kaşlarını hafifçe çatarak sordu: "Beni övüyor musun?"

Chu Qiao'nun onayladığını görünce, tıpkı eski günlerdeki gibi neşeyle gülümsedi.

"Li Ce," dedi Chu Qiao, yüreğini kavuran o kederli sızıyı güçlükle dizginleyerek. Kısık bir sesle devam etti: "Hâlâ bir arzun, yerine gelmesini istediğin bir dileğin var mı?"

"Dilek mi?" Li Ce kaşlarını çatıp derin düşüncelere daldı. Uzun bir sessizliğin ardından hafifçe kıkırdadı. "Kalmadı."

Nefesi aniden sıklaştı. Elini ona doğru uzatarak fısıldadı: "Qiaoqiao, izin ver de bir kez sarılayım sana."

Pencerenin dışındaki rüzgâr aniden şiddetlendi, aralık kalmış küçük kanadı sertçe itti. Ay, bomboş duran büyük salona solgun bir ışık serpti; her yer bembeyaz, kardan bir aydınlığa büründü. Uzaklardaki Taiqing Göleti'nden esen rüzgâr, beraberinde taze nilüfer kokuları getirdi. Chu Qiao'nun boğazı sanki görünmez ellerce sıkılıyor, canı vahşice yanıyordu. Dizlerinin üzerine çöktü, yarı beline kadar onun kucağına yaslandı. Gözyaşları sicim gibi süzülüyor, Li Ce'nin giysilerini ıslatıyordu.

Tepesindeki nefes alışverişleri, hafif bir rüzgârın narin kiraz çiçeklerini alıp götürmesi gibi yavaş yavaş kesildi ve sonunda derin bir sessizliğe gömüldü. Ay ışığı üzerlerine çaprazlama vuruyordu. O an sanki yıllar öncesine, o gençlik ve delidolu günlere dönmüşlerdi; kızıl elbiseler içinde, siyah saçları omuzlarına dökülen o şeytani cazibeye sahip adam gökten inmiş, kulağının arkasına o alaycı nefesiyle fısıldamıştı: "Hâlâ durmayacak mısın?"

Yıllar görkemli bir rüya gibiydi; şatafat çekilip gittiğinde geriye kalan tek şey, koyu ve ağır bir beyazlıktı.

Chu Qiao'nun gözleri, sönmüş bir ateşin külleri gibi donuk ve soğuk bir kederle kaplıydı. Bakışları boşluğa dikilmiş halde yavaşça ayağa kalktı. Arkasına dönüp baktığında, Li Ce hâlâ orada sessizce oturuyordu; başı yana eğilmiş, sanki tatlı bir rüyanın kollarına bırakmıştı kendini.

Hafızasındaki parçalar dağılıp ufalanıyordu. O çiçekler içindeki ihtişamlı adam, büründüğü maskeleri kat kat soyup atmıştı. Geçmişin o canlı yeşil söğütleri, ipekli şatafatı; sonunda bugünün bulanıklığına ve yalnızlığına evrilmişti. Nihayetinde batan güneşin son parıltılarıyla birlikte, bu matemli gecenin karanlığında eriyip gitti.

Saray kapıları gürültüyle açıldı. Soğuk ay ışığı hiçbir engel tanımadan üzerine döküldü. Uzaklarda koyu bir karanlık hâkimdi; saray kapısının önünde harem kadınları, yüksek rütbeli memurlar ve ağırbaşlı vezirler sık saflar halinde diz çökmüştü.

Sun Di ona baktı; bakışlarında titrek bir soru gizliydi.

Chu Qiao ona ruhu çekilmişçesine baktı, bedeni uyuşmuştu. Sonunda, çok yavaşça, sanki her santimi bir asır sürercesine başını salladı.

"İmparator vefat etti—"

Devasa bir feryat aynı anda göklere yükseldi. Tüm saray yaslı çığlıklarla çalkalanıyor, ağır matem çanlarının sesi gecenin sisini yarıp geçiyordu.

Chu Qiao yüzünü yukarı kaldırdı. Sert rüzgâr ince kıyafetlerini savuruyordu. O uçsuz bucaksız gökyüzünde sanki

berrak bir yüz gördü; kalkık burunlu, ince dudaklı, göz uçları hafifçe yukarı kıvrılmış... Tıpkı kurnazca gülümseyen bir tilki gibi...

Bir saray görevlisi, sarayın derinliklerine uzanan uzun koridordan koşarak gelip Sun Di'nin önünde eğildi ve alçak sesle bir şeyler rapor etti. Aralarındaki mesafe çoktu, sesler rüzgârda dağılıp parçalanıyordu ama yine de birkaç kelime Chu Qiao'nun kulağına çalındı.

"Matem çanı çalınca... Başını masanın köşesine vurmuş... Her yer kan içinde kalmış, kurtuluşu yokmuş... Ne de olsa İmparatoriçe Ana..."

Ay ışığı buz gibiydi, damarlarındaki kan donmak üzereydi. Bir damla yaş, bir kez daha sessizce süzüldü ve kim bilir kaç kişinin kanıyla lekelenmiş bu puslu, derin sarayın bağrına düştü.

Tangjing sokaklarının güzelliği eskisi gibiydi. Gölden esen serin rüzgâr, nilüferlerin taze kokusunu ağır ağır getiriyordu. Yol kenarındaki söğütler rüzgârla salınıyor, dalları bir dansçının narin beli gibi kıvrılıyordu.

Gün batımının alacakaranlığında yorgun kuşlar ormana dönüyor, Kızıl Nehir'in suları kan rengine bürünmüş bir enginlik gibi akıyordu.

Bian Tang yas içindeydi; herkes sade, renksiz elbiseler giymişti. Asılı fenerler bile beyaz bezlerle örtülmüştü. Sokaklarda yürürken her köşede o ıssız ve keskin soğuk hissediliyordu.

Hava karardıkça ay, ağaç dallarının arasından yuvarlak bir tepsi gibi yükseldi ve uzak ufukta parlayarak asılı kaldı.

Bugün Beyaz Ay Festivali'ydi; Li Ce'nin vefatının üzerinden tam bir ay geçmişti.

Zhuge Yue, onu yanına aldırmak için defalarca adam göndermişti ama o, inatla kalmayı seçmişti. Onu ayakta tutan ve gitmesine engel olan bir düşünce vardı. Gece yarısı uykusundan uyandığında şakaklarından soğuk terler boşanıyordu. Li Ce gitmiş, Jinwu Sarayı'ndaki tüm şarkıları ve dansları da beraberinde götürmüştü. O devasa saray, bitmek bilmez bir sessizliğe gömülmüştü. Sarayın bitmek bilmeyen koridorlarında

yürürken kendi kalp atışlarını duyabiliyordu; bu ses ona birinin artık olmadığını, birinin ise hâlâ yaşadığını ve yapması gereken işler olduğunu hatırlatıyordu.

Bu yol, bir zamanlar Li Ce ile birlikte yürüdükleri yoldu. O gece baygınlıktan uyandığında, Li Ce koca bir çocuk gibi elinden tutmuş, sarayın içinde çılgınca koşmuştu. Dokuz katlı saray kapılarından, göz alıcı çiçek bahçelerinden, yapay kaya ormanlarından geçip saraydan çıkmışlardı. Aynı ata binmişlerdi; Li Ce onun önünde oturuyor, kahkahalar atarak ona yolu tarif ediyor, bir yandan da telaş içindeki muhafızlarla alay etmek için arkasına dönüp bakıyordu.

Bir göz kırpımı süresinde her şey değişmişti. Mekânlar aynı kalsa da içindekiler artık başkaydı; her şey uçup gitmiş, yok olmuştu.

Şimdilerde sokaklar o eski canlılığından uzaktı; her yer ıssızdı, açık kalan birkaç dükkânın kapısından kimse girmiyordu. Yas nedeniyle tüm kutlamalar iptal edilmişti; halk sokağa çıkmıyor, müşteri olmayınca seyyar satıcılar da tezgâh açmıyordu. Bir zamanlar tıklım tıklım olan çarşı şimdi bomboştu; sararmış yapraklar rüzgârda savruluyor, ara sıra Chu Qiao'nun bembeyaz elbisesinin eteklerine çarpıyordu.

Epey yürüdükten sonra geçen sefer eriştelerini yedikleri o tezgâhın önüne geldi. Hâlâ orada olmalarına şaşırmıştı, ancak hiç müşterileri yoktu. Tezgâh sahibi adam sandalyesinde uyukluyordu. Chu Qiao'nun içeri girdiğini görünce irkilerek yerinden sıçradı, ona dikkatle baktı ve hemen bir tabureyi silip oturması için yer gösterdi.

Yine aynı kadın vardı; geçen yıllar yüzünde tek bir iz bile bırakmamış gibiydi. Hâlâ o duru ve temiz havasını koruyordu. Chu Qiao'nun yanına geldi; bakışları odaklanamıyordu ama yüzünde sıcak bir gülümseme vardı: "Hanım kızım, epey zamandır gelmiyordun."

Chu Qiao hafifçe şaşırarak sordu: "Beni hatırlıyor musun?"

"O tanıdı," dedi kadın kıkırdayarak arkasındaki kocasını işaret etti. "Hemen yanıma koşup haber verdi."

Adamın yüzü kızardı, mahcup bir tavırla gülümsedi; dişleri bembeyaz parlıyordu.

"Peki, o beyefendi nerede? Onu da epey zamandır görmedik."

Kadın aniden bunu sorduğunda gözleri iki hilal gibi büküldü. Sokağın ucundan esen rüzgâr tezgâhın flamasını havalandırdı; adam hemen öne atılıp karısını rüzgârdan ve tozdan korudu. Bu hareketi o kadar doğaldı ki...

Chu Qiao bir an dalıp gitti. Kadının "Hanım kızım? Hanım kızım?" diye üstelemesiyle kendine geldi.

Chu Qiao zoraki bir gülümsemeyle cevap verdi: "Uzak bir yolculuğa çıktı."

"Anlıyorum," dedi kadın başını sallayarak. "Peki ne zaman dönecek?"

Dökülen yapraklar birikiyor, sonbahar rüzgârı yerleri süpürüyordu. Chu Qiao'nun yüreği santim santim buz kesiyor, yüzü daha da soluyordu. Boğazındaki düğümü yutkunarak hafifçe konuştu: "Taşındı o. Belki de bir daha hiç dönmeyecek."

Kadın, Chu Qiao'nun yüzündeki ifadeyi göremiyordu ama tam bir şey daha soracakken kocası onu hafifçe çekiştirdi. Zeki kadın durumu hemen kavradı ve oradan uzaklaştı. Az sonra dumanı tüten erişteler, bir tabak sığır eti ve yarım porsiyon karidesli mantı masaya geldi. Uzaktan bile sirkenin o keskin kokusu duyuluyordu.

Chu Qiao çubuklarını aldı, belindeki mendille hafifçe sildi ve ağır ağır yemeye başladı.

Erişteler sıcacıktı; üzerindeki susam yağı ve taze soğanla harika kokuyordu. Chu Qiao çok yavaş yiyordu; uzun zamandır boğazından doğru düzgün bir lokma geçmemişti. Midesi bulanıyor, sanki her an kusacakmış gibi oluyordu.

"Karidesli mantılar soğuyacak şimdi."

Aniden yanından gelen berrak bir sesle irkildi. Başını çevirdiğinde on yaşlarında bir kız çocuğu gördü; yüz hatları çok tanıdıktı. Tezgâh sahibi kadına bir bakış attı ve bu çocuğu hatırladı. Emin olamadan seslendi: "Qian'er?"

Çocuk kaşlarını çatarak ciddiyetle sordu: "Beni tanıyor musun?"

Chu Qiao gülümsedi ama cevap vermedi. Çocuk yanındaki sandalyeye kuruldu: "Eskiden burada yemek mi yemiştin?"

"Evet," dedi Chu Qiao başını sallayarak.

Tanıdık bir müzik sesi yükseldi. Chu Qiao başını kaldırdığında, köşedeki gölge oyunu ekibinin yine gösteriye başladığını gördü.

"Oyun izlemeyi sever misin?" diye sordu çocuk.

Chu Qiao hafifçe gülümsedi, çocuğun saçlarını okşadı. "Hâlâ oyunları çok seviyorsun demek."

"Her gün burada annemle babamın yanında bekliyorum, yapacak başka işim yok. Aksanından yabancı olduğun anlaşılıyor; bizim buranın yerel oyunlarından anlar mısın?"

Chu Qiao başını iki yana salladı.

Çocuk hemen atıldı: "O zaman ben sana anlatayım!"

"Daha önce anlatmıştın ya."

"Bu yeni!" dedi çocuk heyecanla. "Daha beş ay önce değişti bu oyun!"

Chu Qiao çaresizce gülümsedi: "Peki, anlat bakalım."

Gölge oyunu ekibinin sesi yükseldi; eskisine göre bir şeyler değişmiş gibiydi. Müzisyen sayısı artmış, sahne büyümüştü ama işler kesattı. Etrafta kimsecikler yoktu; sahnenin önünde takla atan üç-dört yaşlarında iki çocuk dışında izleyici yoktu. Yine de ekip büyük bir ciddiyetle çalmaya devam etti. O sırada perdeye gerçeğe çok yakın bir gölge figürü yansıdı; işçiliği o kadar inceydi ki bu mesafeden bile yüz hatları seçilebiliyordu.

"Bu, Küçük Prens."

Başlangıç aynıydı ama bu seferki prens değişmişti; oymaları zarif, müziği büyüleyiciydi. Nereden bakılırsa bakılsın, artık sıradan bir sokak ekibinin işi gibi durmuyordu.

Derken sahneye başka bir figür çıktı.

"Bu da Küçük Kız," dedi çocuk ciddiyetle. "Bir keresinde

Küçük Prens başka bir ülkeye gitmiş ve bu Küçük Kız ile karşılaşmış. Küçük Kız dövüş sanatlarını biliyormuş, Küçük Prens'i bir güzel benzetmiş. Küçük Prens çok kızmış, o da kızı dövmek istemiş ama sonra bir şey olmuş ve Küçük Prens ona âşık olmuş."

Aradan geçen yıllarda çocuğun hikâye anlatma yeteneği epey gelişmişti. Başını kaldırıp gülümseyerek Chu Qiao'ya sordu: "Ne olduğunu bilmek ister misin?"

Chu Qiao'nun çubukları tutan eli buz kesmişti. Öylece kalakaldı, sadece başını sallayabildi.

Çocuk gururla devam etti: "Bir gün kötü adamlarla karşılaşmışlar. Küçük Kız çok iyi kalpliymiş, Küçük Prens'i birkaç kez kurtarmış. Küçük Prens de düşünmüş; 'Bu kız ne kadar mert, onu eve götürüp evlenmeliyim, ona güzel bir hayat vermeliyim.' demiş."

"Ama Küçük Kız, Küçük Prens'i sevmiyormuş; o başka birine âşıkmış. Sonra o adamın peşinden gidip buralardan ayrılmış."

Sahnede bir figür daha belirdi; diğer ikisinden çok farklıydı. İşçiliği kaba saba, kıyafeti bile yoktu; sadece bir silüetten ibaretti. Elinde küçük bir sopa tutuyor, aptal bir hali vardı.

"Ama o adam iyi biri değilmiş; hem zorba, hem çirkin, hem fakirmiş... Üstelik kızı hep üzermiş. Sonunda Küçük Kız hatasını anlamış ve o adamı terk etmiş."

O sırada sahneye bir kişi daha çıktı.

"Küçük Kız sonra bu adama âşık olmuş. Ama bu adam da iyi değilmiş; çok kibirliymiş, kendini beğenmişin tekiymiş ve insanlara hep tepeden bakarmış. Üstelik çok ama çok çirkinmiş. Bak sana bir sır vereyim; belki de erkeklerden hoşlanıyormuş, kendi ülkesindeki bir prensle çok yakınmış... Neyse, zaten delinin tekiymiş."

Küçük kız derin bir nefes alıp iç geçirdi: "Sonunda Küçük Kız büyümüş, koca bir hanım olmuş ve yaptığı hataların farkına varmış. Bu yüzden o adamı kararlılıkla terk edip Küçük Prens'i aramaya geri dönmüş. Küçük Prens o sırada artık koca bir İmparator olmuş; hem yakışıklı, hem zengin, hem de çok

beyefendiymiş. Üstelik çok sadık ve azimliymiş. Kız pişmanlıktan ne yapacağını şaşırmış; ağlayıp sızlayarak İmparator ile evlenmek istemiş, her gün kapısında yatmış, illaki karısı olacağım diye tutturmuş. Sonunda koca İmparator ona acımış ve teklifini kerhen kabul etmiş."

Sahnedeki iki figür kayboldu, masanın üzerinde sadece işçiliği mükemmel iki gölge figürü kaldı. Çocuk gülümseyerek devam etti: "Sonra evlenmişler, bir sürü çocukları olmuş ve çok mutlu yaşamışlar. Erkek çocukların hepsi koca İmparator gibi yakışıklı, kızların hepsi de onun gibi güzelmiş. Saçları ağarana, dişleri dökülene kadar çok mutluymuşlar. Sonunda gökteki tanrılar bunu duymuş ve onları ölümsüz yapmışlar; sonsuza dek birbirlerinden ayrılmasınlar diye."

Chu Qiao'nun yüreğine kat kat keder çörekleniyordu; sanki tersine akan bir nehir gibi içini sızlatıyordu. Gözleri yanıyor, boğazı düğümleniyordu. Sesi sanki başkasına aitmiş gibi sordu: "Eskiden anlattığın hikâye bu değildi?"

"O gölge oyunu ekibini, her gün buraya yemek yemeye gelen o hovarda beyefendi satın aldı. Onlara her gün burada bu oyunu oynamalarını emretti. Mahalleli artık bıktı, kimse izlemiyor. Ekibin sahibi Qin Nine çok üzülüyor. Sen yabancısın, ilk kez dinledin; beğendin mi? Hikâyeyi sevdin mi? İstersen Qin Nine'nin evine git de bir kez daha dinle, çok sevinir."

Aniden bir rüzgâr esti. Chu Qiao koluyla yüzünü örtüp başını yana çevirdi. Çocuk yardımsever bir tavırla sordu: "Gözüne toz mu kaçtı?"

Chu Qiao cevap vermedi. Çocuk gerçekten gözüne bir şey kaçtığını sanıp hemen atıldı: "Bekle, sana bitkisel yağ getireyim." dedi ve yerinden fırlayıp koşarak uzaklaştı.

Geri döndüğünde masada kimse yoktu; sadece ağır bir kese gümüş duruyordu.

Yollar ıssızdı; ne bir yaya, ne bir gösterici, ne bir satıcı ne de bir şarkıcı vardı. Gölün yüzeyi durgundu, tek bir gezi teknesi bile görünmüyordu. Bomboş sokaklarda tek başına, sanki bir ruh gibi hafifçe süzülerek yürüyordu.

Bir şekerleme dükkânının önünden geçerken bir an duraksadı,

sonra içeri girdi. Li Ce'nin bir zamanlar ona aldığı ne varsa hepsinden aldı; şekerlemeler, hünnaplar, tarçınlı kekler, kestaneler... Hepsini bir torbaya doldurup yürürken yemeye başladı.

Mekanik bir şekilde çiğniyor, az önce çocuğun anlattığı hikâyeyi tekrar tekrar düşünüyordu. Gözyaşları sicim gibi süzülüp ağzına giriyor, o şekerlemelere karışıyordu. Tadı o kadar acıydı ki, hiç lezzeti yoktu.

Anıları, zihninde uçuşan cam kırıkları gibi yankılanıyordu.

"O zaman bana gerçekten bir teşekkür borçlusun; hayatını kurtarmam sıradan bir iyilik değil. En iyisi gitme, Bian Tang'da kal ve bana eşlik et." Bir zamanlar karşısında durmuş, yüzünde o muzip gülümsemeyle böyle demişti.

Zhao Yang'ın kuşatması altındayken, en kritik anda yetişmişti. Üzeri toz toprak içinde, zırhı sert, kaşları çatık bir halde ona sarılmış; "Geçti, her şey bitti." diye fısıldamıştı defalarca.

Tüm umudunu kaybettiği o karanlık gecede, elinde narlarla gelmiş ve onu usulca teselli etmişti: "Qiaoqiao, neden kendine bir şans vermiyorsun?"

Sarayın soğuk gecesinde, sarhoş bir halde gelmiş ve o tutku dolu anın etkisiyle ona sımsıkı sarılmıştı. Sonunda yine o alaycı tavrıyla; "Fu'er'in vücudu seninkinden çok daha güzel." diyebilmişti.

...

Chu Qiao, yüreğinin derinliklerindeki o yasak bölgeye hiç dokunmamıştı. Gerçekten hiçbir şey hissetmemiş miydi yoksa sadece kendini mi kandırmıştı, bilmek istemiyordu.

Gökteki soğuk ay, yeryüzüne gümüşî bir ışık saçıyordu. Yol kenarındaki begonyalar hâlâ o eşsiz kırmızılığıyla parlıyor, rüzgâr estikçe Chu Qiao'nun saçlarına ve elbiselerine dökülüyordu.

"Li Tilkisi, hiç birine gerçekten âşık oldun mu?" Güneşli bir günde, Mihe Köşkü'nün bahçesinde, sokaktan saraya getirttikleri o begonya ağacının altında yan yana oturuyorlardı. Chu Qiao, adayların resimlerini büyük bir iştahla inceleyen Li Ce'ye

merakla sormuştu.

"Elbette!" dedi Li Ce kaşlarını kaldırarak. "Dün gece Ranli Sarayı'ndaki Yu'er'i çok sevmiştim; teni ipek gibiydi, hele o bacakları..."

"Kapa çeneni!" diye sözünü kesti Chu Qiao. "Öyle bir sevgiden bahsetmiyorum. Hani... hani şu..."

Li Ce ona küçümseyen bir bakış attı: "Yani şu Zhuge Dört'ün seni sevdiği gibi mi demek istiyorsun?"

Chu Qiao'nun yüzü kızardı, inatla cevap verdi: "Evet! Öyle! Ne olmuş yani?"

"Sana ne yapabilirim ki?" Li Ce homurdanarak resimlere bakmaya devam etti. Bir süre sonra aniden "Hımm" dedi.

Chu Qiao şaşırdı: "Ne homurdanıyorsun?"

Li Ce sabırsızca konuştu: "Bana Zhuge Dört gibi birini sevip sevmediğimi sormadın mı? Cevap veriyorum işte."

"Aaa? Sevdin mi yani? Benim niye haberim yok?"

Li Ce başını arkaya atıp kahkahalarla güldü: "Bir imparatorun kalbi öyle kolayca okunabilir mi? Eğer bu kadar kolay anlaşılsaydı, itibarım ne olurdu?"

Chu Qiao merakla sormaya devam etti: "Peki, o sevdiğin kişi nasıl biri?"

"Pek bir numarası yok," dedi Li Ce lakayıt bir tavırla. "Vücudu orta halli, hırçın teki, üstelik çok inatçı... En önemlisi de gönlü başkasındaydı, bana hiç bakmadı."

Chu Qiao bir an duraksadı: "Peki, neden ona söylemedin?"

Li Ce asil bir gülümsemeyle cevap verdi: "Sevgi kalpte saklanır, söyleyip de ne yapacaksın? Üstelik..."

Sesi aniden değişti, duraksadı. Taiqing Göleti'nden esen rüzgâr saçlarını savurdu. Başını kaldırıp uzaklara, gölün yüzeyine baktı; bakışlarında anlık bir dalgınlık belirdi.

"Üstelik, belki de hayatım boyunca ona bunu söyleme şansım olmayacak."

Chu Qiao o zaman ona sessizce bakmış, sanki gözlerinin

derinliğinde çok uzak bir yerleri görmüştü. O an aklına gelen ilk kişi, o koca ağaca kendini asan Prenses Fu'er olmuştu; Li Ce'nin düğün günü Luo Prensi için canına kıyan Muorong Fu'er...

O zaman acıyarak düşünmüştü: "Eğer o olay olmasaydı, bu adam belki de daha düzgün biri olurdu."

Yanaklarından süzülen sıcak yaşlar rüzgârın etkisiyle buz gibi oluyordu. Kırmızı begonya yaprakları bir yağmur gibi üzerine yağıyordu.

Rüzgâr uğultuyla şehri yalayıp geçti. Saraydaki siyah örtüler indirilmiş, yerlerine beyaz yas kumaşları asılmıştı. Bir gecede hem İmparator vefat etmiş hem de İmparatoriçe Ana göçüp gitmişti. Kırk dokuz gün boyunca sarayda matem çanları çaldı, tüm ülke yasa büründü.

Li Ce'nin naaşı imparatorluk mezarlığına defnedildiği gün, Chu Qiao Jinwu Sarayı'ndan taşındı. Güz yaprakları sessizce dökülüyordu. Beyaz, yumuşak bir elbise giymiş, Xilan Kapısı'nın yüksek surlarında duruyordu. Gözleri, ufukta kaybolan o bitmek bilmez cenaze alayına takılıp kalmıştı.

Batan güneş her yeri altına boyamıştı. Tangjing dışındaki bozkırlarda uzayan otlar, sonbahar rüzgârıyla altın bir deniz gibi dalgalanıyordu. Alacakaranlık çökerken kuşlar güneye süzülüyor, gökyüzü ateş rengi bulutlarla yanıyordu. Chu Qiao'nun ince gölgesi, asırlık Tangjing surlarına upuzun düşüyordu.

"Li Ce, kusura bakma, seni son yolculuğuna uğurlamaya gelemedim. Yolun uzun, kendine iyi bak."

Güneş dağların ardında kaybolurken, uzaklarda soğuk bir ay yükseldi. Ay ışığı Chu Qiao'nun solgun yüzüne ve beyaz elbiselerine vurdu. Sonbahar gecesinin keskin havası ciğerlerine bir bıçak gibi batıyordu. Yüreğinden yükselen o sızı, tüm bedenini sarıyor; sanki içine dinmek bilmeyen, bembeyaz bir kar yağıyordu.

Meixiang yanına yaklaşıp fısıldadı: "Hanımım, gidelim artık."

Chu Qiao, tozlu yollara son bir kez baktı ve ağır ağır arkasını döndü. Surların gölgesi karanlıkta vahşi bir canavar gibi görünüyor, sanki elinde kalan son direnci de yutmak için ağzını

açmış bekliyordu.

Ayaklarının altında tozlar havalanıyor, gökyüzünde kara kanatlı dev kuşlar süzülüyordu. Derin bir çukura girer gibi adım adım aşağı indi. Arkasında ıssız bozkırlar, daha ötede Bian Tang'ın yüce dağları, kalabalık çarşıları ve sınır kaleleri uzanıyordu; o sınırın ötesinde ise Büyük Xia toprakları vardı.

Uçsuz bucaksız dağlar ve nehirler arasında, kaderin ağlarından kurtulamamış, bir su mercimeği gibi akıntıya kapılmıştı.

Surların dibinde bir at arabası sessizce bekliyordu. Sun Di, üzerinde sade bir kıyafetle vakur bir şekilde duruyordu. Chu Qiao'yu görünce alçak sesle; "Lütfen arabaya binin." dedi.

"Biraz tek başıma yürümek istiyorum," dedi Chu Qiao sakince. Yüzünde en ufak bir yıkılmışlık emaresi yoktu.

Meixiang tam bir şey söyleyecekken, Sun Di elindeki feneri Chu Qiao'ya uzattı ve tok bir sesle; "Gece yolu çetindir, lütfen erkenden dönün." dedi.

Saray işi kaliteli beyaz kâğıtla sarılmış fener, solgun bir ışık yayıyordu. Chu Qiao hafifçe başını salladı ve feneri alıp arkasına bakmadan yürümeye başladı. Meixiang peşinden gitmek istedi ama Sun Di onu kolundan tutarak durdurdu; genç adam sessizce başını iki yana salladı. Gökteki hilal, uzaklaşan kadının üzerine dumanlı bir sis gibi çökmüş, onu gecenin içinde eritiyordu.

Bugün Li Ce'nin cenaze töreni olduğu için sokaklarda kimsecikler yoktu; sadece yol kenarındaki begonyalar rüzgârda salınıyor, ara sıra beyaz yapraklarını döküyordu.

"Qiaoqiao, Qiaoqiao..."

Kulağında sanki o bildik ses yankılanıyordu; kurnaz bir tilki gibi bakan o adam, yüzünde o muzip gülümsemeyle ona bakıyordu.

Su üzerindeki bir hayal gibi, o görüntü yavaş yavaş solup gitti. Sonunda onu o koltukta, bitkin bir halde gülümserken gördü; kollarını açmış, usulca sesleniyordu:

"Qiaoqiao, izin ver de bir kez sarılayım sana."

Bir damla yaş süzüldü gözlerinden ama silmedi, sessizce yürümeye devam etti. Elindeki fener, gökteki ay gibi bembeyaz bir ışık sızdırıyordu.

On küsur yıllık hayat kavgası, yarı ömürlük bir sürgünlük... Yağmur altındaki bir su mercimeği gibi çarpa çarpa bugünlere gelmişti. Bir zamanlar aşkın esiri olmuş, bağlarla kısıtlanmış, çaresiz ve inatçı bir kadındı; ama şimdi o zayıf kadın, bu çileli kaderle birlikte can vermişti.

"İnsan bu dünyada dikenler arasındadır. Kalp kımıldamazsa, insan da kımıldamaz; kımıldamayan can yanmaz. Kalp kımıldarsa, insan da kımıldar; o vakit kemiğine kadar acı duyar, dünyanın tüm ıstırabını çeker."

"Zhuge Yue, haklıydın," diye mırıldandı. "Ama ben de tıpkı senin gibi çoktan o dikenli tarlaya attım kendimi. Öyleyse kalbimi kapatmak yerine, bedenime batan o dikenleri kılıcımla kesip atacağım!"

Gözyaşları fenerin içine damladı. Bir rüzgâr esti ve mum alevi "puf" diye söndü; geriye sadece göğe yükselen ince bir duman kaldı.

Derin bir nefes aldı, feneri yere fırlattı ve sırtını dikleştirerek ileriye doğru yürüdü.

Kendi kendine yemin etti: Bu, hayatındaki son gözyaşı olacaktı. Bundan sonra damarlarındaki son damla kan aksa bile, bir daha asla acizce ağlamayacaktı.

Önündeki ışık aniden parladı. Uzaklarda, çiçekler ve ağaçlar arasında görkemli bir malikâne yükseliyordu; ışıkları pırıl pırıl yanıyor, ihtişam saçıyordu.

Sun Di, elinde bir saray feneriyle kapıda bekliyordu. Chu Qiao'nun yaklaştığını görünce gülümsedi.

"Hanımım, kararınızı verdiniz mi?"

Chu Qiao ona baktı. Ay ışığı gümüş bir nehir gibi her yeri yıkıyordu. Kararlı bir sesle; "Hiç bu kadar emin olmamıştım." dedi.

Sun Di gülümsedi, elindeki feneri ona uzattı: "Gece yolu

çetindir, bu fener önünüzü aydınlatsın."

"Mum ateşi rüzgârla söner ama kalp sönmez," dedi Chu Qiao, yanından geçip o devasa malikâneye girerken. "Bundan böyle gözlerim fenerim, kalbim ise içindeki mum ateşi olacak."

Kızıl kapıdan içeri adımını attığı an, karşılaştığı ışık selinden gözleri kamaştı. Ana kapıdan salona kadar uzanan yol beyaz mermerle döşenmişti; iki yandaki havuzların suyu ayna gibi berraktı. Köşkler, oymalı tavanlar, ipek perdeler ve yeşim taşlı zeminler... Üçüncü ayın ılık rüzgârı gibi esen o yoğun koku insanı mest ediyordu.

— 234 —

Qiusui hürmetle öne çıktı: "Hanımım, siz ayrıldıktan sonra Majesteleri bu malikâneyi onarmaya başladı. İki yılı aşkın bir süre devam etti ve sonunda her şey tamamlandı."

Pek çok hizmetli yere kapanmış, Chu Qiao'nun geçişiyle birlikte hep bir ağızdan selam veriyorlardı.

Chu Qiao içeri girdiğinde, tavanın abanoz ağacından yapıldığını, kristal lambaların asılı olduğunu gördü. Duvarlara devasa gece inceleri yerleştirilmişti, her biri ay gibi parlıyordu. Sütunlara altın tozlarıyla süslenmiş rengârenk efsanevi kuşlar oyulmuştu.

Altın varaklı bir kâğıdın üzerinde zarif manolya çiçekleri resmedilmişti. O koku burnuna çalındığında, yıllar önceki o geceyi hatırladı; Li Ce bir çocuk gibi saray görevlisinin saç tokasını çalmış ve bir manolya çiçeğiyle birlikte onun saçlarına iliştirmişti.

"Chu ailesinin kızı, asil bir soydan gelen, erdemli ve bilgili, saygılı ve mütevazı... Bu fermanla, kendisine onurlu bir unvan bahşedilmiş ve sonsuz mutluluk dileğiyle ödüllendirilmiştir."

Altında Li Ce'nin mührü vardı ama unvan kısmının boş bırakıldığı görülüyordu.

Sun Di yanına gelip alçak sesle konuştu: "Majesteleri o gün size hangi unvanı vereceğine bir türlü karar verememişti. Danışmanlarla uzun uzun tartıştı, Saray Teşrifat Dairesi birkaç isim önerdi ama hiçbirini beğenmedi. Sonraya bırakalım dedi ama fırsat olmadı."

Chu Qiao sessizce duruyordu. Işıklar solgun yüzüne vuruyordu. Dudakları kıpkırmızıydı, elindeki fermanı o kadar sıkıyordu ki parmak boğumları bembeyaz kesilmişti.

İçerideki odalarda dünyanın en nadide hazineleri sergileniyordu; bunlar Li Ce'nin onun için hazırladığı çeyizlerdi

ve yıllardır burada bekliyorlardı.

Gözleri yandı, kaşlarını sıkıca çattı. Sesi derin bir göl kadar durgundu: "Ferman henüz ilan edilmediğine göre, bana 'Prenses' denmesine de gerek yok."

Sun Di başıyla onayladı: "Haklısınız hanımım. Vakit geç oldu, lütfen dinlenin." dedi ve oradan ayrıldı.

Kızıl kapılar ağır ağır kapandı; o ses yerin altından gelen boğuk bir gök gürültüsü gibi yankılandı.

Meixiang elinde bir mektupla yaklaştı: "Hanımım, Zhuge Bey'den yine haber var."

Chu Qiao'nun yüzünde hafif bir kıpırtı oldu. Mektubu aldı ama açmadı; avucunun teri kâğıda sızıyor, onu nemlendiriyordu.

Meixiang endişeyle ekledi: "Hanımım, bu dokuzuncu mektup. Eğer cevap vermezseniz Zhuge Bey çok telaşlanacak."

Chu Qiao sessizce oturdu, tek kelime etmedi. Gözlerini pencerenin önündeki mum alevine dikmiş, öylece kalakalmıştı.

Yanbei ve Büyük Xia arasında savaş yine patlak vermişti. Yanming Geçidi'nde şimdiden dört büyük muharebe yapılmış, savaş hattı Batuha topraklarının güneyine kadar uzanmıştı. Zhao Yang, Lingnan'daki Mu ailesi ve Prens Jing Han ile iş birliği yaparak güneybatı ordusunun kontrolünü ele geçirmiş; Fenghuang Kulesi'nde Zhuge Yue ve Zhao Che'nin kuzey ordularıyla karşı karşıya gelmişti. Ortalık barut fıçısı gibiydi.

İmparator bir yıldır yatalaktı, devlet işlerinden elini çekmişti. Wei Guang da hastalık bahanesiyle köşesine çekilmişti; kimse bu yaşlı tilkinin neyin peşinde olduğunu bilmiyormuş gibi davranıyordu. Büyük Xia'nın durumu kaynamak üzere olan bir kazan gibiydi; içine atılacak tek bir kıvılcım her şeyi havaya uçurabilirdi. Böyle bir zamanda kimse en ufak bir hata yapamazdı.

Chu Qiao bunu biliyordu; peki ya Zhuge Yue? O nasıl bilmezdi?

Meixiang dayanamayıp sordu: "Hanımım, biz burada tam olarak neyi bekliyoruz?"

Chu Qiao’nun bakışları ona döndü; gözleri buz gibiydi. Alçak ve kararlı bir sesle cevap verdi: "Vakti."

Yeni İmparator’un tahta çıkış töreni ertesi gün yapıldı.

Görkemli Guozi Salonu’nda, o devasa altın tahtta küçük bir çocuk oturuyordu. Tahtın arkasındaki perdenin gerisinde ise iki kadın vardı: Veliaht Prens’in öz annesi İmparatoriçe Ana Yuan ve İmparatorluk Teyzesi Zhan.

Geniş salonda, Naip Prens unvanıyla Zhan Ziyu vakur bir şekilde oturuyordu. Başındaki yüksek başlığı ve üzerine altı ejderha işlenmiş siyah tören kıyafetiyle, dudaklarında buz gibi bir gülümseme vardı.

Li Ce’nin haremi yıllardır boştu; ne bir kardeşi ne de akrabası kalmıştı. Aniden vefat edince, devlet erkânı Li Ce’nin vasiyetine uyarak en büyük oğlu Li Xiuyi’yi imparator ilan etmişti. Ancak çocuğun annesi Yuan, sarayda en alt rütbeli bir hizmetliyken bu makama geldiği için devlet işlerine karışma yetkisi yoktu. Bu yüzden sarayın en yüksek rütbeli kadını olan Başmürebbiye Zhan, İmparator’un hamisi olarak yönetime el koymuştu.

İmparator henüz altı yaşındaydı. Yetki perdenin arkasındaki kadınlarda ve Naip Prens’teydi; yani Bian Tang’ın kaderi bir zamanlar sürgün edilen Zhan kardeşlerin eline geçmişti.

Saraydaki bu değişim, buz tutmuş bir gölün altındaki akıntı gibiydi; yüzeyde bir şey görünmese de derinlerde her şeyi yutabilecek kadar güçlüydü.

Sun Di başta olmak üzere, eski yönetimin tüm sadık adamları baskı altına alındı; hepsine "Luo Prensi’nin yandaşları" damgası vurulup zindanlara atıldılar. Li Ce vefat ettiğinde yanında olan tüm hizmetliler idam edildi; cariyeler ve dansçılar saraydan kovulup manastırlara sürgün edildi.

Yeni yönetimin kararları sonbahar rüzgârının yaprakları süpürmesi gibi sert ve hızlıydı. Bian Tang’ın üzerinde soğuk bir kılıç sallanıyordu; en ufak bir itiraz kanla bastırılıyordu.

Bu baskı ortamında, bir zamanlar kararsız kalan eski vezirler bile saf değiştirmiş, Naip Prens Zhan Ziyu’nun kapısında kuyruğa girmişlerdi.

Ancak Chu Qiao'yu en çok şaşırtan şey, bu duruma ilk ses çıkaranın, bir zamanlar Li Ce ile her fırsatta ters düşen yaşlı Vezir Liu olmasıydı.

Eylülün ilk günü, Jinwu Sarayı'nın kapısı önünde Vezir Liu, Zhan Ziyu'nun arabasının önünü kesip Zhan kardeşleri "devlet haini" ilan etti. Eski İmparator'un öldürülmesinin arkasında onların olduğunu haykırdı. Ardından, muhafızların kılıçlarının üzerine atılarak canına kıydı. Ölmeden hemen önce Li Ce'nin adını haykırmış, kanı mermerleri boyamıştı.

Zhan Ziyu o sırada arabadan bile çıkmamış, ceset kaldırılana kadar bekledikten sonra hiçbir şey olmamış gibi inmişti. Hatta Liu ailesine cenaze masrafları için bir kese altın fırlatacak kadar da küstahlaşmıştı.

Chu Qiao bu haberi yemek yerken aldı. Ping'an ona durumu anlattığında, elindeki kaşık duraksadı; çorbası masaya döküldü. Uzun süre derin düşüncelere daldı.

Vezir Liu'nun ölümü ülkede büyük bir yankı uyandırdı. Genç öğrenciler Tangjing'de toplanıp protesto yazıları yazdılar; adaletin yerini bulmasını talep ettiler.

Ancak iki gün sonra Zhan Ziyu ordusunu öğrencilerin üzerine saldı. Zindanlar bir anda ağzına kadar doldu. Zindan müdürü korkuyla ne yapacağını sorduğunda, genç Naip Prens sadece; "Şehir dışındaki Sarı Pınar Tepesi'nde hâlâ yer yok mu?" dedi.

Yaşlı müdürün kanı donmuştu; Sarı Pınar Tepesi, sahipsiz ölülerin gömüldüğü bir yerdi. Naip Prens'in niyeti belliydi.

Aynı gün öğleden sonra, zindanda "kazara" bir yangın çıktı. Mahkûmların çoğu yanarak can verdi. Genç cesetler birer birer o tepeye atıldı; ne bir tabut ne de bir kefen... Kurtlara kuşlara yem edildiler. Saray ise sadece iki sarhoş zindancıyı cezalandırarak olayı kapattı.

27 Eylül. Sert bir rüzgâr esiyordu; sonbahar derinleşmişti.

O günkü meclis toplantısı her zamankinden farklıydı. Naip Prens Zhan Ziyu her şeyi tek başına yönetiyordu. İmparator'un hastalandığı, bu yüzden toplantıya katılamayacağı duyurulmuştu.

Daha vezirler ne olduğunu anlayamadan, tahtın yanına görkemli bir koltuk getirildi. Üzerine dokuz ejderha işlenmişti; imparatorluk tahtından neredeyse farksızdı.

Bir ferman okundu: İmparator, Naip Prens'in sağlığını düşünerek ona bu koltuğu ve sarayın içindeki Lingxiao Köşkü'nü hediye etmişti. Artık Naip Prens yollarda yorulmayacak, sarayın kalbinde yaşayacaktı.

Zhan Ziyu, göstermelik bir reddedişten sonra vezirlerin "ısrarıyla" o koltuğa oturdu. Vezirler önünde eğildiklerinde, Naip Prens'in artık İmparator ile aynı hizada olduğunu gördüler.

O gece Chu Qiao, gelen raporları okuduktan sonra derin bir nefes aldı ve Tie You'ya döndü: "Saraydaki İmparator'u korumaya gidin. Vakit yaklaştı."

Üç gün sonra gece yarısı, Jinwu Sarayı'ndan devasa bir gürültü yükseldi. Tüm şehir ayağa kalktı; insanlar evlerinden fırlayıp saray yönüne baktılar. Saraydan alevler yükseliyor, çığlıklar geceyi deliyordu.

Korku içindeki halk kapılarını pencerelerini sıkıca kapattı. Sadece yüksek rütbeli memurlar saraya bakıp mırıldandılar: "Görünüşe göre devir yine değişiyor."

Üçüncü nöbet vaktinde saray kapıları kırıldı. Lu Yunxi kanlar içindeki zırhıyla dışarı fırladı; arkasındaki üç bin savaşçısıyla Tai'an Kapısı'nda bekleyen Chu Qiao'nun önünde diz çöktü: "Hanımım, Lingxiao Köşkü ele geçirildi!"

Zifiri karanlığın altında Chu Qiao, üzerinde altın işlemeli siyah peleriniyle bir heykel gibi duruyordu. Arkasında on bin kişilik Xiuli Ordusu hazır bekliyordu. He Xiao, atının üzerinde onun hemen yanında, tetikteydi. Kızıl bulutlu beyaz sancaklar rüzgârda dalgalanıyordu. Meşalelerin ışığı Chu Qiao'nun yüzüne vurduğunda, bakışlarının keskin bir kılıçtan farksız olduğu görülüyordu.

"Saray'a giriyoruz," dedi soğuk ve keskin bir sesle.

Rüzgâr pelerinini savururken, Chu Qiao atını o görkemli sarayın kapılarına doğru sürdü.

Lingxiao Köşkü'ndeki son muhafız da yere serildiğinde yangın

söndürülmüştü. Du Ping'an ve askerleri yanına geldiler; genç çocuğun gözlerindeki o kararlılık, bir gecede büyüdüğünün kanıtıydı.

Chu Qiao mermer basamakları atıyla çıktı. Naip Prens'in o kibirli tabelası yerlerde sürünüyordu; atının nalları altında parçalandı.

Korku içindeki bir saray görevlisi hemen öne atılıp yere kapandı: "Büyük Generalim, lütfen buyurun." dedi. Chu Qiao ona soğuk bir bakış attı ve gerçekten de adamın sırtına basarak atından indi.

Kapılar gürültüyle açıldı. İçeriden gelen manolya kokulu esinti Chu Qiao'nun pelerinini savurdu. Bomboş ve sessiz salonda Zhan Ziyu tek başına oturuyordu. Tıpkı yıllar önce nehir kıyısındaki o teknede olduğu gibi; tekerlekli sandalyesinde, ay ışığının altında vakur ve gizemli... Sesi yine o tok ve sakin tondaydı: "Kim var orada?"

— 235 —

Nakışlı pencereden içeri süzülen rüzgâr, imparatorun ferman yazmak için kullandığı o uçuk sarı, ejderha desenli kâğıdı yere düşürdü.

Chu Qiao büyük salona girdi, ayağıyla o fermanın üzerine basarak geçti. Gözlerini kat kat perdelerin ardındaki o karanlık gölgeye dikmişti. Soğuk bir sesle, “Canını almaya geldim,” dedi.

Zhan Ziyu, sanki dünyanın en sıradan şeyinden bahsediyormuş gibi hafifçe gülümsedi: “Gelenin sen olacağını hiç düşünmemiştim.”

“Ben de seninle böyle bir ortamda tekrar karşılaşacağımızı tahmin etmezdim. Beş yıl içinde o düşkün halinden sıyrılıp bu kadar yüksek bir mevkiye tırmanman... Kolay iş değil.”

Chu Qiao’nun sesi dümdüzdü, yüzünde en ufak bir duygu kırıntısı bile yoktu.

Zhan Ziyu güldü: “Bu söylediklerin beni teselli etmek için mi? Yine de fena değil; adı dünyaya nam salmış Xiuli Generali’nden bir övgü almak da her yiğide nasip olmaz.”

Chu Qiao ifadesizce sordu: “Son bir isteğin var mı?”

Zhan Ziyu’nun yüzünden bir anlık hüzün geçti. Kaşlarını çattı, ardından büyük bir hırsla konuştu: “Şu ağızlarından erdem ve ahlakı düşürmeyen Biantang soylularının hepsini kılıçtan geçiremediğim için içim yanıyor.” Sonra gülerek devam etti: “General Chu, neden bu tahtta sadece Li ailesi oturabiliyor da ben oturamıyorum? Bu toprakları vaktiyle onlar da bir önceki hanedandan zorla almadılar mı? Neden onlar 'meşru hükümdar' sayılıyor da ben 'asi' ilan ediliyorum?”

Zhan Ziyu’nun gözlerinde bir anlık o mağrur hırs parladı. Başını kaldırıp salonun yüksek tavanına baktı, gerçek bir hükümdar edasıyla mırıldandı: “Üstelik Li ailesinin bana bir borcu vardı, ben sadece hakkım olanı geri aldım. Bunda ne yanlış

var?”

Chu Qiao zerre etkilenmemişti. “Bu sizin aranızdaki bir mesele, beni ilgilendirmez,” dedi.

Yavaşça ileri atıldı; adımları gece yarısı çalınan bir nöbet gongu gibi salonun duvarlarında yankılanıyordu.

“Sen benim değer verdiğim birini öldürdün, ben de intikamını alacağım.”

Keskin kılıç kınından santim santim sıyrıldı; ay ışığı gibi soğuk bir parıltı Zhan Ziyu’nun yüzüne vurdu, bembeyaz bir gölge bıraktı.

“Diyeceğin başka bir şey var mı?”

“Kız kardeşimi serbest bırak. O sadece bir kadın, ne yaptıysa benim için yaptı.”

Chu Qiao uzun süre cevap vermedi. Kalbinde bir burukluk hissediyordu; dışarıdan esen rüzgâr ikisinin de kıyafetlerini birer mürekkep lekesi gibi dalgalandırıyordu.

“Üzgünüm, bunu yapamam.”

Bir anda fışkıran kan Chu Qiao’nun simsiyah giysisine sıçradı ve kumaşın içinde kaybolup gitti.

Chu Qiao eğilip yerdeki kesik başı aldı. Adamın saçları tek bir teli bile bozulmadan taranmıştı; yüzü mermer gibi bembeyaz, ifadesi ise sanki derin bir uykudaymışçasına huzurluydu. Ancak boyun kısmındaki o feci yara her şeyi anlatıyordu.

Chu Qiao kesik başı yanındaki bir muhafızın kucağına fırlattı: “Bunu saray kapısına asın. Kapıya dayanan merkez ordusu görsün.” Bunu dedikten sonra Lingxiao Salonu’ndan çıktı, atına atladı ve yanındakilere emretti: “Roufu Salonu’na gidiyoruz.”

Ay, bulutların arasından sıyrılıp etrafa solgun ve hüzünlü bir ışık saçmaya başladı. Lingxiao Salonu yavaş yavaş sessizliğe gömülürken, zırhlı askerler hızla uzaklaştı; geride sadece cansız bedenler kaldı. Gökyüzündeki kargalar, ölümün habercisi gibi kanat çırparak bağırıyordu. O koca salonda, başı olmayan bir ceset, altın ejderha tahtında öylece oturuyordu; manzara korkunç ve kasvetliydi.

Roufu Salonu'ndaki çatışma çoktan sona ermişti. Tie You ve Sun Di yan yana geldiler; ikisinin de üzerindeki kan izleri, mücadelenin ne kadar çetin geçtiğini kanıtlıyordu.

Chu Qiao atından atladı ve Sun Di'ye, "Seni de zahmete soktuk," dedi.

Sun Di hafifçe gülümsedi: "Mühim değil, sadece zindanın yemekleri pek kötüydü, epey zayıflamışım."

"Küçük hanım, Zhan Taifei yakalandı," dedi Tie You ağır bir sesle.

Chu Qiao kaşlarını kaldırdı: "İmparator nasıl?"

Tie You'nun kaşları çatıldı: "Sadece biraz korkmuş."

"Güzel," dedi Chu Qiao rahatlayarak. "Peki neden yüzün asık?"

"Ana İmparatoriçe Yuan vefat etti. Biz içeri girdiğimizde bizi Zhan Taifei'nin adamları sanmış; daha ağzımızı açmamıza fırsat kalmadan başını duvara vurarak canına kıydı."

Chu Qiao bunu duyunca kaşlarını iyice çattı. Yuan ailesinin bu kadar ödlek olacağını tahmin etmemişti; onca planı, onca çabayı o ve oğlu kurtulsun diye yapmıştı ama kadın tek kelime etmeden ölüp gitmişti.

"Küçük hanım," dedi Sun Di öne çıkarak. "Zhan kardeşlerin eski imparatora suikast düzenlediğine, kendi adamlarını kayırdığına ve İmparatoru öldürüp yerine Rong Prensi'ni geçirmek istediklerine dair tüm kanıtlar burada. Yarın tüm dünyaya ilan edebiliriz."

Chu Qiao uzatılan kâğıtları aldı; topu topu birkaç sayfa olmasına rağmen sanki binlerce kilo ağırlığındaydı.

"Bırakın beni! Sizi gidi uşaklar! Bırakın beni diyorum!"

Yürek burkan bir çığlık yükseldi. Bir zamanların görkemli Roufu Salonu şimdi bir harabeyi andırıyordu; her yer kül ve duman içindeydi. Zhan Ziming, üzerinde o alımlı anka kuşu desenli kaftanıyla, iki saray görevlisinden kurtulmaya çalışıyordu. Gözleri kan çanağına dönmüştü; o asil ve mağrur güzelliğinden eser kalmamıştı.

Chu Qiao ve Sun Di'yi görünce bir an duraksadı. Gözlerini Chu Qiao'ya dikip sordu: "Ağabeyim nerede?"

Chu Qiao istifini bozmadan cevap verdi: "Öldü."

Zhan Ziming sanki bu cevabı bekliyormuş gibiydi. Uzun bir süre sustuktan sonra, acı bir kahkaha patlattı; sesi gökyüzünde süzülen bir gece kuşunu andırıyordu. Bakışları ferini yitirmiş bir halde Chu Qiao'ya döndü: "Onu sen mi öldürdün?"

"Evet."

"Güzel... Çok güzel... Onun seçtiği kişi gerçekten de başkaymış. Demek koca saraydaki bunca kadın arasında sadece sana gerçekten gönül vermesinin bir sebebi varmış."

Chu Qiao, bu güzel ama aklını yitirmiş kadına merhamet ve hüzünle baktı; sanki o güzel yüzün ardındaki paramparça olmuş ruhu görüyordu.

"Rong'er'e ne yapacaksın?"

"O sadece senin değil, Li Ce'nin de çocuğu. Ona iyi bakılacak."

Zhan Ziming bitkin bir halde gülümsedi: "Güzel... Ellerim kana bulandı, kendi evladımın bile başını yaktım. Ağabeyim olmasa zaten yaşamak istemezdim. Hadi, ne yapacaksan yap."

O an Chu Qiao, kadının o hüzünlü gülüşünün ardındaki yaraları gördü. Çocukluğundan beri ağabeyine duyduğu o körü körüne hayranlık, onu Zhan Ziyu'nun her dediğini yapmaya itmişti. Ancak saraya girdikten sonra, farkında olmadan Li Ce'ye aşık olmuştu. Belki bu aşkın farkına ancak ona suikast düzenledikten sonra varmıştı. O gün saray kapısındaki kederi sahte değildi; ne yazık ki hayatı boyunca sevdiği iki adamdan biri onu hiç sevmemiş, diğeri ise onu sevememişti. O, kaderin cilvesinden başka bir şey değildi.

"Zhan Taifei'ye zehirli şarap ve beyaz ipek gönderilsin."

Chu Qiao arkasını dönüp hızla salondan çıktı. Dışarıda sert bir rüzgâr esiyordu; karanlık bir sel gibi her yeri kaplamıştı. Jinwu Kapısı'ndaki alevler hâlâ yanıyordu ama savaş sesleri dinmişti. Keskin bir geri çekilme sesi geceyi yardı; havada toz, kan ve

binlerce ölü ruhun kokusu vardı.

Elinde gümüş kılıcı, üzerinde kanlı siyah kaftanıyla öylece duruyordu; arkasında devasa bir yangın, yanında ise sadık askerleri vardı. Bakışları buz gibiydi, ufka, çok uzaklardaki kuzeye bakıyordu. Orada, soğuk ve sessiz bir boşluk vardı; gözlerini kırpmadan bakıyordu, sanki birini arıyor ama sonunda o boşlukta kayboluyordu.

"Zhan Taifei vefat etti—" diye bağırdı bir hadım, sesi gecenin sessizliğinde yankılanan bir ağıt gibiydi.

Güneş bulutların arasından sızmaya başladı; bu uzun gece nihayet bitiyordu ama kalbindeki karanlığı ne aydınlatacaktı?

Kader, onu paramparça eden devasa bir yangın gibiydi; tüm o güzel dilekler, gelecek umutları bu yangınla kül olup gitmişti. Artık tüm zayıflıklarından, kederinden, merhametinden ve iyiliğinden sıyrılacak; değer verdiği her şeyi korumak için gerçekten çelik gibi sertleşecekti.

Kim bir karış toprağına göz dikerse, bedelini en ağır şekilde ödeyecekti.

"Hala!" diye ince bir ses duyuldu ve küçük bir figür Chu Qiao'nun kucağına atıldı. İmparator ağlamaktan perişan olmuştu, yanakları kıpkırmızıydı: "Annem öldü! Hala, Yi'er'in annesi öldü!"

Çocuk daha çok küçüktü ama yüz hatları tıpkı Li Ce'ydi.

Chu Qiao diz çöküp çocuğu sıkıca kucakladı. Her yanı buz kesmişti ama kalbinin olduğu yer sıcacık kalmıştı.

Bu çocuk Li Ce'nin çocuğuydu, bu topraklar Li Ce'nin mirasıydı, burası Li Ce'nin eviydi. O bunca yıl kendisini korumuştu, şimdi sıra kendisindeydi.

"Korkma Yi'er, halan yanında."

"Küçük hanım," dedi Meixiang usulca, kucağında bir bebek tutuyordu.

Chu Qiao ayağa kalkıp yanına gitti; kucaktaki bebek Zhan Ziming'in oğlu Li Qingrong'du.

Doğduğu gün "Rong Prensi" ilan edilen bu bebek, dünyada

kopan fırtınalardan habersiz mışıl mışıl uyuyordu. Annesi ve babası gitmiş, geriye bu yıkık dökük topraklar ve fırtınalı bir imparatorluk kalmıştı.

“Bakın küçük hanım, Üçüncü Prens ne kadar huzurlu uyuyor.”

Meixiang çocukları severdi; gülümseyerek bebeği Chu Qiao’ya gösterdi.

Chu Qiao bebeği kucağına aldığında küçük prens uyandı, uykulu gözlerle Chu Qiao’ya baktı. O bakış, o yüz... Tıpkı Li Ce’ydi.

Chu Qiao’nun gözleri doldu. Bebeği göğsüne bastırdı, yanağını onun küçük yanağına yasladı; içi uçsuz bucaksız bir boşlukla doluydu.

“Efendim, Liu Amca’nın oğlu Liu Yuanzong ve diğer bakanlar Tai’an Kapısı’ndalar. Neler olduğunu ve İmparatorun durumunu soruyorlar.”

Chu Qiao başını kaldırdı, bakışları anında buz kesti. He Xiao’ya dönüp sertçe konuştu: “Efendilere söyle; Naip Zhan Ziyu ve Zhan Taifei, imparatora suikast düzenleyip tahtı ele geçirmeye çalıştılar. Ana İmparatoriçe karmaşada hayatını kaybetti ama İmparator güvende. Hainler cezalandırıldı. Endişe etmesinler.”

He Xiao gitti, çok geçmeden saray kapısından “Çok yaşa!” nidaları yükselmeye başladı.

Bir muhafız gelip rapor verdi: “Liu Yuanzong sadakatini bildirdi, tüm bakanlar boyun eğdi. Diğer kapılardaki çatışmalar durdu, isyancı askerler yakalandı; emrinizi bekliyorlar.”

Saray kapıları ardına kadar açıldı. Beyaz mermer basamakların önünde tüm devlet erkânı ve binlerce asker hazır bekliyordu. Ufukta yükselen kızıl güneş her yeri aydınlatıyordu. Chu Qiao, bir kolunda Rong Prensi, diğer elinde İmparator ile ağır adımlarla imparatorluk yolu üzerinde yürüdü.

“Padişahım çok yaşa!” sesleri saray duvarlarında yankılandı. Yeni doğan güneşin altın ışıkları Chu Qiao’nun siyah kaftanına ve üzerinde “Xiuli” yazan al bayraklara vuruyordu. Sert bir rüzgâr esti, dünya sessiz ve ıssızdı.

“Hala,” dedi İmparator çekinerek altın ejderha tahtını işaret ederek. “Oraya oturmak istemiyorum.”

Chu Qiao diz çöküp çocuğun yüzünü okşadı: “Yi’er, orası binlerce insanın kanı ve kemiği üzerine kurulmuş bir yer. Senin kaderin burası. Annen ve baban bunun için öldü. Koca bir imparatorluğun yükü artık senin omuzlarında, ataların seni yukarıdan izliyor. Bu sorumluluktan kaçamazsın.”

İmparator korkmuştu, Chu Qiao’nun eline yapıştı: “Peki ya sen? Sen de mi beni bırakacaksın?”

Chu Qiao onu tahtına oturttu ve sakince konuştu: “Halan sana yardım edecek ama bazı yükleri sonunda tek başına taşımak zorundasın.”

Chu Qiao arkasını döndüğünde tüm bakanlar ve askerler yere kapandı. “Çok yaşa!” sesleri gökyüzündeki kuşları bile ürküttü.

Bakanlar o an kime biat ettiklerini bilmiyorlardı; tahttaki o küçük çocuğa mı, yoksa iki büyük ordunun dizginlerini elinde tutan o genç kadına mı? Sarayda yüzyıllardır olduğu gibi yine binbir çeşit hesap dönüyordu.

Toz duman dindi, taşlar yerine oturdu; hamle yapılmıştı, artık geri dönüş yoktu.

Müsterih ol Li Ce.

— 236 —

Güz mevsimi iyiden iyiye serinlemiş, esen rüzgâra kasımpatılarının keskin kokusu karışır olmuştu. Taiqing Havuzu’ndaki nilüferler çoktan boyunlarını bükmüş, çınar yaprakları göl kıyısını bir halı gibi kaplamıştı. Büyük salon, dalgasız ve berrak bir sonbahar gölü kadar sessizdi. Sun Di’nin sesi, tunç işlemeli altın yaldızlı büyük buhurdanlıktan yükselen ince dumanlar gibi salonda ağır ağır süzülüyor, mekândaki ıssızlık hissini daha da derinleştiriyordu.

“Prenses Yunkang, Birinci Derece Hanımefendi Huayang, Runan Prensesi, Duanqing Prensesi ve Jing'an Prensesi birbiri ardına dilekçe vererek imparatoru sarayda bizzat büyütmek istediklerini beyan ettiler. Runan Prensi, Duanqing Prensi, Jing'an Prensi, General Situ, Konsort An ve Yun da bu taleplere destek verdiklerini bildirdiler. Saray şu an iki kampa bölünmüş durumda: Askerler çoğunlukla Jing'an Prensi’nin otoritesini savunurken, sivil bürokratlar üç prensesin imparatoru birlikte büyütmesini, üç prensin ise devlet işlerini birlikte yürütüp naiplik yapmasını öneriyor.”

Hafif bir rüzgâr esti, pencerenin dışındaki çiçeklerin ve ağaçların hışırtısıyla ayın sudaki aksi parçalandı. Chu Qiao, pamuklu beyaz bir brokar kaftan içinde, yumuşak bir minderin üzerine oturmuştu. Bir elini pencere pervazına dayamış, çenesini avucuna yaslamış, dışarıdaki çınarların gölgelediği mehtaplı geceyi izliyordu. Geniş kolları hafifçe aşağı sarkmış, kar beyazı ön kolunu açıkta bırakmıştı. Yüzü zayıflamış, gözleri ise derin bir sükûnete bürünmüştü; zihninden neler geçtiğini kestirmek imkânsızdı.

“Savaş Bakanlığı’ndan Süvari Generali Xie Xu, yetmiş bin kişilik Güney Ordusu ile Xizhao Dağı’na ulaştı; birkaç güne başkente varmış olur. Xie Xu vaktiyle Jing'an Prensi’nin sadık bir hizmetkârıydı, şimdi ordusuyla gelmesi karşısında tedbirli olmalıyız. General Xu Su’ya Han Suyu’nda savunma hattı

kurmasını emrettim. Eğer Xie Xu yeni imparatora bağlılık sunma bahanesiyle gelirse, nehri ancak tek başına geçebilir; yanına tek bir asker bile almasına izin verilmeyecek."

"Xie Xu mu?" Chu Qiao pencereye yaslanmış halde, başını bile çevirmeden boğuk bir sesle sordu: "Luo Prensi isyan ettiğinde bu sadakatinden ve vatanperverliğinden eser yoktu, şimdi ne oldu da böyle dişlerini gösteriyor?"

Sun Di'nin ses tonu değişmedi, aynı ciddiyetle cevap verdi: "Unvanı olmayanın sözü de geçmez; tüm saray erkânının farklı hesaplar peşinde olmasına şaşmamalı."

Chu Qiao gözlerini hafifçe yan tarafa kaydırıp Sun Di'ye baktı. Sanki adamın ne söylemek istediğini çoktan anlamıştı ama ne o kelimeleri dökebildi ne de ona kesin bir cevap verdi. Sadece bakışlarını tekrar dışarıdaki parıldayan yeşil dalgalara çevirdi ve uzun süre sessiz kaldı.

"Ayrıca, Kabine Başkanı Liu'nun oğlu Liu Yuanzong benimle gizlice görüştü. Uygun bir zamanda, Liu ailesinin eski sadık adamlarıyla irtibata geçip size destek olmaya hazır olduklarını belirtti. Sadece doğru zamanı ve uygun bir gerekçeyi bekliyorlar."

Tam o sırada, salonun dışından aceleci ayak sesleri duyuldu. İkisi de aynı anda kapıya döndü. Küçük bir altın sarısı ejderha kaftanı giymiş, ayakları çıplak, yüzü gözü yaş içinde olan küçük imparator salona daldı. Doğruca Chu Qiao'nun kucağına atılıp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Arkasından gelen iki dadı, Chu Qiao ve Sun Di'yi görünce hemen diz çöktüler.

Çocuğun bedeni küçücük ve yumuşacıktı; elleriyle Chu Qiao'nun beline sıkıca sarılmış, bir yandan ağlıyor bir yandan da feryat ediyordu: "Hala! Annem beni bulmaya geldi! Annem beni bulmaya geldi!"

Chu Qiao şefkatle küçük imparatoru doğrulttu, mendiliyle gözyaşlarını sildi ve yumuşak bir sesle, "İmparator yine mi rüya gördü?" dedi.

Çocuk dudaklarını büzerek ağlamaya devam etti: "Annemin başı kan içindeydi, her tarafıma bulaştı."

Chu Qiao onu teselli etti: “Korkma imparatorum, o sadece bir rüyaydı, gerçek değil. İmparatoriçe hayattayken seni o kadar çok severdi ki, seni asla korkutmaz.”

“Hala...” Li Xiuyi, Chu Qiao’ya öyle sıkı sarılıyordu ki asla bırakmaya niyeti yok gibiydi.

Sun Di imparatora bakarken derin bir teessüfle konuştu: “İmparator henüz çok küçük. Eğer art niyetli insanların eline düşerse, kim bilir ne acılar çeker.”

Chu Qiao’nun içine aniden bir sıkıntı çöktü. Sun Di’ye bakmadan, buz gibi bir sesle, “Vakit epey geç oldu, efendinin sarayda daha fazla kalması uygun düşmez. Meixiang, misafirimizi uğurla,” dedi.

Sun Di hiç alınmadı; nezaketle Chu Qiao’nun önünde eğilip selam verdi ve ağırbaşlı adımlarla salondan ayrıldı.

Meixiang, Sun Di’nin arkasından öfkeyle bakıyordu. Adam gittikten sonra hınçla söylendi: “Hanımım, bu adamın saçmalıklarına kulak asmayın. En kötü ihtimalle Dördüncü Genç Efendi geldiğinde, küçük imparatoru da yanımıza alır gideriz.”

Chu Qiao daha cevap veremeden kucağındaki Li Xiuyi başını kaldırıp sordu: “Hala, nereye gideceğiz?”

Chu Qiao başını eğip çocuğun kömür karası gözlerine baktı; o gözlerde bir an için başka birinin gölgesini görür gibi oldu. O gün gökyüzünden kar taneleri dökülüyor, rüzgâr bir bıçak gibi teni kesiyordu. Adam, tüm ülkenin itirazlarına ve şüphelerine meydan okuyarak ordusuyla Longyin Geçidi’ne gelmiş, onu o kargaşanın ortasından çekip çıkarmıştı. Zırhı buz gibiydi, yanağına değdiğinde üşütüyordu ama o zırh sanki rüzgârı kesen yüce bir dağ, asla yıkılmayacak heybetli bir saray gibiydi.

Kollarını yavaşça sıktı ve kucağındaki çocuğu bağrına bastı.

Beyaz mumlar yanıp tükeniyordu; sarayın geceleri her zaman böyle uzun olurdu.

Tai’an Kapısı’nın yanındaki küçük kapı yavaşça açıldı. Sun Di, üzerinde hafif bir kaftan, belinde gevşek bir kuşakla dışarı çıktı.

Tie You karanlık bir köşede çömelmiş bekliyordu; adamın

çıktığını görünce sessizce yaklaştı. Sun Di ona hafif bir tebessümle baktı ve hiçbir şey olmamış gibi, “Komutan Tie, yoksa beni içmeye mi davet edeceksiniz?” dedi.

“İmparatoriçe Yuan’ı sen mi öldürdün?” Tie You’nun sesi boğuk, bakışları durgun bir su gibiydi. Aniden sesini yükselterek sordu.

Sun Di’nin yüzünde en ufak bir kıpırtı olmadı. Dudaklarının kenarında asılı kalan o hafif gülümsemeyle cevap verdi: “Komutan Tie, bu ne demek şimdi? İmparatoriçe Yuan başını duvara vurarak can verdi, bunu tüm saray gördü, sen de kendi gözlerinle şahit oldun. Benimle ne ilgisi olabilir?”

Tie You kaşlarını çatarak aynı tonda devam etti: “Qingyuan, sarayın kuşatıldığı geceden bir önceki akşam hapishaneden gizli bir mektup çıkardığını ve bunun doğrudan İmparatoriçe Yuan’a teslim edilmesini istediğini söyledi. İmparatoriçe mektubu okuduktan sonra imparatorun yatak odasına gitmiş ve kuşatma gecesine kadar oradan ayrılmamış. Hizmetçileri, imparatoriçenin bütün gece ağladığını, ağzına tek lokma koymadığını söylüyorlar. Ona ne dedin?”

“Ne diyebilirim ki? Sadece Zhan kardeşlere karşı dikkatli olması gerektiğini tembihledim.”

Tie You aniden iki adım öne çıkıp gözlerini Sun Di’ye dikti ve sertçe sordu: “Öyleyse mektubu taşıyan o küçük hademeleri neden gizlice infaz ettin? Ve neden dün gece saray temizliği bahanesiyle Yixin Sarayı’nı altüst ettin?”

Sun Di’nin yüzü de soğudu. Dimdik arkasını dönerek buz gibi bir sesle, “Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok,” dedi ve yürümeye yeltendi.

“Sun Di!” Tie You’nun aniden patlamasıyla uzaktaki muhafızlar irkilerek bu tarafa baktılar. Göğsü inip kalkarken sesini alçaltarak devam etti: “Gök kubbenin altında hiçbir sır gizli kalmaz. Sarayda binlerce göz üzerinde, her şeyi kusursuzca örtbas edebileceğini mi sanıyorsun?”

Soğuk ay ışığı, Sun Di’nin sırtına gümüşi bir parıltı düşürüyordu. Üzerindeki yeşil kaftan sade ve gösterişsizdi ama

bu genç asilzadenin duruşunda tarif edilemez bir ihtişam vardı.

Yavaşça arkasına döndü, gözlerini Tie You'ya dikti ve kelimelerin üzerine basarak konuştu: "Tie You, nereden geldiğini, kökeninin ne olduğunu unutmadın herhalde."

Tie You duraksadı, yüzünden bir anlık hoşnutsuzluk geçti: "Tie You avamdan gelme biridir, elbette Efendi Sun ile kıyaslanamaz."

"Sana bunu sormuyorum," dedi Sun Di sakince. Soğuk ay ışığı altında yüzü hem yakışıklı hem de şeytani görünüyordu. Sırtı dik, kolları serbestçe iki yana salınmış halde devam etti: "Diyorum ki, imparatorun sana ve bana olan iyiliklerini unutmadın ya?"

Tie You bir an kalakaldı ama hemen ardından soğukça karşılık verdi: "Küçük imparatorun yegâne annesini öldürmek, halkı ve sarayı kışkırtmak... İmparatorun iyiliğine böyle mi karşılık veriyorsun?"

"Başka ne yapabilirdim? İmparator tahta çıksın ve İmparatoriçe Yuan mı naiplik yapsın? Hıh, eğer öyle olsaydı, üç yıla kalmaz bu Tang topraklarının adı değişir, Jing'an Prensi Zhou Yun'un mülkü olurdu."

Sun Di'nin dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi, genç gözleri bir tilki kadar kurnazca parlıyordu. Gece rüzgârı kaftanını uçuştururken, bu dünyadan değilmiş gibi bir havası vardı.

"Doğrudur, imparator ölmeden önce bu durumun yaşanacağını öngörmüştü. Zhan kardeşlerin isyan planlarını biliyordu, her biri için gerekli talimatları ve düzenlemeleri yapmıştı. Ama ben bilerek onun dediğini yapmadım. Büyük Tang'ın bu kargaşayı yaşamasını, o hain Zhan Ziyu'nun Şiuli Generali'nin ellerinde can vermesini ve onun bu başarıyla onurlandırılmasını bizzat ben istedim. İmparatoriçe Yuan o gün canına kıymasaydı bile, sonra ben onu öldürecektim. Neyse ki akıllı kadındı, bu yükün altından kalkamayacağını anlayıp seçimini erkenden yaptı ve beni büyük bir zahmetten kurtardı. Saraydaki suları bulandıran benim. Ancak durum bu noktaya gelirse Chu Qiao, Zhuge Yue ile birlikte Tang'ı terk etmek yerine

bizim için kalmayı kabul ederdi.”

Tie You duydukları karşısında donakaldı. Demir kırmızısı surlar karanlıkta ağır ve baskıcı görünüyordu. Gece kuşları Jinwu Sarayı’nın üzerinden keskin çığlıklarla geçti. Tie You kaşlarını çatmış, ağzı bir karış açık, uzun bir süre sonra inanamayarak fısıldadı: “Sen delirmisin!”

“Hayır, deli olan ben değilim.”

Sun Di başını kaldırdı, rüzgâr kaftanını savururken dimdik duruşuyla kuzeydeki gece semasına işaret eden bir mızrağı andırıyordu. Keskin bakışlarla devam etti: “Duymuyor musun? Kuzeyde savaş davulları çalmaya başladı bile. Yanming Geçidi’nde milyonlarca ceset yatıyor, Büyük Xia dağılmanın eşiğinde. Yanbei’li Yan Xun hırslı, askeri ve siyasi dehası dünyada eşsiz, gaddarlığı ise sınır tanımıyor. Büyük Xia’nın hâlâ ona direnebilmesinin tek sebebi, Zhuge Yue’nin Qinghai ordusunun yan kanattan bir tehdit oluşturmasıdır. Zhuge Yue gittiği an, Zhao Che tek başına Yanbei’ye nasıl karşı koyabilir? Üstelik Xia’nın içinde bitmek bilmeyen entrikalar, iç karışıklıklar var; klanlar kendi başlarına buyruk hareket ediyor, Zhao Yang da başkasının boyunduruğu altına girecek biri değil. Xia düştüğü an, Bian Tang’ın kuzey kalkanı yok olacak. O zaman batıdan Yanbei’nin güney sularından gelen tehdidi, kuzeyden Yanbei ordusunun doğrudan saldırısını, doğudan Yan Xun ile yakın ilişkisi olan Nalan Hongye’yi ve içerideki Jing'an Prensi gibi hainleri düşün... O zaman bizim devletimiz nasıl ayakta kalacak?”

Tie You tamamen sessizliğe gömülmüştü. Sun Di devam etti: “Luo Prensi ile yapılan savaşta Tang ağır yaralar aldı. İmparatorun vefatından sonra Li ailesinin yerine geçmek isteyenlerin hırsı sönmedi. Eğer şu anki dörtlü dengeyi koruyabilirsek bir şansımız olur. Ama bu denge bozulur ve Xia, Yanbei’nin eline geçerse, işte o zaman bizim sonumuz gelir. İmparatorun sana da bana da minnet borcu büyük. O artık yok ama biz Büyük Tang’ın bin yıllık mirasının yok oluşunu öylece izleyecek miyiz?”

“Ama... Ama yine de İmparatoriçe Yuan’ı öldürmemeliydin! O

imparatorun eşiydi, küçük imparatorun annesiydi!" diye bağırdı Tie You, yüzü kıpkırmızı kesilmişti.

"Faydasız bir kadından ibaretti," dedi Sun Di küçümseyen bir tavırla. "Şu anki tek çaremiz, ne yapıp edip Xia'nın ayakta kalmasını sağlamak; ancak o zaman nefes alacak vaktimiz olur. Yanbei, Xia'yı yok etmeden önce Huaisong'u ilhak edemezsek, gelecekte her taraftan kuşatılmış olacağız."

Konuşurken gözlerinde aniden tutkulu bir parıltı belirdi. Tie You'ya dönüp gözlerinin içine bakarak devam etti: "Chu Qiao burada kaldığı sürece, Zhuge Yue asla Xia'yı bırakıp Qinghai'ye dönmeyecektir. O gitmediği sürece de Yan Xun, Cuiwei Geçidi'ni görmezden gelip tüm gücüyle Yanming Geçidi'ne saldıramaz. Xia yıkılmadıkça, biz de toparlanmak için zaman ve fırsat buluruz. Ayrıca Chu Qiao'nun hem Yan Xun hem de Zhuge Yue ile olan ilişkisi, bize her iki taraftan da siyasi destek sağlayacaktır. İçerideki güçler bir kalkışmaya yeltenecek olsa, diğer iki ülkenin tavrını hesaba katmak zorunda kalacaklar; böylece küçük imparatorun tahtı güvende olur. Jing'an Prensi gibiler müdahale etmek istese bile çekineceklerdir. Kaldı ki Şiuli Ordusu'nun savaş gücü inanılmazdır, sadakatleri ise imparatorun Kurt Ordusu'ndan geri kalmaz; krallığın en büyük güvencesi olurlar. Chu Qiao'nun kendisi de üstün bir askeri ve siyasi dehaya sahip, Datong Cemiyeti'nin kalıntılarının saygısını kazanmış biri. İmparatora olan vefası ortada, ailesi veya akrabası yok, bir kadın olarak taht hırsı da yok. Bugünün dünyasında, naiplik makamı için ondan daha iyisini bulabilir misin?"

Tie You diyecek söz bulamadı; eski dostuna sanki onu ilk kez görüyormuş gibi bakakaldı.

— 237 —

Sun Di ona bakarak sakince konuştu: “Eğer Büyük Tang’ın mirasının yok oluşunu izlemek, bu toprakların ebedi günahkârı olmak istiyorsan, az önce söylediklerimi git başkalarına anlat. Eski dostuz, seni vefasızlıkla suçlamam; sadece düşüncelerimin dünya tarafından anlaşılamayacak kadar ağır olduğunu bilirim.”

“Ama Chu Hanım’ı buna mecbur bırakmak... Onun hayatını karartmıyor musun?”

Sun Di başını sallayıp gülümsedi, Tie You’nun omuzuna hafifçe vurdu: “Chu Hanım’ın hırsı olmadığına inansam da başkalarına karşı tedbirli olmak zorundayım. Eğer ileride Zhuge Yue gerçekten onunla evlenirse, Qinghai Kralı’nın eşinin bizim devletimizi yönetmesine izin mi vereceğiz?”

Gökyüzünde ay parlıyor, yeryüzüne gümüşi bir ışık saçıyordu. Genç adam arkasını dönüp başı dik bir şekilde uzaklaşırken, sesi derinden ve tarif edilemez bir hüzünle yankılandı: “Hükümdarlık yolunda kadinsi merhamete yer yoktur. Cehennem derindir, kimse girmeye cesaret edemez; varsın oraya ben tek başıma gideyim...”

Ayın gölgesi eğildi, güz rüzgârı uçsuz bucaksız bir sessizlikle esti. Her yer çınar yapraklarıyla kaplı, ıssız bir manzara hâkimdi.

Mihe Konutu hâlâ aynı soğukluktaydı ama artık Jinwu Sarayı’nın en canlı yeri haline gelmişti; en azından koridorlarında canlı insanlar dolaşıyordu. Diğer yerlerde gece kuşlarının bile uçmaya korktuğu söyleniyordu.

Jinwu Sarayı bir anda sessizliğe gömülmüştü. Artık ne danslar ne ziyafetler ne buğday tenli, mavi gözlü Donghu dansçıları ne de sabaha kadar şarkı söyleyen ozanlar vardı.

Koca saray öyle bir yalnızlığa bürünmüştü ki, bülbüller bile bu dilsiz mekânı terk etmişti. Öyle bir sessizlikti ki bu, yürürken insan kendi nefesini duyabiliyordu.

Herkes parmak uçlarında yaşıyordu; sanki biraz yüksek ses çıkarsalar, henüz huzura kavuşmamış o taze ruhları uyandıracaklardı.

Sarayın dört bir yanına asılan beyaz matem şeritleri, sanki bembeyaz kadın kolları gibi sarkıyordu. Bir an için gözünün önünden sarayın eski ihtişamı, şatafatlı sofraları geçti; ama sonra hepsi toz olup uçtu, geriye sadece kül kaldı.

Her şey ve herkes o adamı özlüyordu; çınarlar, berrak sular, sarayın her bir saçağı, her bir bahçesi...

Küçük imparator yeni uyumuştu, Chu Qiao'nun yatağında yatıyordu. Annesinin intiharına şahit olduğundan beri günlerdir huzurlu bir uyku uyuyamamıştı. Uykusunda bile kaşları çatık, sanki hâlâ korku içindeydi. Prens Rong ise yanındaki beşikte mışıl mışıl uyuyordu; dudaklarındaki o hafif kıvrım, babasına ne kadar da benziyordu.

Chu Qiao pencerenin önünde oturuyordu, zerre uykusu yoktu. Beyaz bir mum sessizce yanıyor, mumun damlayan yaşları alevin altında belli belirsiz bir kırmızılık oluşturuyordu; sanki bir kadının gözyaşlarıyla akan yanağındaki allık gibi.

Elinde kalın bir mektup destesi tutuyordu. Mühürleri sapasağlamdı, hiçbiri açılmamıştı.

Öylece oturmuştu, tam iki saattir kımıldamıyordu.

Sun Di'nin sözleri zihninde yankılanıp duruyordu. Yavaşça başını çevirip iki küçük çocuğa baktı. O tanıdık çehreleri görünce içini derin bir boşluk kapladı.

"Ne kurnaz bir adam," dedi Chu Qiao, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. Sanki o adamın gülen gözlerini, o son sözlerini söylerkenki muzip tavrını hatırlar gibi oldu.

Bu adamın zekâsı neredeyse şeytani bir boyuttaydı; bir bakışıyla dünyadaki herkesin hesabını görebilirdi. Ama nasıl olmuştu da böyle bir adam, bir tek kendisini hesaba katamamıştı?

Zhuge Yue çok kızacaktı, kim bilir bu mektuplarda neler yazıyordu? Ona öfkeyle mi sövecekti? Yoksa sitem mi edecekti? Belki de her satırında ona olan endişesini dile getiriyordu.

Muhtemelen hepsi vardı. Bir an o gece kendisine söylediklerini hatırladı. Tarçın ağaçları sallanıyor, ay ışığı her yeri aydınlatıyordu. Adam ona dönüp bakmış, o berrak ve keskin gözleriyle sormuştu: “Yol henüz sonuna varmadı, belki başka engeller de çıkacak; korkuyor musun?”

O an rüzgâr çok hafifti, hava ılıktı. Chu Qiao’nun elbiseleri rüzgârda uçuşan bir kelebek gibi havalanmıştı. Tüm tereddütlerini bir kenara bırakıp hafifçe gülümseyerek korkmadığını söylemişti. O da yumuşacık gülümsemişti. O an aralarında ne bir gerginlik ne bir inatlaşma ne de bir tartışma vardı. İçtenlikle gülümsemiş, ay ışığı altında yavaşça eğilip dudaklarına küçük bir öpücük kondurmuştu. Güçlü elleriyle belini kavramış, yıllardır özlemini duyduğu o tatlılığı içine çekmişti.

Hayat onlar için binlerce kesik ve ayrılıkla doluydu; kader ise bozkırda yanan, söndürülemeyen bir yangın gibiydi. Huzur ve sükûnet onlara hep uzaktı.

Yavaşça elini uzattı, mektupları mumun alevine yaklaştırdı. Alevler yükseldi, zarflar kıvrıldı, sarardı ve sonunda kara bir küle dönüştü.

Bu sessiz sarayda hâlâ çok fazla göz vardı.

Ertesi gün Sun Di geldiğinde, Chu Qiao çoktan hazırlanmıştı. Üzerinde koyu kırmızı, altın işlemeli ağır bir tören kıyafeti vardı. Göğsünden aşağı sarkan altın zambak işlemeli kuşakları ışıl ışıl parlıyordu.

Sun Di ona bakınca bir an duraksadı. Bir süre sonra dudaklarında bir tebessüm belirdi: “Görünen o ki, hanımım her şeyi kabullenmiş.”

Kadın, ana salonun başköşesinde oturuyordu. Sabah güneşi üzerine vurduğunda, göz kamaştıran bir haşmeti vardı. Bu görkemli kıyafetlerin içinde bile bakışlarındaki keskinlik azalmamış, aksine daha vakur bir hal almıştı. Gözlerini Sun Di’ye dikti ve buz gibi bir sesle konuştu: “Güzel, umarım Efendi Sun’u hayal kırıklığına uğratmamışımdır.”

Sun Di’nin içine bir ürperti düştü ama yine de soğukkanlılıkla

başını eğdi: “Hanımım teveccüh buyurmuşlar.”

Chu Qiao sözü uzatmadı, elini soğukça salladı: “Efendi’nin zihninde her şey hazırdır zaten. Nasıl yapılacağını tamamen size bırakıyorum.”

“Emredersiniz, güveninizi boşa çıkarmayacağım.”

Bir anda hitap şekli bile değişivermişti. Chu Qiao başını çevirdi, artık acı bir gülümseme bile ona ağır geliyordu.

Sun Di biraz tereddüt ettikten sonra yoklar gibi sordu: “Üç gün sonrası uğurlu bir gündür.”

“Üç gün mü?” Chu Qiao kaşlarını kaldırdı. “Çok acele olmuyor mu?”

“Sorun değil, Ayinler Bakanlığı ve Bayındırlık Bakanlığı’nı hazırlıkları hızlandırmaları için bizzat denetleyeceğim.”

“Peki ya fermanlar ve resmi belgeler ne olacak?”

Sun Di kendinden emin bir gülümsemeyle cevap verdi: “Unuttunuz mu? Merhum imparatorun size verdiği soyluluk fermanında unvan kısmı boş bırakılmıştı. Sadece üzerinde ufak bir değişiklik yaparak işi bitirebiliriz. Tarih konusunda da bir tutarsızlık olmaz; sonuçta imparatorun kendi el yazısıdır, saray erkânı daha çok itimat eder. Üstelik sizin şu anki nüfuzunuzla, kimsenin itiraz etmeye cesaret edebileceğini sanmam.”

“Hıh, her şeyi ne güzel de planlamışsın,” dedi Chu Qiao ne sıcak ne soğuk bir tavırla.

Sun Di’nin sırtından aşağı soğuk bir ter boşaldı. “Öyleyse ben hazırlıklara başlıyorum,” dedi.

“Peki,” diyerek başını salladı Chu Qiao; oldukça bitkin görünüyordu.

Sun Di hızla arkasını dönüp giderken, tam kapıdan çıkacağı sırada çok hafif bir ses duyuldu. Kadın sakince fısıldadı: “Bu sonuncuydu.”

Sun Di’nin adımları bir an duraksadı, arkasına baktı ama Chu Qiao çoktan iç odaya geçmişti.

“Acaba yanlış mı duydum?” diye mırıldandı kaşlarını çatarak.

Sonbahar gökyüzü yüksek ve berraktı. Sun Di aniden rahatlamış bir tavırla gülümsedi, yüzünü göğe çevirdi. Sanki o hem hükümdarı hem de dostu olan adamın kendisine gülümseyerek baktığını görür gibi oldu.

“Böyle yapmamdan sen de memnunsun değil mi? Yüzünde o kutsal ve dokunulmaz ciddiyetin olsa da içten içe seviniyorsundur.” Sun Di derin bir nefes alıp gözlerini kapattı.

Benden nefret etsen de olur, yeter ki Li ailesinin soyu devam etsin; her şeye değer.

Ekim’in beşinde, Jinwu Sarayı’ndan merhum imparatorun vasiyeti açıklandı: Şiuli Generali Chu Qiao, İmparatorluk Asil Eşi ilan edildi ve sarayın mührünü teslim aldı. Ayrıca, gelecekte bir şehzade dünyaya getirmesi durumunda Büyük Tang’ın imparatoriçesi olacağı tüm dünyaya duyuruldu.

Fermanın tarihi üç ay öncesine, Li Ce’nin hayatta olduğu zamana ait olduğu için Chu Qiao, bir anda “Dul İmparatorluk Asil Eşi” payesine yükselen tek kadın oldu. Ve tüm dünya bu evliliğin ne anlama geldiğini biliyordu. Bu Şiuli Asil Eşi ömrü boyunca Li Ce’den bir çocuk sahibi olamayacaktı; yani hayatının sonuna kadar bu unvanla kalacaktı.

Tören üç gün sonrasına ayarlandı. Başkent Tangjing’in her yeri siyah matem şeritleriyle donatıldı. Ayinler Bakanlığı, Büyük Tang’ın bin yıllık tarihindeki ilk siyah anka kuşu kaftanını dikmek için gece gündüz çalıştı. Ülkenin dört bir yanından yetkililer hediyelerini hazırlayıp yola koyuldu; yollar başkente doğru dört nala koşan ulaklarla doldu.

Herkes üç gün sonraki bu “ölümle nikahı” bekliyordu. Tüm ülkelerin gözü buraya dikilmişti; dünya bir kez daha bu kadınla çalkalanıyordu. Çünkü herkes biliyordu ki, o sadece bir Asil Eş değil, Büyük Tang’ın önümüzdeki on yıl boyunca gerçek sahibi olacaktı. Vaktiyle bir köle olan bu Xia’lı kadın, efsanevi kaderi sayesinde adım adım gücün zirvesine tırmanmıştı.

Yan Xun bu haberi aldığında sarayında önemli misafirlerini ağırlıyordu. Feng Zhi sessizce yanına gelip kulağına birkaç kelime fısıldadı. Adamın yüzü bir anda değişti, elindeki kadeh

yana yattı ve içindeki üzüm şarabının yarısı siyah kaftanına döküldü.

Misafirlerden biri merakla sordu: “Hükümdarım, bir sorun mu var?”

Yan Xun zoraki bir gülümsemeyle başını salladı: “Yıllardır beslediğim bir şahin uçup gitti, kusuruma bakmayın.”

“Alt tarafı bir kuşmuş,” diyerek kahkahayı bastı misafir. “Yanbei uçsuz bucaksız bir yer. İleride Xia’yı da aldığınızda tüm dünya avucunuzda olacak, istediğiniz her şeye sahip olursunuz. Ama madem şahinleri seviyorsunuz, hemen adamlarıma emir vereyim, size en asil savaş şahinlerinden getirsinler; seferinizde başarılar dilerim!”

Shuofang Sarayı’ndan yükselen kahkahalar Yanbei yaylalarında yankılandı.

Dünya ne kadar genişti; kader ise fırlatılmış bir ok gibiydi, bir kez yola çıktı mı geri dönüşü yoktu.

O gece Yan Xun, yanındakilerle birlikte Günbatımı Dağı’ndaki Nada Sarayı’na çıktı. Bulutların üzerindeki o muazzam sarayda uzun süre dışarı çıkmadı. Güneş yavaş yavaş battı, ufuk ateş kırmızısına büründü; tıpkı Huolei Ovası’ndaki alev çiçekleri gibi.

Sert içki boğazını yakarak geçti, görüşü bulanıklaşmaya başladı. Bakışlarındaki o keskinlik gitmiş, yerini bir dalgınlık almıştı. Yanında kimse yoktu, düşüncelerinin özgürce dolaşmasına izin verebilirdi.

“A'Chu, benimle evlen.”
“Peki...”
“Sana hep iyi bakacağım.”
“Sana hep inanacağım.”
“A'Chu, doğudaki savaş bitince evlenelim, olur mu?”
...
“A'Chu, tüm fırtınalar geçti ve biz hâlâ birlikteyiz.”

Herkes değişir ama biz değişmeyiz.
Biz... asla değişmeyiz...

Bulut Denizi Sarayı’ndan kısık bir gülüş sesi duyuldu. Feng Zhi duraksadı, saraya doğru baktığında sadece keskin bir şarap

kokusu duyabiliyordu. Eskiden hükümdar içki içmezdi; ta ki o kişi gidene kadar... O günden beri içki, bu sarayın vazgeçilmezi olmuştu.

O kişiyi hatırlayınca Feng Zhi'nin burnunun direği sızladı.

Sonuçta iki yaralı insandılar; dünyanın farklı uçlarında, bıçak sırtında yaşıyorlardı; ikisine de huzur haramdı.

Yanbei'nin rüzgârları soğumaya başlamıştı; kış kapıdaydı.

— 238 —

Tam o sırada, Xianyang İskelesi'ne bir grup insan yeni ayak basmıştı. Yüzleri rüzgârdan ve tozdan kavrulmuş birkaç adam, atlarını yedekleyerek alçak sesle konuştular: "Evden haber geldi, kimse Efendi'nin burada olmadığını bilmiyor. Yedinci Efendi, Efendi'nin kendi işine bakmasını, on gün içinde dönmesinin yeterli olacağını, endişelenmemesini söyledi."

Mor kaftanlı adam hafifçe kaşlarını çattı. Yüzü yakışıklı, dudakları canlı kırmızı, gözleri ise derin bir kuyu gibi durgun ve gizemliydi.

Atına çevik bir hareketle bindi; yüzünde günlerin yorgunluğu ve yolun tozu vardı.

"Buradan Tangjing'e kestirmeden gidersek üç gün sürer; ancak yol boyu büyük şehir yok, yolculuk epey sarsıntılı geçecektir."

"Vakit dar, kestirmeden gidelim."

Uşaklardan biri mor kaftanlı adama dönerek, "Efendim, bir araba hazırlatalım mı? Günlerdir doğru dürüst uyumadınız," dedi.

"Gerek yok," diyerek başını salladı adam. Sesi boğuk ve ciddiydi: "Tangjing'den haber var mı?"

"Hanımefendi, Zhan Ziyu'yu bozguna uğrattıktan sonra ortalık sakinleşti. Sadece şu sıralar naiplik meselesi yüzünden bir kargaşa var. Bana kalırsa, Hanımefendi'nin karakteriyle birilerinin oyununa gelmesi işten bile değil."

"Cesaret edebilir mi?!" Adam soğukça hıhladı, bakışları oldukça karanlıktı: "Bakalım kim cesaret edebilecek!"

Herkes atlarına bindi, nallarından çıkan seslerle birlikte Xianyang'ın eski yollarında gözden kayboldular. Az sonra batı kapısından çıkıp ıssız bir patikaya daldılar.

Bir saat sonra, imparatorluk elçileri Xianyang şehrine girdi ve

Chu Qiao'nun "Dul İmparatorluk Asil Eşi" ilan edildiğine dair fermanı okudu. Şehir muhafızı diz çöküp fermanı selamladı, ardından hemen konağına dönüp şehrin zenginlerini topladı; yeni efendiye sunulacak hediyelerin hazırlığına başladı.

Uzun bir ayrılığın ardından dünya yerinden oynamış, her şey değişmişti.

Zaman akıp gitmiş, on yıllık fırtınalı bir ömür geride kalmıştı. Artık ne o eski küçük kız vardı ne de o inatçı delikanlı. Yıllar aralarına aşılmaz sınırlar çizmişti; aile kinleri, vatan borçları, aşklar, savaşlar, sürgünler ve ölümler... Sonunda vefa ve borçlar da sahneye çıkmıştı; tıpkı ucu bucağı gelmeyen uzun bir ipek kumaş gibi, ne kadar çekersen çek bitmiyordu.

Rüzgâr, Yanbei'nin en uzak köşelerinden esip Xia'nın uçsuz bucaksız topraklarını geçiyor, Bian Tang'ın sonbaharına süzülüyor, Huaisong'un çiçekli bahçelerine uğrayıp en doğudaki masmavi denize ulaşıyor, bembeyaz dalgaların arasında kayboluyordu.

"Yol henüz sonuna varmadı, belki başka engeller de çıkacak; korkuyor musun?"
"Korkmuyorum."
"Unutma, seni bekliyorum."

Gece soğuktu, ay ışığı her yeri gümüşe boyamıştı.

O sıcak anıların kırıntıları, sonunda kanlı savaşların ve kılıç seslerinin arasında kaybolup gitmiş, geriye sadece soğuk bir gerçeklik kalmıştı.

"Yazık ki ben kadere asla inanmam!"

At nalları gece gündüz demeden yankılanıyordu; o eski Tangjing şehri artık çok yakındı. Şiuli Generali Chu Qiao'nun Asil Eş ilan edildiği haberi bir gecede tüm Bian Tang'a yayıldı. Shennan, Dianxi, Yuelin ve Yunmo gibi bölgeler topluca isyan bayrağı açtı. Güneyden yükselen itiraz sesleri gök gürültüsünü andırıyordu. Jing'an Prensi, Duanqing Prensi ve Huayang Dükü peş peşe ordularını topladılar.

Luo Prensi isyan ettiğinde yerinden kıpırdamayan, Zhan kardeşler yönetimi ele geçirdiğinde pusuda bekleyen bu

asilzadeler, bir anda öfkeden deliye dönmüşlerdi. “Hükümdarın yanındaki hainleri temizlemek, ifrit kadını yok etmek” bahanesiyle on sekiz bin kişilik Güney ordusunu toplayıp başkente doğru yola çıktılar. Yol boyu hiçbir yerel yönetim onlara engel olmaya cesaret edemedi, kapılarını sonuna kadar açtılar.

Sun Di bu durumun yaşanacağını çoktan öngörmüştü. Önceden yirmi bin kişilik Doğu ordusunu çekmiş, Xu Su’nun komutasında Han Suyu kıyısına yerleştirmişti. On bin kişilik Kurt Ordusu ise başkenti savunuyordu. Tüm yollar ve geçitler tutulmuş, başkent adeta bir demir kaleye dönüştürülmüştü. Kılıçlar ve mızraklar parlıyor, Güney’den gelecek o kaplan ordusunu bekliyordu.

Her şey hazırdı, sadece o son an bekleniyordu; üç gün sonraki büyük tören.

Güz rüzgârı sert esiyordu. Fengyou Kürsüsü’ndeki tören hazırlıkları nedeniyle Tangjing şehrinde iki gündür sokağa çıkma yasağı uygulanıyordu. Caddeler bomboştu; rüzgâr, siyah matem şeritleriyle sarılmış çınarların dökülen yapraklarını savuruyor, yapraklar karanlıkta uçuşan sarı kelebekleri andırıyordu.

Sun Di’nin malikânesinde, saray hademesi kılığında bir adam diz çökmüş, hademelerin o ince sesiyle konuşuyordu: “Chu Hanım dün gece Meixiang ile kavga etti, küçük imparator ve Prenses Xiao bile uyandı. Sonra kulaklarımla duydum, Hanım küçük imparatora Tang’dan ayrılmayacağına dair söz verdi.”

Sun Di kaşlarını hafifçe kaldırdı: “İyice duydun mu?”

“Hem de çok net. Meixiang Hanım çok yüksek sesle ağlıyordu, küçük imparator kılıç çekti. Hatta Chu Hanım, Xia’lı Mareşal’in gönderdiği mektupları da yaktı.”

“Meixiang bu sabah saat kaçta ayrıldı?”

“Hava aydınlanmadan gitti. Ping’an adındaki o genç onu uğurladı. Chu Hanım, onun Akademi Şehri’ne döndüğünü söyledi.”

Sun Di başını salladı, uzun bir süre sonra boğuk bir sesle konuştu: “Gitmesi iyi olmuş, burada kalsaydı sadece ayak bağı

olurdu.”

Ayağa kalktı, masanın üzerine iki altın külçesi bıraktı: “Geri dön ve işini iyi yap, seni ödüllendireceğim.”

“Çok teşekkür ederim Efendi Sun!”

Hademe çıktıktan sonra Sun Di bir adamını çağırdı ve bir süre düşündükten sonra ağır ağır konuştu: “Hemen adamlarını al ve şehirden çık. Chu Hanım’ın hizmetçisi Meixiang’ın izini sür. Eğer gerçekten Akademi Şehri’ne gidiyorsa, ona yolu boyunca eşlik edin; ama başka bir yere gitmeye kalkarsa, ne yapman gerektiğini biliyorsun.”

Adam alçak sesle, “Emredersiniz,” dedi ve çıktı. Az sonra dışarıdan bir at kişnemesi duyuldu ve sessizliğe karıştı.

Sun Di pencereyi açtı; ay, bir kadının ince kaşları gibi hilal şeklindeydi.

“Umarım... her şey yolunda gider.”

İki gün sükûnetle geçti. Saraydaki tüm yetkililer sessizliğe gömülmüştü. Başta birkaç akademisyen ve müfettiş itiraz etse de sonradan sesleri kesildi. Ya Sun Di’nin otoritesinden korkuyorlardı ya da elinde orduyu tutan Chu Qiao’dan. Sun Di o inatçı ihtiyarları hapse atmayı düşünmüştü ama Şiuli Ordusu ondan önce davranıp hepsini zindana tıkmıştı.

Sun Di bunu duyduğunda biraz endişelendi. Bu insanlar inatçı olsalar da Tang’a gerçekten sadık kişilerdi. Şiuli askerleri Chu Qiao’ya tapıyorlardı, o ihtiyarlara kim bilir neler yapacaklardı.

Bu meseleyi konuşmak için saraya gitti ama Chu Qiao onu huzuruna kabul etmedi. Yaptığı planların Chu Qiao tarafından sezildiğini biliyordu, bu yüzden fazla üstelemedi; sadece gizlice o eski bakanlara iyi bakılması için talimat verdi.

Bu gece kimsenin gözüne uyku girmeyecekti. Çünkü yarın Chu Qiao’nun töreni vardı; Büyük Tang tarihinin ilk “ölümle nikahı”... Ayinler Bakanlığı tören alanını bitirmek için sabahlıyordu. Diğer yetkililer ise evlerinde bin bir türlü hesap içindeydi. Yarından sonra Tang’ın nereye sürükleneceğini kimse bilmiyordu. Birçok ülkeyle derin bağları olan bu kadın, Tang’ı nasıl bir geleceğe taşıyacaktı? Sadık bir vezir mi olacaktı yoksa

tahtı ele geçiren bir hırsız mı? Mevcut düzeni mi koruyacaktı yoksa Yanbei'deki gibi yeni bir sistem mi kuracaktı? Kimse bilmiyordu.

Yarından sonra bu devlet hâlâ Li ailesinin mi olacaktı?

O gece binlerce insan bu soruyu sordu.

Şiuli kampı ise sessizdi. Askerlerin zerre şüphesi veya tereddüdü yoktu. Ay ışığı kampın üzerine vuruyor, eğitim alanı ıssız görünüyordu.

He Xiao'nun çadırının perdesi aralandı; siyah pelerinli, yüzü tamamen gizlenmiş bir figür içeri girdi.

He Xiao masasında içki içiyordu. Üzerinde sıradan kahverengi bir giysi vardı, saçları dağınıktı ve kaftanının önü hafifçe açıktı; bronz teni görünüyordu. Gelen kişiyi görünce kaşlarını çattı ama ses çıkarmadı.

Gelen kişi pelerinini çıkardı; güzel bir yüz ortaya çıktı. Hafifçe gülümseyerek, "Gece yarısı kampta içki içmek... Hatırladığım kadarıyla bu askeri kurallara aykırı," dedi.

He Xiao ona baktı ama konuşmadı, sadece başını eğip içmeye devam etti.

Chu Qiao yaklaşıp karşısına bağdaş kurarak oturdu. "Bana da bir kadeh ikram etmeyecek misin?" diye sordu.

He Xiao masaya bir kâse fırlattı ama içkiyi doldurmadı. Chu Qiao hiç bozulmadan kendi kâsesini doldurdu ve bir dikişte bitirdi. İçki boğazından bir kor parçası gibi geçti.

Kaşlarını çatarak, "Çok sertmiş," dedi.

He Xiao hâlâ sessiz kalınca ciddileşti: "Eğer ben gelmeseydim, beni bir daha hiç görmeyecek miydin?"

He Xiao kaşlarını kaldırdı, gözlerini onun yüzünde gezdirdi ve boğuk bir sesle, "Gerçekten şaşıyorum, hâlâ nasıl gülümseyebiliyorsun?" dedi.

"Ne var ki bunda? Beishuo'yu savunduğumuz zamanlarla kıyaslarsak, şu anki durumumuz çok daha iyi değil mi?"

He Xiao ona dik dik baktı, sonra acı bir gülüşle başını çevirdi: "Evet, çok daha iyi. Güç elinde, makam elinde... Tabii ki daha

iyi.”

Chu Qiao hafifçe öne eğildi, gözleri karanlıkta parlayan yıldızlar gibiydi: “He Xiao, sen de mi benim hakkımda böyle düşünüyorsun?”

Durumun ne olduğunu içten içe bilse de He Xiao’nun içindeki o öfke sönmüyordu. Gözlerini onunkilere dikti; bakışlarında hem kızgınlık hem de bir türlü kıyamadığı o derin şefkat vardı.

Chu Qiao dizlerinin üzerinde yükselip masanın üzerinden ona doğru eğildi ve adamın kulağına tek bir cümle fısıldadı.

He Xiao önce pek önemsemedi ama saniyeler içinde yüzü kireç gibi oldu. Şaşkınlık içinde bu gözü pek kadına baktı.

“He Xiao,” dedi Chu Qiao hafif bir gülümsemeyle ama sesi her zamankinden daha ciddi ve kararlıydı: “Bana yardım edecek misin?”

Genç general uzun süre sustu. Sonunda dudaklarında bir tebessüm belirdi. Elini uzattı; yıllardır yaptıkları gibi ellerini birbirine vurdular ve sonra sıkıca kenetlediler.

Soğuk gecede, Tangjing dışındaki ıssız yolda bir grup atlı hızla ilerliyordu. Aniden karşıdan bir süvari belirdi.

Öndeki mor kaftanlı adam hemen atını dizginledi. Karşıdan gelen süvari onu görünce hemen attan atladı ve bağırdı: “Dördüncü Genç Efendi!”

O gece kimse uyumayacaktı; karanlıkta binlerce plan ve hesap çarpışıyor, sabahki büyük töreni bekliyordu.

Gece çok uzundu.

Horozlar öttü, ufuktan kızıl bir güneş yükseldi ve dünyayı aydınlattı.

Guozi Salonu’nda, saçı sakalı ağarmış Runan Prensi titreyen bir sesle merhum imparatorun vasiyetini okudu ve mermer basamakların önünde diz çöktü.

Chu Qiao’nun üzerinde dokuz renkli, anka kuşu işlemeli, görkemli bir tören kaftanı vardı. Başında on sekiz altın anka kuşundan oluşan bir taç, belinde ise yeşim taşlı, mor bir kuşak takılıydı. Bu bir “ölümle nikah” olduğu için kıyafetin ana rengi

siyahtı; ancak üzerindeki işlemeler koyu yeşil, mor, demir kırmızısı ve altın renkleriyle bezenmişti. Heybetli ve baskıcı bir görünümü vardı, kimse gözlerini ona dikmeye cesaret edemiyordu.

Araba Guozi Salonu'ndan hareket etti; meydanları, kapıları ve caddeleri birer birer geçerek başkentin kalbine, atalar tapınağına doğru ilerledi.

Yol boyu halk diz çökmüş, "Bin yaşa!" diye haykırıyordu. Araba geçtikten sonra kalkan toz bulutu sarı bir fırtınayı andırıyordu.

Güz yaprakları dökülüyor, siyah matem şeritleri şehri sarmalıyordu. Gökyüzü masmaviydi ama güneş sanki çok uzaklardaydı. Her şey bir mürekkep tablosu gibiydi; geçmişin kanlı izleri bu yeni ihtişamın altında kalıyordu.

Araba durdu. Fengyou Kürsüsü, üç yüz altmış altı beyaz mermer basamaktan oluşuyordu ve yüz arşın yüksekliğindeydi. Oradan bakınca tüm Tangjing şehri ve o görkemli Jinwu Sarayı ayaklar altında kalıyordu.

— 239 —

“Soylu bir aileden gelen, edebiyle tanınan, hikmet sahibi, itaatkâr ve alçakgönüllü Chu ailesinin kızı... Erdemiyle ve iyiliğiyle bilinen bu hanımefendiyi, merhum imparatorun vasiyetiyle ‘Dul İmparatorluk Asil Eşi’ payesine yükseltiyor; onu devletin naibi ve koruyucusu ilan ediyoruz.”

Görkemli ses gökyüzünde yankılandı. Saf altından yapılmış bir anka kuşu tacı, tapınağın önündeki masaya yerleştirildi. Mühürler, fermanlar ve diğer tüm yetki belgeleri oradaydı; dünyanın gıptayla baktığı o mutlak güç... Sadece bir adım atıp onları eline alması yeterliydi; o zaman bu dünyada kimse ona zarar veremezdi.

Yüksek kürsüde duruyordu; aşağıda binlerce insan diz çökmüştü. O bakışların içinde haset, nefret, korku, tereddüt ve biraz da umut vardı; ama ona sıcaklık veren tek bir bakış bile yoktu.

Ayaklarının altındaki mermer basamaklar buz gibiydi; gökteki güneş bile ısıtmıyordu.

Ayinler Bakanı önünde diz çökmüş, altın mührü uzatıyordu; yetmiş yaşındaki adamın dizleri titriyordu.

Rüzgâr uğuldayarak geçti, gökyüzünde kartallar süzülüyordu. Tangjing’in o devasa surlarına, kızıl kapılarına baktı. Bin yıllık şehir sanki ona bakıyor, bu tarihi anı bekliyordu.

Eğer kabul ederse, dünyanın dörtte biri onun elinde olacaktı.

O an, o gözleri tekrar hatırlar gibi oldu; hem soğuk hem de ateşli... O adamın keskin kalemiyle yazdığı o satırlar zihninde belirdi: “Mutlaka beni bekle!”

Mutlaka! Beni bekle!

Tören boruları aynı anda çalmaya başladı; sanki binlerce gergedan hep bir ağızdan bağırıyordu.

Tangjing’in kuzey kapısının dışında, bir süvari köprünün

başında tek başına duruyordu. Sararmış otlar rüzgârda sallanırken, doğan güneş bozkırı altına boyuyordu.

Mor kaftanlı, saçları yeşim tokayla toplanmış adamın gözleri derin bir göl gibiydi; en ufak bir dalga yoktu.

Bir rüzgâr esti, boynundaki küçük çıngırak hafifçe tınladı.

“Unutma, seni bekliyorum.”

Seni bekliyorum... Seni bekliyorum...

Güneş bulutları deldi, her yer ışıl ışıl oldu.

GÜM! Güney kapısından gelen devasa bir sesle atalar tapınağı bile sarsıldı.

Güneyden gelen devasa bir toz bulutu gökyüzünü kapladı. Alarm sesleri her yeri sardı, ulaklar tapınağa doğru dört nala koşarken bağırıyorlardı: “Jing'an Prensi şehre dayandı! General Xu Su saf değiştirdi! Jing'an Prensi şehre dayandı! General Xu Su saf değiştirdi!”

Bir anda tüm şehir panikledi, herkesin rengi attı. Sun Di’nin yüzü kireç gibi oldu.

Ayinler Bakanı yere kapaklandı, elindeki mühür basamaklardan aşağı yuvarlandı.

Chu Qiao yavaş yavaş basamaklardan indi ve Sun Di’nin önünde durdu. Sun Di ona baktığında, gözlerinde hem derin bir sessizlik hem de tarif edilemez bir korku vardı.

“Efendi Sun.” Chu Qiao bir kâğıt çıkardı; üzerinde saraydaki birçok önemli ismin adı yazılıydı.

“Bunlar, Jing'an Prensi ve diğer hainlerle gizlice iş birliği yapanların listesidir. Lütfen gereğini hemen yapın.”

Chu Qiao bunu söyler söylemez oradaki birkaç bakanın rengi soldu. Sun Di şaşkınlıkla kâğıdı aldı; sanki bu kadını ilk kez görüyordu.

“Ben şimdi ordunun başına geçip Jing'an Prensi’ni karşılamaya gidiyorum. Şehrin ve imparatorun güvenliği size emanet.”

“Başkentteki asker sayısı sadece yüz elli bin, ama düşman...”

Chu Qiao onun sözünü kesti: “General Xu Su da bizimle.”

“Ama o saf değiştirmedi mi...”

“General Xu Su bu tür oyunları ilk kez yapmıyor.”

Sun Di donakaldı. Chu Qiao’nun üzerindeki o gösterişli elbiseleri yırtıp attığını, altındaki gümüşi zırhı ortaya çıkardığını izledi. Kadın başındaki takıları söküp attı, saçlarını basit bir örtüyle bağladı ve He Xiao’nun getirdiği atın üzerine sıçradı. Şiuli askerleriyle birlikte fırtına gibi uzaklaştı.

Şehirdeki tüm askerler çoktan hazır bekliyordu. Genç kadın zırhı içinde, yüzündeki o donuk ifadeyi atmış, küllerinden doğan bir anka kuşu gibi parlıyordu. Kılıcını çekip bağırdı: “Kapıları açın!”

O an, sanki karanlığı yırtan ilk ışık hüzmesi gibiydi; öyle güzeldi ki insanın ağlayası geliyordu.

Sun Di, o devasa kapıların açılışını, binlerce atın toz duman içinde savaş alanına gidişini izledi.

Dünya bir ocak, her şey ise yakıttı; kaos kahramanları yaratırdı ve o kadın, herkesin arzuladığı o keskin kılıcın ta kendisiydi.

Rüzgâr kulaklarında uğuldarken, Chu Qiao tekrar Li Ce’nin ölmeden önce kulağına fısıldadıklarını hatırladı: “Ben öldükten sonra ortalık karışacak. Zhan kardeşler sadece kâğıttan kaplan, asıl kurtlar o prensler. Sun Di biraz serttir ama bir oyun kurarsa sen de ona ayak uydur. Sana verdiğim yüzüğü alıp Han Suyu’na git; Xu Su onu görünce sana itaat eder, Tie You’nun Kurt Ordusu da senin emrine girer. Bu sayede saraydaki casusları temizlersen bir taşla iki kuş vurmuş oluruz. Zhuge Dördüncü’ye gelince... Bakma normalde akıllıdır ama konu sen olunca aptallaşır. Ona haber verme, bırak ordusuyla gelip seni kaçırmaya çalışsın; böylece bizim askerler daha az ölür, hem onu da biraz gıcık etmiş olursun. Qiaoqiao, hayatın hep başkaları için yaşamakla geçti. Benim ölümüm seni bir kez daha bağlarsa huzur içinde uyuyamam.”

“Sakın beni hayal kırıklığına uğratma.”

...

Chu Qiao’nun gözleri doldu, dudaklarını sıkıp atını mahmuzladı. Bozkırda iki ordu çoktan çarpışmaya başlamıştı. Xu Su en önde savaşıyordu; elinde devasa bir kılıç, arkasında ise kocaman bir sancak dalgalanıyordu: “Hainleri Öldür, Alçakları Temizle!”

“HÜCUM!” Kurt Ordusu’nun haykırışları yeri göğü inletti. Büyük Tang’ın yeni imparatorunun tahta çıkışından sonraki ilk büyük isyan böylece başlamış oldu.

Yongjun yılının sekizinci günü; hükümdar sahte bir törenle hainleri tuzağa düşürdü. Jing'an, Duanqing ve Huayang dükleri on sekiz bin askerle harekete geçtiler. Ancak yolda birçok birlik saf değiştirdi; Xu Su ve diğer generaller hükümdarın sancağı altında birleşti. Şiuli Kralı Chu Qiao, zırhını giyip bizzat savaşa girdi. Hainleri bozguna uğrattı, Jing'an Prensi savaş meydanında can verdi.

İki gün sonra, Chu Qiao imparatorluk mührünü saray kapısına astı. Bir kadın olarak devlet yönetmeyeceğini beyan ederek atalar tapınağında diz çöktü ve unvanından feragat etti. İmparator, onun bu vefasını takdir ederek ona “Birinci Derece Şiuli Kralı” unvanını verdi.

— 《Tang Tarihi · Şiuli Kralı Biyografisi》

Saray kapısının önünde, Chu Qiao beyaz peleriniyle sessizce duruyordu. Akşam oluyordu, kuşlar yuvalarına dönüyordu. Günbatımının kızıllığı üzerine vurmuş, ona huzurlu bir hava katmıştı; sanki savaş meydanındaki o keskin kadın o değildi.

Sun Di’nin arabası saraydan çıkarken onu gördü ve durdu. Arabadan indi, ne diyeceğini bilemiyordu. Uzun süre baktıktan sonra sadece, “Efendi Chu,” diyebildi.

“Şiuli askerleri artık burada yuva kurdular, evlendiler; artık benim özel ordum değiller. Onları size emanet ediyorum, ben artık onların komutanı değilim. Bana artık efendi demeyin,” dedi Chu Qiao yumuşak bir sesle.

Onun ne kadar tehlikeli olabileceğini gören Sun Di, artık onu küçümsemeye cesaret edemiyordu: “Nasıl isterseniz.”

Chu Qiao hafifçe gülümsedi: “Bana karşı çıkan o bakanları

serbest bırakın. İmparator henüz çok küçük, halkın sevgisini kazanmak için iyi bir fırsat. Bu emri ben vermeyeyim, imparator vermiş gibi olsun. Ben gittikten sonra o sadık ihtiyarları unutmayın."

Sun Di, "Emredersiniz," dedi.

"Efendi Sun, az öncekileri Şiuli Kralı olarak söyledim. Şimdi ise Chu Qiao olarak birkaç sözüm var."

Sun Di duraksadı, başını kaldırdı. Kadının yüzünde tarif edilemez bir ışık vardı. "Buyurun," dedi.

"Hükümdarlık yolunda merhaleler vardır. İster Asil Eş olayım ister İmparator, bu durum Yanbei ve Xia ile olan siyasi dengeleri değiştirmez. Zamanı geldiğinde savaş kaçınılmazdır; kimsenin dostluğu bu süreci durduramaz. İçerideki düşmanları temizledik ama hâlâ dikkatli olmalısınız. Li Ce'nin soyunu ve Tang'ın mirasını korumak artık sizin elinizde."

Sun Di kaşlarını çatarak sordu: "Seni bu kadar oyunun içine itmişken, neden hâlâ devleti bana emanet ediyorsun?"

Chu Qiao gülümsedi: "Üç sebebi var: Birincisi; Tie You ve Xu Su sadık askerlerdir, ordunun başındalar. Siz ise sivil bir memursunuz; yetkiniz olsa da ordunuz yok, asilzade de değilsiniz. İsyan etmeye kalksanız ne meşruiyetiniz olur ne de gücünüz."

Güneş Chu Qiao'nun yüzünde parlıyordu. Devam etti: "İkincisi; Tang yeni savaştan çıktı, halkın huzura ihtiyacı var. İsyan eden prensler yok oldu, hanedanın itibarı arttı. Halkın desteği olmadan darbe yapamazsınız."

"Ve üçüncüsü," dedi Chu Qiao, gözlerinde bir tilki kurnazlığıyla gülümseyerek: "Sana güveniyorum."

Sun Di'nin kalbi bir an duracak gibi oldu. Kulaklarına inanamıyordu.

"Sana güveniyorum, Li Ce de sana güveniyordu. Sert ve inatçı biri olabilirsin ama Tang'a ve Li ailesine senden daha sadık kimse yok. Li Ce ölmeden önce senin en iyi naip olacağını söylemişti, haklıymış."

Koynundan iki mektup çıkarıp ona uzattı: “Bunlar Xia Prensi Zhao Che ve Qinghai Kralı Zhuge Yue’nin mektupları. Tang ile müttefik olmayı kabul ettiler. Siyasi olarak onların desteğini arkana alacaksın, içerideki dedikodulardan korkmana gerek yok. Ben de seni destekliyorum; imparatoru iyi büyüteceğine eminim.”

Sun Di’nin elleri titreyerek mektupları aldı. Sanki elinde bir dağ tutuyordu. Aniden diz çöktü: “Efendim, müsterih olun. Sun Di ölene kadar Li ailesine sadık kalacaktır. Tang’a bir zeval gelirse canımı vermeye hazırım.”

“Lütfen ayağa kalkın,” dedi Chu Qiao onu kaldırırken. “Sen Li Ce’nin dostusun, yani benim de dostumsun. O sana inandıysa, ben de inanırım.”

Güneş kan kırmızısıydı, bozkır ise demir gibi sert. Sun Di surların üzerinden Chu Qiao’nun gidişini izledi. He Xiao ve Ping’an’ın eşliğinde şehirden uzaklaşıyordu. Altın rengi bozkırda uzun bir gölge bırakıyordu. Beyaz pelerini rüzgârda devasa kanatlar gibi dalgalanıyordu.

O bir kartaldı; kimse onun kanatlarını kıramazdı. Kendisi istemedikçe kimse onu durduramazdı.

Sun Di o an, kadim dostunun neden yıllarca ona bu kadar tutkun olduğunu anladı. Böyle bir insan, gerçekten de dünyaya renk katıyordu.

Başını kaldırıp derin bir nefes aldı; sanki o eski dostunun yine yanında olduğunu, kulağına eğilip o edepsiz şakalarından birini yaptığını duyar gibi oldu.

Güz rüzgârı esiyor, yapraklar dökülüyordu. Çetin bir yıldı ama aynı zamanda bereketli bir hasat mevsimiydi.

— 240 —

Nehir Kıyısındaki Yemin

Köprü başında Zhuge Yue, şık kaftanıyla atının üzerinde mağrur bir şekilde oturuyordu.

Fang Chu alçak sesle, “Efendim, Chu Hanım geliyor,” dedi.

Sözü biter bitmez ufukta bir süvari birliği belirdi. En öndeki genç kız, beyaz pelerini rüzgârda uçuşurken, yüzünde bir gülümsemeyle atını onlara doğru sürüyordu.

“Hanımım!” Meixiang bir taşın üzerinde oturuyordu, Chu Qiao’yu görünce sevinçle zıpladı.

Chu Qiao ve yanındakiler göz açıp kapayıncaya kadar yanlarına vardılar. Atından atlayıp Meixiang’a sarıldı. Meixiang bir yandan ağlıyor, bir yandan da “Hanımım, beni kandırıyorsunuz sandım, gerçekten gelmeyeceksiniz sandım,” diyordu.

Jingjing, Ping’an ve diğerleri de neşeyle yanlarına koştular, ayrıyken neler yaşadıklarını sormaya başladılar. Ping’an, o büyük savaşı ballandıra ballandıra anlatıyor, gururla göğsünü kabartıyordu. He Xiao’nun ailesi yoktu ve Biantang’da kalmak da istememişti, bu yüzden o da Chu Qiao ile gelmişti. Yue Qi ve diğerleriyle daha önce tanışmamış olsalar da birbirlerinin namını çoktan duymuşlardı, bu yüzden kısa sürede kaynaştılar.

Sadece Zhuge Yue, yüzü kaskatı bir halde yerinde duruyordu. Meixiang ile hasret gideren Chu Qiao’ya öyle soğuk bakıyordu ki, dişlerini sıkmaktan neredeyse kıracaktı.

Nihayet o delici bakışlar, genç kadının kavuşma sevincini yarıda kesti. Gülümseyerek ona doğru yürüdü. Zhuge Yue tam hareketlenecekken, Chu Qiao hemen ellerini havaya kaldırıp bağırdı: “Teslim oluyorum! Son kez oldu, söz veriyorum!”

Zhuge Yue ona bir ders vermek için elini kaldırdı ama dakikalarca havada tutup nereye vuracağını bilemedi. Boynunu

büküp gözlerini yuman o kıza bakarken, tuhaf bir öfkeyle gürledi: “Neden karşılık vermiyorsun?”

Chu Qiao gözlerini açtı, dudaklarını büzdü; hali çok acıklı görünüyordu. “Hatamı kabul ediyorum ya işte.”

“Hatalı olduğunu biliyorsun demek?” Zhuge Yue gözlerini kısıp ona baktı. Etraftaki adamlarının meraklı bakışlarını umursamadan, pek de nazik olmayan bir tavırla Chu Qiao’nun zaten pek eti olmayan yanaklarını sıktı ve sertçe konuştu: “Mektuplarıma cevap vermemeye cüret edersin ha? Bayağı bir özgüven gelmiş sana!”

“Vaktim yoktu!” Chu Qiao yüzünü buruşturarak kendini savundu.

“Mektuba cevap vermeye vaktin yoktu ama onları yakmaya vaktin vardı, öyle mi?”

Chu Qiao başını kaldırıp savunmasına devam etti: “Eğer o kadar dertli ve öfkeli görünmeseydim Sun Di bana inanmazdı. O inanmasaydı Prenses Jingan ve diğerleri hiç inanmazdı.”

Zhuge Yue ona dik dik baktı, sorgulamaya devam etti: “Peki neden bana daha önce haber vermedin? Boşu boşuna ordumla buralara kadar yorulmama neden oldun?”

Chu Qiao boynunu büktü, gözlerini kırpıştırdı; ne cevap vereceğini bilemedi.

“Hadi, dökül bakalım!”

“Li Ce öyle yapmamı istedi, sıkıyorsa git ona sor.”

Zhuge Yue dişlerini sıkarak bir süre bekledi, sonunda soğuk bir tavırla, “Aklınız başınıza gelmiş neyse ki,” dedi. “Yoksa ordumla Li Ce’nin inini başına yıkardım, bakalım o zaman kime imparatoriçelik yapacaktın!”

Anca laf, diye geçirdi Chu Qiao içinden. Ama dışarıdan gayet uyumlu bir şekilde, “Tabii ki, hiç yapar mıyım? Ben sözümün eriyim, asla dönmem,” dedi.

Zhuge Yue burnunu havaya dikti; erkeklik gururu fazlasıyla okşanmıştı.

“Vaa!” Bir çocuğun ağlama sesi, Chu Qiao ile birlikte gelen

arabalardan birinden yükseldi. Zhuge Yue ve yanındakiler donakaldı. Chu Qiao hemen koşup arabanın perdesini açtı. İki dadı, dört beş aylık bir bebeği kucaklamışlardı; bebek belli ki yeni uyanmıştı ve günlük rutini olan ağlama seansına başlamıştı.

Chu Qiao hemen bebeği kucağına aldı, ustalıkla pışpışlamaya başladı.

“Bu ne?” Zhuge Yue’nin yüzü yine asıldı, soğukça sordu.

Chu Qiao ona şaşkınlıkla baktı, dürüstçe cevap verdi: “Bebek.”

“Biliyorum!” Zhuge Yue’nin keyfi iyice kaçmıştı, öfkeyle sordu: “Kimin bu bebek?”

Chu Qiao o an henüz kimseye açıklama yapmadığını hatırladı: “Bu Li Ce’nin üçüncü oğlu, adı Li Qingrong. Ama ileride adını değiştirmemiz gerekebilir. Annesi Zhan Ziming. Li Ce ölmeden önce onu bana emanet etti; çocuğun sarayda zarar görmesinden korktuğu için dışarı çıkarmamı vasiyet etti.”

“Li Ce’nin oğlu mu?” Zhuge Yue kaşlarını çatarak bebeğe bakmak için yaklaştı. Çocuğun teni süt gibi beyazdı, kömür gibi kapkara gözleri vardı. Dudaklarını bükmüş, mahzun bir şekilde Chu Qiao’nun pelerindeki püsküllerle oynuyordu. Küçük gözlerini fıldır fıldır döndürüşü gerçekten de o rahmetli dostunu andırıyordu.

İçini bir hüzün kaplamıştı ki tam o sırada bebek onu gördü. Kara gözlerini bir kez döndürdü ve aniden yeri göğü inleten bir feryat kopardı; elini kolunu sallıyor, belli ki durumdan nefret ediyordu.

“Ne oldu? Neden ağlıyor?” Chu Qiao şaşkınlıkla mırıldandı.

Meixiang da yanlarına geldi, dadılara sordu: “Acıktı mı acaba?”

Dadılar hemen başlarını salladı, daha yeni yediğini söylediler. Meixiang bebeğin kundağını kontrol etti, altı da temizdi.

Chu Qiao’ya bir aydınlanma geldi, başını çevirip Zhuge Yue’ye baktı: “Bebek galiba senden nefret ediyor.”

Zhuge Yue’nin yüzü morardı, öfkeyle: “Neden benden nefret

etsin?”

“Biraz uzaklaşsana, belki ondandır.”

Adam bunu kabullenemedi, kılıç gibi kaşlarını çatarak: “Nedenmiş o? Ona vurmadım bile.”

“Bazı insanların hiç insan sevgisi yoktur, belki sen de öylesindir.”

“Evet enişte, sen biraz uzaklaş. Belki Rong’er seni görünce korkuyordur,” diye ekledi Jingjing yangına körükle giderek.

“Neden ama?” Yue Qi, efendisini sadakatle savunmak için cılız bir sesle araya girdi: “Aslında efendimiz gayet cana yakın, halden anlayan biridir...” Ama kendisi bile buna inanmadığı için sesi giderek kısıldı.

Nihayet, herkesin baskısıyla Zhuge Yue epey uzaklaştı. Li Qingrong gerçekten de ağlamayı bıraktı; az önce çok şiddetli ağladığı için hâlâ hıçkırıyordu ama dudaklarında hafif bir gülümseme belirmişti.

Az sonra gruptan bir kahkaha yükseldi. Meğer ufaklık Yue Qi’nin kılıç kabzasıyla oynarken kafasını çarpmış, şimdi hırsla Yue Qi’nin omzunu ısırmaya çalışıyordu.

Zhuge Yue uzaktaki büyük bir taşın üzerine oturmuş, gruba bakarken içinden söyleniyordu: *Seni gidi velet, tıpkı babana benziyorsun.*

Chu Qiao ne ara geldiğini anlamadan yanına oturdu, ona sokuldu.

Yue Qi gibi dünyayı yerinden oynatacak adamlar bir bebek için birbirine girmişti. Az sonra Meixiang’ın, her zaman odun gibi olan Fang Chu’ya bağırdığı duyuldu: “Ay, çocuk altına yaptı! Al şunu tut, hadi! Sana tut diyorum!”

Chu Qiao, Zhuge Yue’nin koluna girdi, yüzünü omzuna yasladı. Ona yandan bir bakış atıp derin bir nefes aldı: “Nihayet bitti.”

“Yoruldun mu?”

“Sayılır.” Chu Qiao gözlerini kapattı, akşam güneşinin kızıllığı yüzüne vuruyordu. “Sadece senin endişelenmenden korktum,

sürekli kendimi daha hızlı, daha hızlı olmaya zorladım.”

Zhuge Yue’nin içindeki o sitem hâlâ sönmemişti: “Mektuplarımı neden okumadın?”

“Başarabilir miyim bilmiyordum,” dedi genç kadın. Başını kaldırıp ona gülümsedi. “O zamanlar kendime güvenim yoktu; başarısız olmaktan, ölmekten korkuyordum. Senin mektuplarını okursam bir daha devam edecek cesareti bulamamaktan korktum.”

Gülümsemesi bir çiçek gibi açtı; hayatı boyunca hiç böyle, dertsiz ve tasasız gülümsememişti. “Sen benim zayıf noktımsın,” dedi. “Senin yanındayken güçlü olmak istemiyorum.”

Zhuge Yue ona baktı, ifadesi yavaş yavaş yumuşadı. Elini beline doladı, sesi boğuk ve sakindi: “Benim yanımdayken güçlü olmak zorunda değilsin.” Bunu söyledikten sonra eğilip dudaklarına bir öpücük kondurdu.

“Ay! Rezillik!” Jingjing’in çığlığı duyuldu.

Dünya öylesine uçsuz bucaksızdı ki... Güz mevsimi, her yer altın sarısı bir görkem içindeydi. Chu Qiao, Zhuge Yue’yi hiç böyle uyurken görmemişti. Cangzhou’da gemiye bindiklerinden beri uyuyordu; bir gün bir gece boyunca gözünü açmamış, Chu Qiao’nun içeri girdiğini bile fark etmemişti. Yue Qi, Zhenhuang’dan yola çıktıklarından beri efendisinin doğru dürüst uyumadığını, Xianyang’dan kara yoluna geçtikten sonra ise gözünü bile yummadığını söylemişti. Belli ki bitkin düşmüştü.

Zhuge Yue’nin sağlığı aslında pek iyi değildi. Bu birkaç günlük yolculukta, gizlice siyah bir ilaç yuttuğunu görmüştü. Yue Qi’ye sorduğunda adam kaçamak cevaplar vermişti. Meixiang biraz eczacılıktan anlardı; sonra Chu Qiao’ya, Zhuge Yue’nin muhtemelen aşırı yorgunluktan, kan eksikliğinden ve soğuk almasından muzdarip olduğunu söylemişti.

Aşırı yorgunluk, soğuk algınlığı...

Chu Qiao elini çenesine dayayıp sandalyede oturdu. Gemi dengeli ilerliyordu, hava güzeldi; rüzgâr da dalga da yoktu. Pencereler kapalıydı ama kağıtların arkasından geride kalan yeşil dağları ve suları görebiliyordu.

Zhao Chun'er tarafından Biantang'a kaçmaya zorlandığı o günleri hatırladı. O zamanlar Zhan Ziyu ve Zhan Ziming kardeşler henüz adı sanı duyulmamış, düşkün insanlardı. Li Ce hayattaydı, Biantang'ın o gamsız veliaht prensiydi. Wu Daoya, Yu Hanım ve diğerleri hâlâ idealleri için savaşıyorlardı. Yan Xun, çocukluk arkadaşı ve sevdiği adamdı. Kendisi de geleceğe umutla bakıyor, bir grup dostuyla birlikte bu yaralı dünyaya bir parça derman olabileceğine inanıyordu.

Ne yazık ki zaman, bu dünyadaki en acımasız silahtı. Li Ce gitmişti, Wu Daoya öldürülmüştü, Yu Hanım kollarında can vermişti. Zhan Ziyu hırsları yüzünden tüm ailesini felakete sürüklemişti. O sadık sandığı dostlarının aslında o kadar da sadık olmadığını görmüştü. Birçok insan yavaş yavaş onu terk etmişti; Yan Xun bile ondan uzaklaşmış, nihayetinde bir yabancıya dönüşmüştü.

Topraklar el değiştirmiş, imparatorluk hayalleri kurulmuş, idealler rüzgârda küle dönmüştü; sonbaharın kurumuş otları gibi, geçmişteki yeminlerle alay edercesine sallanıyorlardı.

Evet, kim değişmezdi ki? Bugünün Chu Qiao'su, o zamankiyle aynı mıydı?

Hafifçe başını çevirdi; Zhuge Yue hâlâ sessizce uyuyordu. Gerçekten huysuz ve inatçı bir adamdı; uykusunda bile kaşları çatıktı. O her zaman keskin bakan gözleri şimdi kapalıydı, bu da yüz hatlarını daha belirgin kılıyordu: yüksek burun köprüsü, ince dudaklar ve sert hatlar...

Böyle bir yüze sahip olanların vefasız olduğu söylenirdi. Oysa o, öylesine tutkulu, öylesine saplantılıydı ki; bu inadı insanın içini sızlatıyordu.

Biantang sarayı bin yıllık entrikalarla doluydu; Xia ve Yanbei'nin o keskin kılıç darbelerine benzemezdi. Buradaki saldırılar görünmez oklardı; ipek kumaşlara sarılmış planların, ılık bahar rüzgarlarının içinde saklanır, insanı hiç fark ettirmeden öldürürdü.

Daha sonra Biantang saray hekiminden öğrenmişti ki, Li Ce'nin babasının ölümü de Li Ce'nin annesi yüzündendi.

Bunca yıl boyunca kadın, Tang İmparatoru'nu öldürmeye çalışmıştı; zehirler, suikastlar... Her yolu denemişti. Birkaç kez başarılı olmaya çok yaklaşmıştı ama yaşlı imparator her seferinde onu korumuş, olayı örtbas etmişti. Bazen öfkelenmiş, bazen nefret etmiş, kadının ailesini rehin almış, diğer cariyeleriyle onu kıskandırmaya çalışmış, hatta onu üç kez soğuk saraya hapsetmişti. Ancak sonunda yine de kalbine yenik düşmüştü. Yaşlılığında tüm cariyeleri saraydan göndermiş, sadece onu yanında tutmuştu. Ona sevgi ve şefkat göstermiş, kadın da sonunda yumuşamış ve ona birkaç mutlu yıl yaşatmıştı.

— 241 —

Nihayetinde adam, yine o kadının ellerinde can vermişti. Ona ilacını içirirken kazara kendisi de bir yudum tatmış ve o anda zehir etkisini göstererek canını almıştı.

Ancak o an geldiğinde adam, kadının çoktan ölümü göze aldığını anlamıştı. Yıllardır yediği her lokma, içtiği her yudum ağır zehirlerle harmanlanmıştı; kadın önceden panzehrini alıyor, vücudunu binbir çeşit tuhaf zehirle parça parça ediyordu. Tek amacı, adamın bir anlık boşluğunu yakalayıp ruhunu göklere uğurlamaktı.

Tang İmparatoru sonunda ölmüştü; ömrü boyunca en çok sevdiği kadının ellerinde... Bir ömür boyu tetikte yaşamış olsa da kadının metaneti ve sabrıyla baş edememişti. Yine de ona kıymaya el vermemiş, ardında bıraktığı vasiyetle onu saraydan ayrılıp Budizm'e adanmaya zorlamıştı. Kadın, ömrü boyunca bir daha saray kapısından içeri adımını atmayacaktı.

Dışarıdakiler, İmparator ve İmparatoriçe arasındaki aşkın derinliğinden dem vurup dururdu; oysa bilmezlerdi ki İmparator, ölmeden hemen önce sadece biricik oğlunu korumaya çalışıyordu.

Fakat sarayın bu karanlık sırrı, Cariye Zhan aracılığıyla Zhan Ziyu'nun kulağına gitmişti. Zhan Ziming'in Li Ce'ye düzenlediği suikast başarısızlıkla sonuçlanınca, Ziyu, Ana Kraliçe'yi gizlice tapınaktan çıkarıp saraya sokmuştu. Kimsenin şüphelenmeyeceği bu kadının ellerini kullanarak Li Ce'yi katletmiş, Li-Tang hanedanının yeniden şahlanış fırsatını elleriyle yok etmişti.

Ana Kraliçe Yao, Li Ce'nin ölüm haberini alınca intihar etmişti. Chu Qiao, o an kadının neler hissettiğini hayal bile edemiyordu. İntikamını almış olmanın verdiği o huzurlu ferahlık mıydı yüreğindeki, yoksa telafisi imkânsız bir hata yapmış olmanın getirdiği o uçsuz bucsız çaresizlik mi? İnatçı ve uçlarda yaşayan bir kadındı o; yıllar öncesinin kanlı borcu için bir ömür

direnmiş, bu dünyada kendisini en çok seven iki adamı kendi elleriyle öldürmüştü. Hayatının son saniyesinde, nihayet özgürleştiği için kahkahalar atmış olabilir miydi?

Belki de hayır... Zira kocası ve oğlunun intikamını alırken, bir başka kocayı ve bir başka oğulu katletmişti. Bir kan davası uğruna, bir kadının gençliğinden yaşlılığına uzanan koca bir ömrü heba edilmişti.

Ana Kraliçe Yao öldükten sonra Meishan'da İmparator Xizong ile birlikte gömüldü. Hayattayken birbirlerine düşmandılar; bir ömür boyu süren kavgalar, komplolar, suikast girişimleri, nefret ve bitmek bilmeyen hesaplaşmalar... Sonunda o soğuk, ıssız ve derin yer altı türbesinde, birbirlerine yoldaş kalmışlardı. Artık hiçbir güç, hiçbir insan onları birbirinden ayıramayacaktı.

Chu Qiao, yıllar önce tam olarak neler yaşandığını bilmiyordu; bir insanın nefretinin nasıl bu kadar korkunç bir boyuta ulaşabileceğini de anlamıyordu. Yine de bazen içten içe düşünmeden edemiyordu: Belki de Ana Kraliçe Yao'nun kalbinin derinliklerinde Li Ce'ye karşı küçücük bir annelik şefkati kalmıştı. O güneşli öğleden sonrayı hâlâ hatırlıyordu; o yumuşak çehreli kadın kaşlarını hafifçe çatarak ona şöyle demişti: "Sarayda Huvanshi Budası'na tapınmak istiyormuş, ah, gerçekten... Vaktin olursa onunla bir konuş, ikna et onu. Ne de olsa o Tang'ın veliaht prensi, bu kadar başına buyruk davranmamalı."

Lakin Prens Luo'nun ölümü, o son sevgi kırıntısını da yok etmişti. Kadın sonunda kalbindeki iblise yenik düşmüş, bu insan yiyen imparatorluk sofrasında can vermişti.

Aniden bir hışırtı duyuldu; rüzgâr pencereyi hafifçe itmiş, nehir esintisi perdeleri dalgalandırarak Chu Qiao'yu düşüncelerinden çekip çıkarmıştı. Başını çevirdiğinde Zhuge Yue'nin ne zaman uyandığını fark etmediğini gördü. Adam yatağın başlığına yaslanmış, beyaz entarisi içinde gayet zinde görünüyordu. Yüzündeki o alışıldık soğuk ciddiyet yerini huzurlu bir dinginliğe bırakmıştı.

Chu Qiao'nun ona baktığını görünce, elini hafifçe sallayarak

yanına çağırdı.

Genç kadın yanına gidip ona bir fincan çay doldurdu ve sordu: “İyi uyudun mu?”

“Hı-hı,” dedi adam çayından bir yudum alarak. “Eğer birileri gizlice odama girip iç çekip durmasaydı, muhtemelen daha iyi uyurdum.”

Chu Qiao’nun yüzü kızardı, gözlerini ona dikerek sordu: “Acıktın mı?”

Adam başıyla onayladı. “Az önce biraz öyleydim, şimdi daha iyiyim.”

Chu Qiao ayağa kalktı. “Bir gün bir gecedir uyuyorsun, hiçbir şey yemedin, tabii ki acıkırsın. Mutfağa haber vereyim de sana bir şeyler hazırlasınlar.”

“Gerek yok.” Zhuge Yue aniden uzanıp kadının elini tuttu ve onu yatağın kenarına oturttu. “Önce biraz yanımda otur.”

Chu Qiao gülümseyerek denileni yaptı.

“Deminden beri dalıp gidiyorsun, ne düşünüyordun?” Zhuge Yue, elini doğal bir tavırla tutmaya devam ediyordu.

Chu Qiao başını iki yana salladı. “Önemsiz, eski meseleler.”

Zhuge Yue’nin dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. Yatağın başlığına yaslanmış, gözlerini hafifçe kısarak ona bakıyordu. “Madem boş boş oturuyoruz, anlat da şu önemsiz eski meselelerini dinleyelim.”

Chu Qiao onun bakışları altında yanaklarının yandığını hissetti, bakışlarını kaçırdı. “Dedim ya, önemsiz şeyler işte, anlatmaya değmez.”

“Öyle mi?” Zhuge Yue sesini kasten uzattı. “Gerçekten anlatmaya değmez mi?”

Chu Qiao tam ağzını açacaktı ki Zhuge Yue aniden ona doğru eğildi. Sıcak ve tutkulu bir öpücük dudaklarına kapandı; bu öpücükte bastırılmış bir hararet vardı. Adamın dudakları kadınınkilerin üzerinde amansızca geziniyor, beline dolanan kolu her geçen saniye daha da sıkılaşıyordu. O soğuk dudaklar yavaş yavaş ısınırken, kadının dişlerinin arasından süzülen karşı

konulmaz bir güç, bir pınar kadar berrak ama bir kor kadar yakıcı bir hisle içine işledi.

Adam gözlerini yarı beline kadar kısmış ona bakıyordu; gözbebeklerinin derinliklerinde gizemli bir parıltı saklıydı. Zhuge Yue aniden büyük bir güçle onu kucağına alıp yatağa bastırdı. Chu Qiao'nun ağzından küçük bir çığlık kaçtı ama bu ses anında dudaklarının arasında kayboldu.

"Bu, söz dinlememenin cezası."

Chu Qiao ona dik dik baktı, şişmiş dudaklarını sertçe sildi. "Senin aile yasan bu mu?"

"Hepsi bu değil," dedi Zhuge Yue mağrur bir gülümsemeyle. Çenesini hafifçe kaldırarak ekledi: "Daha şiddetli olanları da var, denemek ister misin?"

Chu Qiao gözlerini kıstı, karşısındaki bu fazlasıyla özgüvenli adama baktı ve aniden ona doğru yaklaşıp davetkâr bakışlarla gözlerinin içine kilitlendi. Zhuge Yue bir an afalladı, daha ne olduğunu anlayamadan genç kadın küçük bir vahşi hayvan gibi atılıp adamın çenesini sertçe ısırdı.

Zhuge Yue acıyla inledi, elini çenesine götürdü. Kan akmamıştı ama küçük diş izleri sıra sıra dizilmişti.

"Hıh, senden korktuğumu sanma!" Chu Qiao, yumruğunu zafer kazanmış edasıyla havada sallayarak meydan okudu.

Zhuge Yue bileklerini esnetti. "Seni gidi yaramaz kız... Yıllar geçtikçe iyice vahşileştin, seni gerçekten bir terbiye etmek lazım."

Tam harekete geçecekti ki Chu Qiao ondan daha çevik davranıp yanından sıyrıldı. Birkaç adımda kapıya ulaşıp kahkahalarla, "Ben aptal mıyım?" dedi ve kapıyı ardına kadar açtı.

Tam o sırada dışarıdan "Eyvah!" sesleri yükseldi. Jingjing ve yanındakiler birer birer içeri kapaklandılar. Herkes apar topar ayağa kalkarken yüzleri utançtan kıpkırmızı olmuştu; kekeleyerek selam vermeye çalıştılar.

Milyonluk orduları komuta eden o yenilmez general Chu

Qiao'nun yüzü alev alev yanıyordu. Kaşlarını çatarak Jingjing ve Ping'an'a baktı; meğer arkalarında bir de Yue Qi varmış. Öfkeyle bağırdı: "Yue Qi! Onlar çocuk, hadi yaramazlık yapıyorlar; ya sen? Sen niye onlara uyuyorsun!"

"Hehe, şey... Ben sadece geçiyordum, tam size yemeğin hazır olduğunu söyleyecekti, hehe..." Yue Qi ayağa kalkıp "ben masumum" der gibi bir ifade takındı. Bir yandan başıyla selam verip bir yandan dışarı süzülürken kıkırdayarak, "Siz devam edin efendim, devam edin," dedi.

Yue Qi arkasına bakmadan kaçarken kapıdan Zhuge Yue'ye yumruğunu gösterip bağırdı: "Efendim! Bastırın!" Ve oradan uzaklaştı.

Jingjing yılışık bir tavırla koşup gelerek tatlı bir sesle, "Enişte!" diye seslendi.

Zhuge Yue'nin keyfi yerine gelmişti. Hemen belinden üzerinde kırmızı yakutlar kakılmış, ustalıkla dövülmüş zarif bir hançer çıkarıp bu halden anlayan baldızına ödül olarak verdi.

Ping'an bunu görünce hemen o da aynı yolu izledi. Zhuge Yue'nin yanında verecek başka bir şeyi kalmamıştı, o yüzden Zhenhuang'a vardıklarında ahırdaki en iyi atlardan birini seçmesine izin vereceğine söz verdi.

İkisi birden sevinçle, "Eniştem çok yaşa!" diye bağırdılar.

Chu Qiao'nun gözlerinden adeta ateş fışkırıyordu. İçinden kendi kendine söyleniyordu: *Zhuge Yue'nin geleneklere bağlı, saray oyunlarından anlamayan biri olduğunu kim uydurmuş? İnsanları kendi tarafına çekme konusunda ne kadar da usta.*

Yemek kısa sürede hazırlandı. Dışarıda oldukları ve yanlarında gençler bulunduğu için kurallar bir kenara bırakıldı; herkes aynı sofraya oturdu. Yue Qi ve adamları başta biraz çekinseler de Jingjing, Ping'an ve Meixiang gibi neşeli tipler sayesinde ortam kısa sürede ısındı. He Xiao da birkaç gündür Yue Qi ve diğerleriyle iyice kaynaşmıştı; hava oldukça samimiydi.

Yemekten sonra hava kararmaya başladı. Yue Qi, burasının artık Cangling olduğunu, iki güne kadar Hu ilçesinde karaya çıkacaklarını söyledi. Chu Qiao bunu duyunca bir an duraksadı;

Hu ilçesi, Zhenhuang'a çok yakındı.

Akşam rüzgârı sert esiyordu. Geminin kıç tarafında oturdu, güneş batmak üzereydi; ufukta yarım bir yüz gibi asılı duruyor, nehri kan kırmızısına boyuyordu.

Zaman ne kadar da çabuk geçmişti... Göz açıp kapayıncaya kadar burada on dört yıl devirmişti. Eski hayatı, bir rüya gibi hızla gelip geçmişti.

Öldükten sonra burada yeniden doğabildiğine göre, Li Ce de öldükten sonra başka bir yerde hayatına devam ediyor olabilir miydi? Ya Bay Wu ve Leydi Yu? Huanhuan ve Xiao He? Öldükten sonra yine birbirlerini bulmuşlar mıydı, birbirlerini hatırlıyorlar mıydı?

Ucu bucağı olmayan düşüncelere daldıkça yüreği ferahladı. Başını kaldırıp batan güneşe baktığında, sanki Li Ce'nin gözlerini kısarak ona baktığını ve gülümseyerek, "Daha çok et yemelisin, fiziğin çok kötü," dediğini duyar gibi oldu.

"Ne düşünüyorsun?" Zhuge Yue'nin sesi aniden arkasından duyuldu.

Chu Qiao arkasına baktığında, onu mor bir cübbe içinde gördü. Üzerinde uğur getiren ince işlemeler vardı; bu kadar sade bir kıyafet bile onun üzerinde eşsiz bir asalet kazanıyor, onu mağrur ve yakışıklı kılıyordu.

Chu Qiao gözlerini ayırmadan ona baktı.

Zhuge Yue kaşlarını hafifçe çatarak huzursuz bir tavırla, "Ne bakıyorsun öyle şaşkın şaşkın?" dedi ve yanına oturdu.

Bembeyaz köpükler geminin arkasında halkalar çiziyor, kuşlar gökyüzünde süzülüyordu. Gün batımı kan kırmızısıydı; nehir rüzgârı ikisinin de elbiselerini dalgalandırıyor, geniş kollarını uçmaya hazırlanan devasa birer kelebek gibi şişiriyordu.

"Xing'er, adını neden Chu Qiao olarak değiştirdin?"

Zhuge Yue sormuştu. Chu Qiao başını çevirip gülümseyerek cevap verdi: "Çünkü ben zaten Jing Yue'er değilim. Asıl adım Chu Qiao. Daha sonra bir olay yüzünden öldüm ve... Nasıl desem, sizin buralarda dedikleri gibi, ruhum Jing Yue'er'in

bedenine girdi. Kaçtıktan sonra da adımı aslına döndürdüm.”

Zhuge Yue böyle bir cevap beklemiyordu, bir an donup kaldı, yüzünde büyük bir şaşkınlık belirdi. Uzun bir sessizlikten sonra kısık bir sesle sordu: “Peki ya seni ilk gördüğümde?”

“O zamanlar bu bedene gireli sadece birkaç gün olmuştu, kaçmayı planlıyordum.”

Zhuge Yue başıyla onayladı ve bakışlarını yere indirdi; sanki bu duyduklarının gerçekliğini tartmaya çalışıyordu.

“Hey, gerçekten inanmıyor musun?” Bu kez şaşırma sırası Chu Qiao’daydı. Bu kadar doğaüstü ve saçma bir şeye kim inanırdı ki? Küçükken Yan Xun’a bir kez anlatmaya çalışmıştı; o zamanlar ergenlik sivilceleriyle uğraşan bir genç olan Yan Xun, ateşi çıktığı için sayıklıyor sanıp zorla ona bir kase ilaç içirmişti. O günden beri kimseye bir şey söylememişti.

“İnanıyorum.”

“Ha?”

Zhuge Yue ona garip bir bakış attı, kaşları hafifçe çatıktı. “Neden inanmayayım? Seni araştırmıştım; hizmetçiler o av partisinden döndüğünden beri karakterinin tamamen değiştiğini söylüyorlardı. Ben korktuğun için öyle olduğunu sanmıştım ama şimdi bakınca senin açıklaman daha mantıklı geliyor.” Genç efendi Zhuge, bu gizemli durumu kendince büyük bir olgunlukla kabul etmişti. Başını sallayarak devam etti: “Demek öyle... Ben de şaşırıyordum; yedi sekiz yaşındaki bir çocuğun o kadar kurnaz ve becerikli olması imkânsızdı. Meğer sen hiç de o yaşta değilmişsin. Sahi, ölmeden önce yetmiş seksen yaşında falan mıydın?”

Chu Qiao onun bu ani fikir sıçramasına yetişemedi, biraz saf bir tavırla, “O zamanlar... Yirmi... Yirmi yedi yaşındaydım,” dedi.

“Yirmi yedi mi?” Zhuge Yue kaşlarını çattı, pek hoşnut olmamış bir sesle, “O epey yaşlıymış. Evlenmiş miydin peki? Çocuğun var mıydı?”

“Hayır,” diye dürüstçe cevap verdi Chu Qiao. “Bizim orada yirmi yedi yaş pek yaşlı sayılmaz, geç evlenip geç çocuk sahibi olmak teşvik edilir.”

“Memleketin neresi? Bian Tang mı? Büyük Xia mı? Yanbei’ye bu kadar bağlı olduğuna göre, yoksa Yanbei’li misin?” Bunu söylerken Zhuge Yue’nin yüzü aniden değişti, gergin bir sesle sordu: “Yoksa Yan Xun’un annesi falan mısın? Ama dur, zaman uymuyor, o daha yaşlı olmalıydı.”

Chu Qiao ağlamakla gülmek arasında kalmıştı. “Bizim orası başka bir dünya, sizin burasıyla aynı zaman diliminde değil, paralel bir evren. Birbirine değmezler; hem mekânsal hem de zamansal bir mesafe var, ulaşmak imkânsız. Anlatabiliyor muyum?”

Zhuge Yue’nin anlayabileceği bir dille, elleriyle kollarını kullanarak durumu açıklamaya çalışıyor, uygun bir benzetme bulmak için çırpınıyordu.

Ancak Genç Efendi Zhuge’nin kavrama yeteneğini hafife almıştı. Adam kaşlarını hafifçe çatarak sordu: “Yani şöyle mi; bir elma ağacı gibi düşün, biz bahardaki yapraklarız, siz ise sonbahardaki meyveler?”

Chu Qiao şaşırmıştı, onun bu kadar derin bir bağlantı kuracağını tahmin etmemişti. Sevinçle, “Yarısı doğru ama tam olarak öyle değil. Çünkü aramızda sadece zaman değil, mekân farkı da var. Mekân dediğim...”

“Anladım,” dedi Zhuge Yue gayet rahat bir tavırla. “Biz bahardaki elma yapraklarıyız, siz ise sonbahardaki portakallarsınız, değil mi?”

Chu Qiao öylece kalakaldı, uzun bir süre tek kelime edemedi. Sonunda saf saf başını salladı. “Evet.”

Zhuge Yue başını çevirdi, akan nehre bakmaya devam etti;

sessizdi. Gün batımı yüzüne altın sarısı bir ışık saçıyordu.

Chu Qiao içinden hayranlık duydu: *Bak şu metanete... Ne de olsa büyük dünyalar görmüş, büyük bilgelik sahibi bir adam. Ne kadar vakur, ne kadar sakin, ne kadar merakından arınmış... Sıradan fantastik romanlardaki o cahil tipler gibi 'Sizin oradakiler neye benziyor?', 'Kaç gözünüz var?' ya da 'Sizin oradakiler yabani hayvanlar gibi tüylü mü?' diye sormuyor. Sanki sadece bu dünyanın insanları iki göz bir buruna layıkmış da, dışarıdakiler mutlaka canavara benzemeliymiş gibi bir üstünlük taslamıyor. İşte gerçek vakar budur, işte fırtına kopsa bile istifini bozmamak budur...*

“Sizin oradakiler neye benziyor?”

Chu Qiao: “...”

“Kaç gözünüz var?”

Zhuge Yue uzun bir sessizliğin ardından nihayet kendine gelmiş, büyük bir ilgiyle sormaya başlamıştı: “Sizin oradakiler vahşi hayvanlar gibi tüylü mü? Güney sınırında böyle insanlar görmüştüm, davranışları çok tuhaftı, sizin uzak akrabalarınız olabilirler mi?”

Chu Qiao derin bir nefes alıp kendini toparladı ve yeni dünya temel bilgiler eğitimine başladı.

Güneş çoktan batmış, zirvelerin ardından yükselen dolunay, gümüş bir tepsi gibi nehrin zümrüt sularına ışığını saçmaya başlamıştı.

Nehir rüzgârı eserken Chu Qiao gemiyle süzülüp gidiyordu. Aniden içinde şiirsel bir duygu belirdi ve derin bir içtenlikle mırıldandı: “Denizden doğar mehtap, cihanı bir kılar bu an.”

Zhuge Yue yanından soğuk bir sesle araya girdi: “Pek uymadı sanki; burası nehir, deniz değil.”

Chu Qiao kaşlarını çattı. “O zaman; nehirden doğar mehtap.”

Zhuge Yue şüpheyle ona baktı. “Bu şiiri sen yazmış olamazsın, sizin oradakilerin şiiridir, çaldın değil mi?”

Chu Qiao bir kez daha ağlamaklı oldu ve utancından yanakları kızardı. İşte, bu sırları anlatmanın hiçbir faydası yoktu...

“Xing’er.” Uzun bir sessizlikten sonra Zhuge Yue adını seslendi. Chu Qiao gayriihtiyari cevap verdiğinde, adam anlamsızca, “Kim olduğun umurumda değil,” dedi.

Chu Qiao önce tam anlayamadı ama biraz düşününce ne demek istediğini kavradı. Gülümseyerek başını salladı. “Biliyorum, ben her zaman senin Xing’er’inim.”

Zhuge Yue’nin vücudu hafifçe sarsıldı. Başını indirip yanan gözlerle ona baktı. Chu Qiao laf ağzından çıktıktan sonra pişman olmuştu, yanaklarına bir kızıllık yayıldı. Başını öne eğmek üzereyken Zhuge Yue’nin iki parmağıyla çenesini ustaca kaldırdığını gördü. Adamın gözlerinde bir gülümseme vardı. “Bir daha söyle.”

Chu Qiao onun bakışlarından kaçarak, utançla geveledi: “Ne diyeyim?”

“Az önce söylediğini,” dedi Zhuge Yue kararlı bir sesle. Bakışlarında iki küçük ateş parçası yanıyordu; çok yakıcı değildi ama pırıl pırıldı.

“Ben seninim, sen de benim olmalısın,” dedi Chu Qiao cesaretini toplayarak. “Ben bu hayatta her şeyi feda edebilirim ama iki şey var ki, ne olursa olsun pazarlık konusu yapılamaz. Birincisi inançlarım ve ilkelerim, ikincisi ise evliliğim ve bedenim. Benim tamamımı istiyorsan, kendi tamamını da bana vermelisin.”

Zhuge Yue kaşlarını kaldırdı, muzip bir tavırla ona baktı ve laubali bir sesle sordu: “Tamamını mı?”

“Hadi oradan,” diyerek Chu Qiao onu omzundan itti ve başını çevirdi. “Hiç ciddi değilsin.”

“Xing’er.” Zhuge Yue aniden kollarını ona doladı, omuzlarını sıkıca kavradı; sıcak, erkeksi kokusu anında kadını sarmaladı.

“Çok mutluyum,” dedi fısıltıyla. “Gerçekten çok mutluyum.”

Chu Qiao onun kollarına yaslandığında, son birkaç yıldır hissetmediği bir huzur buldu. Ona sarıldı ve fısıldadı: “Bir daha ayrılmayalım.”

Zhuge Yue sordu: “Benimle Zhenhuang’a gelmekten

korkmuyor musun?”

“Seninle ayrı kalmaktan daha çok korkuyorum. Her ayrılığımızda başımıza bir sürü iş geliyor; tıpkı bu seferki gibi, az kalsın seni bir daha hiç göremeyecektim.”

O günlerde Tang başkentindeki durum tam bir kördüğümdü. Chu Qiao sırtını suya vermiş, adeta ince bir buz tabakasının üzerinde yürümüştü; en ufak bir hatasında düşmanın eline düşebilirdi. Zhan Ziyu’nun o küstah tavırları, Taian Kapısı’ndaki o kanlı kargaşa, her gece saraya doluşan bitmek bilmeyen suikastçılar ve nihayetinde o yüz binlerce kişilik büyük savaş... O anlarda pek bir şey hissetmemişti ama şimdi düşündükçe içini hafif bir ürperti kaplıyordu.

Zhuge Yue onu göğsüne bastırarak alçak bir sesle, “Artık korkmana gerek yok,” dedi.

Mehtap huzur doluydu, ikisi de uzun süre öylece oturdular.

Odasına döndükten sonra Zhuge Yue yatağında oturup uzun uzun düşündü. Chu Qiao haklıydı; uygun bir zamanda birbirlerine tamamen teslim olmalarının vaktinin geldiğini düşünüyordu.

Evet, bu gerçekten iyi bir fikirdi. Gece yolunda çok yürüyen mutlaka bir hayaletle karşılaşırdı, çok uyuyan mutlaka rüya görürdü; işleri temiz ve hızlı halletmek lazımdı. Doğrudan can alıcı noktaya girmeli, meseleyi bir kerede kökten çözmeliydi. Artık açık konuşmanın... tamamen... bütünüyle...

Gecenin bir yarısı aniden ayağa kalktı. Bugünün tam vakti olduğunu hissediyordu.

Zhuge Yue her zaman planlı bir adam olmuştu; bir şeye karar verdi mi, acele etmeden tüm harekat planını hazırlar ve adım adım uygulardı. Ne olursa olsun niyetinden dönmezdi.

Takip eden dakikalarda banyosunu yaptı, kıyafetlerini değiştirdi ve aynanın karşısına geçip kendine baktı. Aynadaki adam; keskin bakışlı, yakışıklı, vakur ve heybetli görünüyordu; kendinden gayet memnundu. Sonra biraz heyecanlandığını fark edip oturdu ve bir fincan çay içti.

Çay soğumuştu; mavi-beyaz porselen fincanı uzun

parmaklarının arasında tutarken arkasına yaslandı. Birazdan söyleyeceği sözleri, yapacağı hareketleri bir bir kafasında kurdu. Cümleleri özenle seçti, karşı tarafın verebileceği cevapları ve onlara nasıl karşılık vereceğini, konuyu nasıl yavaş yavaş o yöne çekeceğini, o romantik atmosferi nasıl yaratacağını ve dizginleri elinde tutarak her şeyin nasıl doğal görünmesini sağlayacağını tek tek planladı.

Tamam, her şey hazırdı.

Fincanı bırakıp ayağa kalktı. Tam kapıya uzanmıştı ki, kapı aniden dışarıdan açıldı.

Chu Qiao kapıda duruyordu; üzerinde hâlâ o krem rengi elbisesi vardı. Koridordaki lambanın sıcak ışığı küçük yüzüne vuruyor, ona yumuşak bir parıltı katıyordu.

Elinde buharları tüten bir kase tutuyordu. Başını kaldırıp siyah-beyaz gözleriyle onu süzdü, kaşlarını hafifçe çatarak şaşkınlıkla sordu: “Gecenin bu vaktinde böyle süslenip püslenip nereye gidiyorsun?”

Bu da neydi şimdi? Zhuge Yue bir an afalladı; bu durum planlarının dışındaydı.

Ancak Genç Efendi Zhuge’nin uyum yeteneği yüksekti; hemen ciddi bir ifade takınarak, “Gündüz çok uyumuşum, uykum yok, biraz dışarı çıkıp dolaşayım dedim,” dedi.

“Kuzeye yaklaştıkça hava soğuyor, geceleri rüzgâr sert eser. Üstünde de çok ince bir şey var, ortalıkta dolaşmasan daha iyi olur.” Chu Qiao doğrudan odaya girip çorba kasesini masaya bıraktı ve ona seslendi: “Demin pek bir şey yemedin, gel şu lapayı iç.”

Zhuge Yue masaya yaklaştı, kasedeki sıradan beyaz lapayı görünce ona bir bakış fırlattı. “Beni böyle bir şeyle mi kandıracaksın?”

Chu Qiao ona ters ters baktı. “Bulduğuna şükret, bir de kusur buluyor.” Bunu dedikten sonra yanına gidip bir köpeği sever gibi başını okşadı ve ciddiyetle ekledi: “Yemeğini ye ve hemen uyu, dışarıda sürtmek yasak.” Ardından arkasını dönüp vakur bir edayla odadan çıktı.

Zhuge Yue donup kalmıştı. Ne olmuştu şimdi? Planları altüst olmuştu; av kendi ayağıyla kapısına kadar gelmişti ama o, kadının elini kolunu sallayarak gitmesine izin mi vermişti?

Lapa mı içecekti şimdi? Hırsla ayağa kalkıp o da odadan çıktı.

Gizlenmeleri gerektiği için gemi çok büyük değildi; koridorlar dardı, ancak bir kişi geçebilirdi. Işık, onun uzun boylu silüetine vuruyordu; üzerindeki ay beyazı, bulut desenli kıyafetiyle ışıklar altında adeta dünyevi olmayan bir zarafete sahipti.

Adımlarını yavaş yavaş attı. Gemi, uçsuz bucaksız nehrin üzerinde yıllar önceki o bahar yağmuru gibi hafifçe sallanıyordu. Nehir kıyısında durup uzaklaşan gemiye baktığı o günleri hatırladı. Dünya karanlık ve soğuktu; sadece yanındaki o küçük ateş sönmeden yanmaya devam etmiş, çocukluğundan bugüne kadar tüm dikkatini üzerinde toplamıştı.

Aniden bir şarkı sesi duyuldu; adımları bir an duraksadı ve hemen kadının odasına doğru yürüdü. Kapı tam kapanmamıştı, içeriden sıcak bir ışık süzülüyordu. Kapının önünde durduğunda, kadının yumuşak şarkı sesini ve bir bebeğin agularını duydu.

Turuncu lambaların ışığı altında, Chu Qiao'nun beyaz etekleri yere serilmiş, kolları dirseklerine kadar sıvanmıştı. Abanoz bir teknenin başında çömelmiş, Li Ce'nin küçük oğlunu yıkıyordu.

Rong'er oldukça tombul bir bebekti; henüz çok küçük olmasına rağmen kaşları ve gözleri tıpkı babasına benziyordu. Güldüğünde o tilkiyi andıran şeftali çiçeği gözleri hafifçe yukarı çekiliyor, gözlerinin beyazı neredeyse kayboluyordu.

O sırada teknenin içinde oturmuş, elindeki küçük çıngırağı sallıyordu; çıngırak berrak bir sesle çınlıyordu. Çocuk ritme uyarak ellerini suya vuruyor, her yere su sıçratıyordu. Chu Qiao ne zaman "Eyvah!" diyerek kaçmaya çalışsa, çocuk ellerini çırparak neşeyle kahkahalar atıyordu.

"Rong'er uslu dur, yaramazlık yapma." Chu Qiao çocukla iletişim kurmaya çalışıyordu ama ufaklık hiç oralı değildi; o tombul bacaklarını savurup duruyor, teknedeki suyun yarısını dışarı taşıyordu.

"Bu kadar yaramaz olma be çocuk, baban bile senin kadar

çekilmez değildi.”

Chu Qiao’nun üstü başı sırılsıklam olmuştu, elbiselerinden sular damlıyordu. Rong’er başını kaldırmış, agulayarak sesler çıkarıyor, tombul elleriyle Chu Qiao’nun yakasına yapışmış, dışarı çıkmaya çalışıyordu. Belli ki banyo yapmayı hiç sevmediğini açıkça belli ediyordu.

Ancak Chu Qiao bunu görmezden gelmiş gibiydi; aniden şarkı söyleme isteğiyle dolup çocuğun başını okşadı ve “Sana bir şarkı söyleyeyim, iyi dinle,” dedi.

“You are my sunshine, my only sunshine.
You make me happy when skies are grey.
You'll never know dear, how much I love you.
Please don't take my sunshine away.”

O yumuşak şarkı sesi, havada süzülen huzur verici bir tütsü gibiydi; lambanın sıcak ışığı etrafa yuvarlak parıltılar saçıyordu. Beyaz elbiseli kadın yerde çömelmiş, uzun saçları zayıf omuzlarına dökülmüştü; siyah abanoz teknenin içinde bembeyaz, tombul bir bebek duruyordu.

Kadın şarkıya kendini kaptırmıştı ama teknedeki ufaklık hiç de etkilenmiş görünmüyordu. Birbirlerinin ellerini kollarını çekiştiriyorlardı; içerideki dışarı çıkmaya çalışıyor, dışarıdaki ise onu inatla bastırıyordu. Oysa ağzından dökülen şarkı alabildiğine şefkatliydi. Kimse ne söylediğini anlamıyordu; telaffuzu o an Rong’er’in agularına benziyordu, tuhaf kelimelerdi bunlar. Yine de o yumuşak melodi aracılığıyla şarkıdaki duygular hissedilebiliyordu; şefkatli bir anne gibi, hatta daha çok derin bir aşkla bağlı bir sevgili gibi...

Bir gürültü koptu ve küçük tekne sonunda yere devrildi. Rong’er çırılçıplak bir halde neşeyle kahkahalar atarak dışarı emekledi; o çekik gözleri tıpkı babasınınki gibi parlıyordu.

Oda darmadağın olmuştu, Chu Qiao’nun elbiseleri sırılsıklamdı. Bir an dalıp gitti; çocuğa bakarken sanki karşısında Li Ce’yi görüyordu. Gözlerini dikip öfkeyle söylendi: “Gidip beni bu yaramaz şeyle baş başa bıraktın ya, o da beni böyle eziyor işte.”

Rong’er kıkırdayarak tombul kalçalarını sallaya sallaya kapıya doğru emekledi. Chu Qiao tam onu yakalamak için uzanmıştı ki,

kapı pervazına yaslanmış duran adamı fark etti.

Belli ki uzun süredir orada duruyordu; koridordaki ışık arkasından vuruyor, yakışıklı yüzünde yumuşak bir gölge oluşturuyordu. Bakışları çok derindi, teni bembeyazdı; ama bu beyazlık sıradan, cılız bir bilginin beyazlığı değil, asil bir mermerin parıltısı gibiydi. Öylece kayıtsızca kapıya yaslanmış, muzip ve meraklı bir ifadeyle onu izliyordu. Dudaklarında bir gülümseme yoktu ama gözlerinin içi gülüyordu.

Bir an için Chu Qiao'nun aklı başından gitti.

İçinden, *Galiba bu yakışıklılığa yenik düşüyorum,* diye geçirdi.

Rong'er tombul poposunu bir sağa bir sola sallayarak kapıya ulaştı. Bu davetsiz misafiri görünce başını doksan derece yukarı kaldırdı; önce bir posta kükreyip efelenmek istedi ama herhalde karşısındakinin çizmelerinden bile kısa olduğunu fark edince akıllılık edip sesini çıkarmadı.

Orada oturup bir süre düşündü; önce Chu Qiao'ya baktı, sonra Zhuge Yue'ye, sonra da dönüp yatağın yanındaki küçük beşiğine baktı. Bebek zihninde bir dizi stratejik hesaplama yaptıktan sonra, sonunda iç çekişe benzer bir ses çıkarıp Zhuge Yue'nin eteklerine asıldı. Zhuge Yue eğilip ona baktığında, çocuğun adamın belinde asılı duran, yeşimden oyulmuş küçük kılıç süsünü işaret ettiğini gördü.

Zhuge Yue bunu o gece kıyafetini tamamlaması için özel olarak takmıştı; ışık altında zümrüt gibi parlıyordu. Zhuge Yue süsü çözüp çocuğun eline verdi.

Rong'er önce bir iki ısırdı; henüz dişi çıkmadığı için tadını alamadı ama sıkıca kavrayıp kapıdan dışarı emekleyerek çıktı.

Tombul bebek bir sağa bir sola sallanarak Chu Qiao'nun odasının hemen yanındaki odaya kadar gitti ve yere oturup minik bacaklarıyla kapıyı "güm güm" diye tekmeledi.

Meixiang uykulu gözlerle kapıyı açtı, çocuğu görünce sevinçle bağırdı ve hemen kucağına aldı. Sonra bir gariplik sezip dışarı, Chu Qiao'nun odasına doğru bakındı. Zhuge Yue'yi görünce Meixiang'ın yüzü aniden kızardı; yüzünde memnun bir ifadeyle Genç Efendi Zhuge'ye "anladım" der gibi bir selam verip çocuğu

içeri götürdü.

Ayak bağı olan ufaklık böylece halledilmişti.

Zhuge Yue içinden, *O küçük velet ne kadar sinir bozucu olsa da, bu konularda tıpkı babası gibi halden anlıyor,* diye düşündü.

Kendi odasındaymış gibi büyük bir doğallıkla kapıyı kapattı, sonra yavaş adımlarla Chu Qiao'nun yanına gelip tepeden ona bakarak elini uzattı: "Hâlâ kalkmayacak mısın?"

Chu Qiao mahcup olmuştu; kaşlarını çatarak kendine kızdı. *Bana ne oluyor böyle? Gerçekten yakışıklılığa mı tav oluyorum?*

Eline uzanmadı, kendi kalkmaya çalıştı. Ancak tam hareketlenecekken bacakları boşaldı; yerler de ıslak ve kaygan olduğu için bir "Ah!" çekip daha doğrulamadan tekrar yere kapaklanıyordu.

Beklediği acı gelmedi; Zhuge Yue çevik bir hareketle belinden yakaladı onu. Sıcak avucu, kadının ince beline yapıştı; sırılsıklam olmuş elbiseler, vücudunun kıvrımlarını gizlemeye yetmiyor, aksine tenine yapışarak ortama davetkâr bir hava katıyordu.

Çok uzun süre çömeldiği için bacakları uyuşmuştu. Zhuge Yue onu kucağına alıp yatağa bıraktı. Saçları sırılsıklamdı, şıp şıp su damlıyordu; elbiseleri de öyleydi. Sanki az önce teknenin içinde yıkanan çocuk değil de kendisiymiş gibi görünüyordu.

Zhuge Yue bir yorgan alıp omuzlarına örttü ve sıkıca sararak, "Üşütme," dedi.

Odadaki lambalar loş ve romantik bir ışık yayıyordu. Zhuge Yue eline kuru bir pamuklu bez alıp kadının saçlarını sarmaladı. Onun gibi bir adam, şimdi karşısında durmuş, büyük bir dikkatle kadının saçlarını kuruluyordu; tek kelime etmiyordu ama hareketleri çok nazikti.

Oda aniden çok ısınmış gibi geldi. Chu Qiao kalın yorganın altında sırılsıklam kıyafetleriyle terlemeye başlamıştı; teni yapış yapış olmuş, yorganın içi hamam gibi ısınmıştı. Birkaç saç tutamı alnına düşüp görüşünü kapatıyordu; saçlarının arasından sadece adamın ay beyazı entarisindeki o halka halka bulut desenlerini görebiliyordu.

“Az önce ne şarkısı söylüyordun?” diye sordu Zhuge Yue aniden. Sesi o kadar yumuşak, o kadar erkeksi bir tınıdaydı ki; havada süzülüp kadının kulaklarında yankılanıyordu.

Chu Qiao başını kaldırdığında onun yüzünü gördü; akıl almaz derecede yakışıklıydı. Kokusu da çok güzeldi, insanı huzur içinde uykuya daldıracak cinsten...

Zhuge Yue cevap alamayınca hafifçe kaşını kaldırıp sordu: “Xing’er?”

“*You are my sunshine.*”

Zhuge Yue şaşırdı. “Memleketinin dili mi?”

“Hı-hı,” diye onayladı Chu Qiao.

“Benim için de söyle.” Sesi o gece sihirli bir güce sahipti sanki; her zamanki gibi onunla didişmek, kavga etmek istemiyordu. Derin bir nefes aldı; o berrak ve yumuşak sesi havada yankılanmaya başladı. İlkbahar yağmurlarının nilüfer havuzuna düşüp minik su damlacıkları sıçratması gibiydi sesi...

“You are my sunshine, my only sunshine.
You make me happy when skies are grey...”

Şarkı sanki kanatlanmış, geçmiş yılların üzerinden süzülüp gidiyordu.

İlk karşılaşmalarından bugüne kadar verilen tüm o mücadeleler... Hayat uçsuz bucaksız, çorak bir bozkır gibiydi; nerede bir tuzak saklı, nerede bir umut yeşerecek bilinmezdi. Adam karşısında durmuş saçlarını kuruluyor, parmakları siyah saçlarının arasından geçerken sanki zamanın sularını dalgalandırıyordu. Elbisesinin kumaşı çok yumuşaktı; başını adamın beline yaslayıp eski hayatının en sevdiği şarkısını fısıldamaya devam etti.

“You'll never know dear, how much I love you.
Please don't take my sunshine away.”

Oda o kadar sıcaktı ki, Saint Loan Yetimhanesi’ndeki o eski günlerini hatırladı.

Yetimhane müdürü, sekiz yıl süren direniş savaşında ve Kore cephesinde çarpışmış eski bir askerdi. Savaşta bir bacağını

kaybetmiş ama bir Amerikan uçağını düşürmeyi başarmıştı. Terhis olduktan sonra memleketine dönüp tazminatıyla bu yetimhaneyi kurmuş, kimsesiz çocuklara kol kanat germişti. Chu Qiao sıradan yetimler gibi değildi; şanslıydı ki harika bir dedesi vardı. Dedesi onu okutmuş, asker olmasını sağlamış, vatanı koruması için teşvik etmişti.

O da dedesinin umutlarını boşa çıkarmamıştı. Başarılı, zeki, dürüst ve cesur bir asker olmuştu. Karargâha girmiş, istihbarat birimine katılmıştı; hayatı planlanmış, dümdüz bir yol gibi ilerliyordu.

Küçükken dedesi ona hep şöyle derdi: "Bir asker olarak vatanına sadık olmalı, halkı ve zayıfları korumalısın." Ona askerlik anılarını anlatır, dürüstlüğü ve onuru öğretirdi. Chu Qiao, dedesinin gölgesinde büyüyen küçük bir ağaç gibiydi. İlk görevini başarıyla tamamlayıp ödül aldığında dedesinin ne kadar sevindiğini hâlâ hatırlıyordu. O yaşlı adamın yüzündeki kırışıklıklar güneşin altında nasıl da titrerdi; kahkahası göğsünü sarsar, ona "benim güzel torunum" diyerek sarılırdı.

Hayatının en mutlu günleriydi; dünyanın en şefkatli insanına, en huzurlu kucağına sahipti.

Dedesi gençliğinde İngiltere'de eğitim gördüğü için yabancı dili çok iyiydi; ona İngilizceyi, Batı nezaket kurallarını ve vals yapmayı öğretmişti.

Sol, sağ, sol, sağ, yana adım, birleş, dönüş...

Ve dedesinin öğrettiği o şarkı...

"The other night dear, as I lay sleeping,
I dreamed I held you in my arms.
But when I awoke, dear, I was mistaken,
And I hung my head and cried."

Aniden kollarını Zhuge Yue'nin beline doladı. Mum ışığının gölgeleri odanın köşelerinde raks ediyor, gemi suların üzerinde sallanırken nehrin iki yanındaki dağlar hızla geride kalıyordu. Rüzgârın fısıltısı duyuluyordu dışarıdan.

"Xing'er," dedi Zhuge Yue başını eğerek. "Bu şarkı ne anlatıyor?"

Chu Qiao nedense aniden utandı; başını öne eğdi, tek kelime etmedi.

Zhuge Yue'nin göğsünden sıcak bir soluk yayıldı; göğüs kafesi hafifçe sarsıldı. Chu Qiao onun güldüğünü anladı; ses çıkarmasa da biliyordu işte.

"Çok güzel," dedi Zhuge Yue, durup gözlerinin içine bakarak. Elini tutup gülümsedi: "Çok sevdim."

Eli kocaman ve sıcacıktı; kadının yumruğunu tamamen kavramıştı.

Onun elinin bu kadar güçlü olduğunu, kendisini kıpırdayamaz hale getirebileceğini hiç bilmezdi.

Adam yavaşça ona doğru eğildi; gözleri zifiri karanlık bir kuyu gibiydi, içinde ne fırtınalar koptuğu belli olmuyordu.

Sesi derin ve boğuk bir tınıyla kulağına çalındı: "Bu bir ceza; gündüz yaptığın yaramazlıklar için."

Bunu dedikten sonra dudaklarına kapandı. Chu Qiao aniden aşırı derecede gerildi; iki hayat yaşamış olsa da, öpüşme deneyimi bulunsa da, nedense onun karşısında eli ayağı birbirine dolanıyor, ne yapacağını şaşırıyordu.

Gözlerini kapatıp bekledi ama bir hareket gelmedi. Gözlerini araladığında, adamın ışık altında muzip bir ifadeyle ona baktığını gördü. Chu Qiao'nun ona baktığını görünce yüzüne doğru yaklaşıp fısıldadı: "Seni öpmemi mi bekliyordun?"

— 244 —

Nehirdeki Ateş ve Buz

“Zhuge Yue!” Chu Qiao öfkeyle onu itti. “Beni rahat bırak!”

Adam aniden ona sarıldı; öylesine hazırlıksız, öylesine güçlüydü ki bu hamle, üzerindeki yorganı ve başındaki sargıyı fırlatıp attı.

Yüzünü kavrayıp sertçe öptü; onu öyle sıkı sarmalamıştı ki, sanki vücuduna katmak istiyordu. Nefesi ağırdı, elleri belini sıkıyordu; vücutları birbirine o kadar yapışmıştı ki birbirlerinin kalp atışlarını duyabiliyorlardı.

Bir, iki, üç...

“Chu Qiao.” Ona baktı, aniden ismini söyledi. Gözlerinde sanki büyük bir yangın çıkmıştı; gözünü bile kırpmadan, kararlılıkla konuştu: “Benimle evlen.”

Chu Qiao donakaldı. Lambanın ışığı Zhuge Yue’nin yüzüne vuruyordu; yüzünün yarısı aydınlıkta, yarısı gölgedeydi, bu da ona gerçeküstü bir hava katıyordu. Yanlış duyduğunu sandı, ne yapacağını bilemedi. Bir şeyler söylemek istedi ama ağzını açtığında kelimeler boğazına düğümlendi.

“Xing’er.” Sessizce ona baktı, yine o ismi söyledi.

Genç kadının başı dönüyordu. “Efendim?” diye karşılık verdi.

“Seni seviyorum.”

Sanki tepesinde bir bomba patlamıştı. Chu Qiao yüzünün yandığını, vücut ısısının hızla yükseldiğini hissetti; düşünceleri bir anda donup kaldı. Ona öylece şapşal şapşal bakıyordu. Göğsünde neşeli ama telaşlı bir şeyler deli gibi çarpıyordu; elleriyle bastırmasa sanki dışarı fırlayacaktı.

“Seni seveli çok oldu, biliyor musun?” Bunu öylesine sakin sormuştu ki, sanki başkalarının meselesini tartışıyorlardı; ne bir utanç ne de bir heyecan vardı sesinde.

Chu Qiao başını salladı. “Biliyorum.”

“Peki ya sen?” Gözleri o kadar parlaktı ki Chu Qiao nefesinin kesildiğini hissetti.

Cesaretini topladı, fısıldadı: “Ben de.”

Ama adam onu bırakmaya niyetli değildi, gülerek sordu: “Sen de ne?”

Gemi gerçekten çok küçüktü, diye düşündü Chu Qiao o an. Neden oda bu kadar dar ve bu kadar sıcaktı? Nefes alamıyordu.

“Söyle.” Adam küstahça ona yaklaştı, çenesini hafifçe sıktı. “Sen de ne?”

“Ben de...” Chu Qiao yumruklarını sıktı, binlerce anı zihninden şimşek gibi geçti. “Ben de seni seviyorum.”

Ben de seni seviyorum...

O ses çok kısıktı ama gecenin karanlığını bir anda delip geçti, adamın yüzündeki gülümsemeyi aydınlattı. Alnına bir öpücük kondurdu ve sordu: “Ne zaman başladı?”

Ne zaman mı? Bilmiyordu... Belki Xizhao Dağı’ndaki o karşılaşmaydı, belki Xianyang’daki fener festivalinde kalabalığın içindeki o bakıştı, belki de Bin Fersah Gölü’nün altındaki o "yaşamalısın" feryadıydı...

Ya da belki çok daha eskiden... Meishan İmparatorluk Mezarlığı’ndaki o kucaklaşma, Wupeng Şehri’ndeki o tesadüfi yakınlaşma, yollardaki o omuz omuza mücadele, Tang başkentinde onu Zhao Chun’er’in elinden kurtarırken döktüğü gözyaşları...

Veya on küsur yıl öncesine gidersek; o mis gibi kokan odada, inatçı delikanlının bembeyaz mendiliyle onun gözyaşlarını ve sümüğünü sildiği o an... Öylesine inatçı, öylesine vahşi, öylesine hoyratça girmişti kalbine...

Ne izin istemişti ne de razı olup olmadığını sormuştu.

“Bilmiyorum.” Adamın memnuniyetsizlikle çatılan kaşlarını eliyle düzeltti. “Belki çok uzun zaman önceydi, o kadar eski ki ben bile bilmiyorum. Hangi an olduğunu söyleyemem.” Göğsüne yaslandı, usulca ekledi: “Belki de pek çok anın birikimidir,

hatırlayamıyorum artık.”

“Gerçekten aptalsın.” Ona sarıldı, aniden gülerek: “Aslında ben de bilmiyorum,” dedi.

Evet, belki de böyleydi. Kimse o ilk anı bilemezdi; aşk her zaman sessizce gelir, fark ettiğinde ise artık kök salmış olurdu.

Adam eğilip dudaklarını, yanaklarını, kulak memelerini, boynunu öptü; öpücükleri yavaş yavaş yayılarak köprücük kemiklerine kadar indi.

Chu Qiao’nun vücudu giderek yumuşadı, ona iyice sokuldu.

Zhuge Yue’nin vücudu kor gibi yanmaya başlamıştı; belindeki elleri yukarı doğru kaydı, sanki harlayan bir ateş Chu Qiao’nun son mantık kırıntılarını da yakıp kül ediyordu.

“Ah!” Chu Qiao bir anlık şaşkınlıkla inledi; dünya bir anda tersine döndü ve kendini yatağın üzerinde buldu.

Giysileri çoktan sırılsıklam olmuştu, üzerindekilerin varlığıyla yokluğu birdi.

Adam ona öylece bakıyordu; kaşları hafifçe çatıktı, sanki bir şeyler düşünüyordu ama bakışları yakıcıydı.

Kulağının dibinde ağır bir nefes duyuldu; ıslak dudaklar küçük kulak memesini kavradı. Bir elektrik çarpması gibi ürperdi. Elbisesinin yanındaki bağcıklar ustalıkla çözüldü, altındaki krem rengi ince iç çamaşırı ortaya çıktı; üzerinde sarı bir kuş işlemesi vardı.

Yuvarlak omuzları havayla temas edince hafifçe ürperdi. Uzun parmaklar teninde gezindi, bir titreme dalgası yarattı. Bir parmak hareketiyle boynundaki bağlar çözüldü ve giysisi aşağı kaydı. Chu Qiao irkilip tutmaya çalıştı ama sadece adamın kısa, boğuk gülüşünü duydu.

“Utanıyor musun?”

Chu Qiao kucağından kurtulmaya çalıştı, aptalca bir tavırla yatağın ucundaki mum ışığını işaret etti. Sesi kısılmıştı, acıklı bir sesle: “Işığı söndür,” dedi.

Zhuge Yue aniden neşeyle güldü. Her zamanki gibi ses çıkarmadan, sadece dudaklarının yukarı kıvrılmasıyla gülüyordu.

Etraf sessizliğe gömüldü; sadece dışarıdaki bir su kuşunun kanat çırpışları duyuluyordu.

Belini kavradı, kulağına fısıldadı: “Korkma.”

İpek kumaşlar kaydı. Öpücüğü düştüğü anda Chu Qiao bir anlık bir nefessizlik hissetti; vücudu giderek ısındı, giysileri kat kat üzerinden çıkarıldı ve geriye o utangaç beden kaldı...

Pürüzsüz, bembeyaz, sanki yeşimden oyulmuş bir sanat eseri gibi...

Burası daha önce kimsenin ayak basmadığı bir diyardı; gençliğin canlılığı ve tutkusuyla sarsılıyordu. Adam nazikçe üzerine eğildi; tenleri birbirine değdiği anda, sanki bir ateş damarlarına sızıp yanmaya başladı.

Nefesi tamamen kesilmişti; yüzü adamın omzuna yaslandığında, aniden o korkunç yara izini gördü. Vücudu buz kesti, şiddetle ürperdi.

Adam bunu hissetti, hemen eliyle gözlerini kapattı ve alçak sesle: “Bakma,” dedi.

Ama kadın onun elini çekti, titreyen kollarını omzuna doladı. Yanağını o yara izine yasladı; gözyaşları birer birer o siyahımsı kırmızı yara izinin üzerine süzüldü.

Zhuge Yue sessizce onu kucakladı, bir şey söylemedi; sadece ağlamasını izledi.

Li Ce’nin cenaze gününde, bir daha asla ağlamayacağına yemin etmişti. Ama şimdi, onun vücudundaki bu izlere bakarken, kendi elleriyle açtığı o yaraları görünce, tarifsiz bir kederle dolmuştu. Ona sıkıca sarıldı; sanki bıraksa o buzlu göldeki gibi yok olup gidecekti.

“Zhuge Yue, özür dilerim,” dedi hıçkırarak.

“Aptal.” Zhuge Yue onun saçlarını öptü, hafifçe gülerek: “Senin yüzünden yakışıklılığım bozuldu, bana bakmak zorundasın artık,” dedi.

Chu Qiao onun şaka yaptığını biliyordu, hıçkırıklarının arasından cevap verdi: “Omuzda... Omuzda olunca sayılmaz... Yakışıklılığın bozulmadı.”

Zhuge Yue alçak sesle güldü. Gözleri dipsiz bir kuyu gibi kapkaraydı; sadece kadının nilüfer çiçeği gibi narin yansıması görünüyordu. Islak dudaklarıyla yanaklarındaki yaşları sildi, fısıldadı: “Umrumda değil, bana bakacaksın işte.”

Kolları o kadar güçlüydü ki kadının canını yakıyordu neredeyse; ama bu acının içinde devasa bir sevinç dalgasına kapılmıştı Chu Qiao.

Ne kadar güzeldi... Bugünleri görebilmişlerdi ya... Bir zamanlar her şeyin o soğuk göl sularında bittiğini, geri dönüşü olmayan bir yola girdiklerini sanmıştı.

Tutku derinleşti, alınlarından ter damlaları süzüldü. Etrafları uçsuz bucaksız sularla çevriliydi; insan sesi duyulmuyordu. Zaman durmuş, rüzgâr susmuştu; sadece onlar vardı, ipeklerin arasında...

Chu Qiao elinde olmadan bir inilti çıkardı, acıyla vücudunu büktü. Bacaklarından aşağı süzülen sıcaklık, bembeyaz örtüye damlayan kırmızı bir mürekkep gibiydi.

Adamın hareketleri aniden dondu, gözlerinde inanılmaz bir şaşkınlık belirdi. Sonra, derin derin ona baktı; sanki sislerin ötesindeki bir ışığa bakıp yolunu bulmaya çalışıyordu.

Kadının yüzü kıpkırmızıydı, dudakları şişmişti. Elini uzatıp iç çamaşırını çekmeye, göğsünü kapatmaya çalıştı; adamın ona baktığını görünce öylece donakaldı.

Adam aniden güldü. Chu Qiao onun hiç böyle güldüğünü görmemişti. Önce hafifçe dudakları kıvrıldı, sonra sesi yükseldi; sonunda öyle bir kahkaha attı ki Chu Qiao korkuyla elleriyle ağzını kapatmaya çalıştı.

Başını kadının boynuna gömdü, fısıldadı: “Xing’er, çok mutluyum.”

Kollarını onun beline doladı; adamın vücudu bir heykel kadar kusursuzdu. Karanlıkta neşeyle gülümsedi. Kırmızı mumlar yavaş yavaş sönmüştü; bu, onun düğün gecesiydi.

Aralarında onca insan, onca olay, onca zaman geçmişti... Milli davalar, aile kinleri, ölüm kalım ayrılıkları, zaman ve mekan, bu dünya ve önceki hayat... Adım adım, nihayet bugüne varmışlardı.

Başını omzuna gömdü, doyasıya ağladı. Gece yarısı yağmur başladı; geminin tahtalarına tıp tıp vuran yağmurun sesi duyuluyordu. Küçük gemi, dağların arasındaki su yolunda süzülürken, sonbahar yağmuru nehrin sessizliğine karışıyordu.

Chu Qiao gece yarısı uyandı. Saçları boynuna dağılmış, yüzü kızarmış, uykulu gözlerle ipeklerin arasındaydı. Elini yanına attı ama orası buz gibiydi. İrkildi, uykusu bir anda açıldı; yatakta doğruldu. Oda bomboştu, tek başınaydı. Dışarısı hâlâ zifiri karanlıktı ve yağmur yağıyordu.

İçini bir korku kapladı, yataktan fırladı. Ancak ayakları yere değer değmez dizlerinin bağı çözüldü; alt bedenindeki o taze sızı, bugünden itibaren her şeyin değiştiğini ona hatırlatıyordu.

Su mavisi, üzerinde beyaz çiçek nakışları olan bir elbise giydi, omuzlarına şalını aldı ve bir bambu şemsiye kapıp dışarı çıktı.

Dışarısı soğuktu. Yağmur incecik yağıyordu; rüzgârla savrulan damlalar şemsiyesine ve eteklerine çarpıyordu. Güverteye doğru koştu, etekleri çoktan ıslanmıştı. Etrafı saran karanlık ve dağların heybeti arasında uzaklardan maymun çığlıkları duyuluyordu.

Adam, rüzgâra karşı geminin burnunda duruyordu; belli ki epey bir zamandır oradaydı. Üzerinde ay beyazı bir kaftan vardı; dik duruşuyla karanlığın içinde vakur ve biraz da hüzünlü görünüyordu. Ayak seslerini duyunca arkasına baktı. Onu görünce şaşırmadı, sadece elini uzatıp sakince çağırdı: “Gel buraya.”

Chu Qiao hemen yanına koştu, şemsiyeyi onun üzerine tuttu. “Yağmur yağdığını görmüyor musun?” diye çıkıştı.

Dağ rüzgârı aralarından uğultuyla geçti, geniş kolları rüzgârla şişti. Adam onu aniden kucağına aldı, tek kelime etmeden öylece sarıldı; sıkmıyordu ama çelikten kollarının arasında kadının kımıldayacak hali kalmamıştı.

— 245 —

“Zhuge Yue?” Zaman sessizce akıp giderken, kısık bir sesle ona seslendi: “Neyin var?”

“Hiçbir şey.” Sesi durgun bir göl kadar sakindi. Aradan geçen yıllar, o eski fevri ve küstah genci olgunlaştırmıştı; bakışları derinleşmiş, gözlerinde bazen dünyanın yükünü taşıyan bir yorgunluk belirir olmuştu. Sesi huzurlu olsa da, altında her an patlamaya hazır bir volkan ya da derin bir akıntı gizliydi artık; duygularını belli etmiyor, ne düşündüğü anlaşılmıyordu.

“Xing’er, seni mahzun bıraktım,” dedi aniden.

Chu Qiao kaşlarını çatarak sordu: “Neden bahsediyorsun sen?”

“Sana borçluyum,” dedi Zhuge Yue, dudaklarının kenarıyla burukça gülümseyerek. Bir çocuğu sever gibi kadının yanağını okşadı. “Gelecekte bunu mutlaka telafi edeceğim.”

“Zhuge Yue, neyin var senin?”

Chu Qiao endişelenmişti; adamın koluna yapışıp başını kaldırarak sordu: “Ben mahzun değilim ki, her şeyi kendi rızamla yaptım.”

Zhuge Yue, o eşsiz zarafetiyle hafifçe gülümsedi. Onu kollarına alıp göğsüne bastırdı; çenesini kadının başına dayadı. Onu bir porselen bibloyu tutar gibi incitmeden, fazla sıkmadan öylece kucakladı.

Bazı kelimeler dökülmedi dudaklarından; sadece nefesiyle birlikte nehrin esintisine karışıp gitti.

Hep kendisinin Yan Xun’dan çok daha iyi olduğunu, Chu Qiao’nun ancak onun yanında gerçek mutluluğu ve huzuru bulabileceğini düşünmüştü.

Fakat bu konuda, o adamın gerisinde kalmıştı. On yıllık o uzun bekleyişte Yan Xun gerçekten bir beyefendi gibi davranmıştı; oysa kendisi, nefis ve arzuya yenik düşmüştü.

Ama elden ne gelirdi?

Onun karşısında hiçbir zaman kendine tam olarak güvenememişti; hep tetikte, hep ince bir buzun üzerindeymiş gibi hissetmişti.

Mutluluk yaklaştıkça korkusu artıyordu; bu yüzden bencilce ona daha çok, daha çok, hep daha çok sahip olmak istiyordu.

Ancak sonrasında, içini daha büyük bir kaybetme korkusu kaplıyordu. O ki; imparatorluk hayallerini, dünyevi zenginlikleri bir çırpıda kumar masasına sürebilecek kadar gözü pek bir adamdı; ama bu kadın, onun ömrü boyunca çözemediği tek kördüğüm, kazanamadığı tek satranç tahtasıydı.

Bazen kendi kendine gülüyordu: *Zhuge Yue, demek senin de bu hallere düşeceğin varmış ha?*

Chu Qiao hâlâ kucağında bir şeyler mırıldanıyor, onu teselli etmeye çalışıyordu: "Gerçekten önemli değil, ben kendim istedim."

Adam eliyle kadının ağzını kapattı, sonra onu kucağına alıp kamaraya doğru yürüdü.

Chu Qiao küçük bir çığlık attı; elindeki bambu şemsiye yere düştü, ince yağmur damlaları yüzüne çarpıyordu. Başını adamın göğsüne gömüp fısıltıyla itiraz etti: "İndir beni! Meixiang ve diğerleri görürse mahvolurum!"

Zhuge Yue başını eğip otoriter bir sesle, "Sus," dedi.

Chu Qiao kaşlarını çattı, her zamanki gibi altta kalmayarak, "Asla!" dedi.

Zhuge Yue gülümsedi; o bildik, ses çıkarmadan dudak kenarıyla yaptığı gülümsemeydi bu. Başını eğip kadının dudaklarını mühürledi; tutkuyla, adeta nefesini çekip alırcasına öptü onu. Gecenin karanlığında, kamara kapısının önünde, kadının tadını çıkarmak için ne kadar sürdüğünü bilmediği o uzun öpücüğe devam etti. Chu Qiao'nun dermanı kesilip nefes nefese kalana dek onu bırakmadı.

Gözlerinin içine bakarak muzipçe meydan okudu: "Seni susturmanın pek çok yolunu biliyorum."

Chu Qiao hemen elleriyle kızarmış ve şişmiş dudaklarını kapattı; o koca siyah gözlerini dikip öfkeyle ona baktı, sessizce protesto ediyordu.

Zhuge Yue gülerek onu odaya taşıdı. Neyse ki gece yarısıydı ve herkes uyumuştu; yolda kimseye rastlamadılar.

Odaya girer girmez Chu Qiao hemen kucağından atladı ve bir savunma pozisyonu alıp ona dik dik bakmaya başladı. Adamın gayet rahat bir tavırla soyunduğunu görünce yüzü kıpkırmızı oldu.

Zhuge Yue aniden gülümseyerek yanına yaklaştı, sıcak nefesi kulağına değerken fısıldadı: “Hâlâ acıyor mu?”

Chu Qiao’nun yüzü daha da kızardı. Hep böyleydi; savaş meydanlarında milyonluk orduları yöneten o mağrur general, iş bu tür meselelere gelince dış dünyayı görmemiş utangaç bir genç kıza dönüşüveriyordu. Tek bir cümle bile onu yerin dibine sokmaya yetiyordu.

Zhuge Yue arkasından ona sarıldı, elleri usulca aşağı doğru süzülmeye başladı. Chu Qiao irkilerek o huzursuz elleri yakaladı ve karnının üzerinde sıkıca tuttu.

“Hı?” dedi Zhuge Yue. “Sana soruyorum, hâlâ acıyor mu?”

Chu Qiao büyük bir mahcubiyetle, ürkek bir tavşan gibi başını iki yana salladı.

Zhuge Yue kıkırdadı; yüzünden muzip bir ifade geçti, kasten kulağına fısıldadı: “Gerçekten acımıyor mu?”

Kadın bu kez hızla başıyla onayladı.

“O zaman devam edelim.”

“Ha?” Chu Qiao’nun ağzı bir karış açık kaldı.

Zhuge Yue kahkahalarla onu kucağına alıp yatağa bıraktı. Chu Qiao kendine şaşıyordu; nerede o çeviklik, nerede o savaş sanatları? Neden bu adam yaklaştığında vücudu bir hamur gibi yumuşayıp dermanı kesiliyordu?

Adamın yüzü yaklaştıkça öylece bakakaldı; o düzgün burnu, ince dudakları, büyüleyici gözleri ve pürüzsüz teniyle karşısında duruyordu. Hafifçe gülümsediğinde, dünyayı dize getirecek bir

cazibeye sahip oluyordu.

Dudakları birleştiğinde vücudundan bir ürperti geçti; omurgasından yukarı tırmanan o elektrikli sıcaklık her yanını sardı. Öpücük yumuşaklıktan tutkuya evrildi; Chu Qiao başta donup kalsa da yavaş yavaş ona karşılık vermeye başladı. Vücudu titriyor, nefesi düzensizleşiyordu. Sonunda adamın bu baştan çıkarıcı oyununa yenik düşüp kollarına yığıldı; tıpkı ilkbaharda dalgalanan, kimsenin durduramadığı bir göl suyu gibiydi artık.

Kıyafetleri birer birer sıyrıldı; üzerinde sadece ince bir iç çamaşırı kalmıştı.

Ancak Zhuge Yue tam o anda gülümseyerek bir yorgan çekti ve kadını içine sarmaladı. Yanağına küçük bir öpücük kondurup onu göğsüne bastırdı; sesi hafifçe boğuklaşmıştı. “Tamam, hadi uyu artık,” dedi gülerek.

Chu Qiao neye uğradığını şaşırdı. Saf saf sordu: “Uyumak mı?”

“Ne o?” Zhuge Yue tek eliyle başını destekleyip yan yatarak, yüzü hâlâ kıpkırmızı olan kadına baktı. “Uyumak istemiyor musun?”

“İstiyorum!” dedi Chu Qiao abartılı bir sesle ve gerçekten çok uykusu varmış gibi kocaman bir esneme numarası yaptı.

Zhuge Yue uzanıp ona sarıldı. Aslında niyetinde ileri gitmek yoktu; Chu Qiao için bu bir ilkti ve bu kadar çabuk ikinci bir fırtınayı kaldıramayacağını biliyordu. Ama az önce az kalsın kendini durduramayacaktı. Gözlerini kapattı: “Hadi uyu o zaman.”

Fakat kucağındaki kadın bir türlü rahat durmuyordu.

Bir kollarını oynatıyor, bir pozisyon değiştiriyordu; huzursuz bir yavru köpek gibi oradan oraya kıvranıp duruyordu. Saçları adamın burnuna batıyor, onu hapşırtacak gibi oluyordu.

Zhuge Yue kaşlarını çattı; içindeki o ateş yeniden harlanmaya başlamıştı. Kendini zorla dizginleyerek sordu: “Ne yapıyorsun sen?”

“Şey... Sen kendi odana gitmiyor musun?”

Chu Qiao başını kaldırıp masum bir edayla ona baktı. “Yarın sabah Meixianglar görürse ne yaparız? Ping’an ve Jingjing daha çocuk sayılırlar.”

Zhuge Yue’nin kaşları daha da çatıldı. “Onlar mı çocuk? Kaç yaşındalar haberin var mı? Hem unutma, sen bu yaştayken Wupeng şehrinde az kalsın bana tecavüz edecektin.”

“Ben ne zaman öyle bir şey yaptım?” Kişisel onuru söz konusu olunca Chu Qiao hemen savunmaya geçti: “İftira atma!”

“Yapmadın mı?” dedi Zhuge Yue homurdanarak. “Lord Tian’ın bana gönderdiği o cariye kılığına girip karşımda yarı çıplak dolaşmıyor muydun? Amacın benden faydalanmak değil miydi?”

“Zhuge Yue, sen tam bir...”

“Sesini biraz daha yükseltirsen yarın sabahı beklemelerine gerek kalmaz, birazdan herkes her şeyi öğrenir.”

Chu Qiao hemen sesini kıstı; dişlerini sıkarak ona baktı. “O zamanlar... Orada olacağını kim bilebilirdi? Meseleyi gayet iyi biliyorsun, bana numara yapma.”

“Hıh!” Zhuge Yue küçümser bir ifadeyle ona baktı; sanki “Biliyorum zaten böyle bahaneler uyduracağını” der gibiydi.

Chu Qiao bir süre öfkeyle soluduktan sonra onu tekrar itmeye çalıştı: “Hey! Kendi odana git diyorum, bu yatak çok küçük, rahat uyuyamıyorum.”

Bu yatak mı küçüktü? Yan yana dört kişi yatsa sığardı. Zhuge Yue duymamazlıktan gelip gözlerini kapattı.

“Hey! Odana gitsene, neden burada tünedin kaldın?”

Zhuge Yue’nin yerinden kıpırdamadığını görünce Chu Qiao sinirle doğruldu; elbiselerini kucağına alıp gitmeye yeltendi. Tam Zhuge Yue’nin üzerinden aşacakken, adam aniden belinden yakalayıp onu kendine çekti. Chu Qiao dengesini kaybedip Zhuge Yue’nin göğsüne kapaklandı.

Adamın gözlerinde çakan o ateşli kıvılcımlarla ona baktı. Zhuge Yue soğuk bir sesle, “Bakıyorum da enerjin yerinde,

uyumaya niyetin yok herhalde?” dedi.

“Hayır! Hiç de bile!”

Li Qingrong gibi bir ufaklık bile ortamın havasını seziyorsa, Chu Qiao gibi biri hayli hayli anlardı.

Hemen uslu bir kedi gibi eski yerine uzandı; sırtını Zhuge Yue’ye döndü ve mışıl mışıl uyuyormuş gibi düzenli nefesler almaya başladı.

Etraf zifiri karanlıktı, sessizlik hakimdi. Yağmur biraz hızlanmış, geminin güvertesine vuran damlalar berrak sesler çıkarıyordu.

Arkasından bir el uzanıp belini kavradı. Adamın sıcak nefesi boynuna çarpıyor, tenini ürpertiyordu. Ona sarıldı, kulak memesine yumuşak bir öpücük kondurdu ve alçak bir sesle fısıldadı: “Xing’er, her gece sana böyle sarılarak uyumak istiyorum. Beni hep kovup durma.”

Chu Qiao’nun yüreği o an bir su birikintisi gibi yumuşayıverdi.

Böyle mağrur bir adamın, kendisiyle bu tonda konuşabileceğini hayal bile edemezdi. İçinde bir sızı hissetti; elini uzatıp adamın parmaklarını kavradı, dudaklarına götürüp nazikçe öptü.

Gece uzundu ama o, adamın kollarında derin bir uykuya daldı. Rüyasında masmavi bir gökyüzü, yemyeşil bir göl ve uçsuz bucaksız çayırlar gördü; beyaz elbiseli bir grup çocuk çimlerin üzerinde dans ediyor, hep bir ağızdan o huzurlu şarkıyı söylüyorlardı.

Ertesi sabah geç kalacağı zaten belliydi.

Kapının şiddetle yumruklanmasıyla korkuyla gözlerini açtı. Zhuge Yue çoktan giyinmiş, pencerenin önünde duruyordu. Elinde açık mavi-beyaz, sade bir elbise tutuyordu. Gülümseyerek, “Meixiang kaç kere geldi; eğer kalkmazsan içeri dalacağını söylüyor,” dedi.

Chu Qiao titreyen ellerle giyindi, kapıya doğru adeta sürünerek gitti ve kapıyı aralayıp başını dışarı uzattı. Safça bir

gülümsemeyle, “Hehe, Meixiang, günaydın,” dedi.

“Hanımım, öğle oldu! Birazdan karaya çıkacağız!” Meixiang kapıda elleri belinde, otoriter bir tavırla duruyordu. Jingjing, Li Ce’nin oğlunu kucağına almış, merakla içeri bakmaya çalışıyordu; sanki Chu Qiao’nun odasında gizli bir hazine varmış gibi... Rong’er ise tombul elleriyle Jingjing’in yanaklarını çekiştiriyor, bir şeyler anlatmaya çalışıyordu.

“A, öyle mi?” Chu Qiao geçiştirmeye çalıştı. “Ah, son zamanlarda çok yorulmuşum herhalde, nasıl uyumuşum öyle, çok garip, haha.”

“Evet ya, gerçekten çok garip,” dedi Jingjing muzipçe sırıtarak.

“Hanımım, ne diye orada duruyorsunuz? Yüzünüzü yıkamanız için su getirdim, yıkamayacak mısınız?”

Chu Qiao yerdeki su kovasını kaptığı gibi, “Ben kendim yaparım!” dedi büyük bir ciddiyetle.

Meixiang kaşlarını çattı. “Hanımım, size ne oluyor?”

“İyiyim ben! Sadece senin çok yorulduğunu düşündüm, hadi git biraz dinlen sen.”

— 246 —

Mei Xiang, görevine olan sadakatiyle konuşmaya devam etti: “Odanızı da toplamam gerekiyor.”

“Gerek yok, gerek yok. Bugün keyfim yerinde, kendim hallederim.” Chu Qiao, Mei Xiang’ın başka bir şey söylemesine fırsat vermeden su kovasını kaptığı gibi odaya süzüldü. Kapıyı sıkıca kapattıktan sonra bir hırsız edasıyla kulağını ahşaba dayayıp dışarıdaki hareketliliği can kulağıyla dinlemeye başladı.

Nihayet Mei Xiang ve Jingjing’in uzaklaştığından emin olduğunda derin bir nefes verdi.

Zhuge Yue, yatağa yan uzanmış, oldukça keyifli bir tavırla, “Şu haline bak,” dedi. “Sanki gizli saklı bir iş çeviren bir hırsız gibisin.”

Chu Qiao ona ters bir bakış fırlatıp yanına gitti ve kolundan çekiştirmeye başladı. “Kimse yokken çabuk kendi odana dön.”

“Olmaz,” dedi Zhuge Yue, kestirip atarak. “Ancak yüzümü yıkamama yardım edersen giderim.”

Chu Qiao’nun yüzü asıldı. “Nedenmiş o?”

“Yapmazsan gitmiyorum.”

“Zhuge Yue, sen tam bir...”

Chu Qiao bir süre dişlerini gıcırdatarak ona söylendi ama sonunda pes edip lavabonun yanına gitti. Suyu doldurdu, yüz havlusunu ıslattı ve yanına döndü. Kollarını sıvayıp hazırlık yaparkenki hali, birinin yüzünü silecek nazik birinden ziyade, kavgaya tutuşmaya hazırlanan bir cengaveri andırıyordu.

Önünde diz çöktü ve havluyu yüzüne sertçe bastırarak silmeye başladı. Zhuge Yue hafifçe kaşlarını çatsa da tek kelime etmedi; yüzündeki o muzip gülümseme yerli yerindeydi. Chu Qiao’nun öfkesi bir anda sönüverdi; iç çekerek hareketlerini yumuşattı.

Açık pencereden süzülen güneş ışığı ikisinin üzerine vururken

zaman sanki on küsur yıl geriye, o eski Yeşil Dağ Avlusu'na dönmüştü. O zamanlar her sabah erkenden kalkar, içine öd ağacı tütsüsü sinmiş su dolu lavaboyu taşır; onun uyanmasına, yüzünü yıkamasına, giyinmesine ve yemeğini yemesine yardım ederdi.

"Bak işte," dedi Chu Qiao dudak bükerek, sitemkâr bir sesle. "O kadar uğraştım didindim, sonunda yine eski işime geri döndüm."

Zhuge Yue gülümsedi. "Ne demişler; göklerin ağı geniştir, hiçbir şeyi gözden kaçırmaz. Sen doğuştan benim yanımda olmaya yazgılısın, kaçışın yok."

Chu Qiao ona dik dik bakıp söylendi: "Bu ne biçim bir benzetme böyle!"

Ağzını çalkalayıp dişlerini fırçaladıktan ve üstünü başını düzeltip hazırlandıktan sonra Chu Qiao, Zhuge Yue'yi kolundan iterek kapıya kadar götürdü. "Hadi git artık, çabuk!"

Zhuge Yue kapı eşiğinde durup ona sitem dolu bir bakış attı. "Vefasız kadın! Bir günlük karı koca olmanın hatırı bin yıl sürer derler, sen daha ertesi gün yüzünü çeviriyorsun!"

"Hadi git, hadi! Kendi odana dön!"

"Efendimiz!"

Aniden duyulan neşeli ve berrak sesle Chu Qiao'nun korkudan yüreği ağzına geldi. Hızla arkasını döndüğünde, pencerenin dışında sırıtan Yue Qi'yi gördü. Yue Qi, Chu Qiao'yu görünce daha da geniş bir gülümsemeyle selam verdi. "Sabah efendimizin odasına gittim, yerinde olmayınca dün geceyi matmazelin odasında geçirdiğini tahmin etmiştim zaten."

Yue Qi'nin arkasında Ping'an duruyordu, onun arkasında da kalabalık bir grup var gibiydi. Mesafe uzak olduğu için Ping'an'ın kiminle konuştuğu tam seçilmese de neşeli bir ses rüzgârla ulaştı: "Ablam sonunda evlendi ya, artık dırdırını çekmek zorunda kalmayacağım."

O sırada kapı gıcırdayarak açıldı; Mei Xiang arkasında Jingjing ve diğerleriyle içeri girdi. Zhuge Yue'yi görünce eğilerek nazikçe "Dördüncü Efendi" diye selam verdiler. Ardından hemen Chu Qiao'nun yatağına yöneldiler, belli ki odayı toplayacaklardı.

Chu Qiao, yataktaki kan lekelerinin görülmemesi gerektiğini hatırlayıp tam engel olmaya yeltenmişti ki Jingjing elinde bir çorba kasesiyle yanına geldi. Kulağına eğilip fısıldadı: “Mei Xiang ablam özel olarak hazırlattı; kan yapıcı ve enerji verici şifalı bitkilerle kaynatıldı. Hadi abla, hemen iç.”

Chu Qiao’nun başı döndü, yanakları utançtan kıpkırmızı kesildi.

Zhuge Yue ise yanına gelip kaseyi devraldı ve hafif bir gülümsemeyle Chu Qiao’nun dudaklarına yaklaştırdı. “Gerçekten de faydalı bir şeye benziyor. Xing’er, hadi iç şunu.”

O gün öğleden sonra gemi Lanling bölgesinde kıyıya yanaştı. Erzak takviyesi yapıldıktan sonra yola devam edildi. İki gün sonra nihayet Hu ilçesine ulaştılar.

Karaya ayak bastıklarında, artık Büyük Xia topraklarında olmalarına rağmen Yue Qi ve adamları Zhuge Yue’nin etrafındaki güvenlik çemberini daha da sıkılaştırdı. İskelede onları beş yüz kişilik bir muhafız birliği bekliyordu. Yanlarındaki kadınlar, dikkat çekmemek için erkek kıyafetlerine bürünmüş halde gizlice arabalara bindirildi.

Chu Qiao, Zhuge Yue’nin bu birliğindeki adamların çoğunun yüzünde dövmeler olduğunu fark etti. Bunların vaktiyle Qinghai’ye sürgün edilen suçluların soyundan gelenler olduğunu anlayınca içi biraz olsun rahatladı.

Baolin bölgesine vardıklarında, üç bin kişilik Qinghai ordusu tam teçhizatlı halde onları karşıladı. İçlerinden bin kadarı lacivert deri zırhlar kuşanmıştı; sert bakışlı, savaşın tozunu yutmuş ve disiplinli halleriyle oldukça heybetli görünüyorlardı. Şakaklarındaki belirgin damarlar, her birinin usta birer dövüşçü olduğunu ele veriyordu.

Yue Qi, gururla bu birliğin kendi komutasındaki Qinghai’nin en seçkin birliği olan Yedinci Tümen olduğunu anlattı. Bu sadece küçük bir kısımdı; asıl ordu şu an Cuiwei Geçidi ve Zhenhuang şehrindeydi.

O gece Baolin’de dinlendikten sonra ertesi gün Zhenhuang’a doğru yola çıktılar. Gün batarken nihayet o görkemli şehri

gördüler.

Yeryüzü uçsuz bucaksız ve ıssız, bozkır rüzgârla savrulan kuru otlarla kaplıydı.

Yine Büyük Xia'nın havası, Büyük Xia'nın rüzgârı ve Büyük Xia'nın o bildik güz serinliği... Chu Qiao arabanın perdesini aralayıp ilerideki devasa şehir kapısına baktı. Gün batımının kızıllığı altında surların demir kırmızısı rengi, taze kan gibi ürpertici bir tona bürünmüştü.

Zihninde ister istemez o gençlik yılları canlandı. Yan Xun ile o devasa kafesin içinde birbirlerine tutunarak yaşadıkları, buradaki her şeyden nefret ettikleri ve bir sel gelip tüm bu debdebeyi küle çevirsin diye dua ettikleri günler... Sekiz yıl boyunca kendilerini hapseden o parmaklıkları yıkmak için ne büyük bedeller ödemiş, ne kanlı yollar aşmışlardı.

Ama bugün, kendi rızasıyla tekrar buraya ayak basıyor, o boğucu kapıdan içeri giriyordu.

Altı yıl önce bir adam için buradan ayrılmıştı; altı yıl sonra ise başka bir adam için geri dönüyordu.

Kaderin cilvesi binlerce dönemeçte gizliydi. Bir adım attığınızda önünüzde neyin beklediğini bilemezdiniz; yapabileceğiniz tek şey yürümeye devam etmekti.

Rüzgâr kulaklarının dibinden uğultuyla geçti.

Aniden arkasından uzanan bir el onu belinden kavrayıp göğsüne çekti.

Zhuge Yue'nin sesi kulağının hemen dibinde, son derece huzur verici ve sakindi: "Korkma, ben yanındayım."

Chu Qiao hafifçe gülümsedi; o hep böyle söylerdi zaten. Vücudunu ona yasladı, kokusunu derinden içine çekti ve gözlerini yavaşça kapattı.

Onun elini, sanki bir daha hiç bırakmayacakmış gibi sıkıca tuttu.

Bugünün Zhenhuang şehri, eski şaşaalı günlerinden uzaktı. Hava henüz kararmamış olmasına rağmen sokaklardaki insan trafiği oldukça seyrekti. Zhuge Yue'nin arabasını görenler hemen

kenara çekiliyordu; o eski Üst Ocak Fener Festivali'ndeki omuz omuza yürünemeyen kalabalıktan eser yoktu.

Araba Xuanhua Caddesi'ni geçip Baiwei Yolu'na saptı ve şehrin batısına doğru ilerledi. Chu Qiao şaşırarak sordu: "Zhuge Malikanesi'ne gitmiyor muyuz?"

Zhuge Yue gülümsedi. "Ben artık Büyük Xia'nın Sima'sıyım, haliyle kendi malikanemde kalacağım."

Chu Qiao bunu duyunca içten içe büyük bir rahatlama yaşadı, yüzünde istemsizce bir gülümseme belirdi.

Zhuge Yue onunla alay etti: "Bu kadar sevindiğini belli edersen Xiuli Hükümdarı unvanına nasıl yaraşır davranacaksın?"

"Senin yanındayken rol yapmama ne gerek var?"

Chu Qiao'nun bu doğal cevabı üzerine Zhuge Yue bir an duraksadı, ardından onu daha sıkı kucaklayarak övdü: "Güzel söyledin."

Sokaklar boş olduğu için araba hızla ilerledi ve kısa süre sonra şehrin batısındaki Biliu Gölü kıyısında bulunan Sima Malikanesi'ne ulaştı.

Chu Qiao bu malikaneyi daha önceden biliyordu; imparatorluk ailesine ait görkemli ve ağırbaşlı bir sayfiye yeriydi. Araba durmadan kapıdan içeri girdi, iç avluya kadar ilerledi. Muhafızlar yerlerine çekildikten sonra Chu Qiao, Zhuge Yue ile birlikte arabadan indi.

Chu Qiao, uzakta gözleri dolmuş halde bekleyen Huan'er'i hemen fark etti. Genç kız onu görür görmez gözyaşlarına boğuldu.

Mekân eski avlu olmasa da insanlar aynıydı. Chu Qiao'nun da içi burkuldu, elini uzattı. Huan'er hemen koşup gelerek eteğini toplayıp diz çökmeye, saygıyla selam vermeye yeltendi.

Chu Qiao onu kaldırmak için uzandığında Zhuge Yue onu durdurdu: "Sen artık bu evin hanımı olacaksın. Sana diz vurmaları, saygı göstermeleri usuldendir."

O konuşurken malikanedeki tüm hizmetçiler ve uşaklar sıraya dizilip saygıyla eğildiler: "Hanımefendimize hürmetlerimizi

sunarız.”

Chu Qiao, Huan'er’i yerden kaldırdı. Aradan geçen yıllar onu da değiştirmişti; daha zarif ve becerikli görünüyordu. Şimdi Zhuge Yue’nin malikanesindeki baş hizmetçi olmuş, emrine onlarca küçük hizmetçi verilmişti.

Huan'er gözyaşlarını silerken hıçkırarak konuştu: “Hizmetçiniz, hanımefendinin bir gün döneceğini biliyordu. Odanızı her zaman hazır tuttum, bunca yıl sizin için beklettim.”

Chu Qiao, kendisine "hanımefendi" denilmesinden biraz mahcup olmuştu. Zhuge Yue ise bu durumu gayet doğal karşılayarak araya girdi: “O oda boş kalsın, eşyalarını doğrudan benim odama taşıyın.”

Herkes mesajı almıştı. Huan'er hemen hizmetçilere emirler yağdırmaya başladı; Mei Xiang ve Jingjing de onlara katıldı, hummalı bir çalışma başladı.

“Gel,” dedi Zhuge Yue kulağına fısıldayarak. İtiraz kabul etmez bir tavırla elinden tutup onu ileriye doğru yürüttü.

Alacakaranlık çökmüş, gece tüm görkemiyle yayılmıştı. Gökyüzünde asılı duran hilal, etrafa soluk bir ışık yayıyordu. Yolun iki yanındaki fenerler yanmış, Zhuge Yue’nin lacivert pelerinine vuruyordu. Sessizce yürüyorlardı. Gölden gelen nemli ve soğuk esinti, gecenin ferahlığıyla birleşiyordu. Zhuge Yue’nin kol ağızlarındaki ok desenli işlemeler, Chu Qiao’nun bembeyaz pelerinine sürttükçe hafif hışırtılar çıkarıyordu.

Havada belli belirsiz, keskin olmayan ama her yere sinmiş zarif bir koku vardı. Bu, en kaliteli orkide ve ıtır otlarının harmanlandığı seçkin bir kokuydu.

Zhuge Yue her zaman hayatın tadını çıkarmayı bilen biri olmuştu; damarlarındaki o asil kan ve yüzyılların birikimi olan aile serveti, onları sonradan görme zenginlerden ayırıyordu. Evin her köşesinde, her bitkisinde o nadide asalet hissediliyordu.

Oymalı batı denizi nanmu ağacından yapılma kapı açıldığında, karşılarına son derece zarif bir yatak odası çıktı. Aşırı gösterişli değildi ama en titiz insanı bile hayran bırakacak kadar konforlu ve ince düşünülmüştü. Yerdeki yumuşak ve kalın

halı, üzerine basıldığında insanda bulutların üzerinde yürüyormuş hissi uyandırıyordu. Yazı masası, antikalar ve hat yazıları odaya mistik ve asil bir hava katıyordu. On sekiz kat ipek tül perdeler, mor altın kakmalı mitolojik kuş figürlü kancalarla tutturulmuş, iç odaya kadar süzülüyordu.

“Yorgun musun?” diye sordu Zhuge Yue, önünde durup başını hafifçe eğerek.

Chu Qiao başını iki yana salladı ve karnını tutarak, “Sadece çok acıktım,” dedi.

Yanlarındaki kırmızı giysili küçük bir hizmetçi hemen atıldı: “Yemekler neredeyse hazır, Efendimiz ve Hanımefendi yemek salonuna geçmek isterler mi?”

Zhuge Yue başını salladı ve Chu Qiao’ya döndü: “Benim bir işim var, yemekte sana eşlik edemeyeceğim.”

Chu Qiao anlayışla kafa salladı. “İşin varsa git tabii, bekletme.”

“Atımı hazırlıyorlar, birazdan çıkarım.” Zhuge Yue, Chu Qiao’yu kucakladı. Göğsündeki bulut desenli işlemeler Chu Qiao’nun yüzüne değip onu hafifçe gıdıkladı. Sesi göğsünden derinden geliyordu: “Xing’er, sonunda geldin ya...”

Chu Qiao gülümsedi ve ona sarıldı. İçinde tarif edilemez bir huzur vardı; konuşmak bile istemiyordu, sadece o anın tadını çıkarıyordu.

Odadaki kaliteli tütsülerin kokusu insanı mayıştırıyor, gözlerini kapatıp derin bir uykuya dalma isteği uyandırıyordu.

“Bu gece beni burada bekle.”

Chu Qiao’nun yanakları hafifçe pembeleşti. Başını kaldırıp ona gülümsedi: “O zaman erken dön.”

Zhuge Yue onaylarcasına başını salladı.

Atın hazır olduğu haberi gelince Zhuge Yue, “Yedinci Prens’in yanına uğramam gerek. Sen yemeğini ye ve dinlen,” dedi.

“Tamam.” Chu Qiao parmak uçlarında yükselip onun dudağına küçük bir öpücük kondurdu ve kızararak fısıldadı: “Dikkatli git.”

Zhuge Yue’nin gözlerinden bir sevinç pırıltısı geçti. Chu Qiao’yu sıkıca kucakladıktan sonra arkasını dönüp çıktı.

— 247 —

Chu Qiao kapıya kadar ona eşlik etti. Rüzgâr biraz sert esiyor, bembeyaz pelerinini savuruyordu. Zhuge Yue karanlığın içinde gözden kaybolana dek bekledi, ardından kapı pervazına yaslanıp gülümsedi.

Aslında Zhenhuang, hayal ettiği kadar korkutucu gelmemişti bu kez.

Uzaklardan Jingjing ve Ping'an'ın şaşkınlık dolu sesleri geliyordu; belli ki yine bir şeye hayret etmişlerdi, ardından kahkahalar yükseldi. Chu Qiao'nun dudakları istemsizce yukarı kıvrıldı. Güzeldi, burası gerçekten güzeldi.

Yemeğini yedikten sonra hizmetçilerin yardımıyla banyoya girdi.

Mei Xiang ve diğerleri de yol boyunca çok yorulmuştu; üstelik Rong'er'in yanından ayrılamıyorlardı. Mei Xiang, iki süt anneyle birlikte çocuğun bakımına geçti. Evdeki hizmetçiler çocuğun kim olduğunu bilmedikleri için onu Zhuge Yue ve Chu Qiao'nun evladı sanıyor, üstüne titriyorlardı.

Zhuge Yue'nin malikanesindeki banyo devasaydı. Tamamı nadide beyaz mermerlerle döşenmiş, duvarlarına yüzlerce inci kakılmıştı; tek bir mum ışığı bile içeriyi gün gibi aydınlatmaya yetiyordu. Su, Cang Dağı'nın yeraltı kaplıcalarından geliyordu; çiçek özleri ve saray usulü şifalı tozlarla harmanlanmış kokusu baş döndürücüydü. Havuzun dibine, kaymayı önlemek için devasa gül motifleri işlenmişti; her ayrıntı lüksün zirvesini temsil ediyordu.

Huan'er'in anlattığına göre, İmparator bu malikaneyi Zhuge Yue'ye bağışladığında, o gelip şöyle bir gezmiş ve "Bir gün gidersek, bu ev çok iyi paraya satılır," demişti.

Chu Qiao bunu duyunca gülümsedi. Görünüşe göre dışarıda onun hakkında dolaşan "Kan emici Sima" lakabı boşuna değildi.

Banyodan sonra beyaz ipekten ince bir sabahlık giyip çıplak ayaklarla yatak odasına döndü.

Huan'er başlangıçta biraz çekinse de Chu Qiao'nun cana yakın tavrını görünce rahatladı ve eski günlerdeki gibi "Xing'er, Xing'er" diye hitap etmeye başladı. Zhuge Yue'nin son birkaç yıldaki hallerini bir bir anlattı. Anlattığı her şey aslında tek bir kapıya çıkıyordu: "Xing'er, hatandan dönüp Efendimizin yanına gelmen hayatının en doğru kararı olmuş, gökteki tüm tanrılar bile seni kıskanacak."

Chu Qiao, Zhuge Yue'nin bu yıllarda nasıl iffetli yaşadığını, kadınlardan nasıl uzak durduğunu, soylu hanımları nasıl peşinden koşturup umutsuzluğa düşürdüğünü dinlerken gülümsedi. Huan'er, Zhuge Yue'nin onu her gün nasıl özlediğini, ondan bir haber veya mektup aldığında nasıl çocuk gibi sevindiğini, geceleri heyecandan uyuyamadığını ve iştahının nasıl açıldığını anlatıyordu. Zhuge Yue'nin o zor yıllarda nasıl hor görüldüğünü, sağlığının nasıl bozulduğunu ve aile içindeki konumunun ne kadar sarsıldığını da ekledi.

Bir süre sonra küçük hizmetçi ağlamaya başladı. Bir yandan Zhuge Yue'nin iyiliklerini sayıklıyor, bir yandan da hıçkırarak, "Xing'er, ne olur bir daha Efendimizi bırakma, o seni gerçekten çok seviyor," diye yalvarıyordu.

Oda en kaliteli tütsülerle kokulandırılmıştı. Chu Qiao yumuşak yatağa oturmuş, geçmişin anılarını birer birer dinlerken zamanın bir nehir gibi gözlerinin önünden akıp gittiğini hissetti.

Bak işte; onu sevdiğini tüm dünya biliyordu, bir hizmetçi bile bunu bu kadar net görebiliyordu. Bir tek o, bunu anlamak için bunca yılın geçmesini beklemişti.

Kapı hafifçe çalındı. Hizmetçiler, General Yue Qi'nin eşinin geldiğini haber verdi.

Huan'er hemen fırlayıp dışarı koştu. Kısa süre sonra içeriye duru güzellikte, güldüğünde yanaklarında iki gamze beliren, sarı elbiseli bir kadın girdi. Elinde on yaşlarında bir çocuğun elini tutuyordu; Chu Qiao'yu görünce eğilip selam vermek istedi.

Chu Qiao hemen onu tuttu ve gülümseyerek, "Yue Qi'nin bu

kadar şanslı olduğunu, bu kadar güzel bir eşi olduğunu tahmin etmemiştim," dedi.

Xiao Fei mahcup bir gülümsemeyle sevimli dişlerini gösterdi ve çocuğa dönüp, "Mo'er, hadi anneni selamla," dedi.

Çocuk başını kaldırıp Chu Qiao'ya baktı, bir an öylece kalakaldı. Sonra aniden kollarını açıp Chu Qiao'nun bacaklarına sarıldı ve neşeyle bağırdı: "Abla, beni görmeye mi geldin!"

Chu Qiao şaşırdı, eğilip çocuğa dikkatle baktı. Çocuk temiz yüzlü, yeşil yeleğiyle oldukça sevimli görünüyordu. Gözleri parlayarak ona bakıyor, "Abla beni tanımadın mı? Ben Mo'er!" diye sesleniyordu.

Chu Qiao birden hatırladı; bu, Zhuge Yue ile Tang başkentine giderken yolda yanlarına aldıkları Ouyang Mo idi. Aradan altı yıldan fazla zaman geçmişti; o zamanki küçücük bebek şimdi kocaman olmuştu.

Hemen çocuğu kucakladı, şaşkınlık ve sevinçle, "Mo'er ne kadar büyümüşsün, tanıyamadım bile!" dedi.

Mo'er sevgiyle ona sarıldı. "Abla nerelere gittin? Neden bunca yıl beni görmeye gelmedin? Babam senden hep bahsetmese seni unutacaktım neredeyse."

"Baban mı?" Chu Qiao kaşlarını çatarak yanındakilere sorgulayan bir bakış attı.

Xiao Fei hemen araya girdi: "Öyle denmez, anne diyeceksin."

Mo'er, Chu Qiao'ya sordu: "Abla, babamla evlendin mi?"

"Baban kim senin?"

"Babam Büyük Xia'nın Sima'sı, tanımıyor musun abla?"

Huan'er hemen açıkladı: "Efendimiz döndükten sonra Küçük Efendi Mo'er'i manevi oğlu olarak nüfusuna aldı."

Chu Qiao durumu ancak o zaman kavradı. Mo'er ve Xiao Fei ile bir süre sohbet etti. Xiao Fei'nin Yue Qi'den iki çocuğu daha olduğunu öğrendi. Bu kadın çok utangaçtı, her cümlesinde yüzü kızarıyordu; insanı kendine hayran bırakan bir hali vardı.

Chu Qiao malikaneye yeni geldiği için fazla kalmak istemediler ve kısa süre sonra ayrıldılar. Gitmeden önce Mo'er,

Chu Qiao'dan bir daha gitmeyeceğine dair defalarca söz aldı; sanki arkasını dönse yine kaybolacakmış gibi korkuyordu.

Herkes gittikten sonra Zhuge Yue hâlâ dönmemişti. Chu Qiao iyice yorulmuştu; hizmetçileri gönderip yatağına uzandı.

Son yıllarda sağlığı pek yerinde değildi, yol yorgunluğu da eklenince takati kalmamıştı. Yatak sıcak ve yumuşaktı; gözlerini kapatır kapatmaz derin bir uykuya daldı.

Ne kadar zaman geçti bilmiyordu ama birinin onu öptüğünü hissetti. Uyanmamak için inat etti, uykulu bir sesle mırıldanıp yatağın daha derinlerine sokuldu.

Aniden soğuk bir kol onu sardı, kulağına sıcak bir nefes ve hafif bir kıkırtı ulaştı.

Boynunda hissettiği gıdıklanmayla kaşlarını çatarak gözlerini açtı. Zhuge Yue, üzerinde açık mor bir gecelikle yanına uzanmış, parıldayan gözleriyle ona bakıyordu. "Bu nasıl bir tetikteliktir böyle? Birisi seni kaçırsa ruhun duymayacak. Benim tanıdığım Xing'er sen misin gerçekten?"

Chu Qiao gülümseyerek kollarını onun boynuna doladı. "Küçük bir hırsız var, el çabukluğu o kadar iyi ki izini bile süremiyorum."

Zhuge Yue hafifçe güldü, eğilip onu öptü. "İyi uyudun mu?"

"Şöyle böyle," dedi Chu Qiao muzipçe. "Sen gelmeseydin daha iyi uyurdum."

Zhuge Yue şakayla karışık söylendi: "Üç gün yüz verdik, tepemize çıktın. Sana biraz aile terbiyesi vermek farz oldu."

Elini kaldırdığında Chu Qiao korkuyla gözlerini yumdu. Ama beklediği o "terbiye" bir türlü gelmedi. Gözlerini açtığında Zhuge Yue'nin ona keyifle baktığını gördü. "Neden durdun? Hani ceza verecektin?"

Zhuge Yue ona sarıldı, boynuna bir öpücük kondurdu. Eli hafifçe hareket etti ve belindeki ipek kuşağı çözüverdi; sabahlığı omuzlarından aşağı süzülüp bembeyaz tenini açığa çıkardı.

Zhuge Yue'nin kollarındaki güç arttı, vücudu yavaşça onun üzerine eğildi. Sesi derinden ve boğuk geliyordu: "Sana kıymaya

nasıl elim varır?”

Çift başlı turna motifli şamdandaki kırmızı mumlar sessizce yanıyordu. Kırmızı fenerlerin içinden süzülen loş ışık odaya romantik bir hava katıyordu.

Gece sessizdi. Chu Qiao’nun Zhenhuang’daki ilk gecesi, bu sıcak ve tutkulu anlarla akıp gitti. Sonbahar, bu tatlılık ve neşe içinde geçti. Yapraklar dökülse de altın kasımpatılar demet demet açıyor, Sima Malikanesi’ni daha da görkemli kılıyordu. Günler, avucun içinden süzülen bahar gölü suları gibi akıp gidiyor ama geride kalıcı bir koku ve umut bırakıyordu.

Güz Ayini günü Chu Qiao, Zhuge Yue ile birlikte malikaneden çıktı. Otuz li ötedeki Xiangzhi Dağı’na gezmeye ve oradaki Anyuan Tapınağı’nı ziyarete gittiler.

Chu Qiao, Zhenhuang’da yedi sekiz yıl yaşamış olsa da şehrin etrafındaki tarihi yerleri neredeyse hiç gezmemişti. O zamanlar statüsü buna izin vermezdi, zaten içinde de öyle bir istek yoktu. Ancak şimdi her şey değişmişti; o da kendini hayatın akışına bıraktı.

O gün hava çok güzeldi; hafif bir esinti olsa da ferahlatıcıydı. Chu Qiao, beyaz ipekten pileli bir etek ve üzerine kürklü bir pelerin giymişti. Arkasındaki neşeli kalabalıkla birlikte yola koyuldular.

Xiangzhi Dağı, Zhenhuang’ın tam güneyinde, ovanın ortasında yükselen bir dağdı. Zirvesi her daim karla kaplıydı; uzaktan bakıldığında yalnız ve vakur bir ejderhayı andırırdı. Dağın yamaçları akçaağaçlarla doluydu; şimdi her yer kıpkırmızı bir ateş denizine dönmüştü. Bugün bayram olduğu için şehirdeki zengin aileler dağa akın etmişti; her yer insan kaynıyor, kahkahalar yükseliyordu.

Kırmızı yaprakların arasından zirveye doğru tırmanırken manzara büyüleyiciydi. Jingjing ve Ping’an önden gidiyor, birbirlerini kovalayarak bağrışıyorlardı. He Xiao ve muhafızlar etraflarını sarmıştı. Yue Qi de eşi Xiao Fei’yi getirmişti; bu bayram vesilesiyle ona da bir nefes aldırmak istemişti.

Zhuge Yue, Chu Qiao’nun elini tutmuş, bir yandan tırmanıyor

bir yandan da yanındakilerle şakalaşıp klasik eserlerden alıntılar yapıyordu. Bu genç efendinin bu kadar neşeli ve cana yakın olduğu nadir görülürdü; herkes bu durumdan memnundu. Arada yanlarından geçen yolcular, bu asil grubun kim olduğunu merak ederek onlara bakmadan edemiyordu.

Zhuge Yue son zamanlarda çok meşguldü. Hem Büyük Xia'nın Sima'sı hem Qinghai'nin hükümdarıydı; üstelik şimdi Zhuge ailesinin de fiili lideri haline gelmişti. Omuzlarında devasa bir yük vardı; bir yandan Zhao Yang'ın entrikalarıyla uğraşıyor, bir yandan Yanbei'nin hamlelerini takip ediyordu. Her akşam eve vaktinde gelip Chu Qiao ile yemek yese de Chu Qiao gece uyandığında onu yanında bulamıyordu. Pencereden baktığında yazı odasının ışığının sabaha kadar yandığını görüyordu.

Böyle zamanlarda Chu Qiao hiçbir şey bilmiyormuş gibi yapar, yatağına dönüp uyumaya devam ederdi. Ertesi sabah ona uykusunu alıp almadığını sorduğunda, Zhuge Yue yorgunluktan morarmış gözlerine rağmen gülümseyerek "Harika uyudum," derdi.

Sağlığı aslında göründüğü kadar iyi değildi. O ağır yaralardan ve soğuk sularda yüzdükten sonra hayatta kalması bile bir mucizeydi. Havalar soğudukça eski sancıları nüksediyordu.

Güz yağmurları her yağdığında yüzü solgunlaşıyordu. Bazen gece yarısı uyandığında onun baskılanmış, ağır nefeslerini duyabiliyor; ensesindeki soğuk terleri ve sırılsıklam olmuş geceliğini görebiliyordu.

Chu Qiao böyle anlarda bir şey söyleyemezdi. Karanlıkta gözlerini tavandaki parlayan incilere diker, dişlerini sıkar ve şafak sökene kadar kum saatinin tanelerini sayardı. Ertesi gün ise sanki hiçbir şey yokmuş gibi odaya daha fazla ateş taşıtırdı. Hatta ustalara emir verip on günde odasına özel bir ısıtma sistemi kurdurmuş, odayı adeta bir fırına çevirmişti.

Dün sabah kahvaltıda Jingjing ve Ping'an bayramın neşesinden bahsederken Chu Qiao sadece birkaç kelimeyle onlara katılmıştı ama Zhuge Yue bunu hemen not etmişti. O an bir şey dememiş ama ertesi gün tüm işlerini iptal edip "tapınak ziyareti"

bahanesiyle onu geziye çıkarmıştı.

Bunca yıldır gururlu ve inatçı biri olan Zhuge Yue, tanrılara veya budalara hiç inanmazdı; adeta asi bir çocuk gibiydi. Chu Qiao onun bu ani dindarlığıyla dalga geçtiğinde, Zhuge Yue gizemli bir gülümsemeyle şöyle demişti: “Diğerlerini boş ver ama bir tanrı var ki, ona mutlaka dua etmeliyim.”

— 248 —

Chu Qiao ve beraberindekiler Anyuan Tapınağı'nın yan tarafındaki dua salonuna girdiklerinde, genç kadının yanakları ister istemez hafifçe kızardı; Jingjing ve diğerleri bu hali görüp kahkahayı bastılar. Sadece Xiao Fei, büyük bir ciddiyetle diz çöküp secde ediyor, sonra da arkasına dönüp tanrılara saygısızlık eden bu edepsiz gençlere ters ters bakıyordu.

Tütsü kokuları etrafı sarmış, ana salon vakur bir sessizliğe bürünmüştü. Çocuk Veren Guanyin heykeli, şefkatli gözlerle dua salonunun başköşesinde oturuyordu. Öğle güneşinin huzmeleri dışarıdan içeri süzülüyor, ince tütsü külü katmanlarını delip geçerek boş salonun zeminine dökülüyordu.

Zhuge Yue'nin sesi, kadifemsi bir sıcaklık ve hafif bir tebessümle tam kulağının dibinde yankılandı: "Dua ederken yürekten dileyeceksin."

Chu Qiao başını çevirdiğinde onun parıldayan gözlerini gördü; adam, yüzünde hem ciddi hem de muzip, çocuksu bir ifadeyle ona bakıyordu.

Genç kadın gülümseyerek önüne döndü ve büyük bir teslimiyetle diz çöktü. Ellerini birleştirip binlerce kadının daha önce burada dilediği o kadim arzuyu içinden geçirdi. Ardından ellerini minderine dayayıp huşu içinde secdeye vardı.

İlk secde; onun sağlığı, esenliği ve her türlü musibetten korunması içindi.

İkinci secde; huzur içinde bir arada olmaları ve bir daha asla ayrılmamaları içindi.

Üçüncü secde; muratlarına ermeleri ve sağlıklı bir evlat sahibi olmaları içindi.

Her eğilişinde öylesine samimi, öylesine teslimiyet doluydu ki yüzünde daha önce hiç görülmemiş bir huzur ve tatmin ifadesi vardı.

Ey Merhamet Tanrıçası, bugüne dek bunca insanı korudun; şimdi, lütfen bir kez de beni kolla.

Arka tarafta Jingjing ve Ping'an kıs kıs gülüşüyor, Xiao Fei ise diller dökerek onlara kutsallara saygı duymaları gerektiğini anlatmaya çalışıyordu. Yue Qi ve He Xiao ise dışarıda dikilmiş, hangi birliğin hangi teğmeninin genelevde karısına yakalanıp sokak ortasında dayak yediği gibi sıradan meselelerden laflıyorlardı. Muhafızların neşeli kahkahaları avluda çınlıyıyordu.

Geç sonbaharın havası serindi, gökyüzü ise uçsuz bucaksız bir derinlikteydi. Chu Qiao orada diz çökmüş, başını kaldırıp yukarıdaki heykele bakarken hayatın ne kadar dingin ve güzel olduğunu hissetti. Geçmişin kanlı anıları çoktan uzaklaşmıştı; yüreği hiç bugünkü kadar huzurlu olmamıştı.

Zhuge Yue onu kolundan tutup kaldırdı, kollarını hafifçe beline doladı. Serin dudaklarıyla kadının alnına nazik bir öpücük kondurup hafifçe kıkırdadı.

Gözü açık olan Jingjing, hemen Xiao Fei'yi kolundan çekiştirmeye başladı: "Yedi Yenge, Yedi Yenge! Bak bak! Asıl kutsallara saygısızlık eden ablamla eniştem!"

Herkes bu sözler üzerine kıs kıs gülmeye başladı ama Zhuge Yue hiç oralı olmadı. Chu Qiao'nun yanakları al al olmuştu; adamın kollarından hafifçe sıyrıldı ama elleri, aşağıda onun koluna sımsıkı kenetlendi ve bir daha bırakmadı.

"Dağda kalıp manastır yemeği yemek ister misin?" diye sordu Zhuge Yue.

Chu Qiao daha cevap veremeden, Ping'an'ın kenardan ona kaş göz ettiğini gördü. Durumu hemen kavrayıp, "Aşağı inelim en iyisi," dedi. "Bizimkilerin hepsi etobur takımı, kendimizi zorlayıp boşuna dervişlik taslamayalım."

Bunu duyan Ping'an sevinçle öne atılıp Zhuge Yue'ye Deyue Hanı'nın yemeklerinin ne kadar lezzetli olduğunu anlatmaya başladı, Jingjing de ona eşlik ediyordu. Zhuge Yue, Ping'an'ın kafasına hafif bir şaplak atıp "Seni gidi kerata," diye güldü ve grubu o vakur dua salonundan dışarı çıkardı.

Tapınağa bolca bağış yaptıktan sonra, keşişler onlar için sessiz

bir avlu hazırladı. Yue Qi ve diğerleri atları ve arabaları hazırlamaya giderken, Zhuge Yue, Chu Qiao ve birkaç kişi dökülen akçaağaç yapraklarının altında oturup çay içerek sohbete daldılar.

Ancak oturalı çok olmamıştı ki Xiao Fei yerinde duramaz oldu. Chu Qiao onun tuvalete gitmek isteyip de söyleyemediğini sandı ve onu yan avluya götürdü. Oysa genç kadının yanakları kıpkırmızıydı; epey bir tereddüt ettikten sonra bu tapınakta falı çok çıkan bir hoca olduğunu, sattığı hapların mucizevi etkileri bulunduğunu, kendisinin iki kez gebe kalmasını bu hocanın ilaçlarına borçlu olduğunu fısıldadı. Fakat Yue Qi ve efendisi böyle şeylere inanmadığı için bu sefer gizlice gidip almak zorundaydı.

Chu Qiao elbette böyle hurafelere inanmıyordu; içinden, *Senin hamile kalman Yue Qi'nin başarısı, sokaktaki falcıyla ne alakası var?* diye geçirdi. Yine de kadının samimi ricasını kıramadı. Zhuge Yue'ye haber verip, ana salonun dışındaki akçaağaçlı yolda bulunan falcı tezgahına kadar ona eşlik etti.

Falcı; beyaz saçlı, beyaz sakallı, zayıf ve vakur duruşlu, adeta dünyadan elini eteğini çekmiş bir bilgeyi andırıyordu. Chu Qiao'yu görür görmez onun büyük bir ikbal sahibi olduğunu ancak hayatının engellerle dolu geçtiğini, eğer yürekten inanırsa felaketlerden kurtulabileceğini söyledi. Xiao Fei, sanki "Bak, hoca ne kadar da biliyor!" dercesine Chu Qiao'ya kaş göz edip duruyordu.

Oysa Chu Qiao, bunların her falcının ağzına pelesenk ettiği sözler olduğunu biliyordu. Kimin hayatında dert yoktu ki? İkbal meselesine gelince; üzerlerindeki kıyafetlere bakıp zengin olduklarını anlamak için dahi olmaya gerek yoktu.

Xiao Fei tezgahın önünde oturmuş, fal bakıp uğur aramakla meşgulken, Chu Qiao sıkıntıyla kenarda bekliyordu. Derken uzaklarda çok tanıdık bir silüetin geçtiğini görünce olduğu yerde donakaldı.

Bir süre sonra Xiao Fei'ye bir şeyler fısıldayıp sessizce o silüetin peşine düştü.

Göz açıp kapayıncaya dek altı yıl geçmişti.

Kızıl akçaağaçların arasında, üzerinde sade beyaz bir entariyle yürüyordu. Eski o şaşaalı, mağrur halinden eser kalmamıştı. Güz rüzgarı estikçe, bir kolunun boş yenleri, tutunacak dalı olmayan bir söğüt dalı gibi havada hafifçe dalgalanıyordu.

“Ekselansları, su içer misiniz?” On sekiz-on dokuz yaşlarında bir hizmetkâr öne çıktı. Sesi soğuk ve mesafeliydi; erkek kıyafetleri içinde olsa da genç bir kız olduğu anlaşılıyordu. Ancak Chu Qiao’ya arkası dönük olduğu için yüzü görünmüyordu.

Zhao Song arkasına döndü. Eskiden gamsızlığı yüzünden hafifçe tombul olan yanakları, şimdi bir bıçak sırtı gibi incelmişti. Duruşu hala dik olsa da omuzlarında yorgunluğun izleri vardı. Bakışlarındaki o eski pırıltı sönmüş, yüz yıllık bir kuyu gibi durgunlaşmıştı. Henüz yirmilerinin başında olmasına rağmen şakaklarına kırlar düşmüştü.

Başını salladı ve sakince, “Yalnız yürümek istiyorum,” dedi.

Ancak genç kız yerinden kıpırdamadı; başını hafifçe eğmiş, elinde su tulumunu tutuyordu. Rüzgar yüzünün yan tarafını yalayıp geçerken, Chu Qiao’da tarif edilemez bir aşinalık hissi uyandırdı. Kız aniden başını kaldırıp Zhao Song’a baktı ve kararlı bir sesle sordu: “Ekselansları, birini mi bekliyorsunuz?”

Zhao Song’un yüzünde belli belirsiz bir huzursuzluk belirdi, kaşlarını çatarak, “Ne demek istiyorsun?” dedi.

“Ekselansları ne zamandır konaktan dışarı adım atmıyordu, bugün bu hevesiniz nereden geliyor?”

Zhao Song’un öfkesi iyice kabardı. Kıza derin derin baktıktan sonra arkasını dönüp yürümeye başladı. Genç kız telaşla peşinden koşup onun boş yenini yakaladı ve kederli bir sesle yalvardı: “Ekselansları, On Dördüncü Prens’in dediklerini unuttunuz mu?”

Zhao Song, kolunun tutulmasıyla yavaşça başını çevirdi. Bakışları dipsiz bir göl gibiydi; erkek kılığındaki kıza bakıp boğuk bir sesle konuştu: “Wuxin, bu dünyadaki herkes sana borçlu değil. Nefretin... fazla uzun sürmedi mi?” Bunu dedikten

sonra akçaağaç ormanının derinliklerinde kayboldu.

Genç kız, Chu Qiao'ya arkası dönük halde öylece kalakaldı. İnce silüeti, sanki sert bir rüzgar esse uçup gidecekmiş gibi narin ve kırılgandı. Parmak uçlarından süzülen o dağılmak bilmez yalnızlık ve keder, ormanın içine dalga dalga yayılıyordu. Uzun süre sessizce bekledi. Sonunda yenini yüzüne sürerek bir şeyleri sildi ve Zhao Song'un gittiği yöne doğru hızlı adımlarla ilerledi.

Ormanda kuşlar uçuşuyor, cıvıltıları yankılanıyordu. Chu Qiao'nun gözlerinin önünde bir anlığına yıllar öncesinin hayali belirdi: Zhao Song, üzerinde renkli kuş işlemeli mavi ipek kaftanıyla duruyordu. Elindeki altın kamçıyı sallayarak mağrur bir edayla ona şöyle diyordu: "Şu koca konaktaki hizmetçiler arasında en çok kanım sana kaynadı. Seni kapı muhafızı generalim ilan etsem ne dersin?"

Bir rüzgar esti; Chu Qiao aniden üşüdüğünü hissetti.

Xiao Fei'nin sesi yaklaşınca kendine geldi. İki çocuk annesi olmasına rağmen hala uslanmayan o "iyi anne" ile el ele tutuşup geri döndüler.

Grup bütün gün gezmekten yorulmuştu, dağdan inerken arabaya bindiler. Araba sarsıla sarsıla ilerlerken Zhuge Yue, Chu Qiao'nun keyifsiz olduğunu fark edip yorulup yorulmadığını sordu. Chu Qiao başıyla onaylayıp adamın omzuna yaslandı. Gözlerini kapattı ama bir türlü uyku tutmuyordu.

Zhuge Yue onun elini tuttuğunda buz gibi olduğunu fark edince endişelendi ve Yue Qi'ye yolu hızlandırmasını emretti.

"Bir süre sonra Zhao Che'nin düğünü olacak." Chu Qiao şaşırıp başını kaldırdı. Zhuge Yue gülümseyerek devam etti: "Bu yıllarda şansı pek yaver gitmedi, neredeyse evde kalmış bir bekara dönecekti. Gelini tanımazsın ama seveceğini tahmin ediyorum; Doğu Hu liderinin küçük kızı Wanyan Rou. Adında 'Rou' yani yumuşaklık olsa da kendisi pek yumuşak biri sayılmaz; biraz hırçın ve delişmendir ama özünde saf ve dürüst biridir. Başkente geldiğinde seni onunla tanıştırırım."

Chu Qiao başını salladı; aklına bir şey geldi ama söylemedi.

Güz şenliklerinden sonra havalar iyice soğudu, gölün yüzeyi

buz tuttu. Büyük bir kar fırtınasının ardından her yer bembeyaz bir örtüyle kaplandı. Evin içi sıcacık olsa da insanı bir rehavet basıyordu.

Bu günlerde Sima Malikanesi'ne giren çıkanın haddi hesabı yoktu. Zhuge Yue çok meşgul görünüyordu, hatta Yue Qi bile ortalarda yoktu. Xiao Fei'den duyduğuna göre Yue Qi, Zhuge Yue tarafından bir görev için gönderileli yedi-sekiz gün olmuştu.

O gece Chu Qiao, Zhuge Yue'ye bunu sorduğunda, adam gizemli bir tavır takınıp cevap vermedi; sadece ona bir sürprizi olduğunu söyledi.

Sürpriz çok geçmeden geldi. Üç gün sonra Sun Di, Bian Tang'dan gelerek ona şahsi bir mektup ve saraydan resmi bir evrak getirdi.

Meğer Büyük Xia'nın Ordu Sima'sı Zhuge Yue, Bian Tang'ın Xiuli Kralı ile evlenmek için dünür göndermiş; ilk nişan belgeleri ve başlık hediyeleri Bian Tang sarayına ulaşmıştı bile.

Chu Qiao haberi aldığında Zhuge Yue hala yatağında uzanıyordu. Üzerindeki beyaz ipek gecelikle ışıl ışıl görünüyordu. Elini başına dayamış, hafif bir tebessümle kadına bakarken oldukça rahat bir havası vardı.

Chu Qiao yanına gidip mektubu önüne serdi ve sordu: "Bu da ne demek oluyor?"

Zhuge Yue gayet sakin bir tavırla, "Ne demek olacak?" dedi. "Vakti gelen erkek evlenir, vakti gelen kız gelin gider. Doğanın kanunu bu."

Chu Qiao kaşlarını çattı. "Ama benim durumum karışık. Şu anki konumunla sarayın ileri geri konuşmasından korkmuyor musun?"

Zhuge Yue küçümseyen bir gülüşle, "Ben, Zhuge Yue, evlenirken başkasının ne dediği beni ne ilgilendirir?" dedi.

Sanki kalbine ılık bir su akmış gibi, Chu Qiao'nun yüzünde engelleyemediği bir gülümseme belirdi. Adamın dizinin dibine çöküp başını bacaklarına yasladı ve öylece kaldı.

Zhuge Yue doğrulup ona sarıldı, çenesini saçlarına sürterek

fısıldadı: “Yıllardır bugünü bekliyorum, seni öyle sessiz sedasız evime alacak değilim. Tüm dünyaya ilan edeceğim, herkes senin benim olduğunu bilecek.”

Takip eden günler bir anda hareketlendi. Chu Qiao, Zhuge Yue’nin ne tür bir yöntem kullandığını bilmiyordu ama sanki tüm Zhenhuang sosyetesi bir gecede hafızasını yitirmiş gibiydi. Kimse onun Yan Xun’un şehirden kaçmasına yardım ettiğini, kimse Büyük Xia’nın kuzey seferlerini iki kez bozguna uğrattığını, hatta kimse Üçüncü Prens Zhao Qi’yi bizzat öldürdüğünü hatırlamıyordu.

Günlerce soylu ailelerin hanımları malikaneyi ziyaret etti, nadide hediyeler sel gibi aktı. Zhuge Yue ve Zhao Che ile arası iyi olmayan prensler ve bakanlar bile nezaketen hediyeler gönderiyordu.

On İkinci Ayın Üçünde, Shengjin Sarayı’ndan ani bir haber geldi: İmparatorun durumu kritikti ve Zhuge Yue’yi acilen yanına, refakat etmesi için çağırmıştı.

Normalde imparator ağır hastayken, prensler ve krallar dışında hiçbir bakanın sarayda kalmasına izin verilmezdi. Ancak imparatorun nefesi sayılıydı ve her an her şey olabilirdi. Güneydeki Lord Mu ve diğer yerel krallar saraya girmek için dilekçe veriyorlardı. Böyle bir durumda Zhao Che’yi sarayda yalnız bırakmak akıllıca olmazdı. Zhuge Yue de saraya girmek için başvurdu. Hasta yatağındaki imparatorun bir itirazı yoktu; Zhao Yang ve diğerleri de Zhuge Yue’nin dışarıda serbest kalmasından korktukları için itiraz etmediler. Shengjin Sarayı bir anda Büyük Xia’nın tüm güç odaklarının toplandığı bir merkeze dönüştü.

Ancak tüm liderlerin saraya girdiği o gece, şehrin batısında konuşlanan Doğu Hu ordusu ile Lord Mu’nun muhafızları arasında çatışma çıktı. Sebebi bilinmiyordu ama Chu Qiao gürültüyle uyandığında, batı gökyüzü alevler içinde kıpkırmızıydı. Savaş çığlıkları yeri göğü inletiyor, saraya haber götürmek isteyen ulaklar ise kapılarda engelleniyordu. Belli ki birileri bu kaosa bilerek göz yumuyordu.

— 249 —

Yarım saat sonra kavga büyüdü, Ling Kralı'nın varisinin özel muhafızları da çatışmaya dahil oldu. Zhenhuang'ın yerel asayiş birlikleri ise sadece izlemekle yetiniyordu. Batı yakasındaki halkın feryatlarına rağmen, "Yukarıdan emir bekliyoruz," diyerek yerlerinden kıpırdamıyor, içerideki iki grubun birbirini kırmasını bekliyorlardı.

Bu kargaşadan istifade eden şehirdeki çeteler ve serseriler de yağmaya başladı. Kimsenin müdahale etmediğini görünce iyice azıttılar. Şehrin dört bir yanından feryatlar yükseliyor, sıradan halk evlerine kapanmış, korku içinde bekliyordu.

Chu Qiao, malikanedeki askerlere güvenliği artırmalarını emretti; kapılar sıkıca kapatıldı, dışarı tek bir adım bile atılmadı.

He Xiao ve Zhuge Yue'nin muhafızı Yue Liu, iç savunmadan sorumluydu. Bir süre sonra malikanenin dışı meşalelerle aydınlandı; büyük bir birlik kapıyı kuşatmış gibiydi.

Yue Liu ve diğer muhafızlar dişlerini sıkarak kılıçlarına sarıldılar, çarpışmaya hazırdılar. Ancak Chu Qiao bir gariplik hissetti ve He Xiao'yu dışarıyı kolaçan etmesi için gönderdi.

He Xiao kısa süre sonra yüzünde bir gülümsemeyle döndü. Gelenlerin yukarıdan emir almış, Sima Malikanesi'ni korumaya gelen hükümetin denetim birliği olduğunu söyledi. Kısa süre sonra etraftaki gürültüler azaldı; belli ki bu birlik etkili olmuştu. Fakat Chu Qiao, Yue Liu'ya sorduğunda genç muhafız kafasını kaşıyarak böyle bir denetim birliğinden haberi olmadığını söyledi.

Gece yarısına doğru kapıda bir hareketlilik oldu. Chu Qiao odasından çıktığında Zhuge Yue'nin mor peleriniyle telaşla içeri girdiğini gördü. Zhuge Yue onu görür görmez, "Korkmadın ya?" diye sordu.

Chu Qiao güldü. "Beni kağıttan mı sandın? Ben dışarıda ortalığı birbirine katarken sen daha kim bilir nerelerdeydin."

Zhuge Yue çayından bir yudum alıp zoraki bir gülümsemeyle oturdu.

Chu Qiao sordu: “Neler oluyor?”

Normalde Zhuge Yue’nin işlerine pek karışmazdı. Hem konumu gereği hem de artık bu tür işlerle uğraşacak enerjisi kalmadığı için mesafeli dururdu. Ama bu geceki olaylar onu gerçekten endişelendirmişti.

Zhuge Yue, onun endişeli halini görünce suçluluk duyarak elini tuttu. “Mu Yun ve adamları olay çıkardı. Güney kapısı Zhao Yang’ın kontrolünde, ben kuzeyden dolanmak zorunda kaldım, o yüzden geciktim.”

“Böyle bir kargaşa onlara ne kazandıracak ki? Olay büyürse İhtiyarlar Heyeti sınır ordularını geri gönderir, kimse kazançlı çıkmaz.”

Zhuge Yue soğuk bir şekilde gülümsedi. “Zaten planları da bu.”

Chu Qiao kaşlarını çattı, bir anlık düşünceden sonra durumu kavradı ve iç çekti. “Çok tehlikeli... İyi ki çabuk çıktın.”

Zhuge Yue onun yanağına hafifçe dokundu. “Korkma, bu tür oyunlara gelecek değilim.”

Şu anki durum Zhao Che ve Zhao Yang arasındaki bir güç savaşıydı; yani Güneybatı Ordusu ile Doğu Hu Ordusu’nun çarpışması... Zhao Yang’ın arkasında Ling Kralı’nın varisi ve Mu Dükü varken, Zhao Che’nin yanında Zhuge Yue’nin Qinghai Ordusu vardı. İmparator can çekişirken tüm sınır ordularının başkentte kalması aslında kurallara aykırıydı; bir olay çıkarsa derhal bölgelerine gönderilmeleri gerekirdi. Ancak Zhao Che, Zhuge Yue ve Jing Han’ın birlikleri sınır ordusuyken, Zhao Yang’ın elinde başkentin kendi muhafız birliği olan Xiaoji Taburu vardı. Üç bin kişilik bu birlik savaş meydanında küçük görünebilirdi ama sınır orduları giderse başkentin tek hâkimi olurlardı. O zaman Zhao Che ya kuzeye dönecek ya da Zhao Yang’ın eline düşecekti. Her iki durumda da tahtın yolu Zhao Yang’a açılacaktı.

İmparator’un ağır hasta olduğu bu yıl boyunca bu tür oyunlar

her gün oynanıyordu. Chu Qiao eski bir komutan olarak riskleri biliyordu. Zhuge Yue'yi teselli etti: "Sen dikkatli ol, beni düşünme. Malikanede yeterince asker var, on bin kişi gelse bile iki saat dayanırız. Bir daha beni korumak için birliğini bölme."

Zhuge Yue şaşırdı. "Ben eve birlik falan göndermedim ki?"

Chu Qiao duraksadı. "Az önce denetim birliği geldi, iki saattir kapıda bekliyorlar."

Zhuge Yue'nin kaşları çatıldı. Bir süre düşündükten sonra başını salladı. "Onlar benim adamlarım değil."

Chu Qiao merakla ona baktı.

Zhuge Yue gülümsedi ve elini sıktı. "Önemli değil, kötü bir niyetleri olduğunu sanmıyorum."

"Wei Shuye mi?"

"Tahminimce Zhao Shisan'dır." On Üçüncü Prens'i kastediyordu.

Chu Qiao'nun yüreğine bir avuç kar serpilmiş gibi oldu; bir anda buz kesti. Zhuge Yue'nin sesi alçaldı: "İmparator ölmek üzereyken tüm güçlü isimler sarayda. Şu an sarayda olmayıp da şehre hükmedebilen tek kişi odur."

Zhuge Yue'nin gözlerinden ciddi bir ifade geçti. "Bunca zaman sonra onu gerçekten unutmuşum," diye mırıldandı.

Salonda tütsüler yanıyor, içerisi sıcacık, incecik giysilerle gezilecek kadar ılıktı. Ama Chu Qiao orada dururken soğuğun parmak uçlarından başlayıp omurgasına kadar tırmandığını hissetti.

Zhao Shisan, yani Zhao Song... Yan Xun tarafından bir kolu kesilmiş, abisi Chu Qiao'nun elinde ölmüş, ailesi yine onlar yüzünden yok edilmişti. Bir zamanlar Zhenhuang'ın en gözde prensi olan o adam, şimdi bu kadar mı unutulmuştu? Saraydaki nöbete bile dahil edilmemiş miydi?

Zhuge Yue onu kucağına aldı, solgun yüzünü görünce içi sızladı. "Xing'er, istersen seni önce Qinghai'ye göndereyim?"

Chu Qiao dalmıştı, duymamış gibiydi. Zhuge Yue tekrarlayınca hızla başını salladı ve korkuyla koluna yapıştı:

“Hayır, istemiyorum!”

Başını kaldırıp ona inatla baktı; tıpkı mağrur küçük bir aslan gibiydi. Zhuge Yue çaresizce iç çekti ve onu bağrına bastı. “Az kaldı,” diye fısıldadı.

Evet, az kalmıştı. Her bakan, her prens imparatorun halini gördüğünde evine dönüp aynı şeyi söylüyordu: “Az kaldı, vakti doluyor, bu gerginlik yakında bitecek.”

Ama günler birbirini kovalıyor; imparatorun ağzı yamuluyor, bilinci bulanıyor, kimseyi tanımaz hale geliyor, yemek yiyemiyordu... Yine de o son nefesini bir türlü vermiyordu. Sanki bitmemiş bir işi, beklediği biri vardı; o yaşlı ve harap bedeniyle hayata tutunuyor, gözlerini yummuyordu.

Başkentteki hava da bu yüzden hep gergindi. Kimse tam emin olamadığı için ilk hamleyi yapmaya cesaret edemiyordu. Zhenhuang, sonuna kadar gerilmiş bir yay gibiydi; sokaktaki bir dilencinin bağırması bile kılıçların çekilmesine yetiyordu. Yeni doğan bebekler bile geceleri ağlamaya korkar olmuştu.

Ertesi sabah Zhuge Yue saraya gittikten kısa süre sonra bir ziyaretçi geldi.

Genç kız, bembeyaz bir tilki kürkü pelerinle karın ortasında duruyordu. Kömür karısı gözleri ve kıpkırmızı dudaklarıyla bir tablodan fırlamış gibi duru bir güzelliği vardı.

Kış güneşi soğuk ve uzaktı; vurduğu her yeri donduruyor gibiydi. Chu Qiao kapıda rüzgâra karşı durmuş, öylece bakakalmıştı. Uzun süre kıpırdayamadı.

Gelen kız hafifçe gülümsedi; gülümsemesi bile mesafeliydi. Yavaşça yaklaştı ve Chu Qiao’nun önünde durup nazlı bir edayla konuştu: “Altıncı Abla, beni tanımadın mı? Ben Xiao Ba.”

Zaman bir anda hızla akıp gitmiş, bir nehir gibi kıvrılarak uzaklaşmıştı.

Vaktiyle o küçücük çocuk, yanında diz çökmüş haliyle canlandı zihninde... Zayıf, cılız bir kurt yavrusu gibiydi. Ay ışığı altında abileri ve ablaları için intikam yemini ediyordu.

Tam on dört yıl geçmişti.

Chu Qiao o infaz gününü hatırladı; kalabalığın arasına gizlenmiş, küçük kızın kendisini kurtarması için haykırışlarını dinlemişti. Ama Chu Qiao dışarı çıkmamıştı. Sadece o gece, ay bulutların arkasına saklandığında, vahşi köpeklerin ağzından o parçalanmış bedeni çalmış ve bir hasırı bile olmadan soğuk göle bırakmıştı.

On dört yıldır Chu Qiao onun öldüğünü sanıyordu. Rüyalarında o inatçı gözyaşlarını görmüş, on dört yıl boyunca kendini suçlamıştı. Zhuge Yue'den de en çok bu yüzden nefret etmişti.

Gözleri doldu, neredeyse ağlayacaktı. Elini uzattı, dudaklarında acı ama bir o kadar da mutlu bir gülümseme belirdi. Ölümden dönen birini görmenin sevinci içinden taşıyordu.

Xiao Ba elini tuttu, hafifçe gülümsedi. "Çok becerikliyim değil mi? Hâlâ hayattayım, hiç beklemiyordun." Sesi tanıdıktı ama o eski yakınlıktan eser yoktu.

Odaya girdiler. Xiao Ba sanki kendi eviymiş gibi etrafı süzdü ve bir köşeye oturdu. Derin bir nefes alıp gülümsedi: "Zhuge Yue hâlâ aynı; odasında öd ağacı tütsüsü yakmayı seviyor."

Tanıdık bir tavırla etrafına bakınıyor, Zhuge Yue'nin alışkanlıklarından bahsediyordu. Elindeki bir narı çevirerek oynamaya başladı.

Chu Qiao ona bakarken binlerce soru boğazına düğümlendi, nereden başlayacağını bilemedi.

Xiao Ba ona baktı ve güldü. "Şaşırma abla, o gün ölen ben değildim. İnfazdan hemen önce kocan beni oradan çıkardı ve yıllarca sakladı. Onunla aramızda çok mesele var ama bugün buraya intikam yemini ettirmeye gelmedim. Çünkü ben bile o intikamdan çoktan vazgeçtim."

Odaya hafif bir esinti girdi, perdeler dalgalandı. Güneş ışığının altında uçuşan toz zerreleri ikisinin arasında bir duvar gibi duruyordu. Işık o kadar parlaktı ki Chu Qiao gözlerini kısmak zorunda kaldı, Xiao Ba'nın yüzünü tam seçemiyordu.

Chu Qiao'nun içine garip bir yabancılık hissi çöktü. Uzun bir

sessizlikten sonra yumuşak bir sesle sordu: “Xiao Ba, bunca yıl nasıldın?”

“Şöyle böyle,” dedi Xiao Ba umursamazca. “Zhuge Yue bana iyi baktı, muhtemelen senin hatırınaydı. Sonra ustasının yanına eğitime gittiğinde beni de götürdü. Orada okuma yazma öğrendim ama beni hep kısıtladı, kaçmama izin vermedi. Kaç defa denediysem de beni yakalayıp geri getirdi. Sonra...” Xiao Ba bir an durup Chu Qiao’ya baktı ve kahkaha attı. “Sonra onun Yanbei’de öldüğü haberi geldi, Zhuge ailesi onu reddetti, biz de Yeşil Dağ Avlusu’ndan kovulduk. Ancak o zaman özgür kalabildim. Bir süre dışarıda süründüm, elimden iş gelmezdi, bir yıl kadar genelevlerde dolaştım. Sonra On Üçüncü Prens ile karşılaştım. Yine senin sayende abla; sana benzediğim için beni hemen yanına aldı. Şimdi saray kölesiyim. Bunca yıl sonra hâlâ köleyim ama en azından şartlarım biraz daha iyi.”

Chu Qiao onun bu alaycı tonunu, Zhao Song’dan bahsetmesini ve Xiangzhi Dağı’ndaki o gizemli kadını hatırlayınca kaşlarını çattı. “Zhenhuang’da olduğumu biliyordun, neden gelmedin?”

— 250 —

“Seni neden arayacaktım ki?” Xiao Ba’nın bakışları keskinleşti, genç yüzünde küçümseyici bir ifade belirdi. “Altıncı Abla artık çok yükseklerde; hem Yanbei’nin Xiuli Generali, hem de Bian Tang’ın Xiuli Hükümdarı... Yakında da Büyük Xia’nın Sima Hanımı olacaksın. Benim gibi küçük bir kölenin gelip senin yüzünü kara çıkarmasını istemedim.”

Xiao Ba’nın gözleri, özellikle “Sima Hanımı” derken öfkeyle parlıyordu.

Tütsü kabından ince bir duman yükseliyor, altın rengi güneş ışığı yerdeki parlak ahşaba kırık dökük gölgeler düşürüyordu. Odada ağır bir sessizlik hakim oldu. Chu Qiao, Xiao Ba’ya bakarken kalbindeki o sıcak sevinç yavaş yavaş dondu. Söylemek istediği her şeyi yuttu; içi Yanbei’nin karları gibi buz kesti.

Kendi sesini duyunca şaşırdı, çok mesafeliydi: “Peki bugün neden geldin?”

“Prens gidiyor. Senden bir ricam var; saray köleliğinden azat edildiğime dair bir belge ayarla ki onunla gidebileyim.”

Chu Qiao şaşırdı. “Zhao Song nereye gidiyor?”

“Nereye olacak? Yanse’deki at haralarına... Koca bir Büyük Xia prensi, imparatoriçenin öz oğlu, at bakmaya gönderiliyor.”

Xiao Ba’nın sesi öfkeden titriyordu, dişlerini sıkarak konuşuyordu.

“Neden?”

“Neden olacak? Hepsi senin yüzünden!” Xiao Ba ona döndü ve hınçla devam etti: “Prens o Yanbei köpeği kolunu kestiğinden beri kendi kabuğuna çekilmişti, kimsenin işine karışmıyordu. Taht kavgalarında bile adını anan yoktu. Ama geçen gün senin için askerlerini seferber etti, size açıkça yardım etti. On Dördüncü Prens ve diğerleri onun gibi birinin başkentte kalmasına izin verir mi sandın?”

Chu Qiao'nun elleri buz kesti, kulakları uğuldamaya başladı. Xiao Ba'nın sesi kulaklarında çınlıyordu: "Onun burada kalmasını sağlamanı beklemiyorum, sadece o belgeyi ver bana. Beni götürmek istemiyor ama ben peşinden gideceğim. En azından yemeğini yapar, suyunu veririm; yollarda tek başına kalmasın. Onun bana emeği geçti, ben bazıları gibi nankörlük edip iyiliği unutacak biri değilim."

Uzun bir süre sonra Chu Qiao başını kaldırdı ve Xiao Ba'nın o güzel yüzüne baktı. "Xiao Ba, aramızdaki bağı bu kadar koparmak zorunda mısın?"

"Abla ne diyorsun? Senin makamın neresi, benimki neresi? Sana yaklaşmaya cüret edebilir miyim? Üstelik..."

"Eğer bir daha böyle konuşursan hemen git buradan! Bir şey de isteme, seni kardeşim saymam bir daha!" Chu Qiao aniden öfkeyle bağırdı.

Xiao Ba donup kaldı, şaşkınlıkla Chu Qiao'ya baktı.

"Neye kızıyorsun sen? Seni koruyamadığım, yanımda götüremediğim için mi? Yoksa Zhi Xiang ve Lin Xi'nin intikamını almadığım, düşmanımla evlendiğim için mi?" Chu Qiao'nun sesi titriyordu. "Sen acı çektin de ben çok mu mutluydum sanıyorsun? On dört yıl boyunca senin suçluluğunla yaşadım. Şimdi gelmiş bana laf sokuyorsun; kardeşliğimiz bu mu?"

Öğle güneşi yerdeki beyaz lekeleri aydınlatıyordu. Chu Qiao ayağa kalktı ve ona sertçe baktı: "On dört yıl geçti Xiao Ba. Bu sürede neler oldu haberin var mı? Sadece kendi acına odaklanıp herkesi suçluyorsun. Senin o tanıdığım güçlü kız olduğundan şüpheliyim artık. Kendine sırf 'Kalpsiz' manasına geliyor diye 'Wuxin' adını vermişsin, gerçekten de kalbin mi kurudu?"

Xiao Ba'nın yüzü soldu, tek kelime edemedi. Chu Qiao ise kendini çok bitkin hissediyordu.

Arkasını döndü ve kısık bir sesle, "Git artık, Zhao Song meselesini halledeceğim," dedi.

Bir süre sonra Xiao Ba odadan çıktı. Chu Qiao pencereden onun karların içinde uzaklaşan zayıf sırtını izledi. Beyazlar içinde, karda kaybolan bir gölge gibiydi.

Onun sözlerini düşündü: hapis hayatı, yalnızlık, genelevler...

Dudaklarını ısırdı, içi sızladı. Akşam olana kadar orada tek başına oturdu.

Zhuge Yue gelip arkasından ona sarıldı. Sesi sitemkârdı: "Neden yemek yemedin?"

Chu Qiao ona yaslandı; sanki bir balık suya dönmüş gibi rahattı. Elini tuttu, konuşmak istemiyordu. Sadece onun elindeki nasırları saymaya başladı.

"Xiao Ba mı geldi?"

"Evet," dedi Chu Qiao. "Biliyordun, neden söylemedin?"

"Hep söylemek istedim ama fırsat olmadı." Zhuge Yue iç çekti. "İnan ya da inanma, bu benim de içimde bir yaraydı. O yıllarda ona pek iyi davranmadım. Kaçmaya çalıştığında onu dövdüğüm bile oldu. O zamanlar tuhaftım; onu kurtarmıştım ama bırakmak istemiyordum. Keyfim yerindeyken ona ders verir, dövüş öğretirdim; keyfim yokken sana benzediği için ona kötü davranırdım. Dağda yanımda o vardı hep. Şimdi böyle hırçın olması muhtemelen benim yüzümden."

"Ne zamandır Zhao Song'un yanında?"

"İki üç yıl olmuştur. Duyduğuma göre Zhao Song ona çok değer veriyormuş. Hatta Xiao Ba onun bir gözdesini öldürmüş ama Zhao Song sesini bile çıkarmamış."

Chu Qiao bir süre sessiz kaldı. "Belki de Zhao Song'a aşıktır."

Zhuge Yue gülümsedi. "Kime aşık olursa olsun, yeter ki sen bana kızma."

"Peki Zhao Song meselesi ne olacak?"

"Merak etme, Zhao Yang'ın her istediğini yapmasına izin vermeyeceğiz. Ama bence Zhao Song'un buradan gitmesi daha iyi. Zhenhuang'da yakında büyük bir fırtına kopacak; uzaklaşması onun için daha güvenli."

Chu Qiao da aynı şeyi düşünüyordu. "Peki nereye gidecek?"

"Onu Qianghu'ya göndermeyi planlıyorum. Hem Zhao Che'nin kontrolünde bir yer, hem de iklimi yumuşak, halkı zengin."

Chu Qiao onayladı. “Nasıl istersen öyle yap.”

“Yarın ayarlarım. Onu son bir kez görmek ister misin?”

Chu Qiao düşündü ama başını salladı. “Beni görmek isteyeceğini sanmam, huzurunu bozmayalım.”

Zhuge Yue, “Bence görmelisin,” dedi.

Chu Qiao ona merakla baktı. Zhuge Yue gülümsedi: “Öyle bakma, kötü bir niyetim yok. Sadece artık kendini suçlamanı istemiyorum. Olanlar senin suçun değildi.”

Olanlar mı? Chu Qiao’nun gözleri daldı. Xiangzhi Dağı’ndaki o adamı hatırladı; rüzgârda savrulan boş koluyla ne kadar da yalnızdı.

Anılar tozlu raflardan inmişti; her şey değişmişti ama o kırmızı akçaağaçlar hâlâ aynıydı. Bütün gece kar yağdı, Zhenhuang bembeyaz bir örtüye büründü. Sabah kapı açıldığında kar diz boyunu aşmıştı. Güneş doğmadan kapılar açıldı; puslu ışıkta bir gölge belirdi, bekleyen kalabalık hemen içeri doluştu.

Sade bir araba, üzerinde mavi bir örtüyle karların içinde yavaşça ilerliyordu. Tekerlek izleri bembeyaz yolda derin yarıklar açıyordu. Araba o kadar sıradandı ki muhafızlar onun önemli biri olduğunu anlamadı bile; sadece bahşişlerini alıp geçmesine izin verdiler.

Bir saat sonra araba şehirden çıktı. Güneş sisin arasından soluk bir ışık yayıyordu. Kuşlar çoktan göç etmişti, sadece soğuğa dayanıklı kartallar gökyüzünde süzülüyordu.

Araba Xiema Tepesi’ne vardığında, köprüde bekleyen bir genç kız görüldü. Beyaz kürkü ve mavi çizmeleriyle bir tablo gibiydi. Soğuktan kızarmış yanaklarıyla her zamankinden daha yumuşak görünüyordu. Arabayı görünce gülümsedi.

Araba sürücüsü olan genç çocuk şaşırdı ve içeriye bir şeyler fısıldadı. Perde aralandı, Zhao Song’un yorgun gözleri ve çatık kaşları göründü.

“Neden geldin?” Zhao Song’un sesi artık o eski neşeli tınısını yitirmiş, durgun bir su gibi cansızlaşmıştı.

Ama Xiao Ba için sorun değildi; onu ilk tanıdığında da

böyleydi zaten; sakin ve her şeye karşı ilgisiz... Bu yüzden siyasetten çekilmiş, o görkemli prensten, sürgüne giderken kimsenin uğurlamadığı bu yalnız adama dönüşmüştü.

Belki de bu koca şehirde onu hatırlayan tek kişi Xiao Ba idi.

Xiao Ba hafifçe gülümsedi, o alaycı ifadesi yine yerindeydi. Dizginleri çocuktan devraldı. “A'Jing, atları hazırla.”

Zhao Song kaşlarını çattı, sesi sabırsızdı: “Ne yapıyorsun sen?”

Xiao Ba ona bakıp gülümsedi. “Ben de seninle geliyorum tabii ki.”

Zhao Song’un yüzü asıldı: “Wuxin, saçmalama.”

Xiao Ba’nın şimdiki adı Wuxin idi; yani kalpsiz...

Hayatı boyunca çok ismi olmuştu. Jing ailesindeki günlerini hatırlamıyordu bile. Tek bildiği Zhi Xiang ve Lin Xi idi. Küçük olduğu için ismini bile unutmuşlardı; ona sadece “Sekizinci” yani Xiao Ba diyorlardı. Bir sayıdan ibaretti; bir attan bile daha değersizdi.

Sonra Zhuge Yue onu kurtarmış, yedi yıl boyunca ustasının yanında saklamıştı. Orada da başka bir ismi vardı; Zhuge Yue bu ismi onu korumak, saraydaki ablasının kimliğini gizlemek için vermişti.

Zhuge Yue’nin ölüm haberini aldığında ağlamıştı; bu, hayatı boyunca kendine en çok kızdığı andı.

— 251 —

Ağlıyordu işte; hem de onu hapseden, kardeşlerinin ölümüne sebep olan ve yıllarca bir kafese kapatan o adam için...

O sabahı hâlâ dün gibi hatırlıyordu. Kara haber Zhuge Malikanesi'ne ulaştığında, Ay On Üç toz toprak içinde Qingshan Avlusu'nun kapısından içeri dalmıştı. Hemen peşinden ana binanın uşakları gelmiş, kimse ne olduğunu anlayamadan tüm avluyu didik didik aramışlardı. Ardından Adalet Divanı'nın memurları, Yüksek Yargı'nın yakalayıcıları ve ihtiyarlar heyetinin denetçileri sökün etmişti. O güne dek mağrur ve pırıl pırıl parlayan adamın üzerine ardı ardına suçlamalar yığılmıştı: Görevi kötüye kullanma, düşmanla işbirliği, askeri istihbaratı geciktirme, disiplinsizlik, orduda büyük stratejik hatalara yol açma ve hatta vatana ihanet...

Bir zamanlar tüm Zhuge Malikanesi'nde ayrıcalıklı bir konumu olan Qingshan Avlusu, bir anda yerle bir olmuş, dipsiz bir uçuruma yuvarlanmıştı. Ay Muhafızları dört bir yana dağılmış; Zhuge Yue'nin eski dostlarına, kapı yoldaşlarına ve kardeşlerine yalvarmışlardı. Onun suçsuzluğunu kanıtlamaları, Yanbei'ye ordu göndermeleri, en azından cesedini bulmaları için diz çökmüşlerdi. Ancak savaşın yenilgisiyle, tüm ülkenin kınama ve nefret dolu sesleriyle karşı karşıyayken, aynı savaş yüzünden gözden düşen Yedinci Prens Zhao Che dışında kimse onlara el uzatmamıştı. Wei Klanı'nın genç efendisi Wei Shuye bile kapılarını kapatmış, Zhuge Yue'ye sadık bu eski birliği görmeyi reddetmişti.

Nihayetinde Zhao Che kuzeye sürülmüş, Zhuge Yue'nin cesedi ise Yanbei tarafından geri gönderilmişti. Büyük bir fidye ödenmesine rağmen Zhuge Klanı onu aileden aforoz etmişti. Zhuge Muqing, şehir kapısı önünde İhtiyarlar Heyeti'nin hükmünü bizzat infaz etmiş; oğluyla arasındaki tüm bağları kopardığını göstermek için kendi oğlunun cesedini kırbaçlamıştı. Zhuge Yue, öldükten sonra bile aile mezarlığına girememiş, bir

leş gibi kimsesizler mezarlığına atılmıştı. Dünyanın laneti üzerine yağmış, ordudaki adı silinmişti. Bir zamanların o mağrur Qingshan Avlusu köleleri ise kapı dışarı edilmiş, defalarca satıldıktan sonra en sonunda bataklığa düşmüşlerdi.

Üzerinden ne kadar zaman geçerse geçsin, her gece o ilk günleri, zorla gülümsemek zorunda kaldığı o karanlık vakitleri hatırlıyordu. Direndiği için genelev sahibi, bekâretini bozması için iki iri yarı adam tutmuştu. Ona o kadar yakın duruyorlardı ki, sararmış dişlerini görebiliyor, ağızlarındaki ağır içki kokusunu duyabiliyordu. Öyle güçlüydüler ki, avuç içleri kapkara nasırlarla doluydu. Odaya girer girmez sabırsızlıkla kuşaklarını çözmüşler, pantolonları ayak bileklerine dolanmış, o çirkinliklerini dışarı salmışlardı.

Tüm çırpınışları, tüm yardım çığlıkları beyhudeydi. Her ne kadar Zhuge Yue'nin yanında binicilik ve dövüş sanatları öğrenmiş olsa da, o zamanlar öfkeyle yarım yamalak öğrendiği birkaç hareket, uyuşturucu tütsünün etkisi altında hiçbir işe yaramıyordu. Sadece öylece durup, sırıtan yüzlerin elbiselerini parçalamasını, o çirkin simaların gitgide yaklaşmasını izleyebilmişti.

Hemen yan odada Qingshan Avlusu'ndan Lan'er, onun yanındaki odada ise Zhuge Yue'nin sütannesinin kızı Zhixiao vardı. Tüm feryatlar ve vahşi kahkahalar kulaklarında yankılanıyordu. Bunca felaketten sonra yeterince uyuştuğunu, yeterince güçlendiğini sanmıştı; bu onursuz aşağılıklara yalvarmayacak kadar gururlu olduğunu düşünmüştü. Fakat o acı bedenini delip geçtiği an, utanç gözyaşları yanaklarından süzüldüğü o dehşet anında, o da Qingshan Avlusu'nun diğer köleleri gibi ağlayarak o adamın adını haykırmıştı.

"Zhuge Yue, kurtar beni!" diye hıçkırmış, o iki adama çılgınca lanetler yağdırmıştı: "Efendim intikamımı alacak, hepiniz geberip gideceksiniz!"

Ancak o adamlar sadece alayla gülmüş ve ona gerçeği acımasızca fısıldamışlardı: Zhuge Yue çoktan ölmüştü. Yanbei'de can vermişti ve cesedi şimdi av köpeklerinin karnındaydı.

İşte o an, gerçekten umutsuzlukla ağlamıştı. Birden geçmişe dair pek çok şey zihninde canlanmıştı: Ona yazı yazmayı, ata binmeyi, savaş stratejilerini ve kendini korumayı öğretişini hatırlamıştı. Bazen sadece yanında oturmasını isterdi, hiçbir şey yapmasına gerek yoktu. Kızın soğuk iğnelemelerine, alaylarına hiç aldırış etmez, sessizce içkisini içer, bazen sadece sabırsız bir bakış fırlatırdı.

Lin Xi'yi o öldürmüştü, Küçük Yedi'nin ölümüne o sebep olmuştu, onu on yıl boyunca hapsetmişti; ona vurmuş, onu aşağılamıştı. Aralarında kan davası vardı. Ama... ama onu hiç böyle aşağılamamıştı. Onu defalarca ölümün kıyısından çekip almış, ona sığınacak bir yer vermişti. Konumu ne kadar tuhaf olursa olsun, bu ilginin aslında kime ait olduğunu bilse de, o adam gerçekten onu korumuştu. En savunmasız olduğu çocukluk yıllarında, o ateşten günlerde, elinde hiçbir şeyi olmayan bir yetimken onu yıllarca kanatları altına almıştı.

Hayatının en onur kırıcı anını yaşarken, içgüdüsel olarak onun adını sayıklamış, acizce gelip kendisini kurtarmasını beklemişti.

Fakat o artık gelemezdi. Ölmüştü. Ablası uğruna Yanbei'nin dondurucu karlarında, orduların nalları altında can vermişti.

O gece, annesini kaybetmiş bir yavru kurt gibi umutsuzlukla feryat etmişti. Kirli zemine kapaklanmış, sesi bir körük gibi hırıltılı ve parçalanmış çıkmıştı.

Ama bu sadece bir gece sürmüştü. O geceden sonra, ne Zhixiao gibi canına kıymış ne de Lan'er gibi kederinden eriyip gitmişti. Sanki zihni bir anda aydınlanmış gibi; lir çalmayı, satranç oynamayı, şiir yazmayı ve erkekleri nasıl baştan çıkaracağını öğrenmeye başlamıştı. Kimseye güvenemeyeceğine göre, sadece kendine dayanmalıydı. Madem hayatı burada geçecekti, o zaman en iyisi olmalıydı. Madem bu işi yapacaktı, en gözde kadın o olacaktı.

Nitekim iki ay sonra, kendisine el uzatan o iki adamı kendi kurduğu tuzakla ölüme göndermişti. Onlar gözlerinin önünde can verirken, içindeki o vahşi ferahlığı ve çılgınlığı tarif edemezdi.

Hayatının hep böyle, kokuşmuş bir bataklık gibi devam edeceğini sanıyordu. Ta ki onu görene dek.

Zhao Song'la karşılaştığı gün, yaşlı ve göbekli bir tüccara göl gezisinde eşlik ediyordu. Elli yaşlarındaki o adam, herkesin gözü önünde kadının elbiselerini yırtmaya kalkmıştı. Panik içinde adamın yüzünü tırmalayınca, adam öfkeden kudurup onu göle fırlatmıştı.

Mayıs ayında Zhenhuang hâlâ çok soğuktu; gölün buzu yeni çözülmüştü. Üzerindeki ağır giysilerle, buz gibi suyun içinde çırpınırken yüzme bilmediği için yavaş yavaş dibe batmaya başlamıştı. Güneş ışığı ondan uzaklaşıyor, dünya kararıyordu. Dört bir yanından buz gibi sular doluyordu ciğerlerine. Nefesi yavaşlarken, birden Zhuge Yue'nin ölürken ne hissettiğini merak etmişti. Etraf bu kadar soğuk muyken, sadece kalbinde küçük bir sıcaklık mı kalmıştı? Şimdi o sıcaklık da uçup gidiyordu.

Tam o anda, birisi beline sarıldı. Yukarı doğru çekildi ve suyun yüzeyine fırlatıldı. Güneş ışığı gözlerini kamaştırırken, öksürükler içinde nefes almaya çalıştı. Ölümden dönmenin verdiği o sarsıcı sevinçle ağlamak istiyordu.

Zhao Song hemen yanındaydı, sırılsıklam olmuş küçük uşağına bir şeyler söylüyordu. Kızın ona baktığını görünce başını çevirdi; bakışları çok durgundu. Biraz şaşırmış gibi kaşlarını çattı, sonra hüzünlü bir gülümsemeyle konuştu: "Ne büyük tesadüf... Tanıdığım eski bir dosta çok benziyorsun."

Gülümseyerek söylemişti ama sesindeki o yalnızlığı ve kederi hissetmemek imkansızdı. Kış geldiğinde hastalandığı için güneye uçamayan bir yaban kazı gibiydi; gözleri sakin ama içi kurumuş otlarla kaplı ıssız bir bozkır gibi serindi. İnsanın içini sızlatıyordu.

Böylece Zhao Song onu yanına aldı. Düşkün bir prens olsa da nihayetinde hanedan soyundandı. Ona temiz bir kimlik, on yıldır hayalini kurduğu özgürlüğü verdi. Ama sonunda, kız kendi rızasıyla prensin malikanesine köle olarak yazıldı. Zhao Song bunu öğrendiğinde onu engellemedi, sadece kısa bir bakış fırlatıp kararına saygı duydu.

Göz açıp kapayıncaya kadar yıllar geçmişti.

Zhuge Yue'ye karşı hislerini belki de hiçbir zaman tam olarak tanımlayamayacaktı. Yılların birikimi, nefret ve bağlılığın sürtünmesiyle şekil değiştirmiş, paramparça ve karmaşık bir duyguydu bu. Anlamıyordu, anlamak da istemiyordu. Ama Zhao Song'a olan hislerini çok iyi biliyordu. Bu ne bir minnet ne de bir teşekkür borcuydu; sadece onun yanında olmak, onun gözlerinin kendisini görmesini, kalbinin kendisini hatırlamasını istiyordu. Ancak bu küçük dileği bile karşılık bulmuyordu.

Hayatında iki adama aşık olmuştu ama ikisi de başka bir kadını seviyordu. Ve o kadın, kendisine büyük iyiliği dokunmuş olan ablasıydı.

Kader, ne kadar da gülünçtü.

Bu yüzden, o uzun yıllar boyunca zihnindeki o güçlü, dirençli gölgeye karşı bu kadar karmaşık duygular beslemişti; öyle ki ablasını gördüğü an mantığını neredeyse yitiriyordu.

Ama artık bunların bir önemi yoktu. Her şey geçmişte kalmıştı. Şimdi onunla gidecekti, geri kalan her şey toz olup uçmuştu.

Statü farkı ne fark ederdi? Kirletilmiş olması neyi değiştirirdi? Kalbinin başkasında olması neye engeldi? Onunla gidecekti işte; hiçbir güç onu durduramaz, bu kararlılığını yok edemezdi.

Başını kaldırdı; dört yıl sonra ilk kez onun önünde kadın giysileri içindeydi. İlk kez özenle yapılmış bir makyajla, bu soylu ama düşkün prensin karşısına çıkıyordu. Gözleri ışıl ışıl, yüzü kusursuzdu. Güneşin altında parlayan bir gülümsemeyle konuştu: "Şaka yapmıyorum, seninle geliyorum."

Zhao Song soğuk bir tavırla reddetti: "Benimle gelip ne yapacaksın? Hemen geri dön."

Küçük Sekiz ona bakmadı bile, eline bir bıçak tutuşturup kestirip attı: "O zaman öldür beni, olsun bitsin."

Zhao Song kaşlarını çatıp uşağına döndü: "A'Jing, indir onu arabadan."

"Keyfin bilir," dedi Küçük Sekiz rahatça. Elindeki geçiş

belgelerini sallayarak neşeyle devam etti: “Nasılsa artık tam takım belgelerim var, yasal seyahat iznim cebimde. Artık hareket alanı kısıtlı bir köle değilim. Param, atım, erzağım var. Beni arabadan indirebilirsin ama arkandan gelmemi engelleyemezsin. Qianghu’ya kadar peşindeyim. Beni istemiyorsan, konakladığın yerin yakınında kendime bir yer bulurum. Büyük Xia’nın prensi olabilirsin ama kanunlara saygılı bir vatandaşın seyahat etmesine engel olamazsın ya!”

Ona son derece doğal ve kendinden emin bir tavırla bakıyordu; ne bir çekince ne de bir huzursuzluk vardı yüzünde. Başını dikmiş, berrak gözleri ve inatçı çenesiyle ona bakıyordu. Tıpkı küsmüş bir çocuk ya da her şeyini ortaya koymuş inatçı bir kumarbaz gibiydi.

Zhao Song’un kalbi birden sızladı. Ona bakarken, yıllar sonra ilk kez o diğer kadının gölgesinden sıyrılıp, karşısındaki bu inatçı ve kararlı kızı gerçekten gördüğünü hissetti. Sesi, kuru yaprakları süpüren sonbahar rüzgarı gibi alçak ve hüzünlüydü: “Gerçekten farkında mısın? Bu gidişin sonunda artık Büyük Xia’nın prensi olmayacağım.”

Küçük Sekiz’in kalbine bir bıçak saplanmış gibi oldu. Zhao Song’un o kederli yüzüne bakarken göğsünde bir alevin parladığını hissetti. Ama belli etmedi; umursamaz bir tavırla hıhladı: “Kimin olduğun umurumda mı sanıyorsun? İzin vermiyorsan verme, gidiyorum ben. Tek başıma arkadan gelirim, olur biter.”

Bunu söyler söylemez arabadan atlamak için hamle yaptı. Tam o sırada, uzun ve zarif bir el, onun narin beyaz bileğini kavradı. Parmak kemikleri belirgin, güçlü ve beyaz tenli bir eldi bu; avuç içi nasırlarla doluydu. Sol el olmasına rağmen şaşırtıcı derecede çevikti.

— 252 —

“Boş ver,” dedi boğuk bir ses. Zhao Song çaresizce elini salladı: “A'Jing, gidelim.”

A'Jing duraksadı. Xiao Ba öne çıkıp adamın alnına bir tane patlattı: “Hadi gitsene! Efendinin pişman olup beni kovmasını mı bekliyorsun?”

A'Jing safça sırıttı ve kamçısını şaklatarak atları sürdü. Araba yavaşça ilerlerken, sabah güneşi altın bir tepsi gibi gökyüzünde yükseliyordu.

Zhenhuang şehrinden çıkıp Büyük Xia topraklarını terk ettiğinde, o artık imparatorluğun asil prensi olmayacaktı; kadın da başkentin o meşhur gözdesi... Toz toza, toprak toprağa karışacaktı. Fırtına kopmadan hemen önce onlara yeni bir başlangıç şansı verdiği için tanrıya şükrettiler.

Sık bir huş ormanının arasından lacivert pelerinli bir kadın atıyla çıktı; He Xiao hemen yanı başındaydı. Birkaç kervan geçip yolda toz bulutları kaldırıyordu ama kadın sanki hiçbirini görmüyordu. Gözlerini uzaklaşan arabaya dikmiş, uzun süre sessiz kalmıştı.

Elveda, dostum.

Elveda, kız kardeşim.

Elveda, bu hayatta en çok borçlu olduğum iki insan.

Güneş yükseliyor, kuzey rüzgarı sertçe esmeye devam ediyordu. Chu Qiao bakışlarını uzaklardan çekti ve sessizce başını kaldırdı.

Burası Büyük Xia’ydı; buranın kokusu, buranın rüzgarı, buranın geçmişi ve eski dostlarıydı. Gidenler gitmişti, kalanlar ise önlerindeki hayatla yüzleşmek zorundaydı. İster zorluk olsun ister engel, her birinin omuzlarında taşıması gereken sorumluluklar, beklemeleri ve korumaları gereken insanlar vardı.

Arkasına döndü ve uzaktaki o görkemli, devasa şehir surlarına

baktı. Orada sayısız köşk, saray, altın kule; sayısız güç hırsı, hırs ve tuzak vardı.

Bir zamanlar buradan nefret ederdi ama şimdi, kendi rızasıyla bu devasa kafese giriyordu. Tıpkı kız kardeşinin kendi rızasıyla köleliği seçmesi gibi, bu da onun seçtiği yoldu. Burası onun savaş alanıydı ama yalnız değildi; çünkü o kafesin tam ortasında, onu bekleyen biri vardı.

Dünya değişse de bu bağ kopmayacaktı.

“Deh!” diye bağırdı Chu Qiao ve atını mahmuzladı. Yüzüne çarpan soğuk rüzgar, geçmişin tüm anılarını silip süpürerek akıp gitti.

Yıl sonu yaklaşmıştı. Bu yıl pek bereketli ve huzurlu geçmese de Zhenhuang şehri dışarıdan bakıldığında hala şaşaalı ve huzurlu görünüyordu. Bahar şenliklerine yarım ay kala, şehir valisi sokağa çıkma yasağını kaldırmış, tüccarların vergilerini düşürerek ticareti canlandırmıştı. İmparator adına yayınlanan fermanlarla taşra yetkilileri başkente çağrılıyor, başarılı olanlar ödüllendiriliyordu.

Böylece üç gün içinde Zhenhuang eski ihtişamına kavuştu. Devletin teşvikiyle bu yılki kutlamalar her zamankinden daha lüks geçiyordu. Şehrin her sokağı süslenmiş, ağaçlara renkli ipekler sarılmıştı. Dışarıdaki kaos ve sınırdaki savaş ne kadar yakın olursa olsun, başkent halkı hala o görkemli imparatorluk rüyasına dalmış durumdaydı.

Sert rüzgar şehrin içinden geçip bu sefahat kokusunu kuzeye taşıyordu.

Ancak kuzeybatı sınırı ile Yanbei arasındaki savaş iyice kızışmıştı. Zhuge Yue her geçen gün daha geç yatıyor, bazen sabaha kadar uyumuyordu. Çalışma odasındaki mumlar eriyip kırmızı dalgalar oluştururken, onun dimdik duran sırtı bir mızrak gibi gölgeye düşüyordu.

Üç gün önce Chu Qiao nihayet Zhao Che’yi tekrar gördü.

O gün lapa lapa kar yağıyordu. Günlerdir yağan kar diz boyunu geçmişti. Chu Qiao’nun sağlığı son yıllarda pek iyi değildi, soğuğa gelemiyordu; bu yüzden odasından çıkmak

istemiyor, bütün gün mayışmış bir halde yatıyordu.

Akşamüzeri Zhuge Yue'nin kahkahası uzaktan duyuldu. Genç kadın yattığı yerden kaşlarını çattı ama gözlerini açar açmaz içeri giren soğuk havayla irkildi. Üzerindeki yorgana sarınıp doğruldu. Zhuge Yue perdeyi aralayıp, "Xing'er, bak kim geldi?" diyerek arkasındakini içeri davet etti.

Zhao Che, ışığa karşı içeri girdi. Üzerinde hiçbir işleme olmayan, sade, siyah bir kaftan vardı. Hala aynıydı; belki biraz daha uzun ve zayıf görünüyordu ama yüzü pek değişmemişti. Sadece o eski hırçın bakışları gitmiş, yerini dipsiz bir göl kadar derin ve soğuk bir ifadeye bırakmıştı. Gülümserken bile içinde bir parça mesafe ve ihtiyat vardı. Nazikçe selam verip, "Nihayet yine görüştük," dedi.

Mutfaktan yemekler ve Zhao Che'nin kuzeyden getirdiği sert Qianghu şarabı geldi. Şişe açılır açılmaz o keskin koku odayı sardı.

Zhuge Yue ile karşılıklı içip savaşın gidişatından lafladılar, bazen de eski günlerden şakalar yapıp birbirlerine takıldılar.

Zhuge Yue'nin pek dostu yoktu; bu dünyada onunla böyle konuşabilecek tek kişi belki de karşısındaki adamdı.

Chu Qiao kenarda sessizce oturup onları dinledi. Gençlik yıllarında askeri okulda birbirlerine nasıl gıcık olduklarını, büyüdüklerinde birbirlerini nasıl küçümsediklerini, ta ki savaş patlak verip saray yozlaşana ve imparatorluk sallanana dek nasıl bir araya geldiklerini anlattılar.

İkisi de soylu doğmuştu, ikisi de mağrurdu, ikisi de aileleri tarafından dışlanmış ama tırnaklarıyla kazıyarak güç merkezine geri dönmüşlerdi. Kalpleri çelik gibi sert olsa da içlerindeki o samimi dostluk, kelimelere dökülmeye ihtiyaç duymuyordu.

Chu Qiao, Zhuge Yue'yi hiç bu kadar neşeli, Zhao Che'yi ise hiç bu kadar rahat görmemişti.

Sanki fırtınalara göğüs germiş iki ulu çınar ağacının yan yana büyüyüşünü izliyor gibiydi.

Zihninde başka bir gölge belirdi; o karanlık gençlik yılları, o tehlikeli günler... Zhao Che ve Zhuge Yue bu dünyada omuz

omuza verirken, o da bir zamanlar biriyle yolları aşmıştı. Ama ne yazık ki, sonları aynı olmamıştı.

O gece Zhuge Yue sarhoş oldu. İçkiye pek dayanıklı değildi ama normalde kendini hep tutardı; bugün eski dostuyla karşılaşınca tüm dizginleri bırakmıştı.

Chu Qiao biliyordu; o sadece çok yorgundu.

Son günlerde kuzeybatıdaki kar felaketi, güneybatıdaki kıtlık imparatorluğu perişan etmişti. Yardımlar yerel memurlar ve soylular tarafından yağmalanıyor, halka ulaşmıyordu. Zhao Yang batının hakimiydi ama adamlarının yolsuzluk yapmasına göz yumuyordu. Yarım ay içinde batıda yirmi binden fazla insan ölmüş, milyonlarcası yollara düşmüştü. Sınır kapılarında açlıktan ölenlerin haddi hesabı yokken, başkent hala saray tamiri ve bahar şenlikleri için servet harcıyordu.

Zhuge Yue'nin yazdığı onlarca rapor sümen altı edilmişti. Kimse onu desteklemiyordu. O, halk ölüyor dedikçe, onlar "Büyük Xia huzur içinde, sen yalan söylüyorsun" diyorlardı.

O, "Halk ayaklanacak, büyük bir felaket kapıda" dedikçe, onlar "Sınırlarımız çelikten bir kale gibidir, dışarısı cennet gibidir" diyorlardı.

O, "İmparatorluk çöküyor, yolsuzluk diz boyu" dedikçe, onlar onu "orduya güvenip darbe planlamakla" suçluyorlardı.

Saraydaki tartışmalar bitmek bilmiyor, dışarıda ise insanlar her an can veriyordu. Yerel memurların uydurduğu sahte övgü dolu mektupları imparatora sunup, Zhuge Yue'den kanıt istiyorlardı.

Kanıt mı? Chu Qiao, onun çalışma odasında generallerine nasıl öfkeyle bağırdığını, yüzünün nasıl kaskatı kesildiğini duymuştu.

Kapıdaki binlerce mülteciyi, yollardaki cesetleri, göğü inleten feryatları görmeyenler; şimdi bir avuç dalkavuğun getirdiği sahte mektuplara inanıp ondan kanıt mı bekliyorlardı?

O gece uyumadan önce Zhuge Yue uzun süre sessiz kaldı, sonra kadının kulağına dişlerini sıkarak fısıldadı: "O asalakların hepsini tek tek kılıçtan geçirmek istiyorum."

Sesi o kadar bastırılmış ve acı doluydu ki Chu Qiao'nun sırtından bir ürperti geçti. Ona sarıldığında adamın kaslarının gerildiğini, yumruklarını sıktığını ve teninin buz gibi olduğunu hissetti.

Ama Chu Qiao biliyordu; o sadece söylemekle kalacaktı. Ne kadar güçlü olursa olsun, ne kadar orduya hükmederse etsin, taşıması gereken sorumluluklar ve aile bağları elini kolunu bağlıyordu.

İmparator son günlerde biraz toparlanmış, ara sıra devlet işlerine bakmaya başlamıştı.

Yıllardır tahtta olan bu sinsi imparatoru kimse küçümseyemezdi. Her zaman siyasetten uzakmış gibi görünürdü ama biri çizgiyi aşmaya kalktığında onu anında yok ederdi. On dört yıl önceki Yanbei Aslan Kralı'nın katliamı bunun en kanlı örneğiydi.

Ancak herkes biliyordu ki imparator artık yaşlanmıştı. Ölümsüz değildi. Şimdi Zhao Che ve Zhao Yang arasındaki taht kavgasında, kim imparatoru daha çok memnun ederse o kazanacaktı. Ve şu an imparator o sahte övgü mektuplarıyla mutlu oluyordu; kim gidip de güneybatıdaki felaketi anlatıp keyfini kaçırmaya cesaret edebilirdi ki? Zhao Che bile yerel soyluların desteğini kaybetmemek için sessiz kalmak zorundaydı.

O sırada Zhao Che başkentte değildi; Zhuge Yue tek başına direniyor, tüccarlardan ve bakanlıklardan zorla kopardığı erzakları sınıra gönderiyordu ama bu, denizde bir damla gibiydi.

Bir keresinde Yao Geçidi'nde erzak dağıtılırken küçük bir aksaklık çıkmıştı. Çorba çok duru olduğu için halk şikayet edince, bir askerin sert çıkışıyla olaylar büyümüştü. Çıkan arbedede otuzdan fazla asker ve elliden fazla sivil hayatını kaybetmiş, yüzlerce kişi yaralanmıştı.

— 253 —

Ay Yedi rapor vermeye geldiğinde Zhuge Yue çalışma odasındaydı, Chu Qiao da tesadüfen oradaydı. Zhuge Yue'nin işlerine asla karışmazdı ama karşılaştıklarında Zhuge Yue de ondan bir şey saklamazdı. Bu yüzden, memurların bu mesele üzerine ona savurduğu her türlü suçlamayı, Yao Geçidi dışındaki halkın Zhuge Yue'ye ettiği küfürleri ve sitemleri bizzat duydu.

Ay Yedi, yüzü asık bir halde her şeyi olduğu gibi aktardı: Halk onun afet yardımı tahıllarını zimmetine geçirdiğini söylüyor, ona kan emici kara kalpli bir memur diyor, halka zulmettiğini haykırıyor, bu vicdansızlığın cezasını soyunun kurumasıyla ödeyeceğini bağırıyorlardı.

Zhuge Yue tüm bunları tek bir mimik bile oynatmadan dinledi. Sadece Ay Yedi daha fazlasını anlatmak istemeyip duraksadığında, bakışlarıyla hiçbir şeyi gizlememesi için onu uyardı.

Ay Yedi gittikten sonra, Chu Qiao bir süre ona yaklaşmaya cesaret edemedi. O öğleden sonra güneş o kadar soğuk ve durgun bir ışıkla Zhuge Yue'nin günden güne zayıflayan yüzüne vuruyordu ki... Elinde çayıyla koltuğunda sessizce oturuyordu, sanki az önce o sözler hiç söylenmemiş gibi. Ancak Chu Qiao, beyaz yeşim çay fincanının altından yavaş yavaş su sızdığını fark etti. Fincan hâlâ elindeydi ama porselenin gövdesinde belirgin bir çatlak boylu boyunca uzanıyordu.

Evet, halk ölüyordu, açlık çekiyorlardı; doğal afetler ve insan eliyle gelen felaketler ardı ardına biniyordu. İnsanların yaşayacak yolu kalmamıştı, devlet ise hâlâ zimmetine para geçiriyor, servet biriktiriyordu; halk sövmekte haklıydı. Ancak bilmedikleri bir şey vardı: Saray bu duruma çoktan göz yummuştu. Kimse yerel memurların yağmasını umursamıyordu, tüm afet raporları zorla hasıraltı edilmişti. Başmüsteşarın cevabı netti: Tüm bu "ufak tefek" işler Bahar Şöleni bitene kadar

bekleyecekti.

Oysa şimdi halkın boğazından geçen her bir lokma çorba, her bir kaşık pilav, Zhuge Yue'nin dört bir yandaki mülklerini satarak topladığı paralarla karşılanıyordu. O kadar mağrur bir adam, başkentteki tüccarların ayağına gidip onlara dil dökmüş, bu kıtlığı atlatmak için ellerini taşın altına koymalarını istemişti.

Çok yorulmuştu, hem de tarif edilemez bir yorgunluktu bu. Bu yüzden o gece sofrada kendinden geçercesine içmiş, imparatorun basiretsizliğine, sarayın adaletsizliğine küfürler yağdırmış, Zhao Yang'a "budala" demiş ve bu gece onun kellesini alacağını haykırmıştı.

Gerçekten sarhoştu, hem de sırılsıklam...

O gece Chu Qiao, kendisi de yarı sarhoş olan Zhao Che'yi malikaneden bizzat uğurladı. Ancak kapıdan çıkar çıkmaz, az önce sendeleyen Yedinci Prens birden dikleşti; gözlerindeki o sarhoş mahmurluğundan eser kalmamıştı. Son derece ayık bir sesle, "Geri dön," dedi kıza. "Ona iyi bak."

Chu Qiao ona baktı, öylece durdu, tek kelime etmedi.

Zhao Che'nin yüzü soğuktu, sesi donuklaştı: "Durum ortada, benim de elimden bir şey gelmiyor. Daha fazlasını yaparsak Büyük Xia'nın tüm üst düzey klanlarını karşımıza alırız. Henüz o güce sahip değiliz."

Sesi alçak, yüzü ifadesizdi.

Chu Qiao ona bakmayı bıraktı, tam arkasını dönüp gidecekken Zhao Che onun adını seslendi. Kız dönüp baktığında, prensin çok ciddi olduğunu gördü: "Eski Dört iyi bir adamdır. Onu hayal kırıklığına uğratma."

Chu Qiao'nun gözleri hafifçe kısıldı, bakışlarından keskin bir kılıç parıltısı geçti. Kısık, derin bir sesle fısıldadı: "Sen de öylesin."

Sözleri o kadar muğlaktı ki...

Sen de öylesin, ne demekti? Sen de mi iyi bir adamsın?

Hayır, Zhao Che onun ne demek istediğini çok iyi anlamıştı. Ama kız cevabını beklemedi; arkasını dönüp içeri girdi. Zayıf

bedeni o kadar hafifti ki, sanki bir rüzgar esse uçup gidecek gibiydi.

O iyi bir adam, sen de onu hayal kırıklığına uğratma.

Hava kapkaraydı, gökyüzü yıldızlarla doluydu. Uzaktan bir rüzgar esti; Zhao Che derin bir nefes aldı. Batıdan gelen o açlığın kokusunu bile duyabiliyordu sanki.

Chu Qiao odaya döndüğünde sofra toplanmıştı, yatağın üzerinde sızmış olan Zhuge Yue de ortada yoktu. Çalışma odasına doğru yürüdü, kapıyı araladığında onu masasının başında, dimdik oturmuş, hararetle bir şeyler yazarken buldu. Gözleri pırıl pırıl ve tertemizdi.

Uzun süre onu izledi sessizce. Yazmayı bitirip mektubu mühürlediğinde yavaşça yanına gitti, önünde diz çöktü. Bir elini tutup sessizce dizine yaslandı, hiç konuşmadı.

Odada mumlar çıtırtıyla yanıyor, tütsüden yükselen duman ince bir şerit halinde havaya süzülüyordu. Zhuge Yue'nin kuru ve uzun parmakları kızın saçlarını okşadı.

"Xing'er," diye seslendi alçak sesle. Sesinde derin bir bitkinlik ve emek vardı ama sadece adını söyledi, gerisini getirmedi.

Kızın yanağı adamın dizine yaslıydı, burnuna onun o kendine has kokusu doluyordu. Sesi, odanın içinde yankılanan yumuşak deniz dalgaları gibiydi: "Her şeyi anlıyorum," dedi fısıltıyla.

Zhuge Yue'nin dizleri hafifçe titredi, sonra kızın elini daha sıkı kavradı.

Evet, her şeyi anlıyordu. Çektiği çileyi, yorgunluğunu, bu ülkeye karşı duyduğu hayal kırıklığını, etrafındaki her şeye karşı beslediği o derin nefreti...

İmparator sersemlemiş, prensler taht kavgasına düşmüş, saraydaki yüzlerce memur çürümüş ve aciz kalmıştı; imparatorluğun her bir çarkı paslanmış, durma noktasına gelmişti. Savaşın acılarını tatmış, halkın sefaletini bizzat görmüş, yaban ellerden binbir güçlükle dönmüş bir adam, bu ülkenin kokuşmuşluğuna ve memurların o çirkin yüzlerine nasıl tahammül edebilirdi?

Ama ne yazık ki, o da bu taht kavgasının bir parçasıydı. Eskiden, Zhao Che başa geçtiğinde her şeyi kökten değiştireceğine dair saf bir inancı vardı. Şimdiyse, her şeyi ele geçirmeden önce bu dondurucu kışı atlatmak zorundaydılar. Hatta bazen, yığınla kemiğin üzerinde durup tüm düşmanları devirdiklerinde, geriye bu dünyadan ne kalacağını bile bilmiyordu.

Medeniyet yıkılmış, halk katledilmiş, ordu kırılmış, ülke yerle bir olmuş... Geriye belki sadece onlar kalacaktı; dört bir yanı dumanlar içinde, harabeye dönmüş bir vatan ve bu savaş uğruna kurban edilmiş milyonlarca can.

İktidar hırsı neydi ki? Mücadele bittiğinde her şey yok olacaksa, bu bedeli ödemeye değer miydi?

“Xing’er, ben gerçekten iyi bir adam değilim,” dedi o gece, şafak sökmeden hemen önce, fısıltıyla.

Takip eden beş gün, tüm Büyük Xia ve hatta Batı Meng için kapkara bir dönem oldu.

Üç Geçit dışındaki mülteciler sonunda isyan etti. Batıdaki soylu klanların konaklarını bastılar, tahıl ve parayı yağmaladılar. Açlıktan önce dilendiler, olmayınca çaldılar, o da olmayınca soydular ve en sonunda başkaldırdılar.

Devlet halkı zorladı, halkın ise isyan etmekten başka yolu kalmadı.

On binlerce silahsız insan, odun ve taşlarla zenginlerin kapılarını kırdı. Longxi topraklarında kara dumanlar yükseldi, bu kargaşada sayısız insan can verdi. Longxi’deki askerler sanki kağıttan yapılmış gibiydi, aç mültecilerin önünde ekin gibi biçildiler. Yerel memurlar defalarca rapor gönderip isyancıların çok güçlü olduğunu, içlerinde dahi liderler bulunduğunu söyleseler de kimse inanmadı; hepsini beceriksizliklerine kılıf uydurmak olarak gördüler.

Daha yeni "halkın şükran şemsiyelerini" saraya sunan yerel memurlar ve klanlar şaşkına dönmüştü. Ardı ardına raporlar yazdılar ama başkentteki memurlar bu aşamada kendi yalanlarını nasıl itiraf edip imparatora rapor sunabilirlerdi? Gizlice ordu

toplayıp bölgeye göndermeye çalıştılar.

Ancak Ordu Komutanı Zhuge Yue soğukça sordu: “İmparatorluk dört bir yanda huzur içindeyken, Longxi halkı daha yeni şükranlarını sunmuşken nasıl olur da isyan ederler? Bu ne saçmalıktır!”

Böylece ordu gönderilmesi ertelendikçe ertelendi, Longxi’deki durum daha da vahimleşti. On iki ayın yirmi dördünde, bir ulak kanlar içinde başkente daldı. Longxi Valisi Cao Weichi’nin raporunu elinde tutan asker, İmparatorluk Yolu üzerinde kan kusarak yere yığıldı.

Zhenhuang şehri sarsıldı. İmparator öfkeden yatalak oldu, müsteşarlara ve memurlara küfürler yağdırdı, Zhao Yang’ın "Güneybatı Markisi" unvanını derhal geri aldı. Ancak Zhao Che bu kargaşadan bir yarar sağlayamadı; aksine, sessiz sedasız duran Onyedinci Prens Zhao Yi, güneybatı ordusunun komutasını alıp isyanı bastırmaya gitti. Zhuge Yue ise orduyu zamanında göndermediği için imparator tarafından ev hapsine mahkum edildi. Zhao Che’nin onun için ettiği tüm ricalar imparator tarafından reddedildi.

Ancak Chu Qiao bu isyanın asıl sebebini biliyordu. Zhao Che malikaneye geldiğinde Zhuge Yue’yi görünce küplere binmiş, ona "deli" diye bağırmıştı. Zhuge Yue ise sadece alaycı bir gülümsemeyle koluna girmiş ve şöyle demişti: “Gelecekte tahta çıktığında elinde yönetecek bir halk kalsın diye yaptım. Hepsi ölseydi kime imparatorluk edecektin?”

Longxi’deki halk isyanında sayısız can kaybı yaşandı, soylu klanların mal varlıkları yerle bir oldu, sekiz bine yakın insan savaşta öldü. Ama Zhuge Yue’nin dediği gibi; isyan edince sekiz bin kişi ölüyordu, isyan etmeselerdi milyonlarca insan açlıktan ölecekti. Bu ticaret, gerçekten kârlıydı.

Evet, kârlıydı. Güneybatı klanları yok olmuş, Lingnan’daki Genç Dük Mu’nun gücü kırılmış, Prens Ling bu işten darbe almış, Zhao Yang ise azarlanıp askeri yetkileri elinden alınmıştı. Zhao Che bir kazanç sağlamasa da bir kaybı da yoktu. Sadece Zhuge Yue, ev hapsine çarptırılıp maaşı kesilerek Büyük Xia’nın siyaset

sahnesinden geçici olarak çekilmişti.

Her şey onun planladığı gibi tıkır tıkır işliyordu. Ama Chu Qiao, o günlerde her bir katliam haberi geldiğinde, her bir masum ailenin yok edildiğini duyduğunda Zhuge Yue'nin nasıl uykusuz kaldığını, nasıl için için yandığını çok iyi hatırlıyordu.

O gün yapılanlarda en ufak bir hata payı olsaydı, gizlice gönderdiği adamlar isyancıları dizginleyemeseydi, yerel birliklerden kaçamasalardı ya da bazı askerleri isyana teşvik edemeselerdi; sonuç tam bir felaket olur, tüm güneybatı kan gölüne dönerdi.

Herkes haklıydı; o gerçekten çılgın bir adamdı.

Chu Qiao, yetkileri elinden alındığı için üzülür diye korkarken; Zhuge Yue, sonunda Bahar Şöleni'ni onunla geçirebileceği için kızı teselli ediyordu.

Bahar Şöleni nihayet geldi. Bir zamanlar kapısında kuyruklar olan Ordu Komutanlığı Malikanesi şimdi ıssızdı ama içeride nadir görülen bir neşe ve kahkaha sesi yükseliyordu.

Güneybatıdaki savaş haberleri başkente ulaşsa da, bu durum Bahar Şöleni'nin görkemini gölgeleyememişti. Sokaklar insan kaynıyordu, havai fişekler patlıyordu. Çocukların kahkahaları yüksek duvarları aşıp, bu kasvetli ve görkemli malikanenin içine kadar süzülüyordu.

Üç gün önceden Zhuge Yue'nin emriyle malikane baştan aşağı donatılmıştı. Kırmızı fenerler koridorlar boyunca asılmıştı. Becerikli hizmetçiler pencerelere kağıttan süsler kesmişti; uzun ömür tanrıları, sekiz ölümsüzler, çocuk getiren tanrıçalar... Her yer rengarenk çiçeklerle, ağır ve lüks kokularla doluydu. Uşaklar yeni ve parlak giysileriyle bayram havasındaydı.

Zhuge Yue de yıllar önceki Qingshan Avlusu'ndaki düzenine dönmüştü. Her zaman disiplinli bir adamdı, zengin çocuklarının o hovarda alışkanlıklarına sahip değildi. Şimdi boş vakti boldu; sağlığına dikkat ediyor, kitap okuyor, çiçek yetiştiriyordu. Hatta Chu Qiao'nun zoruyla her sabah spor yapıyor, birlikte antrenman yapıyorlardı. Kılıç, mızrak, sopa... Tüm silahlarla yaptıkları bu idmanları hizmetçiler gizlice izlerdi. Zhuge Yue'nin kızmadığını

görünce zamanla cesaretlenmiş, güzel bir hamle gördüklerinde alkışlamaya bile başlamışlardı.

Günler huzur içinde geçiyordu; sanki bir fırtınanın merkezindeki o tekinsiz sessizlik gibi...

Yeni yıl bu atmosferde geldi. Chu Qiao yeni giysilerini giymişti; o parlak kırmızı renk, yüzüne bahar güneşi gibi bir canlılık katmıştı. Zhuge Yue onun arkasında duruyordu; duman mavisi kaftanıyla göz alıcıydı. Elindeki incili altın tokayla kızın saçlarını ustalıkla topladı ve şakağına iliştirdi.

Chu Qiao aynadaki aksine bakarken bir an duraksadı. Kendini hiç böyle görmemişti. Küçüklüğünden beri kadınların böyle süslenip püslenmesini rüküş bulurdu ama bugün o elbiselerin içinde, kalbine dalga dalga yayılan bir sıcaklık hissediyordu. Yanakları bahar şeftalisi gibi pembeleşmiş, gözleri duru bir su gibi parlıyordu.

Meğer o "rüküşlük" dedikleri, sadece o zamanki ruh halinden ibaretmiş.

Meixiang kenarda durmuş, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle ona bakıyordu. Zhuge Yue ise tembelce öne çıkıp aynadaki aksine gülümsedi: “Gerçekten de dünyayı dize getirecek bir güzellik.”

Chu Qiao utanarak onu itti, kulakları kızarmıştı: “Abartma, saçmalama lütfen.”

Zhuge Yue gülerek ona baktı: “Ben kendimden bahsediyordum, sen ne sandın?”

Chu Qiao öfkeyle ona hamle yaptı. Zhuge Yue çevikçe kaçarken Meixiang’a seslendi: “Bak görüyor musun hanımını, övmeyince nasıl da hemen parlıyor!”

Meixiang sadece gülümsemekle yetindi. Dışarıda güneş sıcacıktı, uzaktan uzağa maytap sesleri duyulmaya başlamıştı bile.

Bu, Chu Qiao’nun yıllardır geçirdiği en huzurlu yeni yıldı. Hatta mutfağa girip hizmetçilere mantı açmayı bile öğretmişti. Zhuge Yue’yi de yanına çekmek istemişti ama o "erkeklik gururu" tavan yapmış adam, ona küçümseyen bir bakış fırlatıp süzülerek gitmişti.

Hep birlikte yılbaşı yemeği yediler, havai fişek patlatıp fener astılar. Zhuge Yue içine hünnap saklanmış mantıyı bulunca, hizmetçiler yeni yılının uğurlu geçmesi için onu tebrik ettiler. Keyfi yerinde olan adam, cömertçe bahşişler dağıttı; malikanenin her köşesinden şükran sesleri yükseliyordu. Zhuge Malikanesi’nin kapıları dış dünyaya kapalıydı; gelen herkes geri çevrilmişti. Sadece gece yarısı Zhao Che iki küp kaliteli içki göndermişti. Chu Qiao ve Zhuge Yue birlikte içtiler; Chu Qiao o kadar sarhoş oldu ki, başı dönerek Zhuge Yue’nin kollarına yığıldı.

Dışarıda patlayan maytapların sesi içeri neşeyle doluyordu. Chu Qiao hayal meyal Li Ce'nin o tilki gibi gülen gözlerini gördü; elini uzatıp tutmaya çalıştı ama boşluğu yakaladı.

Gerçekten sarhoştu ama zihni bir o kadar berraktı. Geçen yıllarını düşündü; Xiao Shi'yi, Mao'er'i, Min Rui'yi, Li Yang'ı, istihbarat birimindeki iş arkadaşlarını, saçı sakalı ağarmış dedesini... Bunca yılın yorgunluğunu, ölümle burun buruna geldiği o anları, Bay Wu'yu, Hanımefendi Yu'yu, Huanhuan'ı... Ölen ya da yaşayan onca insanı; Li Ce'yi, Yan Xun'u...

Mutluluk o kadar çabuk gelmişti ki, her şey bir rüya gibi geliyordu.

Başını Zhuge Yue'nin göğsüne gömdü; burnuna onun o huzur veren kokusu doluyordu. Gözleri hafifçe nemlendi; başını kaldırıp onun o yakışıklı profiline baktı ve birden gözleri parlayarak haykırdı: "Zhuge Yue, seni seviyorum!"

Zhuge Yue donakaldı, başını eğip ona baktı. Etraf hizmetçi doluydu ve kızın sesi o kadar yüksekti ki maytap seslerini bile bastırmıştı. Herkes şaşkınlıkla onlara döndü ama Chu Qiao hiç oralı olmadı, daha da yüksek sesle bağırdı: "Zhuge Yue, sana aşık oldum!"

Ilık bir rüzgar salondan geçti, birileri kısık sesle kıkırdadı. Jingjing ve Ping'an'ın şen sesleri uzaktan duyuluyordu. Kızın yanakları kıpkırmızı, bakışları sabitti. Yarım yıl içinde sanki yeniden on yedi yaşındaki o taze güzelliğine dönmüştü. Sadece ona bakıyor, gülümsüyor, yüzünde "mutluyum" yazısıyla öylece duruyordu.

Birden bir rüzgar esti sanki; Zhuge Yue onu kucağına aldığı gibi havalandırdı. Herkesin ağzı açık bakışları arasında, sofradaki yemekleri öylece bırakıp doğruca yatak odasına yöneldi.

Yataktaki yorganlar gıcır gıcırdı; hepsi uğurlu kırmızı renkteydi. Üzerlerine işlenmiş nakışlar; birbirine kur yapan yaban ördekleri, kavuşan aşıklar, çocuk getiren tanrıçalar... Her yer sıcacık bir tatlılıkla doluydu.

Adamın gözleri kömür karasıydı, içindeki o tutku alevi yanıyordu. Kızın yakasını bir hamlede araladı, gözlerini ona

dikip boğuk bir sesle fısıldadı: “Küçük cadı... Bir daha sana içki içirmek yok.” Bunu söyler demez dudaklarına sert bir öpücük kondurdu.

Nefesi sık ve sıcaktı; değdiği her yeri uyuşturan, eriten bir alev gibiydi.

Kızın gözlerinde bir gülümseme belirdi, beline sarıldı ve bu tutkuya aynı ateşle karşılık verdi.

Perdeler indi, ipekler serildi, gece dışarıda tüm gürültüsüyle devam ederken içeride zaman durdu.

Hayatta tahmin edilemez o kadar çok değişken vardı ki... Fırtınanın ne zaman kopacağını, dalgaların ne kadar büyük olacağını ve elindekileri ne zaman alıp götüreceğini asla bilemezdin. Bunca yıldır bastırılan o duygular, saklanan o sözler sonunda kendine bir çıkış yolu bulmuştu. Her şey belirsizdi; yapılabilecek tek şey, şu an sahip olunanın kıymetini bilmekti.

İpeklerin ve perdelerin arasında, ona sımsıkı sarılmıştı. Hafif bir ter damlası süzüldü; ruhu ve bedeni huzurlu bir yorgunlukla doluydu. Onun kollarına büzüldü, omzunun üzerinden pencereye baktı. Kağıt perdenin arkasından, çok uzaklarda patlayan havai fişeklerin gökyüzünü nasıl renk cümbüşüne çevirdiği hayal meyal seçiliyordu.

Gelecek ne getirirse getirsin, artık korkmuyordu.

Bahar Şöleni bittikten sonra Büyük Xia İmparatorluğu’nun zayıflığı daha da belirginleşti. Longxi civarı mültecilerle dolup taşıyordu; yollarda çocuklarını satan, açlıktan birbirini yiyen insanlara rastlamak işten bile değildi. Saray yardım emri çıkarmış, imparator hazinedeki tüm altını seferber etmişti ama Büyük Xia’nın gücü artık yetmiyordu. Savaş, doymak bilmez bir canavar gibi ağzını açmış, birkaç yıl içinde koca bir imparatorluğu bir deri bir kemik bırakmıştı.

Yanbei’de de durum pek parlak değildi. Longxi’deki kardan önce Yanbei zaten büyük bir felaketin pençesine düşmüştü. İnsanların evleri yıkılmış, Mavi Şehir civarında kar yağışı felaket boyutuna ulaşmıştı. On binlerce hayvan donarak ölmüş, halk aç kalmıştı. Yanbei uçurumun kenarındaydı.

Ancak Büyük Xia memurları sevinçle ellerini ovuştururken, Yanbei gizlice on bin kişilik bir orduyu harekete geçirdi. Ejder Kükremesi Geçidi'nden çıkan askerler, altı bin metrelik Kurt Tepesi'ni aşarak Büyük Tang topraklarına girdi. Tanghu Geçidi'ni baypas edip Büyük Tang'ın ambarlarına baskın yaptılar, yirmi bin tondan fazla tahıl yağmalayıp aynı hızla Yanbei'ye döndüler. Tüm operasyon dört gün bile sürmemişti. Tang başkentine haber ulaştığında, Yanbei askerleri çoktan yerlerine dönmüş ve bu kıtlığı fırsat bilip saldıran Xia ordusuyla iki kez çatışmaya girmişti bile.

Bu olay, kızgın yağa damlayan bir su damlası gibi büyük bir dalgalanma yarattı.

Büyük Xia ve Biantang küplere binmişti ama Yan Xun'a karşı ellerinden bir şey gelmiyordu. Xia sarayının yazmanları Yanbei'nin "haydut" olduğunu, soylarında yağmacılık olduğunu yazıp çiziyor; Biantang'ın yaşlı alimleri ise Yan Xun'un yedi ceddine küfürler yağdırıyor, heyecandan nefesleri kesiliyordu.

Ama yapabildikleri tek şey buydu. Ejder Kükremesi Geçidi aşılmaz bir kale gibiydi, Yanbei ordusu ise aç kurtlar gibi saldırgandı. Mevcut durumda, onlar dışarı çıkıp sataşmadığı sürece dua etmeleri gerekiyordu; kim onlara bulaşmaya cesaret edebilirdi ki?

Chu Qiao bu haberi duyduğunda acı bir gülümseme kondurdu dudaklarına. "Yumuşak sertten, sert ise canından vazgeçenden korkar" dedikleri tam da buydu işte.

Zhuge Yue ise her zamanki gibi umursamaz görünüyordu; saraydaki savaş çığlıklarına kulak asmadı. Herkes biliyordu ki Büyük Xia'nın kendine hayrı yoktu; prenslerin taht kavgası kızışmışken kimin dışarıda savaşacak vakti vardı? Hepsi laftaydı. Gerçekten orduyu toplayıp sefere çıksa, o yaşlı memurlar dilekçelerinde yazdıkları gibi "kanlarını akıtıp sadakatlerini kanıtlamak" yerine korkudan ne yapacaklarını şaşırırlardı.

Haberi aldığında sadece biraz şaşırmış, Yan Xun'un böyle bir işe kalkışacağını tahmin etmediğini söylemişti.

Aslında sadece o değil, tüm Batı Meng kıtasında kimse bunu

beklemiyordu.

Zira bir zamanlar tüm Yanbei'yi kumar masasına süren, milyonlarca insanı yem olarak kullanıp Xia ordusunu içeri çeken, sonra da kendisine sadık olanları bile temizleyen bir adamdan bahsediyorlardı. Kendi hocasının kellesini bile tereddüt etmeden alan birinin, Yanbei halkı için böyle büyük bir riske gireceğini kimse düşünemezdi.

Chu Qiao bile bu işin arkasındaki mantığı tam çözememişti.

Neyse ki Tanghu Geçidi'nin komutanı, Büyük Tang'ın Jingan Prensi'nin evlatlık oğluydu. Prens düştükten sonra sadakatini sunsa da, elinde büyük bir askeri güç tuttuğu için saray ona tam güvenmiyordu. Yan Xun'un onu ortadan kaldırması, aslında Büyük Tang için bir kayıp sayılmazdı.

Giden tahıllara gelince... Chu Qiao'nun kaşları hafifçe çatıldı. Yıllarca yaşadığı Shangshen Yaylası'nı, karlı dağları ve oradaki saf kalpli çobanları hatırladı.

Yan Xun gitgide daha tehlikeli oluyordu. Binlerce askeri gizlice yürütmek, tek bir sızıntı vermeden operasyonu tamamlamak, doğru anı bekleyip vurmak... Bu zekâ, bu cesaret ve bu hız onu zamanın en büyük generallerinden biri yapıyordu. O orada olduğu sürece Büyük Xia, Ejder Kükremesi Geçidi'ni asla geçemezdi; Zhao Che bile çıksa karşısına tam bir zafer kazanamazdı. Belki taktiksel veya lojistik olarak üstünlük kurabilirdi ama Yan Xun'un o acımasızlığı ve çelik gibi iradesi karşısında kimsenin şansı yoktu.

Yan Xun'un savaş meydanındaki dehşeti, etrafındaki her şeyi zafer için bir araca dönüştürebilmesinden geliyordu. İnsan psikolojisini okuma konusundaki ustalığı ise artık zirvedeydi.

Bu dünyada onunla boy ölçüşebilecek tek kişi belki de Zhuge Yue'ydi. Yan Xun'un avantajı "acımasızlığı", Zhuge Yue'ninki ise "öngörülemezliğiydi". Bu ikisi hiçbir kısıtlama olmadan bir savaş meydanında karşılaşsa, gerçekten savaş tarihine geçecek bir efsane yaratırlardı.

Başını hafifçe salladı; o hayattan bıkmış olsa da boş kaldığında zihni istemsizce bunları düşünüyordu. Duyduğu

haberleri birleştiriyor, parçaları yerine oturtuyor, hesaplıyor ve hamleleri kurguluyordu. Tıpkı satrancı bırakan bir ustanın, oynamasa bile zihninde sürekli tahtayı kurması gibi...

Sadece bu sefer, bu oyunu kimin kazanmasını istediğini bilmiyordu.

Yan Xun ile araları ne kadar bozuk olursa olsun, onun yıkıldığını görmek istemiyordu galiba.

Bu yüzden, Tanghu Geçidi baskınının başarılı olduğunu duyunca, Büyük Tang'ın Xiuli Kraliçesi unvanına rağmen içten içe bir sevinç hissetmişti.

Kendi kendine güldü; o bile bu duygulardan kaçamıyordu. Geçmişin o yoğun hesaplaşmaları, zamanın süzgecinden geçince geriye sadece bulanık bir gölge, bir çift soğuk siyah göz ve güçlü bir el kalıyordu.

Kimin kime borçlu olduğunu, kimin kimi hayal kırıklığına uğrattığını gerçekten hesaplamak mümkün müydü?

Birlikte yürüyemiyor olsalar da, bu birbirlerini yok etmeleri gerektiği anlamına gelmiyordu.

Yanbei, Biantang'dan yağmalanan tahıllarla kışı bir nebze olsun atlatsa da durum hâlâ zordu. Sınırda büyük bir savaş yoktu; hem Yanbei'nin doğu seferi hem de Büyük Xia'nın kuzey harekatı bu doğal afet yüzünden yavaşlamıştı.

Mart ayının başında İmparator Xia, Kuzey Hu bölgesini Zhao Che'ye toprak olarak verdi. Herkes Zhao Che'nin zaten oranın gerçek lideri olduğunu biliyordu ama resmi bir atama yoktu. İmparatorun bu kritik dönemde, afetten etkilenmeyen Hu halkını Zhao Che'nin emrine vermesi sarayda büyük tartışmalara yol açtı.

Martın yedisinde, Ordu Komutanı Zhuge Yue'nin ev hapsi bitti ve İhtiyarlar Heyeti'ne geri döndü. Onyedinci Prens Zhao Qi de Zhao Che'ye yakınlık göstermeye başlayınca, Yedinci Prens'in saraydaki konumu iyice güçlendi. Zhao Yang ise malikanesine kapanmış, hastalık bahanesiyle iki aydır saraya uğramaz olmuştu.

Ancak martın on üçünde Yanbei'den gelen bir haber, Chu

Qiao'yu endişelendirdi.

Aslında haberde pek bir şey yoktu: Yan Xun, sınırda Büyük Xia ile ticaret yapmak istiyordu. At ve demir madeni verip karşılığında tahıl, çay, tuz ve ipek almayı teklif etmişti.

Bu mesele Büyük Xia sarayında alay konusu oldu. Memurlar, Yanbei'nin "fakirlikten delirdiğini", Büyük Xia ile ticaret yapmayı düşünecek kadar aciz kaldığını söyleyerek kahkahalar attılar. Kendilerinin de ata ve demire ihtiyacı vardı ama Biantang ve Huaisong ile ticaret yapabiliyorlardı; Yanbei ise Biantang kapıları kapattığı an Büyük Xia'ya muhtaç kalıyordu.

Büyük Xia tabii ki Yanbei'ye yüz vermedi. Aksine, Müsteşarlık ve Adalet Divanı ilk kez el ele verip Yan Xun'un "hayalperestliğini" ve "hadsizliğini" aşağılayan uzun ve ağdalı yazılar kaleme aldılar.

Bu durum aslında iki ülke için büyük bir olay sayılmazdı ama Yanbei'nin ne kadar bitkin ve çaresiz olduğunu açıkça gösteriyordu. Büyük Xia'nın durumu da pek iç açıcı değildi ama düşmanlarının kendilerinden daha kötü durumda olduğunu görmek, Xia memurlarını yeniden kibirlendirmişti. Başkentte bir grup "vatansever" aydın, Yanbei'nin yok edilmesi için naralar atıyor, sanki ellerini sallasalar Yanbei haritadan silinecekmiş gibi davranıyorlardı. Hatta uzak eyaletlerdeki bazı soylular Zhuge Yue'ye mektuplar yazıp, derhal orduyu toplayıp Yanbei'deki o "dilencileri" temizlemesini istiyorlardı.

Zhuge Yue, saraydaki bu garip coşkuyu soğuk bir bakışla izliyordu. Özel konuşmalarında, "Yan Xun'un taktiği pek üstün sayılmaz ama tam yerini buldu; sadece birkaç kelimeyle Zhenhuang sarayını toplu bir cinnet haline soktu," diyerek alay ediyordu.

O bunları söylerken Chu Qiao'nun kalbi küt küt atıyordu. Zhuge Yue, bunun Yan Xun'un bilerek zayıf görünme taktiği olduğunu, Xia ordusunu dışarı çekmek istediğini anlamıştı. Ancak Chu Qiao, Yan Xun'u yıllardır tanıyordu; o adam ölse bile düşmanına zayıf görünmezdi. Sadece düşmanı yanıltmak için bu kadar büyük bir gurur fedakarlığı yapması, Yan Xun'un

karakterine pek uymuyordu.

Kış bitip bahar gelmişti ama o tekinsiz soğuk rüzgarlar hâlâ gitmek bilmiyordu. Pencereyi açtığında hâlâ erimemiş buz sarkıtları görülüyordu.

Bu kış, sanki hiç bitmeyecekmiş gibi uzamıştı.

Chu Qiao, bazı şeylerin artık çok yakın olduğunu hissediyordu.

Zhuge Yue, resmi bir görev için on beş günlüğüne Ye şehrine gitmişti. Üç gün önce Chu Qiao, Yanming Geçidi dışında yine çatışma çıktığı haberini aldı; ancak bu sadece otuz kadar sarhoş askerin geçitten çıkıp Yanbei'nin Ejder Kükremesi Geçidi önünde sataşmasıydı. Birkaç ok atmışlar, Yanbei ordusundan bir kişi ölmüş, üç kişi yaralanmıştı ama Yanbei tarafı karşılık vermemişti.

Bu haber Zhenhuang'a ulaştığında üzerinden on gün geçmişti. Sınır komutanı yazdığı raporda, Yanbei'nin artık bitkin düştüğünü, tahıl ve askeri mühimmatın tükendiğini, içeride büyük halk isyanları olduğunu belirterek, kuzey seferi için en uygun zamanın geldiğini savunuyordu. Bu fırsat kaçarsa, Yanbei ile bir daha başa çıkmanın imkansız olacağını iddia ediyordu.

Zaten sarayda savaş yanlısı sesler yükseliyordu; bu rapor yangına körükle gitmiş, Büyük Xia'nın savaş hırsını bir anda zirveye taşımıştı. Saraydan halka kadar her yerde bir savaş çılgınlığı başlamıştı. Geceleri Zhenhuang sokaklarında kılıç bileme sesleri yankılanıyordu. Meydanlara kurulan kürsülerde gönüllü asker toplanıyor, isimlerin yanına basılan kanlı parmak izleri insanın sırtını ürpertiyordu.

Halk savaşa bu kadar hevesliyken, Altın Saray'dan hâlâ bir ferman çıkmamıştı. İmparatorun hastalığı nüksetmiş, yedi sekiz gündür divana çıkamamıştı. İhtiyarlar Heyeti'nin göz yummasıyla halkın bu faaliyetleri daha da büyüdü; hatta eyaletlerden kendi ordularını kurup başkente gelenler bile vardı.

Chu Qiao, Zhuge Yue'ye ardı ardına dört mektup yazdı ama daha cevabını alamadan, uzun süredir görmediği Zhuge Huai kapısına dayandı. Chu Qiao bu beklenmedik ziyaret karşısında ne

yapacağını şaşırdı.

Zhuge Huai, klanın kendi topraklarından özel olarak gelmişti. Zhuge Muqing, oğlu Zhuge Yue düştüğünde onu evden kovmuş olsa da, o şanla şerefle dönünce klan bu "pürüzlü" geçmişi unutmayı tercih etmişti. Zhuge Yue ile defalarca karşı karşıya gelen büyük ağabey Zhuge Huai de klan tarafından dışlanıp sürgüne gönderileli üç yıl olmuştu.

Şimdi ise Chu Qiao ve Zhuge Yue'nin düğünü için geri dönmüştü.

Bir ay önce Chu Qiao'nun çeyizleri büyük bir görkemle Zhenhuang kapılarından girmişti; arabaların ucu bucağı görünmüyordu. Şehir muhafızları tam dört yüzden fazla araba ve beş bin kişilik bir koruma ekibi saymışlardı. Biantang'ın elçileri en lüks kıyafetleriyle tam bir kraliyet töreni havası estirmişlerdi.

Yollar kırmızı ipeklerle döşenmiş, havaya altın varaklar saçılmıştı. Üç bin saray görevlisi önden gidiyor, yirmi bin Xiuli askeri ve yirmi bin Kurt ordusu arkadan eşlik ediyordu. Bu ihtişam, bir imparatorun evlenmesinden ya da kraliçe taç giyme töreninden bile daha görkemliydi.

Zhenhuang halkı ağzı açık izlemiş, Xia memurları ise donakalmıştı. Li Ce, onun için iki yıl boyunca bu çeyizi hazırlamıştı; ona en büyük onuru ve şanı vermek istemişti. Kendisi artık hayatta olmasa da, bu şekilde kızın arkasında duruyor, kimsenin onu küçümsemesine izin vermiyordu.

Zhuge Klanı'nın konumu, Biantang ile kurulan bu akrabalık bağı sayesinde bir anda yükseldi. Uzun süredir hasta olan Zhuge Muqing bile geri dönüp Biantang elçileriyle bizzat ilgilenmişti. Zhuge Yue ise bir şekilde Jing ailesinin en uzak akrabalarını bile bulup getirmişti. Chu Qiao onları hiç tanımıyor olsa da, o saçı başı ağarmış yaşlılar kızı görür görmez gözyaşlarına boğulmuş, yılların özlemini dile getirmişlerdi.

Jing ailesinden bazı yaşlı hanımlar malikaneye yerleşti. Chu Qiao onlardan pek haz etmese de, Zhuge Yue hizmetçilere onlara çok iyi bakmalarını emretmişti. Günlerdir Chu Qiao hiçbir yere gidemiyor, odasında oturup o yaşlılardan evlilik geleneklerini,

bir eşin sorumluluklarını ve yapması gerekenleri dinliyordu.

Düğün yaklaştıkça kızın içindeki huzursuzluk artıyordu. Sanki tüm dünyanın gözü üzerindeydi ama o bir türlü rahatlayamıyordu. Bu muazzam ihtişamın altında, görünmeyen keskin bir bıçak gizliymiş gibi hissediyor, geceleri uyuyamıyordu.

Zhuge Yue ona "mutluluktan saçmaladığını" söylüyordu; o da buna inanmak istiyordu. Umuyordu ki bu sadece düğün öncesi stresiydi, o meşhur "altıncı hissi" değil...

Ancak Zhuge Yue gittikten sonra bu huzursuzluk daha da belirginleşti. Yanbei'den gelen o tuhaf raporlar ve saraydaki savaş çılgınlığı onu diken üstünde tutuyordu. Elinden bir şey gelmiyordu; sadece dikkatli olmaya çalışıyor, Zhuge Yue'nin dönmesini ve o büyük düğünü bekliyordu.

Kırmızı parmaklıklar, yeşil çiniler... Güneş ışığı dalların arasından süzülüp antik bir altın sarısı gibi yere düşüyordu. Bahar güneşi pencerenin önündeki söğüt dallarında duraksıyor, odanın loşluğuna karışıyordu.

Parmaklarının arasında tuttuğu mektup kağıdından hafif bir barut ve savaş kokusu geliyordu sanki. Mürekkep kağıda işlemiş, birkaç satır yazı bu ılık bahar gününde odanın içine sessizce akmıştı.

Chu Qiao, üzerinde ay beyazı şifon bir elbiseyle sedire uzanmıştı. Pencerenin önünde kapısı açık bir kuş kafesi asılıydı; kar beyazı bir kuş içeride tembelce uyuyordu. Kuyruğundaki üç kırmızı tüy sarkmış, o her zamanki haşmetinden eser kalmamıştı.

Ay Yedi'nin dediğine göre bu, Zhuge Yue'nin beslediği bir kar baykuşuydu; Qinghai'nin en vahşi kuşuydu. Çok hızlıydı, pençeleri ve gagası zehir gibi keskindi ve çok zekiydi.

Chu Qiao çubukla bir parça et uzattı; kuş gözlerini bile açmadan eti kapıp iki çiğnemede yuttu ve başını yana yatırıp uyumaya devam etti.

Ne kadar da tembel bir kuştu; gün boyu tek bir ses bile çıkarmıyordu.

Chu Qiao ona bakarken elindeki mektubu okşadı, içinde ılık bir sevinç belirdi.

Tembel olabilirdi ama çok işe yarıyordu.

Bu kağıt parçasına eskiden "mektup" derdi, şimdiyse "aile mektubu" olmuştu.

Düğüne çok az kalmıştı; iki gün sonra o dönecekti.

Ardından Chu Qiao o ağır gelinlikleri giyecek, tantanalı bir törenle onun evine gelin gidecekti. Artık onun resmen eşi olacaktı. Yastığının altındaki o altın varaklı evlilik belgesinde; oynaşan yaban ördekleri, uçuşan kuşlar ve çiçekler arasında ikisinin adı yan yana yazılıydı.

Chu Qiao, belki de kendisinin de o kar baykuşu gibi olduğunu düşündü; tüm o keskinliğini, savaşçılığını bir kenara bırakmış, kapısı açık olsa bile artık o altın kafesten çıkmak istemiyordu.

Dünyada binlerce kapı vardı ama insanı asıl durduran her zaman o görünmez olanlardı.

Zhuge Yue, Büyük Xia'nın komutanıydı ama aynı zamanda unvanlı bir prensti. Chu Qiao da bir prenses protokolüyle evlenecekti; çeyizler ve hediyeler avluları doldurmuş, mücevherler dağ gibi yığılmıştı. Saray terzileri gelinliğini dikmiş, imparatorluktan ödüller yağmış, soylu ailelerden gelen hediye listeleri odaları doldurmuştu.

O bile nadiren de olsa bu hazırlıklara merak salmış; Jingjing, Meixiang ve Huan'er ile hediyeleri incelemeye başlamıştı. Nadir bir parça gördüklerinde, o daha önce böyle şeyler görmemiş kadınlar gibi abartılı tepkiler veriyor, birbirlerine gülüyorlardı.

Bu gece Zhuge ana binasına geçecekti; klanın baş hanımı tarafından düğün öncesi törenlere hazırlanacaktı. Bir ailesi olmadığı için düğüne kadar Zhuge Malikanesi'nde kalacak, sonra o çocukluğunun geçtiği avludan gelin çıkıp bu görkemli konakta yeni hayatına başlayacaktı.

Zaman, sudaki halkalar gibi yavaş yavaş yayılıyordu.

Zhuge Malikanesi'ne geçtiğinde klanın baş hanımını görmedi, sadece Jing ailesi yanındaydı. Chu Qiao, Yu Xiaohe adındaki kızı yanından ayırmıyordu; kız bazen dalıp gittiğinde hemen bir tütsü yakıyordu. Bu koku çok tanıdıktı; yıllar önce, çocukken saray eczanesinde öğrendiği o özel karışımdı bu.

Bir dirhem suzi, bir dirhem zambak, bir dirhem tarçın, bir dirhem altın tozu, iki dirhem nilüfer poleni, iki dirhem gül kurusu, iki dirhem muz yağı...

Hiçbiri pahalı malzemeler değildi ama kokusu insanı sakinleştirir, kabuslarla boğuşanların rahat bir uyku çekmesini sağlardı.

İki gün sonra, bir hizmetçi içeri girip Zhuge Yue'nin şehre döndüğünü, ailesini ziyarete gittiğini ama gelenek gereği kızı görmeye gelemeyeceğini haber verdi. Chu Qiao haberi aldığında banyodaydı; sıcak buhar omuzlarından yukarı tırmanıyor, içine bir huzur veriyordu. Bir cariye ona bir mektup getirdi; parmakları hâlâ ıslaktı, kağıda damlayan sular mürekkebi hafifçe dağıtmıştı. O buğulu havada sadece birkaç kelime seçiliyordu; zarif ve asil bir el yazısıydı:

"Döndüm. Beş gün sonra seni almaya geleceğim."

Beş gün sonra... Büyük düğün günüydü.

Gece yarısı Chu Qiao, gündüz güneşinde kurumuş bir asma dalına elini uzattı. Parmaklarında hafif, beyaz bir tuz tozu vardı. Su damlaları süzülürken, asmanın yaprakları arasında gizli bir his, bir sır gibi belirdi.

Bir kap tuzlu su altın rengi ışıkta dalgalanıyordu. Mektup kağıdı suyun dibinde yüzerken, yavaş yavaş incecik harfler belirmeye başladı; sıkışık, karınca duası gibi yazılmış, satır satır dökülen o gizli planlar bir bir su yüzüne çıktı.

— 256 —

Chu Qiao'nun parmak uçları beyazlamıştı; geçmişin zırh ve silah sesleri, zihninde tıpkı melodik bir üflemeli çalgı eseri gibi yeniden yankılanıyordu.

"Efendim, benimle geliyor musunuz?"

Chu Qiao başını salladı ve belli belirsiz bir gülümsemeyle, "Ben burada kalacağım," dedi.

He Xiao başıyla onaylayıp eğilerek selam verdi. "Kendinize mukayyet olun efendim."

Pencerenin dışında damla damla çiy birikmişti; gece göğündeki ay hem kocaman hem de bembeyazdı. Chu Qiao bu durgun mehtaba bakarken kendi kendine fısıldadı: "Fırtına kopmak üzere."

Zhuge ailesi saçlarını topuz yapmış üç soylu hanım göndermişti ama Chu Qiao hepsini geri çevirdi. Jing ailesinden yaşlı kadınlar da gönüllü olmuştu fakat Chu Qiao onlara da müsaade etmedi. Nihayetinde, düğünden önceki gece yatak odasına gönderilen kişi yine Mei Xiang oldu.

Her zaman metanetli olan Mei Xiang'ın elleri hafifçe titriyordu. Chu Qiao'ya altın sırmalı, begonya motifli, bulut desenli ipekten dikilmiş o görkemli gelinliği giydirdi. Gelinliğin kenarları altın anka kuşu işlemeleriyle bezenmiş, sekiz renkli kuşaklarla süslenmişti. Üzerindeki şakayık motifleri; sekiz hazine tılsımları, gök mavisi yeşimler, beyaz Hetian taşları ve mor kan yeşimleriyle donatılmıştı. Altın mühürler ve mor kordonlarla tamamlanan bu kıyafet, meşalelerin parıltısı altında Chu Qiao'yu altın kanatlı bir anka kuşu gibi ışıl ışıl, görkemli bir ihtişama büründürüyordu.

Mei Xiang'ın gözyaşları yanaklarından süzülürken dudakları yukarı kıvrıldı; gülümsemesi bir bulut kümesi kadar parlaktı.

Chu Qiao elini uzatıp genç kızın gözyaşlarını sildi, sonra da

yıllardır yanından ayrılmayan bu kadına sarıldı. Yanaklarındaki allık, eylül ayındaki akçaağaç yapraklarının kırmızısı gibiydi ve üzerinde altın bir parıltı taşıyordu.

“Hanımım.” Mei Xiang ona sıkıca sarıldı, sesi titriyor, hıçkırıklarını bastıramıyordu. “Hanımım, hanımım...”

Daha fazla konuşamadı; sadece Chu Qiao’ya sarılıp defalarca “hanımım” diye seslendi ve gözyaşlarının sel olup akmasına izin verdi.

Ertesi sabah, Chu Qiao nihayet büyük düğün gününe uyandı.

Bian Tang’ın protokol görevlileri ve muhafızları yanındaydı; her şey bir prensesin evlilik törenine uygun şekilde titizlikle hazırlanmıştı. Anka kuşu arabası Zhuge malikanesinden ayrılarak Bian Tang’ın Zhenhuang’daki konutuna ulaştı. Önce merhum İmparator Li Ce’nin vasiyeti okundu, ardından şimdiki Tang İmparatoru Li Xiuyi’nin lütufları kabul edildi. Zhuangyi Kapısı ve Qiankun Kapısı’ndan geçilirken göğü inleten müzikler çalıyor, davullar ve neyler birbirine karışıyordu. Kırmızı ipekler ve görkemli perdeler her yeri kızıla boyamış, yol boyunca altın varaklar kar taneleri gibi serpilmişti. Zhenhuang yönetimi, kafileye eşlik etmesi için çok sayıda protokol görevlisi görevlendirmişti; çalınan her ezgi iki ülke arasındaki barış ve akrabalık bağını simgeliyordu.

Halk yolların kenarına doluşmuştu; kalabalık, uçsuz bucaksız bir deniz gibiydi. Seksen nedime küçük anka arabalarında oturuyor, onları Zhuge ailesinin kız kardeşleri ve soylu hanımları takip ediyordu. Chu Qiao’nun avuç içleri terden sırılsıklam olmuştu. Kırmızı duvağı görüşünü kapattığı için sadece o neşeli davul ve gong seslerini duyabiliyordu.

Ancak Chu Qiao’nun kalbi gitgide daha büyük bir gerginlikle çarpmaya başladı. Konvoy Sima Malikanesi’ne yaklaşıyordu; yollar zihnine kazınmıştı. Chu Qiao biliyordu ki, bir aksilik çıkmazsa az ilerideki Kongque Köprüsü’nde Bian Tang görevlileri gelin arabasını Büyük Xia görevlilerine teslim edecek ve Zhuge Yue onu orada karşılayacaktı.

Fakat tam Yueliu Gölü’ne vardıklarında, gelin arabası aniden

sarsıldı ve durdu.

Chu Qiao'nun kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Tam o anda, Shengjin Sarayı yönünden kadim ve yankılı bir çan sesi duyuldu. On dört kez çalan o kederli ve görkemli çan sesi, geniş caddelerde yankılandı. Beş uzun, dokuz kısa vuruş... Daha önce duyduğu o dokuz uzun, beş kısa vuruşlu imparatorluk selamından farklıydı. Bu ses şimdi son derece ağır, hüzünlü ve ıssız geliyordu; sanki bu görkemli toprakların üzerinden uğuldayarak geçen sert bir rüzgar gibiydi.

Yürüyen, ayakta duran, uzaklara bakan, meşgul olan herkes aynı anda sustu. Yerle gök arasında bir anlığına mutlak bir sessizlik hakim oldu; sanki gökteki kuşlar bile uçmayı bırakmıştı. Kimin ilk tepki verdiği bilinmez ama hemen ardından herkes diz çöküp Shengjin Sarayı'na doğru secdeye kapandı.

O anda Ziwei Meydanı yönünden göğe yükselen devasa bir feryat koptu.

Chu Qiao kırmızı duvağını çekip attı, arabanın perdesini araladı. Hafif bir rüzgar şakaklarına vuruyor, saç tellerini usulca savuruyordu.

İşte o an, bir şeyi kesin olarak anladı.

Xia İmparatoru vefat etmişti...

Büyük Xia'nın görevlileri yere kapaklanmış feryat figan ağlarken, Bian Tang'ın refakatçileri şaşkınlık içinde ne yapacaklarını bilemez halde kalakalmıştı.

Zhuge Huai atını mahmuzlayarak arkadan geldi ve vakur bir ifadeyle konvoya geri dönme emri verdi.

Rüzgar arabanın perdesini savururken, Chu Qiao uzaktaki masmavi gölün üzerinde uzanan Kongque Köprüsü'ne baktı. Kalbindeki karmaşa, kıyıya vuran dalgalar gibi kat kat yükseliyordu. Konvoy uzaklaştıkça Kongque Köprüsü, çiçeklerin ve ağaçların ardında dumanlı bir taş yığınına dönüşerek gözden kayboldu.

Chu Qiao aniden tarif edilemez bir korkuya kapıldı; nerede olduğunu şaşırmış gibiydi. Sanki Qianzhang Gölü'ndeki o kış gününe dönmüştü; ikisi birbirlerinden gitgide uzaklaşıyor, uçsuz

bucaksız karların altında kalıp kayboluyorlardı.

Aniden gelinliğinin eteklerini topladı ve arabanın kapısını iterek açtı.

“Prensesim!” İnce bir el aniden onu sıkıca kavradı. Yu Xiaohe, arabadan atlamaya yeltenen Chu Qiao’ya dehşet içinde bakarak haykırdı: “Prensesim, ne yapıyorsunuz?”

Tam o sırada öndeki atlı başını çevirdi. Uzun, çekik gözleri tıpkı soğuk ve ıssız bir gölet gibiydi; Zhuge Yue’ye birazcık benziyordu. Bu kişi Zhuge Yue’nin ağabeyi Zhuge Huai idi.

Chu Qiao’nun hareketleri yavaşça dondu. Binlerce askerin karşısında, arabanın kapısını usulca kapattı ve arkasına yaslanarak sessizliğe gömüldü.

Chu Qiao, Bian Tang Elçiliği’ne geri götürüldü. Bütün gün odasında oturdu, tek bir adım bile dışarı atmadı. Akşam saatlerinde Pingan gelip haber verdi: Şehir dışındaki birliklerde yoğun bir hareketlilik vardı, Shengjin Sarayı imparatorun ölüm nedenini henüz açıklamamıştı ve halk korku içinde evlerine kapanmıştı.

Hava tamamen karardığında, Bian Tang Elçiliği kuşatılmıştı; Pingan bile dışarı çıkıp haber alamıyordu.

Ay ağaçların tepesine yükseldiğinde, elçiliğin dışından kalabalık bir grubun ayak sesleri duyuldu. Sanki büyük bir ordu binayı kat kat sarmıştı. Pingan görüşmek için dışarı koştu ama içeri sadece uzun boylu bir adamın girmesine izin verildi.

Zhuge Huai kapıda duruyordu; yine o nazik ve hafif gülümsemesi yüzündeydi ama tavrı artık eskisi gibi değildi.

“Şehirde kargaşa var, bu yüzden Xiuli Kralı hazretlerinden burada beklemesini ve izinsiz dışarı çıkmamasını rica ediyorum.”

Chu Qiao başıyla onayladı ve gayet yumuşak bir sesle cevap verdi: “Anlıyorum, müsterih ol ağabey.”

Zhuge Huai belli belirsiz gülümsedi, bir şey demeden arkasını dönüp gitti.

Gece yarısı olduğunda, Shengjin Sarayı yönünden aniden göğe yükselen savaş çığlıkları, arbalet sesleri, feryatlar ve bu

gürültüyü örtmeye çalışan ama daha da büyük bir kargaşa yaratan davul sesleri birbirine karıştı.

Pingan telaşla içeri daldı ve bağırdı: “Abla, kuşatıldık!”

Chu Qiao hâlâ gelinliği içindeydi. Başköşede oturmuş, elinde bir çay fincanı tutuyordu. Haberi duyunca kımıldamadı bile; sadece hafifçe çatılan kaşları çocuğun söylediklerini duyduğunu kanıtlıyordu.

“Abla! Seni koruyarak buradan çıkaracağız!”

Jingjing savaşçı kıyafetlerini giymiş, sırtına küçük yayını ve oklarını asmıştı. Bian Tang’ın yaşlı görevlileri ise korkudan bembeyaz kesilmiş, bir kenarda titriyorlardı.

Chu Qiao başını salladı ve kapıya doğru baktı. Yumruğunu yarı yarıya sıkmıştı; üzerindeki o kıpkırmızı gelinlik, mum ışığında sanki kana bulanmış gibi tekinsiz ve büyüleyici görünüyordu.

“Hanımım, o Zhuge Huai iyi biri değil, bizi resmen hapsetti,” dedi Mei Xiang da öne çıkarak.

İkinci nöbet vakti geldiğinde dışarıdaki çığlıklar usul usul dindi. Zhuge Huai tekrar kapıya geldi; bu kez hiçbir maskeye gerek duymadan açıkça konuştu: “Lütfen benimle gelin.”

“Rong’er nasıl?”

“Merak etme, Li Ce ile bir alıp veremediğim yok. İş birliği yaptığın sürece o çocuğa bir şey olmayacağına dair güvence veriyorum.”

Chu Qiao ayağa kalktı ve tereddüt etmeden, “Seninle geliyorum,” dedi.

Zhuge Huai ona takdirle baktı. “Dördüncü kardeşin zevki fena değilmiş,” diye mırıldandı.

“Kendi ailene ihanet etmekten, bunun bedelini ödemekten korkmuyor musun?”

Zhuge Huai kahkahayı bastı. Yılların bastırılmışlığı sanki bugün dışarı vuruyordu. “Aileye ihanet mi?” dedi alayla. “Ailesinin onu terk etmediğini nereden biliyorsun?”

Chu Qiao’nun bakışları aniden keskinleşti. Bir an düşündükten

sonra başını salladı: “Anladım.”

“Gerçekten zeki birisin, bir sözle her şeyi kavrıyorsun.”

Chu Qiao sordu: “Zhao Yang, Zhuge klanına ne gibi bir çıkar sağladı ki böyle büyük bir riski göze aldınız?”

“Bir çıkarı yok,” dedi Zhuge Huai sakince. “Sadece Zhao Yang başa geçerse Xia yine Xia olarak kalır, klanlar yine klan kalır. Ama Zhao Che başa geçerse, Xia tıpkı Qinghai gibi, Donghu gibi olur. O zaman klanların akıbeti ne olur, işte ondan emin değilim.”

“Anlaşıldı,” dedi Chu Qiao ve başka soru sormadı.

“Dördüncü kardeşin etrafı Ziwei Meydanı’nda sarıldı. Yanında sadece üç bin askeri var, geri kalanlar şehir dışında. Başkent ordusu, Süvari Birliği ve Yeşil Sancak Ordusu artık bizim yanımızda. Zhao Che’nin Donghu ordusu şehirden çıkıp doğuya kaçtı, artık durumu tersine çevirmesinin yolu yok. Direnmeye devam ederse sonu ölüm olacak. Eğer onu teslim olmaya ikna edebilirsen, canını bağışlayabilirim.”

Chu Qiao kaşlarını kaldırdı ve gözlerinin içine bakarak sordu: “Söylediklerin gerçek mi?”

Zhuge Huai gülümsedi. “Zerre yalanım yok.”

“Güzel. Kazanan kral olur, kaybeden haydut. Söyleyecek sözüm yok, yolu açın.”

Zhuge Huai, “O halde seni biraz zahmete sokacağız,” dedi.

Chu Qiao ellerini uzattı: “Hadi, yapın.”

Kılıçlı iki muhafız öne çıkıp ellerindeki iplerle Chu Qiao’yu bağlamaya yeltendi.

Oda ışıl ışıldı, dışarıdaki savaş sesleri kesilmişti. Chu Qiao gelinliği içinde son derece rahattı. İki iri yarı adam kollarından tutmuştu. Zhuge Huai tam karşısında duruyor, arkasında ise dört özel muhafızı bekliyordu.

Mumlar çıtırdadı, rüzgar uğuldadı. O an, sanki zamanın derinliklerinden eski eğitmeninin o sarsılmaz öğütlerini duydu:

Hızlı vur, hedefi şaşırma, zihnini sabit tut, acımasız ol...

İp düğümlendiği tam o anda, Chu Qiao'nun gölgesi bir şimşek gibi çaktı. Aniden yere çömelerek muhafızların ellerinden kurtuldu. Elleri bir yıldırım hızıyla iki dev adamın kılıçlarını kınlarından çekip çıkardı ve içe doğru sertçe savurdu. Kan fışkırdı, odada kızıl bir ışık parladı!

İki acı çığlık kulak zarlarını delmeye vakit bulamadan, iki çelik kılıç fırlatıldı ve öne atılan iki muhafızın göğsünü delip geçti. Chu Qiao bu ivmeyle ileri atıldı, bir adamın bileğini kavrayıp boynuna dolandı, onu omzundan fırlatırken bileğini ters yöne kırdı. Kemik çatlama sesi duyuldu; adamın bedeni tuhaf bir açıyla yere yığıldı.

Zhuge Huai'nin kalan son muhafızıyla birlikte kaçmaya yeltendiğini görünce, saçındaki bir iğneyi çekip fırlattı. Çevik bir hareketle yerinden sıçradı, muhafızın saçlarından yakalayıp çekti; kanlı bir kafa derisi parçasıyla birlikte adamın boynunu kavradı ve sertçe büktü. Adamın bacakları birkaç kez çırpındı ve gözleri arkaya kaydı.

Her şey bir göz açıp kapayıncaya kadar olmuştu. Chu Qiao son muhafızı da halledip, boynuna bir saç iğnesi saplanmış olan Zhuge Huai'nin yanına usulca yürüdü. Çizmesinden bir hançer çıkarıp buz gibi bir ifadeyle sordu: "Kazanan kral olur demiştin. Söyleyecek son bir sözün var mı?"

Zhuge Huai'nin gözleri fal taşı gibi açılmıştı, can havliyle çırpınıyordu. Chu Qiao hançeri hızla indirdi; bir kan hattı havada süzüldü.

Kapılar gürültüyle açıldı; gece rüzgarı içeri dalarak toz ve yaprakları savurdu.

Bahçedeki tüm askerler aynı anda başlarını kaldırdı. Kapının önünde, elinde Zhuge Huai'nin kesik başını tutan, kırmızı gelinlikler içinde buz gibi bir kadın duruyordu. Chu Qiao, elindeki başı umursamazca yere fırlattı.

Elçiliğin dışından at sesleri gelmeye başladı, meşaleler her yeri aydınlattı. Muhafızlar dehşetle arkalarına baktıklarında, meşale denizinin ortasında dalgalanan, üzerinde "Xiuli" yazan beyaz zeminli kırmızı bulut bayrağını gördüler. He Xiao atını

avluya sürdü; kucağında bir yaşlarında bir çocuk tutuyordu. Gür sesiyle haykırdı: “Efendim, görev tamamlandı!”

Chu Qiao korkusuzca kalabalığın içine yürüdü. O sırada üst rütbeli bir subay kendine gelerek bağırdı: “Kardeşlerim! Huai Efendi’nin öcünü alın! Öldürün bu...”

Ancak sözünü bitiremeden, karanlığın içinden ıslık çalarak gelen bir ok boğazını delip geçti. Geceye tekinsiz bir kızıllık yayıldı.

He Xiao’nun yüzünde tek bir kas bile oynamıyordu. Arkasında, ellerinde arbaletlerle sessiz taş heykeller gibi duran sayısız siyah zırhlı asker, meydandakilere buz gibi bakıyordu.

Meydana ağır bir atmosfer çökmüştü. Chu Qiao, üzerinde birinci sınıf prenses motifleri işlenmiş kırmızı gelinliğiyle oradaydı. Yerden bir savaş kılıcı alıp He Xiao’nun getirdiği ata bir hamlede bindi. Bakışlarını kalabalığın üzerinde gezdirdi; geçtiği her yerde basınç artıyor, sanki dondurucu bir deniz suyu her şeyi kaplıyordu.

— 257 —

“Efendim, nereye gidiyoruz?”

Chu Qiao dizginleri çekip atını yavaşça döndürdü ve sakince cevap verdi: “Süvari Birliği’nin tuttuğu Kuzey Kapısı’na.”

He Xiao bir an duraksadı, şaşkınlıkla sordu: “Dördüncü Efendi’yi kurtarmak için Ziwei Meydanı’na gitmiyor muyuz?”

Chu Qiao özgüven dolu bir gülümsemeyle, “Merak etme,” dedi. “O gelip bizimle buluşacaktır.”

Bunu dedikten sonra atını mahmuzlayıp elçilikten ilk çıkan o oldu.

Kuzey Kapısı’nda, Süvari Birliği’ne bağlı kırk binden fazla asker bekliyordu; hepsi tepeden tırnağa zırhlıydı. Bir zamanlar Zhao Che’nin komuta ettiği bu ordu, artık tamamen Zhao Yang’ın sadık birliği haline gelmişti. Zhao Yang ile güneyden kuzeye savaşmışlardı ve sadakatleri Chu Qiao’nun Xiuli Ordusu’ndan aşağı kalmıyordu.

Şu an karşılarındaki bin kişiden az olan gruba küçümseyerek bakıyorlardı. Garnizon komutanı He Qian surların üzerinde durmuş, alaycı bir gülüşle emir verdi: “Hepsini temizleyin.”

Surlar yüksek ve kalındı, üstelik bolca savunma mühimmatı vardı. Normal şartlarda, Büyük Xia başkentinin böyle bir kapısını ele geçirmek için düşmanın en az üç beş katı askere ihtiyaç duyulurdu. Chu Qiao’nun yanındaki bu avuç içi kadar askerle böyle bir kaleye saldırması, düpedüz intihardı.

Xia ordusundan gür sesli bir asker öne çıkıp Chu Qiao’yu teslim olmaya çağırdı. Bir süre tepki alamayınca, Zhuge Yue’ye “vatan haini” diyerek küfretmeye başladı; onun Yedinci Prens Zhao Che ile iş birliği yapıp imparatoru katlettiğini, şimdi şehirde kapana kısıldığını ve kaçacak yeri olmadığını bağırıyordu.

Chu Qiao hiçbir tepki vermeden sessizce dinledi. Ancak asker

kantarın topuzunu kaçırıp Zhuge Yue ile Zhao Che arasında ahlaksız bir ilişki olduğuna dair saçma sapan şeyler söylemeye başlayınca, Chu Qiao'nun içindeki öfke parladı. Elini He Xiao'ya uzatıp, "Yay," dedi.

He Xiao tek kelime etmeden ona bir arbalet uzattı.

Chu Qiao yayı gerip oku fırlattı; ok bir şimşek gibi uğuldayarak hedefine uçtu. Karşıdaki asker de boş biri değildi; belli ki yıllardır meydanlarda küfretmekten tecrübe kazanmıştı. Chu Qiao'nun okunu görünce hemen atından yana sarktı. Ancak tam yere ayak basacakken, yerden bir hayalet gibi yükselen başka bir ok, ağzından girip ensesinden çıktı.

He Qian küplere bindi ve derhal saldırı emri verdi. Bir anda oklar gökyüzünü karartarak bir deniz gibi yağmaya başladı, Xia askerlerinin hücum naraları yeri göğü inletti.

Xia ordusunun bu tantanasına karşılık Xiuli Ordusu tarafında derin bir sessizlik hakimdi. Ok menzilinin dışında duruyorlardı; arada bir güçlü kollara sahip birkaç düşman askerinin oku onlara ulaşsa da, hızı kesilmiş oluyordu. Xiuli askerleri kılıçlarıyla bu okları kolayca yana itiyordu.

He Qian bir garnizon komutanıydı ve görevi kapıyı tutmaktı. Ancak Chu Qiao'nun adamları sadece onları kuşatmış bekliyordu, saldırmıyorlardı. O zaman bu savaş nasıl başlayacaktı? Askerlerini aşağı indirip atlılarla göğüs göğse mi çarpıştıracaktı? Diğer meslektaşları meydanlarda çarpışıp On Dördüncü Prens'e krallık yolunu açarken, o burada çakılı kalmıştı. Nihayet bir düşman gelmişti ama onlar da öylece duruyordu. He Qian öfkeden kudurmak üzereyken, karşı taraftan kalkanlı bir atlı ok menziline kadar yaklaşıp ona doğru bağırmaya başladı.

He Qian duraksadı ve ordusuna sessizlik emri verdi. Yaşı epey vardı, kulakları pek iyi duymuyordu. Yanındaki muhafıza sordu: "Ne diyor o?"

Muhafızın yüzü asılmıştı, bir süre tereddüt ettikten sonra fısıldadı: "Generalim... Teslim olup olmayacağınızı soruyor. Eğer hâlâ inat ederseniz, bizi yok edeceklermiş."

He Qian öfkeden patladı. Onu yok etmek mi?

Kendi kırk bin askeri vardı, karşı taraf ise bin kişi bile değildi. Bu Xiuli Kralı'nın savaş sanatında dahi olduğunu, hep azla çoğu yendiğini duymuştu ama o zamanlar hep savunma tarafındaydı; kalelerin ve surların ardına sığınıyordu. Şimdi bin atlıyla koca bir şehir kapısına saldırmak, düpedüz hayalperestlikti.

He Qian öfkeyle kükrerken, doğu ufkunda aniden parlak sarı bir havai fişek patladı; binlerce kıvılcım geceyi aydınlattı.

Chu Qiao başını kaldırıp doğuya baktı, uzun bir süre sonra sakince, "Tamamdır, kapıyı açın," dedi.

Pingan bunu duyunca şaşkınlıktan donakaldı. Tam bir şey diyecekken He Xiao'nun son derece ciddi bir sesle sorduğunu duydu: "Düşmanın tamamını mı yok edelim?"

Chu Qiao kaşlarını hafifçe çattı, bir an tarttıktan sonra, "Bakalım direnmeye cüret edebilecekler mi," dedi.

Pingan'ın gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı; tam "Aklınızı mı kaçırdınız?" diyecekken He Xiao kükredi. Zırhlı bir grup asker atlarını öne sürdü. İki sıra halinde toplam kırk kişiydiler; hepsinin elinde yaylar vardı. Ön sıradakilerin oklarının ucunda yağlı kağıda sarılı paketler, arka sıradakilerin elinde ise ateşli oklar vardı.

"Hedef: Kuzey Kapısı! Birinci grup sol üst köşeye, ikinci grup sol alt köşeye, üçüncü grup sağ üst köşeye, dördüncü grup sağ alt köşeye, beşinci grup ortaya! Hazırlan! Bir, iki... Ateş!"

Aynı anda ilk sıra oklar uğuldayarak havalandı ve ağır şehir kapısına saplandı. Hemen ardından ikinci sıra ateşli oklar onları takip etti. İlk okların kapıya saplandığı an, her bir yağlı kağıt paketi bir ateşli okla buluştu. Rüzgarın da etkisiyle alevler bir anda harladı.

He Qian önce duraksadı, sonra kahkahayı bastı: "Xiuli Kralı hazretleri kapımı yakmayı mı planlıyor? Ha ha! Bu kadarcık ateş yetmez!"

Ancak sözünü bitirir bitirmez, kulakları sağır eden devasa bir patlama sesi duyuldu. Şehir kapısında infilak eden barut, tüm surları deprem oluyormuşçasına sarstı. Karanlık gecede, binlerce atlı hücum ediyormuş gibi siyah dumanlar göğe yükseldi.

Hemen ardından He Qian, yirmi yıldır koruduğu Zhenhuang kapısının o yoğun duman bulutu içinde parça parça oluşunu dehşetle izledi. Yarım surla birlikte kapı bir enkaz yığınına dönüştü.

Büyük Xia'nın gururu olan ve "milyonluk ordu bile yıkamaz" denilen Zhenhuang kapısı, o an üç yüz yıllık yenilmezlik tarihine veda etti.

"Altıncıdan onuncuya kadar olan gruplar hazırlansın! Hedef: Doğu surları! Altıncı grup..."

He Xiao'nun sesi bir kez daha yankılandı. Hemen ardından başka bir patlayıcı serisi doğu surlarını havaya uçurdu. Üç kez üst üste gerçekleşen patlamalardan sonra Kuzey Kapısı'nın büyük bölümü çöktü; Xiuli Ordusu'nun önü artık dümdüz bir ovaya dönüşmüştü.

"Karşıdakiler dinlesin!" On haberci atlarını ileri sürüp ellerindeki basit megafonlarla bağırdılar: "Derhal silahlarınızı bırakın! Ellerinizi başınızın üzerine koyup yere çökün! Teslimiyetinizi kabul ediyoruz, canınız bağışlanacak! Karşıdakiler dinlesin, derhal silahlarınızı bırakın..."

He Qian'ın yüzü gözü barut isi içindeydi. Kırk bin kişilik ordusunun nasıl bu kadar kolay yenildiğini, daha tek bir kılıç darbesi vurmadan, sadece birkaç "havai fişekle" kapısının nasıl yerle bir edildiğini bir türlü anlayamıyordu. Bu dünyada nasıl bu kadar korkunç patlayıcılar olabilirdi? Neden daha önce hiç duymamıştı?

Chu Qiao atını sürerek geldi ve sur kalıntılarından aşağı düşmüş olan He Qian'a tepeden bakarak sakince başıyla selam verdi: "General He, kusura bakmayın."

He Qian o an kahrından kan kusacak gibi oldu.

Tam o sırada doğu ufkunda büyük bir toz bulutu yükseldi. Zhuge Yue, üç bin askeriyle bir fırtına gibi geldi. Gördüğü manzara karşısında o da kısa bir şaşkınlık yaşadı ama Chu Qiao'nun sağ salim durduğunu görünce derin bir nefes aldı.

Enkaz halindeki savaş alanında, iki atlı birbirlerinden uzakta, kalabalığın arasından birbirlerine baktılar. Yıldızsız ve aysız

gecede gözleri buluştu.

Chu Qiao'nun dudakları hafifçe kıvrıldı, gülümsedi. Hâlâ o kıpkırmızı gelinliği içindeydi; başında anka tacı, üzerinde görkemli nakışlar, alnında sekiz hazine tılsımı... Saçları asil bir tören düzeniyle toplanmıştı. Bu vahşi gecede hem vakur hem de asil ve keskin görünüyordu.

Zhuge Yue atını onun yanına sürdü ve sordu: "Nasılsın?"

Chu Qiao gülümsedi: "İyiyim."

Evet, iyiydi. Zhuge Yue'nin gizli mektubunu almış, düğün günü birilerinin harekete geçeceğini öğrenmişti; sadece bu kadar cüretkar olacaklarını tahmin etmemişti. Bir aksilik çıkmamıştı; sadece Zhuge Yue için endişelenmiş ama bunu belli etmemek için sabretmişti. Yaralanmamıştı, hakarete uğramamıştı; her şey yolundaydı, gayet iyiydi.

Zhuge Yue dönüp He Qian'a ve kırk bin Yeşil Sancak askerine seslendi: "İmparatoru ne ben ne de Yedinci Prens katlettik. Asıl hainler, sizin sadakat sunduğunuz kişilerdir. Şu an düşman sınırda, içeride ise isyan var. Biz Büyük Xia'nın kapısını içeriden yıkmak istemiyoruz. Gidin Zhao Yang'a söyleyin; bu Zhenhuang şehri umurumuzda bile değil, onu ona bedavaya bırakıyoruz."

Bunu dedikten sonra güçlü kolunu uzatıp Chu Qiao'yu kendi atının terkisine aldı ve adamlarıyla birlikte, o yerle bir olmuş kapıdan bir fırtına gibi geçip gittiler.

Zhuge Yue mübalağa etmiyordu; bu Zhenhuang şehrini Zhao Che ile birlikte resmen Zhao Yang'a altın tepside sunmuşlardı.

Düğünden çok önce Zhao Yang'ın bir şeyler planladığını fark etmişlerdi. Yanming Geçidi'ndeki askerlere Yan Xun'u kışkırtmaları için talimat vermiş, ülkede Yanbei'nin askeri gücü olmadığına dair dedikodular yayarak Yaşlılar Heyeti'ni ve sarayı savaşa kışkırtmıştı. Ardından, yaklaşan Yanbei savaşı bahanesiyle Yaşlılar Heyeti aracılığıyla Zhuge Yue'nin elindeki birlikleri kaydırmıştı. Çeşitli vaatlerle Wei ve Zhuge gibi büyük klanların desteğini almış, Zhao Che ve Zhuge Yue'nin askeri gücünü farklı bölgelere dağıtmıştı. Düğün bahanesiyle onları başkente çekip güçlerini zayıflatmıştı.

Zhuge Yue düğün için dönmek zorundaydı, Yecheng'deki askeri eğitim ise henüz bitmemişti; bu yüzden Zhao Che orada kalmalıydı. Zhao Yang'ın planı, bu fırsattan yararlanıp Zhuge Yue'yi ortadan kaldırmak, sonra da hainlik damgasını Zhao Che'ye vurmaktı. O zaman Zhao Che yalnız kalacak ve Zhao Yang'ın insafına düşecekti.

Ancak elindeki Yeşil Sancak Ordusu, Süvari Birliği ve Başkent Ordusu'na, ayrıca Zhuge Huai'nin klan askerlerine ve rehin tuttuğu Chu Qiao'ya rağmen, Zhuge Yue'nin karşı saldırısıyla her şeyin boşa çıkacağını tahmin edememişti.

Zhuge Yue'nin birliği Dongyu şehrine vardığında, Zhenhuang'da konuşlanmış tüm Qinghai birlikleri onlara katılmıştı; sayıları on bir bini buluyordu. Zhao Che ve Zhuge Yue'ye sadık diğer birliklerle birlikte toplam güçleri yirmi beş bine yaklaşmıştı.

O sırada Zhao Che, on yedi bin Donghu askeriyle Yecheng'i sıkı sıkıya tutuyordu. Zhuge Yue ile kuzey ve batıdan birbirlerine destek vererek Zhenhuang şehrini adeta avuçlarının içine almışlardı.

Üç gün geçmeden çeşitli derebeyleri harekete geçti. Yicheng, Xuanhua, Daliao ve Qingcheng'den dört ayrı ordu, "Hainleri temizle, imparatorluk otoritesini koru" sloganlarıyla Zhenhuang'a yürüyüp Zhao Yang ile çatışmaya başladı. Bu insanlar Zhao Che veya Zhuge Yue'ye sadık oldukları için değil, iç karışıklıktan pay kapmak istedikleri için gelmişlerdi. Başkenti tutan Zhao Yang, herkesin gözünde yağlı bir lokmaydı. Akılsız ama güçlü bazı derebeyleri dayanamayıp kendi imparatorluk rüyalarını gerçekleştirmek için yola koyulmuşlardı.

Zhuge Yue'nin Zhenhuang'ı terk etmesinin sebebi buydu. Büyük Xia'nın iç savaşı kaçınılmazdı; o halde tüm hain emelleri olanlara bir sahne vermeliydi. Ve bu durumda Zhenhuang'ı kim tutarsa, herkesin hedefi o olacaktı.

Büyük Xia topraklarında bir anda savaş dumanları yükseldi, her yerden çığlıklar duyulmaya başladı.

Zhuge Yue ve Zhao Che bu fırsattan yararlanarak Qinghai ve

Donghu geçitlerini açtılar, buralara yoğun denetim ve muhafız birlikleri yerleştirdiler. Savaşın ortasında kalan halk, haberi alır almaz çoluk çocuk toplanıp batıya ve kuzeye doğru kaçmaya başladı. Sadece üç gün içinde, sadece Qinghai geçidinden kırk binden fazla mülteci geçti. Qinghai yetkilileri üç aydır hazırlık yapmalarına rağmen, bu ani mülteci akını karşısında ne yapacaklarını şaşırdılar.

Derebeyleri Zhenhuang surları altında on günden fazla çarpıştılar. Aslında sadece fırsat kollayan birçok derebeyi, Zhao Yang'dan yedikleri darbelerle öfkelenmiş, yeni efendilerinin gözüne girip "sadık tebaa" unvanı almak için Zhao Che'nin harekete geçmesini beklemeye başlamışlardı.

— 258 —

Nisan ayının üçüncü günü Zhao Che, hain Zhao Yang'a karşı sefer başlattığını duyurdu. Aynı gün öğleden sonra Zhuge Yue, yirmi bini aşkın ordusuyla Zhenhuang'a doğru yola çıktı.

Aynı gün, Zhao Yang'ın en sadık birliği olan Güneybatı Ordusu da komutanlarının idaresinde Güneybatı Kanalı üzerinden Zhenhuang'a ulaştı. On Yedinci Prens Zhao Yi devre dışı bırakılmış, on beş bin kişilik askeri güç yeniden Zhao Yang'ın eline geçmişti.

Böylece yıllardır mayalanan "Çifte Ejderha" taht kavgası, karların eridiği bu mevsimde resmen ve kanlı bir şekilde başladı.

Savaş daha ilk andan itibaren tüm acımasızlığını gösterdi. Chu Qiao'nun surları yıkan o yöntemine karşı önlem alan Zhao Yang, yüksek surları terk etti. Ordusunu şehrin otuz li dışına çıkarıp pusular kurdu ve kendisinden sayıca üstün olan Zhao Che ve Zhuge Yue birlikleriyle meydan savaşına girişti. Aslında Chu Qiao yıllar içinde sadece az miktarda patlayıcı üretebilmişti; bu çağın ötesindeki silahın kitlesel katliamlara yol açmasını önlemek için barutun formülünü kimseyle paylaşmamıştı.

Ölen insanlar, sonbahardaki kuru otlar gibi birer birer o yemyeşil çayırların üzerine devriliyorlardı. Acı dolu borazan sesleri bütün gün Büyük Xia göğünde yankılanıyor, manzara cehennemden fırlamış gibi görünüyordu; toprağın her yerinde taze kan kokusu vardı. Her çatışmadan sonra orduların sağlık ekipleri sedyelerle sahaya koşuyor, yaptıkları en yaygın iş kurtarmak değil, ağır yaralıları acılarından kurtarmak için son darbeyi vurmak oluyordu.

Chu Qiao savaş görmüş biriydi ama bu manzarayı izlemek yine de içini titretiyordu.

Bir keresinde Zhuge Yue'ye gizlice sormuştu: "Gerçekten böyle mi olmalı? Büyük Xia'nın askerleri birbirini mi katletmeli?"

Zhuge Yue ona baktı; o sert çehresinde tekinsiz bir çekicilik vardı. İç savaşın kaçınılmaz olduğunu söyledi. Zhao Yang çok uzun süredir iktidardaydı, saraydaki ve özellikle ordudaki nüfuzu çok derindi. Onun Zhao Che'yi efendisi olarak kabul etmesi imkansızdı. Zhao Che ve kendisi ise ülkeye döneli çok olmamıştı; Zhao Yang'ın gücünü bölmek veya onu etkisiz hale getirmek çok zordu, bu savaş kaçınılmazdı. Şimdi imparatorun ölümünü onun üzerine yıkmak ve derebeylerine onun gücünü kırdırmak, iç savaşı başlatmak için en uygun zamandı.

Chu Qiao aslında imparatorun gerçekten ölüp ölmediğini, işi kimin bitirdiğini sormak istiyordu: Zhao Yang mı, Zhao Che mi, yoksa Zhuge Yue mi?

Ama sonunda soramadı. Aksine, Zhuge Yue ona her şeyi kendisi anlattı.

Aslında her şey bir kader oyunuydu. Saray eczanesindeki bir başhekim yolsuzluk yapmış ve bir miktar bozuk ilaç almıştı. Tesadüfen o günlerde imparatorun hastalığı nüksetmiş, güvendiği bir hekime gizlice yeni bir reçete hazırlatmıştı. Hastalığının ağırlaştığının duyulmasından korktuğu için bunu kimseye ilan etmemişti. Ne tesadüftür ki, o bozuk ilaçlar arasında imparatorun yeni ilacı için elzem olan bir madde vardı. Bu durumu ilk öğrenen Zhao Yang olmuştu; başkent ordusundan sorumlu olduğu için eczaneye yerleştirdiği casusları sayesinde haberi hemen almıştı. Ancak Zhao Che'nin de kendi yanında casusları olduğunu bilmiyordu, dolayısıyla haber anında Zhao Che'ye de ulaşmıştı.

Böylece imparator her gün o yeni ilaçları içmeye devam etti. Özel hekimi sadece reçeteyi yazıyor, ilacı tadan hademeler ise sağlıklı oldukları için bozuk ilaçtan ölmüyorlardı. Ancak zayıf düşmüş olan imparator, nihayet Zhuge Yue'nin düğün günü hayata gözlerini yumdu.

İmparator koca bir ömür boyu temkinli yaşamıştı ama sonunda yolsuzluk yapan küçük bir hekimin elinde öleceği aklına gelmezdi. Ve iki oğlu da durumu bilmelerine rağmen, bir kez olsun onu kurtarmayı düşünmemişlerdi.

Chu Qiao bunu öğrendikten sonra uzun süre sessiz kaldı; elinde olmadan Yan Xun'u hatırladı ve kalbinde derin bir hüzün hissetti.

Yan Xun'un bu hayattaki en büyük arzusu imparatoru öldürüp ailesinin intikamını almaktı. Şimdi ise o, büyük bir güce ve orduya sahipken; düşmanı, zamanın akışı içinde yatağında can vermişti. Bu haberi aldığında ne hissedecekti acaba? Kahkahalarla mı gülecekti, yoksa kederle mi ağlayacaktı? Belki de ikisi de olmayacaktı; belki sadece sessizce oturacak, tüm duygularını kalbine gömecek ve ertesi gün yapması gerekenleri yapmaya devam edecekti.

Uğultulu borazan sesleri yükseldi; Zhao Yang yan kanattan üç süvari birliği daha sürdü. Zhuge Yue, dört destek birliğine karşı koyma emri verdi; Zhao Yang'ın ordusuna yan taraftan ani bir baskın düzenlediler.

Savaş iki gün iki gecedir durmaksızın devam ediyordu; her türlü taktik sırayla deneniyordu. Zhao Yang ve Zhuge Yue, zamanın en büyük askeri dehalarıydı; güçleri birbirine denk olduğu için bu sert çarpışmada kimse belirgin bir üstünlük sağlayamamıştı.

Chu Qiao'nun Xiuli Ordusu da üç kez savaşa dahil olmuş, Qinghai ordusuyla koordineli şekilde Zhao Yang'ın sağ kanadına saldırmıştı. He Xiao ve adamları iki kez düşman hattını yarmayı başarmış olsa da düşman gedikleri hızla kapatmıştı.

Herkes biliyordu ki bu bir taht savaşıydı. Kazanan dünyaya hükmedecek, kaybeden ise mezara girecekti. Onlar gibi takipçiler de aynı kaderi paylaşacaktı; bu yüzden kimse geri adım atmıyordu. Son damla kanlarına kadar savaş meydanında can vermeye hazırdılar.

Üçüncü günün sabahında Zhuge Yue, savaş zırhları içinde komuta kürsüsüne çıktı. Heyecan verici nutuklar atmadı; sadece kılıcını çekip askerlerine gür bir sesle seslendi: "Bu son gün. Bu savaştan sonra adımız tarihe altın harflerle kazınacak."

"Düşmanı yok et! Düşmanı yok et!"

Binlerce gür ses hep bir ağızdan haykırdı. Chu Qiao

kalabalığın arkasında durmuş, gözlerini hafifçe kısarak, binlerce askerin çevrelediği o adama ters ışıkta baktı ve bembeyaz dişlerini göstererek gülümsedi.

Ufuktaki gök gürültüsünü andıran boğuk seslerle birlikte, uçsuz bucaksız ovada belli belirsiz siyah bir gölge belirdi. Zhuge Yue'nin ordusu nihayet Zhao Yang'ın ana kuvvetleriyle yüz yüze gelmişti. İki günlük çetin savaş her iki tarafa da ağır kayıplar verdirmişti ama şu an hepsi hâlâ yüksek bir moralle oradaydılar; geri adım atmaya niyetleri yoktu.

Gölge hızla büyüyor, kara bir bulut gibi ufukta yayılıyordu; sonu görünmüyordu. Güneşin altında devasa toz bulutları yükseltiyor, sıkı bir hücum düzeniyle Zhuge Yue'nin ordusuna meydan okuyorlardı.

İki yüz arşın, yüz arşın, elli arşın...

Gitgide yaklaşıyorlardı; taraflar neredeyse birbirlerinin atlarının burunlarından çıkan sıcak nefesi duyabiliyordu.

Ölüm kokusu savaş alanında yankılanıyor, leş kargaları tepede dönerek çirkin çığlıklar atıyordu.

Gümleyen savaş davulları eşliğinde binlerce at huzursuzca kıpırdandı; yer sarsılıyordu. O ses insanın ayak tabanlarından girip omuriliğine kadar işliyor, yüreğini titretiyordu.

Büyük çarpışma kapıdaydı; herkes nefesini tutmuş, kılıcının kabzasını sanki suyunu çıkaracakmış gibi sıkıyordu.

"Hücum!" Zhuge Yue başını kaldırdı ve gayet sakin bir sesle emri verdi. O emri verdiği anda, Zhao Yang'ın ordusunda da aynı emir yankılandı.

Ön saftaki süvariler aynı anda kılıçlarını çektiler; o kılıç çekme sesi yeryüzünde öyle bir yankılandı ki, sanki gök tanrısı hapşırmıştı. Ovada sert bir rüzgar esti; yer gök pusluydu. Kılıçların keskin ağzında donmuş kan izleri vardı; hepsi ölümcül bir düello için birbirine doğrulmuştu.

Ancak tam o sırada, çok uzaklardaki kadim yoldan ağır at kişnemeleri duyuldu; sert kuzey rüzgarıyla birlikte bu devasa savaş alanına doğru bir ses ulaştı.

“Üç bin li acil savaş raporu! Güneybatı Generali Zhu, başkentten yardım istiyor! Üç bin li acil savaş raporu! Güneybatı Generali Zhu, başkentten yardım istiyor!”

Toz toprak içindeki genç haberci, bir fırtına gibi savaş alanına daldı. Herkesin dehşet dolu bakışları arasında atından atlayıp yere kapaklanarak bağırdı: “Generalim! Prens hazretleri! Durun, artık savaşmayın! Güneybatıdan rapor var! Güneybatıdan rapor var!”

Yüz binlerce asker aynı anda sustu. Savaş alanına pervasızca dalan bu küçük askere kimse cevap vermedi.

“Ne diyorsun sen?” Boğuk bir ses duyuldu. Zhao Yang, Güneybatı’nın başkomutanıydı ve askerleri de o bölgenin insanlarıydı. Bir adım öne çıkıp sertçe sordu.

“Prens hazretleri! Prens hazretleri, imdat!” Küçük asker Zhao Yang’ı görünce sevinçle bağırdı: “Yan Xun kırk bin kişilik ordusuyla geçitleri yardı, ülkemize girdi! İki gün içinde on dokuz eyaleti yerle bir etti; Güneybatı toprakları şu an bir kül yığınına döndü!”

“Ağzından çıkanı kulağın duysun!” Yue Qi kılıcı elinde, zırhlı atının üzerinde soğuk bir sesle araya girdi: “Yanming Geçidi’nde otuz bin askerimiz var, Yan Xun nasıl olur da sessiz sedasız Güneybatı topraklarına girer?”

Herkes bu söze hak verdi. Chu Qiao da kalbindeki büyük şoka rağmen bunun mantıksız olduğunu düşündü. İç savaş olsa bile herkes Yanming Geçidi’nin önemini ve Yanbei tehdidini biliyordu; ne Zhao Yang ne de Zhao Che oradan tek bir asker bile çekmemişti. Birkaç gün içinde Yan Xun nasıl olur da orayı geçip Büyük Xia’nın bağrına saplanırdı?

“Sima Efendi, Yanbei ordusunun yardığı yer Yanming Geçidi değil, Baizhi Geçidi!” Haberci acı içinde haykırdı: “Bian Tang’da iç karışıklık çıktı! Prenses Jing'an isyan başlattı, eski sadık birliklerle anlaşıp Tanghu kapılarını açtı ve Yanbei ordusunu Bian Tang’a soktu! Bian Tang’ın güneydoğu savunması çöktü, başkentleri tehlikede! Yanbei, Bian Tang üzerinden geçip Huaisong ordusuyla birleşerek Baizhi Geçidi’mize saldırdı!

Baizhi'nin güneybatı muhafızları çekilmişti, içeride on bin asker bile yoktu; üstelik Feng Si Efendi'nin casusları işaret kulelerini havaya uçurduğu için haber de ulaştırılamadı! İki gün geçmeden tüm Güneybatı toprakları düştü!"

O an savaş alanında iğne atsan duyulacak bir sessizlik oldu. Sert kuzey rüzgarı, taş kesilmiş orduların üzerinden usulca esti.

Bai Cang takvimine göre 882 yılının 6 Nisan günü, bir şaka gibi görünen o haber herkesi sarsmıştı:

"3 Nisan'da Yan Xun, kırk bin Yanbei askeriyle Bian Tang üzerinden Büyük Xia'ya girdi. Güneybatı topraklarının tamamı düştü, yaklaşık dört milyon vatandaş esir düştü."

Wei Shuye başını kaldırdı; ateş kırmızısı güneş gözlerini alıyordu. Yeni doğan güneşin rengi tıpkı taze kan gibiydi; bozkırın kuru otları rüzgarda hışırdıyordu. Savaş davulları kulaklarında gümlemeye devam ediyordu; binlerce asker üzerine doğru geliyordu. Demir grisi gölgeler, tüm savaş alanını kaplayan devasa bir dalga gibiydi.

Her yeri kan içindeydi; o yakışıklı yüzü kan ve çamurla kaplanmıştı. Saçları birbirine girmiş, pis kokulu kan pıhtılarıyla dolmuştu. Kılıcı körelmiş, altındaki atın bacakları yorgunluktan titriyordu.

Güçlü düşman istila etmiş, Güneybatı toprakları düşmüştü; Büyük Xia'nın can düşmanı kapıları kırmış, imparatorluk topraklarında bir kurt sürüsü gibi dehşet saçıyordu. Ancak Güneybatı'nın az sayıdaki muhafızı dışında, tüm Büyük Xia'daki soylu klanlar arasında düşmana karşı durmak için güneye inen tek kişi oydu.

Yol boyunca, aile ordularıyla kuzeye kaçan sayısız soylu görmüştü. Ucu bucağı görünmeyen o insan seli, devasa bir ejderha gibi kuzeye akıyordu. At arabalarını sürüyor, ipek kıyafetler giyiyor, yanlarında çuvallarla altın, gümüş ve özel muhafızlar taşıyorlardı. Hatta bazı yerel yöneticiler bile kendi birlikleriyle Zhenhuang'a kaçıyordu. Yollarını tıkayan sivilleri kırbaç ve mızraklarla kenara itiyorlardı; yüzlerindeki o asil tavırdan eser kalmamış, yerini çiğ bir korku almıştı.

Wei Shuye bu orduları bir araya getirmeye çalışmış, hatta yolları kapatıp kaçan soylu ve görevlilere kılıç çekmişti. Ancak her biri ona kendince mantıklı bir bahane sunmuştu: Başkenti korumak, stratejik geri çekilme, iç savaşı durdurmak için merkeze yetişmek, imparatorluğun seçkin gücünü koruyup sonra savaşmak... Kısacası, hepsi Wei Shuye ile çarpışmayı göze alıyor ama arkalarına dönüp Yanbei ordusuyla savaşmaya yanaşmıyorlardı.

Bazıları bağırıp çağırıyor, Güneybatı'nın düzenli birliklerinin prensler tarafından iç savaş için çekildiğini, hanedan üyelerinin bile kendi ülkesini umursamadığını, o halde neden kendilerinin savaşması gerektiğini söylüyorlardı.

Bu gürültülü sesler karşısında Wei Shuye söyleyecek söz bulamamıştı.

Sadece iki gün içinde Songjiang yolunda yirmi binden fazla mülteci birikmişti. Aralarında soylular, klan üyeleri, askerler ve halk vardı. Güneybatı düşmüştü; binlerce li öteden buraya kaçmışlardı. Toz toprak içinde, aç kurtlar gibi yolu kesen askerlere bakıyorlardı.

Barikatlar yıkılmıştı; sadece iki bin asker böyle bir kalabalığı durduramazdı. Bir subay ordunun önünde durmuş, kısık sesiyle bağırarak insanları geri dönüp savaşmaya çağırıyordu ama kimse onu dinlemiyordu. Wei Shuye atının üzerinde, o ruhsuz insanların yanından birer birer geçişini izledi; sanki her biri canı çekilmiş birer samandan ibaretti.

Herkes gittikten sonra geriye sadece on kadar çocuk kalmıştı. Kimisi on dört on beş, kimisi on bir on iki yaşlarındaydı; hepsi erkek çocuklarıydı. Ürkekçe o sesi kısılmış subayın yanına gidip ellerini kaldırarak orduya katılmak istediklerini söylediler. Subay çok etkilenmişti; konuşmasının işe yaradığını, çocukların vatanı savunmak için can atmaya başladığını sandı. Hemen neden katılmak istediklerini sordu. Çocuklardan biri, azıklarının kaçan diğer askerler tarafından çalındığını, yola devam ederlerse zaten öleceklerini, bu yüzden asker olmanın daha mantıklı olduğunu söyledi.

İki bin asker, bu cılız çocukların karşısında topluca sessizliğe gömüldü.

Wei Shuye lojistik subayına çocuklara azık ve su vermesini emretti, sonra onların neşeyle uzaklaşmalarını izledi. Batan güneş imparatorluğun bu tohumlarının üzerine vuruyordu; sanki topraktan sökülmüş yaban otları gibiydiler.

Güneybatı topraklarına girdikten sonra durum daha da beterleşti. Küçük bir kasabadan geçerken in cin top oynuyordu; ordu sanki bir ölüler şehrinde yürüyordu. Sadece kendi ayak seslerini duyabiliyorlardı; her adım ağır ve yankılıydı. Ancak

kasaba meydanına vardıklarında hepsi oldukları yerde donakaldı. Burası resmen bir mezbahaya dönmüştü; her türlü korkunç ve tuhaf işkence yöntemi kullanılmıştı. Yüksek bir ağaca onlarca erkek cesedi asılmıştı; yerde ise iki insan boyunda, kömürleşmiş ceset yığınları vardı. Birçok kadın cesedi, nasıl canice yöntemlerle öldürüldüklerini açıkça gösteriyordu.

Tüm birlik derin bir sessizliğe büründü. Hepsi savaş görmüş, kılıç sallamış, ömür boyu adam öldürmüş askerlerdi ama o an birçoğu sessizce gözyaşı döktü; yiğit adamların hıçkırıkları duyuldu.

Bir asker olarak vatanını savunamıyor, halkını koruyamıyorsan yaşamanın ne anlamı vardı?

Evler yıkılmış, binalar yerle bir edilmiş, verimli tarlalar küle dönmüştü. Bir zamanların müreffeh şehirleri ıssız hayalet kasabalara, canlı bedenler ise akbabaların üşüştüğü kokuşmuş et yığınlarına dönüşmüştü. Bu korkunç bir felaketti, uyanılamayan bir kabustu.

Wei Shuye, Yanbei ordusunun nasıl bu kadar vahşileşebildiğini anlayamıyordu. Göğsünde devasa bir öfke kabarıyordu; kılıcının kabzasını sıktı, genç bedeni dimdik bir mızrak gibiydi.

Ancak hemen ardından gelen çatışmalar, o abartılı savaş taktikleri ve düzensiz birlik dizilimleri, durumu biraz olsun anlamasını sağladı.

Meğer Büyük Xia topraklarına ilk girenler Yanbei ordusu değildi. Yan Xun Baizhi Geçidi'ni açmış, yol üzerindeki birkaç kışlayı yok etmiş ve sonra geçidi tutarak Büyük Xia içine tek bir asker bile sokmamıştı. Bunun yerine bir bildiri yayınlayarak Yanbei yaylalarında, güney çöllerinde, Helan dağlarında ve kuzeybatı çöllerinde yaşayan tüm haydut ve atlı yağmacıları Büyük Xia'yı yağmalamaya davet etmişti.

Grup grup haydut Büyük Xia topraklarına doluşmuştu. Vahşi ve acımasızdılar, rüzgar gibi gelip geçiyorlardı. Toprağa hiçbir bağlılıkları yoktu; tek amaçları öldürmek ve yağmalamaktı. Geçtikleri yerlerde taş üstünde taş bırakmıyor, yakıp yıkıyor,

kadınlara tecavüz ediyorlardı. Askerlerin yapamayacağı şeyleri gözlerini kırpmadan yapıyorlardı. Bu vahşet, aslında direnmek isteyen askerleri ve soyluları dehşete düşürmüştü; düşmanın ne kadar korkunç olduğuna dair dedikodular tüm bölgeye yayılmıştı. Savaş korkusu birkaç gün içinde her yeri sardı. Böylece askerler direnişi, soylular kaleleri bıraktı; halk ise kaçmaya başladı. Sadece birkaç gün içinde tüm Güneybatı düştü; Yanbei'nin asıl ordusu arkadan geldiğinde neredeyse hiçbir düzenli direnişle karşılaşmamıştı!

"O bir deli!" diye mırıldandı Wei Shuye zifiri karanlık gecede, burnuna gelen o ağır kokuyu soluyarak.

Büyük Xia'nın kapılarını açmış, o iblislere yolu göstermiş ve tüm canlıları birer av haline getirmişti.

O, buraları işgal etmeye gelmemişti; sadece yok etmeye, Büyük Xia'nın milyonlarca canını Yanbei'nin kurbanı yapmaya gelmişti.

Öfkeli iki bin Xia askeri, Yangkang şehrinde ilk kez düzenli bir Yanbei birliğiyle karşılaştı. İki bin süvariye karşı üç bin ağır zırhlı piyade; tam bir kan banyosuydu. Wei Shuye'nin ordusu o büyük kederin verdiği öfkeyle Yanbei birliğini bozguna uğrattı. Öfkeli Xia askerleri tüm yaralıları ve esirleri vahşice öldürürken Wei Shuye onları durdurmadı; çünkü kendi kalbinde de aynı arzuyu taşıyordu.

Nefret ediyordu; istilacılardan, Yanbei'den, Yan Xun'dan ve o vahşi haydutlardan nefret ediyordu.

Ama en çok imparatorluk ailesinden, sefa süren soylulardan, maaş alıp kaçan askerlerden, iç savaş için tüm Güneybatı ordusunu çeken Zhao Yang'dan, klanlardan ve hatta kendisinden nefret ediyordu.

Amcasının mektuplarını birer birer yırtıp atmıştı. Aile büyükleri ona kızıyor, bu zamanda klanın özel ordusunu Güneybatı'ya soktuğu için ona deli diyorlardı; onu klanın günahkarı, Wei ailesinin haini ilan etmişlerdi.

Ancak bu kez hiçbir azarlama onu geri döndüremezdi.

Düşman saldırıyordu, imparatorluk titriyordu, ülke iç

savaştaydı, soylular kaçıyordu, halk feryat ediyordu.

O, imparatorluğun bir askeriydi; geri çekilemezdi.

Yangkang savaşından sonra bu küçük ama dişli birlik Yanbei'nin dikkatini çekti. İki gün geçmeden yedi bine yakın asker çevrelerini sardı. Bir gün bir gece süren çatışmanın ardından nihayet güçleri tükendi.

Okları bitmiş, ilaçları tükenmiş, azıkları azalmıştı. Kılıçları körelmişti, askerler uzun süredir uyumamıştı. Çoğu zaman çarpışırken uyukluyorlar, ancak bir acıyla uyandıklarında nerede olduklarını hatırlıyorlardı.

Sabah güneşi bir kez daha doğdu. Wei Shuye gökteki güneşe bakıp gözlerini kıstı ve kendi kendine, bunun göreceği son gün doğumu olabileceğini söyledi.

Yüzünde derin bir kılıç yarası olan subay yanına geldi; yarası korkunç görünüyordu. Sesi artık tamamen kısılmıştı ama yine de bağırdı: "Generalim! Dayanamıyoruz, düşman üç taze birlik daha gönderdi, hemen geri çekilelim!"

Wei Shuye cevap vermedi, sadece kendisinden yaşça büyük olan bu adama baktı. O, kendisiyle birlikte her savaşa girmiş bir yoldaştı; kendisinden daha çok savaş görmüş, askeri taktikleri daha iyi bilen, meydanda daha cesur ve askerler tarafından daha çok sevilen biriydi. Ancak sadece halktan biri olduğu için ne kadar başarı kazanırsa kazansın terfi alamamıştı; eğer kendi emrinde olmasaydı belki hâlâ küçük bir onbaşıydı.

Sırf kendisine duyduğu o küçük minnet yüzünden sadakatle yanındaydı, her seferinde öne atılıp kendisi için siper oluyordu. Ama o ne bilirdi ki; kendisi de çoğu zaman onları küçümsüyor, başarılarını doğal bir hak gibi görüyor, arkalarında durup zaferi bekliyordu. Onun o kaçan zengin soylulardan ne farkı vardı? Onlar canları için kaçıyordu, kendisi ise kendi şanı için başkalarının hayatını harcıyordu.

Bir anda binlerce düşünce zihnine doluştu.

Wei Shuye biliyordu ki bu son savaştı; takviye gelmeyecekti, durum dönmeyecekti. Zhao Yang hâlâ Zhuge Yue ile savaşıyordu, onu kurtarmaya gelmezdi. Ve biliyordu ki, savaşmasalar bile

gelmezlerdi; onlar terk edilmiş bir birlikti, savaşın alevleri arasında sonsuz uykuya dalacaklardı.

Wei Shuye kılıcını çekti, yüzünde sert bir ifadeyle atını yaralı askerlerin önüne sürdü.

“Askerler! Bugün bizim son savaşımız olacak.”

Boğuk sesi savaş alanında yankılandı. Kan ve çamur içindeki binlerce yüz yukarı kalktı, komutanlarına baktı.

“Askerler! Düşman istila etti, vatan düştü; herkes geri çekilirken sadece siz öne atıldınız. Sadece on günde on üç pusu, on bir meydan savaşı ve iki büyük muharebe yaşadınız; vatan topraklarının yarısını boydan boya geçtiniz. Asker unvanına leke sürmediniz, üzerinizdeki üniformanın hakkını verdiniz. Gelecek nesillerin Büyük Xia evlatları, bugün yaptıklarınızla gurur duyacak!

“Bugün belki burada can vereceğiz, belki yenileceğiz; ama elimizdeki kılıçlarla o istilacılara şunu göstereceğiz: Büyük Xia boyun eğmeyecek! Kanımız donmayacak! Onurumuzu çiğneyen herkes, bunun bedelini ağır ödeyecek!”

O her zamanki nazik general gitmiş, yerine kükreyen bir aslan gelmişti. Elindeki kılıçla üzerlerine gelen siyah düşman selini işaret ederek bağırdı: “İmparatorluk çok yaşasın!”

“Büyük Xia çok yaşasın!”

Binlerce körelmiş kılıç göğe yükseldi, askerlerin kanı kaynamaya başladı. Wei Shuye atını düşman saflarına doğru mahmuzladı, arkasından gelen binlerce askerle birlikte vahşi bir boğa sürüsü gibi hücuma kalktı.

Sert rüzgar kulaklarında uğulduyordu, Wei Shuye’nin gözleri yanıyordu. Atı hızla koşarken etrafındaki hiçbir şeyi görmüyor, sadece içgüdüsel olarak ağırlaşan kılıcını savuruyordu.

Yaşam o an çok daha belirginleşmişti; birçok şeyi hatırladı. Klan içinde temkinli büyümesini, amcasının öğütleriyle aile için koşturmasını, o zenginlik ve ihtişam içinde gitgide körelen bakışlarını...

“Böyle korkak biri olmak istemiyorum; imparatorluğun demir

kuralları içinde büyüyüp, yaşlanıp, ölmek istemiyorum. Bir gün o kafesi kıracağım, klanın bana verdiği her şeyi bir kenara itip, başkaları için önemsiz olsa bile tek bir büyük eylem için hayatımı adayacağım. Ve ölmeden önce kendime şunu söyleyebileceğim: Nihayet bir kez cesur oldum."

Dudaklarında soğuk bir gülümseme belirdi, kılıcını savurarak ordusuyla birlikte o demir grisi denizin içinde kan kırmızı dalgalar yarattı.

Az ötede, Heng Nehri setinin arkasından devasa bir toz bulutu yükseldi. Siyah zırhlar içindeki bir komutan, savaş alanını buz gibi gözlerle izliyordu. Aniden emir verdi: "Tüm ordu hazırlansın!"

"Efendim!" dedi yardımcısı kaşlarını çatarak. "O Wei Shuye'nin ordusu, Wei klanının özel birliği; onlar On Dördüncü Prens'e sadık olanlar."

Komutan kaşlarını kaldırdı, başını çevirdi; bakışları derin, sesi ise tok ve kararlıydı. Her kelimenin üzerine basarak konuştu: "Ben klan falan bilmem. Tek bildiğim, oradakilerin bizim silah arkadaşlarımız olduğu ve benim vatanımı savunduklarıdır."

Yardımcısı bir an duraksadı, sonra cevap verdi: "Anlaşıldı efendim."

Komutan kılıcını çekip havaya kaldırdı: "Tüm ordu emrimi dinlesin! Benimle birlikte hücum!"

"Düşmanı yok et!"

Gök gürültüsünü andıran devasa bir hücum narası yükseldi, yer yerinden oynadı!

"Kuzeyden büyük bir süvari birliği geliyor!"

"Çok hızlılar! Bize doğru geliyorlar!"

"Dost mu düşman mı belli değil! Sayıları çok fazla, en az yüz bin kişi var!"

Kimin ilk bağırdığı bilinmez ama kısa sürede herkes kuzeydoğudaki o değişikliği fark etti.

Gelenlerin üzerinde koyu mavi pelerinler vardı; atlar fırtına gibi koşuyordu. Toz dumanı arasında sayıları bile seçilemiyordu.

Sayısız atın nalları, coşkun bir deniz gibi dalga dalga geliyordu. Yer gök sarı bir toza bürünmüştü; yükselen toz bulutu seti aşmış, devasa bir dağ silsilesi gibi görünüyordu.

— 260 —

“Bayrağa bakın! Doğu Hu ordusu!”

Birden yükselen bu sevinç çığlığıyla herkes donakaldı. Şaşkınlıkla o yöne baktılar, heyecandan yüzleri kıpkırmızı kesilmişti.

“Doğu Hu ordusu! Doğu Hu ordusu!”

“Yedinci Prens’in ordusu! Bizimkiler!”

“Yaşasın! Yedinci Prens çok yaşa! Büyük Xia çok yaşa!”

…

Wei Shuye atının üzerinde donup kalmıştı. O an, Zhenhuang şehrine saldırması gereken Zhao Che’nin burada belireceğini asla tahmin etmemişti.

Dostluğuna ihanet edip ailesinin emriyle Zhao Yang’ın tahta çıkışını destekledikten sonra; bu dar günde ailesi onu terk etmiş, Zhao Yang ondan vazgeçmiş, imparatorluk onu dışlamıştı. Oysa sırtını döndüğü o adam, binlerce fersah öteden gelip onu bu çıkmazdan kurtarıyordu.

Dişlerini sıktı ve gırtlağı yırtılırcasına haykırarak bir düşmanın kafasını kılıcıyla parçaladı.

“Saldırın!”

Hücum sesleri, damarlarda kaynayan kanla birleşip yiğitlerin savaş azmine karıştı.

Savaş alanında akşam kızıllığı çökerken çığlıklar dindi, esen sert rüzgar etrafa kan kokusu yayıyordu.

Zhao Che, zırhları içinde nehir kıyısında durmuş, o darmadağın savaş alanını izliyordu.

Wei Shuye biraz uzağında durmuş, sessizce onun silüetini seyrediyordu. Bir an için yıllar öncesine, mağlup bir prensin perişan halde ülkesine dönüp Ziwei Meydanı’nda diz çökerek af dilediği güne gitti. O zaman da böyle sessizce durmuş, onun

dimdik sırtına ve hiç gevşemeyen yumruklarına bakmıştı.

Yıllar geçmiş; ölüm kalım savaşları, yükselişler, düşüşler, sadakatler ve ihanetler yaşanmıştı. Herkesin gözleri ve kalbi bu fırtınalarda yaşlanmıştı.

Zhao Yang hırslarının esiri olmuş, Zhao Song hayata küsmüş, Zhao Qi Yanbei topraklarında can vermiş, Yan Xun acımasız bir cellada dönüşmüş, Zhuge Yue ise saplantılarından sıyrılıp gözlerini açmıştı. Sadece bu adam, en başından beri o sarsılmaz, kararlı halini korumuştu; hiç değişmemiş, hiç zayıflık göstermemiş, bir an bile tereddüt etmemişti.

Bu adam, doğuştan bir asker, doğuştan bir muhafızdı.

Yavaşça yanına gidip arkasında durdu ve konuştu: “Hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim.”

Zhao Che arkasına dönmedi, sanki onun orada olduğunu zaten biliyordu. Tok sesi duyuldu: “Ben sadece soyadıma leke sürmek istemedim.”

Evet, o İmparator Peiluo’nun torunuydu; damarlarında asil altın kan akıyordu. O sadece vatanını ve halkını koruyordu; bunun siyasetle ya da minnetle alakası yoktu.

“Bak, ne kadar güzel,” dedi Zhao Che aniden, kılıcının kınıyla aşağıdaki uçsuz bucaksız ovayı işaret ederek. Batan güneşin kızıl ışıkları yabani otların üzerine dökülüyor, rüzgarla dalgalanan ova sanki altınların içinde akan kan gibi görkemli ve ürpertici duruyordu.

“İnsanlar henüz gerçek anlamda geniş bir dünya görmediler, çünkü o dünya henüz yaratılmadı. Bir gün gelecek; Yanbei’nin Shangshen Yaylası’ndan Huaisong’un Doğu Denizi’ne, Batı Çölü’nün Adu Ovaları’ndan Güney Sınırı’nın Jiuwei Dağları’na kadar her yer imparatorluğun önünde diz çökecek. Ve tüm bunlar, benim savaş kılıcımla başlayacak.”

Arkasını dönüp gözlerinde parıltıyla Wei Shuye’ye baktı, güven dolu bir gülümsemeyle yumruğunu havaya kaldırdı: “Büyük Xia yıkılmayacak.”

Wei Shuye uzun süre sessizce ona baktı. Sonunda onun da yüzünde bir gülümseme belirdi, bu gülümseme büyüyüp hayat

dolu gözlerine yayıldı.

“Büyük Xia yıkılmayacak!” Yumruğunu havaya kaldırıp Zhao Che’nin yumruğuna sertçe vurdu.

Kuzeybatı ufkunda, kan kırmızısı güneş yavaşça battı.

Bütün gün yol alan ordu kısa bir mola verdi. Askerler hemen ateş yakıp yemeklerini yediler ve uykuya daldılar; çünkü sadece iki saatleri vardı. Süre dolduğunda güneybatıya doğru yola devam edeceklerdi.

Zhuge Yue orduyu denetledikten sonra çadırına döndüğünde, Chu Qiao’yu eşyalarını toplamış, onu beklerken buldu.

Kapıda durup uzun süre sessizce kadına baktı.

Bahar rüzgarı sert esiyor, çadırın perdelerini dalgalandırıyordu. İçeri süzülen kızıl ışık üzerlerine dökülürken, sanki kanlı bir sisin içindeymiş gibi görünüyorlardı.

“Kararını verdin mi?” diye sordu boğuk bir sesle. Sesinde ne öfke ne de sevinç vardı, sadece derin bir kabulleniş...

Chu Qiao başını salladı, kararlı bir sesle, “Evet, verdim,” dedi.

Zhuge Yue arkasını dönüp çıkarken, “Sana bir at hazırlatayım,” dedi.

“Zhuge Yue!” Chu Qiao koşup elini tuttu, sesi mahcuptu.

Çadırın içindeki hava çok basıktı. Chu Qiao başını eğmiş, elleri buz gibi, kalbi ise bir kaya gibi ağırdı.

Nihayet adam ona döndü ve ciddiyetle baktı. Uzun bir iç çekişin ardından kadının belindeki kılıcı çıkarıp kendi savaş kılıcını onun beline astı. Sonra diz çöküp kadının tozluklarının arasına keskin bir hançer yerleştirdi. İç çadıra gidip sağlam bir iç zırh getirdi, kadının pelerinini çıkarıp zırhı ona giydirdi. Hiç konuşmuyor, sadece sessizce çalışıyordu; kılıcını biliyor, çantasını kontrol ediyor, yaralar için ilaçları yerleştiriyordu...

Chu Qiao’nun gözleri dolmuştu, dudaklarını ısırarak adamın bu telaşını izledi.

“Tamamdır,” dedi adam işini bitirip karşısında dikilerek. “Yemek ye, bir saat sonra yollarımız ayrılacak. Seni ancak buraya kadar uğurlayabilirim.”

Chu Qiao başını salladı. İçinde bir sızı, bir çaresizlik ve bir korku vardı.

Uzun zamandır böyle korkmamıştı. İnsan, elinde çok şey olunca kaybetmekten daha çok korkuyordu; mutluluk arttıkça, o mutluluğun bozulacağı endişesi de artıyordu.

“Xing’er, bana söz ver; buraya sapasağlam döneceksin.”

Chu Qiao hemen başını sallayıp ona baktı: “Hala bana kızgın mısın?”

Zhuge Yue acı acı gülümsedi. “Kızsam gitmeyecek misin sanki?”

Chu Qiao başını öne eğdi. Bu mesele yüzünden defalarca tartışmışlardı; şimdi ayrılık vaktiyken bu tehlikeli konuyu deşmek istemiyordu.

“Madem seni durduramıyorum, o zaman seni en iyi şekilde uğurlamalıyım.”

Zhuge Yue aniden kollarını ona doladı, çenesini kadının alnına yaslayıp fısıldadı: “Xing’er, Zhao Che güneybatıya girdi, durum çok kritik, ona destek olmam lazım. Şimdi güneybatı yolu Yanbei ordusu tarafından kesildi, Bian Tang ile Büyük Xia arasındaki bağlantı koptu. Bundan sonra bir şey olursa sana hemen yetişemem. Bian Tang’da durum ne, ikimiz de bilmiyoruz. Sakın gücünü aşan işlere kalkışma; işlerin sarpa sardığını görürsen hemen geri dön, asla gereksiz risk alma.”

Chu Qiao adamın göğsüne yaslanmış, sessizce başını sallıyordu.

Zhuge Yue iç çekerek devam etti: “Eğer Bian Tang’da durum umutsuzsa ve kontrolü sağlayamazsan, adamlarını alıp Qinghai’ye git. Yue Qi’ye Cuiwei Geçidi’ne dönmesini emrettim, o seni karşılamak için her şeyi hazırlayacak.”

Chu Qiao’nun gözleri nemlendi, burnunu çekip sadece başını sallamakla yetindi.

“Tamam, madem gitmeye karar verdin, artık bu kederli hali bırak. Savaş meydanında en önemli şey moraldir; seni böyle uğurlarsam içim nasıl rahat eder?”

Chu Qiao başını kaldırıp ona gülümsedi, sesi titreyerek, “Merak etme, bana bir şey olmayacak,” dedi.

Zhuge Yue kadının yüzünü ellerinin arasına alıp dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu ve güldü: “İşte benim kadınımın duruşu bu.”

Chu Qiao gülümseyerek karşılık verdi: “Sen de dikkatli ol. Durum sadece Yanbei ordusu değil; Zhao Yang ve diğer derebeylerine karşı da tetikte olmalısın. Büyük Xia paramparça, dış düşman kapıda, dünya çalkalanıyor; çok dikkatli hareket et.”

“Biliyorum,” dedi Zhuge Yue. “Yıllardır savaşıyorum, kolay kolay pes etmem. Kocana güvenmen lazım.”

Chu Qiao zırhları içinde çok zarif görünüyordu, "Kocana güven" sözünü duyunca yanakları hafifçe kızardı: “Kimin kocasıymışsın bakayım? Biz seninle nikahlandık mı?”

Zhuge Yue küçümseyen bir tavırla hıhladı: “Çoktan evime girdin de o küçük ağzın bir türlü itiraf etmiyor.” Sonra bakışları aniden yumuşadı: “Xing’er, sana hala görkemli bir düğün borcum var.”

Chu Qiao’nun gözleri buğulandı, fısıldadı: “Düğün falan istemem, sen yanımda ol yeter.”

Çadırın dışından gür bir borazan sesi yükseldi, ovanın derinliklerinde yankılandı. Chu Qiao gözlerini kapattı, parmak uçlarında yükselip Zhuge Yue’nin dudaklarına uzun ve tutkulu bir öpücük bıraktı.

“Zhuge Yue, ikimize de bir şey olmamalı.”

“Söz.” Zhuge Yue kadının beline sımsıkı sarıldı.

Issız yolda Chu Qiao, He Xiao ve diğerleriyle birlikte atlarının üzerindeydi. Uzun süre Qinghai sancağı altındaki o vakur silüete baktı.

“Zhuge Yue! Ben gidiyorum!”

Rüzgar tozu dumana katıyor, Chu Qiao’nun pelerini havalanırken altındaki beyaz zırh parlıyordu.

Zhuge Yue’nin bakışları keskin, ifadesi sakindi. Gür bir sesle bağırdı: “Zafer seninle olsun!”

Chu Qiao kamçısını havaya kaldırıp aynı gürlükte cevap verdi: “Zafer seninle olsun!”

Savaş davulları ve borazanlar çalmaya başladı. Chu Qiao atını mahmuzlayıp arkasına döndü ve haykırdı: “Deh!”

Atlar dörtnala kalktı; kadının gümüş miğferi ve ucundaki kırmızı püskül, uçsuz bucaksız ovada parlayan bir ateş topu gibiydi.

Ayrılık vaktinde, iki ordunun önünde ne teselli dolu sözler ne de kadınsı bir nazlanma vardı. "Zafer seninle olsun"; sadece bu dört kelime yetti.

Birbirlerinin ne istediğini biliyorlardı. Bu kaos dolu dünyada hayat bir su birikintisi kadar geçiciydi; kalıcı olan tek şey sönmeyen inançtı.

“Efendim,” dedi Yue Liu kaşlarını çatarak. “Kızın gitmesine gerçekten izin mi verdiniz? Bian Tang çok tehlikeli, neden engel olmadınız?”

Zhuge Yue başını çevirip hafifçe gülümsedi: “Eğer gitmeseydi, o hala kendisi olur muydu?”

At sesleri uzaklarda kaybolurken Zhuge Yue ufka baktı; dilinin ucuna gelip de söyleyemediği bir cümle vardı:

Benim sevdiğim kadın da tam olarak bu değil mi? Onu elde ettikten sonra bir kafese kapatıp ruhunu mu söndürseydim?

Gür bir kahkaha atıp hazır bekleyen askerlerine döndü: “Yola çıkıyoruz!”

882 yılının nisan ayının başlarında Yanbei, Büyük Xia’ya karşı topyekun bir saldırı başlattı. Bian Tang’daki Jing’an Prensesi Chou ile iş birliği yaparak Tanghu Geçidi’nden Bian Tang’a girdiler. Meishan’ın batısındaki savunmayı yıldırım hızıyla yerle bir edip Jing’an Prensesi’nin ordusuna yol açtılar. Ardından Bian Tang iç savaşı tam anlamıyla patlak vermeden önce ordularını çekip Büyük Xia’nın Baizhi Geçidi’ni kuşattılar.

Büyük Xia iç savaşı yüzünden On Dördüncü Prens Zhao Yang, Zhuge Yue ve Zhao Che’ye karşı koyabilmek için güneybatı ordusunun yüzde seksenini çekmişti. Baizhi Geçidi yıllardır savaş

görmediği için korumasızdı; koca kalede sadece birkaç yüz yaşlı asker kalmıştı. Yanbei'nin kurtlar gibi saldıran ordusu karşısında Baizhi Geçidi bir kağıt parçası kadar zayıftı.

Yan Xun, direnen az sayıdaki askeri yok ettikten sonra geçitleri açtı ve pusuda bekleyen haydutların içeri girmesine izin verdi. Bu, güneybatı halkı için kabus gibi bir katliamın başlangıcıydı.

Ximeng bölgesi çok genişti ve sınırlar sahipsizdi; her türlü haydut ve hırsız buralarda kol geziyordu. Bazı büyük haydut çeteleri küçük devlet ordularıyla bile başa çıkabiliyordu.

Bu canilerin vahşeti ve korkunç namı sayesinde güneybatıdaki soylu aileler kaçtı, halk perişan oldu, ordu savaşma azmini yitirdi. On binlerce yerel asker tek bir kılıç darbesi vurmadan kaçıp gitti ve güneybatının geniş topraklarını Yanbei'nin o çelik disiplinli askerlerine bıraktı. Yan Xun böylece en az kayıpla en büyük kazancı elde etmiş oldu.

— 261 —

Nisan ayının ortalarında Zhao Che, ordusunun başında güneybatıya girerek bölgenin iç kısımlarına önceden sızmış olan Wei Shuye ile birleşti. Bu, savaşın patlak vermesinden bu yana Büyük Xia'nın kurduğu ilk devasa direniş gücüydü; bünyesinde elli bin süvari, altmış bin piyade ve seksen bin ağır zırhlı asker barındırıyordu. Wei Shuye'nin on bin hafif süvarisiyle birlikte ordunun mevcudu tam yirmi bin kişiye ulaştı. Üç gün sonra, Zhuge Yue'nin stratejik dehasıyla iç bölgelerden güneybatıya uzanan doğrudan bir lojistik ikmal hattı kuruldu. Aynı esnada Zhuge Yue de birlikleriyle Shengjing'e ulaştı ve bizzat güneybatıdaki Shengjing Karargâhı'nın başına geçti. Burası; güneyde Zhao Che'ye destek verebilecek, kuzeyde Zhao Yang'ı dizginleyebilecek, batıda Yanming Geçidi'ni gözetim altında tutabilecek ve merkezde tüm ülkenin tahıl sevkiyatını yönetebilecek stratejik bir konumdaydı. Bir anda Shengjing, tüm ülkenin siyasi merkez üssü haline geldi.

15 Nisan'da Yanbei ordusu nihayet Heng Nehri'nin aşağı kıyısında ilk büyük birleşmesini gerçekleştirdi. Yanbei'nin İkinci, Altıncı, Dokuzuncu ve On Üçüncü orduları ile Kara Kartal Birliği oradaydı. Cheng Yuan'ın başkomutanlığında hızla toplanan Yanbei birliklerine geriden sürekli takviye yağıyor, toplam sayı yirmi bini buluyordu.

Ancak Yanbei ordusu, Büyük Xia ile doğrudan bir çatışmaya girmedi. Zhao Che tüm gücünü toplayıp Yanbei ile ölümüne bir savaşa hazırlanırken, Yan Xun aniden cephe gerisinden bir emir gönderdi: Tüm tümenler dağılacak ve atlı haydutların izini sürerek Büyük Xia'nın kuzey içlerine doğru ilerleyecekti.

Bir anda cepheden gelen istihbarat raporları bir sel gibi akmaya başladı. Yanbei ordusu on kola ayrılmış, dört bir yana saldırıyordu. Askerî danışmanlar, gözcülerin getirdiği raporlar karşısında neye uğradıklarını şaşırmıştı; her yer "pusuya düşüldü", "ağır kayıplar verildi", "işgal edildi", "kuşatıldı" ve

"irtibat kesildi" gibi kar taneleri gibi yağan kötü haberlerle doluydu.

Zhuge Yue'nin yetenekli generali Meng Feng, Qinghai'nin içlerinden ana vatanına döndüğünde her yerin savaş alanına döndüğünü gördü. Genç kadın general şaşkınlık içinde sordu: "Yan Xun delirdi mi? Bizimle birlikte kendini de mi yok etmek istiyor?"

Zhuge Yue, üzerinde çeşitli renklerle işaretlemeler yapılmış haritaya uzun uzun baktı, derin düşüncelere daldı. Sonunda askerî danışma kuruluna giderek haritayı masanın üzerine vurdu ve alçak sesle konuştu: "Sanırım ne yapmaya çalıştığını anladım."

Xia ile Tang sınırındaki sık bir ormanda, Chu Qiao ve He Xiao, Bian Tang'ın gelin alayıyla nihayet yeniden bir araya gelmişti. Şans eseri savaş yüzünden yolları kesilmiş ve henüz Bian Tang'a dönmemişlerdi; bu kargaşa içinde güçlerini korumayı başarmışlardı.

Burada iki bin seçkin Kurt Ordusu askeri vardı. Chu Qiao'nun iki bin kişilik Xiuli Ordusu da buna eklenince, elindeki askeri güç dört bine ulaşmıştı.

Dört bin kişi; tamamen seçkinlerden oluşan bir kuvvet. Chu Qiao, doğru bir komuta ile kendisinden üç kat daha kalabalık bir düşmanın karşısına çıkabileceğine inanıyordu.

Küçük çadırın içindeki mum ışığında, Chu Qiao üzerinde yumuşak bir zırhla, bir eliyle miğferini tutarken diğer eliyle masadaki haritayı işaret etti: "Yanming Geçidi'ne saldıracak."

"Yanming Geçidi'ne mi?"

He Xiao'nun kardeşi He Qi kaşlarını çatarak sordu: "Komutanım, zaten Baizhi Geçidi'ni ele geçirdiler, neden bunca zahmete girip Yanming Geçidi'ne saldırıyorlar?"

"Onu tanımıyorsunuz," dedi Chu Qiao başını sallayarak. "Yan Xun başkasının boyunduruğu altına girmeyi asla kabul etmez. Şu an Bian Tang üzerinden yol alıyor, yani geri çekilme yolu tamamen Jingan Prensesi'nin elinde. Eğer prenses taraf değiştirirse ya da Bian Tang hanedanı karşı atağa geçerse, Yanbei ordusu iki ateş arasında kalır. Üstelik geri dönüş yolunun

kesilmesi ordu üzerinde büyük bir psikolojik baskı yaratır. Bu yüzden Yan Xun, belirlenen süre içinde Yanming Geçidi'ni düşürüp kuzey kapısını açmak zorunda. İşte o zaman, Yanbei ile Büyük Xia arasındaki asıl hesaplaşma vakti gelmiş olacak."

Chu Qiao'nun kaşları çatılmıştı, derin bir nefes alıp yere bağdaş kurdu. Aslında bunları çok önceden tahmin etmeliydi. Yan Xun uzun zamandır sabırla beklemiş, hatta birkaç kez bilerek yorgunluk belirtileri göstererek Büyük Xia sarayını rehavete sürüklemişti. Daha sonra Bian Tang'ın erzak hattına saldırma riskini göze almıştı; aslında amacı erzak yağmalamak değil, Tanghu Geçidi'nin komutanını esir almaktı. Bu adam aracılığıyla, zaten isyan niyetinde olan Jingan Prensesi ile iletişim kurmuş ve Büyük Xia'nın iç savaşından faydalanarak sessizce güneybatıya sızmıştı. Bu oyunu çok uzun zaman önce kurmuştu.

"Yanbei'nin gücü kesinlikle göründüğünden çok daha fazla. Yanming Geçidi'nin ardında gizlenen ordu, Yanbei'nin asıl gücü."

"Komutanım, bu durumu Başkomutan Zhuge'ye bildirmeli miyiz?"

Chu Qiao başını salladı. "Benim düşünebildiğimi o düşünemez mi sanıyorsun?"

Haritayı ters çevirip rulo yaptı ve Bian Tang haritasını açarak kararlı bir sesle konuştu: "Yanbei ile Büyük Xia arasındaki savaş kaçınılmaz, bunu durduracak gücümüz de yok. Bizim şu anki görevimiz bir an önce Bian Tang'a dönmek, oradaki savaş durumu hakkında taze bilgi edinmek ve Majesteleri'ne nasıl yardım edebileceğimize bakmaktır."

Kurt Ordusu'nun komutan yardımcısı Guan Song bunu duyunca başıyla onayladı: "Komutanım, gözcülerimizi göndereli iki gün oldu. En geç yarın sabah dönmüş olurlar."

Chu Qiao tam konuşacakken dışarıdaki bir askerin sesi duyuldu: "Komutanım, gözcüler döndü!"

Girişteki He Xiao hemen perdeyi araladı. Toz toprak ve kan içinde kalmış üç asker atlarından sendeleyerek indiler. İçlerinden biri nefes nefese konuştu: "Rapor ediyorum komutanım! Bian

Tang'da durum kritik. İsyancılar Hanshui Geçidi'ni yardı. Shennan Muhafız Birliği Komutan Yardımcısı Fang Huaihai ve Batı Dian Ordusu Generali Tian Rujia esir düştü. General Xu Su bir hain tarafından arkadan vurularak Cangmuling'de şehit oldu; Hanshui ordusu tamamen dağıtıldı. İsyancıların sayısı her geçen gün artıyor, yirmi bine ulaştılar ve şu an başkenti kuşatmış durumdalar."

Çadırdakiler dehşet içinde kaldı. Chu Qiao olduğu yerde kalakalmıştı, kaşları çatıldı, yumruklarını yavaşça sıktı ve sonra tekrar gevşetti.

"Düşmanın başkomutanı kim?"

"Jingan Prensesi."

"Bu kadının kimliği tespit edildi mi?"

"Evet. Dört yıl önce Jingan Prensi'nin malikânesine girmiş. Başta sadece bir köle taciri tarafından satılan bir dansçıymış. Ancak prensin gözüne girmiş, hamile kalıp bir erkek çocuk doğurmuş. Yaşlı prens, geç yaşta sahip olduğu bu evlat hatırına onu cariyesi yapmış. Bir yıl sonra bir oğlu daha olunca prens sevinçten onu asıl eşi, yani prenses ilan etmiş."

He Xiao sordu: "Bir köle nasıl asıl eş olabilir?"

"Onu bilemiyorum. Ama daha sonra prensin malikânesinde işler karışmış; eski prenses ve iki veliaht art arda vefat etmiş. O günden sonra malikânenin tek hâkimi o olmuş. Jingan Prensi'nin isyanı başarısız olup tüm ailesi idam edilince, prensin sadık adamlarının yardımıyla kaçmayı başarmış. Tanghu Geçidi'ne sızmış ve oranın komutanının koruması altında hayatta kalmış. Söylentiye göre, bu prenses ile prensin manevi oğlu arasında gizli bir ilişki varmış."

Chu Qiao'nun yüzü gölgelendi. "Adı ne?"

"Bunu öğrenemedik ama kızlık soyadının Qiu olduğunu biliyoruz."

"Qiu mu?" diye mırıldandı Chu Qiao alçak sesle.

Guan Song, başkentin kuşatılması yüzünden endişeliydi: "Komutanım, Tang başkenti kuşatma altında, Majesteleri'ni

kurtarmaya gitmeliyiz!"

Chu Qiao'nun bakışları derinleşti, Yanbei ordusunun sıkı sıkıya tuttuğu Baizhi Geçidi'ne doğru baktı. O geçidin ötesi, Bian Tang topraklarıydı.

Başını salladı ve sakince konuştu: "Evet, dönme vaktimiz geldi."

Ömrü boyunca hiç gerçek bir kar yağışı görmemişti.

Yıldızların seyreldiği bu gecede ay her zamankinden daha parlaktı; toprağa dökülen bembeyaz ışığı, dalga dalga akan bir suyu ya da parıldayan kar tanelerini andırıyordu.

Beyaz Kule'nin tepesinde duruyordu; üzerinde geniş bir cübbe vardı. Göğün ucundan kopup gelen rüzgâr kollarını savuruyor, onu uçmaya hazırlanan iki kartal gibi kanatlandırıyordu. Uzun saçları rüzgârda dağılmış, arkasında binlerce örümcek ağı gibi uçuşuyordu. Devasa saray kompleksi, zifiri karanlığın altında kasvetli bir sessizliğe bürünmüştü. Uzaktaki siyah taş kapının önünde bir karaltı dikiliyordu; yüzü seçilmiyordu ama o dik duruşundan bir asker olduğu, üstelik oldukça genç olduğu anlaşılabiliyordu.

Kadın orada öylece duruyordu, çok uzun zamandır.

Xuan Mo, sesini çıkarmadan onu izliyordu. Ay ışığı kadının üzerine sessizce düşüyor, ona bembeyaz bir parıltı veriyordu. Gece o kadar sessizdi ki çevredeki her şey susmuştu; sadece kadının cübbesinden gelen hışırtı ve rüzgârın taşıdığı beyaz orkide kokusu burnuna çalınıyordu.

Bir an için yıllar öncesine gittiğini hissetti. O zamanlar bir çocuktu, babasının yanında av sahasında duruyordu. Okçuluktaki ustalığıyla tüm meydanın takdirini kazanmış, soylu çocukların arasında sivrilmişti. O ise, parlak sarı bir saray elbisesi içinde atını sahaya sürmüş, peş peşe üç oku da tam on ikiden vurmuştu. Sonra dönüp gururla ona bakmış ve şöyle demişti: "Eğer pes etmiyorsan gel de hünerini göster!"

O gün imparator tahtında kahkahalar atmış, "Benim kızım erkeklerden geri kalmaz!" demişti.

Diğer soylular da prensesin maharetini öve öve bitirememişti.

Sadece o, sessizce orada durmuş, başını kaldırıp atın üzerindeki o küçük kıza bakmıştı. O gün güneş çok sıcak, rüzgâr çok yumuşaktı; güneş ışığı kızın taze yüzüne vuruyor, gözleri pırıl pırıl parlıyordu. Xuan Mo'nun göğsünde garip bir sıcaklık, kolundaki okçu nişanının derisine sürtünmesinden kaynaklanan tatlı bir kaşıntı vardı.

Hiçbir şey söylememişti; o kadar güzel bir kızın önünde sanki konuşma yetisini tamamen kaybetmişti. Göz açıp kapayıncaya kadar yıllar geçmişti; o parıltılı siluete aşağıdan bakmaya, onun büyümesini, güçlenmesini, düşüşünü, kalkışını ve adım adım iktidarın zirvesine tırmanışını uzaktan izlemeye çoktan alışmıştı.

Zaman ne kadar da hızlı akıyordu; yıllar, parmakların arasından süzülen su gibi gençliği ve inadı kolayca silip süpürmüştü. Kalbinin derinliklerinde sakladığı o düşünceler, dile gelme fırsatını sonsuza dek yitirmiş, kaderin kumları altında, esen rüzgârların tozuna gömülüp gitmişti.

"Xuan Mo," dedi Nalan Hongye aniden, sesi Beyaz Kule'nin boşluğunda yankılanarak biraz hayali geliyordu. Arkasına dönmedi, hâlâ aşağıda yanan binlerce kandilin ışığına bakıyordu. "Gerçekten yanlış mı yaptım?"

"Dianxia, siz yanlış yapmazsınız."

Kadın hafifçe gülümsedi, başını sallayarak sakince konuştu: "Belki de yanıldım. Başmürebbi Duan haklıydı belki de; kapıyı hırsıza açarak Huaisong'un temellerini kendi ellerimle yıkıyorum."

"İmparator ağır hasta, Nalan hanedanının başka soyu kalmadı. Huaisong'un bu mirası sürdürecek gücü tükendi."

"Kim demiş gücü tükendi diye?" Nalan Hongye'nin dudaklarında soğuk ve mesafeli bir gülümseme belirdi. "Prens Jinjiang, Prens Anli, Prens Jianghuai... Hepsinin taht üzerinde hak iddia etme yetkisi yok mu?"

Doğruyu söylüyordu; hanedanın asıl kolu tükendiğinde, yan kolların tahta geçme hakkı doğardı. Ancak...

Xuan Mo daha fazla konuşmadı. Beyaz Kule derin bir sessizliğe gömüldü; koridorlardan gelen rüzgâr rutubetli bir

soğuk taşıyordu. Mevsim yaz olsa da burası ürperticiydi.

"Aslında benim kişisel hırsım çok ağır bastı. Benim kalbimde her zaman önce ailem, sonra devletim gelir."

Nalan Hongye derin düşüncelere dalmış gibiydi, bakışları uzaklara daldı. Yıllardır oturduğu o yüksek makam, ruhundaki saflığı ve iyiliği çoktan aşındırmıştı; ara sıra gelen o dürtüsel ve başına buyruk halleri bile içindeki o inatçı ve saplantılı duruşa yenik düşüyordu.

Son zamanlarda o soylu akrabalarının takındığı tavırları ve yaptıklarını hatırladıkça, gözlerinde buz gibi bir parıltı çaktı.

Nalan hanedanı bu devleti kuralı yüzlerce yıl olmuştu; ataları bu uçsuz bucaksız topraklar için kelle koltukta savaşmış, vatanı korumak için meydanlarda can vermişti. Bu topraklar Nalan soyunun kanıyla harçlanmıştı, kendisi de yıllardır bu mirası korumak için kan kusup kızılcık şerbeti içmişti. Şimdi o sefil asalaklar gelip bu tahta oturacak öyle mi? Buna asla izin veremezdi.

"Bu devlet benim ailemin elleriyle kuruldu, atalarımın kanıyla korundu. Eğer bir gün son bulacaksa, bu ancak bir Nalan evladının elinden olmalı."

Alçak sesi yavaşça yankılandı; solgun ay ışığı parlak sarı giysisinin üzerine düşerken soğuk ve ürkütücü görünüyordu.

Kararlı bir sesle devam etti: "Resmî kanallar aracılığıyla Yan Xun'a haber gönderin; teklifini kabul ediyorum. Ancak sözünü tutmalı ve Huaisong halkına iyi davranmalı. Gelecekte tahta geçecek olan mutlaka benim soyumdan gelen çocuk olmalı. Bir de... Taiping Prensi'nin kellesini istiyorum."

— 262 —

Bir bulut kümesi geçerek dolunayı hafifçe örttü, geriye sadece zayıf bir parıltı bıraktı. Yeryüzü karanlığa gömüldü; sanki o an bir şeyler paramparça oldu ve ansızın çıkan rüzgârla dünyanın dört bir yanına dağıldı.

Xuan Mo karanlığın içinde başını eğdi: "Emriniz başım üstüne."

Nalan Hongye bir an sessiz kaldıktan sonra aniden konuştu: "Sima Yang'a haber sal; orduları düzene soksun. Her an Yanbei ile iş birliği yapıp Büyük Xia'ya savaş açmaya hazır olsunlar."

Karanlıktaki adam aniden başını kaldırdı, gözlerini kadına dikti. Bakışlarında hem büyük bir şok hem de inanmazlık vardı.

Nalan Hongye'nin nefesi sakindi; adamın duygusal dalgalanmasını hiç fark etmemiş gibi soğukkanlılıkla devam etti: "Xuan Mo, Doğu Denizi'nde yine korsan akınları başladı. Bu kez de doğu sınırımızı korumak sana düşüyor."

Bir süre Beyaz Kule'de çıt çıkmadı. Xuan Mo, bir kavak ağacı gibi dimdik duruyordu. Kadına öylece baktı; bakışları o on küsur yıllık hatıraların arasından geçip geldi ve sonunda o kelimesiz sessizlikte donup kaldı.

Çocukluk arkadaşıydı; prens olduğu halde onun sadık muhafızı olmuştu. Onun çocukluğunu, çiçekler kadar taze güzelliğini izleyerek büyümüştü.

İmparator vefat ettiğinde, babasının kapısında üç gün üç gece diz çökmüş, onu isyan fikrinden vazgeçip küçük imparatoru ve Başprenses olan kadını desteklemesi için ikna etmişti.

Bunca yıl hep onun bir adım arkasında durmuş, her emrine itaat etmiş, en sadık kulu ve en güvenilir eli olmuştu; hatta nüfuzlu bir devlet adamının kızıyla evlenmesi emredildiğinde bile itiraz etmemişti.

Ve şimdi, imparatorun hayatı pamuk ipliğine bağlıyken,

devletin geleceği belirsizken ve Yanbei süvarileri yaklaşırken, kadın onu Doğu Denizi sınırına, en uzağa gönderiyordu.

Ancak bir an içinde bu hamlenin nedenini kavradı. Bakışları yavaşça sakinleşti, o her zamanki soğukkanlı haline büründü. Diz çöktü ve tok bir sesle konuştu: "Kulunuz emrinize amadedir."

Nalan Hongye'nin yüreği bir anlığına ağzına gelmişti; adam sessizce diz çöküp o bildik sakin sesiyle "Kulunuz emrinize amadedir," diyene kadar yumruklarını sıkıyordu. Adamın sözüyle birlikte yumruklarını yavaşça gevşetti. Arkasına döndü; eşsiz güzellikteki yüzü bir tablo kadar duruyordu. Göz kenarlarına sürdüğü altın tozları, ona bakmaya cesaret edilemeyecek kadar görkemli ve asil bir hava katıyordu. Bir açıklama yapma gereği duyarak şöyle dedi: "Yanbei ile Büyük Xia arasında çetin bir savaş çıkacak. Meydanlar kan gölüne dönecek. Sen benim güvenebileceğim tek kişisin, sana bir zarar gelmesini istemiyorum."

Xuan Mo başı hâlâ önde, sakince yanıtladı: "Kulunuz anlıyor."

Nalan Hongye derin bir nefes alıp hafifçe gülümseyerek, "Pekâlâ, kalk artık. Aramızda böyle resmiyete lüzum yok," dedi.

Ancak Xuan Mo ayağa kalkmadı. Gümüşi ay ışığının altında diz çökmüş halde dururken, sessiz gökyüzünde bir karga kanat çırparak geçti. Gece rüzgârı, üzerinde dokuz kıvrımlı ejderha işlemesi olan cübbesini savuruyordu; bu yüksek makamın sembolü, elinde tuttuğu keskin bir bıçak gibiydi; hem başkasını yaralayabilirdi hem de kendini.

Koynundan yavaşça birkaç parça eşya çıkarıp beyaz mermer basamakların üzerine bıraktı.

Nalan Hongye bunu görünce kaşlarını çattı, tam konuşacakken Xuan Mo sakince devam etti: "Kulunuz bu gidişin dönüşü ne zamandır bilemez. Bu yüzden başkent muhafızlarının ve Xuan Birliği'nin komuta mühürlerini size iade ediyorum."

Kadın önce reddetmek istedi ama gözleri o iki mühre değdiği an bir anlığına duraksadı. Başkent muhafızları aslında Savaş Bakanlığı'na bağlıydı; yıllar önce Xuan Mo ile el ele verip Savaş Bakanı'nı alt ettiklerinde bu birliği ele geçirmişlerdi ve o günden

beri Xuan Mo komuta ediyordu. Xuan Birliği ise Xuan Mo'nun kendi özel birliğiydi; savaş gücü çok yüksekti ve Huaisong'un en seçkin ordularından biri sayılırdı. Sanki görünmez bir güç tarafından yönlendirilmiş gibi öne çıktı, Xuan Mo'yu kolundan tutup kaldırarak gülümsedi: "Pekâlâ, şimdilik senin için saklayacağım. Döndüğünde geri veririm."

Xuan Mo uzun boylu bir adamdı; Nalan'ın önünde durduğunda ondan bir baş boyu yüksekti. Çekik gözleri derin bir göl gibiydi; saygısızlık etmeden ama oldukça cüretkâr bir tavırla kadına baktı.

Nalan Hongye başını kaldırmış, zarif çenesiyle ona bakıyordu; gözleri ışıl ışıldı.

"Taiping Prensi kaçmış olsa da Prens Jinjiang ve diğerleri hafife alınacak adamlar değiller. Kulunuz gittikten sonra, Dianxia kendinize dikkat etmelisiniz."

Nalan Hongye gülümseyerek, "Xuan Mo, beni kaç yıldır tanıyorsun? Hâlâ bana güvenmiyor musun?" dedi.

Xuan Mo başını eğdi: "Dianxia üstün bir zekâya sahip, kulunuz haddini aştı."

"Tamam, resmiyeti bırakalım. Bunca yıldır birbirimize destek olduk; hem hükümdar ve kul hem de dert ortağıyız. Sana söz veriyorum, Huaisong'un kaderi ne olursa olsun, söz hakkım olduğu sürece Xuan malikânesine her türlü onuru ve ayrıcalığı tanıyacağım."

Gece çiği yavaşça giysilerinin ucuna tırmanıyor, ejderha işlemelerini nemlendiriyordu. Xuan Mo eğilerek selam verdi: "Teşekkür ederim Dianxia. Vakit hayli geç oldu, müsaadenizle kulunuz artık ayrılsın."

Nalan Hongye ona birkaç şey daha tembihlemek istiyordu ama kelimeler boğazında düğümlendi. Sadece başını salladı: "Gece karanlık, uşaklara söyle bir fener daha yakıp sana eşlik etsinler."

"Emredersiniz, unutmayacağım."

Xuan Mo bir kez daha selam verip koridora doğru yöneldi. Ay ışığı koridordaki parmaklıkların arasından süzülüp yerlere beyaz

çizgiler çiziyordu. Xuan Mo'nun dik sırtı ve vakur adımları, ışık ve gölge oyunları arasında bir görünüp bir kayboluyordu. Uzun bir süre sonra kuleden inip o devasa meydanda yürümeye başladı. Gece, yoğun bir sis gibi onu sarmaladı; Nalan Hongye kuleden baktığında sadece bulanık bir gölge seçebiliyordu.

Rüzgâr şiddetlendi, saçlarını savurdu. Kadın orada, beyaz bir mermer heykel gibi öylece durdu; uzun süre yerinden kımıldamadı.

Çok küçük olduğu zamanları hatırladı; Doğu Denizi korsanları sınırı taciz ettiğinde babası bizzat sefere çıkmıştı. O zamanlar imparatorluk güçlüydü, ordusu tamdı ve her yer refah içindeydi. Böyle bir ordu varken babasının neden bizzat savaşa gittiğini anlamamıştı; babasının koluna yapışıp merakla sormuştu: "Baba, neden kendin gidiyorsun?"

O an babasının gözleri uçsuz bucaksız bir okyanus gibi bakmıştı ona. Başını şefkatle okşamış ve sakince şöyle demişti: "Bir nedeni yok. Bazı şeyleri sen üstlenmezsen, kimse üstlenmez."

O zamanlar babasının ne demek istediğini anlamamıştı ama şimdi, aniden her şey yerli yerine oturmuştu.

Bu dünyada herkesin kendi çaresizlikleri, herkesin kendi mecburiyetleri vardı.

Küçük bir dikkatsizliği yüzünden Taiping Prensi'nin adamları fırsat bulmuş ve zaten sağır olan küçük imparatoru zehirlemişlerdi. Bu zavallı çocuk sadece sağır değil, bu zehir yüzünden artık sayılı günleri kalmış bir faniydi. İmparator öldüğü an Huaisong birbirine girecekti; Prens Jinjiang ve diğerleri pusuda bekliyordu. O zaman Nalan soyu yeryüzünden silinecekti.

Buna razı gelemezdi. Bunca yıl devlet işleri için kan ter içinde kalmış, küçük imparatoru korumak için uykusuz geceler geçirmişti; o soylu akrabaları ise her gün onun ölümünü beklemişti. Ataları bu topraklar için savaşırken o sefillere taht hazırlamak için mi savaşmıştı? Bunca yıllık emeğini o insan müsveddelerine mi yedirecekti?

Yanbei'nin hâkimiyeti artık kaçınılmazdı; Bian Tang iç

savaşta, Huaisong iç savaşta, Büyük Xia ise darmadağındı. Bu noktada, küçük imparatorun ölmesini ve vatanı o hain akrabalara bırakmayı beklemektense, vatanı bir sermaye olarak kullanıp Huaisong halkının canını ve Nalan soyunun geleceğini kurtarmak daha mantıklıydı. Ne de olsa hâlâ hasta bir annesi, üç küçük kızı olan kardeşi ve hanedana sadık yaşlı vezirleri vardı...

Yan Xun'un teklifini kabul etmek en iyisiydi; böylece Nalan hanedanının itibarı korunacak, iki ülke müttefik olacak ve o büyük hayalini gerçekleştirebilecekti. Üstelik bu hayal, onun da yıllardır özlemini çektiği şey değil miydi?

Sarayın dokuz katlı kapısı açıldı; Xuan Mo'nun gölgesi o sonsuz karanlığın içinde kaybolup gitti.

Kadın aniden bir huzursuzluk hissetti; sanki bir şeyler kopup gitmiş, bu zifiri gecede sessizce yok olmuştu.

Xuan Mo'yu Doğu Denizi'ne göndermekten başka çaresi yoktu. Orduda bu savaşa karşı olanların sesi çok çıkıyordu; eğer demir yumrukla bastırılmazsa kontrolü kaybederdi ve Xuan Mo merhametli bir komutan olduğu için bu görevi yapamazdı. Onun varlığı sadece Sima Yang'ın elini kolunu bağlar, ordunun Yanbei ile uyumlu çalışmasını engellerdi.

Üstelik Taiping Prensi'nin isyanı, askeri gücün ne kadar hayati olduğunu ona bir kez daha göstermişti. Xuan Mo'nun ordudaki itibarı ise kendisininkinden çok daha fazlaydı; barış zamanında onu siyasi güçle dizginleyebilirdi ama bu kargaşada her ihtimali düşünmek zorundaydı.

Umarım, ona kızmazdı.

Boş saray yolunda Xuan Mo sessizce yürüyordu; sadık uşağı Jiang Wu hemen yanında, at arabası ise arkadan gıcırtılar çıkararak geliyordu.

Başprenses, Xuan Prensi'ne çok güvendiği için malikânesi saraya çok yakındı. Henüz eve varmadan kapıdaki kırmızı fenerlerin sıcak ışığı göründü; insana huzur veren bir manzaraydı.

"Prens hazretleri döndüler." Prenses Yushu, ay beyazı elbisesiyle fener ışığında çok zarif ve sakin görünüyordu. Xuan

Mo’nun elindeki feneri alırken şaşkınlıkla sordu: "Neden yanmayan bir fener taşıyorsunuz?"

Xuan Mo bir an duraksadı, eline baktı; beyaz mermerden yapılmış saray feneri gerçekten de sönüktü. İnce çeperi diğer ışıkların altında cam gibi parlıyor, sanki dokunsa kırılacakmış gibi duruyordu.

Alçak sesle, "Unutmuşum," dedi.

Bunu söyledikten sonra doğruca malikâneye girdi.

Yushu, onun omuzlarına bir pelerin örtmek istedi ama yanlışlıkla eline değince irkilerek bağırdı: "Eliniz neden bu kadar buz gibi?"

Xuan Mo umursamazca, "Bir şeyim yok," diyerek çalışma odasına doğru yürüdü.

Yushu olduğu yerde kaldı, adamın bahçede kaybolan sırtına baktı. Elindeki beyaz pelerin, rüzgârda savrulan bir uçurtma gibi hışırdıyordu.

"Prensesim?" Yanındaki hizmetçi kız mahcup bir tavırla fısıldadı: "Rüzgâr çok sertleşti, içeri girelim."

Yushu yavaşça başını salladı, sonra tekrar o her zamanki yumuşak ve güler yüzlü haline büründü: "Prens bu saatte acıkmıştır, mutfağa git de hafif bir şeyler hazırlasınlar."

Hizmetçi kız çaresizce onayladı: "Emredersiniz. Ama siz de artık dinlenin, sağlığınız pek yerinde değil, uykusuz kalmamalısınız."

Yushu cevap vermedi, sadece "Hadi git," dedi.

Hizmetçi gidince Yushu arkasına döndü; çalışma odasının ışığı yanmıştı. Pencerenin önünde duran o zayıf gölge, titrek ışıkta bile asil ve kusursuz görünüyordu.

Yushu bakarken aniden gülümsedi. Dudaklarını büzüp hizmetçileriyle birlikte çay odasına yöneldi; yeni gelen güzel çaylardan ona demleyip ikram edecekti.

Çalışma odasında Xuan Mo, kaliteli bir Lanling kâğıdı açmış, fırçasını mürekkebe iyice batırmıştı; ancak fırça kâğıdın üzerinde öylece asılı kaldı, bir türlü yazmaya başlayamadı.

Pıt diye bir sesle bir damla mürekkep kâğıda düştü ve koca bir leke oluşturdu; ancak o bunu fark etmedi bile, derin düşüncelere dalmıştı.

Jiang Wu yan tarafta durmuş, çekinerek fısıldadı: "Efendim, kâğıdı değiştireyim mi?"

Xuan Mo kâğıda bir göz attı, sonra yüz ifadesini hiç bozmadan kâğıdı buruşturup yere fırlattı.

Jiang Wu korkuyla boynunu büktü; sekiz yıldır Xuan Mo'ya hizmet ediyordu ve duygularını belli etmeyen efendisinin huylarını çok iyi biliyordu. Bu hali, keyfinin feci şekilde bozuk olduğunun işaretiydi.

Xuan Mo yeni bir kâğıt çekti, boş sayfaya bir süre baktıktan sonra hızla yazmaya başladı.

Çok çabuk yazıyordu; kısa sürede koca bir sayfayı doldurdu. Bitirince kâğıdı Jiang Wu'ya uzattı: "Yarın sabah erkenden bunu Ayinler Bakanlığı'ndaki Efendi Yu'ya götür. Adamlarından birini Baizhi Geçidi'ne göndersin ve mektubu bizzat Yan Xun'a teslim etsin."

— 263 —

Jiang Wu bir an duraksadı, yüreği ağzına geldi ama başıyla onayladı: "Emredersiniz." Efendisinin başka bir isteği olmadığını görünce sessizce odadan çıktı.

Mektup mühürlenmişti, haliyle açıp bakmaya cesaret edemezdi. Yürürken bir yandan da düşünüyordu: Hanedanın Yanbei ile akrabalık kuracağı söyleniyordu, acaba gerçek miydi? Eğer öyleyse, bu Huaisong'un geleceği ne olacaktı? Nalan hanedanı mı devam edecekti yoksa Yan soyu mu başa geçecekti? Yoksa birkaç gün önceki suikast girişimi gerçekten başarılı mı olmuştu?

Büyük adamların işlerine aklı ermezdi. Jiang Wu bir süre kafa yordu, sonra vazgeçip mutfaktan gelen kokuların peşine düştü.

Xuan Mo çalışma odasında, ejderha oymalı koltuğuna yaslanıp gözlerini yavaşça kapattı.

Yanbei ile Huaisong arasındaki evlilik haberi kısa sürede tüm Batı Kıtası'na yayıldı. Bu fırtınalı dönemde, bu ittifak iki ülkeyi birbirine sımsıkı bağlamıştı. Çok geçmeden Huaisong donanması Huangfu Denizi'ne demirledi; Büyük Xia'ya karşı gövde gösterisi yaparak her an Yanbei ile birlikte harekete geçebilecekleri mesajını verdi.

O gece Baizhi Geçidi her zamanki gibi buz gibi bir sessizliğe gömülmüştü. Yanbei ordusu burayı ele geçirdiğinden beri eski canlılığından eser kalmamıştı.

Gecenin ikinci nöbetinde, yüzleri boyalı, siyah kamuflajlar içindeki bir grup asker sessizce geçidin altında belirdi.

Chu Qiao birliğin ortasında duruyordu; operasyonun kurallarını son bir kez hatırlattı.

Birincisi: Tereddütsüz infaz. Tehdit oluşturabilecek veya alarm verebilecek herkes en hızlı ve sessiz şekilde etkisiz hale getirilecekti.

İkincisi: Birinci tim şehir içinde kargaşa çıkaracak, ikinci tim kuzeydoğu yönünde at sürülerini ürküterek şehirdeki muhafızlar arasında büyük bir Xia saldırısı olduğu paniğini yaratacaktı.
Üçüncüsü: Diğerleri dışarıda bekleyecek, kargaşadan faydalanıp geçidi aşmak için hazır olacaktı.

Zaman ağır ağır akıyordu. Üçüncü nöbet gongu çaldığı an He Qi ve ekibi, birer hayalet gibi Baizhi Geçidi'ne doğru süzüldü.

Aynı anda ikinci tim de kuzeydoğudaki at sürülerine doğru harekete geçti.

Karanlığın içinde He Qi ve seçkin Xiuli askerleri sürünerek ilerliyor, kısa sürede gözden kayboluyorlardı. Chu Qiao, birkaç muhafızıyla birlikte sık ormanlıkta bekliyordu. Sakince oturmuş, planı zihninde defalarca tartıyor, olası açıkları arıyordu.

Bir kez, iki kez, üç kez...

Tamam, bir sorun yoktu. Derin bir nefes alıp işareti beklemeye başladı.

Yaklaşık yarım saat sonra kuzeydoğu yönünden yeri göğü inleten bir nal sesi yükseldi; atların ayak sesleri gök gürültüsünü andırıyor, araya askerlerin naraları karışıyordu. Atların kuyruklarına bağlanan dalların kaldırdığı toz bulutu gökteki ayı bile gizlemişti; dışarıdan bakan biri on binlerce askerin hücum ettiğini sanırdı. Baizhi Geçidi'nin surlarında bir anda panik koptu; tüm dikkatler kuzeydoğuya çevrildi.

Kısa süre sonra kuzeydoğu kapısı açıldı, iki gözcü birliği dışarı fırladı ancak daha ne olduğunu anlamadan pusudaki Xiuli askerleri tarafından etkisiz hale getirildiler.

Bir yarım saat daha geçince şehir içinde yangınlar baş gösterdi. Chu Qiao hemen ayağa kalktı: "Vakit geldi, gidelim!"

Chishui Nehri kıyısında önceden hazırlanan salları suya indirdiler. Chu Qiao ve adamları sallara binip su yoluyla Bian Tang yönüne doğru hızla kürek çekmeye başladılar.

Yanbei ordusu tamamen süvari ve ağır zırhlı birliklerden oluşuyordu; denizcilikten anlayan tek bir birimleri bile yoktu. Baizhi Geçidi'ni alelacele devraldıkları için bu uçsuz bucaksız su yolunu tamamen kontrol altına almaları imkânsızdı. Üstelik hem

içeriden hem dışarıdan saldırı altındayken, Chishui Nehri Bian Tang'a giden en güvenli yoldu.

Ancak yola çıkalı daha bir tütsü yanımı kadar vakit geçmemişti ki ileriden su sesleri gelmeye başladı. Chu Qiao hemen yayına bir ok yerleştirip sonuna kadar gerdi; bir ıslık sesiyle birlikte karanlıkta bir çığlık yankılandı. Hemen ardından yüzlerce meşale yandı ve karanlığın içinden beş yüzden fazla savaş gemisi belirdi.

Peş peşe gelen seslerle birlikte dört bir yandan onlarca mızrak fırlatıldı. Bir Yanbei subayı geminin burnunda dikilmiş, kılıcını savurarak bağırıyordu: "Hainlere ölüm!"

Yüzlerce ok yaya sürüldü, sivri uçlar Chu Qiao ve adamlarına doğrultuldu. Subay kılıcını indirdiği an oklar yağmur gibi yağmaya başladı.

"Atlayın!" diye bağırdı He Xiao. Bir sonraki saniye, tüm Xiuli askerleri kendilerini Chishui'nin serin sularına bıraktılar. Oklar sallara saplanıyor, tahtaları parçalıyordu ama ortada tek bir damla kan yoktu.

"Komutanım, suya atladılar!" diye bağırdı biri.

Ancak hemen ardından başka bir asker feryat etti: "Generalim! Gemimiz su alıyor!"

Peş peşe gelen çığlıklarla birlikte birçok geminin tabanının parçalandığı anlaşıldı; nehir suları hızla içeri doluyordu. Birkaç dakika içinde üç küçük gemi battı. Yüzme bilmeyen Yanbei askerleri suyun üstündeki tahta parçalarına tutunmaya çalışıyor, feryatları nehir üzerinde yankılanıyordu. Meşalelerin ışığında tam bir kaos hâkimdi.

"Aşağıdalar!"

General öfkeyle bağırdı: "Taş fırlatıcıları kullanın! Mızrakları saplayın! Hepsini gebertin!"

"Generalim, olmaz! Suda bizim adamlarımız da var!"

"Defol!"

General kendisine itiraz eden askeri azarladı. Asker tam bir şey daha söyleyecekti ki bir arkadaşı onu kenara çekti ve öfkeyle

fısıldadı: "Ama Majesteleri onları canlı yakalamamızı emretmişti!"

Diğeri cevap verdi: "Canlı mı? Ölülerini bile bulamayacağız bu gidişle!"

Meşaleler göğü aydınlatıyor, dev taşlar suya gömülüyordu.

Generalin emriyle taş fırlatıcılar ve mızrakçılar harekete geçti. Gürültüyle suya düşen dev taşlar ve yağmur gibi yağan mızraklar Chishui Nehri'ni kana buladı; nehrin üzerinde kızıl bir sis tabakası oluştu.

Saldırılar dalga dalga devam etti. Sonunda nehir yüzeyi sakinleşti; Chu Qiao ve adamlarının salları tamamen parçalanmıştı. Binlerce sal parçası suyun üzerinde yüzen bir köprü gibi Yanbei gemilerinin altına birikmişti.

Savaş sesleri kesildi. Acemi Yanbei denizcileri şaşkınlıkla nehre bakıyorlardı: "Hepsi öldü mü? Neden su yüzüne çıkmıyorlar?"

"Oraya bakın!"

Birinin bağırmasıyla herkes o yöne döndü. Çok uzaklarda, nehrin aşağısında yüzlerce baş suyun üzerinde belirdi. Adamlar bir yandan yüzerken bir yandan da üstlerindeki giysileri çıkarıyor, birkaç kişi bir araya gelip garip bir düzenek kuruyorlardı. Kısa süre sonra herkes suyun üzerinde yükseldi ve akıntıyla birlikte hızla uzaklaştılar.

General şaşkınlıktan donakalmıştı: "O da ne?"

Eski bir asker mırıldandı: "Sanırım koyun postundan sallarla kaçıyorlar."

"Peşlerine düşün!"

"Generalim, bu enkaz yığını yolu tıkıyor, gemiler hareket edemiyor."

General olduğu yerde kalakaldı. Bu kadar büyük bir avantaja rağmen o insanların gözlerinin önünde kaçıp gitmesine inanamıyordu. Altı bin kişilik Yanbei birliği, devasa gemilerin üzerinde durmuş, karanlığın içinde kaybolan o gölgelerin arkasından öylece bakakaldılar.

He Qi ve ekibiyle buluştuktan sonra Chu Qiao bir sayım yaptırdı; o çatışmada üç binden fazla kayıp vermişlerdi. Bunların iki bini Yanbei'nin taşları ve mızrakları altında can vermişti.

Ancak bu bedelle Baizhi Geçidi'ni aşmak, mucizevi bir başarıydı. Ama iş henüz bitmemişti. Baizhi Geçidi'ni geride bırakmışlardı ama Yanbei ordusunun dikkatini çekmişlerdi ve önlerindeki toprakların büyük bir kısmı hâlâ Yanbei'nin kontrolündeydi.

Chu Qiao vakit kaybetmeden birliği ormanlık alana soktu. İki gün sonra düşmanla ilk kez karşı karşıya geldiler; üç gün içinde yirmiden fazla çatışma yaşandı ve çoğunu Xiuli Ordusu kazandı. Ne de olsa Yanbei ordusu açık alan süvari savaşında ustaydı; Xiuli Ordusu ise gerilla savaşı ve yakın dövüşte çok daha etkiliydi. Chu Qiao'nun liderliğinde hem savaşıp hem kaçarak Bian Tang hanedanının kontrolündeki bölgeye yaklaşıyorlardı.

Ancak Hanshui sınırına girmek üzereyken Yanbei ordusu ormanı ateşe verdi. Yangın dört gün boyunca sürdü, tüm Qiu Tang dağlık bölgesini sardı; birçok köy küle döndü, sayısız sivil can verdi.

Chu Qiao çaresizce ormandan erken çıkmak zorunda kaldı. Yangın yüzünden yönlerini şaşırmışlardı; ormandan çıktıklarında rotadan üç yüz li kadar sapmışlardı. Kurt Ordusu'nun bölgeyi bilen askerlerine rağmen, ertesi sabah Yanbei ordusuyla bir kez daha burun buruna geldiler.

Likangyuan Muharebesi'nde her iki taraf da ağır kayıplar verdi. Chu Qiao, üç bin seçkin askeriyle düşman karargâhına daldı; düşman komutanı bir serseri okla vurulup ağır yaralandı. Ancak Yanbei ordusu kıtanın en seçkin birliklerinden biri olduğunu kanıtladı; komutanları yaralanmasına rağmen safları bozmadılar ve inatla direndiler.

Ordunun hareket kabiliyeti düşüktü ama son çatışmalarda çok sayıda at ele geçirmişlerdi. Likangyuan Muharebesi'nden sonra Chu Qiao orduyu on küçük birliğe ayırdı; her birinde dört bin asker vardı ve aralarında iki li mesafe bırakarak yelpaze şeklinde Hanshui Geçidi'ne doğru ilerlemeye başladılar.

Fakat Nanli eyaletine ulaştıklarında Chu Qiao aniden hastalandı. Aslında beş gün önceden beri kendini kötü hissediyordu; karnına bıçak saplanıyor gibi oluyor, ateşi çıkıyor, başı dönüyor ve midesi bulanıyordu. Savaşın aciliyeti yüzünden iradesini zorlayarak dayanmıştı ama artık Yanbei ordusundan geçici olarak kurtulunca direnci kırıldı. He Xiao, onun itirazlarına kulak asmadan birliği şehir dışına yerleştirdi ve onu Nanli şehrine soktu.

Bian Tang iç savaşta olsa da buralar Büyük Xia kadar harap olmamıştı. Büyük şehirler hâlâ eski görkemini koruyordu; savaş yüzünden fiyatlar artmış olsa da hayat bir şekilde devam ediyordu.

He Xiao hemen bir hekim bulmaya gitti. Yatağında yarı baygın yatan Chu Qiao'nun uykusu kaçmıştı; temiz çarşafların üzerinde tavanı izlerken düşünceleri gökyüzündeki bulutlar gibi uçuşuyordu.

Yanbei askerleri onlara saldırırken "hain" diye bağırıyorlardı; yani kim olduğunu biliyorlardı. Yan Xun'un zekâsıyla, bu fırtınalı dönemde canı pahasına geçidi aşmaya çalışanın Li Ce tarafından bizzat atanan Xiuli Prensesi olduğunu anlaması zor değildi.

Bu da demek oluyordu ki Yan Xun onun ölüm emrini vermişti.

Gerçi şimdi Yan Xun ile Jingan Prensesi müttefikti, kendisi ise Li Xiuyi'ye yardıma gidiyordu. Baizhi Geçidi'nin hâkimi olarak Yan Xun, müttefikine yardım etmek için onun yolunu kesmek zorundaydı. Savaş meydanında babanın oğula acıması yoktu, onlar için durum daha da vahimdi.

Bunların hepsinin farkındaydı.

Yan Xun artık tam bir hükümdar gibi davranıyordu; kararları keskin, hamleleri cesur ve yöntemleri ürkütücüydü. Artık on küsur yıl önceki o Shengjin Sarayı'nda hapsolmuş, başkalarının ağzına bakan çocuk değildi.

Hekim kısa sürede geldi. He Xiao, hekimin arkasında endişeyle bekliyordu.

Ak sakallı yaşlı hekim bir süre nabzını ölçtükten sonra gülümseyerek konuştu: "Tebrik ederim beyefendi, hanımınız

hamile."

He Xiao bir an donakaldı, sonra kıpkırmızı kesilerek atıldı: "Aman efendim, ne diyorsunuz! Ben sadece muhafızıyım, hanımefendi benim komutanımdır."

Hekim hemen özür diledi, adamın bu kadar endişeli halini görünce babası sanmış olduğunu söyleyerek kusura bakmamalarını rica etti.

He Xiao ile hekim bir yanda konuşurken Chu Qiao olduğu yerde donup kalmıştı. Sanki biri kemiklerine kadar işleyen bir darbe indirmişti; ağzı hafifçe aralandı, uzun süre tek bir kelime bile edemedi.

Ne demişti? Müjdemi isterim mi? Hamile miydi?

Yaşlı hekime hayretle baktı, kulaklarına inanamayarak sordu: "Ne dediniz? Bir daha söyler misiniz?"

"Hanımefendi, gerçekten çok dikkatsizsiniz. Hamilesiniz, neredeyse üç ayı doldurmuşsunuz; nasıl fark etmezsiniz? Üstelik bünyeniz çok zayıf, nabzınız çok düzensiz. Eğer huzur içinde dinlenmezseniz, bu bebeği taşımanız çok zor olur."

Üç ay mı? Chu Qiao başını eğip hâlâ dümdüz olan karnına baktı. Nasıl olabilirdi? Hamile miydi yani? Evlenmeyi beklediği o günlerde, güneyden kuzeye savaş koştururken, nehir sularında ıslanıp mermi yağmuru altında at sürerken, karnında bir can mı taşıyordu?

"Sizin için kan yapıcı ve enerji verici bir ilaç yazacağım. Onu düzenli içmeli ve dinlenmelisiniz. Kesinlikle uzun yola çıkmamalı, kendinizi yormamalısınız." Yaşlı hekim onu birkaç cümleyle teselli ettikten sonra He Xiao ile birlikte dışarı çıktı.

Chu Qiao yatakta öylece kalakaldı, bakışları donuktu. Son zamanlarda ardı ardına gelen kötü haberler, patlak veren savaşlar... Her şey dev bir dalga gibi üzerine çullanmıştı. Ama böyle bir ortamda hamile kalacağını hiç düşünmemişti.

Titreyen elini uzatıp hafifçe karnına dokundu. Sanki bebeğin o zayıf kalp atışlarını duyabiliyordu.

Gözünün kenarından bir damla yaş süzüldü. Alt dudağını ısırdı, boğazında bir hıçkırık düğümlendi; sessizce ağlamaya başladı.

Zhuge Yue, senin çocuğunu taşıyorum.

Bir bebeğim olacak.

Gece yavaş yavaş çökerken He Xiao odaya bir mum getirdi. Kan yapıcı yemekler ve çorbalar hazırlatmıştı. Chu Qiao'nun yatağının kenarına gelip alçak sesle sordu: "Generalim, hâlâ Tang Başkenti'ne gidecek miyiz? Belki de doğrudan Qinghai'ye

dönmeliyiz?"

Chu Qiao başını kaldırıp ona baktı, gözleri dalgındı, cevap vermedi.

"Generalim, vücudunuz artık ordu yönetmeye uygun değil. Kendinizi düşünmüyorsanız bile Dördüncü Genç Efendi'yi, karnınızdaki bebeği düşünün."

Chu Qiao sarsıldı. Karnına bakıp sessizliğini korudu. Uzun bir süre sonra başını kaldırdı ve fısıldadı: "He Xiao, ona zaten bir kez yalan söyledim."

He Xiao şaşırdı, kimden bahsettiğini anlamayarak sordu: "Ne dediniz efendim?"

"Ona zaten bir kez yalan söyledim." Chu Qiao'nun bakışları mum alevine dikilmişti, huzurlu ama uzaktı. "Yanında kalıp onu koruyacağıma, kimsenin onu ezmesine izin vermeyeceğime dair söz vermiştim ama yapamadım. Onun artık ne annesi var ne babası... Ben kendi çocuğumu düşünüyorum, peki onu kim düşünecek?"

He Xiao o an anladı; Tang İmparatoru Li Xiuyi'den bahsediyordu. Kaşlarını çatarak konuştu: "Generalim, durum artık sizin tek başınıza değiştirebileceğiniz bir noktada değil. O zaman Bian Tang'da kalsaydınız bile bugünlerin yaşanmasını engelleyemeyebilirdiniz. Sağlığınız iyi değil, bu kadar çok şeyi sırtınıza yüklemeyin."

Chu Qiao başını kaldırıp derin bir nefes aldı.

"He Xiao, bu dünyada bazı sorumluluklardan kaçamazsın." Dudaklarında acı bir tebessüm belirdi. "Li Ce'den büyük iyilik gördüm, Bian Tang'dan büyük iyilik gördüm. Şimdi ödeme vakti. Eğer o çocuğu tehlikede bırakıp gidersem, ileride kendi çocuğum bile benden utanır."

Yataktan kalktı, ayakkabılarını giyip masaya oturdu ve yemeğini yemeye başladı. Yemeği bitince ilacını da usulca içti.

Mum ışığı altında o kadar zayıf ve bitkin görünüyordu ki... Kim derdi ki üç aylık hamile bir anne?

"Merak etme, bir şey olmayacak."

He Xiao ona bakarken kimin için "bir şey olmayacak" dediğini kestiremedi; kendisi için mi, bebeği için mi, yoksa genç İmparator için mi?

Gece rüzgârı pencerenin dışındaki söğüt dallarını sallıyordu.

Bian Tang'ın dağları ve suları hâlâ aynıydı ama savaşın ayak sesleri artık kapıdaydı.

Aynı sıralarda Baizhi Geçidi'ndeki ana karargâhta, Yan Xun siyah cübbesiyle tahtına yayılmıştı. Aşağıda, yerel tüccarların gönderdiği ondan fazla genç ve güzel kız vardı; üzerlerinde ince tüllerle yarı çıplak, taze ve davetkâr görünüyorlardı.

Arada bir cesur olanları başını kaldırıp bu dünyaya hükmeden adama gizlice bakıyordu. Ne yazık ki onun bakışları bir an bile onlara dönmüyordu.

"Majesteleri, birliklerimizi yerleştirdik. Xiuli Ordusu'nu Hanshui Geçidi'nde tamamen imha edeceğiz."

"Gelin buraya!" Yan Xun aniden başını kaldırıp dışarıya işaret etti. Hemen muhafızlar içeri girdi.

"Bunu dışarı çıkarın, yirmi sopa vurun!"

Muhafızlar o kurmay subayı kollarından yakalayıp dışarı sürüklediler. Adam nerede yanlış yaptığını anlamamıştı; af diledi ama yalvarmaya cesaret edemedi. Az sonra dışarıdan acı dolu çığlıklar yükseldi. Yerde diz çöken kızların yüzü korkudan bembeyaz kesildi, kimse başını kaldırmaya cüret edemedi.

"Tamamen imha etmek..." Yan Xun bu dört kelimeyi sakince tekrarladı; sesinden ne hissettiği anlaşılmıyordu. Mum ışığı yüzüne vuruyor, cildine ince, altın bir kâğıt tabakası örtülmüş gibi görünüyordu.

Tahtına uzandı, yan dönüp uykuya daldı. Aşağıda o kadar güzel kadın diz çökmüş beklerken, o birkaç dakika içinde rüyalar âlemine daldı.

O gece aralarında binlerce fersah mesafe vardı ama ikisi de aynı anda aynı cümleyi kurdular:

"Umarım onunla karşılaşmam."

Sanki yıllar öncesiydi... Yıkık dökük bir saçak altında, pembe

bir hırka giymiş küçük bir kız, mum ışığında dikiş dikerken yanakları kızarmış halde arkasındaki çocuğa anlatıyordu: "Savaş meydanında baba oğul olmaz, her şey devletin çıkarı içindir. Öz kardeşler bile karşı karşıya gelse geri adım atmazlar. Ben sana masal anlatmıyorum, Tang tarihini anlatıyorum. Onlar efsane, bu ise gerçek tarih; iyi dinle."

"Ne tarihi? Ben hiç duymadım."

"Sen sadece iyi dinle ve öğren."

"Sen Li Shimin olsan, sen de mi ağabeyini öldürürdün?"

"Elbette öldürürdüm! Onu bırakıp beni öldürmesini mi bekleyecektim? Söyledim ya, araları bozulmuştu bir kere. Peki ya sen? Sen öldürmez miydin?"

Genç çocuk bir süre düşündükten sonra aniden konuştu: "Ben olsaydım, daha Liu Wuzhou ile savaşırken onu öldürürdüm."

Kız şaşırmış, sonra başparmağını kaldırmıştı: "Sen gerçekten yamansın."

...

Zifiri karanlık gece dünyayı sardı; anıların suları bile bu ağırlığın altında ezilip sessizliğe gömüldü.

Ertesi gün Baizhi Geçidi'nden gizli bir ulak çıkıp Hanshui'ye doğru at sürdü. Orada şu an Yanbei'nin on binlerce seçkin askeri konuşlanmıştı. Hem Jing'an Prensesi'ne yardım ediyorlar hem de stratejik bir noktayı tutup kendi geri hatlarını koruyorlardı.

Aynı gün Chu Qiao, Nanli ilinde Xiuli Ordusu ve Kurt Ordusu'nun diğer savaşçılarını bekledi. Kırk bin asker bozkırda toplandı; havaya kalkan savaş bıçakları kara bir orman gibi yükseliyordu.

"Hanshui, Tang Başkenti'nden kuzeybatıya giden tek yoldur. Hanshui düşmeden Tang Başkenti'nin kuşatması kalkmaz."

Chu Qiao, bembeyaz parmağıyla haritadaki Hanshui Geçidi'ni işaretleyip bir daire içine aldı. Sesi derinden geliyordu: "Ölüm kalım savaşı yaklaşıyor."

Gri gökyüzünden sağanak yağmur boşalıyordu.

Hanshui civarındaki otlar bir insan boyuna ulaşmıştı. Gök

gürültüsü nehrin üzerinden batıdan doğuya doğru gürleyerek geçti. Hemen ardından düşen bir yıldırım, Hanshui Geçidi içindeki asırlık bir karaağacı ortadan ikiye böldü. Nöbet tutan iki Yanbei askeri yaralandı, şehrin doğusundaki bir evin tavan kirişi çöktü ve uykudaki yedi kişilik bir aile enkaz altında kalarak can verdi.

Bu, Hanshui Savaşı'nın dökülen ilk kanıydı. Henüz kılıçlar çekilmemiş, çarpışma başlamamıştı ama bu olay zaten gergin olan havayı patlama noktasına getirmeye yetti. Hanshui halkı evlerine kapandı, gündüz vakti bile kimse dışarı çıkmaya cesaret edemiyordu. Boş sokaklara yağan yağmurda tek bir insan gölgesi bile yoktu; sadece rüzgârın savurduğu ıslak otlar uçmaya çalışıyor, tam havalanacakken yağmur damlalarıyla yere çakılıyordu.

Yağmur on bir gündür aralıksız yağıyordu ve Hanshui'nin suları tehlikeli bir şekilde yükselmişti. Tuhaf hava durumu, kuzeye kaçan kuş sürüleri ve geceleri bozkırdan gelen kurt ulumaları sanki yaklaşan bir felaketin habercisiydi. Eski topraklar, İmparator Xiaozong'un yedinci yılındaki o yazı hatırlatıyordu; o zaman da böyle fırtınalar kopmuştu. O yıl Bian Tang Generali Xue Li, kırk bin kişilik ordusuyla Hanshui'yi geçmiş, kuzeye doğru durdurulamaz bir güçle ilerleyip Baizhi Geçidi'ni aşarak Büyük Xia'nın kalbine kadar girmişti. Tam tüm Bian Tang halkı eski topraklarını geri alacaklarını sanırken, Yanbei'nin Aslan Kralı aniden ortaya çıkmış, Tang ordusunu darmadağın etmiş ve "Yenilmez General" Xue Li'yi bizzat katlederek Bian Tang'ın hükümranlık hayallerini bir kez daha yıkmıştı.

O yıl nehirler kanla kızıla boyanmış, suyun üzerindeki cesetler kilometrelerce uzanmıştı. Rivayete göre vahşi köpekler ve çakallar nehre atlayıp ceset yığınlarının üzerinde batmadan yürüyerek ziyafet çekmişlerdi.

On yıllar geçmişti ama o kanlı savaş hâlâ yaşlıların hafızasındaydı. Şimdi ise Aslan Kral çoktan ölmüş, General Xue Li'nin mezarı yosun tutmuştu. Bian Tang zayıf düşmüş, Büyük Xia kendi iç çekişmeleriyle boğuşur hale gelmişti. Her şey

değişmişti ama Yanbei'nin kartal sancağı bir kez daha Baizhi Geçidi'nde dalgalanıyor ve Hanshui burçlarına kadar uzanıyordu.

Mayısın yedisinde Yan Xun, Jing'an Prensesi'nin daveti üzerine bizzat Hanshui'ye gelip ordusunun başına geçti. Amacı, yardıma gelen Xiuli Ordusu'nu durdurmak ve Hanshui'nin doğusundaki stratejik üstünlüğü korumaktı. Sadece bir gün sonra Chu Qiao'nun Xiuli Ordusu, Hanshui'nin batısındaki Weiliao ilinde göründü. Bu küçük ve önemsiz şehir bir anda tüm Bian Tang'ın, hatta tüm Batı Meng'in ilgi odağı oldu. Şehrin surlarına beyaz zemin üzerine kırmızı bulutlu savaş sancağı dikildi. Chu Qiao zırhını kuşanıp ordusunun önünde yemin etti. Dağılmış haldeki Tang birlikleri ve saraya sadık derebeyleri bu sancağın altına toplandılar. Üç gün içinde Xiuli Ordusu'nun mevcudu doksan bine ulaştı ve sayı her geçen saat artıyordu.

Bu, Jing'an Prensesi'nin ani darbesinden sonra Bian Tang'da yükselen ilk resmi direniş bayrağıydı; üstelik karşılarında Yanbei ordusu gibi devasa bir güç varken.

Eşi benzeri görülmemiş bir savaş kapıdaydı; herkes nefesini tutmuş, akacak kanı bekliyordu.

Mayısın on dördünde yağmur aniden dindi ama nehrin suları korkutucu bir seviyeye ulaşmıştı. Altı gündür süren karşılıklı bekleyiş, her iki tarafın sabrını da taşırmıştı. Komutanlar bu bekleyişin gerekliliğini bilseler de, bu kadar yakın mesafede yüz binlerce askerin hareketsiz kalmasının bir isyana yol açabileceğinden korkuyorlardı. Gerginlik her iki ordugahın üzerinde kara bir bulut gibi asılıydı.

Chu Qiao ve Yan Xun her türlü hazırlığı yapmıştı. Gözcüler rüzgâr gibi gidip geliyor, planlar defalarca gözden geçiriliyordu. Ancak ilk çarpışmanın başlaması yine de beklenmedik bir şekilde oldu.

On dördüncü günün öğleden sonrasında, Wuling Valisi Mo Xu, beş bin ton erzakla Weiliao'daki ana karargâha ulaşmak için gizlice ilerliyordu.

O, öz be öz bir Tanglıydı; ataları ilk Tang Kralı ile savaşmış, soylu unvanlar almıştı. Şimdi yetmişini aşmış olmasına rağmen,

vatanı tehlikedeyken bizzat erzak konvoyunun başına geçmişti.

Ancak Tiexian Nehri civarında, Yanbei'nin baraj onarım ekibiyle burun buruna geldiler. Tiexian, Hanshui'nin bir koluydu ve Yan Xun, nehir taşmasın diye oraya üç bin asker göndermişti. Vali Mo ne kadar dikkatli olsa da bu birliğe yakalandı. Savaş bir anda patlak verdi; nâralar ve çığlıklar civardaki tüm gözcüleri harekete geçirdi. Yarım saat geçmeden her iki taraftan da destek birlikleri bölgeye akın etti; artık geri dönüşü olmayan o büyük kargaşa başlamıştı.

Chu Qiao, strateji karargâhında yarının harekât planını hazırlarken bu haberi aldığında, her zamanki soğukkanlılığına rağmen bir anlık duraksama yaşadı.

Tang ordusundan bir general kaşlarını çatarak konuştu: "Dianxia, hemen birilerini gönderip onları geri çekmeliyiz. Hiçbir hazırlığımız yok, üstelik Tiexian Nehri Yanbei ordusunun ana karargâhına çok yakın. Dikkatli olmalıyız."

Chu Qiao başını salladı, bakışları kararlıydı: "Bizim hazırlığımız yoksa Yanbei'nin var mı? İstihbarata göre bu tamamen beklenmedik bir olay. Ne biz ne de Yanbei böyle bir çatışmaya hazırlıklıydık."

"Ama..."

"He Qi, hemen yirmi bin piyadeyi alıp Tiexian Nehri'ne git. Bu savaşın ilk zaferi senin ellerinde yükselecek."

He Qi şaşkınlıkla sordu: "Yirmi bin piyade mi?"

Chu Qiao onayladı: "Evet."

"Ama komutanım, bizim askerlerimizin çoğu süvari ve ağır zırhlı. Piyade sayımız sekiz bini bile bulmaz."

"O zaman atları bırakın. Unutma, her askerin yanında en az üç yedek kılıç olsun. Ağır zırhları çıkarın, sadece hafif zırh giysinler."

He Qi'nin kafası karışmıştı ama Chu Qiao'nun şaka yapmadığını anlayınca selam verip dışarı çıktı.

Tanglı general, He Qi gidince sordu: "Dianxia, yirmi bin kişi yeterli mi? Neden daha fazla asker göndermiyoruz? Tiexian Nehri Yanbei karargâhına çok yakın, onlar bizden çok daha hızlı takviye getirebilirler."

Chu Qiao yavaşça başını salladı, gözleri derin ve keskindi: "Gerek yok, yirmi bin kişi yeterli."

Gök gürültüsünü andıran nal sesleri geliyordu; yer hafif hafif

titriyordu. Devasa askeri düzenler bir anda kurulmuş, daha ne olduğu anlaşılmadan kılıçlar çekilmiş ve askerler kurtlar gibi saldırıya geçmişti.

Günlerdir yağan şiddetli yağmur, zaten engebeli olan araziyi balçık deryasına çevirmişti. Çamur, atların hareket kabiliyetini büyük ölçüde kısıtlıyordu. İki ordu birbirine girdiğinde, kılıçların çarpışma sesi ovada yankılanıyordu.

Yetmiş yaşındaki ak sakallı Vali Mo, atının üzerinde yüzü kıpkırmızı halde kılıcını savuruyordu. Muhafızları "Vali hazretleri, kaçın kurtulun!" diye bağırsa da o, bir yumrukla onları susturuyordu. Yaşlı vali, "Vatan için ileri!" diye haykırarak atını düşmanın üzerine sürüyor, vücuduna onlarca ok saplanmasına rağmen geri adım atmıyordu. Arkasında oğlu, otuzlarındaki torunu ve henüz on altısına basmamış torun çocuğu vardı.

He Qi yetiştiğinde savaşın sonuna gelinmişti. Wuling eyaletinin askerleri, valilerinin cesaretinden güç alarak birkaç bin kişiyle on binlerce süvariye karşı direnmişlerdi ama artık güçleri tükenmek üzereydi. He Qi hiç ikiletmeden savaşa daldı. Yağmur ve çatışma yüzünden Tiexian Nehri kıyısı tam bir bataklığa dönmüştü; atlar çamura saplanıyordu. Yanbei'nin ağır zırhlı süvarileri çaresizce atlarından inip He Qi'nin piyadeleriyle kılıç kılıca gelmek zorunda kaldılar. Ancak ağır zırhlı süvarilerin asıl gücü düzlükte hücum etmekti; bu balçık deryasında o ağır zırhlar sadece hareketlerini kısıtlayan birer yüke dönüşmüştü.

Feryatlar ve çığlıklar birbirine karıştı; meydan kaynayan bir kazanı andırıyordu. Kılıçlar parlıyor, havada ölüm kokusu dolaşıyordu. Gökyüzü kara bulutlarla kaplıydı, kuşlar bile susmuştu; sanki dünya kan kırmızısına boyanmıştı.

Yanbei askerleri nihayet durumun vahametini anladı. Bazıları üzerlerindeki ağır zırhları çıkarmaya çalıştı ama bu ölüm kalım anında bir saniyelik dikkatsizlik bile felaketti; daha zırhının bağını çözemeden bir kılıç darbesiyle can veriyorlardı.

Yan Xun, ana karargâhındaki çadırında oturuyordu. Tiexian Nehri karargâha çok yakın olduğu için çatışma haberini ilk o

almıştı. Ancak haber ona ulaşana kadar, dışarıdaki muhafız birlikleri savaş seslerini duyup baskın var sanarak çoktan yardıma gitmişlerdi.

Yan Xun süvarileri geri çağırmak istediğinde artık çok geçti; iki taraf birbirine girmişti bile.

Başta Yanbei generalleri Xiuli Ordusu'nun bu "had bilmezliğiyle" dalga geçiyorlardı; ancak raporlar bir bir gelmeye başladıkça yüzleri asıldı. Bazıları hafif piyade desteğiyle savaşa girmek için izin istese de Yan Xun soğuk bir tavırla reddetti.

Artık çok geçti; Tiexian Nehri dar bir havzaydı ve şu an orada elli bin kişi birbirini eziyordu. Daha fazla asker göndermek sadece ölümü davet etmek olurdu.

Ama bu iş burada kalamazdı; bu savaş Hanshui cephesinin ilk çatışmasıydı ve kaybedilirse moral bozukluğu tüm orduya yayılırdı.

Yan Xun hemen emir verdi: Tüm ordu hazırlansın, Weiliao'ya hareket ediyoruz; cepheden saldıracağız.

Gece yarısı, kızıl bir ay çıplak bir yamacın arkasından yükseldi; Hanshui'nin üzerinde puslu bir su buharı yükseliyordu. Genç bir Yanbei danışmanı defalarca itiraz etti; savunma tarafında olduklarını, sadece Hanshui Geçidi'ni tutmalarının yeterli olduğunu, boş yere güç kaybetmemeleri gerektiğini söyledi.

Yan Xun başta onu duymamazlıktan geldi, sonra sabrı taşınca muhafızlarına emredip adamı bağlatarak bir mahzene kapattırdı. O dırdır kesilince nihayet sessizce bu pek de görkemli olmayan geçidi izlemeye koyuldu.

O danışman anlamıyordu, aslında kimse anlamıyordu; Yan Xun'un bunca yıldır yanında olan generalleri bile onun şu anki niyetini kavrayamıyordu.

Doğruydu; Xiuli Ordusu başkenti koruma bahanesiyle gelmişti ve Tang başkentine ulaşıp Jingan Prensesi'ni yenmek için bu geçitten geçmek zorundaydılar. Yani Yan Xun sadece geçitte beklese bile Xiuli Ordusu ayağına gelecekti. Savunma yapan tarafın vereceği kayıp her zaman daha az olurdu.

Ama o şimdi ordusunu dışarı çıkarmış, saldırı pozisyonu almıştı. Birçok kişi bunu mantıksız buluyordu.

Ancak sadece o, durumun ciddiyetinin farkındaydı. Hanshui Geçidi, Bian Tang'ın en önemli şehirlerinden biriydi ve nüfusu bir milyonu buluyordu. Burayı direnişle karşılaşmadan ele geçirebilmesinin sebebi; bir yandan Büyük Xia'ya saldığı o korkunç namı, diğer yandan Yanbei ordusunun henüz hiç yenilmemiş olması ve bizzat kendisinin ordunun başında durmasıydı.

Biliyordu ki kendisi ve Jingan Prensesi, Bian Tang'ın tüm askeri gücünü tamamen yok edemezdi. Zamanında Meishan Prensi Luo on küsur yıl plan yapmış ama yine de Li Ce'ye yenilmişti; şimdi kendisi tek başına bu bin yıllık imparatorluğu nasıl haritadan silebilirdi? Hanshui'nin batısında onlarca ordunun sessizce beklediğini, kendisiyle Xiuli Ordusu arasındaki bu kapışmanın sonucunu gözlediklerini biliyordu. Eğer bir zayıflık gösterirse, hepsi üzerine çullanacaktı.

Bu yüzden Tiexian Nehri Muharebesi hayati önem taşıyordu; küçük bir çatışma gibi görünse de asla kaybedilmemesi gereken bir savaştı. Şimdi bu durumu daha büyük bir zaferle örtbas etmesi gerekiyordu; bizzat sefere çıkması Yanbei'nin gücünü dosta düşmana gösterecekti.

"A'Chu, Tiexian Nehri'nde istemeden de olsa beni köşeye sıkıştırdın; yine zekânı konuşturdun."

Gecenin karanlığında Yan Xun, sekiz siyah Yanbei atının çektiği görkemli savaş arabasında oturuyordu. Üzerinde siyah ejderha desenli bir cübbe vardı; çenesini hafifçe kaldırmış, kısık gözlerle karanlıktaki şehir surlarına bakıyordu. Arabanın üzerinde, teni bal renginde, bakışları davetkâr bir dansçı kız yarı çıplak halde diz çökmüştü. Elindeki kaliteli şarap kadehini havaya kaldırıp cilveli bir sesle konuştu: "Yüce kralımıza zaferler dilerim; şu şehirdeki sefilleri yerle bir edip Yanbei'nin şanını yürütsün."

Yan Xun bakışlarını kadına çevirdi, dudaklarında hafif, umursamaz bir gülümseme belirdi: "Sen Yanbei halkından

mısın?"

Dansçı kız bir an duraksadı, sonra atıldı: "Kulunuz aslında Hanshuilidir ama kralımızın namını hep duyardım. Şimdi yanınızdayım, artık sizin malınızım, haliyle Yanbeiliyim."

Yan Xun'un gülümsemesi derinleşti: "Vatanın işgal edilmiş, soydaşların kılıçtan geçirilmiş ama sen hâlâ benim adamım olduğunu söylüyorsun. Gerçekten çok sadıkmışsın."

Kız, Yan Xun'un keyiflendiğini sanarak heyecanla devam etti: "Elbette efendim, isterseniz sizin için her şeyi yaparım."

"Her şeyi mi?" Yan Xun'un kaşları havalandı.

"Evet." Kızın gözleri süzüldü, dolgun dudaklarını ısırarak fısıldadı: "Her şeyi."

Yan Xun bir kahkaha attı, yanındaki muhafızlara döndü: "Duyduğunuz gibi, her şeyi yaparmış. Madem öyle, dileğini gerçekleştirelim; birazdan Weiliao şehrine saldırırken en önde o gitsin."

Muhafızlar kadını kollarından yakalayıp kaldırdılar. Kadının yüzü bir anda kireç gibi oldu, dehşetle bağırmaya başladı: "Kralım! Kralım acıyın! Ben zayıf bir kadınım, nasıl savaşırım! Kralım, merhamet edin!"

Kadın çığlıklar içinde sürüklenirken Yan Xun koltuğuna yaslandı, elindeki şarap kadehini yavaşça sallayarak kendi kendine mırıldandı: "Her şeyi ha?"

Dudaklarından soğuk bir alay süzüldü.

O sırada Weiliao surlarında da "zayıf bir kadın" vardı. Zırhını kuşanmış, surların tepesinden aşağıdaki devasa orduyu izliyordu. Ufuk çizgisi boyunca uzanan meşaleler geceyi gündüze çevirmişti.

Yan Xun'un o ışık selinin içinde olduğunu biliyordu. Ayrılalı yıllar olmuştu ve bugün ilk kez karşı karşıya geliyorlardı.

Belki de bu anın geleceğini çoktan biliyordu; kader, böyle ironik karşılaşmaları severdi.

Surların en tepesinde durup başını yavaşça göğe kaldırdı; rüzgâr saçlarını savururken meşalelerin ışığı gökyüzünü kızıla

boyuyordu. Tıpkı yıllar önce, omuz omuza verip kılıçlarını savurdukları, o demir parmaklıkları parçalayıp kendilerine kanlı bir yol açtıkları o günkü gibi... Eğer bugünlerin geleceğini bilselerdi, o zaman yine el ele verirler miydi?

Gözlerini yavaşça kapattı, yüzünde sarsılmaz bir kararlılık vardı. Zaman, durdurulamaz bir dalga gibiydi; bir sonraki darbenin ne zaman geleceğini kimse bilemezdi. Kılıcını sıkıca kavradı. O tilki gözlü adam hayalinde belirdi; suyun öte yakasından ona bakıyordu, hiçbir şey söylemiyor, sadece izliyordu. Tıpkı o nar çiçeklerinin açtığı, hatmilerin döküldüğü mevsimdeki gibi...

"Li Ce, burayı senin için koruyacağım."

Aniden devasa bir gürültü koptu; kızıl ışıkların altında dev bir davulun başında duran yarı çıplak bir adam var gücüyle vuruyordu. Davulun sesi insanın göğüs kafesinde yankılanıyor, yer sarsılıyordu.

He Xiao hemen yayını gerdi, oku bıraktığı an ok bir yıldız gibi hızla fırladı. Ancak tam o sırada karşı ordudan da bir ok yükseldi; o ok çok daha hızlıydı, He Xiao'nun okuyla havada çarpışıp onu ortadan ikiye böldü ve hızını kesmeden surlara doğru gelmeye devam etti.

Chu Qiao bunu görünce belinden bir fırlatma bıçağı çıkarıp savurdu; bıçak okla çarpıştı ve ikisi de yere düştü.

Her iki ordudan da büyük bir alkış koptu.

Ardından yeri göğü inleten bir nâra yükseldi; herkes aşağı baktığında kara bir sel gibi akan Yanbei ordusunun ilk saldırıyı başlattığını gördü. Ancak herkesin beklentisinin aksine, Yanbei süvarilerle değil, en öne sürdüğü piyadelerle saldırıyordu.

— 266 —

Surlardaki Veda

Gül kokuları gece rüzgârında dağılıp gitti, tüm sesler bıçak gibi kesildi. Genç kadın yüksek surların üzerinde durmuş, bakışlarını kat kat dizilmiş soğuk zırhlı askerlerin arasından geçirip o adamın üzerinde sabitlemişti. Zamanın azgın seli, kulaklarının dibinden uğultuyla geçip gidiyordu; bozkırda kükreyen bir fırtına, dağ doruklarında süzülen bir kartalın kanat çırpışı gibiydi bu ses.

Zifiri karanlık savaş sancağı, Yan Xun'un başının üzerinde rüzgârla dalgalanıyordu. Gece, bir kuyuya dökülmüş koyu bir mürekkep gibiydi; gökyüzü alçalmış, yıldızlar ve ay ışığı sönmüştü. Binlerce meşale harlayarak yanıyor, ışıkları askerlerin yüzüne sanki kanlı bir perde çekilmişçesine vuruyordu. Yan Xun, som altından dökülmüş savaş arabasının üzerinde dikiliyordu. Üzerinde ejderha nakışlı siyah bir kaftan vardı; elinde altın yayı, şakaklarına doğru kavislenen kılıç gibi kaşları ve çekik gözleriyle mağrur bir edası vardı. Başını hafifçe kaldırdı, hafızasındaki o tanıdık silüete sessizce baktı.

Tüm savaş alanı ölü bir sessizliğe gömülmüştü. Herkes nefesini tutmuştu; duyulan tek şey, yeryüzünün kalbiymişçesine vuran savaş davullarının sesiydi. Bu ses insanın omurgasında yankılanıyor, damarlardaki kanı milim milim kaynatıyordu.

Zaman o an donup kaldı. Sessizce birbirlerine baktılar; bakışları havada çarpışıp düğümlendi.

Derken, dalgalar halindeki ordu hücuma kalktı; bir ölüm kalım savaşı nihayet başlamıştı.

Bir anda süvariler yaylarını gerdi. Islık çalan rüzgârın eşliğinde oklar gökyüzünü kapladı, askerlerin tepesine yağmur gibi boşaldı. Sayısız insan ileri atıldı. Savaş, daha ilk anlarından itibaren insanın sırtını ürperten dehşetli bir vahşet sergilemeye başlamıştı.

Çığlıklar, iniltiler ve emirler birbirine karıştı.

Savaş atları çılgınca koşturuyor, fırlatılan kayalar gök gürültüsü gibi gürlüyor, kılıçlar ayazda parlıyordu. Kara bulutlar soğuk ayı gizledi; sanki gök ve yer bile bu amansız katliama bakmamak için gözlerini yummuştu.

Bir gün bir gece süren kanlı çarpışmanın ardından, doğu kapısı aniden ardına kadar açıldı. Gece boyu dişini tırnağına takıp savaşan Xiuli Ordusu, Yanbei birliklerinin saflarını tazelediği o kısa andan faydalanarak atlarını şehrin dışına sürdü. Tiexian Nehri kıyısına kadar durmaksızın ilerlediler. Burası yolun daraldığı, koca bir ordunun hücumuna elverişli olmayan bir yerdi. Yanbei askerleri atlarından inip yaya olarak saldırmak zorunda kaldılar. Ancak nehir kıyısına ulaştıklarında, Xiuli askerlerinin koyun postundan salları çoktan suya indirdiğini gördüler; nehrin en azgın noktasından karşıya geçiyorlardı.

“Efendim, dikkat edin!”
“Haşmetmeap, dikkat!”

Neredeyse aynı anda Yan Xun ve Chu Qiao yaylarını gerdi. Oklar boşluğu yırtarak birbirlerine doğru süzüldü. *Tın tın* diye iki ses duyuldu; oklar boşa gitmemiş, birbirine çarpmıştı. Bu ustalık, etraftaki muhafızların hayret dolu nidadalarına sebep oldu.

Geniş nehrin üzerinde, salların üstünde duran Chu Qiao, uzaktan Yan Xun’a bakıyordu.

Biliyordu; bu savaş sadece bir gösterişti. Yan Xun’un onu gerçekten durdurmaya niyeti yoktu.

Yan Xun, Prenses Jingan ile müttefikti ve onun adına Hanshui’yi savunmak zorundaydı. Fakat Prenses Jingan gerçekten Tang başkentini ele geçirip kendi soyundan birini tahta oturtursa, Yan Xun’un geri dönüş yolu kesilmiş olacaktı. Bu yüzden bu savaşı kazanamazdı ama çok feci bir şekilde kaybetmiş gibi de görünmemeliydi.

Ayrıca, Biantang’daki bu iç savaşı sürdürmesi ve Tanghu Geçidi’nin kapılarını onun için açık tutması için Chu Qiao’ya ihtiyacı vardı.

Meşale sıraları nehir yüzeyine yayıldı. Şafak öncesi karanlık,

pençelerini insanın gözlerine geçiren gulyabani bir canavar gibiydi. Yer ve gök kan kırmızısına büründü, rüzgâr uğultuyla eserek alevleri göğe savurdu.

Yan Xun atının üzerindeydi, hayvan huzursuzca toprağı eşeliyordu. Sırtı her zamanki gibi dikti; karanlık dünyanın bir tanrısı gibi imparatorluk vakarıyla doluydu. Keskin ve uzaklara dalan bakışları geniş nehir yüzeyini aştı, o zayıf ama her daim sarsılmaz silüetin üzerinde durdu. Gece rüzgârı Chu Qiao'nun şakaklarındaki saçları uçuşturuyor, kan lekeli zırhı ateş ışığında parlıyordu. Atının üzerinde, coşkun suların ve harlayan ateşlerin ötesinden sessizce ona bakıyordu genç kadın.

O an, Yan Xun'un hafızasındaki buz tabakası ince bir çatırtıyla yarıldı. O hafif sesi duyabiliyordu; darmadağınık sahneler, coşkun suların arasından birer birer su yüzüne çıkıyordu.

Ne kadar zaman geçmişti? Çok olmuştu, sanki bir önceki hayata aitmiş gibi... O kadar uzaktı ki neredeyse hatırlayamıyordu.

Yine böyle bir geceydi, yine böyle bir katliamın ardından gelen o ölüm sessizliğiydi. Ve yine aynı gözler, akan suların ötesinden sessizce ona bakıyordu. Zhenhuang Şehri'ndeki yangın her yeri kavururken, bitmek bilmeyen haykırışlar bozkırda yankılanıyordu. O zamanlar gençtiler; her biri kendi yoluna, doğru olduğuna inandığı şeye gitmek üzere kararlılıkla arkasını dönmüştü.

Belki de her şey çok uzun zaman önce mühürlenmişti. Onlar, kuzeye ve güneye savrulan iki kuyruklu yıldız gibiydiler; pek çok sebeple yolları kısa bir süreliğine kesişmiş olsa da, nihayetinde ayrılık yoluna girmek, kendi yörüngelerinde birbirlerinden giderek uzaklaşmak zorundaydılar.

Chu Qiao, elinde kılıcıyla nehir kıyısında durmuş, son birliğin de Hanshui'yi geçişini izliyordu. Uçsuz bucaksız nehir, onları doğu ve batı olarak ikiye ayıran aşılmaz bir uçurum gibiydi; binlerce can ve ruh bu suların derinliklerine gömülmüştü. Yer bir ocak, gök bir fırındı; bu ateşte yanan ise sayısız masumun kanı,

umudu ve birbirine taban tabana zıt inançlardı. Yan Xun'a baktığında, zihnindeki binlerce düşünce bir anda toza dönüştü. Yüz bin kişilik zırhlı ordu gözlerinin önünden silindi; geriye sadece, gök ile yer arasında mağrur ve yalnız duran o siyah kaftanlı adam kaldı. Bakışları bir kurdununkini andırıyordu; tıpkı yıllar önce Jiuyou Platformu'nda, arkasında tek bir kişi bile yokken, dünyayı yıkacak bir kasvetle kanlı ayak izleri bırakarak ayağa kalktığı o günkü gibi...

"Efendim!" Ping'an, üstü başı perişan, gözleri kan çanağına dönmüş halde koşarak geldi. Başını kaldırıp, "Bu savaşta altı binden fazla kardeşimizi kaybettik," dedi.

Chu Qiao başını eğdi. Genç adamın yüzünde henüz kurumamış kan izleri vardı. Yıllarca barış içinde yaşamış o çocuk artık büyümüştü; bu kanlı vaftizden sonra gözlerindeki o saf ışık sönmüştü.

"Ping'an, her amaca ulaşmanın bir bedeli vardır." Xiuli Ordusu'nun generali, atının üzerinde meşalelerden oluşan ateşten ejderhayı sessizce izledi. Uzun bir sessizlikten sonra boğuk bir sesle ekledi: "Gerçek barış, her zaman savaşın içinden geçilerek kazanılır."

Ping'an, anlayıp anlamadığından emin olamayarak kaşlarını çattı. "Gerçek barış mı?" diye mırıldandı.

"Evet. Ben göremeyeceğim, belki sen de göremeyeceksin... Ama elbet birileri görecek."

Chu Qiao başını kaldırıp son kez Hanshui'nin karşı kıyısına baktı. Yangın yavaş yavaş sönüyor, nehir yüzeyinde dumanlar süzülüyordu. Çok uzaklarda, belli belirsiz altın bir parıltı vardı. O adam siyah zırhları içinde, pelerini gece rüzgârında dalgalanarak orada duruyordu. Yüz hatlarını seçemese de, onun ifadesini ve silüetini net bir şekilde hayal edebiliyordu; tıpkı yıllar önce bir öğleden sonra, atının üzerinde ona o oku fırlattığı andaki gibi... O gün Yan Xun onun hayatını kurtarmıştı, Chu Qiao ise buna karşılık on yılını ona vermişti.

Sağ koluna uzandı; orada, kara demirden dövülmüş bir kolçak vardı. En güçlü okların bile delemediği bir zırh...

Bu, Zhao Song'un ona hediyesiydi. Bir çifttiler; Chu Qiao birini ona vermişti.

Kararlılıkla arkasını döndü, dalgalar halindeki ordusuna karıştı. Atını kamçılayıp ileri sürdü; bir kez olsun geldiği yöne bakmadı.

Hanshui'nin batısında, Yan Xun atının başını çevirdi. Generallerinden biri yanına yaklaşıp sordu: "Haşmetmeap, kovalamıyor muyuz?"

Yan Xun tek kelime etmedi. Adamın yanından geçip gitti ve epey uzaklaştıktan sonra soğuk bir sesle emir verdi: "Ordu geri çekilsin."

Ordu bir sel gibi çekilirken, ufukta güneş yükselmeye başladı; yeryüzüne huzurlu bir kızıllık yayıldı. Ters yönlere giden o iki ordu, artık birbirlerinden tamamen uzaklaşıyordu.

*

Uçsuz bucaksız ana çadırın içinde, zırhlı bir general diz çökmüş duruyordu; epey bir zamandır oradaydı. Güneş yavaş yavaş battı, gece çöktü. Çadırın içi zifiri karanlıktı; sadece inci kakmalı altın kürkün üzerindeki hafif parıltı, o adamın bir dağ zirvesini andıran silüetini belli belirsiz aydınlatıyordu.

O adam hiç konuşmuyordu. Tiexian Nehri'nden döndüğünden beri orada öylece oturuyordu, sanki etrafındaki her şeyi unutmuştu. Çadırın dışındaki çimenler gece rüzgârında hafifçe sallanıyor, etrafa umut kokuları yayıyordu. Beşinci ayın Biantang'ında yaz çoktan gelmişti; cırcır böceklerinin berrak sesleri kesilmiyor, bozkırdaki otlar insan boyuna ulaşıyordu. İsimsiz böcekler havada uçuşuyor, kanatlarındaki hafif parıltılar yıldızlar gibi parlıyordu.

Çadırın içi çok sessizdi. Zırhlı general kımıldamaya, hatta sesli nefes almaya bile cesaret edemiyordu; lambayı yakmayı ise aklından bile geçiremezdi. O, Yanbei Ordusu'nun eski çekirdeğinden gelmiyordu, Yan İmparatoru'nun eski sadıklarından da değildi. Aslında, ilk isyanda Yan İmparatoru'nun yanında olanlardan geriye pek kimse kalmamıştı. Ordudaki bu yeni nesil, mevkilerini kılıç sallayarak

kazanmışlardı. İmparator her ne kadar kapalı kutu ve kestirilemez biri olsa da, ödül ve ceza konusunda adildi ve askeri başarıya çok önem verirdi. Savaşmaya cesaretin varsa, yükselmekten korkmana gerek yoktu.

Generalin soyadı Mu idi. Ataları okumuş yazmış insanlardı; kendi kuşağında bu asalet sönmüş olsa da, o yine de okuma yazma bilir, askeri stratejiden anlardı. Bu birikimi sayesinde adım adım yükselmiş ve birkaç yıl içinde Yanbei Ordusu'nun önde gelen generallerinden biri olmuştu.

Diğerlerinin aksine, Mu, İmparator'un söylentilerdeki kadar gaddar olmadığını düşünüyordu. Evet, kendi hocasını öldürmüştü, kız kardeşini öldürmüştü, ona yıllarca yardım eden Büyük Birlik Cemiyeti'ni tasfiye etmişti... Ama ne olmuştu yani? Olayın içindeki insanlar İmparator'u nankörlükle suçlayabilir, ona "kurt kalpli" diyebilirdi. Ancak onlar gibi sıradan insanlar gerçeği net görüyordu: Büyük Birlik Cemiyeti askerlikten anlamıyor, devlet yönetiminden bihaberdi; kendi içlerinde güç savaşına girmiş, birbirlerini yiyorlardı. Yıllarca Yanbei'yi ellerinde tutmuş ama hiçbir başarı gösterememişlerdi. Kuzeyde göçebe kabilelerin tacizi, doğuda Xia Hanedanı'nın baskısı varken halkı koruyamamışlar, ama devlet işlerine burunlarını sokmaktan geri durmamışlardı. Eğer İmparator böyle insanları demir yumrukla ezmeseydi, Yanbei topraklarında sadece yeni bir kaos düzeni kurulmuş olurdu.

Büyük işler başaranlar, üç beş kişinin canına kıymış çok mu?

Tarih boyunca hangi iktidar mücadelesi kan deryasına dönmemişti ki?

Başarılı bir hükümdar ile sıradan bir insanın farkı, olaylara bakış açısındaydı: Büyük resmi mi göreceksin, yoksa şahsi duygularına mı yenileceksin?

Bu yüzden General Mu, o eski Xiuli Generali'ne Chu Qiao'ya karşı pek bir sempati beslemiyordu. Ona göre bir kadın, asla büyük bir davanın yükünü sırtlayamazdı.

"Mu Lang."

Boğuk bir ses aniden yankılandı, boş çadırda hafif bir eko

bıraktı. Mu Lang hemen doğruldu. Yukarıdaki ses devam etti: “Cheng Yuan’a haber gönder. Birliklerini Songyuan Geçidi’ne kaydırsın ve orayı sıkıca tutsun. Xiuli Ordusu madem oraya girmek istiyor, bırakalım girsinler; Prenses Jingan’ın ordusu içeride onları bekliyor olacak.”

“Emredersiniz.”

“Ayrıca, ona söyle; Zhao Yang’ın birliklerine saldırmasın. Tüm gücüyle Zhao Che’ye yüklensin. Ne pahasına olursa olsun, Zhao Che’nin erzak depolarını yerle bir etsin.”

“Emredersiniz,” dedi Mu Lang aceleyle. “Hemen Baizhi Geçidi’ne haber gönderiyorum.”

Yan Xun karanlıkta başını salladı, yüzü seçilmiyordu. “Gerek yok. Yarın sabah gitsen de olur, acelemiz yok.”

Mu Lang duraksadı. Askeri durum yangın gibidir, nasıl acele olmazdı? Ama Yan Xun böyle dediyse itiraz etmeye cüreti yoktu; sessizce diz çökmeye devam etti.

“Gel, bana eşlik et, bir kadeh içelim.” Yan Xun hafifçe öne eğilmiş, içki dolduruyordu. İnci parıltısı altında hali biraz bitkin ve efkârlı görünüyordu.

Mu Lang onur duyarak hemen ayağa kalktı, küçük adımlarla yaklaşıp kadehi aldı ama oturmaya cesaret edemedi.

Yan Xun yanındaki koltuğu işaret etti. “Otur, dikilip durma orada.”

Mu Lang temkinle oturdu, içkisini bir dikişte bitirdi. “Lütfunuz için teşekkür ederim, Haşmetmeap.”

Yan Xun da kadehini boşalttı. Mu Lang hemen tazeledi. İmparator’un hafifçe gülümsediğini duydu: “Uzun zamandır kimseyle içmemiştim. Eskiden şartlar elvermezdi, içemezdim. Şimdi şartlar düzeldi ama benimle içecek kimse kalmadı.”

Mu Lang’ın bileği hafifçe titredi. Akıllı adamdı; dün gece Yan Xun, Xiuli Ordusu’nu takibi durdurma emri verdiğinden beri bir şeylerin ters gittiğini seziyordu. Şimdi bu sözleri duyunca, duymaması gereken şeylere şahitlik ettiğini daha iyi anladı.

“Hadi.”

Yan Xun bunu öylesine rahat söylemişti ki, kadehini Mu Lang'ınkine hafifçe vurdu. Koyu kırmızı içki parmaklarına sıçradı ama umursamadı. Yumruk büyüklüğündeki kadehleri bir dikişte bitiriyordu. Kısa sürede bir testi içki yarılanmıştı.

— 267 —

Yalnızlığın Zirvesi

Yan Xun'un bu gece konuşacağı tutmuştu; sanki son bir aydır söylemediği her şeyi bu geceye sığdırıyordu. Mu Lang'a ordunun yemeğini, ailesini, anne babasının sağlığını, kaç çocuğu olduğunu, okuyup okumadıklarını, kaç eşi olduğunu sordu; hatta gülerek ordu genelevindeki kadınların güzel olup olmadığını bile merak etti.

Mu Lang şaşkınlık içindeydi. Eskiden Yan Xun'u görme fırsatı olmazdı, hakkında bildiği her şey kulaktan dolmaydı. Şimdi onun bu kadar cana yakın olduğunu görünce, seçiminin ne kadar doğru olduğunu bir kez daha anladı. İmparator'a ihanet edip Biantang'a sığınan o kadın, gerçekten ne istediğini bilmez biri olmalıydı.

Böylece gece yarısına kadar sohbet ettiler. Nöbet davulu üçüncü kez vurduğunda Yan Xun sarhoş gibiydi. Sedire yaslanmış, havadan sudan bahsederken sesi yavaş yavaş kesildi. Mu Lang onun uyuduğunu sandı, yanındaki ipek yorganı üzerine örttü ve sessizce çadırdan çıktı.

Çadırın içi yeniden sessizliğe büründü. O kadar sessizdi ki, çok uzaklardaki askerlerin mırıldandığı o hüzünlü Yanbei ezgileri duyulabiliyordu. Bu ezgiler gece gökyüzünde yankılanıyor, soğuk bir nefes gibi etrafı sarıyordu. Karanlığın içinde adam gözlerini açtı; o kapkara gözler su gibi berraktı, sarhoşluktan eser yoktu.

Yine tek başına kalmıştı.

Etrafı boş ve soğuktu, yanında kimse yoktu. Dışarıda rüzgâr uğulduyordu; aslında ılık bir rüzgârdı bu ama çadırın içine süzüldüğünde nedense insanın içine işleyen bir serinliğe dönüşüyordu. Geniş ve yumuşak sedirinde tek başına uzanıyordu. İpek yorganlar, değerli kürkler, yeşim yastıklar, inci perdeler... Buhurdanlıktan yükselen tütsü dumanları çadırı ferahlatıcı, huzur verici bir kokuyla dolduruyordu.

Ancak bu görkemli yatak, bu huzurlu bahar gecesi ona sadece yalnızlık sunuyordu. Tıpkı yıllar önceki o gece gibi... Genç kadın bir devasa gemiye bindirilip götürülmüş, güneye doğru yola çıkmıştı. Yan Xun ise Beishuo Geçidi'nin surlarında durmuş, o beyaz şeridi izlemişti. Kar altındaki bozkırlar, demir gibi sertleşmiş topraklar... Genç kadın nihayet onun avuçlarından kurtulmuş, uzaklara gitmişti.

Aslında daha çocukken, bir gün işlerin bu noktaya geleceğini sezmişti.

O her zaman adaletli ve iyilik doluydu. Ne kadar büyük bir tehlikenin, ne kadar derin bir çıkmazın içinde olursa olsun, vücudu yaralarla dolu olsa bile gelecekten ve umuttan asla vazgeçmezdi. Başlarda ona cesaret veren Yan Xun idi ama zamanla roller değişmiş, Chu Qiao ona destek olmaya başlamıştı. Ona geleceklerini anlatır, ideallerinden ve hayallerinden bahsederdi. Hangi felaketle karşılaşırlarsa karşılaşsınlar, her zaman güçlü kalıp bir çözüm yolu bulurdu. Ona kılıç kullanmayı, ok atmayı, askeri stratejiyi ve devlet yönetimini o öğretmişti. Wu Daoya kağıt üzerinde hocası olabilirdi ama Yan Xun, Chu Qiao'dan öğrendiklerini başka kimseden öğrenmemişti.

O, Yan Xun'un hem hocası hem en yakın dostuydu; sığındığı limanı, hayatta sevdiği tek kadındı.

Fakat ona bu kadar yakınlaştıkça Yan Xun'un içindeki huzursuzluk ve korku da büyümüştü. Ne zaman başladığını bilmediği bir şekilde, bir gün yollarının ayrılacağını, onun kendisinden uzaklaşacağını hissetmişti.

Ne zamandı o an?

Belki kölelere acıdığı o gündü, belki Zhao Song ile arasının iyice düzeldiği zamandı, belki de ona gelecekteki huzurlu ve müreffeh toplumu anlattığı andı... Hatırlayamıyordu. Sadece şunu biliyordu: Bir gün gelecek, onu hayal kırıklığına uğratacak, onu yaralayacak ve aralarındaki o kıymetli güveni paramparça edecekti.

Bu yüzden onu uzaklaştırmaya çalışmıştı; askeri ve siyasi işlerden elini çekmesini istemişti. Ellerindeki kanı görmesini,

amaçlarına ulaşmak için ne kadar canavarlaşabildiğini fark etmesini istememişti.

O, beyaz bir kartalın kanatlarını kıran bir avcı değildi; o, karanlıkta uçmaya mahkûm bir gece baykuşuydu. Uzun gece sona erip dünya siyah ve beyaz olarak ikiye ayrıldığında, korkmaya başlamıştı.

Karanlıkta boğuk bir gülüş yankılandı. Gözlerinde hafif bir sarhoşluk parıltısı vardı. Birden çocukluğunu hatırladı; o güvensiz delikanlı defalarca sormuştu: “Sonsuza dek benimle kalacak mısın?”

Kız çocuğu ise neşeyle gülümseyerek başını kaldırmış ve sormuştu: “Beni hiç üzecek misin?”

Beni üzecek misin? Beni üzecek misin? Üzecek misin...

Gözlerini kapattı. O berrak ses, her yönden üzerine gelen devasa dalgalar gibi kulaklarında çınlıyordu.

Sana en iyisini vermek istedim.
Ama benim "en iyi" dediğim şeyler, senin istediklerin değildi.

Karanlıkta metalik bir ses duyuldu. Yan Xun sağ kolundaki tokaları çözdü; gümüş renkli kara demir kolçak yere düştü. İncilerin zayıf ışığı altında cam gibi parlıyordu.

Bu, Zhao Song’un ona hediyesiydi; bir çifttiler. Chu Qiao birini ona vermişti ve Yan Xun onu on küsur yıldır kolundan hiç çıkarmamıştı.

“Yola çıkmaya karar verdiğimde, senin asla bana ait olmayacağını biliyordum. Sen aydınlık için doğmuşsun, benimse kanla yıkanmış ideallerim var. Bu yüzden bana boyun eğmeni, emrime girmeni, ömür boyu peşimden gelmeni istedim. Ne yazık ki, sonunda yine başaramadım.” Karanlıkta sessizce gülümsedi.

Her amaca ulaşmanın bir bedeli vardı ve o, bu bedeli çoktan ödemişti.

“Kimse ömrünü sıradan biri olarak geçirmek istemez. Asıl mesele, önüne bir fırsat çıktığında onu gerçekten alıp alamayacağındır.”

Karanlıkta adamın sesi boğuk ve pürüzlüydü; sanki birkaç

hayat eskitmiş bir ihtiyar gibi konuşuyordu. Değerli kürklerin üzerinde uzanıyordu, masaya dökülen içkinin kokusu baş döndürüyordu. Şık kıyafetleri içinde, karanlıkta sessizce sırıttı; gülümsemesi masum bir çocuğunkini andırıyordu.

“Zhuge Yue, sen alabilecek misin?”

*

“Bunu yapamam,” dedi Zhuge Yue. Bakışları sarsılmaz, sesi ise durgundu.

Zhuge Muqing’in saçları bembeyaz olmuş, yüzü kırışıklıklarla dolmuştu. Sadece birkaç yıl içinde bu yaşlı adam tüm enerjisini tüketmişti. Artık içinde hayat belirtisi kalmamış bir su birikintisi gibiydi; sadece son bir çılgınlıkla, kan çanağına dönmüş gözlerini oğluna dikmişti.

“Zhao Che çoktan yenildi, Zhao Yang da fazla dayanamaz. Şu an tüm Xia topraklarında durumu tersine çevirebilecek tek kişi sensin. Eğer Zhuge ailesi şimdi Zhao Yang’ı terk ederse, o kesinlikle çökecektir. O zaman sen bir çağrıda bulunursan tüm dünya sana cevap verir; Xia’nın bir numaralı ismi olursun. On yıl sonra Zhuge ailesi Yanbei’yi bile dize getirir ve imparatorluk tahtına oturur!”

Zhuge Muqing, kudurmuş bir hayvan gibi oğluna bakıyordu. Zhuge Yue’nin omuzlarını kavradı ve bağırdı: “Yue’er! Xia’nın geleceği ve kaderi, Zhuge sülalesinin istikbali tamamen senin iki dudağının arasında!”

Zhuge Yue babasına uzun süre sessizce baktı.

Babası yaşlanmıştı; artık o ileri görüşlü, fırtına gibi esen aile lideri değildi. Kibre kapılmış, aptallaşmış ve delirmişti.

Hayatı boyunca babasıyla hiç yakın olamamıştı. Çok küçükken annesini kaybetmişti; çocukluk günlerinde koca Zhuge malikanesinde bir ağacın gölgesi kadar sessizce tek başına dolaşırdı. Ancak büyüyüp kendi çabasıyla kardeşleri arasından sıyrıldığında, bu çok eşli ve çok çocuklu baba ona bir kez olsun dönüp bakmıştı.

Ama sonra düşmüştü, yaralanmıştı; ölümden kıl payı kurtulmuştu ama ailesi onu hiç acımadan terk etmişti.

Yeniden güç kazanıp aileye şan şeref getirene kadar... Ama yine de ağabeyini seçmişler, onu öldürmeye çalışmışlardı. İşte onun ailesi, onun akrabaları bunlardı.

Yine de onlardan tamamen nefret edemiyordu.

Wei Shuye'nin dediği gibi; ne kadar tiksinirlerse tiksinsinler, onlar nihayetinde soylu ailelerin çocuklarıydılar. Küçüklüklerinden beri bu asalet sayesinde her türlü ayrıcalığı yaşamışlardı. Dolayısıyla bu sorumluluğu da taşımaları gerekiyordu.

O nihayetinde babasıydı; onu büyüten, eğiten, başarılarıyla gururlanan, ilerlemesine sevinen babası... Her ne kadar bir zamanlar acımasız ve gaddar davranmış olsa da, ona huzurlu ve zengin bir çocukluk vermişti. Kendini koruyamayacak kadar küçük olduğu zamanlarda önünde durmuş, onu ve tüm aileyi korumuştu.

"Baba, bunu yapamam." Zhuge Yue bir adım geri çekildi ve babasının önünde eğilerek derin bir saygı selamı verdi. "Bir insanın avucu ancak o kadardır; her şeyi kavrayamaz."

Mum ışığı çıtırdadı, ışığı yüzüne altın bir parıltı düşürdü. Yaşlı babasına sakince bakarak konuştu: "Beni büyüttüğünüz için size minnettarım ama bunu yapamam. Xia bensiz kalırsa başka generaller bulur. Siz bensiz kalırsanız başka oğullarınız var. Ama eğer Xing'er bensiz kalırsa, hiçbir umudu kalmaz."

Onu doğuran, büyüten, sonra vazgeçen ve öldürmeye çalışan babasının önünde bir kez daha eğildi. Bakışları berrak, ifadesi huzurluydu: "Baba, kendinize iyi bakın."

Zhuge Yue arkasını dönüp gitti. Mum ışığı, dik ve sarsılmaz sırtına vuruyordu. Zhuge Muqing oğlunun arkasından bakakaldı; gözleri feri sönmüş bir kül gibiydi, dudakları yarı açıktı, elleri hâlâ omuzlarını kavradığı pozisyonda asılı kalmıştı.

O an anladı; belki de bugünden itibaren bu oğlunu sonsuza dek kaybetmişti.

Gelecek vadeden, büyük umutlar beslediği ama beklentilerini her seferinde boşa çıkaran; kırbaçladığı, terk ettiği, evden kovduğu ve suikastçılar gönderdiği o oğlunu artık tamamen

kaybetmişti.

Zamanın çarkları baba ve oğul arasından akıp geçti. Çadırın dışından esen rüzgâr, adamın bembeyaz saçlarını uçuşturdu, kamburlaşmış sırtını yalayıp geçti. Bir anda öylesine yaşlanmıştı ki... Sadece ellerini beyhude bir çabayla uzatabiliyor ama o acımasızca akıp giden yılları geri getiremiyordu.

Zhuge Yue yavaş adımlarla yürüyordu. Çok uzun zaman önceden beri bugünün geleceğini, başkalarına gerçekten neye değer verdiğini bu şekilde anlatması gerekeceğini biliyordu.

İstediği şey dünya hakimiyeti değildi, tarihe adını yazdırmak değildi, o en yüksek zirveye çıkıp insanlara tepeden bakmak hiç değildi.

Tek istediği, onun yaşamasıydı; görebileceği bir yerde, huzurla yaşaması...

Korumak istediği bir şey olduğu için kendini güçlü olmaya zorlamıştı. Ama korumak istediği şey artık yoksa, yaptığı her şeyin ne anlamı kalırdı?

Hayatı boyunca asla pişman olacağı bir şeyi yapmayacaktı.

Çadırın perdesini araladı, ayakları ay ışığıyla yıkanan ordugâha bastı. Soğuk rüzgâr yüzüne vurduğunda, daha önce hiç olmadığı kadar zinde hissetti.

Dünya elden giderse yeniden fethedilebilirdi, ordular dağılırsa yeniden kurulabilirdi... Ama ölen bir insan geri gelmezdi.

Zhao Che'nin yola çıkmadan önceki sözleri kulaklarında yankılandı: *"Gerçekten ne istediğini anla ve bir kez olsun kendin için yaşa."*

Dostu, kardeşi tarafından ihanete uğradıktan sonra her yönden kuşatılmış ve yenilmişti; ama yine de bu durumda bile binlerce li yol kat edip onunla görüşmeye gelmişti. Tek amacı, bu büyük resimle hiç ilgisi olmayan sözü söylemekti.

Ordugâhtaki birlikler çoktan toplanmıştı, herkes yola çıkmaya hazırdı. Zhuge Yue derin bir nefes aldı ve atının üzerine sıçradı: "Yola çıkıyoruz!"

Bozkırın otları savruldu, at nalları yankılandı; uzaklardaki

kadim Biantang'a doğru hızla at sürdüler.

Uçsuz bucaksız topraklar, şanlı imparatorluk gücü... Her şey gözünün önündeydi.

Yapamadığından değil, istemediğinden vazgeçmişti.

— 268 —

Kuzeyin son geçidi... Mayıs ayı gelip çatmış olsa da buralar hâlâ uçsuz buçaksız karlar altındaydı. Keskin kuzey rüzgârı, insanın yüzüne bir bıçak gibi çarparak uğulduyordu.

“Gidelim.”

Zhao Che, Wei Shuye’ye hafifçe gülümsedi. İçinde bulunduğu bu vahim durumda bile çehresinde hâlâ o özgüven dolu parıltı vardı.

Zayıf ve çelimsiz bir yapısı olan Wei Shuye, başını kaldırıp umudunu yitirmeyen Zhao Che’ye bakarken içindeki şüpheye engel olamadı.

Yan Xun, erzak kervanlarını yağmalamak için adeta gözü dönmüşçesine saldırıyor, kalabalık ordusuyla onların askerî gücünü insafsızca eritiyordu. Zhao Yang ise Yanbei’ye karşı verilen savaşta pek kayıp vermemiş olmanın verdiği rahatlıkla, tam da bu sırada hırsına yenik düşmüş; Zhao Che’nin artçı birliklerine saldırıp Zhuge Yue’nin ikmal yolunu kesmişti. Bu ihanet Zhao Che’yi büyük bir çıkmaza sürüklemiş, ordusuna ağır kayıplar verdirmiş ve orta bölgedeki on üç eyaletin kaybedilmesine neden olmuştu.

Yeniden toparlanıp karşı saldırıya geçmek için birliklerini bir araya getirdiklerinde ise artık dört bir yanları sarılmıştı; durum geri dönülemez bir noktadaydı.

O gün Zhao Che, yıkıntıların arasında uzun süre sessiz kalmış, savaş meydanlarında pişmiş o prens general, elindeki kılıcı bitkin bir halde yere bırakmıştı. Arkasına dönüp ona bakarak, “Kaybettik,” demişti.

O gün, onun peşinden giden tüm generaller ağlamıştı. Hatta o ana dek hep burnu havada olan soylu klanın genç efendisi Wei Shuye bile nefret dolu gözyaşları dökmüştü.

Kazanma şansları yok değildi, topraklarını geri alacak güçleri

de vardı; bitkin ve umutsuz bir halkın vatanında çarpışa çarpışa ilerlemişlerdi. Her an, her yerde canlarını feda etmeye hazır bir kararlılığa ve cesarete sahiptiler.

Fakat yine de yenilmişlerdi.

Düşmanla göğüs göğüse çarpıştıkları bir meydanda değil, kendi kanlarından olanların kurduğu sinsi tuzaklarda kaybetmişlerdi.

Tarihin gördüğü en güçlü düşmanla karşı karşıyaydılar ama aynı zamanda son yüz yılın en zayıf düşmüş vatanına sahiptiler.

Genç prens başını kaldırdı; savaş atı huzursuzca toprağı eşeliyordu. Kuzey geçidi bembeyaz bir örtüye bürünmüş, gökyüzüyle yer karın altında birleşmişti. Bu geçitten çıktıklarında artık Büyük Xia topraklarında olmayacaklardı; önlerinde sadece tozlu rüzgârlar ve uçsuz bucaksız bir boşluk vardı. Orada artık Büyük Xia'nın sancağı dalgalanmayacaktı.

Gökyüzüne bakarak sessizce mırıldandı: "Zhao hanedanı yok olmayacak. Güneşin doğduğu her yerde, Zhao soyundan gelen birileri mutlaka olacaktır."

Atını mahmuzladı, binlerce asker ve atlı peşine takıldı. Önlerinde aşılması gereken on bin fersahlık dağlar, her yanı gümüş gibi kaplayan karlar vardı.

Zhao Che'nin yumrukları demir gibi sıkılı, bakışları kılıç kadar keskindi. Dudakları hafifçe kıpırdadı; sessiz ama sarsılmaz bir yemin döküldü ağzından: "Geri döneceğim—"

"Efendim!" diye kükredi He Xiao aniden. Gözleri kan çanağına dönmüştü. "Buna razı gelemem."

"Komutan He, bu bir emirdir." Tangjing'in surlarında, zırhlar içindeki Chu Qiao, en güvendiği adamına bakarak her kelimenin üzerine basa basa konuştu.

"Efendim, siz Tang İmparatoru'na eşlik edip şehirden çıkarın, bırakın ben burada kalayım."

Surların hemen aşağısından savaş çığlıkları yükseliyor, gök gürültüsünü andıran nal sesleri her yanı sarsıyordu. Jingan Prensesi'nin komutasındaki ordu, onların on katı büyüklükteydi.

On binlerce atlı, Tangjing şehrini düşürmek için dalgalar halinde saldırıyordu. Durdurulması imkânsız bir sel, bir tsunami gibiydiler.

Chu Qiao soğuk bir sesle sordu: “Bunu başarabilir misin?”

He Xiao kaşlarını çattı ve gür bir sesle cevap verdi: “Kulunuz ölene dek…”

“Ölsen bile başaramazsın,” dedi Chu Qiao, sesi aniden keskinleşerek.

He Xiao’nun yüzü kaskatı kesildi, tam bir şey söyleyecekti ki Chu Qiao devam etti: “Tangjing dört bir yanından kuşatılmış durumda. Dışarıda Yan Xun’un yüz binlerce kişilik ordusunun kurduğu ikinci bir barikat var. Bian Tang ordusu çoktan sindirildi, kimse yardıma gelmeyecek. Tüm ülkede direnen tek birlik benimki ve düşmanın tüm gözü üzerimde. Ben bu surlarda olduğum sürece, birliklerini bölüp peşinize düşmeye cesaret edemezler. Ama eğer gidersem, Tangjing’i kuşatmayı bırakıp tüm güçleriyle arkamızdan gelirler. O zaman sığınacak bir kalemiz de kalmaz; önümüzde Yanbei ordusu, arkamızda Jingan ordusu varken sonumuz çok daha feci olur!”

He Xiao bunu düşünmemiş değildi. Dişlerini sıkarak bir kelime bile etmeden dinledi.

“He Xiao, sana yalvarıyorum. Onları al ve buradan kaç. Li Ce’nin bana olan iyiliklerini ömrüm boyunca ödeyemem. Bugün onun krallığını koruyamıyorum ama en azından soyunu korumama izin ver.”

He Xiao’nun bakışları kederle doldu. Gözlerini Chu Qiao’ya dikti ve aniden, “Efendim, başkasını gönderin, izin verin yanınızda kalıp sizi koruyayım,” dedi.

Chu Qiao başını iki yana salladı ve usulca, “Başkasına güvenemem,” dedi.

He Xiao, Chu Qiao’ya baktı. Gözlerindeki bakış, kızgın lavlar kadar yakıcıydı.

Kaç yıl boyunca ölümle burun buruna gelmişler, kaç yıl omuz omuza savaşmışlardı... Birlikte geçirdikleri zaman, herkesten fazlaydı. Aralarındaki o ilk başta filizlenen duygular zamanla

evrilmiş, birbirine karışan kan ve süt gibi kopmaz bir akrabalık bağına dönüşmüştü.

Karşısındaki bu kadın; güçlüydü, cesurdu, merhametli ve dürüsttü. Elbette bazen korkar, bazen yolunu kaybeder, bazen de zayıf düşüp onun göğsünde hıçkıra hıçkıra ağlardı. Onlar hem silahtar hem arkadaştılar. O, He Xiao için hem bir efendi hem de bir kız kardeşti.

Yüzlerine vuran alevlerin ışığında He Xiao aniden ona sarıldı. Sesi, sanki ağzında kan çiğniyormuşçasına boğuk ve derinden geliyordu: “Kendine dikkat et!”

“Sen de!”

Savaşçı çevik bir hareketle atına atladı. Küçük Li Xiuyi, Chu Qiao’ya doğru feryat ediyordu: “Hala! Hala!”

He Xiao çocuğu göğsüne bastırıp korumaya aldı ve arkasına bir kez bile bakmadan, seçkin birliğiyle birlikte güneybatı kapısından dışarı fırladı. Aynı anda doğu ve batı kapıları da ardına kadar açıldı; iki ayrı birlik daha şehirden çıkarak düşman saflarına daldı.

“Okçular hazırlansın!” diye bağırdı He Qi. “Ateş!”

Geniş ova adeta bir insan öğütücüye dönüşmüş, savaşçıların canlarını acımasızca yutuyordu. Mızraklar ve kılıçlar kan susamışçasına parlıyor, on binlerce atın nal sesleri boğuk bir gök gürültüsü gibi yeri göğü inletiyordu.

Chu Qiao surların üzerinde durmuş, bu ölümcül savaşı izlerken tüm anıları zihninde birer birer canlanıyordu.

İki hayat yaşamıştı. Çok şey yapmış, çok insan tanımıştı. Bazı şeyleri doğru, bazılarını yanlış yapmıştı; bazı fırsatları kaçırmış, bazı insanları hayal kırıklığına uğratmıştı. Fakat ne olursa olsun, hangi durumda kalırsa kalsın, inançlarına asla ihanet etmemişti.

Yaşam, o an her zamankinden daha berrak geliyordu ona. Gözlerini kapattı; hayatından gelip geçenler birer birer belirdi. Sevdikleri, nefret ettikleri, haksızlık ettikleri, canını yaktıkları... Ve sonunda hepsi, o asil ve yakışıklı surette birleşti. Adam bir geminin pruvasında durmuş, giysileri rüzgârda savrulurken, üzerine düşen soğuk yağmur damlaları altında hafifçe arkasına

dönüp bakıyordu. Gözleri serin ama derin bir sevdayla doluydu.

“Seni seviyorum,” dedi Chu Qiao usulca. Rüzgâr öyle sert esiyordu ki saçlarını darmadağın ediyordu. Yer gök kan kırmızısına bürünmüştü. Dalgalar halinde gelen düşman askerleri, kulakları sağır eden bir gürültüyle kadim şehir kapılarını zorluyordu.

Elinin birini hafifçe şişmiş olan karnına koydu. Orada yeni bir hayatın umudu vardı; onu ayakta tutan, burada korkusuzca, zayıf düşmeden bir anne gibi dimdik durmasını sağlayan o umuttu.

Yol çok uzundu, adam onu kesinlikle duyamazdı.

Gülümseyerek yüzünü göğe kaldırdı, berrak gökyüzüne baktı. “Seni seviyorum—”

Ama ne yazık ki, artık yanında olamayacağım.

Gökyüzü öyle maviydi ki gözlerini sızlatıyordu. Gözünün kenarından bir damla yaş süzüldü, soğuk miğferinin içine, gür saçlarının arasına karışıp gitti.

Kılıcını çekti. Tüm düşman askerleri ona doğru atılıyordu. He Xiao’nun birliği yan kanattan sıyrılıp gitmişti. Kulakları tırmalayan savaş çığlıkları boğuk bir gök gürültüsü gibiydi. Başının üzerinde beyaz zemin üzerine kırmızı bulutlu sancak dalgalanıyordu; o parlak kırmızı renk, savrulan sarı kumların içinde umut dolu bir güneş gibi parlıyordu.

Arkasına döndü, gözleri tek tek o genç savaşçıların üzerinde gezindi.

Bunlar, dünyaca ünlü Xiuli Birliği’ydi... Fakat artık aralarında o ilk günkü yüzleri görmek neredeyse imkânsızdı. Bunca yıl boyunca bu çelikten ordu, onun peşinden kuzeyden güneye tüm Ximeng kıtasını katetmişti. Bir kez bile tereddüt etmeden, korkmadan onu takip etmişlerdi.

Zhenhuang Savaşı, Kuzeybatı Savaşı, Chidu Savaşı, Beishuo Savaşı, Qianzhang Gölü Savaşı, Huolei Ovası Savaşı, Longyin Geçidi Savaşı, Tangjing Savaşı, Baizhi Geçidi Savaşı, Tiexian Nehri Savaşı...

Yedi yıl boyunca bu ordu, kazandığı şanlı zaferlerle tüm

Ximeng kıtasına sadakatini kanıtlamıştı. Ülke ya da hizip gözetmeksizin, kimse için değil, sadece onun için ve kendi vicdanları için savaşmışlardı.

Grup grup yere düşüyorlardı ama daha fazlası ileri atılmak için canını dişine takıyordu. Korumaya çalıştıkları ülkeye karşı derin bir bağları olmasa da, memleketleri on bin fersah ötede kalsa da, önlerinde ne tür bir kaderin beklediğini bilmeseler de... Tek bir sebep onlara yetiyordu; tek bir kişinin emri kâfiydi. O kişi önlerinde durduğu sürece, sadakatleri buz tutmuş göllerin altındaki soğuk demir gibi sarsılmazdı. Dağlar yıkılsa, kanları küle dönse bile yerlerinden oynamazlardı.

Coşkulu nutuklara, askeri galeyana getirmeye gerek yoktu. Genç kadın miğferini çıkardı; siyah saçları rüzgârda savruldu, gözleri sabah yıldızı gibi parladı. Askerlerine hafifçe gülümsedi ve elindeki kılıcı havaya kaldırdı.

“Özgürlük için!” diye haykırdı iki bin Xiuli askeri hep bir ağızdan.

Güm diye boğuk bir ses duyuldu, sanki yeryüzüne dev bir yıldırım düşmüştü. Hemen ardından, binlerce insanın çılgınca haykırışları yükseldi.

Bin yıldır yıkılmayan Tangjing şehir kapısı, sonunda çökmüştü.

Düşman bir sel gibi içeri akıyordu.

Sert bir rüzgâr esti, savaş naraları artık burunlarının dibindeydi. Chu Qiao gür bir sesle, “Siz önden gidin, ben hemen arkanızdayım,” dedi.

“Efendim! Kulunuz önden gidiyor!” Bir subay kahkahalar atarak atına atladı, kılıcını savurarak bağırdı: “Özgürlük için!”

Kılıcını havaya kaldırdı, ileri atıldı. Xiuli askerleri, devasa bir deve meydan okuyan küçük bir bebek gibi, düşmanın o muazzam saflarına doğru hücuma geçti.

“Saldırın!”

Kulakları tırmalayan çığlıklar yeri göğü kapladı.

Batan güneş, ıssız ova, dört nala koşan atlılar, dağ gibi yığılan

kılıçlar... Serin rüzgâr eserken, boyun eğmeyen savaşçılar kılıçlarını kuşanmış, birbiri ardına o azgın selin içine dalıyorlardı.

Tüm Tangjing şehri bitmek bilmeyen bir savaş ateşinin altındaydı. Yüz yıl önce, Büyük Tang'ın gül desenli sancağı kıtanın her karışını kaplar, dört denizi birleştirirdi; Büyük Tang'ın iradesi bu dünyanın hâkimiydi. Ancak bugün, meydanlarda gürültü, zırhlarda kırık, sancaklarda hüzün vardı. Görkemli sarayın üzerinde dumanlar tütüyor, ölüm kokusu o şaşaalı caddeleri yutuyordu. Kulaklarda sadece atların iniltisi ve halkın feryatları yankılanıyordu...

Başını kaldırıp baktı; batı ufkunda, kan kırmızısı bir güneş ağır ağır alçalıyordu.

Ölüme gülümseyerek giden o savaşçılar, asla kurumayan o sıcak kanlar, ölseler bile isimleri tarih kitaplarına geçmeyecek olan o adamlar... Bu uçsuz buçaksız topraklarda sonsuz uykuya dalıyorlardı. Tüm güçlerini harcamış olsalar da imparatorluğun çöküşünü engelleyememişlerdi.

— 269 —

Tarihin o şanlı ve görkemli günleri, bin yıllık onur ve hayaller... Bugün, tam burada, o büyük imparatorluğun tamamen çöküşüne ve yok oluşuna bizzat tanıklık edecekti.

Batan güneşin ışıkları Chu Qiao'nun solgun yüzüne vuruyordu. Derin bir nefes alıp gözlerini yavaşça kapattı; zihninde bir kez daha o tilki gibi bakan gözler canlandı.

Li Ce, elimden geleni yaptım.

Bu dünyada yaptığın her şey her zaman mutlak doğru olmayabilirdi ama o an başka seçeneğin yoktu.

Zhuge Yue, elveda.

Bir dizi ip merdiven daha surlara dayandı, sayısız düşman askeri çekirgeler gibi yukarı tırmanmaya başladı. Chu Qiao kılıcının kınını bir kenara fırlatıp ileri atıldı.

"Efendimizi koruyun!"

Xiuli askerleri Chu Qiao'nun önüne siper oldu.

Surların aşağısındaki Xiuli askerleri, siyah zırhları içinde, kılıçlarını bir bulut gibi havaya kaldırmış, saldırı nizamında düşmana korkusuzca saldırıyordu. Hava kararmış, güneş dağların ardında kaybolmuştu. Kan kırmızısı bir ışık yeryüzünü kaplıyor, savaşçıların yüzlerine vurarak tekinsiz bir parıltı yaratıyordu. Toprak kanla sulanıyor, savaş çığlıkları kulakları sağır ediyordu. Herkesin gözleri fal taşı gibi açılmış, var güçleriyle kılıç sallıyorlardı.

Atlı birlikler bir sel gibi tüm şehre yayılmıştı. Kapkara bir ordu, dağların çöküşü gibi gürültüyle ilerliyor, atların nalları altında yer sarsılıyordu. Gözü dönmüş savaşçılar ulu dağlar gibi dikiliyordu; onlar mucizeler yaratmaya alışkın bir orduydu. Bir zamanlar Beishuo surları altında sayıca az olmalarına rağmen Büyük Xia'nın milyonluk ordusuna karşı bir adım bile geri atmamışlardı. Longyin Geçidi'nde ise omuz omuza verip Zhao

Yang'ın demir atlılarını durdurmuşlardı.

"Öldürün!" Gökleri yırtan kükremeler tüm sesleri bastırdı. Silahlar çarpışıyor, ölüme meydan okuyan bu savaşçılar devasa bir kalabalıkla boğuşuyordu. Zırhlar toprağı örtmüş, dumanlar göğe yükselmişti. Kılıç darbeleriyle havada uçuşan uzuvlar ve et parçaları, bir tayfunun savurduğu samanlar gibiydi. Genç bedenler yığınlar halinde yere seriliyor, sert zırhlar binlerce atın nalları altında bir çamur yığınına dönene dek eziliyordu.

Kapkara bir ok yağmuru gökyüzündeki son ışığı da kapattı. En öndeki düşman askerleri acı bir çığlık bile atamadan delik deşik oldu. Atlar acıyla kişniyor, panik içindeki kalabalık birbirini eziyor ama o her yerden fırlayan soğuk mızraklardan kaçamıyordu. Ölüm, her yer ölüm kokuyordu. Kanlı kılıçlar uğursuz bir ışıkla parlıyor, savaşçılar her şeyi unutup sadece o tek harekete odaklanıyordu: Vurmak, daha sert vurmak... Bir kişi öldürseler kardı, iki kişi öldürseler kazaç.

Bu korkunç bir kâbustu ve herkes bu ağın içine hapsolmuştu; kurtuluş yoktu.

Şehir düşmüştü ama düşman bir türlü içeri sızamıyordu. Şehir kapısının önünde öyle şiddetli bir çarpışma vardı ki cesetler üst üste yığılarak etten ve kemikten yeni bir kapı oluşturmuştu. Chu Qiao kalabalığın ortasında kılıcıyla duruyordu; zırhı kanla boyanmıştı. Nefes nefeseydi ama kılıç darbeleri gittikçe daha da keskinleşiyordu.

Zaman kazanmalıydı... Ne kadar çok oyalanırlarsa, He Xiao o kadar uzağa gidebilirdi.

Hava iyice kararmış, gece tüm karanlığıyla çökmüştü. Dört bir yandan savaş naraları yükseliyordu. Chu Qiao aniden büyük bir yorgunluk hissetti. Hareketleri artık o kadar çevik değildi, vuruş gücü bile azalmıştı.

Evet, o artık bir anneydi. Bugün öleceğini bilse bile, savaşırken hâlâ karnını korumaya çalışıyordu.

Bir düşman askeri onun zayıfladığını fark edip yan taraftan sinsice yaklaştı. Meşale ışığında aniden onun duru yüzünü ve farklı zırhını gördü. Asker bir an duraksadı, kim olduğunu

anladığında ağzı bir karış açık kaldı; belli ki birilerini çağırmak üzereydi.

“Aaah!” Uzun ve acı bir feryat yükseldi. Kanlar fışkırdı; adam daha ne olduğunu anlamadan bir kılıç darbesi tepesine indi. Öyle hızlı ve öyle güçlü bir darbeydi ki inanılır gibi değildi. Bir sonraki saniye ceset, sağ omzundan aşağı ikiye bölünmüş halde yere yığılarak o etten duvara bir parça daha ekledi.

Kapı dışındaki düşman askerleri bir anlığına dehşete kapılıp duraksadılar, Chu Qiao’ya bakakaldılar.

Chu Qiao orada, elinde kılıcıyla öylece duruyordu. O an kulakları her zamankinden daha hassaslaşmıştı; rüzgârın fısıltısını, akan kanın sesini, o adamların korku dolu nefeslerini ve yerin her bir sarsıntısını duyabiliyordu.

Güm! Güm! Güm! Zifiri karanlık dört bir yanından üzerine geliyordu. Çok yorgundu, gözlerini kapatıp uyumak istiyordu.

Yere yığıl gitsin, daha fazla zorlama.

He Xiao çoktan uzaklaşmıştır. Tang İmparatoru’nu alıp yardım getirecek olan Sun Di’yi bulacaktır. Li Ce’nin soyunu koruyacaktır.

Boşuna, artık direnme, biraz uyu, yetsin artık.

Bacaklarının dermanı kesiliyor, bilinci bulanıyordu.

Tam o sırada, düşman ordusunun saldırısı aniden durdu ve geri çekilmeye başladılar. Karşı taraftan telaşlı bir gong sesi yükseldi. Haberciler bir şeyler bağırıyordu ama çok uzaktaydılar, ne dedikleri anlaşılmıyordu. Meşaleler çılgınca sallanıyor, bir mesaj iletilmeye çalışılıyordu.

Bir kargaşa vardı! Büyük bir panik!

“Efendim?” Hayatta kalan bir asker şaşkınlıkla Chu Qiao’ya baktı.

Chu Qiao bir an duraksadı, sanki bir şeyi fark etmişti. Hiçbir şey demeden arkasını dönüp surlara doğru koşmaya başladı.

“Efendim! Yardım geldi!”

Daha surlara varmadan bir haberci sendeleyerek aşağı indi ve Chu Qiao’nun önünde diz çöküp heyecandan kıpkırmızı bir yüzle bağırdı: “Yardım geldi!”

Chu Qiao cevap bile vermeden birkaç adımda surlara çıktı. Surların üzerinde büyük bir gürültü vardı; herkes birbirini tebrik ediyor, birbirine sarılıyor, kulakları sağır eden sevinç çığlıkları atıyordu.

Ufukta demir grisi bir ejderha belirdi. Önce ince bir dere gibiydi ama bir anda büyüdü, ufuk çizgisini aşıp koca bir okyanusa dönüştü. Sayısız asker ellerinde kurt başlı kılıçlarla, turkuaz zırhları içinde, yeri göğü inleten bir heybetle fırtına gibi geliyordu. On binlerce asker, bir kasırga gibi yaklaşıyordu.

"Saldırın!"

"Bunlar Qinghai Ordusu!"

Biri bağırdı, sonra herkes ona katıldı. Askerler birbirine sarılıp ağlıyor, ölümün kıyısından dönen savaşçılar uzaktaki yardıma el sallıyordu. Qinghai Ordusu da onlara karşılık vererek yeri göğü sarsan bir hücum nidası kopardı.

"Efendim! Kurtulduk! Büyük Tang kurtuldu!"

Kanlar içindeki bir komutan heyecanla Chu Qiao'nun yanına koştu: "Qinghai Kralı bizzat geldi!"

Chu Qiao cevap vermedi. Alevlerin ışığında, toz toprak içindeki kadın öylece duruyordu. Kılıcı yanına düşmüştü, kımıldamıyordu. Sadece gözyaşları sessizce süzülüyordu yanaklarından.

***

Hanshui Nehri kıyısında...

Yanbei savaşçıları, çok uzakta olmalarına rağmen doğudan yükselen o bitmek bilmeyen savaş seslerini duyabiliyorlardı.

Mu Lang koşarak gelip atının üzerindeki Yan Xun'a yaklaştı: "Majesteleri, yola çıkma vaktimiz geldi."

Yan Xun sessizce başını salladı ama yerinden kıpırdamadı. Uzun süre doğudaki o göğe yükselen alevleri izledi. Yüzünde okunması imkânsız bir ifade vardı.

Sonunda geldi demek.

Nedense içindeki o gergin yay aniden kopmuştu; geride sessiz, bomboş bir yankı bırakarak.

Belki de bilinçaltında onun ölmesini istemiyordu.

Ama yine de adamın gelmesini hiç arzu etmemişti.

Cihan hâkimiyeti mi yoksa sevda mı... Bu, ezelden beri çözülemeyen bir ikilemdi.

Onun vazgeçemediği şeylerden, başkaları vazgeçebiliyordu işte.

“Majesteleri, Zhuge Yue ayrıldıktan sonra ordumuz Yanming Geçidi’ne saldırdı. General Lu geçidi ele geçirdi.”

“Majesteleri, Zhao Che kalan döküntü birlikleriyle kuzey geçidinden çıktı. General Cheng peşlerine düştü ve kuzeydoğudaki on sekiz eyaleti işgal etti.”

“Majesteleri, Büyük Xia topraklarında sadece Zhao Yang’ın ordusu kaldı, onlar da Fangcun Dağı civarındalar.”

“Majesteleri...”

Aniden Yan Xun hiçbir şeyi duymaz oldu. Kulaklarında yıllar öncesinin o çınlayan sesi yankılanıyordu. Genç kız ona gülümseyerek bakıyor, parmak uçlarında yükselip o narin parmağıyla göğsüne dokunuyor ve gülerek soruyordu: “Bana hiç kıyacak mısın?”

Bana kıyacak mısın?

Kıyabilir misin?

Sert bir rüzgâr esti, tepesinde iki savaş kartalı keskin çığlıklar atarak dönmeye başladı.

Arkasını döndü, bakışları keskinleşti.

Başkaları seçimini yapmıştı, o da kendi belirlediği yolda ilerlemeliydi. Önünde ne tür bir kader olursa olsun, bu Yan Xun’un kendi seçtiği yoldu.

Yüz yıllık ömür bir göz kırpımı kadar kısaydı; içinde aşka, tereddüde, kararsızlığa ya da pişmanlığa yer yoktu...

Zihninde Yan ailesinin atalarından kalan öğütleri tekrarladı. Yıllar önce anne ve babasının aile kütüğünden silinişini, babasının ve kardeşlerinin Yanbei yaylalarında vahşice katledilişini hatırladı.

Bundan sonra Büyük Xia'nın sekiz milyonluk toprağında Yanbei'nin kartal sancakları dalgalanacaktı. Dünya diz çökecek, iradesi tüm yeryüzünü kaplayacaktı. O, bu toprakların yeni hükümdarı olacaktı. Böyle muazzam bir başarı, bir kadınla kıyaslanabilir miydi? Pişman değildi, asla pişman olmayacaktı.

Yan Xun atını mahmuzlayıp ordunun en önüne geçti. Binlerce asker ve atlı, devasa bir okyanus gibi peşinden ilerledi.

Mu Lang uzaktan, uzaklaşan Yanbei Kralı'na baktı. Genç general, o an hükümdarlarının ne kadar yalnız olduğunu hissetti. Karanlık, onun etrafındaki tüm ışığı yutmuştu; geriye sadece bir mızrak kadar dik duran sırtı kalmıştı.

***

Tangjing şehrinde sevinç çığlıkları yükseliyordu.

Chu Qiao şehir kapısının önünde duruyordu, arkasında sayısız halk ve asker vardı.

Zhuge Yue atından indi. Üstü başı toz içindeydi, koyu mavi pelerini kanla kaplanmış, siyaha dönmüştü.

"Neden geldin?"

"Bana ait olanı geri almaya geldim."

Chu Qiao'nun gözleri doldu. Dudaklarını büzüp gözyaşlarını tutmaya çalışarak bir adım ileri attı ve yumruğuyla adamın göğsüne hafifçe vurdu. Usulca, "Aptal," dedi.

Zhuge Yue kollarını açıp onu sımsıkı kucakladı. Gülümseyerek, "Xing'er, benimle Qinghai'ye dön," dedi.

Chu Qiao onun göğsüne yaslandı, gözyaşları adamın giysilerini ıslatıyordu.

Sabah güneşi insanın kemiklerini ısıtıyordu. Adam kadının elini tutmuştu; bakışları sıcak ve kararlıydı, sanki ömür boyu o eli bırakmayacak gibiydi.

Kadının gözyaşları durmaksızın akıyordu. Adamın kucağında, başıyla güçlü bir onay verdi.

Parmak uçlarında yükselip adamın kulağına fısıldadı. Sesi çok kısıktı ama içinde dünyalar kadar neşe barındırıyordu.

“Zhuge Yue, hamileyim.”

Dünya çok geniş, zaman çok kısaydı... Bitmesi gereken her şey nihayet bitmişti. Gelecek ise önlerinde sonsuz bir ışıkla parlıyordu. Yol her ne kadar belirsiz olsa da, şu an birbirlerine aittiler.

— ALTINCI CİLDİN SONU —

7. Cilt

Ximeng Savunması

— 270 —

Gök kubbe tepesine yıkılsa da yerinden kımıldayamazdı; çünkü omuzlarında kadınının sevdası vardı.

Keskin bir rüzgâr kaşlarının üzerinden esip geçti. Atının sırtında oturan genç gözcü, çoktan iki büklüm olmuştu. Sırtına saplanmış ondan fazla ok olmasına rağmen devrilmemiş, mızrağını atın terkisine sıkıca bağlamıştı. Mızrağın ucu göğsüne saplanmış, bu cansız bedeni dimdik, vakur bir şekilde ayakta tutan bir direğe dönüşmüştü.

Göğsündeki zırh parçalanmıştı. Kirli beyaz içliğinin üzerine kanla birkaç büyük harf kazınmıştı: "Güneydoğu, otuz li, hafif süvari, on bin."

Zhuge Yue, bu genç savaşçıya sessizce baktı ve başını yavaşça öne eğdi. Uzun bir sessizliğin ardından fısıltıyla, “Zahmet ettin,” dedi.

Aniden bir çatırtı duyuldu; bunca zamandır yükü taşıyan mızrak ucu göğsünü delip geçti, sırtından koyu kırmızı bir kan sızdı. Genç asker atından aşağı yuvarlandı. Savaş atı acı dolu bir kişnemeyle eğilip askerin yanağını yaladı, etrafında dönerek inlemeye devam etti.

“Prens’im!” İri yarı bir muhafız generali öne atıldı. Elinde zayıf, yaşlı bir adamı tutuyordu. “Onu bulduk!” diye bağırdı.

Yaşlı adam altmış yaşlarındaydı; bu devirde altmışına kadar yaşamak büyük bir lütuf sayılırdı. Zayıftı ama gözleri çakmak çakmaktı. Şu anki perişan haline rağmen mağrur duruşundan bir şey kaybetmemişti. Zhuge Yue onu tepeden tırnağa süzdü ve yavaşça başını salladı. “Görüyorum ki sıhhatiniz yerinde Efendi, uzun yolun zahmetine dayanacak kadar dinçsiniz.”

“Sen... Qinghai denen yer yaban diyarıdır! Medeniyetten nasibini almamış, çiğ et yiyenlerin yurdu... Ben bir ilim adamıyım, nasıl olur da...”

Zhuge Yue'nin bakışları bir anda keskinleşti, ince uzun çekik gözleri parladı. Sesi ağırbaşlı ama tarif edilemez bir otoriteyle doluydu: "Bizzat bendeniz bin li yoldan sizi karşılamaya gelmişim, koca bir orduyla yolunuzu açmışım; görünen o ki Efendi hâlâ nezaketimizi yetersiz buluyor."

Bu sözler sanki havadan sudan bahsedermişçesine söylenmişti ama içinde buz gibi bir öldürme arzusu barındırıyordu. Gao Qingzhu olduğu yerde donakaldı.

Qinghai ordusu Cuiwei'den yola çıkıp eyaletleri, şehirleri aşarak buraya kadar fırtına gibi gelmişti. Bu yolda kaç can feda edilmişti? Böylesine bir "nezakete" kim yetersiz diyebilirdi?

"Efendi Qingzhu'yu arabaya bindirin."

"Emredersiniz."

Maoling şehrinin kapıları sapasağlam duruyordu. Resmî görevliler neredeyse hiç direnç göstermeden Qinghai ordusunun içeri girmesine izin vermişlerdi. Batı Meng çalkalanıyor, Hongchuan Yaylası'nda kılıçlar susmuyor, Büyük Xia hanedanı kuzeye çekiliyordu. Yanbei süvarileri imparatorluk topraklarına girmiş, başkenti işgal etmişti. Yerel garnizonlar kâğıt üzerinde Yanbei'ye teslim olmuş görünse de, küçük mevkilerde hâlâ eski Xia görevlileri bulunuyordu. Bu yüzden, işgalcilerin emirlerindense, eski Xia Savaş Bakanlığı Müsteşarı Zhuge Yue'nin varlığı onlara çok daha tanıdık ve sıcak geliyordu.

Qinghai ordusu Maoling'e girdiğinde, yerel halk imparatorluk ordusunun karşı saldırıya geçtiğini sandı. Birçok adam ellerinde bıçak ve baltalarla orduya katılmak için öne fırladı. Halk, ordunun karnını doyurmak için evlerindeki pirinci, unu seferber etti. Sokaklarda davullar çalınıyor, ziller vuruluyordu; burası fethedilmiş bir şehirden çok, bayram yeri gibiydi.

Sırtında ağır bir kılıç taşıyan Guo Huai, yüzündeki tozu toprağı silerek öne atıldı. "Prens'im," dedi gür sesiyle, "Yan ordusu yaklaşmak üzere, ne yapıyoruz?"

Zhuge Yue gözlerini güneydoğuya dikti. Yüzündeki ifade milim oynamadı, sesi derinden ve kararlı geliyordu: "Savaşacağız."

O anda tüm ordudan bir sevinç nidası yükseldi. Cuiwei Geçidi'nden çıktıkları günden beri gizlenerek ilerleyen, her çatışmadan kaçınan ve sadece yol alan bu gözü pek Qinghai seçkinleri, adeta patlamaya hazır birer barut fıçısı gibiydiler. Sonunda savaşacaklarını duyunca her biri coşkuyla haykırmaya başladı.

Akşam karanlığı çöktüğünde Yan ordusu nihayet ulaştı ancak saldırmak yerine şehri kuşatmakla yetindiler. Tek bir asker bile sürmediler ileri.

Zhuge Yue, onların destek kuvvet beklediğini biliyordu. Destek ulaştığında işler onun için çok daha zor olacaktı. O gece, Yan ordusu daha savaş nizamını bile kuramadan, Qinghai ordusu Maoling'den fırladı. Üç sert taarruzun ardından, Qinghai askerleri o muazzam hareket kabiliyetlerini kullanarak Yan ordusunun sağ arka kanadında bir gedik açtılar ve kuşatmayı yardılar. Bu on bin kişilik Yan birliği düzenli bir ordu değil, Maoling'in tehlikede olduğunu duyunca çevre kışlalardan toplanmış yedek kuvvetlerdi; Qinghai'nin elit savaşçılarıyla karşılaştıklarında tutunamadılar.

Kısa süre içinde Büyük Yan topraklarının güneybatı hattında savaş ateşleri yükseldi. Garnizonlar en iyi birliklerini çıkardılar ama Qinghai atlarının hızıyla baş etmek imkânsızdı. Birçok birlik yetiştiğinde, sadece Qinghai ordusunun arkasında bıraktığı toz bulutunu izleyebildi.

Nihayet son engel olan Cangming Dağı'na ulaştılar. Bu dağı aştıklarında, Qinghai'nin Cuiwei Geçidi topraklarına gireceklerdi. Bir önceki gece, tüm askerler kılıçlarını ve mızraklarını parlatmış, son büyük savaşı beklemeye koyulmuşlardı.

Zhuge Yue, üzerinde buz gibi parıldayan zırhıyla uçsuz bucaksız ay ışığının altında duruyordu. Bileğini havaya kaldırdı; bembeyaz bir doğan bileğine kondu ve uysalca, üzerinde mektup tüpü olan ayağını uzattı.

Mektubu defalarca okudu, sonra göğsüne yerleştirdi. O birkaç kelimenin sıcaklığını, dondurucu bir kış gününde gümüş bir mangala sarılıyormuşçasına hissetti.

Herkesin bir bam teli, dokunulmaz bir kutsalı vardır; kimininki altın, kimininki makamdır. Onunki ise sadece tek bir insandı.

Hiçbir zaman merhametli biri olmamıştı; sadece onun için keskinliğini gizlemeye razı gelmişti. Ancak bu, adam öldürmeyi unuttuğu anlamına gelmiyordu.

Başını yavaşça yukarı kaldırdı. Zifiri karanlık gökyüzü o kadar alçak görünüyordu ki, yıldızlar elini uzatsa dokunacakmış gibiydi. Uzaklardan esen rüzgâr, hafifçe Qinghai'nin kokusunu taşıyordu. Kalbi, Qinghai'nin ot denizleri gibi kat kat, hafifçe dalgalanıyordu.

Ertesi gün, Cangming Dağı'nın eteklerinde sekiz bin asker saf tutmuştu. Bunlar, daha önce karşılaştıkları Xia kalıntıları ya da yeni yetme yedekler gibi değildi; bunlar Yanbei'nin öz evlatları, kan ve ateşle yoğrulmuş çelikten bir orduydu.

Sınır rüzgârı her zaman sert ve amansızdır; bozkırı döverek boz otları savurur. Qinghai savaşçıları bileklerindeki siyah sargıları sıktılar, kurt başlı kılıçlarını kavradılar. Karşılarındaki düşmana buz gibi bakışlarla bakarken, savaş meydanında yoğun bir irade yükseliyordu. Esen rüzgâr bile sanki metalin metale çarpma sesini taşıyordu.

Tam o sırada, Cangming Dağı'nı tutan ordunun saflarında ani bir dalgalanma oldu. Atının üzerindeki Zhuge Yue kaşlarını çattı. Çok geçmeden, ordunun iki yana çekildiği görüldü. Geçidin devasa kapıları gıcırdayarak yavaşça açıldı; Qinghai ordusunun önüne uçsuz bucaksız, geniş bir yol serildi.

"Ne yapıyorlar?" diye fısıldadı biri ordunun içinden.

"Kesin bir tuzak bu, Yanbei köpekleri oyun oynuyor."

Kalabalık uğuldamaya başladı, sesler kaynayan bir su gibi dalga dalga yükseliyordu.

Zhuge Yue, karşıdaki sessiz Yan ordusuna bakarken kaşlarını çatarak sustu. Zaman bu tekinsiz sessizlikte akıp gidiyordu. Yan tarafında çıt çıkmıyor, Qinghai tarafı da kıpırdamıyordu. Diz boyu otlar rüzgârla beraber bir o yana bir bu yana yatıyordu.

Zhuge Yue'nin atı, yavaş ama kararlı bir adım attı ileriye.

Guo Huai endişeyle önüne geçti. “Prens’im, dikkat edin, oyun olabilir.”

“Benim önümde kapı açmaya cüret etmişlerse, bende de oradan geçecek yürek yok mu sanırsın?” Zhuge Yue’nin sesi alçaktı, öyle nutuk çeker gibi bir havası da yoktu ama o an herkesin savaş azmi alevlendi. Başını kaldırıp hafifçe gülümsedi, kılıcının kınını ileriye doğrultup tüm Qinghai savaşçılarına seslendi: “Kimin benimle oradan geçmeye cesareti var?”

“Kulunuz hazırdır!”

O anda tüm Qinghai ordusu tek bir ağızdan haykırdı; sesleri gök gürültüsü gibi yeri sarstı.

Üç bin Qinghai askeri Zhuge Yue’nin arkasına dizildi. Atlar rüzgâr gibi uçtu o heybetli kapıya doğru.

Bin kulaç, beş yüz kulaç, üç yüz kulaç... Yaklaştılar, iyice yaklaştılar. Artık Yanbei askerlerinin gözlerini, kılıçlarını, içlerindeki savaş hırsını bile görebiliyorlardı. Ancak kimse kılıç çekmedi, kimse bağırmadı. Sayısız ceset pahasına açılması gereken o kapıdan, bir fırtına gibi geçip gittiler.

Cangyuan ovası önlerine serildi. Onlar geçtikten sonra ağır kapılar yavaşça kapandı. Yüksek surların üzerinde dalgalanan siyah savaş sancağı, sanki birinin gözleriymiş gibi gidişlerini uğurluyordu.

Zhuge Yue arkasına son bir kez baktı, sonra atını çevirip Guo Huai’ye seslendi: “Yue Qi’ye haber sal, adamlarını toplayıp geri dönsün.”

Guo Huai şaşırmıştı. Bu harekâtı desteklemek için General Yue Qi ve General He Xiao, otuz bin ölüme hazır askerle Zhenhuang şehri yakınlarına sızmışlardı. Orada bir terslik çıkarsa hemen saldıracak, Xia kalıntılarıyla iş birliği yapıp Yanbei’nin dikkatini dağıtacaklardı. Şimdi bu kadar kolay geri dönmek, onca hazırlığı çöpe atmak değil miydi?

Ama tek kelime etmedi, hemen emri iletti.

Öndeki bulutlar dağıldı, Qinghai artık ufuktaydı.

Doktor çıkar çıkmaz Zhuge Yue içeri girdi. Kızıl ahşap sütunlu

sarayın içi tütsü kokusuyla doluydu. Hizmetçileri bir el hareketiyle dışarı gönderip yatağın kenarına oturdu.

Kadın çok zayıflamıştı, neredeyse bir deri bir kemik kalmıştı. Uykusunda nefesi düzgün ve sakindi. İlacını yeni içmişti. Zhuge Yue, belki de psikolojik bir teselliyle, o yaşlı doktorun müdahalesinden sonra karısının renginin yerine geldiğini düşündü.

Yolları kanla açarak gelmişti; içi içini yemiş, gecelerce gözüne uyku girmemişti. Şimdi hepsi, kalbindeki o anlık huzur ve teselliye dönüşmüştü.

Çok şükür... diye içinden geçirdi. Normalde asla itiraf etmeyeceği o korkuyu ilk kez kendine itiraf etti.

Çok şükür, iyisin.

Yandaki bebek beşiğinden ince bir ses geldi. Başını çevirdiğinde, minicik bir bebeğin yan yatmış, kocaman gözlerini dikmiş ona baktığını gördü.

Çocuğun gözleri simsiyah, olgun üzümler gibiydi. Henüz çok küçüktü, boynu bile yumuşacıktı ama o minik yumruklarını sıkıca sıkmıştı. Annesinin yatağının kenarında gizli saklı işler çeviren bu adama, henüz çıkmamış kaşlarını çatarak son derece ciddi bir ifadeyle bakıyordu.

Zhuge Yue, kendi oğluyla göz göze geldi. Bu çok tuhaf bir histi; tecrübesizliği yüzünden çocuğa nasıl bir ifadeyle bakması gerektiğini bilemiyordu. Parmağını dudaklarına götürüp "şşşt" yaptı, annesini uyandırmamasını işaret etti.

Bebek bu karmaşık işareti pek anlayamamış gibiydi. Belki de acıkmıştı; gayet doğal bir hareketle minik ayağını yakalayıp usta bir hamleyle ağzına soktu.

Zhuge Yue'nin kaşları çatıldı. *Bu ne biçim bir alışkanlık? Hiç hijyenik değil,* diye düşündü.

Uzun kolunu uzatıp çocuğun ayağını ağzından çekip çıkardı ve ona uyarıcı bir bakış fırlattı.

Bebek küçük olabilirdi ama insanların ona karşı tavrını sezecek kadar keskin bir algısı vardı. Haliyle, bir saniye sonra,

hayal kırıklığına uğrayan Qinghai'nin küçük veliahdı ağzını açtı ve kulak tırmalayan bir feryat kopardı.

O anda sarayın her köşesinden hizmetçiler, sütnineler, uşaklar ve doktorlar pıtrak gibi döküldü içeri. Derin uykudaki Chu Qiao bile sıçrayarak uyandı.

"Ne oldu?"

"Altını mı kirletti?"

"Çabuk doktoru çağırın!"

"Ağlama küçük efendim, bak burada ne var?"

Hizmetçiler, saygısızca Prens'i kenara itip etrafı sardılar. Çocuğun gözleri kalabalığın içinde bir tur attı, sonunda annesinin yüzünde durdu. Dudaklarını büküp tombul ellerini uzatarak hıçkıra hıçkıra ağlamaya devam etti.

Chu Qiao çocuğu kucağına aldı, etrafına bakarken nihayet uzun süredir görmediği kocasını fark etti. Ama kaşlarını çatarak gürledi: "Oğlumu mu korkutuyorsun sen?"

"Ben bir şey yapmadım," dedi Zhuge Yue, savunmaya geçerek yanına gitmeye yeltendi.

Ama sanki onu yalanlamak ister gibi, çocuk babasının yaklaştığını görünce daha da şiddetli ağlamaya başladı.

"Hâlâ yapmadım mı diyorsun?" Chu Qiao ona ters ters baktı. "Koca adam oldun, hâlâ çocukla uğraşıyorsun!"

Zhuge Yue sinirden köpürüyordu. Bu velet gerçekten onun oğlu muydu? Gözyaşlarını ve sümüklerini Chu Qiao'nun tertemiz yakasına silişini gördükçe içi gidiyordu. Ne yani? Ölümden dönüp binlerce mil yoldan onlar için doktor getirmişti, karşılığı bu muydu?

"Prens'im, üzerinizde çok toz toprak var, doktor efendi dışarı çıkmanızı rica ediyor."

Zhuge Yue'nin bir bakışı küçük hizmetçiyi neredeyse bayıltacaktı. Ama sonunda yüzü asık bir şekilde, intikam alan o yaşlı doktor tarafından kendi evinden dışarı kovalandı.

"Aman, küçük efendi altını ıslatmış!"

“Çabuk bez getirin! Sütnine gelsin, acıkmış olabilir.”

İçerisi dışarısı ana baba günüydü, kimse dönüp ona bakmıyordu bile.

Zaferle dönen Qinghai Hükümdarı, kapının önünde son derece mahzun bir şekilde otururken, her şeyin hayal ettiğinden çok farklı geliştiğini düşünüyordu.

Aslında şöyle olmalıydı: Hayırlı bir evlat, şefkatli bir eş ve hayranlık dolu tebaası... Atının üzerinde ona bakıp gözyaşları içinde kahramanlığını övmeliydiler.

Şimdiki gibi değil; ağlamaktan ve ayağını kemirmekten başka bir şey bilmeyen bir oğul ve aklı fikri çocukta olan bir eş...

İç çekti ve öylece oturmaya devam etti.

“Meixiang abla, küçük efendiye maviyi mi giydirelim yoksa sarıyı mı?”

“Hanımım, küçük efendi sütünü çıkardı, çok mu yedi acaba?”

“Aman Prens’im, biraz kalkar mısınız? Küçük efendinin oyuncağının üzerine oturdunuz.”

Herkesin bir bam teli vardır; kimininki altın, kimininki makamdır. Onunki ise iki kişidir...

— 271 —

Qinghai uçsuz bucaksız bir topraktır. Eğer buraya ayak basmadıysanız, o kanlı ormanların ardında böylesine güzel bir cennetin saklı olduğunu asla hayal edemezsiniz.

Kızıl rüzgâr doğuya doğru iki yüz seksen li eser. Orada demirden bir kale gibi yükselen Cuiwei Geçidi durur; heybetli ve mağrurdur, tıpkı dalgalı dağlar gibi.

Zhuge Yue atını sürüyordu, arkasında yüz kadar atlı vardı. Şimdiki muhafız birliği komutanı Guo Huai, yirmi otuz askerle en arkadan geliyor, onlarca mavi kumaş kaplı arabayı koruyordu. Doğu rüzgârı toprak kokusunu taşıyarak yüzlerine çarpıyordu. Bahar yine gelmiş, Qinghai kıtası çiçeklerin ihtişamlı renklerine bürünmüştü.

Geçide vardıklarında, nöbetçiler çoktan haberi almıştı. Zhuge Yue'yi görünce saygıyla selam verip ağır kapıları açtılar.

Zhuge Yue, arabalardan birine doğru sakince seslendi: "Üçüncü Amca, kusura bakma, daha fazla eşlik edemeyeceğim."

Arabanın perdesi aralandı, yaşlı ama hâlâ yakışıklı bir yüz göründü. Ancak bu yüzün sahibi şu an keder içindeydi, çekik gözlerinde büyük bir pişmanlık okunuyordu. Başını kaldırıp son bir kez yalvardı: "Prens'im, benim cahilliğim, ne olur bu seferlik affet beni."

Zhuge Yue sessiz kaldı. Bakışları durgun bir gölün buz tutmuş hali gibiydi; soğuk, duygusuz ve her şeyi geri yansıtan bir ifadeyle ona bakıyordu.

Yaşlı adam devam etti: "Xia artık yok oldu. Ağabeyimler çoktan Yedinci Prens ile kuzeye gittiler. Şimdi Hongchuan'da o Yan Xun denen kurt yavrusu hüküm sürüyor. Beni oraya geri gönderirsen ben ne yaparım?"

"O senin sorunun, beni ilgilendirmez."

Adam neredeyse ağlayacaktı. Arabanın içinde diz çöküp feryat

etti: “Prens’im, amcanın hatası bu, şeytana uydum. Ama senin de soyun kuruyacak diye korktum, Chou’er’i sana vermek istememin kötü bir niyeti yoktu, ben sadece...”

Adam sözünü bitiremeden Zhuge Yue atını çevirdi. Sırtı bir mızrak gibi dimdikti, zerrece tereddüt etmiyordu.

Adam irkildi, aniden bağırdı: “Hiçbir şey yapmadım! Sadece düşündüm!”

“Düşünmen bile yetti.” Zhuge Yue’nin sesi rüzgârda yankılanan bir yaprak gibi sakindi.

“Onlar benim eşim ve çocuğum. Zihninden bir an bile geçirsen ve ben bunu duysam, olmaz.”

Bembeyaz bir kuş Qinghai ovasından süzülüp geldi, ağzında bir dal parçası taşıyordu; belli ki yuva kurmaya çalışan bir erkek kuştu.

“Guo Huai, onları dışarı çıkar.”

Kapılar açıldı ve uzun bir süre sonra gürültüyle kapandı. Zhuge Yue sessizce birliğiyle geri döndü. At sesleri, yeşil meralar ve tepede süzülen kartallar... Her şey huzur doluydu.

Burası Qinghai’ydi, onun eviydi. Burayı demir yumrukla yönetiyor, her şeye hükmediyordu ve elbette her şeyi koruyacaktı. Bu huzuru tehdit edebilecek her şey, sadece bir "düşünce" olsa bile, acımasızca sökülüp atılmalıydı.

Aniden berrak bir at sesi duyuldu. Zhuge Yue başını kaldırdığında, Chu Qiao’yu gördü. Sarı elbiseleri içinde, atının üzerinde ona doğru dörtnala geliyordu.

“Yavaş!” Chu Qiao dizginleri çekip atını durdurdu, uzaklardaki geçide bakıp kaşlarını çattı. “Üçüncü Amcan gitti mi?”

Zhuge Yue başını salladı. “Hı hı.”

“Neden beni çağırmadın uğurlamak için?”

Zhuge Yue gülümsedi. “Vatan hasreti ağır bastı, evine dönmek istedi. Seni neden yoralım?”

Chu Qiao hoşnutsuzlukla söylendi: “O senin büyüğün, uğurlamasam ayıp olurdu.”

“Nesi ayıp olacak?” Zhuge Yue umursamazca atını sürdü. “Zaten pek samimi değildik.”

Giden gitmişti artık. Chu Qiao çaresizce iç çekip dudak büktü. “Sen göndermedin, sonra sakın bana laf etme, yüzümü kara çıkardın deme.”

İkisi şakalaşarak eve doğru ilerlediler. Yol dümdüzdü, iki yan taze otlar ve mis kokulu çiçeklerle doluydu. Bu yol dış dünyaya açılan ana damardı. Artık Hongchuan’da sular durulmuş, Yanbei doğuya hâkim olmuş, Biantang’da iç savaş bitmiş, Huaisong ise Büyük Yan’a tabi olmuştu. Siyasi istikrarla beraber ticaret de canlanmıştı. Qinghai’nin açık fikirli politikaları sayesinde Biantang ile resmî ticaret başlamıştı. Yol oldukça kalabalıktı, şimdiden ondan fazla kervanla karşılaşmışlardı.

Zhuge Yue ve Chu Qiao sıradan giysiler içindeydi, muhafızlar da zırh giymemişti. Dışarıdan bakıldığında gezintiye çıkmış sıradan bir aile gibi görünüyorlardı.

Biraz sonra ileriden davul zurna sesleri gelmeye başladı. Bir düğün alayıydı bu; beyaz bir at, kırmızı bir tahtırevan...

Zhuge Yue gülümseyerek, “Bugün uğurlu bir gün galiba, kapıdan çıkar çıkmaz düğüne denk geldik,” dedi.

Guo Huai ve diğerlerine yolu açmalarını emretti, yolun kenarına çekildiler. Alay yaklaşırken atın üzerindeki damat, yolu açtıkları için Zhuge Yue’ye selam verdi. Zhuge Yue de gülümseyerek selamı aldı.

Chu Qiao düğün alayına bakarken bir an daldı gitti. Çok eskiden, kendisinin de o görkemli düğün arabasında, bu yeni bitmiş yolda davullar eşliğinde ilerlediğini hatırlar gibi oldu.

O zamanlar karnı burnundaydı, artık saklayacak hali kalmamıştı. Buranın adetlerini biliyordu; hamile bir kadının gelin gitmesi dedikodulara sebep olurdu. Ama o, Zhuge Yue ısrar etmişti; çocuk doğmadan ona resmî bir makam, bir isim verecekti. Böylece Chu Qiao bir kez daha dünyanın en çok konuşulan gelini olmuş, geniş gelinlik kaftanıyla imparatorluk arabasına binip onun kendisi için inşa ettirdiği o muazzam saray kapısından içeri girmişti.

Dünya tuhaftı. Bazen bir şey için canını dişine takar ama başaramazdın. Bazen de öylesine bir bakış, ömür boyu kopmayacak bir bağın başlangıcı olurdu.

O gün Wutong Platformu'nda, anka tacı ve ipek kaftanlar içinde, Qinghai'nin şahitliğinde onun karısı olmuştu. Mor altın işlemeli kumaşlar, ipekler... Adam, ömrünün yarısını feda ederek ona bu muazzam düğünü hazırlamış, kendi elleriyle kurduğu bu topraklarda ona ömürlük bir yuva vermişti.

Eğilip selam verirken kalbi şükranla doluydu. Bu hayatta hiçbir tanrıya tapmamıştı ama tanrılar onu korumuş, yüzlerce savaştan, ölümün kıyısından çekip alıp ona bu dünyadaki her kadının gıpta edeceği o adamı nasip etmişti.

Böyle bir adam, dünyadaki tüm sadık kadınların ömür boyu seveceği biriydi.

Ve o, binlerce can arasında en şanslı olanıydı.

O gece, adam onun saçındaki tokaları tek tek çıkarmış, kırmızı mumlar daha bitmeden sabah olmuştu. Ölüm kalım savaşlarından sonra nihayet o güne ulaşmışlardı.

Tıpkı Qinghai düzlüklerindeki rüzgâr gibi; dört bir yana eser, savrulur ama sonunda Kızıl Rüzgâr diyarına, kendi evine dönerdi.

"Xing'er?"

Zhuge Yue kaşlarını çatarak seslendi: "Neye daldın yine?"

Chu Qiao kendine gelip gülümsedi. "Düğünümüzü düşünüyordum, sen beni almaya atla gelmemiştin."

Zhuge Yue uzaklaşan alaya bakıp düşündü. "Haklısın, bir daha mı yapsak acaba?"

"Olur, benim için hava hoş."

Şakalaşarak ilerlediler ve biraz sonra Qiuye şehrine girip arka kapıdan Xingyue Sarayı'na vardılar. Taihe Salonu'nun önüne geldiklerinde içeriden bir gürültü koptu. İçoğlanı haber verecekken Zhuge Yue onu durdurdu ve kaşlarını çatarak içeri girdi.

Tahmin ettiği gibi, bahçede hizmetçiler tir tir titriyordu. Oğlu,

o minicik poposunu dikmiş, tüm gücüyle kendi eşyalarını saray kapısından içeri sürüklemeye çalışıyordu. Birinin yastığı ise kapının önüne atılmıştı; belli ki evden kovulmuştu.

“Zhou’er, ne yapıyorsun?”

Üç buçuk yaşındaki çocuk sesi duyunca irkildi, küt diye yere oturdu. Korkuyla arkasına bakıp parmaklarının arasından süzdü; babasının o asık suratını gördü.

Yapacağını yapmıştı, suçüstü yakalanmıştı, inkâr etmenin alemi yoktu.

Zhuge Yunzhou pes etmedi, ayağa kalkıp o minik göbeğini şişirdi ve bağırdı: “Zhou’er taşınıyor!”

“Yine nereye taşınıyorsun?”

Oğlu gayet mantıklı bir şekilde cevap verdi: “Babamın beş günü bitti, şimdi Zhou’er’in beş günü başladı!”

Zhuge Yue’nin başı dönmeye başladı. Evet, böyle bir anlaşma yapmışlardı. O ve Chu Qiao, dışarıdan ne kadar sert ve becerikli görünürlerse görünsünler, çocuk konusunda ipin ucunu kaçırmışlardı. Çocuk iki yaşına kadar onlarla yatmıştı. Ama bu durum bazen... pek uygun olmuyordu. Gece yarısı, ay ışığı altında, ruh ve beden sağlığına iyi gelecek işler çevirecekken, yanında tavşan gibi kulakları dikmiş, kocaman gözlerle size bakan bir ufaklığın olması oldukça ürkütücüydü.

Sonunda Zhuge Yue dayanamamış, oğluyla bir sözleşme imzalamıştı: Odalar ayrılacak, her biri Chu Qiao’yu beşer gün sahiplenecekti. Ancak bu durum Zhuge Yunzhou’nun babasına olan güvenini sarsmıştı. Adam her fırsatta bir bahane uydurup annesini geri vermiyordu. Ufaklık artık dolmuştu; ne yani, yaşım küçük diye beni mi kandırıyorsunuz? Annesi demişti ya; kendi işini kendin göreceksin. Sen çıkmıyorsan, ben girerim!

Bu yüzden bugün Zhuge Yue dışarıdayken, Zhuge Yunzhou o minik bacaklarıyla tüm eşyalarını Chu Qiao’nun yatak odasına taşımış, babasının yastığını da kapı dışarı ederek kararlılığını göstermişti.

“Hı-hım,” Zhuge Yue boğazını temizledi, otoriter bir sesle söze başladı: “Zhou’er, artık büyüdün. Bir erkek olmayı

öğrenmelisin, sürekli annene yapışıp kalamazsın.”

Küçük Zhuge başını kaldırıp babasına çok ama çok ciddi bir ifadeyle baktı. Zhuge Yue ikna ettiğini sanıp devam etti: “Ben senin yaşındayken ok atar, ata biner, şiirler ezberlerdim. Aklını böyle boş işlere değil, önemli şeylere vermelisin. Anladın mı?”

Küçük Zhuge başını salladı. “Anladım.”

Zhuge Yue sevindi; velet sonunda yola gelmişti.

“Ama işe yaramaz,” dedi küçük Zhuge, dudak bükerek Chu Qiao’ya o kıpkırmızı olmuş ellerini uzattı. “Anneciğim, ellerim acıdı, çok yoruldum.”

Chu Qiao oğlunun o halini görünce yüreği eridi. Hemen yanına gidip hizmetçilere eşyaları taşıttırmaya başladı.

Zhuge Yue bahçenin ortasında kalakaldı. Karısının bir anda taraf değiştirmesini izlerken, kalbi sonbahar yaprakları gibi savruluyordu.

Gece yarısı, biri parmak uçlarında kalkıp giyindi ve saraydan dışarı süzüldü.

Dışarıda bekleyen suç ortağı gururla sordu: “Uyudu mu?”

“Hı hı,” dedi Chu Qiao başını sallayarak. “Çabuk gidelim, sabah erkenden dönmem lazım.”

“Vay velet vay, benimle aşık atacak ha?!”

“Alçak sesle konuş, kulakları çok keskindir.”

Gecenin karanlığında, küçük bir çocuk pencereye dayanmış, dışarıda yan yana yürüyen ikiliyi izlerken kederle iç çekti: “Anneciğim beni çoktan satmış bile...”

Qinghai’ye çok eskiden Qinghai demezlerdi; eskiden buranın bir adı yoktu. Çok sonraları birileri bu topraklara ayak bastı; uçsuz bucaksız yeşil otları görünce buraya bu ismi verdiler.

Zhuge Yunzhou’nun adı eskiden Zhuge Yunzhou değildi; adı Zhuge Kongming’di. Sonra annesi bir rüya gördü; rüyasında yelpazeli bir ihtiyar, yanında yıldırım tanrısıyla gelip onu çarpıyordu. O yüzden adını değiştirdiler.

Xingyue Sarayı’nın adı eskiden Xingyue Sarayı değildi; burası

ıssız bir yerdi. Bir aile buraya yerleşince kocaman saraylar yapıldı, huzurlu bir hayat başladı.

Kahramanlar o fırtınalı savaş meydanlarından çıkıp gündelik hayatın küçük telaşlarına döndüler. Hayat artık dalgalı bir denizde giden bir tekne gibi olmayınca, insan asıl mutluluğu tadıyordu.

Ne de olsa hayat dediğin buydu.

— 272 —

Bir istiridye olmak isterdim; zamanla ve kendi etimle, kendi incimi koruyan.

Gece yarısı aniden kar bastırdı. Rüzgâr yoktu, kar taneleri pamuk yığınları gibi gökyüzünden dökülüyordu. Bahçedeki tüm erik ağaçları bir gecede çiçek açtı; pembe-kırmızı çiçekler, dalların üzerinde kan gibi taze ve mağrur duruyordu.

Meixiang gece vakti mangala kömür eklemek için içeri girdiğinde, Chu Qiao'yu sedirde otururken bulup irkildi. Yavaşça yanına yaklaşıp seslendi: "Hanımım, bir şey mi oldu?"

Chu Qiao beyaz pamuklu geceliği içindeydi, simsiyah saçları ipek bir örtü gibi dökülüyordu. Dalmış gibiydi, yüzü bembeyazdı. Başını hafifçe salladı. "Sadece içimde bir huzursuzluk var."

Meixiang bunu duyunca hafifçe gülümsedi ve şaka yollu takıldı: "Dördüncü Efendi gideli daha iki gün oldu, hanımım hasretinden uykularını mı yitirdi yoksa?"

Zhuge Yue Qinghai'nin mutlak hâkimi olsa da, hâlâ Büyük Xia'nın bir tebaası gibi davranıyor, kuzeydeki Zhao Che'yi metbu tanıyordu. Bu yüzden resmî unvanı hâlâ bir prens, Chu Qiao ise prensesti. Meixiang onlarla çok uzun zaman geçirdiği için eski hitaplarını pek değiştirmemişti.

Chu Qiao ona hafifçe çıkıştı, Meixiang da geri çekildi.

Perdeler hafifçe dalgalanıyor, lambanın gölgesi derinleşiyordu. O olmayınca oda bir anda bomboş kalmıştı.

Az önce gördüğü rüyayı düşündü. Rüyadaki kadının sırtı dönüktü, narin ve zayıftı. Yüzü solgundu ama gülümsemesi yumuşak ve huzurluydu. Beyazlar içinde, kırmızı kiremitli bir avluda öylece durmuş ona bakıyordu. Arkasında bembeyaz armut çiçekleri açmış, yapraklar rüzgârla bir bir dökülüyordu.

Gecenin sessizliği soğuktu. Ne zaman başladığı belli olmayan bir rüzgâr çıktı, kar ve erik çiçeklerini pencerelere çarparak

hışırdattı.

Pencereden dışarı bakarken, içinde nedenini ve kimin için olduğunu bilmediği derin bir hüzün hissetti.

O gün on ikinci ayın dördüydü. Zhuge Yue askeri işler için Gongyue'ye gideli iki gün olmuştu. Xingyue Sarayı'nın Qianhua Salonu'nda Chu Qiao bir rüya gördü; penceresinin dışında duran yabancı bir kadının uzun süre bekleyip sonra sessizce gidişini gördü.

Yarım ay sonra Zhuge Yue, Gongyue'den döndü. Atını dörtnala sürmüş, toza toprağa batmıştı.

Zhuge Yunzhou daha arabadan inmeden kaşlarını çatıp annesine dert yandı: "Zhou'er bir daha babamla dışarı çıkmayacak! Sürekli acele ediyor, hiç eğlenceli değil."

Li Qingrong bu yıl sekiz yaşına basmıştı. Babasına çok benziyordu; parlak renkli kıyafetleri seviyor, her hareketiyle o eski adamın Li Ce'nin havasını yansıtıyordu. Saray kapısındaki sütuna yaslanmış, esneyip duruyordu. Çekik gözlerini hafifçe kısarak mırıldandı: "Sana demiştim ama inanmadın, peşine takıldın."

Chu Qiao onlarla ilgilenmedi, doğrudan Zhuge Yue'nin yanına gidip kıyafetindeki tozları silkeledi. "Yol yordu mu seni?"

Zhuge Yue ona sarıldı ve yanağına bir öpücük kondurdu. "İyiyim."

"Ah!" Zhuge Yunzhou çaresizce iç çekti. Kimsenin onunla ilgilenmediğini görünce o minik bacaklarıyla arabadan atladı, başını sallayarak söylendi: "Zaman bozulmuş, insan kalbi ne tuhaf... Akraba mıyız yabancı mı belli değil, muamele farkına bak!"

Li Qingrong ise "görmesem daha iyi" dercesine bir eliyle gözlerini kapattı, diğer eliyle duvarı yoklayarak saraya yöneldi.

O gece Xingyue Sarayı'nda büyük bir ziyafet verildi. Yemekler su gibi akıyor, müzik ve dans eksik olmıyordu. Saray görevlileri bir o yana bir bu yana koşturuyor, yakın bürokratlar aileleriyle beraber neşe içinde sohbet ediyorlardı. Ama Chu Qiao için bunların hiçbiri, kocasının yanındaki tek bir bakışı kadar değerli

değildi. Dışarıda kar birikiyor, erik ağaçları sallanıyordu. Rüzgâr estikçe kar taneleri havada uçuşuyor, sanki göksel perilerin tül kollarını andırıyordu.

Zhuge Yue biraz içmişti, keyfi yerindeydi. Adamları onun ev hasretiyle gece gündüz yol alışıyla dalga geçince, çocuksu bir inatla onlara dik dik bakıyor, "sonra hesabını soracağım" der gibi bir tavır takınıyordu.

Ziyafet bitti, kapılar kapandı. İnce perdelerin ardında tenler ısındı, tutku alevlendi. Fırtına dindikten sonra adam onun kulağına eğilip fısıldadı: “Xing’er, Zhenhuang şehrindeki İmparatoriçe Nalan vefat etmiş.”

Gitmiş mi? Nereye? Chu Qiao bir an afalladı, o yoğun sıcaklığın içinden henüz çıkamamıştı. Kocasının kucağında sersemlemiş bir halde düşündü: İmparatoriçe Nalan mı? Hangi İmparatoriçe Nalan?

“Aniden hastalanıp ölmüş diyorlar, on beş gün kadar olmuş. Duyunca içimi bir korku kapladı, senin o hasta olduğun zamanlar geldi aklıma, hemen yanına koşmak istedim.”

Zhuge Yue fısıltıyla konuşuyor, kollarını arkadan ona doluyordu. Göğsü, kadının pürüzsüz sırtına sımsıkı yapışmıştı. Onu o kadar sıkı tutuyordu ki neredeyse nefesi kesilecekti.

Chu Qiao’nun bedeni yavaşça kaskatı kesildi. Parmak uçlarından başlayan bir soğukluk damarlarına sızdı; tıpkı Yanbei yaylasındaki o dondurucu kuyu suları gibi. Pencerenin dışındaki rüzgâr uğulduyordu. Bir erik dalı pencereye vuruyor, narin bir kadının beli ve saçları gibi salınıyordu.

On beş gün önceki o geceyi hatırladı. Uykusundan ter içinde nasıl uyandığını... O kadının kaşlarını, yüzünü, elbiselerindeki bulut desenlerini çoktan unutmuştu. Ama o gözleri hatırlıyordu; dingin, sade, sanki gökyüzündeki bir bulut gibi üzerine düşen ama onun ötesinde çok uzaklara bakan o gözleri.

Rüzgâr kadının eteklerini uçuruyor, tepesinden bembeyaz armut çiçekleri dökülüyordu.

Hiç tanışmamışlardı; bu hayattaki tek bağları o tesadüfi, tek bir bakıştı.

Dağılmış mürekkepler, hafif kokulu kâğıtlar, yarım kalmış şiirler... Bir kadının kederli gözyaşları kâğıdı ıslatmış, mürekkebi dağıtarak soluk bir iz bırakmıştı.

Kaderin oyunuyla, o kadının acısını kimse görmemişti. Sadece Chu Qiao, tesadüfen başını kaldırdığında, onun en tepedeki kadının kimseye göstermediği yarasını görmüştü.

"Dağda ağaç var, ağaçta dal... Gönlümde sen varsın, senin haberin yok..."

Aniden dışarıdan bir gölge geçti; Chu Qiao irkildi, parmakları bile buz kesti.

Zhuge Yue bir gariplik olduğunu sezdi, onu göğsüne bastırıp dışarı seslendi: “Kim var orada?”

Dışarıdan bir içoğlanının aceleci ayak sesleri geldi. “Prens’im, gece uçan bir kargaydı sadece.”

“Okçulara haber verin, saray civarındaki tüm o kanatlı mahlukatları temizlesinler.”

“Emredersiniz.”

Rüzgâr esmeye devam ediyordu. Zhuge Yue karısını teselli etti: “Korkma, geçti gitti, sadece bir kuştu.”

Chu Qiao’nun gözleri doldu. Arkasına dönüp kocasının beline sımsıkı sarıldı.

Adam onu sarmalayıp sırtını sıvazladı. “Xing’er, neyin var?”

Kadın başını onun sıcak göğsüne gömdü, sesi çok kısıktı: “Sadece... hayatın ne kadar belirsiz olduğunu düşündüm.”

“Hayat belirsizdir ama bu bizim için geçerli değil,” dedi adam yumuşak bir sesle. Gözleri karanlıkta parlıyordu. Eğilip dudağının kenarından öptü. “Ben asla pişman olacağım bir şey yapmam.”

Kadının kalbi sanki sıcak bir pınara düşmüş gibi yumuşadı. Ona karşılık verdi, elleriyle o geniş omuzlarını, sert göğsünü yokladı. Avucunun altından o güçlü kalp atışlarını duyabiliyordu.

Gözyaşları süzüldü; bir nedeni yoktu, durdurmak da istemiyordu.

Dışarıda kar yağıyordu ama o kendi evinde, kocasının kucağındaydı. Yan odada oğlu uyuyordu. Dünya çok büyüktü ama o, kendi dünyasını avuçlarının içinde tutuyordu. Hayat ne kadar fırtınalı olursa olsun, hepsine göğüs gerecek cesareti vardı.

Qinghai'nin kışı kısadır, çabuk geçti.

Bahar yağmuru ince ince yağıyordu. O gün bahar sürümünün uğurlu günüydü. Zhuge Yue ve devlet erkânı Tarım Tapınağı'na gitmişlerdi. Ping'an artık Zhuge Yue'nin yanında görevliydi, Jingjing ise sıkıntıdan patlamak üzereydi; Chu Qiao'ya dışarı çıkıp hava almaları için yalvarıyordu.

Chu Qiao son zamanlarda biraz halsizdi ama Jingjing'e dayanamadı. Yunzhou ve Rong'er'i de yanına alıp saraydan çıktı. Li Qingrong çok küçüktü ama uykuyu çok seviyordu; saraydan çıkar çıkmaz uyuyakalmıştı. Chu Qiao ona ayrı bir araba hazırlattı, kendisi ise Yunzhou ve Jingjing ile at sırtında ilerledi.

Dağa vardıklarında atlardan indiler. Li Qingrong oflaya puflaya arkadan geliyordu; Qinghai'ye kafa dinlemeye geldiğini ama kaderinde hep yorulmak olduğunu sayıklıyordu.

Jingjing onunla atışmaya başladı ama hemen pes edip Chu Qiao'dan yardım istedi.

Chu Qiao gülerek sordu: "Tang İmparatoru hâlâ seni derslerle mi sıkıştırıyor?"

Çocuk başını salladı. "Ağabeyim diyor ki, birkaç yıl sonra yerimi sana bırakacağım, biraz da ben nefes alayım."

Chu Qiao kardeşlerin arasının çok iyi olduğunu biliyordu. "Ağabeyinin bu kadar geniş gönüllü olması ne güzel."

Li Qingrong dudak büktü. "İmparatorluk dünyanın en zahmetli işi, beni kandırmaya çalışıyor ama yemezler."

Zirveye ulaştıklarında güneş bulutların arasından sıyrıldı, devasa bir gökkuşağı belirdi.

Jingjing neşeyle zıplarken, Zhuge Yunzhou ona bakıp annesine sordu: "Anneciğim, bu teyzem ne zaman evlenecek acaba?"

Jingjing hemen parladı: "Sana ne be!"

Zhuge Yunzhou omuz silkti. “Senin için değil, kafa dinlemek için soruyorum.”

Onlar didişirken Chu Qiao arkasına baktı. Li Qingrong, kırmızı kaftanı içinde bir çam ağacına yaslanmış duruyordu. Küçük olmasına rağmen bakışları ve duruşu tıpkı Li Ce gibiydi. Tilki gibi kısık gözleriyle ona bakıp gülümsedi: “Halam ne zaman bana bir kız kardeş doğuracak? Rong’er büyüyünce onu kendine eş alacak.”

Chu Qiao şaşırdı. “Küçücük yaşta nereden çıktı bu?”

“Aniden çıkmadı,” dedi Li Qingrong, gözlerinde çocuk yaşının ötesinde bir derinlik vardı. “Kendimi bildim bileli bu fikir var aklımda. Sanki Rong’er sırf bunun için doğmuş.”

Rüzgâr saçlarını uçuşturdu. “Hala, bu dünyada birbirine nefretle bağlı çok çift var; babamla annem, dedemle ninem gibi... Hepsi ölene dek birbirlerinden nefret ettiler. Seninle Prens gibi olanlar çok az.”

Rüzgâr sertleşince Li Qingrong hemen bir pelerin alıp Chu Qiao’ya koşturdu ve onu sarmaladı.

Gülümseyerek, “Hala, ben o inciyi eş olarak istiyorum, o yüzden Prens ile biraz daha gayret etmelisiniz,” dedi.

Bu küçük çocuğun kendisiyle dalga geçmesi Chu Qiao’yu mahcup etti, onu hafifçe azarladı ama çocuk o muzip gülümsemesini hiç bozmadı.

Yağmur dindi, güneş her yeri altın sarısına boyadı.

Yarım ay sonra, saray hekimleri müjdeli haberi verdi: Qinghai Prensesi hamileydi.

Aynı yılın sonunda Xingyue Sarayı’na bir kız bebek geldi; adı Zhuge Yunsheng, lakabı ise Zhenzhu, yani İnci’ydi.

Biantang’dan gelen evlilik teklifi mektubu bir ay sonra Cuiwei Geçidi’ne ulaştı. Li Qingrong atıyla yolu kesti, elçileri geri gönderdi.

Tang İmparatoru Li Xiuyi ona mektup yazıp "delirdin mi?" diye sordu. Çocuk sadece hafifçe güldü ve cevabı yazdı: “İstiridyenin incisi, başkasına yar olur mu?”

Qianhua Salonu'na bir çocuk daha yerleşti. Zavallı Qinghai Hükümdarı, aylar süren perhizden sonra şimdi de karısını çocuklarından geri alma savaşına başlayacaktı.

Geçitten esen rüzgâr taze ot kokuları getiriyordu. Yıllar geçiyor, mevsimler dönüyordu. Huaisong'un doğu denizinde balıkçılar bu yılın incilerini topluyorlardı; bazısı parlaktı, bazısı ise incisini çoktan kaybetmişti.

Aslında hepsi birer kum tanesiydi; sadece birileri tarafından sevildikleri için kıymetli birer inciye dönüşmüşlerdi.

Zaman onları törpüledi ve sonunda gerçek birer inci oldular.

Alevler yükseldi; taze, sıcak kan gibi kıpkırmızı bir kızıllık sardı dört bir yanı. Altın yaydan fırlayan keskin oklar, güneşin tam kalbine saplandı. Gök kubbeden tanrıların feryatları yükseldi; dökülen kanlar yağmura dönüştü, yer yarıldı, dağlar çöktü, denizler kabarıp devasa buz kulelerini kökünden söktü. Gök ve yer, tüm canlıların kanını ve gözyaşını içinde kaynatan devasa bir kazana dönüştü.

Sonsuz karanlığın içinde gözbebekleri hızla dönüyordu. Kan kırmızısı bir ışık göğsünü mühürlemişti; simsiyah zırhları, köpekbalığı derisi kaplı savaş bıçaklarını, zifiri karanlıktaki dolunayı ve uçsuz bucaksız kar ovalarını gördü. Çarpışan kalabalıklar ekin tarlaları gibi devriliyor, et ve kemik yığınları göğü ve yeri kaplıyordu. Kartallar ve akbabalar pike yapıyor, pençelerinde çürümüş etlerin fosforlu parıltısı yanıp sönüyordu. Bozkırda fırtınalar koptu, etrafı dağları deviren savaş çığlıkları sardı; yüzüne vuran rüzgâr kumun kuruluğunu taşıyor, bir bıçak kadar keskin geliyordu.

Savaş davulları giderek hızlandı, düşman ordusu göğü kaplayarak üzerine yürüdü. Yer sarsılıyor, atlar dört nala koşuyordu; tepesine çöken kara bulutlar, azgın ejderhaları andırıyordu.

“Öldürün!”

“Gebertin!”

“Vurun!”

Gözleri aniden açıldı. Tüm o hayaller bir anda dağılıp gitti. Sıradan bir ailenin yatak odasından bile daha geniş olan devasa bir ejder yatağında tek başına yatıyordu. Koyu renkli satenlerin üzerine altın ipliklerle işlenmiş ejderhalar, korkunç boynuzları ve başlarıyla kibirli bir edayla şahlanmıştı. Altın sırmalar, bu zifiri karanlık odada bile keskin bir parıltı saçıyordu.

Kımıldamadı, tek kelime etmedi. Şakaklarındaki saçlar hafifçe

nemlenmişti ama boynuna doğru süzülen teri silmek için elini bile kaldırmadı.

Gece çok sessizdi; ne bir ses, ne bir ayak tıkırtısı, ne bir ağustos böceği ötüşü, hatta rüzgârın fısıltısı bile duyulmuyordu. Sadece kendi nefes alışverişi vardı; yavaş, ağır... Bir, bir, bir daha.

Gece ne kadar uzun olursa olsun, elbet sona erecekti.

O, her zaman sabretmeyi bilen biri olmuştu; geçmişte böyleydi, şimdi böyleydi ve gelecekte de öyle kalacaktı.

Pencerede aniden soluk kırmızı bir ışık parladı. Bakışları oraya kaydı, hafifçe kaşlarını çattı. Tam o anda saray salonunun dışından bir içoğlanının telaşlı ayak sesleri duyuldu.

“Dışarıda ne oluyor?” Sesi kurumuştu ama her zamanki gibi sakindi.

“Majestelerine arz ederim, Changle Sarayı tarafında yangın çıktı. İtfaiye birliği saraya girdi, alevleri söndürmeye çalışıyorlar.”

İçeridekinin sesi yine o tiz ve ince tondaydı; böyle bir gecede insanın sırtını ürperten bir tekinsizliği vardı.

Pencerenin dışındaki ağaç gölgelerine bakarak yatağında uzun süre sessizce oturdu. Aniden yataktan kalktı ve çıplak ayaklarla yatak odasından dışarı yöneldi. Nöbetçi saray görevlisi kızlar panikle ileri atılıp üzerine parlak sarı sabahlığını geçirdiler, ejder çizmelerini giydirdiler. Büyük salondan çıkıp doğrudan Changle Sarayı yönüne doğru büyük adımlarla ilerledi. Başmabeynci aceleyle kalabalık bir muhafız birliğini yanına çağırdı; saray görevlileri ellerinde fenerlerle arkasından dizildiler. Işıklar karanlıkta bir yılan gibi süzülerek Changle Sarayı’na doğru görkemli bir alay halinde ilerledi.

“Vurun! Ölene kadar vurun!” Changle Sarayı’na henüz varmadan, bir içoğlanının sesi uzaktan yankılandı.

Hiç istifini bozmadan ilerledi. Ejder Kanalı’nın ötesindeki ay kapısının altında, birkaç saray görevlisinin küçük çocukları çevrelediğini gördü. Çocuklar korkuluklara bastırılmıştı; görevliler ellerindeki sopaları hırsla indirip kaldırıyordu.

Çocukların pantolonları parçalanmış, etleri paramparça olup kan içinde kalmıştı. Başlarda birkaç çığlık yükselse de artık sesleri bile çıkmıyordu.

“Yangını ben çıkardım! Gücünüz yetiyorsa öldürün beni!” Cılız bir çocuk aniden bağırdı. Dayaktan tanınmaz hale gelmişti ama o küçük yüzünü hâlâ inatla yukarı kaldırmış, buz gibi bir sesle konuşuyordu: “Siz Yan Bei köpeklerini yakıp kül edemediğim için sadece pişmanım!”

Bunlar eski hanedandan artakalan çocuklardı. Yan Bei ordusu Zhenhuang’a daldığında, kaçmaya vakit bulamayan tüm Büyük Xia soyluları kanlı bir kıyıma uğramıştı. Sadece bu küçük çocuklar, askerlerin kurt bıçakları altında şans eseri hayatta kalmışlardı. O zamanlar henüz beş-altı yaşlarında birer bebektiler; en gaddar asker bile on tanesini kestikten sonra elinin titrediğini hissederdi. Ancak kim bilebilirdi ki, o zamanlar olayları bile hatırlayamayacak yaşta olan bu çocuklar, bugün böylesine çılgınca bir işe kalkışacaklardı?

Changle Sarayı, saraya yeni giren Güzellik Yu’nun ikametgâhıydı. Bu gece onun ismini seçmişti ama son anda yorgun hissettiği için gitmemişti.

Nefret, gerçekten de bu dünyadaki en sert şeydi; çelik bıçaklar harlı ateşte erise, buz dağları kızgın güneşte yok olsa bile nefret silinip gitmiyordu.

“Majesteleri.” Başmabeynci dizlerinin üzerine çökmüş, sırtı titriyordu. Neden bu kadar korktuğunu bilmiyordu; sadece ayak tabanlarından yukarı doğru soğuk bir ürpertinin tırmandığını hissediyordu. Titremesi tüm vücuduna yayılmıştı, durduramıyordu.

“Sarayımıza dönüyoruz.” Siyah zemin üzerine altın ejder işlemeli pelerini yanındaki dallara sürüdü. Bunca gürültüyle gelmiş, sadece bir bakış atmış ve arkasını dönüp gitmişti.

Gece hâlâ zifiri karanlıktı, sanki mürekkebe batırılmış bir fırça ucu gibi. Silüeti siyah koridorda bir görünüp bir kaybolarak uzaklaştı. Soğuk bir rüzgâr esti, yerdeki ince külleri savurdu. Artık hiçbir ses duyulmuyordu; sadece çocukların zayıf çığlıkları

ve küfürleri boşlukta yankılanıyordu.

“Annemin intikamını alacağım!”

“Lanet olası Yan Bei köpekleri!”

“Geberip gideceksiniz!”

“Kralımız geri dönecek! Pişman olacaksınız!”

…

Uzun gece sürüp gidiyordu. Cephanelikteki zırhların üzerine kırağı düştü, ay kapısının altı kan gölüne döndü. Çocukların cesetleri sürüklenerek saray kapısından dışarı çıkarıldı ve sahipsizler mezarlığına, yaban köpeklerine yem edilmek üzere atıldı.

Bu dünyada efsaneler çok azdı; kalbi hırsla dolu olanların çoğu nefret uçurumunda can vermişti. Zillet içinde hayatta kalıp o uçurumdan tırmanmayı başaranların ise gerçekten mutlu oldukları pek görülmemişti.

Yine de yaşamak, ölmekten iyiydi.

Pencerenin önünde sessizce oturuyordu. Kopuk parmağının yerinde beyaz yeşimden bir yüzük vardı; parmağı zayıf kaldığı için yüzükle arasında büyük boşluklar kalmıştı. O yüzük aslında paramparça olmuştu, içten altın tellerle dikilerek birleştirilmişti. Öylesine döküntüydü ki, sokak kenarına atılsa kimse dönüp bakmazdı.

Parmaklarıyla o eski yüzüğü okşadı; parmak uçlarındaki sert nasırlar beyaz yeşime değdiğinde çok hafif, ince bir ses çıkıyordu. Başını eğip yüzüğün üzerindeki soluk desenlere baktı. Bir an için kalbindeki uzun kılıç yeniden kınından çıkmış gibi oldu; kanlı ve vahşi bir parıltıyla şimşek çaktı. O beyaz kılıç ışığının içinde, ezbere bildiği bir yüz yansıdı.

“Pişman mısın?” Kendi kendine, sessizce alay etti.

Sıradan insanlara mahsus olan o duygulara; zayıflığa, korkuya, endişeye ya da o çocuğun bahsettiği pişmanlığa sahip olmasına izin vermiyordu.

Çünkü bu şeyler, midesini bulandırmaktan başka hiçbir işe yaramıyordu.

Büyük dava tamamlanmış, kan davası güdülmüş, ne dilediyse ona ermişti.

Pişmanlık mı?

Gözlerini kapattı. Ufkun en uzak ucundan bir ışık sızdı, pencereden geçip keskin hatlı yüzüne vurdu. Tüm saray abanoz ağacı ve obsidyenden inşa edilmişti; güneşin böyle yeni doğduğu anlarda, insanı nefessiz bırakan kasvetli bir güzelliğe bürünüyordu.

Damarlarında Yan Bei topraklarının savaşçı kanı akıyordu; iliklerine kadar yılların sabrıyla yoğrulmuş bir hırsla doluydu. Rüyalarında hep nehirlerin taştığını, atlı orduların Zhenhuang Geçidi'ni yerle bir ettiğini görüyordu. Böyle biri, nasıl pişman olabilirdi?

Gözlerini kaldırdı; gökyüzü uçsuz bucaksızdı, kuşlar süzülüyordu. Artık çocukluğundaki o bir karışlık yer değildi burası; ayın bile konaklamaya çekindiği o daracık dünya geride kalmıştı.

Pişmanlık mı? Dudak büküp geçti.

Martın on altısında, Dongye Eyalet Valisi'nden acil bir haber geldi. Bir isyancı birliğinin yakalandığı, aralarından birinin kimliğinin pek mühim göründüğü bildiriliyordu.

Adalet Bakanlığı derhal emir verdi: O adam başkente getirilecekti.

Yarım ay sonra, o kişi nihayet huzuruna çıkarıldı. Yay gibi kaşları, keskin bakışları, kalkık burnu ve ince dudaklarıyla, bu perişan hali bile yakışıklılığını ve asaletini gölgeleyememişti.

Yan Xun tahtında oturmuş, bir zamanların bu gözde soylusuna uzun süre tek kelime etmeden baktı. Aksine, yüzündeki kan izlerine rağmen adam başını kaldırdı, hafif bir gülümsemeyle ona bakarak sanki eski bir dostuyla karşılaşıyormuş gibi rahatça selam verdi: "Yan Veliahdı, görüşmeyeli uzun zaman oldu."

Yan... Veliahdı... Ne kadar da uzak bir hitaptı. Büyük bir sükunetle başını salladı: "Küçük Dük Mu Yun."

“Görüşmeyeli uzun zaman oldu ama Yan Veliahdı’nın heybeti eskisinden de baskın.”

“Öyle mi?” dedi Yan Xun düz bir sesle. “Küçük Dük ise biraz değişmiş.”

Mu Yun gülerek cevap verdi: “Devran döner, her çiçek sonsuza dek açmaz. Dünyanın hali bu, her şey değişir, gayet doğaldır.”

“Küçük Dük durumu çabuk kabullenmiş, tam bir kahraman gibi.”

Mu Yun aniden kahkaha atarak başını salladı: “Kahramanlar çoktan öldü. Hayatta kalanlar ise sadece zillet içinde baş eğen ya da sefilce nefes tüketenlerdir. Veliahda müteşekkirim, yakında bu utanç verici duruma son verecek.”

“Görünen o ki Küçük Dük sabırsızlanıyor.”

Mu Yun, sanki ruh eşini bulmuş gibi bir minnetle başını eğip selam verdi: “Veliahdın lütfunu beklerim.”

Yan Xun’un bakışları aniden keskinleşti; yıllarca orduların başında olmanın verdiği o sertlik, öldürmeye hazır bir ok gibiydi; tek bir bakışı on sekiz kat manda derisini delip geçmeye yeterdi. Ancak bu adamın gözlerinde hiçbir şey görmedi.

Kılıçlar dünyayı fethedebilirdi ama insan kalbini asla. Bu çirkin ve kirli topraklarda, hâlâ bazı inatçı ruhlar yaşamaya devam ediyordu.

Elini umursamazca salladı: “Öyleyse, yolun açık olsun.”

Mu Yun özgürce gülümsedi; yaralar içinde olmasına rağmen üzerindeki asalet tozlanmamıştı.

“Veliahdın işi başından aşkın, zahmet etmeyin.”

Güneş ışığı pencere pervazlarından sızarak odaya ışık hüzmeleri bıraktı.

Gençlik ateşindeki o çekememezlikler, Savaş Akademisi’ndeki gizli çekişmeler, büyüdükten sonraki çıkar savaşları... Sonunda, her şeyin sonunda, yine o burada duruyordu; o soylu ve her zaman gururlu adamın adım adım idam sehpasına yürüyüşünü izliyordu.

Çenesini hafifçe kaldırdı, kulağının dibinden ince bir rüzgâr geçti. Uzun süre konuşmak istemedi. Hiç fark etmediği bir anda kalbine bir yorgunluk saplandı. Çok uzakta olmasına rağmen, sanki Jiuyou Platformu'ndaki giyotinin rüzgârı yararak inişini, o gururlu başın tozlara karıştığını, o dik duran gövdenin artık asla ayağa kalkamayacağını ve o inatçı gözlerin sonsuza dek kapandığını duyuyor gibiydi.

Haysiyet? Gurur? Hanedan? Kan? İnat? İnanç?

Tüm bunların ne önemi vardı ki?

Dibe vurmamış olanlar, o "ölsem de kurtulsam" dedirten bataklıktan tırmanarak çıkmamış olanlar, neyin en önemli olduğunu nasıl anlayabilirdi?

Her şey hayatta kalma önceliğine dayalıydı. İnsan ölürse, hiçbir şey kalmazdı. Hayatta kalmak, en önemli olandı.

Gözlerini yavaşça açtı. Sivil ve askeri tüm yetkililer önünde diz çökmüştü. Ölüm sessizliğinin hakim olduğu büyük salonda buz gibi bir hava vardı; basınç o kadar düşüktü ki neredeyse nefes almak imkansızdı. Bazılarının hafifçe titrediğini açıkça görebiliyordu. Hepsi ondan korkuyordu, belki de nefret ediyorlardı ama ne fark ederdi? Ne derlerse desinler, o bu toprakların mutlak hükümdarıydı ve hepsi ona boyun eğmek zorundaydı. Bu kadarı yeterliydi, fazlasıyla yeterli.

— 274 —

Bozkır rüzgârı esiyor, yeşil otlar dalgalanıyordu. Genç general, üzerinde gri-mavi zırhıyla atının sırtında oturmuş, elindeki mektubu sessizce, uzun uzun okuyordu.

Uzaktan at nalları duyuldu. Wei Shuye arkadan atını sürerek yanına geldi, onun değişen yüz ifadesine bakıp kaşlarını kaldırdı: “Zhuge Dördüncü yine mi mektup yollamış?”

“Evet.” Uzun bir süre sonra Zhao Che başını kaldırdı, hafifçe gülerek cevap verdi: “Bir kızı daha olmuş, benden unvan istiyor.”

“Öyle mi?” Wei Shuye içtenlikle güldü. “Çoluk çocuğa karıştı desene, güzel bir tebrik hediyesi göndermek lazım.”

“Hiç zahmet etme, kendi hediye listesini hazırlamış bile. Yazdıklarına göre gönderin diyor.”

Wei Shuye bir an afalladı, sonra kahkahayı bastı: “İki çocuk babası oldu ama hâlâ o aksi hali üzerinde. Ne olursa olsun, asla altta kalmıyor.”

Zhao Che’nin bakışları yumuşadı, o da gençlik günlerini hatırlamış gibi gülümseyerek konuştu: “Küçüklüğünden beri böyleydi. Hatırlıyor musun, Savaş Akademisi’nde okurken herkes doğum gününde ziyafet verir, diğerleri de hediye ya da harçlık hazırlardı. Bir tek o tuhaftı, ne söyler ne de ziyafet verirdi. Bir keresinde On Üçüncü Prens onunla yemek yemişti, tesadüf o ya, o gün Zhuge’nin doğum günüymüş. On Üçüncü sonra bize nasıl bedavaya yemek yediğini anlatıp böbürlenmişti. Ertesi gün yirmiden fazla dükkan sahibi On Üçüncü’nün kahyasının kapısına dayandı. Zhuge malikanesinin dördüncü genç efendisi bir sürü şey almış, hepsini On Üçüncü’nün adına yazdırmış, parasını ondan tahsil etmeye gelmişler.”

Wei Shuye kahkahalarla güldü: “Hatırlamaz mıyım! On Üçüncü Prens o sefer fena sarsılmıştı. Bir öğle yemeği yüzünden altı aylık maaşından olmuştu, üç ay boyunca benden borç istemişti, hâlâ da ödemedi.”

“Haha, On Üçüncü’ye saf derler ama aslında en kurnazı odur. Küçüklüğünden beri borç alıp ödememeyi en çok o sever.”

İkili konuşarak geri dönmeye başladılar. Şimdilerde Zhao Che’nin karargâhı Shuanghan Şehri’ndeydi. Kuzey Ross’a komşu olan bu yer, Büyük Xia’nın başkenti Zhenhuang ile yarışacak kadar geniş bir alana yayılmıştı. Geçen birkaç yıl içinde nüfus artmış, kuzeyin en önemli ticaret merkezlerinden biri olma yolunda ilerlemişti.

Henüz şehre girmemişlerdi ki, hızla yaklaşan at nalları duyuldu. En önde koşan kadın, üzerinde kan kırmızısı bir pelerin, ayağında kızıl tilki derisinden çizmelerle geliyordu. Yanakları hafifçe kızarmış, gözleri bir tablo kadar güzeldi. Dikkatli bakıldığında karnının hafifçe şiştiği, hamile olduğu anlaşılıyordu. Zhao Che’yi görünce gözleri parladı, kırbacını şaklatıp atını ileri sürdü.

Zhao Che’nin kaşları ister istemez çatıldı, Wei Shuye ise yanında ağzını kapatıp kıs kıs gülüyordu.

“Döndüğünü bana söylemedin ha! Hıh, yine de yakaladım seni!” Kadın iki çocuk annesiydi, üçüncüsü yoldaydı ama hâlâ genç bir kızın edasıyla davranıyordu. Kırbacını sallayıp çenesini dikti, gözlerini kısarak Zhao Che’ye zafer kazanmış bir edayla baktı.

“Hamilesin, neden hâlâ ata biniyorsun? Söylediklerim bir kulağından girip diğerinden çıkıyor değil mi?”

“Aman be!” Wanyan Rou hafifçe burnunu kıvırdı, umursamazca devam etti: “Benim annem beni at sırtında doğurmuş. Biz Doğu Hu kadınları, sizin o narin Xia kadınlarına benzemeyiz.” Bunu der demez atından atladı, birkaç adımda Zhao Che’nin yanına varıp atın sırtına tırmanmaya çalıştı. Niyeti belliydi, kocasıyla aynı ata binecekti.

“Çek beni, çeksene!” Wanyan Rou parmak uçlarında yükselip bağırdı. Karnı büyüdüğü için ata binmek gerçekten zorlaşmıştı.

Zhao Che onun inatçı yüzüne baktı ve sonunda pes ederek iç geçirdi. Onu atın sırtına çekti ama artık atı koşturmaya cesaret edemiyordu. Sadece hafifçe mahmuzlayarak atın yavaş yavaş

yürümesini sağladı.

Az önce "Xia kadınları gibi narin değilim" diye tutturan Wanyan Rou ise uslu uslu kocasının kucağına yaslandı; yüzündeki gülümseme, taze balık yemiş bir kedininkini andırıyordu.

Saraya döner dönmez bir içoğlanı haber getirdi; iç bölgelerden savaş raporu gelmişti. Wanyan Rou söylene söylene, dudak bükerek arka saraya, oğullarıyla top oynamaya gitti.

Zhao Che ana salona doğru yürürken görevlilere ona göz kulak olmalarını tembihledi. Öğleden sonra güneşi pencere pervazlarından sızıyor, yerleri altın sarısına boyuyordu.

Haberler Zhao Yang'ın adamlarından gelmişti. İçerik Zhuge Yue'nin mektubuyla benzerdi ama daha detaylıydı.

Zhao Yang son yıllarda kuzey sınırında aktifti, daha fazla şey bilmesi doğaldı. Üstelik Zhuge Yue'nin mektubu muhtemelen yarım ay önce yazılmıştı; o zamanlar durum henüz bu kadar ciddi değildi. O aşamada tehlikeyi sezmiş olması bile büyük bir başarıydı.

Wei Shuye, Zhuge Yue'nin mektubunun sadece "bebek haberi" olmadığını biliyordu. Zhao Che, Wei Shuye yeni seferden döndüğü için onu hemen yormak istememişti. Wei Shuye evine uğrayıp hemen saraya dönmüştü; nitekim çalışma odasına girdiğinde Zhao Che'nin generalleri ve bakanları toplamış, askeri meseleleri görüştüğünü gördü.

Tartışma tam iki saat sürdü. Akşam yemeği vakti geldiğinde, kocasını kimseyle paylaşmak istemeyen Wanyan Rou birkaç kez haber gönderdi, hatta neredeyse gelip bakanlarla kavgaya tutuşacaktı. Sonunda yaşlı devlet adamları endişe içinde saraydan ayrıldılar. Zhao Che, Wei Shuye'yi yemeğe davet etti. Wei Shuye reddetmedi ama yemek boyunca kocasını kıskanan kadının delici bakışlarına maruz kalmaktan da kurtulamadı.

Yemekten sonra çalışma odasına geçtiler. Zhao Che lafı uzatmadan sordu: "Bu mesele hakkında ne düşünüyorsun?"

Wei Shuye hafifçe gülümseyerek, "Ekselansları çoktan kararını vermiş olmalı, neden bana soruyorsunuz?" dedi.

Zhao Che kaşlarını çattı: “Henüz karar vermedim.”

“Tereddüt ediyorsanız, aslında çoktan karar vermişsiniz demektir.”

Zhao Che yavaşça oturdu, parmaklarıyla çay bardağının kenarını okşadı ve sessizliğe gömüldü.

“Prenses Jingan, dünyanın nefretini kazanma pahasına Meilin Geçidi’ne saldırdı ve Quanrong barbarlarının doğuya girmesine izin verdi. Bu resmen kendi ölüm fermanını imzalamaktır. Ekselansları, bu sefer Xia hanedanının kanını taşıyor diye ona müsamaha gösteremeyiz.”

Zhao Che konuşmayınca Wei Shuye devam etti: “Vaktiyle birkaç kez Chu Qiao’yu öldürmeye kalkıştı; sizin hatırınız olmasa Zhuge Dördüncü onu çoktan halletmişti. Yıllardır Biantang ona dokunmadı, Qinghai ona dokunmadı, Yan Xun ne düşünüyor bilinmez ama o da birkaç fırsatı elinin tersiyle itti. Bizim de gizli korumamızla hayatta kaldı. Ama bu seferki yaptığı, haddi fazlasıyla aştı.”

Zhao Che bir an sessiz kaldıktan sonra, “Quanrong barbarları Beishuo’ya kadar dayanmış,” dedi.

“Büyük Yan kurulalı henüz altı yıl oldu, iç dengeler hâlâ hassas. Eski Xia ordusunun kalıntıları tamamen temizlenmiş değil. Prenses Chun, Xia hanedanını ihya etme bahanesiyle bazı avantajlar elde edebilir ama bu durum geçicidir. Halk ve ordu Quanrong barbarlarının vahşetini gördüğü an ona sırt dönecektir. O zaman Prenses Chun tamamen köşeye sıkışacak ve 'Doğu Topraklarının Haini' unvanını sonsuza dek taşıyacaktır.”

Wei Shuye kendinden emin bir şekilde konuştu. Yılların kanlı savaşları, onu o eski Zhenhuang şehrindeki zarif soylu delikanlıdan bambaşka birine dönüştürmüştü.

Zhao Che kaşlarını çatarak sordu: “General Zhang’ın önerisi sence mantıklı mı?”

Wei Shuye güldü: “Ekselansları, cevabı zaten biliyorsunuz, neden bana soruyorsunuz?”

Zhao Che ona baktı, bir süre sonra aniden güldü: “Haklısın. Rou’nun dediği gibi, gittikçe daha evhamlı olmaya başladım.”

“Hükümdarlar böyledir. Eskiden sadece bir prenstiniz, şimdi ise Büyük Xia’nın hükümdarısınız. Bunca insandan sorumluyken temkinli olmamanız imkansız.”

“Anlıyorum. Yan Bei’nin yönetimi artık oturdu. Kuzeydeki durum ise karışık; iki cephede birden savaşamayız. Her iki tarafı da idare etmeye çalışırsak elimiz boş kalır. Bu fırsattan biz yararlanamayız.”

Wei Shuye, “Peki ya Zhuge Dördüncü’nün teklifi?” diye sordu.

“Biraz daha bekleyelim,” dedi Zhao Che kaşlarını çatarak. “Biz onunla aynı durumda değiliz. Qinghai hep bağımsız kaldı, iç bölgelerle köklü bir düşmanlığı yok. Ama bizim askerlerimiz, özellikle de üst düzey subaylar, Yan Bei’den nefret ediyor. Onlara Yan Bei’ye yardıma gidin derseniz, bu canlarını istemekten daha zor gelir.”

Wei Shuye çaresizce iç geçirdi: “Ah, biz başkası için mi savaşıyoruz sanki?”

Zhao Che de acı bir gülümsemeyle karşılık verdi: “Bu insanlara bunu nasıl anlatacaksın?”

“Bu arada, az önce bir ulak aceleyle kaleden çıktı, neydi o kadar acil olan?”

Bunu duyunca Zhao Che’nin yüzüne nihayet rahat bir gülümseme yayıldı: “Xian’er için eş bakıyorum. Zhuge ailesinin o İnci Prensesi şimdi çok kıymetli, Biantang’dan önce davranıp işi bağlamam lazım.”

“Biantang İmparatoru Li Xiuyi mi?” Wei Shuye şaşırdı. “O zaten imparatoriçesini seçmedi mi?”

“Unuttun mu, Li Ce’nin bir oğlu daha var; o Cariye Zhan’ın oğlu, hep Qinghai’de yaşıyordu.”

“Ha, şimdi hatırladım,” dedi Wei Shuye başını sallayarak. “O çocuğu bir kez görmüştüm, babasına çok benziyor, özellikle de gözleri.”

Zhao Che arkasına yaslanarak gururla konuştu: “Benden o kadar çok şey kopardılar ki, er ya da geç o kızın çeyizi olarak hepsini geri alacağım.”

Kuzeyde rüzgâr esiyor, otlar yeni filizleniyordu. O sırada Qinghai'de ise yağmur muz yapraklarını dövüyor, her yer yemyeşil bir görünüme bürünüyordu.

Gecenin sessizliğinde Chu Qiao, üzerinde pamuklu beyaz geceliğiyle pencerenin kepenklerini kapattı. Yağmurun sesi aniden dışarıda kaldı. Bir çift kırmızı mum sessizce yanıyor, ışığı odaya huzurlu bir hava katıyordu.

Bir çift el arkadan ona sarıldı, sıcak nefesi kulağının arkasında hissetti. Zhuge Yue, üzerinde ağır bir yorgunlukla onun yumuşak bedenine yaslandı ve fısıldadı: "Hâlâ uyumadın mı?"

"Sen gelmeden nasıl uyuyabilirim?"

Chu Qiao gülümseyerek arkasına döndü, dudaklarına hafif bir öpücük kondurdu: "Aç mısın? Mutfaktakilere akşam yemeğini hazırlatayım mı? Seni beklerken sıcak tutmalarını söyledim."

Zhuge Yue güldü; bu kısa öpücük onu tatmin etmemişti. Başını eğip Chu Qiao'nun yumuşak dudaklarına kapandı; dudaklarının hatlarını çizdi, diliyle dişlerini aralayıp onunla ateşli bir şekilde kenetlendi.

Chu Qiao kollarını onun beline doladı, tutkuyla karşılık verdi. Çok geçmeden odadaki hava ısınmaya başladı. Zhuge Yue'nin boğuk sesi kulağında yankılandı; sesinde yoğun bir arzu ve baştan çıkarıcı bir tını vardı: "Kaç gün oldu... Beni hiç mi özlemedin?"

Chu Qiao'nun yanakları pembeleşti, nefesi hızlandı. Başını geriye atıp onun kucağına yaslandığında, gözleri buğulanmış, ıslak ve derin bir bakış almıştı.

"Ben seni çok özledim. Eğer bana böyle işkence etmeye devam edersen, kendime yeni bir cariye alacağım."

— 275 —

Chu Qiao kaşlarını çattı, yumruğunu hafifçe onun göğsüne vurdu: “Sıkıysa dene!”

“Cariye almamı istemiyorsan, elini çabuk tutmalısın.”

Zhuge Yue, kıvrak bir hareketle onun saç tokasını çıkardı; simsiyah saçlar bir şelale gibi omuzlarından aşağı döküldü. Uzun, beyaz ve yeşim kadar pürüzsüz elleri Chu Qiao’nun boynunda yavaşça gezindi, teninde tatlı bir ürperti bıraktı. Boynuna kondurduğu küçük öpücüklerle aşağı doğru indi; parmaklarıyla geceliğinin bağını çözdü. Mum ışığı titrerken, ipek giysiler ayaklarının dibine süzüldü. Teni porselen gibi pürüzsüz, narin ve kusursuzdu.

Zhuge Yue onu kucağına aldığı gibi geniş yatağa doğru yöneldi...

Akşam yemeği yememenin sonuçları ağır oluyordu. Gece yarısı, bitkin bedenini zorlukla yataktan sürükleyerek kalkan genç kadın, sehpanın üzerindeki keklerden atıştırmak için ilerledi.

İki adım atmıştı ki, az kalsın yere kapaklanıyordu. Kaşlarını çatıp belini ovuşturarak söylendi.

Her yer sızım sızım sızlıyordu; ayakta durmak bile zordu. Yatakta yatan adama ters bir bakış fırlattı.

Her seferinde böyle olmak zorunda mıydı? Yarın Zhou’er’e nasıl kılıç eğitimi verecekti? Oğluna rezil olmasını izlemek ona zevk mi veriyordu?

Çay soğumuş olsa da karnı çok açtı, keklerin tadı harika geliyordu. Aniden yataktan hafif bir gülüş sesi yükseldi. Sehpanın başında çömelmiş olan Chu Qiao irkilerek ayağa fırladı, ağzını silip, “Uyumadın mı sen?” diye çıkıştı.

Ay ışığı pencereden süzülüyordu. Yatakta yan yatmış, elini başına dayamış olan adam ona gel işareti yaptı: “Buraya gel.”

Chu Qiao burnundan soludu: “Gelmiyorum.”

Zhuge Yue gülerek, “Senin iyiliğin için söylüyorum, üzerinde hiçbir şey yok, üşütmenden korkuyorum,” dedi.

Chu Qiao’nun yüzü kıpkırmızı oldu, alelacele yerdeki kıyafetlerini aramaya başladı ama beline sarılan güçlü kollarla kendini bir anda onun kucağında buldu.

“Yorgun musun?” İnce battaniyeyi göğsüne doladı ama omuzlarını açıkta bıraktı; dayanamayıp oraya küçük bir öpücük kondurdu.

Chu Qiao dürüstçe, “Biraz,” dedi.

“Aç mısın? Bir şeyler getirmelerini söyleyeyim mi?”

“Hayır, sakın!” diye reddetti Chu Qiao. Şaka mı yapıyordu? Bu saatte yemek istese, yarın Li Qingrong gibi o cin fikirli çocukların dilinden kurtulamazdı.

Onu kucağına alıp sehpanın yanındaki sedire oturdu; bir parça keki kendi elleriyle ağzına verdi. Bir süre havadan sudan, ev hallerinden konuştular. Zaman su gibi akıp gidiyordu; saray büyük bir sessizliğe gömülmüştü. Tüm dünya uykuya dalmıştı; sadece onlar birbirlerine yaslanmış, tenlerinin sıcaklığıyla bu huzurlu anın tadını çıkarıyorlardı.

“Yıldızım, Quanrong barbarları Beishuo Geçidi’ne dayandı. Bu konuda ne düşünüyorsun?”

Chu Qiao hafifçe iç geçirdi, bir süre düşündükten sonra dikkatle sordu: “Zhuge Yue, bana güveniyor musun?”

Zhuge Yue kaşını kaldırdı: “Yan Xun’a yardım etmemi mi istiyorsun?”

“Yan Xun’a değil, kendimize yardım etmeni istiyorum.”

Chu Qiao başını sallayarak ağır bir sesle devam etti: “İkimiz de biliyoruz ki, bu savaşta Quanrong barbarlarının kalıcı bir başarı elde etmesi imkansız. Başlarda baskın basanındır mantığıyla üstünlük kurabilirler ama Yan Bei toparlandığı an işleri biter. Ancak bu toparlanma ne kadar sürer, orası meçhul. Bu savaşın tek sonucu, Quanrong’un Yan Bei’ye ne kadar büyük bir zarar vereceği olacaktır. Onlar savaşmayı biliyorlar ama

askeri stratejileri yok; sadece körlemesine saldırıyorlar. Onlara ordu demekten ziyade, bir kıyma makinesi demek daha doğru olur."

Zhuge Yue onu dinliyor, sözünü kesmiyordu.

Chu Qiao devam etti: "Tang İmparatoru Ming'in on üçüncü yılında da Meilin Geçidi'ni aşmışlardı. Bir ay içinde tüm batı sınırı küle döndü, bir milyona yakın insan öldü, tüm kütüphaneler ve yapılar yerle bir oldu. O yıkım yüzünden devlet on yıllarca kendine gelemedi. Eğer o zayıflık olmasaydı, Büyük Xia'nın Büyük Tang'ı parçalamasına asla fırsat doğmazdı."

"Eğer Yan Bei bu savaş yüzünden zayıflarsa, kaybettiğimiz toprakları geri almak için bize fırsat doğmaz mı?"

Chu Qiao ona gülerek yandan bir bakış attı: "Neler olduğunu bal gibi biliyorsun ama yine de bana soruyorsun. Qinghai Kralı Hazretleri'nin kıskançlık damarının tuttuğunu varsayabilir miyim?"

Zhuge Yue güldü, onu öpüp cevap verdi: "Biliyorum, Yan Xun benim öylece izlememe izin vermez. Eğer hareketsiz kalırsam, Quanrong barbarlarını bilerek Qinghai'ye yönlendirecektir."

"Doğru tahmin. Tam onun tarzı."

"Pekala," dedi Zhuge Yue. "Onların buraya gelmesini beklemektense, gidip onları Beishuo'nun dışında durdurmak daha mantıklı. Burayı savaş alanına çevirmeye gerek yok. Halk daha yeni ekime başladı, huzurlarını kaçırmayalım."

Chu Qiao sordu: "Ne zaman yola çıkıyorsun?"

"Birkaç güne kadar. Zhao Che'den haber bekliyorum; o şimdi kuzeyde fırsat kolluyordur. Yan Xun, Quanrong'la uğraşırken onun bazı avantajlar elde etmesine göz yummak zorunda kalacak. O işini bitirince ben devreye gireceğim. Bu arada bizim zengin Yan İmparatoru'ndan da biraz savaş masrafı koparmak lazım."

Chu Qiao, "Siz ikiniz de gerçekten fütursuzsunuz," dedi. "Pazarlık ters teperse ne olacak?"

Zhuge Yue gülümsedi: "Yıllardır birbirimizle savaşıyoruz,

birbirimizi iyi tanırız. Bu savaşın kazananı olmaz. Tüm otoriteler daha yeni dengelendi, kimse topyekün bir savaşı göze alamaz. Sürekli savaşmak çözüm değil. Savaş meseleleri çözemediğinde, son durak masadır. Ximeng kıtası on yılı aşkın süredir yanıyor, artık dinlenme vakti geldi."

Chu Qiao iç geçirerek Zhuge Yue'nin göğsüne sokuldu: "Umarım öyledir."

Meilin Geçidi dışındaki Quanrong barbarları hırsla saldırırken, Ximeng halkı onlardan nefret ediyordu. Ancak kimse bilmiyordu ki, bu barbarların gelişi kan ve ölüm getirse de, aynı zamanda gerçek bir barışın ve umudun da ilk kıvılcımı olacaktı.

Beishuo, Beishuo... O topraklardan ayrılalı kaç yıl olmuştu?

Bir gün geri döneceğini hiç düşünmemişti. Eğer bu dünyada bir kıyamet ya da topyekün bir yok oluş varsa, Bai Cang Takvimi'nin 788. yılı kesinlikle ölüme en yakın yıldı.

O yılın baharında Yan Xun, adet olduğu üzere kuzeydeki Zhao Che ve Qinghai'deki Zhuge Yue ile çatışmaya devam ediyordu. Büyük Yan'a bağlı Huaisong da Biantang ile sık sık sürtüşüyordu. Ximeng kıtasındaki savaşlar tüm hızıyla sürerken, herkes kendi iç çekişmesine dalmıştı. Kimse, Büyük Yan'ın doğduğu topraklarda karanlık ve habis bir gücün üzerlerine çökmek üzere olduğunun farkında değildi.

788. yılın dokuz nisanında, tüm kıtayı sarsan bir haber altı yıllık huzuru bıçak gibi kesti: Biantang'ın haini Prenses Jingan, emrindeki üç bin askerle gizlice Meilin Geçidi'ne sızmış, sekiz nisan gecesi dışarıdaki Quanrong barbarlarıyla iş birliği yaparak geçidi içeriden açmıştı. Meilin Geçidi'ndeki yirmi sekiz bin asker son adamına kadar şehit düşmüştü.

Aynı anda başka bir haber daha yayıldı.

Yıllardır perde arkasında kalan ve gerçek kimliği az kişi tarafından bilinen Prenses Jingan, Quanrong barbarlarının koruması altında ortaya çıkmıştı. Büyük Xia'nın meşru prensesi olduğunu ilan ederek bağımsızlığını duyurmuş, Quanrong'dan asker ödünç almış ve "Xia Hanedanı'nı ihya etmek, imparatorun intikamını almak" bahanesiyle doğuya sefer başlatmıştı.

Quanrong Kağanı Nayan da "Dost hanedanın meşruiyetini korumak ve isyancıları temizlemek" sloganıyla ordularını güneye sürmüştü.

Bu, Zhao Chun'er'in tarih sahnesine üçüncü çıkışıydı.

İlk çıkışı 775 yılının yirmi mayısındaydı. Zhenhuang şehrindeki o kanlı düğünde, nişanlısı Yan Xun tarafından terk edilen gelin olarak tüm dünyanın alay konusu olmuştu. O zaman on altı yaşındaydı.

İkinci çıkışı aynı yılın eylülündeydi. Yan Xun kaçtıktan sonra Yan Bei bağımsızlığını ilan etmiş, Büyük Xia ise siyasi nedenlerle Biantang ile ittifak kurmak istemişti. Dokuzuncu Prenses Li Ce tarafından geri gönderilince, Zhao Chun'er tek başına Biantang sarayına girmişti. Ancak orada çıkardığı olaylar ve orduyu kışkırtma çabaları yüzünden sınır dışı edilmişti. Pes etmeyerek, o zamanlar gizlenen Prens Luo ve General Zhong Peng ile birleşip isyan çıkarmaya çalışmış ama Veliahd Li Ce tarafından engellenmişti. O günden sonra izini kaybettirmişti.

Ve şimdi, on üç yıl sonra, Biantang Prensesi Jingan unvanıyla geri dönmüştü. Meilin Geçidi'ni açmış, bozkırın sekiz yüz bin vahşi savaşçısını orta topraklara salmıştı.

Yıllar sonra bile o savaş, korkunç bir felaket olarak hatırlanacaktı. Zhuge Yue, Zhao Che ve Yan Xun gibi dahi generaller bile, başlangıçta durumun bu kadar çığırından çıkacağını tahmin edememişlerdi.

Haberi ilk aldığında Zhuge Yue'nin tek düşüncesi şuydu: "Kapıma gelmelerini bekleyeceğime, gidip şunları erkenden halledeyim, bu arada Yan Xun'dan da biraz para koparırım."

Kimse savaşın bu kadar kanlı olacağını öngörememişti.

Quanrong denince akla gelen ilk şey, kaba saba ve medeniyetten uzak insanlar olmalarıydı. Binlerce yıldır Meilin Geçidi'nin ötesinde göçebe yaşayan bu halkın ne şehri, ne düzenli bir ordusu, ne de gelişmiş silahları vardı. Savaşları, bir şefin arkasına takılan çobanların zayıf gördükleri yere saldırmasından ibaretti. Bu yüzden Doğu topraklarındaki subaylar onlara hep "köylü" diye bakıp küçümserlerdi.

Ancak kimse şunu hesaba katmamıştı: 775'ten beri Ximeng kıtası on üç yıldır aralıksız savaş içindeydi. Buna karşılık Quanrong barbarları on üç yıldır sessizce güç toplamıştı.

— 276 —

On üç yıl boyunca bozkırda otlar sararıp yeşerdi; küçük çocuklar ata binmeyi ve kılıç sallamayı öğrendi. Damarlarındaki savaşçı kanı on üç yıl boyunca pusuda bekledi ve sonunda harekete geçme vakti geldi.

Meilin Geçidi artık bir yol geçen hanına dönmüştü. Quanrong süvarileri deniz gibi yayılıyor, mızraklar orman gibi yükseliyor, atlar kişniyor, oklar yağmur gibi yağıyordu. O görkemli ordu ve kalkan toz bulutu, Meilin yakınlarındaki şehirlerin muhafızlarını daha savaşmadan kaçmaya zorladı.

Nisanın on üçünde, Quanrong'un altı büyük kabilesi Meilin Geçidi'ne ulaştı. On beşinde ise Kağan'ın asıl birliği olan Nayan kabilesi geldi. On bir kabilenin tamamı toplanmıştı; sayıları bir buçuk milyonu aşmıştı.

Büyük Yan askerlerinin kanı daha kurumadan, Quanrong ordusu şehirlerin kalbine girdi. Halk evlerine saklanmış, kuzeyden gelen bu cellatları kızdırmamak için nefes bile almaya korkuyordu. Ancak ordu o kadar büyüktü ki şehirler yetmiyordu. Quanrong'un üçüncü prensi Toha, kendine yer açmak için bir grup sivili katletme emri verdi.

Bu emir, Meilin Geçidi için kanlı bir kabusun başlangıcı oldu. Diğer kabile şefleri de onu örnek aldı. Kağan Nayan Minglie durumu fark ettiğinde artık çok geçti; Meilin Geçidi'nde tek bir canlı sivil kalmamıştı.

On gün boyunca Zhao Chun'er ve adamları garnizon binasında kaldılar. Dışarıdaki çığlıklar, küfürler, yangın sesleri ve tecavüze uğrayan kadınların feryatları gecenin sessizliğini bıçak gibi deliyordu.

Adamlarından biri yüzü bembeyaz bir halde sordu: "Prensesim, bu bozkır insanları delirdi, sivilleri katlediyorlar."

Zhao Chun'er karanlığın içinde tepkisizce oturuyordu; sanki hiçbir şey duymuyormuş gibi tek kelime etmedi.

Zhao Chun'er bilmiyordu ki, hemen yan odadaki toplantı salonunda Quanrong barbarları çoktan Ximeng topraklarını paylaşmaya başlamıştı. Meilin Geçidi'ni aşınca, önlerindeki toprakları çantada keklik görüyorlardı. On bir kabile şefi birbirine girdi; sonunda Kağan'ın araya girmesiyle zoraki bir anlaşmaya vardılar. Gün ağarırken her şef kendi adamlarını alıp, yüzyıllardır hayalini kurdukları o zengin dünyaya doğru fırtına gibi atıldılar.

Tüm güçler arasında Qinghai, Büyük Yan'a yardım edeceğini ve Quanrong'a karşı savaşacağını açıkça ilan eden ilk askeri güç oldu.

Herkes bekleyip gözlemlerken, Qinghai'nin iki hükümdarı Cuiwei Geçidi'nde ordularını topladı; Büyük Yan ile olan tüm sınır çatışmalarını durdurup Beishuo Geçidi'ne destek vermek üzere kuzeye yöneldiler.

Aynı zamanda Qinghai ordusu üç kola ayrıldı: Zhuge Yue ana kuvvetle Beishuo'ya giderken, General Yue Qi, Zhuge Yue'nin mektubuyla kuzeye, Zhao Che'ye gitti. Xiuli Kralı Chu Qiao ise ortak harekat planı için gizlice Biantang'a geçti.

Mayısın üçünde Zhao Che, Zhuge Yue'nin teklifini kabul ederek ordusunu Yan Bei platosuna sürdü. Büyük Yan İmparatoru Yan Xun da şaşırtıcı bir şekilde, normalde nefret ettiği bu can düşmanlarına kapılarını açtı.

Üç gün öncesinde ise Biantang İmparatoru Li Xiuyi, Başvezir Sun Di ve Chu Qiao eşliğinde yirmi bin kişilik orduyu yola çıkarmıştı.

Bu gerçekten absürt bir durumdu. Eğer bu felaket yaşanmasaydı, bu güçlerin bir gün yan yana geleceği kimsenin aklına gelmezdi.

Son altı yıldır birbirlerini yiyen, on günde bir çatışan bu dört güç, şimdi ortak düşmana karşı el ele vermişti.

Gerek o dönemde gerekse gelecekte, hiç kimse Xiuli Kralı Chu Qiao'nun bu süreçteki rolünü inkar edemezdi.

O, Shangshen'in efendisi, Yan Bei platosunun koruyucusu ve Yan İmparatoru'nun bir zamanlar en güvendiği yardımcısıydı.

Büyük Xia'nın milyonluk ordusunu Beishuo kapılarında durduran efsanevi komutandı. Şimdi ise Qinghai Kralı'nın eşi ve Biantang'ın yetkili prensiydi. Kocası Zhuge Yue, kuzeydeki Zhao Che ile kadim bir dostluğa sahipti; emrindeki subayların çoğu ise Yan Bei kökenliydi.

Quanrong istilası karşısında kuzeydeki Xia güçleri izliyor, Biantang sarayı soğuk bakıyor, Huaisong ise sinsi planlar yapıyordu. Sadece o, gelecekteki felaketi net bir şekilde öngörmüş, Quanrong'un vahşi iştahını sezmiş ve tüm geçmiş husumetleri bir kenara bırakıp diplomatik bir mekik dokumuştu.

Bu karmaşık ilişkiler ağını yönetmek en zeki insanı bile delirtirdi ama o başarmıştı.

Biantang, Qinghai, Kuzey Xia ve Büyük Yan'ın ortak ordu kurduğu haberi Quanrong Kağanı'nı küplere bindirdi. Meilin'e saldırmadan önce bu ihtimali düşünmüşlerdi ama kabile şefleri gülüp geçmişti.

"O üçü Yan Xun'dan nefret ediyor, arkadan bıçaklamazlarsa iyidir, bir de yardıma mı gelecekler?" demişlerdi.

Ancak gerçekler acıydı. Bozkır insanlarının "bir ayda Yan Bei'yi yutar, iki ayda Ximeng'i temizleriz" hayalleri suya düşmüştü.

Öfkeden gözü dönen Quanrong barbarları daha da vahşileşti; süvarileri bir mızrak gibi Yan Bei'nin kalbine saplandı.

Mayısın yirmi üçünde Beishuo Geçidi tekrar Ximeng'in merkezi oldu. Dört ülkenin toplam asker sayısı bir milyon iki yüz bini bulmuştu.

Savaştan önce başkomutan seçilecekti. Büyük Yan doğal olarak Yan Xun'u, Qinghai Zhuge Yue'yi önerdi. Kuzey Xia ise Zhao Che ve Zhao Yang arasında bölünmüştü. Biantang İmparatoru Li Xiuyi gelmemişti ama Sun Di onun adını listeye yazmıştı.

Tartışmalar iki gün sürdü, diplomatlar ve subaylar birbirine girdi. Sonunda Sun Di dayanamayıp Xiuli Kralı Chu Qiao'nun başkomutan olmasını önerdi ve tüm sesler kesildi.

Chu Qiao, Qinghai Kralı'nın eşi olsa da resmen Biantang'ın

prensiydi. Li Xiuyi ile olan bağı ve geçmişteki başarıları nedeniyle Biantang tarafı itiraz etmedi. Zhuge Yue karısını destekledi; Zhao Che de Zhuge Yue'yi takip etti. Zhao Yang ise diğerlerinin güç kazanmasını istemediği için kabul etti. Sadece Büyük Yan tarafı bir gün bekledikten sonra imparatorun cevabını iletti: "İtirazım yoktur."

Böylece bu muazzam müttefik ordusu Chu Qiao'nun emrine girdi. Bir milyon iki yüz bin erkeğin başında bir kadın oturuyordu.

Mayısın yirmi beşinde Beishuo savunması başladı.

Chu Qiao, altı yüz bin asker ve beş yüz bin işçiyi Sunset Dağları boyunca bir savunma hattı kurmak için görevlendirdi. Kazdırdığı hendekler ve tuzaklar Beishuo şehrine kadar tüm ovayı bir ağ gibi sarmıştı.

Quanrong öncü birliği geldiğinde, Üçüncü Prens Toha'nın ağzı açık kaldı. Bu devasa savunma hattını görünce düşmanın delirdiğini sandı.

Kimse böyle bir tahkimata doğrudan saldırmazdı, bu yüzden Toha mantıklı olanı yapıp başka bir yola saptı: Chidu.

Toha aptal değildi ama bilmediği bir şey vardı. O korkunç görünen savunma hattının arkasında sadece beş yüz bin silahsız işçi vardı. Tek görevleri bayrak sallamak ve düşman geldiğinde toz çıkaracak şekilde yere vurmaktı.

Hepsi bu kadardı.

Asıl sekiz yüz bin kişilik ordu, Chidu şehrinde pusuya yatmış onu bekliyordu.

Kuşatılmaları kaçınılmazdı. Üç gün süren kanlı çarpışmalarda Toha'nın on bin kişilik birliği dört bine kadar düştü. Chidu Nehri kan rengine boyandı, günlerce su içilemedi.

Erzakı biten Toha köşeye sıkıştı. Müttefik ordusu vardiyalı saldırılarla barbarları bitap düşürdü.

Beşinci günde Toha teslim olmak için elçi gönderdi.

Ancak Chu Qiao'dan gelen emir herkesi şok etti: Teslimiyet kabul edilmeyecekti. Meilin Geçidi'ndeki masumların ruhu için

Toha'nın kellesini istiyordu.

Toha öfkeyle tekrar saldırdı ama kuşatmayı yaramadı.

İki gün sonra, gece vakti kendi muhafızları tarafından öldürüldü. Ordusu dağıldı ve esir alındı.

Bu, Quanrong istilasından beri Doğu topraklarının kazandığı ilk büyük zaferdi!

Chu Qiao cesur taktiği ve sarsılmaz iradesiyle düşmanı imha etmişti. Haberi alan tüm Ximeng halkı sokaklara döküldü.

O gece Zhao Che, Zhuge Yue ve Chu Qiao'nun çadırında kadehini kaldırdı: "Doğu'nun bir numaralı generali unvanını sonuna kadar hak ediyorsun."

Ertesi gün Chu Qiao ordusunu Beishuo'ya çekti. O devasa savunma hattının önünde, Toha'nın kellesini mızrağa geçirip Quanrong Kağanı Nayan Minglie'yi beklemeye başladı.

Aniden Quanrong ordusundan telaşlı davul sesleri yükseldi. Bayraklar çılgınca sallanıyor, ulaklar panik içinde koşuyordu. Atlı komutanların yüzündeki o kibir yerini derin bir endişeye bırakmıştı.

Savaş meydanı bir anda büyük bir kargaşaya sürüklendi.

— 277 —

Zhuge Yue tek kaşını kaldırdı, atının karnını hafifçe mahmuzladı; süvariler bir sel gibi yarılarak ona yol açtı. Zırhı mürekkep karası, yer gök altın rengiydi; yeşil kürkler içindeki bu adam, heybetli karlı zirvelerin önünde dikilen bir dağ tanrısı kadar yakışıklıydı. Uzaklardan esen rüzgâr şakaklarındaki saçları uçuşturuyor, derin ve sessiz gözleri, kıpkırmızı dudaklarıyla karlı ovaların efsunlu Kurt Kralı'nı andırıyordu.

Atını öne sürdü, bakışlarını ufka dikip kaşlarını hafifçe çattı. Savaş daha yeni başlamıştı; her daim mağrur ve gaddar olan Quanrong halkını bu denli paniğe sevk eden ne olabilmişti?

"Hükümdarım! Günbatımı Dağları'nın batı yakasında büyük bir Yan Bei süvari birliği tespit edildi, hızla yaklaşıyorlar!"

At nalları yerdeki kar tanelerini ezip geçerken bir gözcü hızla gelip buz gibi zemin üzerine diz çöktü ve gür sesiyle raporunu sundu.

Zhuge Yue'nin kaşları biraz daha çatıldı. Bir an düşündükten sonra tok bir sesle sordu: "Kaç kişiler, başlarında kim var?"

"Henüz bilinmiyor."

"Tekrar araştırın."

"Emredersiniz!"

At nalları yeri göğü inletirken, Qinghai mührünü taşıyan iki gözcü birliği toz duman içinde uzaklaştı. Batıda asılı duran kızıl güneş yeryüzünü kana buluyor, savaş çığlıkları kulakları tırmalıyordu. Sekiz gündür süren kuşatma ve amansız takibin ardından, bugün nihayet son hesaplaşma vakti gelmişti.

Yan Bei'den gelenler mi? Kim olabilirdi? Shangshen'deki savaş bu kadar çabuk mu bitmişti?

Zhuge Yue arkasını dönüp ana otağına girdi, haritayı masaya yayarak ince ince hesaplamaya başladı. Akşam çökmüş, çadırın içi kararmıştı; masasının üzerindeki iki mum sessizce yanıyor,

alevleri birer inci tanesi gibi titriyordu.

Quanronglar sınırı geçtiklerinden beri yakıp yıkıyor, yağmalıyorlardı. Bereket versin ki Yan Xun'un tepkisi hızlı olmuş, Yan Bei halkını zamanında tahliye ederek düşmana boş şehirler ve yanmış tarlalar bırakmıştı. Yine de Meilin Geçidi civarındaki halk bu kıyımdan kurtulamamış, kayıplar ağır olmuştu. Wuting, Guyu ve Dangrong şehirleri tamamen kılıçtan geçirilmiş, yeni doğan bebekler bile bu vahşetten nasibini almıştı. Düşman hatlarının derinliklerine sızan bir casusun raporuna göre, Meilin Geçidi yakınındaki yirmi sekiz şehirde tek bir canlı nefes kalmamıştı; Jiaxi şehrindeki kadın, erkek, yaşlı, çocuk demeden herkes, şehrin yirmi li dışındaki kızıl ormanda topluca asılmıştı.

Bu haber geldiğinde, Qinghai ordusunun tüm generalleri oradaydı. Savaş meydanlarında pişmiş bu devasa adamların bile yüzleri kireç gibi olmuş, uzun süre tek kelime edememişlerdi. En sonunda, Zhuge Yue'nin yanında yetişen Du Ping'an dehşet içinde haykırmıştı: "Onlar... Onlar hâlâ insan mı?"

Elbette insandılar ve çok geçmeden ellerinde savaş bıçaklarıyla canlı kanlı karşılarına çıkacaklardı.

Zhuge Yue, Qinghai'den ayrılırken Chu Qiao'nun söylediklerini anımsadı. Bunun sıradan bir savaş olmadığını söylemişti; bu, bozkırın Quanrongları ile Yan Bei'nin Yan Xun'u arasındaki bir çekişme değil, bir kültürün diğerine çarpması, barbarlığın medeniyete karşı başlattığı kanlı bir saldırıydı. Bu savaşta kimse pusuda bekleyip kâr edemez, kimse son gülen olamazdı. Eğer Quanronglar üstün gelirse, Yan Bei zayıfladığında toprak kazanacaklarını sananlar, bunun bedelini on kat, yüz kat daha ağır öderlerdi.

O an, bu sözlerin derinliğini ilk kez bu kadar net anladı.

Felaket kapıya dayandığında, içerideki her türlü çekişme kendi kalelerini içeriden yıkmaktan farksızdı. Vahşi Quanrong süvarileri ve onların gaddar savaş yöntemleri karşısında kimse kendini kurtaramaz, kimse başkasının sırtından geçinemezdi.

Beishuo Savunma Savaşı beklenmedik bir zaferle

sonuçlanmıştı; Chu Qiao'nun yıllar önce Chidu'yu savunurken icat ettiği toplar devasa bir rol oynamıştı.

Yarım ay süren aralıksız çarpışmaların ardından Quanronglar ağır kayıplar vermişti. Sonunda Heishui kabilesi ilk bozguna uğrayan taraf olmuş, kabile lideri Xiao Dahan kaçarak Quanrongların sol kanadını müttefik ordusunun saldırısına açık bırakmıştı. Chu Qiao bu fırsatı kaçırmamış, yan kanat savunmalarını yerle bir ederek tüm sol hattı delip geçmişti. Orta orduyla olan bağları kesilen düşman tamamen felç olmuştu. Yarım ayın sonunda Quanronglar, bir dağın çöküşü gibi bozguna uğramış; kalan yetmiş bin kişilik ordu bir salgın hastalığa yakalanmışçasına, liderlerinin peşinde darmadağınık halde kaçmaya başlamıştı.

Chu Qiao derhal emir vererek müttefik ordusunu yedi kola ayırdı: Qinghai, Biantang, Kuzey Diyarı'ndan Zhao Che ve Zhao Yang, Huaisong, Büyük Yan ve Yan Bei'nin yerel birlikleri. Yedi koldan kaçan düşmanın peşine düştüler.

Zhuge Yue'nin sorumlu olduğu bölge, Yan Bei platosunun kalbi sayılan Günbatımı Dağları'ydı.

"Rapor!" Bir gözcü atından hızla atlayıp elindeki bir nesneyi havaya kaldırarak bağırdı: "Hükümdarım, Shangshen bölgesindeki savaş henüz bitmedi. Gelen Yan ordusu sadece üç bin süvariden oluşuyor ve başlarında Büyük Yan İmparatoru var!"

"Yan Xun mu?" Zhuge Yue tek kaşını kaldırdı. Gözcünün elindeki nesneye baktığında, bunun gerçekten de Yan Xun'un altın oku olduğunu gördü.

Okun üzerindeki işlemelere sessizce baktı, kaşlarını hafifçe çattı ama tek kelime etmedi.

"Derhal General Yue Qi'ye emir iletin; iki süvari birliğini daha sahaya sürsün ve Quanrongların ana karargâhına saldırsın. Ne pahasına olursa olsun, bu ordunun başındaki Quanrong liderinin kimliği tespit edilecek!"

"Emredersiniz!"

Hava yavaş yavaş kardı, gece derinleşti; ay yükseldi ve

tekrar batmaya yüz tuttu. Zhuge Yue tüm geceyi çadırında dinlenmeden geçirdi. Şafak sökmeden hemen önce Yue Qi'nin raporu geldi: Quanrong ana karargâhındaki kişinin mevcut Quanrong Hakanı olduğu yüzde seksen oranında kesindi.

Zhuge Yue'nin dudaklarının kenarında hafif bir gülümseme belirdi. Demek Kurt Kral buradaydı; Yan Xun'un neden bizzat gelip seçkin birlikleriyle buraya daldığı şimdi belli olmuştu.

"Zırhımı getirin!" Zhuge Yue ayağa kalktı; muhafızları derhal savaş pelerinini ve zırhını hazırladı.

Qinghai Kralı, gök mavisi zırhı ve demir grisi peleriniyle savaş bıçağını kuşanıp atına bindi. Ordu borazanları acı acı çalmaya başladı. Ping'an kendi çadırından fırlayıp heyecanla atın dizginlerine yapıştı: "Efendim, sakın bir delilik yapmayın! Ablam özellikle tembihledi, ön saflarda çarpışmanıza izin yok!"

Zhuge Yue ona çaresiz bir bakış attı ve yanındakilere el işareti yaptı. Muhafızlar Ping'an'ı kollarından tutup çadırına doğru götürmeye başladı.

"Efendim, hiç sözünüzde durmuyorsunuz! Ablam beni mahvedecek!" Ping'an'ın feryatları o kadar tizdi ki, savaş meydanındaki askerler bile bir anlığına duraksadı.

Zhuge Yue sessizce önündeki kızıl ışıklarla aydınlanan savaş meydanına baktı ve tok bir sesle emir verdi: "Hareket ediyoruz."

Ordu bir uğultuyla harekete geçti, binlerce at aynı anda dörtnala kalktı.

O sırada, çok da uzak olmayan bir yerde, bir adam Yan Xun'un yanına gelip fısıldadı: "Hükümdarım, Qinghai Kralı bizzat ordusunun başında geliyor."

"Öyle mi?" Yan Xun kayıtsızca cevap verdi ama ardından tek kaşını kaldırdı. Nedense yüzüne gençlik yıllarındaki o mağrur ve yakışıklı ifade yerleşmişti. Sert bir tonla ekledi: "Qinghai ordusundan önce davranıp Quanrong Hakanı'nı ele geçirmeliyiz."

"Emriniz olur!"

Ordu hızla yola koyuldu, nallar gök gürültüsü gibi yeri sarsarken arkalarında devasa bir toz bulutu bıraktı.

Seni seviyorum, seni daima seveceğim.

“Öndeki Qinghai Kralı mıdır?”

Ah Jing atını sürerken bağırarak sordu ama karşı taraftan bir cevap gelmedi. Quanrongların savaş düzeni, ortadan ikiye biçilmiş bir meyve gibi yarılmıştı. Gök mavisi zırhlar içindeki bir adam, elindeki bıçağı amansızca savuruyordu. Mesafe uzak olduğu için yüzü seçilmiyordu ama bıçak tekniği kusursuz, dövüş sanatı olağanüstüydü. Tek başına, sanki yanında kimse yokmuş gibi düşman saflarına dalıyor, Quanrong ordusunu paramparça ediyordu.

“Hükümdarım, karşıdan gelen muhtemelen Zhuge Yue’nin bizzat yönettiği birliktir.”

Yan Xun’un kaşları hafifçe havalandı. Ömrü boyunca çekiştiği bu eski rakibine bakarken, içinde çoktan sönüp gittiğini sandığı gençlik ateşi yeniden alevlendi. Gür bir kahkaha atarak atını öne sürdü: “Öyleyse gidip bir selam verelim.”

Savaş meydanı tam bir kaos içindeydi. Köşeye sıkışan Quanronglar akıllarını yitirmişçesine, hiçbir kural tanımadan saldırıyorlardı. Qinghai ve Yan generalleri, kendi liderlerinin yaydan fırlamış birer ok gibi öne atıldığını görünce dehşet içinde kaldılar.

Bu da neydi böyle?

Hükümdarları hiç böyle davranmazdı! Kendi güvenliklerini hiçe saymak, stratejiyi boş vermek, bu denli düşüncesizce ileri atılmak...

Generaller başka kelime bulamıyor, sadece can havliyle arkalarından yetişmeye çalışıyorlardı; ancak önlerindeki o durdurulamaz figürlere yetişmek imkânsızdı.

İkisi de üstün yetenekli savaşçılardı ve ikisi de dünyada kendinden başkasını tanımayan mağrur birer ruha sahipti. Bir ömür boyu can düşmanı olmuşlardı; şimdi eski rakiplerinin önünde geri adım atacak değillerdi.

Kan ve cesetler toprağı kaplıyor, uçsuz bucaksız karlı ovayı kızıla boyuyordu. Zhuge Yue ve Yan Xun, birbirlerine doğru ama düşmanı biçerek ilerliyorlardı. Geçtikleri her yerde bir enkaz

bırakıyor, önlerine çıkan kimse tek bir hamleye bile dayanamıyordu. Quanrongların ödü kopmuştu; başlangıçta bu iki "kendi başına buyruk" adamı kuşatıp öldürmeyi denemişlerdi ama durum yavaş yavaş değişmişti: Şimdi arkada iki adam kovalıyor, önde binlerce asker kaçıyordu.

Zaman akıp giderken destek birlikleri yetişti, Quanronglar daha fazla dayanamayıp kuzeye doğru kaçmaya başladı. Zhuge Yue ve Yan Xun, Quanrong Hakanı'nı bizzat yakalama fırsatını kaçırmamak için atlarını mahmuzlayıp takibe devam ettiler.

Gecenin kör karanlığından şafağa, şafaktan gün batımına, gün batımından tekrar geceye kadar savaştılar. Toprak, nalların altında inleyen yaralı bir canavar gibiydi. O iki tanrısal adamın peşinde, herkesin gözünü kan bürümüştü.

Uçsuz bucaksız karlı ova gümüşi bir beyazlığa bürünmüştü. Quanronglar nihayet dar bir tepenin üzerinde kapana kısıldılar. Yan Xun'un yanında sadece yirmiye yakın süvari kalmıştı; diğerleri Zhuge Yue'nin adamlarıyla birlikte tepeyi kuşatıyordu. Yan Xun bütün gece savaşmış, kollarından ve bacaklarından defalarca yaralanmıştı. Kan kaybı yüzünden dinlenmek zorunda kaldı.

Zhuge Yue'nin durumu da farklı değildi; ancak o, her zamanki inatçı ve başına buyruk tavrıyla yarasını sardırmayı reddetmiş, atının üzerinde nefes nefese oturuyordu.

Bir süre sonra arkadan at sesleri duyuldu ve Yan Xun'un o buz gibi soğuk çehresi görüş alanına girdi.

Zhuge Yue göz ucuyla ona baktı ve aklına ne geldiyse, aniden belindeki içki tulumunu çözüp ona uzattı.

Yan Xun kaşlarını hafifçe çattı, tulumu almadı; sadece sessizce ona baktı.

Zhuge Yue alaycı bir şekilde güldü: "Ne o, seni zehirleyeceğimden mi korkuyorsun?"

Yan Xun dürüstçe başını salladı: "Evet."

"Hıh!"

Zhuge Yue bir burun kıvırıp tulumu geri çekti ve tıpasını

açmaya yeltendi. Ancak Yan Xun'un eli daha çabuk davrandı; tulumu kapıp başına dikti ve büyük bir yudum aldı. İçtikten sonra ağzını silip küçümseyen bir tavırla dalga geçti: "Qinghai gerçekten de kuş uçmaz kervan geçmez bir yer; içkisi bile berbat."

Zhuge Yue lafı altında bırakmadı: "Sen içkiden ne anlarsın? Senin için en iyi içki Yan Bei'nin o boğaz yakan sert rakısıdır herhalde."

Böylece, dünyanın en güçlü iki adamı, gecenin karanlığında iki küçük çocuk gibi birbirlerine laf yetiştirmeye başladılar.

Birbirlerine bakıyor, ikisi de diğerinde hoşuna gidecek tek bir nokta bulamıyordu. Tepeden tırnağa birbirlerine sinir oluyorlardı.

— 278 —

Ah Jing, Yan Xun'un arkasında dururken yüreği ağzına gelmişti. İçinden, *"Hükümdarım, adamın toprağındayız, biraz az konuşsanız olmaz mı?"* diye geçiriyordu.

Savaş hâlâ şiddetle devam ediyordu. Gece yarısı Quanronglar kuzeybatıdan bir yarma harekâtına girişince, Zhuge Yue ve Yan Xun tekrar atlarını mahmuzlayıp peşlerine düştüler.

İki saat süren takibin ardından Yan Xun sol omzundan bir ok daha yedi, Zhuge Yue'nin de omzu yaralandı. Tam o sırada güneybatıdan nalların gürültüsü yükseldi. Daha gözcü bile gönderemeden, o gelen grup Quanronglarla çarpışmaya başlamıştı bile.

Kuşatma tamamlanmış, Quanronglar tamamen imha edilmişti; ana karargâhları ansızın ortaya çıkan bu birlik tarafından yerle bir edilmişti. Zhuge Yue öfkeden köpürerek Yan Xun'u unuttu ve atını ileri sürdü. Başarısını elinden çalan bu "yüzsüzün" kim olduğuna bakmak için öne fırladığında, birliklerin başında ganimetleri sayan becerikli bir kadın subay gördü. Kadın ona gayet sakin bir tavırla, "Bu Quanrong Hakanı, ben geldiğimde çoktan intihar etmişti," dedi.

Zhuge Yue donup kaldı. Üstü başı kan içindeydi; karısına mahcup bir ifadeyle bakıp kekeleyerek sordu: "Sen... Senin burada ne işin var?"

Chu Qiao tek kaşını kaldırdı, hiçbir duygu belirtisi göstermeden ona bakıp konuştu: "Ping'an gece yarısı kaçıp bana haber getirdi. Gelmeyip de ne yapacaktım?"

Tam o sırada arkadan at sesleri duyuldu. Yan Xun'un figürü karanlığın içinden yavaşça süzüldü; siyah zırhı yer yer parçalanmış, yüzü solmuştu ama hâlâ dimdik ayaktaydı. Zhuge Yue'nin yanında durdu. Etrafta binlerce meşale yanıyordu ama onun etrafındaki karanlığı delemiyor gibiydiler. Chu Qiao'ya öylece baktı; yüzünde hiçbir kıpırtı yoktu ama gözleri gece yarısı

denizi gibi kapkaraydı, derin girdaplar çalkalanıyordu içinde.

Zhuge Yue'nin etrafındaki devasa orduya kıyasla, sadece üç bin seçkin askerle gelen Yan Xun çok daha ağır yaralanmıştı. Omuzunda kırık bir ok saplıydı, kan sızıyordu ama o bunu hissetmiyor gibiydi.

Askerlerin küfürleri, yaralıların iniltileri, meşalelerin çatırtısı ve kuzey rüzgârının uğultusu kulakları dolduruyordu ama onlar birbirlerinden başka hiçbir şeyi duymuyor gibiydiler. Derin bakışları birbirine değdiğinde, karanlıkta yanan birer kıvılcım gibi parladılar ve yavaş yavaş tüm ovayı kaplayan bir yangına dönüştüler.

"Xing'er," dedi Zhuge Yue aniden tok bir sesle. Atından aşağı atladı ve gayet sakin bir tavırla ekledi: "Ben gidip zayiat durumuna bakayım. Yan İmparatoru yaralı, birileriyle ilgilenmesini sağla."

Bunu dedikten sonra arkasını dönüp gitti; karısını ve bu gizemli, karmaşık adamı zifiri karanlık karlı ovada baş başa bıraktı.

Uzun bir süre Chu Qiao ne diyeceğini bilemedi. Bu, on yıl önceki Huolei Ovası savaşından sonra Yan Xun ile ilk yüz yüze gelişleriydi. Aralarında ne kılıçtan dağlar ne de insanlardan denizler vardı; ne de koca Canglang Nehri... Karşı karşıyaydılar, göz gözeydiler. Başlarını kaldırdıklarında birbirlerinin kirpiklerini görebiliyor, göğüs kafeslerindeki kalp atışlarını duyabiliyorlardı.

Bir anda tüm o yıllar, dağlar ve nehirler zihninden bir uğultuyla geçip gitti. Tüm kelimeler bu anın karşısında sığ ve yetersiz kalıyordu. Her şeyin değişmiş olmasının verdiği o buz gibi yalnızlık, bir yangın gibi etraflarını sarıyordu; bir zamanlar birbirini en iyi tanıyan bu iki insan, şimdi hiç tanışmamışlar gibi yabancıydılar. Meğer "zamanın geçip gitmesi", bu dünyadaki en acımasız kelimeymiş.

Yan Xun atının üzerinde, ona tepeden bakıyordu; gözleri durgun bir deniz gibiydi. Etrafta insanlar koşuşturuyor, kızıl meşalelerin ışığı yüzlerine vurup gölgeler yaratıyordu.

Hâlâ aynı kaşlar, aynı gözler, o çok tanıdık çehre... Ama o adam, bir ömür boyu omuz omuza yürüyeceğine söz veren kişi değildi artık.

O anki o derin kederi hissetmek mümkün müydü?

Belki evet, belki hayır... Kelimeler artık çok güçsüzdü. Tıpkı kıpkırmızı bir yaprağın ne kadar görkemli olursa olsun dalından düşmekten kurtulamayışı gibi. Gökyüzü siyahtı, yer beyaz... Hâlâ aynı gökyüzü, aynı topraktı; binlerce kez hayalini kurdukları o topraklardaydılar. Ama neden tek bir kelime etmek bile bu kadar zordu?

Yan Xun, Chu Qiao'ya baktı. Kadının arkasında meşaleler yanıyordu; tüm vücudu bir ışık tanrıçası gibi parlıyordu, Yan Xun'un ömrü boyunca asla ulaşamayacağı bir sıcaklığa sahipti. Birdenbire, yıllar önceki o karlı geceyi hatırladı. O zifiri karanlık zindanda, duvarın çatlağından ellerini zorlukla uzatıp birbirlerine nasıl kenetlendiklerini...

Belki de onlar, karların altında birbirine sarılıp baharı bekleyen iki tohum gibiydiler. Ancak bahar gerçekten geldiğinde ve toprağı delip çıktıklarında, toprağın ikisini birden yaşatmaya yetmeyeceğini fark etmişlerdi. Ve sonunda yolları ayrılmış, birbirlerinden uzaklaşmışlardı.

Yan Xun aniden yorgun hissetti; kalbi Shennu Zirvesi'ndeki karlar kadar ıssızdı. Bunca yıl, en zorlu şartlarda bile kendini hiç bu kadar yorgun hissetmemişti. Kendi kendine, *"Gitme vakti,"* dedi. Atını yavaşça çevirdi, tam uzaklaşacaktı ki...

Arkasından çok sıcak bir ses yükseldi: "Yan Xun!"

Evet, sıcaktı... Yıllardır hissetmediği bir histi bu; donmuş ellerini aniden kaynar bir suya sokmak gibi, insanı titretecek kadar sıcak.

"Yan Xun," diye seslendi arkasından inatla, "Cheng Yuan ve adamları hemen arkamda, birazdan burada olurlar."

Yan Xun ne başını salladı ne de bir şey dedi. Sadece dizginleri çekip sessizce orada durdu.

"Yaralısın, önce yaralarına baksınlar, olur mu?"

Kadın arkasından yavaşça gelip yanından geçti, tam önüne durdu. Elini uzatıp atın dizginlerini tuttu ve ısrarla sordu: “Olur mu?”

Yan Xun’un ağzında acı bir tat belirdi. Çocukluklarından beri sanki hep o daha cesur olandı. Birkaç hekim, ilaç çantalarıyla koşarak gelip Chu Qiao’nun arkasında durdular.

Yan Xun tek kelime etmeden atından indi. Yaralarına bakmalarına, merhem sürüp sarmalarına izin verdi. Ok ucu çıkarılırken gıkı bile çıkmadı. Yarım saat süren uğraşın ardından hekimler ter içinde geri çekildiler. Chu Qiao yaklaşıp ona o kanlı ok ucunu uzattı.

O an Yan Xun’un kalbine keskin bir ağrı saplandı. Kaşları çatıldı ama eli o ok ucuna gitmedi. Kayıtsızca, “Düşman öldü, bunu saklamaya gerek yok,” dedi.

Evet, bu Quanrong birliğinden tek bir kişi bile kaçamamıştı, Hakanları bile ölmüştü; ortada intikam alınacak kimse kalmamıştı.

Bu onun yıllardır süregelen bir alışkanlığıydı; kendisine zarar veren her silahı saklar, öcünü alana kadar da yok etmezdi.

Demek ki tamamen unutmamıştı. Unutmaya çalışsa da, bazı şeyler, bazı yıllar hayattan öylece geçip gitmiyor, ruhunda silinmez izler bırakıyordu.

Ne kadar orada öylece durduklarını bilmiyordu. Uzaktan esen rüzgâr, Yan Bei platosuna has o kokuyu getiriyordu.

Yan Xun başını kaldırıp Chu Qiao’ya baktı. Birbirlerine o kadar yakındılar ki, elini uzatsa dokunabilirdi. Ama bu kısacık mesafe, artık asla aşamayacağı bir uçurumdu. Tüm dünyayı ayakları altına serebilir, kılıcıyla her karış toprağı fethedebilir, sevmediği her şeyi yerle bir edebilirdi ama onun karşısında çaresizdi.

İçinde bir yerlerde acı bir alaycılık filizlendi.

Dudaklarının kenarı kıvrıldı, gülmek istedi ama sadece buz gibi bir ifade belirdi yüzünde.

Aniden arkasını döndü; sırtı heybetli bir çam ağacı gibi dik ve

mağrurdu. Adım adım uzaklaştı; adımları ağırdı ama gittikçe hızlanıyordu.

“Yan Xun, kendine dikkat et!” Arkasından bir ses yükseldi. Kim konuşuyordu? Kime sesleniyordu?

Yan Xun, Yan Xun, Yan Xun, Yan Xun...

Bir an için yıllar öncesine döndü; Wei Jing küçük parmağını kestiğinde, kız gecenin karanlığında hıçkırarak ağlıyor, adını defalarca fısıldıyordu.

Yan Xun, Yan Xun, Yan Xun, Yan Xun...

Ama artık kimse ona böyle seslenmeyecekti. O artık Ekselanslarıydı, İmparatordu, Göklerin Oğluydu, Hükümdardı... O bu toprakların efendisiydi ama adını kaybetmişti.

Yan Xun, Yan Xun, hâlâ orada mısın? İyi misin? Her şeyi aldın ama neyi kaybettin? Gerçekten mutlu musun?

Bilmiyordu, bilmek de istemiyordu. İnsan hayatı sadece mutluluktan ibaret değildi. Bazı şeyleri yapmak seni mutlu etmeyebilirdi ama yapmazsan asla huzur bulamazdın. En azından, istediğimi elde ettim, değil mi?

Gittikçe hızlandı, adımları kararlı, sırtı dikti. Atının dizginlerini kavrayıp üzerine atladı.

Hiçbir şey düşünmek, hiçbir şey görmek istemiyordu. Kalbindeki o çelikten savunma hattı bir yerinden yırtılmıştı; gitmeliydi! Hemen! Şimdi!

Anılar bir sel gibi üzerine boşalıyordu. Yıllardır gömülü kalmış her şey, çürümüş ağaçlar gibi kalbine tırmanıyordu. Bunları bastırmalıydı, bunlardan kurtulmalıydı! Kendini iğrenç hissettiren her şeyi söküp atmalıydı!

Zayıflık, keder, pişmanlık, tereddüt...

Bunların hiçbiri onda olmamalıydı!

Ancak her şey çekilip gittiğinde, iki kelime kalbine, ciğerlerine, boğazına ve dudaklarına kadar tırmandı. Bu iki kelime ses tellerine vuruyor, dışarı fırlamak için can atıyordu. Kaşlarını çattı, dişlerini sıktı; gözlerinde kanlı bir ışık yanan yaralı bir kurt gibiydi.

Yine de o ses göğüs kafesinde yankılanmaya devam etti. Tüm yankılar sonunda o iki kelimede birleşti:

A'Chu, A'Chu, A'Chu, A'Chu, A'Chu!

Bunu kimse anlayamazdı, kimse bilemezdi; sadece o, sadece o...

Derin ve yavaş bir nefes aldı, sanki o kelimeleri tekrar midesine indiriyormuş gibi.

Tamam, bitti... Düşünme artık, bakma arkana, özlem duyma.

Git, uzaklaş, her şey çoktan bitti. Senin kararlılığınla her şey toz olup gidecek; tüm anılar zamanın akışıyla küle dönüşecek; tüm geçmişin unutulacak ve önemsiz birer toz zerresi olacak.

Tamam, sorun yok... Ben Büyük Yan İmparatoruyum, ben onların kralıyım, uçsuz bucaksız topraklara hükmediyorum, istediğim her şeyi aldım.

At nalları buz gibi karlı ovada tıkırtılar çıkarıyor, buz parçaları havaya sıçrıyordu. Uzaklaşan karaltısıyla birlikte yavaş yavaş karanlığın içinde kayboldu. Önünde ışıklar süzülüyor, altın sarısı savaş sancakları dalgalanıyordu; sancaklardaki kara kartallar pençelerini açmış bekliyordu. Bu onun ordusuydu, onun halkıydı, onun dünyasıydı. Ve aynı zamanda altından bir zincirdi; onun bedenini, kalbini, her şeyini o en yüce tahta sımsıkı bağlayan, en ufak bir tereddüde yer bırakmayan bir zincir.

Nihayetinde o, Büyük Yan İmparatoruydu. Vicdan, kan ve kemik üzerine inşa edilmiş bu imparatorlukta, geri dönmeye hakkı yoktu.

Ve gerçekten de sırtını dik tutarak yoluna devam etti. Bir kez olsun arkasına bakmadı; adımları kararlı, bakışları keskindi. Tıpkı kendisi gibi, çelikten bir iradeyle, hiçbir zorluğun altında ezilmeden ilerledi.

O an Chu Qiao, kar fırtınasının ortasında durmuş, Yan Xun'un gidişini izlerken bir şeyi fark etti. Yanında binlerce meşale, binlerce asker, ayaklarına kapanan binlerce hizmetkâr vardı ama nedense ona bakarken hissettiği tek şey uçsuz bucaksız bir yalnızlıktı.

Belki de eskiden bunu gerçekten anlayamamıştı.

O kemiklerine kadar işleyen nefreti, cennetten cehenneme düşüşün verdiği o utancı, sekiz yıl boyunca kalbini kemiren o sancıyı... Her ne kadar yanında olsa da, onun acısını onun yerine çekemez, onun yerine nefret edemezdi. Şimdi düşündüğünde; bir zamanlar birbirine destek olan, asla ayrılmayacaklarına yemin eden o iki insanın bugün bu noktaya gelmesinde kendi payı yok muydu?

"Saklamayacağım, aldatmayacağım, dürüst olacağım, asla şüphe etmeyeceğim," demişti.

Peki bunu gerçekten yapmış mıydı? Hayır... Onun hoşgörüsü, onun göz yumması, onun geri çekilmesi ve soğukluğu; sonunda adamın bu yolda iyice uzaklaşmasına neden olmuştu. "Karakter her şeydir," demek ya da "Kaderi böyleymiş," demek, sadece kendini kandırmak değil miydi? Dürüst olmak gerekirse, adam yavaş yavaş değişirken, adım adım uzaklaşırken, onu durdurmak için var gücüyle çabalamış mıydı? Onu geri döndürmek için elinden geleni yapmış mıydı? Ona resmi bir şekilde itiraz edip memnuniyetsizliğini dile getirmiş miydi?

Yapmamıştı... Sadece her şey bittikten sonra onu suçlamıştı ama öncesinde hiçbir somut çaba sarf etmemişti.

O başka bir dünyadan geliyordu; bu yüzden kendi inandığı değerleri mutlak doğru sanmış, başkalarının da öyle düşüneceğini zannetmişti. Oysa bazı şeyler nehir yatağına benzerdi; eğer düzenli olarak temizlemez ve bakımını yapmazsanız, bir gün mutlaka tıkanır ve taşardı.

Aslında her şeyin sebebi çok genç olmalarıydı. O zamanlar aşkın ne olduğunu tam kavrayamamışlardı; duygularını nasıl ifade edeceklerini, bu sevgiyi nasıl koruyacaklarını bilmiyorlardı. Sadece inatla karşı taraf için neyin iyi olduğuna karar verip, tek kelime etmeden onu yapıyorlardı. Oysa zorluklar, fakirlik, çaresizlik ya da nefret aşkın katili değildi; aşkı asıl yok eden şey, iki insanın iletişim kurmayı unutmasıydı.

— 279 —

Yıllar geçip gitmiş, artık bir eş ve bir anne olan Chu Qiao burada dururken, Yan Xun'un neden öyle davrandığını şimdi anlayabiliyordu. Önceki hayatında ailesi olmamıştı, sevdiği birinin ölümüne kendi gözleriyle şahitlik etmemişti; bu yüzden o delirtici nefretin ne olduğunu asla tam olarak kavrayamamıştı. Eğer şimdi birisi Zhuge Yue'ye, Yunzhou'ya ya da Zhenzhu'ya zarar verecek olsa, onun intikam hırsı muhtemelen Yan Xun'unkinden aşağı kalmazdı.

Kendi başına gelmediği sürece, başkasının acısını tam olarak hissetmek mümkün değildi.

O an, nihayet anlamıştı.

Yer gök ıssızdı; ay bulutların arasından süzüldü. Yan Xun'un gölgesi ufukta kaybolurken Chu Qiao onun gittiği yöne baktı. Bir an için yıllar öncesindeki o öğleden sonrayı görür gibi oldu; güneşin pırıltısıyla parlayan genç gözler, mağrur bir tavırla kıvrılan dudaklar... Gençlik ateşiyle doluydu o zamanlar. Yayını germiş, okunu fırlatmıştı; ok boynunu sıyırıp geçmiş ve ona yeniden doğuşun güneşli sabahını armağan etmişti.

Sonra tek kaşını kaldırıp merakla ona bakmıştı.

O anki bakışma, sanki koca bir ömür sürecekmiş gibiydi. O bir uçta, kendisi diğer uçtaydı; bir zamanlar aralarındaki o bir karışlık mesafe şimdi aşılmaz dağlara dönüşmüştü. Anılar rüyalarına sızıyor, gittikçe heybetleniyordu. Bir an için yine o yıllardaki çimenlerin hışırtısını duyar gibi oldu; başını kaldırdığında gökyüzü yine ayna gibi masmaviydi, sanki o çocuksu yüzleri yansıtıyordu.

Zamanın parmaklarının arasından akışını izleyebiliyordu. Akıntıya karşı kürek çektiğinde, yine o güneşli gencin ağaçta oturduğu, bir çam kozalağını kızın saçına fırlattığı ana dönüyordu. Kız öfkeyle başını kaldırıp orta parmağını sallıyor, çocuk ise bunu bir özür sanıp gülüyordu.

"Daima yanında olacağım" sözlerinden, "Artık yollarımız ayrıldı" noktasına gelinmiş ve nihayet gidilecek yol kalmamıştı. Arada bir gece yarısı uyandığında, o çocuksu yüzü hatırlamaya çalışıyordu ama artık hatlar bulanıktı; sadece rüzgârda savrulan o sözler kulaklarında yankılanıyordu: "Sana bir kez daha yardım edersem soyadım Yan olmasın!"

Ama sonunda o inatçı yeminler de unutulmuştu. Tıpkı daha sonra verilen ve paramparça edilen sözler gibi.

Saçlar dağılmış, bakışlar berrak... Görüntüler eski ve soluktu ama hâlâ saf ve huzurluydu.

Meğer zaman ne kadar da çok geçmişti; sadece o anılar beyninin derinliklerine gizlenmiş, geri dönmeyen yalnız göçmen kuşlara dönüşmüştü. Ve nihayet zaman onlara, "Her şey devrini tamamladı," diyordu.

Sert bir rüzgâr esti ama üşümedi; bu buz gibi dünyada zaten alabileceği her şeyi almıştı. Gençlik yıllarının o hüzünlü anıları yavaş yavaş uzaklaşıyor, üzerleri tozla kaplanıyor ve tanınmaz birer abideye dönüşüyordu. Geçmiş, rüzgârda savrulan kırık bir uçurtma gibi ipinden kurtulmuş, bir daha dönmemek üzere gitmişti.

Arkasından at sesleri geldi ama dönüp bakmadı. Derken, güçlü bir kol beline dolandı ve hiç müsamaha göstermeden onu sımsıkı sardı. Bir erkeğin kıskançlık kokan sesi kulağında yankılandı: “Ne o? Eski sevgiliyle hasret giderme bitti mi?”

Chu Qiao arkasına döndü, Zhuge Yue’nin son günlerde iyice zayıflamış olan yüzüne baktı. Aniden kollarını onun beline doladı ve başını göğsüne yaslayıp sessizce bekledi.

Zhuge Yue bir anda paniğe kapıldı. Normal şartlarda Chu Qiao’nun "Xiuli Kraliçesi" edasıyla onunla atışması gerekirdi; bu sessizlik de neyin nesiydi?

“Ne oldu?” Zhuge Yue onun omuzlarından tutup geri çekti, kaşlarını çatarak karanlık bir sesle sordu: “O Yan soyadlı adam seni mi üzdü?”

Chu Qiao cevap vermedi, sadece göğsüne yaslanmaya devam etti. Soğuk rüzgârda o narin bedeni her zamankinden daha zayıf

görünüyordu.

Zhuge Yue aniden parladı: “Bak sen şu Yan Xun’a! Karımı iki dakika görsün diye izin verdim, benim olanı üzmeye mi cüret etti?”

Zhuge Yue, Chu Qiao’yu kenara çekip atına doğru büyük adımlarla yürümeye başladı: “Gidip şunun hesabını sorayım!”

“Gitme.” Chu Qiao aniden onu yakaladı, arkasından beline sarıldı ve yüzünü adamın buz gibi zırhına yasladı. Dev bir ağaca sığınmış küçük bir ot gibiydi.

Rüzgâr uzaklardan gelip yerdeki karları uçuşturuyordu. Zhuge Yue çaresizce arkasına döndü, karısını kucakladı ve bir çocuğu pışpışlar gibi fısıldadı: “Xing’er, neyin var?”

“Bir şeyim yok,” dedi Chu Qiao başını sallayarak. “Sadece seni biraz özledim.”

Ay ışığı zayıftı ama birinin dudaklarının kenarına yayılan o gülümsemeyi görmeye yetiyordu. Zhuge Yue sevincini dizginlemeye çalıştı, çok belli etmek istemiyordu. Hafifçe boğazını temizleyip konuştu: “Gideli daha birkaç gün oldu, neden böyle çocuklaştın?”

“Birkaç gün mü?” Chu Qiao başını göğsüne gömmüş, sesi boğuk çıkıyordu. “Ama bana sanki asırlar geçmiş gibi geldi.”

Zhuge Yue’nin keyfi iyice yerine gelmişti. Eğilip Chu Qiao’nun alnına bir öpücük kondurdu: “Tamam, burası soğuk, hadi dönelim.”

“Hı-hı.”

Chu Qiao uslu bir çocuk gibi onunla birlikte ata bindi. İkisi aynı ata yerleşip dizginleri serbest bıraktılar; at yavaş adımlarla ordugâha doğru ilerlemeye başladı.

“Yue, bir daha böyle düşüncesizce ön saflara atılma, çok endişeleniyorum.”

O "Yue" kelimesi Zhuge Yue’nin kemiklerini bile sızlatmıştı; kadının ne dediğine bakmadan derhal örnek bir koca edasıyla başını salladı: “Tamam, söz, senin dediğin olsun.”

“Sana bir şey olsa ben, Yunzhou ve Zhenzhu ne yaparız? Sen

yoksan ben nasıl yaşarım?”

Chu Qiao normalde pek iltifat eden biri değildi; onun ağzından çıkan tatlı sözler çölde yağan yağmur kadar nadirdi. Şimdi böyle davranınca, Zhuge Yue az önceki tüm o can sıkıcı meseleleri unutuvermişti.

“Tamam, anladım.”

“Benim için on bin tane Yan Bei, on bin tane Qinghai ya da on bin tane Ximeng bir araya gelse, senin tek bir tırnağın etmez. Bundan sonra ne yaparsan yap önce beni düşün; sana bir şey olursa ben de yaşamam.”

Chu Qiao’nun romantik saldırısı devam ediyordu.

Sonunda Qinghai Kralı’nın savunma hattı tamamen çöktü. Asla özür dilemeyen o adam bir ilki gerçekleştirdi ve başını önüne eğip uslu bir çocuk gibi konuştu: “Xing’er, hatalıyım, seni endişelendirmemeliydim.”

“Güzel, bunu bil yeter.”

“Asla unutmayacağım.”

“Hadi gidelim artık, çok acıktım.”

“Tamam.”

…

Eğer seviyorsan, bunu cesurca söylemelisin.

Yeni keşfettiği bu gerçeği sonuna kadar kullanan Chu Qiao, bu sözlerin aynı zamanda kocasının tatsız konuları unutmasını sağladığını fark edince daha da şevkle devam etti.

Kuzey rüzgârı yeri süpürüyor, kar fırtınası her yanı kaplıyordu. Tek başına gidenlerin gölgesi ıssız, beraber olanlarınki ise birbirine kenetliydi. Bu dünyada güç, mevki, para ve iktidar; azimli ve kararlı olan herkese kapılarını açardı. Ancak aşk… Aşkı sadece samimi olanlar kazanabilirdi.

Günbatımı Dağları’nın eteğinde, Zhao Che ve Zhao Yang, Büyük Xia sancağının altında durmuş, yan yana dönen Yan Bei ve Qinghai bayraklarını izliyorlardı. Şaşkınlık içindeydiler.

Uzun bir süre sonra, yıllarca kuzeyde savaşmış, sayısız krallığı

dize getirmiş olan Zhao Che, Zhao Yang'a dönüp gülümsedi: "Dünya gerçekten garip bir yer; şu üçü bile el ele verebildiyse, biz ikimiz daha neyin davasını güdüyoruz?"

Zhao Yang küçümseyen bir tavırla başını çevirdi: "Ben seninle savaşmıyorum, sen benim peşimden ayrılmıyorsun."

Zhao Che kaşlarını çattı: "İç savaş sırasında gelip bana saldırmasaydın, Yan Xun o velet beni Ximeng'den atabilir miydi? Seni iki tokatlamak az bile."

Zhao Yang lafı yapıştırdı: "O zaman Yan Xun'un tuzağına düşmüştüm. Ama senin eline öyle bir fırsat geçse, beni ortadan kaldırmaz mıydın sanki?"

Zhao Che öfkeyle bağırdı: "Seni gidi ters çocuk! Küçüklüğünden beri böylesin. Biz kardeşiz, seni neden ortadan kaldırayım?"

Zhao Yang dudak büktü: "Kardeşmiş, peh!"

Zhao Che: "Senin şu iğneleyici tavırlarına sinir oluyorum!"

Zhao Yang: "Karşılıklı... Ben de senin şu sahte iyilik meleği hallerine bayılmıyorum!"

Zhao Che: "Bir daha söyle bakayım, seni gerçekten döverim ha!"

Zhao Yang: "Hadi gel, kim korkar senden?"

...

Wei Shuye arkalarında durmuş, çaresizce iç çekti.

"Ah, artık çocuk da değiller ama bunca yıldır şu gururlarını bir kenara bırakamadılar. Zhao Che, Ximoye ile savaşırken zorlanıyor diye gizlice kuzey haydudu kılığına girip Ximoye'nin Zibo şehrini yağmalayan kimdi? Ya da kuzey sınırında kar bastırınca Zhao Yang'ın erzakı bitmesin diye yirmi askere iki yüz araba erzak taşıtıp mahsusçuktan onlara soydurtan kimdi? Bu iki kardeş, anneleri bir olmasa da huyları ne kadar da birbirine benziyor."

Savaş şahinleri gökyüzünde süzülüp çığlık atarken, Quanrong savaşı nihayet sona eriyordu.

Quanronglar büyük bir gürültüyle gelmişlerdi ama müttefik

güçlerin darbesiyle altı ay bile dayanamadılar. Üç ay sonra büyük bir kısmı Ximeng topraklarını terk etti; kaçamayan küçük gruplar ise dağlara saklandılar. Ya vahşi hayvanlara yem olacaklardı ya da öfkeli Yan Bei halkının elinde can vereceklerdi. Jing'an Prensesi Zhao Chun'er ise savaşın karmaşasında izini kaybettirdi.

Bu sonuç halkı öfkelendirse de birçok kişiyi rahatlatmıştı. Sonuçta müttefik ordusunda Büyük Xia birlikleri de vardı; eğer o talihsiz prenses yakalansaydı, ona ne yapılacağı büyük bir siyasi kriz yaratırdı.

Yan Xun, Büyük Yan süvarilerini toplayıp Zhuge Yue ve diğer müttefiklerle birlikte Meilin Geçidi'nin dışına kadar düşmanı kovaladı. Quanronglar öyle bir darbe yedi ki, önümüzdeki otuz elli yıl boyunca kendilerine gelmeleri imkânsızdı.

Ekim ayında takip birliklerinin çoğu geri döndü. Esir alınan on binlerce Quanrong süvarisi, Yan Bei platosunda boyunları bükük, o eski heybetlerinden eser kalmamış bir halde yürütülüyordu.

Kasım ayının başında, Yan Bei platosunda karların ardından güneş açtı, her yer bembeyaz ve uçsuz bucaksızdı.

Dört bir yanın devlet erkânı, Minxi Dağı'nın Shennu Zirvesi'nde toplandı. Ordular kilometrelerce uzanıyor, sancaklar ve zırhlar gökyüzünü kapatıyordu.

Zirvedeki o yüksek tapınağın önünde, Xilan taşından yapılmış sarayda, Çift Yüzlü Tanrıça merhametli gözlerle dünyaya bakıyordu. Kızıl ipekler ve siyah jingfan sancakları sarayın üzerinde dalgalanıyordu; tıpkı Tanrıça'nın hamile karnı ve keskin savaş baltası gibi... Koruma ve yıkım yan yanaydı.

Büyük Yan İmparatoru Yan Xun, Qinghai Lideri Zhuge Yue, Büyük Xia Kralı Zhao Che, Büyük Xia Ordu Komutanı Zhao Yang, Biantang'dan Xiuli Kraliçesi Chu Qiao ve Naip Sun Di; burada meşhur *Shennu Zirvesi Antlaşması*'nı imzaladılar.

Antlaşma yirmi sekiz maddeden oluşuyordu; askeri, ticari, siyasi ve diplomatik birçok konuyu karara bağlıyordu. Biantang, Büyük Xia ve Qinghai; Büyük Yan'ın Hongchuan'ın on sekiz

eyaleti ve Huaisong toprakları üzerindeki egemenliğini ilk kez resmen tanıdı. Otuz yıl boyunca savaş çıkmayacağına dair yemin edildi; Ximeng halkına huzur dolu topraklar vaat edildi.

Bu antlaşma yetmiş yılı aşkın bir süre devam etti. Ta ki Bai Cang takviminin 852. yılında Song hanedanından Nalan Tianhe isyan edene ve Büyük Yan'ın ikinci imparatoru İmparator Zhaowu tarafından bastırılana kadar... Biantang'ın o kargaşada Büyük Xia'ya saldırmasıyla başlayan meşhur Tanghu Savaşı, bu uzun barış dönemini bozan ilk kıvılcım oldu.

O yetmiş yıl boyunca Ximeng ekonomisi hızla gelişti, ticaret canlandı, siyaset duruldu. Qinghai'nin öncülüğünde ve Xiuli Kraliçesi'nin ısrarlı çabalarıyla Biantang, 796 yılında toplumsal yapısını değiştirdi; yasalarını yenileyerek kölelik sistemini terk edip feodal sisteme geçti.

Beş yıl sonra Büyük Yan, tüm Ximeng'i sarsan "Aydınlar Reformu"na sahne oldu. Yan İmparatoru halkın sesine kulak vererek köleliği kaldırdı ve merkezi feodal sisteme geçişi tamamladı. Yan Xun bu sayede halkın büyük desteğini kazandı ve kendisine "Kuzeyin Merhametli Büyük İmparatoru" unvanı verildi. Yan Xun, soylu ailelerin gücünü kırıp halktan gelen yetenekli kişileri devlet kademelerine yerleştirdi, orduyu tamamen kontrolü altına aldı ve Büyük Yan iktidarını perçinledi. Üç yüz yıl boyunca Büyük Yan süvarileri Ximeng'de rakipsiz kaldı.

Zhao Che liderliğindeki Büyük Xia, Kuzey Ross ve Maro imparatorluklarını yok ederek kuzeye doğru yüz binlerce li genişledi; Büyük Yan'ın bile hayal edemeyeceği kadar geniş topraklara hükmeden devasa bir imparatorluk kurdu. Ancak Zhao Che'nin ölümünden sonra gelen nesiller bu devasa yapıyı koruyamadı ve imparatorluk tekrar parçalandı. Neyse ki On Dördüncü Prens Zhao Yang, kuzey sınırında geçirdiği on yıllar boyunca Zhao Che'nin kalan birliklerini ve biriktirdiği devasa serveti toplayarak Zhao ailesinin kuzeydeki hükümranlığını sürdürmeyi başardı.

Qinghai, 791 yılında bağımsızlığını ilan etti; devletin adı huzur manasına gelen "Qing", bayrağı ise "Ay-Yıldız" oldu.

Başkent Haiqing olarak belirlendi. Zhuge Yue imparatorluk tacını giydi ve "Baiyuan" unvanını aldı; 791 yılı resmen Büyük Qing'in Baiyuan 1. Yılı olarak tarihe geçti. İmparator Baiyuan tahta çıktıktan sonra harem sistemini ve cariyeliği kaldırdı; İmparatoriçe makamını feshedip tek eşlilik sistemini getirdi. Xiuli Kraliçesi Chu Qiao, Qinghai'nin ana kraliçesi olarak devlet işlerine bizzat katıldı ve ömrü boyunca kocasına destek oldu. Qinghai'nin her önemli kararının altında onun imzası vardı.

Qinghai İmparatoru'nun bu tek eşlilik sistemi Batı'daki kraliçelik sistemine benzediği için Chu Qiao, "Qinghai'nin İlk İmparatoriçesi" veya "Xiuli İmparatoriçesi" olarak da anıldı.

İmparator Baiyuan ve Xiuli İmparatoriçesi'nin açık fikirli politikaları sayesinde Qinghai, otuz yıl içinde kıtanın en zengin ülkesi haline geldi. Ekonomi ve teknoloji zirve yaptı. Baiyuan 321. yılında Qinghai'de sanayi devrimi başladı; bilim ve teknoloji tüm Ximeng kıtasına yayıldı.

Elli yıl sonra Qinghai'de demokratik bir halk ayaklanması çıktı. Kraliyet ailesi durumu kontrol edemeyince, devlet erkânı imparatorun önderliğinde, dört yüz yıl önce Baiyuan ve Chu Qiao tarafından bırakılan "Milli Beka Fermanı"nı açtı. Fermanı okuduktan sonra devlet yönetimini gönüllü olarak değiştirdiler ve Qinghai demokratik cumhuriyet sistemine geçti. Bu, okyanusun öte yakasındaki Batı ülkelerinden bin sekiz yüz yıl önce gerçekleşmişti.

Zaman bir nehir gibi akıp gitti. Ximeng Savunma Savaşı'ndan üç yıl sonra Chu Qiao, üçüncü oğlu Zhuge Yunye'yi dünyaya getirdi. Tüm Qinghai'de bayram ilan edildi; Xingyue Sarayı'nda müzikler çalıyor, danslar ediliyor, her yerde neşe hâkim oluyordu.

İç sarayda ise Chu Qiao'nun saçları çoktan dağılmış, nefes nefese kalmıştı. Parmakları Zhuge Yue'nin sırt kaslarında geziyor, ter damlaları omuzlarından süzülüp kırmızı yatak perdelerinin arasına düşüyordu.

"Yue... Hekim Gao demişti ki... Benim... Vücudum..."

"Hımm... Az önce artık iyileştiğini söyledi..."

Yatak gıcırdıyor, perdelerin ardındaki sıcaklık artıyordu. Ön saraydaki şölen bitene kadar Zhuge Yue'nin uzun süredir biriken arzusu dinmek bilmedi. Fırtına dindiğinde birbirlerine sarılıp uzandılar. Chu Qiao kocasının göğsüne yaslanmış, gözlerini kapatmış, parmaklarıyla adamın göğsüne daireler çiziyordu.

Birdenbire, Ximeng'in en büyük generali olarak tanınan bu kadın, o baygın bakışlarını kaldırıp sordu: "Zhuge Yue, üç çocuk doğurdum artık, yaşlandım mı dersin? Benden bıkar mısın?"

Zhuge Yue o çekik gözleriyle ona dik dik baktı. Kadının saçları dağılmış, teni terden parlıyordu; doğum yaptığı için göğüsleri her zamankinden daha dolgundu. Az önce sönen yangın, bir anda tekrar alevlendi.

"Senden bıkıp bıkmadığımı şimdi sana bizzat kanıtlayacağım."

O efsunlu ses yankılandı ve ikinci fırtına anında koptu.

İki raundun ardından Chu Qiao'nun gözlerini açacak hali kalmamıştı; Zhuge Yue'nin kolları arasında derin bir uykuya daldı.

Zhuge Yue, kadının alnındaki terleri sildi, üzerini örttü ve onu göğsüne bastırıp fısıldadı: "Xing'er?"

"Hımm..." Chu Qiao gözleri kapalı, duyup duymadığı belli olmayan boğuk bir ses çıkardı.

Zhuge Yue'nin bakışları bahar suyu gibi yumuşacıktı; eğilip kadının alnına bir öpücük kondurdu. Gülümsemesi yüzünde uzun süre asılı kaldı. Sonunda, sesi derinden ve yavaşça yükseldi:

"Seni sonsuza dek seveceğim."

Kızıl mumlar yanmaya devam ediyordu; uykusundaki kadın, kocasının o nadir duyulan tatlı sözleri söylediğinden habersizdi.

Gece uzundu; bir ömür boyu fırtınalardan geçmişlerdi ama neyse ki önlerinde birbirlerine sarılıp uyuyabilecekleri daha nice geceler vardı.

"Uyu bakalım."

(Bu Cildin Sonu)

— 280 —

Ek Hikâye — Yan Hong

Perdenin ardında dinmek bilmeyen bir çiseleme; yine o derin sonbahar mevsimi... Saray arabasının tenteleri yağmurdan sırılsıklam olmuş, tekerlekler derin sokaklardan gürültüyle geçerken, o hafif ve puslu yağmur tıpkı soğuk gözyaşlarını andırıyordu. Saray kapısı tüm heybetiyle yükseliyor, uzaktan bakıldığında hafif mürekkep lekeleriyle kağıda dökülmüş, zarif bir su mermeri tablosunu andırıyordu.

Arabanın perdesi aralandığında, dışarıya uzun ve zarif bir el uzandı; parmakları bembeyaz ve pürüzsüz, tırnakları kına kırmızısına boyalıydı. Bileğindeki mine işlemeli mor altın bilezik, teninin bir yeşim taşı gibi parlamasını sağlıyordu.

Yol kenarında diz çökmüş yaşlı bir saray görevlisi, hafifçe aralanan perdeye doğru fısıldadı: "Prenses Hazretleri, Başhekim Sun içeride nabız ölçüyor."

Perde kımıldadı ve açık mavi saray giysileri içindeki kadın, ağır adımlarla arabadan indi. Duru bir siması, huzur dolu bir yüzü vardı. Arkasından gelen iki hizmetçi genç kadın, üzerine şemsiye tutmak için atıldı. Otuzlu yaşlarının başındaki bu kadın, altı yedi yaşlarındaki bir çocuğun elini tutuyordu. Çocuk küçük olmasına rağmen oldukça yakışıklıydı; annesini görünce dişlerini göstererek gülümsedi: "Anacığım, dersim bitti."

Yushu hafifçe gülümsedi, çocuğun alnına dökülen saçları şefkatle düzeltti. "Benimle gel, İmparatoriçe Müdiremizi görmeye gidelim."

Çocuğun kaşları hafifçe çatıldı, pek gönüllü görünmüyordu. Dudak bükerek, "Yong'er burada seni beklese olmaz mı?" dedi.

"Olmaz," dedi Yushu, yüzü ciddileşerek başını iki yana salladı. "Yong'er hayırlı ve vefalı bir çocuktur. İmparatoriçe Müdirenin sıhhati yerinde değil, söz dinlemelisin."

Çocuk bir an düşündü, sonunda çaresizce başını salladı: "Pekâlâ o zaman." Yine de yüzünde hâlâ o isteksiz ifade okunuyordu.

Dört yıl önce Baş Prenses, koca bir devleti çeyiz niyetine sunmuştu. Yanbei'nin sekiz yüz bin kişilik ordusu sınır boylarına dayandığında, yıllar süren iç savaşlarla bitap düşmüş Huaisong için bir "beylik" statüsü koparmayı başarmıştı. O günden sonra sıcak vatanından ayrılmış, gemiyle Kızılsu boyunca kuzeye yelken açmış ve nihayet bu Zhenhuang Şehri'ne ayak basmıştı. Onlar gibi hanedan mensupları da Prenses'in peşinden gelmiş, öz topraklarından uzakta, Zhenhuang'da kendilerine bir hayat kurmuşlardı.

Büyük Xia İmparatorluğu'nun yıkılışının üzerinden yıllar geçmiş, eski Kızıl Nehir'in on sekiz eyaleti artık "Yan" adını almıştı. Yeni Yan İmparatoru devlet binalarını onarmış, mevcut yapının üzerine Shengjin Sarayı'nı genişletmiş, hatta Huaisong Baş Prensesi için güneydoğuda bir saray inşa ettirmişti. Buraya Güneydoğu Sarayı deniyor, İmparatoriçe'nin devlet işlerine katılmasına ve Huaisong beyliğinin tüm idari işlerini yönetmesine izin veriliyordu. Huaisong memurlarının üçüncü derece ve altındaki atamaları merkezî hükümete danışılmadan yapılabiliyordu; bu yüzden dış saraydakiler buraya "Eski Song'un Küçük Sarayı" adını takmışlardı.

Ancak son iki yıldır, Baş Prenses'in sağlığı günden güne bozuldukça, Güneydoğu Sarayı da gitgide ıssızlaşmaya başlamıştı.

Yushu'nun babası bir zamanlar Huaisong'un eski kadrolarındandı. Bağlılık bildirdikleri ilk zamanlarda Güneydoğu Sarayı'nın temel direklerinden biriydi; fakat geçen yıllar içinde, o eski Huaisong sadıkları birer birer imparatorluk sarayına entegre olmuşlardı. İmparator'un kucaklayıcı politikaları, bu yabancı tebaanın şüphelerini yavaş yavaş eritmişti. Şimdi bu Güneydoğu Sarayı'na gelindiğinde, sonbahar ağustosböceklerinin uykulu seslerini duyacak kadar derin bir sessizlik hâkimdi.

"Xuan Prensesi gelmiş." Altmışlı yaşlarındaki Hala Yun, son yıllarda iyice çökmüş, saçları gümüş tellere dönmüş, yüzü kırış

kırış olmuştu. Gülümseyerek yaklaştı, eğilip Prens Yong'u sevdi: "Prens Hazretleri her geçen gün daha da serpiliyor; büyüyünce tıpkı Xuan Prensi gibi bir afet-i devran olacak."

Hala Yun, uzun yıllardır İmparatoriçe'nin yanındaydı ve sarayda büyük bir itibarı vardı. Yushu bile ona her zaman derin bir saygıyla yaklaşırdı. Gülümseyerek sordu: "Hala, son vakitlerde sıhhatiniz nasıldır?"

"İyiyim, iyiyim; sayenizde Prensesim."

"İmparatoriçe'nin hastalığı ne durumdadır?"

"Ah, hep aynı nakarat." Hala Yun içini çekti; insan yaşlanınca biraz dertli oluyordu. Yushu'ya dert yanmaya başladı: "Boğazından lokma geçmiyor, ilaç içmeyi de hiç sevmiyor. Koca kadın oldu ama hâlâ küçük bir çocuk gibi inat ediyor."

"Yong'er ilaç içmekten hiç korkmaz!" Yanındaki Prens Yong aniden sesini yükselterek araya girdi.

Hala Yun keyiflendi, Prens Yong'un başını okşayarak güldü: "Prens Hazretleri tam bir yiğitmiş. Birazdan içeri girince İmparatoriçe Müdireni güzelce ikna et, olur mu?"

"İmparatoriçe uyandı, dışarıda kimin olduğunu soruyor."

Bir iç oğlanı aniden dışarı çıktı. Yushu, Hala Yun'a başıyla selam verip Prens Yong'u da yanına alarak Zhaoyang Sarayı'na girdi.

Zhaoyang Sarayı hâlâ bildiği gibiydi; her ne kadar ihtişamlı ve görkemli olsa da, Yushu burayı her zaman çok boş bulurdu. Yürürken ayak sesleri yankılanıyordu. İmparatoriçe sessizliği seven biriydi, etrafında hep az insan tutardı; yatak odasında bile sadece birkaç hizmetli bekliyordu.

İkinci derece iki hizmetçi kadın, Yushu için inci perdeleri araladı. O parlak incilerin birbirine çarparken çıkardığı berrak ses yankılandı. Yushu, Prens Yong ile içeri girip paravanın önünde diz çöktü ve alçak sesle, "Kulunuz, İmparatoriçe Hazretlerini selamlar," dedi.

Bir süre sonra, içinde hâlâ iyileşmemiş bir nefes darlığının izlerini taşıyan huzurlu bir ses yükseldi: "Yushu mu gelmiş? İçeri

girin."

Sarayın içi biraz serindi. Büyük bir mermer paravanın üzerine işlenmiş yüce dağlar ve akan sular, zaten boş olan bu odaya daha da ıssız bir hava katıyordu. İmparatoriçe, üzerinde parlak sarı bir anka kuşu kaftanıyla yatağına uzanmıştı. Saçları kusursuzca taranmıştı; mücevherleri abartılı değildi, sadece yeşil bir yeşim firuze ve kaşlarının arasına kondurulmuş tırnak büyüklüğünde bir akik taşı vardı.

"Wenyuan, yer göster."

Birinci derece bir saray hanımefendisi öne çıkıp Yushu'ya yer gösterdi. Yushu teşekkür edip oturduğunda İmparatoriçe sordu: "Evde işler nasıl, her şey yolunda mı?"

Yushu hürmetle cevapladı: "Her şey yolundadır."

"Duydum ki şehzadelerin hocası değişmiş. Yong'er derslerine yetişebiliyor mu?"

"Yong'er daha çok küçük, kabiliyeti de şehzadelerle boy ölçüşemez. Ancak konakta onun için iki özel hoca tuttum, şimdilik ucu ucuna da olsa yetişiyor."

İmparatoriçe aniden hafifçe öksürdü, yüzüne hastalıklı bir solgunluk çöktü. "Sen ilim irfan sahibi bir aileden geliyorsun, çocuk terbiyesini bilirsin. Yine de çok acele etme; Yong'er daha çocuk, onu çok fazla sıkıştırmamak gerek."

Ardından havadan sudan konuşmaya başladılar. Yushu ile bu İmparatoriçe arasındaki ilişki her zaman bir garip olmuştu; her ne kadar İmparatoriçe onlara karşı çok yakın ve lütufkâr davransa da, aralarında hep aşılmaz katmanlar varmış gibi hissettiriyordu. Sık sık çocuğuyla gelip huzuruna çıksa da, konuştukları şeyler hep aynı döngüden ibaretti.

Bir çay içimi kadar vakit geçmişti ki, dışarıdan üç kez kamçı sesi duyuldu. Yushu irkildi, hemen oğlunu tutup ayağa kalktı. Derken inci perdeler savruldu; İmparator, üzerinde göz alıcı sarı ejderha kaftanıyla, heybetli adımlarla içeri girdi.

"Kulunuz, İmparator Hazretlerini selamlar. Hünkârım çok yaşasın!"

"Yong'er, İmparator Hazretlerini selamlar. Hünkârım çok yaşasın!"

İmparator elini hafifçe kaldırdı, sesi derinden geliyordu: "Ayağa kalkın."

"Şükranlarımızı sunarız, Hünkârım."

İmparator rahat bir tavırla sedire oturdu. İmparatoriçe hasta yatağında olduğu için sadece yattığı yerden hafifçe selam verdi ve ince bir gülümsemeyle sordu: "Hayırdır Hünkârım, bugün bu vakti nasıl buldunuz?"

İmparator, "Başhekim Sun'dan sağlığının pek iyi olmadığını duydum, bir bakayım dedim," dedi.

"Hünkârımın onca devlet işi arasında kulunu düşünmesi mahcubiyetimi artırıyor."

Yushu başı önde sandalyesinde otururken, İmparator ve İmparatoriçe arasındaki bu mesafeli ve resmi konuşmaları dinlemek içini biraz burkuyordu. Aralarına girmeyip sadece çocuğunu yanına çekti ve pürdikkat dinliyormuş gibi bir tavır takındı.

İmparator, İmparatoriçe ile birkaç kelam ettikten sonra yüzünü ona döndü: "Evde işler nasıl?"

"Hünkârımın lütfuyla her şey yolundadır."

"Şehzadelerin hocası değişti, Yong'er daha küçük, derslere yetişebiliyor mu?"

Yushu bir an duraksadı; "Tam bir karı-koca olmuşlar," diye geçirdi içinden. Hemen başını salladı: "Hünkârımın ilgisine minnettarım, ucu ucuna yetişiyor."

İmparator başıyla onayladı, başka şeyler sordu ve aniden İçoğlanı Cao Qiu'ya seslendi: "Frenk işi o yayı getir. Yong'er yılbaşında sekizine basacak, artık askerî eğitime başlama vaktidir. Xuan Mo hayattayken silah kuşanmayı severdi, özellikle yay ve okta pek mahirdi. Aslan babanın aslan oğlu olur; inanıyorum ki Yong'er de beni hayal kırıklığına uğratmayacaktır."

Cao Qiu hemen eğilerek öne atıldı ve bir kutu sundu. Yushu

hemen kalkıp şükranlarını sundu ama içini bir endişe kaplamıştı. İmparator, İmparatoriçe'yi görmeye geldiğini söylemişti ama neden yanında bir yay getirmişti? Yoksa benim Yong'er ile sarayda olduğumu biliyor muydu?

Bu yıllar boyunca İmparator, konaklarına gerçekten iyi davranmıştı; hiçbir ihsanı onlardan esirgememiş, konakta bir erkek efendi yok diye onlara asla hürmetsizlik etmemişti. Bu durum, sarayda ve halk arasında pek çok kişinin gizli gizli düşünmesine sebep oluyordu. Üstelik İmparator, ne zaman Xuan Prensinden bahsetse sanki onu çok yakından tanıyormuş gibi bir tonda konuşuyordu; oysa Yushu'nun bildiği kadarıyla İmparator ve Xuan Mo hiç yüz yüze gelmemişlerdi.

Zihninden pek çok düşünce geçti. Yushu kutuyu teslim aldı, yanındaki Yong'er ise sevinçten havalara uçmuştu; usulünce yere kapanıp selam verdi ve gülerek, "Hünkârım Yong'er'e karşı ne kadar da iyisiniz," dedi.

İmparator nadiren görülen bir tebessümle ayağa kalktı: "Halletmem gereken bazı devlet meseleleri var, şimdilik müsaadenizle. Siz İmparatoriçe ile sohbete devam edin." Bu sözlerin ardından, herkesin saygılı uğurlamaları eşliğinde odadan ayrıldı.

İmparator gider gitmez İmparatoriçe öksürmeye başladı, dermanı kesilmişti.

Wenyuan alçak sesle bir şeyler sordu, sonra İmparatoriçe'nin üzerindeki ağır kaftanı çıkarıp daha sade bir gecelik giydirdi. İmparatoriçe ile Yushu bir süre daha kopuk kopuk konuştular. İmparatoriçe'nin yorulduğu aşikâr olunca, Yushu müsaade isteyip ayağa kalktı. İmparatoriçe onları durdurmadı, sadece önceden hazırlanan ihsanların verilmesini emretti; bir hizmetçi onları sarayın dışına kadar uğurladı.

O dar ve kızıl sokaklarda, Yushu kucağında Yong'er ile arabada oturuyordu. Araba ağır ağır ilerlerken sonbahar yağmuru perdeye inceden inceden vuruyordu. Yushu'nun zihni bulanıktı; son birkaç saray ziyaretinde hep İmparator'a rastladığını fark etti. Her seferinde onlar saraydayken İmparator,

İmparatoriçe'yi görmeye geliyordu. Aslında usul gereği, onun gibi dul bir prensesin İmparator ile karşılaşmaması gerekirdi.

Aniden bir huzursuzluk hissetti; İmparator'un bugün kocasından bahsederken takındığı ifadeyi hatırlayınca şüpheleri arttı.

Arabanın kapısını açıp Jiang Wu'ya seslendi: "Jiang Wu, Efendimiz yay ve okta gerçekten o kadar mahir miydi?"

Jiang Wu bir an şaşırdı, bu konunun durup dururken açılmasını beklemiyordu. Hemen cevap verdi: "Efendimiz elbette at üstünde ve okçulukta çok ustaydı; ancak asıl kılıç kullanmaktaki mahareti başkaydı, o zamanlar başkentte bilmeyen yoktu. Ok ve yay konusuna gelince... İmparatoriçe Hazretleri de o konuda pek mahirdir."

Yushu kaşlarını çattı. Zihninden bir düşünce geçti ama o kadar hızlıydı ki ucunu yakalayamadı.

Başını sallayıp kapıyı kapattı.

— 281 —

Yushu henüz gitmişti ki Nalan'ı bir öksürük krizi tuttu. Saray Hekimliğinden nöbetçi hekimler telaşla Zhaoyang Sarayı'na daldılar; nabız ölçmeler, ilaç kaynatmalar derken tam iki saat geçti.

Sarayın her köşesini keskin bir ilaç kokusu sarmıştı. Nalan Hongye yatakta yatıyor, hâlâ nefes nefese hırıldıyordu. Bu yarım günlük hengâme, yüzündeki kanı tamamen çekmişti.

"İmparatoriçe Hazretleri, haber aldık; Hünkârımız bu gece Qinglu Sarayı'nda kalacaklarmış, yanlarında refakat edecek bir hatun yokmuş."

Nalan elini göğsüne bastırdı, sesi bitkindi: "Cheng Hatun, Qinglu Sarayı'nda değil mi?"

"Değil efendim, Cheng Hatun'un ay hali gelmiş, Kızıl Köşk'te dinleniyormuş."

Nalan başıyla onayladı, bir süre düşündükten sonra, "Hava iyice soğudu," dedi. "Git Cao Qiu'ya söyle, o köleler dikkatli olsunlar, Hünkârımızı üşütmesinler."

"Emredersiniz."

Wenyuan tam gidecekken Nalan aniden seslendi: "Vazgeçtim, gitmene gerek yok." Bunu söyledikten sonra arkasını dönüp yattı. Sesi çok ama çok kısık geliyordu: "Akşam yemeği hazırlatmayın, biraz uyuyacağım."

"Pekâlâ, efendim."

Yan Xun'un tahta çıkışının üzerinden beş yıl geçmişti. Tarihteki pek çok imparator gibi, onun haremi de yavaş yavaş kalabalıklaşmıştı. Sayısız genç ve güzel kadın su gibi saraya akmıştı; kimi işveli, kimi mağrur, kimi ilim sahibi, kimi ise saf ve sevimli... Sanki dünyanın tüm çiçekleri bir gecede bu ıssız sarayda açmış, her yer renk cümbüşüne dönmüştü.

Ne yazık ki, saraya gireli dört yıl olmasına rağmen Nalan

Hongye bir evlat verememişti. Aksine diğer hatunlar birer birer hamile kalmış, General Cheng Yuan'ın kız kardeşi Cheng Hatun bir batında iki şehzade birden doğurarak haremdeki konumunu, dünyadan elini eteğini çekmiş bu İmparatoriçe ile yarışır seviyeye getirmişti.

Ve o... Uzun zamandır Zhaoyang Sarayı'na adımını atmamıştı.

Bugün, eğer Yushu yanında Yong'er ile gelmeseydi, muhtemelen yine uğramazdı.

Güneş yavaş yavaş battı, ay ağaçların tepesinde belirdi. Bir çift kırmızı mum yükseklerde yanıyor, parlak ışıklar saçıyordu. Nalan Hongye artık çok zayıflamıştı; yorganın altına büzülmüş haliyle cılız bir kuşu andırıyor, ara ara derinden öksürüyordu.

Belki de çoktan vazgeçmişti.

Altı yıl önce kale önündeki o büyük buluşma gününde, Qinghai tarafındaki küçük şehzadenin doğum haberi tüm Batı Meng kıtasına yayılmıştı. Küçük şehzade ana rahmindeyken soğuk almış ve yolculuk sırasında sarsılmıştı; durumu ağırdı, doğar doğmaz ölümün eşiğine gelmişti. Qinghai Prensesi de doğum sonrası bitap düşmüştü, hayati tehlikesi vardı. Qinghai Kralı'nın eşine ve evladına verdiği değer tüm dünyaca malumdu; zamanında karısı için Yan Xun ile dünyayı yönetme fırsatından vazgeçmiş bir adamdı, bugün neler yapmazdı ki?

Qinghai hemen bir ferman yayınlamış, dünyanın en iyi hekimini bulana bin altın vaat etmişti. Maolingli Üstat Qingzhu'nun hekimliğinin eşsiz olduğu söyleniyordu ama yaşlı adam inatçıydı; Qinghai'yi barbar yurdu olarak görüp adımını atmıyordu. O zamanki Qinghai Kralı, Yanbei ve Huaisong ittifakının en güçlü olduğu dönemde, sadece üç bin seçkin süvariyle Cuiwei Geçidi'nden çıkmaya cüret etmiş, Maoling'e kadar yolunu kanla açıp Üstat Qingzhu'yu zorla götürmüş, nihayetinde küçük şehzadenin ve Xiuli Kralı'nın hayatını kurtarmıştı.

Bu haberin geldiği gün, onunla Yan Xun'un nişan günüydü. Altın işlemeli davetiyeler, kırmızı zifaf süsleri... Her şey yıllardır kurduğu hayallere uygundu.

Altın davetiyeyi açtı; en üstte adamın kendi eliyle yazdığı isimleri duruyordu:

Yan Xun — Nalan Hongye

Yan yana, her bir çizgisi ve kıvrımıyla sanki o uzun ömrünü özetliyor gibiydi. Parmakları davetiyedeki anka kuşlarının, altın yaldızlı yazıların üzerinde gezindi ve o sekiz kelimelik, mutluluk saçan ifadenin üzerinde durdu:

Ömür boyu yoldaş, sonsuza dek tek yürek.

En basit sekiz kelimeydi ama gözlerinin dolmasına yetmişti.

O akşamüstü Hehuan Sarayı'nda karşılıklı oturup nişan yemeği yemişlerdi. Bahçedeki kayısı ağacı en canlı haliyle çiçek açmıştı; sanki gökyüzündeki kızıl bulutlar yere inmişti. Rüzgâr estikçe çiçekler savruluyor, gökyüzü pembe ve kırmızı bir yağmura kesiyordu.

Adam karşısında oturuyordu; yüzü sakin, ağzı diplomasi cümleleriyle doluydu. Az konuşuyor ama tek bir açık vermiyordu; ne nezaketsizdi ne de fazla samimi.

Nalan Hongye, yıllardır sakladığı o geçmişi anlatmak için birkaç kez yeltenmiş ama adamın o mesafeli ifadesi karşısında geri adım atmıştı. Hava kararmak üzereydi, adam gitmek üzereyken tam söze başlayacaktı ki, adamın yaveri acil bir askerî raporla içeri daldı.

Qinghai Kralı, Maoling'e yaklaşmak üzereydi; haberi ancak o an ulaştırabilmişlerdi.

Yan Xun her zaman soğukkanlı ve mesafeliydi ama o an yüzü değişiverdi. Derhal Maoling civarındaki orduların toplanmasını, ne pahasına olursa olsun Qinghai Kralı'nın bir gün boyunca içeride tutulmasını emretti.

Ancak yaver daha kapıdan çıkmadan onu durdurdu. Akşam güneşinin ışığı yüzüne vuruyor, belirsiz bir parıltı yaratıyordu. Eli yarı uzanmış halde kalmıştı; sanki bir şey söylemek istiyor ama söyleyemiyordu. Bahçedeki kayısı çiçekleri savrulup yerleri dolduruyordu.

"Vazgeçtim, boş ver," dedi elini indirerek. O eski sakinliğine

bürünmüştü.

"Boş mu vereyim?" Yaver şaşkınlıkla sorusunu tekrarladı.

Yan Xun kaşlarını hafifçe kaldırdı, cevap vermedi; sadece bakışlarını yaverin üzerinde gezdirdi. O bakışlar, kemik donduran bir su kadar soğuktu.

Yaver korkudan dizlerinin üzerine çöküp geri geri çıkarak odadan ayrıldı.

Hava iyice karardı. Yan Xun başını çevirdi, gayet doğal bir gülümsemeyle Nalan Hongye'ye bir parça taze kuşkonmaz uzattı: "Bundan çok ye, sağlığına iyidir."

Nalan Hongye ömrünün yarısını devlet işlerinin içinde geçirmiş, sabır ve sükûnet sanatında ustalaşmıştı.

O da gülümseyerek başını salladı: "Teşekkür ederim, Yan İmparatoru Hazretleri."

Bu sadece küçücük bir olaydı; oradaki tüm hizmetliler bu önemsiz anı saniyeler içinde unutmuştu. Bir tek o, bu anı zihnine kazımıştı.

O akşamüstü, batan güneşin son ışıkları altında bir gerçeği fark eder gibi olmuştu; ama bunca yıl boyunca bunu kendine itiraf etmeye hiç yanaşmamıştı.

Yatak odasından boğuk bir öksürük sesi geldi. Dışarıda bekleyen Wenyuan, bir avuç tütsüyü buhurdana bıraktı, kaşları hafifçe çatılmıştı.

Pencerenin dışında ay ışığı süzülüyor, ağaç gölgeleri raks ediyordu. Zhenhuang'ın kışı yine kapıdaydı.

Yushu gündüz biraz uyuduğu için gece uykusu kaçmıştı.

Üzerine gümüş tilki kürklü pelerinini alıp elinde bir fenerle Yong'er'in odasına gitti. Yong'er çok uslu bir çocuktu; yorganını tekmelememiş, derin bir uykudaydı. Dudaklarını büzmüş, rüyasında lezzetli bir şeyler yiyor gibiydi.

Yushu yatağın kenarına oturdu. Gece rüzgârı çok sessizdi; köşedeki tütsünün dumanı halka halka yükseliyor, köy yerindeki ocak dumanlarını andırıyordu. Yushu elini uzatıp oğlunun yüzünü okşamak istedi ama üzerindeki dışarının soğuğuyla onu

uyandırmaktan korktu. Sadece elini alnına yaklaştırıp hayali bir dokunuşla gülümsedi.

Fark etmeden gece yarısı gongu uzaktan duyuldu; bekçinin sesi uzun ve derinden geliyordu. Yushu'nun içi huzur doluydu; o "Ateşe dikkat!" uyarısı bile kulağına son derece dingin geliyordu.

Ayağa kalkıp dışarı çıktı, çocuğun kapısını sessizce kapattı. Tam odasına dönecekken, karşı odadaki o yanan mum ışığını gördü.

Bir an öylece kalakaldı.

Yıllardır binlerce kez yaptığı gibi, orada dikilip sessizce o ışığı seyretti.

Beş yıl geçmişti... Doğu denizindeki heykeller tozlanmış, saraydaki memurlar o ismi unutmuştu. Hatta bir zamanlar gece gündüz onun için dua eden kıyı halkı bile muhtemelen ruhuna adadıkları levhaları kaldırıp yerine kendi ana babalarınınkini koymuştu.

Herkes o adamı unutuyordu; başarılarını, fedakârlıklarını, sesini, simasını... Hatta bu vatan, bu topraklar için ne kadar ağır bedeller ödediğini bile unutmuşlardı.

Ancak bir tek o, bu saf kadın, her gece karanlık çöktüğünde adamın çalışma odasında onun için bir mum yakmayı ihmal etmiyordu.

İçeri girmeye cesaret edemiyordu; tıpkı o hayattayken olduğu gibi. Kendi elleriyle yaptığı çorbaları bile ancak hizmetçilerle gönderirdi içeri.

Adam, "İşim başımdan aşkın, kimse rahatsız etmesin," derdi, o da inanırdı.

"Acil askerî durum var, kimse yaklaşmasın," derdi, o da inanırdı.

"Bu gece işim çok uzun sürer, çalışma odasında kalacağım, beni bekleme," derdi, o da inanırdı.

O böyle saf bir kadındı; erkeği ne derse ona inanırdı. Bazen o da bir şeyler söylemek isterdi; mesela o da hizmetçiler gibi sadece bir kase çorba bırakıp çıkacağını, onu rahatsız

etmeyeceğini; mesela onun karısı olduğunu ve "yabancı" sayılmayacağını; mesela aslında her gece çok geç uyuduğunu ve o ne kadar geç gelirse gelsin uyanmaktan korkmadığını...

Ama yine de söyleyemezdi. Belki biraz utandığından, belki de kelimeleri dökemediğinden.

Böylece günlerce, gecelerce pencere pervazına yaslanır, çalışma odasının ışığı sönene kadar beklerdi. Ancak o ışık söndüğünde yatağına girer, huzurla gözlerini kapardı.

Bazen düşünürdü; acaba bu da "aynı yastığa baş koymak" sayılır mıydı?

Ama bu düşünce aklına gelir gelmez yanakları utançtan kızarırdı.

Her babaevine gidişinde, ablaları kulağına eğilip, "Senin beyinin gözü dışarıda mı acaba?" diye fısıldarlardı. Her duyduğunda çok öfkelenirdi; beyi nasıl bir adamdı, onlar nasıl böyle çirkin imalarda bulunurlardı?

Fakat dili pek dönmezdi; birkaç kez haklılığını kanıtlamaya çalışsa da ablalarıyla baş edemezdi. Zamanla babaevine de daha az gider olmuştu.

Biliyordu, bu dünyadaki en iyi eşe sahipti; dürüst, merhametli ve fevkalade yetenekliydi. Resimleri sarayda el üstünde tutulur, yazıları başkentte eşsiz sayılır, şiirleri dilden dile dolaşırdı. Evde asla içki içmezdi; dışarıdaki davetlerde içse bile asla sarhoş olmazdı. Odalık tutmaz, eğlence yerlerine gitmezdi; o, meşhur Xuan Prensidir, ordunun en şanlı komutanıydı.

Bazen işlerinin yoğunluğundan onu ihmal etse ne çıkardı ki? Annesine, ablalarına, o her gün birbirinin kuyusunu kazan soylu kadınlara kıyasla kendini çok şanslı hissediyordu.

O, onun kocasıydı; onun göğü, tüm dünyasıydı.

Ona inanmak, ona bakmak ve onu beklemek zaten görevi değil miydi?

Nasıl olur da şüphe duyar, haset eder, hüzünlü sitemlerle dünyayı kendine dar ederdi?

Üstelik o artık olmasa bile, hâlâ onun bıraktığı şan ve şerefle

yaşıyordu; dahası, ondan kalan en değerli hazineye, evladına sahipti.

Şikâyet edecek hiçbir şeyi yoktu.

Hafifçe gülümsedi; gülüşü berrak ve saftı. Pelerinin yakasını düzelterek kendi kendine mırıldandı: "Yarın gidip pencere kağıdı almalı; havalar soğudu, çalışma odasının kağıtlarını yenileme vakti geldi."

— 282 —

Alaca karanlıkta sanki yine o adamın gölgesini gördü.
Bahar gelmiş, her yer çiçek denizi; armut çiçekleri kar gibi bembeyaz... Genç adam bir armut ağacının altında durmuş, üzerinde safir mavisi bir kaftan, belinde mor kuşak ve yeşim kemer... Uzaktan ona bakıyor, gür sesiyle kahkahalar atarak soruyor: "Hey! Sen hangi saraydansın?"

Birdenbire o hayal kırıldı; bulanık ışıkların arasından Wenyuan'ın telaşlı yüzünü gördü. Wenyuan'ın dudakları kımıldıyordu ama ne dediğini duyamıyordu.

Anladı; yine hastalanmıştı. Etrafı insanlarla doluydu, birileri kollarından tutmuş onu sarsıyordu; canı yanmıştı. Kaşlarını çattı, öfkelendi; bu haddini bilmez hizmetçileri azarlamak istedi ama boğazı ona itaat etmiyordu. Ağzını açmaya çalıştı ama tıpkı denizin derinliklerindeki bir balık gibi, sadece sessizce nefes alıp veriyor, dışarı tek bir ses çıkmıyordu.

Wenyuan küplere binmişti, yanındaki küçük içoğlanına bağırıyordu: "Hünkârımız hâlâ neden gelmedi? Haber verilmedi mi?"

Küçük içoğlanının yüzü kireç gibiydi, sesi titriyordu: "Kulunuzun ayaklarına kara sular indi, haber çoktan ulaştı; ama Cheng Hatun, Hünkârımızın öğle uykusunda olduğunu, ne söylenecekse uyanınca söylenmesini emretti."

"Olacak iş mi bu!" diye gürledi Wenyuan. "Cheng Hatun ne cüretle böyle bir sorumluluğun altına girer?"

Hizmetçiler onun öfkesini görünce korkudan yere kapandılar.

Nalan Hongye ise içinden, "Wenyuan'ın da dili iyice uzadı," diye geçirdi. "Böyle laflar Cheng Hatun'un kulağına giderse yine bir fırtına kopar."

Şimdilik konuşamadığına göre, gözlerini kapatıp dinlenmeye karar verdi; bırakalım o hizmetçiler kızgın sacdaki karıncalar

gibi debelenip dursunlardı.

Cheng Hatun gerçekten de haddini aşmaya başlamıştı. Arkasındaki güçlü ailesine ve iki şehzadesine güvenerek pervasızca davranıyordu; ancak bilmiyordu ki bugünkü dayanağı yarınki felaketi olabilirdi. Bu kadar düşüncesizce ve pervasızca hareket etmesi... Hele bir iyileşsin, onu iyice bir sarsmak gerekecekti; yoksa bu koca harem onun elinde darmadağın olacaktı.

Nalan yorgunlukla içini çekti ve yeniden o zifiri karanlık rüyalarına daldı.

Cheng Hatun'un asıl adı Cheng Rongrong idi; Büyük General Cheng Yuan'ın kuzeniydi. Yan Devleti Zhenhuang'da kurulduğunda, haremi şenlendirmek ve güçlü vezirlerle bağları kuvvetlendirmek için saraya alınmıştı. Ağabeyinin nüfuzu ve kendi güzelliği sayesinde hızla yükselmişti. Gerçekten de becerikli çıkmış, kısa sürede Yan Xun'a iki şehzade vererek üç büyük hatun arasında birinci sıraya yerleşmiş, İmparatoriçe'den sonraki en güçlü isim olmuştu.

Aslında nerede duracağını bilen akıllı bir kadındı; ancak son yıllardaki aşırı iltifatlar onu yoldan çıkarmıştı.

Güneş batıp gökyüzü kızıla boyandığında Yan Xun ancak uyanabildi.

Dün gece sınır boylarından gelen acil raporlar yüzünden hiç uyumamıştı; şimdi uyandığında başı hâlâ zonkluyordu.

Cheng Hatun, sedirin dibindeki basamağa diz çökmüş, üzerine sarı ince bir şal almış, tüm işvesiyle Yan Xun'a çiçek çayı sunuyor, bir yandan da saraydaki dedikodulardan bahsediyordu.

Yan Xun onu yarım kulak dinliyor, arada bir geçiştiriyordu. Aniden kulağına çalınan bir sözle duraksadı, başını eğip sordu: "Ne dedin sen?"

Cheng Hatun'un kalbi küt küt atmaya başladı ama bozuntuya vermedi, gülümsemesini koruyarak: "Öğle vakti Güneydoğu Sarayı'ndan küçük Shunzi geldi, İmparatoriçe'nin biraz rahatsız olduğunu söyledi. Ben de Hünkârımın mışıl mışıl uyuduğunu görünce uyandırmaya kıyamadım. Tahminimce o hizmetçilerin

işgüzarlığıdır; İmparatoriçe o kadar erdemli ve anlayışlı biridir ki, hele bir de sağlığı yerinde değilken, Hünkârımızı rahatsız etmelerine asla izin vermezdi. Bilse o hizmetçiyi kesin cezalandırırdı."

Yan Xun sedirde oturmuş, derin bakışlarla bir süre sessiz kaldı; ne düşündüğü belli olmuyordu.

Cheng Hatun içinden sevindi, hemen atılıp Yan Xun'un giyinmesine yardım etmeye başladı. Ancak Yan Xun giyinir giyinmez kapıya yöneldi. Cheng Hatun telaşla sordu: "Hünkârım akşam yemeğine kalmayacak mısınız?"

Yan Xun ağır adımlarla arkasına döndü. Batan güneşin altın ışıkları yüzüne vuruyordu. Cheng Hatun'a öylece baktı; yüzünde bir öfke belirtisi yoktu ama o bakış insanın iliklerini donduruyordu.

Cheng Hatun anında yere kapandı. Eski gözde hatun Yuan Shilan'ın hazin sonu gözlerinin önüne geldi; korkudan hıçkırıklara boğulacaktı neredeyse.

Ne kadar vakit geçti bilinmez, bir hizmetçi kulağına fısıldadı: "Hatun Hazretleri, Hünkârımız gitti."

Başını yavaşça kaldırdı; alnından soğuk terler boşanıyordu. Ayağa kalkmaya çalıştı ama dizlerinin bağı çözülmüştü. Hizmetçiler çığlık atarak onu tuttular ve sedire yatırdılar.

Elini göğsüne bastırdı, yüzü bembeyazdı. Uzun süre konuşamadı.

Biliyordu; Hünkârı tek kelime etmemişti ama o an ölümün soğuk nefesini ensesinde hissetmişti.

Hava iyice kararmıştı. Bir süre düşündükten sonra derin bir nefes aldı ve hizmetçilerine emretti: "Bugün kapıda nöbet tutan Küçük Dengzi'ye otuz sopa vurun. Sonra en kıymetli hediyeleri hazırlayın, yarın İmparatoriçe'nin kapısına gidip af dileyeceğim. Kapıdaki görevlilerin tembelliği yüzünden haberin geç ulaştığını söyleyeceksiniz."

Hizmetçi hemen onayladı; korksa da sorgulamaya cesaret edemedi. Az sonra dışarıdan Küçük Dengzi'nin feryatları yükselmeye başladı.

Neticede, bu konuma tırnaklarıyla kazıyarak gelmiş bir kadın saf ve cahil olamazdı. Nerede duracağını, nerede geri adım atacağını bilirdi; bazen ölçüyü kaçırsa da en ufak bir sarsıntıda kendine gelirdi.

Ve bugünkü bu ikaz, ona ömür boyu yetecekti.

"Liuxu, tütsüleri ve parşömenleri hazırla. Yarın sabah erkenden ibadethaneye kapanıp Yan Devleti'nin selameti için kutsal metinleri istinsah etmeye başlayacağım."

"Emredersiniz."

Bu kadarlık bir deneme kâfiydi.

Cheng Rongrong içini çekti, Yan Xun'un az önce yattığı yorgana dokundu; buz gibiydi.

Yan Xun, Güneydoğu Sarayı'na vardığında hava tamamen kararmıştı.

Sarayda ışıklar azalmış, hekimler çekilmişti. İçoğlanları onu görünce tam diz çöküp haber vereceklerdi ki, elini kaldırıp onları susturdu. İçeriye doğru ilerledi; tüm saray cariyeleri ve görevlileri o soğuk kapıya kadar uzanan karanlıkta diz çökmüşlerdi.

Nalan çoktan uyumuştu; kat kat ipeklerin arasında bembeyaz yüzü, darmadağın saçlarıyla bitkin ve cılız görünüyordu.

Wenyuan sevinçle sedirin üzerine yumuşak bir minder serdi ama Yan Xun kendisi bir sandalye çekip Nalan Hongye'nin tam karşısına oturdu.

Hizmetçiler geri çekildi, odada sadece ikisi kaldı; o sessizce oturuyor, kadın ise derin bir uykuda nefes alıyordu.

Onu hiç böyle görmemişti. Hafızasındaki Nalan Hongye her zaman vakur, şık ve görkemliydi; en asil kaftanları giyer, en zarif makyajı yapar, kelimelerini bir kuyumcu titizliğiyle seçerdi. Yüzünde hep o mesafeli gülümseme, üzerinde yılların getirdiği o ağır imparatorluk havası olurdu.

Şimdiki gibi darmadağın, çökmüş ve bir deri bir kemik kalmış haliyle hiç alakası yoktu.

Gerçekten çok zayıflamıştı; şimdi ona bakarken, bir

zamanların o keskin zekâlı Baş Prensesi ile bağ kurmak imkânsız gibiydi.

Yıllar ne çabuk geçiyordu; bir göz kırpımı kadar sürede her şey değişmişti.

Tek kelime etmedi, bir süre öylece oturup sonra sessizce ayrıldı. Ancak bu kadarcık bir ziyaret bile Güneydoğu Sarayı'ndaki hizmetlileri sevince boğmaya yetmişti. Wenyuan kapıda bir o yana bir bu yana koşturuyor, yarınki karşılama hazırlıklarını planlıyordu; çünkü Hünkâr giderken yarın yine geleceğini söylemişti.

Güneydoğu Sarayı'nın kapıları kilitlenir kilitlenmez Nalan Hongye gözlerini açtı. Zayıflamıştı, göz çukurları derinleşmişti ama bakışları hâlâ o eski keskinliğini ve sükûnetini koruyordu; yılların biriktirdiği o zekâ ve vakit duruşundaydı.

Yatağının yanındaki o sandalye hâlâ orada duruyordu; boştu. Üzerindeki abanoz ağacına işlenmiş çift ejderha ve bulut motifleri loş ışıkta parlıyordu.

"Bunca yıl geçti Nalan Hongye... Tek bir an bile pişmanlık duydun mu?"

Cılız mum ışığında bu soruyu sessizce kendine sordu.

Sonunda hafifçe gülümsedi ve gözlerini yumdu.

Sarayda günler her zamanki gibi akıp gidiyordu. Havalar iyice soğudu, odalarda mangallar yanmaya başladı. Nalan'ın sağlığında ise bir arpa boyu yol alınamamıştı; neredeyse tüm saray hekimliği Güneydoğu Sarayı'na taşınmış gibiydi.

Bir sabah, şehzadelerin ders günüydü. Yushu, yanında Yong'er ile Nalan Hongye'yi ziyarete geldi; biraz kuş yuvası çorbası ve ginseng getirmişti. Sıcak odada oturup Nalan ile havadan sudan konuşuyorlardı.

Laf lafı açtı, epey konuştular. Nalan'ın yorulduğunu fark eden Yushu tam müsaade isteyecekti ki, Nalan birden sordu: "Yarın Xuan Prensi'nin ölüm yıl dönümü, değil mi?"

Yushu bir an duraksadı; kalbindeki bir tel aniden gerilmiş gibi oldu. Alçak sesle, "Evet," dedi.

Nalan başıyla onayladı. Yanındaki Wenyuan gülümseyerek bir kutu sundu. Nalan sakince konuştu: "Prens Hazretleri'nin devlete emeği büyüktür. Benim sağlığım elvermiyor, bizzat gidemem. Prensesim, benim adıma bu küçük nişaneyi ona ulaştırırsın."

Sıcak oda aniden soğumuş gibi geldi Yushu'ya; parmak uçlarından başlayan bir ürperti koluna doğru tırmandı. Kaskatı bir tavırla kutuyu aldı, alt dudağını hafifçe ısırarak başını eğdi: "Kulunuz, merhum eşi adına bu ihsanınız için şükranlarını sunar."

Nalan tam bir şey söyleyecekken, dışarıdan bir hizmetçi koşarak girdi ve Wenyuan'ın kulağına bir şeyler fısıldadı. Wenyuan'ın yüzü bir an asıldı, dönüp Nalan'a baktı.

Yushu hemen kalkıp müsaade istedi; Nalan da onu tutmadı.

Dışarıda pırıl pırıl bir güneş vardı ama Yushu'nun avuçları buz gibi terlemişti. Elbisesinin ucunu öyle bir sıktı ki, sanki zihnindeki o korkunç düşünceleri boğmak istiyordu.

Aniden bir grup içoğlanının telaşla batı tarafına doğru koştuğunu gördü. Dikkatini dağıtmak için yanındaki hizmetçiye sordu: "Ne olmuş? Bu insanlar nereye koşuyor?"

Küçük hizmetçi sarayda gözü kulağı açık biriydi; hemen gidip soruşturdu ve o da yüzü kireç gibi geri döndü: "Prensesim, Batı Soğuk Sarayı'ndaki Güzel Yuan kendini asmış."

"Güzel Yuan mı?" Yushu şaşkınlıkla sordu.

Hizmetçi yutkunarak cevap verdi: "Eski Chu Hatun Hazretleri işte."

"Yuan Shilan mı?" Yushu bu kez gerçekten sarsılmıştı.

Chu Hatun, asıl adıyla Yuan Shilan... Yan Devleti kurulduğundan beri bu haremdeki en efsanevi, en gözde kadındı.

Aslında haremde sıradan bir çamaşırcı kızdı. Bir hata yapmış, cezaevine atılmıştı; ancak kimse bu küçük kızın biraz dövüş sanatı bildiğini tahmin edememişti. Gece yarısı gardiyanı yaralayıp kaçmış, kaçarken de panikle İmparator'un arabasının önüne atılmıştı. Bir okla yaralanmış, gidecek yeri kalmayınca kafasını Chu Luan Sarayı'nın kapısına vurup ölmeyi yeğlemiş,

teslim olmamıştı.

Neyse ki kurtarılmıştı. İmparator onun bu dik başlılığını ve gururunu sevmiş, onu beşinci derece bir "Güzide" yapmış ve ona büyük bir sevgi göstermişti. Altı ay içinde Yuan Shilan, imparatorun tek gözdesi haline gelmiş, basamakları hızla tırmanıp Chu Hatun unvanını almıştı. Saraydaki tüm itirazlara ve dedikodulara rağmen İmparator'un ona olan ilgisi sarsılmamıştı.

Ancak üç ay önceki o yağmurlu gecede, Chu Luan Sarayı'nda kopan bir fırtına her şeyi değiştirmişti. Gözde hatun bir anda gözden düşmüş, üç gün içinde rütbesi dört kez indirilmiş ve yedinci derece bir "Güzel" olarak Batı Soğuk Sarayı'na sürülmüştü.

O gece ne olduğu bilinmiyordu; söylentilere göre İmparator ile tartışmış, öfkesine yenik düşüp kendi güzelliğini mahvetmiş, yüzünü parçalamıştı. Tabii bu durum İmparator'u gazaba getirmiş ve sürgün kaçınılmaz olmuştu.

Saraydakiler bu olayı hep alayla konuşurlardı. Birincisi, Yuan Shilan gözdeyken çok kibirliydi, kimseyi takmazdı. İkincisi, bir kadın ancak güzelliğiyle hükümdarın gönlünü çelebilirdi; o ise kendi yüzünü parçalayacak kadar aptalca davranmıştı. Haliyle kimseden merhamet görmemişti.

"Prensesim? Prensesim?" Hizmetçi korkuyla birkaç kez seslendi.

Yushu kendine geldi, aceleyle, "Hemen saraydan çıkalım," dedi.

Araba ağır ağır ilerlerken, uzaklarda kargalar uçuşuyor, yerdeki soğuk rüzgârı havalandırıyordu. Birkaç siyah tüy süzülerek bu ıssız sarayın bahçesine düştü.

— 283 —

Nalan Hongye, Yuan Shilan'ın intihar haberini alınca uzun süre sessiz kaldı. Wenyuan ve hizmetçiler, odayı öğleden sonranın o parlak ve sessiz ışığına bırakarak usulca çekildiler.

O buz gibi kararlı kadını son gördüğü anı hatırladı; başı sargılar içindeydi. Yaraları görmese de, o sızan kan izlerinden altındaki yüzün ne kadar feci bir halde olduğunu tahmin edebiliyordu.

Nalan Hongye'ye o kadar sakin bir sesle bakmıştı ki: "Ben olmasam bile, asla sen olmayacaksın."

Nalan sadece mesafeli bir gülümsemeyle karşılık vermişti. Aslında konumu gereği gözden düşmüş bir sürgünle görüşmemesi gerekirdi ama yine de gelmişti. Karşısındaki kadının o amansız tavrına rağmen tepki vermemiş, sadece zihninin bir köşesinde sakladığı o soruyu sormuştu: "Ben olmasam da sen böyle yapmamalıydın. Tüm sarayın senin bu gününü beklediğini bilmiyor musun?"

"Onlarla köşe kapmaca oynayacak vaktim mi var?" demişti Yuan Shilan soğuk bir gülüşle. Dudak kenarındaki bıçak izi yüzünü korkunç bir hale sokuyordu. "Ben sadece gönlü bende olmayan bir adamı bekleyerek ömrümü çürütmek istemiyorum."

Nalan devam etmişti: "Peki ya Hünkârımıza karşı hislerin? Senin de mi gönlün yok?"

Yuan Shilan'ın yüzü birden çarpılmıştı. Öfkeyle başını çevirmiş, dişlerinin arasından tıslamıştı: "Benim olmayanı, ben zaten istemem."

Güneydoğu Sarayı'nın o görkemli ışıkları altında, Nalan Hongye koltuğuna yaslanmış sessizce gülümsedi.

Gerçekten istemiyor muydu? Gerçekten gönlü yok muydu? Eğer dediği gibi olsaydı, umurunda olmayan bir adam için yüzünü parçalar mıydı? Sonsuz bir yalnızlığın içinde kendini

yiyip bitirip ölüme koşar mıydı?

Hâlâ çok gençti, çok cahil ve fevriydi... Ancak bu kadar toy biri hayatını bu kadar hoyratça harcayabilir, kendisi öldüğünde ailesinin ödeyeceği bedeli bir an bile düşünmeden canına kıyabilirdi.

Bu harem, işte böyle korkunç bir yerdi; insanı delirtir, çileden çıkarır, gencecik bir kıza kendi yüzünü dilim dilim kestirir ve sonra arkasına bakmadan ölüme gönderirdi.

Sanıyordu ki ölümü o adamı vicdan azabına boğacak, onu sonsuza dek hatırlatacaktı; oysa bu devasa sarayda onun ölümü, sönüp giden bir havai fişek kadar kısa ömürlüydü. Diğer hatunların çay sohbetlerine meze olmaktan öteye gidemezdi.

Bu sarayda en bol olan şey, haksız yere can veren ruhlardı.

Zaman geçtikçe; bir ay, iki ay, bir yıl, iki yıl... Kim hatırlayacaktı bir zamanların o meşhur Chu Hatununu?

"Ne kadar da aptalca!" diye iç geçirdi Nalan Hongye. Öyle bir unvana sahipken ömür boyu refah içinde yaşayabilirdi; üstelik o benzer siması ve huyuyla, hükümdarın tek gözdesi olması işten bile değildi. Yazık ki, o zekâya ve sabra sahip değildi.

"Efendim?" Wenyuan kapıda durmuş, elinde yeni demlenmiş ilaçla seslendi.

Nalan elini sallayıp onu içeri çağırdı. İlacı kaşık kaşık içmeye başladı. O zehir gibi acı ilacı sanki su içiyormuş gibi, kaşını bile çatmadan bitirdi.

Wenyuan yanındaki tepside duran şeker kasesine bakıp bir şeyler söyleyecek gibi oldu ama vazgeçti.

"Fermanımdır: Güzel Yuan, erdemli ve uysal bir hanımdı; amansız bir hastalıktan vefat etmiştir. Kendisine altıncı derece 'Lütufkâr' unvanı verilsin, Batı Hatun Mezarlığı'na defnedilsin. Ailesine bin altın ihsan edilsin, ağabeyinin rütbesi yükseltilsin. Maliye dairesine söyleyin, gereğini yapsınlar."

Wenyuan şaşkınlıkla Nalan'a baktı. Evet, Baş Prenses'in devlet işlerine karışma yetkisi vardı, Huaisong bölgesindeki atamaları yapabiliyordu. Ama hastalandığından beri bu yetkilerini

kullanmıyordu; şimdi sıradan bir suçlu hatun için değer miydi?

Nalan açıklama yapmadı, sadece ekledi: "Hünkârımız bugünlerde devlet işleriyle çok meşgul, Güzel Yuan'ın ölüm haberini ona ulaştırmayın. Tüm saraya haber salın, herkes diline sahip çıksın."

Wenyuan hemen başıyla onayladı.

Saray yeniden sessizliğe büründü. Bu birkaç cümle bile Nalan Hongye'yi yormuştu. Uzanıp şakaklarını ovdu, kaşlarını çattı.

Öfkeyle sürgün etmiş olsa bile, aralarında yine de bir hukuk vardı. O kadar iltifat, o kadar sevgi... Hiç mi izi kalmazdı? Eğer bir nebze bile değer verdiyse, kadının kendini astığını duymak canını yakardı. Şimdi zaten batı sınırı karışık, sarayda klikleşmeler varken, bir de bu vicdan azabıyla uğraşmasındı.

İlacın etkisiyle uykusu gelmişti. Yarı uykulu düşündü: Soğuk saraydaki bir sürgün zaten hükümdarın yüzünü göremezdi. Üç beş yıl geçer, o da unuturdu. Bir gün aklına gelse bile, "hastalıktan ölen" bir kadın için hissedeceği şey o kadar ağır olmazdı.

Mum çıtırtısı... Yine o soğuk ve ıssız gece. Güneydoğu Sarayı'nın fermanı her köşeye ulaştı; saraydaki diğer hanımlar İmparatoriçe'nin niyetini hemen kavradılar. Yuan Shilan'ın ailesine yapılan bu iyiliğe içten içe bozulanlar olsa da kimse sesini çıkaramadı. Cheng Hatun'un o günkü özrü ve ardından ibadethaneye kapanışı onlara şunu hatırlatmıştı: İmparatoriçe'nin otoritesi ve hünkârın ona olan saygısı hâlâ yerindeydi, şakaya gelmezdi.

Harem, her zamanki gibi dingin bir göl gibiydi; tek bir dalga bile görünmüyordu. Şarkılar, danslar her gece yankılanıyor, her şey güllük gülistanlık görünüyordu. Ancak bu pırıltılı örtünün altında, tüm hesaplaşmalar ve entrikalar yağan karların altına gömülmüştü. Saray o kadar büyüktü ki, o buz gibi bakışlı kadın, dalından düşen bir çiçek gibi sessizce kayıp gitmişti.

"Yaşamak, ölmekten çok daha fazla cesaret ister."

Nalan Hongye'nin gülümsemesi her zamanki gibi çok hafifti. Pencereden süzülen sabah ışığına bakarken hayalinde yine o

koyu mavi gölgeyi gördü. Karanlıkta durmuş ona bakıyordu; belindeki kılıç ağır ve vakurdu, o kanlı keskinliği kınında gizliydi.

Öylece duruyordu; tepesinde siyah perdeler, ölümün kanatları gibi çırpınıyordu.

O gün, babasının cenaze günüydü. Yas içindeki prensesin arkasında durmuş, bu cümleyi fısıldamıştı.

"Ama..."

Dışarıda rüzgâr çıktı. Dün gece yağan ince kar henüz durmamıştı. Rüzgârla birlikte gökteki ve yerdeki karlar birbirine karıştı; sanki derin denizlerde süzülen beyaz balıklar gibi uçuşuyorlardı.

"Sen neden aniden o cesaretini yitirdin?"

Yushu, Xuan Mo'nun öldüğü günü çok iyi hatırlıyordu; bardaktan boşalırcasına yağmur yağıyordu. Saraydan gelen hekimlerin hepsi sırılsıklam olmuştu; yüzlerinden, sakallarından sular süzülüyordu.

Oysa sabah hava ne kadar da güzeldi... Hizmetçilerle birlikte adamın kitaplarını bahçeye çıkarmış, güneşin altında kurutmuşlardı. Güneş tenini ısıtıyordu; sanki haziran ayının ılık suları gibiydi.

Ama akşamüstü, Güneydoğu Deniz Komutanlığı'ndan askerler bir arabayla başkente daldılar ve doğruca Xuan Konağı'na girdiler.

Adamın yüzü kireç gibiydi, arabadan kollarında taşıyarak indirdiler. Doğruca çalışma odasına girdi, az sonra üzerinde resmî kaftanıyla dışarı çıktı; saraya gitmek istiyordu. Ancak daha kapıdan adımını atamadan yere yığıldı. Kan her yerinden fışkırıyordu; sanki küçük dereler gibi akıp gidiyordu. Yushu başında çaresizce ağlıyor, uşaklar telaşla onu içeri taşıyor, hekim bulmak için dışarı koşturuyorlardı.

Yağmur işte o an başlamıştı.

Tam yedi gün boyunca dinmedi.

Halk, "Gökler Xuan Prensi için ağlıyor, bir yiğidi uğurluyor,"

diyordu.

Hekimler birer birer girip, birer birer boyunları bükük çıkıyorlardı. Kulağına bir şeyler fısıldıyorlardı: "Yarası çok derin," "Çok kan kaybetmiş," "Günlerdir süren savaş vücudunu bitirmiş," "Yaralı haliyle yollara düşmüş," "Ciğerleri hasar görmüş..." Ama o hiçbirini duymuyordu. O ak sakallı ihtiyarların önünden geçip gidişini izlerken, onları denizin dibinde sessizce baloncuk çıkaran balıklara benzetiyordu.

Düşünüyordu; ne diyorlardı bunlar? Neden içeri girip onu iyileştirmiyorlardı? Onun vücudu çelik gibiydi; seksen okkalık kılıcı savurur, yüz okkalık mızrağı oynatırdı. Alt tarafı biraz yaralanmıştı, biraz kanı akmıştı; ne vardı bunda? Neden hâlâ orada yatıyordu, neden kalkmıyordu? Baş Prenses'in nişanı yapılmıştı, yarın Yan İmparatoru gidecekti; o Huaisong'un direğiydi, onu uğurlamaya gitmez miydi?

Dışarıdaki tüm sesleri kulağının ardı etti, inatla yanına gitti. Eskiden olduğu gibi kolunu hafifçe dürttü, kulağına fısıldadı: "Beyim, kalk artık... Beyim, hadi uyan..."

Ama o kımıldamadı; gözleri sımsıkı kapalıydı, kaşları çatıktı. Sanki uykusunda bile halledemediği büyük bir derdi vardı.

Kolu buz gibiydi; sanki yaz sıcağında serinlemek için kullanılan buz kalıpları gibi... Nihayet korkmaya başladı ama yine de sertçe dokunmaya kıyamadı. Sadece kolunu okşuyor, defalarca sesleniyordu: "Beyim, kalk hadi... Beyim, kalk artık..."

Etraftan hıçkırık sesleri yükseldi; hizmetçiler mendilleriyle gözlerini siliyorlardı. Birden öfkelendi, hepsini odadan kovdu.

Dışarıda yağmur o kadar şiddetliydi ki, kapı açılınca rüzgârla birlikte içeri giren soğuk su damlaları ince elbisesini sırılsıklam etti.

Yaşlı bir hekim yanına yaklaştı, usulca: "Prensesim, Prens Hazretleri yolcu... Kendinizi hazırlayın," dedi.

Yushu ömrü boyunca uysal ve nazik bir kadın olmuştu; evinde ana babasına, abilerine, ablalarına; evlenince de kocasına hep itaat etmişti. Hayatında bir kez bile şımarıklık yapmamıştı. Ama o an, o kadar büyük bir öfke duydu ki, o üçüncü derece saray

hekiminin suratına bir tokat aşketti: "Yalan söylüyorsun!"

Yaşlı hekim tek kelime etmedi; sadece ona o kadar sakin, o kadar merhamet dolu bir bakışla baktı ki...

Yushu o bakışın altında tamamen yıkıldı; dizlerinin bağı çözüldü ve derin bir karanlığa gömüldü.

Uyandığında Xuan Mo da uyanmıştı. Tüm talebeleri ve eski askerleri bahçede toplanmış, grup grup içeri girip son sözlerini dinliyorlardı. Yushu'nun çocuğuyla geldiğini görünce ona yol açtılar. Yushu, odanın önündeki o şeftali ağacının altında durdu; mum ışığının vurduğu pencereye baktı. Tıpkı yıllar önceki o ilk karşılaşmalarındaki gibi...

O zamanlar daha çok gençti; babasının arkasında uslu uslu yürüyordu. Etrafında abileri, ablaları, soylu ailelerin çocukları vardı. Üzerinde gösterişsiz beyaz bir ipek elbise vardı; o şatafatın içinde tüyleri dökülmüş bir kaz gibi duruyordu. Adam ise koridorda durmuştu; kaşları çatık ama bakışları mertti. Gülümsemesi bahar güneşi gibi içini ısıtmıştı.

Hizmetçisi arkasında şemsiye tutuyordu. Yong'er henüz çok küçüktü, bembeyaz ve tombul haliyle kucağında büzülmüş, uykulu uykulu esniyordu.

İçeridekiler epey konuştular; Yushu onun karısı olduğu için kimseden bir şey saklamıyorlardı. Etraftakilerin fısıldaşmalarını duyuyordu: Baş Prenses'in gelin gitmesinden sonra Huaisong'u nasıl ayakta tutacaklarını, yeni devlette nasıl konumlanacaklarını, Yan memurlarıyla nasıl çatışmayacaklarını, yavaş yavaş nasıl sisteme dahil olup Prenses'e destek olacaklarını konuşuyorlardı. Hatta Xuan Mo'nun sadık bir adamı, Yan İmparatoru'na verilmek üzere bir mektup aldığını söylüyordu.

Nihayet kalabalık dağıldı, bahçe sessizliğe büründü. Yağmur sesinden başka hiçbir şey kalmamıştı.

— 284 —

Yatağına öylece yaslanmış oturuyordu; üzerinde tertemiz, ferah bir entari vardı. Onu görünce her zamanki gibi hafifçe gülümsedi ve elini uzatıp yanındaki sandalyeyi işaret ederek, “Otur,” dedi.

Genç kadın şaşkınlık içinde oturdu. Gözlerini ona dikmiş bakarken gözyaşları gözpınarlarında birikmiş, ha düştü ha düşecek bir haldeydi; ama ağlamaya cesaret edemiyor, hıçkırıklarını zapt etmek için dudaklarını ısırıyordu.

“Yushu, bundan sonra yük senin omuzlarında olacak.” Ona bakarken bu cümleyi gayet sakin bir tavırla kurmuştu; yavaş ama tane tane konuşuyordu. Küçük sehpanın üzerindeki tepside, yarısından fazlası tükenmiş iki yaşlı ginseng kökü duruyordu. Hafifçe soluklandı, Yong’er’e şefkat dolu bir bakış fırlatıp fısıldadı: “Ben iyi bir baba olamadım.”

Yushu çok korkuyordu; hayatı boyunca hiç bu kadar büyük bir korkuya kapılmamıştı. Ansızın bir cesaretle kocasının koluna yapıştı ve safça, “Prensim, olmaz,” dedi. “Böyle yapamazsınız.”

Xuan Mo gülümsedi. Yüzü bembeyaz kesilmiş, göz çukurları derinleşmişti; o kadar zayıflamıştı ki siması tanınmaz haldeydi.

“Prensim, olmaz.” Bu saf kadın başka ne diyeceğini bilemiyor, sadece başını sallayarak kocasının bileğini sıkıca tutuyor ve defalarca tekrarlıyordu: “Olmaz, böyle yapamazsınız.”

Gece rüzgarı pencereyi usulca araladı; soğuk bir nefes gibi içeri sızan hava, titreyen mum alevini birkaç kez sönmenin eşiğine getirdi. Kuzeyden esen bu keskin havada, sonbahar krizantemlerinin belli belirsiz kokusu vardı.

Yushu’nun zihni bir anlığına gençlik yıllarına, ablalarıyla şakalaştığı o günlere gitti. Gelecekteki eşlerinin nasıl biri olacağına dair hayaller kurarlardı. Biri edebiyatta üstüne olmayan bir başmüderris isterdi, diğeri bileği bükülmez bir general, bir başkası ise soylu bir aileden gelen bir beyzade...

Sadece Yushu uzun uzun düşünür, ablalarının zoruyla en sonunda kekeleyerek şöyle derdi: “Sadece... sadece bana iyi davransın yeter.”

Sadece bana iyi davransın yeter.

O her zaman böylesine mütevazı biri olmuştu. Öz ablası bile onun büyük hırsları yok diye onu küçümserdi ama ne önemi vardı ki? En azından hiçbir zaman doyumsuz olmamış, karamsarlığa kapılmamış, kaderine küsmemişti. Arzuları basitti ve gerçekleşmesi kolaydı; hayatı tekdüzeydi ama huzurlu ve mutluydu.

Fakat şu an, elindeki bu son kırıntıyı bile kaybetmek üzereydi.

Xuan Mo’nun elini tutarken titreyen bir sesle konuştu: “Prensim, Eski Prens artık hayatta değil, beni boşayın. Beni sevmediğinizi, gönlünüzde bir başkasının olduğunu biliyorum. Artık hiçbir şey istemiyorum; yeter ki siz yaşayın. Siz hayatta kalın da beni boşamanızın hiçbir önemi yok.”

O an, sanki tüm fırtınalar birden dindi. Nice savaşlardan zaferle dönmüş olan o mağrur general, bu saf kadının kararlılık dolu bakışları karşısında donakaldı. Yüreğinin derinliklerinden gelen bir sızı tüm benliğini sardı; yılların inadı ve direnci o saniyede küle dönüştü. Zaman, azgın bir nehir gibi akıp giderek yıllardır beslediği o saplantıları yuttu; yerini pişmanlık dolu bir deryaya bıraktı. Ömrünün bu son anında, tüm hisleri derin bir iç çekişte düğümlendi.

Yıllar süren evliliklerinde ilk kez elini uzatıp karısına sarıldı ve pişmanlık dolu bir sesle iç çekti: “Yushu, seni hayal kırıklığına uğrattım.”

Yushu, bu yabancı kolların arasında öylece kalakaldı.

Onca sabır, onca otokontrol, onca teselli ve kendini kandırma... Her zaman yeterince erdemli olduğunu, kadınlık görevlerini eksiksiz yerine getirdiğini, üzülmediğini ve kırılmadığını sanmıştı.

Ancak her şey, bu basit cümle ve bu sade kucaklaşma karşısında yerle bir oldu.

Meğer ne çok kırgınlığı, ne çok hayal kırıklığı, ne çok

beklentisi ve hayali varmış...

Sadece hepsini o kadar derine, o kadar derine gömmüştü ki...

Aniden hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı; sanki ciğerleri sökülüyordu, kelimeler boğazında düğümleniyordu.

Bu, Yushu'nun hayatında ilk ve son kez kocasının göğsüne yaslanıp ağlayışıydı.

O sözleri söyledikten sonra Xuan Mo, tıpkı huzurlu bir mürekkep tablosu gibi sessizce ve sakince hayata gözlerini yumdu.

Ertesi gün, Prens Xuan'ın vefat haberini alan İmparator Yan, şehirden ayrılmak üzereyken yolunu değiştirdi ve doğrudan Xuan Malikanesi'ne gitti. Genç ve soğuk çehreli imparator, siyah pelerini içinde Xuan Mo'nun naaşının önünde uzun, çok uzun bir süre durdu. Taziyeye gelen herkes korkudan sesini soluğunu kesmişti; o ise bir taş heykel gibi kıpırdamadan orada bekledi.

Bundan sonra bir dizi unvan ve onur payesi verildi. Ancak bunların artık Yushu için bir önemi yoktu; kalbi çoktan ölmüştü. Dünyanın tüm renkleri gözlerinin önüne serilse de onun gördüğü tek şey uçsuz bucaksız bir beyazlıktı.

At arabası ana yolda ağır ağır ilerliyordu. Görkemli çarşılardan, kalabalık insan yığınlarından geçip Zhenhuang kapılarından çıktı ve güneydoğuya doğru yöneldi. Şehrin gürültüsü yavaş yavaş uzaklaşırken, karla kaplı yeşil dağlar ve sallanan kuru otlar arasında gökyüzü kurşun gibi ağırlaştı. Arada bir sürüden ayrılmış bir yaban kazı, hüzünlü çığlıklar atarak sessizce gökyüzünde süzülüyordu.

Yong'er, Yushu'nun kucağında uyukluyordu. Arabanın içi sıcacıktı; kalın pamuklu perdeler dışarının ayazını kesiyordu. Yushu çocuğu kucaklamış, sırtına hafif hafif vuruyor, farkında olmadan çocukluğunda duyduğu bir ninniyi mırıldanıyordu. Zaman çok yavaş akıyor, altlarındaki yol ise bitmek bilmiyordu.

"Prensesim, ileride bir çaycı dükkanı var, inip biraz dinlenmek ister misiniz?" Xuan Malikanesi'nin muhafızlarıyla birlikte arabanın yanında ilerleyen Jiang Wu, gri samur kürkü içinde ellerini ovuşturarak yaklaştı ve sordu.

Perde hafifçe aralandı, içeri keskin bir rüzgar doldu. Yushu kaşlarını çatarak gökyüzüne baktı: “Hızlı gidelim, kar yağacak gibi duruyor, yolda kalmayalım.”

“Emredersiniz,” dedi Jiang Wu ve ekledi: “Hongchuan gerçekten soğuk bir yer. Bizim Huaisong’da olsaydık, bu mevsimde nilüferler henüz solmamış olurdu.”

“Anne?” Yong’er gözlerini ovuşturdu; yanakları al al olmuştu. Rüzgarın etkisiyle biraz kendine gelip burnunu kırıştırarak sordu: “Geldik mi?”

Yushu dışarıya bir göz attı ve başını salladı: “Az kaldı.”

Yushu ömrü boyunca pek fazla yer görmemişti. Evinden ilk ayrılışı, Huaisong’dan Zhenhuang’a gelişiydi. On binlerce Huaisong soylusuyla birlikte vatanını terk edip bu soğuk ve yabancı topraklara sürüklenmişti.

O zamanlar bu durum, Huaisong’un göklerin emrine uyup Yan Hanedanı’na tabi olması olarak adlandırılmıştı. Ancak herkes biliyordu ki, Huaisong’daki Nalan ailesinden geriye Prenses Nalan Hongye dışında sadece önceki imparatordan kalma birkaç kız evlat ve ölmek üzere olan küçük bir imparator kalmıştı. Soyun devam etmesi imkansızdı. Bu sözde "tabi hükümdarlık" sadece bir göstermelikten ibaretti. Prenses vefat ettiğinde, Huaisong eninde sonunda tamamen "Yan" adını alacaktı.

Yine de bu sonuç belki de en iyisiydi. O dönemdeki üç ülke arasında Huaisong’un toprakları en küçüğüydü; Büyük Xia’nın onda biri bile etmiyordu. Kıyıda olduğu için ticareti gelişmiş olsa da demir madeni ve savaş atı gibi askeri gereçlerden yoksundu; askeri gücü her zaman en zayıf olanıydı. Sadece Bian Tang ve Büyük Xia arasındaki denge sayesinde ayakta kalabilmişti. Bu iki güçten biri çöktüğü an, galip gelenin ilk hedefi Huaisong olacaktı.

O kargaşa yıllarında Huaisong’un iç siyaseti karışıktı, Bian Tang ikiye bölünmüştü ve Büyük Xia iç savaşlarla sarsılıyordu. Yanbei’nin demir süvarileri geçitleri aşıp Orta Ovaları kasıp kavururken, Huaisong’un ne dengeyi koruyacak gücü ne de diğer toprakları işgal edecek ordusu vardı. O durumda Yanbei’ye

sığınmaktan başka çare yoktu. Zaman, Prenses'in stratejisinin ne kadar bilgece olduğunu kanıtlamıştı. Ülke tabi bir devlet haline gelse de halk ve memurlar savaştan neredeyse hiç etkilenmemiş, hanedan ve saray zarar görmemişti. Huaisonglu bürokratlar yeni düzende bile yüksek mevkilerdeydi; Büyük Xia'nın en alt tabaka muamelesi gören tebaasına hiç benzemiyorlardı.

Halk, imparatorun kim olduğuyla ilgilenmezdi; giyecek giysisi, yiyecek aşı ve ekecek toprağı olduğu sürece başındakinin soyadı Yan mı yoksa Nalan mı olduğuna bakmazdı. Ancak yine de bunu kabullenemeyenler vardı. Yushu, Huaisong'dan ayrıldıkları günü hala hatırlıyordu. Birçok okumuş adam saray kafilesinin önüne atılmış, askerler tarafından azarlandıklarında ise üzerlerine yağ döküp kendilerini yakarak can vermişlerdi.

O sahne bugün bile Yushu'nun hafızasında taptazeydi. Alevler uğuldayarak yükselirken, o adam acı içinde çığlık atarak Prens Xuan'ın adını haykırıyordu. Diğerleri de yere kapanıp ağlıyor, eğer Prens Xuan burada olsaydı vatanın cahil kadın ve çocukların elinde böyle heba edilmesine izin vermeyeceğini söylüyorlardı.

Göz açıp kapayıncaya kadar yıllar geçmişti. Şimdi Yan idaresi altında bu sesler dinmişti ve bir zamanlar Huaisong halkının kurtarıcı olarak gördüğü o adamdan bahsedenlerin sayısı iyice azalmıştı. Ölüm yıl dönümünde bile, sabahın köründe yollara düşüp onlarca fersah ötedeki mezarına giden sadece bu dul kadın ve yetim çocuk kalmıştı.

Yarım günlük yolculuğun ardından nihayet Yanxi Dağı'na vardılar. Burası sarp bir yerdi, araba yukarı çıkamıyordu. Yushu beyaz samur pelerinine bürünüp Yong'er'in elinden tutarak aşağı indi. Hizmetçiler bir tahtırevan getirdiler; Yushu bindi ve tahtırevan sallana sallana taş basamakları tırmanmaya başladı.

Kar çok kalın olduğu için taşıyıcılar ağır ilerliyordu. Yong'er'in uykusu açılmıştı, merakla perdenin kenarından dışarıyı izliyordu.

Dağın yamacında eski, köhne bir tapınak vardı. Yushu daha önce buraya geldiğinde orada dinlenmişti. İçeride sadece on kadar yaşlı keşiş yaşıyordu. Coğrafi konumu sapa olduğu için

ziyaretçisi azdı; kapısı her zaman ıssız görünür, önündeki karlar bile süpürülmezdi.

Pencereden dışarı baktığında, gür çam ağaçlarının arasından süzülen manzarayı gördü ve içini hafif bir hüzün kapladı.

Bir yıl daha geçip gitmişti.

“Prensesim, geldik. İleride yol daralıyor, tahtırevan daha fazla gidemez.”

Yushu başıyla onayladı ve Yong’er ile birlikte aşağı indi. Diğer muhafızlara burada beklemelerini emredip yanına sadece Jiang Wu’yu aldı. Kağıt paralar, tütsüler ve mumlarla birlikte Yong’er’in elinden tutarak zirveye doğru yürümeye başladı.

Yukarı çıktıkça rüzgar sertleşiyor, insanın yüzünü kamçılıyordu. Yong’er’i arkasına alıp koruyarak adım adım ilerledi. Birden kulaklarında keskin bir rüzgar sesi çınladı ve yan taraftaki ormandan kara bir gölge şimşek gibi fırladı. Jiang Wu anında kılıcını çekti ama daha kınından tam çıkaramadan boğazına iki keskin kılıç dayandı.

“Kimsiniz?” diye gürledi bir ses.

Yushu’nun yüzü kireç gibi oldu, hemen Yong’er’in gözlerini kapattı. Ancak Yong’er beklenmedik bir cesaretle annesinin elini itti ve dik bir sesle bağırdı: “Ben Xuan Malikanesi’nin varisiyim, bu da annem! Babamın mezarını ziyarete geldik. Siz kimsiniz? Haydut musunuz? Kellenizin gitmesinden korkmuyor musunuz?”

Çocuğun sesi ormanda yankılanırken Yushu onu dehşetle kendine çekip sıkıca sarıldı.

Ancak haydut sandığı adamlar birbirlerine bakıp kılıçlarını kınlarına soktular. Başlarındaki adam öne çıkıp nezaketle başını eğdi: “Demek Prens Xuan’ın eşi ve genç varis... Kusura bakmayın, lütfen burada bir an bekleyiniz.”

Bunu dedikten sonra birkaç sıçrayışla gözden kayboldu.

Kısa süre sonra geri dönüp, “Buyurun Prensesim,” dedi.

Yushu şüpheyle onlara bakarken, Jiang Wu bir şeyler sezmiş gibiydi; bir şey söylemeye cesaret edemedi, sadece Yushu’ya korkmaması için başıyla işaret verdi.

Beyaz mermerle döşeli zemin o kadar düzgündü ki, uzaktan bakınca devasa ve parlak bir aynayı andırıyordu. Gökyüzü o kadar yakındı ki insan elini uzatsa bulutlara dokunacakmış gibi hissediyordu. Dört bir yandan esen rüzgar giysilerinin eteklerini havalandırıyordu. Havada uçuşan karlar, sanki süt beyazı bir sis bulutu oluşturmuştu.

Yushu gözlerini kısarak ileriye baktı. Kar fırtınasının ortasında siyah pelerinli bir figür duruyordu; başlığı yüzünü tamamen gizlemişti. Rüzgar uğulduyor, kar taneleri adamın etrafında dans ediyordu. O yalnız figür, tüm dünyadan kopmuş gibiydi; dimdik duruşuyla sanki göğü ve yeri tek başına ayakta tutan ulu bir çam ağacını andırıyordu.

Yüzünü göremese bile Yushu onun kim olduğunu anında anladı ve dizlerinin üzerine çöktü. Yanındaki Yong'er'i de çekerek alçak bir sesle, "İmparator hazretlerini selamlarım," dedi.

Yan Xun başını çevirdi; buz gibi bakışları onu görünce hafifçe yumuşadı. Belli belirsiz gülümsedi ama bu gülümseme biraz kaskatıydı; ya hava çok soğuk olduğu için ya da gülümsemeyi unutalı çok uzun zaman geçtiği içindi. Sessizce onayladı: "Geldin demek."

Yan Xun ayağa kalkmasını söylemediği için Yushu kıpırdamaya cesaret edemedi. Kalbi küt küt atıyordu: "Evet, efendim."

"Kalk bakalım. Xuan Mo'nun karşısında, karısına eziyet ettiğimi düşünmesine sebep olmayalım."

Bu sözleri o kadar sıradan bir tavırla söylemişti ki Yushu'nun dizlerinin bağı çözüldü. Kekeleyerek ayağa kalktı ve Yong'er'i tutup Yan Xun'un on adım gerisinde beklemeye başladı. Xuan Mo'nun mezarının önünde tütsüler yanıyor, siyah kağıt paralar rüzgarda siyah kelebekler gibi uçuşuyordu.

Yan Xun başka bir şey söylemeden kenara çekilip alanı onlara bıraktı. Yushu, çocukla birlikte çekinerek öne çıktı; tütsüleri yaktı, kağıtları ateşe verdi. Beyaz kağıtlar alevlerin arasında yavaş yavaş kararıp küle dönüşürken, ateşin sıcaklığı Yushu'nun

solgun yanaklarını kan kırmızısına boyadı. Donmuş parmakları yavaş yavaş ısınsa da o kaskatı tavrını bozmadan tüm kağıt paraları harlı ateşin içine bıraktı.

“Baba, Yong’er seni görmeye geldi.” Çocuk usulca yere kapandı, üç kez başını yere vurup selam verdi ve ciddi bir ifadeyle konuşmaya başladı: “Bu yıl derslerim çok iyiydi, Lu Efendi beni üç kez övdü. Bir sürü kelime öğrendi. Ata binmeyi de öğrendim. Jiang Amca bana siyah bir tay hediye etti, burnunda beyaz bir leke var, çok güzel.” Çocuk, bir çocuğa has o masumiyetle ama bir yetişkin ciddiyeti takınmaya çalışarak konuşuyordu: “Baba, hava soğudu, kalın giyinmeyi unutma. Annemle sana gönderdiğimiz pamuklu giysileri giy. Orada yalnızsın, kendine iyi bak, hasta olma. Ben anneme bakarım, sen merak etme.”

— 285 —

Dağ rüzgarı aniden sertleşti; Yushu başını çevirdiğinde gözlerinin dolduğunu fark etti.

“Anne? Ne oldu?”

Yushu zoraki bir gülümsemeyle, “Bir şey yok, gözüme toz kaçtı,” dedi.

Tam o sırada rüzgarın şiddeti azaldı. Yushu merakla başını kaldırdığında, o heybetli silüetin rüzgarın estiği yöne geçtiğini ve onlara siper olduğunu gördü. Önlerinde uçsuz bucaksız bir uçurum vardı; o adam rüzgara karşı dimdik duruyor, pelerinin etekleri savruluyordu. Bu kadar yakın durmasına rağmen sanki aralarında binlerce fersah mesafe varmış gibiydi; kimsenin ona ulaşması mümkün değil gibi görünüyordu.

“Anne? Anne? Neye bakıyorsun?” Yong’er annesinin daldığını görünce endişeyle seslendi.

Yushu toparlanıp hemen cevap verdi: “Bir şey yok Yong’er, hadi babana selam ver.”

Çocuk şaşkınlıkla baktı: “Verdim ya.”

Yushu başıyla onayladı, son kağıt paraları da ateşe atıp üç kez eğilerek selam verdi ve ayağa kalktı.

“Bitti mi?” Öndeki o tok ses duyuldu. Yushu saygıyla başını eğerek onayladı. Yan Xun, “Öyleyse birlikte dönelim,” dedi.

Yushu’nun itiraz etmeye mecali mi vardı? Saf bir itaatle kabul etti.

Yan Xun öne çıkıp Yong’er’in elini tuttu ve gülümseyerek sordu: “Ata binmeyi öğrendin mi bakayım?”

On kadar muhafız hemen yanlarına geldi; bazıları mezardaki eşyaları topluyor, bazıları da çevre güvenliğini sağlıyordu.

Yong’er saraya sık sık girip çıktığı ve Yan Xun ona her zaman nazik davrandığı için yabancılık çekmiyordu. Dünyanın en güçlü adamının elini tutarken başını kaldırıp neşeyle gülümsedi: “Evet!

Jiang Amca öğretti ama daha çok küçüğüm, büyük atlara binemiyorum, sadece taylara biniyorum."

Yan Xun güldü: "Baban senin yaşındayken ata binmeyi bilmezdi, sen ondan daha yeteneklisin."

"A? Gerçekten mi?" Yong'er şaşkınlıkla gözlerini açtı: "Babam o kadar beceriksiz miydi yani?"

Yan Xun bu sözlere keyifle güldü: "Baban her şeyi yapardı; şiirde ustaydı, okumadığı kitap yoktu ama iş ata binmeye gelince pek mahir değildi. Biniciliği bile benden öğrendi."

"Vay canına! O zaman siz babamın hocası mı oluyorsunuz? Bana da öğretir misiniz? Ben büyük ata binmek istiyorum, tay binmek istemiyorum artık. Jiang Amca'nın verdiği o tay çok tembel, koşmuyor bile, sadece tıpış tıpış yürüyor."

"Henüz çok küçüksün, sana binicilik öğretmek için erken ama başka şeyler öğretebilirim."

"Başka ne biliyorsunuz ki? Cırcır böceği dövüştürebilir misiniz?"

"Neler neler bilirim ben..."

"Atıyorsunuz bence! Benim yetiştirdiğim 'Kızılbaş General' sarayda rakip tanımıyor. İkinci Prens'in 'Yeşilbaş Kralı'nın bacağını bile kopardı!"

...

Dar taş basamaklarda, biri uzun biri kısa iki figür en önde yürüyor, koyu bir sohbete dalmış görünüyorlardı. Kar fırtınası etraflarında uğuldayarak dönse de sanki onların arasındaki o sıcaklığa ulaşamıyordu.

Yushu arkadan onları izlerken dalıp gitmişti. Eğer kocası hayatta olsaydı, muhtemelen manzara tam da böyle olurdu diye düşündü. Belki o da boş zamanlarında Yong'er'i gezmeye çıkarır, eski arkadaşlarının çocukluk anılarını anlatır, sonra da gençliğinde ne kadar zeki ve güçlü olduğuyla övünürdü... Belki de tam olarak böyle olurdu.

Birden içine bir hüzün çöktü. Saf bir kadın olsa da, tek bildiği kocasına bakmak ve çocuğunu büyütmek olsa da dışarıda olup

bitenlerden tamamen bihaber değildi.

Son yıllarda, özellikle de son iki yılda sarayda birbiri ardına şehzadeler doğmuştu ama imparatorun hiçbirine böyle bir ilgi gösterdiği duyulmamıştı. Yushu'nun içten içe bildiği bir gerçek vardı: Yan İmparatorluğu yeni kurulmuştu, siyasi dengeler henüz tam oturmamıştı ve kuzeyde hala küçük çaplı savaşlar sürüyordu. Ayrıca, İmparatoriçe saraya geldiğinde bir söz verilmişti: Yan İmparatoru'nun halefi mutlaka İmparatoriçe'den doğan çocuk olacaktı. Bu yüzden İmparatoriçe'nin henüz bir çocuğu olmasa bile, imparator diğer oğullarıyla fazla yakınlık kuramıyordu; aksi halde sarayda ve halk arasında şüpheler uyanabilirdi. Sonuçta Huaisong'un eski devlet adamları hala yönetimde hatırı sayılır bir güce sahipti.

İmparatorun bu yumuşak ifadesini muhtemelen öz oğulları bile görmemişti.

Kendi evlatları burnunun dibindeyken onlara yaklaşamamak... İmparatorun kalbi de kim bilir ne kadar sızlıyordu.

Yushu safça bir iç çekti. Bir kuş sürüsü ormanın üzerinden kanat çırparak geçti. Başını kaldırdığında yüzüne vuran kar taneleri buz gibiydi.

Önden neşeli bir kahkaha sesi yükseldi.

Çok uzaklarda, sarayın derinliklerinde Nalan Hongye, üzerine yazı yazılmış bir kağıdı ateşe attı. Alevlerin kağıdı yavaş yavaş yutup küle çevirmesini izledi. Belli belirsiz, güneydoğudan esen rüzgarın içinde hiç tanımadığı seslerin yankısını duyar gibi oldu.

O soğuk ve ıssız sarayda, üzerinde ağır ve görkemli kıyafetlerle dimdik oturuyordu ama omuzları yorgunluktan çökmüştü.

Güneş ışığı üzerine vuruyor, ışık hüzmelerinin içinde toz zerrecikleri dans ediyordu.

Her şey değişiyordu; sadece onun gölgesi, yıllardır süregelen o uçsuz bucaksız yalnızlığın içinde uzayıp gidiyordu.

"Xuan Mo, bir yıl daha geçti." Sessizce gülümsedi ama bu gülümseme sis gibiydi, sonbahar sonunun o soğuk karlarında dağılıp gitti. Pencerenin dışında rüzgar uğulduyordu; devasa

salon perdelerin ağırlığı altında sessizliğe bürünmüştü. Muayeneye gelen tabip az önce ayrılmıştı. Birinci rütbe kadın memur kıyafetleri içindeki Dadı Yun salona girdi ve Nalan Hongye'nin önünde diz çöktü ama ayağa kalkmadı.

Nalan Hongye bunu görünce çaresizce gülümsedi: "Dadı, ne bu hal?"

Dadı Yun artık çok yaşlanmıştı; saçları bembeyazdı, yüzündeki kırışıklıklar derinleşmişti. Normalde donuk bakan gözleri şu an bir bıçak kadar keskin ve parlaktı. Başını kaldırıp Nalan Hongye'ye dik dik bakarak alçak bir sesle konuştu: "İmparator yine Yanxi Dağı'na gitmiş."

Nalan Hongye istifini bozmadan sakince gülümsedi ve başıyla onayladı: "Prens Xuan'ın bu devlete büyük hizmetleri oldu. İmparatorun vefalı davranıp sadık bir dostunu yad etmesi kötü bir şey mi?"

Salonda rüzgarın koridorlardan geçişini duyacak kadar derin bir sessizlik hakim oldu. Dadı Yun orada diz çökmüş, hiçbir şey söylemeden sadece ona bakıyordu. Bakışları sert değildi ama o sessiz baskı altında Nalan Hongye'nin yüzündeki maske yavaş yavaş düştü.

Çaresizce iç çekerek acı bir gülümsemeyle sordu: "Dadı, ne yapmamı istiyorsun? Şu an durumum gayet iyi, imparator da verdiği sözü çiğnemedi. Neden durduk yere huzursuzluk çıkaralım?"

"Ama imparator senden nefret ediyor!" Dadı Yun aniden heyecanla bağırdı: "Prens Xuan'ın askeri yetkilerini elinden aldığın için, has birliklerini dağıttığın için, onu Doğu Denizi'ne sürdüğün için, Prens Xuan'ın ona yazdığı son mektubu sakladığın için senden nefret ediyor! O, Prens Xuan'ı tek dostu, kardeşi sanıyor. Bunca yıldır senden ne kadar nefret ettiğini gerçekten görmüyor musun?"

"Evet, benden nefret ediyor." Nalan Hongye gülümsedi; sesinde garip bir memnuniyet, hatta bir parça mutluluk vardı: "Görüyor musun dadı, o duygusuz biri değil. O 'kardeşine' karşı hala ne kadar vefalı."

“Prensesim!” Dadı Yun sonunda öfkelendi, asasına dayanarak ayağa kalktı; yüzü hiddetten morarmıştı.

Nalan Hongye birkaç kez öksürdü ve çaresizce iç çekti: “Dadı, bunca yaşına geldin, hala neden bu kadar öfkelisin?”

Dadı Yun cevap vermedi, sadece ona bakmaya devam etti.

Nalan Hongye hala gülümsüyordu ama bu gülümseme tarif edilemez bir acıyla doluydu: “Benden ne istiyorsun dadı? Bunu bir koz olarak kullanıp imparatordan bir parça şefkat dilenmemi mi? Dadı, sen beni ne sanıyorsun? Ülkem yıkıldı diye Hongye onurunu da mı kaybetti?”

Dadı Yun donakaldı; saraydaki mum ışığı yaşlı yüzündeki o çaresiz hüznü aydınlattı.

“Sadece kendim için yaşamıyorum. Arkamda binlerce Huaisong soylusu var. Ben İmparatoriçe makamında olduğum sürece, Xuan Mo ile olan o eski hukuk baki kaldığı sürece, Huaisong’dan kalanlar bu kadar zorluk çekmeyecek.”

Dadı Yun kaşlarını çatarak son bir gayretle itiraz etti: “Ama eğer imparator gerçeği bilseydi, sana yine iyi davranırdı. Bir şey değişmezdi.”

“Değişirdi.” Nalan Hongye başını çevirdi; dudaklarında yumuşak ve hüzünlü bir tebessüm belirdi: “Sen de biliyorsun.”

Tütsü kokuları ince ince yükseliyordu. Gece ilerlemiş, ağır perdeler inmişti; salon her zamankinden daha ıssız ve soğuktu. Arkasını dönüp bir daha bakmadan içeri doğru yürümeye başladı.

“Onunla Xuan Mo arasındaki kardeşlik bağıydı ve öyle de kalmalı. Eğer o 'kardeş' bir eşe dönüşürse, o bağ kopar gider.”

Altın işlemeli kızıl kapılar gıcırdayarak açıldı. Salonun derinlikleri bomboştu. Nalan Hongye dimdik bir sırtla o görkemli saraya bakarken, kollarının içindeki parmaklarını birer birer sıktı ve sonra tekrar gevşetti. Sanki bir şeyleri bırakmış, bir şeyleri kabullenmiş gibiydi.

Ona söylesen ne değişecek? Seni sevmeyecek, sadece borçlu hissedecek.

Kendi kendine fısıldadı. Meğer her şeyi itiraf etmek bu kadar basitmiş.

O ne kadar da ince ruhlu, zeki bir kadındı; ömrü saray oyunları ve siyasetle geçmişti. Her zaman en büyük çıkarı nasıl elde edeceğini bilirdi. Söylememesinin, her şeyi saklamasının tek sebebi şuydu: Gerçekleri tüm dünyaya haykırsa bile, onun kalbinde bir yer edinemeyeceğini çok iyi biliyordu.

Bir parça minnet ve iki parça suçluluk duygusu için tüm ömrünü saraydaki kadınlarla didişerek geçirmektense; hem onu hem de kendini özgür bırakmak daha iyiydi.

Çoktan anlamıştı ki, dünyada bazı şeyler zorla olmazdı. İnsan kalbi, bu evrendeki en güçlü prangaydı; tıpkı Xuan Mo'nun ona, onun da Yan Xun'a olan hisleri gibi... Bir kez o prangaya vuruldun mu, kurtuluşun yoktu.

"Prensesim! Huaisong'un bakiyesini korumak istiyorsan bir şehzade doğurmalısın. Beş yıl oldu, tam beş yıl!"

Sarayın kapıları yavaşça kapandı, Dadı Yun'un öfkeli sesi artık duyulmuyordu. Wenyuan ve diğer hizmetçiler de çekilmişti; salonda yine yapayalnız kalmıştı. Ağır adımlarla sehpanın yanına gitti, işlemeli sütuna tutunarak oturdu ve kendine sessizce su doldurdu. Kupaya dolan şey aslında siyah, acı bir ilaçtı; hiç yüzünü ekşitmeden yudum yudum içti. İlacın buharı ince halkalar halinde yükseliyordu. Kupadaki kabartma desenler parmak uçlarına dokunurken ılık bir his veriyordu. Tıpkı düğün gecesinde parmaklarının onun yaralarla dolu, buz gibi tenine dokunduğu o anki gibi...

"Sadece omuz omuza vermiş, kader birliği yapmış kardeşler vardır; gönlü bir başkasındayken üç bin cariyeye sahip olan bir eş değil. Ben Huaisong'un Büyük Prensesiyim, ben Nalan Hongye'yim."

Sessizliğin içinde bu fısıltı yankılandı. Gözlerini sonuna kadar açtı; iki damla yaş yanaklarından süzüldü.

O soğuk gözyaşları solgun ve zayıf yüzünden akıp çenesinden bileğine düştü; sadece iki damla...

Bütün gece boyunca orada, öylece oturdu.

Ertesi gün Dadı Yun vefat etti. Yan Xun bizzat emir vererek Dadı Yun'a "İkinci Dereceden Kanglu Hanımefendi" unvanını verdi ve ona bir devlet görevlisine yaraşır cenaze töreni düzenletti. Dadı Yun hiç evlenmemişti, ailesi yoktu; bu yüzden ödüller onun akrabalarına verildi. Öldüğünde bile büyük bir onur ve zenginlik içinde uğurlandı.

Cenaze günü Nalan Hongye, Zhenhuang şehrinin batı kulesinde duruyordu. Üzerinde siyah bir tören giysisi, başında mor altın bir taç vardı. O uzun cenaze kafilesinin şehirden çıkıp güneye doğru süzülüşünü sessizce izledi.

İnsan ölünce vatanına döner, yaprak dökülünce köküne... Beş yıl önce Dadı Yun, Nalan Hongye'nin peşinden kilometrelerce yol kat edip bu karlı topraklara gelmişti. Şimdi prensesi büyümüştü; artık kucağına saklanıp ağlayan o küçük çocuk değildi. Dadı da her şeyi bırakıp huzurla gitmişti.

O akşam hava yine kararmaya başlarken kar yağışı hızlandı. Hizmetçisi üzerine ağır bir kürk pelerin bıraktı ama o hala üşüyordu. Yüzü kireç gibiydi, zayıf bedeniyle o yüksek kulede buzdan bir heykel gibi duruyordu.

— 286 —

Babası gitmişti, Hongyu gitmişti, Xuan Mo gitmişti ve şimdi de Dadı Yun...

Nihayet bu dünyada onu seven herkes göçüp gitmişti. Şimdi yurdundan binlerce fersah uzakta yapayalnız kalmıştı. Belki de ömrü boyunca bir daha ne vatanının o sıcak güneşini görebilecek ne de kıyılarındaki o tuzlu rüzgarı koklayabilecekti.

Gözyaşları akmak istiyor ama gözleri kupkuru kalıyordu. Göğsünde aniden keskin bir ağrı hissetti, boğazına metalik bir tat doldu. Rüzgara karşı öylece, hiçbir şey hissetmeden durmaya devam etti; ta ki beyaz kürkünün önü kan kırmızısına boyanana, Wenyuan'ın dehşet dolu çığlığı kulaklarını delip geçene ve çok uzaklarda siyah bir karga sürüsü gökyüzünü kaplayana dek... Sonra yavaşça yere yığıldı. Kar her yeri kaplamıştı, dünya baş aşağı dönüyordu. Hayal meyal, yıllar öncesinden Dadı Yun'un genç yüzünü gördü; ona şefkatle bakıyor, çocukluk adıyla sesleniyordu.

Dadı Yun'un ölümünden sonra Nalan Hongye, solmaya yüz tutmuş bir zambak gibi günden güne çöktü.

Hava gittikçe soğuyor, keskin rüzgarlar yeryüzünü dövüyordu. Saray tabipleri günde on kereden fazla gelip gidiyor, en kıymetli ilaçlar nehir gibi Güneydoğu Sarayı'na akıyordu ama hiçbir iyileşme belirtisi yoktu.

Bir gün öğle vakti kar nihayet durdu. Dışarıda güneş pırıl pırıldı. Wenyuan, genç hizmetçilere bahçede kar topu oynamalarını söyledi ve Nalan Hongye'yi dışarıdaki revaka çıkardı. Üzerinde kalın, beyaz bir samur pelerinle sedirde oturuyordu. Bahçeden gelen neşeli sesler sarayın her yanına yayılıyor, insanın içini bir nebze olsun ferahlatıyordu.

Birden kulağına alçak sesli konuşmalar çalındı. Nalan Hongye göz ucuyla baktığında, yan tarafta Tabip Wang ve Tabip Lu'nun baş başa vermiş bir şeyler fısıldaştıklarını gördü. Onu fark

etmemişlerdi, sesleri biraz yüksekti.

Tabip Wang, Huaisong'un eski hekimlerindendi ve yetmiş yaşını aşmıştı. Kaşları çatık bir halde konuşuyordu. Mesafe uzak olduğu için dedikleri tam anlaşılmıyordu ama "tükenmişlik", "ağır keder", "kan ve enerji kaybı", "içten ve dıştan çöküş", "vadesi dolmuş", "ilaçlar kar etmez" gibi kelimeler seçilebiliyordu...

"Efendiler, siz ne konuşuyorsunuz?"

Wenyuan'ın sert sesi aniden yankılandı. İki tabip başlarını kaldırdıklarında, Wenyuan'ın kapıda endişe ve öfkeyle onlara baktığını gördüler. Nalan Hongye ise yan tarafta gayet huzurlu bir ifadeyle oturuyordu; belli ki her şeyi duymuştu.

İkisi de dehşet içinde yere kapanıp af dilediler.

Nalan Hongye ise hiçbir şey söylemedi. Sadece başını çevirip bahçede kar topu oynayan hizmetçileri izlemeye devam etti. Ne bir sevinç ne de bir keder belirtisi vardı yüzünde; sanki az önceki sözler hiç kulağına girmemiş gibiydi.

Akşam yemeğinde Wenyuan neşeyle onunla sohbet etmeye çalıştı. Keyfinin yerinde olduğunu görünce dikkatlice teselli etmeye başladı; o iki tabibin sözlerine kulak asmaması gerektiğini, yaşlandıkları için saçmaladıklarını ve onlara güvenilmeyeceğini söyledi.

Nalan Hongye gülümseyerek dinledi, ilacını içtikten sonra erkenden uykuya daldı.

Ertesi gün Güneydoğu Sarayı'na yeni bir tabip heyeti geldi. Nalan Hongye itiraz etmedi. Her gün tabiplerin sözünü dinleyip dinlendi. Hastalığı iyileşmiyordu ama daha kötüye de gitmiyordu. Tabipler buna çok seviniyor, bu kışı atlatırsa durumunun düzeleceğini söylüyorlardı.

Saray çalışanları bu habere çok sevindiler. Tam da Fener Festivali yaklaşırken Wenyuan, sarayı baştan aşağı süsledi; her yer kırmızı yeşil ipeklerle donatıldı, sanki bir düğün evi gibi şenlikli bir havaya büründü. Nalan Hongye onların niyetini biliyordu, bu yüzden engel olmadı; sadece yatağında sessizce yatıp pek konuşmadı.

Ancak birkaç gün sonra hava aniden dondurucu bir hal aldı.

Rüzgar uğulduyor, sular donuyordu; Nalan Hongye'nin durumu bir anda ağırlaştı.

O gün öğle vakti, dışarıda kar fırtınası koparken Nalan Hongye sedirine yaslanmış, dışarıdaki uğultuyu dinliyordu. Sakin bir sesle, "Bu yılki Fener Festivali yapılamayacak galiba," dedi.

Sesi oldukça kısıktı ve içindeki o bitkinliği gizleyemiyordu. Wenyuan'ın yüzünde günlerdir bir endişe bulutu vardı ama bunu ona belli etmemeye çalışıyordu. Hemen gülümseyerek cevap verdi: "Bu rüzgarda hangi feneri asarsanız asın anında uçar gider. Yapılmasa daha iyi olur."

Nalan Hongye başıyla onayladı. Wenyuan devam etti: "Efendim, siz biraz uyuyun. İlacınızı yeni içtiniz, ağzınız acı mı? Biraz şekerli su ister misiniz?"

Nalan Hongye başını salladı. Wenyuan tam konuşmaya devam edecekti ki dışarıdan üç el kırbaç sesi duyuldu. Bu sesle birlikte Wenyuan'ın yüzü aydınlandı, hemen ayağa fırladı: "Efendim, imparator hazretleri geliyor!" diyerek karşılamak için dışarı koştu.

Kısa süre sonra sarayın kapıları birer birer açıldı, ağır perdeler aralandı. Yan Xun, üzerinde siyah-altın işlemeli bir kaftanla içeri girdi; yürürken üzerindeki siyah kürk pelerini çıkarıp bir hizmetçiye verdi.

Hala aynıydı; keskin kaşlar, düz bir burun, ince dudaklar ve derin bir göl gibi dibi görünmeyen gözler... Nalan Hongye'nin yatağının karşısına oturdu. Wenyuan'ın uzattığı sıcak havluyu alıp önce yüzünü, sonra ellerini sildi ve sordu: "Daha iyi misin?"

Nalan Hongye sedire yaslanmış halde hafifçe başını salladı; yüzünde o her zamanki vakur ve huzurlu gülümseme vardı: "İmparator hazretleri sağ olsunlar, çok daha iyiyim."

Yan Xun onayladı: "Tabiplerin verdiği ilaçları vaktinde içiyor musun?"

Nalan Hongye, "Vaktinde içiyorum," dedi.

İmparator bir an duraksadı ve tekrar sordu: "Soğuktan pek hoşlanmadığını hatırlıyorum. Havalar çok soğudu, sarayın içi yeterince sıcak mı?"

Nalan Hongye'nin gözlerinde belli belirsiz bir parıltı belirdi ama anında kayboldu. Başını kaldırdığında yüzünün ne kadar zayıfladığı ve çenesinin ne kadar sivrileştiği belli oluyordu: "Endişelenmeyin efendim, burada her şey yolunda."

Sonra salona derin bir sessizlik çöktü; sonbahardaki durgun bir göl gibi sessiz... Dışarıda rüzgarın şiddeti artıyordu. İkisi öylece oturuyorlardı; kimse bu garip sessizliği nasıl bozacağını bilmiyordu.

"Öyleyse, İmparatoriçe dinlensin, ben artık..."

"İmparator hazretleri öğle yemeği yediler mi?" Aniden yanda çınlayan bir ses duyuldu.

Nalan ve Yan Xun şaşkınlıkla döndüler; konuşan Wenyuan'dı. Genç kız korkudan bembeyaz kesilmişti, elleriyle mendilini sıkı sıkıya tutuyordu. Alnında ter damlaları birikmişti ve kollarının titrediği belli oluyordu.

Yan Xun, Nalan Hongye'ye şaşkın bir bakış fırlattı, sonra kıza döndü; sinirlenmemişti, aksine başını sallayıp, "Hayır," dedi.

"O zaman neden burada bizimle yemiyorsunuz? Mutfağımızdaki aşçıların eli çok lezzetlidir, efendimiz de çok beğenir. Siz daha önce hiç bizim sarayımızda yemek yemediniz."

Yan Xun gülümsedi ve onayladı: "Pekala."

Wenyuan sevincini gizleyemedi, eli ayağına dolaşmış bir halde, "Hemen hazırlatıyorum!" diyerek koşa koşa çıktı.

O gidince Nalan Hongye mahcup bir sesle, "Onu iyi eğitememişim, lütfen kusuruna bakmayın," dedi.

Yan Xun ise başını salladı: "Önemi yok, çok sadık biri."

Nalan Hongye, Wenyuan'ın niyetini çok iyi biliyordu; sadece Yan Xun'un biraz daha kalıp ona eşlik etmesini istiyordu. Bu yüzden başka bir şey söylemedi.

Yan Xun ayağa kalkıp salonda rastgele dolaşmaya başladı. Kitaplığın yanına gidip bir kitap seçti, karıştırdı, geri koydu; sonra bir başkasını aldı. Nalan Hongye ise sedire uzanmış, elindeki bir tokayla oynuyordu. Pencereden süzülen güneş ışığı yerde kare kare desenler oluşturuyordu. Öğleden sonra güneşi

sıcaktı; dışarıda fırtına kopsa da bu oda huzur ve sükunet doluydu.

“Ticaret ve ekonomiyle ilgileniyor musun?” Yan Xun elindeki *Ekonomi ve Ticaret Yöntemleri* kitabını göstererek sordu.

Nalan Hongye başını kaldırıp baktı: “Atalarım ticaretle uğraşırlarmış. Song topraklarında ticaret çok gelişmiştir, ben de boş vakitlerimde araştırmayı severim.”

Yan Xun gülümsedi: “Hiç öyle görünmüyorsun.”

“Nasıl görünüyorum peki?”

Yan Xun başını salladı: “Boş ver... Sadece bu işlerden çok iyi anlayan birini daha tanıyorum.”

Nalan Hongye gülümseyerek, “Prens Xuan’dır herhalde,” dedi.

Yan Xun şaşırdı: “Nereden bildin?”

Nalan Hongye gayet doğal bir tavırla, “Tabii ki bilirim,” dedi. “Prens Xuan’ı çocukluğumdan beri tanırım, onu sizden daha iyi tanımam normal değil mi?”

Yan Xun hafifçe gülümsedi, pek üzerinde durmadı ama bir şey de demedi; tekrar kitaplara döndü. Nalan Hongye ise sanki bir çocuğun yaptığı şaka tutmuş gibi gizli bir keyifle gülümsedi ve elindeki tokayla oynamaya devam etti.

Zaman sessizce akıp gidiyordu. Evleneli yıllar olmuştu ama Yan Xun sanki ilk kez Nalan Hongye’nin odasını bu kadar dikkatli inceliyordu. İmparatoriçe’nin sıra dışı biri olduğunu fark etti; sadece zevk sahibi değil, aynı zamanda çok bilgiliydi. Kitaplığındaki eserler çok geniş bir yelpazeye sahipti ve çoğunun üzerinde okunmuş olduğuna dair izler vardı; diğer cariyeler gibi kitapları sadece süs niyetine dizmemişti.

“İmparator hazretleri, İmparatoriçe hazretleri; yemek hazır.”

Yemekler hemen servis edildi. Nalan ilaç içtiği için perhiz yapıyordu, bu yüzden onun önünde sadece dört çeşit hafif sebze yemeği vardı. Yan Xun’un tarafında ise altmıştan fazla çeşit sıcak, soğuk, etli ve sebzeli yemekten oluşan muazzam bir sofra kurulmuştu.

Yan Xun biraz mahcup bir halde Nalan Hongye’ye baktı.

Nalan Hongye gülümseyerek, “Efendim, buraya pek sık gelmediğiniz için hizmetçiler zevkinizi tam bilmiyorlar, bu yüzden her şeyi hazırlamışlar. Lütfen onlara kızmayın, sadece sizi memnun etmek istiyorlar,” dedi.

Bu sözler Nalan Hongye’nin ağzından çıktığı için bir sitem gibi değil, gayet nazikçe duyuluyordu.

Yanda duran Wenyuan, Yan Xun’un itiraz etmeden yemeğe başladığını görünce dünyalar onun oldu. İçinden, "Bugün ne kadar da doğru bir iş yaptım," diye geçirdi. Hanımının günlerdir bu kadar neşeli olduğu görülmemişti. Demek ki gönül yarasının ilacı yine o gönüldeydi; belki imparator birkaç kez daha gelirse hanımı tamamen iyileşirdi.

Yemek çok yavaş ve huzurlu geçti. Bittiğinde öğle uykusu vakti gelmişti. Yan Xun ve Nalan Hongye bir süre daha havadan sudan konuştular; artık aralarındaki o gerginlik dağılmıştı. Yan Xun hizmetçilere ona iyi bakmalarını tembihleyip kalkmaya hazırlandı. Tam arkasını dönüp gidecekken bir yırtılma sesi duyuldu; kolu masanın köşesine takılmış ve kumaşta büyük bir yırtık oluşmuştu.

Yan Xun kolunu kaldırıp yırtığa şöyle bir baktı; pek önemsemedi, pelerinini giymek üzereydi.

Nalan Hongye, “Efendim, kıyafetiniz yırtıldı,” dedi.

Yan Xun umursamazca, “Önemli değil,” diye mırıldandı.

“Bir saniye bekleyin.” Nalan, Yan Xun’un kolunu tutup yırtığa dikkatle baktı: “Bu Tianci nakışlı bir kumaş. Bu kumaştan yılda sadece birkaç parça üretilir; sizin de bu yıl bu kumaştan sadece bir tören kıyafetiniz yapıldı. Şimdi bu haliyle nakışhaneye götürseniz bile kimse dokunmaya cesaret edemez.”

Yan Xun bir kıyafetin bu kadar teferruatlı olacağını tahmin etmemişti; o da yırtığa bir kez daha bakıp, “Yırtıldıysa yırtıldı, ne yapalım,” dedi.

Nalan Hongye ise, “Siz acımıyorsunuz ama ben acıyorum,” dedi. “Bu kumaşın bir topu için kaç nakışçı kadının gözleri kör oluyor kim bilir. Bakın, bu sadece çift taraflı nakış değil; kumaşın dokusuna dikkatli bakarsanız minik 'sağlık ve huzur'

karakterlerini görebilirsiniz.”

Yan Xun dikkatle bakınca gerçekten de öyle olduğunu gördü: “Gerçekten çok zarifmiş.”

“Wenyuan, iğne iplik getir.”

Yan Xun şaşırdı: “Ne yapacaksın?”

“Madem nakışhanede kimse cesaret edemiyor ve madem çöpe gidecek; o zaman ben dikeyim. Eğer kötü olursa sakın kızmayın.”

Yan Xun’un şaşkınlığı daha da arttı: “Sen dikiş dikmeyi de mi biliyorsun?”

Nalan Hongye gözlerini hafifçe süzerek ona bir bakış fırlattı, iğne ipliği alıp işe koyuldu. Bir yandan dikiyor, bir yandan da, “Oturun şöyle, hemen biter,” diyordu.

— 287 —

Nedendir bilinmez, Yan Xun bir an tereddütle duraksadı. Nalan Hongye'nin yanına oturduğunda, sanki kaçmak istercesine huzursuzca kıpırdandı ve kaşlarını çatarak, "Dikkat et de iğneyi bana batırma," dedi.

Nalan Hongye kaşlarını kaldırdı. "Savaş meydanlarından sağ çıkmış biri, küçücük bir nakış iğnesinden mi korkuyor?"

Yan Xun'un, kadının el becerisine pek güvenmediği aşikârdı; cevap vermeden kaşlarını çatmakla yetindi. Ancak çok geçmeden, Nalan Hongye'nin iğne ve ipliği büyük bir maharetle kullandığını gördü. Uzun parmakları arasında iğne, sanki canlanmış gibi hareket ediyordu.

Kadın o kadar zayıftı ki, Yan Xun'un oturduğu açıdan bakıldığında sadece boynunun o zarif ve beyaz kavisini görmek mümkündü. Güneş ışığı üzerine dökülüyor, etrafına huzurlu ve dingin bir hava yayıyordu. Havada hafif bir ilaç kokusu vardı; kum saatindeki kumlar incecik süzülüyor, sessizlikte iğnenin kumaştan geçişindeki o hışırtı bile duyulabiliyordu.

Aniden Nalan Hongye'nin eli titredi ve hafifçe öksürmeye başladı.

Başlangıçta kendini tutmaya çalışsa da öksürüğü giderek şiddetlendi, kontrolü tamamen yitirdi. Yan Xun kaşlarını çatarak diğer elini uzattı ve nazikçe kadının sırtını sıvazlamaya başladı. Bir yandan da dışarıya seslendi: "Su getirin, çabuk!"

Wen Yuan telaşla içeri koştu. Yan Xun çayı alıp kadına bir yudum içirdi. Hongye'nin nefesi yavaş yavaş düzelse de yanakları al al olmuş, bakışları iyice bitkinleşmişti.

"İyi misin? Saray hekimini çağıralım mı?"

Nalan Hongye halsizce başını salladı. "Gerek yok, eski bir illet... Biraz dinlenince geçer."

"Bugün bu elbiseyle uğraşma artık. Kendini daha iyi

hissettiğinde bitirirsin.”

Nalan Hongye gerçekten de takatsiz kalmıştı, başıyla onayladı.

Yan Xun dış harmanisini çıkarıp Wen Yuan’a uzattı ve tembihledi: “Hanımefendinin keyfi yerine gelene dek bunu dikmesine izin verme. Önümüzdeki birkaç gün eline almayacak.”

Wen Yuan sevinçle başını salladı. İçinden, *“Beş yıl oldu... Nihayet tanrı yüzümüze güldü, imparator artık hanımefendinin kıymetini biliyor,”* diye geçirdi.

Yan Xun kürkünü giyip Nalan Hongye’ye döndü. “Biz artık gidelim, sen iyice dinlen.”

Hongye başıyla selam verdi. Yan Xun arkasını dönüp dışarı doğru yürürken, ana salonun ağır perdeleri birer birer açılıp kapandı ve silueti yavaş yavaş gözden kayboldu. Nalan Hongye’nin kalbi birdenbire, nedenini bilmediği bir huzursuzlukla, sanki içinde yabani otlar bitmiş gibi sıkıştı. Aniden yüksek sesle seslendi: “Hünkârım?”

Yan Xun duraksadı ve uzaktan başını çevirip baktı.

Derin saray koridorlarında, aralarındaki o uçsuz buçaksız mesafeyle birbirlerine öylece bakakaldılar. Zaman, aralarından süzülüp geçti; bir yıl, iki yıl, üç yıl, beş yıl... Ve Yan Xun’un hiç bilmediği o gizli seneler; on yıl, sekiz yıl, upuzun yıllar.

“Bu akşam... Cariyeniz mutfağa birkaç güzel yemek hazırlatacak. Hünkârım, yine... gelir misiniz?”

Yan Xun, salonun ortasında durmuş, yatağında oturan bu kadına uzaktan bakıyordu.

O, Yan Xun’un karısıydı. Hiçbir zaman gerçekten dönüp bakmadığı ama aslında kendisine çok yardımı dokunmuş olan karısı.

Orada öylece durup ona bakarken, zihninde kadının eski hallerini canlandırmaya çalıştı. Fakat hatırlayabildiği tek şey; mücevherler, ipekler ve altınlar içindeki o görkemli siluetti; gerisi koca bir boşluktu. Şimdiyse kadın, üzerinde incecik beyaz bir gecelik, saçlarında tek bir süs dahi olmadan, makyajsız,

solgun yüzü ve morarmış dudaklarıyla rüzgârdaki bir mum alevi gibi duruyordu. Daha ne kadar yanabileceği meçhuldü.

Neyse... diye iç geçirdi Yan Xun sessizce.

Her ne kadar Hongye, Xuan Mo'nun elindeki askeri gücü zorla almış olsa da; her ne kadar Yan Xun ile Xuan Mo arasındaki bağı fark edip Xuan Mo'nun ölmeden önce kendisine yazdığı son mektubu gizlice yok etmiş olsa da...

Neyse.

Yan Xun uzaktan başıyla onayladı. "Sen iyice dinlenmene bak. Biz akşam yine uğrarız."

Büyük kapılar açıldı, içeri taze bir rüzgâr doldu.

Nalan Hongye yatağında oturmuş, adamın uzaklaşan sırtını sessizce izliyordu. Yüzünde yumuşak bir ifade, bakışlarında ise gökyüzündeki bulutlar kadar dingin bir huzur vardı.

"Hanımefendi!" Wen Yuan sevinçten gülüyor, ne diyeceğini bilemiyordu. Nihayet dışarı fırlarken bağırdı: "Ben gidip hazırlıklara başlayayım!"

Nalan Hongye derin bir nefes alıp yumuşak yastıklarına yaslandı. Birden yıllar öncesindeki o akşamüstünü hatırladı. Adam atının üstünde, uzaktan ona yetişmiş ve köprü başında durup yolculuğa çıkan Hongye'ye seslenmişti: "Armut ağacının altına güzel şaraplar gömdüm. Gelecek yıl yine gelir misin?"

Gelecek yıl yine gelir misin?

Yine gelir misin?

Gelir misin?

Kaç yıl geçmişti aradan ama ne zaman gözlerini kapatsa bu sesi duyuyordu. Sanki daha dünmüş gibi, tam kulağının dibinde.

"Geleceğim! Beni bekle!" At arabasında otururken başını dışarı uzatmış, artık küçük bir noktaya dönüşmüş olan adama tüm gücüyle bağırmıştı.

Geleceğim! Beni bekle!

Ancak, bir daha asla geri dönememişti.

Babası ölmüş; geride hasta bir anne, akli dengesi yerinde

olmayan bir erkek kardeş ve hırslarla dolu bir saray dolusu akraba ve devlet adamıyla baş başa kalmıştı. Devletin ve vatanın yükü, o incecik ve toy omuzlarına binmişti.

Adamsa ailesini kaybetmiş, yurdundan sürülmüştü. Dünün gözdelerinden olan o mağrur genç, bir anda zindandaki bir mahkûma dönüşmüştü.

On yıl geçti aradan, hayat ve ölüm iki uçsuz bucaksız derya; nihayet bir zamanlar tanıştıkları o topraklara geri dönmüşlerdi. Ne yazık ki dağlar ve nehirler yıkılmış, devir değişmişti. Karşı karşıya gelseler de artık birbirlerini tanımıyorlardı.

Kadın yavaşça gözlerini kapattı, dudaklarının kenarında belli belirsiz, hafif bir gülümseme belirdi.

Hava henüz kararmadan Wen Yuan hazırlıklara başlamıştı; elbiseler seçiyor, hanımefendisinin saçlarını tarayıp onu süslüyordu. Mutfaktakiler de imparatorun yemeğe geleceğini duyunca canla başla işe koyulmuşlardı. Hongye aslında bu kadar tantana istemiyordu ama onları böyle mutlu görünce ses çıkarmadı.

Fakat hava karardıkça karardı, akşam yemeği saati çoktan geçtiği halde gelen giden olmadı.

Tüm hizmetliler içten içe endişelenmeye başlamıştı. Wen Yuan haber alması için güvenilir birini dışarı gönderdi, kendisi ise dönüp dönüp Nalan Hongye'yi teselli ediyordu.

Nalan Hongye'nin kalbinde ise mesele yavaş yavaş netleşiyordu. Yine de pek üzülmedi, sadece içinde büyük bir boşluk hissetti. Yu Shu haklıydı; Güneydoğu Köşkü çok büyüktü ve her zaman çok ıssız kalıyordu.

Bir süre sonra Yan Xun'un yanındaki küçük bir haremağası haber getirdi: Kuzeybatıdaki Meilin Geçidi'nden acil askeri rapor gelmişti, imparator bu gece askeri konseyde devlet adamlarıyla görüşeceği için gelemeyecekti.

O an Nalan Hongye, koca salondan yükselen o sessiz hayal kırıklığı iç çekişlerini neredeyse kulaklarıyla duyabiliyordu. Yüzünde sakin bir ifadeyle haremağasına cevap verdi, bahşişini verip gönderdi. Sonra Wen Yuan'a döndü: "Tamamdır, sofrayı

kurun.”

Wen Yuan şaşırdı. “Efendim?”

Nalan Hongye acı bir tebessümle güldü. “Yemek yiyeceğiz işte. Hünkârımız gelmiyor diye bu fakir kulun da mı karnı doymasın?”

Wen Yuan ancak o zaman kendine gelebildi ve mahzun hizmetlilerle birlikte sofrayı kurmaya başladı.

Nalan Hongye tek başına yirmiyi aşkın çeşit yemeğin tadına baktı. Bugün iştahı yerinde, keyfi de iyi gibiydi. Uzun süre yemek yedikten sonra hizmetlilerden çorba istedi.

Sonraki üç gün boyunca Yan Xun askeri meselelerle meşgul oldu. Prenses Zhao Chun’er, yıllar önceki yenilgisinden sonra güney sınırlarına çekilmişti. Zhuge Yue’nin birkaç kuşatmasından sağ çıkmayı başarmıştı. Zhuge Yue ise Zhao Che’nin hatırına, kadın Bian Tang’a saldırmadığı sürece üzerine gitmemişti. Ancak son günlerde kuzeybatıdan gelen haberlere göre, prensesin birlikleri sınır dışındaki göçebe kabilelerle sık sık görüşmeye başlamıştı; büyük bir fırtına kopmak üzereydi.

Kısa sürede tüm istihbarat raporları başkente aktı ve Büyük Yan sarayında hava bir anda gerildi.

Bu üç gün içinde Nalan Hongye’nin hastalığı birkaç kez nüksetti. Güneydoğu Köşkü hüzünlü ve kasvetli bir sessizliğe büründü.

O gece, üç gündür yataktan kalkamayan Nalan Hongye aniden doğruldu ve Wen Yuan’dan dolaptaki o ahşap kutuyu getirmesini istedi.

Wen Yuan aslında onu yormamak için itiraz edecekti ama kadının kararlı bakışlarını görünce bir şey diyemedi.

Sandal ağacı rengindeki bu kutu oldukça eski görünüyordu. Ağır değildi, elde hafifçe duruyordu; içinde ne kadar kıymetli bir şey vardı ki yan yana üç kilitle mühürlenmişti.

Wen Yuan bir mendille kutunun üzerindeki tozları sildi. Toz o kadar kalındı ki kadın istemsizce öksürdü; kim bilir ne kadar zamandır orada duruyordu.

Nalan Hongye kutuyu aldı, bir süre sessizce baktıktan sonra yastığının altından üç anahtarı çıkarıp kutuyu açtı.

Wen Yuan boynunu uzatıp baktığında, kutunun içinde koca bir deste mektup olduğunu gördü. Mektup kâğıtlarının çoğu sararmıştı, belli ki çok eskiydiler. Kadın biraz hayal kırıklığına uğradı ve merakla kaşlarını çattı.

“Wen Yuan, bir mangal getir içeri.”

“Hanımefendi, mangalı ne yapacaksınız?”

Nalan Hongye mektupları işaret etti. “Bunları yakacağım.”

“Ne? Yakmak mı?” Wen Yuan donakaldı. Mektupları kimin yazdığını bilmese de kraliçenin onları sakladığı yere bakılırsa çok önemli oldukları belliydi. “Neden efendim? Neden yakıyorsunuz?”

Nalan Hongye derin düşüncelere daldı, kısık bir sesle, “Yakmazsam, başkalarına keder ve pişmanlık yükü olarak mı kalsınlar?” dedi.

Wen Yuan bu sözlerden pek bir şey anlamadı ama söz dinleyip dışarı çıktı. Az sonra elinde çıtır çıtır yanan, sıcaklık yayan bir mangalla geri döndü.

“Wen Yuan, sen dışarı çıkabilirsin.”

Wen Yuan başıyla onayladı. “Peki efendim, bir arzunuz olursa seslenin.”

Salonun kapısı kapandı, içerisi yeniden sessizliğe büründü. Nalan Hongye o kalın mektup destesini eline aldı. Kim bilir kaç kez okuduğu o kâğıtları solgun parmaklarıyla okşarken bakışları yumuşadı.

Evet, halası haklıydı; o bir korkaktı.

Prenseslik onuru, Huaisong’un bekası, Nalan soyadı... Hepsi yalandı, hepsi kendini kandırmacaydı. O sadece korkuyordu, o adımı atacak cesareti yoktu.

Adam hiçbir şeyi bilmiyorken; onun Xuan Mo’yu özlediğini, Yu Shu ve Yong’er ile ilgilendiğini gördüğünde Hongye mutlu oluyordu. Çünkü o zaman adamın bu "manevi kardeşe" hâlâ değer verdiğini, kendisinin onun kalbinde bir yeri olduğunu

hissediyordu.

Fakat adam her şeyi öğrendiğinde bile ona âşık olmazsa, o zaman Hongye bu acıyla nasıl yaşardı?

Korkuyordu, cesareti yoktu. Her şey açığa çıktığında adamın sadece hafifçe şaşırıp da beklediği o duygulara karşılık verememesinden korkuyordu. Her şeyini ortaya koyduğunda bile, adamın kalbindeki o kişiyle yarışamayacağını görmekten korkuyordu. Gerçekler ortaya döküldüğünde yine kaybeden taraf olmaktan, hatta hayal kurma hakkını bile yitirmekten korkuyordu. En azından şimdi, kendisinin de o kişi kadar önemli olduğu yalanıyla kendini avutabiliyordu.

Bak işte, o böyle zavallı bir insandı; kendini kandırdığını bile bile buna inatla tutunuyordu.

Ama elden ne gelirdi ki? Onun aşkı, meyve vermeyen bir ağaç gibiydi. Güzün gelmesinden korktuğu için inatla ilkbahar ve yazda çakılı kalmıştı; böylece o hazin sonla yüzleşmek zorunda kalmıyordu.

Sararmış bir mektup kâğıdını eline aldı, mürekkep izleri hâlâ taptazeydi. Elini havaya kaldırdı, parmak uçları bembeyaz ve incecikti. Kâğıt beklemekten o kadar incelmiş ve kurumuştu ki hafifçe hışırdıyordu. Aniden Nalan Hongye elini gevşetti. Mektup süzülerek düştü, mangaldaki alevler bir anda yükselip kadının yıllardır gözü gibi sakladığı o satırları yutuverdi. Bir an içinde her şey küle döndü.

— 288 —

O yıllarda Xuan Mo'yu güneydoğuya gönderirken niyeti onu ölüme yollamak ya da elindeki askeri gücü çalmak değildi.

O dönemde Huaisong zayıf düşmüş, dört bir yandan ordular harekete geçmişti. Hongye, Nalan soyunu ve Huaisong halkını kurtarmak için Yanbei'nin gücünden faydalanmak istiyordu; ancak vatanseverlik taslayan ya da tahtta gözü olan devlet adamları buna yanaşmıyordu. O devirde ülkeyi bir başkasına teslim eden her kim olursa olsun "vatan haini" ilan edilir, nesiller boyu lanetlenirdi. Hongye, sadakatiyle bilinen Xuan Malikanesi'nin kendi yerine bu kara lekeyi taşımasını istemediği için Xuan Mo'yu merkezden uzaklaştırmıştı. Ayrıca adamın emrindeki askerlerin isyan etmesinden de çekiniyordu; eğer askerler baskı yaparsa, Xuan Mo kabul etmese bile ileride Yan Xun başa geçtiğinde Yanbei'li bakanlar Xuan Mo'ya suç uydurabilirdi. Bu yüzden adamın kendi askerlerini elinden almış, onu hiç tanımadığı Güneydoğu Deniz Kuvvetleri'nin başına göndermişti.

Lakin her şeyi hesaplamış olsa da, güneydoğudaki korsanların Huaisong'daki iç karışıklıktan faydalanıp birleşerek oraya saldıracağını öngörememişti. Xuan Mo gibi yüce bir prensin, bizzat zırhını giyip en ön safta çarpışacağını da tahmin edememişti.

Düşününce, bugünkü hali aslında bir kefaretti.

Yıllardır siyasetin içindeydi, ellerine sayısız kan bulaşmıştı. Tek bir fermanıyla binlerce kelle düşmüştü. Attığı hiçbir adımdan pişman olmamıştı, her şeyi biliyordu, her şeyin farkındaydı.

Bu yüzden, Yan Xun'un her ay gün sayarak odasına gelmeye başladığını fark ettiğinde, adamın kendisinden bir çocuk istemediğini de hemen anlamıştı.

Huaisong sarayına, oradaki bakanların konumunu

koruyacağına dair söz vermiş olsa da, bu hususta ne kendini zorlamak ne de ilişkilerine siyasi bir etiket yapıştırmak istiyordu.

Bu, hayatındaki tek bencilliğiydi.

Yan Xun'un ziyaretlerinden sonra her seferinde o acı ilaçları içmiş, adamın endişe duyduğu o ihtimali daha doğmadan yok etmişti. Sonraları adamın gelişleri seyrekleşmişti; şimdi ise Yan Xun tam iki yıldır Güneydoğu Köşkü'nde gecelememişti.

Bu hayatta neye elini uzatsa parmaklarının arasından süzülen kumlar gibi kayıp gitmişti. Ne kadar sıkı tutmaya çalışsa o kadar çabuk yitip gitmişlerdi. Şimdi ise elinde hiçbir şey kalmamıştı.

Alevler yayıldı, mektuplar birer birer ateşin içinde kayboldu. Yangın, tanışıklıklarının son kanıtlarını, Hongye'nin paramparça olmuş hayatıyla birlikte küle çeviriyordu.

Bazı aşklar tatlı bir huzur, bazıları ise ağır bir yüktü. Xuan Mo'ya olan vefa borcunu ödeyememiş, ömrü boyunca bunun vicdan azabını çekmişti. Madem şimdi ölüyordu, neden her şeyi adama anlatıp onu da bir ömür boyu pişmanlık içinde bıraksındı ki?

Adamın hayatı zaten yeterince acıyla doluydu; Hongye neden onun kanayan yaralarına bir avuç tuz daha bassındı?

Yansın, hepsi yansın gitsin.

Herkes zenginlikten, şandan, dünyayı titreten güçten bahsederdi; ama o ipeklerin ve görkemin altında nasıl yaralı bir kalp gizlendiğini yalnızca Hongye bilirdi.

Mesele az sevmek değil, bu aşkın yükünü taşıyamamaktı.

O da Yan Xun da aynıydı; omuzlarında çok fazla sorumluluk, çok fazla görev vardı. Bencil olmaya, fevri davranmaya, heyecana kapılmaya ya da safça hayaller kurmaya hakları yoktu.

Yansın, hepsi yansın...

Yoğun duman yükselirken Hongye derinden öksürmeye başladı; dudaklarından sıcak ve metalik tatlı bir sıvı süzüldü. Hayal meyal, o ilkbahar gününü hatırlar gibi oldu; armut ve kayısı çiçekleri sabah sisi gibi havada uçuşuyordu. Adam, harmanisi rüzgârda dalgalanarak mart bahçesinde durmuştu.

Birden arkasına dönmüş, yıldız gibi parlayan gözleri ve yüzündeki o muzip gülümsemeyle, bahçeye dalıveren Hongye'ye bakmıştı. İnce uzun gözleri ışıldayarak gülmüş ve sormuştu: "Yolunu mu şaşırdın? Hangi saraydansın sen?"

Hongye o gün erkek kıyafetleri içindeydi, utançtan kıpkırmızı kesilmişti. Tüm cesaretini toplayıp konuşmaya çalışmış ama sesi yine de çok cılız çıkmıştı:

"Ben... Ben Huaisong Anling Prensi'nin oğluyum, adım Xuan Mo..."

Belki de her şey en başından beri yanlıştı.

O bahar karşılaşması, o parlak sabah ışığı; nihayetinde bu karmaşık ve kanlı savaş yıllarının tozu toprağı altında kalmıştı. Gökyüzü yine berraktı ama artık o günkü bulutlar yoktu. Görünmez kılıç darbeleri gençliğin o masumiyetini parça parça koparıp atmış; geriye sadece yıkıntılar ve karanlık gecelerde parlayan solgun gölgeler kalmıştı. Ne acı ki, yitip giden o basit günleri hâlâ inatla unutamıyordu.

Adamın hayatında sadece iki kişi çok önemli olmuştu; birini kendi elleriyle sürgüne göndermişti, diğeri ise sonsuza dek kalbinin en yumuşak yerinde yaşayan en sevgili kardeşi olarak kalacaktı.

Ne yazık ki, bu iki kişiden biri o değildi.

Salonda kandiller ışıl ışıl yanıyordu ama kadının gözünde her şey koyu kırmızı bir tülün arkasındaymış gibi loş ve kasvetliydi.

Bu hayat; sabırla, inatla, binbir fırtınayla geçmiş, nihayetinde ıssız bir saray köşesinde sessiz bir sızıya dönüşmüştü. Onca can, onca kan ve fırtına; hepsi bir kadının ellerinde sessizce evrilmişti. Şimdi dönüp baktığında sadece büyük bir yorgunluk hissediyordu; hayat bir rüya gibiydi, anlık bir parıltıdan ibaretti ve şimdi koca bir boşluğa yuvarlanıyordu.

Eldeki mektup kâğıtları birer kar tanesi gibi süzülüp yere saçıldı. Mangaldaki kara küller rüzgârla savruluyor, beyaz alevler dillerini uzatıp son kırıntıları da yutuyordu.

Acı bir tebessümle gülümsedi, bileği sessizce yana düştü.

Yan İmparatoru Kaiyuan Devri'nin beşinci yılı, on ikinci ayın dördüncü günü, gece... Dışarıda lapa lapa kar yağıyordu. İmparatoriçe Nalan, Yanli Sarayı'nın Güneydoğu Köşkü'nde hayata gözlerini yumdu.

"Hünkârım," dedi haremağası arkasından kısık bir sesle. "Bulundu."

Yan Xun yavaşça arkasına döndü. Güneydoğu Köşkü artık ıssızdı, salonda kimsecikler yoktu. İmparatoriçenin yas süreci bitmiş, eski hizmetliler diğer saraylara dağıtılmıştı. Şimdi burada sadece sabah akşam temizlik yapan iki yaşlı haremağası kalmıştı.

Kutunun kapağını açtı. İçinde koyu altın renginde, üzerinde mavi bulut desenleri olan bir harmani vardı. Yakalarında küçük "saadet" yazıları işlenmişti; sade ama asil bir duruşu vardı. Sadece sol kol ağzında bir yırtık vardı ama o kadar ustaca dikilmişti ki dikkatli bakılmasa fark edilmezdi.

Yan Xun orada durup uzun süre sessizce kıyafete baktı. Nihayet başını kaldırıp elbiseyi haremağasına uzattı: "Sarayımıza dönelim."

"Emredersiniz."

Haremağaları peşine takıldı. Salonun kapısı ardına kadar açıktı, içeri giren soğuk rüzgâr yerdeki ince tozları havalandırıyordu. Dışarıdaki güneş ışığı göz alıcıydı. Yan Xun kapının önünde durup gözlerini hafifçe kıstı ve aniden arkasına, o derin perdelerin arkasındaki yatağa baktı. Sanki daha bir ay önce kadın orada oturmuş, nazikçe soruyordu: "Bu akşam mutfağa birkaç güzel yemek hazırlatacağım. Hünkârım, yine... gelir misiniz?"

Yine... gelir misiniz?

Güneş ışığı gözlerine saplanırken kalbi bir anlığına çöl gibi kurudu.

Sadece bir anlık bir gecikmeydi, lakin ebedi bir vedaya dönüşeceğini kim bilebilirdi?

Kaşları hafifçe çatıldı, sonra yavaş yavaş gevşedi. O hüzünlü hava zerrece kalmayana dek yüzünden silindi.

Tam yürümeye başlayacaktı ki uzaktan bir duman kokusu aldı. Başını çevirdiğinde, uzak bir köşede küçük bir saray cariyesinin çömelmiş bir şeyler yaktığını gördü.

Duraksadı ve yanındakilerle birlikte oraya doğru yürüdü.

Cariye onu görünce irkildi, yerinden fırlayıp hemen diz çöktü.

Yan Xun kaşlarını çatarak sordu: “Sen imparatoriçenin sarayındaki Wen Yuan mısın?”

“Evet hünkârım, kulunuz odur.”

“Burada ne yapıyorsun?”

“Bunlar imparatoriçe hazretlerinin eski eşyaları. Gitmeden evvel bu ıvır zıvırı yakmamı tembihlemişti. Bu aralar An Bin Hanımefendi’nin yanına verildiğim için vaktim olmamıştı, bugün fırsat bulunca gelip halledeyim dedim.”

Yan Xun, Wen Yuan’ın üzerindeki düşük rütbeli hizmetçi kıyafetini ve boynundaki hafif kızarıklıkları görünce, imparatoriçe öldükten sonra eski hizmetlilerin başka yerlerde hırpalandığını anladı. Bir an düşündükten sonra sordu: “Memleketin neresidir?”

Wen Yuan şaşırdı, imparatorun bunu sormasını beklemiyordu. “İmparatoriçe hazretleriyle birlikte gelmiştim, memleketim Song topraklarıdır.”

“Evinde kimsen var mı?”

“Hünkârıma arz ederim; yaşlı bir anam babam, üç ağabeyim, iki ablam ve bir de kız kardeşim vardır.”

Yan Xun başıyla onayladı ve yanındaki haremağasına talimat verdi: “Saray İdaresi’ne iletin; kendisine dördüncü derece Zhaorong kadın görevli unvanı verilsin, beşinci derece memur maaşı bağlansın. Ayrıca yüz altın ihsan edilsin ve bugün saraydan azat edilip memleketine gönderilsin.”

“Emredersiniz hünkârım, not ettim.”

Wen Yuan duydukları karşısında donup kalmıştı, öylece diz çökmüş, ağzını bıçak açmıyordu.

Yanındaki haremağası gülerek, “Zhaorong hanım, sevinçten dilin mi tutuldu? Teşekkür etsene!” dedi.

Wen Yuan'ın gözlerinden yaşlar boşaldı, başını yere vurarak bağırdı: "Hünkârımın yüce lütfuna minnettarım! Çok yaşayın hünkârım!"

Yan Xun cevap vermedi, yerdeki beyaz kâğıt yığınlarına şöyle bir bakıp arkasını dönüp gitti.

Kar durmuştu, gökyüzü cam gibi masmaviydi. Uzaktan esen rüzgâr bir mektup kâğıdını havalandırdı; kâğıt süzülerek alevlerin içinden geçti, ucu hafifçe tutuştu. O mektup rüzgârda savrularak, uzaklaşan adamın peşinden gitmeye çalıştı.

Yıllar önce, titrek bir kandil ışığında, can çekişen bir general son gücüyle kalemi eline alıp bu mektubu yazmıştı. Mektup pek çok elden geçmişti ama kimse bir tuhaflık sezmemişti. Yanbei İmparatoru'na yazılmış sıradan bir mektup gibi görünüyordu; Huaisong'un sınırlardaki askeri gücü, lojistik durumu ve generallerin karakterleri hakkında bilgiler içeriyordu.

Ancak bu dünyada bu mektubun şifresini çözebilecek sadece üç kişi vardı ve ikisi artık hayatta değildi.

Mektuptaki yazı sert ve kudretliydi, altında Xuan Mo'nun adı ve mührü vardı; fakat el yazısı, Yan Xun ile yıllardır mektuplaşan o eski dosta ait değildi.

Rüzgâr esmeye devam etti, mektup Yan Xun'un arkasından süzüldü, dans ederek uçtu. Alevler yavaş yavaş kâğıdı yutuyor; başlığı, selamı, hal hatır sormayı, mektubun yarısını yakıp geçiyordu...

Aniden sert bir rüzgâr esti, mektup havalanıp tam adamın önüne geçecek gibi oldu. Ancak tam o sırada karşısına bir armut ağacı çıktı; kâğıt ağacın dallarına takılıp kaldı. Adamın önüne geçmesine sadece bir karış kalmıştı.

Yan Xun duraksadı ve sessizce ağaca baktı. Çocukluğunu hatırladı; Xuan Mo ile ilk kez burada karşılaşmıştı. O zamanlar yolunu şaşırmış, şaşkın şaşkın etrafta dolanırken utancından kıpkırmızı kesilmişti, tıpkı utangaç bir kız çocuğu gibi.

"Hünkârım?" dedi haremağası usulca. "Hünkârım?"

Yan Xun kendine geldi, "Hıh," dedi ve saray kapısına doğru yürümeye devam etti.

Alevler yavaş yavaş yayıldı ve o armut ağacının dalları arasında, beş yıl boyunca bir türlü sahibine ulaşamayan o mektubu tamamen yuttu. Nihayetinde geriye sadece ağacın dalında asılı kalan yumuşak bir kül parçası kaldı; rüzgâr estikçe sessizce yere döküldü.

Uzaktaki o küçük cariye hâlâ ağlayarak yerdeki diğer mektupları toplayıp mangala atıyordu. Alevler bir anda göğe yükseldi, kıpkırmızı bir parıltı saçtı.

Aşk ne kadar derin olursa olsun, yazgı sığ kalmıştı.

Eskiden de böyleydi, her zaman da böyle kalacaktı.

Tarihi kayıtlara göre:
Kaiyuan Devri'nin altıncı yılında, İmparatoriçe Nalan'ın yeraltı türbesi tamamlandı; Yanbei'deki Günbatımı Dağı'nın güneyine defnedildi.
Yirmi üç yıl sonra Yan İmparatoru vefat etti ve Taiji Türbesi'ne gömüldü. Taiji Türbesi, Günbatımı Dağı'nın kuzeyinde, İmparatoriçe Nalan'ın türbesiyle karşı karşıya duracak şekilde inşa edilmişti.
Qianshui Nehri'nin bir kolu olan Qianhua Nehri bu bölgeden geçer ve iki türbeyi birbirine bağlar. Kışın yağan karlar nehir yüzeyine düştüğünde armut çiçeklerini andırdığı için yöre halkı bu nehre "Armut Çiçeği Nehri" adını vermiştir.

— Metnin Sonu —

— 289 —

Ek Hikâye — Haşhaş

At arabası birkaç dolambaçlı ara sokaktan geçip Jingxiang Kapısı'nın önünde durdu. Karşıda, gökyüzünü neredeyse tamamen kapatan, güneş ışığının sızmasına bile izin vermeyen sık bir ağaçlık uzanıyordu. Geriye kalan tek şey, zamanın aşındırdığı, parmak ucuyla dokunulduğunda dökülen pas rengi yüksek duvarlardı.

Bembeyaz bir el pelerinin yakasını kavradı, arabanın perdesini araladı. Güneş ışığı kadının şakağına vurdu, rüzgâr saçlarını savurduğunda ortaya çıkan alnı, Lingxiao Zirvesi'ndeki akşam karları gibi bembeyaz, neredeyse şeffaftı. Teninden dışarı sızan o soğuk ve mesafeli hava, etraftaki her şeyi bir anlığına donduracak gibiydi. Göz uçları hafifçe yukarı kıvrılmıştı; elinde yeşil bambu iskeletli bir şemsiye tutuyor, yüzünü gizleyerek sadece zayıf çenesini açıkta bırakıyordu.

Bei'er arkadan ilaç çantasını taşıyarak yetişti ve rehber haremağasının muhafızlarla konuşmasını fırsat bilip heyecanla fısıldadı: "Ustam, burası mı imparatorluk sarayı?"

Kadın cevap vermedi, sadece bakışlarını yere indirmiş, sessizce taş yolu izliyordu.

Bütün gün yağmur yağmıştı ve hava hâlâ açmamıştı. Yağmur damlaları rüzgârla ince ince savruluyor, günün son kızıllığı kadının beyaz dini giysisinin üzerine solgun gölgeler düşürüyordu.

Bei'er, ustasının sessiz kaldığını görünce dilini ısırıp o da uslu uslu beklemeye başladı. O sırada rehber haremağası gülümseyerek yaklaştı: "Shuixiang Usta, buyurun beni takip edin."

Shuixiang başıyla onayladı: "Zahmet oldu Gonggong."

Sesi bir anda duyulduğunda; kaba, boğuk ve çatallıydı.

Arabacı bile irkilmişti; bu kadar asil duruşlu bir kadın hekimin, sanki közle dağlanmış gibi bu denli soğuk ve tekinsiz bir sese sahip olacağını tahmin edemezdi. Yaşlı haremağası gayriihtiyari kadını bir kez daha süzdü; siyah saçlar, beyaz giysiler ve yüzünün büyük kısmını örten bir peçe... Sadece gözleri görünüyordu; o gözler simsiyah, dipsiz bir kuyu gibiydi. Bakışları yerde olsa da, kaşlarının ve gözlerinin kıvrımından sızan bir asalet ve keskinlik vardı.

"Gonggong?" diye seslendi kadın hafifçe kaşlarını kaldırarak.

Yaşlı adam kendine gelip, "Bu taraftan," dedi.

Günlerdir yağan yağmurdan sonra, sarayın drenaj sistemi ne kadar iyi olursa olsun yer yer su birikintileri oluşmuştu. Haremağası, Shuixiang'ın kimliğini bildiğinden ona hürmet ediyordu; alışkanlıkla belini büküp şemsiyeyi tutmaya yeltendi. Shuixiang reddetmedi, başı önünde yanından yürümeye başladı. Bir revaka geldiklerinde Shuixiang alışkanlıkla sola saptı. Haremağası şaşırarak, "Shuixiang Usta, bu saraya daha üçüncü gelişiniz ama yolu hemen ezberlemişsiniz. Ben buraya ilk girdiğimde iki üç yıl yolu bulamamıştım," dedi.

Shuixiang duraksadı, hafifçe gülümseyerek, "Hafızam kuvvetlidir," dedi.

Haremağası güldü: "Boşuna demiyorlar ya kadın hekim diye, maharetinizden belli. Yang Fei Hanımefendi verdiğiniz ilaçları içince ertesi gün iyileşiverdi."

Shuixiang soğukça, "Lütfediyorsunuz," dedi ve fark ettirmeden bir adım geriye çekilip adamın arkasından yürümeye devam etti.

İç Denetim Dairesi'ne vardıklarında usulünce arandılar. Baş haremağası birkaç nasihat verdikten sonra onu Gan'an Salonu'nun görevlisine teslim etti. Bei'er'in daha fazla ilerlemesine izin yoktu. İlaç çantasını Shuixiang'a uzatıp gülümseyerek, "Ben burada sizi bekliyorum ustam," dedi.

Shuixiang durup kıza baktı. Gözleri kapkara bir kedi gözü gibi derin ve sabitti. Bei'er üç yıldır onun yanındaydı; üç yıl önceki büyük salgında babasını kaybetmiş, Shuixiang onu yanına

almıştı. Ustası soğuk biri olsa da ona hep iyi davranmıştı. Yine de Bei'er bu bakışlar karşısında nedenini bilmediği bir ürperti hissetti. "Ustam?" diye fısıldadı korkuyla.

Shuixiang bakışlarını çekti, kızın saçındaki bir tutamı düzelterek yumuşak bir sesle sordu: "Aç mısın?"

Bei'er hemen, "Değilim," dedi.

"Yanında atıştırmalık vardı, acıkırsan ye."

Shuixiang nadiren bu kadar yumuşak konuşurdu. Bei'er şaşırdı ama içten içe sevindi. "Aç değilim ustam, akşam dönünce birlikte yeriz."

Shuixiang bir şey demeden görevli haremağasıyla birlikte yürümeye başladı. Avludan çıkarken arkasına baktığında, Bei'er'in hâlâ kapıda gülümseyerek durduğunu gördü; yüzü taze bir allık sürülmüş gibi pespembedeydi.

Bei'er bu yıl kaçına bastı? On beş olmuştur herhalde...

Zayıf bir düşünce zihninden geçti ve kaşları hafifçe çatıldı. Yağmur durmuştu ama hava iyice soğumuştu. Haremağası yolda imparatorun huzurunda nasıl davranması gerektiğini anlatıyordu, o ise her kelimeyi zihnine kazıyordu. Yarım saatlik yürüyüşün ardından Gan'an Salonu'na vardılar. İçeriden haber beklenirken dışarıda durdu. Kalbi deli gibi çarpıyordu, ne kadar derin nefes alsa da bu heyecanı bastıramıyordu. Aslında beş yıl önce bu şehre tekrar adım attığından beri bu duygu içindeydi; heyecan, öfke ve tuhaf bir bekleyiş... Shuixiang biliyordu ki bu duygular planını mahvedebilirdi ama kendine engel olamıyordu. Özellikle bugün, özellikle şu an!

Salonun kapıları yavaşça açıldı; çıkan haremağası değil, erguvan rengi saray giysileri içinde, alımlı ve mağrur bir kadındı. Gözleri çekik, bakışları kibirliydi. Shuixiang'ı görünce kaşlarını çattı: "Kim bu?"

"Yang Fei Hanımefendi'nin hünkârımız için tavsiye ettiği hekim Shuixiang Usta'dır."

Görevli haremağası hemen araya girip Shuixiang'a fısıldadı: "Shuixiang Usta, Cheng Fei Hanımefendi'yi selamlasana."

Shuixiang'ın bakışları bir an duraksadı, kadının yüzünde kısa bir tur attıktan sonra eğilerek selam verdi: "Hanımefendiye saygılarımı sunarım."

Sesi sakindi, selamı ise kusursuzdu; sanki saray adabını yıllardır biliyor gibiydi. Cheng Fei bir açık bulamayınca daha da sinirlendi. "Terbiyeli görünüyor ama neden yüzü peçeli? Sarayda böyle dolaşmasına kim izin verdi?"

Haremağası telaşla, "Efendim, Shuixiang Usta dini eğitim almıştır, yabancılara yüzünü göstermesi uygun değildir. Saraya hep böyle girer," dedi.

Cheng Fei küçümseyerek, "Saray hekimleri öldü mü de dışarıdan adam alınıyor? Yang Fei de iyice şaşırdı, ya bir şey olursa?" dedi.

Cheng Fei ve Yang Fei'nin arasının bozuk olduğu herkesçe biliniyordu. Cheng Fei'nin ağabeyi orduda büyük bir komutandı, hünkârla omuz omuza savaşmıştı. Yang Fei ise Huaisong hanedanından geliyordu ve eski soyluların desteğine sahipti. Nalan Kraliçe öldüğünden beri imparator yeni bir kraliçe seçmemişti, bu da aralarındaki savaşı kızıştırıyordu.

Haremağası soğuk terler dökerek, "Efendim, Shuixiang Usta Taiji Manastırı'ndan Jingyue Başrahibe'nin öğrencisidir, hünkârımız bizzat kabul buyurdular," dedi.

Cheng Fei haremağasına ters bir bakış atıp, "Öyleyse hemen içeri sok şunu," dedi ve hışımla uzaklaştı.

Salonun kapısı gıcırdayarak açıldı; içeri sızan güneş ışığında toz zerreleri dans ediyordu. Shuixiang kapıda bir an duraksadı; sanki bir rüyadaydı, sanki içeri girince her şey eski günlerdeki gibi olacaktı... Babası, ağabeyleri hayatta, kendisi ise hâlâ o masum genç kız...

Ama hepsi bir rüyaydı. İçerideki koku yabancıydı. Artık o ağır parfümler, renkli ipekler ve dalkavukların şarkıları yoktu. Koca salon bomboştu; fenerler yüksekte asılıydı, siyah perdelerin üzerinde altın rengi balıklar ve gül desenleri parlıyordu. Perdelerin en derininde bir siluet oturmuş, önündeki kâğıtları inceliyordu. Sesleri duyunca başını bile kaldırmadı. Salon o

kadar derindi ki Shuixiang adamın yüzünü seçemiyordu.

Shuixiang haremağasının arkasından ilerleyip diz çöktü. Haremağası saygıyla, “Hünkârım, Shuixiang Usta geldi,” dedi.

Yukarıdaki adam cevap vermedi. Shuixiang ve haremağası öylece beklediler. Sessizlik o kadar yoğundu ki saray hizmetlilerinin nefes alışları bile duyuluyordu. Shuixiang’ın kalbi göğüs kafesini zorluyordu; güm güm! Sanki bir savaş davulu çalıyor, boğazı kuruyordu. Ellerini dizlerinin üzerine koymuş, mükemmel bir saray adabıyla bekliyordu. Zaman saç uçlarından süzülüp omuzlarına yük oluyordu.

“Kalkın.”

Derinlerden gelen o ses ne yumuşak ne de sertti; sakin bir göle düşen su damlası gibiydi. Ama bu birkaç kelime Shuixiang’ın sırtının gerilmesine yetti. Başını kaldırmadan ayağa kalktı, ellerini iki yanında kavuşturdu; tırnaklarını avucuna öyle bir bastırıyordu ki acı zihnindeki fırtınayı dizginlemeye çalışıyordu.

“Hünkârım, Taiji Manastırı’ndan Shuixiang Usta budur.”

Yan Xun başını kaldırdı; yorgun görünüyordu. Kalemi bırakıp sol eliyle şakaklarını ovdu. Bakışları Shuixiang’ın üzerinde kısa bir an gezindi, başıyla onayladı: “Yaklaş.”

— 290 —

Shuixiang, haremağasının ardı sıra ilerledi. Yan Xun sağ elini çalışma masasının üzerine, avucu yukarı bakacak şekilde bıraktı. Shuixiang, peçesinin ve alnına dökülen saçlarının ardına gizlenmiş gözleriyle diz çöktü. Bakışları bir su gibi duruyordu ama o derinliklerde simsiyah bir fırtına kopmaktaydı. Yine o el... Uzun, solgun, yıllarca kılıç ve yay tutmaktan nasır bağlamış bir el. Serçe parmağının bir kısmı kopmuştu; yeni deri yılların etkisiyle kabuklanmış, üzerinde korkunç ve çirkin bir yara izi kalmıştı.

Sadece bir anlık bir duraksamanın ardından kendini topladı ve parmaklarını imparatorun nabzına koydu. Yan Xun kadına kısa bir bakış attı; çoğu hekim onun elindeki bu yara izini görünce irkilirdi, bu kadın ise saniyeler içinde sükûnetini korumuştu. Zeki biri olduğu belliydi.

Shuixiang nabza baktıktan sonra bir adım geri çekildi ve başı önünde konuştu: “Hünkârımın hastalığı ciddi değildir. Sadece aşırı yorgunluk ve uykusuzluktan kaynaklanmaktadır. Fakir kulunuz bir ilaç hazırlayacak, hünkârımız onu içip biraz dinlenirse şifa bulacaktır.”

Sesi boğuk ve çatlaktı; sanki bu narin bedenden çıkmıyormuş gibi. Yan Xun kaşlarını hafifçe kaldırdı, kadını süzerek sordu: “Sesin hep böyle miydi?”

Shuixiang cevap verdi: “Hünkârıma arz ederim; çocukken evimizde çıkan bir yangında duman ciğerlerimi yakmış, sesim o günden beri böyledir.”

Yan Xun başka bir şey sormadı, bakışlarını kadının yüzünde gezdirdikten sonra önüne döndü. O sırada dışarıdan bir haremağası yeni raporlar getirdi; içeri giren soğuk rüzgârla birlikte Yan Xun şakaklarını daha sert ovmaya başladı.

Shuixiang bunu görünce, “Fakir kulunuzun bildiği bir masaj tekniği vardır, baş ağrısını dindirmeye yardımcı olur. Hünkârımız

denemek ister mi?" dedi.

Salondaki kandiller daha parlak yanmaya başladı, güneş batmış, akşam çökmüştü. Yan Xun kadına derin bir bakış attı, sessizliğin ardından başıyla onayladı: "Peki."

Shuixiang sakin adımlarla adamın arkasına geçti. Bembeyaz ellerini imparatorun alnına koydu. Parmakları o kadar soğuktu ki sanki dağların tepesindeki karlar gibi insanı titretiyordu. Yan Xun istifini bozmadı; kadının mahir parmakları sayesinde baş ağrısının hafiflediğini hissetti. Gözlerini kapatıp öylesine sordu: "Ustan Jingyue Başrahibe mi?"

Shuixiang alçak sesle, "Evet," dedi.

"Başkente geleli kaç yıl oldu?"

"Tam beş yıl oldu."

Yan Xun'un dudak kenarı hafifçe kıvrıldı ama gözlerinde gülümseme yoktu. "Aslen nerelisin?"

Shuixiang sakince, "Minzhou'luyum," dedi.

Yan Xun'un kaşları hafifçe çatıldı, elini yumruk yapıp ağzına götürerek öksürdü: "Başkent şiven oldukça düzgün."

Shuixiang sadece bir onay mırıltısı çıkardı ve sustu. Koca salonda hafif bir koku yayan bir rüzgâr esti. Shuixiang'ın bakışları adamın üzerindeydi; arkası dönük olsa da, içeri girdiğinden beri başını kaldırmamış olsa da onun yüzünü hayal edebiliyordu. Kesinlikle öyleydi; çekik gözler, derin bakışlar, kemikli bir burun ve o incecik, hep küçümser gibi duran dudaklar... Ne kadar zaman geçmişti? Shuixiang, sütannesinin elini sıkıca tuttuğu, ağabeylerinin arkasına saklandığı o günü hatırladı. Diğer küçük prensler ağlayıp sızlarken, o genç çocuk uzaktan gülümseyerek gelmişti. Memleketinden uzakta bir rehine olmanın korkusunu zerrece taşımıyor, kalabalığın içinde ona şaşkınlıkla bakan küçük kıza muzipçe göz kırpıyordu.

O günden sonra hayatı onun peşinde geçmişti. Saray kapıları o kadar yüksekti ki boyu yetmezdi; ama o her gün o kapılardan geçer, sadece adamı bir anlığına görebilmek için talimhanenin kapısında beklerdi...

Ama o günler geride kalmıştı.

Shuixiang derin bir nefes aldı. Zihninden yanan şehirler, kılıç sesleri, utanç dolu zindan günleri ve o karanlık mücadeleler geçti. Nihayet her şey silindi, geriye sadece karşısındaki bu sırt, bu dimdik duran adam kaldı.

Elleri adamın alnından boynuna, omuzlarına ve sırtına indi; sanki tüm hayatının üzerinden geçiyordu. Yarım ömür boyu kovaladığı, sevdiği, nefret ettiği ve hayatını mahveden bu adama bakarken kalbi yerinden çıkacak gibiydi. Bu an için yaşamamış mıydı? Bu an için onca hakarete, onca acıya katlanmamış mıydı?

Bakışlarında keskin bir parıltı belirdi, bileğini hafifçe sarstı ve kolunun içinden avucuna gümüş bir parıltı süzüldü!

Yan Xun'un gözleri bir an çakmak çakmak oldu; sanki her şeyi o an anlamıştı.

O sırada elinde mangal kömürü taşıyan bir cariye, paravanın arkasındaki tütsülüğü yakmak için yaklaştı. Yan Xun ayağıyla halıyı sertçe itti; cariye dengesini kaybedip çığlık atarak devrildi ve elindeki kor halindeki kömürler olduğu gibi Yan Xun ve Shuixiang'ın üzerine saçıldı!

Salonda çığlıklar koptu. Shuixiang ne olduğunu anlayamadan donakaldı, Yan Xun ise bu kargaşadan faydalanıp geriye sıçradı.

"Çabuk! Kimse yok mu!" Haremağası dehşet içinde Yan Xun'un yanına koştu, kıyafetlerini silkelemeye başladı.

Cariye korkudan bayılmıştı, muhafızlar hemen içeri dalıp kızı kıskıvrak yakaladılar.

İmparatorluk her ne kadar huzura ermiş olsa da, sarayda suikast girişimleri bitmek bilmiyordu. Eski hanedan kalıntıları ya da gizli örgütler her fırsatta hünkârın canına kastediyordu.

Herkes panik içindeydi, imparatorun öfkesinden korkuyorlardı. Ancak Yan Xun tek kelime etmedi; kaşları çatık, şaşkın ve biraz da çaresiz bir ifadeyle kadına bakıyordu. Sanki peçesinin, saçlarının arkasındaki o gerçek yüzü görmeye çalışıyordu.

Haremağası imparatorun baktığı yöne dönünce Shuixiang'ı

gördü.

Muhafızlar "suikastçıyla" uğraşırken, Shuixiang orada bir hayalet gibi bembeyaz bir yüzle duruyordu. Sırtındaki giysiler yanmış, boynu kızarmıştı. Ama asıl şaşırtıcı olan; kollarını bir korkuluk gibi iki yana açmış, hünkârı korumak istercesine kömürlerin önüne siper etmişti. Kollarındaki giysiler alev almıştı.

“Ah!” diye bağırdı haremağası. “Yetişin, yanıyor!”

Üzerine bir kova su boşaltıldı. Shuixiang sırılsıklam ve perişan bir haldeydi. Hizmetçiler onu tutarken Yan Xun’un sesi buz gibi duyuldu:

“Durun.”

Sesi, sönmüş bir kül kadar soğuk ve tekinsizdi. Koca salonda yankılandı.

“Sen... arkana dön.”

İçerisi loştu, kandillerin ışığı Yan Xun’un sırtına vuruyordu. Shuixiang orada dururken dünya durmuş gibiydi. Bunca yıl çektiği acılar, kaçışlar, intikam planları... Hepsi bir anda sönüp gitti. Başını kaldırmadı; rüzgârda savrulan o ince tül gibi, hayatı boyunca hiçbir şeyi kendi elinde tutamamıştı.

Öyle olsun, diye düşündü. *Elden ne gelir? Zaten hep bu kadar zavallı, bu kadar aptaldı!*

Dudaklarını kanatana kadar ısırdı. O an ne düşündüğünü bilmiyordu; neden o iğneyi batıramamıştı da kollarını ona siper etmişti?

Deli miydi? Büyülenmiş miydi?

Yoksa... yoksa hâlâ o iğrenç, o bitmek bilmeyen eski duygular mı kalbinde debeleniyordu?

Hıçkıra hıçkıra ağlamak istiyordu; tüm acılarını, tüm utançlarını haykırmak istiyordu. Ama gözpınarları ne zaman kurumuştu? Şehrin düştüğü gün mü? O yaşlı adamın yatağında mı? Yoksa o canavarlar kıyafetlerini parçalarken mi?

Ya da çok daha önce; üzerinde kırmızı gelinliğiyle, yanan bir gökyüzünün altında, o iki kişinin at sırtında şehirden kaçışını izlediği o gece mi?

— 291 —

Dışarıda yağmur iyice hızlanmış, ansızın vuran bir rüzgâr pencerenin kanadını ardına kadar açmıştı. Tenine çarpan buz gibi esinti kaba siyah cübbesini havalandırırken, bir anlığına kendini çocukluğundaki o mor salkımlarla bezeli salıncakta otururken buldu; burnuna dolan o hafif, uçucu koku, minik mor çiçeklerin ta kendisiydi. Rüzgâr kulaklarının dibinden uğultuyla geçiyor, eteklerini ve şakaklarından dökülen saçlarını savuruyordu; saraylı cariyeler salıncağı kuvvetle ittiğinde göğe doğru havalanıyordu. Gökyüzü o kadar yakındı ki elini uzatsa dokunacak gibiydi. Beyaz bulutlar, annesinin sık sık anlattığı o bozkırlardaki koyun sürülerine benziyordu; ağabeylerinin talimhanedeki savaş naraları ise kulaklarında berrak ve gür bir dalga gibi yankılanıyordu.

O zamanlar güneş ne kadar da sıcaktı; hava neşeyle karışık nemli bir kokuyla doluydu. O kadar küçük, o kadar gençti ki... Göz pınarları deniz suyu kadar berraktı. Salıncakta bir ileri bir geri yükselirken bacaklarını dümdüz uzatıyor, bakışları yüksek duvarları aşıp kızıl surların, altın kiremitlerin ve kat kat dizilmiş sarayların ötesine, o siyah cilalı ahşap kapıya kadar uzanıyordu. Onu avlunun ortasında dikilirken görüyordu; bakışları mesafeli, gözleri ise dipsiz bir kuyu gibi derin... Rüzgâr gencin giysisinin eteklerini savuruyor, sanki her an uçup gidecekmiş gibi bir his uyandırıyordu; hatta yüzü bile bir sis perdesinin ardında kalmış gibiydi. O sis giderek büyüdü, yoğunlaştı ve sonunda yılların ağırlığı altında tamamen kaybolup gitti.

“Rahibe Shuixiang, İmparator Hazretleri size sesleniyor. Rahibe Shuixiang?”

Baş kâhya hadım, kadının yanı başında endişeyle sesleniyordu ama o kılını bile kıpırdatmadı. Yan Xun’un çehresi, etrafta uçuşan öd ağacı tütsüsünün dumanları arasında yitip gitmişti. Genç adam, o dalgalanan beyaz buğuların arasından kadının siyah cübbeli sırtına bakarken, bir anlığına her şeyi anlamış gibi

oldu.

Yan Xun, uzun bir süre ona baktıktan sonra sessizce sordu: “Adın Shuixiang mı?”

Kadın ne cevap verdi ne de arkasına döndü; sadece öylece, sessizce durmaya devam etti.

Yan Xun tekrar sordu: “Taiji Manastırı’nda mı yaşıyorsun?”

Yine cevap gelmedi. Büyük salonun içindeki sessizlik korkutucuydu. Mum ışığı kadının üzerine vuruyor, yere upuzun bir gölge düşürüyordu; gölgesi o kadar ince, o kadar narin görünüyordu ki sanki bir dokunuşla oracığa yığılıverecekti.

Yan Xun’un çatık kaşları yavaşça gevşedi. Ona sessizce baktı; bakışları tüm o eski minnet ve nefretin ötesine geçti. Nihayet, sesi donuk bir tonda konuştu: “Gidebilirsin.”

Sanki göğsüne bir kova buzlu su boşaltılmış gibiydi. Shuixiang’ın boğazı hıçkırıklarla düğümlendi, yanlara sarkan parmakları hafifçe titredi; defalarca denese de ellerini yumruk yapmayı başaramadı. O saplantılar, o utançlar, o gece gündüz kemiklerini kemiren bir kurtçuk gibi kalbini sömüren nefret... Hepsi bu kadar hafif, bu kadar sıradan bir cümleyle darmadağın olmuştu. Bunca yıldır zehirli bir kinle bir arada tutmaya çalıştığı kalbi o an paramparça oldu; her yer çok boş, çok acı verici ve çok soğuktu.

“Rahibe Shuixiang, İmparator Hazretleri gitmenizi buyurdu, çabuk olun!”

Sarayın kurdu olmuş baş kâhya, havadaki o alışılmadık ağırlığı sezip fısıltıyla kadını sıkıştırdı. Shuixiang sessizce bir nefes verdi ve ağır adımlarla dışarı doğru yürümeye başladı.

Büyük salonda mum ışıkları titriyordu. Yan Xun’un zihni bulanmış gibiydi; hizmetkârları dışarı gönderdi ve az önce toparlanmış olan çalışma masasına tekrar oturdu. Başını eğip kalan birkaç raporu incelemeye başladı; erguvanî fırçası parlak sarı kâğıdın üzerinde yumuşak hışırtılar çıkararak ilerliyordu. Esen rüzgâr, Shuixiang’ın kül rengi cübbesinin eteklerini havalandırıyor, altındaki bez ayakkabıları ortaya çıkarıyordu. Kadının adımları o kadar vakur ve sakindi ki sarayda yıllarını

geçirmiş cariyeler bile bu asalete erişemezdi.

Muhafızlar kapıyı açtığında, rüzgârla savrulan soğuk yağmur damlaları tenine çarptı; dondurucu bir soğuktu bu. Shuixiang bir ayağını eşikten dışarı atmıştı, omzunun yarısı kapının dışındaydı. Gitmeliydi, gitmesi gerekiyordu; ama nedenini bilmediği bir şekilde birdenbire durdu. Olduğu yere çakılıp kalmış gibiydi, bir adım daha atamıyordu.

Baş kâhya kaşlarını kaldırıp öne atıldı ve kadının koluna girerek, "Bırakın da size eşlik edeyim Rahibe Hanım," dedi. Sözünü bitirir bitirir bitirmez, itiraz kabul etmez bir tavırla onu dışarı yönlendirdi.

Salondaki küçük hadımlar kapıları kapatmak için hemen öne atıldı. Shuixiang, kâhyanın yönlendirmesine boyun eğerek başını hafifçe öne eğdi. Gece rüzgârı sertçe esti ve yüzündeki peçeyi bir çırpıda uçurup götürdü. Kâhya, "Eyvah!" diye bir nida koyuverip peçeyi almak için eğildiğinde, kadın fırsattan istifade yan döndü. Bakışları gayriihtiyari kapının henüz kapanmamış olan o daracık aralığından içeri süzüldü. Loş ışıkların ve gölgelerin arasında adam orada tek başına oturuyordu; başını kaldırmamıştı ama elindeki fırça havada asılı kalmıştı.

Sarayın kapıları santim santim kapandı. O an, zihninde o kadar çok şeyi, çoktan unuttuğunu sandığı o kadar çok anıyı yeniden hatırladı ki... O zamanlar her şey ne kadar parlak ve canlıydı; ikisi de henüz çok saf, çok gençtiler. Günler, dağ yamacından akan bir dere gibi neşeyle, ışıl ışıl akıp gidiyordu.

Ne kadar zaman olmuştu... Bunları hatırlamayalı ne kadar uzun zaman geçmişti; öyle ki gerçekten unuttuğunu sanmıştı.

Ancak şu an, burada dururken o anılar yaz ortasında patlak veren bir sel gibi gelip zihnindeki tüm bentleri yerle bir etmişti.

O zamanlar Büyük Xia Hanedanı en parlak dönemindeydi; babasının sağlığı yerindeydi, ağabeyleri henüz küçüktü; aralarındaki ufak tefek çekişmeler bile çocukça bir masumiyet ve neşe taşırdı.

Ve o zamanlar kendisi... Gözleri çok saf, düşünceleri çok basitti. O altın parıltılı sarayların altına gömülmüş bembeyaz

kemikleri görmüyordu; rengârenk ipeklerin örttüğü kanlı kılıçlardan haberi yoktu. Hatta o gün geçtikçe şiddetlenen savaş davullarının sesi bile sarayın derinliklerindeki sazlı sözlü eğlencelerin gürültüsünde kaybolup gidiyordu. Kendi yarattığı bir dünyada, kendini kandırarak yaşıyordu; bir gün telli duvaklı gelin olup ona varacağını, ömrü boyunca onun peşinden gideceğini, ona bakacağını, ona inanacağını ve sözünden çıkmayacağını hayal ediyordu.

Hayat hep o ilk tanışmadaki gibi kalsaydı, sonradan gelen bu kanlı kılıçlar ve bu günahkâr bağlar hiç olur muydu?

Sahi, hata kimdeydi?

"Rahibe Shuixiang, peçeniz."

Shuixiang başını çevirdiğinde baş kâhya bir anlığına donup kaldı. Daha önce bu rahibenin gerçek yüzünü görmemişti ama kadın sadece ağzını ve burnunu kapatıyor, gözlerini açıkta bırakıyordu. Ancak bu kısacık süre içinde kadın sanki yirmi yıl yaşlanmış gibiydi; göz kenarları kırışıklıklarla dolmuş, şakakları kar gibi ağarmıştı. Hele o gözleri... İlk gördüğündeki o sakin ve derin bakışlardan eser kalmamış; yerini bir avuç ölü kül gibi yalnız, mahzun ve kederli bir yorgunluğa bırakmıştı.

"Teşekkür ederim." Shuixiang kâhyanın elinden peçeyi aldı ama tekrar takmadı. Arkasını dönüp saraydan dışarı doğru yürümeye başladı; kimsenin yol göstermesine ihtiyaç duymuyordu, buraları kendi bahçesiymişçesine iyi biliyordu.

Ağır saray kapısı büyük bir gürültüyle tamamen kapandı. Rüzgârın uğultusu, Shengjin Sarayı'nın kubbeleri üzerinde uçuşan gece kuşlarının feryatlarını andırıyordu. Küçük bir hadım şemsiyeyle koşturarak geldiğinde kâhya kendine gelip kadının peşinden gitmeye yeltendi; ancak Shuixiang'ın o ince, narin silüetinin upuzun dar sokakta yavaş yavaş kaybolduğunu gördü. Gece sisi her yeri sarmış, omuzlarına düşen yağmur damlalarıyla kadın, karanlığın içinde yapayalnız bir gölgeye dönüşmüştü.

O gün, Kaiyuan döneminin on dördüncü yılının dokuzuncu ayının dördüncü günüydü. Aynı yılın on ikinci ayının dokuzuncu gününde, başkentin doğusundaki Taiji Manastırı'nda büyük bir

yangın çıktı. Alevler bir gün bir gece boyunca dindi, koca manastır küle döndü.

O gece, başkent muhafız birliği komutanı Ajing, saraya gizli bir rapor getirdi. Yan Xun o sırada yemeğini yiyordu. Ajing diz çöküp selam verdikten sonra boğuk bir sesle konuştu: “Taiji Manastırı’ndaki Rahibe Shuixiang gitti.”

Yan Xun kaşlarını kaldırıp sordu: “Öldü mü?”

“Hayır, gitti.”

Yan Xun donuk bir “Hımm,” sesi çıkardı ve başını eğip çorbasını içmeye devam etti. “Sen henüz yemek yemedin, değil mi?”

Ajing önce yediğini söylemek istedi ama İmparator’u kandırmanın doğru olmayacağını düşünerek dürüstçe cevap verdi: “Efendimiz, yan başkentten yeni geldim, henüz fırsatım olmadı.”

Yan Xun rahat bir tavırla, “Otur da birlikte yiyelim,” dedi.

Ajing aceleyle, “Kulunuz buna cüret edemez,” diye karşılık verdi.

Yan Xun üstelemedi; cariyelerin onun için ayrı bir masa kurmasını buyurdu. Ajing bir kenardaki küçük tabureye ilişip yarım kâse çorba içti. Yemeği bittiğinde Yan Xun gitmesi için işaret verdi. Ajing’in içi meraktan kemiriliyordu, en sonunda dayanamayıp fısıltıyla sordu: “İmparator Hazretleri onun nereye gittiğini bilmek istemiyor mu?”

Yan Xun sakince, “Bilmeye gerek yok,” dedi.

“Onu gözetlemeye devam etmeli miyiz?”

Büyük tütsü kazanından dumanlar yükseliyordu. Yağmur yeşili saray giysileri içindeki bir cariye, küçük adımlarla öne çıkıp altın rengi tütsü tanelerini korların üzerine serpti.

Yan Xun bir süre sessiz kaldı, ardından yine o donuk ses tonuyla konuştu: “Gerek yok.”

Ajing lafa karıştığı için anında pişman olmuştu; selam verip hızla salondan çıktı.

Büyük salon zifiri karanlıktı ama dışarısı bembeyaz karla

kaplıydı. Ay ışığının yansımasıyla her yer bembeyaz, ürkütücü bir parlaklığa bürünmüştü; ancak köşelerdeki karanlık gölgeler, silinmeye niyetleri yokmuşçasına orada öylece duruyordu.

Salondaki son lamba da bir an titreyip söndü. Baş kâhya belini bükerek dışarı çıktı; o sırada dışarıda bekleyen kayıt görevlisi hadım öne atılıp sordu: “Bu gece hangi hatun huzura çağrılacak?”

“Kimse çağrılmayacak.” Baş kâhya, parmaklarıyla İmparator’un keyfinin yerinde olmadığını belirten o malum işareti yaptı. “İmparator Hazretleri istirahate çekildi.”

Büyük salonun içi durgun bir su gibi sessizdi. Yan Xun ejderha yatağına uzanmış, gözlerini yummuştu.

Gece, alabildiğine uzundu.

— 292 —

Ek Hikâye — Jianghu

Şehre girdiği gün, gökyüzünün masmavi olduğu, tek bir bulutun bile görünmediği pırıl pırıl bir gündü. Görkemli saraylar altın sarısı güneş ışığının altında parıldıyor, kilometrelerce uzanan çiçek denizinin ortasına çöreklenmiş devasa bir altın canavarı andırıyordu; heybetli ama bir o kadar da zarafet doluydu. Şimdiki Tangjing şehri, tam bir refah ve ihtişam içindeydi.

Yunsheng atının üzerinde dörtnala ilerliyordu. Nisanın şeftali çiçekleri çoktan dökülmüş, yerler atının nallarının altında savrulan kızıl yapraklarla kaplanmıştı.

“Yavaş!” diye hafifçe seslenip atını ustalıkla durdurdu ve çevik bir hareketle eyerden atladı. Hanın çırağı açıkgöz biriydi; bu genç kızın gelişindeki asaleti ve üzerindeki o ağırbaşlı havayı uzaktan fark etmiş, küçümsenecek biri olmadığını hemen anlamıştı. Çırak koşturarak yanına geldi, atın dizginlerini tuttu ve sırıtarak sordu: “Küçük Hanım, karnınızı mı doyuracaksınız yoksa konaklayacak mısınız? Hanımızda en huzurlu odalar ve en leziz yemekler mevcuttur.”

Yunsheng tek kelime etmeden içeri daldı. Çırak bozularak atı ahıra götürürken, Yunsheng han sahibinin masasına bir gümüş külçesi bıraktı ve tok bir sesle, “Sakin bir oda istiyorum,” dedi.

Adam, kızın yüzündeki o sert ifadeyi görünce üstelemedi, önünden yürüyüp yolu gösterdi. Oda elbette evindekilerle kıyaslanamazdı ama en azından temizdi. Han sahibi dışarı çıkar çıkmaz, Yunsheng’in o soğuk ve mesafeli maskesi bir anda düştü; kendini yatağa boylu boyunca bıraktı, hıçkıra hıçkıra ağlamamak için kendini zor tutuyordu.

Vefasız babam, hayırsız annem, o vicdansız Rong Ağabeyim!

Bunca zaman olmuştu yola çıkalı ama bir kişi bile peşinden gelmemişti. Gerçekten onu buralarda kaderine mi terk

etmişlerdi? Belinin ağrısından, bacaklarının sızısından ölecekti; at sürmekten bacaklarının iç kısmı neredeyse aşınmıştı. Gözlerini ovuşturup burnunu çekti, akmak üzere olan gözyaşlarını geri itti.

Böyle pısırık olmamalıyım. İnanmıyorum, tek başıma şu diyarda tutunamaz mıyım yani? Onlara göstereceğim; onlar olmadan da gayet güzel yaşayabildiğimi görecekler!

Akşamüzeri Yunhai Hanı'nın işleri aniden açıldı; alt kattaki ve üst kattaki tüm odalar birer birer tutuldu. Üstelik gelen müşteriler o kadar zengindi ki han sahibine bol bol bahşiş dağıtmışlardı. Adamın ağzı kulaklarına varıyordu; hemen gidip rızık tanrısına birkaç tütsü yaktı. Tütsünün dumanları hanın sessizliğine karışırken ortama huzurlu bir hava çöktü.

Yunsheng odasından çıkıp ikinci katın merdivenlerinde durduğunda bir an duraksadı. Bu onun tek başına çıktığı ilk yolculuktu; aklında sadece Tangjing'e gelmek vardı ama buraya vardığında ne yapacağını bilememişti. Çırak onu görünce hemen yanına geldi: "Küçük Hanım, yemek yer misiniz?"

Yunsheng başını salladı ve sordu: "Buralarda eğlenceli ne var?"

Çırak cin gibiydi, gözlerini devirip sordu: "Buralı değilsiniz, değil mi?"

Yunsheng onaylayınca, çırak hemen Tangjing'in meşhur yerlerini bir bir saymaya başladı. Yunsheng bir süre dinledikten sonra gözleri parlayarak sordu: "Peki ya akşamki havai fişekler?"

Çırak, "Elbette," dedi, "Luhua Sokağı en şenlikli yerdir. Oraya gitmezseniz çok şey kaçırırsınız."

Sözünü bitirmesine fırsat kalmadan Yunsheng merdivenlerden uçarcasına indi ve kapıdan çıkıp gitti. Han sahibi kızın gidişini izleyip çırağa sordu: "Nereye gitti o kız?"

"Luhua Sokağı'na."

"Ona orada havai fişek gösterisi olduğunu mu söyledin?"

Çırak başını salladı: "Evet, bugün panayır günü değil mi?"

Han sahibi kaşlarını çatıp bağırdı: "Seni mankafa! Minghua Tapınağı'nın Başrahibi Zhiming vefat etti, hükümet bir ay

boyunca havai fişek atılmasını yasakladı.”

Çırak o an durumu kavradı, omzundaki havluyu fırlatıp kızın peşinden koştu ama Yunsheng çoktan gözden kaybolmuştu. Han sahibi kasanın başında iç geçiriyordu: *O kızın pek tekin bir mizacı yoktu, döndüğünde umarım hıncını benden çıkarmaz.*

Yunsheng, Luhua Sokağı’na vardığında hava çoktan kararmıştı. Nehir boyunca uzanan cadde o kadar ıssızdı ki çırağın anlattığı o şenlikten eser yoktu. Gece rüzgârı sert esiyor, insanın içini üşütüyordu. Nehir kenarına çömeldi, kendini iyice yalnız ve dışlanmış hissetti. *Acaba Rong Ağabeyim ne yapıyordu? Onu özlemiş miydi? Yoksa bu küçük kuyruktan kurtulduğu için kutlama mı yapıyordu?*

Düşündükçe içini bir hüzün kapladı, yüzünü ellerine gömüp dudaklarını bükerek ağlamaya başladı; bir anda pişmanlık her yanını sarmıştı.

Tam o sırada, gökyüzünde büyük bir gürültü koptu. Batı ufku aniden aydınlandı; altın rengi bir havai fişek gökyüzünde devasa bir kasımpatı gibi açıldı. Ardından birbiri ardına fırlatılan fişekler geceyi rengârenk ipek yumakları gibi süsledi. O muazzam ışık huzmeleri zifiri karanlığı yırtıp geçiyor, gökyüzünü binbir renge boyuyordu.

Nehir kıyısındaki evlerden insanlar sesleri duyup dışarı fırladı; çocuklar el çırparak gökyüzünü gösterip bağrışıyorlardı. Az önceki o sessiz ve hüzünlü nehir kıyısı, bir anda bayram yerine dönmüştü.

Yunsheng henüz çocuk sayılacak yaştaydı; o an büyülenmiş gibi bakakaldı. Az önceki tüm kederi bir anda uçup gitmişti. Kulaklarını elleriyle kapatıp gülümseyerek, gökyüzünün derinliklerinde açan o muhteşem çiçekleri izlemeye koyuldu.

Gösteri neredeyse bir saat sürdü. Bittiğinde bile halk dağılmak istemiyor, nehir kenarında hararetle bu güzelliği konuşuyordu.

Yunsheng’in keyfi yerine gelmiş, iştahı açılmıştı. Bir dükkâna girip bir kâse erişte yedi. Karnı doyup keyfi de yerine gelince, seke seke hanın yolunu tuttu.

Ertesi sabah tüm Tangjing halkı dünkü o muhteşem

manzarayı konuşuyordu. Normal panayırlarda bile bu kadar görkemli fişekler atılmazdı. Söylentiye göre zengin bir tüccar bu gösteriyi yaptırmış, üstüne bir de Minghua Tapınağı'na yüklü bir bağışta bulunmuştu.

Yunsheng gece geç yattığı ve günlerdir yollarda olduğu için ancak öğleden sonra uyanabildi. Odasından çıktığında güneş batmak üzereydi. Hanın içinde birkaç masa doluydu ama içerisi sakindi. Bir köşede sokak sanatçısı bir çift duruyordu; adam erhu çalıyor, genç kız ise yanık bir sesle türkü söylüyordu. İkisi de henüz on yedi on sekiz yaşlarındaydı.

Yunsheng bu manzarayı ilginç bulup kendine bir çay ve birkaç atıştırmalık istedi, bir masaya oturup dinlemeye başladı. Kız şöyle şakıyordu:

"Doğuda saydım yirmi bir, batıda doksan dokuz,
Abimin evi köyün başında, kapısında bağlı köpek,
Önden baksan havlar, arkadan baksan hırlar,
Taş at camın önüne, çık da biraz dolaşalım."

Sözler kaba saba olsa da ayrı bir tadı vardı. Özellikle o kız; her mısrada dönüp erhu çalan gence gülümsüyor, genç de gözlerini kısarak ona bakıyordu. Aralarındaki o uyum ve sıcaklık, kış güneşinin altındaki bir öğleden sonrayı andırıyordu.

Yunsheng tam keyifle dinlerken kapıdan bir gürültü koptu. Birkaç iri yarı herif içeri daldı, erhu çalan gencin oturduğu tabureyi tekmeleyip kızı kolundan tuttular: "İşte bu çıtır! Nasıl, fıstık gibi değil mi?"

Genç adam hemen yerinden fırlayıp öne atıldı: "Siz kimsiniz? Bırakın onu!"

Adamın biri genci tekmeleyip kenara fırlattı ve kahkahalarla güldü: "Sıfata bak hele! Benim gibi birinin onu gözüne kestirmesi onun şansıdır. Yoksa senin yanında ömür boyu açlıktan nefesi mi koksun?"

Genç kız dehşet içinde çığlık atıyor, hıçkıra hıçkıra ağlayarak sevdiğinin adını sayıklıyordu. Handakiler ise öfkeli olsalar da korkudan ses çıkaramıyor, kimse yetkililere haber vermeye cesaret edemiyordu.

Yunsheng oturduğu yerde öfkeden kudurmuştu. İmparator'un burnunun dibinde böyle bir şeyin yaşanacağını hiç ummazdı. Soğuk bir sesle araya girdi: "Siz de kimsiniz? Gün ortasında zorla kız kaçırıyorsunuz, bu memlekette kanun nizam yok mu?"

İri yarı adam dönüp kıza baktı ve sırıttı: "Vay vay, bu hangi hanenin hanımefendisiymiş böyle? Tangjing'de böyle bir güzel olduğunu bilmezdim, daha önce hiç görmemiştim."

Yunsheng, "Tangjingli değilim," dedi. "Hey, o kızı hemen bırak yoksa elimden çekeceğin var."

Adam kahkahayı bastı: "Ya bırakmazsam ne olur?"

Yunsheng içinden düşündü: *Annemden birkaç numara öğrenmiştim ama işe yarar mı bilmem. Evde 'dünya üzerinde rakipsizim' diye geçiniyorum ama iş ciddiye binince içime bir kurt düştü.* Ancak o daha harekete geçemeden, adam üzerine doğru gelip kıllı pençesini omzuna uzattı. Yunsheng panikle bildiği tüm teknikleri unuttu, rastgele elini savurup adama vurdu.

Ne olduysa o an oldu; eli adama değer değmez adam acı içinde feryat edip yere kapaklandı: "Aman Tanrım! Ne kadar sert bir teknik! Kolum kırıldı!"

Diğer serseriler bunu duyunca hep birlikte üzerine atıldılar. Yunsheng önce bir şaşırdı ama sonra kendine olan güveni tavan yaptı. Eskiden çalıştığı tüm hareketler zihninde canlandı; bir dövüşçü edasıyla bir sağa bir sola vurdu, üç beş hamlede hepsini yere serdi. Adamlar acı içinde kıvranıyor, diz çöküp af diliyorlardı. Yunsheng onları bir güzel azarladı, bir daha halka eziyet etmemeleri üzerine nutuk çekip gitmelerine izin verdi. Sokak sanatçısı çift ise kıza binlerce kez teşekkür edip ona "Büyük Kadın Kahraman" diye hitap ettiler; bu hitap Yunsheng'in o kadar hoşuna gitmişti ki anlatılamazdı. Diğer müşteriler de şaşkınlık içindeydi; bu narin görünümlü kızın bu kadar usta olacağını hiç tahmin etmemişlerdi. Artık ona saygı ve biraz da korkuyla bakıyorlardı.

Yola çıktığından beri ilk kez gerçek bir kahraman muamelesi gören Yunsheng'in keyfi tıkırındaydı; o akşam iştahla iki kâse yemek yedi.

Ertesi sabah, Yunhai Hanı'na adaleti savunan güzel bir kadın kahramanın geldiği haberi tüm şehre yayıldı. Asayişin zaten tıkırında olduğu Tangjing'de uzun zamandır böyle bir heyecan yaşanmamıştı; hatta sırf bu gizemli kahramanı görmek için hana yerleşmek isteyenler bile vardı.

Yunsheng böylece Tangjing'de yaşamaya başladı. Başlarda her şey çok eğlenceliydi; kötülere haddini bildiriyor, parayı savuruyor, tam bir efsanevi kahraman gibi takılıyordu. Ancak bir ay geçince evini özlemeye başladı; artık zayıflara yardım ederken o ilk günlerdeki heyecanı duymuyordu.

Bir öğleden sonra dışarı çıktığında sokakta yengeç satıldığını gördü. Annesinin ne kadar güzel yengeç pişirdiğini, Rong Ağabeyinin de bunu ne kadar çok sevdiğini hatırladı. Biantang buraları Qinghai'den daha sıcaktı; acaba evde şimdi yengeç var mıydı?

Daldığı sırada yan taraftan bir çocuğun ağlama sesini duydu. Bir kadın gözleri kan çanağı gibi olmuş, sekiz dokuz yaşlarındaki bir çocuğu kolundan tutmuş hem dövüyor hem sövüyordu: "Nereye kayboldun sen? Her yerde seni aradım, beni öldürmek mi niyetin?" Kadın ne kadar sert vursa da elleri giderek güçsüzleşti, sonunda elindeki sopayı fırlatıp hıçkırıklara boğuldu.

Yunsheng bu manzarayı izlerken göğsüne bir ağırlık çöktü.

Annem de böyle meraktan deliye dönmüştür, değil mi? Ya babam... O dışarıdan buz gibi görünse de aslında beni dünyadaki her şeyden çok sever. Ya Rong Ağabeyim? O da her yerde beni arıyor mudur? Ben böyle kafama göre kaçıp geldim, o kim bilir ne kadar endişelenmiştir.

"Küçük Hanım? Küçük Hanım?"

Yunsheng kendine geldiğinde satıcının sesini duydu: "Yengeç alacak mısınız?"

Yunsheng kaşlarını çatıp sordu: "Bu yengeçler ne kadar yaşar?"

Satıcı, "Sudan çıkarırsanız hemen ölürler ama tuzlu suda bakarsanız birkaç gün dayanırlar," dedi.

Yunsheng gülümsedi: "O zaman bana iki testi ver, içini suyla

doldur, onları besleyeceğim.”

Satıcı şaşırdı; çiçek besleyeni, kuş besleyeni duymuştu da yengeç besleyeni ilk kez görüyordu. Hemen dediklerini yapıp testileri kıza uzattı.

Yunsheng elinde yengeç dolu testilerle neşeyle hana döndü.

Yunhai Hanı’nın üçüncü odası, Yunsheng’in odasının tam karşısındaydı. Bu oda doğrudan göle bakıyordu; etraf yemyeşil ağaçlar ve çiçeklerle bezeliydi. Pencere sonuna kadar açıktı; Li Qingrong üzerinde yumuşak, desenli bir kaftanla, geniş kolları dökülürken hasır koltuğuna yayılmış, gözlerini hafifçe yummuştu. Önünde bir olta duruyordu; misinası ikinci kattan gölün derinliklerine kadar uzanıyordu ancak bu şekilde balık tutup tutamayacağı meçhuldü.

Mingxi yanına gelip fısıldadı: “Prenses az önce birkaç yengeç aldı, testilere koyup odasına çıktı.”

Li Qingrong’un kaşları hafifçe kalktı, dudaklarının kenarında bir gülümseme belirdi.

“Küçük hanımefendi, sonunda hevesini aldı demek.” Esneyerek ayağa kalktı. “Hadi, hazırlan bakalım, dönme vakti geldi.”

Mingxi başını salladı: “Efendimiz, İmparator Hazretleri’ni görmeye gitmeyecek misiniz? Döndüğünüzü duyup da yanına uğramadığınızı öğrenirse bozulabilir.”

“Aptal, o zaman bilmesin.”

“Emredersiniz.” Mingxi tam çıkacakken Li Qingrong onu durdurdu:

“Bu arada, bolca yengeç almayı unutma. Arabada güzelce bak onlara; yolda bir fırsatını bulup onun testilerindekilerle değiştir. Eve vardığında elinde ölü yengeçlerle kalıp ağlamasın sonra.”

Mingxi sırıttı: “Efendimiz her şeyi ne kadar da ince düşünüyorsunuz.”

Li Qingrong çocuğun kendisiyle dalga geçtiğini anlasa da bozuntuya vermedi: “Hadi, işine bak.”

Mingxi gülerek dışarı çıktı. Arka bahçeye geçtiğinde, birkaç

gün önce Yunsheng'den dayak yiyen o iri yarı adamın orada beklediğini gördü; arkasında da bir sürü serseri vardı. Adam Mingxi'yi görünce sevinçle öne atıldı: "Efendim hoş geldiniz! Bunlar da benim diğer kardeşlerim, yüzleri hiç tanınmaz. Bu sefer harika bir senaryo hazırladık, hanımefendi kesin çok etkilenecek..."

Mingxi sözünü kesti: "Küçük Hanım gidiyor, artık rol yapmanıza gerek kalmadı. Alın bu paraları, efendimizin bahşişidir, herkes evine dönsün."

Adam şaşkınlıkla kalakaldı: "Nasıl yani? Hanımefendi artık oynamıyor mu?"

Mingxi adama bir tekme savurup güldü: "Yıkılın buradan! Dilinizi de tutun; bu gece kimse ortalıkta görünmesin. Yarın o gittikten sonra istediğiniz gibi çıkarsınız sokağa."

Adamlar parayı alıp uzaklaştılar. O sırada başka bir muhafız gelip Mingxi'ye sordu: "Komutanım, o tüccar sordu; havai fişekler ne olacak?"

Mingxi, "Atın gitsin," dedi. "Hepsini bu gece patlatsınlar, parası neyse ödendi zaten."

O gece Tangjing semaları yine ışıl ışıl, yine şenlikliydi. Ancak uzaklardaki Cuiwei Geçidi'nde iki kişinin gözüne uyku girmiyordu.

Chu Qiao, habercinin getirdiği mektubu defalarca okuduktan sonra Zhuge Yue'nin yanına gidip öfkeyle sordu: "Bak hele! Sen de mi küçük Rong'un bizim Zhenzhu'yu böyle kandırmasına yardım ediyorsun?"

Zhuge Yue kaşlarını kaldırıp Chu Qiao'ya yan bir bakış attı: "Ne yapalım yani? Sen kızın dövüş sanatları öğrenirken yorulmasına kıyamıyorsun, o da tutturmuş 'Jianghu'ya çıkacağım' diye... Gerçekten tek başına gitmesine izin mi verseydik?"

Chu Qiao hıhlayarak yatağa uzandı: "Benim kızım nasıl bu kadar saf olabilir?"

Zhuge Yue, kadının bir tutam saçını parmağına doladı. Gece rüzgârı çiçek kokularını içeri taşıyordu. Zhuge Yue, Chu

Qiao'nun beline sarıldı, nefesini boynunda hissettirerek fısıldadı: "Bizim kızımızın o kadar zeki olmasına ne gerek var ki?"

Ertesi gün Yunsheng erkenden uyandı. Çırak üzgün bir tavırla sordu: "Küçük Hanım, gidiyor musunuz?"

Yunsheng gülümseyerek başını salladı: "Evet, eve dönüyorum!"

Zhuge Yunsheng'in uzaklaşan silüetine bakan han sahibi hüzünle konuştu: "O geldiğinden beri han dolup taşıyordu, o gitti, kimse kalmadı. Bu kızın bana rızık getiren bir uğuru vardı sanki."

Güneş sıcacık ısıtıyordu. Yunsheng üzerinde fıstık yeşili bir elbiseyle, al atının üzerinde mağrur bir edayla şehir kapısından çıktı. Çok geçmeden, yüz kadar soylu savaş atının eşlik ettiği lüks bir araba da peşinden belirdi. Li Qingrong arabanın penceresini açıp Mingxi'yi yanına çağırdı: "Birkaç uyanık adamı önden gönder; dinleneceği çay ocaklarını, kalacağı hanları ayarlasınlar. Bir de yol kenarlarında bekleyecek yerli halktan birilerini bulun; kızın yön duygusu zayıftır, birine yol sorayım derken kaybolup gitmesin."

Mingxi gülerek, "Merak etmeyin efendimiz, her şey ayarlandı," dedi.

Atlar neşeyle kişnedi, gökyüzünde kuşlar cıvıldıyordu. Yine bulutsuz, masmavi ve harika bir gündü.

—— SON ——